
BÀNG MÔN ĐẠO SĨ
Ở Thế Giới Chí Quái
Thái Kiếm

BÀNG MÔN ĐẠO SĨ Ở THẾ GIỚI CHÍ QUÁI

Tác giả: Thái Kiếm

Thể loại: Dị Giới, Huyền Ảo, Xuyên Không

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM

Đây là một thế giới thần dị quỷ quái, lễ nghi bại hoại, đạo đức đổ nát. Nơi đây có kỳ nhân dị quỷ, lục thi yêu tiên, Chi nhân thảo mã, tà tu chân thần. Đạo này có Thi giải Luyện Khí, Diên Hống Kỳ Hoàng, giáng thần lên đồng viết chữ, Chỉ nhân giáp mã. Lục Khiêm mang theo Hoàng Kim Giám thần bí có thể tăng độ thuần thục, ngộ nhập tà đạo, bắt đầu hành trình tìm kiếm tiên đạo. Một đạo sĩ chân chính vừa chính vừa tà, vừa si ngốc vừa điên cuồng.

Mục lục

Đạo đồng
Chiếc gương hoàng kim
Chiếc gương hoàng kim(2)
Âm Hồn Chiết Chỉ thuật
Âm Hồn Chiết Chỉ Thuật(2)
Giết người
Giết người(2)
Chết cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng
Chết cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng(2)
Thông U Thổ Nạp Quan Tưởng pháp
Thông U Thổ Nạp Quan Tưởng pháp(2)
Hoàng Tuyền
Hoàng Tuyền(2)
Tiếp Dẫn sứ giả
Âm binh quá cảnh
Âm binh quá cảnh(2)
Mười phương rừng cây
Mười phương rừng cây(2)
Đạo đồng Dược phòng(1)
Đạo đồng Dược phòng(2)
Hỏa quyết đại thành(1)
Hỏa quyết đại thành(2)
Ra ngoài lịch luyện(1)
Chương 24: Ra ngoài lịch luyện(2)
Người giấy nâng kiệu
Ngư Long thảo
Ngư Long thảo(2)
Nhật Tinh Nguyệt Hoa
Nhật Tinh Nguyệt Hoa(2)
Ngẫu nhiên gặp cố nhân
Ngẫu nhiên gặp cố nhân(2)
Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp
Giao Phục Hoàng Tuyền
Giao Phục Hoàng Tuyền(2)
Nghi thức đội quan khăn

Nghi thức đội quan khăn(2)
Tham Lang Thất Sát Âm Phù kiếm
Tham Lang Thất Sát Âm Phù kiếm(2)
Xuống núi(1)
Xuống núi(2)
Thiến Nữ U Hồn(1)
Thiến Nữ U Hồn(2)
Diệu Hương giáo(1)
Diệu Hương giáo(2)
Nguyệt Yêu(1)
Nguyệt Yêu(2)
Phép vua thua lệ làng
Hành thiện(1)
Hành thiện(2)
Cực Âm chi địa(1)
Cực Âm chi địa(2)
Kim Thiềm bái trăng (1)
Kim Thiềm bái trăng (2)
Người giấy âm hồn, thần tướng hộ pháp (1)
Tu sĩ luyện thể(1)
Tu sĩ luyện thể(2)
Tiêu Dao Quỷ Quân(1)
Tiêu Dao Quỷ Quân(2)
Động phủ phúc địa(1)
Động phủ phúc địa(2)
Người giấy phân thân(1)
Người giấy phân thân(2)
Luyện Khí trung kỳ, Viêm Dương Khí công(1)
Luyện Khí trung kỳ, Viêm Dương Khí công(2)
Giấu vũ khí trong người, chờ thời cơ hành động(1)
Giấu vũ khí trong người, chờ thời cơ hành động(2)
U Dạ thành
Túi Hồ Thiên(1)
Túi Hồ Thiên(2)
Chợ Quỷ U Dạ(1)
Chợ Quỷ U Dạ(2)
Tiệc rượu
Nước đọng vạn năm(1)
Nước đọng vạn năm(2)
Ngọc Lễ Kim Tương, Giao Lê Hỏa Táo(1)

Ngọc Lễ Kim Tương, Giao Lê Hỏa Táo(2)
Sống mái với nhau(1)
Sống mái với nhau(2)
Bảo vật
Phàm người có khiếu, mới có thể thành đạo(1)
Phàm người có khiếu, mới có thể thành đạo(2)
Một đường thiên cơ, có ngươi không có ta(1)
Một đường thiên cơ, có ngươi không có ta(2)
Thất Sát(1)
Thất Sát(2)
Long tính
Đại nạn đang đến(1)
Đại nạn đang đến(2)
Sư đồ tâm giao, Hoàng Tuyền Âm triện
Tàng Thanh Tâm chú
Con dê màu đen(1)
Con dê màu đen(2)
Thủ đoạn(1)
Thủ Đoạn(2)
Quán Hung nhân(1)
Huyết sắc thế giới(1)
Huyết sắc thế giới(2)
Long Cơ và Ma đao(1)
Long Cơ và Ma đao(2)
Làm phu quân ta(1)
Làm phu quân ta(2)
Hoàng Tuyền Thông Minh Hoa
Lòng tham(1)
Lòng tham(2)
Chiến lợi phẩm(1)
Chiến lợi phẩm(2)
Tiên Thiên Quỳ Thủy Thiên Xà(1)
Tiên Thiên Quỳ Thủy Thiên Xà(2)
Xong chuyện phủi áo rời đi(1)
Xong chuyện phủi áo rời đi(2)
Trở về
Ngoại Đan Hoàng Bạch Thuật(1)
Ngoại Đan Hoàng Bạch Thuật(2)
Huyết Ấn Đạo Binh(1)
Huyết Ấn Đạo Binh(2)

Mưa phùn ngựa trắng, gươm giáo giang hồ
Quán trà(1)
Quán trà(2)
Song thù xá nữ(1)
Song thù xá nữ(2)
Nhân Tham Quả
Âm Dương Hợp Khí Thiên
Âm Dương Hợp Khí Thiên(2)
Thành toàn một lần cuối cùng(1)
Thành toàn một lần cuối cùng(2)
Kim Sa Hoàng Nha Hợp Thai quy tề pháp
Thải Chân Thủy(1)
Thải Chân Thủy(2)
Hằng Nga nên hối hận khi trộm Linh dược(1)
Nhất Dạ Ngự Long Vũ(1)
Nhất Dạ Ngự Long Vũ(2)
Mưa gió sắp đến(1)
Mưa gió sắp đến(2)
Mượn đao giết người
Âm hỏa hừng hực, liệt diễm đốt thành(1)
Âm hỏa hừng hực, liệt diễm đốt thành(2)
Luyện huyết hóa rồng, tóc tím mắt vàng
Thái Âm Kim Đồng, sấm sét chế địch(1)
Thái Âm Kim Đồng, sấm sét chế địch(2)
Tinh khí Ất Mộc thân hãm trong tù(1)
Tinh khí Ất Mộc thân hãm trong tù(2)
Chịu hình
Đỉnh lô Chủng Ma(1)
Đỉnh lô Chủng Ma(2)
Nuôi ma
Hắc Liên bị phá vụn
Hắc Liên bị phá vụn(2)
Vô Tướng Thiên Ma, thoát khỏi gông kìm
Tình cờ gặp gỡ thiếu niên(1)
Tình cờ gặp gỡ thiếu niên(2)
Sức mạnh của dục vọng
Sơn tinh(1)
Sơn tinh(2)
Tất cả đều phải chết(1)
Tất cả đều phải chết(2)

Lục Giáp Thôn Kim, sấm sét giữa trời
Xuất phát đến Hỏa cốc, Băng Ngư Hỏa Thụ
Xuất phát đến Hỏa cốc, Băng Ngư Hỏa Thụ(2)
Bất Trú mộc, Thông Thiên hà
Bất Trú mộc, Thông Thiên hà(2)
Bất Trú mộc, Thông Thiên hà(3)
Sứ giả trên sông, giết phụ nhân
Âm Huyết Luyện Hồn, thương hội Lăng Ba(1)
Âm Huyết Luyện Hồn, thương hội Lăng Ba(2)
Âm Huyết Luyện Hồn, thương hội Lăng Ba(3)
Thông tin từ Thông U, đột phá Dưỡng Thần(1)
Thông tin từ Thông U, đột phá Dưỡng Thần(2)
Mạc Sầu của Lư gia.
Minh Hà bí đồ, lại bị treo thưởng(1)
Minh Hà bí đồ, lại bị treo thưởng(2)
Minh Hà bí đồ, lại bị treo thưởng(3)
Lăng Ba lâu chủ, Luyện Thể Tập Thành
Thuật Luyện Thể, tiểu nhân âm hiểm(1)
Thuật Luyện Thể, tiểu nhân âm hiểm(2)
Địa Sát dị thú, lâu chủ truy hỏi(1)
Địa Sát dị thú, lâu chủ truy hỏi(2)
Đại hội sứ giả(1)
Đại hội sứ giả(2)
Người của Thông U tới(1)
Người của Thông U tới(2)
Hai mươi bốn cầu Minh Nguyệt Dạ(1)
Hai mươi bốn cầu Minh Nguyệt Dạ(2)
Đừng sợ, ta không phải là người xấu(1)
Đừng sợ, ta không phải là người xấu(2)
Trời xanh không phụ người có lòng(1)
Trời xanh không phụ người có lòng(2)
Huyền Sương Âm Sát(1)
Huyền Sương Âm Sát(2)
Trở về(1)
Trở về(2)
Địa Quật(1)
Cướp Địa Quật, lý luận đạo pháp
Cướp Địa Quật, lý luận đạo pháp (2)
Uổng phí năm tháng, đạo tâm kiên định(1)
Uổng phí năm tháng, đạo tâm kiên định(2)

Giao dịch và cướp đoạt
Rồng khói trăm trượng(1)
Rồng khói trăm trượng(2)
Đinh Hồn Huyết Tiễn(1)
Đinh Hồn Huyết Tiễn(2)
【VIP】 Thu hoạch(1)
【VIP】 Thu hoạch(2)
【VIP】 Dẫn sói vào nhà
【VIP】 Dẫn sói vào nhà(2)
【VIP】 Dẫn sói vào nhà(3)
【VIP】 Kim Ngân Thiết Đồng Luyện Thi Pháp(1)
【VIP】 Kim Ngân Thiết Đồng Luyện Thi Pháp(2)
【VIP】 Đại trận Tập Âm Huyết Sát Tam Đồ Ngũ Khổ(1)
【VIP】 Đại trận Tập Âm Huyết Sát Tam Đồ Ngũ Khổ(2)
【VIP】 Đại trận Tập Âm Huyết Sát Tam Đồ Ngũ Khổ(3)
【VIP】 Trời cao biển rộng(1)
【VIP】 Trời cao biển rộng
【VIP】 Ốc Mỹ Nhân(1)
【VIP】 Khí tức cố nhân(1)
【VIP】 Khí tức cố nhân(2)
【VIP】 Lại trùng phùng(1)
【VIP】 Lại trùng phùng(2)
【VIP】 Củi khô bốc cháy(1)
【VIP】 Củi khô bốc cháy(2)
【VIP】 Thay vào đó(1)
【VIP】 Thay vào đó(2)
【VIP】 Ngự Lục Khí Chi Biện(1)
【VIP】 Ngự Lục Khí Chi Biện(2)
【VIP】 Mười trượng Âm Sát, Hàn Đàm chi bí(1)
【VIP】 Mười trượng Âm Sát, Hàn Đàm chi bí(2)
【VIP】 Tám phía đuổi giết(1)
【VIP】 Tám phía đuổi giết(2)
【VIP】 Hắc Bạch Âm Dương, Khí Tịnh Đế Âm thần(1)
【VIP】 Hắc Bạch Âm Dương, Khí Tịnh Đế Âm thần(2)
【VIP】 Âm thần song tu, Hạc Thảo Chân Hình(1)

【VIP】 Âm thần song tu, Hạc Thảo Chân Hình(2)
【VIP】 Âm thần song tu, Hạc Thảo Chân Hình(3)
【VIP】 Lại thăm dò bí phủ(1)
【VIP】 Lại thăm dò bí phủ(2)
【VIP】 Ta chính là Đế Giang(1)
【VIP】 Ta chính là Đế Giang(2)
【VIP】 Rời đi(1)
【VIP】 Rời đi(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ(1)
【VIP】 Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền đạo thống, U Minh thiên tử(1)
【VIP】 Hoàng Tuyền đạo thống, U Minh thiên tử(2)
【VIP】 Hướng Nhật Ma Quỳ(1)
【VIP】 Hướng Nhật Ma Quỳ(2)
【VIP】 Đầu trâu mặt ngựa, sơn chủ Hắc Sơn(1)
【VIP】 Đầu trâu mặt ngựa, sơn chủ Hắc Sơn(2)
【VIP】 Đầu trâu mặt ngựa, sơn chủ Hắc Sơn(3)
【VIP】 Cửu U Giao Long, tiềm nhập Giai Cảnh(1)
【VIP】 Cửu U Giao Long, tiềm nhập Giai Cảnh(2)
【VIP】 Hội Huyết Thực(1)
【VIP】 Hội Huyết Thực(1)
【VIP】 Cầu viện(1)
【VIP】 Cầu viện(2)
【VIP】 Nhân lúc cháy nhà đi hôi của(1)
【VIP】 Nhân lúc cháy nhà đi hôi của(2)
【VIP】 Khổng Tước Đạo binh, Hô Phong Vân Khí(1)
【VIP】 Khổng Tước Đạo binh, Hô Phong Vân Khí(2)
【VIP】 Sơ thành Hắc Sơn, Luyện Thể huyết thực(1)
【VIP】 Sơ thành Hắc Sơn, Luyện Thể huyết thực(2)
【VIP】 Thiềm Châu Lệ Tửu, Quỷ tu Linh Thực(1)
【VIP】 Thiềm Châu Lệ Tửu, Quỷ tu Linh Thực(2)
【VIP】 Thần dữ khí hợp, Thái Âm U Hà(1)

【VIP】 Thần dữ khí hợp, Thái Âm U Hà(2)
【VIP】 Cốc mò cò xơi(1)
【VIP】 Cốc mò cò xơi(2)
【VIP】 Thoát thân và thu hoạch(1)
【VIP】 Âm Thổ ở nhân gian(1)
【VIP】 Âm Thổ ở nhân gian(2)
【VIP】 Thi Giải chi pháp, Hoàng Tuyền Cương khí(1)
【VIP】 Thi Giải chi pháp, Hoàng Tuyền Cương khí(2)
【VIP】 Giao Bạng tương tranh(1)
【VIP】 Giao Bạng tương tranh(2)
【VIP】 Mười hai con Giao Long dị chủng
【VIP】 Giao Long phối giống, không từ mà biệt(1)
【VIP】 Giao Long phối giống, không từ mà biệt(2)
【VIP】 Hai con chim nói chuyện bảo vật, hồ yêu biến thân(1)
【VIP】 Hai con chim nói chuyện bảo vật, hồ yêu biến thân(2)
【VIP】 Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục(1)
【VIP】 Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục(2)
【VIP】 Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục(3)
【VIP】 Sơn Lĩnh đại vương, Cổ Duyễn sơn mạch (1)
【VIP】 Sơn Lĩnh đại vương, Cổ Duyễn sơn mạch (2)
【VIP】 Quái ngư tái hiện, âm mưu tinh huyết
【VIP】 Tin tức về Xích Âm, dụ địch thâm nhập (1)
【VIP】 Tin tức về Xích Âm, dụ địch thâm nhập (2)
【VIP】 Luyện Thể chi lệ, Âm Chủng mao thi(1)
【VIP】 Mỹ nữ tuyệt trần, Âm thần chi giao
【VIP】 Chân Long thần tính (1)
【VIP】 Chân Long thần tính (2)
【VIP】 Đông Quan Thái Tể(1)
【VIP】 Đông Quan Thái Tể (2)
【VIP】 Nguyên Nhất Chân Thủy Triều Chân pháp
【VIP】 Song long hợp tu, Cửu Tiêu chi bí (1)
【VIP】 Song long hợp tu, Cửu Tiêu chi bí (2)

【VIP】 Vẩy mực sơn thủy, Cửu Thiên Luyện Cương(1)
【VIP】 Vẩy mực sơn thủy, Cửu Thiên Luyện Cương(2)
【VIP】 Núi xanh như cũ, giang hồ gặp lại(1)
【VIP】 Núi xanh như cũ, giang hồ gặp lại(2)
【VIP】 U Minh A Tỳ, Hoàng Tuyền Nại Hà(1)
【VIP】 U Minh A Tỳ, Hoàng Tuyền Nại Hà(2)
【VIP】 Nữ nhi Chúc Quỷ Vương, Tâm Diễm kim điện (1)
【VIP】 Con gái Chúc Quỷ Vương, Tâm Diễm Kim điện (2)
【VIP】 Giao Long Thái Úy, huyết mạch áp chế
【VIP】 Vương tộc Chân Giao, Thanh Đồng chiến mâu(1)
【VIP】 Vương tộc Chân Giao, Thanh Đồng chiến mâu(2)
【VIP】 Yêu Long Thực Huyết, quay về cố thổ(1)
【VIP】 Yêu Long Thực Huyết, quay về cố thổ(2)
【VIP】 Hắc Bạch(1)
【VIP】 Hắc Bạch(2)
【VIP】 Huyết mạch ràng buộc(1)
【VIP】 Huyết mạch ràng buộc(2)
【VIP】 Thiếu Tể(1)
【VIP】 Thiếu Tể(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền Ma Đậu Chuyển Hóa Chân Hình pháp(1)
【VIP】 Hoàng Tuyền Ma Đậu Chuyển Hóa Chân Hình pháp(2)
【VIP】 Thái Sử Ti Thiên đài (1)
【VIP】 Thái Sử Ti Thiên đài (2)
【VIP】 Thượng Cổ Long Thủ dân Đồ Đằng(1)
【VIP】 Thượng Cổ Long Thủ dân Đồ Đằng(2)
【VIP】 Đạo sĩ Tự Âm, Luyện Binh Pháp Đàn(1)
【VIP】 Đạo sĩ Tự Âm, Luyện Binh Pháp Đàn(2)
【VIP】 Sát sinh là vì hộ sinh(1)
【VIP】 Sát sinh là vì hộ sinh(2)
【VIP】 Núi này quỷ thần kinh hãi, hỏa này vạn vật tẫn(1)
【VIP】 Núi này quỷ thần kinh hãi, hỏa này vạn vật tẫn(2)
【VIP】 Mười lăm tháng bảy, yêu thú Thử Thiết(1)

【VIP】 Mười lăm tháng bảy, yêu thú Thử Thiết(2)
【VIP】 Hắc Bạch Vô Thường, thiên hạ thương sinh(1)
【VIP】 Hắc Bạch Vô Thường, thiên hạ thương sinh(2)
【VIP】 Lửa cháy sơn động, chém giết cường địch(1)
【VIP】 Lửa cháy sơn động, chém giết cường địch(2)
【VIP】 Lửa cháy sơn động, chém giết cường địch(3)
【VIP】 Vô tướng Ma La, nghiên cứu chế tạo Đạo binh(1)
【VIP】 Vô tướng Ma La, nghiên cứu chế tạo Đạo binh(2)
【VIP】 Tương Liễu chín đầu, chuyện cũ của Kiếm Chủ(1)
【VIP】 Tương Liễu chín đầu, chuyện cũ của Kiếm Chủ(2)
【VIP】 Vô Thường khiếm khuyết, Vân Thủy động thiên(1)
【VIP】 Vô Thường khiếm khuyết, Vân Thủy động thiên(2)
【VIP】 Uống máu ăn thề, từ chối gia nhập
【VIP】 Thận tinh giống Bạng, đục nước béo cò
【VIP】 Vô Thường hiển uy, Hắc Sơn lão yêu(1)
【VIP】 Vô Thường hiển uy, Hắc Sơn lão yêu(2)
【VIP】 Bí mật của Minh phủ
【VIP】 Tiểu Lục Nhâm
【VIP】 Nại Hà kim kiều, Hoàng Tuyền U Minh
【VIP】 Hắc Sát Thần phương bắc
【VIP】 Ta có tuyệt học, thỉnh quân thử một lần(1)
【VIP】 Ta có tuyệt học, thỉnh quân thử một lần(2)
【VIP】 Cao thủ tề tụ, vây công yêu ma
【VIP】 Bát tinh quy nhất, đại uy thiên long
【VIP】 Âm Hỏa Đạo Vạn Vật Tịch
【VIP】 Âm Hỏa Đạo Vạn Vật Tịch(2)
【VIP】 Khôi phục
【VIP】 Khôi phục(2)
【VIP】 Chân Hình Hiển Hóa
【VIP】 Thiên Hà Luân Hồi bàn
【VIP】 Thiên Địa Tạo Hóa Tuyên Cổ Luân Hồi Đạo tàng
【VIP】 Đan Kiếp pháp tướng, danh phận chữ Niệm
【VIP】 Giết Thần chủ, hàng Quỷ Vương(1)
【VIP】 Giết Thần chủ, hàng Quỷ Vương(2)

【VIP】 Diễn hóa Đạo Tạng tuyệt học
【VIP】 Đại Giải Thoát Luân, quay vần tạo hóa(1)
【VIP】 Đại Giải Thoát Luân, quay vần tạo hóa(2)
【VIP】 Đạo tàng Thần Thi, Hoàng Tuyền Kim Kiều(1)
【VIP】 Đạo tàng Thần Thi, Hoàng Tuyền Kim Kiều(2)
【VIP】 Giải Thoát Luân bước đầu lộ ra sức mạnh, hoàn thành xây dựng pháp đàn Luyện Binh(1)
【VIP】 Giải Thoát Luân bước đầu lộ ra sức mạnh, hoàn thành xây dựng pháp đàn Luyện Binh(2)
【VIP】 Thiên Túc Lục Ngộ(1)
【VIP】 Tà Lực phân thi, Xích Âm xuất hiện
【VIP】 Tà Lực phân thi, Xích Âm xuất hiện(2)
【VIP】 Gặp lại Xích Âm(1)
【VIP】 Chân Hình Hiển Hóa, Đạo Cơ pháp thể.
【VIP】 Chân Hình Hiển Hóa, Đạo Cơ pháp thể(2)
【VIP】 Tạm biệt trở về, phần cuối Luyện Huyết(1)
【VIP】 Tạm biệt trở về, phần cuối Luyện Huyết(2)
【VIP】 Diễm Trung Tiên(1)
【VIP】 Diễm Trung Tiên(2)
【VIP】 Trở về Thông U quan, gặp lại cố nhân(1)
【VIP】 Trở về Thông U quan, gặp lại cố nhân(2)
【VIP】 Phương pháp độ kiếp, Bạch Cốt Ma Hoàn(1)
【VIP】 Phương pháp độ kiếp, Bạch Cốt Ma Hoàn(2)
【VIP】 Huyết Tế Pháp Cấm, Giải Thoát Điện chủ(1)
【VIP】 Huyết Tế Pháp Cấm, Giải Thoát Điện chủ(2)
【VIP】 Mượn đao giết người(1)
【VIP】 Mượn đao giết người(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền Yêu Hỏa, Diễm Tiên tiến hoá(1)
【VIP】 Hoàng Tuyền Yêu Hỏa, Diễm Tiên tiến hoá(2)
【VIP】 Tam Hoa tụ đỉnh, Đề Ky Vũ dân(1)
【VIP】 Tam Hoa tụ đỉnh, Đề Ky Vũ dân(2)
【VIP】 Lôi Đình Hóa Dục, cặp song sinh Chu Nho(1)
【VIP】 Lôi Đình Hóa Dục, cặp song sinh Chu Nho(2)
【VIP】 Tam bảo viên mãn, quỷ chết thay(1)

【VIP】 Tam bảo viên mãn, quỷ chết thay(2)
【VIP】 Lôi Hề phá thương khung(1)
【VIP】 Lôi Hề phá thương khung(2)
【VIP】 Thần Ý võng lạc, Diễm Tâm Kim Cung(1)
【VIP】 Thần Ý võng lạc, Diễm Tâm Kim Cung(2)
【VIP】 Trăm ngày Trúc Cơ, lại tiến vào đạo tàng(1)
【VIP】 Tiên Thiên Nhất khí, Thải Dược Quy Đỉnh(1)
【VIP】 Tiên Thiên Nhất khí, Thải Dược Quy Đỉnh(2)
【VIP】 Kim Khí lần đầu xuất hiện, kiếm khí như cầu vồng(1)
【VIP】 Kim Khí lần đầu xuất hiện, kiếm khí như cầu vồng(2)
【VIP】 Đạo Cơ Pháp Thể, Giao Phục Hoàng Tuyền(1)
【VIP】 Đạo Cơ Pháp Thể, Giao Phục Hoàng Tuyền(2)
【VIP】 Tà Lực sụp đổ, giáp đạo hạnh(1)
【VIP】 Tà Lực sụp đổ, giáp đạo hạnh(2)
【VIP】 Cầu Không chi pháp, Tích Kiếp chi bí(1)
【VIP】 Cầu Không chi pháp, Tích Kiếp chi bí(2)
【VIP】 Ngộ Đại thủ ấn, đạo tàng dị biến(1)
【VIP】 Ngộ Đại thủ ấn, đạo tàng dị biến(2)
【VIP】 Bạch Diện Âm Quân, Giải Thoát toàn văn(1)
【VIP】 Bạch Diện Âm Quân, Giải Thoát toàn văn(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền đại đan, nguy cơ thân phận(1)
【VIP】 Hoàng Tuyền đại đan, nguy cơ thân phận(2)
【VIP】 Bạch Kim Thần Lôi Phi Sát Kiếm Quang(1)
【VIP】 Bạch Kim Thần Lôi Phi Sát Kiếm Quang(2)
【VIP】 Bát Giác Kiếm Hoàn, biệt hiệu Giải Thoát(1)
【VIP】 Bát Giác Kiếm Hoàn, biệt hiệu Giải Thoát(2)
【VIP】 Ma khí đại trận, ma vật tiếp dẫn
【VIP】 Ba loại Dạ Xoa, câu cá U Minh(1)
【VIP】 Ba loại Dạ Xoa, câu cá U Minh(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền đại đan, Thái U gửi thư(1)
【VIP】 Đỗng Sát Thần Nhãn, ngày độ kiếp(1)
【VIP】 Đỗng Sát Thần Nhãn, ngày độ kiếp(2)

【VIP】 Bí Phong đại kiếp, Bát Quái pháp trận(1)
【VIP】 Bí Phong đại kiếp, Bát Quái pháp trận(2)
【VIP】 Thanh quang kiếm khí, chân tướng hiển hiện(1)
【VIP】 Mọi người hy sinh thân mình vì chính nghĩa, pháp trận cuối cùng cũng bị phá vỡ(1)
【VIP】 Mọi người hy sinh thân mình vì chính nghĩa, pháp trận cuối cùng cũng bị phá vỡ(2)
【VIP】 Tích kiếp Ngọc giản(1)
【VIP】 Tích kiếp Ngọc giản(2)
【VIP】 Long Mạch Long Châu
【VIP】 Tố Giảm Cầu Không, Âm Dương thai nghén(1)
【VIP】 Tố Giảm Cầu Không, Âm Dương thai nghén(2)
【VIP】 Huyền Vũ Trụ, ánh sáng vô lượng
【VIP】 Vận mệnh trêu người, cuối cùng thành không(1)
【VIP】 Vận mệnh trêu người, cuối cùng thành không(2)
【VIP】 Vệ tinh đen trắng, Long Mạch Hoàng Tuyền
【VIP】 Trở về Đông cung, Đô vệ Đạo Minh(1)
【VIP】 Trở về Đông cung, Đô vệ Đạo Minh(2)
【VIP】 Thổ Địa Đạo binh, đổi lấy Công huân(1)
【VIP】 Thổ Địa Đạo binh, đổi lấy Công huân(2)
【VIP】 Gặp tên dở hơi bên trong Đạo Binh điện
【VIP】 Độc Giác Đạo binh, đoạt thức ăn trước miệng cọp(1)
【VIP】 Độc Giác Đạo binh, đoạt thức ăn trước miệng cọp(2)
【VIP】 Một kích Lôi Đình, tiêu diệt toàn bộ(1)
【VIP】 Một kích Lôi Đình, tiêu diệt toàn bộ(2)
【VIP】 Cấm chế Thiên Cương, thế giới thần bí(1)
【VIP】 Cấm chế Thiên Cương, thế giới thần bí(2)
【VIP】 Diêm Ma chân thân, Thanh Đồng cự môn(1)
【VIP】 Tạc Nguyệt Nhân, Ngọc Tiết Linh thực(1)
【VIP】 Tạc Nguyệt Nhân, Ngọc Tiết Linh thực(2)
【VIP】 Tứ đại Lang tướng
【VIP】 Đế Quân Đại Thế, Chư Hầu kiếm(1)
【VIP】 Đế Quân Đại Thế, Chư Hầu kiếm(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền Giao Long dương danh(1)

【VIP】 Hoàng Tuyền Giao Long dương danh(2)
【VIP】 Thủy Tinh pháp y, lao nguyệt truyền thuyết(1)
【VIP】 Thủy Tinh pháp y, lao nguyệt truyền thuyết(2)
【VIP】 Nguyệt Tinh nhất tộc(1)
【VIP】 Nguyệt Tinh nhất tộc(2)
【VIP】 Nguyệt Thỏ tạc nguyệt, Lâm quốc sơn thành(1)
【VIP】 Nguyệt Thỏ tạc nguyệt, Lâm quốc sơn thành(2)
【VIP】 U Nhưỡng Mẫu Đơn(1)
【VIP】 U Nhưỡng Mẫu Đơn(2)
【VIP】 Kim Thiềm bái nguyệt, di hình hoán ảnh(1)
【VIP】 Thái Âm lạc hồn, Hoàng Tuyền Nại Hà(1)
【VIP】 Thái Âm lạc hồn, Hoàng Tuyền Nại Hà(2)
【VIP】 Nguyệt Hoa Chân Lục, tám năm về sau(1)
【VIP】 Nguyệt Hoa Chân Lục, tám năm về sau(2)
【VIP】 Thiên Cương nhị trọng, thần thông đại thành(1)
【VIP】 Thiên Cương nhị trọng, thần thông đại thành(2)
【VIP】 Mười năm mài lưỡi đao, rút kiếm muốn thử(1)
【VIP】 Mười năm mài lưỡi đao, rút kiếm muốn thử(2)
【VIP】 Thiên Kiếp Lôi Hỏa lệnh
【VIP】 Ác nhân cáo trạng trước(1)
【VIP】 Ác nhân cáo trạng trước(2)
【VIP】 Phương Thốn yêu quốc dị biến(1)
【VIP】 Phương Thốn yêu quốc dị biến(2)
【VIP】 Yêu Vương độ kiếp, Thiên Nhân chuyển sinh(1)
【VIP】 Thu Quan Thái Tể, mùa đông thay phiên(1)
【VIP】 Thu Quan Thái Tể, mùa đông thay phiên(2)
【VIP】 Đột nhiên xảy ra dị biến, hai tộc chi tranh(1)
【VIP】 Đột nhiên xảy ra dị biến, hai tộc chi tranh(2)
【VIP】 Phù Thanh Nguyên La, Đà Long Giao Doanh
【VIP】 Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn(1)
【VIP】 Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn(2)
【VIP】 Đẻ con đẻ trứng, Tu La hoá sinh(1)
【VIP】 Đẻ con đẻ trứng, Tu La hoá sinh(2)
【VIP】 Bồng Lai tiên đảo, Đà Long đại đan(1)

【VIP】 Bồng Lai tiên đảo, Đà Long đại đan(2)
【VIP】 Chân Long Cửu Biến, Đạo Cơ trung kỳ(1)
【VIP】 Chân Long Cửu Biến, Đạo Cơ trung kỳ(2)
【VIP】 Diêm La Chân Thân, Vạn Long Ngọc Tỷ(1)
【VIP】 Diêm La Chân Thân, Vạn Long Ngọc Tỷ(2)
【VIP】 Tượng thần chi quyền, tam tai cửu nạn
【VIP】 Thẩm Phán kim quang, mạnh mẽ đoạt Ngọc(1)
【VIP】 Thẩm Phán kim quang, mạnh mẽ đoạt Ngọc(2)
【VIP】 Đấu cực càn xu, phi khí Kiếm Hạp(1)
【VIP】 Đấu cực càn xu, phi khí Kiếm Hạp(2)
【VIP】 Thương Sơn quỷ đốc, Đại Khổ Ách Luân
【VIP】 Gặp lại Tương Liễu, Yêu Vương Thoát Kiếp(1)
【VIP】 Các phương phản ứng, chấp chưởng đại trận
【VIP】 Các phương phản ứng, chấp chưởng đại trận(2)
【VIP】 Các phương phản ứng, chấp chưởng đại trận(3)
【VIP】 Lục Giáp Huyền Hoàng, trăm vạn Yêu tộc(1)
【VIP】 Lục Giáp Huyền Hoàng, trăm vạn Yêu tộc(2)
【VIP】 Hắc Mang Giác Thương, Pháp Thể trăm dặm(1)
【VIP】 Hắc Mang Giác Thương, Pháp Thể trăm dặm(2)
【VIP】 Tượng Thần Chi Quyền, Kiếm Chủ chi mệnh(1)
【VIP】 Đường lui(1)
【VIP】 Đường lui(2)
【VIP】 Đường lui(3)
【VIP】 Nam Linh địa khí chi chủ - Lục Khiêm(1)
【VIP】 Nam Linh địa khí chi chủ - Lục Khiêm(2)
【VIP】 Nam Linh địa khí chi chủ - Lục Khiêm(3)
【VIP】 Đàm phán và hòa bình(1)
【VIP】 Đàm phán và hòa bình(1)
【VIP】 Đàm phán và hòa bình(3)
【VIP】 Bên trong Sơn Hà thiên nhãn, thế giới pháp thân ở bên trong (1)
【VIP】 Bên trong Sơn Hà thiên nhãn, thế giới pháp thân ở bên trong
【VIP】 Bồng Lai du ký, Câu Ẩn linh trận(1)

【VIP】 Bồng Lai du ký, Câu Ẩn linh trận(2)
【VIP】 Bồng Lai du ký, Câu Ẩn linh trận(3)
【VIP】 Một phương thiên địa khác(1)
【VIP】 Một phương thiên địa khác(2)
【VIP】 Chư hướng Đế Vương thi, Phù Loan Thiên Nhân Thuật
【VIP】 Chư hướng Đế Vương thi, Phù Loan Thiên Nhân Thuật
【VIP】 Thái Dịch Hỗn Nguyên Thiên Ma Chân Lục
【VIP】 Thái Dịch Hỗn Nguyên Thiên Ma Chân Lục(2)
【VIP】 Tâm thần chi đạo, quang minh lưu ly
【VIP】 Tâm thần chi đạo, quang minh lưu ly(2)
【VIP】 Phong Đô chi hào
【VIP】 Phệ Tâm Ma, mưa gió đến(1)
【VIP】 Phệ Tâm Ma, mưa gió đến(2)
【VIP】 Chân tướng phơi bày, Lương Triều bảo kiếm
【VIP】 Huyết khí tràn ngập hướng lên mây xanh, Huỳnh Hoặc Đế Tinh phiêu diêu(1)
【VIP】 Huyết khí tràn ngập hướng lên mây xanh, Huỳnh Hoặc Đế Tinh phiêu diêu(2)
【VIP】 Át chủ bài sau cùng!(1)
【VIP】 Át chủ bài sau cùng!(2)
【VIP】 Cửu Kiếp chết, Hoang Dã pháp trận(1)
【VIP】 Ngọc Tỷ truyền tống, tân thế giới(1)
【VIP】 Ngọc Tỷ truyền tống, tân thế giới(2)
【VIP】 Rời khỏi Nam Linh, Xích Âm theo hầu(1)
【VIP】 Rời khỏi Nam Linh, gót chân Xích Âm(2)
【VIP】 Cửu Thiên Ngọc Lâu, hải ngoại phân phủ(1)
【VIP】 Uy Nghi pháp đàn, phù lục chi đạo
【VIP】 Uy Nghi pháp đàn, Phù Lục chi đạo(2)
【VIP】 Khoảnh khắc vạn dặm, người Phù Đề quốc(1)
【VIP】 Khoảnh khắc vạn dặm, người Phù Đề quốc(2)
【VIP】 Vô Sắc Thần Thủy(1)
【VIP】 Vô Sắc Thần Thủy(2)
【VIP】 Vô Sắc Thần Thủy(3)

【VIP】 Hoang Chùa Dã Quỷ, Thụ Tinh bà bà(1)
【VIP】 Hoang Chùa Dã Quỷ, Thụ Tinh bà bà(2)
【VIP】 Thải Vi Thải Vi (1)
【VIP】 Thải Vi Thải Vi (2)
【VIP】 Thụ Tinh bà bà(1)
【VIP】 Thụ Tinh bà bà(2)
【VIP】 Dạ Thi Sơn Vương, Già Lam thân hứa(1)
【VIP】 Dạ Thi Sơn Vương, Già Lam thân hứa(2)
【VIP】 Vạn Năm Âm Phong động (1)
【VIP】 Vạn Năm Âm Phong động (2)
【VIP】 Địa Ngục Quỷ Điểu (1)
【VIP】 Địa Ngục Quỷ Điểu (2)
【VIP】 Kinh thiên động địa Xương Binh (1)
【VIP】 Kinh thiên động địa Xương Binh (2)
【VIP】 Thiên đường Vương đạo, minh hội kéo dài
【VIP】 Cả hai cùng tiến lên(1)
【VIP】 Cả hai cùng tiến lên(2)
【VIP】 Xương Binh giáo chủ(1)
【VIP】 Xương Binh giáo chủ(2)
【VIP】 Đấu pháp huyết sắc
【VIP】 Gặp lại Đệ Nhị Kiêu, Họa Bì Trủng đội gai
【VIP】 Kim Kiều công thành, Thiên Cương viên mãn(1)
【VIP】 Kim Kiều công thành, Thiên Cương viên mãn(2)
【VIP】 Ân nghĩa ngày trước, mối thù hôm nay
【VIP】 Tiên Thiên thuần âm chi thể (1)
【VIP】 Tiên Thiên thuần âm chi thể (1)
【VIP】 Tiên Thiên thuần âm chi thể (2)
【VIP】 Đột phá cùng nguy cơ (1)
【VIP】 Đột phá cùng nguy cơ (2)
【VIP】 Đại Vô Sinh Luân (1)
【VIP】 Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến (1)
【VIP】 Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến (2)
【VIP】 La Phù luận đạo(1)
【VIP】 La Phù luận đạo(2)

【VIP】 La Phù luận đạo(3)
【VIP】 La Phù luận đạo(4)
【VIP】 Thu Quan khôi phục, chuyển sinh đại kế(1)
【VIP】 Thu Quan khôi phục, chuyển sinh đại kế(2)
【VIP】 Vu Chúc Thần Huyết Chân Lục(1)
【VIP】 Vu Chúc Thần Huyết Chân Lục(2)
【VIP】 Đại Tai Càn Nguyên, sinh nhật của quốc chủ(1)
【VIP】 Đại Tai Càn Nguyên, sinh nhật của quốc chủ(2)
【VIP】 Vạn Kiếp Bất Phục Đọa Luân Hồi(1)
【VIP】 Vạn Kiếp Bất Phục Đọa Luân Hồi(2)
【VIP】 Vạn Kiếp Bất Phục Đọa Luân Hồi(3)
【VIP】 Phù Đề quốc chủ(1)
【VIP】 Phù Đề quốc chủ(2)
【VIP】 Phù Đề quốc chủ(3)
【VIP】 Phong Đô Đế Sự, tâm ma chi chủng(1)
【VIP】 Phong Đô Đế Sự, tâm ma chi chủng(2)
【VIP】 Phong Đô Đế Sự, tâm ma chi chủng(3)
【VIP】 Đại Tế Tửu của Tề quốc(1)
【VIP】 Đại Tế Tửu của Tề quốc(2)
【VIP】 Thái tử Long tộc(1)
【VIP】 Thái tử Long tộc(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền Kim Kiều dị biến(1)
【VIP】 Hoàng Tuyền Kim Kiều dị biến(2)
【VIP】 Vong Tình bảo cấm, Mê Hồn canh
【VIP】 Vong Tình bảo cấm, Mê Hồn canh(2)
【VIP】 Vong Tình bảo cấm, Mê Hồn canh(3)
【VIP】 Chân thân đại thành, Tam Bảo đỉnh lô
【VIP】 Chân thân đại thành, Tam Bảo đỉnh lô(2)
【VIP】 Thôn phệ thập yêu, Cửu Vĩ hung điểu
【VIP】 Thôn phệ thập yêu, Cửu Vĩ hung điểu(2)
【VIP】 Vạn Tượng chi vương, Cửu Xa câu tinh
【VIP】 Vạn Tượng chi vương, Quỷ Xa Câu Tinh(2)
【VIP】 Vạn Tượng chi vương, Quỷ Xa Câu Tinh(3)
【VIP】 Tang điền cải biến y nhiên tại, vĩnh tác nhân gian

xuất thế nhân
【VIP】 Tang điền cải biến y nhiên tại, vĩnh tác nhân gian xuất thế nhân(2)
【VIP】 Tang điền cải biến y nhiên tại, vĩnh tác nhân gian xuất thế nhân(3)
【VIP】 Đại Luân Hồi bàn
【VIP】 Đại Luân Hồi bàn(2)
【VIP】 Ngọc Dịch linh thảo, Thúc Phương Hổ Cống
【VIP】 Ngọc Dịch linh thảo, Thúc Phương Hổ Cống(2)
【VIP】 Ngọc Dịch linh thảo, Thúc Phương Hổ Cống(3)
【VIP】 Thái Bạch Xích Sát trận
【VIP】 Thái Bạch Xích Sát trận(2)
【VIP】 Trung Uẩn Thân
【VIP】 Chuyển Sinh đại trì, kỳ phùng địch thủ
【VIP】 Chuyển Sinh đại trì, kỳ phùng địch thủ(2)
【VIP】 Đại Hóa Diệu Pháp, Thủy Tinh Sấu Thi(2)
【VIP】 Đại Hóa Diệu Pháp, Thủy Tinh Sấu Thi(2)
【VIP】 Trung Uẩn Thân, Đệ Nhất Vô Lượng
【VIP】 Trung Uẩn Thân, Đệ Nhất Vô Lượng
【VIP】 Thế giới trung tâm, Nguyên Thần Tinh Quân
【VIP】 Thế giới trung tâm, Nguyên Thần Tinh Quân(2)
【VIP】 Đế Sư hai nước, Cửu Vĩ Hồ mẫu
【VIP】 Đế Sư hai nước, Cửu Vĩ Hồ mẫu(2)
【VIP】 Thương Hạc đạo nhân
【VIP】 Thương Hạc đạo nhân(2)
【VIP】 Một hạt Kim Đan nuốt vào bụng, mệnh ta do ta không do trời.
【VIP】 Một hạt Kim Đan nuốt vào bụng, mệnh ta do ta không do trời.(2)
【VIP】 Bí Phong chi kiếp, Chân Đan đại thành
【VIP】 Bí Phong chi kiếp, Chân Đan đại thành(2)
【VIP】 Bí Phong chi kiếp, Chân Đan đại thành(3)
【VIP】 Hoàng Thiên Hậu Thổ, Thiên Ngoại Hữu Thiên.
【VIP】 Hoàng Thiên Hậu Thổ, Thiên Ngoại Hữu Thiên.(2)
【VIP】 Trẫm là Phong Đô Đại Đế.

【VIP】 Trẫm là Phong Đô Đại Đế(2)
【VIP】 Vạn Cổ Trường Thanh, Nhân Hoàng kiếm.
【VIP】 Vạn Cổ Trường Thanh, Nhân Hoàng kiếm.(2)
【VIP】 Lấy máu Yêu tộc, tế linh hồn Nhân tộc.
【VIP】 Lấy máu Yêu tộc, tế linh hồn Nhân tộc(2)
【VIP】 Công chúa Khổng Tước, Giao Long đế khí.
【VIP】 Công chúa Khổng Tước, Giao Long đế khí.(2)
【VIP】 Công chúa Khổng Tước, Giao Long đế khí.(3)
【VIP】 Pháp bảo Vạn Long, Huyền Hoàng đế khí.
【VIP】 Pháp bảo Vạn Long, Huyền Hoàng đế khí.(2)
【VIP】 Ngọc Hạc đạo nhân, Trảm Tam Thi Trùng.
【VIP】 Ngọc Hạc đạo nhân, Trảm Tam Thi Trùng.(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền Đế Long
【VIP】 Ngọc Lâu Tổng Lục
【VIP】 Ngọc Lâu Tổng Lục(2)
【VIP】 Âm Cảnh thiên cung, Hoàng Khí Ôn Quỷ.
【VIP】 Âm Cảnh thiên cung, Hoàng Khí Ôn Quỷ(2)
【VIP】 Hoàng Thiên Ngọc Tỷ, hậu nhân truyền vị
【VIP】 Hoàng Thiên Ngọc Tỷ, hậu nhân truyền vị(2)
【VIP】 Thủy Trung Giới
【VIP】 Thủy Trung Giới(2)
【VIP】 Thực khí chi quỷ.
【VIP】 Thực khí chi quỷ(2)
【VIP】 Thi độc ôn bệnh, vương triều Câu Ly.
【VIP】 Thi độc ôn bệnh, vương triều Câu Ly(2)
【VIP】 Thi độc ôn bệnh, vương triều Câu Ly(3)
【VIP】 Huyền Lão Hắc Đế, đứa trẻ tám tuổi
【VIP】 Ta là hung thần, Tây Na Ngọc quốc
【VIP】 Ta là hung thần, Tây Na Ngọc quốc(2)
【VIP】 Độ kiếp pháp trận
【VIP】 Độ kiếp pháp trận(2)
【VIP】 Ngoại vực Tinh Thần, độ kiếp pháp trận
【VIP】 Ngoại vực Tinh Thần, độ kiếp pháp trận(2)
【VIP】 Thiên phẩm luyện đan sư

【VIP】 Thiên phẩm luyện đan sư(2)
【VIP】 Thiên phẩm luyện đan sư(3)
【VIP】 Mượn mấy cái đầu người thôi.
【VIP】 Mượn mấy cái đầu người thôi.(2)
【VIP】 Ngộ công ngàn năm, chuẩn bị độ kiếp
【VIP】 Ngộ công ngàn năm, chuẩn bị độ kiếp(2)
【VIP】 Ngũ Độc Tu Chân, A Tỳ chi môn
【VIP】 Ngũ Độc Tu Chân, A Tỳ chi môn(2)
【VIP】 Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn
【VIP】 Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn(2)
【VIP】 Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn(3)
【VIP】 Hắc Đế ngự yến
【VIP】 Hắc Đế ngự yến(2)
【VIP】 Đại Minh truyền thừa, hàn đàm Ngộ công.
【VIP】 Đại Minh truyền thừa, hàn đàm Ngộ công.(2)
【VIP】 Song Nguyệt bái sư, Đại Minh Hương mở ra
【VIP】 Cao ngàn vạn trượng, thiên cung nội quỷ.
【VIP】 Cao ngàn vạn trượng, thiên cung nội quỷ(2)
【VIP】 Phượng Hoàng tinh huyết, thành chủ Thiên Nga
【VIP】 Phượng Hoàng tinh huyết, thành chủ Thiên Nga(2)
【VIP】 Phượng Hoàng chi lực, đột phá song đan
【VIP】 Phượng Hoàng chi lực, đột phá song đan(2)
【VIP】 Song Nhật Đồng Thiên
【VIP】 Song Nhật Đồng Thiên(2)
【VIP】 Núi đao kiếm thụ, hoả che hàn băng
【VIP】 Núi đao kiếm thụ, hoả che hàn băng(2)
【VIP】 Thiên Đế Phá Thành phù
【VIP】 Thiên Đế Phá Thành, Hắc Bạch Vô Thường
【VIP】 Thiên Đế Phá Thành, Hắc Bạch Vô Thường(2)
【VIP】 Hoàng Tuyền bản nguyên tinh khí
【VIP】 Hoàng Tuyền bản nguyên tinh khí(2)
【VIP】 Phi thăng thượng giới, Nguyên Thần chi chiến
【VIP】 Phi thăng thượng giới, Nguyên Thần chi chiến(2)
【VIP】 Phi thăng thượng giới, Nguyên Thần chi chiến(3)

【VIP】 Cửu U Bội Tội đại dược
【VIP】 Cửu U Bội Tội đại dược(2)
【VIP】 Đế Tinh phi toạ, Tinh Thần Ngọc Tiết
【VIP】 Đế Tinh phi toạ, Tinh Thần Ngọc Tiết(2)
【VIP】 Trụ Tuyệt thành, Đổ Vẫn thạch
【VIP】 Trụ Tuyệt thành, Đổ Vẫn thạch(2)
【VIP】 Huyết Truyền Ngọc Hoàng, thông thiên chi văn
【VIP】 Huyết Truyền Ngọc Hoàng, thông thiên chi văn(2)
【VIP】 Tinh Thần Ngọc Tiết(2)
【VIP】 Nhân trung long phượng, thiên ngoại vẫn thạch
【VIP】 Nhân trung long phượng, thiên ngoại vẫn thạch(2)
【VIP】 Báo thù không để qua đêm
【VIP】 Báo thù không để qua đêm(2)
【VIP】 Dư môn hào yến, giết cả nhà ngươi
【VIP】 Dư môn hào yến, giết cả nhà ngươi(2)
【VIP】 Pháp Thiên Tướng Địa, uy lực của song đan
【VIP】 Có mắt mà không thấy Thái Sơn
【VIP】 Thôn phệ bảo cấm, ba năm sau
【VIP】 Thôn phệ bảo cấm, ba năm sau (2)
【VIP】 Đục nước béo cò(2)
【VIP】 Bắc Địa Vô Ưởng Thánh Chúng
【VIP】 Bắc Địa Vô Ưởng Thánh Chúng(2)
【VIP】 Thái Bình công chúa
【VIP】 Thái Bình công chúa (2)
【VIP】 Tiên Chân Bàn Đào
【VIP】 Trụ Tuyệt thành chủ
【VIP】 Trụ Tuyệt thành chủ (2)
【VIP】 Trụ Tuyệt thành chủ(3)
【VIP】 Nhật Thần Vũ nhân
【VIP】 Nhật Thần Vũ nhân(2)
【VIP】 Trung Nguyên Tử Quân
【VIP】 Trung Nguyên Tử Quân (2)
【VIP】 Hiến pháp bảo, Bắc Âm Phong Đô Sơn
【VIP】 Thiên Kiếp tiến đến, Hỏa Luyện Kim Thân! !

【VIP】 Thiên Kiếp tiến đến, Hỏa Luyện Kim Thân! !(2)
【VIP】 Bắc Đẩu Chú Sinh, Hỏa Luyện Thần Mục
【VIP】 Tái tạo Chân Lục, Lục Dục Ma Thần
【VIP】 Tái tạo Chân Lục, Lục Dục Ma Thần(2)
【VIP】 Bắc Âm Sơn thành, tìm kiếm Tinh Thần
【VIP】 Bắc Âm Sơn thành, tìm kiếm Tinh Thần (2)
【VIP】 Tu La thân ba đầu sáu tay
【VIP】 Bắc Âm Phong Đô Sơn hiển uy
【VIP】 Bắc Âm Phong Đô Sơn hiển uy (2)
【VIP】 Tìm kiếm Tinh Thần, quay về Nam Linh vực
【VIP】 Tìm kiếm Tinh Thần, quay về Nam Linh vực (2)
【VIP】 Trở lại Nam Linh, chuyện cũ cố nhân
【VIP】 Thông thiên long mạch
【VIP】 Thông thiên long mạch(2)
【VIP】 Nữ thi dưới đáy nước, long mạch biến mất
【VIP】 Nữ thi dưới đáy nước, long mạch biến mất(2)
【VIP】 Thiên Hà khôi phục, Giang Minh nguy cơ
【VIP】 Một chiêu chế địch, Hỏa Kiếp mà thôi
【VIP】 Một chiêu chế địch, Hỏa Kiếp mà thôi(2)
【VIP】 Non sông tươi đẹp, rời đi cố thổ(2)
【VIP】 U Minh mở ra, Lý Độ xuất hiện
【VIP】 U Minh mở ra, Lý Độ xuất hiện(2)
【VIP】 Đại Kích Lôi Sơn, Hiển Thánh chi cảnh
【VIP】 Trở về Phong Đô Sơn
【VIP】 Trở về Phong Đô Sơn(2)
【VIP】 Kỳ Luân quốc
【VIP】 Trùng luyện Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu
【VIP】 Trùng luyện Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu(2)
【VIP】 Trùng nhập bí cảnh
【VIP】 Thi quốc
【VIP】 Thi quốc(2)
【VIP】 Bất lão khuẩn
【VIP】 Hạn Bạt
【VIP】 Hạn Bạt (2)

【VIP】 Thái Dương Chân Kính, Thạch Thi đẫm máu và nước mắt(2)
【VIP】 Xích Nguyệt Luyện Hồn, Đại Phá Diệt chùy
【VIP】 Xích Nguyệt Luyện Hồn, Đại Phá Diệt chùy(2)
【VIP】 Âm tính bản nguyên, vượt qua hư không
【VIP】 Âm tính bản nguyên, vượt qua hư không(2)
【VIP】 Đuổi tận giết tuyệt
【VIP】 Hữu tình chúng sinh tuyệt địa
【VIP】 Hữu tình chúng sinh tuyệt địa(2)
【VIP】 Nguyệt Thần Vũ Nhân
【VIP】 Trăm năm trường quan
【VIP】 Trăm năm trường quan(2)
【VIP】 Mồi câu Hoàng Tuyền
【VIP】 Diêm La Trấn Ngục Pháp Vực
【VIP】 Diêm La Trấn Ngục Pháp Vực(2)
【VIP】 Quay lại Thiên Cực thành, Cổ Điêu khiêu khích
【VIP】 Quay về Thiên Cực thành, Cổ Điêu khiêu khích(2)
【VIP】 Quay về Thiên Cực thành, Cổ Điêu khiêu khích(3)
【VIP】 Núi đao kiếm thụ, hỏa ế hàn băng.
【VIP】 Núi đao kiếm thụ, hỏa ế hàn băng.(2)
【VIP】 Vũ cực chi đạo, Trấn thủ sứ núi đao
【VIP】 Trấn Hồn chủ tam giới
【VIP】 Trấn Hồn chủ tam giới (2)
【VIP】 Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư
【VIP】 Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư(2)
【VIP】 Chúng ta đến độ ngươi!
【VIP】 Nắm giữ đại quyền, đuổi tận giết tuyệt!
【VIP】 Nắm giữ đại quyền, đuổi tận giết tuyệt!(2)
【VIP】 Thiên Đạo lâu
【VIP】 Bảy ngày tất lấy đầu người
【VIP】 Bảy ngày tất lấy đầu người(2)
【VIP】 Tin tức tốt và tin tức xấu
【VIP】 Tin tức tốt và tin tức xấu(2)
【VIP】 Uẩn Ma

【VIP】 Mây đen ép thành muốn phá vỡ
【VIP】 Mây đen ép thành muốn phá vỡ(2)
【VIP】 Thiên Nhạc Thần
【VIP】 Phiền Não Ma đầu
【VIP】 Phiền Não Ma đầu(2)
【VIP】 Mưa gió nổi lên
【VIP】 Thấy thế nào về việc ở rể?
【VIP】 Thấy thế nào về việc ở rể?(2)
【VIP】 Thương thiên đẫm máu và nước mắt, vạn quỷ bi thống
【VIP】 Thương thiên đẫm máu và nước mắt, vạn quỷ bi thống(2)
【VIP】 Bốn phương tụ tập
【VIP】 Thiên Địa Huyền Môn, Thanh Long Bạch Cốt
【VIP】 Lão Quỷ
【VIP】 Bắc Âm Phong Đô đạo nhân là vậy!
【VIP】 Trấn áp đầu hổ, thắng lợi thảm liệt!
【VIP】 Tượng đá Địa Ngục
【VIP】 Quỷ Thần sáu cung, làm lại thuộc cấp
【VIP】 Hôn lễ màu máu
【VIP】 Xích Diễm Chân Quân
【VIP】 Bắc Âm Phong Đô Tiêu Ma Chế Địch Đại Vương
【VIP】 Ngân Sơn tinh thần
【VIP】 Triêu sinh mộ tử, Nữ thụ thần quả
【VIP】 Phù Du tinh thần
【VIP】 Băng Hỏa phù du
【VIP】 Huyền Hồ sơn
【VIP】 Ngự Long sơn, Vạn Bảo hội
【VIP】 Chư Thiên Tinh Túc
【VIP】 Thủy Diệt pháp kiếm, Đạo Thảo đồng tử
【VIP】 Sát Na chi quốc
【VIP】 Sư tử đầu hươu
【VIP】 Thiên Nhận võ đạo
【VIP】 Bạch Hổ sát sinh

【VIP】 Quy Khư cốc
【VIP】 Quy Khư cốc(2)
【VIP】 Gặp lại Huyền Lão Hắc Đế
【VIP】 Dị Hỏa Chi Quốc
【VIP】 Thần tiên
【VIP】 Thiên ý
【VIP】 Đàm phán
【VIP】 Vũ Thần tộc
【VIP】 Quay về
【VIP】 Trảm yêu
【VIP】 Cung Đô Đại Xà
【VIP】 Ý chí thiên địa
【VIP】 Tiêu Minh và Chúc Quang
【VIP】 Hữu nghị với Vũ Thần
【VIP】 Trúng kế
【VIP】 Đinh vàng rút lưỡi, rìu sắt moi ngực
【VIP】 Hoàng Tuyền thánh đan, nô dịch Giao Long
【VIP】 Dị chủng Vũ Long
【VIP】 Giao dịch và dọn nhà
【VIP】 Bạch Cốt Phượng Hoàng
【VIP】 Năm năm sau, tinh thần ngoại vực
【VIP】 Tinh thần Đại Càn
【VIP】 Xuống dưới đoàn tụ
【VIP】 Vô Định Phi Tinh
【VIP】 Vị cách thần tiên
【VIP】 Khoa cử Đại Càn
【VIP】 Thanh Đế Mộc Đạo
【VIP】 Quần đảo Vạn Tiên
【VIP】 Đông Hoa tinh
【VIP】 Bạch Cốt Sát Sinh kiếm
【VIP】 Cắm rễ
【VIP】 Thương sinh đại kiếp
【VIP】 Thanh Đế bảo lục
【VIP】 Hoàng tử Hắc Đế

【VIP】 Thanh Đế Kiến Mộc, Hắc Bối Kim Lý
【VIP】 Trường Sinh Đại Bằng Tiên
【VIP】 Cửu Cung Huyền Vũ Xác
【VIP】 Lò luyện Ngũ Quỷ, tai ương Hắc Thuỷ
【VIP】 Ngáng chân
【VIP】 Thanh Đế đoạt xá, Quang Âm Thiền hiện
【VIP】 Tiên Thiên Kiến Mộc chủng
【VIP】 Ngũ hành điên đảo, thế giới rách nát
【VIP】 Vân Vũ Long Vương
【VIP】 Hắc Thủy chi đức
【VIP】 Rải xuống hạt giống
【VIP】 Người tới Chư Thiên Tinh Túc
【VIP】 Tam Thiên Nhược Thủy
【VIP】 Vu oan giá họa
【VIP】 Một người một phần
【VIP】 Vạn Bảo thịnh hội
【VIP】 Độc dược
【VIP】 Độc dược (2)
【VIP】 Huyền Linh Hoàng Lão
【VIP】 Huyền Linh Hoàng Lão (2)
【VIP】 Từ Cửu U, cho tới Hoàng Tuyền
【VIP】 Từ Cửu U, cho tới Hoàng Tuyền (2)
【VIP】 Địa Ngục Vô Gian(2)
【VIP】 Địa Ngục Vô Gian
【VIP】 Thanh Đế bản tôn
【VIP】 Thanh Đế bản tôn(2)
【VIP】 Võ Sư
【VIP】 Ác độc
【VIP】 Ác độc (2)
【VIP】 Áo cưới
【VIP】 Lạc Bảo Kim Tiền
【VIP】 Lạc Bảo Kim Tiền (2)
【VIP】 Cố nhân
【VIP】 Cố nhân (2)

【VIP】 Mười ngày thế giới
【VIP】 Ngũ Đế xuất thủ, gặp lại Thiên Tôn
【VIP】 Ngũ Đế xuất thủ, gặp lại Thiên Tôn(2)
【VIP】 Cuối cùng cũng tiến vào Động Chân
【VIP】 Cuối cùng cũng tiến vào Động Chân(2)
【VIP】 Vạn Pháp Thôn Quang
【VIP】 Đại Hạo công thần
【VIP】 Đại Hạo công thần (2)
【VIP】 Phàn Khôi Phán Quan, Nhược Thủy chi chủ.
【VIP】 Mưu đồ bí mật của Thanh Đế
【VIP】 Cầu hoà
【VIP】 Phá diệt quang mang, Thần Vương oan uổng
【VIP】 Phá diệt quang mang, Thần Vương oan uổng (2)
【VIP】 Đào hoa kiếm khí
【VIP】 Dây leo phong cấm, vô gian thống khổ
【VIP】 Hoàng Tuyền Chú Tử
【VIP】 Hoàng Tuyền Chú Tử (2)
【VIP】 Vạn quỷ dạ hành
【VIP】 Vạn quỷ dạ hành (2)
【VIP】 Thưởng Thiện ti
【VIP】 Lục Đạo Luân Hồi thần binh pháp
【VIP】 Hoàng Tuyền Âm Ti
【VIP】 Hoàng Tuyền Âm Ti (2)
【VIP】 Trả thù Thiên Tôn
【VIP】 Thái Bạch Tuyệt Quang Trận
【VIP】 Ta chính là Thiên Tôn, chủ của Âm phủ
【VIP】 Đông Hải Âm Ti, Minh Thần Điện Chủ
【VIP】 Đông Hải Âm Ti, Minh Thần Điện Chủ(2)
【VIP】 Giáp Mộc Thiên Thần, thần vật thi vòng đầu
【VIP】 Giáp Mộc Thiên Thần, thần vật thi vòng đầu(2)
【VIP】 Đại Diễn Tam Sinh Giới
【VIP】 Đại Diễn Tam Sinh Giới(2)
【VIP】 Lục Đạo Luân Hồi
【VIP】 Lục Đạo Luân Hồi(2)

【VIP】 Quyền hành của Hoàng Tuyền Thiên Tử
【VIP】 Quyền hành của Hoàng Tuyền Thiên Tử(2)
【VIP】 Hắn chính là Thanh Đế
【VIP】 Một đường sinh tử, vạn pháp chi hải
【VIP】 Tiên khí vô ngần
【VIP】 Thanh Đế mất mạng
【VIP】 Phán Quan Bút Sinh Tử Bộ
【VIP】 Vạn Pháp Chi Hải, Thanh Đế bảo khố
【VIP】 Tam Thủ Thiên Quân
【VIP】 Thi Dạ Xoa
【VIP】 U Nghiệp
【VIP】 U Nghiệp
【VIP】 Lục phán chi danh
【VIP】 Chu Tước Chân Hỏa, Xích Luyện Đan Giới
【VIP】 Di tích Cổ Đế
【VIP】 Huyền Hỏa sơn
【VIP】 Gặp lại Xích Âm
【VIP】 Giao lưu công pháp, lăng mộ trung tâm
【VIP】 Xích tộc
【VIP】 Một mạng đền một mạng
【VIP】 Hồng Liên Nghiệp Hoả
【VIP】 Lại quay về Đại Hạo
【VIP】 Hoàng Đế chi hội
【VIP】 Tiên Thiên Hỗn Nguyên đại trận
【VIP】 Thiếu một sợi tiên khí
【VIP】 Ngóc đầu trở lại
【VIP】 Cánh cửa của mọi điều kỳ diệu
【VIP】 Địa Tạng cung, Hoàng Tuyền thiên tử
【VIP】 Long Bá
【VIP】 Hồng Nguyệt Chí Tôn
【VIP】 Cái chết của Hoàng lão
【VIP】 Thái Nhất Thần
【VIP】 Đại đạo chi vận
【VIP】 Thái Nhất di bí, Chuyển Luân Diêm Vương

【VIP】 Mới tới Thái Nhất Thần khư
【VIP】 Thượng Cổ vân triện, vạn năm yêu ma
【VIP】 Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh
【VIP】 Tương Quân Tương phu nhân
【VIP】 Thái Cực tới tay, khách tới từ thiên ngoại
【VIP】 Đoạt đồ ăn trước miệng hổ
【VIP】 Tử thành
【VIP】 Long đan bảo dược
【VIP】 Đoạt bảo
【VIP】 Xua hổ nuốt sói
【VIP】 Tạo Hóa cảnh chi chiến
【VIP】 Thiên tử cùng đế
【VIP】 Đòn sát thủ cuối cùng
【VIP】 Gắp lửa bỏ tay người
【VIP】 Thành Đại Đế, tiểu kết cục

Đạo đồng

Trời sương trắng xóa, núi xanh mơ hồ.

Mây mù thật mỏng bao phủ sơn phong. Sau trận mưa thu trong núi yên tĩnh tường hòa.

Đỉnh núi, bên cạnh vách núi cao và dốc.

Một lão đầu mặc bạch y ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mặt mày hồng hào mái tóc bạc trắng, tinh thần quắc thước, nhìn không giống người bình thường mà như trích tiên trên trời.

Một đạo đồng mặc áo xanh đứng ở bên cạnh.

Đạo đồng môi hồng răng trắng, ngũ quan đoan chính, dù không tuấn mỹ nhưng cũng có dáng vẻ đường hoàng.

Đạo đồng không lớn lắm, khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Đạo đồng tên là Lục Khiêm, chính là đồng tử của lão tiên nhân tên gọi Mạc Lương này.

Mạc Lương là một lão tiên nhân nổi tiếng trong phương viên trăm dặm quanh đây, lão được quan lại quyền quý tôn sùng, mọi người hợp sức lại xây dựng một gian đạo quán ở trên núi, để lão dùng nơi này tu luyện.

Người dưới núi ngưỡng mộ kỳ danh tranh nhau lên núi để hầu hạ.

Lục Khiêm từ nhỏ đã mất phụ mẫu, vốn chỉ muốn thử thời vận, không ngờ lại được chọn thật.

Phù!

Lúc này, lão tiên nhân phun ra một ngụm bạch khí, thu công tỉnh lại.

Lão tiên nhân vuốt vuốt chòm râu dài một thước, nhìn qua Lục Khiêm hiền lành nói: "Lấy tiên đan đến đây, ta muốn dùng."

Tiên đan? Tiên đan gì?

Lục Khiêm không hiểu ra sao, lúc nào thì lão tiên nhân từng có tiên đan rồi?

Thế là hắn cẩn thận từng li từng tí nói: "Lão tiên nhân, tiểu tử ngu dốt, tiên đan đặt ở đâu vậy ạ?"

"Tiên đan?" Mạc đạo sĩ giống như cười mà không phải cười, nụ cười càng lúc càng lớn, càng lúc càng quỷ dị.

Bỗng nhiên, làn da Mạc Lương vỡ ra, để lộ huyết nhục màu chàm bên trong.

Xoạt!

Da người bong tróc, đập vào mi mắt là một con Dạ Xoa da xanh thân cao tám thước, mặt xanh răng trắng, đỉnh đầu có hai cái sừng u lên.

Dạ Xoa nhô móng phải ra, đầu ngón tay sắc bén như dao găm cấp tốc chụp vào lồng ngực Lục Khiêm, móc trái tim đang nhảy ra.

"Đây là tiên đan! Khặc khặc khặc!" Dạ Xoa mở cái miệng to như chậu máu ăn trái tim, miệng lớn nhấm nuốt, huyết dịch thuận theo khóe miệng nhỏ xuống.

"A!!!" Lúc này Lục Khiêm mới cảm thấy đau đớn, hắn che lấy trái tim, không dám tin nhìn con quái vật trước mắt.

Sau đó mặt mày tối sầm lại.

Soạt!

Trên giường, một nam tử bỗng nhiên ngồi dậy.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, người hắn run lẩy bẩy.

Lục Khiêm đánh giá bốn phía.

Đêm khuya ánh sáng mờ ảo, ánh trăng rải xuống một chỗ tựa như ngân sa.

“Hóa ra chỉ là mơ…” Lục Khiêm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lại không buông lỏng chút nào.

Ban ngày suy nghĩ nên ban đêm mới mơ thấy, cũng bởi vì manh mối hắn vừa phát hiện cho nên mới có cảnh trong mơ như thế.

Hắn đúng là đạo đồng của Mạc tiên nhân, ở trên núi đã nửa năm rồi.

Trong đạo quán không chỉ có mỗi hắn là đồng tử.

Đồng tử có hơn mười người, nô bộc, hộ vệ có hơn trăm người.

Tháng đầu khi hắn vào đây, chủ yếu chỉ làm một số việc lặt vặt, gánh nước chẻ củi vân vân…

Về sau Mạc Lương truyền thụ cho bọn hắn một bộ tâm pháp đả tọa.

Nếu như tu luyện ra khí cảm thì sẽ được Mạc Lương đề cử đến bình đài cao hơn để tu luyện.

Quả thực là một bước lên trời.

Ai cũng muốn trở thành đạo sĩ được người người kính ngưỡng, hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Lục Khiêm cũng muốn.

Hoặc là nói mục đích của hắn vốn là như thế.

“Mấy năm trước ta thức tỉnh trí tuệ kiếp trước, mưu đồ rất lâu mới có cơ hội nhập môn. Không ngờ người này lại theo yêu đạo…”

Lục Khiêm thở dài thật sâu.

Linh hồn của hắn là người ở thiên ngoại, cũng chính là cái gọi là người xuyên việt kia.

Mấy ngày trước hắn đi ra sau núi chẻ củi, trong lúc vô tình phát hiện quần áo cùng một ít đồ vật thiếp thân của mấy vị tiền bối.

Mà những người này nhập môn sớm hơn Lục Khiêm mấy tháng, có người ở cùng phòng với hắn.

Bọn hắn đều tu luyện ra khí cảm.

Dựa theo hứa hẹn của Mạc Lương, bọn hắn sẽ được đưa đến tiên môn, thu hoạch công pháp tu luyện hòng tiến thêm một bước.

Tại sao ở nơi núi hoang này lại có đồ vật thiếp thân của bọn hắn?

Mà những người này một khi đã đi là không bao giờ xuất hiện lại nữa.

Trong lòng mang theo nghi hoặc, kết hợp với hành vi kỳ lạ của Mạc Lương ngày thường.

Lục Khiêm kinh dị phát hiện, rất có thể những người này đã bị hại.

Không biết là vì nguyên nhân gì, dù sao cũng có thể khẳng định rằng bọn hắn đã không còn ở nhân thế.

Ngọn núi này cũng không phải nơi tu luyện của tiên nhân đắc đạo, mà là một vùng đất tà ác dơ bẩn!

Hắn có lòng muốn chạy, nhưng lối ra duy nhất trên núi đều có hộ vệ trấn giữ.

Đồng thời dưới núi phần lớn đều là địa bàn của tín đồ Mạc Lương.

Mạc Lương ăn sạch hai đạo hắc bạch, mình chẳng qua chỉ là một người bình thường, chỉ sợ đấu không lại bọn họ.

Đông đông đông…

“Lục Khiêm, xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của một nam tử.

“Không có việc gì, vừa mơ thấy ác mộng thôi.” Lục Khiêm vội vàng nói.

“Không có việc gì là được rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Chiếc gương hoàng kim

Lục Khiêm ngồi dậy, mắt híp bảy phần, đầu lưỡi chạm vào vòm họng, tâm thần dần dần yên tĩnh lại.

Chỉ trong chốc lát, bụng dưới có nhiệt lưu nhảy lên, toàn thân hắn ấm áp tựa như ngâm mình trong suối nước nóng.

Đây là khí cảm hắn có được sau khi tu luyện Vô Danh tâm pháp do Mạc Lương truyền thụ.

Hắn lo lắng như vậy cũng bởi vì mình đã luyện được khí cảm.

Vài ngày trước, nếu không phát hiện chuyện này, hắn đã sớm mừng rỡ báo cáo cho Mạc Lương, đến lúc đó chết cũng không biết chết như thế nào.

Sau khi vận công, Lục Khiêm thở dài một hơi.

“Còn có mười ngày, mười ngày sau có đợt kiểm tra, hi vọng đến lúc đó hắn có thể qua mặt được.”

Cứ mỗi cuối tháng, Mạc Lương sẽ triệu tập mấy người bọn hắn lại để chỉ điểm.

Khi đó sẽ không thể tránh khỏi việc lộ tẩy.

Lục Khiêm mở cửa sổ ra, thở một hơi dài.

Mây đen như mực, ánh sao ảm đạm.

Ầm ầm!

Đột nhiên có một luồng sấm sét xẹt qua chân trời, tia sáng trắng bệch soi rọi đại địa.

Cuồng phong chợt nổi lên, mưa to trút xuống.

Ở nơi hẻo lánh âm u này như có từng đạo ánh mắt âm lãnh đang nhìn chằm chằm hắn.

Ngày hôm sau, gà trống gáy chào đón bình minh.

Lúc này Lục Khiêm mới hồi phục tinh thần.

Hắn rửa mặt một chút, mở cửa đi đến tòa nhà lớn ở chính giữa ngọn núi.

Rạng sáng mỗi ngày bọn hắn đều phải đi thỉnh an Mạc Lương.

Cùng đi với Lục Khiêm còn có một số đạo đồng mặc áo xanh.

Những người này tụm năm tụm ba đi chung, họ chào hỏi lẫn nhau, lại không có ai để ý tới Lục Khiêm, nghiễm nhiên là tình huống bị cô lập.

Lúc này đám người tách ra.

Một nữ tử mặc trang phục thợ săn đỏ như lửa trông có vẻ hoạt bát thông minh, đi tới trong sự bao quanh của mấy nha hoàn.

Nữ tử khoảng mười lăm mười sáu tuổi, múa roi trong tay đập xuống đất 'chan chát' chói tai.

"Bái kiến tiểu thư." Đám người hơi cúi đầu xuống, hành lễ nói.

"Cút xa một chút!" Giọng nói của nữ tử không kiên nhẫn chút nào, mày liễu dựng lên, tiện tay quất roi vào mặt một người đứng cạnh.

Chỉ thấy mặt người kia lập tức xuất hiện một đường vết máu, sưng lên thật to.

Dù vậy hắn cũng không dám kêu rên, ngược lại còn cười: "Tạ phần thưởng của tiểu thư."

“Cẩu nô tài.” Nữ tử mất hứng bỏ đi.

Đạo đồng xung quanh rối rít nhường đường, chỉ sợ chọc vào tiểu tổ tông này.

Nàng là tôn nữ duy nhất của Mạc Lương - Mạc Linh Nhi.

Mạc Linh Nhi được Mạc Lương cưng chiều, từ nhỏ đã điêu ngoa tùy hứng, đối với người khác động một tí là đánh là chửi.

Kể ra thì giữa Lục Khiêm và tiểu gia hỏa này cũng có chút dính líu.

Lục Khiêm là người trầm mặc ít nói, hành vi cử chỉ của một người hiện đại như hắn không hợp với các đạo đồng xung quanh cho lắm.

Có lẽ hắn bị người khác hãm hại nên bị tiểu cô nương này ném một tảng đá vào phía sau ót.

Thiếu chút nữa đã đi đời nhà ma.

Sau đó Mạc Linh Nhi cũng không phải chịu bất cứ hình phạt nào.

Trước kia hắn tưởng đó chỉ là trò đùa giữa các hài tử nên không biết nặng nhẹ, hiện tại xem ra là thượng bất chính hạ tắc loạn. Lão đầu không phải thứ tốt đẹp gì, tôn nữ tuổi còn trẻ mà đã mang tâm địa độc ác.

Trong lòng Lục Khiêm thầm oán.

Chẳng qua bị người cô lập cũng là chuyện tốt, hắn càng được thanh tịnh, không cần lo lắng bí mật bị bại lộ.

Cả ngày tu hành yên tĩnh tự tại.

Đám người bước vào đại sảnh, trên chủ vị có một lão đầu đang ngồi híp mắt.

Râu tóc đều đã bạc, da trắng bệch như giấy.

Có thể là vì nhận định thay đổi, Mạc Lương không còn tiên khí đạo cốt như trong mộng nữa, ngược lại giống như rắn độc âm lãnh hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới người khác mà cắn.

"Bái kiến đạo trưởng."

"Bái kiến đạo trưởng."

Mạc Linh Nhi đứng ở bên cạnh Mạc Lương, đám người lần lượt đi lên thỉnh an.

"Tiến độ tu luyện không tệ, tiếp tục duy trì."

"Tốt lắm, chờ ngươi cảm ứng được Thai Tức, lão phu lập tức viết thư đề cử cho tiên môn."

Trên mặt Mạc Lương mang theo nụ cười hiền lành, thỉnh thoảng chỉ điểm vài câu, tán dương người có tốc độ tu luyện nhanh, vẽ ra các loại bánh nướng.

Người được khen thụ sủng nhược kinh, kích động không thôi.

Trong lòng Lục Khiêm liên tục cười lạnh.

Vốn dĩ chẳng có tiên môn nào cả, đó chỉ là cái bánh nướng mà lão già này vẽ ra thôi.

Kết cục đang chờ đợi bọn hắn chính là trở thành một bộ xương khô.

Đương nhiên, Lục Khiêm sẽ không nhắc nhở bọn hắn.

Đám người này giống như một đám nô lệ bị thuần phục, cho dù tận mắt nhìn thấy chân tướng thì cũng sẽ tìm lý do tự lừa gạt mình.

Rất nhanh đã đến lượt Lục Khiêm.

"Bái kiến đạo trưởng." Lục Khiêm khom mình hành lễ.

“Gần đây tiến độ tu luyện thế nào? Đột phá Thai Tức chưa?” Mạc Lương vuốt ve chòm râu, cặp mắt khẽ nheo lại.

Trong Vô Danh tâm pháp, khí cảm được gọi là Thai Tức.

“Hồi đạo trưởng, vẫn chưa có.”

Chiếc gương hoàng kim(2)

Lúc này Mạc Lương bỗng đứng lên, bàn tay đặt lên vai Lục Khiêm.

Xong đời!

Sao bây giờ lão ta lại kiểm tra?

Trong lòng Lục Khiêm chấn động, đồng tử co rụt, cố gắng khống chế biểu cảm của mình, không dám lộ ra bất cứ đầu mối nào.

Lúc Mạc Lương chỉ đạo người khác đều sẽ để tay lên bờ vai, rót chân khí vào vận chuyển đi khắp kinh mạch.

Khi đó, tất cả tình trạng của người tu hành lão đều rõ ràng minh bạch, căn bản không thể gạt được lão.

"Nhỡ đâu lát nữa lão phát hiện ta có khí cảm thì phải làm sao bây giờ?" Những suy nghĩ trong đầu Lục Khiêm điên cuồng chuyển động.

Trước không nói đến chuyện bị phát hiện, muốn lừa gạt qua được chuyện này thì phải thật bình tĩnh.

Hay là dứt khoát giả ngu, vờ như mới vừa đột phá?

Cái này cũng vô dụng thôi, chỉ khác ở chỗ chết sớm hay chết muộn.

Bàn tay lớn của Mạc Lương đập lên vai Lục Khiêm, lại không có nhiệt lưu như trong tưởng tượng của hắn, sau đó lão đứng dậy bỏ đi.

Nhìn nét mặt lão có vẻ mỏi mệt, chắc là đi về nghỉ ngơi.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra hắn suy nghĩ nhiều rồi.

Toàn bộ đám người rời đi, Lục Khiêm cầm đao lên núi chẻ củi.

Núi này tên là Lục sơn.

Bởi vì nằm ở ven hồ, chướng khí xanh biếc quanh năm không tan nên mới có cái tên này.

Mạc Lương bỏ ra một phen công phu thanh trừ chướng khí trên đỉnh núi rồi mới ở lại.

Dù vậy, trong khoảng rừng từ sườn núi trở xuống vẫn còn chướng khí vờn quanh, cứ như Dạ Xoa da xanh tới từ Địa Ngục đang tuần sát sơn lâm vậy.

Muốn rời núi chỉ có duy nhất một con đường.

Nếu cứ tùy tiện chạy xuống, rất có thể sẽ bị chướng khí độc chết.

Lục Khiêm vừa đốn củi vừa suy nghĩ đối sách.

Lúc hắn vô thức đi vào bên trong thì phát hiện trong rừng còn sót lại một vài thứ.

Mặt đất ẩm ướt, lá mục chồng chất thành một tầng thật dày, lẫn lộn cùng phân, nước tiểu và thi thể động vật, mùi hương cực kỳ khó ngửi.

Chân đạp trên lá phát ra tiếng vang sột soạt, có lẽ lá rụng phải dày tới ba thước, không đi nhanh khả năng sẽ bị lún xuống.

Trên đám rễ cây bên dưới chất đống mấy bộ y phục.

Đây là địa điểm Lục Khiêm phát hiện di vật của các tiền bối.

“A?”

Hai mắt Lục Khiêm cong lên, phát hiện trên một kiện áo xanh có một chỗ hơi gồ lên, dường như bên trong có thứ gì đó.

Lục Khiêm mở đường khâu ra, bên trong có một vật to cỡ ngón cái, được bao lại bởi giấy dầu, phía trên viết mấy dòng chữ nhỏ.

'Hoàng kỳ đương quy ích khí bổ máu: Ích có hình máu, sinh chi khí vô hình. Nghi tĩnh, khẩu phục, lưỡi chạm vào vòm họng, nhai ba mươi sáu lần mới có thể nuốt xuống.'

Hóa ra đây là một phương thuốc bổ huyết ích khí.

Thai Tức cảnh là luyện tinh hóa khí, luyện hóa nhân thể khí huyết, hình thành khí cảm, bước kế tiếp là vận chuyển chu thiên (vòng khí vận hành), mở rộng nội khí.

Phương thuốc tễ này dùng để bổ sung khí huyết, thúc đẩy vận chuyển chu thiên.

Hiện tại Lục Khiêm mới chỉ cảm ứng được khí cảm, vẫn chưa hình thành chu thiên.

Dù vậy thì khí lực cũng lớn hơn rất nhiều so với trước kia.

Nếu như sử dụng phương thuốc này xong mà có thể vận chuyển chu thiên nội khí, thế chẳng phải chạy trốn sẽ càng nắm chắc hơn sao?

…

Màn đêm nặng nề.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, đôi mắt giống như nhắm lại nhưng cũng không nhắm hẳn.

Hắn mở giấy dầu ra, nuốt vụn bột màu đen vào.

Một cỗ hương vị cực kỳ đắng chợt bùng nổ trong miệng hắn.

Chịu đựng xúc động muốn nôn mửa, hắn nhai ba mươi sáu lần rồi nuốt xuống.

Ầm!

Một dòng nước nóng trôi qua cuống họng, lan tràn toàn thân, mồ hôi nóng hổi rơi xuống.

Lục Khiêm dẫn đạo nội khí từ dưới đan điền đi qua đáy chậu, xuôi theo Đốc mạch thông đến xương cụt, len lỏi qua sống lưng vọt lên tận sau gáy, đến đỉnh đầu rồi vòng qua đầu lưỡi, tiếp cận Nhâm mạch rồi lặn xuống đan điền.

Một vòng chu thiên hoàn tất.

Nhiệt lưu dưới đan điền nóng hơn gấp mấy lần so với trước đó.

Lục Khiêm mở mắt, tinh quang chợt lóe rồi biến mất.

Dường như thế giới trước mặt hắn đã thay đổi.

Tầm mắt có thể dễ dàng nắm bắt hình ảnh con kiến ở dưới đất bên ngoài cửa sổ, chim bay giữa không trung.

Hình như khí lực cũng tăng thêm mấy phần.

Vô Danh tâm pháp chỉ có Thai Tức cảnh.

Không biết Mạc Lương có hay không, đương nhiên, khẳng định là gia hỏa này sẽ không dạy hắn.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng lần nữa vận chuyển công pháp.

Ầm!

Lúc này, trong đầu Lục Khiêm truyền đến một tiếng nổ vang.

Trước mắt trắng xóa, một trận ánh sáng đâm vào khiến hắn không dám mở to mắt.

"Đây là…"

Âm Hồn Chiết Chỉ thuật

Trong đầu Lục Khiêm xuất hiện một cái mâm tròn lớn lấp lóe ánh sáng vàng rực, tựa như một mặt gương hoàng kim.

Toàn bộ cái gương được đúc bằng vàng ròng, phù văn huyền ảo, thần quang rạng rỡ.

Hình như trên đó còn có hai hàng chữ nhỏ.

Vô Danh tâm pháp (nhập môn: 3/10)

Âm Hồn Chiết Chỉ thuật (nhập môn: 0/10)

Đằng sau mỗi hàng chữ nhỏ đều có một cái vòng tròn màu đen, phía trên khắc vạch đo mức độ cũng màu đen nốt.

Vạch độ đằng sau Vô Danh tâm pháp sáng lên ba đốt, vòng tròn đen nhánh nhiễm vàng một phần ba.

"Đây là…" Lục Khiêm kinh ngạc, với chút kinh nghiệm qua nhiều năm của hắn thì vòng tròn đen giống như một loại thanh tiến độ nào đó, còn vạch khắc độ phía trên chắc là tiến độ.

Thanh tiến độ này dùng cái gì để thúc đẩy vậy nhỉ?

Có phải thanh tiến độ đầy là hắn sẽ đột phá?

" Âm Hồn Chiết Chỉ thuật nghe rất giống đồ ông nội mình để lại."

Chuyện làm hắn kinh ngạc hơn chính là vòng tròn đằng sau Âm Hồn Chiết Chỉ thuật.

Hắn chợt nhớ tới trước khi xuyên qua hắn đang sắp xếp di vật của ông nội tại gia tộc.

Trong lúc vô tình đã lật ra một mặt gương hoàng kim cùng một tờ giấy viết Âm Hồn Chiết Chỉ thuật.

Lúc đó tấm gương chợt tỏa ra kim quang, chờ đến khi tỉnh lại hắn đã tiến đến dị giới.

"Chẳng lẽ chuyện cha mình từng kể chính là sự thật?" Lục Khiêm tự lẩm bẩm.

Ông nội Lục Khiêm sống đến một trăm tuổi, sáu mươi tuổi mới sinh con.

Ông kinh doanh một cửa hàng giấy, bán các loại giấy mai táng.

Truyền thuyết kể rằng lúc ông còn trẻ tuổi cũng là một nhân vật phong vân. Người giấy ông tự tay làm thậm chí còn có thể sống dậy, vãi đậu thành binh, có quyền năng quỷ thần.

Nghe nói lúc kháng chiến ông còn dùng người giấy diệt cả một đội quân Nhật.

Đương nhiên, chuyện Lục Khiêm nghe được hơi bị phóng đại.

Nhưng cẩn thận hồi tưởng lại, có lẽ ông hắn thật sự có ít đồ.

Khi hắn còn bé, cửa hàng bán giấy thường xuyên có người ngồi xe sang đến bái phỏng.

Những người này không mua người giấy, chỉ đặc biệt tới gặp ông nội, có điều toàn bộ đều bị đuổi đi.

"Có vạch mức độ thì nhất định sẽ có biện pháp làm nó tăng lên. Trời cũng giúp ta, ta có thể được cứu rồi!" Trong mắt Lục Khiêm lóe lên một tia lửa nóng, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi.

Nếu thuật gấp giấy này thật sự lợi hại như vậy, trong cuộc khảo hạch mười ngày sau, hắn không cần lo lắng sẽ bị hại nữa.

Việc cấp bách là phải biết rõ phương pháp làm cái vòng tròn đen này tăng tiến độ.

Vạch của Vô Danh tâm pháp sáng lên ba cái.

Hồi tưởng lại, rõ ràng hắn chỉ vận công, trong lúc đó thì ăn một loại thuốc.

Chẳng lẽ có liên quan đến việc vận công hoặc thuốc?

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm vội vàng ngồi xếp bằng, vận chuyển nội khí chu thiên.

Nửa canh giờ sau, chu thiên đi được một vòng.

Trong thức hải, vòng tròn đen nhánh phóng ra kim quang, một cái khắc độ hơi sáng lên.

Vô Danh tâm pháp (nhập môn: 4/10)

"Quả nhiên hữu hiệu." Lục Khiêm mừng rỡ nói.

Đến khi tăng lên tới mức đầy vạch khắc độ, vòng tròn đen nhánh chuyển hóa thành vòng tròn kim sắc, hẳn là có thể đột phá.

Thế là Lục Khiêm lại vận công lần nữa.

4/10, 5/10…

Trong cơ thể tràn đầy chân khí, toàn thân tràn ngập lực lượng, trước kia chân khí lớn chừng sợi tóc, giờ đã lớn bằng chiếc đũa.

Lúc vận công lần nữa, trước mắt Lục Khiêm tối sầm lại, một cỗ cảm giác buồn nôn xông tới, thiếu chút nữa làm hắn hôn mê bất tỉnh.

Luyện tinh hóa khí, hóa chính là khí huyết, vận công quá nhiều ngược lại sẽ tổn thương nguyên khí.

Bình thường hành công chia làm ba lần sáng trưa tối.

Mỗi lần từ nửa canh giờ đến một canh giờ.

Nếu như sử dụng thuốc hồi HP, khả năng số lần vận công sẽ tăng nhiều một chút.

“Ông trời đền bù cho người siêng năng, có cố gắng liền có thu hoạch, gương hoàng kim này thật sự là thần vật.” Lục Khiêm cảm thán nói.

Người bình thường tu luyện sẽ gặp trở ngại về tư chất, ngộ tính và hoàn cảnh.

Cho dù ngày ngày khổ luyện, chẳng qua dùng lực mười phần mà cũng chỉ đạt được hai ba phần.

Người làm nhiều công ít đã là kẻ có thiên phú tuyệt hảo.

Về sau một khi lười biếng thì thậm chí còn bị suy yếu.

Bản thân không học sẽ giống như đi ngược dòng, không tiến ắt lùi.

Mà cái gương tròn này lại có thể làm cho hắn cày cấy một chút đã thu hoạch được một chút.

Quả là thần vật!

Tu luyện Vô Danh tâm pháp xong, tiếp theo chính là Âm Hồn Chiết Chỉ thuật.

Tinh thần hội tụ bên trên thuật gấp giấy, một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu hắn.

Âm Hồn Chiết Chỉ Thuật(2)

Ban đêm.

Trong phòng dưới ánh nến, quang ảnh chiếu lên mặt người âm u sáng tối.

‘Cuốn sách này, thượng sĩ có được sẽ đằng vân bay lên cao; trung sĩ có được thì quỷ sợ thần kinh; hạ sĩ có được sẽ định quốc an bang. Người có được sách phải cẩn thận giữ bí mật, chớ có lãnh đạm.’

Đương nhiên, pháp thuật này cũng không thần kỳ như vậy.

Phần lớn sách lậu lén tuồn vào phòng thi cũng có viết mấy câu thế này, thổi phồng đề cao chính mình.

Sau đó là nội dung thuật pháp.

Đến trước cánh cửa tu luyện pháp thuật này còn cần phải khai đàn cầu nguyện.

Vật liệu không nhiều lắm, ở khố phòng có rất nhiều, mấy ngày nay hắn vụng trộm mang ra ngoài.

…

Rừng cây âm u ẩm ướt.

Lúc này đang là giữa trưa, ánh nắng không thể chiếu xuyên xuống rừng rậm, xung quanh tối tăm như ban đêm.

Dưới tàng cây có một khối đất u lên rộng khoảng ba thước, trên đó đặt ngọn đèn dầu, chỉ gai, kéo và nhành trúc.

Hai bên đốt hai cây nến đỏ chót, bên trên mâm gỗ đặt táo, đậu phộng, lá trà, rượu vân vân.

Trái cây là để âm linh trong cõi u minh hưởng dụng.

Người giấy vốn là vật chết, chỉ có âm linh mới có khả năng phó thác thần ý.

Trước đàn đặt một người giấy cao ba thước, lấy cây trúc làm khung, giấy trắng làm da, thân mặc trường sam màu xanh, bên trên đội mũ hoa văn có màu chàm, tay cầm một thanh đao giấy, gương mặt thoa son phấn đỏ bừng, chưa được vẽ mắt.

Lục Khiêm đứng trước đàn, tay bấm ấn quyết, chân giơ lên cao, trong miệng nói lẩm bẩm.

Hô!

Một trận âm phong thổi qua, nhánh cây lay động sột soạt.

Ánh nến lắc lư kịch liệt, biến thành màu xanh lục.

Nhiệt độ bốn phía như giảm xuống mười mấy độ.

Bầu không khí vô cùng đáng sợ, như thể thật sự có quỷ vật trên tế đàn đang ăn từng miếng lớn.

“Quỷ tiên bốn phương thần ngũ phương, kim đan được điểm chút duyên linh; thái thượng ngự chỉ đích thân chỉ giáo, lưu truyền hỗ trợ đạo độn chân hình… Đệ tử thề thụ thần tiên pháp, gặp dữ hóa lành tránh đao binh. Vụt!”

Lục Khiêm dùng đao bổ củi cắt lấy ngón giữa, nhỏ một giọt máu đầu tim vào trong mực trộn cùng chu sa, lấy bút lông chấm chấm rồi điểm hai con ngươi vào chỗ đôi mắt của người giấy linh đồng.

Soạt!

Chân khí trong cơ thể hắn nhảy mất ít hơn phân nửa.

Vòng sáng Âm Hồn Chiết Chỉ thuật trong đầu sáng thêm một nấc.

Người giấy linh đồng rung nhẹ, trong mắt hiện ra hồng quang, tứ chi vốn thô ráp chợt trở nên có chi tiết, khớp nối mềm mại, năm ngón tay rõ ràng.

Răng rắc răng rắc!

Người giấy đứng lên, trong bóng đêm u ám bỗng nhiên xuất hiện một "người" mặc áo liệm màu chàm, mặt trắng như tờ giấy, gò má đỏ như máu.

Người nào nhát gan không chừng sẽ bị hù chết.

Lục Khiêm không sợ hãi chút nào, bởi vì đây là người giấy của hắn.

"Ụt ụt…"

Từ trong bụi cỏ chợt có một con lợn rừng lủi ra ngoài.

"Tới đúng lúc lắm, giết nó đi!"

Lục Khiêm chỉ vào lợn rừng.

Người giấy linh đồng bước chân phải ra, hơi chao đảo một cái, thân hình xuất hiện cách đó ba mét.

Nó lắc lư hai ba cái rồi đi tới phía sau lợn rừng.

Giơ tay chém xuống!

Éc!

Cổ con lợn rừng bị mở ra, máu tươi bắn tung tóe, nó kêu thảm rồi ngã nhào xuống đất.

Mặc dù linh đồng chỉ cao ba thước nhưng khí lực toàn thân lại không kém chút nào, tốc độ của nó cực nhanh, đạt đến mức vô tung vô ảnh.

Đây là hiệu quả do luyện Âm Hồn Chiết Chỉ thuật mà thành.

Hắn tìm cách khai đàn, cầu nguyện âm hồn trong cõi u minh.

Lần này khai đàn tương đương với việc lập hồ sơ, lần sau không cần phải khai đàn nữa.

Sau nửa canh giờ, con ngươi của người giấy linh đồng tan rã, không lửa tự thiêu.

“Chỉ có thể kiên trì nửa canh giờ thôi sao?” Lục Khiêm lẩm bẩm.

Chân khí trong cơ thể hắn chỉ có thể chèo chống người giấy cao ba thước, duy trì tầm nửa canh giờ.

Nếu muốn người giấy cao lớn hơn, trước tiên phải tăng pháp thuật đến mức độ thuần thục, cộng với tu luyện nội công.

Độ thuần thục của Vô Danh tâm pháp đã có năm thành, thuật gấp giấy thì mới một thành.

Vẫn còn bảy ngày là đến kỳ khảo hạch.

Trước lúc đó hắn nhất định phải luyện được công pháp càng cường đại hơn, như thế mới nắm chắc được khả năng có thể xuống núi.

Thời gian bảy ngày khẳng định là đủ rồi.

Giết người

…

Sáu ngày sau, trong rừng.

Một nam tử mặc áo xanh ngồi xếp bằng bên dưới tàng cây, hắn mi thanh mục tú, sắc mặt hồng nhuận, hai mắt giống như đang khép hờ.

Bên cạnh đặt một người giấy tướng quân khoác kim giáp cao bảy thước, tay cầm trường đao, đầu đội nón trụ.

Mặc dù chỉ là người giấy nhưng lại có bộ dạng uy nghiêm, tựa như thần tướng hộ pháp vậy.

Thật lâu sau đó Lục Khiêm mở to mắt, tinh quang lấp lóe, con ngươi óng ánh giống như hắc diệu thạch.

A!

Bạch khí từ trong miệng mũi phun ra như tên bắn.

Lục Khiêm dạo quanh cái mâm kim sắc trong đầu để xem thông tin bên trên.

Vô Danh tâm pháp (Tiểu Thành: 16/100)

Âm Hồn Chiết Chỉ thuật (Tiểu Thành: 10/100)

Vô Danh tâm pháp đột phá, chân khí lớn chừng đầu ngón tay nhỏ.

Bây giờ tố chất thân thể của Lục Khiêm đã vượt xa trước kia, tung người tại chỗ có thể cao hơn một trượng, khí lực có thể so với hổ báo.

Những ngày này hắn chiết mười người giấy, đột phá đến Tiểu Thành chi cảnh, cũng có thể thúc đẩy người giấy cao bảy thước được rồi.

Người giấy lực lớn như trâu, nhanh nhẹn như báo, không sợ đao binh.

Khuyết điểm duy nhất là sợ lửa sợ nước.

Bây giờ sau khi hắn đột phá, trong người giấy còn lẫn một tia yếu lòng.

"Hiện tại có thể xuống núi rồi." Ánh mắt Lục Khiêm sắc bén ẩn hiện sát cơ.

Người ta nói lòng mang lợi khí thì tự khởi sát tâm.

Lúc này thực lực của hắn siêu tuyệt, ngược lại hắn không muốn xám xịt rời đi.

Xuống núi thì có thể làm gì chứ?

Giấu dị bảo trong lòng nhưng chẳng cầu được tiên môn.

Từ xưa đến nay, bao nhiêu quan lại quyền quý tìm tiên mà không được, tiên duyên không phải cứ cầu là sẽ đến.

Chẳng lẽ phải dựa vào thuật người giấy sống đến hết đời giống như ông nội?

Tiên duyên gần trong gang tấc, Lục Khiêm không muốn đặt bảo trên kỳ ngộ sau khi xuống núi (không quá hi vọng sẽ gặp kỳ ngộ sau khi xuống núi).

Trên thân Mạc Lương nhất định có phương pháp tu luyện tiếp theo.

"Nếu như giết Mạc Lương…" Trong lòng Lục Khiêm dâng lên một ý niệm, suy nghĩ này tựa như lửa nóng càng đốt càng vượng.

Ngày đó Mạc Lương đập vai hắn, trong lúc vô tình Lục Khiêm liếc thấy da thịt trắng nõn của lão hơi khác thường.

Trông giống như thoa một tầng bột chì.

Hơn nữa, xen lẫn trong mùi hương kỳ lạ trên người lão còn chứa một mùi hôi tí xíu khó có thể nhận ra.

Tuổi tác Mạc Lương cực kỳ lớn, thoa phấn chắc vì để che giấu đốm đồi mồi trên mặt, còn mùi hương trên người là để che giấu khí tức mục rữa.

"Kế này có thể thực hiện!" Trong lòng Lục Khiêm hạ quyết tâm.

"Được lắm tên cẩu nô tài kia! Ngươi vậy mà lại trốn ở chỗ này!" Một tiếng kêu lớn chợt vang lên giống như sấm sét giữa trời quang.

Lục Khiêm như dẫm phải đuôi mèo, ánh mắt lấp lóe, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

…

Tiếng gọi đột ngột vang vọng khiến lông tơ Lục Khiêm dựng đứng.

Một khi bị người khác phát hiện ra bí mật trong lòng, hắn ắt sẽ chết không có chỗ chôn.

Suy cho cùng Lục Khiêm cũng chỉ là một con chim non vừa mới ra đời.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy thiếu nữ mặc một thân y phục hỏa hồng, tay cầm trường tiên, lục kiếm ba thước treo ở bên hông đang nhìn hắn chăm chú.

Bên cạnh là hai nam tử lấm la lấm lét.

Thiếu nữ chính là Mạc Linh Nhi điêu ngoa ngoan độc, hai bên rõ ràng là láng giềng của Lục Khiêm.

“Lén la lén lút, có phải là trộm thứ gì rồi không?” Mạc Linh Nhi chất vấn.

Mạc Linh Nhi là một người bẩm sinh hướng ngoại, cực kì thích đùa cợt kẻ khác.

Mấy ngày nay Lục Khiêm ru rú trong phòng không ra ngoài, cho dù muốn ẩn nấp thì cũng chỉ được một lát, nếu không khó tránh khỏi sẽ bị người để tâm biết được.

Sau khi nghe có người mật báo, Mạc Linh Nhi hứng thú bừng bừng dẫn người tới đây.

Đoạn thời gian trước, Mạc Linh Nhi dùng tảng đá nện vào đầu Lục Khiêm.

Mạc Lương không trách phạt, nhưng cũng từng nói qua một lần.

Trong lòng Mạc Linh Nhi ôm hận đến tận hôm nay, một khi bắt được cái đuôi, nàng ta không đánh chết gã tiện nô này không được.

Hai người bên cạnh thì cười trên nỗi đau của người khác.

Ngày thường Lục Khiêm độc lai độc vãng, chưa từng nịnh bợ bất luận kẻ nào, bọn hắn đã ngứa mắt cái tên tự cho là mình thanh cao này lâu rồi.

Thế là bọn hắn đặc biệt mách lẻo với Mạc Linh Nhi, không ngờ còn thật sự túm được một cơ hội.

“Ta lên núi đốn củi chứ cũng không phải trộm cướp, tiểu thư hiểu lầm rồi.” Lục Khiêm cười nói, tay lần ra sau lưng, ngón tay ngấm ngầm bấm quyết.

“A? Đó là thứ gì? Hai người các ngươi tới đó xem xem. Cẩu nô tài, không được nhúc nhích.”

Nhìn thấy người giấy bên cạnh, ánh mắt Mạc Linh Nhi sáng lên, cứ như thể nhìn thấy đồ chơi mới.

“Vâng, tiểu thư.”

Hai người nọ hấp tấp tiến tới, lúc đi ngang qua bên cạnh Lục Khiêm còn đắc ý liếc Lục Khiêm một cái.

“Lục đại tiên sinh, ngươi chết chắc rồi…”

Lục Khiêm và người chung quanh không hợp nhau lắm, hắn độc lai độc vãng, nói chuyện cũng không thô bỉ như những kẻ khác, cho nên bị người ta gọi đùa là tiên sinh.

“Thật à?” Giọng nói bình thản của Lục Khiêm vang lên bên tai.

Giết người(2)

Hai người vô thức nhìn thoáng qua, chỉ thấy ánh mắt Lục Khiêm bình tĩnh, một giây sau tinh quang bắn tới.

"Linh Quan! Giết!"

Trong Âm Hồn Chiết Chỉ thuật, người giấy được gọi là Linh Quan.

Răng rắc!

Trước mặt hai người, trên thân người giấy kim giáp chợt lóe kim quang rồi sống dậy.

Một thanh bách luyện đao múa may quay cuồng, đao quang như nước.

Xoạt!

Cần cổ mát lạnh, hai người cúi đầu nhìn lại, máu tươi không ngừng chảy ra nhuộm đỏ cả y phục.

"Ngươi… Ngươi…" Một người trong số đó không dám tin che lấy cổ, sau đó nhào tới đằng trước!

Thi thể ngã xuống đất.

"Cẩu nô tài, vậy mà ngươi dám vụng trộm luyện công! Gia gia ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Lục Khiêm dũng mãnh giết chết hai tên đệ tử, hắn lại dám che giấu thực lực. Khuôn mặt nhỏ của Mạc Linh Nhi trắng bệch nhưng vẫn cố mạnh miệng.

Nàng rút trường kiếm xanh biếc bên hông ra.

Kiếm này tên là Bích Thủy kiếm. Toàn thân như nước, hoa văn vảy cá tựa như gợn sóng nổi lên mặt nước.

Ầm!

Chỉ thấy Linh Quan kim giáp vọt đến bên cạnh Mạc Linh Nhi, loan đao đập bay Bích Thủy kiếm, lưỡi đao đặt ở trên cổ Mạc Linh Nhi.

Mạc Linh Nhi cũng tu luyện chân khí nhưng nàng ta không phải là đối thủ của Linh Quan kim giáp.

Tốc độ của Linh Quan kim giáp cực nhanh, vả lại còn có thể mê hoặc tâm thần.

Trong mắt Lục Khiêm thì chỉ là một người giấy, nhưng trong mắt người khác lại là một đại hán thực sự.

Ngay cả Mạc Linh Nhi cũng không phát hiện đại hán trước mắt đi tới bên cạnh mình như thế nào.

"Ngươi có biết Vô Danh tâm pháp tầng tiếp theo không? Nói ra thì ta tha cho ngươi khỏi chết." Lục Khiêm nhặt Bích Thủy kiếm lên đi đến trước mặt Mạc Linh Nhi.

"Gia gia của ta cũng biết pháp thuật, ngươi đừng tưởng biết chút yêu pháp là ghê gớm lắm rồi, còn không mau thả ta ra!"

Mạc Linh Nhi được nuông chiều từ bé thành quen, cho dù đối mặt với nguy hiểm tính mạng thì cũng phải uy hiếp Lục Khiêm.

Trong ấn tượng của nàng, Lục Khiêm chỉ là một tên tiểu đạo đồng khúm núm.

Linh Quan kim giáp nhẹ nhàng dùng sức, trên cổ Mạc Linh Nhi bị cắt một đường, máu tươi chảy ra.

"Xem ra giọng điệu của ta hiền lành nên ngươi mới hiểu lầm, thật ngại quá." Nụ cười chân thành trên mặt Lục Khiêm

bỗng trở nên lạnh lùng, hàn khí bức người: "Lần tiếp theo, thứ rơi xuống chính là đầu ngươi."

"Không… ngươi thả ta ra, ta nhất định sẽ nói gia gia tha cho ngươi."

Mạc Linh Nhi cũng bị hù dọa, trong lòng thầm hận mà ngoài miệng thì đành chịu thua.

"Tạm biệt!"

Hai mắt Mạc Linh Nhi tối sầm, hoàn toàn mất đi ý thức.

Một cái đầu mỹ lệ rớt xuống đất, con mắt trừng lớn.

Sau khi máu chảy cạn, Lục Khiêm lấy miếng vải rách bao quanh cái đầu.

Hắn cũng không phải người nhìn thấy mỹ nữ liền quỳ xuống liếm chân.

Không nói đến chuyện Mạc Linh Nhi có thù với hắn, cho dù là người chẳng liên quan gì thì dưới loại tình huống này hắn cũng giết luôn.

"Chuyện kia không nên chậm trễ, đêm nay phải động thủ ngay."

Đêm tối nổi gió lớn, thích hợp để giết người.

Dường như ông trời cũng cảm ứng được sát cơ, sương mù mông lung mây mù che khuất ánh trăng, mưa gió nổi lên.

Trong tĩnh thất, một lão giả tóc trắng ngồi xếp bằng, hai bên đốt nến.

Mạc Lương không còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt như ban ngày, ngược lại nhìn qua cứ như lão yêu quái.

Làn da thô ráp sần sùi như vỏ cây, trên mặt mọc đầy chấm đen lấm tấm, một cỗ mùi thối nồng nặc lảng vảng xung quanh, đốt hương khử mùi mới có thể trừ đi mùi thối.

Mạc Lương mở to mắt, tròng trắng mắt vẩn đục có vẻ như rất tiều tụy.

“Khụ khụ khụ…”

Mạc Lương run rẩy lấy một cái hộp sơn mài ra.

Trong đó chứa chút bột phấn đỏ thẫm, một cỗ mùi thối khó nói lên lời tràn ngập căn phòng.

Mạc Lương vê lên một nắm bột phấn đưa tới trước giá nến, xoa xoa đầu ngón tay, bột phấn chậm rãi rơi vào ánh nến.

Ánh nến đốt hết bột phấn, ngọn lửa biến thành màu xanh lá, gian phòng tối tăm u ám.

Từng sợi khói xanh bốc lên dừng ở giữa không trung, tạo thành phù văn vặn vẹo uốn lượn.

“A a…”

Hư không ẩn ẩn truyền đến từng tiếng kêu rên.

Hít…

Mạc Lương nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, tỏ ra thỏa mãn.

Đốm đồi mồi trên mặt lão bỗng nhiên giảm đi, khí sắc trở nên hồng nhuận, cả người nhìn qua trẻ hơn rất nhiều.

Mạc Lương lưu luyến không nỡ khép cái nắp lại, thở dài nói: ” m phấn không còn nhiều.”

Năm nay Mạc Lương đã hơn chín mươi tuổi.

Lúc còn trẻ từng tranh đấu với người khác nên bị thương nặng.

Vốn dĩ đã chết lại vô ý phát hiện hóa thạch của chân nhân, học mấy môn đạo pháp mới có thể kéo dài mạng sống đến tận ngày nay.

Môn pháp thuật kéo dài tính mạng ấy tên là Uế Âm Độ Thọ pháp.

Lấy tâm huyết của người khác trộn lẫn với cát vàng, chì thủy ngân để luyện chế.

Tâm huyết của người tu hành là tốt nhất.

Số lượng tâm huyết cực kỳ ít ỏi, tâm huyết của một người luyện được không đến hai đồng, đại khái có thể kéo dài mạng sống nửa năm.

Những đệ tử lão bồi dưỡng mấy năm nay đều được cho vào trong hộp nhỏ.

Đây không phải thuật trường sinh, thời gian kéo dài tuổi thọ càng ngày càng ít, đệ tử có tư chất cũng chết nhiều rồi.

Âm phấn dùng một chút lại ít đi một chút, Mạc Lương cũng hơi rầu rĩ.

Chết cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng

Lão nhìn khắp bốn phía, cẩn thận từng li từng tí lấy ra một cái bao vải đỏ.

Bên trong là một khối ngọc bội xanh biếc lớn chừng bàn tay.

Trên đó khắc mấy triện phù lục phức tạp, thú đồ yêu văn, ở giữa là một chữ 'U'.

"Nếu lão phu hai mươi tuổi thì tốt biết bao." Mạc Lương tham lam vuốt ve ngọc bội.

Mặt sau ngọc bội khắc một hàng chữ nhỏ: "Mùng bảy tháng bảy, quỷ môn mở rộng; xuống nước hỏi đường, Chân Tiên nghênh đón."

Đây là một khối tín vật thông đến tiên môn, lão chiếm được từ hóa thạch của cao nhân.

Chỉ cần cầm trì bài này ném xuống nước vào thời gian ước định thì sẽ có thể được Chân Tiên dẫn vào cửa.

Tuy nhiên, điều kiện tuổi tác để được dẫn vào tiên môn là hai mươi tuổi trở xuống, mà tuổi tác của Mạc Lương lại không phù hợp.

Hiện tại lão đặt hi vọng lên Mạc Linh Nhi, mong nàng có thể tìm được bảo đan hoặc bí pháp nào đó.

Mạc Lương lưu luyến không nỡ buông ngọc bội xuống, còn chưa kịp cất kỹ thì bên ngoài đã vang lên tiếng đập cửa.

"Đạo trưởng, có người cầu kiến." Nô bộc nói.

“Hửm? Có chuyện gì?” Mạc Lương nhướng mày, bình thường không có việc gì lớn lão sẽ không cho phép kẻ nào đến quấy rầy vào lúc đêm khuya.

“Là Lục Khiêm, Lục Khiêm hắn nói cảm giác được khí cảm.”

“Cái gì?” Mạc Lương vô cùng mừng rỡ, vội vàng đứng bật dậy: “Đang ngủ gật thì có người tới đưa gối đầu, nhanh bảo hắn ở đại sảnh chờ ta.”

“Mau gọi hắn vào đại sảnh, lão phu đến ngay!”

Mạc Lương mừng rỡ như điên.

Âm phấn trong hộp lão đã dùng sắp hết rồi.

Nếu như không có tu sĩ mới, lão thật sự phải xuất ra một chút bảo bối bên dưới đáy hòm để bồi dưỡng người tài.

Không ngờ cái tên Lục Khiêm ngày thường im im không lên tiếng lại trực tiếp cho lão một ngạc nhiên lớn như thế.

“Lục Khiêm a Lục Khiêm, để báo đáp ngươi, lão phu chắc chắn sẽ an táng thi cốt ngươi thật tốt.” Mạc Lương thầm nghĩ nói.

Lục Khiêm vốn sống cô độc ở dưới núi, mệnh tiện như cỏ.

Bây giờ vì thành toàn tiên đạo của mình mà chết, cũng coi như có phúc ba đời.

Mạc Lương mở hộp chì ra, bôi một chút phấn lên mặt, đeo túi thơm lên, lắc mình biến thành một lão đạo sĩ mang theo dị hương.

Thời điểm lão đi vào đại sảnh, Lục Khiêm đang ngồi nghiêm chỉnh, bên cạnh đặt một cái hộp gỗ.

“Tiểu nhân bái kiến Mạc đạo trưởng!”

Nhìn thấy Mạc Lương đi đến, Lục Khiêm đứng dậy hạ bái.

Trong mắt rạng rỡ tinh quang, Mạc Lương vừa nhìn đã biết đây là lần đầu Lục Khiêm cảm ứng, vẫn chưa đủ sức chưởng khống chân khí.

Mạc Lương đỡ Lục Khiêm dậy, hiền lành cười nói: "Đứng lên đi, đúng là trẻ tuổi tuấn kiệt!"

"Đạo trưởng, giữa trưa tại hạ vô ý phát hiện một gốc quả dại, nói đến cũng kỳ quái, một gốc một quả, trái cây có màu đỏ như lửa, không biết vì sao mà ăn hết liền có được khí cảm."

"Chẳng lẽ là Chu quả trong truyền thuyết?" Trong lòng Mạc Lương vừa hận vừa ghen tỵ, hận Lục Khiêm phát hiện vật này sao lại không hiến cho mình, ngược lại còn ăn mất.

Mà ngoài mặt thì lão vẫn tỏ ra nhẹ nhàng như mây.

Dù sao Lục Khiêm cũng là tiểu dân sơn dã, không có mắt nhận biết bảo vật.

Mà như thế cũng tốt, mình không cần phải hao phí tài nguyên để vỗ béo hắn.

Lát nữa trực tiếp giết người lấy máu, phần lớn dược lực vẫn thuộc về mình.

"Tiểu nhân còn phát hiện một cái sơn động, hình như từng có người ở, bên trong có một ít chai chai lọ lọ, tiểu nhân không dám động lung tung cho nên đem hiến cho đạo trưởng."

"Cái gì!" Dưới sự kích động, Mạc Lương túm đứt mất mấy sợi râu.

Lại có dị bảo ở trong sơn động?

Chẳng lẽ tiểu tử này có vận khí tốt như vậy, gặp được cơ duyên trong truyền thuyết?

"Được, để lão phu xem xem." Mạc Lương ba chân bốn cẳng đi tới trước hộp gỗ, tâm tình rất kích động.

Mấy năm trước lão gặp được tài nguyên nên mới có được thành tựu hôm nay.

Giờ đây lại gặp được tiên duyên lần nữa, chẳng lẽ là điềm báo lão sắp đột phá?

Ông trời thật sự đối với mình không tệ mà!!!

Mạc Lương từ từ mở hộp ra, đập vào mặt lão chính là một cái đầu người sinh động như thật đang trợn to hai mắt.

Bởi vì trước đó Lục Khiêm đã dùng vôi ướp qua nên không có mùi máu tươi.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy đầu người, thân thể Mạc Lương cứng đờ, nét mặt hưng phấn đông kết.

Cổ họng lão khô đắng chua chát, phát ra âm thanh đứt quãng: "Linh… Linh Nhi!"

Không ngờ một thứ như vậy lại xuất hiện ở trước mắt mình, Mạc Lương lập tức sửng sốt.

"Chịu chết đi lão cẩu!"

Gần như đồng thời, Lục Khiêm cười lạnh, cổ tay khẽ đảo, kiếm dài ba thước xuất hiện.

Kiếm quang chợt lóe đâm vào mắt người khác đau nhói không mở ra được!

Vụt!!!

Bích Thủy kiếm đâm vào bụng Mạc Lương, xuyên qua thân thể lão, lưỡi kiếm không nhiễm một chút máu nào.

Mạc Lương không hổ là kẻ già đời hành tẩu giang hồ nhiều năm.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, bằng vào bản năng lão đã né tránh một kích trí mạng.

“Tiểu tặc, ngươi dám!” Râu tóc Mạc Lương dựng đứng, hai mắt đỏ ngầu.

Lão vung tay áo lên, kình khí vô hình đánh bay Lục Khiêm, đụng hư mấy cái ghế ngồi.

“Có gì không dám, Linh Quan! Lên!”

Tay Lục Khiêm bấm chỉ quyết.

Ầm!

Chết cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng(2)

Thân ảnh kim giáp phá cửa mà vào, mảnh gỗ vụn bay tán loạn, một thanh Viên Nguyệt loan đao xuyên thẳng đến thủ cấp.

“Người giấy?”

Mạc Lương hừ lạnh một tiếng, rút trường kiếm ở bụng ra vứt xuống đất.

Với ánh mắt của lão sao có thể không nhìn ra người giấy mê hoặc, vừa liếc mắt đã thấy được bộ mặt thật của Linh Quan kim giáp.

Ầm!

Chân khí Mạc Lương phồng lên, loan đao thất bại trực tiếp bổ đôi cái bàn gỗ tử đàn.

“Thật thú vị, thuật gấp giấy à? Xem ra ngươi cũng thật sự có kỳ ngộ.” Mạc Lương âm u cười một tiếng: “Lát nữa bắt được ngươi, ta sẽ bỏ ngươi vào lồng hấp chưng sống cho đến chết.”

Uỳnh!

Sấm sét rền rĩ vang dội, mưa rơi như trút nước.

Mạc Lương lần tay vào ngực, lấy ra hai lá bùa nền trắng chữ đen.

Soạt!

Hai đoàn lục diễm quỷ hỏa to bằng đầu người bay tới.

Cả căn phòng lập lòe ánh sáng lục sắc, tựa như U Minh Địa Phủ.

Roẹt!

Linh Quan kim giáp lách mình đến trước lục diễm quỷ hỏa, dùng đao cắt nó ra thành hai nửa.

Quỷ hỏa đâm vào thân thể Lục Khiêm khiến hắn bay ngược ra rơi xuống mặt đất, nền đất lõm vào một cái hố to.

Loan đao của Linh Quan kim giáp cũng bị hỏa diễm thiêu cháy.

"Linh Quan, ngăn cản lão ta!"

Mặt mày Lục Khiêm âm trầm như nước, chỉ huy người giấy vật lộn với Mạc Lương.

Bản thân Mạc Lương đang bị trọng thương, máu tươi dưới bụng không ngừng chảy ra nhuộm đỏ mặt đất.

Dù vậy, sức chiến đấu của lão cũng cường hãn dị thường, lực lượng vẫn đủ để tay không xé hổ.

Đại sảnh vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều là đá vụn hoặc mảnh gỗ vụn.

Trên thân Linh Quan kim giáp tổn hại nhiều chỗ, không có vũ khí nên sức chiến đấu giảm mạnh.

"Chết đi!"

Quỷ hỏa lục diễm rơi vào người Linh Quan kim giáp, khói xanh lượn lờ, chỉ để lại tại chỗ một đống tro tàn màu lục.

Lục Khiêm bị ép đến một góc, đằng sau là một bức tường, lối ra bị Mạc Lương ngăn cản.

"Sao ngươi không chạy nữa đi? Bây giờ quỳ xuống cầu xin ta tha mạng thì còn có thể sống sót, lão phu không tin ngươi

vẫn còn người giấy khác.” Tay phải Mạc Lương che bụng, tay trái cầm một lá bùa màu trắng, tập tễnh đi tới nói.

Trước đó lão đã kiểm tra qua, Lục Khiêm không hề có khí cảm, hiện tại mới chỉ hơn một tháng, khẳng định là lượng chân khí cũng không nhiều, vừa rồi đã là cực hạn.

Nghĩ tới đây, Mạc Lương không khỏi cảm thán kẻ này tâm cơ thâm trầm, dùng đầu lâu của Mạc Linh Nhi làm tâm thần lão hỗn loạn rồi thừa cơ đánh lén, hại lão không phát huy nổi một nửa thực lực, thiếu chút nữa đã để tiểu tử này đắc thủ.

“Chắc không?”

Bên ngoài lại nổ vang một tiếng sấm.

Điện quang xanh thẳm chiếu vào mặt Lục Khiêm, trên mặt lão hết sức bình tĩnh.

Xoạt!

Ngoài phòng lại có một đạo bóng trắng bay vào.

Một đạo hàn quang tới trước, Mạc Lương né tránh không kịp, trên cái mặt mo bị cắt ra một đạo vết máu thật sâu, bột phấn bị nước rửa trôi xuống dưới, lộ ra một đống đốm đen đồi mồi.

Thân ảnh bóng trắng đứng vững, lần này là một quái nhân có vóc người nhỏ thó, đầu đội mũ rộng vành chống nước đen nhánh, thân mặc y phục dạ hành.

Bên hông treo các loại phi đao phi tiêu.

Nước mưa dọc theo cái mũ rộng vành chậm rãi nhỏ xuống, trong màn đêm yên tĩnh phát ra tiếng vang tong tóc.

Vậy mà lại là một người giấy.

Lúc đứng vững người giấy thuận tay phóng ra mấy cái phi tiêu Thất Tinh.

“Hảo tiểu tử, thủ đoạn cũng nhiều thật.”

Mạc Lương tức tối phẫn nộ kéo dài khoảng cách, phi tiêu Thất Tinh găm vào trên tường, chỉ chốc lát đã biến thành tiêu giấy rơi ra, để lại trên tường một cái hố nhỏ.

Người giấy đội mũ rộng vành công kích dày đặc khiến người khác không thể tới gần, Mạc Lương chỉ có thể kéo dài khoảng cách.

Người giấy cũng không chỉ có cùng một kiểu dáng, chỉ cần hắn muốn, lại có chân khí đầy đủ, hình thái sẽ được xác định theo ý hắn.

Vốn dĩ hắn muốn chế tạo một người giấy được trang bị súng nòng xoay, tiếc là không có hiệu quả, chỉ có thể tạo một cây côn sắt nung đỏ.

Có lẽ là vì không thích hợp với pháp tắc của phương thế giới này.

Thời gian một chén trà trôi qua.

Mạc Lương bỗng hừ lạnh một tiếng, thân hình lão cứng đờ, năm sáu cái phi tiêu găm vào lồng ngực.

Lão suy sụp ngã nhào trên đất, máu đen từ trong miệng mũi chảy ra.

“Ngươi…”

“Cây thầu dầu tử độc, một nắm là có thể giết chết một con trâu khỏe mạnh.” Lục Khiêm mỉm cười giải thích.

Cây thầu dầu tử là một loại độc thảo thường gặp, Lục Khiêm sớm đã bôi lên Bích Thủy kiếm một chút.

Chống đỡ đến hiện tại mới phát tác, Mạc Lương thật không hổ là một cao nhân.

“Hèn hạ vô sỉ!” Mạc Lương mắng to, ộc một tiếng phun đầy máu.

“Chẳng phải ngươi cũng vậy sao? Bao nhiêu mạng người chết trong tay ngươi rồi?”

“Linh Quan, lên!”

Lục Khiêm vừa nói vừa thối lui ra ngoài cửa.

Cho dù Mạc Lương sắp chết nhưng Lục Khiêm cũng không dám mạo hiểm tiến đến gần.

Nhất định phải nhìn thấy lão chết hẳn thì hắn mới có thể đi tới.

Mắt thấy Lục Khiêm sắp bỏ đi, tinh thần Mạc Lương chấn động chửi ầm lên: “Tiểu súc sinh, lão phu chết cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng.”

Lão móc ra một tờ giấy vàng, phun một ngụm máu tươi lên giấy, phù văn long xà nhảy múa sáng lóe bay vào trong miệng.

Thân hình lão tăng vọt mấy phần, sắc mặt đỏ bừng, một chân giẫm nát mặt đất, tiếp theo dồn lực đánh tới.

Thông U Thổ Nạp Quan Tưởng pháp

Khuôn mặt Mạc Lương đỏ ngầu như tôm luộc, trán nổi gân xanh còn hai mắt thì đỏ sẫm, nhìn rất giống Dạ Xoa ở Địa Ngục.

Tấm bùa này tên là Thất Tinh Nhiên huyết phù, phải thiêu đốt tuổi thọ làm cái giá, có thể khiến thực lực vọt lên tới đỉnh phong.

Chỉ trong chớp mắt Mạc Lương đã bổ nhào tới trước mặt Lục Khiêm.

"Chết cho ta!!!" Ánh mắt oán độc của Mạc Lương nhìn qua Lục Khiêm, đồng tử dựng thẳng như mắt của loài dã thú.

Trong tay áo rộng lớn bay ra từng sợi dây lưng màu xanh đong đưa theo gió, Thanh Xà loạn vũ.

Xì xì xì!

Chỉ thấy những sợi dây lưng màu xanh biến thành mấy con rắn độc vảy xanh.

Ba cái sừng trên đầu rắn độc lập lòe lục hỏa, nó thè lưỡi ra, nhe răng nanh bổ nhào tới.

Móng vuốt của nó tựa như bạch tuộc, từ bốn phương tám hướng uốn éo phóng tới chỗ Lục Khiêm.

Thân thể Lục Khiêm cứng đờ, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Lão cẩu Mặc Lương quả nhiên lợi hại, hắn chuẩn bị nhiều thứ ngấm ngầm như vậy mà lúc lão sắp chết vẫn có thể phản

công.

Pháp thuật tụ Thanh Xà trong tay áo đúng là ghê gớm!

Khí tức tanh hôi của rắn độc đập vào mặt, nọc độc từ kẽ răng nanh chảy xuống ăn mòn phiến đá, Lục Khiêm không hề nghi ngờ uy lực của nọc độc này chút nào.

Hiện tại hắn muốn tránh cũng không thể tránh, một kích liều chết của Mạc Lương thực sự là quá nhanh.

Đương nhiên, Lục Khiêm cũng không phải không có cách nào!

Hắn bấm tay niệm pháp quyết lần nữa, chân khí toàn thân biến mất sạch sẽ.

Một người giấy đồng tử cao ba thước từ phía sau Lục Khiêm nhảy ra ngăn ở trước mặt hắn.

Đây là người giấy cuối cùng của hắn, cũng là một chút chân khí cuối cùng.

Mặc dù vừa mới lợi dụng kẽ hở lúc Mạc Lương vật lộn với người giấy để khôi phục chút ít chân khí, nhưng hắn chỉ vẻn vẹn triệu hồi được người giấy nhỏ cao ba thước này thôi.

Xoạt!

Rắn độc cắn trúng người giấy rót nọc độc xanh biếc vào, chúng lan nhanh như ngọn lửa, người giấy bị ăn mòn hóa thành một bãi nước đen.

Trì hoãn một hồi, người giấy đội mũ rộng vành đuổi tới, phi tiêu Thất Tinh chặt đứt ba cái đầu rắn độc.

Đầu rắn rớt xuống đất, biến ảo thành một cái thắt lưng

Giết chết ba con mà vẫn còn tám con.

Người giấy đội mũ rộng vành chỉ có thể ngăn cản trong lúc nhất thời, một giây sau lại trực tiếp bị nọc độc đốt thành tro

bụi.

“Tiểu tử, lão phu rút gân lột da ngươi! Ha ha ha!”

Trong mắt Mạc Lương hận ý ngùn ngụt, tên tiểu tử xấu xa này quá nhiều chuyện rồi.

Chẳng những giết truyền nhân mà mình kỳ vọng, còn ám toán mình dẫn đến nguyên khí đại thương. Không biết sau trận chiến này lão còn có thể khôi phục lại hay không, giữa hai người sớm đã là quan hệ không chết không thôi.

Lão lại phất ống tay áo, cái đuôi rắn độc giấu trong tay áo theo đó duỗi dài ra.

Giây phút nguy hiểm, Lục Khiêm không chạy trốn mà nhặt Bích Thủy kiếm xông về phía Mạc Lương.

Hắn định tranh thủ mấy giây cho người giấy.

Cho dù trong mấy giây đó chạy cũng chẳng được bao xa, ít nhất thì cũng có thể kéo dài khoảng cách.

Hắn quyết đoán như thế khiến Mạc Lương cũng hơi không phản ứng kịp.

Ai cũng chẳng ngờ Lục Khiêm lại cương liệt như vậy, trực tiếp đánh trả lão ta.

Bích Thủy kiếm chặt đứt hai con Thanh Xà, sau đó lại mặc kệ mấy con khác, đâm thẳng vào trái tim của Mạc Lương.

Soạt!

Bích Thủy kiếm xuyên ngực mà qua, Mạc Lương trợn to hai mắt nhìn trừng trừng, thì thào định nói cái gì đó nhưng chẳng nói nên lời, ánh mắt dần dần tan rã.

Trước khi chết lão mang theo vô số nghi hoặc và hối hận.

Lão không hiểu nổi, vì sao một tên tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh mà lại có thể ẩn tàng sâu như vậy, kỳ ngộ của hắn từ đâu

mà đến? Lão còn hận mình không phát hiện sớm một chút, uổng công làm áo cưới cho người khác.

Mà tất cả đều đã muộn rồi, mấy chục năm mưu đồ của lão biến thành công dã tràng.

Trong nháy mắt, con rắn há miệng định cắn lên làn da của Lục Khiêm chợt biến mất.

"Đoán đúng rồi." Lục Khiêm thu hồi kiếm, biểu lộ bình thản lau sạch thân kiếm, trong giọng nói không che giấu được sự hưng phấn.

Rắn độc vảy xanh rất lợi hại, có thể duỗi có thể co, tốc độ còn cực nhanh.

Nhưng lại có khuyết điểm trí mạng: Nó chỉ là pháp thuật, người thi thuật vừa chết thì nó sẽ lập tức biến mất.

Vừa rồi thoạt nhìn Lục Khiêm như lấy mạng đổi mạng, trên thực tế hắn đã sớm nghĩ đến chuyện này.

Mưa dần dần ngừng rơi, mọi âm thanh chợt tắt.

Lục Khiêm quan sát bầu trời, im lặng không nói gì cả.

Con người vẫn nên dựa vào chính mình, trận mưa hôm nay suýt chút nữa đã phá hỏng đại sự. Nhỡ đâu người giấy bị ướt thì hắn thảm rồi.

May là hắn nhanh chóng quyết định giết chết tất cả những người giữ cửa, giấu người giấy ở trong đình của mấy người giữ cửa.

Hiện tại mọi chuyện đã qua.

Ngày sau chính là trời cao biển rộng!

Thông U Thổ Nạp Quan Tưởng pháp(2)

Sau khi chỉnh đốn một phen, Lục Khiêm ra ra vào vào lục soát trên dưới một lần.

…

Một canh giờ sau, mật thất Mạc Lương bế quan hoàn toàn trở nên lộn xộn. Sàn nhà bị lật tung ra, bức tường bị cạo xuống một lớp thật dày.

“Lão già này giấu đồ thật sâu.”

Lục Khiêm nhìn lướt qua đống đồ vật bày trước mặt thầm nghĩ.

Giấy vàng hoàng bách có ba chồng, phù mực máu gà có một chiếc, chủy thủ có một thanh, dược liệu có một nắm, bạch ngân có ba trăm lượng, hoàng kim có mười lượng.

Còn có phương thuốc và ba phần Ích Khí Bổ Huyết Tán - thứ Lục Khiêm cần nhất.

Trên bàn có một xấp bí tịch, có Lục Diễm Độc Hỏa thuật, Uế Âm Độ Thọ công, Thông U Thổ Nạp Quan Tưởng pháp, Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp.

Cùng với một bản bút ký thật dày, phía trên ghi chép cảm ngộ tu luyện của Mạc Lương.

Đọc bí tịch thô sơ giản lược một chút, hắn lập tức để qua một bên.

Trong thời gian ngắn hắn cũng tu luyện không nổi những cái này, mấy thứ trước mắt càng khiến Lục Khiêm cảm thấy

hứng thú hơn.

Trong hộp chứa mấy món đồ.

Một cái ngọc bội thanh ngọc, bên trên viết hai chữ ‘Thông U’, bên cạnh còn có một lá thư, trên thư là năm đồng tiền lỗ vuông có khắc hoa văn cổ quái.

Ngoài ra còn có nửa cái thi thể rắn vảy xanh, đầu rắn hiện lên hình tam giác, con mắt lục sẫm mang theo một cỗ sát khí kinh người, cứ như thể một giây sau sẽ sống lại vậy.

Cuối cùng là một nắm bột phấn đỏ thẫm, được gọi là Âm phấn gì đó.

Nhìn thấy nội dung Uế Âm Độ Thọ công, rốt cuộc Lục Khiêm cũng biết những tiền bối kia đi đâu rồi.

Mặc dù Âm phấn có vẻ tà ác, nhưng Lục Khiêm cũng không định vứt bỏ. Trước tiên hắn thu lại đã, nói không chừng ngày sau còn có chỗ cần dùng đến.

Lục Khiêm cũng không để ý tà pháp hay chính pháp.

Pháp vô thiện ác, quan trọng là do mình.

Huống hồ với tình huống trước mắt thì chỉ cần có thể tăng cường thực lực của bản thân, pháp gì hắn cũng nguyện ý học.

Hình như ngọc bội là một loại tín vật nào đó.

Tên đầy đủ của xác rắn là Âm Sát Thanh Lân xà, sinh trưởng tại nơi cực âm, đầu có độc hỏa cũng chính là nọc độc của nó, độc tính cực kỳ mạnh, còn có thể đốt cháy vật chất.

Cỗ xác rắn này là vật liệu để tu luyện Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp.

Pháp thuật này chính là cái chiêu mà Mạc Lương biến dây thắt lưng thành rắn lúc nãy.

Muốn tu luyện thuật này trước tiên phải mài xác rắn, hòa với mực nước làm thành phù chú nuốt xuống.

Như thế mới có thể biến dây thắt lưng thành rắn vảy xanh, nếu không thì chỉ là rắn bình thường.

"Từ đây đến lúc hừng đông vẫn còn bốn canh giờ, đủ để mình khôi phục chân khí, tiện thể tu thành pháp thuật này." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Sau đó hắn ăn một phần Ích Khí Bổ Huyết Tán vào.

Một cỗ lực lượng nóng rực lan ra toàn thân, tốc độ vận chuyển chân khí chu thiên đột nhiên tăng vọt.

Toàn thân Lục Khiêm như được ngâm trong suối nước nóng ấm áp, thương thế trên người chậm rãi chữa lành.

Thời gian dần trôi…

Một tiếng gà trống gáy chào buổi sáng vang lên.

Lục Khiêm từ từ mở mắt.

Vô Danh tâm pháp (Tiểu Thành: 16/100) - Vô Danh tâm pháp (Tiểu Thành: 20/100)

Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp (nhập môn: 0/10) - Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp (nhập môn: 1/20)

Vòng tròn đen nhánh phía sau Vô Danh tâm pháp sáng lên hai mươi nấc độ, chiếm lấy một phần năm vòng tròn.

Dược hiệu của Ích Khí Bổ Huyết Tán quả nhiên cường đại, một vòng tăng thẳng đến bốn vòng, chỉ một thoáng đã tăng lên bốn nấc độ.

Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp cũng thành công nhập môn, ban đầu nấc độ vậy mà lại có tới hai mươi cái, xem ra cánh cửa này tương đối cao.

Luyện công xong Lục Khiêm lại không vội bỏ đi, hắn ngồi trong tĩnh thất.

Vù!

Âm phong thổi qua khiến ánh nến lụi tắt, thân ảnh Lục Khiêm dần dần ẩn vào hắc ám.

Đám người trên đạo quán sớm đã rửa mặt xong xuôi.

Hôm nay là ngày kiểm tra cuối tháng, Mạc Lương sẽ kiểm tra tình huống tu luyện của bọn hắn.

Kẻ thành công cảm ngộ xuất khí sẽ hoàn toàn cắt đứt với phàm trần, tiến đến tiên môn thần bí tu luyện.

"Lão Ngô, sao không nhìn thấy Lục đại tiên sinh." Một đạo đồng nói.

"Nghe nói hôm qua Linh Nhi tiểu thư đi tìm hắn để gây sự, chắc bị đánh chết rồi." Một đạo đồng khác nhìn có chút hả hê nói.

Trong một đám đông nào đó luôn sẽ có người bị bắt nạt.

Lục Khiêm trầm mặc ít nói cũng liền trở thành đối tượng để đám người trào phúng giễu cợt.

Đặc biệt là sau khi Lục Khiêm đắc tội với Mạc Linh Nhi, rất nhiều người vì để lấy lòng nàng ta mà cũng đi theo trào lưu.

"A, hôm nay thật yên tĩnh, cửa cũng chưa mở nữa."

Mười tên đạo đồng đứng chờ bên ngoài cánh cửa lớn màu son.

Cửa vẫn chậm chạp không mở, thủ vệ thì chẳng thấy ai, trong lòng đám người hơi hơi thấp thỏm.

Kẹt kẹt…

Cửa lớn từ từ mở ra.

Hoàng Tuyền

Cửa lớn màu son từ từ mở ra.

Đám người nín thở ngưng thần, không biết tại sao mà trong lòng mơ hồ cảm thấy cái cửa lớn này rất giống cái miệng rộng của mãnh thú đang dần mở ra, muốn nuốt toàn bộ bọn hắn vào trong.

Cạnh cửa có hai cái đèn lồng đỏ chót cứ như hai con mắt của yêu quái.

Tiểu đạo xuyên qua đình viện đi đến đại sảnh.

Lúc này mặt trời còn chưa mọc lên hẳn, trong thính đường hơi âm u.

Mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh đang ngồi tại chủ vị, bên cạnh là tráng hán vạm vỡ đứng thẳng.

Đám người đi vào, chỉ thấy ở chủ vị có một nam tử trẻ tuổi đang ngồi.

Nam tử thân mặc áo bào xanh rộng lớn lười biếng dựa vào ghế, cũng không thèm nhìn đám người mà chỉ mãi thưởng thức trà trong tay.

Tráng hán đứng cạnh thân mặc áo ngắn vải thô, chiều cao bảy thước, mắt như chuông đồng, mạnh mẽ uy lực.

"Lục Khiêm, sao lại là ngươi?" Có người nói ra thân phận của nam tử.

Trong lúc nhất thời, cả đám đạo đồng xôn xao.

"Lục Khiêm ngươi thật to gan, dám ngồi ở vị trí của đạo trưởng."

“Ngươi điên rồi, thần tiên cũng không thể nào cứu được ngươi.”

“Không sợ đạo trưởng trách tội ngươi sao? Còn không mau quỳ xuống!”

Đám người nhao nhao mắng chửi, thậm chí còn có mấy người còn xông lên ẩu đả Lục Khiêm.

Đối với bọn hắn mà nói, Mạc Lương chính là thần của bọn hắn, là một tồn tại không gì không làm được. Vì thế khi nhìn thấy Lục Khiêm đi quá giới hạn, trong lòng bọn hắn mới phẫn nộ đến cực điểm.

Vừa rồi gã đạo đồng tên là lão Ngô xông lên đầu tiên.

Hắn nhìn Lục Khiêm như thể đang nhìn một đống bạc trắng sáng bóng, nếu như vọt lên đánh tơi bời gia hỏa này đầu tiên thì đại nhân nhất định sẽ khen thưởng mình.

Lúc hắn đang nghĩ ngợi, chỉ thấy tráng hán bên cạnh nhấc chân đá tới.

Ầm!

Lão Ngô trực tiếp bị đá bay đụng mạnh vào vách tường, lồng ngực lõm xuống dưới một mảng, miệng thì phun máu tươi rồi lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Mấy người khác cũng bị tráng hán đá bay.

Đám người sợ hãi tột độ, sống lưng lạnh toát, mồ hôi chảy ròng ròng.

Nghĩ thầm nếu như vừa rồi kẻ xông lên là chính mình, chỉ e là bây giờ mình đã nằm dưới đất rồi.

“Thật to gan, đừng tưởng rằng có người giúp đỡ thì ghê gớm lắm, Mạc đạo trưởng pháp lực vô biên, chút nữa ngươi sẽ biết tay.” Một người trong đó gào ầm lên.

Bọn hắn nghĩ đến Mạc Lương thì trong lòng yên tâm hơn nhiều, đạo trưởng thần thông quảng đại, không biết Lục Khiêm mượn thế ở chỗ nào mà ảo tưởng chỉ mới như vậy đã muốn làm gì thì làm, thật là không biết trời cao đất rộng.

"Đạo trưởng các ngươi nói là hắn sao?"

Lục Khiêm chỉ sang bên phải nói.

Đám người vô thức nhìn lại.

Chỉ thấy trên cái bàn gỗ có một cái mâm sứ.

Trên mâm đựng một cái đầu người ngay ngắn chỉnh tề.

Đầu người trông rất già nua, trên mặt dày đặc đốm đen, hai mắt trợn trừng, thất khiếu còn dính vết máu đen, có thể thấy khi còn sống đã phẫn nộ cùng không cam lòng tới cỡ nào.

"Đạo trưởng!"

"Đạo trưởng chết rồi, làm sao có thể?"

"Không phải tên tiểu tử này giết đó chứ."

Phản ứng đầu tiên của đám người là không thể tin được, một người mà trong ấn tượng của bọn hắn là vô cùng nhu nhược sao có thể giết được Mạc Lương đạo trưởng có thực lực cao siêu cơ chứ.

Không có khả năng!

Xì xì xì…

Lúc này, một tràng thanh âm nhỏ xíu hấp dẫn lực chú ý của đoàn người.

Tiếng động đến từ bên chỗ của Lục Khiêm.

Chỉ thấy trong ống tay áo của Lục Khiêm trườn ra một đầu rắn độc vảy xanh, thân thể to như cái miệng chén, lưỡi rắn đen

sì, quỷ hỏa màu lục lập lòe âm u, con ngươi xanh biếc nhìn như loài vật đáng sợ nhất thế giới.

Phốc!

Rắn độc vảy xanh lập tức duỗi dài, cắn vào đạo đồng đứng ở hàng đầu tiên, quỷ hỏa xanh lục trên cái đầu rắn chập chờn lay động.

“A!!!”

Đạo đồng kêu thảm một tiếng, gân xanh nổi lên, toàn thân biến thành màu đen.

Đám người còn chưa kịp phản ứng thì chuyện kế tiếp còn kinh khủng hơn đã phát sinh.

Thân thể đạo đồng giống như ngọn nến bị hòa tan, nhanh chóng hóa thành một bãi nước mủ hôi thối.

“Quỷ a!!!”

“Cứu mạng!!!”

Đám người thiếu chút nữa bị dọa tiểu ra quần, vội vã bỏ chạy tứ tán.

Còn có người quỳ xuống cầu xin tha thứ, ý đồ mong muốn Lục Khiêm nể tình ngày xưa mà tha cho bọn hắn.

Nhưng cầu tình cũng vô dụng, đôi mắt của Lục Khiêm còn không thèm chớp lấy một lần.

Tráng hán người giấy giữ cửa gió thổi không lọt, đám rắn vảy xanh cắn giết từng tên từng tên một.

Trong đại sảnh nhuộm đầy máu tươi.

Xương cốt gãy vỡ cùng với nước mủ hôi thối trộn lẫn thành một đống, quỷ hỏa lục sẫm rọi sáng xanh cả căn phòng. Vẻ mặt Lục Khiêm bình tĩnh không có bất kỳ biến hóa nào, cứ như một gã ma vương trong Địa Ngục U Minh.

Từ khi thức tỉnh túc tuệ cho đến nay, Lục Khiêm đã không còn là hắn của trước kia.

Ngây ngốc trên núi hết nửa năm, nhìn hết tình người ấm lạnh, thậm chí suýt nữa đã bị Mạc Linh Nhi sát hại, tâm trí của hắn đã trở nên vô cùng kiên định.

Từ đầu đến cuối trái tim vẫn muốn cầu tiên, quyết tâm của hắn chưa từng thay đổi.

Hoàng Tuyền(2)

Chúng đạo đồng có người có khúc mắc với hắn, cũng có người chẳng liên quan gì đến hắn. Nhưng vì đề phòng bí mật Mạc Lương bị hắn giết chết bại lộ, hắn chỉ có thể giết hết bọn họ.

Xùy!

Một làn khói xanh thổi qua, rắn độc vảy xanh hóa thành một sợi dây lưng nhuốm đầy máu tươi.

Lục Khiêm lau khô máu dính trên tay nhìn về phía cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, nha hoàn nô bộc vội vàng đi qua.

"Xin lỗi." Trong mắt Lục Khiêm lóe lên tia lạnh lẽo.

Những người này đều là cô nhi Mạc Lương nuôi lớn từ nhỏ, đối với Mạc Lương vô cùng chân thành, cho dù bắt bọn họ lập tức đi tìm chết thì bọn họ cũng nguyện ý.

Lại là một trận huyết quang.

Mây đen dày đặc, mưa gió nổi lên.

Cả tòa đạo quán người sống duy nhất chỉ còn lại Lục Khiêm, thi thể ngang dọc nằm la liệt trên đất.

Lục Khiêm đột nhiên ngã ngồi xuống ghế, bàn tay run rẩy cầm lấy cốc trà uống từng ngụm.

Thần kinh căng cứng hơn mười ngày giờ phút này mới trầm tĩnh trở lại.

Có trời mới biết hắn đối mặt với áp lực lớn cỡ nào, lớn đến mức ngay cả cảm giác giết người lần đầu tiên là gì hắn cũng đã quên.

Nhưng mà, tất cả đều đáng giá.

Lần này hắn thu hoạch được hai môn pháp thuật, một môn công pháp nối tiếp, một môn kéo dài tuổi thọ, cùng với phương thuốc Ích Khí Bổ Huyết Tán.

Mấy cái còn lại không biết là bảo vật gì.

"Trước tiên cứ ở trên núi tu luyện một đoạn thời gian đã." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Hiện tại ở trên núi không có ai, hộ vệ chỗ sườn núi và dưới núi cũng không phải dòng chính của Mạc Lương, chỉ là đám quan lại quyền quý vì muốn nịnh bợ hắn mà phái người tới.

Bình thường không có mệnh lệnh của Mạc Lương bọn hắn sẽ không lên núi.

Ngây ngốc trên núi hai ba tháng cũng chẳng phải vấn đề gì lớn.

Thừa dịp khoảng thời gian này, hắn phải tiêu hóa tri thức mà mình có được thật tốt.

Những ngày kế tiếp, Lục Khiêm chuyên tâm luyện công, trừ ăn uống ngủ nghỉ thì chính là tu luyện không ngừng, hết sức chuyên chú.

Luyện qua nội công rồi lại tu tập mấy môn công pháp khác, nghỉ ngơi một đêm rồi lại luyện thêm nội công…

Lòng vòng như vậy lặp đi lặp lại không biết mệt mỏi, dần dà hắn quên đi cả thời gian.

…

Trong tĩnh thất, nam tử mặc đạo bào màu đen ngồi trên bồ đoàn.

Làn da nam tử tái nhợt có thể thấy được mạch máu mơ hồ, dường như quanh thân có một làn sương mù đen nhánh.

Theo hắn hô hấp thì sương mù như có sinh mệnh.

Lục Khiêm quan tưởng một bộ đồ án ở trong thức hải.

Thế giới đen nhánh, bầu trời đỏ như máu.

Trong mây đen ma vụ, một dòng thánh hà (sông thánh) kim sắc tựa như thủy ngân chảy xuôi, trông giống giao long nằm trên đại địa đen nhánh.

Vô số ma ảnh che lấp bầu trời, trùng trùng điệp điệp lay động, quỷ thần lớp lớp, ác quỷ khóc thét đang luân hồi trong nhánh sông.

Đây chính là Thông U Thổ Nạp Quan Tưởng pháp, tên gọi tắt là Thông U Thổ Nạp pháp.

Thông qua Thông U Hoàng Tuyền mà bản thân quan tưởng ra để tu luyện.

Sau khi thành công chuyển đổi đến công pháp nối tiếp, dường như chân khí trong cơ thể hắn mang theo một tầng âm tính rét lạnh.

Khí chất tự thân trở nên lạnh lẽo như băng, quỷ khí âm trầm.

Đặc biệt là thời điểm vận công lại càng thêm rõ ràng.

Đương nhiên, chỗ tốt cũng rõ ràng hơn.

Xoạt!

Thân ảnh hóa thành sương đen, trong đêm tối giống như quỷ mị thoát ra xa hơn mười trượng.

Thân ảnh sương đen không ngừng di động trong rừng, không phí chút sức nào. Thỉnh thoảng có từng đạo bạch phù bay ra, hóa thành hỏa cầu lục sẫm, đốt trụi đại thụ mà một người ôm mới hết thành tro bụi.

Ngoài ra còn có ba con rắn độc di động theo thân ảnh, như ẩn như hiện tìm kiếm thời cơ săn giết.

Thật lâu sau, Lục Khiêm thu công đứng vững, một gã hộ vệ mặt trắng như tờ giấy cầm cung đứng bên cạnh hộ pháp.

Thông U Thổ Nạp pháp (tiểu thành: 92/200)

Âm Hồn Chiết Chỉ thuật (tiểu thành: 26/100)

Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp (nhập môn: 30/120)

Lục Diễm Độc Hỏa thuật (tiểu thành: 20/50)

Đây chính là thành quả tu luyện của hắn trong hơn một tháng qua.

Thời gian hơn một tháng, hắn đã khiến độ thuần thục tăng lên rất nhiều.

Thông U Thổ Nạp pháp trực tiếp kế thừa độ thuần thục của Vô Danh tâm pháp, nấc độ trên vòng tròn đen nhánh đã tăng lên tới hai trăm.

Nấc độ của các loại pháp thuật khác cũng không giống.

Xem ra pháp thuật khác biệt thì nấc độ tương ứng cũng có chút biến hóa.

Lục Khiêm xuất ra một khối ngọc bội. Dưới ánh nắng, ngọc bội lóe ra sắc đen óng ánh, chữ 'U' tựa như một loại phù văn thần bí nào đó, hắn có thể cảm nhận được năng lượng kinh khủng bên trong.

Trên tay phải của hắn là năm đồng tiền xu được làm từ chất liệu thanh đồng, phía trên khắc phù văn chu sa uốn lượn vặn vẹo.

Đây là tiền tệ thông dụng trong đám nhân sĩ tu luyện - Pháp tiền.

Tu sĩ vẽ phù văn, lấy chân khí truyền vào trong đó mà thành.

Vật này có thể bổ sung chân khí, cũng có thể dùng để bố trí pháp trận, thi pháp vân vân.

Bình thường dùng để làm tiền tệ, giá trị căn cứ vào độ tinh khiết và lượng chân khí trong đó mà thay đổi.

Ở nhân gian, Pháp tiền cực kỳ hiếm có, chất lượng thấp nhất cũng đã mang giá trị bách kim.

Mà Pháp tiền được chế tạo từ chân khí của tu sĩ cho nên nhân gian lưu truyền đạo sĩ có thể biến đá thành vàng cũng không phải không có căn cứ.

"Mùng bảy tháng bảy, ba ngày sau." Lục Khiêm lẩm bẩm.

Hắn định đi đến cái gọi là tiên môn một chuyến.

Thông U Thổ Nạp pháp chỉ là phương pháp tu luyện toàn vẹn Thai Tức cảnh. về sau còn có Luyện Khí cảnh, Dưỡng Thần cảnh vân vân.

Tương ứng với luyện tinh hóa khí trong thần thoại, luyện khí hoàn thần còn có hai giai đoạn.

Tiếp Dẫn sứ giả

Tu luyện giống như đi học, muốn tiến thêm một bước thì nhất định phải tiến hành đào tạo sâu mang tính hệ thống ở trong môn phái.

Tiên hiền thượng cổ tiếp xúc sơ bộ với tu hành, về việc phân chia cảnh giới chỉ có mỗi khái niệm luyện tinh hóa khí, luyện khí hoàn thần, luyện thần phản hư đơn giản.

Trải qua vô số năm phát triển, cảnh giới được phân chia hết sức tỉ mỉ, mỗi một cảnh giới đều có hệ thống công pháp.

Lục Khiêm cũng không muốn nhắm mắt làm liều, hoặc là ở trên núi làm bá vương một phương.

Đúng là với thực lực của hắn bây giờ đã có thể thay thế địa vị của Mạc Lương, trở thành thượng khách của đám quan lại quyền quý trong phương viên mấy trăm dặm.

Nhưng cả đời cũng chỉ có như vậy.

Tìm kiếm tiên đạo giống như đi ngược dòng nước vượt mọi chông gai, không tiến ắt sẽ lùi.

Ba ngày sau.

Đêm khuya trăng sáng, trời đất u ám.

Theo truyền thống thì mùng bảy tháng bảy là quỷ tiết, ngày này Quỷ Môn quan mở ra, quỷ hồn sẽ du đãng tại nhân gian.

Trên trời dày đặc mây đen, âm phong gào thét càng làm nổi bật bóng đêm khủng bố âm trầm.

Tại một chỗ trong rừng sâu, một đầu suối nước róc rách lưu động.

Ánh trăng mỏng như lụa xuyên qua tàng cây, bóng cây đổ xuống mặt nước.

Gió nhẹ lướt qua khiến mặt nước nổi sóng lăn tăn, nhánh cây đong đưa giống như bầy yêu loạn vũ.

Lục Khiêm cõng hai cái bao lớn đứng bên cạnh dòng suối.

Ở chỗ tối phía sau lưng hắn là một tráng hán cao lớn.

Hắn lấy ngọc bội ra thả vào trong nước.

Tõm!

Khoảnh khắc ngọc bội rơi xuống, vẻ mặt Lục Khiêm có chút khẩn trương, tay phải cầm chắc lá bùa màu trắng trong ống tay áo.

Nếu có bất kỳ nguy hiểm nào phát sinh, mấy viên hỏa cầu âm diễm độc cùng rắn độc sẽ bay ra trong nháy mắt.

Ọc ọc…

Đáy nước sôi trào lên, không ngừng toát ra bọt khí.

Từng đạo quang mang màu lục le lói nở rộ giữa làn nước.

Ong ong ong…

Âm thanh chấn động quỷ dị truyền khắp bốn phương tám hướng, toàn bộ dòng suối bị nhuộm thành một mảnh màu lục.

Âm vụ đen kịt trên mặt nước càng lúc càng nồng đậm, chậm rãi nhúc nhích như có sinh mệnh.

Trên mặt Lục Khiêm hiện lên ánh sáng xanh nhạt, giống như quỷ hồn vừa ra khỏi Địa Phủ.

Soạt!

Tiếng nước rất nhỏ vang lên.

Lục Khiêm nhìn lại về phía âm thanh.

Chỉ thấy trên mặt nước ở phương xa có một đạo bóng đen hình dạng như lá liễu.

Nhìn kỹ lại thấy một chiếc thuyền ngã úp xuống mặt nước.

Có một bóng người cao lớn đứng trên thuyền cầm mái chèo rẽ nước, tiếng nước vừa rồi phát ra từ đây.

Tràng cảnh vô cùng quỷ dị, cứ như thể trên nước và dưới nước là hai thế giới khác nhau.

Soạt!

Bỗng nhiên, thuyền lật lên.

Chỉ trong một thoáng trời đất quay cuồng, cảnh tượng biến ảo.

Lục Khiêm đi vào một cái thế giới chỉ có huỳnh quang màu xanh lục.

Đám sương cũng xanh lục làm suối nước hóa xanh, trên trời một mảnh huỳnh quang.

Chẳng biết từ lúc nào chiếc thuyền đã ngừng ở trước mặt hắn.

Bóng người nọ cao chừng chín thước, cặp giò chiếm hơn phân nửa chiều cao của cơ thể, trên đầu đội mũ cỏ tranh rộng vành, thân khoác áo tơi đứng trên chiếc thuyền lá có thể chứa được hai người.

"Họ gì tên gì? Tuổi tác bao nhiêu, tu vi bậc nào, do ai đề cử?" Giọng nam khàn khàn mang theo dư âm vang lên.

"Bái kiến sứ giả, tại hạ Lục Khiêm tuổi mới mười bảy, tu vi Thai Tức, cũng không có người đề cử, ngọc bội là do ngẫu nhiên đoạt được." Lục Khiêm chắp tay nói.

Dường như người này không phải là người, không cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hắn, mang theo khí chất âm quỷ.

Phương thức ra sân kỳ lạ như vậy, Lục Khiêm tự nhiên không dám khinh nhờn.

Đây chắc hẳn là sứ giả tiên môn trong truyền thuyết.

Nhưng mà phương thức sứ giả tiên môn ra sân cũng quá quỷ dị rồi.

Không giống danh môn chính phái cho lắm.

Tình cảnh trong tưởng tượng của hắn là tiên môn mở rộng, tiên cảnh thụy khí bồng bềnh, kém nhất cũng phải có tiên nhân cưỡi hạc.

Ngẫm lại thấy cũng đúng, rõ ràng là ngày bảy tháng bảy có chút không bình thường.

Việc đã đến nước này, hắn vẫn nên nhìn kỹ rồi hẵng nói.

Người đã đến rồi, cũng đâu thể nói cho người ta: Thật ngại quá, vì trong nhà có việc nên không thể đi được.

Không chừng người ta còn ra tay với mình.

"Gọi ta Tiếp Dẫn sứ giả là được, lên thuyền đi." Tiếp Dẫn sứ giả nói.

Còn biết dùng từ cảm thán, xem ra cũng có tình cảm của con người, trong lòng Lục Khiêm dâng lên một ý niệm.

Dưới chân điểm nhẹ, hắn nhảy lên thuyền. Thuyền hơi rung khiến sóng gợn lan tỏa.

"Tiếp Dẫn sứ giả, đây là một chút tâm ý nho nhỏ của tại hạ." Lục Khiêm đưa tay mò vào trong ngực lấy ra ba đồng Pháp tiền xanh mơn mởn.

Gió nhẹ lướt qua, Pháp tiền biến mất không thấy đâu nữa, Tiếp Dẫn sứ giả khẽ gật đầu, thái độ buông lỏng hơn rất nhiều.

Tiếp Dẫn sứ giả khẽ đảo cổ tay, trên bàn tay phải đeo găng tay da hươu có một tấm thẻ gỗ đào.

Mặt chính diện viết chữ "Bính", mặt trái viết hai chữ 'Thông U'.

"Đây là đạo bài đào phù, hãy cất giữ lấy."

Lục Khiêm nhận lấy cái thẻ, dò hỏi: "Xin hỏi sứ giả, vật này có tác dụng gì?"

Có lẽ là vì mấy đồng Pháp tiền, Tiếp Dẫn sứ giả âm trầm nói: "Đây là thẻ bài để âm binh tuần sơn phân biệt địch ta, nếu như không có, hết thảy đều sẽ bị xem là kẻ ngoại lai mà giết chết."

"Tuổi tác của ngươi từ mười sáu trở xuống, tuy có tu vi nhưng lại không xuất thân từ môn phái chính thống, không được đạo sĩ bên trong đề cử, thân thế không rõ nên đành phải làm Bính."

Âm binh quá cảnh

Lục Khiêm muốn hỏi Bính và những cái khác có đãi ngộ khác biệt thế nào, nhưng Tiếp Dẫn sứ giả không nói gì thêm.

Lúc này, thuyền chuyển động.

Một chiếc thuyền con xẹt qua mặt nước hoa mỹ, cảnh tượng vô cùng xinh đẹp.

Dòng suối này rất dài, thông hướng đến một chỗ sâu nào đó.

Vẫn chưa biết rõ con đường phía trước, trong lòng Lục Khiêm hơi không nắm chắc.

Lúc này, Tiếp Dẫn sứ giả bỗng nhiên mở miệng: "Nhắc nhở ngươi một câu, lát nữa mặc kệ ngươi nhìn thấy cái gì quái dị, nhớ lấy không được ồn ào, không được nhìn thẳng, bảo vệ linh đài chặt chẽ, đừng để bị lay động."

"Đa tạ đã chỉ điểm." Lục Khiêm trịnh trọng nói.

Không biết qua bao lâu, thuyền ngừng lại.

Trước mắt là những dãy núi kéo dài.

Cây cối cao lớn, nhỏ nhất cũng phải ba người ôm mới hết.

Bóng cây rậm rạp che khuất ánh trăng.

Lá rụng rơi xuống lả tả, vô số chim bay thú chạy ầm ĩ kêu vang.

Lục Khiêm nhìn khắp bốn phía, thình lình phát giác chung quanh có mấy chục chiếc thuyền giống nhau như đúc, trên thuyền đứng đầy nam nữ quần áo khác biệt.

Có người khí độ bất phàm, dáng vẻ như đã định liệu từ trước. Có người hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, thần sắc bất an. Cũng có một số người giống như Lục Khiêm, trầm mặc ít nói lẳng lặng quan sát bốn phía.

Tiếp Dẫn sứ giả trên thuyền mặc trang phục thống nhất với nhau, ngay cả chiều cao cũng giống nhau như đúc.

Giả sử toàn bộ đứng chung một chỗ, Lục Khiêm cũng không nhận ra người nào mới là người tiếp dẫn mình.

Lục Khiêm phát hiện trên mặt những người khác tràn ngập tự tin, phần lớn thẻ gỗ đào bên hông đều là ‘Ất’, số ít là ‘Giáp’ .

Nhìn nét mặt của bọn hắn, hình như cũng chẳng xa lạ gì đối với cảnh tượng thần bí trước mắt.

“Đi đến phía trước là đến sơn môn!”

Xoạt!

Đám người bị ném lên bờ.

Đội thuyền lại lật úp xuống nước ngược dòng trở lại, hóa thành từng cái bóng đen biến mất.

Những bóng đen này đơn giản thô sơ, giống như một loại hắc ngư kết thành đội nhóm ở dưới nước.

“Chào các vị đồng đạo!”

“Chào đạo huynh, tại hạ Hàn Ly.”

“Tại hạ…”

“Ôi chao, thế mà lại là đồng hương, may mắn được hạnh ngộ, về sau tất cả mọi người đều là đồng môn ở Thông U quan.”

Nơi này rất đông đúc, chắc cũng có khoảng năm sáu chục người. Có người bắt đầu bắt chuyện với nhau, náo nhiệt giống

như cái chợ bán thức ăn.

Lục Khiêm âm thầm quan sát đám người, phát hiện phần lớn những người có thẻ bài Ất đều trầm mặc kiệm lời. Cho dù có người bắt chuyện, bọn hắn cũng chỉ ứng phó qua loa vài câu cho xong, không muốn nói nhiều.

Lục Khiêm nhớ tới câu nói vừa rồi của Tiếp Dẫn sứ giả, trong lòng cảnh giác, âm thầm lui đến sau lưng đám người.

Lúc này, trong bóng tối bỗng nhiên sáng lên quỷ hỏa xanh mơn mởn.

Đám người ngẩng đầu thì chợt phát hiện khắp núi đều là quỷ hỏa.

Quỷ hỏa càng lúc càng lớn, trông to như cái đèn lồng.

Đám người xem xét, đây không phải quỷ hỏa gì cả, mà chính là những đôi mắt.

Chủ nhân của chúng thân cao mười lăm trượng, cả người khoác áo choàng đen, trên đầu đội mũ rộng vành, dưới lớp khăn che mặt là từng con mắt rất rất to.

Trang phục hơi giống Tiếp Dẫn sứ giả, khác biệt duy nhất chính là trên đầu bọn hắn có chữ nền trắng chữ đen: ‘Chết’.

Đám ‘người’ này cao lớn như núi, số lượng đếm không kể xiết, từ trên cao nhìn xuống giống bọn hắn như đang nhìn một đàn gà con.

“Đây chính là âm binh tuần sơn Tiếp Dẫn sứ giả đã nhắc tới sao?”

Âm binh tuần sơn xuất hiện với khói đen nồng nặc bao quanh, tuy dáng người cao lớn nhưng đi đường lại không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Một bàn tay với năm ngón tay đen thùi duỗi ra, móng tay dài nhọn giống như loan đao sắc bén, chộp lấy một tên đạo đồng như đang chộp gà con.

Nanh vuốt nhọn hoắc phân thây đạo đồng trong tiếng kêu gào thảm thiết của hắn, vốc một nắm nội tạng đầm đìa máu nhét vào trong miệng.

Rắc…

Tiếng hàm răng cắn nát xương cốt nghe mà rợn hết người.

Tiếp đó lại lần lượt vang lên mấy tràng hét thảm, ước chừng khoảng mười đạo đồng bị ăn tươi nuốt sống.

Lục Khiêm không dám nhìn thẳng, vội vàng cúi đầu xuống.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân, ánh mắt âm binh tuần tra đảo qua những người còn lại.

Một cỗ khủng bố càn quét từ trên xuống dưới khiến Lục Khiêm như rơi vào hầm băng.

Xung quanh yên lặng như tờ, nhiệt độ không khí càng lúc càng lạnh, có thể lờ mờ nghe được tiếng hàm răng của mấy người đứng gần mình run rẩy đánh cầm cập.

Lục Khiêm vận chuyển chân khí giúp thân thể ấm áp hơn một chút.

Từng tiếng động sột soạt sột soạt vang lên.

Lục Khiêm nhìn xuống dưới chân thì thấy âm binh xếp thành đội ngũ đi về phía đám người.

Giống như đi mà cũng giống như bay, lặng yên không một tiếng động.

Cỗ rét lạnh càng ngày càng gần, đào phù bên hông phát ra bạch quang truyền đến một trận ấm áp.

Dường như âm binh không có thực thể, mỗi khi đụng phải người sẽ trực tiếp xuyên thẳng qua.

Thân thể Lục Khiêm bị xuyên rất nhiều lần, bởi vì hắn có đào phù nên cũng chỉ cảm thấy mát lạnh.

Âm binh quá cảnh(2)

“A…” Một nữ tử sợ hãi kêu lên.

Có lẽ là khẩn trương quá độ mà bị âm binh tới gần làm cho kinh hãi.

Nữ tử kịp phản ứng lập tức che cái miệng nhỏ lã chã chực khóc, trong đôi mắt đẹp phủ kín một tầng hơi nước.

Đáng tiếc là đã muộn, nàng bị một ánh mắt âm lãnh chú ý tới.

Ken két răng rắc…

Lại là một tràng âm thanh nhấm nuốt khiến người khác tê cả da đầu.

Thật lâu sau, cho đến khi tên âm binh tuần tra cuối cùng biến mất trong tầm mắt mọi người, tất cả đều thở phào một hơi.

Lục Khiêm nhìn khắp bốn phía, số người đã ít đi gần một nửa, chỉ còn thừa lại hơn ba mươi người.

“Xin chào chư vị đạo hữu, tại hạ Lý Lâm mang đào phù Giáp đẳng, không có vướng bận gì cả, những người như chúng ta mới là đạo hữu chân thật đấy.” Một nam tử chắp tay nói, tuổi khoảng mười lăm mười sáu, quần áo gọn gàng mang khí độ bất phàm.

“Tại hạ Tạ Đặc. Đạo huynh, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Một nam tử hỏi, người này cũng là “Bính” giống như Lục Khiêm, hắn ghé lại gần Lý Lâm, thái độ có vẻ nịnh nọt.

“Sàng lọc mà thôi, luôn có mấy người may mắn thu hoạch được tiên duyên, đáng tiếc đức không xứng vị, vô phúc hưởng thụ.” Lý Lâm được đám người vây xung quanh, rất có khí khái đứng đầu.

Một số người đánh bậy đánh bạ, bản thân không có tư chất lại may mắn có được lệnh bài.

Loại người này tiến vào Thông U quan cũng chỉ lãng phí tài nguyên.

Cho nên cửa ải vừa rồi là để sàng lọc những người không đủ tâm tính.

“Hẳn là Lý huynh đã biết những bí ẩn này từ lâu?” Một nữ tử Ất đẳng nũng nịu nói.

Lý Lâm nhìn nữ tử, trong mắt lóe lên một tia kinh diễm tự đắc trả lời: “Thực không dám giấu giếm, thúc phụ của tại hạ chính là Chấp Sự tuần sơn ở Thông U quan.”

Hắn vừa nói xong thì đám người nhao nhao lấy lòng hắn. Cả đám quay xung quanh Lý Lâm tạo thành một nhóm nhỏ.

Còn có các nhóm nhỏ tốp năm tốp ba khác, hoặc căn cứ vào địa vị, hoặc căn cứ vào khu vực mà hình thành.

Cũng có hai ba đạo đồng “Giáp” kiêu căng không muốn đi cùng ai cả.

Trong đó có một nữ tử tư sắc tuyệt mỹ, lạnh lùng như băng khiến người khác chú ý nhất.

Nàng là một trong sáu người mang thẻ Giáp, đơn độc một mình chẳng giao lưu cùng người nào.

Ngay cả người giao thiệp rộng như Lý Lâm cũng không dám mạo phạm.

Còn có một nam tử ôm bảo kiếm mũi hếch lên trời, chẳng thèm ngó ngàng tới ai.

Lục Khiêm nhìn mấy nhóm nhỏ xung quanh, phát hiện nếu mình lẻ loi quá thì sẽ dễ gây chú ý.

Hắn nhìn trái ngó phải thì thấy một đám người.

Phần lớn bọn họ đều mang thẻ Bính Đinh, chỉ có duy nhất một người là Ất đẳng.

Đó là một nam tử hai mắt có thần, đuôi lông mày tựa như kiếm.

Vừa rồi Lục Khiêm mới thoáng nghe thấy giọng điệu khinh thường của bọn hắn.

Lục Khiêm không muốn bắt chước cái thói dựa thế cậy quyền, hơn nữa hắn cũng xuất thân từ một địa phương nhỏ, không có đoàn thể nào hắn có thể dựa được.

"Tại hạ Lục Khiêm, chào các vị đạo hữu." Lục Khiêm tiến lên ôm quyền nói.

"Vu Từ!" Nam tử mang thẻ Ất tích chữ như vàng.

"Vương Minh! Chào đạo hữu." Nam tử râu ngắn hào sảng nói, người này có tuổi tác lớn nhất, mang thẻ Đinh.

"Hàn Ly…" Một em gái có gương mặt tròn trịa đáng yêu rụt rè nói.

"Đường Băng! Chào đạo hữu." Em gái cuối cùng của nhóm nhìn hơi bình thường, tính cách tùy tiện.

Còn có hai nam tử khác tương đối hướng nội, chỉ khẽ gật đầu chứ không báo tên.

"Huynh đệ, ngươi từ đâu đến?" Vương Minh hào sảng cười nói.

"Ta là người Ngô quận."

“Trùng hợp quá, ta cũng là người Ngô quận.” Vương Minh mừng rỡ nói: “Sao huynh đệ lại tới nơi này?”

“Vô tình có được ngọc bội.” Lục Khiêm trả lời với giọng điệu thân thiết, hắn cũng đâu thể nói mình giết người đoạt bảo.

Mọi người vừa đi vừa trò chuyện, dần dần trở nên quen thuộc.

Cảnh tượng âm trầm quỷ dị nhưng nói chuyện một hồi thì trong lòng bọn họ cũng vơi bớt nỗi sợ hãi.

Lý Lâm ở bên kia được người người vây quanh, vô hình chung trở thành kẻ đứng đầu của mọi người, hắn cũng hưởng thụ cái cảm giác được người khác tâng bốc nịnh bợ này.

“Thôi đi, đắc ý cái gì chứ? Không phải chỉ là người thân của một chấp sự nho nhỏ thôi sao, ai không biết còn tưởng là một trong bát đại chấp sự đấy.” Vương Minh có vẻ ngứa mắt đối với hành vi của Lý Lâm.

“Vương huynh, bát đại chấp sự là cái gì?” Lục Khiêm tò mò hỏi.

Mấy người xung quanh đều vểnh tai lắng nghe.

“Ồ, các ngươi không biết à? Thôi bỏ đi, nói mấy thứ cần phải chú ý cho các ngươi cũng được, miễn cho các ngươi vừa vào đã đắc tội với người khác.” Vương Minh nhiệt tình giải thích cho bọn họ.

Mười phương rừng cây

“Đạo quán của chúng ta tên là Thông U quan, môn phái do Thông U đạo nhân sáng tạo ra hai trăm năm trước.”

“Chế độ bên trong cũng là chế độ được áp dụng rộng khắp mười phương rừng cây.”

Vương Minh hiểu rõ mấy chuyện này.

“Mười phương rừng cây?”

“Đúng vậy. Nói tóm lại thì trong môn có ‘ba đô, năm chủ, tám chấp sự, mười tám đầu’.

Ba đô là: đô quản, đô giảng, đô trù.

Đô quản quản lý hết thảy mọi chuyện lớn nhỏ, đô giảng phụ trách điển tịch công pháp, đô trù quản lý các khoản tiền trong phòng bếp, tiền tháng, hậu cần vân vân.

Năm chủ là Đường chủ (Chấp Pháp đường; chủ quản giám sát chấp pháp), Điện chủ (Linh Bảo điện; đan dược luyện khí), Kinh chủ (Phù Trận kinh viện; phù lục trận pháp), Hóa chủ (Linh hóa trai; nuôi dưỡng yêu thú, quỷ vật, nuôi thi vân vân), Tĩnh chủ (Linh viên; trồng linh thảo thực vật, làm ra linh thực này kia).

Bát đại chấp sự là Khách, Liêu, Khố, Trướng, Kinh, Điển, Đường, Hào.

Mười tám đầu là các đầu lĩnh quản chuyện tạp dịch, theo thứ tự là Khố đầu, Trang đầu, Đường đầu, Chung đầu, Cổ đầu, Môn đầu, Trà đầu, Thủy đầu, Hỏa đầu, Phạn đầu, Thái đầu, Thương đầu, Ma đầu, Niễn đầu, Viên đầu, Thanh đầu, Tào đầu, Tịnh đầu.

Tu tiên chia làm các cảnh giới Thai Tức, Luyện Khí, Dưỡng Thần, Đạo Cơ, Đan Kiếp.

Ba đô năm chủ ít nhất đều có đạo hạnh Dưỡng Thần trung hậu kỳ, Thông U quan chủ bên trên lại càng sâu không lường được.

"Chỉ là Thông U quan không giống các đạo quán phàm tục bình thường khác, ba đô năm chủ vốn là những chức vị rất vinh dự, bình thường bọn hắn luôn một lòng tu hành.

Mọi chuyện lớn nhỏ đều do bát đại chấp sự và mười tám đầu quản lý. Người chúng ta có thể tạo dựng quan hệ chính là bọn hắn."

Nói đến đây, Vương Minh có phần bất đắc dĩ liếc nhìn Lý Lâm nói: "Ngoài bát đại chấp sự thì còn có chấp sự được gọi là chấp sự tạp dịch, địa vị ngang hàng với mười tám đầu.

Nếu như tên Lý Lâm kia không dựa vào trưởng bối, sao có thể đạt được Giáp bài chứ! Đúng là để hắn đắc ý rồi."

"Thì ra là thế, có vẻ các hạ rất hiểu biết những chuyện này, xem ra cũng là hậu bối của đại nhân nào đó ở bên trong đúng không?"

Cái mặt mo của Vương Minh đỏ ửng, hắn xua xua tay nói: "Đâu có tính là đại nhân gì, gia huynh chẳng qua là phụ tá của Viên đầu thôi. Nói ra cũng thật hổ thẹn, dựa vào gia huynh giúp đỡ ta mới có thể vào đây."

Mấy ngày nữa Vương Minh đã đến hai mươi mốt tuổi, tư chất của hắn cũng không tốt lắm, nếu không phải trong môn có chút quan hệ thì có lẽ đã bị âm binh ăn lâu rồi.

Dựa vào quan hệ mà chỉ có được Đinh bài, có thể thấy tư chất kém cỏi cỡ nào, đời này cũng chỉ tới đó mà thôi.

Cho nên hắn cũng không nguyện ý khoe mẽ phô trương, ngược lại cực kỳ không thích mấy người kia.

"Đúng rồi, các ngươi phải cất kỹ tấm thẻ này. Thẻ bài khác nhau thì đãi ngộ cũng không giống nhau."

Ai vừa nhập môn cũng phải làm từ đạo đồng mà lên.

Đạo đồng sẽ phải làm việc, Giáp bài không cần làm tạp vụ, mỗi tháng một Pháp tiền.

Ất bài mỗi tháng làm bảy ngày, hai tháng một Pháp tiền. Bính bài làm ba ngày nghỉ một ngày, ba tháng một Pháp tiền.

Đinh bài làm bảy ngày nghỉ một ngày, nửa năm một Pháp tiền.

Đương nhiên, làm đạo đồng cũng coi như đã bước một chân vào đạo quan.

Trong môn cũng sẽ không sắp xếp công việc cụ thể, cơ bản là lộn xộn tùy tiện mà làm.

Nếu trong ba năm không vào được Luyện Khí thì sẽ bị đoạt bài rồi bị biếm thành tạp dịch cấp thấp nhất, đãi ngộ tệ hơn, còn không được tính là người trong môn, phải chịu sự chi phối của người khác, thân bất do kỷ (không thể tự làm chủ bản thân).

Về phần những người trước khi nhập môn đã tu luyện công pháp giống như Lục Khiêm vả lại còn đạt tới Thai Tức cảnh, thời gian sẽ được rút ngắn thành một năm, trong một năm bọn hắn nhất định phải tiến vào Luyện Khí cảnh.

"Một năm à…" Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Trên người mình có gương vàng thần bí, chẳng biết có thể đi vào Luyện Khí cảnh trong vòng một năm hay không.

Hiện tại Thông U Thổ Nạp pháp mới chỉ đạt tiểu thành, về sau nhất định sẽ lên đại thành, cũng không biết sau đại thành còn có cảnh giới nào cao hơn không.

Cộng lại cũng khoảng bốn năm trăm nấc độ.

Dưới tình huống không dựa vào đan dược và ngoại lực, nếu hắn vận công sáng trưa tối mỗi ngày ba lần thì ít nhất cũng phải tốn hơn trăm ngày trở lên, như thế mới có thể tiến vào Thai Tức đại thành.

Mười phương rừng cây(2)

Đây là nói nếu đang trong trạng thái lý tưởng, mỗi tháng hắn còn phải làm việc cũng như xử lý những chuyện khác, không thể tu luyện khắc khổ mỗi ngày được, mà tu các công pháp sau đó chắc cũng không tốn nhiều thời gian nhập môn.

Lúc này mọi người đã băng qua rừng cây, sơn môn cao lớn nguy nga màu trắng xuất hiện trước mặt bọn họ.

Sơn môn có bốn cây cột trụ và ba cái lỗ, toàn bộ đều được đúc từ đá cẩm thạch trắng, trên cái móc sắt ở chính giữa cửa lớn viết ba chữ triện: Thông U quan.

Một cỗ khí thế thật lớn đập vào mặt, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên cảm giác tự hào hùng tráng.

Chỉ cần đi qua cái cửa này, từ đây bọn hắn sẽ cắt đứt hồng trần bước vào con đường tu tiên.

Trước sơn môn có một đồng tử cao ba thước mặt trắng má đỏ mặc đồ đỏ đứng đó.

Dưới bóng đêm, đồng tử lộ vẻ hết sức âm trầm, con ngươi cực kỳ lớn, trên mặt thì không có biểu cảm gì, nhìn không giống con người cho lắm.

“Ta chính là Lý Ngọc Đồng, U Đồng đạo sĩ. Xin mời chư vị đi theo ta, chớ nên ồn ào.” Giọng nói già nua khàn khàn của đồng tử vang lên.

“Vâng, U Đồng đạo trưởng.” Lý Lâm cung kính chắp tay, đám người hô to chào đạo trưởng.

Chữ lót ở Thông U quan gồm: Thông minh diệu điển, thâm áo u huyền; chư ngọc chi anh, thiên sinh địa thành.

Dùng chữ lót "Thông" thì chỉ có mỗi Thông U đạo nhân.

Phần lớn người dùng ba chữ Minh Ngọc Điển đều là cao tầng trong môn.

Còn những người dùng bốn chữ tiếp theo thì đa số là đệ tử lâu năm hoặc các chấp sự tạp dịch.

Bối phận trong Thông U quan ngoại trừ căn cứ vào quy định nhập môn thì còn dựa vào nhân tố thực lực. Thực lực đạt tiêu chuẩn liền có thể được bất cứ cao tầng nào ban thưởng chữ lót.

Miễn cho xung đột vì thực lực mạnh mà bối phận lại thấp.

Nói xong, đồng tử quay người đi vào trong môn, bọn họ đi dọc theo con đường nhỏ tiến lên phía trước.

Mọi người đi sát phía sau.

Phành phạch!

Trên trời cao vang lên tiếng vỗ cánh bay lượn.

Một đàn quạ đen mắt vàng khí phách bay qua, một con trong số đó giương cánh rộng bảy thước mang theo một luồng hơi lạnh hạ xuống trước mặt đồng tử.

Quạ đen đáp xuống đất, sương đen chợt lóe hóa thành một nam tử trung niên mặc vũ y đen nhánh, mũi ưng, sắc mặt cực kỳ trắng.

Ánh mắt của nam tử sắc như đao xẹt qua đám người, giọng nói chát chúa tựa như tiếng kim loại cắt vào nhau: "Người đến là kẻ nào, sao lại xuất hành ban đêm?"

"Tại hạ Lý Ngọc Đồng, Chuếch Hào U Đồng bái kiến Thâm Nha đạo trưởng." Lý Ngọc Đồng cung kính chắp tay, thầm nghĩ không ổn rồi, sao hôm nay lại do cái tên sát tinh này trực ban vậy chứ!

“Ồ? Ngươi vẫn chưa nói rõ nguyên nhân cho ta, chẳng lẽ muốn ta rút gân lột da ngươi thì ngươi mới trả lời?” Thâm Nha hừ lạnh một tiếng.

“Tại hạ dẫn đạo đồng mang chữ lót Chi nhập môn.” Lý Ngọc Đồng nói, lập tức lấy ra một khối đạo phù.

“Thì ra là thế.” Đạo nhân tên là Thâm Nha quay đầu nhìn lướt qua đám người, nở một nụ cười hung lệ: “Chào chư vị, ha ha.”

“Chào Thâm Nha đạo trưởng.” Đám người chắp tay thi lễ.

Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ, môn phái này quá âm trầm rồi, chắc không phải tà môn ma đạo trong truyền thuyết đó chứ?

Hoặc công pháp bọn hắn tu luyện có vấn đề cũng nên.

Thông U Thông U, nghe cái tên liền biết đây là một môn phái dính líu đến mấy thứ u ám.

Dù thế nào thì hai người trước mắt này đều rất mạnh.

Trước kia Lục Khiêm tự thấy thực lực của mình không tệ, hiện tại xem ra ở môn phái này hắn chỉ mới vừa nhập môn.

Thâm Nha liếc sơ qua đám người, trong mắt mang theo ý cười như có như không.

Người nào bị hắn nhìn tới đều rối rít cúi đầu chào hỏi.

Cả Lục Khiêm cũng thế, hắn học hỏi nhiều năm như vậy, có đôi khi khác người quá lại là chuyện xấu.

Cũng không phải tất cả các cao nhân đều sáng mắt, trong mắt lộ ra ý thưởng thức.

Đương nhiên, trong một đám người luôn có mấy kẻ độc hành vô cùng khác biệt, không những không hành lễ mà ngược lại còn nhìn thẳng vào đối phương.

Rõ ràng có ý không từ chối, khả năng bọn hắn muốn biểu hiện mình không kiêu ngạo không tự ti, thể hiện bản thân là hạc giữa bầy gà.

“Lão phu sẽ dạy cho đám người mới đến các ngươi một bài học, không lấy tiền đâu nha.”

Thâm Nha mỉm cười âm u, con ngươi biến thành dựng thẳng đứng.

Sau đó hắn điểm ra một chỉ.

Vù!

Một đạo âm phong xanh nhạt phất qua.

“Bài học này tên là tôn sư trọng đạo. Ha ha ha, đi đây!!!”

Thâm Nha cởi mở cười lớn, mây đen bao phủ toàn thân hóa thành quạ đen, dẫn đầu bầy quạ bay đi.

Đám người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người nọ đã biến thành tượng băng lục sắc.

Gió nhẹ thổi qua liền hóa thành bột mịn.

Đạo đồng Dược phòng(1)

Tại đạo quan, Lục Khiêm khoanh chân ngồi trên giường, hai người giấy sống động như thật được đặt ở đầu giường.

Căn phòng ngủ này có diện tích không lớn lắm, mà cũng rất giản dị, chỉ có một cái bàn và một cái giường.

Điều quan trọng là không gian riêng tư.

Một cái viện thì có khoảng bốn gian phòng cùng một khu đất trống làm nơi sinh hoạt chung.

Lục Khiêm và ba người khác ở trong một viện.

Cái nhóm nhỏ ngày đó cũng chẳng có người nào ở cùng hắn.

Mọi người đều bị tách ra. Từ lúc Vương Minh nhập môn thì không thấy hắn gặp người khác, chắc đã được người thân sắp xếp cho một chỗ tốt.

Tư chất của Vu Từ khá hơn nên được sắp xếp cho công việc tốt hơn, cũng không cần ở chung với mấy người Bính bài.

Chẳng qua trong số bạn cùng phòng lại có một người làm Lục Khiêm cảm thấy hết sức bất ngờ.

Đó chính là Tạ Đặc, cái người mà hôm đó lân la làm quen với Lý Lâm.

Tên của hắn thật kì lạ, Lục Khiêm có ấn tượng rất sâu.

Hiện tại Lục Khiêm được sắp xếp làm việc ở Linh Bảo điện.

Dưới Linh Bảo điện có tổng cộng ba phòng: Đan phòng, Dược phòng và Khí phòng.

Về đan dược thì thật ra đan và dược là hai loại riêng biệt.

Đan là diên hống long hổ, cỏ cây được cho vào cũng chỉ là phụ liệu, lấy mỗi tinh hoa mà thôi.

Dược trong ấn tượng của mọi người là những thảo dược bình thường.

Dược liệu cần phải được bào chế. Phần lớn dược liệu trong tiên môn đều rất kì lạ vì có mang theo lực lượng thần bí, dễ làm người khác bị thương trong quá trình bào chế.

Cũng vì thế mà Dược phòng là phòng kém nhất trong ba phòng.

Cốc cốc cốc!

"Chi Khiêm huynh đệ, Trương quản sự đến rồi." Ngoài cửa vang lên giọng nói của Tạ Đặc, Lục Khiêm thuộc nhóm người mang chữ lót Chi.

Hắn mở cửa ra, một người gầy gò nhỏ con xuất hiện trước mặt.

Nhìn bộ dạng ân cần niềm nở của Tạ Đặc, trong lòng Lục Khiêm thấy rất căm ghét.

Tu hành không phải là vô dục vô cầu giống như trong truyền thuyết, mà rõ ràng là ở cái giới này vẫn tràn ngập nhân tình thế sự.

Tên gia hỏa Tạ Đặc này không có chọc tới mình nên ngoài mặt Lục Khiêm cũng không tỏ ra quá mức lạnh lùng.

Trong viện ngoại trừ Tạ Đặc thì còn có hai người bạn khác.

Lục Khiêm không nhớ rõ tên, thời gian gần đây hắn vẫn luôn ngồi thiền tu luyện, không hơi đâu mà để ý đến mấy chuyện bên ngoài.

Cửa viện mở ra, một gã đạo sĩ mập lùn trên mặt có hai cọng ria mép, thân mặc đạo bào rộng thùng thình màu vàng, đầu đội Hỗn Nguyên khăn đen nhánh đi tới.

Đám người chắp tay hành lễ.

Đạo sĩ đều được gọi là đạo trưởng, nếu có tu vi cao hơn thì có thể xưng là 'lão tu hành' hoặc 'chân nhân' gì đó.

Đạo sĩ mập lùn trước mặt bọn hắn đầu đội Hỗn Nguyên khăn, thế thì là Quan Cân đạo sĩ Luyện Khí kỳ.

"Bần đạo Vệ Thành, đạo hiệu Chư Thành, chấp sự điều động ở Linh Bảo điện, đến đây để thu xếp công việc. Giờ ta điểm danh đến tên ai thì người đó đáp lại một tiếng." Vệ Thành sờ sờ ria mép, ánh mắt khôn ngoan.

"Tạ Đặc, Đan phòng."

"Mã Tam, Triệu Bảo, Khí phòng."

"Lục Khiêm, Dược phòng."

Vệ Thành hờ hững nói: "Mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi báo danh."

Lục Khiêm nghe vậy thì nhướng mày.

Sao hắn lại bị xếp vào Dược phòng rồi?

Trong viện có hai người không có tu vi, hắn và Tạ Đặc đều là Thai Tức cảnh.

Hắn cũng đã sớm nghe nói qua, bởi vì ở Dược phòng thường xuyên có người bị trúng độc, hậu quả là để lại di chứng cả đời hoặc thậm chí tử vong cho nên đây là một nơi rất nguy hiểm.

Vì thế người được xếp vào đó ít nhất cũng phải có tu vi Thai Tức cảnh.

Dưới tình huống có hai người ngang bằng nhau, người nào có thiên phú cao hơn thì không được xếp vào nơi đó, dù sao đạo đồng vẫn phải tu luyện là chính.

Hai người kia không có tu vi, mình và Tạ Đặc cùng là Thai Tức.

Tuổi tác của mình và Tạ Đặc cũng xấp xỉ nhau, chân khí của mình hùng hậu hơn, thiên phú cũng cao hơn.

Về tình về lý phải là Tạ Đặc đi mới đúng.

"Đa tạ đạo trưởng." Tạ Đặc hành lễ nói, mặt mày hớn ha hớn hở.

Hắn vô thức liếc nhìn Lục Khiêm, tử bần đạo không bằng tử đạo hữu, ai bảo sau lưng ngươi không có người nào?

Tu hành chính là tranh với người, đoạt với trời.

Hắn vốn cũng không xem Lục Khiêm ra gì, cho rằng Lục Khiêm chỉ là một đạo đồng bình thường mà thôi.

Đạo đồng làm việc tại Dược phòng đa số là tàn tật suốt đời, biến thành nô bộc hoặc là chết bất đắc kỳ tử.

Tạ Đặc không đến mức sợ một người chết hay bị tàn phế tìm đến trả thù.

Lúc này Lục Khiêm mới hiểu ra Tạ Đặc đã sớm câu thông với Vệ Thành, thảo nào lại như vậy.

Suy nghĩ thông suốt rồi, trên mặt Lục Khiêm cũng không có biểu cảm gì, chỉ mỉm cười đáp ứng.

Mấy người thu thập đồ đạc xong xuôi. Lục Khiêm lấy người giấy xuống, trên lưng cõng theo ba gói đồ, trước khi ra cửa còn đối mắt với Tạ Đặc.

Tạ Đặc mỉm cười, dường như trong mắt mang theo nét giễu cợt.

Ánh mắt Lục Khiêm nghiêm nghị, sát cơ lóe lên rồi biến mất.

Bước vào Luyện Khí, hắn nhất định sẽ chém chết người này!

Cả bọn theo sau Vệ Thành đi đến cương vị mình được sắp xếp.

Dược phòng khá xa, tọa lạc trên một ngọn núi.

Trên núi rất u tĩnh, một dòng suối uốn lượn chảy xuống.

Nhìn kỹ thì trên mặt nước nổi lềnh bềnh rất nhiều mảnh vụn, còn có hương dược liệu thoang thoảng.

Đạo đồng Dược phòng(2)

"Được rồi, đưa ngươi đến đây thôi, mong ngươi sớm tiến vào Luyện Khí." Vệ Thành không mặn không nhạt nói.

Trước đó hắn thu tiền của Lý Lâm bán đi Lục Khiêm, trong lòng cũng chẳng áy náy lắm.

Thông U quan lấy thực lực làm chuẩn, dù có trực tiếp đánh chết Lục Khiêm thì tùy tiện mượn cớ cũng có thể lấp liếm qua được.

Trên đỉnh núi có một căn nhà gỗ, chính giữa là một gian phòng được xây bằng đá, ống khói thải ra khói đen.

Lục Khiêm gõ cửa, người mở cửa là một nam tử có sắc mặt trắng bệch, nhìn qua tín vật rồi cười nói: "Ngươi chính là Lục Khiêm sư đệ mới tới à, mời vào trong. Huyền Độ đạo trưởng, người mới đến rồi."

Trong phòng đặt từng dãy kệ hàng, trên đó trưng bày nhiều dược liệu khác nhau.

Có quả đào mọc ra mặt người màu đỏ, củ sắn có hình dạng trẻ con hay cỏ chín lá trông giống ma trơi…

Mười mấy tráng hán che mặt đang làm việc với khí thế ngất trời, hoặc xào hoặc nấu dược liệu trong tay, một Quan Cân đạo sĩ đứng ở giữa nghe thấy vậy thì xoay đầu lại.

Người này khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, làn da khô sần sùi như vỏ cây, bên mắt phải mang theo bịt mắt màu đen, là một người chột mắt.

"Ta là Lý Độ quản sự chế dược, đây là Chu Ngọc Long, Bích Chi Thanh." Lý Độ chỉ vào nam tử sắc mặt trắng bệch

cùng một nữ tử thanh lệ, cần cổ trắng như tuyết nói.

Lý Độ lại dẫn Lục Khiêm đi tham quan phòng chế dược một lát.

Tổng cộng có năm cái nồi sao thuốc, ba cái dược đỉnh làm bằng đồng thau được đậy kín và ba cái nồi nước.

Dược phòng này có mười hai gã nô bộc, đạo đồng cộng thêm Lục Khiêm thì có ba người, cùng với một vị đạo trưởng.

"Chi Thanh, lấy nấm đầu khỉ tới đây."

"Vâng!" Bích Thanh bưng một cái hộp nhỏ, trong hộp có mười cây nấm trong suốt màu lục.

Nhìn kỹ thì loại nấm này sinh trưởng trên một bộ não màu đỏ!

Sai nô bộc hái nấm ra bỏ vào nồi nước rửa sạch, Chu Long thôi động chân khí nổi lửa cái nồi sao thuốc, bỏ nấm vào trong để nó tiết ra dược tính.

Lúc này, một làn khói xanh bay ra.

"Né ra mau, khói này là oán niệm của sinh linh biến thành." Lý Độ quát.

Đám người rối rít tránh né.

Sao nấm xong, ép khô hết hơi nước, một cỗ mùi thuốc kì lạ tản ra xung quanh.

Sau đó lại để thuốc này vào trong cái dược đỉnh bằng đồng, Lý Độ thôi động chân khí, phù văn trên dược đỉnh sáng lên.

Chỉ trong chốc lát, từ trên đỉnh phun ra hơi nước, miệng rồng tại thân đỉnh há mồm nhả bột phấn trắng như tuyết.

Đây là quá trình bào chế dược liệu.

Dược liệu cũng không phải chỉ cần hái là dùng được ngay, trước tiên phải bào chế nhằm loại bỏ vật chất có hại cũng như vô dụng, chỉ lưu lại tinh hoa.

Biểu diễn mấy thứ này xong, Lý Độ chỉ vào cái dược đỉnh làm bằng đồng thau nói: "Mấy ngày trước đồng tử nung đỉnh chết rồi, ngươi đến nung đi."

"Ngươi có thể tùy tiện sai bảo nô bộc, nhưng phải tự mình xử lý quy trình làm việc nhất định."

Sau đó hắn ném cho Lục Khiêm mấy quyển sách nhỏ.

"Đây là Hỏa quyết và Liễm Tức thuật, cho ngươi thời gian ba ngày, ba ngày sau tới đây giao ban."

Lý Độ vỗ vai Lục Khiêm, động viên nói: "Làm cho tốt, Dược phòng là nơi rèn luyện con người. Chỉ cần ngươi học thành thì chân khí tinh thuần sẽ có thể kéo dài, không có kẻ nào cùng cảnh giới có thể địch lại ngươi."

Trong phòng ngủ, Lục Khiêm nhắm mắt ngồi ở đó.

Lúc hắn hô hấp có khói trắng mờ mờ bay ra, giữa làn khói trắng thoang thoảng mùi lưu huỳnh.

Thật lâu sau Lục Khiêm mới thu công, hút khói trắng trở lại trong miệng.

Trên gương hoàng kim trong đầu hắn lại có thêm mấy dòng thông tin.

Thông U Thổ Nạp pháp (tiểu thành: 42/200)

Âm Hồn Chiết Chỉ thuật (tiểu thành: 26/100)

Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp (nhập môn: 30/120)

Lục Diễm Độc Hỏa thuật (tiểu thành: 20/50)

Hỏa quyết (tiểu thành: 1/50)

Liễm Tức thuật (tiểu thành: 2/20)

Ba ngày nay hắn không tu hành pháp thuật nào khác, chỉ tập trung vào Hỏa quyết và Liễm Tức thuật.

Hai môn này là pháp thuật bảo mệnh khi ở Dược phòng, không thể qua loa được.

Những pháp thuật đơn giản tương đối nông cạn, chỉ tốn mấy ngày mà đã luyện thành tiểu thành.

Hỏa quyết chính là phương pháp điều khiển hỏa diễm.

Liễm Tức thuật có thể đóng kín lỗ chân lông toàn thân, luyện đến tiểu thành là nín hơi được một canh giờ, rất hữu hiệu trong việc phòng tránh tổn thương do dược vật gây ra cho thân thể.

Lục Khiêm đi vào Dược phòng, Lý Độ ngẩng đầu lên giữa một đám chai chai lọ lọ hỏi: "Luyện pháp quyết thế nào rồi?"

Lục Khiêm lật tay phải tạo ra một ngọn lửa đỏ sẫm trên lòng bàn tay.

Chu Long và Diệp Thanh hơi kinh ngạc.

"Ồ, ngươi có thiên phú không tệ." Lý Độ nhíu mày.

"Đi làm việc đi, Đan phòng cần hoa đào mặt người và cỏ vảy cá, các ngươi bào chế xong thì nghỉ ngơi."

"Vâng!"

"Ngươi theo ta." Diệp Thanh cười nói, có thể thấy dưới tay áo bào rộng lớn là một thân thể linh hoạt nhanh nhẹn.

Hỏa quyết đại thành(1)

“Được, Diệp Thanh sư tỷ.”

“Đừng xa cách thế, gọi ta Diệp Thanh là được.”

Diệp Thanh thành thạo lấy ra một cái kìm, ngắt đóa hoa đào mà chính giữa mọc ra mặt người, kích thước lớn chừng bàn tay ở trên kệ xuống để vào hộp.

Không phải cái gì ở trên kệ cũng là vật bình thường, bọn hắn dùng kim tuyến chu sa vẽ ra từng cái phù trận để Linh dược không thể bỏ trốn, dược tính không bị tản ra ngoài.

“Hoa đào mặt người mọc ở nơi cực âm, sinh ra nhờ hấp dẫn âm hồn bám vào, lúc bào chế không được hút khí thể của nó, nếu không sẽ gặp ác mộng.” Diệp Thanh chậm rãi giải thích: “Sư đệ có thể tùy ý xem thông tin của dược thảo ở thư phòng, nhưng nhớ là không được mang ra ngoài.”

Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Diệp Thanh vào đây sớm hơn Lục Khiêm mấy tháng, cũng coi như là cùng một đợt.

Chu Long đến Dược phòng đã hai năm, Lục Khiêm không trò chuyện gì nhiều với hắn.

“Đúng rồi, ở căn phòng cuối cùng có cơm nước đấy, ngươi muốn ăn cái gì thì cứ tùy tiện lấy mà ăn, nhưng còn mấy cấm địa thì đừng xông vào lung tung.”

Diệp Thanh vô cùng tốt bụng giảng giải cho Lục Khiêm.

A!!!

Lúc này, từ phía bên kia vọng đến một tiếng kêu thảm thiết.

Hai người nhìn về phía đó, trong cái bình ngọc mà Lý Độ đang cầm bốc lên một làn khói xanh có hình mặt người.

Khuôn mặt này đầy vẻ thù hận và không cam lòng, tiếng kêu thảm thiết phát ra từ đây.

Lý Độ vô cùng hài lòng ngắm nghía kiệt tác của mình.

Hắn lấy ra một chiếc bút lông viết mấy chữ to lên bình: Quỷ Tiễn Phục Thần dịch.

Lục Khiêm được mở mang tầm mắt, vốn tưởng rằng Dược phòng chẳng khác là bao so với những tiệm thuốc bình thường, không ngờ lại còn có môn đạo, thật sự rất hiếm thấy.

Ánh mắt Diệp Thanh tỏa sáng, tỏ ra cực kỳ hâm mộ: "Muốn học chế dược ghê, đến lúc đó không cần phải ở lại đây để chịu khổ nữa, đáng tiếc ta không có thiên phú."

"Thiên phú gì vậy?" Trong lòng Lục Khiêm khẽ động.

"Là thiên phú chế dược đó, chính là có thể khống chế độ hao tổn dược liệu từ bốn thành trở xuống và giữ được dược tính từ sáu thành trở lên.

Ta và Ngọc Long sư huynh đều không đạt tiêu chuẩn. Tiểu sư đệ, nếu ngươi trở thành đồng tử chế dược, nhất định phải giúp sư tỷ đó nha."

Diệp Thanh che miệng cười nói.

Những ngày tiếp theo, Lục Khiêm chuyên tâm bào chế, sau khi làm việc thì cầm Dược điện ghi chép lại các loại thảo dược.

Rảnh rỗi hắn lại tu luyện Thông U Thổ Nạp pháp và các loại pháp thuật khác.

Phúc lợi của đạo đồng Dược phòng là mỗi tháng sẽ được nhận một lượng dược liệu nhất định.

Lục Khiêm đổi hết toàn bộ để lấy vật liệu điều chế Bổ Huyết Ích Khí đan.

Hắn lấy được đan phương này từ trong tay Mạc Lương, dùng để tăng cường Thai Tức kỳ thì không thể tốt hơn.

Tiến độ của các công pháp khác cũng tăng lên rất nhanh, vòng tròn khắc độ sau tâm pháp sáng lên được tám thành.

Đương nhiên, tiến bộ lớn nhất chính là hai môn pháp quyết dưới đây, cuối cùng hắn cũng tu luyện đến cảnh giới đại thành.

Hỏa quyết (đại thành: 10/100)

Liễm Tức thuật (đại thành: 3/50)

Lục Khiêm giơ song chưởng lên cao, hai đám lửa đột nhiên xuất hiện lơ lửng giữa không trung, hình thành một đầu hỏa xà dài ba thước.

Hỏa xà linh động chạy quanh người hắn, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

"Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho tới. Luyện pháp thuật đến đại thành hẳn là có thể học chế dược rồi chăng?" Lục Khiêm âm thầm suy nghĩ.

Hắn cũng không muốn ngây ngốc mãi ở chỗ này.

Mà cũng không thể ở đây lâu được, mới vào hai tháng đã có hai nô bộc chết bất đắc kỳ tử.

Đạo đồng lâu năm như Chu Long mà cũng từng bị thương nhiều lần.

Lần trước dược đỉnh bạo tạc, may mà trước đó hắn đã phát hiện được điều không ổn, nếu không thì bây giờ chắc hắn đang nằm liệt giường rồi.

Trong Dược phòng, dị tượng xông vào mũi.

Trên cái đĩa Lục Khiêm đang cầm đựng một con hắc ngư còn sống giãy đành đạch, dược đỉnh trước mặt hừng hực liệt hỏa.

Nhìn kỹ thì thấy hắc ngư cũng không phải cá thật, ở đuôi của nó mọc ra cọng râu trông cứ như rễ cây.

Vảy cá cũng không giống vảy cá thật sự mà giống đá huyền vũ màu đen hơn. Hắc ngư không có mắt, kết cấu trong người nó là thực vật chứ cũng không phải máu thịt.

Hỏa diễm bên dưới dược đỉnh càng ngày càng vượng, Lục Khiêm quan sát, ước chừng khoảng một ngàn độ trở lên.

Nếu dược đỉnh không có phù văn pháp trận bảo hộ, chỉ sợ đã bị nung chảy từ lâu.

Lúc này vừa vặn là thời khắc nguy hiểm nhất.

Hắc ngư quả sinh ra ở trong đá huyền vũ, vảy của nó vô cùng cứng rắn, một khi gặp phải nguy hiểm thì vảy sẽ bắn ra tung tóe, uy lực có thể cắt vàng bổ nát đá.

Cho nên nhất định phải dùng nhiệt độ cao diệt đi hoạt tính của nó thật nhanh.

Chờ thật lâu Lục Khiêm mới mở bung cái nắp dược đỉnh, nhanh tay ném hắc ngư vào trong.

Hỏa quyết đại thành(2)

Phanh phanh phanh!

Dược đỉnh run rẩy dữ dội, hắc ngư giãy dụa điên cuồng.

Động tĩnh cực lớn hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Lục Khiêm vỗ một chưởng lên dược đỉnh, ngọn lửa bùng cháy nhất thời êm dịu lại.

Nhiệt độ này đủ để nung chảy vàng, hóa lỏng sắt, vậy mà chẳng gây chút tổn thương nào cho Lục Khiêm.

Trong mắt Lý Độ lóe lên một tia bất ngờ, kinh ngạc nói: "Thu phóng tự nhiên, mới hai tháng mà đã tu luyện Hỏa quyết đến đại thành rồi?"

Chu Long nghe vậy cũng cảm thấy sững sờ, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, vừa ao ước vừa đố kị.

Hỏa quyết không tính là bí pháp thần công gì nhưng hắn tốn hết cả năm mới có thể đạt tới đại thành.

Không ngờ Lục Khiêm chỉ tốn hai tháng, thật sự là so ra làm cho người ta tức muốn chết.

Vừa nghĩ tới tiền đồ tối tăm của mình, ánh mắt của Chu Long bỗng trở nên âm u.

Trong mắt Diệp Thanh cũng lóe lên vẻ bất ngờ, lòng nàng cũng vô cùng ao ước.

Nếu không phải trong nhà không có hậu trường, ai sẽ nguyện ý tới cái nơi vừa khổ sở vừa nguy hiểm này chứ.

Lối ra duy nhất ở đây chính là trở thành đồng tử chế dược, nếu không thì mấy năm sau không chết cũng sẽ trở nên tàn

phế.

Có lẽ…

Một làn khói xanh bốc lên, miệng rồng nhả bột phấn.

Hỏa diễm trên dược đỉnh chợt tắt, không hề dây dưa.

Nhìn Lục Khiêm quen tay trông cứ như người có kinh nghiệm nhiều năm.

“Không tệ, không tệ, chỉ hao tổn có ba thành rưỡi. Rất không tệ.” Lý Độ liên tục nói hai lần không tệ, có thể thấy tâm tình của hắn rất tốt.

“Tất cả đều nhờ đạo trưởng bồi dưỡng.” Lục Khiêm chắp tay nói.

Lần này hắn không giấu dốt, dốc toàn công lực ra để bào chế, mục đích chính là để Lý Độ coi trọng.

Ngược lại cũng không có gì cần phải giấu dốt.

Hỏa quyết chỉ là tâm pháp căn bản nhất của đạo đồng, hai tháng đạt được đại thành cũng coi như có thiên phú cao.

Không có cao thủ nào chỉ vì ngươi giỏi pháp quyết căn bản mà dòm ngó ngấp nghé cả.

Một môn tiểu pháp quyết mà cũng đi giấu dốt mới là trò cười cho người ta.

Còn không bằng trực tiếp khoe ra hòng thu hoạch được nhiều tư nguyên hơn.

…

“Tốt lắm, phòng chế dược cần những nhân tài như ngươi, xem kẻ nào còn dám nói phòng chữ Huyền ta không có người.” Lý Độ hừ lạnh, vẻ mặt có chút hài lòng.

Hắn vui phần là vì ở Dược phòng xuất hiện người có thiên phú luyện dược sư, mặt khác là vì cảm thấy hả giận cho chính mình.

Với một môn phái lớn như Thông U quan, đan dược cần thiết mỗi ngày nhiều vô số kể, đâu thể nào chỉ có một cái Dược phòng của bọn hắn.

Dược phòng có tổng cộng bốn cái, được chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng.

Tên được đặt dựa theo thứ tự sáng lập để gọi, cũng không phải xếp hạng gì cả.

Trong bốn phòng thì phòng chữ Thiên có thực lực khá mạnh.

Trừ đạo trưởng quản sự còn có ba luyện dược sư, một người là đạo đồng của Yến Kiếm phong, mới nhập môn một năm đã là luyện dược sư sơ phẩm, có thiên phú cao nhất, được xem là người đứng đầu mới của Dược phòng.

Hai phòng khác mang chữ Hoàng, chữ Địa có thực lực đứng thứ hai, nhưng vẫn mạnh hơn nhiều so với Huyền phòng của hắn.

Dẫu sao người ta cũng có người mới để mà bồi dưỡng.

Ngoài mặt Lý Độ không quan tâm đến những chuyện cái này, nhưng trong lòng thì vẫn cảm thấy hơi mất thể diện.

Hiện tại chỗ hắn xuất hiện một đạo đồng chỉ mất hai tháng đã tu luyện Hỏa quyết đến đại thành, thiên phú không được tính là cao nhất nhưng ít nhiều gì cũng có thể được xếp vào hạng ba trong lứa thế hệ này.

Hắn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Độ vỗ vỗ bả vai Lục Khiêm, nói với hắn mà cũng nói với mọi người:

“Từ nay về sau, ngươi chính là đạo đồng chế dược, học tập chế dược cùng ta, đãi ngộ tăng lên mỗi tháng một Pháp tiền.”

Sau đó hắn ném cho Lục Khiêm một cái túi, nói: “Bên trong có năm Pháp tiền, thể theo hạn mức hối đoái của Dược phòng.”

“Đa tạ Huyền Độ đạo trưởng.” Lục Khiêm vô cùng vui vẻ.

Một Pháp tiền bình thường nhất tương đương với pháp lực nửa năm của Thai Tức kỳ.

Pháp tiền có thể dùng để đổi lấy những vật khác, cũng có thể hấp thu để tăng tốc độ tu luyện.

Chỗ hắn có hai Pháp tiền, vẫn luôn không nỡ dùng.

Bây giờ có thể dùng được rồi.

“Chúc mừng sư đệ, chúc mừng sư đệ.” Chu Long chắp tay nói, trong lòng dâng lên cảm xúc khó hiểu, một người vừa mới nhập môn mà đã có địa vị vượt qua hắn, quả là đời người luôn có nhiều chuyện không thể giải thích nổi!

“Chúc mừng sư đệ, sư tỷ ta cũng phải nỗ lực, nhất định sẽ đuổi kịp sư đệ.” Diệp Thanh nở nụ cười xinh đẹp, trong lòng cũng cực kỳ hâm mộ.

“Ừm, các ngươi phải cố gắng hơn, chỉ cần đạt tiêu chuẩn, ta tất nhiên sẽ không tiếc mà ban thưởng.” Lý Độ cười cười cam kết, tâm trạng cũng rất tốt.

Ra ngoài lịch luyện(1)

Xuân qua thu tới.

Lục Khiêm luôn đi theo Lý Độ học chế dược.

Không học thì không biết, học rồi mới phát hiện môn đạo bên trong.

Muốn chế dược thì đầu tiên phải nắm thật chắc trạng thái và tính chất của dược liệu, danh mục này có từng xấp từng xấp cực dày.

Tuy nhiên cũng phải có pháp thuật chuyên môn để phụ trách bảo toàn dược liệu, ngược lại tiết kiệm được nhiều công sức.

Tiếp theo chính là chế dược.

Hình thức của dược tễ gồm có thuốc miếng, thuốc dạng hơi sương, thuốc viên, thuốc bột, thuốc dạng cao, thuốc dạng nước.

Trong quá trình chế dược, làm thế nào để giữ được dược lực, giảm hao tổn đến mức thấp nhất chính là một môn học cao thâm.

Chế dược không siêu phàm như luyện đan, nhưng cũng không phải muốn nhập môn là nhập môn.

Luyện dược sư chia làm ba phẩm, sơ trung cao.

Đạt được thuật chế dược sơ phẩm tiểu thành thì có thể chế tác thuốc canh, thuốc bột, thuốc viên một cách thuần thục; xác suất thành công phải hơn ba thành, dược liệu hao tổn phải dưới

bốn thành, dược tính thì trên sáu thành. Như vậy là có thể trở thành luyện dược sư sơ phẩm.

Trong tĩnh thất, Lục Khiêm khép hờ hai mắt hít vào thở ra, hấp thu Thông U Hoàng Tuyền.

Quanh người hắn lởn vởn một cỗ sương đen nhàn nhạt, sương đen giống như con rắn nhỏ linh động di chuyển ở bên cạnh.

Một cỗ khí tức âm trầm rét lạnh tỏa khắp bốn phương, không gian yên tĩnh.

Mây đen sương đen làm nổi bật sắc mặt trắng nhợt của Lục Khiêm, trông rất quỷ mị.

Bỗng nhiên Lục Khiêm mở mắt, hoàng mang lóe lên rồi biến mất, chân khí màu vàng từ dưới đan điền bắn lên tới bàn tay.

Sàn nhà được trải một tầng sương trắng mờ nhạt.

Hắn cảm ứng chiếc gương vàng trong đầu:

Thông U Thổ Nạp pháp (đại thành: 701/1000)

Thuật chế thuốc sơ phẩm (tiểu thành: 18/1000)

Âm Hồn Chiết Chỉ thuật (đại thành: 26/500)

Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp (tiểu thành: 12/300)

Lục Diễm Độc Hỏa thuật (đại thành: 14/100)

Hỏa quyết (đại thành 100/100)

Liễm Tức thuật (tiểu thành: 3/50)

Hắn đã tu luyện Thổ Nạp pháp đến đại thành.

Hai môn pháp công kích Chiết Chỉ, Độc Hỏa cũng bước vào đại thành.

Mặc dù Hóa Xà pháp chỉ đạt tiểu thành nhưng uy lực tăng mạnh, một lần hắn có thể gọi được mười đầu rắn.

Thuật luyện đan sơ phẩm đạt tiểu thành có nghĩa là hắn đã bước một chân vào cảnh giới luyện đan sư sơ phẩm.

"Nửa năm đã đạt được sơ phẩm, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn thiên tài Yến Kiếm phong." Nội tâm Lục Khiêm hết sức mừng rỡ, ngay sau đó cảm thấy cả người mình hơi đau nhức.

"Thời gian qua đảm đương nhiều thứ, vừa luyện tập chế dược vừa tu luyện pháp thuật khác, vì để tăng nhanh tiến độ bước vào Luyện Khí, mình đã dốc hết vốn liếng."

Đạo đồng Bính bài làm ba ngày, được nghỉ một ngày, thời gian tu luyện vốn dĩ không đủ.

Cũng may hắn có dược tễ duy trì, năng lực mới không bị rơi xuống.

Tiền tháng được đạo quán phát cho đã bị hạng ngạch nguyên liệu của Dược phòng ép khô, chẳng còn dư được bao nhiêu.

Tính ra hắn nhập môn cũng gần tám tháng rồi, chỉ còn bốn tháng nữa thôi, nếu vẫn không thể tiến vào Luyện Khí thì sẽ bị cướp đoạt bối phận, biếm thành nô bộc.

"Tuy có gương vàng trợ giúp nhưng chính mình cũng phải tự cố gắng." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Không thể nhắm mắt làm liều được, xem ra hắn vẫn phải ra ngoài lịch luyện một phen.

Lục Khiêm tiện tay thu thập một chút vật liệu, chỉ dựa vào tí hạn ngạch sư môn phát cho thì vẫn chưa đủ.

Ngày hôm sau Lục Khiêm đi vào Dược phòng, nói với Lý Độ: "Huyền Độ đạo trưởng, tại hạ muốn xuống núi hái thuốc."

“Hửm?” Lý Độ nhướng mày: “Tiến độ tu hành thế nào rồi? Phải toàn tâm toàn ý tu luyện cho tốt đấy.”

Đạo đồng không được tự tiện rời khỏi cương vị, trừ khi được quản sự cho phép.

“Tại hạ đã hiểu rõ Quy Giáp Dâm Dương Hoắc Bổ Hư hoàn, gần đây tu hành gặp phải bình cảnh nên muốn đi lịch luyện, mong đạo trưởng thành toàn.”

Lý Độ nghe vậy quay đầu lại nói: “Quy Giáp Bổ Hư hoàn tuy là dược tễ của đạo đồng nhưng độ khó khi luyện chế cũng không thấp, ngươi nắm được rồi à? Cũng được thôi, trước tiên ngươi biểu diễn một lần đã.”

Lục Khiêm đi đến trước bàn làm việc, nâng cái nồi đất lớn chừng bàn tay lên, thôi động chân nguyên, một đạo hỏa diễm đỏ sẫm phun ra.

Hắn bỏ mai rùa đã chuẩn bị sẵn vào nồi.

Một cỗ lực lượng vô hình làm mai rùa lộn nhào bên trong.

Thời gian không sai một li, hỏa hầu không tăng cũng không giảm.

Lục Khiêm vung tay phải làm cho các loại nguyên liệu lăng không bay lên, sau đó chúng tự động lơ lửng tiến đến từng món dụng cụ phù hợp, hoặc xào hoặc nấu.

Lý Độ nhìn rồi nhẹ nhàng gật đầu, xem ra nền tảng của hắn không tồi, vững vững vàng vàng, không rơi rớt lung tung.

Độ khó trong việc luyện chế Quy Giáp Dâm Dương Hoắc Bổ Hư hoàn nằm ở chỗ khống chế, phải điều khiển một lượt nhiều loại dụng cụ trong khi vẫn giữ được hỏa hầu ổn định.

Đồng thời còn phải chú ý trình tự lúc tăng thêm lửa.

Thủ pháp của Lục Khiêm nhìn rất non nớt nhưng không phạm bất kỳ sai lầm nào.

Chương 24: Ra ngoài lịch luyện(2)

Chỉ trong chốc lát, bột phấn hiện lên màu xanh biếc được rót vào mật ong, sau đó nén ép thành từng viên thuốc lục sắc trong suốt.

“Đạo trưởng, ngài nhìn xem.” Lục Khiêm lau mồ hôi trên trán.

Lần này hắn mới thật sự giấu dốt, cố ý làm không hoàn hảo.

Dẫu sao, chuyện đạo đồng Bính bài chỉ tốn nửa năm đã đạt đến sơ phẩm trong tình huống không có thiên phú và tài nguyên, cũng quá mức dọa người.

Lý Độ cầm một viên thuốc lên xem xét kỹ càng hồi lâu, trên mặt nở nụ cười xán lạn.

“Thủ pháp loại trừ mai rùa không tệ, độ lửa Dâm Dương Hoắc hơi quá một tí, trộn với mật ong quá nhanh, nên để nguội một chút thì ổn hơn. Phẩm chất tổng thể có tí khiếm khuyết nhưng dược hiệu khá tốt. Ngươi ở giai đoạn này mà đã làm được như vậy cũng coi như không tệ.”

“Làm tốt lắm, tiểu sư đệ.” Diệp Thanh nhẹ nhàng vỗ tay. Hôm nay nàng mặc trang phục màu đỏ, dáng người đường nào ra đường nấy, cần cổ trắng như tuyết, trông có vẻ đặc biệt phong tình.

“Đây là lệnh bài xuất hành, ngươi ra ngoài thì tiện thể thu gom một ít cỏ cá. Lát nữa ta sẽ tuyên bố nhiệm vụ này ở Chấp

Pháp điện, ngươi nhận nhiệm vụ xong là có thể ra ngoài được rồi.” Lý Độ đưa cho hắn một cái ngọc bội xanh biếc.

“Lát nữa ngươi đến Chấp Pháp điện nhận nhiệm vụ xong là có thể ra ngoài được rồi.” Lý Độ nói.

“Đa tạ đạo trưởng.” Lục Khiêm nói.

Lục Khiêm đi vào Chấp Pháp điện.

Đây đúng là một nơi “quần ma loạn vũ”, thứ gì cũng có cả.

Nào là cương thi nhảy nhót, ác quỷ Dạ Xoa mặt xanh nanh vàng, đủ các loài chim chở theo đạo sĩ bay tán loạn giữa trời.

Có mấy đạo sĩ thậm chí còn nghênh ngang để m Thần xuất khiếu, bay tới bay lui khắp nơi.

Hai con sư tử đá ở cổng Chấp Pháp điện cao ba trượng, dáng vẻ trông rất uy nghiêm, cặp mắt to lớn lồi ra.

Không biết tại sao Lục Khiêm cảm thấy hình như con sư tử đá kia còn nháy mắt một cái.

Đi vào đại sảnh công đức, Lục Khiêm nhìn bảng hiệu trên đại sảnh.

Đó là một tấm bảng được làm bằng cẩm thạch trắng, rộng khoảng ba trượng.

Bên trên lấp loáng ánh sáng, hiện ra những hàng chữ:

【Thu thây khô trăm năm】 chi tiết: Nam nữ đều tiếp nhận, tứ chi đầy đủ. Khen thưởng: Một môn pháp thuật Luyện Khí kỳ hoặc ba mươi Đạo Công.

【Tìm mua một cây nấm đầu người】…

【Tróc nã người tộc Tung Mục】…

Bên trên đầy rẫy các loại nhiệm vụ, thỉnh thoảng có đạo sĩ đầu đội quan khăn hoặc là đạo đồng tiếp nhận nhiệm vụ.

Lục Khiêm tìm nửa ngày cuối cùng cũng tìm được nhiệm vụ Lý Độ ban ra.

【 Thu thập mười cây cỏ cá 】chi tiết: Yêu cầu rễ phải hoàn hảo. Khen thưởng: Hai Đạo Công.

Xem ra tâm tình của Lý Độ rất tốt, thế mà lại khen thưởng Đạo Công.

Đạo Công tên như ý nghĩa, nó tượng trưng cho cống hiến đối với đạo môn.

Trong đạo quan có hai cách thu hoạch công pháp:

Một là được cao nhân thưởng thức, thu làm đệ tử thân truyền.

Hai là dùng Đạo Công để đối công pháp ở giảng đường.

Hàng năm tỉ lệ đạo đồng bị đào thải rất cao.

Có người thì đã đến thời hạn nhưng tu hành không đủ.

Có người thì tu hành đủ rồi mà Đạo Công lại không đủ.

Đây cũng là nguyên nhân Lục Khiêm muốn ra bên ngoài lịch luyện, hắn muốn thu hoạch Đạo Công.

Có rất nhiều cách để thu hoạch Đạo Công.

Dùng mười Pháp tiền đổi một Đạo Công hoặc thu thập kỳ trân dị bảo, dựa theo giá trị của món bảo vật mà nhận được số Đạo Công tương ứng.

Cũng có thể nhận nhiệm vụ để lấy Đạo Công được khen thưởng.

Muốn đổi Luyện Khí Thổ Nạp pháp tốn khoảng hai mươi Đạo Công.

Nói cách khác, Lục Khiêm muốn kiếm được hai mươi Đạo Công trong mấy tháng này.

Lục Khiêm đi ra ngoài cửa.

Xuyên qua khu rừng rậm trùng trùng điệp điệp không thấy được ánh mặt trời.

Phía sau núi không phải là một sườn núi nhỏ mà là cả một vùng núi lớn.

Mặc dù đều thuộc lãnh địa của Thông U quan nhưng vùng núi lớn thế này, bọn hắn cũng không có khả năng khai phá hoàn toàn.

Nơi đây cực kỳ âm trầm, rõ ràng đang là buổi trưa mà lại giống như trời tối chạng vạng, hết sức ẩm thấp.

Sương đen mỏng manh bao trùm khắp núi, bóng cây thấp thoáng giống hệt yêu ma.

Lục Khiêm lấy ra hai tấm giấy trắng.

Giấy trắng chính là người giấy.

Hai người giấy dùng hai tờ giấy nối lại với nhau, chính giữa là một cái ghế để ngồi.

"Vù!"

Hai người giấy không lửa tự thiêu.

Sau đó bên cạnh Lục Khiêm xuất hiện hai người giấy thân cao tám thước, mặt trắng má đỏ, đầu đội mũ tròn dưa hấu khảm ngọc, vẻ mặt giống như đang cười mà cũng không phải cười, nhìn hết sức khủng bố.

Người giấy nửa quỳ xuống đất, trên bờ vai khiêng hai cây gậy trúc phía trên đặt một cái ghế trúc, đây chính là một cỗ kiệu.

Sau khi Chiết Chỉ thuật đạt đến đại thành, Lục Khiêm chỉ cần cắt ra hình dạng người giấy là đủ.

Lục Khiêm ngồi lên kiệu trúc, người giấy đứng dậy lặng lẽ nâng kiệu đi lên phía trước.

Sương đen mênh mông.

Hai người giấy có tướng mạo âm trầm khủng bố nhảy nhót khiêng một cái kiệu trúc, đạo nhân áo xanh khép hờ hai mắt ngồi ở bên trên.

Tốc độ cỗ kiệu dù nhanh nhưng lại chẳng có tiếng động nào, cứ thế lẳng lặng xuyên qua màn sương đen.

Cảnh tượng này thật sự rất giống tình huống âm quân của Địa Phủ ra ngoài, nhìn hết sức kinh khủng.

Lục Khiêm cũng không nhắm mắt dưỡng thần, thay vào đó hắn thi triển pháp quyết tìm mùi hương để phân biệt các loại thuốc.

Cỏ cá mọc ở những nơi râm mát, đặc tính của nó là ưa ẩm.

Cỏ cá trưởng thành sẽ tỏa ra một thứ mùi tanh của cá rất khó ngửi.

Người giấy nâng kiệu

Ở một nơi khác, có ba bóng người xuất hiện trong rừng cây.

Nam tử cầm đầu là Tạ Đặc, còn hai người khác cũng là người quen của Lục Khiêm vì trước đó từng ở chung một viện, Mã Nhị và Triệu Bảo.

Ban đầu bọn hắn cũng ù ù cạc cạc chưa biết gì cả, bây giờ sau khi đã thăm dò các quy tắc xong xuôi, bọn hắn cũng gia nhập vào hàng ngũ nịnh bợ.

"Lần này phụng mệnh Lý công tử ra ngoài tìm thuốc, mấy ca nhất định phải tìm kiếm thật kỹ. Nếu như tìm được chúng ta sẽ chẳng thiếu phần thưởng đâu." Tạ Đặc nói với hai người đi bên cạnh mình.

Lý Lâm là nhi tử của chấp sự tuần tra ban đêm, tài nguyên hắn kiếm được hơn xa mấy người Giáp bài, còn chưa đầy một năm đã chạm đến cánh cửa Luyện Khí.

Lần này bọn hắn ra ngoài là để tìm kiếm một vị thuốc hỗ trợ đột phá Luyện Khí.

"Thảo dược này có tên là cỏ cá, ngậm tinh hoa của thiên địa, có mùi tanh nhàn nhạt, lát nữa phải để ý kỹ cho ta."

Tạ Đặc vừa dò xét xung quanh vừa nói.

Khoảng thời gian này có thể nói cuộc sống của hắn vô cùng thuận lợi thoải mái.

Dựa vào chút ít canh thuốc còn thừa lại của Lý Lâm, tu vi của hắn cũng coi như vững chắc, vả lại còn luyện thêm mấy môn pháp thuật.

Đường đi của bọn họ hóa ra lại giống hệt phương hướng Lục Khiêm đang tiến đến.

“Đúng rồi Tạ ca, hôm nay ta đụng phải Lục Khiêm ở trên đường.” Triệu Bảo bỗng nhiên mở miệng nói.

“Lục Khiêm?” Tạ Đặc nhíu này: “Thằng oắt đó vẫn chưa chết à?”

“Chưa chết, nhìn khí sắc rất tốt, hình như còn nhận nhiệm vụ nữa.”

“Ha ha, đây là cam chịu rồi, hắn muốn chơi lớn đánh cược một lần sao?” Tạ Đặc cười nhạo.

Nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng của Lục Khiêm ngày trước, ký ức trong lòng Tạ Đặc vẫn còn mới mẻ.

Đáng nhẽ khi đó hắn phải dạy dỗ thằng oắt con này một trận, xem xem nó còn dám ngông cuồng nữa không.

“Đừng để ý tới hắn nữa, nói không chừng lát nữa sẽ được nhìn thấy thi thể của hắn đó.” Tạ Đặc cười nói.

Có số ít đạo đồng tự biết bản thân không có hy vọng đột phá bèn liều mạng thám hiểm, mong sẽ thu hoạch được cơ duyên.

Đáng tiếc con đường này cửu tử vô sinh.

Thông U quan thành lập đã được hai trăm năm, từ đó đến nay chưa từng nghe nói qua người nào có thể thông qua cách đó để nghịch tập.

Ở bên này, lỗ tai Lục Khiêm khẽ nhúc nhích, hắn nghe được một tràng tiếng sột soạt sột soạt.

Lục Khiêm vận dụng thị lực hết mức từ xa nhìn lại.

Chỉ thấy ở trong bụi cỏ có một cái đầu nhô ra ngoài.

Cái đầu này lớn chừng nắm tay, có hình tam giác, thịt vụn dồn cục cục bám vào xương sọ não, trên trán mọc lên một cái sừng sắc nhọn có lỗ.

Chỗ hốc mắt của nó hừng hực quỷ hỏa lục sắc.

Bốn cái nanh vuốt lóe ra tia sáng xanh thẳm, thoáng nhìn đã biết có chứa kịch độc.

Quái vật một sừng phát ra tiếng kêu "u u".

"Ngựa Lôi Công!" Lục Khiêm nhìn con vật phía trước nghĩ thầm.

Mặc dù gọi là ngựa nhưng thực ra nó là một loài thằn lằn, tên được đặt dựa theo âm thanh như tiếng sấm rền phát ra từ cái sừng trên đầu nó.

Nó là quỷ vật được sinh ra ở một nơi cực âm, trên người chỉ có khung xương, thích ăn âm vật mục nát.

Con trước mặt vẫn còn hơn nửa người là máu thịt, chắc mới được sinh ra không lâu.

Ngựa Lôi Công trưởng thành phần lớn sẽ có thực lực Luyện Khí kỳ, con này mới chỉ là Thai Tức cảnh.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lộn nhào một vòng, đáp xuống mặt đất cứ như lá rụng.

Hai người giấy cũng chạy tới bên người hắn để hộ pháp.

Sừng hoặc xương của ngựa Lôi Công đều có thể đổi được Đạo Công, Lục Khiêm tuyệt sẽ không bỏ qua.

Lục Khiêm cầm hai tấm giấy trong tay, ánh lửa lóe lên, hai người giấy đầu đội mũ rộng vành, lưng đeo cây cung xuất hiện sau lưng hắn.

Lực sát thương của ngựa Lôi Công một sừng cực mạnh, tiếng sấm của nó có thể làm chấn động tâm thần con người.

Nhưng duy chỉ có người giấy là không cần phải sợ.

Hai người giấy đi ra khỏi nơi ẩn nấp.

Ngựa Lôi Công quay đầu lại, quỷ hỏa trong hốc mắt lập lòe chập chờn.

Đùng đùng đoàng!

Sừng của nó phát ra tiếng sấm chấn động đất trời, một đạo sóng khí màu đen càn quét bốn phương.

Ngay lập tức, chim thú sợ hãi bỏ chạy tứ tán.

Hai người giấy đứng yên tại chỗ giống như bị chấn nhiếp.

Xoạt!

Ngựa Lôi Công hóa thành một trận gió đen, nhấp nhô lên xuống mấy lần liền xuất hiện ngay sau lưng người giấy.

Móng vuốt sắc nhọn của nó đâm vào cổ người giấy.

Đây là chiêu thức ngựa Lôi Công giết người, trước tiên là chấn nhiếp đối phương sau đó tung ra một đòn cực nhanh hòng giết chết ngay lập tức.

Soạt!

Móng vuốt màu chàm nhẹ nhàng đâm xuyên qua cổ người giấy.

Quỷ hỏa trong hốc mắt của con ngựa Lôi Công hơi nhoáng một cái, như thể nó đang có chút nghi hoặc, vì sao không có máu tươi phụt ra?

Đao quang lóe lên.

Hai người giấy trở tay chém xuống một đao.

Ngư Long thảo

Người giấy không chết, ngược lại còn trở tay chém một đao.

Đang!

Một đao trực tiếp chém vào cổ của Mã Lôi Công, xương cốt trắng hếu va chạm với lưỡi đao làm bắn ra tia lửa.

Ngoại trừ xương hơi rạn nứt thì Mã Lôi Công không bị tổn thương chút nào.

Mã Lôi Công nổi giận, quỷ hỏa trong mắt không ngừng lập lòe, cặp móng vuốt sắc bén vồ xuống liên tục.

Tiếng giấy rách vang lên, người giấy bị xé thành từng mảnh nhỏ, pháp thuật mất đi hiệu lực hóa thành một làn khói xanh.

Vèo!

Hai đạo vũ tiễn từ trong đống nhánh cây bay ra, mang theo cái đầu của con Mã Lôi Công.

Cuối cùng Lục Khiêm cũng nhìn ra, nhược điểm của con Mã Lôi Công chính là quỷ hỏa ở bên trong xương sọ.

Những chỗ khác bị hao tổn chẳng ảnh hưởng gì đến nó.

Trong đêm tối, vũ tiễn bạch sắc tựa như lưu tinh.

Ầm!

Mã Lôi Công hóa thành một đạo hắc ảnh, vũ tiễn bắn trúng thân cây, đâm sâu vào ba tấc.

Bóng đen chạy đuổi theo sát người giấy cung tiễn, thân ảnh chớp lóe liên tục, nháy mắt đã đến trước mặt người giấy.

Tốc độ phản ứng của con Mã Lôi Công đã vượt qua mãnh thú bình thường.

Về mặt ý thức và trí khôn thì ngay cả loài vật giết người cao cấp nhất trong thiên nhiên cũng chẳng bằng nó.

Nhưng dẫu sao nó cũng không thể tưởng tượng nổi thủ đoạn của nhân loại.

Ngay lúc nó phi đến gần người giấy, trên thân người giấy lóe lên tia sáng xanh lét, một đoàn lục diễm độc hỏa hoàn toàn thôn phệ nó.

Ầm!

Lấy người giấy làm trung tâm, hỏa diễm nổ tung.

Lục diễm bắn ra bốn phía, vài gốc cây đại thụ ba người ôm mới hết bị nổ thành từng đoạn, hơn phân nửa đống cành lá bùng cháy biến thành tro tàn lục sắc.

Khói lửa mù mịt, một cỗ khí lưu nhàn nhạt quanh quẩn xung quanh.

Lục Khiêm lùi ra sau một khối đá xanh cao cỡ nửa người, cực kỳ thận trọng tạm thời án binh bất động.

Ngay từ đầu hắn đã không định để người giấy giết chết Mã Lôi Công.

Mặc dù lực lượng của người giấy cao hơn người bình thường rất nhiều, nhưng đối phó với một con quái vật không sợ đao thương xem chừng vẫn chưa đủ sức.

Đồng thời, thân thể người giấy còn khá yếu ớt, đánh cận chiến luôn kém hơn một bậc so với người bình thường.

Sở dĩ hắn làm như thế chính là để dẫn xà xuất động.

Hắn đã sớm dán trên thân người giấy mười trượng bạch phù, chỉ cần Mã Lôi Công rơi vào bẫy, mười lục diễm độc hỏa cầu sẽ nổ tung.

Uy lực hiển nhiên không tầm thường, lực sát thương bùng nổ trong phạm vi khoảng chừng mười trượng.

Đối với đạo đồng Thai Tức kỳ thì như vậy đã rất không tệ rồi.

Sắc mặt Lục Khiêm tái nhợt, xem ra việc dẫn bạo nhiều lá bùa như vậy cũng khiến hắn tiêu hao khá lớn.

Không còn cách nào khác, thực lực Thai Tức chính là như thế, cho dù hắn đạt đại thành nhưng vẫn có chút phí sức.

Đồng thời còn có rất nhiều pháp thuật lợi hại hắn chưa có khả năng học, muốn học thì thực lực ít nhất phải đạt đến Luyện Khí mới được.

Đây cũng là lý do vì sao người đạt Thai Tức chỉ là đạo đồng, mà đạt Luyện Khí mới được làm đạo sĩ.

Lúc này, bên kia có động tĩnh.

Khói lửa tản đi, Mã Lôi Công chậm rãi đi ra.

Chân trước trực tiếp bị nổ nát tươm, đầu nó bất lực rủ xuống, suýt nữa đã rơi xuống đất luôn rồi.

Hiển nhiên nó đã phát hiện vị trí của Lục Khiêm, quỷ hỏa trong mắt điên cuồng lay động, có vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Ùng!

Tiếng sấm rền vang vọng.

Sóng khí đen nhánh bạo phát tạo thành dạng cái loa, mà trung tâm mục tiêu chính là phương hướng của Lục Khiêm.

Mã Lôi Công phóng thích xong một chiêu này, quỷ hỏa liền trở nên ảm đạm. Xương cốt toàn thân Mã Lôi Công phân

ra thành từng mảnh, chỉ còn lại xương đầu với quỷ hỏa lẻ loi trơ trọi.

Một cỗ cảm giác hết sức nguy hiểm ập tới.

Lông tơ trên người Lục Khiêm chợt dựng đứng cả lên, hắn rất muốn tránh nhưng thân thể lại cứng đờ chẳng còn chút sức lực, cứ như thể bị thứ gì đó khóa lại.

Đồng thời, tinh thần hắn bắt đầu hỗn loạn, giống như bị đánh vào đầu làm hắn không phân rõ được phương hướng.

"Mở!" Lục Khiêm hét lớn, trên mặt đầy vết đen, y phục phồng lên, chân khí còn sót lại cuồn cuộn tràn vào tay phải.

Rốt cục, tay phải của hắn cũng tránh được trói buộc.

Sau đó, Lục Khiêm nhanh chóng móc từ bên hông ra một cái ống trúc xanh biếc to bằng ngón tay cái.

Mở nắp, hắn đổ chất lỏng màu hồng nhạt vào trong miệng.

Một hương vị cực kỳ đắng chát tràn ngập khoang miệng, kích thích như muốn mở đỉnh đầu của người ta ra, khiến cả người hắn tức khắc chấn động.

Thuốc này có công hiệu bổ thần, tên là Nhân Diện Đào Hoa Phục Thần tễ. Lục Khiêm lập tức tránh được đòn chấn nhiếp của Mã Lôi Công.

Ầm!

Tốc độ của âm thanh thực sự quá nhanh, gần như chỉ trong một khắc Lục Khiêm vừa uống thuốc, sóng âm đã đánh thẳng vào thân thể hắn.

Rầm rầm!

Ở khu vực hình quạt sau lưng Lục Khiêm, vô số loài chim rơi xuống tới tấp.

“Hừ!” Lục Khiêm đau đớn rên một tiếng, bên khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể lảo đảo suýt nữa đã té ngã.

Ngư Long thảo(2)

Đòn đánh này là công kích lên tinh thần, dược lực dứt khoát tăng cường tâm thần nên hắn không bị trúng chiêu.

Nếu như vừa nãy hắn phản ứng chậm, chỉ sợ hiện tại đã sớm biến thành đồ đần.

Lục Khiêm lau máu tươi bên khóe miệng, chỉnh lại sợi tóc lộn xộn, đi đến phía trước Mã Lôi Công.

"Tiểu súc sinh, thiếu chút nữa không tóm được ngươi rồi." Lục Khiêm cười lạnh, rút Bích Thủy kiếm ra đâm xuyên qua cái đầu của Mã Lôi Công.

Hắn cất kỹ độc giác và xương cốt của nó, hai thứ này có thể đổi được không ít Đạo Công.

Lục Khiêm đang định đứng dậy rời đi, bỗng nhiên mũi của hắn khẽ nhúc nhích.

"Ơ?" Lục Khiêm ngửi thấy một mùi cá tanh rất nồng, hơn nữa còn lẫn chút vị thơm ngát khó nhận ra.

Hắn lần theo mùi hương đi tìm, sau đó phát hiện ra một cây đa lớn.

Cây đa có vô số sợi râu rủ xuống, vỏ cây sần sùi tựa như một người già gần đất xa trời.

Trên mặt đất đen sẫm bên dưới, từng đám cỏ ba lá lít nha lít nhít mọc lên, được che bởi rất nhiều sợi râu của cây đa lớn.

"Cỏ cá!" Lục Khiêm nghĩ thầm, nhìn số lượng chắc cũng có ít nhất ba bốn mươi đóa.

Cây đa vốn là thực vật âm tính, cỏ cá ký sinh ở dưới gốc cây khiến người khác khó mà phát hiện, cũng không biết đã mọc bao nhiêu năm rồi.

Lục Khiêm không vội ngắt cỏ mà lại nhìn chung quanh, không biết đang chờ đợi cái gì.

Xoạt!

Lúc này, mặt đất bên cạnh trồi lên, có thứ gì đó ở dưới đất.

Gần như đồng thời, Lục Khiêm nâng tay phải, một con rắn vảy xanh thật dài bay ra từ trong ống tay áo của hắn.

Rắn duỗi dài mấy mét, đầu rắn bổng chui vào trong đất ngậm ra một vật.

Đây là một gốc cỏ có hình dạng rất quái dị.

Phần đỉnh có ba cái lá, rễ lại là một con vật thon dài nhọn ở hai đầu, hơi giống con cá. Mắt to, mõm dài, hàm răng sắc nhọn, vây đuôi chạy dọc từ phần đuôi đến đỉnh đầu.

Lục Khiêm túm gọn phần ba lá ở trên đỉnh, con cá lớn chừng ngón tay cái giãy giụa kịch liệt nhưng vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Lục Khiêm.

“May mà lỗ mũi ta nhạy, bằng không đã để ngươi chạy thoát rồi.” Lục Khiêm mỉm cười, trong lòng không bận tâm chút nào cảm thấy mừng rỡ.

Sở dĩ loại cỏ cá này được gọi là Ngư Tinh thảo cũng không phải vì chúng có mùi tanh, mà bởi vì chúng có thể tiến hóa. Hình thái của chúng có thể lột xác tựa như cá chép hóa rồng vậy.

Sống được một năm tuổi, loại cỏ này sẽ khô héo.

Nhưng luôn có một vài cây cỏ cá nổi bật sống đến tận chín năm tuổi.

Nếu như được mười năm, hình thái của chúng sẽ biến đổi, lúc đó chúng được gọi là Ngư Long thảo.

Ngư Long thảo tỏa ra một mùi thơm ngát thấm vào ruột gan, đây cũng là nguyên nhân khiến Lục Khiêm phát hiện được dấu vết của Ngư Long thảo.

Loại cỏ này có giá trị cao hơn gấp chục lần, thậm chí là gấp trăm lần cỏ cá.

Trên bảng xếp hạng bảy mươi hai Địa Sát Trân Thực, Ngư Long thảo đứng thứ sáu mươi chín.

Bởi vì có đặc tính lột xác, chúng thường được dùng vào lúc đột phá cửa ải cảnh giới.

Thậm chí còn có hiệu quả đối với người từ Luyện Khí đột phá đến Dưỡng Thần, có thể thấy nó trân quý đến mức nào.

"Chờ kiếm được đủ Đạo Công, đổi lấy công pháp là mình có thể bắt đầu đột phá rồi." Lục Khiêm thầm nghĩ, chợt cẩn thận nâng niu bỏ Ngư Long thảo vào trong hộp ngọc để dược tính của nó không bị lộ ra ngoài.

Đương nhiên, mấy cây cỏ cá nhỏ tuổi hơn Lục Khiêm cũng sẽ không bỏ qua. Hắn cầm cái cuốc thuốc bằng ngọc cẩn thận đào móc, tránh làm phần rễ bị đứt đoạn.

Sau hai canh giờ.

Rừng rậm quá âm u nên cũng không rõ sắc trời như thế nào.

Cuối cùng, Lục Khiêm buộc chặt toàn bộ Ngư Long thảo đào được thành một bó, để qua một bên.

Hắn bước ra khỏi đống rễ đa chằng chịt thì lại chạm mặt ba người ở phía trước.

Giữa khu rừng đầy sương mù bảng lảng, ba người kết thành nhóm mà đi.

Những đốm sáng nhỏ xíu xuyên qua bóng cây, chiếu xuống mặt người loáng thoáng có thể nhìn ra dung mạo.

Hình như ba người này cũng cảm nhận được động tĩnh, bèn quay đầu nhìn lại.

Người dẫn đầu cười nói: "Đây không phải Lục Chi Khiêm đạo hữu sao, đã lâu không gặp, gần đây nhìn khí sắc ngươi không tệ nhỉ? Xem ra ở Dược phòng ăn uống rất được phải không."

Đó chính là Tạ Đặc.

Mà cũng vì tên gia hỏa này nên Lục Khiêm mới bị điều đến nơi nguy hiểm như Dược phòng làm việc.

Hai người bên cạnh Tạ Đặc còn là người quen, Lục Khiêm cảm thấy có chút bất ngờ.

Triệu Bảo nháy mắt ra hiệu với Tạ Đặc, chỉ chỉ bó dược liệu trên tay Lục Khiêm.

Trong mắt Tạ Đặc lóe lên tia mừng rỡ, tìm được mà chẳng mất chút công sức nào, hơn nữa còn có nhiều như vậy, lần này có thể giao nộp được rồi.

Nghĩ tới đây, Tạ Đặc mở miệng nói: "Lục huynh, Lý công tử cần cỏ cá của ngươi, có thể bỏ ra không?

Tại hạ nhất định sẽ nói tốt mấy câu trước mặt Lý công tử."

Nhật Tinh Nguyệt Hoa

Tạ Đặc mở miệng liền muốn tay không bắt sói, lôi tên tuổi của Lý Lâm ra để dọa Lục Khiêm.

Hắn thấy Lục Khiêm chỉ là một đạo đồng nho nhỏ mà thôi, có thể nhấc nổi sóng gió gì chứ.

"Có thể, một gốc hai tiền, đưa tiền thì đổi."

Lục Khiêm hời hợt liếc nhìn Tạ Đặc, thái độ miệt thị của hắn làm cho Tạ Đặc vô cùng tức tối.

Tạ Đặc cười lạnh nói: "Ngươi hãy suy nghĩ cho rõ, thúc phụ của Lý công tử là chấp sự tuần sơn đấy."

Lục Khiêm lười trả lời, trực tiếp đi lướt qua ba người.

"Chờ đã, cầm đồ mà lại muốn đi?" Tạ Đặc sốt ruột quay đầu lại nói với hai người bên cạnh: "Triệu Bảo, Mã Nhị, ngăn hắn lại!"

Hai người cản ở trước mặt Lục Khiêm.

Xoạt!

Lục Khiêm bỗng quay người, từ trong tay áo có ba đạo bạch phù bay ra.

Bạch phù bốc cháy, hình thành từng viên hỏa cầu xanh biếc phóng tới chỗ bọn hắn, sau đó nổ tung ngay trước mặt ba người.

"A!"

"A, đau chết ta rồi! Tiểu súc sinh, ngươi dám động thủ!"

Hỏa diễm rơi xuống người bọn họ, độc hỏa thiêu đốt thân thể, da thịt lập tức bong tróc, còn chảy cả nước mủ.

Tạ Đặc chật vật lăn lộn dưới đất dập tắt lửa cháy trên người, trong lòng thì hãi hùng đến cực điểm.

Chẳng ai ngờ rằng tiểu tử này lại cương liệt như thế, một lời không hợp liền động thủ.

"Muốn chết à!" Sau khi lấy lại tinh thần, Tạ Đặc giận tím mặt.

Tay hắn bấm chỉ quyết, cắn đứt ngón tay, miệng lẩm bẩm: "Thiên pháp linh linh, địa pháp linh linh. Tổ sư pháp lệnh, không dám lưu đình. Cho mời chân linh của hắc sát thần phương bắc, hạ xuống bảo hộ thân hình. Liễu Thụ Thần, hiện!"

Soạt!

Một trận gió mạnh thổi qua, cành cây không ngừng lay động.

Mây đen sương đen che kín ánh sáng.

Trong màn sương đen hiển hiện một nam tử mặc áo đen sắc mặt trắng bệch, hai mắt chảy máu, đầu lưỡi thè ra thật dài.

Thân hình nam tử áo đen hoàn toàn không có trọng lượng, phiêu đãng giữa không trung, lặng lẽ xuất hiện sau lưng Lục Khiêm.

Hắn duỗi móng tay ra, đầu lưỡi vói về phía cần cổ của Lục Khiêm.

Lục Khiêm đứng tại chỗ không nhúc nhích, giống như bị mây đen quỷ vụ mê hoặc.

Trong lòng Tạ Đặc mừng rỡ.

Nhất định phải giết thằng oắt này, dám động thủ với mình.

Ở nơi rừng núi hoang vắng, chết thì chết thôi, quay về lại nhờ Lý công tử dọn sạch dấu vết, dù sao mình cũng làm việc cho hắn.

Vù!

Ánh lửa lóe sáng xuyên thủng mây đen sương đen.

Chỉ thấy bên cạnh Lục Khiêm xuất hiện một đầu hỏa xà dài hai mét đang uốn éo.

Quỷ hồn Tạ Đặc gọi ra tên là Liễu Thụ Thần, khoảnh khắc tiếp xúc với hỏa xà thì lập tức kêu to.

Hai tay và đầu lưỡi của hắn giống như ngọn nến bị nóng chảy, hóa thành một đạo khói xanh rồi biến mất.

Cùng lúc đó, từ trong ống tay áo của Lục Khiêm có mấy con rắn vảy xanh đỉnh đầu lập lòe quỷ hỏa chui ra.

Rắn vảy xanh há to miệng, hai chiếc răng độc phun ra nọc độc bùng cháy lục hỏa.

Liễu Thụ Thần vừa chạm phải nọc độc thì tức khắc bốc khói đen, tựa như tưới nước nóng vào băng tuyết, lúc này bị hòa tan ra.

Lại thêm hỏa long bên cạnh thiêu đốt, không đến mười hơi thở đã tan thành mây khói.

Mây đen quỷ vụ tiêu tan sạch sẽ.

"Liễu Thụ Thần của ta!" Nhìn thấy quỷ hồn biến thành tro bụi, Tạ Đặc sững người tại chỗ, hồn vía mất hết, tim đau như bị dao cắt.

Để luyện chế Liễu Thụ Thần, hắn đã phải bỏ ra vốn liếng cực lớn.

Đầu tiên là tìm một thi thể bị thắt cổ chết, vùi sâu vào dưới cây liễu, để nó hấp thụ âm khí ròng rã bảy bảy bốn mươi chín

ngày.

Sau đó chặt cây liễu xuống, chế tạo thân cây thành linh bài.

Mỗi ngày cung phụng trái cây rượu trà, niệm thần chú ba lần, mới có thể gọi Liễu Thụ Thần ra ngoài.

Liễu Thụ Thần vô tung vô ảnh, giết người vô hình, trong Thai Tức cảnh được xem là cực kỳ mạnh mẽ.

Đáng tiếc đụng phải một tên Lục Khiêm Thai Tức đại thành, đồng thời trên thân hắn còn có mấy môn pháp thuật đại thành.

Quỷ hồn trực tiếp tan thành mây khói, không lưu lại dù chỉ một chút vết tích.

Mã Nhị, Triệu Bảo nhìn thấy Lục Khiêm khủng bố như vậy, thân thể vốn đã gắng gượng đứng lên giờ lại nằm xuống.

"Còn gì nữa không?" Lục Khiêm tiến lên từng bước một, trong mắt lóe ra tia sáng vô hình.

"Ngươi muốn làm gì? Không được qua đây…" Tạ Đặc hoàn toàn bị dọa sợ, cái tên Lục Khiêm này quả thực là một kẻ điên.

Lục Khiêm chậm rãi nói: "Ta hiện tại là đạo đồng chế dược ở Dược phòng, đệ tử của dược sư Lý Độ. Nếu ngươi muốn báo thù ta thì cứ việc phi ngựa tới."

Dứt lời, thân hình Lục Khiêm lên xuống mấy cái, cuối cùng biến mất trong màn sương mù.

Cạc cạc cạc…

Trên bầu trời có một đám Hàn Nha bay ngang qua, chúng lượn quanh mấy vòng trên đầu đám người rồi chợt lao đi mất.

Tạ Đặc nhìn thân ảnh Lục Khiêm với ánh mắt oán độc, hai người đã kết tử thù, không chết không thôi.

Nhật Tinh Nguyệt Hoa(2)

Lục Khiêm đi được vài dặm mới dừng lại.

Hắn nhìn bầu trời đen nhánh, bước đi chậm lại một chút.

Trước đó Lục Khiêm vốn định giết chết cả ba người kia.

Dù sao cũng ở nơi dã ngoại hoang vu này, mấy tiểu đạo đồng chết căn bản không nhấc lên được sóng gió gì.

Chấp Pháp điện quan tâm nhiều nhất là mấy ngày rồi thôi.

Đáng tiếc lúc hắn vừa định động thủ thì cảm ứng được Hàn Nha.

Hàn Nha thuộc Tuần Dạ liêu chuyên tuần tra ban đêm, cũng giống như âm binh vậy.

Một khi hắn động thủ, ắt sẽ khiến bọn chúng chú ý.

Trên người Lục Khiêm còn có bảo vật Ngư Long thảo, hắn thực sự không muốn xảy ra chuyện gì, thế là đành phải từ bỏ.

“Chờ đến khi trở thành đạo sĩ Luyện Khí, tùy tiện tìm cái cớ gì đó giết bọn hắn sau vậy.” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Đãi ngộ của đạo sĩ Luyện Khí không phải đạo đồng bình thường có thể so sánh.

Lục Khiêm trở lại Dược sơn, dưới ánh trăng, một lão đầu tuổi đã quá năm mươi, thân hình gầy gò ngồi trên ghế đá, một mình ngắm trăng uống rượu, thẫn thờ nhìn qua Kim điện ở núi xa.

“Ngồi đi!” Lý Độ cũng không quay đầu lại, chỉ vào cái ghế bên cạnh nói.

“Đạo trưởng, ta đã thu thập toàn bộ cỏ cá!” Lục Khiêm chắp tay rồi ngồi xuống nói.

“Ừm, nhanh đấy, chuẩn bị mai đi Chấp Pháp điện báo cáo một chút.” Lý Độ gật gật đầu, sau đó không nói tiếng nào.

Hai người đều không giỏi ăn nói, chỉ yên lặng uống rượu.

Kể ra thì rượu này còn rất ngon, có mùi thơm thoang thoảng, uống hết còn có thể vận chuyển chân khí nhanh hơn mấy phần, toàn thân thư sướng.

Lục Khiêm không khỏi uống thêm mấy chén.

Trăng non lộ ra từ sau đám mây, ánh trăng bàng bạc phủ xuống.

Lục Khiêm ngẩng đầu, tình cảnh trước mắt làm hắn cả đời khó quên.

Chỉ thấy ánh trăng lốm đốm sáng tựa như những chú đom đóm, quanh quẩn bên cạnh Lý Độ.

Theo hắn hô hấp, vầng sáng chớp tắt tràn vào thân thể, toàn thân phát ra bạch quang lờ mờ giống như bạch ngọc.

Lý Độ khép hờ hai mắt, men say bốc lên, trông như tiên nhân giáng trần.

Thật lâu sau Lý Độ mới mở mắt, nhìn qua Lục Khiêm cười nói:

“Từ Luyện Khí kỳ trở lên sẽ có thể hấp thu Nhật Tinh Nguyệt Hoa, bồi dưỡng thân xác, xúc tiến chân nguyên. Bình thường thì giờ Tý hấp thu Nguyệt Hoa, đến lúc mặt trời mọc mới hấp thu Nhật Tinh là tốt nhất. Chờ ngươi đột phá thì ngươi sẽ biết.”

Lý Độ cười cười đánh giá Lục Khiêm, ngay sau đó lướt qua hắn mà đi.

“Đa tạ đạo trưởng.” Lục Khiêm chắp tay, hóa ra Lý Độ ở đây là để chỉ điểm cho hắn.

Lục Khiêm quay về phía Lý Độ trịnh trọng thi lễ.

Người này ngoài lạnh trong nóng, chắc hẳn nhìn thấy mình đã đạt đến Thai Tức viên mãn nên cố ý chỉ điểm cho mình, để mình đỡ phải đi đường vòng.

Lục Khiêm trở về phòng, lấy Ngư Long thảo ra, trong lòng suy tư.

Cách luyện chế Ngư Long thảo tốt nhất đương nhiên là dùng để luyện chế đan dược.

Nhưng chỉ có đạo sĩ Luyện Khí có khả năng phóng thích chân hỏa mới luyện được.

Bảo vật này cực kỳ hữu dụng đối với việc đột phá Luyện Khí kỳ, một tiểu đạo đồng như hắn tự nhiên không dám tùy tiện lấy ra, nói không chừng ngay cả bảo vật cũng không giữ nổi.

“Chỉ có thể trực tiếp dùng thẳng mà thôi, dù dược hiệu hơi kém hơn một chút nhưng phần lớn còn có thể rơi vào túi của mình.” Lục Khiêm âm thầm suy nghĩ.

Hắn cảm ứng trong đầu.

Thông U Thổ Nạp pháp (đại thành: 701/1000)

Thông U Thổ Nạp pháp chỉ còn ba trăm nấc độ là sẽ đạt đến viên mãn.

Cứ mỗi ngày hắn lại vận công ba lần, như vậy cần phải mất một trăm ngày mới có thể đột phá.

Nếu như sử dụng dược liệu, khả năng chỉ mất hơn hai tháng.

Không biết dược lực của Ngư Long thảo thế nào, dù sao cũng là bảo vật Luyện Khí kỳ, nói không chừng còn có thể làm hắn đột phá tại chỗ cũng nên.

Hiện tại điểm hạn chế duy nhất của hắn chỉ e là Đạo Công.

Trên sổ sách ghi nhận hắn bây giờ chỉ có hai Đạo Công, còn thiếu mười tám Đạo Công mới có thể đổi được công pháp.

Sau khi bàn giao nhiệm vụ, trên tay hắn còn lại hơn hai mươi gốc cỏ cá, tương đương với hơn bốn mươi Pháp tiền, bốn cái Đạo Công.

"Hay mình đi chợ Quỷ thử thời vận một phen?"

Xem ra ở trong quan giá thu mua đều ở mức thấp nhất.

Nếu như có người cần, có lẽ giá trị sẽ cao hơn một chút.

Lúc nào rảnh mình lại xuống núi xem sao.

Ở một cung điện lộng lẫy nào đó.

Một vài tuần vệ mặc bạch y đang tuần tra từng ngõ ngách.

Một nam tử mặc y phục lộng lẫy ngồi trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, người này chính là Lý Lâm.

Tạ Đặc cúi đầu đứng trước mặt Lý Lâm, thấp giọng kể chuyện gì đó.

Bốp!

Tiếng vỗ thanh thúy vang vọng, gương mặt Tạ Đặc sưng phù.

Mặt mày Lý Lâm âm trầm: "Phế vật, chỉ là một tên đạo đồng nho nhỏ mà cũng đánh không lại, còn bị phá pháp thuật."

"Tiểu nhân vô năng. Tiểu nhân báo tên của ngài nhưng thằng oắt kia lại nói…" Trong lòng Tạ Đặc không dám oán

hận Lý Lâm dù chỉ một câu, đành trút hết sự tủi nhục lên đầu Lục Khiêm.

"Nói cái gì?"

Ngẫu nhiên gặp cố nhân

“Nói chất tử của chấp sự tuần sơn là cái thá gì, hắn là đạo đồng chế dược, dám trả thù thì cứ việc phi ngựa tới cửa.”

“Ồ? Hắn nói vậy thật à?” Lý Lâm hỏi.

“Hoàn toàn là thật.”

“Mấy ngày nữa ngươi cầm thẻ bài tuần sơn mượn cớ bắt giam hắn lại, ta ngược lại muốn nhìn xem kẻ nào dám ngông cuồng như thế.”

Ngày hôm sau, Lục Khiêm đứng trước bàn làm việc.

Các loại dụng cụ lơ lửng bên cạnh hắn, tất cả đều đang chế tác đâu vào đấy, Lâm Thanh và Chu Long bên cạnh nhìn mà hoa hết cả mắt.

Hai người không ngờ rằng, tiểu sư đệ vào sau bọn hắn mà hiện tại đã đạt đến trình độ này.

Hồi lâu sau, hai phần Quy Giáp Bổ Hư hoàn cùng một phần Bổ Huyết Ích Khí tán hoàn thành.

Lục Khiêm ngừng tay lau mồ hôi.

Lý Độ khoanh tay, chứng kiến loạt thao tác hoa mắt của Lục Khiêm, trong lòng cũng vô cùng tán thưởng.

“Số lượng hôm nay đã xong, ngươi muốn nghỉ ngơi thì có thể trở về.” Lý Độ ôn hòa cười nói. Đối với người bên cạnh thì đây là lần đầu tiên bọn hắn được nhìn thấy đạo trưởng ôn hòa như thế.

Mỗi ngày Dược phòng đều phải hoàn thành nhiệm vụ chế dược do thượng cấp phân bố.

Bình thường cứ đến ngày nhất định thì bàn giao lại là được, nếu còn dư thời gian, toàn bộ đều tự mình thu xếp.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhóm đạo đồng ở Dược phòng muốn trở thành đồng tử chế dược.

Bởi vì lúc đó bọn hắn cũng không cần phải ở lì trong Dược phòng tối tăm không có ánh mặt trời cả ngày, bị các loại khí độc xâm hại nữa.

"Sư đệ, ngươi có biết người ở mấy Dược phòng khác nói gì về ngươi không?" Lâm Thanh nói.

Nửa năm qua tính tình của Lâm Thanh trở nên trầm ổn hơn rất nhiều, không hoạt bát như lúc mới vào nữa.

Nàng cũng nhận thức được chuyện tu hành gian nan, loại cảm giác ra ngoài mà chẳng ngóc đầu lên được thật sự làm cho lòng người trở nên tuyệt vọng.

"Ồ? Bọn họ nói gì thế?" Lục Khiêm quay đầu lại.

"Bọn hắn nói ngươi chỉ đứng sau thiên tài Yến Kiếm Phong, Dược phòng chữ Huyền chúng ta cũng xem như thẳng lưng mà đi được rồi, ra ngoài cũng không cần lo sẽ bị người khác chê cười nữa." Chu Long tiếp lời Lâm Thanh.

"Yến Kiếm Phong là luyện dược sư sơ phẩm của phòng chữ Thiên sao?" Lục Khiêm khẽ ho khan, khiêm tốn nói: "Mọi người quá khen rồi, ta vẫn còn thua kém nhiều."

Lý Độ động viên: "Đừng tự ti như thế, Yến Kiếm Phong là đạo đồng Giáp bài, tài nguyên và gia thế của hắn vượt xa ngươi. Nếu như ngươi có được gia thế giống hắn thì cũng chẳng kém bao nhiêu đâu.

Đúng rồi, ngươi cũng sắp đạt Thai Tức đại thành, ta giảm bớt lượng nhiệm vụ cho ngươi một chút, hãy chuyên tâm tu luyện, thời gian cũng không còn lại bao nhiêu."

“Đa tạ đạo trưởng.” Lục Khiêm nói.

Lời cảm tạ này là hắn thật lòng thật dạ nói ra.

Đạo đồng thuộc về tầng lớp bị bóc lột, quản sự ở các Dược phòng khác chỉ hận không thể vắt kiệt thời gian ngủ của đạo đồng, chỉ vì để bản thân kiếm thêm Đạo Công.

Nhưng Lý Độ thì khác, việc gì cần làm thì không được thiếu dù chỉ một phần, nhưng lúc nào nên nghỉ ngơi hắn vẫn sẽ để ngươi nghỉ ngơi.

“Tiếc là ngươi vẫn chưa đạt tới sơ phẩm, bằng không ngươi đã có thể luyện chế ra dược tề cao hơn một cấp, kiếm được Đạo Công trong quan rồi.” Lý Độ nói.

Lục Khiêm nghe thấy câu nói này, trên mặt không chút biến sắc cáo lui.

“Luyện dược sư sơ phẩm có thể luyện dược để kiếm Đạo Công sao?” Trong lòng Lục Khiêm nghĩ thầm, hiện tại vẫn chưa phải lúc.

Mấy ngày sau đó, tốc độ Lục Khiêm hoàn thành nhiệm vụ càng lúc càng nhanh.

Thủ pháp ngày càng tinh tiến, khiến Lý Độ nhìn mà gật đầu không thôi.

Có lẽ chẳng bao lâu sau hắn liền có thể đột phá đến luyện dược sư sơ phẩm rồi.

Thời gian này Lý Độ tuyên bố cho hắn nhiệm vụ tìm kiếm dược liệu, cũng coi như trợ giúp Lục Khiêm tích lũy Đạo Công.

Phần lớn thời gian Lục Khiêm đều ở bên ngoài.

Bọn người Tạ Đặc nhiều lần vồ hụt.

Mặc dù chức vị của Lý Độ thấp hơn chấp sự nhưng cũng không phải là người mà đạo đồng bình thường chọc nổi.

Chỉ khi cấp tốc bắt tới Tuần Sơn liêu gán cho một tội danh, đã đến địa bàn của bọn hắn rồi thì tự nhiên Lý Độ cũng không còn lời nào để nói.

Lục Khiêm không biết những người này luôn âm thầm "nhớ thương" hắn.

Hắn cũng không rảnh để ý đến những chuyện đó, toàn bộ trọng tâm đều đặt vào việc đột phá.

Chỉ cần đột phá thành công, mọi vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Chợ Quỷ.

Nơi đây cũng không bí mật như trong truyền thuyết, bởi vì phần lớn đều mở vào ban đêm, thân phận đôi bên được giữ kín.

Đồ vật giao dịch không gì không có, hoặc thật hoặc giả, hoặc lai lịch bất chính.

Chợ Quỷ ở trong Sơn Âm, lúc nào cũng tràn ngập quỷ vụ có vẻ âm trầm rét lạnh.

Ngẫu nhiên gặp cố nhân(2)

Phía trước là một tòa miếu thờ, bên trên viết “Thông U phường thị” .

Lục Khiêm đi vào trong đó, hai bên đường bày biện quầy hàng to to nhỏ nhỏ.

Người đi đường vội vã qua lại, phần lớn đều im lặng không nói câu nào.

Một con quỷ thắt cổ lưỡi dài lướt qua bên cạnh Lục Khiêm.

Chủ quán ở một bên khác lại là một con hoàng xà dài mười trượng, cặp đồng tử dựng thẳng băng lãnh nhìn chằm chằm đám người.

Cú mèo trả giá với chủ quán, ngậm vật phẩm lên bay về phương xa.

Đám người có đủ loại hình thù kỳ quái, người đi đường chung quanh cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Đồ vật trên quầy hàng cũng làm cho người khác mở rộng tầm mắt.

Quỷ hồn, thây khô, dị thú, kỳ thảo phát ra tiếng khóc của trẻ con, vân vân…

Lục Khiêm đội đấu bồng màu đen, cảm thấy có chút ngột ngạt bèn xốc lên để hít thở không khí.

Hắn mua cái đấu bồng này ở cổng ra vào, có rất nhiều người ăn mặc như thế này nên cũng không có vẻ khác người.

“Lục Khiêm!” Bên cạnh truyền đến tiếng nam tử kinh ngạc gọi.

Nhìn về phía âm thanh, Lục Khiêm thấy nam tử râu ngắn ở trước một quầy hàng đang chào hỏi mình.

“Vương Minh, sao ngươi lại ở đây?”

Hóa ra người này là đạo đồng Đinh bài lớn tuổi nhất trong cái nhóm nhỏ ngày đó, hắn tên là Vương Minh.

“Tại sao lại là ngươi?” Lục Khiêm ngó nghiêng quầy hàng một hồi rồi nói: “Ngươi bày quầy bán hàng ở đây sao?”

“Đúng vậy, còn ngươi? Tình huống gần đây thế nào?” Vương Minh cười sang sảng nói.

Kể từ lúc từ biệt hôm đó, đã hơn nửa năm bọn hắn chưa gặp mặt.

“Ta chế dược ở Dược phòng, ngươi ở Linh viên vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt, mỗi tháng đều được lãnh linh thảo, cho nên ta ra đây bày hàng, tiện thể thu gom vài thứ. Ở Dược phòng hẳn là rất vất vả đi, nơi đó không phải địa phương tốt lành gì.”

Bởi vì ca ca là quản sự Linh viên nên Vương Minh ở đó cũng không tệ.

Tư chất hắn thấp, cũng không yêu cầu xa vời sẽ trở thành đạo sĩ.

Hắn cũng coi như có một công việc ổn định, bao nhiêu người cầu còn không được.

“Hẳn là tạm được đi, gần đây ta làm đồng tử chế dược, cũng không khổ sở cho lắm.”

“Đồng tử chế dược?” Ánh mắt Vương Minh sáng lên. Đồng tử chế dược chẳng phải sẽ biết luyện chế dược tễ sao? Cương vị này thật sự không tệ đâu.

“Nhóm chúng ta chắc cũng chỉ có ngươi và Vu Từ là lăn lộn tốt nhất, Hàn Lỵ thì… thật đáng tiếc…” Vương Minh thở dài thật sâu.

“Hàn Lỵ?” Trong đầu Lục Khiêm hiện ra hình tượng em gái mặt tròn đáng yêu.

“Tháng trước ta gặp được nàng thì nàng đã bị người ta luyện thành quỷ vật, hoàn toàn không còn linh trí, mất hết tính người rồi.” Lời Vương Minh nói ra vô cùng giật gân.

“Ai lại to gan như vậy!” Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Mặc dù đạo đồng có địa vị thấp nhưng cũng không phải muốn đánh muốn giết sao cũng được, chớ nói chi là dùng thủ đoạn tàn nhẫn như luyện chế thành quỷ vật.

“Hắc hắc, nước sâu lắm, một đạo đồng không quyền không thế chết đi thì cứ tùy tiện mượn cớ là qua thôi.” Vương Minh bực bội khoát tay áo: “Được rồi, không nhắc tới mấy chuyện này nữa. À, bây giờ ngươi biết luyện chế loại dược nào?”

“Bổ Huyết Ích Khí tán, Quy Giáp Bổ Hư hoàn. Kim Sang tán, Đan Tham Hoạt Huyết Chỉ Thống tễ. Nếu như có nguyên liệu, ta còn có thể luyện chế Nhân Diện Đào Hoa Phục Thần tễ, chỉ là xác suất thành công không cao lắm.”

Hai loại thuốc đầu tiên có công hiệu xúc tiến việc tu luyện, hai loại sau đó có thể trị liệu ngoại thương, cái cuối cùng trị được nội thương.

Nhân Diện Đào Hoa là thuốc an thần bổ khí, cũng có trợ giúp rất lớn đối với Luyện Khí kỳ.

Trước mắt thì chỉ có mấy loại này, về những loại khác cũng không phải hắn không làm được, chẳng qua là không có phương thuốc, hoặc đẳng cấp không đủ, dược liệu không đủ.

Dược phòng giống như một bộ phận bán sỉ.

Bình thường chỉ làm ra những dược tễ phổ biến nhất, trừ khi bên trên đặc biệt sai khiến, còn không bọn hắn sẽ không làm những loại dược tễ hiếm có khác.

"Ta thu hết, Bổ Huyết Ích Khí tán một tiền hai phần, Quy Giáp Bổ Hư hoàn ba tiền hai phần, hai cái sau thì một tiền ba phần. Ngươi thấy thế nào? Nguyên liệu chế dược thì chúng ta bỏ ra, phẩm chất cao thì giá tiền cũng có thể tăng lên."

"Được thôi, ngươi muốn thu bao nhiêu?" Lục Khiêm nói.

Thực ra cái giá đối phương đưa ra thấp hơn thị trường một hai thành, nhưng xét đến việc đối phương bỏ ra nguyên liệu, mức giá này vẫn là Lục Khiêm được hời.

"Có bao nhiêu thu bấy nhiêu, bây giờ cũng có thể cho ngươi vật liệu luôn."

Vương Minh cười khổ nói:

"Ngươi không biết chứ dược vật tu luyện rất quý hiếm đấy. Vườn chúng ta có hơn ngàn đạo đồng, mười đạo trưởng. Chút dược tễ Dược phòng các ngươi cung cấp căn bản không đủ phát."

Thực ra cũng không phải chỉ có đạo sĩ Dược phòng mới biết luyện dược, phần lớn mọi người vẫn sẽ biết được một hai.

Tuy nhiên quá trình luyện dược rườm rà, nguyên liệu còn khó tìm, người không chuyên nghiệp thì xác suất thành công rất thấp, hiệu suất không cao.

Nhưng nếu chuyên tâm luyện dược thì sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của bản thân.

Quy ra vẫn là mua thẳng luôn sẽ có lời hơn.

"Được thôi! À đúng rồi, chỗ ngươi có thu cỏ cá không? Ta còn có mấy thứ linh tinh." Lục Khiêm lấy cỏ cá ra, còn có độc giác và xương cốt của Mã Lôi Công.

Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp

“A, cái này là đồ tốt. Cỏ cá hai tiền một gốc, độc giác của Mã Lôi Công? Để ta xem phẩm tướng chút đã.” Ánh mắt Vương Minh sáng lên.

Cỏ cá không phải dược thảo bình thường trên thế gian, giá trị của nó có khi còn cao hơn so với phương thuốc thành phẩm bình thường.

Mã Lôi Công trưởng thành có thực lực Luyện Khí kỳ, độc giác của nó có thể dùng để chế tác pháp khí công kích, giá trị khá cao.

“Như vậy đi, toàn bộ bộ xương Mã Lôi Công này một trăm tiền, hai mươi hai gốc cỏ cá ngươi xóa một con số không đi, bốn mươi Pháp tiền thành giao, ngươi thấy thế nào?”

“Không thành vấn đề.” Lục Khiêm đáp ứng rất thẳng thắn, vỗ vỗ bả vai Vương Minh: “Tiểu tử, bây giờ ngươi lắm tiền nhỉ.”

Về sau hai người còn có hợp tác rất dài, ưu đãi chút tiền này cũng không vấn đề gì.

“Đâu phải, ta là môi giới của Linh viên, đều là tiền của công cả thôi.” Vương Minh cười một tiếng đầy ẩn ý.

Giao dịch hoàn thành, hai người hẹn nhau bảy ngày sau lại giao dịch tiếp.

Sở dĩ thời gian định ra lâu như thế là vì Đạo Công của Lục Khiêm đã đủ.

Một trăm bốn mươi tiền tương đương với mười bốn Đạo Công.

Lại làm thêm mấy nhiệm vụ cho Lý Độ, vừa vặn gom đủ hai mươi Đạo Công.

Mấy ngày nay hắn bắt tay vào việc đột phá.

Đô Giảng đường.

Ở sườn núi phía Đông cách chợ Quỷ hai dặm.

Nơi đây nằm sâu trong rừng hoa đào, yên tĩnh tĩnh mịch, nghiêm túc trang nghiêm.

Đó là địa điểm truyền công, trong mắt của mọi người nơi này có địa vị cực cao, tất nhiên là ai nấy đều không dám ồn ào.

Tòa đại điện này không có cửa, một lão đầu canh giữ ở trước vách tường, ngủ gà ngủ gật.

Lão đầu rất già, trên mặt chi chít đồi mồi, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức họm hẹm.

Tiếng bước chân của Lục Khiêm đã đánh thức lão.

“Lão tu hành, tại hạ đến đổi công pháp.” Lục Khiêm chắp tay nói.

“Tự chọn đi, chọn xong thì giao tiền.”

Lão đầu tay bấm chỉ quyết, vách tường sau lưng hiện lên chút hồng quang, một cánh cửa lớn đen nhánh tĩnh mịch xuất hiện.

Sau đó lão đầu lại ngủ gà ngủ gật, lẩm bẩm nói: “Đúng rồi, đừng hòng lấy lòng ta, ta chỉ là lão đầu sắp chết, không phải cao nhân ẩn sĩ gì đâu.

Cho ngươi lời khuyên, đừng chọn công pháp ở xó xỉnh nào đó kiểm lậu, bất cứ công pháp nào nhập kho cũng được kiểm tra hơn trăm lần, có chỗ tốt cũng không tới lượt ngươi.”

Lục Khiêm có chút cạn lời, như vậy xem ra chắc là trước đó lão đầu này đã bị quấy rối không ít.

Hóa ra không chỉ có một mình hắn suy nghĩ như vậy.

Xuyên qua cánh cửa lớn, bên trong trưng bày từng dãy ngọc giản viết công pháp bí tịch, đủ mọi thể loại làm người ta nhìn mà hoa hết cả mắt.

Lục Khiêm đi vào chỗ phân loại công pháp căn bản, chủng loại trên kệ hàng ít đi rất nhiều, chỉ có mười cái ngọc giản.

Ngoại trừ các công pháp có thêm công pháp liền sau, tổng cộng cũng chỉ còn bốn năm môn công pháp có thể tu luyện đến Luyện Thần.

Trong đó, Âm Hỏa Đại Chu Thiên Dẫn Khí pháp, Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp, Hoàn Chân Thiên Căn Thoát Kiếp pháp, ba môn này là công pháp do Thông U đạo nhân truyền thừa. So sánh toàn diện trong cả hệ thống thì người tu luyện những loại công pháp này rất đông đảo.

Lục Khiêm đọc nội dung giới thiệu của ba môn công pháp này, trong lòng không ngừng suy nghĩ sâu xa.

Tu luyện chia làm Thai Tức, Luyện Khí, Dưỡng Thần.

Luyện Khí hái Nhật Tinh Nguyệt Hoa để tu luyện, tu luyện đến tầng cao thâm có thể nuôi dưỡng âm thần, còn muốn âm thần xuất khiếu được thì phải đạt đến Dưỡng Thần kỳ.

Âm thần xuất khiếu, dạo đêm, dạo ngày.

Để hoàn thành giai đoạn này, người luyện cần phải ngưng sát, luyện cương bảo hộ âm thần.

Trước đó Lục Khiêm đã từng hỏi Lý Độ về ưu khuyết điểm cụ thể của từng môn, hoặc là môn nào thích hợp với hắn hơn.

Ba pháp môn này cô đọng các loại cương sát khác biệt.

Một môn có thể cô đọng Hàn Nha Âm Hỏa Sát, âm hỏa bá đạo, không gì không đốt.

Một môn có thể cô đọng Hoàng Tuyền Uế Thần Quang, chuyên phá nguyên thần, âm độc đến cực điểm.

Một môn có thể cô đọng Âm Quy Chân Thủy Sát, lặng lẽ xâm nhập không tiếng động, nhỏ bé mềm mại.

Hai cái trước có lực sát thương kinh người, cái sau thì uy lực hơi kém, nhưng thắng ở chỗ bền bỉ.

"Vẫn là chọn môn này đi." Lục Khiêm suy nghĩ một lát, lựa chọn Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp, tương ứng với Âm Quy Chân Thủy.

Trước đó Lý Độ đã đặc biệt nói một câu: "Ngươi đối nhân xử thế rất chú ý cẩn thận, suy nghĩ trước rồi mới hành động; pháp môn ứng với Âm Quy Chân Thủy còn có khả năng rèn luyện thân thể, có lẽ thích hợp với ngươi."

Phần lớn tu hành giả đều chỉ chuyên chú vào âm thần, không chú trọng thân xác.

Đa số các đạo sĩ về sau đều để âm thần xuất khiếu, đặt thân xác ở nhà.

Cũng có một phần nguyên nhân là do thân xác yếu đuối vướng víu.

Lục Khiêm cảm thấy mặc kệ về sau thế nào, thân xác cũng rất quan trọng.

Bởi vì vậy mà tiến độ tu luyện Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp cũng tương đối chậm hơn những môn pháp khác, có khá ít người tu luyện.

Nhưng Lục Khiêm có gương vàng thần bí trợ giúp, điều này cũng không phải vấn đề gì lớn.

Giao Phục Hoàng Tuyền

Lục Khiêm giao dịch Đạo Công xong, để tay lên ngọc giản.

Một đạo quang mang chiếu vào trán hắn, tin tức xuất hiện trong đầu.

Thông U quan cấm tiệt đạo sĩ bí mật giao dịch công pháp trong môn.

Chỉ khi đến Luyện Khí hậu kỳ mới có tư cách thu đồ, có thể thông qua hình thức thu đồ đệ để truyền thụ công pháp.

Lục Khiêm về đến phòng mình, triệu hồi người giấy ra để bảo vệ cửa sổ.

Cửa sổ được đóng kín, chỉ để lại một khe hở nhỏ thông gió.

Lục Khiêm khoanh chân ngồi thiền, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Còn thiếu hơn hai trăm vách độ mới đạt được đại thành.

Dựa theo suy đoán của hắn, sau khi sử dụng Ngư Long thảo hẳn là có thể đại thành.

Mở hộp ra, một con quái ngư trên đầu mọc cỏ yên lặng nằm trong hộp.

Nhìn thấy Lục Khiêm, quái ngư mong đợi nhìn qua, dường như trong mắt có vẻ cầu khẩn.

“Cá chép vượt long môn hóa rồng trăm năm mới gặp một lần, cỏ hóa hình lại càng hiếm có. Nhưng trên con đường tu hành phải tranh với trời, đoạt với người, hôm nay lấy ngươi để thành toàn cho đạo của ta.”

Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Lưỡi chống đỡ vòm họng, hắn dồn khí đan điền, chân khí chậm rãi chảy xuôi dọc theo hai mạch Nhâm Đốc.

Bụng dưới nóng rực, toàn thân ấm áp tựa như ngâm trong suối nước nóng.

Thật lâu sau, Lục Khiêm dùng một chưởng bổ chiếc hộp ra, cầm Ngư Long thảo đang giãy giụa loạn xạ lên bỏ vào miệng nhai nát.

Linh dịch màu xanh sẫm mang theo mùi hương thơm ngát lan tràn giữa răng và môi, hóa thành một cỗ năng lượng nóng rực tiến vào cơ thể.

Ầm!

Trong đầu Lục Khiêm nổ vang.

Dường như Lục Khiêm hóa thành một con cá bơi trong dòng nước, trước mặt là một cái thác.

Cá không ngừng nhảy lên, định nhảy ngược lên thác nước để đến không gian rộng lớn hơn.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Cá chép không ngừng nhảy vọt, khi bại khi thắng.

Một ngày nọ, cuối cùng cá chép cũng có thể đi ngược dòng nước.

Ầm!

Chỉ trong chốc lát, trời đất biến sắc.

Cá chép hóa thành một đầu thần long vàng óng ánh, hành vân bố vũ làm mưa làm gió.

Đạt đến mức độ đại tiêu dao, đại tự tại.

Lúc này, ở bên ngoài đã qua một ngày một đêm.

Đến đây thì đáng nhẽ Lục Khiêm vốn nên tỉnh lại, bởi vì dược lực đã được hắn hấp thụ toàn bộ.

Tuy nhiên hắn vẫn chưa tỉnh, mà còn đang đắm chìm trong ý cảnh cá chép hóa rồng.

Tiến độ phía sau Thông U Thổ Nạp pháp chậm rãi thôi động, vòng tròn đen nhánh dần dần trở thành kim sắc.

Thai Tức đại thành!

Chân khí từ hai mạch Nhâm Đốc lan tràn đến cái chi mạch khác, tiểu chu thiên biến thành đại chu thiên.

Ngay lúc đó, quan tưởng đồ trong đầu Lục Khiêm cũng xảy ra biến hóa.

Tưởng pháp Thông U quan, đang quan tưởng U Minh Hoàng Tuyền.

Trong thế giới đen nhánh có một dòng sông hoàng sắc kéo dài xuyên qua tuyên cổ.

Lúc này, một đầu "Ngư Long" đang nằm phục kích bên dưới sông dài hoàng sắc.

Ngư Long có ngoại hình như cá, dưới bụng có bốn cái chân, lân phiến có màu vàng đất. Cổ nó dài, mắt nó to, cái miệng cực lớn, hàm răng sắc nhọn.

Nhìn nó tương tự như Trư Bà Long cùng loài, nhưng so với Trư Bà Long thì long thân của nó ưu mỹ hơn hẳn, so ra lại giống Kim ngư môi dài hơn.

Ngư Long ẩn núp trong Hoàng Tuyền, hai mắt nhắm chặt chịu đựng gió táp mưa sa.

Dường như thân thể của nó đang chậm rãi lột xác, trở nên thon dài hơn, dần biến thành chi long không sừng.

Mà loài không sừng thì được gọi là Giao, có thể gọi Ngư Long là Giao Long.

Đầu Ngư Long này còn đang vượt Long Môn.

Đợi sau khi công hành viên mãn, Chân Long phi thiên, hành vân bố vũ.

Lúc này ở bên ngoài.

Ánh trăng màu bạc rơi trên người Lục Khiêm, từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong, hóa thành chân khí mạnh mẽ lưu chuyển chảy vào kinh mạch, tẩy luyện thân xác, phục tại đan điền hình thành ‘đại dược’.

Chu thiên hoàn tất, bên trong quan tưởng đồ, thân thể Ngư Long có chút rung động, thở ra chân thủy đen nhánh.

Trong đan điền của Lục Khiêm ngưng tụ một giọt chân khí đen nhánh.

Giọt chân khí này vừa lớn vừa nặng, một giọt hơn hẳn trăm giọt khác.

Vụ khí màu đen nhạt lượn lờ bên cạnh, toàn bộ căn phòng vô cùng ẩm ướt, mặt đất đầy nước đọng.

Thậm chí trên bầu trời còn xuất hiện một đám mây đen, cứ như thể sắp mưa tới nơi.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Nhật Tinh Nguyệt Hoa quanh quẩn bên ngoài cơ thể Lục Khiêm dần dần ảm đạm.

Ngư Long trong Hoàng Tuyền cũng hoàn toàn trốn hẳn.

“Thời tiết gì tệ quá.”

Ngoài viện có một người oán trách.

Hắn chính là Tạ Đặc, theo sau hắn là mười mấy nam tử đầu đội mũ cao bạch sắc, thân mặc bạch y, tay xách đèn lồng màu

lục sẫm.

“Các vị sai gia, thằng oắt Lục Khiêm kia ở chỗ này.”

Tạ Đặc chắp tay cười nói: “Tại hạ nghe ngóng khắp nơi, mấy ngày nay hắn vẫn luôn ở đây. Ta vào trước dẫn hắn ra ngoài, đề phòng hắn chạy mất.”

Người che mặt gật gật đầu, im hơi lặng tiếng bao vây tòa viện tử. Có kẻ phóng thích pháp thuật, ẩn mình trong bóng tối.

Giao Phục Hoàng Tuyền(2)

Tạ Đặc mang theo hai tên thủ hạ tiến vào phòng luyện dược, hai người này là Mã Nhị và Triệu Bảo.

Ba người tìm kiếm một hồi, chai chai lọ lọ rớt xuống đất, dược liệu văng tứ tung.

"Ủa? Thằng oắt này đi đâu rồi?" Tạ Đặc quay đầu nhìn qua Triệu Bảo: "Chẳng lẽ ngươi gạt ta?"

"Nào dám chứ, rõ ràng ta nhìn thấy hắn tiến vào đây mà."

"Tìm lại lần nữa xem!" Tạ Đặc bực bội khoát tay.

Lúc này, Triệu Bảo vô tình đụng phải một cái ngăn tủ.

Ngăn tủ rớt xuống, để lộ một căn phòng tối đen.

"Hóa ra hắn trốn ở chỗ này!" Tạ Đặc hưng phấn nói: "Các ngươi đi vào cùng ta."

"Không cần."

Một bóng người chậm rãi từ trong phòng tối đi ra.

Người này toàn thân mặc áo đen, sắc mặt tái nhợt, như thể đã lâu chưa tiếp xúc với ánh mặt trời.

Vù vù!

Tiếng xé gió liên tiếp vang lên, mười thân ảnh bạch sắc bao vây quanh Tạ Đặc.

"Các ngươi đây là?"

"Bọn hắn là người của Tuần Sơn liêu, ta báo cáo ngươi trộm cắp của công, còn không mau bó tay chịu trói." Tạ Đặc

cười đắc ý, vừa nói chuyện vừa thối lui đến sau lưng đám người.

Hắn hiểu rõ chính mình, biết bản thân đánh không lại Lục Khiêm.

Bạch y nhân chậm rãi dồn ép, trên tay hiển hiện một đạo xiềng xích nửa trong suốt đen như mực.

"Các ngươi có chứng cứ không?" Lục Khiêm hỏi.

"Ta chính là chứng cứ." Trong lòng Tạ Đặc vô cùng thích chí. Lục Khiêm dám giết Liễu Thụ Thần của hắn, phá hủy pháp thuật của hắn, rốt cục hôm nay hắn cũng có thể báo thù.

Hắn muốn biến Lục Khiêm thành Liễu Thụ Thần, vĩnh viễn không được siêu thoát.

Tuần Sơn liêu là một trong các đội tuần tra ở trong quan, chống đối với đội tuần tra tương đương với việc phản bội sư môn, kết cục còn thảm hại hơn.

Lần này, hắn ăn chắc Lục Khiêm rồi.

Lát nữa hắn sẽ dùng xích câu hồn khóa chặt xương bả vai của Lục Khiêm, đến lúc đó còn không phải tùy ý hắn làm gì thì làm sao.

Lục Khiêm nhìn thấy bộ dạng oán độc của Tạ Đặc, không nhịn được lắc đầu nói:

"Ban đầu ta còn muốn tu dưỡng, để ngươi sống thêm một đoạn thời gian. Vậy mà ngươi lại tự mình tới cửa tìm chết, thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống."

Lục Khiêm giơ tay lên, một vòng Nguyệt Hoa nhàn nhạt ngưng tụ trên tay, chui vào trong thân thể.

"Lui ra." Hắn nói với đám vệ sĩ tuần sơn xung quanh.

Vệ sĩ tuần sơn nhìn thấy tình hình này, thân hình chợt dừng lại, sau đó khom người thi lễ rồi nhường ra một con đường.

Lục Khiêm thong thả đi xuyên qua đám người, hướng về phía ba người Tạ Đặc.

Tạ Đặc trốn ở sau lưng đám vệ sĩ trợn tròn mắt lẩm bẩm: "Sai gia, bắt hắn đi! Mau bắt hắn!"

Người chung quanh không hề đả động.

Vệ sĩ tuần sơn không phải đạo sĩ, quyền hạn chỉ cao hơn đạo đồng bình thường, nhưng địa vị thì thấp hơn đạo sĩ.

Không có pháp lệnh của Chấp Pháp điện liêu viện, hoặc là có đạo sĩ dẫn đội, bọn hắn không dám tự tiện bắt giữ đạo sĩ.

"Ngươi trở thành đạo sĩ rồi? Không thể nào, ngươi chỉ là đạo đồng Bính bài bình thường thôi mà, không thể nào!" Đồng tử của Tạ Đặc thu nhỏ lại, trong lòng dâng lên một ý nghĩ không tin nổi.

Lục Khiêm không nói gì cả, chỉ chậm rãi tiến tới gần.

Trên thân hắn quanh quẩn sương mù đen.

Bịch một tiếng, ba người quỳ xuống dập đầu lia lịa, đến mức trán cũng bị dập chảy máu.

"Đạo trưởng tha mạng, đạo trưởng tha mạng, tiểu nhân có mắt không tròng, tiểu nhân đáng chết, đáng chết." Tạ Đặc tát vào mặt mình như điên như dại, răng rớt hết mấy cái.

Hắn hiểu rõ một điều, sợ là hôm nay sẽ không có ai có thể giúp hắn.

Chỉ khi tỏ vẻ thê thảm một chút thì mới có con đường sống, về sau lại trả thù chuyện hôm nay.

"Muộn rồi! Vừa hay để ngươi nếm thử tuyệt học của ta."

Lực lượng chân thủy đen nhánh thổi tới.

Vù!

Ba người bị một cỗ cự lực cọ rửa. Huyết nhục, nội tạng, làn da rải rác khắp nơi, ở tại chỗ chỉ còn lại một bộ xương khô, hoàn toàn sạch sẽ.

Cảnh tượng khủng bố khiến cả đám vệ sĩ tuần sơn nhìn mà tay chân run rẩy.

Ngay cả vệ sĩ tuần sơn hiểu nhiều biết rộng mà vẫn bị những gì trước mắt dọa sợ.

Bọn hắn rời khỏi nơi cư trú của Lục Khiêm trong trạng thái ngơ ngơ ngác ngác.

Bọn hắn nghe lệnh của Lý Lâm mà tới.

Nếu như Lục Khiêm chỉ là một tiểu đạo đồng, như vậy Lục Khiêm đã bị bọn hắn ức hiếp rồi.

Sẽ chẳng có ai rảnh mà quan tâm tới.

Nhưng đạo sĩ thì lại khác.

Đạo sĩ là môn nhân được Thông U quan chính thức thu nhận.

Chỉ có Chấp Pháp điện và Đô Quản đường mới có khả năng quyết định sinh tử của một đạo sĩ.

Lục Khiêm cũng không ngăn cản bọn hắn, mặc kệ bọn hắn rồi bỏ đi.

Dù sao cũng là đội chấp pháp trong đạo quan, dù hắn đã trở thành đạo sĩ nhưng cũng không dám giết chóc lung tung.

Màn đêm tối tăm, sao trời óng ánh.

Giữa rừng núi lớn vởn một cỗ sương mù đen nhánh, pha lẫn trong đó là mùi máu tươi gay mũi.

Nhìn mặt đất đầy rẫy thịt nát, Lục Khiêm khẽ chau mày.

Nghi thức đội quan khăn

Hắn vung tay một cái, hai người giấy xuất hiện trước mặt.

"Dọn dẹp những thứ này đi."

Lực lượng chân thủy đen nhánh ngưng tụ trong đan điền hắn thực mạnh mẽ ngang tàng.

Một giọt chân thủy ít nhất cũng phải nặng đến trăm cân, bắn ra ngoài giống như súng bắn nước cao áp, trực tiếp xối người ta chỉ còn trơ lại mỗi bộ xương.

Lục Khiêm nhắm mắt suy ngẫm, cái bàn tròn kim sắc trong thức hải khẽ chuyển động.

Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (nhập môn: 1/1000)

Sau pháp quyết là một vòng tròn đen nhánh, vạch chia độ chi chít nhỏ xíu, chỉ có duy nhất một cái đang sáng lên.

Thật không hổ là thổ nạp pháp cao giai, chỉ mới nhập môn đã cần nhiều vạch độ như thế.

Mỗi ngày ba lần, hơn ba trăm ngày mới có thể nhập môn.

Về sau còn có tiểu thành, đại thành, cộng lại không biết phải mất bao lâu.

Trên con đường tu hành cần phải có đan dược, công pháp, động phủ, trận pháp.

Trở thành đạo sĩ là có tư cách xây phủ độc lập, nếu như góp đủ hết những cái này thì tiến độ tu luyện sẽ tăng rất nhanh.

Lần này Lục Khiêm bế quan, thu hoạch lớn nhất hoàn toàn không phải cái này, mà là Hoàng Tuyền Đồ biến dị.

Lục Khiêm vô tình lĩnh ngộ được cá chép hóa rồng, chân ý lột xác hóa rồng.

Đạo chân ý này đang sống nhờ ở trong đầu hắn, kết hợp với quan tưởng đồ.

Mỗi lần vận công quan tưởng, Giao Long ở trong Hoàng Tuyền hấp thu rồi trưởng thành, sau đó ngưng tụ ra một đạo chân thủy.

Tốc độ tu luyện nhanh hơn mấy lần.

Đến một ngày khi chân khí toàn thân hắn đều hóa thành chân thủy, đó chính là lúc Luyện Khí đại thành.

Bộ quan tưởng đồ biến dị này, Lục Khiêm đặt tên cho nó là "Giao Phục Hoàng Tuyền đồ".

Phục nghĩa là mai phục, ẩn nấp, cũng có nghĩa là 'Phục' trong thuận theo, chinh phục.

Giao Long ẩn nấp trong Hoàng Tuyền, một ngày kia sẽ hóa thành Chân Long, áp chế Hoàng Tuyền.

"Quả nhiên, không thể quá khác người được." Lục Khiêm thở dài nói.

"Ha ha, nhận thức được điểm này, ngươi đã rất không tệ." Bên cạnh truyền đến một tràng vỗ tay thanh thúy.

Một lão đầu năm sáu mươi tuổi xuất hiện ở cách đó không xa.

Khoảng thời gian này Lý Độ lại già đi rất nhiều, toàn bộ phần tóc mai hai bên đã hoàn toàn trắng xóa.

"Bái kiến đạo trưởng." Lục Khiêm thưa một câu.

Không biết lão đạo này xuất hiện từ lúc nào, hắn lại chẳng hề phát giác.

Trong Luyện Khí, giai đoạn Luyện Khí hoàn thần bắt đầu sinh ra thần thức.

Mặc dù Lục Khiêm chỉ mới vào Luyện Khí nhưng thần thức cũng có thể cảm ứng được mọi vật trong phương viên hai mươi mét.

Lý Độ xuất hiện mà thần không biết quỷ không hay, có thể thấy thực lực của hắn thâm hậu nhường nào, hẳn là sắp đến Dưỡng Thần kỳ rồi.

"Xem ra ngươi chọn tu luyện pháp môn Âm Quy Chân Thủy, lão đạo ta cũng tu luyện môn này, có nghi vấn gì ngươi có thể hỏi ta."

Lý Độ đánh giá người giấy thu dọn thi thể, cười nói: "Lão đạo vốn định giải quyết giúp ngươi, không ngờ ngươi còn rất quyết đoán. Thế này đi, chỗ tuần sơn bên kia ta sẽ giúp ngươi xử lý, bọn hắn ắt sẽ không dám làm khó dễ ngươi."

Lục Khiêm vội vàng cảm ơn.

Người ở trong đạo quan, thân bất do kỷ.

Dù đã trở thành đạo sĩ, một khi người ta muốn làm khó dễ, ngươi vẫn không có cách nào.

"Khoan đã, nhưng mà lão phu có một điều kiện." Lý Độ nhấn mạnh từng chữ: "Lão phu muốn đích thân đội quan khăn cho ngươi. Lão phu đã lớn tuổi, thân bản lĩnh này cũng nên truyền xuống cho người dưới rồi."

"Vâng." Lục Khiêm đồng ý, sau đó lập tức chỉnh sửa y quan, trịnh trọng hạ bái: "Đệ Tử Lục Chi Khiêm bái kiến lão sư."

Luyện Khí kỳ được gọi là Quan Cân đạo sĩ, đội quan khăn.

Hoặc là đi Đô Quản đường lập hồ sơ, do Đô Quản đại nhân chọn ngày lành tháng tốt để cử hành nghi thức đội quan khăn

thống nhất.

Hoặc là sẽ được trưởng bối đích thân đội quan khăn, mà đây cũng là nghi thức thu đồ truyền nghệ.

Lý Độ thủ pháp luyện dược cao siêu, chính là luyện dược sư cao phẩm, bái hắn làm vi sư tuyệt đối không lỗ.

Lý Độ mỉm cười gật đầu, vẻ mặt có chút hài lòng: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngày mai lão phu sẽ tiến hành đội quan khăn cho ngươi."

Hôm sau, Dược sơn náo nhiệt hẳn lên, vô số nô bộc bận rộn.

Quản sự của tứ đại Dược phòng mang theo đám đạo đồng đi tới bái phỏng.

Lục Khiêm khoan thai tỉnh lại từ trong trạng thái ngồi thiền.

Hắn mở cửa ra, Lâm Thanh mặc một thân cung trang đỏ chót đứng chờ ngoài cửa.

"Lục đạo trưởng, quản sự của tứ đại Dược phòng sắp tới rồi, Lý đạo trưởng gọi ngài qua đó." Lâm Thanh uyển chuyển thi lễ, cần cổ da trắng như tuyết, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt thoang thoảng.

Bởi vì Lục Khiêm đã đột phá Luyện Khí kỳ, xưng hô tự nhiên phải thay đổi.

Hiện tại Lục Khiêm đã là trưởng bối của Lâm Thanh.

Chu Long đứng cạnh giữ im lặng, chỉ hành lễ mà không nói gì cả.

Hai người bị Lục Khiêm làm cho choáng váng.

Trước kia còn có thể so sánh một hồi, bây giờ ngay cả tư cách so với người ta cũng không có, Lục Khiêm không cùng

cấp bậc với bọn họ.

Nghi thức đội quan khăn(2)

“Lâm sư tỷ không cần đa lễ. Ngươi gọi ta là đạo trưởng, Lý lão sư cũng gọi ta là đạo trưởng, như vậy chẳng phải là bối phận sẽ rất loạn sao.”

“Không được, đạt giả vi tiên*.” Lâm Thanh cười khanh khách nói, nhìn thấy Lục Khiêm không hề tự cao tự đại, trong lòng nàng cũng thấy thoải mái dễ chịu.

**Đạt giả vi tiên: học tập không có sự phân biệt, ai nắm vững thì người đó đi trước.*

“Như vậy đi, ta gọi ngươi là đạo huynh, ngươi gọi ta sư muội, thế nào? Đạo huynh ~” Lâm Thanh dịu dàng nói một câu.

Toàn thân Lục Khiêm nổi hết da gà, vội vàng bước đi ra ngoài.

Trở lại đại điện ở Dược phòng, Lý Độ khẽ cười đứng chờ ở cổng, chào hỏi đám người đi theo đến đây để bái phỏng.

“Triệu quản sự, từ khi tạm biệt đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Trương quản sự, đã lâu không gặp. Kiếm Phong cũng tới đây đấy, người trẻ tuổi các ngươi nên giao lưu nhiều hơn.”

Người trung niên mập mạp mang theo một thanh niên lộ rõ tài năng đi tới.

Để ý ánh mắt của thanh niên lúc nhìn Lục Khiêm, dường như bên trong ẩn chứa sự kích động, có ý muốn phân cao thấp.

Lục Khiêm hiểu ra đây chính là Yến Kiếm Phong đệ nhất thiên tài của Dược phòng.

Coi bộ người này không những trẻ tuổi mà còn nóng tính đây, Lục Khiêm thật sự không định tranh phong cùng người ta.

Quản sự và các đệ tử của tứ đại Dược phòng đều đến đông đủ.

Lục Khiêm là đệ tử duy nhất của Lý Độ, tương lai nhất định sẽ kế thừa vị trí quản lý phòng chữ Huyền, cho nên không người nào dám xem nhẹ.

Lục Khiêm gật đầu mỉm cười chào hỏi, hắn không ngờ lễ đội quan khăn lại phiền phức thế này.

Về sau còn nhiều chuyện phiền phức hơn.

Đầu tiên là người của Đô Quản đường đến thụ lục ký danh, sau đó là khai đàn cầu nguyện thượng thiên.

Tiếp theo thì dựa vào quy trình, sư trưởng vấn tóc, nhận quan, mặc thêm áo bào rồi tạ ngũ ấn, lễ bái thập phương.

Quan khăn có Hỗn Nguyên khăn và Xung Hòa khăn, Lục Khiêm lựa chọn Xung Hòa khăn.

Đó là một cái mũ vải màu đen có bốn góc vuông, phần trán được khảm nạm bích ngọc.

Đội lên có dáng vẻ trịnh trọng đường hoàng, oai hùng mạnh mẽ, tựa như hữu đạo chi sĩ.

Trong suốt quá trình này, Lục Khiêm phát hiện lão sư của mình có bối phận rất cao.

Gần như tất cả các quản sự đều gọi hắn là sư thúc hoặc sư huynh,

“Chấp sự điển tạo Phương đạo trưởng đến!” Đạo đồng ngoài cổng cao giọng hô to.

“Sao chấp sự đại nhân lại tới đây?”

“Thật kỳ lạ, chẳng phải chỉ là lễ đội quan khăn bình thường thôi à.”

Chỉ trong chốc lát, tất cả quản sự và đạo đồng đều đứng lên, châu đầu ghé tai nhau thì thầm, vẻ mặt đầy bất an.

Chấp sự điển tạo chính là một trong bát đại chấp sự.

Điện chủ Linh Bảo điện không quản gì cả, đại quyền đều nằm trên tay chấp dự điển tạo.

Lãnh đạo trực tiếp tới đây, sao đám người lại không bối rối cho được.

Lý Độ và Lục Khiêm ngược lại vẫn rất bình thường, trong lòng mọi người không khỏi tán thưởng, công phu dưỡng khí quả thực lợi hại.

Trên thực tế Lục Khiêm căn bản không biết chấp sự điển tạo là ai.

Một người trung niên nho nhã mặt trắng, râu dài bồng bềnh tiến vào đại điện dưới sự vây quanh của chúng đạo sĩ.

Một đám đạo sĩ Luyện Khí chỉ có thể trở thành tùy tùng của nam tử, có thể thấy quyền thế của hắn lớn đến mức nào.

“Lý Độ Đạo Huynh, đã lâu không gặp.” Nam tử nho nhã chắp tay nói. Chấp sự điển tạo tên là Phương Tố, đạo hiệu Điển Tố.

“Vị này là Lục Khiêm? Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.” Phương Tố cười nói, móc một tờ giấy từ trong ngực ra: “Bần đạo không biết ngươi cần cái gì, hay là ngươi cầm lấy ba mươi Đạo Công này đi.”

“Đa tạ Phương sư thúc.” Lục Khiêm tiếp nhận tờ giấy in đầy con dấu.

Chấp sự điển tạo thật hào phóng, vừa ra tay đã cho hắn số Đạo Công mà đạo sĩ bình thường phải tích lũy trong vòng nhiều năm.

Đạo sĩ bình thường một tháng một công, phải mất gần ba năm mới góp được ba mươi Đạo Công.

"Chấp sự!" Lý Độ mỉm cười đáp lễ.

"Ai, Lý Đạo Huynh, chúng ta là người cùng thế hệ, không cần phải khách khí." Phương Tố nói.

Trong lòng mọi người âm thầm kinh ngạc.

Bọn hắn chỉ biết quan hệ giữa Lý Độ và chấp sự điển tạo không bình thường, nhưng không ngờ lại là quan hệ sư môn.

Nghe nói lúc trước Phương Tố nhập môn cùng một lượt với Lý Độ, mặc dù vật đổi sao dời, nhưng phần tình nghĩa này vẫn còn ở đó.

Lục Khiêm cũng chợt hiểu ra vì sao Lý Độ lại nói sẽ giúp mình giải quyết chuyện trước đó.

Một trong bát đại chấp sự lên tiếng, một chấp sự tuần sơn nho nhỏ không chính hiệu tự nhiên là không dám lỗ mãng.

Tham Lang Thất Sát Âm
Phù kiếm

Nghi lễ đội quan khăn kết thúc, Lý Độ cũng không vội truyền nghệ, mà là để Lục Khiêm nghỉ ngơi mấy ngày.

Nhân lúc này, Lục Khiêm vội vàng luyện chế số dược tễ mà mình đã đáp ứng với Vương Minh.

Chợ Quỷ.

Nơi đây vẫn luôn âm u náo nhiệt trước sau như một.

Trên một quầy hàng ở cạnh, có người dùng thứ gì đó như lá dong gói bánh chưng.

Gạo có màu xanh lục sẫm, còn có nhãn cầu đen thui trơn nhãn của loài sinh vật nào đó không biết tên.

"Đạo hữu, đây là cái gì?"

"Linh thực, đạo hữu có muốn mua một phần không? Một tiền một cái." Nam tử ngẩng đầu nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng.

"Ăn ngon không? Có tác dụng gì?" Lục Khiêm có chút hiếu kỳ.

Linh thực cũng không khác mấy so với dược tễ, mà linh thực thì giống như dược thiện hơn.

"Gạo âm dương thêm hạt châu của hắc ngư, đây cũng không phải thứ để cho người ăn, mà là cho quỷ ăn." Lão bản giải thích.

Trong đạo quan có rất nhiều người nuôi quỷ, đối với quỷ hồn thì những bánh chưng này chính là đồ ăn thượng hạng.

"Lão bản, ta mua mười cái bánh chưng." Một đạo sĩ đội quan khăn đi tới. Lục Khiêm chờ hết nửa ngày, một người chợt vỗ vỗ bả vai hắn.

Lúc hắn nhìn lại, phát hiện hóa ra lại là Vương Minh.

"Thật ngại quá, ta tới trễ rồi… Ách." Vương Minh vừa định nói ra thì lại nghẹn trở về.

Hắn nhìn thấy quan khăn trên đầu Lục Khiêm, chợt mở to hai mắt mà nhìn, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin.

Trong lòng hắn hết sức rõ ràng điều này có nghĩa là gì.

Nam tử đeo kiếm đứng sau lưng Vương Minh cũng mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Lục huynh đệ, ngươi hẳn là…" Vương Minh lẩm bẩm.

"Không sai, hôm trước tại hạ vừa vặn đột phá Luyện Khí." Lục Khiêm cũng không che giấu, nói xong bèn gật đầu với nam tử đeo kiếm bên cạnh.

Người này đội Hỗn Nguyên khăn, mày kiếm mắt sáng, tài năng lộ rõ, giống như một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ.

Đây chính là người có tư chất tốt nhất nhóm nhỏ ngày đó, Vu Từ.

"Đúng là làm cho người ta đố kỵ mà, vừa là chế dược sư vừa là đạo sĩ. Sao tất cả chỗ tốt đều bị ngươi chiếm hết thế?" Giọng điệu Vương Minh hơi chua: "À đúng rồi, Vu Từ Vu đại soái ca, hẳn là ngươi vẫn còn nhớ chứ?"

"Đương nhiên là nhớ. Đây là dược tề ta luyện chế, mười hai phần Ích Khí tán, sáu tấm Quy Giáp hoàn, ngươi đếm lại xem."

“Không cần đâu, quan hệ của ta và ngươi như vậy còn đếm làm gì.” Vương Minh mở cái bọc đồ ra, trong miệng tính nhẩm: “Ích Khí tán hai phần một tiền tổng cộng là sáu tiền, Quy Giáp hoàn ba tấm hai tiền tổng cộng là bốn tiền, hết thảy mười tiền. Mấy thứ này là dược liệu, lần sau chúng ta muốn mười bộ trở lên.”

“Không thành vấn đề.” Lục Khiêm tiếp nhận bọc đồ.

Còn chưa đến một nén hương đã kiếm được một Đạo Công rồi.

“Chế dược sư thật là có tiền mà, đâu có giống chúng ta mệt gần chết mà cọng lông cũng chẳng có.”

Vu Từ đứng một bên cảm thấy vô cùng ao ước.

Trước kia đối với mấy người trong nhóm nhỏ, ngoại trừ người có hậu trường là Vương Minh, những người khác hắn hoàn toàn không để vào mắt.

Vậy mà cái tên đạo đồng Lục Khiêm có tư chất thấp hơn hắn này còn đuổi kịp tiến độ tu luyện của hắn, vả lại người ta còn có bản lãnh cỡ này.

Cảm giác trong lòng Vu Từ cũng rất khó tả.

“Ngươi chỉ thấy người khác hưởng thụ nhưng không nghĩ bọn họ cũng chịu khổ.” Vương Minh dở khóc dở cười nói: “Cái chỗ như Dược phòng mười người vào thì đã có tới chín người không thể sống sót mà đi ra ngoài rồi, bảo ngươi đi khẳng định là ngươi sẽ không nguyện ý.”

Vu Từ vô cùng tán thành.

Là thuốc thì có ba phần độc.

Cái chỗ đó một năm chẳng có nổi một đạo sĩ, những người khác cơ bản đều chết bất đắc kỳ tử.

“Lục huynh, tại hạ có một nhiệm vụ giết yêu, không biết huynh muốn kết bạn đi cùng không?” Vu Từ nói.

“Để lần sau đi, ta vừa mới đột phá, còn cần tu dưỡng một phen.” Lục Khiêm nhã nhặn từ chối.

Hiện tại hắn chỉ vừa mới đột phá, cũng không thiếu tiền, vì chút Đạo Công ấy mà liều mạng thì không đáng.

…

Trong núi tràn ngập khói đen, mông lung mơ hồ.

Ánh trăng rơi xuống, dường như bị thứ gì đó hấp dẫn, không tiến vào một tòa dinh thự.

Lục Khiêm nhắm mắt, tập trung thổ nạp Nhật Tinh Nguyệt Hoa.

Một tia huỳnh quang chiếu xuống quanh thân, chân thủy đen nhánh nương theo chân khí vận chuyển tẩy luyện thân xác, chậm rãi mà từ từ trở nên cường đại.

Bỗng nhiên, Lục Khiêm mở to hai mắt, huyền mang bắn ra từ trong mắt! Thân hình hắn hóa thành bóng đen bay ra ngoài cửa sổ tựa như thiểm điện. Ầm!

Cước ảnh quét qua, tiếng gió thổi vun vút.

Một cái cây to cỡ miệng chén gãy đoạn theo âm thanh phát ra. Lục Khiêm vững vàng rơi xuống đất, hơi thở đều đặn.

Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp, thu thập Nhật Tinh Nguyệt Hoa luyện ra chân thủy, quả thực có công hiệu rèn luyện thể chất.

Sau khi được Lý Độ chỉ điểm, Lục Khiêm tiết kiệm được rất nhiều thời gian đi đường vòng.

Hắn quan tưởng tấm bàn tròn trong đầu.

Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (nhập môn: 26/1000) Thuật chế dược sơ phẩm (tiểu thành: 100/1000)

Âm Hồn Chiết Chỉ thuật (đại thành: 70/500)

Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp (tiểu thành: 70/300)

Lục Diễm Độc Hỏa thuật (đại thành: 100/100)

Liễm Tức thuật (tiểu thành: 3/50)

Tham Lang Thất Sát Âm Phù kiếm(2)

Pháp môn công sát gồm có ba loại: Chiết Chỉ, Hóa Xà, Độc Hỏa. Hai cái đầu tiên cũng có công năng phòng thân.

Độc Hỏa thuật chính là pháp thuật Thai Tức kỳ.

Luyện Khí kỳ sử dụng thì có vẻ như uy lực không đủ.

Chiết Chỉ thuật không đủ linh hoạt, Hóa Xà pháp chưa đủ đáng gờm. Hiện tại Lục Khiêm thiếu một vài thủ đoạn công sát cường lực. "Đã có đủ ba mươi Đạo Công, ngày mai mình đến Đô Giảng đường xem sao." Hôm sau, Lục Khiêm đứng trong Đô Giảng đường.

Trước mặt là ngọc giản khiến người xem nhìn hoa cả mắt.

Hội Yếm Âm Hỏa pháp: Luyện âm độc chi hỏa giấu trong nắp khí quản dưới cổ họng, lúc đối địch, miệng phun âm hỏa; đánh xa thủ gần, hạn chế địch đến mức vô cùng. Đạo Công: Mười.

Nhĩ Báo Linh Đồng pháp: Tìm hài nhi chết từ trong bào thai nấu luyện thi ngập dầu; khắc mộc bài đồng tử ba tấc, nhỏ dầu lên trên, chôn xuống đất ba ngày, niệm chú ba lần liền có thể gọi linh đồng ra. Đồng tử có thể lên trời xuống đất không gì không làm được. Có thể giết địch, có thể làm tai mắt nghe ngóng. Đạo Công: Hai mươi lăm.

Liễu Thụ Thần, Hòe Thụ Thần, Dong Thụ Thần pháp: Tìm thi thể của người bị đột tử chôn sâu vào bên dưới gốc cây bất kỳ… Ba vị thần đều có dị năng riêng biệt. Đạo Công: Mười lăm.

Đây cũng là pháp môn Tạ Đặc dùng để đối phó với hắn.

Trừ những cái đó ra còn có mấy pháp môn luyện thi đuổi thi, ngự thú triệu quỷ, phun lửa khạc nước vân vân.

Âm thuật thứ nhất cũng không tệ lắm, xa gần đều có thể công và đánh bất ngờ.

Khuyết điểm cũng rất rõ ràng, người luyện pháp này, giọng nói sẽ trở nên khàn khàn mà chói tai.

Lục Khiêm vòng quanh nửa ngày, rốt cuộc cũng tìm được một môn thích hợp với bản thân.

Tham Lang Thất Sát Âm Phù kiếm: Thất Sát Phù kiếm lấy phù chú để chế kiếm; thân kiếm là âm hỏa vô hình; dùng tâm ý ngự kiếm có thể giết có thể thủ. Tổng cộng có bảy tầng: Nhất Sát, Nhị Sát… Thất Sát. Độ khó tu luyện cực cao, phải cẩn thận luyện tập. Đạo Công: Hai mươi lăm.

"Chọn cái này đi." Lúc này Lục Khiêm đưa ra quyết định.

Tham Lang Thất Sát Âm Phù kiếm là một thuật công sát vừa xa vừa gần, luyện chế kiếm này cần phải có các loại thủ đoạn như phù lục vân vân.

Có thể tôi luyện kỹ xảo vẽ phù, đồng thời còn có thể ngự kiếm, cũng coi như thành toàn cho giấc mộng kiếm tiên của Lục Khiêm.

Pháp thuật này trị giá hai mươi lăm Đạo Công, cũng ngang bằng Nhĩ Báo Linh Đồng pháp.

Nhưng trong mắt nhiều người, so sánh tỷ lệ giá cả thì hiệu quả của nó còn không bằng Linh Đồng pháp.

Dù sao Linh Đồng pháp cũng có thể làm tai mắt thế thân, pháp môn khác có giá trị ngang bằng cũng xấp xỉ nhau.

Trên đường cái cương thi sôi nổi nhảy nhót, phi cầm tẩu thú và đồng tử đều là do đạo sĩ điều khiển.

Phần lớn bọn họ đều để chân thân ở nhà, ra ngoài kiểu này vừa an toàn vừa tiện lợi.

Uy lực Âm Phù kiếm mạnh thì mạnh, nhưng độ khó luyện chế cực kỳ cao. Thuật này chỉ có một cái phù: Tham Lang Âm phù.

Phương pháp luyện chế chính là không ngừng tăng thêm số tầng phù lục trên nền tảng sẵn có.

Nhất Sát Âm Phù kiếm chỉ cần một tấm phù lục cấm chế.

Nhị Sát Âm Phù kiếm phải cần hai tấm phù lục cấm chế chồng lên trên nền tảng sẵn có.

Cứ như vậy mà tính, Tam Sát ba tấm, Tứ Sát bốn tấm… Mãi cho đến Thất Sát thì bảy tấm.

Tất cả bảy tầng cộng lại là hai mươi tám tấm phù lục cấm chế. Chỉ cần bước sai một bước thì phải bắt đầu lại từ đầu.

Độ khó cực kỳ cao.

Đa số mọi người chỉ đạt đến Tam Sát Tứ Sát, uy lực Luyện Khí kỳ cũng tầm tầm mà thôi.

“Luyện chế Âm Phù kiếm cần độ thuần thục rất cao, liệu thuật này có thích hợp với mình không?” Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Sau đó hắn đi chợ Quỷ mua vật liệu.

Trong tĩnh thất.

Trước mặt Lục Khiêm bày ra một đống lớn nguyên liệu, giấy bùa cỏ tranh màu vàng, mực vẽ bùa làm từ máu linh hồ, bút lông sói cùng một chuôi kiếm gỗ táo do sét đánh mà khắc thành.

Chuẩn bị xong vật liệu, Lục Khiêm bắt đầu viết Tham Lang Âm phù ở trên lá bùa.

Tham lang chủ yếu để giết, mà âm hỏa cũng vậy.

Nó được chế thành Phù kiếm lại càng sát phạt uy mãnh.

Chấm bút lông vào chút máu, Lục Khiêm viết phù văn uốn lượn vặn vẹo. Vù!

Một làn khói xanh bốc lên.

Thất bại!

Nét vẽ không liền mạch, thất bại!

Phù mực quá nhiều, nét vẽ dính cục, thất bại!

Tay run, thất bại!

Nhảy mũi, thất bại!

Lục Khiêm viết mấy chục lần, hồng quang mới hơi lóe, rốt cuộc cũng thành công!

Xuống núi(1)

Trên vòng tròn đại biểu cho Tham Lang Âm phù trong đầu có một nấc độ sáng lên.

Tham Lang Âm phù (nhập môn: 1/100)

Sau đó Lục Khiêm lại thành công liên tục năm lần, vạch độ sáng lên sáu cái.

Sau khi nắm được cách thức, Lục Khiêm tiếp tục vẽ ra một tấm phù, xuất ra chuôi kiếm gỗ do sét đánh mà thành.

Ánh sáng đỏ chợt hiện, trên chuôi kiếm gỗ xuất hiện phù văn huyền ảo đen nhánh.

Nhất Sát Âm Phù kiếm cứ như vậy luyện thành.

Lục Khiêm cầm Phù kiếm, rót chân khí vào trong đó.

Phù văn lấp lóe hồng quang: "Xẹt" tiếng động khẽ vang lên, phần trước của chuôi kiếm gỗ toát ra quang mang xanh ba thước.

Nhuệ khí sắc bén đánh thẳng đến mi tâm.

Toàn bộ thân kiếm đều được tạo thành từ ngọn lửa màu xanh. Lá rụng bay xuống, còn chưa chạm đất đã bị thân kiếm biến thành tro tàn.

Lục Khiêm xoay người bước ra khỏi phòng, đi đến trước một cái cây, khẽ quơ Âm Phù kiếm.

Xì xì xì!

Một cỗ mùi cháy truyền đến, Âm Phù kiếm nhẹ nhàng chặt đứt cái cây, mặt cắt bị cháy đen thui.

Tiếp theo hắn phóng tới một tảng đá, nhưng không bị cắt vào mà chỉ đốt ra một đạo vết tích.

“Xẹt!”

Tay Lục Khiêm kết kiếm quyết, Âm Phù kiếm như hóa thành một cọng dây xích màu xanh, vẽ ra một đường cong trên không trung.

Nó xuyên thủng qua mấy gốc cây rồi mới quay trở lại, biến thành chuôi kiếm nằm trong tay Lục Khiêm.

“Binh khí tốt.” Lục Khiêm cười nói.

Mặc dù uy lực không đủ nhưng dù sao môn pháp quyết này cũng có không gian để hắn tiến bộ.

Mấy ngày sau đó, ngoài trừ đến chỗ Lý Độ học tập thì Lục Khiêm không chút nào lơi lỏng vẽ bùa, gia tăng độ thuần thục.

Đồng thời hắn còn làm hư tận mấy cái chuôi kiếm.

Cuối cùng, Tam Sát Âm Phù kiếm được hạ ba tầng cấm chế cũng được ra lò.

Rõ ràng là tính linh hoạt, lực sát thương của kiếm này được tăng cường hơn rất nhiều.

Thậm chí nó còn có thể cắt nham thạch nhẹ nhàng như cắt đậu hũ. Đương nhiên, cái giá mà Lục Khiêm phải trả là tiền tích trữ của hắn cạn sạch. Lục Khiêm đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chú ở phương xa.

“Lâu rồi không ra ngoài, tiếp theo mình thử đi tìm mấy món đồ vật xem sao.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Hắn muốn xuống núi.

Tính ra từ lúc sống trong đạo quan của Mạc Lương đến giờ, chắc đã bốn năm năm rồi hắn không tiếp xúc với ngoại giới.

Mặc dù trí tuệ của kiếp trước có thể giúp mình gia tăng kinh nghiệm, nhưng dẫu sao những thứ trên giấy cũng rất nông cạn.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lấy một con hạc giấy ở trong ngăn kéo ra viết một hàng chữ.

Hồng quang chợt hiện, hạc giấy cất cánh bay đi.

Đây là hạc giấy liên lạc ngày đó Vu Từ đưa cho hắn, nói dùng cái này có thể liên hệ với hắn.

Hôm sau, ở đại sảnh Chấp Pháp điện.

Tốp năm tốp ba đạo đồng đi trên đường đều gật đầu chào hỏi một đạo sĩ như hắn.

Vu Từ cùng một nữ tử có tướng mạo bình thường sớm đã chờ lâu.

Nữ tử này Lục Khiêm cũng quen, nàng ta tên là Đường Băng, thành viên của nhóm nhỏ.

Lục Khiêm đi tới, lúc đó Vu Từ đang lau chùi một thanh trường kiếm trắng như tuyết, thấy hắn đến bèn chắp tay thăm hỏi.

Đứng bên cạnh hắn là một hán tử mặt đen đeo khảm đao màu đỏ sậm, toàn thân đầy ý giết chóc.

“Ô, đây không phải là đại sư chế dược đó sao!” Đường Băng tùy tiện chào hỏi.

“Hắn chính là Lục Khiêm, đạo sĩ mới của Dược phòng? Sao lại đến dốc sức với chúng ta được chứ?” Hán tử mặt đen nghi ngờ nói.

“Người ta là người quen cũ với chúng ta, khẳng định là sẽ tới giúp chúng ta.” Vu Từ giải thích.

“Lát nữa nhất định phải giới thiệu cho ta đấy, ai lại không muốn kết giao với một vị chế dược sư ha ha.” Hán tử mặt đen hào sảng cười một tiếng.

“Ta sẽ giúp ngươi giới thiệu một chút.” Vu Từ khẽ cười nói.

“Vị này là đạo hữu Yến Hưng Liệt ở Hỏa Đầu phòng, vị này chắc ngươi cũng từng nghe qua, Đường Băng đạo đồng. Mặc dù Đường Băng đạo đồng chỉ là đạo đồng nhưng bản lĩnh dò tìm bí mật thì lại nhất tuyệt đấy.”

“Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ Yến Hưng Liệt, muốn mua vũ khí gì thì cứ việc tìm ta, pháp khí cũng có thể móc nối được luôn.” Yến Hưng Liệt chắp tay nói.

“Hạnh ngộ, tại hạ Lục Khiêm.”

Vu Từ ho khẽ, nói: “Nhiệm vụ lần này là ở Bạch Dương thành dưới chân núi, thành này có rất nhiều Quỷ Diện Hoa và Hàn Băng Tằm Ti; là nơi cung ứng quan trọng của Thông U quan.”

“Mấy ngày gần đây, mấy chục thiếu nữ trong thành vô duyên vô cớ mất tích, mọi người trong thành cảm thấy bất an, trong môn tuyên bố nhiệm vụ điều tra chân tướng, nhất định phải bắt được hung phạm.”

Yến Hưng Liệt nhíu mày suy tư, nói: “Nếu thành này có nhiều bảo vật cung ứng, hẳn phải có thế lực phụ thuộc đóng quân, vì sao không để bọn hắn xử lý?”

Tầm ảnh hưởng của Thông U quan phủ khắp phương viên mười vạn dặm, nhân khẩu của các thế lực trong phạm vi phải đến năm sáu ngàn vạn.

Xuống núi(2)

Đạo quan trăm ngàn người khẳng định là không thể hoàn toàn ảnh hưởng được số tài nguyên của một mảnh đất lớn như thế.

Cũng giống như các thế lực phụ thuộc sinh ra.

Hàng năm những thế lực này phải nộp lên một số lượng tài nguyên nhất định, nhờ vào đó thu lấy một vài thứ để mà sinh tồn.

“Ngươi nói đúng mấu chốt rồi đó.”

Vu Từ dừng lại một chút, bổ sung thêm: “Mấy năm nay số lượng Quỷ Diện Hoa bọn họ cung cấp bị giảm bớt ba thành, Bạch Dương thành công bố với bên ngoài là bởi vì sâu bệnh nên thất thu, nhưng Chấp Pháp điện hoài nghi trong bọn họ có người bỏ túi riêng.”

“Cho nên lần này chúng ta còn có một nhiệm vụ ẩn, đó chính là thẩm tra nguyên nhân thật sự dẫn đến chuyện sản lượng Quỷ Diện Hoa giảm mạnh à?” Lục Khiêm bắt được điểm chính trong lời nói của bọn hắn.

“Không sai.” Vu Từ gật đầu: “Mượn danh nghĩa tra án mất tích để thăm dò hư thực, sau đó báo lên người trong quan.

Lần này còn có một đạo hữu lợi hại đi cùng, người này vừa làm xong nhiệm vụ không ở trong sơn môn. Chúng ta đi Bạch Dương thành trước rồi tập trung ở đó.”

Chuẩn bị trong khoảng ba ngày, năm ngày sau đi đến Bạch Dương thành. Ba người Vu Từ quyết định hiện tại xuất phát luôn.

Lục Khiêm suy nghĩ một hồi, nói: "Ta không đi cùng các ngươi, hôm sau ta mới đi. Đi suốt cả ngày lẫn đêm hẳn là có thể kịp nhập bọn với các ngươi."

Khả năng nhiệm vụ này sẽ kéo dài thời gian, Lục Khiêm định chuẩn bị thêm một vài thứ, tiện thể giao thêm một nhóm hàng cho Vương Minh.

Chỗ Lý Độ bên kia thì hắn hỏi một tiếng là được, đạo sĩ tương đối tự do, huống hồ đây cũng là vì công vụ.

"Được, vị đạo hữu kia cũng không đến nhanh lắm đâu, đến Bạch Dương thành chắc cũng phải đợi."

Vu Từ đưa cho Lục Khiêm một con hạc giấy rồi lập tức rời đi.

Ba ngày sau, Lục Khiêm đeo một cái túi lớn đi ra khỏi cửa.

Hắn tiến vào khu rừng rậm nguyên sơ không thấy được ánh mặt trời, trên không trung có vô số Hàn Nha bay qua.

Một con Hắc Nha mắt xanh đậu trên ngọn cây.

"Người nào? Xin lấy ra lệnh bài xuống núi!" Giọng của Hắc Nha khàn khàn. Lục Khiêm trình lên một cái ngọc bội có viết chữ 'U'.

Phía sau miếng ngọc bội này viết 'Ngày bảy tháng bảy, Quỷ Môn quan mở; xuống nước hỏi đường, Chân Tiên nghênh đón.'

Nhìn kiểu dáng của ngọc bội thì đúng là cái thẻ bài nhập môn ngày đó của Lục Khiêm.

Thẻ bài này là lệnh bài xuống núi.

Nếu như Lục Khiêm bỏ mình ở bên ngoài, người có cơ duyên nhặt được cũng có thể dùng nó để nhập môn.

Sau khi được nghiệm chứng không sai, Lục Khiêm mới rời đi.

Thông U quan ngoài lỏng trong chặt.

Cả toà sơn mạch lởn vởn sương mù đen nhánh, tựa như một loại trận pháp. Muốn rời núi chỉ có thông qua Tiếp Dẫn sứ giả mới có thể ra vào.

Đương nhiên cũng có người không sợ chết, lúc tìm được thì thi cốt đều đã lạnh rồi.

Đi một hồi lâu, Lục Khiêm tới trước một dòng suối.

Nước suối chảy róc rách, ánh lên màu sắc đen nhánh.

Trên đó bao phủ mây đen trông giống như U Minh.

Chỉ chốc lát sau, một chiếc thuyền lá liễu lái tới.

Trên thuyền là ngư dân thân cao một trượng, đầu đội mũ rộng vành đang đứng.

Với ánh mắt của Lục Khiêm hiện tại, những Tiếp Dẫn sứ giả này chắc là một đám quỷ vật.

Đáng tiếc người này cũng không phải Tiếp Dẫn sứ giả lần trước tiếp dẫn hắn. Dọc đường đi không ai nói lời nào, thuyền cập bờ, Lục Khiêm bước lên trên.

Đi ra khỏi dòng suối bị mây đen bao phủ, trước mắt Lục Khiêm lóe lên một trận bạch quang chói lóa.

“Lâu rồi chưa từng thấy tia nắng chói chang như thế.” Lục Khiêm đưa tay che khuất ánh mặt trời.

Làn da hắn tái nhợt giống như quỷ vật leo ra từ âm phủ.

Thông U quan quanh năm bị bao trùm khói đen, lại ở trong rừng rậm, đa số môn nhân đều có dáng vẻ này.

Đột nhiên được tiếp xúc với ánh nắng, trong lòng Lục Khiêm có một tia mừng rỡ.

Ở phòng làm việc dưới chân núi, Lục Khiêm lãnh một con Hãn Huyết Bảo Mã.

Toàn thân Hãn Huyết Bảo Mã thân cao tám thước có màu huyết hồng, lông bờm của nó mượt mà, trông vô cùng thần tuấn.

Ở thế gian thì giống ngựa này có giá trị liên thành, còn tại Thông U quan chỉ có thể làm một loại phương tiện giao thông bình thường mà thôi.

Nghe nói Linh hóa trai có đủ loại bảo mã dị chủng, ngày đi nghìn dặm chỉ là khả năng cơ bản.

Đó mới chính là giá trị liên thành thật sự.

Trong lòng Lục Khiêm chỉ dám ao ước, căn bản không có tiền mua.

Loại bảo mã này giống như Porsche hay Rolls-Royce trong trí nhớ kiếp trước của hắn, người nghèo chỉ có thể ngẩng mặt mà nhìn.

Đạo sĩ cũng có giai cấp.

Đạo sĩ nghèo chính là người như hắn, dựa vào nghệ để mà kiếm lấy Đạo Công, làm công cho người ta.

Đạo sĩ có có gia thế bối cảnh thâm hậu thì vật cưỡi phải là dị chủng, nơi ở phải là phúc địa, mà tu luyện cũng là tu thần công.

Vừa ra đời đã ở ngay vạch đích nơi người khác ngưỡng vọng. **Chương 41: Thiến Nữ U Hồn(1)**

“Uy!” Lục Khiêm nhảy tót lên ngựa.

Bảo mã hí dài một tiếng, móng trước nhấc lên cao cao sau đó phi như điện.

Lục Khiêm nằm phục trên lưng ngựa, cuồng phong thổi y phục hắn bay phấp phới, cảnh sắc hai bên cấp tốc lùi lại.

Phi ngựa du xuân, tiêu sái thoải mái.

Đã lâu rồi hắn chưa từng thư sướng như thế!

Hãn Huyết Bảo Mã ngày đi năm trăm dặm.

Bạch Dương phủ cách đây hơn bốn trăm dặm, điều chỉnh lại thời gian một chút, đại khái chỉ mất khoảng hai ngày là có thể đến nơi.

Đi liên tục sáu canh giờ, sắc mặt Lục Khiêm không có chút mỏi mệt nào.

Chân khí ở đan điền đầy đủ, chân thủy đen nhánh không ngừng cọ rửa huyệt vị, ngược lại thể chất còn được tăng cường không ít.

Ánh tà dương đỏ quạch như máu qua đi cũng là lúc màn đêm buông xuống. Bầu trời mây đen cuồn cuộn, hình như sắp mưa.

Đây là nơi rừng núi hoang vắng, Hãn Huyết Bảo Mã là giống ngựa bình thường, nếu như dầm mưa sinh bệnh nói không chừng hắn sẽ đến trễ.

Lục Khiêm đi dọc theo quan đạo một lúc lâu.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một ngôi miếu đổ nát.

“Mưa gió nổi lên tất có miếu hoang. Trí nhớ kiếp trước thật không lừa mình.” Trong lòng Lục Khiêm mỉm cười: “Đêm tối gió nhiều, nói không chừng còn gặp chuyện lạ.”

Đẩy cửa ra, một cỗ nhiệt khí sôi trào đập vào mặt.

Âm thanh cười nói của đám người trong miếu bỗng nhiên dừng lại, bọn họ quay đầu.

Trước mắt là một đạo sĩ trẻ tuổi mặt trắng không râu, người khá gầy yếu.

Đám người đánh giá Lục Khiêm, trong lúc đó Lục Khiêm cũng đang quan sát bọn họ.

Mười mấy đại hán ngồi vây quanh đống lửa, nấu canh thịt trong nồi, mồ hôi toát ra nhễ nhại, một đại hán da đen mặt sẹo có vẻ như là thủ lĩnh của đám người.

Ở giữa đống cỏ tranh bên kia còn có một thư sinh nghèo nằm đó.

"Đêm tối tại hạ đi lại không tiện, cố tình tới nơi này để tìm chỗ nghỉ ngơi, liệu chư vị có tiện không?" Lục Khiêm chắp tay cười nói.

"Tiện chứ, mọi người ra ngoài phải chiếu cố lẫn nhau, huynh đệ chưa ăn cơm có thể tới dùng bữa cùng chúng ta." Đại hán mặt đen nhếch miệng cười một tiếng.

Lục Khiêm dắt ngựa đến phía sau buộc dây thừng lên.

Lúc nhìn thấy con ngựa này, trong mắt bọn đại hán lóe lên một tia kinh diễm. Hãn Huyết Bảo Mã là giống ngựa tốt!

"Đại đương gia, bảo mã này có giá trị liên thành đấy!" Nam tử gầy như khỉ thì thầm với đại hán mặt đen.

Cặp mắt của đại đương gia lưu luyến không nỡ rời khỏi bảo mã, nói: "Đêm tối không trăng gió lớn, người này dám đi đường một mình, hoặc là một tiểu tử chưa đủ lông cánh, hoặc là một kẻ tài cao gan lớn.

Cái gói hành lý của hắn ta rất nặng, chắc bên trong toàn là bạc. Tiểu Lục, ban đêm ngươi đi gạ hỏi một chút, nếu thật sự chỉ là một cái bao cỏ thì giết luôn."

Trên đường hành tẩu giang hồ có ba loại người không thể đụng: Người xuất gia, tiểu hài, và nữ nhân.

Lục Khiêm ăn mặc theo kiểu đạo sĩ, nhưng mà hắn quá nhỏ tuổi, tay chân không có vết chai, trông giống như thiếu gia nhà giàu mơ ước hành tẩu giang hồ hơn.

Đêm khuya, cuồng phong theo khe hở lọt vào ngôi miếu thờ, phát ra tiếng vang ù ù nghe như tiếng quỷ khóc sói gào.

Thân hình Tiểu Lục nhỏ thó nhanh nhẹn giống như một con linh hầu, hắn lén lút lẻn vào gian phòng của Lục Khiêm.

Ở bên cạnh Lục Khiêm là thư sinh nghèo kia.

Người này nhát như chuột, nói chuyện lớn tiếng một chút cũng có thể hù đến hắn. Trên người hắn không có đồng nào, ngay cả loại cường nhân cướp đường như Tiểu Lục cũng đều chướng mắt hắn.

Lục Khiêm chui vào trong phòng, nửa nằm trên đống cỏ tranh, nhìn cứ như hắn ngủ say như chết.

Trong lòng Tiểu Lục cười thầm, quả nhiên chỉ là bao cỏ.

Hắn mở cái túi ra, bất ngờ phát hiện bên trong chứa đầy vàng. Vàng óng ánh sáng khơi gợi lòng tham của con người.

"Nhiêu đây ít nhất cũng phải có khoảng mấy trăm lượng, nếu tất cả đều là của mình thì còn làm sơn tặc cái rắm."

Bỗng nhiên nhìn thấy một số lượng lớn tài phú, trong lòng Tiểu Lục cũng bắt đầu rối loạn.

Hắn vốn định giết người diệt khẩu nhưng lại không xuống tay được.

Hắn làm sơn tặc cũng không bao lâu, trước kia làm kẻ trộm, tuổi còn trẻ, tất nhiên chưa có gan dám giết người.

Tiểu Lục vội vàng cõng cái gói hành lý lên, định nhân lúc ban đêm mà nhảy cửa sổ bỏ chạy.

Tiểu Lục âm thầm quyết định nuốt riêng chạy trốn, hắn mà cưỡi Hãn Huyết Bảo Mã thì đám người Đại đương gia tất nhiên sẽ không đuổi kịp.

Đến lúc đó hắn sẽ tìm quyên tiền mua một chức viên ngoại lang, mua mấy ngàn mẫu ruộng, như vậy chẳng phải là tiêu sái vui sướng rồi sao?

Lúc đi ra cửa, hắn vô ý liếc qua liền bắt gặp tình cảnh làm hắn vãi cả linh hồn. Chỉ thấy trong đại điện chứa đầy khói đen mông lung.

Tượng sơn thần đổ nát nhe răng trợn mắt, mờ mịt như ẩn như hiện trông hết sức tà dị.

Đám sơn tặc vẫn đang mê man chưa phát giác ra chuyện gì.

Thiến Nữ U Hồn(1)

"Uy!" Lục Khiêm nhảy tót lên ngựa.

Bảo mã hí dài một tiếng, móng trước nhấc lên cao cao sau đó phi như điện.

Lục Khiêm nằm phục trên lưng ngựa, cuồng phong thổi y phục hắn bay phấp phới, cảnh sắc hai bên cấp tốc lùi lại.

Phi ngựa du xuân, tiêu sái thoải mái.

Đã lâu rồi hắn chưa từng thư sướng như thế!

Hãn Huyết Bảo Mã ngày đi năm trăm dặm.

Bạch Dương phủ cách đây hơn bốn trăm dặm, điều chỉnh lại thời gian một chút, đại khái chỉ mất khoảng hai ngày là có thể đến nơi.

Đi liên tục sáu canh giờ, sắc mặt Lục Khiêm không có chút mỏi mệt nào.

Chân khí ở đan điền đầy đủ, chân thủy đen nhánh không ngừng cọ rửa huyệt vị, ngược lại thể chất còn được tăng cường không ít.

Ánh tà dương đỏ quạch như máu qua đi cũng là lúc màn đêm buông xuống. Bầu trời mây đen cuồn cuộn, hình như sắp mưa.

Đây là nơi rừng núi hoang vắng, Hãn Huyết Bảo Mã là giống ngựa bình thường, nếu như dầm mưa sinh bệnh nói không chừng hắn sẽ đến trễ.

Lục Khiêm đi dọc theo quan đạo một lúc lâu.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một ngôi miếu đổ nát.

“Mưa gió nổi lên tất có miếu hoang. Trí nhớ kiếp trước thật không lừa mình.” Trong lòng Lục Khiêm mỉm cười: “Đêm tối gió nhiều, nói không chừng còn gặp chuyện lạ.”

Đẩy cửa ra, một cỗ nhiệt khí sôi trào đập vào mặt.

Âm thanh cười nói của đám người trong miếu bỗng nhiên dừng lại, bọn họ quay đầu.

Trước mắt là một đạo sĩ trẻ tuổi mặt trắng không râu, người khá gầy yếu.

Đám người đánh giá Lục Khiêm, trong lúc đó Lục Khiêm cũng đang quan sát bọn họ.

Mười mấy đại hán ngồi vây quanh đống lửa, nấu canh thịt trong nồi, mồ hôi toát ra nhễ nhại, một đại hán da đen mặt sẹo có vẻ như là thủ lĩnh của đám người.

Ở giữa đống cỏ tranh bên kia còn có một thư sinh nghèo nằm đó.

“Đêm tối tại hạ đi lại không tiện, cố tình tới nơi này để tìm chỗ nghỉ ngơi, liệu chư vị có tiện không?” Lục Khiêm chắp tay cười nói.

“Tiện chứ, mọi người ra ngoài phải chiếu cố lẫn nhau, huynh đệ chưa ăn cơm có thể tới dùng bữa cùng chúng ta.” Đại hán mặt đen nhếch miệng cười một tiếng.

Lục Khiêm dắt ngựa đến phía sau buộc dây thừng lên.

Lúc nhìn thấy con ngựa này, trong mắt bọn đại hán lóe lên một tia kinh diễm. Hãn Huyết Bảo Mã là giống ngựa tốt!

“Đại đương gia, bảo mã này có giá trị liên thành đấy!” Nam tử gầy như khỉ thì thầm với đại hán mặt đen.

Cặp mắt của đại đương gia lưu luyến không nỡ rời khỏi bảo mã, nói: “Đêm tối không trăng gió lớn, người này dám đi

đường một mình, hoặc là một tiểu tử chưa đủ lông cánh, hoặc là một kẻ tài cao gan lớn.

Cái gói hành lý của hắn ta rất nặng, chắc bên trong toàn là bạc. Tiểu Lục, ban đêm ngươi đi gạ hỏi một chút, nếu thật sự chỉ là một cái bao cỏ thì giết luôn."

Trên đường hành tẩu giang hồ có ba loại người không thể đụng: Người xuất gia, tiểu hài, và nữ nhân.

Lục Khiêm ăn mặc theo kiểu đạo sĩ, nhưng mà hắn quá nhỏ tuổi, tay chân không có vết chai, trông giống như thiếu gia nhà giàu mơ ước hành tẩu giang hồ hơn.

Đêm khuya, cuồng phong theo khe hở lọt vào ngôi miếu thờ, phát ra tiếng vang ù ù nghe như tiếng quỷ khóc sói gào.

Thân hình Tiểu Lục nhỏ thó nhanh nhẹn giống như một con linh hầu, hắn lén lút lẻn vào gian phòng của Lục Khiêm.

Ở bên cạnh Lục Khiêm là thư sinh nghèo kia.

Người này nhát như chuột, nói chuyện lớn tiếng một chút cũng có thể hù đến hắn. Trên người hắn không có đồng nào, ngay cả loại cường nhân cướp đường như Tiểu Lục cũng đều chướng mắt hắn.

Lục Khiêm chui vào trong phòng, nửa nằm trên đống cỏ tranh, nhìn cứ như hắn ngủ say như chết.

Trong lòng Tiểu Lục cười thầm, quả nhiên chỉ là bao cỏ.

Hắn mở cái túi ra, bất ngờ phát hiện bên trong chứa đầy vàng. Vàng óng ánh sáng khơi gợi lòng tham của con người.

"Nhiêu đây ít nhất cũng phải có khoảng mấy trăm lượng, nếu tất cả đều là của mình thì còn làm sơn tặc cái rắm."

Bỗng nhiên nhìn thấy một số lượng lớn tài phú, trong lòng Tiểu Lục cũng bắt đầu rối loạn.

Hắn vốn định giết người diệt khẩu nhưng lại không xuống tay được.

Hắn làm sơn tặc cũng không bao lâu, trước kia làm kẻ trộm, tuổi còn trẻ, tất nhiên chưa có gan dám giết người.

Tiểu Lục vội vàng cõng cái gói hành lý lên, định nhân lúc ban đêm mà nhảy cửa sổ bỏ chạy.

Tiểu Lục âm thầm quyết định nuốt riêng chạy trốn, hắn mà cưỡi Hãn Huyết Bảo Mã thì đám người Đại đương gia tất nhiên sẽ không đuổi kịp.

Đến lúc đó hắn sẽ tìm quyên tiền mua một chức viên ngoại lang, mua mấy ngàn mẫu ruộng, như vậy chẳng phải là tiêu sái vui sướng rồi sao?

Lúc đi ra cửa, hắn vô ý liếc qua liền bắt gặp tình cảnh làm hắn vãi cả linh hồn. Chỉ thấy trong đại điện chứa đầy khói đen mông lung.

Tượng sơn thần đổ nát nhe răng trợn mắt, mờ mịt như ẩn như hiện trông hết sức tà dị.

Đám sơn tặc vẫn đang mê man chưa phát giác ra chuyện gì.

Thiến Nữ U Hồn(2)

Bỗng nhiên, ở bên ngoài cửa sổ thổi tới một đốm quỷ hỏa xanh nhạt. Một nữ tử đầu bù tóc rối mặc áo xanh đen bay tới.

Gương mặt nữ tử trắng như ngọc, dung mạo xinh đẹp làm người say mê, khẽ mở cái miệng anh đào nhỏ nhắn câu mất hồn vía.

Giai nhân tuyệt thế khẽ mở môi son, một đường chỉ mảnh màu đỏ từ trên đỉnh đầu của đám người Đại đương gia bay tới, tiến vào trong miệng nữ tử.

Chỉ trong chốc lát đám người đã biến thành những cỗ thây khô.

Tiểu Lục gắt gao cắn lấy bàn tay, cố gắng để cho mình không kêu ra tiếng, sợ hãi đến quên cả thở.

May mà nữ nhân kia không chú ý tới hắn, chỉ trực tiếp bay vào trong phòng Lục Khiêm.

Tiểu Lục như người vừa tỉnh lại từ cơn mơ, lén lút chạy ra bên ngoài. Chạy một mạch hơn mười dặm hắn mới dừng lại.

Những thứ hắn nhìn thấy đã chấn vỡ nhận biết vốn có cả đời hắn. Cũng may hắn trộm được một đống vàng lớn, tính ra chuyến này cũng không lỗ. "Tiền ta đâu?!"

Tiểu Lục mở cái gói hành lý, bất chợt chán nản ngồi thừ ra đó. Chẳng thấy vàng thỏi đâu cả, thay vào đó là một đống vàng giấy.

"Hóa ra đạo sĩ cũng là cao nhân, chắc hắn đang đùa bỡn ta, hoặc là thấy ta chưa từng giết người nên cứu ta một mạng."

Trong lòng Tiểu Lục run sợ, bèn quay về phía miếu thờ khom người bái lạy thật sâu.

Cao nhân có pháp thuật cao cường, nói không chừng đặc biệt đến để giết quỷ.

Sau sự việc này, Tiểu Lục quyết tâm đi con đường chính đạo, về sau thật sự đã làm viên ngoại.

Mà nhờ cuộc gặp gỡ này nên hắn có niềm yêu thích tìm tòi những câu chuyện dị thường.

Thậm chí về sau còn biên soạn một bản bách khoa toàn thư chí dị, bên trong là những câu chuyện khiến người khác tỉnh ngộ sâu sắc, được lưu truyền rộng rãi khắp nơi.

Phần lớn đạo sĩ trong truyện đều là cao nhân thích du hí phong trần, cố ý lấy Lục Khiêm làm bản gốc.

Những gì xảy ra hôm nay còn được hắn thêm mắm dặm muối biên thành một câu chuyện rung động đến tâm can, có tên là: Thiến Nữ U Hồn.

Lại nói ở phía bên này, nữ quỷ vô cùng khoái hoạt.

Thoáng cái đã hấp thu tinh khí của mười mấy tráng hán, thân hình trong suốt của nàng ta có vẻ đã rõ ràng hơn nhiều.

Da thịt trắng trong như cánh mai, mướt mát như suối nguồn, gió thổi đến nơi nàng chỉ để lại một mùi hương nồng nàn.

Tiến vào trong phòng, nữ quỷ lập tức phát giác ra có một ánh mắt thản nhiên đang nhìn mình.

Đây là một đạo sĩ trẻ tuổi.

Tên thư sinh nhếch nhác gần đó đã tận mắt nhìn thấy cảnh bản thân biến thành một kẻ trông hệt như Trư Bát Giới.

“Đạo trưởng, nô gia tên là Khương Thái Vi, đến Bạch Dương phủ thăm người thân, nào ngờ trên đường gặp phải ác tặc, chỉ có nô gia trốn thoát, bất đắc dĩ mới đến đây xin được tá túc một đêm, mong đạo trưởng cưu mang.”

Khương Thái Vi trông như chực khóc, dáng vẻ yểu điệu mềm mại. “Cô nương cứ tùy ý.” Lục Khiêm gật đầu cười nói.

“Cô nương chớ khách khí, mặt đất bẩn, hãy chờ tiểu sinh.” Thư sinh lập tức cởi xiêm y ra trải trên mặt đất.

Thư sinh ân cần lại không được nữ quỷ chú ý.

Nàng ta một lòng một dạ chỉ để ý đến Lục Khiêm mà thôi.

Trên người Lục Khiêm khí huyết dồi dào, trong đêm tối giống như một đống lửa nóng rực.

Hắn là người luyện võ, hút tinh khí của một mình hắn có thể ngang với mười người bình thường.

“Đa tạ đạo trưởng, ui da!”

Khương Thái Vi lảo đảo té ngã rồi dựa ngay vào lồng ngực Lục Khiêm, quần áo hơi mở, từ cổ áo nhìn vào có thể thấy được đồi núi trắng ngần.

Một sợi hương thơm nhàn nhạt phất phơ nơi chóp mũi, mỹ nhân nhu nhược tựa vào ngực, làm cho người ta hoa mắt mê muội.

“Đạo trưởng…” Khương Thái Vi nhẹ giọng thì thầm, thẹn thùng không thôi, giống như nụ hoa ngượng ngùng.

Lục Khiêm ôm eo Khương Thái Vi.

Nữ tử cười thầm trong lòng, xem ra pháp thuật của ta rất hiệu quả, ngay cả người luyện võ cũng không chống lại được mị hoặc của nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, hai mắt lại khép hờ, môi son hé mở.

Lục Khiêm cúi đầu, một luồng khí tức nóng rực quẩn quanh bên tai nữ quỷ. Nữ tử tay bấm chỉ quyết, âm khí vận chuyển, đang muốn hút khô đạo sĩ này.

Nhưng vận công nửa ngày mà không hút nổi một chút tinh khí nào, đối phương vẫn vững chắc như bàn đá ngàn năm.

Nàng ta tò mò mở mắt.

Thứ đầu tiên nàng ta nhìn thấy là một khuôn mặt tuấn tú nhưng hơi tái cách mặt mình không đến ba tấc.

Đôi mắt ngăm đen trong trẻo chứa đầy ý cười.

Nào có bộ dáng thần hồn điên đảo vừa rồi, người này rõ ràng là đang giả vờ!

Khương Thái Vi thét lên một tiếng, thổi bay yêu phong đen kịt rồi nhân đó chạy trốn.

Nhưng thắt lưng nàng ta bị siết chặt, phảng phất như có ma lực nào đó làm nàng ta không thể động đậy.

Diệu Hương giáo(1)

“Chơi đủ chưa?” Lục Khiêm mỉm cười, ở trong mắt nữ quỷ lại chỉ thấy tà ý. “Buông ra… Hự…”

Pháp thuật quyến rũ nam nhân mất đi tác dụng, thư sinh tỉnh lại từ cơn điên cuồng lập tức lao đến.

“Thói đời ngày nay, đúng là thói đời ngày nay!” Thư sinh thấy cảnh này liền ôm đầu thở dài, bộ dáng vô cùng đau đớn cho thế sự.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại làm hắn sợ đến nỗi suýt thì tiểu ra quần.

Tuyệt thế giai nhân trước mắt lại dần dần mờ đi giống như một cái bóng. Rầm!

Một tiếng động như tiếng lưu ly vỡ nát vang lên.

Tuyệt thế giai nhân hóa thành sao sáng đầy trời.

“Quỷ!” Thư sinh sợ đến ngất xỉu.

Lục Khiêm đứng thẳng người, hắc khí trên mặt chợt lóe rồi biến mất. Lực lượng của chân thủy đen nhánh bộc phát, bầu trời chợt nổi lên mưa to. Huyết nhục gân cốt trên khắp cơ thể hắn phát ra tiếng nổ bùm bùm. Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (nhập môn: 426/1000).

“Chân thủy chi lực tăng bốn mươi giọt, thân thể đại tiến, tương đương với nỗ lực của suốt ba tháng ròng của ta.” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Một giọt chân thủy tương ứng với mười vạch nấc độ.

Sau khi hút cạn tinh khí của nữ quỷ, nấc độ lập tức tăng vọt thêm hai trăm điểm. Nữ quỷ này trông không tệ, nhưng đó không phải là thứ mà hắn sẽ quan tâm. Mà là Âm Hoa chi lực tinh thuần của ả.

Quỷ vật hấp thu tinh hoa nhật nguyệt để sinh ra, tinh khí chúng hấp thu được sẽ chia làm hai phần, một phần tẩm bổ thần hồn, một phần lưu trữ trong cơ thể.

Nữ quỷ không giống những quỷ vật không có linh trí và tràn đầy lệ khí khác.

Thiết nghĩ ngày thường nó cũng chuyên tâm tu hành nên lực lượng vô cùng tinh thuần.

Vì thế, Lục Khiêm hấp thụ âm khí của nó mới tăng thực lực một bước dài như vậy.

Lục Khiêm nhìn thư sinh rồi lại liếc mắt nhìn cây liễu ở hậu viện khô héo trong nháy mắt, cứ ra cửa rồi phi lên ngựa mà rời đi.

Tính cách của hắn khiêm tốn, không chủ động gây chuyện, cũng không phải chính nhân quân tử.

Rất nhiều người cho rằng hắn là kiểu trung hậu thành thật, trên thực tế thì hắn là kẻ có nhiều mưu kế hơn bất cứ ai, hơn nữa còn chịu được những nỗi nhục mà người bình thường không thể chịu nổi.

Nửa năm hắn ở đạo quan của Mạc Lương phải đối mặt với sự đánh đập và nhục nhã của Mạc Linh Nhi mà vẫn có thể bình tĩnh để xử lý mọi chuyện.

Người khác đều cho rằng Lục Khiêm dễ bắt nạt, dễ chà đạp, tính cách yếu đuối. Nhưng cuối cùng thì sao, tất cả đều chết trên tay hắn.

Hơn nữa hắn còn giết cả nhà đó, không để sót một ai.

Lục Khiêm ngồi trên ngựa, cảm ứng được lực lượng mạnh mẽ đang cuộn trào trong cơ thể, cùng với thân thể chứa đựng sức mạnh có thể xé tan cả lang sói.

“Thật muốn hút thêm vài người nữa.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Làm thế này nhanh hơn so với việc thiền định nhàm chán, cũng thú vị hơn nhiều.

Đáng tiếc chỉ có thể nghĩ trong lòng vậy thôi, nếu không sẽ rơi vào ma đạo, thậm chí căn cơ bất ổn, tẩu hỏa nhập ma.

Chỗ lực lượng này cũng phải mất một thời gian để tiêu hóa hoàn toàn. Kỳ thật trong quan cũng có pháp môn tu hành tương tự.

Tên là Phòng Trung thuật, còn thường được gọi là song tu.

Long hổ giao thoa, âm dương bổ sung cho nhau.

Trong môn có rất nhiều nam nữ đạo sĩ, kết hợp với nhau để đột phá cảnh giới quan trọng.

Không giống như hôn nhân trong trí tưởng tượng của người thế gian.

Song phương chỉ dựa theo nhu cầu của nhau, hoàn toàn tự nguyện, không có ai chịu trách nhiệm với ai.

Cũng có pháp môn cực đoan hơn, điên cuồng thu thập nguyên âm của nữ tử để lấy âm bổ dương, gây họa cho mấy trăm người.

“Nếu tìm được nữ tử thích hợp thì cũng không phải là không thể.” Lục Khiêm là đạo sĩ chứ không phải hòa thượng.

Tài, lữ, pháp, địa, đạo lữ được xếp thứ hai chứng tỏ việc tu hành cũng không nhất định phải cô đơn.

Lục Khiêm vỗ mạnh vào mông ngựa, Hãn Huyết Bảo Mã lại chạy nhanh hơn một chút.

Tiếng vó ngựa dồn dập.

Hắn đi suốt một đêm, sáng hôm sau mới đứng từ xa xa mà thấy được một thành trì dựa lưng vào núi.

Cửa thành người đến người đi, xe ngựa và thương nhân nối liền không dứt. Náo nhiệt vô cùng, có thể thấy được nơi này phồn hoa thế nào.

Thành này có nhân khẩu hơn trăm vạn người, chính là một trong những thành trì lớn của vùng đất phía tây nam.

Mà cả thành trì này lại được Thông U quan quản lý.

Lục Khiêm lại có thêm nhận thức rõ hơn về thực lực của đạo quan.

Đạo quan hơn một ngàn người so với trăm vạn dân cư nơi này thì vô cùng nhỏ bé.

Mà thành trì giống như vậy đâu chỉ có một.

Đây chính là lực lượng của đạo sĩ.

Nếu Mạc Lương ngày xưa mà hiện ra trước mặt hắn vào lúc này thì chỉ có nước quỳ xuống cúi lạy.

“Đứng lại, đường phía trước đang phong tỏa, không được ra vào.” Một vị tướng thủ thành cưỡi ngựa hô to.

Binh lính thủ thành nhanh chóng chuyển cọc ngăn, dọn sạch một con đường thông thoáng ngay chính giữa.

Diệu Hương giáo(2)

Lục Khiêm không muốn phát sinh thêm chuyện nên cũng đứng dạt sang bên bờ theo đám người.

“Vị huynh đài này, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lục Khiêm hỏi một thương buôn mập mạp đứng bên cạnh.

Thương buôn mập mạp đang kiễng chân ngó nghiêng nghe vậy liền khó chịu quay đầu lại, nhìn thấy con Hãn Huyết Bảo Mã phía sau Lục Khiêm thì lập tức thay bằng một bộ mặt tươi cười.

“Tiểu huynh đệ là lần đầu tiên đến Bạch Dương thành đúng không?” “Đúng vậy.”

“Vậy thì đúng rồi.” Thương nhân mập mạp ra vẻ thần bí nói: “Đây chính là Lễ Trường Sinh được tổ chức hàng năm của Diệu Hương giáo, một lát nữa là có thể nhìn thấy cảnh tiên nữ lên cung trăng đó.”

“Lễ Trường Sinh là gì? ”

“Ngày chín tháng chín gọi là Lễ Trường Sinh, là sinh nhật của giáo chủ Diệu Hương giáo, các tín đồ tự động thắp hương cầu phúc cho giáo chủ, giáo chủ cũng ban phước cho tín đồ vào ngày này, có nhìn thấy hàng phía trước không? ”

Lục Khiêm ngoảnh đầu nhìn theo, chỉ thấy phía trước có một đám người kỳ quái.

Có người mặt đầy bệnh tật, thậm chí còn có người nằm trên cáng, bị người ta khiêng đi.

Hoặc già cả, hoặc bị bệnh, hoặc tàn tật.

“Vậy là sao?”

“Bọn hắn đều là những tín đồ mắc bệnh, lát nữa thôi là bọn hắn sẽ khỏe lại ngay ấy mà, tiểu huynh đệ có tin không?” Thương nhân mập đắc ý.

“Còn có chuyện lạ bậc này?” Lục Khiêm cảm thấy kỳ quái nói.

Nhóm người ở đó ít nhất cũng có đến mấy trăm người bị bệnh.

Lục Khiêm là dược sư, với khả năng của hắn thì chữa khỏi mười mấy người trong đó không thành vấn đề.

Nhưng nếu chỉ vung tay là chữa được cho cả trăm người hết bệnh giống như mập mạp nói thì có vẻ khó quá rồi.

Giáo chủ Diệu Hương giáo thật sự có thần công như thế?

Điều này làm cho Lục Khiêm vô cùng hoài nghi.

Bỗng nhiên, bả vai Lục Khiêm bị ai đó vỗ một cái.

Quay đầu nhìn lại, là một khuôn mặt tươi cười của một nữ tử.

“Đường Băng đạo đồng!” Nữ tử này chính là Đường Băng, Lục Khiêm tò mò: “Đám người Vu Từ đâu?”

“Ở phía đối diện.” Đường Băng đưa tay chỉ vào bên kia đường: “Chúng ta vừa nhận được tin tức của ngươi là đến đón ngươi ngay.”

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy một hồi chiêng trống vang dồn.

Hai người nhìn lại, cho dù thần kinh của Lục Khiêm có tốt mấy thì cũng phải phát hoảng với cảnh tượng trước mắt.

Đi đầu đội ngũ là một đám người thổi kèn đánh trống, còn có người mặc trang phục sặc sỡ chân đạp cà kheo, giả trang

các loại thần tiên.

Phía sau đội ngũ là một cái kiệu lớn có đến ba mươi hai người khiêng kiệu.

Trên kiệu điểm vàng treo bạc và đủ các loại bảo châu, tựa như một cung điện di động.

Tất cả mọi người đều mặc áo bào trắng, trên đầu đội mũ Tiêu Dao.

Mũ đó chính là loại mũ trông khá giống mũ của các thư sinh, được các đạo sĩ Dưỡng Thần kỳ đội.

Vải vuông được trâm cài tóc ghìm chặt, đằng sau mũ rủ xuống hai dây dài tung bay trong gió.

Trong lúc hành động, gió thổi tung dây mũ, có vẻ cực kỳ tiêu sái, tiêu dao tự tại. Nhưng thứ mà bọn hắn đội vẫn hơi khác mũ Tiêu Dao.

Dù sao nơi đây vẫn nằm dưới quyền cai trị của Thông U quan, bọn hắn không dám phạm vào kiêng kị.

Nhìn thấy đội ngũ đi tới, tín đồ hai bên đồng loạt thắp hương. Khiến cả thành ngập trong hương trầm, khói bụi lượn lờ.

"Người mặc áo trắng kia chính là đệ tử của Diệu Hương giáo." Đường Băng tiến lại gần nói thầm với hắn.

Một mùi thơm truyền vào chóp mũi, không phải mùi hương xung quanh, mà là mùi cơ thể của Đường Băng.

Đường Băng tướng mạo bình thường, người tu luyện bình thường làn da trắng nõn xinh đẹp, nữ nhân này chỉ có thể khen một từ thanh tú.

Dáng người lại rất đẹp, là nữ tử có dáng người nhỏ xinh uyển chuyển nhất mà Lục Khiêm từng gặp.

Lục Khiêm vội vàng lắc đầu, vứt bỏ tạp niệm.

Mình làm sao vậy, sao luôn nghĩ đến những thứ có hay không cũng được này. Chẳng lẽ đã đến lúc nghỉ ngơi rồi?

“Cẩn thận một chút, hình như hương này có thể mê hoặc tâm thần.” Đường Băng nói thầm, bàn tay phải đặt trên vai Lục Khiêm, một luồng lực mang theo hơi lạnh đánh úp lại khiến tinh thần hắn lập tức tỉnh táo lại.

Lại nhìn người chung quanh thì thấy hình như bọn hắn đều đã lâm vào cơn mộng mị.

“Ngươi không sao chứ?” Lục Khiêm Kỳ nói.

“Thực lực của ta thấp hơn ngươi nhưng ở phương diện ảo thuật thì không ai có thể mê hoặc ta.” Đường Băng cười to, nàng cất giọng vô cùng tự tin.

Cảnh tượng pháo hoa khắp phố như này, đây là lần đầu tiên Lục Khiêm được chứng kiến.

“Diệu Hương giáo này phô trương như thế, không sợ đạo quan có ý kiến sao?” Lục Khiêm nghi hoặc.

“Chỉ cần không mạo phạm đến lợi ích của môn phái thì dù bọn hắn có ngông cuồng thế nào, môn phái cũng sẽ mặc kệ.”

Đường Băng lại bổ sung: “Hơn nữa, Bạch Dương thành không chỉ có thế lực này mà thôi.”

Nguyệt Yêu(1)

"Ngoại trừ Diệu Hương giáo ra, còn có hai thế lực khác là thành chủ của Bạch Dương thành và Ngũ Thông quan. Thành chủ Bạch Dương thành cùng quan chủ của Ngũ Thông quan đều có đạo hạnh Luyện Khí trung kỳ, hai nhà hợp lại cũng ngang ngửa với Diệu Hương giáo."

Luận truyền thừa, Thông U quan chắc chắn là số một.

Đạo quan cũng đã có kế hoạch mời chào nhân tài của các phái khác. Nhưng nhân tài tiến vào môn phái lại rất ít.

Dù sao so với khổ tu trong rừng sâu thì đâu được tiêu dao sung sướng bằng việc làm vua chốn nhộn nhịp rỗng đến cả trăm dặm được.

Ví dụ như cảnh tượng hoành tráng cỡ này, Lục Khiêm thấy tám đại chấp sự cũng không phô trương lớn như hắn.

"Diệu Hương giáo chủ, pháp lực vô biên!"

Dưới tác dụng của dị hương, cư dân trong thành cuồng nhiệt hô khẩu hiệu. Lúc này, một năm nhân mặc bạch y bước ra từ trong kiệu.

Nam tử này đã đầy đầu tóc bạc nhưng khuôn mặt lại chỉ như thanh niên hơn hai mươi tuổi, tuấn dật tiêu sái, tư thế bừng bừng.

Hắn phất phất tay, một tia sáng chói lòa như ánh mặt trời bay ra. Rầm!

Tia sáng nổ tung, hóa thành mưa nhỏ, rơi xuống đầu đám bệnh nhân đứng gần đó.

Lại thấy những người này lập tức từ tái nhợt chuyển sang ửng hồng đầy sức sống, vết thương trên người cũng lập tức chuyển biến tốt đẹp, khôi phục như lúc ban đầu.

Hơn mười vạn người phát ra tiếng la hưng phấn, trên người giáo chủ Diệu Hương tỏa ra ánh sáng trắng tinh khiết.

"Ế?" Lục Khiêm đã nhìn ra huyền cơ.

Những người này không được chữa khỏi bệnh.

Dường như đó chỉ là một phương pháp "dùng trước" sinh mệnh, khiến cho bọn họ tạm thời trông có vẻ khỏe mạnh bình thường.

Người bệnh nặng nhiều nhất chỉ còn lại một hai năm còn sống trên nhân thế, tốt nhất cũng chỉ còn lại hơn mười năm.

Nhưng luồng sáng trên người Diệu Hương giáo chủ lại khá giống pháp môn nào đó.

Một loại pháp môn tập hợp tín ngưỡng tu hành của mọi người. Nhưng hắn ngẫm lại cũng thấy đúng.

Người tu hành trọng thực tế rất coi trọng lợi ích, nếu không có lợi ích thì ai lại tốn sức làm trò như vậy chứ.

Đội ngũ đi đầu lại khiêng một chiếc kiệu được kết bằng hoa lớn.

Một nữ tử che mặt bằng sa mỏng bước ra khỏi kiệu hoa, dáng người nàng ta phải nói là yểu điệu thục nữ.

Mỗi một cái nhấc tay, một bước chân của nữ tử đó đều tản ra một thứ lực lượng mê hoặc tâm trí.

Trong một chớp mắt, trời đất đột biến, mây đen cuồn cuộn.

Gió lạnh kêu rít, che khuất bầu trời.

Giữa những đám mây đen, mơ hồ hiện lên một vầng trăng tròn. Ánh trăng như nước chảy xuống đất, thanh lịch duyên

dáng.

Trên mặt trăng có vài vết đen loang lổ như những hình thù trừu tượng. Người xưa gọi nó là thỏ ngọc, cóc vàng.

Lục Khiêm có được ký ức kiếp trước thì biết đây chẳng qua chỉ là miệng núi lửa trên mặt trăng mà thôi.

Lúc này, trong tiếng kinh hô của mọi người.

Thiên nữ đạp gót chân ngọc rồi bay về phía trăng tròn như một chú chim sải cánh trên mây.

Mặt trăng lại tỏa sáng, trời đất khôi phục như lúc ban đầu.

Đây chính là cảnh tượng thiên nữ bay lên cung trăng nổi tiếng.

Nhưng cùng lúc đó, Lục Khiêm phát hiện một cảm giác không tầm thường, có yêu khí rất nhẹ ngay trên mặt trăng này.

Đường Băng đứng bên cạnh cũng đăm chiêu.

"Ngươi cũng cảm giác được?" Lục Khiêm hỏi.

"Ừm, hình như mặt trăng này là yêu quái, nữ tử kia hẳn là tế phẩm phải cống cho nó ăn."

Diệu Hương giáo thật sự có bản lĩnh gọi trăng kêu mây, còn tưởng địa bàn của Thông U quan lại là của hắn kia.

"Hơn mười nữ tử mất tích, rất có thể chuyện này có quan hệ mật thiết với Diệu Hương giáo." Lục Khiêm suy nghĩ một lát rồi nói.

Đường Băng gật đầu, nàng cũng đồng ý với quan điểm này: "Chúng ta cũng nghĩ như vậy, thành chủ của Bạch Dương thành đã già đến nỗi đi không nổi nữa,

Ngũ Thông quan ít người, mấy năm gần đây Diệu Hương giáo nghiễm nhiên đã thành bá chủ của vùng Bạch Dương."

Thật ra trong Thông U Quan cũng có người dùng sinh linh tu luyện pháp thuật, trong số sinh linh đó cũng không thiếu con người.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến trật tự, không nghênh ngang hống hách mà làm thì rất nhiều lúc cũng đều là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Chuyện Bạch Dương thành lại làm lớn đến độ ai ai cũng biết, đến nước này thì là người mình làm hay kẻ ác mượn tay gây ra thì cũng phải tra đến khi có kết quả thì thôi.

Yến hội kết thúc, mấy người gặp nhau.

"Hay là chúng ta bắt đầu điều tra từ đây? Diệu Hương giáo làm việc phô trương như thế, hẳn là có thể tra ra chân tướng của việc các nữ tử mất tích."

Lục Khiêm cảm thấy một khi người đã nổi điên thì có thể sẽ làm việc ngông cuồng, sinh lòng tham động vào thứ không nên động.

"Ta cảm thấy khả thi, không bằng đêm nay chúng ta lên núi, xem là yêu nghiệt nào đang tác oai tác quái?" Đại hán mặt đen Yến Hưng Liệt nói.

"Không được. Vu Từ lắc đầu từ chối: "Giáo chủ của Diệu Hương giáo là cao thủ Luyện Khí hậu kỳ, chúng ta chờ vị đạo hữu kia đến đã rồi sẽ cùng đến bái phỏng thành chủ Bạch Dương thành, sau đó lại tìm hiểu về chuyện của Diệu Hương giáo sau."

Nguyệt Yêu(2)

Danh tiếng của Thông U quan có lớn đến mấy nhưng nước xa đâu cứu được lửa gần.

Nếu hành động xốc nổi, chỉ e lại mất mạng ở đây.

Cho dù ngày sau có đạo quan báo thù cho ta thì cái mạng này chung quy cũng không còn nữa rồi.

“Ta đồng ý!” Lục Khiêm lập tức tán đồng.

Vẫn nên cẩn thận một chút là tốt hơn, dù sao cũng là nhiệm vụ, không đáng để bán mạng như thế.

Nghe đồn, thành chủ của Bạch Dương thành có quan hệ không tốt với giáo chủ của Diệu Hương giáo.

Mấy năm nay, thành chủ của Bạch Dương thành chủ càng lúc càng tuổi già sức yếu, không còn ai có thể kiềm chế Diệu Hương giáo nữa.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Còn có thể tranh thủ được thêm một người giúp sức.

Quan đạo, gió cát tràn ngập.

Một nhóm thanh niên ngồi quanh bàn trà không có vẻ không hợp với bầu không khí ồn ào náo nhiệt chung quanh cho lắm, bọn hắn chỉ ngồi nhìn nước trà trước mắt, không nói một lời.

Các thương nhân xung quanh cũng chú ý tới nhóm người kỳ quái này, nhưng không ai dám lên tiếng.

Chỉ cần thấy gã đại hán mặt đen với cây đao đỏ như máu đeo trên lưng hắn là biết nhóm người này không dễ chọc rồi.

Lục Khiêm ngồi ở trong đó, cũng không nói lời nào, không khí có chút nặng nề.

Hắn đang nghĩ thầm, đồng nghiệp này là ai thế không biết, trông có vẻ thực lực rất mạnh.

Trong truyện hay tả người xuất hiện cuối cùng thường là cao thủ mà. Lúc này, mọi người ngừng nói chuyện, không hẹn mà cùng nhìn ra ngoài cửa.

Lục Khiêm cũng nhìn theo.

Kẻ bước vào đi giày gấm vàng nhạt, quần dài màu trắng, bên hông có một mảnh ngọc rũ xuống, tầm mắt hướng lên trên, một chiếc đai lưng trắng tinh khiết quấn chặt chiếc eo thon để lộ một đường cong mảnh khảnh.

Trang phục màu vàng nhẹ, bên ngoài khoác lụa mỏng thêu hoa văn thanh nhã.

Lục Khiêm ngẩng đầu, hắn lập tức bắt gặp một đôi mắt trong trẻo và lặng yên như mặt nước mùa đông, vài cảm xúc ngẫu nhiên trôi dạt trên mặt nước ấy tựa như kiếm khí lạnh thấu xương chém xuống, rực rỡ mà lại nguy hiểm.

Thoáng chốc, tất cả tạp niệm đều biến mất sạch sẽ.

Nữ tiên cầm kiếm, dáng đứng như ngọc.

Cảnh tượng này, có lẽ sau nhiều năm vẫn còn khắc sâu ấn tượng. "Hàn Băng Ly xin chào chư vị đạo hữu."

Nữ tử không biết đã đi tới bên người bọn hắn tự khi nào, nàng mỉm cười, bước chân mang theo hương thơm nhẹ nhàng.

"Lục Khiêm."

"Vu Từ."

…

Bấy giờ mọi người mới sực tỉnh rồi vội vã tự giới thiệu.

Lúc này Lục Khiêm mới phát giác bản thân đã từng gặp nữ tử này. Một năm trước khi nhập môn, nữ tử này chính là một đạo đồng Giáp bài.

Nữ tử xinh đẹp nhưng lạnh lùng như băng sương này có khả năng khiến cho người ta gặp qua một lần là không quên được.

Từ sự xuất hiện khiến thần không biết quỷ không hay vừa rồi thì có thể khẳng định thực lực của Hàn Băng Ly không thấp.

Vu Từ nói lại kế hoạch của bọn hắn.

Hàn Băng Ly khẽ gật đầu, nói: "Cứ theo ý các vị đạo hữu, ta không có ý kiến gì."

Mọi người lập tức xuất phát.

Ngẫu nhiên cũng trò chuyện với nhau vài lời trên đường đi.

Mọi người phát giác Hàn Băng Ly không hề lạnh lùng như trong tưởng tượng. Biết cười, cũng biết nói lời khách sáo.

Nàng như vậy có thể là do tính cách, hoặc do bọn hắn chỉ là bèo nước gặp nhau. Nàng luôn khiến người đối diện cảm thấy có sự xa cách.

Lục Khiêm thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn ổn.

May mắn không gặp được mấy tiên tử vừa lạnh lùng vừa cổ hủ trong truyện, chính là loại người chỉ thích làm việc một mình chứ không thích làm việc nhóm.

Loại người này đúng là tai nạn với đối với một đoàn thể, tất cả mọi người đều phải chiều theo tâm tình của cô nàng.

Nếu đúng như vậy thì chắc Lục Khiêm phải nghĩ cách bỏ nhiệm vụ chạy lấy người thôi, kiểu người đó hắn không dây

được.

“Vu đạo hữu cũng thích kiếm?” Hàn Băng Ly hỏi.

Vừa rồi nàng đã tìm hiểu được kha khá về tình hình của các vị đạo hữu đi cùng, ba người, mỗi người đều có sở trường riêng và năng lực chế địch không mạnh.

Chỉ có Vu Từ là có tu vi và cũng có khả năng giết chết kẻ địch ở mức ổn.

“À, tại hạ tu hành Thái Âm Phế Kinh kiếm khí.” Vu Từ sờ bảo kiếm bên hông, giọng nói đầy tự tin: “Từ nhỏ kiếm đã theo bên người ta không rời, cũng có chút tâm đắc về kiếm đạo. Đạo hữu cũng vậy sao? Ngươi đã luyện được những tâm pháp gì?”

“Ta là kiếm tu, cũng có thể nói là có chút hiểu biết đối với kiếm đạo.”

“Kiếm tu?” Nét mặt Vu Từ có vẻ là lạ: “Hóa ra là ta đã múa rìu qua mắt thợ rồi.”

Những người còn lại cũng kinh ngạc nhìn Hàn Băng Ly.

Kiếm pháp mà Vu từ luyện cũng chỉ được xem như “pháp thuật”, nói đúng ra thì chỉ là một kiểu Luyện Khí dưỡng thần.

Kiếm tu thì không giống vậy.

Bọn hắn dùng kiếm làm căn bản tu hành, rồi từ đó tạo thành tu vi của bản thân.

Dùng chân khí ngày đêm dưỡng kiếm, đợi đến khi hình thành nên một thanh kiếm khí tồn tại ở đan điền, tồn tại trong lòng thì tương đương với Luyện Khí kỳ.

Phép vua thua lệ làng

Con đường này đi là "cực", kiếm đến cực độ, đạo đến cực độ. Vô cùng sắc bén.

Nếu so đấu kiếm thuật, chỉ sợ Vu Từ dùng một chiêu là có thể khiến đối thủ mất mạng.

Đạo tu hành có nhiều con đường, có khi dùng cả đời cũng không thống kê được có bao nhiêu con đường tu hành.

Còn có vô số con đường tu hành kỳ lạ, kiếm tu chỉ là một trong số đó mà thôi.

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, không biết đã đi tới phủ đệ của thành chủ từ lúc nào.

Cửa son cao lớn, hai con sư tử đá đen trợn mắt đen kịt nhìn bọn hắn. Hai bên có mười sáu binh lính mặc áo giáp đứng canh.

Trên cây trụ bằng đá cắm một cây cờ thêu chữ "Kim" màu đen đang đón gió tung bay.

Trạch viện khí phái này chính là phủ đệ của thành chủ.

Thành chủ Kim Dương của Bạch Dương thành chính là ở nơi này. "Phía trước là ai? Dừng lại ngay."

"Làm phiền các vị thông báo một tiếng, nói có người của Thông U quan đến xin gặp."

Vu Từ đứng ra nói.

Mấy thủ vệ nhìn nhau, không biết Thông U quan là cái gì.

Thấy mấy người này ăn mặc bất phàm mới đi vào thông báo. Nhưng cuối cùng mọi người vẫn không thể nhìn thấy

thành chủ. Thành chủ đã gần mười năm không xử lý sự vụ trong thành.

Địa điểm gặp mặt được sắp xếp ở Phong Sa các phồn hoa nhất trong thành.

Trong đình viện với lối bài trí cổ kính, thanh nhã lịch sự, mọi người được gặp một lão nhân.

Lão nhân râu trắng, làn da sạm mọc đầy đốm đồi mồi, hai mắt đục ngầu như một kẻ sắp chết.

"Khụ khụ, xin chào chư vị đạo hữu."

Lục Khiêm nhìn thấy lão nhân này, nỗi hoài nghi trong lòng cũng tiêu tán đi ít nhiều.

Thành chủ Kim Dương của Bạch Dương thành năm nay hơn một trăm bốn mươi tuổi.

Tu sĩ đạt đến Luyện Khí bình thường cũng chỉ đạt đến tuổi thọ không quá một trăm năm mươi năm.

Dù Kim Dương là tu sĩ Luyện Khí trung kỳ nhưng trông dáng vẻ hiện tại thì phỏng chừng kẻ mới đạt đến Luyện Khí đều có thể đánh bại người này.

Lục Khiêm cũng không hoài nghi hắn là giả.

Đầu tiên là tử khí phát ra từ hắn không phải giả, lục phủ ngũ tạng cực độ suy kiệt, còn sống cũng chỉ là ngọn đèn leo lắt.

Tiếp theo, tuổi này còn khỏe khoắn như thế, phỏng chừng ít nhất cũng đã đạt Dưỡng Thần kỳ.

Sự thật đúng là như thế, Kim Dương tối thiểu cũng là chấp sự ngoại môn, giết mấy chục người tính là cái gì.

Hơn nữa hắn còn lấy được tài nguyên tốt hơn nhiều so với Quỷ Diện Hoa, không cần che giấu.

Đám người Lục Khiêm không trực tiếp hỏi chuyện của Diệu Hương giáo, mà là hỏi về vụ nữ nhân mất tích trong thành.

Bọn hắn vừa trò chuyện vừa hiểu được sự phân bố thế lực trong thành. Bạch Dương thành chia làm ba thế lực.

Bạch Dương thành chủ, Ngũ Thông quan và Diệu Hương giáo.

Bạch Dương thành chủ và tôn tử Kim Anh là đạo sĩ Luyện Khí, Ngũ Thông quan nhiều đời đơn truyền nên chỉ có hai thầy trò.

Hai bên kết liên minh để đối kháng với Diệu Hương giáo có Luyện Khí hậu kì và năm cao thủ Luyện Khí.

"Mấy năm gần đây Diệu Hương giáo càng ngày càng quá đáng, khuếch trương thế lực vô tội vạ, mười hộ có chín hộ là có tín ngưỡng Diệu Hương giáo, thậm chí Vạn Thọ còn định động đến cả đạo quan." Vạn Thọ là tên thật của Diệu Hương giáo chủ, từ lời nói của Kim Dương thì có thể thấy hắn có nhiều điều bất mãn.

"Ý ngươi là việc Quỷ Diện Hoa cùng Hàn Băng Tằm Ti giảm sản lượng là do người này động tay động chân?"

Kim Dương có vẻ xấu hổ, hắn thở dài: "Ta hoài nghi là hắn làm nhưng lão phu ngu ngốc, không tìm được chứng cớ. Mong chư vị có mắt sáng, xin hãy tra rõ bộ mặt thật của người này."

Mấy người đang nói chuyện thì trong một phòng khác, một nhóm người cũng đang chú ý đến bọn hắn.

Có hai thanh niên ngồi cạnh cửa sổ, phía sau là hộ vệ và thư đồng.

Nam tử bên cửa sổ mặc hắc y, tóc dài xõa tung, vô cùng tiêu sái tuấn dật, nụ cười của hắn thì ngỡ như gió xuân thổi

vào mặt, vô cùng nhẹ nhàng thanh cao.

Nam tử đối diện hắn mặc trường sam màu hồng nhạt, sắc mặt tái nhợt, trông thì có vẻ như kẻ bị rượu và nữ nhân đào rỗng nhưng ánh mắt lại đầy tính xâm lược.

Một người chính là Vạn Minh, nhi tử của Vạn Thọ, người còn lại là cháu của thành chủ, Kim Anh.

Hai người cùng tuổi, lại đều là thiên tài trẻ tuổi, người ta thường gọi là Bạch Dương Song Bích.

"Vạn huynh, nhìn thấy nữ nhân vừa rồi sao? Chậc chậc, muốn chạm lấy đóa hoa xinh đẹp đó quá." Trong đầu nam tử mặc áo hồng phấn hiện lên một bóng hình xinh đẹp.

"Kim huynh, người của Thông U quan không dễ chọc, chúng ta đừng dây vào thì hơn." Vạn Minh cười nói.

"Hờ, đạo đồng bình thường mà thôi, nếu có chỗ dựa vững chắc thì cần gì phải bươn chải bán sức?"

Kim Anh cười khà khà, những lời của vạn Minh càng khiến hắn bất mãn: "Phép vua cũng thua lệ làng, dựa vào quan hệ giữa nhà ta và chấp sự, bọn hắn dám làm loạn sao?"

"Chờ một chút, để ta đi phá nát cái vẻ kiêu ngạo của bọn hắn."

"Mục đích của Kim huynh là muốn tiếp cận giai nhân?" Vạn Minh trưng ra vẻ mặt ta hiểu.

Kim Anh cười cười, lúc này lại thấy đám người Lục Khiêm xuống lầu. Hắn vội đứng dậy rồi bay xuống.

Hành thiện(1)

Gần như đúng lúc Kim Anh xuống lầu.

Một luồng sáng mờ phá không lao đến mang theo tiếng ù ù nho nhỏ. Nhanh chóng lao đến đúng chỗ đám người Lục Khiêm.

“Ha ha, các vị đạo hữu. không biết có thể luận bàn một chút không?” Kim Anh cất tiếng cười ngạo nghễ vang vọng khắp nơi.

Biến cố xảy ra quá đột ngột khiến mọi người đều không kịp phản ứng. Không ai ngờ được một nơi trông có vẻ an toàn như vậy lại bị tập kích.

Lúc này, Hàn Băng Ly phục hồi tinh thần lại liền cầm vào thân kiếm định rút ra đánh trả.

Nhưng người kia đã nhanh hơn nàng.

Vút!

Một đạo trường luyện màu xanh cắt qua không khí, phát ra tiếng nổ rít chói tai. Trường luyện xuyên qua ngọn lửa.

Ầm!

Âm diễm lập tức nổ tung!

Sau đó thanh trường luyện vẫn tiếp tục lao đến ngay chính giữa trán Kim Anh.

“Chư vị đạo hữu chậm thôi! Hiểu lầm cả!” Kim Dương nhìn thấy người này liền giật mình hô hoán.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trường luyện màu xanh bỗng lệch sang một bên. Kim Anh bị trường luyện sượt qua,

hắn có ngay một vết máu trên mặt.

Tia sáng kia trở về bên cạnh Lục Khiêm, ngoan ngoãn đứng yên giữa không trung.

Lúc này mọi người mới thấy rõ hóa ra thứ đó là một thanh trường kiếm toàn thân xanh biếc, thân kiếm còn có những hoa văn đang chuyển động.

Liếc mắt nhìn lại, từng tia sát khí nhào thẳng vào mặt, mi tâm bị đâm vô cùng đau đớn.

"Hình như là Âm Phù kiếm? Không nghĩ tới người này còn che dấu một chiêu như vậy." Hàn Băng Ly âm thầm kinh ngạc.

Xem ra nàng đã quá coi thường các đạo hữu khác.

Vốn tưởng rằng chỉ có Vu Từ có tu vi lợi hại một chút, không nghĩ tới Lục Khiêm còn có chiêu thức sắc bén như vậy.

Kim Dương bước nhanh đến trước mặt người trẻ tuổi đã sự đến sững người này, hắn vội vàng nói: "Anh Nhi, ngươi không sao chứ?"

"Gia gia, con không sao." Kim Anh vẫn kinh hồn bạt vía.

Giờ phút này như thể một giấc mộng.

Hắn không thể tưởng được mình bại nhanh như vậy, thực lực không kém nhau là mấy mà kết quả thì không đỡ nổi một chiêu của người ta?

Đây chính là thực lực của đệ tử thuộc đại phái sao?

"Còn không mau xin lỗi các vị đạo hữu!" Kim Dương tức giận đến râu ria vểnh hết cả lên, hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía đám người Lục Khiêm, cười cười làm lành: "Rất xin lỗi chư vị, tên tiểu bối nhà ta không được dạy dỗ tốt, lão hủ thay hắn tạ lỗi với các vị."

“Không có việc gì, hiểu lầm thôi.” Lục Khiêm khoát khoát tay áo.

Đầu óc tên Kim Anh này hơi chập mạch thì phải, nói chung là kém xa gia gia của hắn.

Lục Khiêm khụt khịt mũi, nhíu mày.

“Có chuyện gì vậy?” Hàn Băng Ly chú ý tới sự khác thường của Lục Khiêm liền hỏi nhỏ.

“Không có gì, ảo giác thôi, chúng ta mau đi đi.” Lục Khiêm nói xong liền đi luôn.

Vạn Minh ngồi trên lầu nhìn thấy cảnh này thì vô cùng kinh ngạc, sau đó liền bật ra tiếng cười nhạo: “Bạch Dương Song Bích sao, ngươi cũng xứng ngang hàng với ta?”

Nhưng có thể khẳng định đám người Thông U quan mới tới không dễ chọc, nhất định phải trở về báo cho phụ thân biết tin.

Đám người Lục Khiêm đã quyết định sẽ gióng trống khua chiêng mà hành động.

Lục Khiêm và Hàn Băng Ly phụ trách điều tra vụ thiếu nữ mất tích.

Những người khác đi thăm dò tình hình tại nơi sản xuất Quỷ Diện Hoa và Hàn Băng Tằm Ti.

Lâm phủ.

Trước sân viện rộng rãi có một nam một nữ đang đứng.

Biết được người đến phủ thành chủ, Lâm viên ngoại mang theo phu nhân vội vàng chạy tới.

“Xin hỏi đã tìm thấy nữ nhi của ta chưa?” Nữ nhân trung niên vội vàng hỏi.

“Rất xin lỗi hai vị nhưng vẫn chưa, chúng ta chỉ tới hỏi thăm tình huống thôi.” Lục Khiêm lắc đầu.

Nữ nhi của gia đình này đã biến mất vào ba ngày trước, và giống như những người khác, nàng bốc hơi một cách yên lặng.

“Phải làm sao bây giờ.” Lâm phu nhân đỏ mắt, nàng ta khóc thành tiếng: “Châu Nhi của ta!”

“Ngày nàng ấy mất tích có gì chuyện kì lạ gì không? Gần đây ngươi có đắc tội với ai không?” Hàn Băng Ly cũng thương cảm cho bậc phụ mẫu này nên giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn nhiều.

“Chúng ta luôn làm việc thiện để tích đức cho con cháu, nào có đắc tội với ai.” Lâm viên ngoại đau lòng nói: “Cho dù có hận có oán cũng nên đổ lên đầu ta chứ, sao lại tìm tới nữ nhi đáng thương của ta.”

Lâm Châu Nhi làm người thiện lương, dung mạo yêu kiều, người đến cầu thân nối liền không dứt.

Ngày thường nàng cũng thích cứu trợ người nghèo, người nghèo quanh vùng đó còn coi nàng như cha mẹ tái sinh.

Sao người như vậy lại kết thù với ai được.

Nhưng một ngày, nàng lại biến mất một cách bí ẩn trên đường về nhà, cứ như đã bốc hơi khỏi thế gian.

Vừa nghĩ đến kết quả có thể xảy ra với nữ nhi là hai vợ chồng tan nát cõi lòng. “Đi thôi.” Lục Khiêm nói với nữ tử.

Xem ra cũng không hỏi được điều gì khác.

Hai người hỏi mấy nhà cũng không hỏi ra cái gì.

Hành thiện(2)

“Ngươi có phát hiện ra vấn đề gì không?” Trên đường đi, Hàn Băng Ly bỗng nhiên nói với hắn.

“Những người mất tích này đều rất xinh đẹp, hơn nữa còn có đặc điểm là lương thiện tốt bụng?”

“Còn có một đặc điểm khác nữa… đều là thiếu nữ chưa chồng.” Hàn Băng Ly mỉm cười: “Có lẽ là tu sĩ cần lấy âm bổ dương nên người ở Bạch Dương thành không bắt được kẻ gây chuyện.”

“Nếu không thử dùng kế dẫn rắn ra khỏi hang? Nhưng ngươi phải sửa sang lại bản thân đã, tên đó thấy ngươi như vậy có mà chạy luôn.”

Lục Khiêm cũng cảm thấy câu này có lý, nói xong liền đưa ánh mắt nhìn sang nữ tử bên cạnh.

Hàn Băng Ly đỏ mặt, bực bội dậm chân, trách mắng: “Sao ngươi không tự đi đi.”

Dứt lời lại cảm thấy hành vi vừa rồi của bản thân sao mà nũng nịu, giống như đang hờn dỗi đối phương lại vội vã trở về bình thường.

“Ta cũng muốn, nhưng ta không có điều kiện đó.” Lục Khiêm buông thõng tay rồi nói với giọng bất đắc dĩ.

Ban đêm.

Đường phố đèn đuốc sáng trưng, đám đông vẫn đông vui như cũ, tiếng người bán hàng rong rao hàng không ngừng.

Thịt kho thơm, mì thơm, xiên thịt nướng cũng tỏa ra hương thơm nồng nàn vây quanh chóp mũi, làm cho người ta chảy nước miếng ròng ròng.

Một nữ tử mặc cung trang màu đỏ, mặt mày tinh xảo như họa chậm rãi bước đi giữa hàng người, hấp dẫn ánh mắt bao kẻ.

Nho sĩ bên cạnh là một nam tử, tuấn dật tiêu sái, khí độ bất phàm.

Tiểu thư chốn khuê các đang dạo bước bên đường nhìn thấy đều lấy quạt che mặt, len lén nhìn.

Hai người sóng vai bước đi, tựa như kim đồng ngọc nữ, khiến người bên cạnh cũng xấu hổ.

Nhưng khu chờ quá đông đúc đã khiến hai người lạc nhau.

Nữ tử mặc cung trang trông có vẻ lo lắng, nàng liên tục nhìn đông rồi lại nhìn tây để tìm kiếm bóng dáng nam tử.

Đột nhiên, con hẻm bên cạnh truyền đến tiếng ồn ào.

Hàn Băng Ly giả trang thành nàng mặc cung trang nhìn theo nơi phát ra tiếng động.

Chỉ thấy một đám trẻ đang cầm cành cây và mấy hòn đá để bắt nạt một kẻ ăn mày già cả dơ bẩn.

Người ăn mày già nằm sấp trên mặt đất, trên khuôn mặt ngăm đen dính đầy vết máu bị cành cây quẹt xước, trên trán cũng có máu tươi đầm đìa, có vẻ vô cùng thê thảm.

“Lão già ăn mày, đứng lên!”

“Lão ăn mày, ha ha!”

Lão ăn mày vô lực xua đuổi đám trẻ con này.

Nhưng hành động đó lại càng khiến cho đám nhỏ vui hơn, chúng tiếp tục trêu chọc lão ăn mày giống như trêu một con

chó.

Cạch!

Bát cơm của lão ăn mày bị đá đổ, thức ăn thừa bên trong đổ tung tóe. “Soạt soạt…”

Tên ăn mày lo lắng, miệng ấp úng, không ngờ lão bò lại gần chỗ cơm trên mặt đất rồi vùi đầu liếm thức ăn rơi vãi.

“Ha ha, hắn giống một con chó vậy.”

Đám nhóc bật cười khanh khách.

Có đứa còn cởi quần rồi tiểu vào thức ăn của lão.

Tên ăn mày có vẻ rất đói nên vẫn ăn ngấu nghiến chỗ cơn thừa đó. “Đám nhóc ở đâu lại không có giáo dưỡng như thế, mau đi đi!” Hàn Băng Ly thấy thế cũng không đành lòng bèn tiến lên quát lui đám trẻ. Bọn trẻ nhìn thấy có người lớn đến liền cười khúc khích bỏ chạy.

“Ngươi ăn cái này đi.” Hàn Băng Ly ngồi xổm xuống, đặt một chiếc móng heo mới mua xuống trước mặt lão ăn mày.

“Cảm ơn nữ Bồ Tát! Lão ăn mày vừa cười vừa khóc, không ngừng dập đầu nhưng không ngăn nổi cơn thèm mà nuốt nước miếng, sau đó liền cắn từng miếng lớn lên chiếc móng heo kia.

Hàn Băng Ly để lại mấy đồng bạc rồi cũng đứng dậy rời đi.

Số tiền này đủ để lão ăn mày mua được một bộ quần áo tốt và mấy mẫu ruộng để sống qua ngày.

“Nữ Bồ Tát, xin chờ một chút.”

Hàn Băng Ly vô thức quay đầu lại, chỉ thấy ánh mắt lão ăn mày trong veo, bên trong ẩn chứa tia sáng khi vừa thực hiện được điều gì.

Vút!

Một ít bột gì đó vẩy ra khỏi tay áo của lão ăn mày, một luồng khói đen đập vào mặt nàng.

Khói đen phun vào mặt Hàn Băng Ly.

Nàng bỗng cảm thấy đầu óc quay cuồng, trời đất xoay tròn, không phân biệt được đông nam tây bắc.

Trên không trung vang lên tiếng phá không, dây thừng buộc chặt cơ thể nàng, càng giãy dụa càng siết chặt.

"Ngươi to gan!" Hàn Băng Ly kêu lớn, nhưng âm thanh phát ra lại dịu dàng và nũng nịu vô cùng.

Hiện tại nàng mới biết bản thân đã mắc bẫy, thừa dịp còn tỉnh táo liền vội vàng điều động lực lượng.

Ầm ầm!

Kiếm khí ở đan điền bắt đầu khởi động!

Bờ môi son của Hàn Băng Ly khẽ nhếch lên, thổi ra một luồng khí màu trắng. Luồng khí ấy hóa thành một con rồng tạo từ khói, rồng gầm lên một tiếng dài.

Chỉ chớp mắt kiếm ý lạnh thấu xương, hàn khí bức người khiến bức tường xung quanh nhanh chóng kết băng.

Con rồng trắng như một con cá nhỏ nhanh nhẹn xoay quanh cơ thể nàng, dây thừng chắc như bằng thép tôi luyện lập tức đứt lìa.

Hàn Băng Ly vừa mới thoát khỏi vây khốn thì lại có một thứ mùi hôi thối xông vào mũi.

Cực Âm chi địa(1)

Lão ăn mày hết sức nhanh nhẹn, tay cầm một cây thiết bổng đập mạnh vào đầu nàng.

“Khà khà, thế mà lại là một nữ tu, trúng khói gây mê của ta rồi mà vẫn có thể phát huy ra ba phần thực lực.” Lão ăn mày cười dâm tà: “Chậc chậc, hôm nay ta sẽ nếm thử mùi vị nữ tu, ngã!”

Thiết bổng rơi xuống!

Giờ có muốn tránh né đã không còn kịp nữa.

Hàn Băng Ly nhìn cây gậy sắt sắp hạ xuống đỉnh đầu mình, trong lòng không khỏi nhớ tới Lục Khiêm.

Tên này nói sẽ giả vờ đi lạc thôi, nhưng không phải là hắn lạc thật rồi chứ? Cũng phải tự trách nàng, thấy lão ăn mày như vậy là lập tức quên mất cảnh giác. Đột nhiên, một cây búa đồng khổng lồ như đầu người đánh bay thiết bổng.

Lão ăn mày lập tức ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt lão là một gã tướng quân thân cao một trượng, mình khoác giáp vảy cá, đầu đội mũ cánh phượng, mặt hồng như ngọc.

Tướng quân nhếch miệng cười, lão ăn mày cảm thấy hai mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Lục Khiêm đứng phía sau vị tướng quân mặc giáp vàng cười cười với nàng. “Cái gì đây?” Hàn Băng Ly nhìn vị tướng quân kia, ngạc nhiên nói. “Ồ, người giấy mà thôi.”

Lục Khiêm phất tay, tướng quân mặc giáp vàng bỗng hóa thành tro tàn.

Sau khi đột phá Luyện Khí kỳ, chiều cao của người giấy tăng vọt gấp đôi, dùng cũng thuận tay hơn.

“Ngươi vẫn luôn đi theo phía sau ta?”

Hàn Băng Ly bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, khuôn mặt ửng đỏ.

Biểu hiện của mình thật sự là quá mất mặt, bị một lão ăn mày không đến Luyện Khí bắt nạt đến mức này.

“Đúng vậy. Tác chiến chính diện, hắn không đỡ nổi một chiêu của ngươi đâu, nhưng do ngươi không đủ kinh nghiệm thôi. Làm việc gì cũng cần để ý xung quanh, lần sau mà mắc bẫy thì không biết có ai cứu ngươi không.” Lục Khiêm nói.

Hàn Băng Ly vừa nhìn đã biết là người có gia thế, chưa từng trải qua nỗi khổ nhân gian.

Ăn mày là kẻ chịu nhiều khổ đau nhất, nhưng một khi có cơ hội cũng sẽ là kẻ lừa ngươi đau nhất.

Lục Khiêm đá đá vào người lão ăn mày đã ngất xỉu, nói:

“Ta nghĩ chúng ta tìm được hung thủ thật sự rồi, người này lợi dụng lòng trắc ẩn của thiếu nữ vô tri rồi đưa họ vào chỗ tối đánh thuốc mê.”

Ngay sau đó, Lục Khiêm đánh thức lão ăn mày này dậy.

Hai vị tướng quân mặc giáp vàng đè chặt thân thể lão ăn mày.

“Xì, lão phu đã nhìn nhầm rồi, đúng là một đôi cẩu nam nữ.” Lão ăn mày oán hận nhổ một ngụm nước bọt, nhưng nụ cười trông khá thê thảm.

“Từ bây giờ, ta hỏi, ngươi trả lời.” Lục Khiêm cầm một cái bình ngọc rồi tung hứng từng cái một.

“Câu hỏi đầu tiên, những nữ nhân khác ở đâu?”

“Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?” Lão ăn mày trào phúng: “Ngươi giết ta thì sẽ không bao giờ tìm thấy đám người đó.”

“Ta bảo trả lời chứ không được hỏi.” Lục Khiêm thất vọng lắc đầu, ném bình ngọc cho người giấy.

Người giấy mở chai rồi đổ một ít bột màu xanh lá cây lên chân phải của lão ăn mày.

Xèo!

Có khói trắng bốc lên, chân phải chậm rãi hóa thành nước mủ. Một thứ mùi tanh hôi quanh quẩn khắp con hẻm.

“Á!” Lão ăn mày kêu lên những tiếng thê lương, âm thanh nghe thảm đến nỗi khiến người ta sởn cả gai ốc.

Hàn Băng Ly ngửi thấy mùi hôi thối liền nhướn mày.

Đạo hữu này dùng những thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, không hề hiền hòa như vẻ bề ngoài.

Nếu như nàng biết những việc Lục Khiêm đã trải qua thì sẽ biết vì sao hắn lại tàn nhẫn như vậy.

Tất nhiên, nàng không phản đối hành vi này.

Đối phương là địch, đối phó với kẻ địch thì tàn nhẫn một chút cũng không sao.

“Đây là Hóa Cốt tán được tinh luyện từ nấm Phụ Cốt, ngươi là người đầu tiên hưởng thụ nó đấy.” Lục Khiêm khẽ cười.

“Ta hỏi lại, những người đó đang ở đâu?” ”

“Không biết.”

Xèo!

Tiếp tục là một luồng khói xanh bốc lên, cả chân phải của lão ăn mày đều hóa thành nước mủ.

“Ta thực sự không biết mà! Bọn chúng đến đón người rồi, ta không biết những kẻ đó đi đâu nữa.”

Nỗi đau thấu xương khiến lão ăn mày không còn kháng cự nổi nữa.

Lão ăn mày mê muội sắc đẹp, sau khi hưởng thụ sẽ đưa những nữ nhân đó cho một số kẻ thần bí.

Khói gây mê kia cũng lấy từ chỗ đám người thần bí đó.

“Những người đó là ai?”

“Diệu Hương giáo, tiểu nhân vô tình nghe được bọn hắn nói chuyện, là người Diệu Hương giáo, hự! A!”

Bỗng nhiên, lão ăn mày biến sắc, cả người chuyển sang màu đỏ thẫm, gân xanh nổi lên.

“Tránh ra!” Lục Khiêm quát.

Ầm ầm!

Lão ăn mày nổ tung, máu thịt văng tung tóe, máu thịt bầy nhầy tràn ngập con ngõ nhỏ.

“Đi tìm đám Vu Từ, ta có một loại dự cảm không ổn.” Hàn Băng Ly nhướn mày.

Có vẻ trông thân thể của lão ăn mày đã có một loại cấm chế.

Hai người liếc nhau, nhanh chóng hóa thành một chiếc bóng bay lượn giữa những căn nhà rồi biến mất ở xa xa.

Lục Khiêm bám sát theo Hàn Băng Ly, Chân Thủy chi lực màu đen quấn quanh cơ thể hắn.

Âm Quy Chân Thủy thỉnh thoảng tăng cường thân thể.

Cực Âm chi địa(2)

Thân thể hắn đã vượt xa cường giả cùng cấp, đao binh bình thường không thể làm hại đến hắn.

Tuy rằng cảnh giới Luyện Khí vẫn thấp hơn nữ tử bên cạnh một chút, nhưng nhờ có thân thể cường đại nên vẫn có thể đuổi kịp.

Hàn Băng Ly khá kinh ngạc.

Nàng không biết Lục Khiêm còn che giấu bao nhiêu thủ đoạn, người này giống như một chiếc hộp bí ẩn lớn vậy.

Hai người cứ bám theo nhau, một trước một sau, cuối cùng cả hai đi tới một khu rừng.

Bóng đêm yên ắng, gió lạnh gào thét.

Trên núi thỉnh thoảng lại sáng lên những đốm lửa xanh.

Gió lạnh cắt qua da thịt, không khí thảm đạm giống như địa ngục nhân gian.

Ngọn núi này không lớn, nhưng quay lưng về phía mặt trời nên đã mọc lên một loại hoa có hình thù kỳ quái.

Trông vẻ ngoài thì hơi giống hoa hướng dương, cánh hoa to bằng bàn tay, nhụy hoa là một khuôn mặt nhắm mắt có một màu xanh gần như trong suốt.

Gió nhẹ thổi qua, cánh mũi của mặt người chun lại, như thật như ảo.

Trên cánh hoa màu xanh lá cây có một con sâu trắng bằng ngón tay cái, có con đã quấn kén quanh mình.

“Quỷ Diện Hoa, có công hiệu dưỡng thần an hồn, có lợi cho việc Luyện Khí hóa thần. Hàn Băng Tằm Ti, loại tơ không sợ nước sợ lửa, có thể dùng để chế thành pháp bảo hộ thân.”

Hai mắt Lục Khiêm hơi tỏa sáng, vận chuyển thuật chế dược để giám định thông tin về vật trước mắt.

Ở giữa rừng hoa là một tòa tế đài dài chín trượng, cao năm thước. Đám người Vu Từ đang đứng trên đó.

Hai người cũng đi lên.

Mặt trên của tế đàn dùng những sợi dây đồng ánh vàng để tạo nên một pháp trận phức tạp.

Ở giữa là một cái hố lớn sâu không thấy đáy.

Một cỗ âm khí ngút trời đập vào mặt.

“Tìm thấy ai chưa?” Vu Từ hỏi.

“Tìm được, là do Diệu Hương giáo giở trò, nhưng người đã chết.” Lục Khiêm cười thay lời chào hỏi Kim Dương.

Kim Anh đứng sau lưng có vẻ không phục, nhưng chắc là sợ bị đánh sợ hãi nên không dám buông lời cay nghiệt.

“Cái gì đây?” Hàn Băng Ly nhìn tế đàn rồi hỏi.

“Quỷ Diện Hoa cần sinh trưởng ở nơi cực âm, tế đàn này có tác dụng củng cố cực âm.” Một ông già gầy gò nói.

Người này là quan chủ của Ngũ Thông quan, người quản lý mảnh cực âm này.

“Mỗi năm chúng ta hiến tế cho hai mươi bé trai và bé gái để đảm bảo đất đai nơi này giữ được âm tính.” Quan chủ của Ngũ Thông quan chỉ vào chỗ xương cốt rồi nói.

“Tất nhiên, cha mẹ chúng đều tự nguyện.” Kim Dương tiếp lời, hắn cười nói: “Mạng người không đáng giá, mạng của

những đứa trẻ càng không đáng giá. Một đồng tử có giá trăm lượng hoàng kim, người ta xếp hàng bán con kia.”

Trăm lượng vàng ròng đủ cho một gia đình năm người bình thường sống sung sướng hai trăm năm cũng không thành vấn đề.

Thời đại này, trẻ sơ sinh dễ chết non, có nhà ai chưa từng có trẻ con chết.

Hầu hết mọi người đều quen với việc này, buổi sáng đứa trẻ vừa chết, buổi chiều chôn cất sau đó vẫn đi làm việc bình thường đi.

Hàng năm cứ đến ngày tế lễ là lại hình thành dòng người tấp nập, nhao nhao hiến con, thậm chí tranh cũng tranh không được.

Thậm chí còn xảy ra tranh chấp, hạ giá, có người chỉ cần năm mươi lượng, có người muốn mười lượng.

Kim Dương không muốn phá lệ, cuối cùng rút thăm quyết định.

Người rút được mừng như điên, hắn được chọn đồng nghĩa với việc từ nay về sau có thể sống trong giàu có, ăn sung mặc sướng.

Cái giá phải trả chỉ là một đứa trẻ.

Lục Khiêm chợt nghe được những lời này, trong lòng không hiểu sao có chút không thoải mái.

Hắn bỗng sinh ra cảm giác đồng loại tương tàn.

Giống như những kẻ đó đã biến thành lợn thành chó, cuối cùng biến thành phân bón cho đất.

Kiếp trước thậm chí kiếp này, đều là lần đầu tiên hắn nghe được chuyện tương tự như này.

Thông U quan giàu mạnh nên đây là lần đầu tiên hắn trực diện cảm nhận được.

Xung quanh hắn, không biết có bao nhiêu thành trì không ngừng truyền máu về phía đạo quan này.

Mỗi một vật liệu được sử dụng đều dính đầy máu người.

Loại cảm giác này không kéo dài bao lâu, liền biến mất vô tung vô ảnh.

Dù sao mình cũng là một trong những người có lợi ích, không cần phải giả bộ làm gì.

Nguyên tắc chọn lọc thôi, kẻ thích hợp sinh tồn thì sống, kẻ yếu mềm thì bị đào thải.

Chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ mới có thể không bị người khác coi như thịt cá.

"Vậy thì tại sao sản lượng hàng năm vẫn giảm?" Vu Từ hỏi.

"Lão phu cũng không hiểu, ta không tìm ra nguyên nhân." Quan chủ của Ngũ Thông quan cảm thấy hổ thẹn.

Phía sau hắn là năm cái bóng đen sâu thẳm.

Đây là ngũ quỷ.

Quan chủ của Ngũ Thông quan am hiểu dưỡng quỷ, hắn có năm con quỷ nghe theo hắn sai khiến, thần bí khó lường.

"Lão phu ngược lại cảm thấy mọi việc đều có liên quan đến Vạn Thọ, mấy năm gần đây, người này hành xử các lúc càng độc địa. Mới vừa rồi đám người Lục

đạo hữu đã điều tra được vụ mất tích có liên quan đến Diệu Hương giáo. Ta thấy đều do người này tham ô bảo vật."

Kim Dương tức giận: "Mấy ngày trước, tôn tử của ta là Kim Anh ta cũng bị Vạn Minh khiêu khích, mới đến quấy rầy

chư vị.”

“Ta chỉ muốn luận bàn cùng bọn hắn một chút mà thôi, người Thông U quan cũng ghê gớm lắm đâu.” Kim Anh không phục.

Kim Thiềm bái trăng (1)

“Im miệng, nghiệt súc, mặt mũi lão phu đều vì ngươi mà mất sạch.” Kim Dương giận dữ mắng, hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tôn tử của hắn cũng được coi là kẻ có tương lai, thực lực không tầm thường; đáng tiếc lại có cái tính tranh cường hiếu thắng, đầu óc không minh mẫn cho lắm

“Chờ đã! “Lúc này Đường Băng bỗng nhiên lên tiếng.

“Làm sao vậy, Đường đạo đồng, có phát hiện gì mới? Hàn Băng Ly hỏi. “Âm khí nơi này không tầm thường, đợi ta điều tra đã.”

Nói xong, Đường Băng nhắm hai mắt lại, trong miệng lẩm bẩm gì đó. Vút!

Gió lạnh thổi qua, tiếng gió như quỷ khóc sói gào t.

Ban đêm càng có vẻ âm u và thê lương.

Một đám mây đen che khuất mặt trăng, khuôn mặt Đường Băng ẩn trong bóng tối.

Mây đen dần dần tản đi, ánh trăng đầu tiên chiếu lên mặt Đường Băng. Mọi người phát giác, nữ tử trước mắt như đã thay đổi thành người khác.

Hai tròng mắt đục ngầu phát ra ánh sáng âm u, làn da đỏ như máu, lưỡi dài, răng nanh sắc bén, nàng ẩn mình trong sương mù, thân ảnh tựa như hư tựa thật.

Giống như ác quỷ trong địa ngục.

Trong nháy mắt Đường Băng biến thân, năm con quỷ phía sau quan chủ Ngũ Thông quan quỳ xuống, chúng run rẩy, không dám ngẩng đầu.

"Đây là…" Quan chủ Ngũ Thông quan như vừa thấy quỷ, ngón tay run rẩy chỉ vào Đường Băng: "Quỷ… Quỷ Mẫu đại thân pháp."

"Quỷ mẫu đại thân pháp?" Lục Khiêm không hiểu.

Sau khi Đường Băng sử dụng chiêu này, cảm giác khí thế của nàng thay đổi rất nhiều.

Thậm chí còn sánh bằng cao thủ Luyện Khí kỳ.

Xem ra Vu Từ dẫn theo Đường Băng đạo đồng tham gia hành động lần này không phải không có nguyên nhân.

"Quỷ Mẫu đại thân pháp, là một pháp thuật hết sức hà khắc." Quan chủ Ngũ Thông quan giải thích.

Đầu tiên, muốn trở thành người "thế thân" của quỷ mẫu, cần mệnh cách sinh ra vào giờ âm ngày âm.

Như thế mới có thể hấp thu âm khí của Hoàng Tuyền, dẫn Quỷ Mẫu nhập thể.

Người tu tập Quỷ Mẫu đại thân pháp sẽ có được năng lực hiệu lệnh quỷ vật, nói chung là một thuật pháp vô cùng mạnh.

Nhưng phương pháp này rất khó tu thành.

Trên người Quỷ Mẫu có âm phong từ chốn Hoàng Tuyền.

Người tu hành phương pháp này sẽ bị âm phong thổi quanh thân cả ngày, vô cùng đau đớn.

Giống như ngày đêm đều chịu khổ hình cứa thịt xẻ cốt, đau không muốn sống.

Rất ít người có thể tu luyện nó, đại đa số chỉ tu được nửa chừng đã không chịu nổi mà chết.

“Hóa ra là như vậy…” Lục Khiêm thầm than.

Trách không được Đường Băng nói trên đời này không có ảo thuật nào có thể mê hoặc nàng ta.

Mỗi ngày đều phải chịu đựng cơn đau như thế, tinh thần người đó phải kiên nghị vô cùng, vậy thì ảo thuật nào có thể mê hoặc được.

Nhưng hắn không ngờ một tiểu cô nương mà lại có tâm trí kiên nghị như thế, tính cách còn sáng sủa hoạt bát, Lục Khiêm tự nhận mình làm không được.

Bỗng nhiên, bên cạnh Đường Băng xuất hiện mấy bóng dáng mơ hồ, không biết nói gì bên tai nàng.

“Sườn núi cách đó hai mươi dặm có gì?” Đường Băng mở mắt ra, nhìn quan chủ Ngũ Thông quan.

“Đó là một cái bãi tha ma, đâu có thứ gì.” Quan chủ Ngũ Thông quan cũng tỏ ra nghi ngờ.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đi tới nơi vừa nói.

Nơi này cỏ dại mọc um tùm, khắp nơi đều là mộ bia.

Ma trơi trập trùng, âm phong thổi xiết.

“Quỷ hồn nói cho ta biết nơi này có người, có lẽ có thủ thuật che mắt, có ai có thể phá nó?” Đường Băng mở miệng nói, răng nanh trắng nõn vươn dài mang đến một mỹ cảm quỷ dị.

“Để lão phu.” Kim Dương bước ra một bước, chân khí cuồn cuộn, xiêm y tung bay.

Tóc hắn biến thành đỏ thẫm, một cỗ khí tức nóng rực đập vào mặt.

Ầm ầm!

Kim Dương tung nhanh hai quyền, hai đạo trường luyện màu đỏ thẫm bay ra. Nó đi đến đâu, cỏ cây khô héo đến đó, ánh sáng đỏ chiếu sáng cả bãi tha ma.

Võ công này là Viêm Dương khí công, chính là bí pháp căn bản của Kim Dương.

Sau khi đánh xong chiêu này, sắc mặt Kim Dương tái nhợt, hắn đứng thở hồng hộc.

Tuổi già sức yếu, dùng được chiêu này cũng không dễ gì.

Ầm ầm!

Đất đá bay loạn, âm phong tiêu tán.

Cảnh sắc trước mắt chợt biến đổi.

Bãi tha ma trước mặt bỗng biến mất.

Thay vào đó là một cung điện sang trọng.

Ánh trăng chiếu vào phần sân trống trước cung điện.

Một nam tử tuấn dật tiêu sái đang ngồi xếp bằng, ánh trăng vòng quanh thân thể, tựa như một dải lụa bạc.

Người đàn ông đội mũ đen, vành mũ buông rèm che mất nửa mặt bên phải. Bốn người mặc áo bào trắng, đầu đội mũ kiểu thư sinh đứng hộ pháp.

Người này là giáo chủ Vạn Thọ của Diệu Hương giáo mà Lục Khiêm đã gặp ở ven đường.

Vạn Thọ giơ cao hai tay, trán dán sát đất, thờ phượng mặt trăng.

Lúc này, mọi người nhìn thấy một hư ảnh của một con cóc khổng lồ xen lẫn hai màu vàng đỏ.

Kim thiềm bái trăng!

Không ngờ bản thể của Vạn Thọ lại là một con cóc.

“Thảo nào lại gọi là Vạn Thọ, khụ khụ.” Lục Khiêm nghĩ tới cái gì đó. Thủ thuật che mắt bị phá vỡ, năm người trước điện quay đầu lại.

Trong mắt Vạn Thọ bắn ra sát khí sắc bén, hắn nhìn Kim Dương, gằn từng chữ: “Ta nhượng bộ nhiều lần, vì sao hết lần này đến lần khác các ngươi vẫn cố chấp bày trò khiêu khích? Nếu muốn chết thì ta sẽ cho các ngươi được toại nguyện, đừng một kẻ nào mong thoát được!”

Kim Thiềm bái trăng (2)

Vạn Thọ vén rèm che mặt lên, mặt phải lại không phải da người mà là một cái miệng to mọc đầy răng nanh!

Vút!

Một đầu lưỡi màu xanh biếc lao vút ra rồi quấn lấy thân thể Kim Dương, sau đó cuộn về phía sau.

Rắc!

Da dẻ Vạn Thọ nứt ra, điên cuồng trướng lớn.

Con cóc khổng lồ cao chín thước, dài cả trượng, trên lưng mọc đầy mụn to như nắm tay, đầu lưỡi thè ra cuốn Kim Dương vào trong miệng.

Hắn cắn mạnh một cái!

Khặc!

Kim Dương không kịp phát ra tiếng kêu cứu đã bị cắn, thân thể nổ tung, máu bắn tung tóe, hai ba cái đã bị hắn nuốt vào trong bụng.

Vị thành chr trấn thủ Bạch Dương thành cả trăm năm đã hồn phi phách tán. “Gia gia!” Kim Anh hét lên trong tuyệt vọng.

“Kẹt kẹt, một người cũng không được đi!”

Phù!

Cóc kia phun ra một lớp sương mù màu xanh lá cây.

Bốn phía tràn ngập một mùi hương kì lạ, trên bầu trời xuất hiện một vầng trăng máu quay quái.

Mọi người ngửi thấy mùi hương kia cộng thêm bị ánh trăng chiếu rọi liền cảm giác được trời đất quay cuồng, trước mắt xuất hiện vô số ảo giác quỷ dị.

“Tỉnh!” Lục Khiêm quát.

Một số chai lọ phun ra từ tay áo hắn.

“Bên trong có Nhân Diện Đào Hoa Phục Thần tễ, dùng nó có thể tránh được ảo giác.”

Ngoại trừ Đường Băng thì những người khác đều có, sau khi ăn vào, quả nhiên không cảm giác được ảo giác.

“Hử? Các ngươi vẫn không chết? Các chàng trai, xông lên cho ta! “Cóc tinh cất tiếng cười ngoan độc, những người bên cạnh nhanh chóng thắp sáng pháp bảo, muốn giết đám người Lục Khiêm.

Ầm ầm!

Cóc tinh giậm hai chân xuống đất, mặt đất nứt ra vô số vết nứt như những đường mạng nhện.

Bên dưới vết nứt là một cái hố đen sâu thẳm và rộng lớn.

Bên trong hố lớn có vô số hài cốt.

Có bộ thi cốt đã phong hóa, có bộ thì vẫn còn mới tinh, trắng nõn không tỳ vết, thậm chí còn có huyết nhục chưa mục ruỗng kịp dính lại đó, có vẻ chỉ mới được chôn gần đây.

Con Cóc tinh này không biết đã hại tính mạng của bao nhiêu người. Thoát khỏi ảo cảnh mọi người, bọn hắn phải đối mặt với một đối thủ mạnh hơn.

Những đối thủ này không biết là người hay yêu, chúng ẩn nấp trong sương đen, lúc ẩn lúc hiện.

Trên người thỉnh thoảng phun ra một luồng sáng màu trắng đục. Nhanh hơn lửa cháy, nhưng lực sát thương cũng càng

mạnh. Có thể ăn mòn tất cả.

Trong khi đối phương phóng thích pháp thuật, mọi người phảng phất nhìn thấy một vầng trăng sáng từ từ dâng lên.

Chỉ một tích tắc, chiêu thức phóng đầy trời, mùi hương lạ xông vào mũi.

Trăng sáng rực rỡ và duyên dáng, khiến người ta muốn vứt bỏ tất cả để đi theo trăng sáng.

"Cẩn thận, đây là bí pháp độc môn Truy Nguyệt Tái Hiện quyết của Diệu Hương giáo, thuật này có thể phát ra dị hương, mê hoặc nhân hồn, khiến đối thủ không phân biệt được ta hay địch, không biết ta ngươi, trở thành con rối bị kẻ khác sai khiến."

Giọng nói của quan chủ của Ngũ Thông quan toát lên vẻ vội vàng. Vừa dứt lời, Vạn Minh giống như quỷ mị đã chạy tới sau lưng hắn.

Lưỡi kiếm phản xạ ra ánh trăng, đâm xuyên qua trái tim của quan chủ Ngũ Thông quan.

"Á!"

Quan chủ của Ngũ Thông quan chỉ kịp hét lớn một tiếng rồi hóa thành khói đen. Một con quỷ trong ngũ quỷ biến thành bộ dáng của quan chủ Ngũ Thông quan.

Ngũ quỷ chỉ còn lại có bốn con, con còn lại vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa, bởi vì nó đã làm quỷ chết thay.

"Súc sinh, nhận lấy đao của ta đi! Gừ!!"

Yến Hưng Liệt đã lâu không lên tiếng bỗng nhiên hét lớn.

Tiếng gầm chấn động núi rừng, chim thú chạy trốn, tựa như chúa sơn lâm xuống núi.

Đại hán mặt đen này trong miệng cắn một nắm hương khói đã rực cháy, trán buộc khăn đỏ, một chiêu có uy lực bổ đôi Hoa Sơn, đánh lui Vạn Minh.

"Hổ thần giúp ta!"

Yến Hưng Liệt nuốt chửng số hương đó, một tiếng hổ rống chấn thiên động địa.

Bỗng nhiên, cả người hắn mọc đầy lông hổ nhưng sợi nào sợi nấy sắc như kim thép, trán mơ hồ xuất hiện một chữ "Vương" màu đỏ như máu.

Liếc mắt một cái chỉ thấy giống như một con hổ hình người.

Hàn Băng Ly cũng rút ra trường kiếm trắng như tuyết nửa trong suốt, thân kiếm khẽ rung, phản xạ một con rồng trắng uy vũ.

Kiếm khí sắc lạnh nhào về phía con Cóc tinh kia.

Nàng và Vu Từ vây chặt con Cóc tinh.

Kim Anh cũng đã sực tỉnh khỏi nỗi bi thương quá lớn, nhanh nhẹn hợp tác cùng quan chủ Ngũ Thông quan để chiến đấu với một gã Luyện Khí hộ pháp.

Quỷ mẫu Đường Băng sai sử hơn mười quỷ vật đang đấu với một cao thủ Luyện Khí kỳ.

Yến Hưng Liệt vừa định đuổi theo Vạn Minh, lại bị người cuối cùng trong ba tên hộ pháp ngăn cản.

Thế cục trở nên hết sức căng thẳng, Hàn Băng Ly có vẻ đang đuối sức, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Nếu muốn phá vỡ bế tắc, phải xem những người khác có thể giải quyết đối thủ của mình rồi sang giúp những người khác hay không.

Ngược lại, mọi người sẽ bị tiêu diệt hết.

Người giấy âm hồn, thần tướng hộ pháp (1)

Lục Khiêm lại trở thành người ngoài cuộc.

Vừa định ra tay tương trợ, tiếng kiếm rung nho nhỏ truyền đến, hàn khí khiến lưng hắn đau đớn.

Vạn Minh giống như quỷ mị lại xuất hiện, mục tiêu lần này của hắn là Lục Khiêm.

“Nghĩ ta là kẻ yếu mà muốn bắt nạt sao? Bần đạo phải nhìn xem ai mới là kẻ dễ bắt nạt đây.” Lục Khiêm cười lạnh trong lòng.

Ù!

Một kiếm phù bay ra khỏi tay áo hắn, một lưỡi dao dài ba thước bắn ra.

Tam Sát Âm Phù kiếm vòng một khúc cua lớn trên không trung rồi đâm thẳng vào lưng Vạn Minh từ phía sau.

“Sao cơ?” Cảm thụ được kiếm ý nhào thẳng vào giữa trán, Vạn Minh kinh ngạc, thân hình biến mất trong sương mù, phi kiếm lướt qua cơ thể hắn.

“Xem ra ngươi đánh bại Kim Anh không phải là ăn may. Đạo hạnh cũng được nhưng không có gì hơn.” Vạn Minh khen ngợi.

Xoẹt!

Vừa dứt lời, trường kiếm trong tay hắn bỗng lóe sáng, Chùm sáng kia cắt vụn kiếm quang, biến thành hơn mười vầng trăng tròn, từ bốn phương tám hướng hạ xuống.

Lục Khiêm vươn tay ra, bốn người giấy hóa thành khói xanh. Bên cạnh hắn liền xuất hiện bốn người cầm khiên bảo vệ.

Rầm rầm rầm!

Kiếm quang đánh vào khiên, tia lửa bắn tung tóe.

"Ồ? Còn có chiêu này?" Một lần nữa Vạn Minh phải thốt lên kinh ngạc, hắn buộc phải tập trung nhiều hơn vào trận chiến này.

Cái tên này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, trông thì là kẻ yếu nhất nhưng lại ẩn giấu pháp thuật siêu phàm.

Quả thật, so với những người khác thì Lục Khiêm có vẻ quá mức bình thường.

Đường Băng có thực lực thấp nhất, nhưng sau khi hiện ra Quỷ Mẫu thuật thì không còn ai dám xem thường nàng nữa.

Cho dù Vạn Minh rơi vào trong đám quỷ cũng tin bản thân không sống yên được.

Yến Hưng Liệt ban đầu là kẻ kém nhất, nhưng chiêu thức mời thần nhập thân kia làm cho mọi người không dám xem thường.

Xoẹt!

Tam Sát Âm Phù kiếm xé tan không trung lao đến.

Trong sân ánh sáng rực rỡ, ánh sáng của đủ loại pháp thuật là vũ khí lóe lên, cực kỳ kịch liệt.

So sánh ra thì trông Lục Khiêm có vẻ hết sức nhàn nhã.

Hắn trốn dưới sự bảo hộ của bốn binh lính cầm khiên, bốn gã cầm kiếm ngẫu nhiên phóng thích một luồng hỏa diễm màu lục, đánh lén Vạn Minh một chút.

So sánh với mọi người đánh đến chết đến sống, Lục Khiêm quả thực là cực kỳ thích ý.

“Á, tiểu súc sinh, ta muốn ngươi chết!”

Lại bị một luồng hỏa diễm đánh vào trên người, ngọn lửa thiêu cháy mái tóc đen của Vạn Minh khiến tên này bùng nổ.

Ù!

Trường kiếm phát ra muôn vàn ánh sáng, tựa như thật như ảo, làm cho người ta không biết thân ở nơi nào.

Trước mắt xuất hiện rất nhiều ảo giác, vô số sự vật khủng bố cùng những thứ hấp dẫn nối tiếp nhau đến.

Chân trời xuất hiện một vầng trăng tròn, vầng sáng bắn ra bốn phía, thản nhiên hạ xuống.

Quanh thân Lục Khiêm bị một cỗ khí cơ khóa chặt.

Vầng trăng tròn này chính là sát chiêu của Vạn Minh - Truy Nguyệt Tái Hiện.

Ánh trăng hạ xuống, khí cơ bao phủ, giây phút kẻ trúng thuật chỉ nhìn thấy mặt trăng thì đồng nghĩa với việc đi đến tử vong.

Xì xì xì!

Người giấy bị ánh trăng chiếu rọi liền hóa thành một làn khói xanh rồi biến mất không còn tung tích.

Một tia hàn mang cách đầu Lục Khiêm không tới ba tấc, Vạn Minh xuất hiện, trong mắt mang theo ý cười trào phúng.

“Tiểu súc sinh, chết dưới chiêu này cũng coi như người có phúc ba đời.”

Nhưng đúng lúc này, Vạn Minh lại phát hiện nam tử trước mắt vẫn giữ nguyên thần sắc bình thản, ánh mắt bình tĩnh, hoàn toàn không giống người sắp chết.

“Không hay rồi!” Vạn Minh kinh hãi, lông tơ khắp người dựng đứng.

Hắn tận mắt nhìn thấy mười mấy con rắn vảy xanh từ trong miệng Lục Khiêm bay ra, quanh đầu rắn là mấy đám lửa quỷ quay cuồng.

Phá vỡ người giấy và phi kiếm.

Vạn Minh không nghĩ tới Lục Khiêm vẫn còn chiêu thức chưa dùng. Bởi vì đứng quá gần nên hắn không thể tránh nổi nữa.

“Á á!”

Răng rắn đâm xuyên qua da thịt, nọc độc âm hỏa rót vào cơ thể.

Vạn Minh phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu đó đau thương đến mức tất cả người ở đây đều quay đầu nhìn lại.

Vạn Minh chảy máu từ mắt mũi, miệng, tai, đâu đâu cũng là máu, âm hỏa đốt hắn từ trong ra ngoài, đốt hắn thành tro tàn.

“Minh Nhi!” Cóc tinh gầm lên giận dữ, nếu như ánh mắt có thể giết người thì có lẽ Lục Khiêm đã tan thành trăm mảnh.

“Đối thủ của ngươi là ta!” Vu Từ khẽ cười, màu vàng trên mặt chợt lóe rồi biến mất.

Phù!

Phế Kim kiếm khí màu đỏ phun lên thân kiếm, thế công sắc bén vài phần. Mặc dù vậy, Cóc tinh vẫn tiếp tục phun ra khí độc.

Lục Khiêm vội vàng tránh né, khí độc rơi vào một khoảng trống, mười thước xung quanh nơi đó đều hóa thành nước mủ.

“Đường đạo hữu, ta tới giúp ngươi!” Lục Khiêm phi thân bay đến bên cạnh Đường Băng.

Tuy rằng Đường Băng có thể sử dụng đám quỷ, nhưng vì đạo hạnh nông cạn nên lực lượng của quỷ hồn cũng không cao.

Nếu không phải có ưu thế về số lượng thì e đến hiện tại đã không còn mạng rồi. Có Lục Khiêm gia nhập, còn lại tam đại hộ pháp đồng loạt ra tau.

Cóc tinh tức đến nỗi kêu ồm ộp không ngừng, nhưng tất cả đều bị hai người ngăn lại.

“Chết!”

Cóc tinh ngửa đầu lên nhìn mặt trăng rồi thét dài, ánh trăng hội tụ, hình thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ.

Ầm ầm!

Quả cầu ánh sáng nổ tung, hào quang bắn ra bốn phía, đất đá bay tứ tung. Vu Từ và Hàn Băng Ly hộc máu bay ngược ra sau.

“Tiểu tử, ngươi giết nhi tử và đệ tử của ta, lão tử phải nuốt sống ngươi.” Cóc tinh không hề thừa thắng xông lên liều mạng với bọn hắn.

Chỉ chăm chăm nhảy đến gần Lục Khiêm, ánh mắt xanh biếc chứa đầy oán độc nhìn chằm chằm hắn, làm cho da đầu hắn tê dại.

So sánh với thân hình cao lớn của yêu quái, thân hình Lục Khiêm giống như con kiến nhỏ bé.

Người giấy cầm khiến đứng chắn ở trước mặt nó, nhưng chung quy cũng chỉ là tờ giấy rách.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lục Khiêm lâm vào tuyệt cảnh nguy hiểm nhất từ khi sinh ra tới nay.

Sinh tử trong giây lát lại giúp hắn bình tĩnh hơn bao giờ hết, tư duy chuyển động với tốc độ cao.

Nếu đỡ được đòn này mà không chết là có thể chạy trốn.

Nhưng đòn tấn công từ con cóc có thân hình cao lớn nhường này chắc cũng không nhẹ, ít nhất cũng phải chịu kết quả tàn phế, nghiêm trọng một chút có khi còn mất mạng.

Thứ hai là trực tiếp đánh trả ngay!

Trong giây lát mà Lục Khiêm đã nghĩ ra đối sách, tám tờ giấy bùa chú hóa thành khói xanh rồi biến mất, chỉ còn lại một người giấy hơn trượng đứng bên cạnh bảo vệ hắn.

"Đường đạo hữu, điều khiển quỷ hồn bảo vệ người giấy!"

Đường Băng hơi sửng sốt, lập tức chấp hành.

Vù!

Một cơn âm phong thổi qua.

Người giấy lập tức biến dạng, thân hình bằng giấy biến mất, thay vào đó là một đám tráng hán cao lớn có máu có thịt.

Thân cao hơn trượng, khí thế hùng vĩ, tựa như thần tướng hộ pháp bảo vệ người có đạo.

Người giấy hữu thân vô hồn, quỷ vật hữu hồn vô thân.

Cả hai kết hợp để tạo ra sự thay đổi về chất.

Tu sĩ luyện thể(1)

Cóc tinh lao thẳng về phía Lục Khiêm như một cỗ chiến xa uy mãnh không gì sánh được.

Mỗi một bước đi đều giẫm ra một cái khe sâu hoắm trên mặt đất với tốc độ cực nhanh khiến người ta hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Chân thân của Cóc tinh có sức lực ngàn quân, Lục Khiêm có thể ứng phó được không?”

Khoé miệng của Hàn Băng Ly chảy ra một vệt máu nhìn về phía Lục Khiêm.

Ngoại trừ phi kiếm, Lục Khiêm vẫn còn những thủ đoạn khác như Chiết Chỉ thuật và Hoá Xà pháp, khiến cho người khác thật sự không ngờ tới được.

Nhưng như thế vẫn còn kém một chút so với Cóc tinh đã đạt đến Luyện Khí hậu kỳ.

Vu Từ ôm ngực tựa vào một thân cây to, cũng nhìn về bên đó với vẻ mặt lo lắng.

Bây giờ dù hắn ta có lòng nhưng đã không còn sức nữa, đến khí lực để nhấc kiếm lên cũng không có.

Biểu hiện hôm nay của Lục Khiêm quả thật đã lật đổ những nhận thức trước đó của hắn ta về Lục Khiêm.

Thật không ngờ một người lại có thể nắm vững nhiều pháp thuật đến vậy.

Người bình thường một ngày vận công ba lần, dùng hơn hai canh giờ, cộng thêm thời gian ba bốn canh giờ để ngủ, thế

là đã hết nửa ngày.

Hơn nữa, vốn chức vụ của Lục Khiêm là chế dược, dùng thời gian còn lại để tu luyện một môn pháp thuật đã xem như là không tệ rồi.

Vốn dĩ y mời chào Lục Khiêm chỉ vì nhìn trúng năng lực chế dược của hắn.

Thật không ngờ bây giờ ngược lại phải nhờ Lục Khiêm mới giữ được tính mạng.

Cóc tinh nhảy lên thật cao rồi nặng nề đạp một chân xuống.

Vầng trăng tròn dường như lại sáng thêm mấy phần, vô số luồng sáng tụ hội lên trên người của Cóc tinh, thân hình của nó phình lớn lên mấy phần.

Uy lực của một cước này lớn đến mức khiến mặt đất hơi chấn động, cát đá tung bay.

"Giết!!"

Tám người giấy, nên gọi là hộ pháp thần tướng, đều giơ cao đao, thương, kiếm, kích, nghênh đón công kích từ chính diện.

Ầm.

Một cước này vừa đạp xuống đã làm chấn động bán kính cả trăm trượng xung quanh, khiến cho mặt đất nứt ra.

Trung tâm nơi Lục Khiêm đứng đã không còn thấy bóng người nữa.

"Hử?"

Vu Từ trừng lớn mắt, chỉ thấy chân của Cóc tinh không hề chạm đất hoàn toàn mà vẫn còn cách mặt đất ba thước, dường như bị cái gì đó chống lại.

Nhìn xuống dưới, hơn nửa thân người tám vị Đại Hộ Pháp Thần Tướng đã lún sâu vào trong đất, hai tay vẫn giơ cao, liều chết không để cho một cước này đạp xuống.

Lục Khiêm nằm sấp xuống đất, nơi khóe miệng lộ ra một nụ cười tự tin, hắn phun ra một chữ: "Phá!"

Ầm!

Tam Sát Âm Phù kiếm nổ tung thân kiếm ba thước, đâm thật sâu vào bàn chân của Cóc tinh.

Âm hoả nóng rực điên cuồng thiêu đốt trong cơ thể.

"A a!!"

Cóc tinh ăn đau thét lớn, vô thức nhấc chân lên.

"Đạo hữu, ta đến giúp ngươi!"

Yến Hưng Liệt nhảy chồm lên thật cao như một con hổ, lòng bàn tay vươn ra móng vuốt sắc bén.

Cắm vào trên lưng Cóc tinh rồi hung hăng cào xuống.

Phụt!

Một mảng lớn máu thịt bị kéo ra.

Bốn con quỷ của Ngũ Thông quan chủ dời một tảng đá đập vào trán của Cóc tinh.

Ngay sau đó là một quầng sáng trắng chói mắt.

Một con yên long trắng như tuyết dài hơn mười thước gào thét xông tới.

Nhìn kỹ sẽ thấy khắp người con yên long này đều do vô số những luồng kiếm khí lạnh lẽo dày đặc tạo thành.

Đi đến đâu đều sẽ khiến tất cả những thứ xung quanh đều tan thành bột mịn.

Sau khi sử dụng chiêu này, sắc mặt của Hàn Băng Ly đã tái nhợt và cả người y bắt đầu lung lay sắp đổ.

Yên long phát ra tiếng gầm chói tai rồi trực tiếp xuyên qua lồng ngực của Cóc tinh.

Ầm!

Thân thể của Cóc tinh ngã xuống đất một cách nặng nề.

Bỗng nhiên, mọi thứ đều trở nên yên tĩnh.

Cóc tinh cũng biến thành bộ dạng con người của Vạn Thọ.

Vạn Thọ khoác bạch y, khuôn mặt anh tuấn, dựa người vào một tảng đá lớn, trông vô cùng tuấn dật tiêu sái.

Thật ra đây không phải là hoá hình, mà là huyễn tượng.

Có lẽ là muốn để bản thân trước khi chết còn giữ được chút thể diện.

Nhớ lại đủ chuyện trong quá khứ, từ khi mới tu luyện cho tới bây giờ, đã trải qua biết bao đau khổ mà người khác không thể nào tưởng tượng nổi.

Hôm nay hết thảy đã tan thành mây khói, mọi thứ trở về không.

Vạn Thọ đắm chìm trong bi ai rồi phun ra ngụm lớn máu tươi, nhuộm đỏ cả y phục.

“Vì sao? Cao thủ của Thông U quan vì tu luyện pháp thuật mà đồ sát cả thành trì, mấy chục năm nay ta cũng chỉ giết ngàn người, đây đều là vì sinh tồn, cớ gì cứ phải đến gây phiền phức cho ta?”

Vạn Thọ tự mình lẩm bẩm, nhìn Lục Khiêm đang chậm rãi bước đến với vẻ bình tĩnh.

Sự trôi đi của sinh mệnh cũng cuốn đi những mối cừu hận và nỗi bất cam của hắn ta, trong lòng chỉ còn sót lại sự bình

tĩnh.

“Ta không biết.” Lục Khiêm ngập ngừng, chẳng biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào: “Có lẽ là do mạnh được yếu thua.”

“Hay cho cái gọi là mạnh được yếu thua, ha ha.”

Tu sĩ luyện thể(2)

Vạn Thọ bật cười thẳng thắn, biểu cảm ý vị sâu xa: "Hôm nay ta là thịt cá của người, hôm khác chẳng biết chừng ngươi sẽ cũng trở thành thịt cá của người ta. Ngươi thật sự cho rằng Thông U quan của các ngươi là một nơi tốt đẹp sao? Ha ha, lão phu đợi ngươi ở bên dưới."

Dứt lời thì hắn ta đã ngừng thở rồi hiện ra nguyên hình.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Pháp thuật của Đường Băng và Yến Hưng Liệt đều thu lại, hai người vô lực nằm trên mặt đất.

Những người còn lại bao gồm cả Lục Khiêm cũng chỉ đang cố gắng chống đỡ mà thôi.

"Đã phá được vụ án giảm sút sản lượng của hoa mặt quỷ và giết chết yêu quái Luyện Khí, mỗi người ít nhất có thể được chia năm mươi Đạo Công đó." Vu Từ thầm nghĩ khi trở về nhất định phải đổi một thanh kiếm tốt và một pháp môn điều dưỡng nội tạng.

Mặc dù kiếm khí Phế Kim rất mạnh nhưng nếu dùng nhiều sẽ gây tổn hại đến phổi.

Nếu không tiết chế điều dưỡng thì sau này ắt sẽ bạo bệnh mà chết.

Lục Khiêm ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang suy ngẫm.

Từ những điều hắn nghe thấy trong khoảng thời gian gần đây, Thông U quan rõ ràng không phải là môn phái ẩn thế

thanh tu gì mà là một con quái vật khổng lồ hút máu ngàn dặm xung quanh.

Đạo nhân Thông U cùng với các đại cao thủ bao trùm toàn bộ phạm vi thế lực.

Thậm chí là đồ thành luyện pháp.

Thật sự khủng khiếp đến rợn người.

Nếu như không muốn trở thành cá thịt mặc cho người ta tùy tiện bày bố vậy thì chỉ có thể tăng cường tu vi để tự bảo vệ mình.

“Ha ha…”

Kim Anh bên cạnh nhìn như đang bị thương chợt phá lên một tràng cười vui sướng.

Gương mặt hồng phấn, trung khí đủ đầy, nào có dáng vẻ như đang bị thương.

Hơn nữa khí thế trên người hắn ta đang không ngừng tăng lên.

“Bọ ngựa bắt ve chim sẻ đợi sẵn, các đạo hữu, các ngươi trúng kế rồi.”

Kim Anh cười gian tà, thân hình lóe lên vọt đến trước người của Cóc tinh.

Một kiếm phá vỡ hộp sọ, lấy ra một viên ngọn tròn rực rỡ ánh vàng.

“Chân thân của Vạn Thọ đã ẩn tàng nhiều năm, bần đạo đã tìm rất nhiều năm rồi nhưng vẫn không tìm thấy.” Kim Anh nhìn quanh bốn phía, trào phúng nói: “Yêu đan đến tay còn phải cảm tạ chư vị đạo hữu nơi đã đã trợ giúp.”

“Tu vi cường đại như vậy, rốt cuộc ngươi là ai?” Vu Từ không dám tin.

Những người khác đều mơ hồ như đang trong mộng, không ngờ người mà mọi người xem thường nhất lại che giấu tu vi sâu đến vậy.

Người này nào có phải là bao cỏ chứ.

Nghe những lời Kim Anh nói, rõ ràng bọn họ bị xem như là ngọn giáo, hắn ta mượn tay của bọn họ để giết chết Vạn Thọ sau đó giành lấy yêu đan.

"Chắc hẳn ngươi mới là thành chủ Kim Dương, Kim Dương ban đầu hẳn là tôn tử của ngươi đúng chứ?"

Lục Khiêm dùng vẻ mặt trấn định ném ra một tin tức động trời.

"Ồ? Ngươi cũng thông minh đấy? Không sai, ta mới là Kim Dương, Kim Dương ban đầu là tôn tử Kim Anh của ta."

Kim Dương ra vẻ tán thưởng nhìn Lục Khiêm: "Sao ngươi lại biết? Đoán sao?"

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra.

Ngẫm lại cũng phải, thành chủ trấn thủ Bạch Dương thành cả trăm năm, nhất định là một kẻ đa mưu túc trí sao lại có thể dễ dàng chết trong miệng cóc như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng những người khác đều thấy tuyệt vọng, lúc này đối phương đã bại lộ vậy thì cho thấy rõ là hắn ta có chỗ dựa vững chắc.

Hôm nay chết chắc rồi đây!

"Trên người ngươi có mùi thối, là mùi thối của kẻ tu luyện Uế Âm Độ Thọ công. Ta đã từng ngửi được mùi này trên người của kẻ khác. Tu luyện công phu kéo dài tuổi thọ này vậy chắc ngươi sắp chết rồi phải không?" Lục Khiêm nói.

Ngày đó nhìn thấy Kim Anh, Lục Khiêm thoáng cái đã ngửi ra mùi hương này.

Thành chủ Bạch Dương đã một trăm bốn mươi mấy tuổi, cũng sắp chết rồi.

Trên người của thành chủ "Kim Dương" không có mùi hương này, thế mà một tên trẻ tuổi như Kim Anh lại có mùi hương này.

Mấy ngày sau, Lục Khiêm đã để mắt đến hắn.

"Trước đây đúng là ta đã sắp chết rồi, nhưng bây giờ thì không." Kim Dương mỉm cười.

Ánh trăng chiếu rọi lên trên người hắn, hoa mặt quỷ xung quanh gào thét từng cơn rồi hóa thành tro tàn.

Từng đường vân đỏ thẫm sáng lên trên mặt đất, hình thành nên một trận pháp cực lớn.

Kim Dương bước đến trung tâm của trận pháp, lật lại trận pháp màu vàng để bảo vệ.

Hắn nhìn viên yêu đan và mọi người với vẻ mặt tham lam, thần tình kích động nói:

"Giờ Tý đã đến! Lực lượng của yêu đan Cóc yêu, cộng với tinh huyết của các ngươi, ta sẽ lấy hoá huyết nhập thể rồi đạt được huyết chủng Kim Thiềm Truy Nguyệt, ha ha ha!! Một khắc này, lão phu đã đợi sáu mươi năm rồi!"

"Tu sĩ luyện thể?"

Chuyện đã đến bước này, Lục Khiêm đã hiểu rõ toàn bộ ngọn nguồn.

Luyện thể cũng là một loại tu luyện.

Rèn luyện xác thịt, khai thác huyết mạch trên người mình.

Thượng cổ khi người cùng yêu sống cùng nhau, có người mang trong mình huyết mạch yêu tộc.

Luyện thể chính là không ngừng thuần hoá thăng hoa huyết mạch yêu tộc.

Tiêu Dao Quỷ Quân(1)

Lục Khiêm càng muốn gọi việc luyện thể này là "yêu hoá" hơn.

Một vài tu sĩ luyện thể trên người không có yêu huyết nên đành phải tìm một con đường khác đó là cướp đoạt huyết mạch.

Chắc chắn Kim Dương đã làm cách này.

Hắn ta đã nhìn trúng Kim Thiềm huyết trên người Cóc tinh, do tuổi già sức yếu vì thế đành mượn tay bọn họ để giết Vạn Thọ.

Lực lượng của yêu đan kích phát, hư ảnh của con cóc màu vàng kim xuất hiện trên bầu trời.

"Chuyện gì vậy, cơ thể của ta thật nóng!"

"Ta không động đậy được!"

Mọi người đều cảm thấy cả người vô lực, khí huyết cuộn trào như muốn trào ra khỏi người ngay tức khắc.

Lục Khiêm nhìn Kim Dương hắt cho hắn ta một chậu nước lạnh: "Phải rồi, quên nói cho ngươi biết, ta đã thêm một vài thứ trên trán của Nhân Diện Đào Hoa Phục Thần Tề đã đưa cho ngươi ban nãy, bây giờ đã sắp đến thời gian rồi."

"Cái gì! Trán… A!" Kim Dương cả kinh, bỗng thấy đau nhói nơi lồng ngực, chân khí bỗng chốc mất khống chế.

"Cái gì?" Kim Dương hoảng hốt tột độ, huyệt chiên trung của hắn ta đau đớn một trận, chân khí bắt đầu mất khống chế.

Nếu là bình thường rơi vào tình huống tẩu hỏa nhập ma thế này, phần lớn hắn ta sẽ ngồi xuống điều tức một lần.

Nhưng bây giờ lại không được.

Đứng giữa trận pháp, chỉ kéo một sợi tóc cũng sẽ khiến cả người rung động.

Ầm!

Trận pháp đỏ thẫm chợt lóe chợt tắt, hình ảnh Kim Thiềm trên không trung biến mất triệt để, tan thành sao sáng khắp trời.

Năng lượng tiêu tán bùng nổ.

Trong khoảnh khắc ấy cả bầu trời ngập trong sắc đỏ.

Bóng dáng của Kim Dương tựa như một miếng giẻ rách bay lên trời, rồi lại nặng nề rơi xuống đất.

“Ha ha ha!!” Lục Khiêm bỗng dưng cười phá lên, sự vui sướng trong lòng đã lên đến đỉnh điểm.

Sau đó hắn dùng một chút chân khí cuối cùng triệu hoán ra một người giấy.

Người giấy đến nhìn xem tên đó đã chết hay chưa, chưa chết thì bổ thêm một đao.

Trước tiên là chặt thành tám khúc, sau đó muốn châm chọc thế nào thì châm chọc thế đó.

Vẫn phải hiểu đạo lý nhân vật phản diện chết do nói nhiều.

Vèo!

Một luồng sáng màu đỏ xông thẳng lên trời tựa như một con cá linh động lóe đến trước mặt Lục Khiêm, nhập vào trán hắn.

“Ha ha, lão phu vẫn còn hậu chiêu, cơ thể này của ngươi, lão phu muốn lấy.” Ánh sáng màu đỏ truyền đến một ý niệm, chính là một tia thần niệm của Kim Dương.

Tốc độ của ánh sáng màu đỏ quá nhanh, Lục Khiêm căn bản không phản ứng kịp.

Không phải khinh địch, đối mặt với cao thủ Luyện Khí hậu kỳ.

Những gì nên làm hắn đều đã làm hết lão hồ ly này có nhiều hậu chiêu đến vậy hắn quả thực không thể làm gì hơn nữa.

Ánh sáng màu đỏ tiến vào trong não hải, Lục Khiêm ngay lập tức cảm giác được một ý niệm cường đại từ bên ngoài tiến vào trong đầu hắn muốn làm chim cưu chiếm tổ chim khách.

Bản thân hắn hiện tại hoàn toàn không có sức lực chống cự.

Thức hải, là một vùng hỗn độn hắc ám mênh mông, không biết sâu cạn, chẳng hay thời gian.

Kim Dương dần dần cảm giác được thân thể này, đang từng bước dung hòa với thần niệm, tự nhiên nảy sinh một loại cảm giác khống chế.

“Cơ thể này cũng bình thường, nhưng miễn cưỡng đủ dùng.” Kim Dương thầm nghĩ, sau đó trong lòng lóe lên một tia oán hận: “Chờ lão phu ra ngoài, nhất định sẽ băm các ngươi ra thành tám khúc.”

Nhớ lại một đời hắn ta thật sự đã trải qua nhiều gập ghềnh nhấp nhô nhiều sự thay đổi chóng vánh.

Hắn ta hận Lục Khiêm nhất, vào thời khắc quan trọng nhất đã khiến bản thân thất bại trong gang tấc.

Ước gì có thể lột da rút gân, để linh hồn hắn rơi vào âm hoả thiêu đốt ba trăm năm.

Đương nhiên, bây giờ thân thể này đã là của mình, không thể nào tự rút gân của chính mình được.

Lúc đang suy nghĩ thì ý niệm của Kim Dương đã vào nơi sâu nhất trong thức hải, chỉ có chiếm lĩnh được nơi này thì mới có thể chân chính khống chế cơ thể.

Mọi chuyện đã đến bước này rõ ràng Lục Khiêm đã không còn cách nào lật ngược tình thế nữa.

Mặc dù vấp phải khó khăn nhưng hắn ta vẫn là người thắng cuối cùng.

Đoạt xá một cơ thể chỉ có thể dùng được bảy năm, dù sao cũng là kẻ ngoại lai.

Trong thời gian bảy năm này hắn ta sẽ tiếp tục tìm kiếm phương pháp kéo dài sinh mạng khác.

Chuyện gì cũng đều có thể làm được.

"Hử? Đây là hình ảnh gì?"

Tiến vào nơi sâu nhất trong thức hải, hoàn cảnh bỗng trở nên không bình thường.

Trong thế giới mịt mù tăm tối, đại địa xám xịt mênh mông có một dòng sông hoàng kim dài óng ánh vắt ngang qua.

Nước sông hoàng kim chậm rãi chảy xuôi nối liền xưa và nay.

Nơi sâu trong thức hải chứa đựng huyễn tưởng chân thật nhất tốt đẹp nhất trong tận đáy lòng của con người.

Phần lớn là thế giới tràn ngập hương hoa và tiếng chim, hoặc là các loại sự vật mà mình khát vọng nhất.

Cho dù là kẻ đại gian đại ác thì nội tâm cũng có một mảnh thuần khiết.

Vì sao của Lục Khiêm lại như thế này, chẳng lẽ kẻ này thật sự u ám đến vậy?

Tiêu Dao Quỷ Quân(2)

Rào rào!

Bỗng nhiên nước sông cuộn trào.

Một con dị thú có vảy vàng kim trông giống cá lại tựa như rồng nhô đầu lên.

Con ngươi thẳng đứng lớn như cái cối xay nhìn chằm chằm vào Kim Dương, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, ngay sau đó là vẻ kinh hỷ.

Ào!

Dị thú cưỡi bọt sóng bay đến.

"Đây là cái gì? Sao trong thức hải lại có thứ này!!"

Vong hồn của Kim Dương hoảng hốt, trong lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Không lo được nhiều như vậy, hắn ta nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Rời khỏi thân thể của Lục Khiêm trước đã rồi nghĩ sau.

Bây giờ hắn hối hận vô cùng, rõ ràng có nhiều người có thể chọn như vậy, vì sao cứ chọn Lục Khiêm.

Rào!

Sóng gió nổi lên, dị thú đã xuất hiện trước mặt Kim Dương chỉ trong nháy mắt, thân thể uốn quanh mấy vòng, đôi mắt nhìn Kim Dương tựa như đang nói: Đã đến rồi muốn đi?

"Đau quá!"

Trước mắt Kim Dương tối sầm, đây là ý nghĩ cuối cùng của hắn.

Sau khi chiếm đoạt ý niệm của Kim Dương, bên trong Hoàng Tuyền Quan Tưởng Đồ sóng gió bỗng nổi lên.

Thân thể của Giao Long nhanh chóng to lớn lên, không ngừng sinh ra những dòng chân thuỷ đen kịt cuồn cuộn, phải qua một hồi thì tốc độ mới chậm lại.

Thế giới lại khôi phục vẻ yên tĩnh một lần nữa, tựa như chưa từng xảy ra.

Lục Khiêm khoan thai mở lớn hai mắt.

"Đạo hữu Lục, ngươi không sao chứ?" Đường Băng thân thiết hỏi.

Vu Từ và Hàn Băng Ly cũng đứng bên cạnh.

"Không sao, xảy ra chút chuyện nhỏ." Trong não hải của Lục Khiêm xuất hiện một đoạn tin tức.

Bây giờ không phải lúc suy ngẫm, trở về rồi xem.

Lục Khiêm lấy ra một ít Ích Khí tán trong bọc đưa cho mọi người.

Ánh mắt của Ngũ Thông quan chủ né tránh, rõ ràng rất khách khí.

Người của Bạch Dương thành đều đã chết hết, chỉ còn lại một mình gã, việc này khiến gã không có cách nào cảm thấy bớt sợ hãi.

Mặc dù Ngũ Thông quan chủ là cao thủ Luyện Khí trung kỳ, nhưng tu luyện Ngũ Quỷ Ban Vận pháp không phải là pháp thuật không chế địch.

Nếu như đám người này muốn động thủ với gã thì gã cũng chỉ có thể đưa tay chịu trói thôi.

Thế nên gã đã hạ mình thật thấp.

Còn có một người cũng trốn trốn tránh tránh, Lục Khiêm nghi hoặc: "Yến huynh, ngươi trốn làm gì?"

"Khụ khụ, có chút không tiện gặp người, hậu di chứng của Thỉnh Thần thuật." Yến Hưng Liệt xoay đầu qua, trên mặt mọc đầy lông hổ rậm rạp.

"Hoá ra là vậy, tại hạ trở về tìm xem có phương thuốc nào có thể giúp ngươi triệt lông hay không." Lục Khiêm không thể nhịn cười nổi.

Thỉnh Thần thuật này thật thần kỳ, có phải thật sự có thần hay không?

Quỷ ăn hương hỏa, thần ăn nến.

Hẳn là một loại quỷ nào đó, Lục Khiêm thầm nghĩ.

Cả đám người đều ngồi xuống điều dưỡng xong xuôi.

Thái Âm Thái Chân Thuỷ Đạo Dẫn pháp (Nhập môn: 750/1000)

Thang điểm công pháp tăng vọt ba trăm điểm, chỉ còn phải tu luyện khoảng hơn một tháng là đã có thể tiến vào tiểu thành.

Nhiệm vụ lần này quả thật đã kiếm được món hời lớn rồi, tổng cộng tăng đến bảy trăm điểm thuần thục.

Quả nhiên giết người phóng hỏa sẽ kiếm tiền nhanh.

Nếu cứ mơ hồ khắc khổ tu luyện thì e rằng phải đến một năm mới lên được tiểu thành.

"Trở về đạo quán phục mệnh đi, hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn." Vu Từ mặt mày hớn hở, mặc dù lần này gặp phải khó khăn, nhưng ít nhất không có thương vong.

Hàn Băng Ly gật đầu, thu lại trường kiếm, theo sau mọi người.

Tia nắng ban mai đầu tiên ló dạng từ phía chân trời.

Mặt trời nhô cao, bầu trời đỏ rực một mảnh.

"Đạo hữu Lục, lẽ nào ngươi đã phát hiện Kim Dương động tay với chúng ta từ trước nên mới hạ độc?" Hàn Băng Ly chợt hỏi.

"Này thì không có, mặc dù ta đoán ra thân phận của Kim Dương nhưng vẫn không biết hắn muốn làm gì."

"Không biết mà ngươi còn hạ độc?" Hàn Băng Ly trừng lớn mắt.

"Phòng ngừa vạn nhất thôi."

Có trời mới biết lão yêu ma đó muốn làm gì, hơn nữa kẻ tu luyện loại công pháp kéo dài sinh mạng này nào có phải thứ tốt lành gì đâu.

Nếu như thật sự độc chết quân ta thì người khác cũng không biết là hắn, cái nồi đen này cứ để cho Vạn Minh cõng là được.

Xuống dưới núi, ngựa của mọi người cũng mất tích luôn.

Đoán chừng là đã bị trộm mất hoặc là bị Kim Dương giết rồi.

Thế là mọi người dùng đủ thứ phương thức khác nhau để rời đi.

"Chư vị đạo hữu, ta đi trước đây, gặp nhau ở trước sơn môn."

Hàn Băng Ly gõ nhẹ vài cái, kiếm khí quanh quẩn khắp người, lại gõ nhẹ vài cái, đã biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Yến Hưng Liệt dường như đã hóa thân thành hổ báo đi xuyên qua khu rừng.

Còn lại hai người không rành thân pháp là Đường Băng và Vu Từ, chỉ có thể vận đủ chân khí để đi, vẫn còn nhanh hơn một chút so với đi xe ngựa.

Hai người đi rồi lại đi, chợt phát hiện ra không thấy bóng dáng của Lục Khiêm đâu nữa.

"Ủa? Đạo hữu Lục Khiêm đâu rồi?" Vu Từ nhìn trái ngó phải.

"Ở kia?" Đường Băng chỉ về phía trước với vẻ không chắc chắn lắm.

Chỉ thấy phía trước có một màn sương đen bốc lên mù mịt.

Trong màn sương, tám người giấy có tướng mạo khủng bố đang nâng một chiếc kiệu màu trắng, gò má đỏ hây hây, trên mặt treo một nụ cười quỷ dị, tốc độ nhanh nhẹn.

Từng bước vụt qua, không một tiếng động.

Âm phong từng trận, mây đen cuồn cuộn.

Âm u quái dị, hệt như quỷ vương xuất hành.

Hay cho một Tiêu Dao Quỷ Vương!

Động phủ phúc địa(1)

Sơn môn.

Mọi người xe nhẹ chạy đường quen quay trở lại Chấp Pháp điện, sau đó nộp lên chứng minh đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn thấy phần miêu tả nhiệm vụ, đạo sĩ trực hơi nhướn mày, cung kính mặc niệm mấy câu.

Vù vù vù!

Vô số kiến đỏ bay trên trời, trông như một đám mây mù sau đó hội tụ thành một hình người.

"Ta là Hữu quản sự của chấp pháp điện, những gì các ngươi nói là thật sao?"

Cách thức ra sân của quản sự chấp pháp điện quả thực là rất chấn động.

Để tiết kiệm thời gian, rất nhiều tu sĩ thường chọn ký gửi thần ý vào vật sống, hoặc là trên một số vật thể.

Thay mặt chính mình ra ngoài làm việc.

Mặc dù không thể chu toàn cả hai nhưng ít nhất vẫn đủ an toàn, tiết kiệm thời gian di chuyển qua lại.

Dị thú và vật phẩm dùng ký gửi đều vô cùng trân quý, muốn mua cũng không mua được vì khi vừa xuất hiện đã bị người khác săn đón mua ngay.

Hoặc là đến sau núi cùng với xuống núi thám hiểm, không chừng cón có thể gặp vận may.

"Tất cả đều là sự thật, mời quản sự hãy nhìn xem."

Có vẻ như Vu Từ đã có chuẩn bị từ trước, y lấy xác của Cóc tinh cùng với đầu lâu của đám người Kim Dương ra.

"Phát Đạo Công cho bọn họ, nhiệm vụ cơ bản năm Đạo Công, phần thưởng phát sinh của nhiệm vụ thêm bốn mươi lăm Đạo Công."

Quản sự chấp pháp kiểm tra một lượt sau đó để đồ xuống rồi rời đi.

Trừ khi là yêu cầu của nhiệm vụ, bằng không những vật phẩm mà đạo sĩ lấy được trong quá trình thực hiện nhiệm vụ đều thuộc về bản thân.

Cũng không thể trách Chấp Pháp điện làm to chuyện như vậy.

Dù sao việc một đạo sĩ Luyện Khí sơ kỳ giết chết hai Luyện Khí hậu kỳ và một số tu sĩ trung kỳ này quả thật quá mức khủng khiếp làm người ta rợn hết cả người.

Bất kể là ai cũng khó mà tưởng tưởng nổi.

Trên mảnh đất trống, năm người Hàn Đường, Vu Yến Lục cùng nhau tề tựu.

"Đạo Công đã được phát, nhiệm vụ lần này Lục Khiêm có công lớn nhất, Hàn Băng Ly thứ hai, để bọn họ chọn trước hai thứ."

Vu Từ nói với mọi người, sau đó y cùng với Yến Hưng Liệt mở bọc trên người rồi đổ ra một đống đồ.

Thi hài của Cóc tinh, mấy chai thảo dược, phù lục, đao thương kiếm kích, cùng với một số kim ngân châu báu.

Kim ngân châu báu chia đều.

Công pháp mỗi người sao chép một phần.

Chỉ tiếc là không có Viêm Hoả Khí công cùng với phép luyện thể của Kim Dương.

Lão già này quá xảo quyệt, chẳng biết gã đã giấu đi đâu rồi.

"Vậy bần đạo từ chối thì bất kính rồi."

Lục Khiêm tiêu sái chắp tay, chọn mắt và nọc độc của Cóc tinh.

Là đại yêu Luyện Khí, hai thứ này trên người Cóc tinh vô cùng có giá trị làm dược liệu. Nếu đem đi bán thì cũng bán được hẳn mười mấy Đạo Công.

Hàn Băng Ly chọn một chai Biên Bức Tiềm Hành hoàn, ăn vào có thể che giấu mùi của bản thân cùng với chủy thủ bằng thép rèn, giá trị tổng cộng tám Đạo Công.

Những thứ còn lại để những người khác phân chia.

"Đạo hữu, ta xin phép ra về trước. Có duyên sẽ gặp lại."

Hàn Băng Ly nở nụ cười, bàn tay trắng nõn ngọc ngà, trao đổi hạc giấy truyền tin với mọi người.

Sau khi hào quang lóe lên thì bóng người đã biến mất ở phương xa.

"Hẹn gặp lại đạo hữu! Muốn mua vũ khí thì nhớ đến tìm ta!" Yến Hưng Liệt để lại cách thức liên lạc rồi rời đi.

"Hẹn gặp lại!"

Mấy người trao đổi hạc giấy liên lạc rồi tản ra đường ai nấy đi.

"Cộng với ban đầu thì tổng cộng có năm mươi Đạo Công, phải chi tiêu thế nào đây nhỉ." Lục Khiêm rơi vào trầm tư.

Chỗ này tương đương với năm mươi lăm tháng lương cơ bản của đạo sĩ.

Pháp thuật khẳng định đã đủ rồi, tham quá lại hoá dở.

Muốn mua bảo mã dị chủng thì không đủ, ít nhất phải tốn một trăm Đạo Công.

Chẳng biết từ lúc nào Lục Khiêm đã đi đến Dược sơn.

Cánh rừng hoa đào hoa đào đang nở rộ vô cùng rực rỡ tươi tốt.

Một lão đầu hơn năm mươi tuổi thân hình gầy gò, mặc đạo bào màu xanh đang ngồi uống rượu một mình.

Lý Độ nhìn về phương xa nơi có tòa kim điện trên đỉnh núi cao nhất.

"Lý sư phụ, ta về rồi đây." Lục Khiêm hành lễ.

Nghe nói toà Lôi Hoả Kim điện ở phương xa là nơi ở của Thông U đạo nhân, là một trong những cấm địa hàng đầu của Thông U. Vì sao Lý Độ lai nhìn về nơi đó?

"Ồ, ngươi đã về rồi."

Lý Độ quay đầu lại, dùng tay áo lau sạch vết rượu trên chòm râu dê: "Ồ? Đạo hạnh rất thâm hậu, hẳn là đã gặp được kỳ ngộ."

Lục Khiêm kể lại những chuyện đã xảy ra, lược bớt chuyện Giao Phục Hoàng Tuyền đồ trong não hải.

Lý Độ nghe xong cười lớn: "Tiểu tử ngươi vận may không tồi, thế mà còn chưa chết, đại nạn không chết ắt sẽ có hậu phúc, được bao nhiêu Đạo Công?"

"Năm mươi lăm, đệ tử đang phát sầu vì không biết nên dùng thế nào đây." Lục Khiêm cười nói.

Bây giờ ngẫm lại vận may đúng là không tồi thật.

Lý Độ vuốt râu trầm tư: "Lão phu kiến nghị ngươi nên mua một động phủ."

“Động phủ?”

“Đừng tưởng rằng động phủ chỉ là nhà ở thông thường, tác dụng của động phủ rất lớn, đãi ngộ lớn nhất của đạo sĩ chính là có tư cách mua động phủ.” Lý Độ bày ra vẻ mặt ngươi không hiểu được đâu mà nói.

Động phủ phúc địa(2)

Động phủ là lãnh địa tu luyện của đạo sĩ, có đủ các công năng thường ngày như đả toạ tu hành, gieo trồng linh dược, luyện khí chế đan vân vân…

Không phải nơi nào cũng có tư cách xây dựng động phủ.

Động phủ thường được xây dựng tại nơi địa khí tích tụ, dễ dàng hấp thụ Nhật Tinh Nguyệt Hoa.

Tu luyện tại đây sẽ làm chơi ăn thật, gieo trồng Linh thảo cũng dễ dàng sinh trưởng.

Ngoài động phủ còn có thể khắc trận pháp để tránh bị làm phiền lúc tu luyện.

"Động phủ trị giá mấy Đạo Công?" Lục Khiêm nghe đến đây cũng cảm thấy vô cùng động tâm.

"Nếu là trăm năm trước, muốn ở đâu thì ở đó, tuy nhiên hiện tại động phủ có giá trị rất cao."

Lý Độ chỉ vào nơi gần với sau núi, bên rìa môn phái.

"Mảnh đất đó có tổng cộng năm mươi động phủ phúc địa, thượng đẳng giá hai trăm năm mươi công, trung đẳng một trăm năm mươi công, sơ đẳng giá một trăm công.

Tám động phủ tại nơi các ngươi vào núi đều là sơ đẳng. Nơi đó tương đối hẻo lánh, cũng không có người dùng. Phải rồi, có thể nợ một phần đấy."

Lục Khiêm sững sờ tại chỗ, thật lâu sau mới hồi thần, khóc không ra nước mắt.

"Vì sao ở chỗ này còn phải làm nô lệ nhà ở vậy hả!!"

“Không có cái nào miễn phí sao?” Lục Khiêm vẫn chưa hết hy vọng mà hỏi.

“Có! Đạo quán cổ vũ khai thác mở rộng, tìm được nơi thích hợp thì đó chính là của ngươi.”

Lý Độ cười: “Theo như ta được biết, trong sáu mươi năm trở lại đây, không có người nào tìm được động phủ thích hợp cả. Thứ tốt đều bị người khác chiếm trước rồi.”

Lục Khiêm thấy hơi đau đầu.

Sự khác biệt của sơ trung cao đẳng chính là về nồng độ địa khí và Nhật Tinh Nguyệt Hoa.

Thấp nhất là một trăm Đạo Công, đây không phải là con số nhỏ.

Chẳng trách trong đánh giá tư chất nhập môn có một mục về gia thế.

Người có tiền ở động phủ tốt nhất, dùng đan dược tốt nhất, tu luyện công pháp tốt nhất, tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với người cùng cấp bậc.

Đây cũng là một loại tư chất đấy.

“Không thì nợ trước?” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Nghe sư phụ Lý nói như vậy cảm thấy động phủ có lợi ích rất lớn.

Bí mật trên người cũng không sợ bị người khác phát hiện.

“Tuy nhiên còn có một loại nữa, đó là động phủ của người sau khi chết để lại. Phía sau Dược sơn đúng lúc có một toà trung đẳng, địa khí bị hao tổn giảm xuống sơ cấp. Chỉ có người của dược phòng mới có tư cách mua.”

Các điện đường đều có động phủ tương tự.

Nói đến đây, Lý Độ nhìn Lục Khiêm nháy mắt ra hiệu: "Định giá một trăm hai mươi công, khế đất động phủ vừa hay là của ta, thân là đệ tử của ta, tính rẻ một chút cho ngươi, năm mươi lăm Đạo Công. Ha ha…"

"Đệ tử… Mua!"

Lục Khiêm thấy hơi đau thịt, đây là định giá theo túi tiền của mình mà!

Biết vậy nói là hai mươi Đạo Công rồi.

"Chỉ có điều, nếu ngươi có thể trở thành Dược sư sơ phẩm trong một tháng, lão phu chỉ lấy hai mươi Đạo Công của ngươi."

Dường như Lý Độ biết suy nghĩ trong lòng Lục Khiêm, cười híp mắt nhìn đệ tử của mình.

Tiểu tử này có thiên phú rất tốt, chỉ là tâm không tịnh.

Ra ngoài mấy ngày, đã sắp quên luôn rằng bản chức của mình là Dược sư rồi.

Cần phải gõ tỉnh lòng kiêu ngạo của gia hỏa này.

Lục Khiêm nghe thế thì vui vẻ cười lớn nói:

"Lý sư phụ, trước khi đệ tử rời núi đã đột phá sơ phẩm, chỉ là đi gấp quá nên quên báo với ngài."

Nói rồi, lấy bình ngọc ra.

"Mời Lý sư phụ thẩm định!"

"Cái gì?" Lý Độ cầm lấy nhìn qua rồi y lập tức lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Chợ quỷ.

Một đạo sĩ khoác thanh y bước đi trên đường, đầu đội khăn xung hoà* chứng tỏ thân phận đạo sĩ của người này.

**Khăn xung hòa: khăn hình thoi giống khăn trùm đầu cô dâu thường thấy trên đầu đạo sĩ*

Hai bên đường bày bán đủ các loại vật liệu.

Xác trẻ con, dầu xác chết, xác khô, Linh thực, quỷ thực các loại…

Các đạo sĩ đạo đồng trao đổi kỹ năng của họ để đổi lấy những dược vật khác hoặc là Đạo Công.

Thông U quan tổng cộng có hơn ngàn người, vậy nên nguồn tài nguyên có nhiều thế nào cũng không thể chia đều cho mỗi người được.

Vẫn phải dựa vào bản thân các tu sĩ tự mình xuống núi kiếm được hoặc là dùng Đạo Công để đổi lấy.

"Lô dược tề này."

Lục Khiêm tìm được một nam tử râu ngắn, đưa bọc trong tay cho hắn ta.

Vương Minh gõ nhẹ một phen rồi chợt nói: "Không có vấn đề gì, khoảng chừng năm Đạo Công."

Sau đó mở túi ra đưa qua một túi giấy dầu.

Mở túi giấy dầu ra bên trong là các loại hạt giống xanh xanh đỏ đỏ.

"Xà Triền đằng, Ngũ Liễu căn, Xà Lân quả, Hủ Cốt Linh hoa. Hai loại trước có thể dùng để chế Linh thực và giấy bùa, hai loại sau là nguyên liệu của dược tề ích khí. Những thứ này ta đều đem đến rồi, Lục huynh ngươi muốn mở phủ rồi sao?"

"Phải đó, trước tiên ta mua ít hạt giống để dự phòng." Lục Khiêm cười nói.

Khoảng thời gian này bắt đầu học dược tề của Luyện Khí kỳ.

Dược tề đã học trước đây đã không còn thích hợp với giai đoạn này của hắn.

Người giấy phân thân(1)

Sau khi nói tạm biệt với Vương Minh thì Lục Khiêm tùy tiện đi dạo một chút.

Mua Kim Tuyến Đồng Ti*, chu sa vân vân…

**Kim Tuyến Đồng Ti: Cuộn dây bằng đồng mảnh*

“Giấy Thi Mao bán giấy Thi Mao đây!!”

Một tiếng rao thu hút sự chú ý của Lục Khiêm.

“Loại giấy Thi Mao này thì khác biệt gì so với giấy bùa thông thường? Vì sao lại đắt hơn các loại giấy khác gấp mấy lần?” Lục Khiêm thích thú hỏi.

“Huynh đài có điều chưa biết, cỏ Thi Mao là một loại cỏ ký sinh, ký sinh trên xác chết, mỗi một ngọn cỏ ít nhất phải hấp thu cả một xác chết hoàn chỉnh mới thành hình.

Dùng loại cỏ này chế thành giấy, âm tính cực lớn, vẽ bùa chú sẽ làm ít mà được nhiều.”

“Cho ta ba quyển.” Lục Khiêm dùng ba Đạo Công đổi lấy ba quyển.

Đây là loại giấy màu lục sẫm, mặt giấy mềm mại nhẵn mịn, tựa như đường vân của da.

“Máu của Huyết Ngọc Tri Chu, chỉ cần năm Đạo Công!!”

Lục Khiêm dừng bước rồi lập tức rời đi.

Sau khi Giao Phục Hoàng Tuyền đồ giết chết Kim Dương, bên trong não hải vẫn lưu lại những ký ức vụn vặt của Kim Dương, trong đó bao gồm cả công pháp.

Tuyệt kỹ Viêm Dương Khí công của Kim Dương có thể đánh ra khí kình vô hình, cách không đả thương địch, có thể bám với thân thể phòng ngự binh đao.

Đáng tiếc là pháp thuật song tu, chờ ngày sau có có hội rồi lại tính tới nó.

Ngoài ra, còn có một bộ pháp thuật luyện thể thần bí "Cửu Thiên Âm Hoa Luyện Huyết Pháp".

Giai đoạn Thai Tức gần như đều là luyện tinh hoá khí.

Bước kế tiếp của công pháp luyện thể là "Ngưng huyết luyện chủng".

Ngưng luyện ra huyết chủng tương đương với Luyện Khí Kỳ, ví dụ như "Huyết chủng Kim Thiềm Truy Nguyệt" mà Kim Dương muốn ngưng luyện.

Ban nãy Lục Khiêm muốn mua máu của Huyết Ngọc Tri Chu để ngưng luyện huyết chủng bởi vì công pháp luyện thể có tính chất âm hoa*, huyết chủng thuộc tính chất âm hoa, tinh luyện thành công có thể xưng là "Huyết Chu Truy Nguyệt", "Huyết Chu Âm Hoa".

**âm hoa: tính chất lắng đọng*

Sau đó hắn nghĩ lại thôi vẫn là bỏ đi, loại dị thú này vẫn chưa thượng bảng.

Ít nhất cũng phải có tên trên bảng Thất Thập Nhị Địa Sát Dị Thú thì mới có giá trị để ngưng luyện huyết chủng. Bằng không sau này sẽ khó mà tiến bộ, còn không bằng đặt tinh lực lên công pháp chân chính.

Hơn nữa độ khó của luyện huyết chủng cực kỳ cao. Thứ nhất là yêu đan, thứ hai là máu đầu tim.

Những loại máu khác ít nhất cũng có xác suất thất bại đến chín thành chín, kết cục chính là bạo thể mà chết.

Công pháp cuối cùng là Ký Thần thuật.

“Bộ công pháp này rất thực dụng trong giai đoạn này.”

Lục Khiêm đến phủ đệ, động phủ vẫn chưa báo chuẩn bị chuyển giao, hiện tại hắn quyết định tạm thời tu luyện ở đây.

Lục Khiêm lấy giấy Thi Mao ra, cắt thành hình dạng người giấy ba tấc.

Người giấy bùng cháy sau đó một người giấy chín thước xuất hiện.

Lục Khiêm kháp tay thành quyết, niệm tụng chú ngữ: “Thiên tinh địa tinh, nhật nguyệt chi tinh, thiên địa hợp binh tinh, nhật nguyệt hợp kỳ minh, thần quỷ hợp kỳ hình, thiên nhân hợp kỳ tâm… Thần binh hoả cấp như luật lệnh, Sắc!”

Một quầng sáng bắn ra từ trong mắt, nhập vào trong người giấy.

Dường như người giấy hơi cử động nhưng chỉ một giây sau lại hóa thành tro tàn.

Lục Khiêm trừng lớn mắt, thở dài: “Lại thất bại.”

Thuật Ký thần, có thể gửi thần ý vào vật sống.

Lão ăn mày lúc đầu thật ra chính là thần ý của Kim Dương bám lên người gây án, mục đích là giá hoạ lên người Diệu Hương.

Lục Khiêm nhặt người giấy lên, chất liệu cỏ Thi Mao cũng không có cách nào chứa đựng thần ý của hắn.

“Người giấy là vật dùng để chứa đựng thích hợp nhất, giá thành thấp lại có thể bỏ đi bất cứ lúc nào.”

Sau này ra ngoài làm việc, nếu như không phải chuyện gì lớn thì chỉ cần bám vào thân người giấy là được.

Hơn nữa nó lại không giống như những vật phẩm trân quý khác, dù có tổn thất ngoài ý muốn thì cũng sẽ không đau lòng.

Sau đó Lục Khiêm không ngừng thử dùng cái loại vật liệu khác.

Sức chịu đựng của người giấy, ngoại trừ người thi pháp ra thì còn dựa vào giấy và mực cần để điểm mắt.

Loại mực trước đây dùng đều là Hồ Huyết Âm Mặc hiện tại có lẽ nên thử đổi vật liệu khác xem sao.

Liên tục thất bại mười mấy lần, cuối cùng hắn dùng mắt của Cóc tinh mài vụn thêm mực vào sau đó tiến hành điểm mắt.

Hoàn tất niệm tụng chú ngữ, một vầng sáng nhẹ chợt xuất hiện, người giấy dường như đã sống dậy, bề ngoài biến thành dáng vẻ của Lục Khiêm.

“Cũng không tồi.” Lục Khiêm đánh giá bộ thân thể mới của mình.

Hắc thuỷ chi lực vận chuyển, thân thể yếu ớt của người giấy được cường hoá mạnh mẽ, không còn sợ nước lửa thông thường.

“Ha ha, thành công rồi.” Lục Khiêm vui vẻ nói.

Chỉ cần mình không thu hồi ý niệm thì người giấy sẽ luôn tồn tại. Còn có thể sử dụng một ít pháp thuật, tương đương với cơ thể thứ hai của hắn.

Người giấy phân thân(2)

“Hơn nữa tu luyện Ký Thần thuật đạt đến cảnh giới cao, có thể phân hoá thần niệm, thao túng nhiều hơn. Nếu là phân tâm sử dụng, có thể tu luyện pháp thuật không giống nhau, há chẳng phải tiến độ sẽ gia tăng cực nhanh hay sao?”

Hôm sau.

Lục Khiêm đến Dược phòng sau núi.

Đi đến trước một tảng đá lớn, tay bấm quyết, thầm niệm chú ngữ.

Soạt!

Cảnh sắc biến ảo, rồi đột nhiên trên tảng đá xuất hiện một cánh cửa âm u.

Ngoài cửa là thuật che mắt, không biết khẩu quyết thì chỉ có thể nhìn thấy một tảng đá.

Hắn chậm rãi bước vào đó, bên trong là một cõi riêng biệt, dài rộng khoảng một trăm năm mươi bước.

Đi qua đại môn là tới một đình viện, trên đất cỏ dại mọc um tùm.

Phía sau là ba gian nhà, gian nhà giữa tương đối lớn, là nơi tu luyện.

Trong gian nhà bên phải có lò lửa và đỉnh đồng, bên cạnh còn có đủ thứ tạp nham như kìm, búa sắt, khuôn sắt vân vân…

Phía trên toàn là tro bụi, mùi ẩm ướt xộc thẳng vào mặt.

Đây là phòng luyện khí, một phòng nhỏ khác tất nhiên là phòng luyện đan.

Bước vào nhà chính có phòng phụ bên cạnh dùng làm chỗ ngủ.

Sảnh giữa trống rỗng, chính giữa chỉ có một cái bồ đoàn.

Dưới bồ đoàn là một trận pháp tụ tập Nhật Tinh Nguyệt Hoa lấy Kim Tuyến Đồng Ti tạo nên những đường vân chằng chịt.

Trận pháp này không hề đơn giản, dựa vào địa khí, hội tụ tinh hoa.

Hơn một nửa giá trị của động phủ đều nằm trên thứ này.

Mỗi tháng đều phải tốn một khoảng thời gian để tu sửa duy trì Kim Tuyến Đồng Ti.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu đả toạ điều tức.

Sau một Chu Thiên thì mới chậm rãi tỉnh dậy.

"Tốc độ tăng nhanh hơn nhiều, hơn nữa một ngày ta có thể vận công tận bốn lần."

Đạo Dẫn pháp còn kém hơn một trăm khắc độ nữa là đạt được tiểu thành, có lẽ trong một tháng là có thể đạt được tiểu thành rồi.

Những ngày tháng sau đó, Lục Khiêm thường ngày đều tĩnh toạ tu hành, trồng Linh thảo tưới nước trong động phủ.

Thỉnh thoảng hắn sai sử người giấy đến Dược phòng hoàn thành nhiệm vụ luyện dược, mệt rồi thì nằm trên giường nghỉ ngơi, tỉnh dậy thì lại tiếp tục tu luyện.

Uống dược tề, điều chân thuỷ, dưỡng tâm thần, luyện kiếm phù.

Tham Lang Âm phù, Đạo Dẫn pháp, Hoá Xà pháp, Chiết Chỉ thuật, Ký Thần thuật…

Dần dần hắn đã học được cách vừa tự động đả tọa điều tức, vừa thao túng người giấy luyện dược hoặc là rèn luyện những thuật pháp khác.

Công pháp căn bản cùng với những thuật pháp khác đều tiến bộ với tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Bên trong một tĩnh thất u ám tối đen.

Bên trong tĩnh thất mờ ảo, một cỗ hương vị máu tươi hòa trộn quanh quẩn trong đó.

Chính giữa là một tế đàn ngũ sắc cỡ lớn trưng bày bò, dê, lợn và hoa quả.

Hương khói lượn lờ, phía trên tấm gỗ táo cung phụng một đồ án hình người có diện mạo quái lạ.

Một người đàn ông mặc áo xanh, sắc mặt tái nhợt, tựa như đã không nhìn thấy ánh mặt trời trong nhiều năm đang ngồi xếp bằng.

Bỗng nhiên một làn sương mù đen kịt quét qua.

Màn sương lờ mờ vặn vẹo rồi từ từ tụ lại thành một hình người có chút mờ ảo.

Lý Lâm mở mắt ra, nhìn vào bóng người hơi mờ kia, vui vẻ cười to: "Thục phụ, cháu đã luyện thành Hắc Sát Liễu Thụ Thần, cháu bây giờ đã là Luyện Khí đạo sĩ rồi!!"

Liễu Thụ Thần, Dung Thụ Thần, Hòe Thụ Thần hợp lại, xưng là tam quỷ, là trường phái nuôi quỷ được truyền bá rộng rãi nhất hiện giờ.

Lý Lâm đã tốn rất nhiều tiền để tìm người có ngày sinh thích hợp, đày đọa tra tấn một cách tàn nhẫn cho đến chết mà luyện thành.

Một thân sát khí, giết người vô hình, xuyên tường, độn thổ là cách mà Hắc Sát Liễu Thụ Thần được luyện thành.

“Tốt, tốt, tốt lắm! Cháu ta quả nhiên là có thiên tư vô cùng mẫn tiệp!”

Một người đàn ông trung niên đầu đội khăn ung dung mang theo âm phong bước tới, đó là chấp sự tuần sơn, Lý Minh U, đạo hạnh thâm sâu, là thúc phụ của Lý Lâm.

“Cảm tạ lời khen của thúc phụ, cuối cùng cháu cũng đã luyện thành vật này.” Lý Lâm khó giấu được giọng điệu vui sướng.

“Thằng nhãi Lục Khiêm, ngươi cứ chờ đó cho lão tử!” Lý Lâm chợt nhớ ra điều gì đó, trong mắt hắn ta hiện lên một tia oán độc.

Chẳng qua là Lục Khiêm cũng chỉ vô tình tiến vào được Luyện Khí mà thôi.

Nếu không phải vì tìm người thích hợp mà chậm trễ trong thời gian ngắn thì hắn ta đã là Luyện Khí từ lâu rồi.

Lý Minh U nhướng mày nói, “Không phải lúc trước Phương chấp sự đã nói là bỏ qua việc này rồi sao? Đừng nên luẩn quẩn vì việc này nữa.”

“Cháu đã hỏi thăm rõ ràng rồi, Phương chấp sự chỉ nói đại vậy thôi, hiện tại đã quên mất từ lâu. Sư phụ của thằng ranh đó chỉ là quản sự, cũng chính là một Luyện Khí kỳ.” Lý Lâm nhẹ giọng nói.

“Tên Lục Khiêm này mới bước vào Luyện Khí, Lý Độ rất có nhân mạch không thể tùy tiện ra tay được.

Ta đã nói rồi! Không phải là thâm cừu đại hận thì nên bỏ qua việc này đi.” Lý Minh U khoát tay, tỏ vẻ rất không kiên nhẫn.

Luyện Khí trung kỳ, Viêm Dương Khí công(1)

“Nhưng hắn đã giết người của cháu, lại còn làm nhục cháu…” Lý Lâm lớn tiếng nói, vẻ mặt có chút không phục.

Chát!

Lý Minh U trở tay đánh xuống một bạt tai.

Gò má Lý Lâm sưng to lên, hắn ta bụm mặt, trên gương mặt lộ vẻ khó có thể tin.

“Vô dụng, ngu xuẩn. Đừng nên khinh thường bất kỳ một đạo sĩ nào, nếu không sau này chết thế nào cũng không biết đâu.” Lý Minh U chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà quát mắng.

“Chẳng phải chỉ là chết một tên đạo đồng thôi à, có cần phải kết thù với hai Luyện Khí đạo sĩ không?”

Vẻ mặt Lý Minh U khó chịu: “Cháu còn nghe mắng ở đây là còn tốt. Đợi sau này bị kẻ khác lợi dụng làm cây thương để sử dụng cũng không biết đâu.”

Ông ta không phải là sợ sư đồ Lục Khiêm, chỉ là luyện khí mà thôi, giết đi cũng chẳng qua là có chút phiền phức.

Ông ta chẳng qua là thấy Lý Lâm tùy ý làm bậy sợ hắn sau này lại chọc phải người không nên dây vào.

“Tâm tính chưa chín chắn, căn cơ thì nông cạn. Luyện công phu thành thục hơn đi rồi hẵng nói, đến lúc đó cháu muốn thế nào ta cũng sẽ không ngăn cản.”

Vừa dứt lời, Lý Minh U liền hóa thành một cơn gió lạnh rồi biến mất.

Lý Lâm cúi xuống, gật đầu đồng ý nhưng không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Tàng Long động phủ.

Mỗi đạo sĩ đều tự đặt tên cho động phủ của mình, Lục Khiêm cũng đặt một cái.

Giữa tấm đệm hương bồ, một đạo sĩ mặc áo xanh đang ngồi xếp bằng.

Đầu đội khăn ngọc trùng hòa, diện mạo ôn nhuận như ngọc, mắt nhắm bảy phần, hai mắt như đang khép hờ.

Ánh trăng xanh nhạt hội tụ trên người đang ở trong trận pháp, dòng nước đen kịt thanh lọc thân thể từ trong ra ngoài.

Hơi nước nồng đậm quanh quẩn ở trong động phủ, mỗi lần hít thở trong đó dường như có thể khiến cho khí trời thay đổi.

Một lúc lâu sau Lục Khiêm mở mắt ra, ánh sáng từ dòng nước đen kịt lóe lên rồi biến mất tăm.

Thái m Nguyệt Hoa Đạo Dẫn pháp đã đạt đến tiểu thành!

Hắn đã bước vào Luyện Khí trung kỳ rồi.

Chân Thủy chi lực đã vượt quá một trăm giọt, hình thành một đạo chân nguyên có thể vận hành Chu Thiên.

Rào!

Chân Thủy chi lực tạo thành thủy long gầm thét phóng lên trời cao.

Cơ thể Lục Khiêm tỏa ra ánh sáng lộng lẫy như ngọc.

Trải qua một thời gian dùng Chân Thủy tẩy luyện cơ thể đã không còn sợ hãi trước binh đao thủy hỏa tầm thường nữa.

Hơn nữa có Giao Phục Hoàng Tuyền đồ trợ giúp còn khiến cơ thể mạnh mẽ hơn những đạo sĩ tu luyện phương pháp Âm Thủy khác.

Nếu chiến đấu với kẻ khác, chắc chắn sẽ khiến địch thủ gặp bất ngờ lớn nên có thể lấy đó làm một con át chủ bài.

Chiếc gương vàng bí ẩn từ từ chuyển động trong Thức Hải, phía trên có một chút pháp thuật, lúc mà toàn bộ đằng sau vòng tròn biến thành vàng cũng có nghĩa là pháp thuật đã được tu luyện đến trình độ mãn cấp.

Chỉ còn vẻn vẹn mấy cửa nữa, còn một chút là sẽ thật sự đạt tới mãn cấp.

Thái Âm Nguyệt Hoa Đạo Dẫn pháp (tiểu thành: 44/5000)

Ký Thần thuật (tiểu thành: 20/500)

Tham Lang Âm phù (tiểu thành: 123/500)

Sơ Phẩm Luyện Dược thuật (đại thành: 23/2000)

Sau hai tháng bế quan, tu vi của hắn đã tăng lên rất nhiều, tiến vào Luyện khí trung kỳ, chân khí toàn thân có gần một nửa là đã hóa thành Chân Thủy.

Khi hắn giơ tay nhấc chân phảng phất như thể sóng gió động trời, chân khí dồi dào dùng không hết.

Tham Lang Thất Sát Âm Phù kiếm cũng đã luyện thành Ngũ Sát Âm Phù kiếm.

Lục Khiêm ngẩng đầu duỗi lưng một cái.

Hai người giấy bên cạnh đang bận rộn làm việc.

Một tên canh lửa còn một tên thì luyện dược.

“Ký Thần thuật đột phá tiểu thành, đồng thời phân hóa thành hai đạo thần niệm, lần này sử dụng thật là dễ dàng.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Hắn cố gắng lắm mới có thể nghĩ một dùng hai, cơ thể tự động vận công, sau đó điều khiển người giấy làm một số việc.

Bây giờ hắn vẫn chưa thể tính là thực sự nghĩ một dùng ba.

Như vậy quá khó, hắn chỉ có thể nghĩ ra một bộ chỉ lệnh để khiến người giấy tự động thực hiện vài thao tác đơn giản mà thôi.

Một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì người giấy cũng sẽ không có cách nào phản ứng lại một cách kịp thời.

Đúng lúc này, một con Thiên Chỉ hạc vỗ cánh bay tới.

Thì ra là Lý Độ truyền tin tới.

Gần đây, tay nghề luyện dược của Lục Khiêm càng ngày càng được nâng cao, đã đến lúc giao ra thủ pháp cao hơn cho hắn.

Nhìn tới đây, chân thân Lục Khiêm lập tức bước ra ngoài.

Sau khi Đạo Dẫn pháp của hắn đột phá tiểu thành, khoảng chừng là đạt đến vạch năm nghìn điểm.

Bốn lần một ngày, hơn một nghìn hai trăm ngày, trong ba năm rưỡi mới có thể đạt đến mãn cấp.

Sau khi đạt tới đại thành thì chắc chắn sẽ càng mất nhiều thời gian hơn.

Hiện tại hắn không đủ dược tễ để giúp bản thân tự tu luyện.

Lục Khiêm suy nghĩ đến mức xuất thần, chẳng biết từ bao giờ đã đi đến cạnh một con suối nhỏ.

Hắn vô thức ngẩng đầu lên.

Ánh trăng rọi lên mặt nước phản chiếu ra vầng trăng tròn thanh khiết.

Một cô gái trong trắng như ngọc, khoác lụa mỏng, u nhã, tĩnh mịch ngồi trên phiến đá.

Luyện Khí trung kỳ, Viêm Dương Khí công(2)

Dòng suối làm ướt tấm lụa mỏng màu trắng, cơ thể lả lướt, nhẫn mịn, nét nào ra nét đó của nàng hiện ra.

Bàn tay như ngó sen trắng như ngọc nhẹ nhàng vẩy nước lên người, đôi chân thon dài thẳng tắp ngâm trong làn nước.

Nước suối nhẹ nhàng gột rửa da thịt nõn nà, mỹ nhân tắm rửa như bông sen mới hé, mềm mại, thướt tha, xinh đẹp động lòng người.

Ánh trăng, mỹ nhân và dòng suối tạo thành một bức tranh mỹ nhân tắm rửa tuyệt đẹp.

Dù Lục Khiêm khá hài lòng với phẩm chất đức hạnh của mình nhưng hắn cũng hơi ngây người rồi mới chợt khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nữ tử này chính là Lâm Thanh đã nhiều ngày không gặp, Lục Khiêm dường như hơi ngẩn người ra, hắn đang định âm thầm rời đi thì bất chợt cô gái nhìn thấy Lục Khiêm, đôi mắt xinh đẹp trợn tròn lên.

“A!”

Thân thể nàng ta chấn động, môi đỏ khẽ kêu lên một tiếng.

“Lục đạo huynh!” Khi thấy là Lục Khiêm, trái lại Lâm Thanh không còn kinh hoảng nữa, bàn tay trắng nõn vội vã che lại nơi quan trọng rồi phủ thêm trường bào.

“Bái kiến Lâm Thanh sư tỷ.” Lục Khiêm chắp tay, sau đó nghiêng người sang bên cạnh.

Hai người đều không nói chuyện, bầu không khí có phần lúng túng, chỉ còn lại tiếng sột soạt mặc quần áo của Lâm Thanh.

"Đúng rồi, Chu Ngọc Long sư huynh đã chết. Chất độc ngấm vào tận xương, độc phát bỏ mình." Lâm Thanh cười nhẹ, đổi chủ đề, sắc mặt chợt trở nên chán nản.

Cũng chẳng phải vì nàng có quan hệ thâm sâu với Chu Ngọc Long, mà là vì có dự cảm về kết cục của mình trong tương lai.

Đạo đồng trong Dược phòng trung bình sống không quá ba năm, trừ khi có thể trở thành đạo sĩ.

Bây giờ nàng vẫn còn cách đạo sĩ rất xa, không biết có thể trụ được cho đến lúc đó hay không.

Vừa nghĩ tới đây, bản thân hắn không khỏi đồng cảm, lòng không khỏi sinh ra bi thương nên chẳng mảy may để ý thấy là có người tới.

"Không sao đâu, tỷ mới nhập môn một năm, vẫn còn có cơ hội xoay chuyển mà." Lục Khiêm trấn an nói.

Sau đó hắn lấy ra một ít Ích Khí tán đưa cho Lâm Thanh.

Số phận của đạo đồng đều như vậy, mà ngay cả Luyện Khí kỳ cũng có phiền não.

Hắn nhớ rõ lời Vạn Thọ đã nói, trong lòng thoáng có cảm giác khủng hoảng, chỉ còn cách không ngừng tăng cường đạo hạnh mới có thể không bị kẻ khác coi như thịt cá mà tùy ý mổ xẻ.

"Ta chỉ có thể giúp tỷ bằng mấy thứ này thôi."

Đối với giai đoạn hiện tại của nàng, dược này có còn hơn không, chi bằng cho đi một ân tình.

“Đa tạ Lục đạo huynh.” Lâm Thanh hơi chắp tay, cổ áo rộng thùng thình mơ hồ có thể thấy một màu trắng như tuyết ẩn ẩn.

Không biết tại sao, Lục Khiêm chợt nhớ đến môn công pháp Viêm Dương Khí công.

Hình như một nam một nữ mới có thể luyện được thì phải?

Lục Khiêm cười nhạt một tiếng, loại bỏ tạp niệm trong đầu sau đó cáo từ rời đi.

…

Lục Khiêm vận hết chân khí, một luồng hơi lạnh bao phủ bốn phía, cất bước đi nhanh giữa núi rừng.

Hắn giống như một con báo săn vẽ ra từng đạo tàn ảnh, xuyên qua bên trong rừng rậm.

Dưới ánh trăng, sương mù dày đặc.

Khu rừng lộ ra vẻ cực kỳ âm u, đáng sợ, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu kỳ quái truyền tới như tiếng gào khóc thảm thiết.

Làm cho người ta không khỏi liên tưởng đến ma quỷ, theo truyền thuyết thần thoại thì đây là nơi dễ gặp quỷ nhất.

Nhưng ngẫm lại thì làm gì có quỷ gì chứ. Chỉ sợ bản thân mới là quỷ trong truyền thuyết của người đời.

Chỉ một lúc sau, hắn đã đến Dược phòng.

Lý Độ lần thứ hai phải chờ đợi lâu như vậy.

Lúc vừa nhìn thấy Lục Khiêm, ông ta ném mấy tờ phương thuốc sang.

Lục Khiêm vừa nhận thì lập tức xem qua, bên trên viết rõ: Thái Tuế Âm mặc, Kim Ngô Tụ Khí hoàn và Thiên Nhiên tán.

“Hai loại đầu tiên đều là Linh dược dùng để bổ sung tinh dị khí, điều dưỡng âm hồn. Loại thứ hai có thành phần chính là chì và thủy ngân, thành phần phụ là Thi phấn và thảo dược. Có thể bổ sung chân khí ngay lập tức.”

Thiên Nhiên tán có độ khó cực cao, gần như là luyện đan, vô cùng tôi luyện kỹ xảo.

Tán này khá được hoan nghênh trong đám đạo sĩ ra ngoài làm nhiệm vụ.

Lúc nguy cấp có thể khôi phục lại chân khí trong nháy mắt.

Tất nhiên cũng sẽ để lại di chứng.

Đó là khắp người mọc lông xanh, cũng tức là trúng Thi độc.

Mặt trắng như vàng là trúng chì độc.

“Lý sư phụ, đan dược này không thể luyện bằng Hỏa diễm bình thường đúng không ạ?” Lục Khiêm vừa liếc mắt đã nhìn ra vấn đề.

“Đúng vậy, nên lão phu sẽ dạy cho ngươi một môn Hỏa pháp.” Lý Độ lấy ra một cuốn sách nhỏ, đưa cho Lục Khiêm.

Hỏa diễm chia làm vài loại.

Phổ biến nhất là Phàm hỏa, cái này khỏi cần phải nói.

Hỏa diễm được luyện trong Dược phòng là Pháp hỏa.

Đúng như ý nghĩa tên gọi là Pháp thuật chi hỏa, tự thân đã có thể củng cố sức nóng và có tính duy trì.

Ngoài ra còn có một loại Chân hỏa nữa, là một dị chủng giữa trời đất, có thể được phóng ra mà không cần chú ngữ và pháp thuật.

Ví như Lý Độ đang tự mình tạo ra U Minh Khí hỏa hiện giờ.

U Minh là một loại hỏa, đưa Chân hỏa tích dưới rốn khí hải để tạo ra U Minh Khí hỏa.

U Minh Khí hỏa phát ra ánh sáng trắng mờ ảo, Hỏa diễm thuộc tính âm.

Nhiệt độ cao hơn so với hỏa thông thường, độ dính mạnh mẽ dị thường, nếu dính vào thì phải đốt thành tro mới tắt.

Giấu vũ khí trong người, chờ thời cơ hành động(1)

“U Minh Khí hỏa phải nhìn vào độ am hiểu tuyệt kỹ của luyện đan sư, bần đạo cũng biết một chút. Lát nữa ngươi cầm tín vật của ta đi lấy Hỏa chủng đi.”

Lý Độ quả thực là đã nảy sinh lòng yêu thích người tài.

Mỗi quản sự đều có một cơ hội đề cử.

Tiến cử nhân tài mới tới lấy Hỏa chủng, sau khi tu thành Chân hỏa sẽ có cơ hội tiến vào Luyện Đan phòng.

Luyện Đan phòng lợi hại hơn nhiều so với Luyện Dược sư bình thường.

Luyện Dược sư bán Linh dược, hầu hết đều sống lay lắt dựa vào số lượng bán được.

Luyện Đan sư thì khác, bất kỳ viên đan phế phẩm nào cũng đều có thể được bán với giá tốt.

Giá trị con người họ đều xa xỉ, ngồi trên các loại bảo mã khác biệt, sống trong động phủ thượng đẳng.

Có thể nói là xa hoa bậc nhất.

Người duy nhất có thể so sánh được cũng chỉ có Luyện Khí sư trong Linh Bảo điện.

Một nơi khác.

Lý Lâm đã ru rú trong nhà nhiều ngày nay, sau khi đợi thúc phụ bớt giận mới lén chạy ra ngoài.

Hắn ta khẽ niệm chú ngữ, một cơn âm phong thổi qua.

Trong làn sương mờ ảo, bóng người lúc ẩn lúc hiện, Lý Lâm cuốn lấy âm phong sau đó biến mất tại chỗ như một bóng ma.

Không lâu sau, hắn ta đi đến một đại điện xa hoa.

Trong điện, kẻ đến người đi, kỳ trân dị bảo ra ra vào vào.

Một đạo sĩ trẻ mặc quần áo hoa lệ, đầu đội Hỗn Nguyên khăn nạm vàng đang vắt tay nhìn mấy đạo đồng tạp dịch khác.

Nhìn thấy Lý Lâm đi tới, đạo sĩ trẻ tuổi nhoẻn miệng cười nói: "Lý Lâm sư đệ, ngọn gió nào đã thổi ngươi tới đây vậy?"

"Bái kiến Ngọc An đạo huynh." Lý Lâm vênh váo trước đây ở trước mặt hắn lại ngoan ngoãn như con mèo nhỏ.

Đạo sĩ trước mặt tên Bồ An, là con trai của một trong tám đại chấp sự ở Khố phòng.

Bồ An đảm nhiệm chức vị chấp sự Thiếp khố, chưởng quản việc ra vào Thương khố, quyền lực cực lớn, là chức vụ mà thúc phụ mong muốn.

Lý Lâm dính vào con đường này vẫn là y trước đó đã phải đưa tới cho người ta một nữ nhân, lúc này mời chen mồm vào nói chuyện với người ta được.

"Đúng rồi, đạo huynh, đạo đồng tiểu đệ đưa tới cũng không tệ phải không." Lý Lâm thấp giọng cười nói.

"Hả?" Vẻ mặt của Bồ An khó hiểu, chợt bừng tỉnh nói, "Ngươi nói nàng ta hả, cũng được. Hôm đó ta đã dùng để luyện pháp thuật rồi."

"Sau này chỉ cần đạo huynh phân phó thì tiểu đệ vẫn có thể đưa tới cho huynh." Lý Lâm có chút sững sờ nói.

Bồ An này bề ngoài là một chính nhân quân tử nhưng thực chất nội tâm lại vô cùng độc ác.

Gã thường lấy việc làm nhục đàn bà làm thú vui, chơi chán thì thải âm bổ dương hấp thu luôn người ta.

Bởi vì quyền lực của gã quá lớn, người bị hại lại đều là đạo đồng không có bối cảnh nên chẳng ai dám nói gì.

"Coi như tiểu tử ngươi thức thời đấy, nói đi, có chuyện gì?" Bồ An vẻ mặt biểu lộ ta đây biết tỏng là ngươi vô sự không đến Tam Bảo điện.

"Là như vậy…" Lý Lâm chậm rãi kể lại mọi chuyện.

"Vì mấy tên đạo đồng mà ngươi cũng thật là dốc sức quá nhỉ." Bồ An cười đắc chí.

"Đây không phải là chuyện có phải là đạo đồng hay không." Lý Lâm cười khổ một tiếng, "Thành thật mà nói, đệ chỉ gặp qua tên Lục Khiêm một lần, hắn đã giết thủ hạ của đệ, há chẳng phải là đánh vào mặt mũi của đệ. Nếu đệ không ra mặt thì thuộc hạ của đệ sẽ nhìn đệ bằng ánh mắt như thế nào chứ?"

Kẻ khác đều vì hắn ta là cháu của quản sự mà muốn nương tựa cậy quyền.

Kết quả là người ta vừa nhìn vào lại thấy hắn ta ngay cả người của mình cũng không bảo vệ được người ta sẽ vẫn còn muốn nương tựa vào hắn ta sao.

"Ngươi muốn để ta giết chết hắn à?" Bồ An cười tủm tỉm nói, vẻ mặt gã khiến người ta khó đoán được tâm tình thực sự của gã.

"Cũng không phải vậy, đệ chỉ muốn nhờ đạo huynh giúp một việc, đó là đẩy tên gia hỏa này làm khổ dịch , chuyện sau đó cứ để tiểu đệ giải quyết."

Phù phù!

Đúng lúc này, có tiếng vỗ cánh truyền đến.

Một con Hoàng Chi Thiên Chỉ hạc rơi vào lòng bàn tay Bồ An.

Bồ An mở chỉ hạc ra, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Hắn tên là Lục Khiêm à?”

“Đúng vậy ạ.”

Phương xa là màn sương bao phủ, bên trong màn sương một đạo sĩ sắc mặt trắng bệch bước ra.

Bên cạnh đạo sĩ là một đạo đồng râu ngắn.

Hai người Lý Lâm vừa nhìn qua đã biết đây là một người giấy.

“Cái này… sao tên đó lại đến đây rồi?” Lý Lâm trợn tròn hai mắt.

“Hả?” Lục Khiêm khẽ cau mày, cũng nhận ra tướng mạo của Lý Lâm.

“Lục huynh sao thế? Hử? Sao lại là Lý Lâm!?” Khuôn mặt đang tươi cười của Vương Minh biến sắc, lòng gã thầm nghĩ không ổn rồi.

Hắn ta đương nhiên cũng biết khúc mắc giữa Lục Khiêm và Lý Lâm.

Còn biết Lục Khiên đã giết ba đồng môn đi cùng trước đây.

Lần theo cùng Lục Khiêm đến lấy Hỏa chủng này, e rằng hồi sau sẽ có khó khăn đây.

Giấu vũ khí trong người, chờ thời cơ hành động(2)

“Bên cạnh người kia là chấp sự của Thiếp khố, cứ giao cho gã là được.” Vương Minh nhìn tên chấp sự kia, vẻ mặt cổ quái.

Lục Khiêm đi lên chắp tay, trao tín vật rồi giải thích rõ mục đích đến đây của mình.

Hắn không thèm để ý đến Lý Lâm đang tức giận đến mức tái xanh cả mặt.

Điều Lý Lâm không biết là Lục Khiêm đã âm thầm đột phá lên Luyện Khí trung kỳ, chỉ mất vẻn vẹn có vài tháng. Để tránh gây kinh hãi thế tục nên hắn mới không nói cho người khác biết.

Nếu Lý Lâm biết trước, chỉ sợ cũng phải thận trọng hơn ít nhiều.

“Lấy Hỏa chủng à?” Bồ An đánh giá Lục Khiêm từ trên xuống dưới, ánh mắt như đang quan sát con mồi, “Thiên phú được đấy, nhưng đáng tiếc.”

“Cớ gì chấp sự đạo trưởng lại nói ra lời ấy?” Lục Khiêm mặt không biểu tình hỏi.

Xem ra gia hỏa này cùng bọn với Lý Lâm.

“Thật là không đúng lúc, hiện tại không có Hỏa chủng.” Bồ An đưa lệnh bài cho Lục Khiêm, mỉm cười đắc ý: “Lần sau lại đến đi. Hoặc tự ngươi có thể xuống núi đến U Minh cốc mà lấy, chân thành nhắc nhở ngươi là nơi đó rất nguy hiểm đấy.”

Lý Lâm ở phía sau lưng gã nở một nụ cười giễu cợt, ánh mắt như muốn nói: đang gây khó dễ cho ngươi đó.

“Đa tạ đã chỉ dẫn.” Lục Khiêm lấy lại tín vật, dứt khoát xoay người rời khỏi.

“Ngọc An đạo huynh, đệ cũng muốn lấy Hỏa chủng, chúng ta vào đi thôi.” Lý Lâm cố ý nói lớn.

“Người này… thật thú vị.” Bồ An lộ ra vẻ mặt rất hứng thú.

Rõ ràng biết gã cố ý không đưa ra, cũng không làm liều.

Rốt cuộc là đang sợ hãi hay thanh cao đây?

Trên đường đi, Vương Minh chợt oán hận nói: “Tên chấp sự đó là Bồ An, phụ thân của gã là một trong tám đại chấp sự, chính gã đã hành hạ Hàn Lỵ đến chết.”

Lúc mới nhập môn, trong tiểu đoàn thể, Hàn Lỵ là một trong những cô gái có dáng dấp xinh đẹp nhất.

“Thì ra là thế, quả nhiên là cá mè một lứa.”

Lục Khiêm cười cợt, dáng vẻ vô cùng tự nhiên, không có chút cảm xúc tiêu cực nào.

Lời hung ác nói ra lúc không có thực lực thật sự thì sẽ yếu ớt vô nghĩa.

Nhẫn nhục là thứ hắn thành thạo nhất.

Lục Khiêm đã thấy những người lương thiện phải nhẫn nhịn ở Đạo quan trong nửa năm, nhưng cuối cùng họ đã có kết cục gì chứ?

Đối phương đã cố tình làm khó dễ thì cho dù có lấy được cũng chỉ là Hỏa chủng kém nhất.

Còn chẳng bằng tự mình xuống núi lấy mà dùng.

Tóm lại hắn đã nhớ kỹ chuyện này.

Hắn giống như rắn độc, ẩn nhẫn nhìn chằm chằm vào con mồi, giấu vũ khí trong người, chờ thời cơ hành động.

Đợi sau khi Lục Khiêm rời đi, Bồ An quay lại nhìn Lý Lâm cười nói: "Như ý của ngươi rồi đấy, sau khi người này xuống núi, các ngươi có thể bố trí người đi giết hắn."

"Đa tạ đạo huynh." Trong mắt Lý Lâm lộ vẻ ghen tỵ.

Đây mới gọi là quyền thế, năng lực và đạo hạnh quả thực sẽ mang tới quyền lực khiến bao kẻ mê đắm.

"Đúng rồi, Lục Khiêm có một sư tỷ rất xinh đẹp, diện mạo đó đúng là vưu vật trong thế gian. Đạo huynh có muốn…" Lý Lâm chợt nhớ ra điều gì.

"Ngươi muốn dùng ta làm cây thương à?" Bồ An liếc Lý Lâm một cái khiến hắn ta chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

"Tiểu đệ nào dám, chỉ là vì suy nghĩ cho đạo huynh mà thôi."

Bồ An hừ lạnh một tiếng, nhưng vừa nhắc đến vưu vật, ngược lại gã bỗng có hứng thú.

Chỉ là một đạo sĩ Luyện Khí gã còn chưa để vào mắt, nhưng gã không nguyện ý trở thành cây thương mặc người tùy tiện sử dụng.

Trong Dược phòng, cây cỏ tươi tốt, ánh sáng loang lổ xuyên qua rừng cây.

Dược sơn âm u, đáng sợ trong quá khứ, giờ trái lại chợt thấy vô cùng yên tĩnh và ấm áp.

Trong Thông U quan, lợi ích phức tạp, lòng người khó dò.

Ngay cả cái gọi là Tiên môn cũng hục hặc lẫn nhau như vậy.

“Dù là Luyện Khí trung kỳ, thực ra cũng chẳng là cái thá gì.” Lục Khiêm trầm ngâm thở dài.

Đạo đồng và tạp dịch không phải là đệ tử chân chính.

Luyện Khí trở lên cộng lại đã có đến hơn nghìn người.

Luyện Khí kỳ chỉ được coi là tầng có năng lực cơ bản nhất, chí ít phải đến Dưỡng Khí kỳ mới có vốn liếng, không bị kẻ khác thèm muốn.

“Viêm Dương Khí công, Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp…” Lục Khiêm tự lẩm bẩm.

Trước kia vẫn còn có suy nghĩ được ngày nào hay ngày ấy, hắn cho là pháp thuật của mình đã đủ rồi.

Âm Phù kiếm, Hóa Xà pháp, người giấy ba thủ đoạn này đã được xem là rất mạnh rồi.

Nhưng để đối phó với một Dưỡng Thần cường giả như Bồ An thì vẫn chưa đủ.

Thậm chí ngay cả sức lực để tự vệ cũng không có.

Viêm Dương Khí công và Luyện Huyết pháp lấy luyện thể là cơ sở của pháp môn, nhưng trên cơ sở nhục thân cường đại vốn có thì chỉ cần tăng cường thêm lần nữa đồng thời tu bổ nhược điểm, cùng tu luyện cả trong lẫn ngoài thì sẽ là một con át chủ bài mạnh mẽ.

U Dạ thành

Những người khác đều tự cho bản thân là am hiểu pháp thuật, nhưng lúc cận chiến lại bị một quyền của hắn đánh bại, vừa nghĩ đã thấy vô cùng kích thích.

Lần này sau khi hắn xuống núi tìm Hỏa chủng, cũng nhìn xem có thể tìm được huyết mạch của yêu thú nào hay không, tốt nhất là trên Thất Thập Nhị Địa Sát bảng trở lên.

Luyện huyết nhập vào cơ thể, hoàn thành Luyện thể.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Khiêm đã chợt có mục tiêu.

Hắn quay lại tìm Lý Độ rồi báo cáo sự việc với ông ta.

"Không có? Hừ, đúng là nói láo, tên nhãi này thật đúng là khinh người quá đáng." Lý Độ trợn mắt dựng râu, sau đó chán nản thở dài.

Ở đây chửi bới chẳng có ích gì, rõ ràng người ta không đưa cho mình, vậy thì có biện pháp gì nữa cơ chứ.

"Một lát nữa, con xuống U Minh cốc lấy đi, bây giờ lấy chắc hẳn là có, lấy một cái thật tốt vào." Lý Độ nói.

"Nhớ kỹ, màu sắc của Hoa diễm càng trắng thì phẩm chất càng cao."

"Đệ tử đã hiểu." Lục Khiêm gật đầu đồng ý.

Trên người hắn còn có khoảng ba mươi đạo công, hắn đi đổi một ít vật tăng cường sức mạnh rồi sẽ xuống núi.

Lần này không cần ai đi cùng.

Hắn lên đường một mình, để lại một người giấy để giải quyết những việc khác.

Nếu không phải lấy hỏa có độ khó cực cao mà Chân hỏa lại khắc chế người giấy thì Lục Khiêm đã mang người giấy đi rồi.

Ngày hôm sau, tại Chấp Pháp điện.

"Mọi người biết bao nhiêu về Bồ An?" Lục Khiêm nhìn Vu Từ và những người bên cạnh.

Lục Khiêm mời họ đến là vì muốn tìm hiểu tình hình trước khi xuống núi.

"Ta không biết rõ lắm." Vu Từ lắc đầu, "Có điều ta quả thật rất quen thuộc với U Minh cốc. Nơi này cách đó sáu trăm dặm, Hỏa diễm kéo dài quanh năm không dứt, thời tiết cực kỳ xấu."

"À, đúng rồi. Dưới chân núi có U Dạ Thành là khu vực không ai cai quản. Chỗ đó ngư long hỗn tạp nên phải cẩn thận."

Người, yêu, ma quỷ lẫn lộn, thành phần rất phức tạp.

Phần lớn đều là tán tu không có thành tựu gì nên không được coi trọng.

Cứ mười năm, Thông U quan mới thu hoạch Hỏa chủng một lần.

Ngoài lần đó ra, tòa thành này không có bất kỳ giá trị gì.

Nếu thêm một thế lực thì trái lại sẽ tăng thêm chi phí, vì vậy nên vẫn bị bỏ mặc cho tới tận bây giờ.

"Nếu mình bị giết ở đó thì sẽ không tìm thấy bất kỳ bằng chứng nào, xem ra cần phải cẩn thận rồi." Lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

"Bồ An thì ta biết rõ, người này am hiểu Phòng Trung thuật*, nghe nói có người bị gã dùng làm thuốc thải âm bổ dương khiến người đó không có kết cục tốt."

*thuật phòng the(chăn gối)

Yến Hưng Liệt chợt mở miệng nói.

Lần trước Lục Khiêm đến Dược phòng tìm thuốc cho hắn ta sử dụng, toàn bộ lông trên người hắn ta đều đã rụng hết.

"Hạng người như vậy, thế mà đạo quan lại không quan tâm!" Đường Băng phẫn nộ nói.

Là cô gái duy nhất trong tiểu đoàn thể, nàng có quan hệ rất tốt với Hàn Lỵ.

Ngày đó, Hàn Lỵ được Bồ An nhắm tới, nàng còn mừng thay cho Hàn Lỵ, nhưng không ngờ lại rơi vào tay quỷ dữ rồi gặp phải kết cục thế này.

"Hừ, trong môn tôn thờ thực lực, ai mà quản đến chỗ của đạo đồng chứ." Vương Minh cười lạnh nói.

"Ta nghe nói Bồ An có bộ dạng như đàn bà, có lẽ giết người là để tu luyện pháp khí đấy." Vương Minh nói.

Pháp khí khác với vũ khí thông thường, phần lớn đều có công năng đặc biệt, uy lực mạnh hơn rất nhiều so với vũ khí thông thường.

Giá cả cũng vì thế mà vô cùng cao.

Lục Khiêm ghi nhớ từng việc một, cáo biệt với mọi người rồi đi đến Qủy thị.

Hắn mua năm thước giấy Thi Mao, máu Linh hồ, Thiên Nhiên tán trong nháy mắt giúp bổ sung chân khí các loại…

Thiên Nhiên tán có giá ba Đạo Công, tương đương với ba tháng tiền lương cơ bản của Luyện Khí đạo sĩ.

Đáng tiếc là Lục Khiêm vẫn chưa học được U Minh Khí hỏa, nếu học xong thì đã có thể kiếm tiền bằng cách luyện chế loại dược này.

Lục Khiêm cầm tín vật Lý Độ đưa cho xuống núi.

Một đường bôn ba phi ngựa.

Hắn đi cả ngày lẫn đêm, cự li sáu trăm dặm đã nhanh chóng tiếp cận được.

Từ phía xa có thể thấy một thành trì.

Đó là U Dạ thành.

Nhưng hắn không đi vào ngay mà tìm một nơi khuất ở bên ngoài để ẩn mình rồi đưa người giấy vào điều tra tình hình trước.

Trong một khu rừng rậm rạp.

Nơi đây cả ngày không có thấy ánh sáng mặt trời, lá rụng chất thành một tầng dày, vừa nhìn đã biết là nơi ít người lui tới.

Trên vách núi phía sau bóng cây có một hang đá tự nhiên bị dây leo che phủ.

Lục Khiêm điểm nhẹ dưới chân, nhảy lên năm trượng rồi bay vào trong đó.

Rầm rầm!

Rất nhiều con dơi bị làm cho sợ hãi bay tán loạn ở trong sơn động.

Lục Khiêm lấy ra một xấp giấy trắng.

Giấy trắng tự cháy, mười mấy hỏa cầu màu lục bay ra, thiêu rụi những con dơi.

“Cái chỗ quỷ quái nào thế này…” Lục Khiêm khịt mũi một cái.

Túi Hồ Thiên(1)

Động dơi đã trải qua hàng nghìn năm, tích tụ không biết bao nhiêu chất thải, người gần như không thể ở được.

Sau đó hắn bước ra khỏi sơn động rồi chỉ huy người giấy dọn dẹp chất thải.

“Cái chỗ như này chắc là không có ai làm phiền đâu.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Kế tiếp là tu luyện ở đây rồi phái người giấy đi hỏi thăm tin tức.

Nếu tìm được Hỏa chủng thì sẽ để chân thân hấp thu.

Lời vừa dứt, Lục Khiêm đã cảm thấy như bị đánh vào mặt.

“Bắt lấy chúng, đừng để chúng chạy!”

“Chủ nhân có lệnh, phải cố bắt sống bằng được.”

Từ trong rừng truyền đến âm thanh sột soạt cùng với tiếng bước chân hỗn loạn.

Một đôi nam nữ trẻ chạy ra từ trong bụi cây, phía sau là hơn mười truy binh mặc giáp, cầm đao.

“Ôi chao!”

Cô gái bất chợt vấp phải cành cây dưới chân, lảo đảo vấp ngã.

“Muội muội!”

Chàng trai trẻ tuổi nhanh bước tới đỡ.

Sau khi trì hoãn một lúc, phía đối diện đã vây lấy bọn họ thành nửa vòng tròn.

Cùng lúc đó, Lục Khiêm cách vài mét cũng bị bao vây.

"Diệp Viêm, lấy đồ ra đi, chủ nhân đã có lệnh, hiện tại nếu trở về thì có thể tha cho huynh muội ngươi không phải chết." Một người đàn ông mặt đen có thân hình cao lớn, mặc Ngư Lân giáp tràn đầy sát khí nói.

Từ vết sẹo trên mặt và vết máu trên giáp của người này có thể đoán được, chắc hẳn là hắn ta đã từng giết rất nhiều người.

"Địch Hộ Viện, dù có chết ta cũng không về cùng ngươi. Diệp Chiến giết cha mẹ ta lại còn muốn cướp lấy bảo vật, cho dù ta có phải phá hủy cũng sẽ không đưa cho các ngươi." Ánh mặt Diệp Viêm kiên nghị, che chở muội muội Diệp Thanh của mình sau lưng.

"Diệp Viêm? Cái tên này vừa nghe đã biết là không tầm thường. Hình như mình bị cuốn vào nội đấu gia tộc rồi…" Lòng Lục Khiêm suy tư.

Trong đám người này không có một ai là tu sĩ, chắc là nội đấu gia tộc dưới nhân gian.

Bấy giờ Địch Hộ Viện mới chú ý tới người lạ đứng bên cạnh, cau mày hỏi: "Ngươi là người phương nào?"

Lục Khiêm cười nói: "Tại hạ chỉ là một người hái thuốc bình thường, chuyện không liên quan đến ta, mấy người cứ tiếp tục đi."

Dứt lời, Lục Khiêm quay người định rời khỏi.

"Xin đại nhân hãy cứu lấy huynh muội tôi với! Tương lai tất sẽ là làm trâu làm ngựa trả ơn này."

Diệp Viêm quỳ xuống trước Lục Khiêm, liên tục dập đầu.

Cô gái phía sau cũng rất đáng thương, vẻ sắp khóc tới nơi khiến kẻ khác nhịn không được muốn đứng ra bảo vệ.

“Tự mình giải quyết đi.”

Nói xong, Lục Khiêm không thèm nhìn lại rồi quay đầu rời đi.

Hắn không phải là chàng trai trẻ tuổi tinh lực dư thừa, không có nơi để trút bầu nhiệt huyết.

Hắn lười để ý đến những ân oán giang hồ này, không quan tâm đến việc giúp đỡ kẻ yếu.

Những lời này khiến Địch Hộ Viện suy nghĩ sâu xa, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản.

Đối phương quả nhiên không cùng phe với Diệp Viêm.

Một thân một mình ở nơi rừng sâu núi thẳm, hoặc là kẻ tài cao lớn mật, hoặc là kẻ ngu không ai bằng.

Lục Khiêm nói chuyện vô cùng mạch lạc, không giống kẻ lỗ mãng.

Suy nghĩ một hồi, trong mắt Địch Hộ Viện lóe lên sự tàn nhẫn.

“Bí mật của bảo vật không thể bị lộ, dù hắn là ai thì cứ giết chung luôn đi!”

Địch Hộ Viện ra lệnh, đám thuộc hạ phía sau kéo căng cung tên nhắm vào ba người bọn họ.

Vù!

Mưa tên trút xuống, giây tiếp theo, ba người bọn họ sẽ trở thành tổ ong bắp cày.

Trong mắt hai huynh muội lộ vẻ tuyệt vọng, lòng Diệp Viêm tràn đầy sự không cam tâm.

Lục Khiêm dừng bước, khẽ thở dài nói: “Không cần thiết vậy đâu.”

“Người chết mới là an toàn nhất.” Mặt Địch Hộ Viện vô cảm, trong mắt hiện lên sát ý mãnh liệt.

Xoạch!

Mưa tên bay xuống,

Bỗng nhiên, từ trên người Lục Khiêm bốc lên hơi nước đen kịt.

Mưa tên ngừng lại giữa không trung.

“Ngươi là tiên nhân!” Địch Hộ Viện khiếp sợ đến mức không thể tin được, “Không thể nào!!”

Địch Hộ Viện rút đao, ánh đao phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, rồi lao tới nhắm ngay đầu của Lục Khiêm.

Nhìn thấy Lục Khiêm không có ý né tránh, lòng Địch Hộ Viện tự cảm thấy đắc ý trong lòng, người này vô cùng khinh địch.

Từ nhỏ hắn ta đã luyện võ, chiêu này có thể dễ dàng chém đinh chặt sắt.

Dù cho tiên nhân có mạnh đến đâu, cũng chỉ là pháp thuật mà thôi.

Leng keng!

Đao chém vào cổ Lục Khiêm tạo ra tiếng vàng sắt va nhau rồi gãy làm đôi.

Lục Khiêm chậm rãi duỗi một ngón tay ra.

Xì xì!

Máu tươi bắn tung tóe, ngón tay như thép đâm vào trán Địch Hộ Viện.

Hai huynh muội Diệp Viêm đứng sát đó dùng ánh mắt như đang kính ngưỡng thần linh mà nhìn hắn.

Từ ống tay áo của Lục Khiêm bay ra vô số độc xà Thanh Lân Quỷ Hỏa, thân hình to lớn như miệng bát, vảy tỏa ra ánh sáng bóng bẩy của kim loại.

Ở vết nanh cắn, nọc độc của Qủy Hỏa tràn vào, lập tức thiêu đốt người thành một vũng nước mủ.

Lục Khiêm liếc nhìn hai huynh muội, sau đó chuẩn bị rời đi.

Diệp Viêm nhìn đến đây, lòng vừa vui vừa sợ.

Túi Hồ Thiên(2)

“Ca ca, hắn là tiên nhân, nếu không chúng ta…” Diệp Thanh nhẹ giọng nói vào huynh trưởng điều gì đó.

“Chờ đã, tiên trưởng!” Diệp Viêm vội vàng ngăn trước mặt Lục Khiêm.

“Xin nhờ tiên trưởng giúp huynh muội ta trở về Diệp gia giết bọn họ.” Diệp Viêm cúi đầu, tỏ vẻ thành khẩn.

“Tại sao ta phải giúp ngươi?” Lục Khiêm hỏi ngược lại.

“Tiên trưởng ra tay trượng nghĩa, chi bằng đã giúp thì giúp đến cùng.” Con ngươi Diệp Thanh đảo quanh, xinh đẹp cười nói, “Mà tiên trưởng lại đã giết người do Diệp Chiến phái tới. Tính cách người này có thù tất báo, chắc chắn sẽ đến trả thù, vậy chẳng thà chủ động đến cửa.”

Lời nói của Diệp Thanh rất khó hiểu, sau khi Lục Khiêm giết người, trong mắt Diệp Chiến hắn đã là người phe mình.

Hơn nữa, nàng ta dự định công khai tất cả những gì đã xảy ra ngày hôm nay để cắt đứt hoàn toàn khả năng giữa Lục Khiêm và Diệp gia.

“Đúng vậy, tiên trưởng, tại hạ chắc chắn sẽ nhớ kỹ ơn này, ngày sau tất có hậu báo!”

Diệp Viêm hứa hẹn, thấy Lục Khiêm bình dị, gần gũi nên giọng điệu càng thêm mạnh dạn.

“Đây là đang yêu cầu ta làm việc đó à? Cút!” Giọng Lục Khiêm lạnh dần.

Muốn nhờ hắn giúp thì ít ra cũng phải cho hắn lợi ích, hứa suông mà hữu danh vô thực thì có ích gì?

Chẳng lẽ thực sự nghĩ là cả thế giới phải xoay quanh bọn họ chắc?

Hai người như bị sét đánh, Diệp Viêm xoay người rời đi.

Ở chỗ Lục Khiêm không nhìn thấy, trong mắt hắn ta hiện lên vẻ oán hận, hai tay nắm chặt, đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Dòng chính Diệp gia đã vậy, đạo nhân trước mắt cũng thế.

Cao cao tại thượng, không coi ai ra gì.

May là trên người hắn ta vẫn còn trọng bảo của tiên nhân do phụ thân để lại.

Sau này khi tu thành chính quả nhất định phải cho bọn họ biết cái gì gọi là ba mươi năm sông… phập!

Lồng ngực Diệp Viêm đau nhói, vừa cúi đầu nhìn xuống, lưỡi kiếm đã lộ ra tại vị trí trái tim, bên trên dính một chút máu tươi.

Đầu của muội muội bên cạnh đã lăn xuống đất từ lâu, đôi mắt đẹp mở to.

“Vì…vì sao chứ…” Diệp Viêm chết đi mang theo vô số oán hận.

“Thật sự cho rằng ngươi là nhân vật chính hay sao?” Khóe miệng của Lục Khiêm mang theo một tia trào phúng nhàn nhạt.

Từ lúc mới bắt đầu, thời điểm mà nữ tử nói ra câu nói kia thì Lục Khiêm đã không có ý định buông tha cho bọn hắn.

Lấy oán báo ơn, lòng dạ thâm độc.

Hai kẻ không thể không diệt trừ!

“Để tam xem xem có bảo bối gì.” Lục Khiêm lục lọi người Diệp Thanh, tìm thấy một chiếc túi bố màu xám to cỡ bàn tay rất bẩn thỉu.

Hắn đưa tay vào, bên trong chẳng có gì.

Nếu là túi bố bình thường vì sao lại phải trịnh trọng như vậy?

Vì thế, hắn rót đưa chân khí vào, chợt cảm giác được chân khí chạm phải một không gian.

Dài rộng khoảng chừng ba thước, dốc túi bố ra thì đổ ra một đống thứ.

Một cuốn sách Thổ Nạp pháp của Thông U quan, ba tấm gỗ mục, hơn hai mươi pháp tiền, vài lọ thuốc đã mất dược tính.

Ngoài ra còn có Thăng Thiên lệnh của Thông U quan.

Xem ra những thứ bên trong đã được cất giữ nhiều năm.

Phàm nhân có được thứ này thì cũng không biết cách mở.

Hầu hết đồ vật đều đã mục nát, giá trị không lớn, ngược lại chiếc túi Hồ Thiên này lại rất có giá trị, trị giá khoảng hai mươi Đạo Công, miễn cưỡng có thể hồi vốn.

Chợ Qủy U Dạ(1)

Vĩnh Dạ sơn.

Núi cao, đường dốc, đỉnh núi hiểm trở thẳng đứng, mây đen quanh năm suốt tháng không tan.

Trên núi có một cốc, gọi là U Minh cốc, dưới đáy cốc có Âm hỏa.

Vì U Dạ thành dựa vào Vĩnh Dạ sơn nên quanh năm cũng chìm trong mây đen, như thể ủ mình trước cơn mưa lớn.

Thành này cũng có phàm nhân, cửa thành được võ tướng canh gác.

Người ta nhìn thấy một người kỳ lạ như Lục Khiêm thì không khỏi kinh ngạc, hơi hành lễ một cái rồi phất tay cho hắn đi qua.

“U Dạ chợ Quỷ, vào thành đi một trăm tám mươi bước về phía đông nam, sau đó đi bộ ba trăm bước về phía tây.”

Trước mặt hắn là một khu rừng đen.

Hắn vừa bước vào bên trong, một màn sương mù ập vào trong mắt.

Loại sương mù này có thể làm mê hoặc tâm trí con người.

Màn sương đen từ từ hội tụ lại, ở giữa xuất hiện một cái tai và một cái miệng khổng lồ màu da.

“Kẻ tới là người phương nào, nơi đây là chợ Quỷ do tam đại gia cùng nhau chưởng quản.” Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

“Tại hạ là một đạo sĩ vân du tứ phương, muốn đến chợ trao đổi chút vật tư.” Lục Khiêm nói.

“Trước tiên phải giao ra một Pháp tiền mới có thể vào chợ.” Miệng mấp máy nói.

Lục Khiêm giao tiền ra.

Đạo quan tại chợ Quỷ thường do quan địa phương cai quản, người cung ứng, mua bán vật tư sẽ không bị thu phí.

Phần lớn chợ Quỷ đều có người quản lý, bọn họ dựa vào phí quản lý và phí gia nhập chợ để kiếm tiền.

Những thứ này không tính là lừa gạt, bắt chẹt, xét cho cùng thì người ta cũng đã tốn công tốn sức lực để tổ chức, hệ thống mấy việc này.

Chợ này coi như khá lớn.

Ngoài ra còn có người chợ Quỷ, gia tộc chợ Quỷ…

Vương Minh đã đánh dấu rõ ràng vị trí trên bản đồ chợ Quỷ cho hắn.

Nhưng Lục Khiêm sẽ không đi tới đó.

Riêng nước ở chợ Quỷ rất sâu, dễ bị mắc kẹt.

Hắn ném một Pháp tiền màu vàng vào màn sương đen.

Trước khi xuống núi, Lục Khiêm đã đặc biệt dùng mười Đạo Công để đổi lấy một trăm Pháp tiền.

Sương mù tan đi, một con sói lông xám, dài ba thước đứng thẳng người chắp tay với Lục Khiêm.

“Đạo hữu, mời đi theo ta!”

Một người một sói đi một đoạn đường.

“Chính là chỗ này, nhớ kỹ đừng đánh nhau đấy.” Sau đó con sói liền biến mất.

Phía trước đột nhiên mở ra, trên cửa đá có viết bốn chữ lớn: Chợ Quỷ U Dạ.

Trong chợ Quỷ, tiếng người huyên náo, hai bên trái phải bày đủ loại gian hàng.

Ngoài các gian hàng còn có các cửa hàng chuyên biệt.

Từ lớn có dược tề đến nhỏ có vật dụng hàng ngày, cái gì cần cũng đều có.

Mặc dù vật phẩm không cao cấp như trong Đạo quan, nhưng số lượng nhiều hơn hẳn, phần lớn đều có ích cho Thai Tức và Luyện Khí, trong giai đoạn Dưỡng Thần thì không thấy.

Thành phần tạp vụ cũng rất phức tạp, hầu hết đều là Thai Tức, số ít là Luyện Khí, Lục Khiêm thậm chí còn thấy người phàm gánh việc lao động chân tay.

"Tiên trưởng là lần đầu tiên tới đây phỏng, có muốn đưa tiểu nhân theo cùng giúp người giải thích một chút không? Ta chỉ cần mười lượng bạc trắng thôi." Một tên phàm nhân gầy như khỉ con tiến lại gần.

"Không cần." Lục Khiêm lắc đầu.

"Dạ, tiên trưởng, sau này nếu cần chuyển hàng thì có thể đến tìm đến chúng ta." Người đàn ông gầy gò cúi thấp người, nở nụ cười nịnh nọt rồi rời đi.

Lục Khiêm nhàn rỗi sinh buồn chán, bắt đầu đi dạo quanh chợ Quỷ.

Tại một cửa hàng khí thế ngất trời, hơn mười gã tráng hán cởi trần vung búa.

Bên dưới lò cao là hỏa diễm đỏ rực, hơi nóng bay tận trời.

Lò lửa bên cạnh buộc hơn mười người gầy trơ như khỉ, dã nhân có màu da như than.

Mỗi lần đủ nhiệt, sẽ có một người chuyên môn ném dã nhân vào lò lửa, nương theo thép nóng chảy là tiếng kêu thảm thiết của dã nhân trong lò.

Đổ vào khuôn rèn sau đó một thanh trường kiếm có huyết văn đã được ra lò.

Huyết Văn cương, lấy máu người mà đúc thành thép.

Chế tạo vũ khí có thể làm tổn thương hồn phách con người.

"Đạo hữu có muốn một chiếc không?" Một gã tráng hán cởi trần lau mồ hôi, cười nói.

"Tên nỏ bán ra sao?" Lòng Lục Khiêm hơi xao động, hỏi.

Vừa hay hắn đang thiếu một vũ khí tầm xa.

Cung nỏ có thể sử dụng được khi không có chân khí.

"Nỏ gân trâu là hai mươi tiền một chiếc, nỏ thiết giáp gân trâu là tám mươi tiền một chiếc, tên nỏ là năm tiền một chiếc."

Thiết giáp trâu là trâu dị chủng, gân trâu cực kỳ dẻo dai, có thể kéo căng với lực năm trăm cân.

"Lấy một chiếc thiết nỏ và tám cái tên nỏ."

Lục Khiêm lấy ra một trăm hai mươi Pháp tiền.

Vốn dĩ hắn không có đủ tiền, nhưng may là vẫn còn một ít trong túi Hồ Thiên.

Tráng hán đưa một chiếc thiết nỏ đen kịt ra, dây cung cứng như thép, tên nỏ màu trắng noãn, bên trên có từng tia huyết văn giống như mạch máu người.

Lục Khiêm cất nỏ vào túi rồi tiếp tục đi dạo xung quanh.

Chợ Qủy U Dạ(2)

Hắn hy vọng sẽ tìm được địa đồ của U Minh cốc, tốt nhất là chi tiết một chút để tránh phải đi một chuyến uổng phí.

"Đến xem đi, dược tề thượng đẳng do Dược sư đỉnh cấp tự tay luyện chế đây!"

Lúc này, Lục Khiêm đang dừng lại ở trước một cửa hàng dược.

Những dược vật này không quá tốt vì dù sao đây cũng là nơi tụ tập của tán tu.

Dược tề được làm nổi bật bằng một chữ: Kỳ.

Do trong quan cần nên hầu hết các loại dược vật do Lục Khiêm luyện chế đều là loại giúp tăng tiến tu hành, có lợi mà không có hại.

Hoàn cảnh sống của tán tu tương đối khắc nghiệt nên sinh ra vô số nhu cầu.

Có loại pháp thuật như Hỏa Lôi dược, Hủ Thiết tề, ăn vào có thể khiến cả cơ thể người ta mọc hoa giống như Vạn Hoa Xuyên Tâm tán.

Ngoài ra còn có Tị Thủy hoàn giúp người ta hít thở dưới nước, Hổ Báo tề khiến toàn thân biến thành hổ báo.

Dược phương mà Lục Khiêm chưa từng nhìn thấy cũng có ở trong số đó.

Phẩm chất không phải quá cao nhưng hơn ở chỗ thực dụng.

"Đạo trưởng, ngài đang cần thứ gì? Giá cả tại bản tiệm vô cùng phải chăng, không lừa già dối trẻ." Một ông lão tóc trắng

cúi đầu cười nói.

Lục Khiêm nhìn sang, giá quả thực không đắt, chỉ từ năm đến hai mươi tiền.

Nhưng trên người hắn đã không còn nhiều tiền.

"Ta không mua gì cả, ngươi có thu mua đồ vật không?" Lục Khiêm lấy ra một cái bọc.

Ông lão tóc trắng hít một hơi, hai mắt sáng lên, chắp tay nói: "Mời khách nhân vào trong."

Hai người đi đến phòng trà, thị nữ rót một tách trà cho Lục Khiêm.

"Thứ này gọi là Tuyết Nhũ trà, vì muốn lưu giữ độ tươi mới mà đặt lá trà vào ngực của các nữ tử tuổi còn xuân xanh để giữ ấm. Loại trà này có hương vị tươi mát, ngọt ngào vô cùng, có tác dụng dưỡng thần."

Nghe vậy, Lục Khiêm vừa bưng tách trà lên rồi lại đặt xuống.

"Nhìn hàng của ta trước đi!"

Hắn là người hơi mắc bệnh sạch sẽ, dù thiếu nữ hay bà già thì hắn cũng không thể uống nổi loại trà này.

"A!"

Lão đạo mở cái bọc ra với vẻ mặt ngạc nhiên.

"Vậy mà tất cả đều là thuốc Dưỡng Thần Ích Khí."

Lão đạo cẩn thận từng li từng tí mở gói thuốc ra, nhẹ nhàng quẹt bột phấn đưa lên mũi ngửi, ánh mắt sáng lên.

"Mười ba gói Bổ Huyết Ích Khí tán, chín viên Quy Giáp hoàn, sáu lọ Nhân Diện Đào Hoa Phục Thần tề. Đạo trưởng, lão phu đưa cho ngươi bốn trăm bảy mươi pháp tiền được chứ?"

“Thành giao!”

Lục Khiêm gật đầu.

Cho dù ở đâu đi chăng nữa, dược tề thúc đẩy tu luyện đều là cách kiếm tiền nhanh nhất.

Bề ngoài càng trân quý thì giá cả sẽ tăng lên gấp đôi.

Đổi ra thành bốn mươi bảy Đạo Công, vậy có thể so với tiền lời ở Bạch Dương thành lần đó rồi.

Có một tay nghề thật sự kiếm được tiền rất nhanh.

(Thật ra tiền lời ở Bạch Dương thành lần đó rất cao, chỉ là phải chia cho năm người nên có vẻ hơi thấp)

Lão nhân gọi một tạp dịch đến mang túi ra hậu viện.

“Ngươi là Luyện Dược sư sao? Sau lưng Trân Bảo Các của chúng ta chính là Mã gia, ngươi có muốn nhận chức ở Trân Bảo Các của chúng ta hay không?”

Lão nhân bỗng nhiên mở miệng mời chào.

Đã là Luyện Dược sư, mà còn là Luyện Khí đạo sĩ, dù đi đến nơi nào cũng là người tài.

Phẩm chất dược tề cũng không tệ, cho dù phải bỏ ra giá cao hơn để mời chào cũng đáng.

“Mã gia là một trong ba gia tộc lớn ở U Dạ sao?” Lục Khiêm hỏi.

“Tất nhiên rồi, Mã gia có một vị lão tổ Luyện Khí hậu kỳ, hai vị Luyện Khí trung kỳ, là thế lực đứng đầu trong tòa thành này.”

Mã gia tu luyện Thuật Thỉnh Thần, thỉnh ra ngũ đại tiên.

Hồ Tiên, Xà Tiên, Hoàng Đại Tiên, Thứ Vị Bạch Tiên, Lão Thử Hôi Tiên vân vân.

Phần lớn người tu luyện đều thích dát vàng lên mặt mình, ngay cả Thông U quan cũng không ngoại lệ.

Nói là tiên nhân, thật ra chỉ là Tinh quái trong núi mà thôi.

"Không cần, bản thân tại hạ chỉ biết một chút thuật luyện dược, thật sự không thể làm nổi." Lục Khiêm uyển chuyển từ chối.

Lão nhân không hề tức giận, cười nói: "Nếu đạo huynh thay đổi ý kiến, vậy lúc nào Trân Bảo Các cũng chào đón."

"Không biết Trân Bảo Các có bán phương thuốc hay không?"

Nói đến làm ăn, lão nhân lập tức ngồi thẳng: "Đạo huynh muốn trao đổi cái gì?"

"Ba phương thuốc Hỏa Lôi dược, Vạn Hoa Xuyên Tâm tán, Tị Thủy hoàn."

Hỏa Lôi dược chắc là đồ vật cùng loại với Hắc Hỏa dược linh tinh, Vạn Hoa Xuyên Tâm tán thì có thể coi như là độc dược.

Còn Tị Thủy hoàn lại không biết lúc nào sẽ cần dùng tới.

Hơn nữa, những dược này cũng có thể mang tới bán ở chợ Quỷ trong môn phái.

Hiện tại Lục Khiêm vẫn chưa thấy có người nào bán thứ này.

Việc đi ra ngoài nhiều một chút cũng rất cần thiết, nhìn thấy được rất nhiều sự vật chưa bao giờ gặp.

"Được, một trăm tiền một bộ."

"Đúng rồi, các ngươi có bản đồ của U Minh Cốc hay không?" Lục Khiêm hỏi.

Tiệc rượu

Nếu là một trong ba gia tộc lớn, vậy chắc cũng biết sự thật về U Minh Cốc này.

“Cái này ta phải xin chỉ thị từ gia chủ.”

Lúc này, có một hạ nhân nhẹ giọng nói gì đó ở bên tai lão nhân.

“Đạo hữu, gia chủ nhà ta muốn gặp ngươi, không biết đạo hữu có tiện không?”

Lão nhân quay đầu nhìn về phía Lục Khiêm.

“Tất nhiên rồi.”

Lục Khiêm gật đầu đồng ý, lát nữa cũng tiện dò hỏi tin tức có liên quan đến U Minh Cốc.

Cuối cùng đây mới là mục đích để hắn đến nơi này một chuyến.

Lục Khiêm đi theo hạ nhân băng qua tiểu viện yên tĩnh.

Bầu trời về đêm lạnh như nước.

Trong viện đèn đuốc sáng trưng, nhìn thấy cây cỏ mọc um tùm, kỳ hoa rực rỡ, dòng nước trong veo chảy từ chỗ sâu trong hoa cỏ xuống khe hở của đá.

Ở hai bên có tòa nhà bay đang lơ lửng, còn có con đường quanh co dẫn đến nơi yên tĩnh, toàn bộ đều ẩn vào giữa bóng cây rậm rạp.

Một vùng này được trang trí thật sự xa hoa.

Trong đình ở giữ hồ, một đám đạo sĩ mặc quần áo khác nhau đang nâng chén cạn ly chúc mừng nhau, bầu không khí rất là náo nhiệt.

Một lão nhân tóc trắng xóa ngẩng đầu nhìn qua đây, nhẹ dậm chân một cái đã bay qua mặt nước.

"Hoan nghênh đạo hữu đã đến hàn xá, tại hạ tên là Mã Hằng, đạo hữu họ gì?" Mã Hằng chắp tay nói, nhìn Lục Khiêm, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Kẻ hèn họ Lý, tên Lâm."

Lúc Lục Khiêm giao dịch, thì ông ta đang tụ hội với đám đạo hữu, thuộc hạ có đưa lên một nhóm dược tề thượng hạng.

Phẩm chất của dược tề không hề tầm thường, độ lửa cực kỳ chuẩn, ông ta vốn tưởng rằng đây là một lão nhân có kinh nghiệm phong phú, không ngờ lại trẻ tuổi như thế.

Thân hình trước mắt không có một tia dương khí nào, giống như là một lớp hóa thân nào đó.

Có lẽ là con cháu của môn phái lớn nào đó ra ngoài lịch luyện.

Ý nghĩ thay đổi trong nháy mắt nhưng Mã Hằng vẫn giữ ý cười trên mặt không đổi, cười nói: "Mời đạo hữu ngồi xuống, chỗ này của ta còn có vài bằng hữu, đạo hữu không ngại chứ?"

"Không ngại, mời đạo hữu dẫn đường."

Hai người bay một trước một sau đến đình ở giữa hồ.

"Lão phu giới thiệu một chút, đây là Giả Đạo." Mã Hằng chỉ vào một người trung niên khác mang âm khí dày đặc nói.

"Xin chào đạo hữu." Giả Đạo chắp tay, trên người có quỷ khí dày đặc, dường như là người tu luyện Thuật Dưỡng Quỷ.

"Vị này chính là Hoàng Nguyệt đạo hữu."

Một nữ tử mặc trang phục cung đình màu đỏ thẫm, toát ra ngàn vạn phong tình, có đôi mắt quyến rũ hút hồn nói.

Mỗi một cử chỉ động tác của nữ tử đều có hiệu quả hấp dẫn người khác.

"Chử Hành đạo hữu."

Một nam nhân cường tráng có râu quai nón chắp tay.

Còn vài tên nam tử khác đều là thuộc hạ hoặc đồ đệ của bọn họ.

"Vị này chính là Lý Lâm đạo hữu, là Luyện Dược sư."

"Đạo hữu thật là tuổi trẻ tài cao." Giả Đạo mở miệng khách sáo.

Lục Khiêm ngồi xuống bên cạnh nữ tử Hoàng Nguyệt, nàng ta cũng hơi mỉm cười với hắn.

"Hôm nay có thể nói người đến đều là người tài, nào uống rượu, xem múa nào!"

Mã Hằng vỗ tay, một con thuyền nhỏ chậm rãi đi tới.

Một đám vũ nữ mặc lụa mỏng, đường cong lả lướt như ẩn như hiện, mang theo làn gió thơm, đi đến giữa mọi người thì bắt đầu nhẹ nhàng múa.

Nhạc tiên không dứt, bồ đào mỹ tửu, hương thơm tận trời, tất cả giống như chốn tiên cảnh.

Dường như vũ nữ đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp, mỗi một cử chỉ và nụ cười đều có thể hấp dẫn người khác.

Có mấy người gấp gáp giữ chặt vũ nữ, ôm vào trong ngực, sờ soạng trên dưới.

Còn những người khác sắc mặt vẫn bình thường, từ lâu đã không có chút ngạc nhiên nào.

“Dường như đạo hữu không hứng thú lắm? Có tâm sự gì sao?” Mã Hàng nâng chén rượu thấp giọng hỏi.

“Ta đang nghĩ về chuyện U Minh Cốc.” Lục Khiêm cười bất đắc dĩ: “Hơn nữa, ta không thích ứng với hoàn cảnh này lắm.”

“Chuyện này dễ thôi, một chút nữa ta sẽ sai người đưa bản đồ cho ngươi.”

Mã Hằng uống cạn rượu trong chén: “Sáng nay có rượu sáng nay say, năm đó ta cũng tự hạn chế mình giống như ngươi vậy, nhưng có ý nghĩa gì đâu? Thay vì trường sinh bất lão lạnh như băng, còn không bằng hưởng thụ thời gian quý báu!”

Đa số người mới tu hành đều có đầy lòng nhiệt huyết.

Luôn tin rằng bản thân có thể leo lên đỉnh cao nhất.

Theo thời gian trôi đi, phần lớn mọi người đều nhận ra bản thân đã định sẵn là bình thường, cả đời chỉ có thể như vậy thôi.

Vì thế cũng thả lỏng bản thân, trầm mê vào hưởng lạc.

Lục Khiêm cười, không nói gì.

“Lý Lâm đạo hữu, một chút nữa muốn đi với ta tham khảo niềm vui hay không?” Hoàng nguyệt tiến sát đến người Lục Khiêm, môi đỏ khẽ mở, thổi nhiệt khí vào bên tai hắn.

“Không được, một lát tại hạ vẫn còn chuyện quan trọng cần xử lý.” Lục Khiêm thản nhiên nói.

Trong môn phái cũng có nam nữ chung đụng, nhưng không phải vì dục vọng, mà là vì tu hành.

Những người này chỉ cầu một chữ dục, ngược lại là người kém cỏi, thần phục theo bản năng.

Bọn họ đã bị tửu sắc mê hoặc đầu óc, đã đánh mất sự tự kiểm soát và ý chí cầu tiến của người tu luyện.

Từ khi tiến vào đây, Lục Khiêm vẫn luôn âm thầm cảnh giác, lặng lẽ kết pháp quyết, chờ phát động bất cứ lúc nào.

Dựa vào biểu hiện của những người này, chỉ cần Lục Khiêm phản kháng, vậy thì có xác suất sáu phần là bọn họ sẽ bị hắn cùng tiêu diệt.

Nước đọng vạn năm(1)

Sau khi mọi người dùng cơm rượu no nê xong thì tạm biệt nhau rồi rời đi.

Mã Hằng giữ Giả Đạo và Lục Khiêm ở lại.

“Lý Lâm đạo hữu, đây là bản đồ của U Minh Cốc.” Mã Hằng đưa qua một bản đồ địa hình có hình vẽ phức tạp: “Đạo hữu phải chăng là vì muốn lấy hỏa?”

“Đúng vậy.” Lục Khiêm gật đầu.

Chuyện này không cần phải giấu diếm, đa số người ngoài đến nơi này đều là vì lấy hỏa.

Hơn nữa cũng không phải chỉ có một U Minh Hỏa, cho dù Mã Hằng muốn lấy hỏa thì hai người cũng không thể tạo thành mối quan hệ cạnh tranh lẫn nhau.

“U Minh Cốc có vô số Địa Nhãn, hàng năm Địa Nhãn đều phun trào ra hỏa diễm, U Minh Hỏa lại nằm ở giữa Địa Nhãn, hỏa diễm ở bên trong đó rất là nóng bỏng, việc lấy hỏa cực kỳ nguy hiểm, nếu đạo hữu không ngại thì có thể đi cùng hai chúng ta.”

“Được!”

Lục Khiêm đã đồng ý.

“Ở chỗ ta có đan phương tránh lửa, đạo hữu là Luyện Dược sư, vậy thì mấy ngày nay làm phiền đạo hữu luyện chế cái này.” Giả Đạo lấy ra một phương thuốc.

Đây cũng là nguyên nhân mà Mã Hằng mời Lục Khiêm.

Kỹ thuật luyện đan của Lục Khiêm rõ ràng cao hơn những người kia không biết bao nhiêu lần, có hắn luyện chế Tị Hỏa hoàn, vậy hiệu quả của thuốc sẽ tốt hơn rất nhiều.

Mấy ngày nay Lục Khiêm đều ở trong Luyện Dược phòng để luyện dược.

Trước dược đỉnh, Lục Khiêm ngồi ngay ngắn, ánh mắt chăm chú nhìn vào hỏa diễm.

Vài tên đồng tử ở phía sau lưng hắn cũng rất cẩn thận nhìn chằm chằm vào dược đỉnh, đồng thời âm thầm đánh giá cả Lục Khiêm.

Trước đó bọn họ đã nhận nhiệm vụ có liên quan. Đó là yêu cầu bọn họ học trộm, cần phải học được hoặc là ghi nhớ phương pháp luyện dược của Lục Khiêm.

Xèo xèo!

Hỏa diễm bộc phát, ngọn lửa đỏ thẫm phun trào ra.

Lục Khiêm vỗ dược đỉnh một cái, bột phấn đen nhánh bay ra từ bên trong.

Ở một bên khác, các chất lỏng bay ra từ chai lọ vại bình, thuốc cao vân vân, trôi nổi trên không trung, theo trình tự thêm vào trong đỉnh khiến người ta hoa mắt.

Trong một khoảnh khắc, đồ đựng bên trong toàn bộ phòng luyện dược, bắt đầu trôi nổi giống như có sự sống vậy.

Chỉ trong chốc lát, mười mấy viên đan dược đen nhánh nóng hổi đã ra lò.

Đạo đồng ở một bên vẫn chưa hồi lại phục tinh thần.

“Được rồi.” Lục Khiêm đứng dậy, đưa cái bình cho một tên đạo đồng.

Đạo đồng hành lễ nhận lấy với vẻ mặt kính sợ.

Rất nhanh Tị Hỏa hoàn đã được giao cho bọn người Mã Hằng.

“Nhanh như vậy sao?” Mã Hằng kinh ngạc nói.

Giả Đạo ở một bên cũng liếc nhìn một chút.

“Rất xin lỗi gia chủ, chúng ta thật sự không học được cái này.” Đạo đồng suy sụp nói.

Hắn đã từng thấy Dược sư thao tác trong Dược phòng rồi, trên cơ bản đều là nơm nớp lo sợ, sợ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, xác suất thành công thấp đến dọa người.

Còn vị trước mắt này chỉ đơn giản là nước chảy mây trôi, thoải mái tự nhiên giống như vẩy mực lên tranh sơn thủy vậy.

Không lãng phí bao nhiêu dược liệu, hơn nữa còn bảo tồn được dược lực vô cùng hoàn mỹ.

“Thật là, nếu như hắn tới Trân Bảo Các của chúng ta, một năm ít nhất cũng tiết kiệm được ba phần phí tổn.” Mã Hằng thở dài nói.

“Chẳng lẽ thật sự không thể chiêu mộ?” Giả Đạo khó hiểu nói: “Dù sao thì cũng nên thích quyền thế mỹ nữ chứ? Cháu gái kia của ngươi lớn lên cũng không tệ, có muốn thử một chút hay không?”

Mã Hằng cười khổ lắc đầu: “Đừng nghĩ nữa, người ta chướng mắt nơi nhỏ bé này của chúng ta, không đi chung đường với chúng ta đâu.”

“Đừng có ý đồ gì với người ta, kết giao thật tốt đi, nhiều bằng hữu vẫn tốt hơn nhiều kẻ thù mà.” Mã Hằng dặn dò.

Một con chồn nhảy lên bả vai của Mã Hằng, móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng gãi tóc của ông ta.

Ông có thể thông linh Tinh quái.

Tinh quái cực kỳ nhạy bén đối với nguy hiểm, Mã Hằng vừa tiếp xúc với Lục Khiêm đã mơ hồ có một loại cảm giác nguy hiểm.

Trực giác mách bảo ông ta người này cực kỳ nguy hiểm.

Sáng sớm, mặt trời mới mọc lên, những tia nắng sớm tỏa ra xua tan sương mù.

Giả Đạo mặc đồ nho sĩ đứng ở dưới bóng cây, bên cạnh có năm tên hộ vệ cao lớn đang đứng.

Đoàn hộ vệ này cao đến chín thước, trên người mặc thiết giáp đen nhánh, đầu đội mũ sắt.

Thiết giáp lập loè ánh sáng lạnh lẽo.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy giáp sắt giống như đã dính vào da, còn có thể thấy máu thịt đỏ hồng trên khe hở của giáp sắt.

Đoàn hộ vệ này được gọi là Hiên Viên hộ vệ, là vệ binh của Nhân Hoàng thượng cổ trong truyền thuyết.

Dùng bí pháp khảm giáp sắt vào cơ thể, người giáp hợp nhất, lực vô cùng lớn, đao thương đều không phá được.

Đương nhiên, Lục Khiêm chỉ nghe nói như vậy thôi, chứ trong lòng cũng không tin lắm.

Cho dù là pháp thuật gì cũng thích dát vàng lên mặt, bịa ra một ít lai lịch bất phàm, trên thực tế uy lực cũng bình thường thôi.

Nước đọng vạn năm(2)

Lục Khiêm và Mã Hằng có vẻ tương đối bình thường, không hề mang theo bất kỳ hộ vệ nào.

Nhưng lần này Lục Khiêm đã dùng chân thân mà tới.

Vì đề phòng bị người ngoài phát hiện, trước đó hắn đã dùng người giấy xem xét xung quanh một chút.

Sau khi xác định không có ai theo dõi thì mới đến.

Có thể nói là cẩn thận đến mức cực hạn.

"Vào thôi!" Mã Hằng nhìn ngọn núi, quay đầu nói.

Mọi người cất bước tiến vào rừng rậm.

Nơi này quanh năm sương mù âm u lượn lờ, từ giữa sườn núi trở lên đều ẩn dưới mây mù.

Mùi ẩm ướt khó ngửi bốc lên, khi chân đạp lên lá khô sẽ phát ra âm thanh 'rộp rộp', vừa lơ đãng là đã bị sụp vào ngay.

Bởi vì ở phía sau nơi này mọc rất nhiều cây đa.

Cây đa phải đến năm sáu người mới ôm hết được, tán cây che khuất bầu trời, có vô số xúc tu rũ từ trên xuống, che khuất tầm mắt.

Thỉnh thoảng có một trận gió lạnh thổi qua, nhánh cây vang lên tiếng xào xạt, vỏ cây đa già nua vặn vẹo giống như một khuôn mặt người.

Ba người đều là kẻ tài cao gan lớn, không có cảm giác gì nhiều đối với mấy cảnh vật này.

Trong miệng Giả Đạo từ từ niệm, trên không trung dâng lên một màn hắc vụ*.

*Hắc vụ: sương đen

Trong hắc vụ hiện ra mắt người thật lớn, mắt người xoay tròn chuyển động.

“Hướng Tây Nam.” Giả Đạo mở to mắt, hắc vụ phía trên cũng theo đó mà biến mất.

Mọi người trong đoàn đi xuyên qua cỏ dại cao đến nửa người, sau khi đi lòng vòng khoảng nửa canh giờ, trước mắt đã rộng mở thông thoáng.

Vị trí hiện tại của bọn họ là ở trên vách núi.

Còn phía dưới vách núi là một cái khe nứt.

Dưới đáy cốc là một cái hồ nước.

Diện tích hồ nước không lớn, có các đảo nhỏ dày đặc nằm rải rác ở phía trên.

Đảo nhỏ nằm trên mặt hồ bốc lên ánh lửa ngập trời, thiêu đốt quanh năm, tro đen vân vân rơi vào trong nước.

Cũng không biết nước trong ao hồ này đã có mấy ngàn mấy vạn năm lắng đọng.

Chất nước hiện lên màu đỏ hồng, mọc đầy sinh vật phù du màu xanh lục.

Sắc trời ảm đạm, phù du phát ra ánh sáng huỳnh quang màu lục, cảnh sắc này khiến da đầu người ta tê dại.

“Cẩn thận một chút, nước đọng vạn năm này có độc tính kinh người, đừng sờ vào.”

Giả Đạo hạ lệnh để hộ vệ làm ra một con thuyền gỗ, mọi người lên thuyền, con thuyền chậm rãi đi về phía đảo nhỏ.

Một mùi tanh tưởi cứ quanh quẩn ở bốn phía.

Thậm chí Lục Khiêm còn thấy có một thi thể đang bay ngay đằng trước.

Đây là một cái xác trâu, thi thể bị bọt nước nén phình ra rất to, căng đến mức giống như khí cầu.

Trên tai mắt mũi miệng của con trâu có dòi trắng mấp máy bò đầy cùng với con kiến màu xanh lục dạng côn trùng.

Bên ngoài lại khoác lên một lớp phù du màu đỏ xanh và rêu xanh thật dày.

Liếc mắt nhìn qua kia, lại thấy giống như một cục đá lớn.

"Hửm?" Lục Khiêm khẽ nhíu mày.

Xác trâu phình to cực nhanh, sau đó bỗng nhiên nổ mạnh!

Ầm!

Thịt thối văng ra.

Cùng lúc đó, Lục Khiêm cũng dựng lên Chân Thủy hộ thuẫn ở trước mặt, cản lại máu thịt và nước văng đầy trời.

"Vẫn là đạo hữu phản ứng nhanh, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện." Mã Hằng thở dài nhẹ nhõm.

Nếu con thuyền này bị hủy hoại, rớt vào khe nước vạn năm này, vậy không chết thì cũng bị lột da.

Mà trong nước còn có một loại sinh vật nữa, đó là một loại Hắc Lân Ngư.

Trong miệng những con cá kia mọc đầy răng nanh, sức sống cực kỳ mạnh mẽ.

Thậm chí còn có một số con nhảy lên mặt nước để tấn công bọn họ, nhưng tất cả đều bị chém hết.

Rất nhanh con thuyền đã cập bờ, mọi người đi lên đảo nhỏ.

Trên đảo nhỏ là một mảnh hoang vắng, dưới mặt đất có từng cái lỗ thủng phun lửa.

Một mùi khí lưu huỳnh nồng nặc ập vào mặt.

“Đây chính là Địa Nhãn, một số Địa Nhãn có chứa U Minh Hỏa dưới lòng đất.”

Ọc ọc…

Lúc này, trên mặt nước ở phía sau mọi người phát ra từng đợt bọt khí, mặt nước nổi lên gợn sóng.

Một bóng đen nhanh chóng bơi tới đây từ mặt nước ở phương xa.

Ào ào!

Một bóng đen nhảy lên mặt khỏi nước.

Gào gào!!

Tiếng gào rống vang vọng đến phía chân trời, thuyền nhỏ của mọi người trực tiếp bị xé nát.

Ầm ầm ầm!

Bóng đen bay đến hai ba lần.

“Cẩn thận!” Lục khiêm vội vàng hô lên với mọi người bên cạnh.

Vừa dứt lời, bóng đen đã nhảy cao lên, khuôn miệng khổng lồ màu đỏ tươi há to, một đầu lưỡi màu đỏ thật lớn mọc ra gai ngược vung đến đây.

Keng keng!

Hiên Viên Huyết giáp bị đánh bay, vũ khí rơi xuống trên mặt đất.

Sau đó đầu lưỡi kia cuộn lại, cuốn Hiên Viên Huyết giáp trở về, một âm thanh nhai nuốt khiến người ta ê răng truyền

đến.

Huyết giáp đao thương đều không phá được lại bị cắn nát nhẹ nhàng như vậy, phần đầu bị nuốt chửng.

“Thân thể này thật mạnh mẽ!”

Lục Khiêm lấy ra Ngũ Sát Âm Phù kiếm.

Một thanh kiếm dài màu lục cắt qua không trung, mang theo âm thanh nổ tung đâm xuyên không khí.

Keng!

Âm thanh của Hồng Chung Đại Lữ vang lên, Ngũ Sát Âm Phù kiếm văng ra.

Thân kiếm Âm hỏa cắm thật sâu xuống mặt đất, toát ra từng đợt khói đen, giống như dao nóng cắt đậu hũ vậy.

Ngọc Lễ Kim Tương, Giao Lê Hỏa Táo(1)

Thất Sát Âm Phù kiếm có thể nung chảy vàng và sắt lại bị ngăn cản dễ dàng như vậy.

Bóng đen hoàn toàn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Làn da xám đen như đá, thân cao một trượng, cổ dài đầu nhỏ, răng nanh sắc bén, đầu lưỡi hẹp dài rũ xuống bên hông.

Điểm hấp dẫn ánh nhìn nhất chính là bàn tay có mọc một cặp móng vuốt hổ, ít nhất nó cũng dài bằng một con dao găm.

Bởi vì đi ra từ nước đọng vạn năm, cho nên trên thân cũng tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

"Nghiệt súc!" Giả Đạo nổi giận, khí đen chợt lóe trên mặt, ánh sáng đen quanh quẩn toàn thân từ trên xuống dưới.

Hắn vươn tay phải ra, mạnh mẽ nắm chặt lấy hư không một phát.

Ầm!

Mặt đất dưới chân quái vật bị vỡ ra, một cái tay phải đen nhánh thật lớn nắm lấy hai chân của nó.

"A!!"

Quái nhân la lên một tiếng, lấy vuốt hổ trực tiếp cắt nát cái tay đen nhánh, rồi nhanh chóng chạy như bay về phía mọi người.

Hộ vệ Hiên Viên Huyết giáp ở trước mặt quái nhân lại yếu ớt giống như giấy vậy.

“Đây là quái vật gì chứ!”

“Nếu ta đoán không sai thì chắc là Ngạo Nhân.” Sắc mặt Lục khiêm trở nên nghiêm trọng.

Trong ”Thần Dị Kinh” có nói: “Bên trong Tây Hoang có một dạng người, dáng vẻ giống như người, trên quần áo có hàng trăm mảnh vá, tay có vuốt hổ, chỉ đi một mình, ăn tươi não người, đầu lưỡi dài hơn cả trượng. Gọi là Ngạo Nhân.”

Thần Dị Kinh là hình minh họa được truyền lại từ tiên nhân thời thượng cổ.

Trên đó có ghi lại những sự vật kỳ lạ trên thế giới.

Ngạo Nhân là một loại dị nhân được ghi lại ở bên trong.

Trời sinh Ngạo Nhân đã có sức lực rất lớn, thân hình cứng rắn, không sợ thủy hỏa.

Đặc điểm của nó là thích ăn não người.

Ngay khi đang nói chuyện, lại có một tiếng hét thảm truyền đến, một tên Hiên Viên Huyết giáp nữa bị ăn mất đầu.

Giấy trắng bốc cháy, Hỏa cầu màu lục thẫm đánh vào người Ngạo Nhân.

Ngạo Nhân ăn đau, đôi mắt đỏ hồng nhìn về phía Lục Khiêm, bước nhanh chạy đến hướng này.

Giả Đạo lui về phía sau mấy bước, tiếp tục phóng thích pháp thuật, một đôi tay quỷ đen nhánh chui ra từ dưới đất, bắt lấy hai cái đùi của Ngạo Nhân.

“Đạo hữu! Ra tay!”

Lục khiêm gật đầu, phóng ra tám tờ giấy trắng.

Tám người giấy hộ pháp mặc giáp vàng bước ra từ trong sương khói.

Trong tay cầm đao thương kiếm kích, lóe ra hàn quang, đồng loạt nhào về phía Ngạo Nhân.

Ở bên kia, Mã Hằng đã niệm xong chú ngữ, dường như cả người đều thay đổi.

Ánh mắt thê lương oán độc nhìn trái nhìn phải, dáng vẻ thần thái trông như một cụ bà.

Phù!

Mã Hằng thở phào một hơi, sương mù màu xanh lục bay ra.

Trong nháy mắt sương mù đã lan rộng, quanh quẩn toàn bộ không gian, bao phủ Ngạo Nhân vào bên trong.

Biểu cảm của Ngạo Nhân lập tức dại ra, giống như đã nhìn thấy chuyện khủng bố nào đó.

“Chính là lúc này!” Sát khí chợt lóe qua trong mắt Lục Khiêm, chân khí điên cuồng thúc đẩy Ngũ Sát Âm Phù kiếm.

Ong ong ong…

Âm Phù kiếm run rẩy kịch liệt, thân kiếm phun trào Âm hỏa màu xanh lét.

Ầm!

Khí kình khiến mặt đất nứt ra khe rãnh thật sâu!

Tốc độ của Âm Phù kiếm cực nhanh, hình thành một cái trụ Âm hỏa màu lục.

Sau đó đánh thẳng vào sương mù!

“A!!” Cảm nhận được sự nguy hiểm, đôi mắt như chuông đồng của Ngạo nhân trở nên có thần, muốn né tránh, nhưng lại bị tám người giấy ôm chặt.

Phập!

Cột sáng màu lục đâm xuyên qua ngực của Ngạo Nhân.

Trong nháy mắt ngọn lửa nóng rực đã đốt khô máu ở miệng vết thương, không để lại một giọt máu tươi nào.

“Âm hỏa sắc bén như thế, người này quả nhiên là giấu tài.” Trong lòng Giả Đạo trở nên kiêng kị.

Hắn vốn tưởng rằng Lục Khiêm chỉ mạnh trên luyện dược mà thôi, không ngờ cả pháp thuật cũng sắc bén như thế.

Với Tu vi Luyện Khí sơ kỳ của hắn khi đối mặt với chiêu này chắc cũng khó trụ nổi.

Phần ngực của Ngạo Nhiên hiện ra một cái động lớn thông thoáng, nó ngây người tại chỗ, không biết là sống hay chết.

“Ngạo Nhân có thể chất mạnh mẽ, nhưng tâm hồn lại rất yếu ớt.” Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Sương mù vừa nãy của Mã Hằng chắc là một vật mê hoặc thần trí con người.

Suy nghĩ trong lòng hắn không ngừng biến hóa, nhưng bên ngoài lại hiện ra vẻ dùng sức quá độ.

Không biết Ngạo Nhân sống chết ra sao, hắn cũng không muốn đi lên bổ đao đâu.

Hắn nhìn qua bên cạnh, Giả Đạo nửa quỳ trên mặt đất, cơ thể Mã Hằng cũng lung lay sắp đổ, dáng vẻ của hai người đều giống như không đi nổi nữa.

“Một đám cáo già.” Lục khiêm thầm nghĩ trong lòng, khi nghĩ xong lại ho khan kịch liệt, dường như muốn ho ra cả ruột.

“Các ngươi đi lên nhìn xem!” Giả Đạo ho nhẹ một tiếng, biểu cảm hơi mất tự nhiên.

Chắc là cảm thấy kỹ thuật diễn vừa rồi của mình quá kém.

“Được!”

Vẫn còn ba người Hiên Viên Huyết giáp cung kính nửa quỳ.

Bọn họ đều là người đã bị bí pháp tẩy não.

Cho dù Giả Đạo kêu bọn họ chết, bọn họ cũng sẽ không do dự chấp hành.

Ngọc Lễ Kim Tương, Giao Lê Hỏa Táo(2)

“Theo lý thuyết Ngạo Nhân sẽ không vô duyên vô cớ đến đây tấn công.” Lục khiêm nghĩ đến một chuyện.

Ngạo Nhân có tính tình cẩn thận, bình thường chỉ tấn công người đi lạc một mình.

Hơn nữa khi gặp phải người khó chơi, cũng sẽ lập tức chạy trốn.

Đám người của bọn họ vừa nhìn là thấy không dễ đụng, hai bên đã giao đấu với nhau nhiều lần như vậy, nhưng nó lại không hề chạy trốn.

Điều gì đã khiến Ngạo Nhân nóng nảy như vậy?

Chẳng lẽ là do uống quá nhiều nước hôi thối vạn năm sao?

Đúng lúc này, lại có một tiếng tiếng nổ mạnh vang vọng đến phía chân trời.

Theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy Địa Nhãn phun ra ngọn lửa màu trắng.

Trụ lửa xông thẳng lên trời, giống như khói báo động.

Trụ lửa màu trắng này chính là U Minh Hỏa.

Nhưng bây giờ mọi người lại không rảnh để chú ý cái này.

Bởi vì ở giữa trụ lửa là một gốc cây thực vật.

Lá cây xanh biếc, trên đỉnh có một quả, màu sắc mượt mà đỏ bừng, hình dạng trái cây gần giống với mũi khoan, rực rỡ lung linh, vừa thấy là đã biết không phải vật tầm thường.

“Gào!” Ngạo Nhân bỗng nhiên rống to, đôi mắt đỏ bừng, điên cuồng quá độ, tát bay ba người Hiên Viên Huyết giáp một lượt.

Rồi chạy nhanh đến phía trụ lửa.

“Là Hỏa Táo!” Lục Khiêm kinh ngạc kêu lên.

Cuối cùng hắn cũng biết vì sao Ngạo Nhân lại tấn công mọi người, thì ra là vì trái cây này.

Trong “Chân Cáo · Vận Tượng Nhị” có nói: Ngọc Lễ Kim Tương, Giao Lê Hỏa Táo, dược bay lên này ngay cả Kim Đan cũng không thể so.

Đứng thứ sáu mươi trong bảng bảy mươi hai thực vật địa sát quý hiếm.

Gần như ngay lúc nhận ra bảo vật thì thân thể Lục Khiêm cũng bộc phát ngay lập tức nhảy về phía Hỏa Táo.

Hai người còn lại cũng giống như vậy, ngay cả Ngao Nhân hung ác ở phía sau lưng cũng mặc kệ.

Đứng trước lợi ích tuyệt đối, liên minh mỏng manh của ba người đã tan rã.

Vì trong lúc đại chiến vừa rồi, Mã Hằng ở phía sau cùng, cho nên là người gần với Hỏa Táo nhất.

“Lý Lâm đạo hữu, Giả Đạo đạo hữu, các ngươi đối phó với kẻ địch mạnh trước, lão phu lấy vật ấy trước, trở về chia đều.”

Mã Hằng vừa chạy vừa hô lớn tiếng.

Trên mặt ông ta mọc ra lông tơ nhàn nhạt, tốc độ cũng nhanh hơn mấy phần.

Chỉ có một quả Táo, chia đều chỉ là chuyện vô nghĩa thôi.

“Lý Lâm đạo hữu, ta giúp Mã Hằng, ngươi cần phải trụ vững!” Giả Đạo là người thứ hai gần với Hỏa Táo.

Ngạo Nhân cách hai người không đến hai mươi mét, phương án tốt nhất tất nhiên là giết chết quái vật này.

Nếu không cho dù lấy được Hỏa Táo, một lát nữa vẫn sẽ không thoát ra được.

Con người là như vậy đấy, một khi nhìn thấy ích lợi, thì ngay cả những mối quan hệ quan trọng nhất cũng mặc kệ.

"Được! Hai vị đạo hữu, tất cả cứ giao cho bần đạo!"

Lục Khiêm hiên ngang lẫm liệt hô lớn, trong khoảnh khắc đó thân hình của hắn có vẻ vĩ đại không gì có thể sánh được.

Hắn lấy nỏ thiết giáp ra từ trong túi Hồ Thiên.

Băng băng!

Dây cung phát ra hai tiếng!

Nhắm đến phía sau lưng của hai người kia.

"A! Chạy đi!!"

"Hừ! Nghiệt súc Lý lâm, lão phu sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Sau khi phản ứng lại, hai người tức giận gào rống.

Hai người có kinh nghiệm lão luyện, tránh vết thương trí mạng, trên người chỉ bị trầy da, nhưng sau khi trì hoãn như vậy thì Lục Khiêm đã sớm lẻn đến phía trước, ăn Tị Hỏa hoàn, bay lên lấy mồi lửa và Hỏa Táo đi, bước lên boong thuyền còn sót lại, chạy thoát ra xa mất rồi.

Lục Khiêm nhanh chóng thu Hỏa Táo và hỏa chủng vào bình ngọc, sau đó lập tức phát động chân khí, phóng lên trên xác bè gỗ bị phá hủy vừa rồi.

Trước khi đi cũng không quên tiêu hủy mấy mảnh xác khác.

Tấm ván gỗ ở dưới chân chỉ dài đến nửa người, với cảnh giới hiện tại thì hắn vẫn chưa bay được, nhưng ít nhất cũng làm được việc chỉ đứng trên một khúc gỗ băng qua sông.

Có thể Ngạo Nhân sẽ còn đuổi theo.

Nhưng Lục Khiêm không hề lo lắng, chỉ cần hắn chạy nhanh hơn hai người kia là được.

Nhìn hai người trên đảo nhỏ la mắng không ngừng, Lục Khiêm nói lớn:

"Hại vị đạo hữu phải kiên trì, rồi quay về tìm Lý Lâm ta chia đều bảo vật này! Ha ha, ta đi đây!!"

Hắn thúc đẩy chân khí khiến tấm ván gỗ bay như mũi tên về phía bờ.

Trong lòng Mã Hằng vừa nôn nóng vừa giận dữ, cười lạnh nói: "Đáng ghét! Ngươi cho rằng như vậy là đã bỏ chạy được rồi sao? Đợi ta…"

"Gào!"

Lúc này Ngạo Nhân cũng đuổi theo.

Khi nhìn thấy cây trái trống rỗng, nó đấm ngực dậm chân, cơn giận bốc lên tận trời.

Sau khi nhìn thấy hai người kia, Ngạo Nhân vọt đến như điên.

Nó muốn xé nát hai tên trộm đáng ghét này.

"Không phải lão phu!"

"Người đó ở phía trước kìa!!"

"Là người đó đã lấy đồ vật đi!"

…

Sau khi tấm ván gỗ cập bờ.

Lục Khiêm vận sức vào đôi bàn chân để chạy trốn.

Thân hình của hắn không hề gầy yếu giống như những đạo nhân bình thường khác.

Tốc độ tối đa mà hắn bộc phát ra hoàn toàn vượt xa hãn huyết bảo mã một ngày chạy sáu trăm dặm.

Sống mái với nhau(1)

Đến khi đã chạy mệt thì lập tức dừng lại, dùng giấy Thi Mao cắt ra một con ngựa giấy, rồi ngồi lên người nó rời đi.

Khi trở lại sơn động.

Lục Khiêm cởi hết quần áo, ném xuống dưới tàng cây, rồi mặc quần áo mới. Sau đó lại đốt lửa thiêu hủy sơn động.

Lục Khiêm lấy một tờ giấy tinh xảo ra để gấp chim nhỏ từ trong túi. Rồi lại lấy nhãn cầu trân quý nhất của cóc Tinh để điểm mắt cho chim.

Vù!

Một trận gió mạnh thổi qua.

Một con bồ câu giấy trắng như tuyết với đôi mắt đen nhánh xuất hiện trên nền đất trống.

Chiều dài khi giương cánh đạt hơn năm trượng, hoàn toàn là một con quái vật khổng lồ.

Lục Khiêm leo lên vai chim.

Vù!

Gió mạnh nổi lên!

Bồ câu trắng bay cao lên không trung.

Lục Khiêm leo lên lưng chim không nói một lời, hắn đã tính trước rồi. Con chim này chính là át chủ bài trong chuyến rời núi này của hắn.

Có rất ít phương pháp để bay ở Luyện Khí kỳ.

Chỉ khi đạt đến Dưỡng Thần kỳ, âm thần thoát xác bám vào trên vật thể, thì mới có nhiều phương pháp để bay hơn, ví dụ như ngự kiếm phi hành vân vân.

"Chắc hẳn các ngươi sẽ không nghĩ là ta bay về đâu." Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Thật ra đây cũng là lần đầu Lục Khiêm bay.

Trước đó trong lòng hắn vẫn không chắc lắm.

Dù sao chim giấy cũng nhẹ, nên mức chịu tải nhẹ. Nếu muốn chở một người bay đi thì nhất định phải sải rộng đôi cánh.

Sau khi hình thể to ra, mức tiêu hao chân khí cũng tăng lên gấp đôi.

Cho dù hắn có Chân Thủy chi lực hồn hậu như vậy, thì vẫn không thể chèo chống nổi.

Chắc chỉ có thể bay khoảng một hai trăm dặm.

Trên đường đi hắn cũng nhìn lại tình hình, nếu thật sự không ổn thì ăn Thiên Nhiên tán đã mua ở trong quan, bổ sung chân khí ngay lập tức, còn Thi Độc đan nhỏ nhoi, khi về chỉ cần phất tay là giải được.

Nhưng Lục Khiêm cũng không nhất thiết phải trở về ngay bây giờ. Dù sao hắn luôn cảm thấy đám người Lý Lâm vẫn còn chiêu ở phía sau, có thể chặn giết bản thân ở trên đường. Vì thế cũng dứt khoát tránh đi mười ngày nửa tháng rồi trở về.

Tại U Dạ thành.

Lúc này trong thành hoàn toàn hỗn loạn.

Hai vị thủ lĩnh của một trong ba gia tộc lớn chật vật chạy về, thương tích trên người không hề nhẹ, sau khi về thì cực kỳ

nổi giận, lật tung cả thành, dường như đang muốn tìm một người tên là Lý Lâm.

Tại phủ thành chủ, Mã Hằng thay một bộ quần áo mới tinh, phía cánh tay phải lại trống trơn.

Về phần Giả Đạo thì nửa bên mặt đều là máu thịt lẫn lộn.

Cũng may Ngạo Nhân đã bị thương nặng, cho nên bọn họ mới may mắn thoát khỏi nơi đó.

"Tìm, không cần biết phải trả giá lớn cỡ nào, tìm Lý Lâm về đây!!" Hai mắt Mã Hằng đỏ bừng, ném bể cái ly.

Sau đó lại nhìn về phía mấy đạo hữu khác.

"Xin nhờ các vị, chỉ cần tìm được Lý Lâm, lấy thần dược trở về, lão phu tình nguyện giao ra toàn bộ tài sản."

"Đạo hữu không cần làm vậy, nhất định tại hạ sẽ giúp đỡ hết mình."

"Nhất định sẽ giúp đạo hữu tìm được người này."

Mọi người đều vỗ ngực bảo đảm, nhưng trong lòng mỗi người lại có ý nghĩ riêng.

Mã Hằng cũng biết tâm tư của mọi người, không có ai mà không động lòng đối với bảo vật.

Không còn cách nào khác, ít nhất phải lấy bảo vật về trước, rồi hẵng tính đến chuyện khác.

Nhất định ông ta phải có được thứ này, nhất định phải có được!

Mã Hằng đã buông thả nhiều năm, mặc dù là Luyện Khí hậu kỳ, nhưng trong lòng ông ta hiểu rất rõ, khoảng cách đạt đến Dưỡng Thần kỳ vẫn còn kém rất xa.

Sự xuất hiện của Hỏa Táo khiến nội tâm yên lặng của ông ta lại trở nên nhộn nhạo.

Nghĩ đến đây, Mã Hằng thầm đọc chú ngữ.

Trong hư không ngưng tụ ra một người chồn.

“Hoàng Đại Tiên, tại hạ mời ngươi tìm một người…”

Mũi chồn ngửi ngửi, chỉ móng vuốt về phía đông nam.

“Đi!”

Hai mắt của Mã Hằng lộ ra tia sáng hung bạo.

Cả đám người đều dồn hết sức.

…

Tại khu rừng sâu thẳm, một mùi ẩm ướt cứ quanh quẩn trong không khí.

Sương mù dày đặc lan ra toàn bộ khu rừng, mơ hồ có thể thấy được quỷ ảnh ở bên trong.

Trong mấy quỷ ảnh này, có một quỷ ảnh hơi giống Lý Lâm vài phần.

Người này đúng là Lý Lâm.

Sau khi Lục Khiêm xuống núi, Lý Lâm lập tức muốn ra tay diệt trừ người này.

Nhưng không ngờ Lục Khiêm lại rất ma mãnh, dám xuống núi mà không thấy được bóng người luôn.

Hắn ta phái người đến chợ Quỷ U Dạ, cũng không nghe thấy tin tức của Lục Khiêm.

Rơi vào đường cùng, hắn ta đành phải chờ ở con đường nhất định phải đi khi quay về núi.

Cho dù như thế nào, Lục Khiêm cũng sẽ trở lại thôi, trừ khí là hắn muốn chạy trốn.

Chỉ cần là đệ tử không phạm sai lầm lớn, thì hầu như không có ai muốn trốn.

Tài nguyên bên trong quan, không phải là thứ một tán tu nho nhỏ có thể thu gom được, mà là từ quá trình tích lũy mấy trăm năm.

Sống mái với nhau(2)

Cho dù phải cần sự nỗ lực của bản thân mới có được, nhưng ít nhất vẫn còn hy vọng.

Tán tu không có công pháp hoàn chỉnh, thì cả đời cũng chỉ như vậy thôi.

“Lý công tử, tiểu tử kia sẽ không chết ở bên ngoài chứ?” Một hồn ma âm u nói.

“Sẽ không.” Lý Lâm lắc đầu.

Mặc dù trong lòng kinh thường Lục Khiêm, nhưng hắn ta không thể không thừa nhận, tên Lục Khiêm này có chút thông minh, sẽ không dễ chết ở bên ngoài.

“Một lát nữa khi thấy Lục Khiêm đến đây phải giết chết tại chỗ, không cần nói nhảm nhiều, hiểu chưa?”

Những hồn ma này đều là thuộc hạ của Lý Lâm.

Chân thân của bọn họ đã ở đây, còn hắn ta vì muốn giải quyết nhanh chóng nên cũng vác chân thân đến đây.

“Đã rõ!”

Vèo vèo!

Thân ảnh lại ẩn vào sương đen một lần nữa.

Bên kia, mọi người bên chợ Quỷ U Dạ đang đi tìm người.

“Mã đạo hữu, hướng này hình như là Thông U quan.” Giả Đạo hơi lo lắng.

Mã Hằng mạnh mẽ cắn răng, nói: “Thông U quan thì sao chứ? Một lát nữa cứ chặn thẳng hắn ở cửa núi, không cần kinh

động đến người phía trên.”

So với Thông U quan, bọn họ giống như là kiến càng lay cổ thụ.

Mã Hằng không muốn từ bỏ cơ hội đột phá lần này.

Chỉ cần lấy được bảo vật, đột phá đến Dưỡng Thần. Thì cho dù đắc tội với Thông U quan, trong thiên hạ này vẫn không thiếu nơi cho bọn họ đi đến.

“Lý Lâm…” Mã Hằng thầm đọc ra cái tên này, trong lòng cực kỳ oán hận.

Bỗng nhiên, Mã Hằng ngẩng đầu lên.

“Dừng lại, phía trước có người mai phục!” Mã Hằng vội vàng la lên.

Đường núi phía trước yên tĩnh không một tiếng động.

Hai bên bóng râm có đám sương mù nhàn nhạt quẩn quanh.

Mặc dù người ngoài thoáng nhìn vào cảnh tượng này sẽ cảm thấy không có gì.

Nhưng ở trong mắt Mã Hằng, lại là từng đám âm khí tận trời.

“Xin hỏi là vị đạo hữu nào ở phía trước? Tại hạ tên là Mã Hằng, có thể mượn đường không?” Mã Hằng không muốn sinh thêm chuyện, khách sáo chắp tay.

“Chúng ta là thuộc hạ của Lý Lâm công tử, người không phận sự nhanh chóng rời đi!” Trong rừng có người lớn tiếng nói.

“Thì ra là cứu binh do Lý Lâm phái tới, giết!!!”

“Không ổn, cũng có thể là cứu binh của Lục Khiêm, lên đi!”

Đoàn người bắt đầu chém giết.

Một bên là vì tìm ‘Lý Lâm’, một bên khác là vì tìm Lục Khiêm.

Mặc dù đều tìm cùng một người, nhưng cả hai bên đều nghĩ rằng đối phương là cứu binh do người kia phái đến.

Cứ như vậy hai đám người đánh đến ngươi chết ta sống.

Đạo hạnh của hai bên tương đương nhau.

Bên Mã Hằng có cao thủ Luyện Khí hậu kỳ, còn bên Lý Lâm thì có pháp khí của Đạo quan, hai bên không ai nhường ai, tràng diện cực kỳ đẫm máu.

Tất nhiên, Lục Khiêm không hề biết việc này.

Từ ngày chạy trốn, Lục Khiêm vẫn luôn trốn trên lưng phi điểu. Sau đó là dùng Thiên Nhiên tán, cưỡng ép bay trăm dặm.

Tại một chỗ trong sơn động.

Mây đen dày đặc, hơi nước lượn lờ.

Nam tử mặc đạo quan màu xanh ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Sắc mặt vàng vọt, da mọc lông xanh, trông quái dị giống như yêu ma.

Đột nhiên Lục Khiêm mở to đôi mắt, một đợt âm thanh sóng to cọ rửa vang lên, làn da màu vàng và lông xanh đều rút đi hết.

Sau khi tu dưỡng ba ngày, cuối cùng cũng loại bỏ được tác dụng phụ của Thiên Nhiên tán.

Trước ngày xuất phát, Lục Khiêm đã từng thấy có hai đám người đánh nhau ở phía dưới.

Hình như một bên là người của Mã Hằng, một bên khác là Lý Lâm nhỉ?

"Không phải đã ngộ nhận là người của ta đó chứ?" Trong lòng Lục Khiêm mỉm cười.

Khi hắn đến U Dạ thành đã dùng tên giả là Lý Lâm.

Không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ, lại khiến hai đám người kia liều mạng với nhau.

Chết nhiều một chút…

Trong lòng Lục Khiêm nghĩ như thế. Sau đó lại lấy hai bình ngọc ra từ túi vải.

Một cái chứa ngọn lửa, một cái chứa Hỏa Táo.

"Thật là hảo đồ vật!" Lục Khiêm nhìn Hỏa Táo đỏ bừng.

Hỏa Táo được ngưng kết từ tinh hoa nhật nguyệt, sơn hà chi khí.

Nếu bây giờ hắn đang ở Luyện Khí hậu kỳ, thì sẽ hoàn thành Luyện Khí hóa thần trong nháy mắt, động một cái là linh hồn thoát xác, chính thức tiến vào Dưỡng Thần kỳ.

Khi Âm thần trong Dưỡng Thần kỳ lột xác, thì có thể sẽ lĩnh ngộ được phương pháp làm nhiều việc cùng một lúc.

Đến lúc đó hắn lại nhập thần vào mấy người giấy, tách ra tu luyện các pháp thuật khác nhau, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Lục Khiêm có được ưu thế của gương vàng thần bí, khi đó mới thể hiện ra điểm vượt trội.

Người tu luyện bình thường thì ngại thời gian có hạn, nên tu luyện nhiều pháp thuật, dẫn tới hiệu quả không rõ ràng.

Trên cơ bản, chỉ có một số trong đó là tuyệt chiêu sở trường.

Đại khái là một hai pháp thuật mạnh, cộng thêm một số pháp thuật nhỏ.

Nếu bây giờ dùng luôn, thì chờ đến khi luyện hóa hoàn toàn, vậy cũng sẽ lập tức tiến vào hậu kỳ.

Nhưng thứ tốt phải chờ đến lúc mấu chốt mới dùng, bây giờ chưa phải lúc.

Bảo vật

U Minh Hỏa có màu trắng thuần, phẩm chất thượng đẳng.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm thầm đọc pháp quyết hấp thu do sư phụ Lý Độ đạo nhân truyền dạy.

Luyện hóa Hỏa chủng, sau đó nạp vào trong Thức Hải dưới rốn ba tấc.

Lửa này dựa vào chân khí, sinh sôi không ngừng.

Chân khí bất diệt, Âm hỏa không dứt.

Do đó có tên là U Minh Khí hỏa.

Hỏa diễm có tính chất hơi âm, tinh tế tỉ mỉ lại kéo dài không dứt, đây chính là ngọn lửa chế khí luyện đan tốt nhất.

Lại qua ba ngày nữa, Lục Khiêm mới tỉnh lại trong tư thế ngồi.

Sơ Phẩm Luyện Dược thuật (hoàn thành: 1040/2000)

Sau khi hấp thu Hỏa chủng xong, Sơ Phẩm Luyện Dược thuật vượt lên đến một nghìn.

Căn bản Luyện Dược thuật nằm ở hỏa diễm, hiện giờ hỏa diễm tăng lên, cái khác theo đó cũng tăng lên.

Hiện tại hắn có thể luyện dược tề có cấp bậc cao hơn một chút rồi.

“Tiếp tục tu luyện nửa tháng nữa, là có thể trở về.” Lục Khiêm thở ra một hơi thật dài.

Hắn không tin đám người này có thể tiếp tục ngồi xổm ở đây trong nửa tháng nữa.

Nói không chừng đã sớm chết khi sống mái với nhau ở mấy ngày trước.

Đây là, trong đầu truyền đến từng đợt gào thét.

"Hửm?" Trong lòng Lục Khiêm vừa động, xem Thức Hải ở bên trong.

Trong thế giới đen nhánh tối tăm, có một con Giao Long vừa giống cá lại vừa không giống cá, có Lân giáp màu vàng đất đang gây sóng gió, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

"Đây là sao chứ?" Sao hôm nay Giao Long ở trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ lại có chút hưng phấn như vậy.

Lục Khiêm vẫn luôn cảm thấy rất khó hiểu đối với lai lịch của Giao Long.

Cho đến cách giải thích trước mắt là lúc trước khi hấp thu Ngư Long thảo, bên trong Quan Tưởng đồ đã in xuống dấu Chân ý của Cá Chép Vượt Long Môn.

Sau đó thì vẫn luôn ở trong Quan Tưởng đồ bên trong đầu hắn.

Trải qua một biến hóa như vậy, tốc độ tu luyện Thái Âm Nguyệt Hoa Đạo Dẫn pháp ngưng kết ra Chân Thủy của Lục Khiêm cũng phải gấp mấy lần người tu luyện khác.

Nhưng tại sao bây giờ Giao Long lại hưng phấn như vậy.

Lục Khiêm nhắm mắt, cố gắng lý giải ý của Giao Long.

Trong Thức Hải đột ngột xuất hiện một bóng người.

Con ngươi dựng thẳng màu vàng kim của Giao Long toát ra một tia hứng thú, cảm thấy cực kỳ thân thiết với dáng người nhỏ bé trước mắt.

Ngay sau đó, đầu Giao Long lại chỉ chỉ vào bên cạnh, dường như muốn nói hướng kia có thứ gì đó.

“Ngươi nói bên ngoài có cái gì sao?”

Giao Long gật đầu.

“Thứ gì? Bảo vật sao?” Lục Khiêm hỏi.

Đầu Giao Long nhanh chóng chỉ chỉ, dường như có chút nôn nóng.

Nghe đến đó, Lục Khiêm cũng tỉnh lại từ trong minh tưởng.

Nhìn về phía đông nam.

Phía đông nam là chỗ sâu trong rừng rậm, ban đêm duỗi tay không thấy năm ngón tay, tràn đầy âm khí, khí lạnh kinh người.

Lục Khiêm chậm rãi đứng dậy, che giấu thân thể, đi đến hướng theo như lời của Giao Long.

Giày vải đạp lên chồng lá khô, phát ra tiếng vang “sàn sạt”.

Con nhện đốm hoa to cỡ chậu rửa mặt thấy con mồi, phun tơ lao đến.

Soạt!

Khi con nhện chỉ cách Lục Khiêm ba tấc thì hóa thành tro tàn.

Cả người Lục Khiêm hóa thành bóng đen, hòa vào trong màn đêm.

Phía trước là một cây đa cao lớn, tán cây bao phủ phạm vi vài dặm.

Có vô số loài chim và thú sống trên đó, hình thành một hệ sinh thái.

Nhánh cây rũ xuống từng cái xúc tu, giống như một khu rừng rậm nhỏ.

Bên dưới tối tăm đến nỗi không thấy ánh mặt trời, ẩm ướt yên tĩnh, mọc ra cỏ dại không biết tên.

“Tìm được rồi!” Trong mắt Lục Khiêm chợt lóe ra ánh sáng, một đạo Chân Thủy chi lực đen nhánh nổ tung.

Ầm!

Mặt đất bị lật lên, một đồ vật bị nổ văng ra ngoài, nhảy loạn trên mặt đất.

“Hóa ra là ngươi…”

Một con Ngư Long có mọc cỏ trên đầu, vẩy cá màu vàng kim óng ánh tung tăng nhảy nhót trên mặt đất.

Ngư Long thảo lại chui vào lòng đất, rồi tiếp tục bị Lục Khiêm bắt ra ngoài.

Ngư Long thảo há khuôn miệng mọc đầy hàm răng sắc bén, quay đầu lại cắn người.

Khí thế mạnh mẽ phát ra từ trên người Ngư Long thảo khiến Lục Khiêm cũng phải đứng hình trong một lúc, không thể động đậy.

Giao Long trong Thức Hải gào rống, khiến trói buộc trên người Lục Khiêm biến mất.

“Ngươi giỏi lắm, sắp thành Giao Long rồi.”

Trong lòng Lục Khiêm kinh ngạc.

Chỉ thấy trên đầu Ngư Long thảo dường như có dấu hiệu bị tróc ra.

Cỏ dại sẽ mọc và khô héo mỗi năm một lần, Ngư thảo chịu đựng được chín năm thì sẽ là Ngư Long thảo.

Sau khi Ngư Long thảo chịu đựng tới chín mươi chín năm, cỏ trên đầu sẽ mất đi, sau đó biến thành Ngư Long.

Khi đó có thể xem như một sinh mệnh sống.

Cũng là một loại Tinh quái trong tự nhiên.

Độ khó để các loại động vật, cây cối, cỏ thành Tinh dần dần tăng lên.

Người tài thời thượng cổ có một câu nói: Phàm người có khiếu, mới có thể thành đạo.

Trên cơ thể con người có tương đối đủ các khiếu, nếu cố gắng tu luyện thì cũng dễ nhập môn.

Phàm người có khiếu, mới có thể thành đạo(1)

Còn về động vật ít nhiều gì vẫn có khiếu, cây cối cần có độ tuổi cao.

Nhưng cỏ lại lột xác cực kỳ khó khăn, bao gồm cả Ngư Long thảo có đạo hạnh gần trăm năm này.

Lúc chưa đến một trình độ nhất định, thì hoàn toàn không thể phát huy thực lực vốn có.

Sau khi Ngư Long thảo hóa thành Ngư Long, mới có được năng lực hô mưa gọi gió nhất định.

Khi đó, nếu Lục Khiêm lại muốn bắt thứ này, chắc cũng phải trả giá khá nhiều, dù sao cũng là đạo hạnh trăm năm.

Hơn nữa, Ngư Long còn đứng thứ bốn mươi chín trong bảng Thất Thập Nhị Địa Sát Dị Thú.

Dường như Ngư Long thảo đã cảm ứng được sự nguy hiểm, liều mạng giãy giụa trên tay hắn.

Giãy giụa đến nỗi cả người máu tươi đầm đìa, cực kỳ thê thảm.

Đôi mắt to màu vàng kim toát ra một tia cầu sinh, khiến người ta không khỏi sinh lòng trắc ẩn.

Cỏ muốn tu hành thật sự không dễ, cho dù đã có đạo hạnh trăm năm, thì chỉ cần hơi vô ý là sẽ thất bại trong gang tấc.

Nếu không phải có Chân ý của Giao Long, thật sự Lục Khiêm cũng không dễ gì bắt được vật này.

Đã lột xác đến bước này, chứng minh vật này có số mạng lớn.

Sau này nói không chừng sẽ là Ngư Long, Giao Long, thậm chí là Chân Long vân vân.

"Hửm?" Trong đầu Lục Khiêm chợt lóe ra một tia sáng, bắt được cái gì đó.

Trước khi xuống núi, hắn vốn định tìm một dị thú quý hiếm để hoàn thành công pháp luyện thể.

Chỉ là những dị thú quý hiếm kia hoặc là có thiếu hụt, hoặc là không ra hồn, tiềm lực quá thấp.

Thay vì tu luyện đến mức cao nhất trên huyết mạch quá thấp, còn không bằng duy trì cơ thể người.

Nhưng nửa Ngư Long nằm trong tay mình còn không phải là huyết mạch rất tốt sao?

Có lẽ là mới lột xác được một nửa, còn cách Ngư Long chân chính một chút.

Phẩm chất huyết mạch chỉ mới gần đến bên cạnh bảng Địa Sát.

Nhưng điểm mạnh của Ngư Long thảo nằm ở đâu?

Chỉ cần có đủ tài nguyên, là sẽ không ngừng lột xác tiến lên trên.

Tuy có vẻ năng lực hiện tại rất thấp, nhưng tiềm năng lại rất cao.

Nếu như may mắn, thì tối thiểu cũng đạt đến vị trí thấp nhất trên bảng Tam Thập Lục Thiên Cương Thần Thú.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm không thể kiềm chế nhẫn nại trong lòng nữa.

Hắn hận không thể hấp thu tinh hoa huyết mạch của Ngư Long thảo ngay lập tức, hoàn thành dẫn huyết nhập thể.

Nhưng khi cẩn thận nghĩ lại, ngọn lửa trong lòng hắn giống như bị dội vào một gáo nước lạnh, lạnh mất một nửa.

Dẫn huyết nhập thể có tỉ lệ chín phần là sẽ chết.

Cho dù là đạo sĩ có gia thế tuyệt vời, tài nguyên sung túc. Thì mười người đã thất bại hết tám người, hai người còn lại ít nhiều gì cũng sẽ để lại di chứng huyết mạch.

Nếu không phải như thế, trên đời này đã sớm đều là tu sĩ có huyết mạch mạnh mẽ.

Vì dẫn huyết nhập thể, Kim Dương phải chuẩn bị mấy chục năm, lấy Quỷ Diện Hoa Âm Địa Vạn Năm làm cơ sở, khắc hoạ đại trận tối cao, rồi mới dám tiến hành một bước này.

"Đương nhiên, ta cũng có ưu thế, Hỏa Táo chính là vật đại bổ, nhưng đổi lại phải tiêu hao cực lớn khi dẫn huyết nhập thể." Suy nghĩ trong lòng Lục Khiêm nhanh chóng xoay chuyển.

Nhưng như vậy thì sẽ không thể dùng Hỏa Táo làm vật để đột phá Dưỡng Thần.

Sau này muốn đột phá Dưỡng Thần còn phải đi một đoạn đường rất dài.

Nhưng cũng có chỗ lợi, đó là có thêm một công pháp luyện thể, còn được Chân Thủy đen nhánh tẩy luyện cơ thể từng giây từng phút.

Chỉ sợ đến lúc đó thân thể của mình mới là át chủ bài mạnh nhất.

Khi kẻ địch biết được điều này, sẽ vung một quyền đánh mạnh vào hắn trước khi chết.

“Về động phủ trước, chuẩn bị tốt tất cả.” Lục Khiêm nói trong lòng như thế.

…

“A! Lục Khiêm, lão tử giết cả nhà ngươi!”

Ở một chỗ trong mật thất, Lý Lâm mình đầy thương tích nằm trên giường kêu rên.

Hắn bị chặt đứt một cánh tay, chất độc trên mặt khiến ngũ quan của hắn ta hoàn toàn thay đổi, toàn thân không có chỗ nào lành lặn.

Thúc phụ của Lý Lâm đen mặt ở một bên, trong lòng dâng trào một ngọn lửa giận.

Ông ta giận Lý Lâm không nghe lời mình, đi tìm đạo sĩ kia để báo thù.

Càng giận hơn đó là thành công thì thôi, đằng này là bị người ta lừa, bị người khác đánh thành như vậy.

Cuối cùng bên Lý Lâm đã đánh thắng, tiêu diệt toàn bộ đối phương.

Một câu người kia nói ra trước khi chết, khiến hắn ta biết thì ra tất cả chỉ là hiểu lầm.

Thật ra mục tiêu của hai đám người là cùng một người.

“Ha ha, Lý Lâm hiền đệ, sao lại thành dáng vẻ này?” Tiếng cười sang sảng của Bồ An truyền đến từ ngoài cửa.

“Khiến Bồ công tử chê cười rồi.” Lý Minh U cung kính hành lễ.

Cho dù Bồ An có chức vị gần giống với ông ta, nhưng phụ thân của đối phương là một trong bát đại chấp sự, nắm giữ quyền cao chức trọng.

“Lý đạo huynh, ta đã sớm nói tiểu tử Lục Khiêm này rất lợi hại, Lý Lâm tiểu huynh đệ còn không tin.”

Phàm người có khiếu, mới có thể thành đạo(2)

Thật ra Bồ An cũng không có địch ý gì với Lục Khiêm.

Sở dĩ ngày đó làm khó dễ, chỉ là vì niệm tình giúp Lý Lâm một chút thôi.

Trong lòng gã cũng không hề để bụng việc nhỏ này, chỉ là rảnh không có gì làm mới đến thăm một chuyến.

“Nhưng gần đây các ngươi đừng có hành động lớn gì, gần đây phía trên đều nhìn chằm chằm đó.” Bồ An nói.

“Ý của ngươi là ‘U Minh’?” Đồng tử của Lý Minh U co rút lại, nói.

“Không sai, U Minh phải mất sáu mươi năm mới nở một lần, môn phái muốn bảo tồn thực lực, trong lúc đó không cho phép có bất kỳ tranh đấu gì.” Bồ An uống một ngụm trà, thản nhiên thoải mái thở dài một hơi.

“Chỉ là một đạo sĩ nho nhỏ mà thôi, chúng ta làm âm thầm một chút chẳng phải được rồi sao?”

Trong lòng Lý Minh U có một tia oán hận đối với Lục Khiêm.

Phải chờ một thời gian thì vết thương của Lý Lâm mới hoàn toàn khôi phục được, có thể sẽ làm chậm trễ việc lớn.

Ông ta muốn hung hăng dạy dỗ gia hỏa Lục Khiêm này, đáng tiếc thời cơ không đúng.

“Nếu là đạo sĩ bình thường thì không sao, nhưng Lục Khiêm là đệ tử của Lý Độ, khổng thể nóng lòng quá mức, nếu

không sẽ rất dễ lọt vào tầm mắt của phía trên.”

“Tên Lý Độ này thực sự có chỗ dựa mạnh mẽ trong truyền thuyết sao?” Lý Minh U khó hiểu nói.

Trước kia ông ta đã từng nghe đồn về phương diện này.

Nhưng khi thấy Lý Độ sống thành như vậy, trong lòng cũng khịt mũi coi thường đối với mấy tin đồn kia.

“Có, nhưng cũng không có.” Bồ An thần bí nói: “Lần này ta trở về, có nghe phụ thân nói về một bí mật kinh thiên động địa…”

Không khí lập tức trở nên nghiêm túc, ngay cả Lý Lâm đang kêu thảm thiết ở một bên cũng không khỏi nghiêng tai lắng nghe.

“Lý Độ đã từng là đệ tử chữ lót Diệu của Đạo quan, mà chữ lót Diệu còn cao hơn phụ thân ta một thế hệ.”

Thân phận ở Thông U quan là Thông U Diệu Diễn, Thâm Ảo U Huyền.

Nghe thấy Lý Độ có thân phận cao như thế, hai người đều không khỏi kinh ngạc.

“Các ngươi khẳng định rằng do thiên phú của Lý Độ không tốt, khi tới Luyện Khí kỳ rồi không thể tiến thêm nữa, nên mới bị tước thân phận phải không.”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Lý Minh U nói.

Nếu là thiên phú cao, vậy bây giờ ít nhất Lý Độ cũng là bát đại chấp sự.

“Sai! Thiên phú của Lý Độ cực kỳ cao, lúc trước nhập môn cùng với thê tử, hai người rất ân ái, khiến người khác ghen tị, kim đồng ngọc nữ, thiên phú tuyệt vời, được thế nhân ca ngợi là Thông U Song Bích, đáng tiếc sau này lại…”

“Sau đó thì sao?” Hai người Lý gia trăm miệng một lời.

Sao tên Bồ An này lại khiến người ta muốn đấm như vậy chứ.

Nếu không phải người này có bối cảnh quá mạnh ở phía sau, thì bọn họ sớm lên tiếng mắng rồi.

“Lý Độ và thê tử cùng nhập môn, thiên phú của hai người đều rất tốt. Nguyên nhân khiến Lý Độ lưu lạc, cũng là nằm trên người thê tử này.”

Bồ An nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ bị người khác biết, dường như rất kiêng kị đối với vị thê tử kia.

“Là vì đạo lữ của Lý Độ đã chết, cho nên mới sa sút tinh thần đến bây giờ sao?” Lý Lâm nói.

Bình thường tình tiết trong chuyện xưa đều là như vậy.

Thê tử chết ngoài ý muốn, bắt đầu từ đây trượng phu si tình không còn gượng dậy nổi.

“Nói bậy nói bạ, người ta còn sống rất tốt, đó là vị điện chủ của Linh Bảo điện kia.”

Bồ An nói lời cuối cùng xong, đã hạ giọng nói xuống rất nhiều.

Lỡ như bị đại nhân kia biết gã trộm nói xấu sau lưng mình, vậy đến lúc đó gã mà bị đánh chết thì cũng sẽ không có ai nói giúp.

Bồ An hắng giọng một cái, rồi từ từ kể.

Ánh nến trong phòng heo hắt, bóng sáng loang lổ, chiếu vào khuôn mặt có những biểu cảm khó tả của con người.

Biểu cảm của hai người Lý gia muôn màu muôn vẻ giống như ánh nến, đầu tiên là nghi hoặc, đến khiếp sợ, ngay sau đó là hoảng sợ.

“Lúc an nhàn thì nhân tâm lại thay đổi, có thể nói là lòng cố nhân dễ dàng đổi thay. Lý Độ này quả thực không dễ dàng.”

Nghe xong chuyện xưa này, cho dù là Lý Minh U không có ấn tượng tốt với Lý Độ, thì trong lòng cũng không khỏi thở dài một hơi.

Thật ra câu chuyện rất đơn giản.

Năm đó ba người cũng không dám gọi thẳng tên của vị luyện công gặp phải bình cảnh kia.

Lúc ấy Đạo quan gặp phải nguy hiểm rất lớn, tại họa bị lật đổ đã ở ngay trước mắt.

Khi đó, vừa lúc thê tử của Lý Độ là lô đỉnh thượng giai, có thể giảm bớt tai họa cho Thông U đạo nhân.

Loại chuyện sư phụ cướp thê tử của đồ đệ này thật sự là nghe rợn cả người, nhân tình luân lý đều không dung tha được.

Một khi nói ra, lòng người trong quan sẽ phân tán.

Chắc là mặt già của Thông U đạo nhân cũng không chịu được, cho nên đành phải bỏ qua việc này.

Một đường thiên cơ, có ngươi không có ta(1)

Nhưng không ngờ, thê tử của Lý Độ lại động tâm tư.

Vậy mà đêm hôm nàng lại chạy đến Khấu quan, chịu đựng nỗi khổ âm phong phệ cốt, nỗi đau Lôi Hỏa rèn lên cơ thể, mỗi bước là một dấu chân, bước lên nơi Thông U đạo nhân bế quan thổ nạp.

Sau đó xảy ra chuyện gì thì mọi người cũng không biết.

Chỉ biết tu vi của thê tử Lý Độ tiến bộ vượt bậc, còn ý chí tinh thần của Lý Độ lại sa sút, rất lâu sau vẫn không thể đột phá đến Dưỡng Thần.

Trải qua hơn một trăm năm, chỉ có một số ít người mới biết nội tình của chuyện này.

Tổ sư gia và nữ nhân kia đuối lý trong chuyện này, người lúng túng là Lý Độ cũng bị quên lãng cho đến nay.

Thật ra có rất nhiều người đã đoán ra một số nguyên nhân.

Mặc dù Lý Độ và đạo lữ được gọi là Song Bích nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, tư chất của đạo lữ này không bằng Lý Độ.

Rất nhiều chuyện đều cần Lý Độ trông nom, thậm chí là đưa tài nguyên của mình cho thê tử tu luyện.

Nữ nhân này cũng có dã tâm không nhỏ, mạnh mẽ nắm lấy cơ hội, một bước lên trời.

“Các ngươi không nên truyền bậy chuyện này, tại hạ chỉ muốn cảnh cáo các ngươi thôi, nếu như quá đáng, có thể sẽ

khiến người khác chú ý.” Bồ An dặn dò.

“Đương nhiên, chúng ta sẽ giấu chuyện này mục nát ở trong bụng.”

Đương nhiên Lý Minh U biết phân biệt nặng nhẹ, hơn một trăm năm trôi qua, có rất nhiều thứ không thể bị lật ra lần nữa.

Đại nạn của Lý Độ cũng sắp đến rồi, tu sĩ có liên quan sẽ chôn chuyện này thật sâu dưới đáy lòng.

Không ai lại tình nguyện ra mặt cho một người Luyện Khí kỳ sắp chết cả.

“Mọi thứ cứ chờ đến khi U Minh mở ra rồi nói tiếp. Để tiểu tử này sống lâu thêm mấy tháng đi.”

U Minh là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Trong truyền thuyết nơi đó là cái khe là đi thông xuống Địa Ngục Hoàng Tuyền.

Sáu mươi năm mới mở ra một lần, có nguy cơ cũng có kỳ ngộ.

Sở dĩ Điển Ngự - một trong bát đại chấp sự trong quan, đó là vì đã nhận được một con Hoàng Tuyền Âm Hỏa Hàn Nha trong một lần mở ra, do đó tu vi tiến bộ vượt bậc, vinh quang thăng lên chấp sự.

Khai sáng ghi chép về trường hợp thăng chức nhanh nhất. Đa số những Âm Nha bên trong cánh cửa đều là đời sau của con Hàn Nha kia.

Nhờ vào phúc của Điển Ngự, mà đã ra đời ba bốn đạo sĩ Dưỡng Thần.

Hành trình ở U Minh là hung hiểm nhất, nếu nói là cửu tử nhất sinh cũng không ngoa.

…

Mùa xuân quang cảnh sống động, cỏ dài lay động chim oanh bay lượn.

Hoa đào nở rộ, phía trên Dược sơn giống như bị bao phủ bởi mười dặm mây hồng phấn.

Lục Khiêm đi bộ lên núi, tâm cảnh bình thản, trong hương thơm lượn lờ tâm hồn hắn cũng vô cùng yên lặng thoải mái.

Lý Độ cũng giống như thường ngày, thần sắc bình thản, khí chất tự nhiên, nhìn về phía bầu trời Kim điện ở bên kia.

"Ngươi đã trở lại rồi sao?" Lý Độ cũng không quay đầu lại mà nói: "Nói vậy chắc cũng tìm được Hỏa chủng rồi?"

"Tìm được rồi."

Soạt!

Trong bàn tay của Lục khiêm dâng lên một hỏa diễm trắng thuần, dường như nhiệt độ không khí ở xung quanh đã tăng lên vài độ.

"Thuận tiện đột phá Luyện Khí trung kỳ."

Lục Khiêm quyết định nói ra chuyện này.

Thật ra hắn đã đột phá Luyện Khí trung kỳ từ lâu lắm rồi. Chỉ là vẫn luôn không tìm được cơ hội, cũng không muốn nói.

Hắn không muốn trở nên quá nổi bật.

Nhập môn không đến hai năm, đã là Luyện Khí trung kỳ và Sơ Phẩm Luyện Dược sư vậy cũng được xem như là cấp bậc thiên tài ở trong Đạo quan rồi.

Bây giờ vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm. Lục Khiêm không muốn để bọn đạo chích đến quấy rầy mình, ít nhất là trước lúc mình hấp thu tinh huyết của Ngư Long, thì không thể có người quấy rầy.

“Hửm?” Sắc mặt Lý Độ vẫn bình thường, nhưng chòm râu run run đã biểu lộ ra cảm xúc chân thật trong nội tâm.

Ông ta không ngờ đệ tử mình tiện tay thu nhận lại mang đến cho mình nhiều kinh ngạc như vậy.

Thật sự khiến người khác khó mà tự tin nổi.

“Là do trải qua cửu tử nhất sinh, nên mới đổi lấy được đạo hạnh mà thôi.”

Lục Khiêm cảm thấy hành trình tu luyện của mình thật sự không dễ dàng.

Mỗi một bước đều tràn ngập hung hiểm.

Người khác đều là làm từng bước ngồi xếp bằng nhắm mắt phun nạp, còn mình thì thật sự không dừng được một khắc nào, mỗi ngày đều đang bôn ba.

“Cũng không phải.” Lý Độ lắc đầu cười nói, sau đó sắc mặt nghiêm lại.

“Con đường trường sinh là ‘tranh’ là ‘đoạt’, đó đúng là một đường thiên cơ, có ngươi không có ta. Không có tản bộ nhàn nhã, không có ung dung nhàn hạ. Càng hướng lên trên thì càng khó khăn hơn, không thể tự do tự tại, không thể thoải mái vui vẻ.”

“Muốn tu hành phải cầu trong lúc tĩnh tọa, cầu trong lúc khổ tu, có khi còn phải cầu trong lúc hỗn hoạn, cầu trong lúc chiến đấu kịch liệt.”

Một đường thiên cơ, có ngươi không có ta(2)

Càng nói Lý Độ càng kích động, tức sùi bọt mép, tràn đầy nhiệt huyết.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của ông ấy giống như bảo kiếm tỏa ra hàn quang lạnh thấu xương, bộc lộ tài năng.

Rồi lại chợt nhụt chí giống như giống như quả bóng xì hơi, suy sụp ngồi xuống.

“Đây là kinh nghiệm cả đời của lão phu, nếu năm đó lão phu sớm hiểu được mấy đạo lý này thì tốt rồi.”

Tuổi tác con người càng lớn lại càng hiểu nhiều đạo lý, lộ ra bản thân không thể làm được rất nhiều chuyện.

Sau khi thu lại cảm xúc, thần sắc của Lý Độ cũng khôi phục bình thường một lần nữa.

Tiếp tục biến thành một lão nhân bình thường.

Lúc bình thường, Lý Độ sẽ nổi giận với hạ nhân, phân bì với đồng liêu.

Nhưng khi ở trước mặt Lục Khiêm mới bộc lộ con người thật của mình.

“Đệ tử đã biết.” Lục Khiêm hành lễ.

Lời này của Lý Độ, giống như khai sáng đầu óc của hắn, cũng là đòn cảnh tỉnh, Lục Khiêm cảm thụ rất sâu.

“Quay về học ba phương thuốc ta đưa cho ngươi đi, nó có lợi rất lớn đối với ngươi. Gần đây U Minh sắp mở ra rồi,

ngươi có thể tạm thời không cần tới Dược phòng.”

“‘U Minh?” Lục Khiêm nghi hoặc.

“Nói đơn giản một chút, U Minh là một bí cảnh. Đến lúc đó sẽ có rất nhiều người đi vào trong, không chỉ là người của Thông U quan.”

Sau khi giải thích một phen, Lục Khiêm mới hiểu U Minh là cái gì.

Khó trách gần đây dân cư ở Chấp Pháp điện lại thưa thớt như vậy.

Thì ra là đều đang tránh trong động phủ, tu hành tích lũy, chuẩn bị tham gia sự kiện lớn lần này.

Lục Khiêm tạm biệt Lý Độ rời đi.

“Nhớ kỹ, phải đủ can đảm, tại thời khắc biến đổi giữa sống chết, thì không phải tranh nhau trên đạo hạnh và bối cảnh. Mà là ai có được một con đường sống.”

Lời nói của Lý Độ nhàn nhạt truyền đến.

Giống như là nói với không khí, nói với Lục Khiêm, cũng hoặc là nói với chính mình.

Trong động phủ.

Bên trong tĩnh thất.

Lục Khiêm mở dược phương ra ở trong thư phòng.

Theo thứ tự là Thái Tuế Âm mặc, Kim Ngô hoàn, Thiên Nhiên tán.

Nguyên vật liệu của Thái Tuế Âm mặc là Độc Nhãn Thái Tuế.

Độc Nhãn Thái Tuế là sự kết hợp giữa Thái Tuế và xác người mà thành.

Dùng làm dược vật có thể khiến con người cảm ngộ được âm tính, thân hóa bóng ma, âm thần chạm đến trong cõi Hoàng Tuyền U Minh.

Đối với người tu hành ở Thông U quan, dược này có thể xúc tiến tu hành Luyện Khí Hóa Thần.

Có thể dùng trong những lúc nguy hiểm, hóa thân thành bóng ma chạy trốn.

Còn Kim Ngô hoàn có tác dụng định thần, trừ tà, ngừng kinh sợ vân vân.

Thông U quan tu hành theo phương pháp thuần âm, khó tránh khỏi sẽ giao tiếp với các vật không thể tưởng tượng được.

Những sự vật kia sẽ ảnh hưởng đến tâm trí trong một mức độ nhất định, khiến người ta rơi vào Ma đạo.

Ma đạo và Bàng Môn khác nhau.

Cho dù là Bàng Môn thì cũng kiêng kị yêu ma.

Yêu ma không phải là người, vì đã đánh mất nhân tính.

Những sắc mùi ô uế cực độc mà nhân loại ghét bỏ thì ở trong mắt yêu ma lại cực kỳ ngọt ngào.

Về phần Thiên Nhiên tán thì không cần phải nói.

Trừ cái này ra, lần này đi ra ngoài hắn còn mang theo ba phương thuốc Hỏa Lôi dược, Vạn Hoa Xuyên Tâm tán, Tị Thủy hoàn.

Mấy phương thuốc này tương đối chú trọng đến tính thực dụng, trong chuyến đi U Minh này hắn cũng mang nhiều một chút.

Vẫn còn nửa năm trước khi U Minh mở ra.

Thời gian nửa năm này nói dài cũng không dài lắm.

Dựa theo lịch trình tu luyện hiện tại, nó sẽ trôi qua trong nháy mắt.

Hơn nữa, trọng tâm kế tiếp chắc chắn là hấp thu tinh huyết của Ngư Long, hoàn thành dẫn huyết nhập thể.

Đừng nói là nửa năm, Lục Khiêm còn muốn dành tới mười năm để chuẩn bị.

Cũng may hắn có thể giao việc luyện chế đan dược cho hai tên người giấy, nếu không thì cũng chỉ có thể đả tọa trong nửa năm mà thôi.

Việc tiếp theo đó là lấy tinh huyết của Ngư Long và Đạo Dẫn pháp làm trọng.

Kế đến là Ký Thần thuật và vẽ Tham Lang Âm phù.

Hai thứ này liên quan đến khả năng tiến đánh thảo phạt của hắn.

Trong động không có đông hạ nhật nguyệt.

Từ sáng sớm đến tối muộn ba lần Đạo Dẫn tuyệt đối không bỏ bê, trong động phủ luôn luôn quanh quẩn hơi nước đen như mực tựa như thủy phủ trong lòng đất.

Ngoại trừ lúc ăn cơm và ngủ, thì thời gian còn lại đều dành cho tu luyện.

Mặc dù mỗi ngày có cực khổ, nhưng cũng thanh tĩnh tự nhiên.

Khắc độ trên gương vàng thần bí tăng lên từng chút một.

Loại đãi ngộ chỉ cần nỗ lực là sẽ có được này, là thứ mà không ai có thể nghĩ đến.

Trong lòng hắn tràn đầy cảm giác thỏa mãn và cảm giác thành tựu do tu luyện chăm chỉ mang đến.

Trong lúc này Lục Khiêm cũng có nghe sơ qua chuyện xảy ra ở bên ngoài, chỉ là không để ý lắm.

Trong một lần đám người Vu Từ ra ngoài làm nhiệm vụ.

Vận may lần này cũng không quá tốt, khiến bọn họ bị tổn thất nặng nề.

Vu Từ bị trọng thương, Yến Hưng Liệt hồn phi phách tán.

Thất Sát(1)

Dược phòng bên này thì vẫn luôn bận rộn như trước nay.

Dường như Lâm Thanh đã biến thành một người khác, ngày đêm khổ tu, cực kỳ nỗ lực.

Có lẽ là biết được tin tức về U Minh nên trong lòng có cảm giác nguy cơ.

Bởi vì tư chất không đủ, nên hiệu quả cũng không tốt lắm, cuối cùng vẫn còn kém một chút khoảng cách để đến Luyện Khí.

Ba tháng sau, Lục Khiêm xuất quan.

Hắn cầm cái túi chứa đầy dược liệu trong tay, muốn đi giao dịch với Vương Minh, thuận tiện đổi lấy một ít vật chất.

Chợ Quỷ.

Một nam tử cường tráng mặc đồ đen râu ngắn, mặt ủ mày chau ngồi ở trước quầy hàng.

Khách đi qua đi lại cũng không lên tiếng chào hỏi mà chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi thôi.

"Chủ quán, ta mua một ít đồ vật."

Bóng đen che khuất ánh sáng, đôi mắt của đạo sĩ mặc đồ đen hơi tỏa sáng, nhìn chằm chằm chủ quán một cách gắt gao.

Vương Minh ngẩng đầu lên, thấy đạo sĩ trước mắt, hơi ngẩn người, rồi ngay sau đó cười to: "Làm ta sợ muốn chết, thì ra là ngươi!"

"Đưa cho ngươi, thứ này các ngươi có lấy không?"

Lục Khiêm cởi túi ra, trong bình ngọc nửa trong suốt chứa một đám Âm mực hơi hơi nhúc nhích, dược hoàn màu vàng, mấy miếng thuốc tán vân vân.

Hai mắt Vương Minh tỏa sáng, hắn ta cũng là người biết hàng, nhìn chất lượng một chút, lập tức hơi kích động:

"Lấy, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu. Ha ha, Lục Khiêm ngươi quá lợi hại, quen biết ngươi là chuyện thành công nhất mà đời này ta làm được!"

"Có cường điệu đến vậy sao…" Khuôn mặt Lục Khiêm toát mồ hôi nói.

Mặc dù dược tề lần này cao cấp hơn lần trước một chút, nhưng phản ứng của Vương Minh cũng quá phô trương rồi.

"Ngươi không biết sức nóng hiện tại của vật tư tu luyện là bao nhiêu đâu, U Minh sắp mở ra, đoàn người điên cuồng càn quét vật tư có liên quan đến tu luyện, giá cả phổ biến tăng lên gấp năm lần."

Nói đến đây, Vương Minh thâm thúy nói: "Lục huynh đệ, ngươi không biết thân phận Linh Bảo điện của các ngươi nổi tiếng bao nhiêu đâu, chỉ cần lên tiếng, thì không biết có bao nhiêu nữ tu sẽ nhào vào trong ngực mà ôm ấp yêu thương khà khà."

"Thôi, đừng chọc ghẹo ta nữa." Lục Khiêm vẫy tay.

Lựa chọn đạo lữ là việc cực kỳ quan trọng, không được qua loa một chút nào.

Nếu như gặp phải người không tốt, chơi mình một vố ngay thời khắc mấu chốt, vậy thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Đặc biệt là trên người Lục Khiêm có bí mật lớn.

Dù như thế nào cũng không thể để lộ bí mật này.

Cao nhân ở Thông U quan đều không phải là thiện nam tín nữ.

Ngay cả chuyện đồ thành luyện pháp còn làm được, nên một khí biết sự thật này, hắn sẽ không khỏi trải qua nỗi khổ sưu hồn cạo xương một phen.

Và tất nhiên đối với đạo lữ tầm thường hắn cũng cảm thấy không để vào mắt.

"Nếu thu mua dựa trên giá thị trường, tổng cộng đưa cho ngươi hai mươi lăm công."

Hai tháng này, tổng cộng được hơn tám mươi công.

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, nói: "Chỗ của ngươi có Ngư thảo hay không? Ta cần hai trăm gốc Ngư thảo."

"Ta còn muốn mắt rết, Độc Nhãn Thái Tuế, một số Duyên Hống Kim Ngân, ba tấm giấy cỏ Thi Mao, hai cân Âm Sơn Phác Ngọc, mười cân Huyết Văn Cương, mười đóa Quỷ Diện Hoa và một pháp bào hút bụi."

Số tiền còn dư sẽ đổi thành dược liệu quý giá, Duyên Hống Kim Ngân có thể dùng để luyện Thiên Nhiên tán.

Ngọc thạch phối hợp với vàng bạc có thể tăng cường trận tụ khí.

Pháp bảo hút bụi giúp hắn không cần thay giặt quần áo.

Quan trọng nhất chính là Ngư thảo.

Ngư Long thảo hấp thu tinh khí của đồng loại xung quanh để lột xác thành như vậy.

Trong một mảnh Ngư thảo chỉ có một gốc cây Ngư Long thảo.

Không bàn mà hợp ý theo như lời Lý Độ đã nói "tranh", một đường thiên cơ, có ngươi không có ta.

“Có.” Vương Minh gật đầu nói, âm thầm cảm thán, Luyện Dược sư thật sư là có tiền.

“Làm xong giao dịch này, ta cũng nên bế quan.” Vương Minh nghiêm mặt nói.

Việc thăm dò U Minh là nhiệm vụ cưỡng chế của môn phái.

Ngoại trừ trường hợp già yếu bệnh tàn tật, thì những người khác đều phải đi.

Trước đó ít nhất có ba phần là thương vong.

Vương Minh có mối quan hệ được sắp xếp đi đến bộ phận hậu cần tương đối an toàn, nhưng cũng phải cẩn thận thận trọng, hắn ta không muốn bản thân trở thành một trong những người thương vong.

Khi trở lại động phủ, Lục Khiêm thu hoạch sạch sẽ các Linh thảo khác, gieo hai trăm cây mọc ra Ngư Lân thảo xuống.

Sau đó lấy bình ngọc ra.

“Sống yên ổn tu dưỡng, đừng làm loạn.” Lục Khiêm nhìn Ngư Long thảo đang bay nhảy trong lòng bàn tay.

Nhìn thấy đồng tộc ở phía dưới, mắt to màu vàng kim của Ngư Long thảo tràn đầy sự kinh ngạc vui mừng.

Là một loại kinh ngạc vui mừng khi gặp đồ ăn.

Ầm!

Ngư Long thảo giống như cá vào nước, chui vào lòng đất, chỉ lộ đầu cỏ xanh ra bên ngoài.

Lục Khiêm cảm giác Ngư thảo và nguyên khí trời đất ở xung quanh, đang điên cuồng hội tụ về phía Ngư Long thảo.

Thất Sát(2)

“Thật là một vật tham lam bá đạo!” Lục Khiêm không khỏi cảm thán.

Một khi để nó đạt được thành tựu, thì không biết có bao nhiêu sinh linh gặp nạn.

Mấy ngày sau, Lục Khiêm lại tiếp tục tiến vào trạng thái tu hành.

Khi viết phù lục tầng thứ sáu của Ngũ Sát Âm Phù kiếm thì bị sai, phù lục lập tức nổ mạnh, thất bại trong gang tấc.

Sau đó hắn lại bắt đầu luyện chế lại từ đầu, cũng thất bại mấy lần liên tục, từ đầu đến cuối đều không thể đột phá bình cảnh.

Cuối cùng sau khi độ thuần thục của Tham Lang Âm phù đạt tới đại thành, hoàn thành Lục Sát Âm Phù kiếm, tổng cộng có hai mươi mốt đạo phù lục chồng lên, uy lực vô song.

Bùm!

Tại một ngày nọ, ánh sáng xanh trong tĩnh thất tỏa ra mạnh mẽ, Âm hỏa quay cuồng.

Dường như toàn bộ động phủ có hơi chấn động.

Bên cạnh Lục Khiêm có một Âm Hỏa kiếm dài ba thước màu xanh lá nổi lơ lửng.

Linh động tự nhiên, sát khí lành lạnh.

Toàn động phủ mơ hồ có một tầng sương lạnh quẩn quanh, sát khí đâm vào giữa mi tâm gây đau nhức.

Thất Sát Âm Phù kiếm, thành công!

Lóng lánh trong suốt, toàn thân bảo kiếm được đúc thành bởi Âm hỏa, lơ lửng bên cạnh hắn.

Hơi lạnh vấn vít quét qua khắp tứ phía.

Âm hỏa đã đạt đến trình độ hội tụ thành thực thể, uy lực tăng lên mấy chục lần.

Hiện giờ Thất Sát Âm Phủ kiếm đã có thể dễ dàng hóa thép thành khí, tốc độ vượt xa âm thanh.

Uy lực của nó đã có thể gọi là pháp khí được rồi.

Vừa có thể công vừa có thể thủ, uy lực cường đại.

Hiện tại, cách thời điểm "U Minh" mở ra còn hai tháng nữa.

Lục Khiêm đi ra khỏi phòng, Linh điền xanh biếc, Ngư Long thảo nhanh nhẹn ngao du trên mặt đất.

Do xung quanh hạ cấm chế nên dị thú chỉ có thể đi lại trong động phủ.

Trong động phủ, Nhật Tinh Nguyệt Hoa chi khí vượt trội hơn bên ngoài, lại thêm lượng lớn đồng loại có thể hấp thụ, Ngư Long thảo thiếu chút nữa đã lột xác trở thành Ngư Long.

"Còn thiếu một chút." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã có thể hấp thụ tinh hoa của Ngư Long, đưa vào huyết mạch.

Vì một ngày này, Lục Khiêm có niềm tin tuyệt đối. Nhưng thực tế điều này lại quá hung hiểm.

Không thua kém gì so với cải thiên hoán nhật, chính là con đường cửu tử nhất sinh.

Thực ra, Lục Khiêm không cần thiết nhất định phải học thuật Luyện Thể.

Ngoài việc tăng cường sức mạnh bên ngoài, còn có một lối ra khác.

Công pháp nội môn của Thông U quan có rất nhiều, lại hệ thống đầy đủ.

Nhưng những công pháp này đều có một đầu nguồn, một khi đầu nguồn bị người khác kiểm soát, thì hắn không thể không phục vụ cho môn phái.

Tu vi càng cao, hạn chế càng nhiều.

Ví như mấy đạo sĩ Dưỡng Thần tu luyện Hàn Nha Âm Hỏa Sát.

Sát khí mẫu thể của hắn là Âm Nha của một tu sĩ cường đại khác.

Vị tu sĩ kia muốn thu hồi cái Sát này thì sẽ rất dễ dàng.

Do chuyện gặp phải ở Đạo quan của Mạc Lương, Lục Khiêm vẫn luôn rất cảnh giác với môn phái.

Nếu sau này có xảy ra bất trắc gì, cùng lắm thì hắn sẽ chuyên tu Luyện thể.

Tất nhiên, hiện tại hắn cũng chỉ nghi ngờ trong lòng, chứ thực ra việc tu luyện cũng chưa bị sa sút.

Lục Khiêm mở chiếc gương vàng thần bí ra.

Thái Âm Thải Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (tiểu thành: 1010/5000)

Ký Thần thuật (đại thành: 50/500) (tiểu thành có thể điều khiển hai, đại thành có thể điều khiển ba)

Tham Lang Âm phù (đại thành: 180/500)

Trung Phẩm Luyện Dược thuật (tiểu thành: 21/2000)

Trong bốn tháng, dưới bất kể những tình huống phải đánh đổi thì khắc độ Đạo Dẫn pháp đã tăng vọt hơn một ngàn điểm.

Dựa theo tốc độ tu luyện trong động phủ đã tương đương với một năm tu luyện.

Ký Thần thuật đột phá lên đại thành thì có thể chế ngự ba người giấy tiến hành thực hiện các thao tác luyện dược cơ bản.

Ba người giấy đồng thời luyện dược làm gia tăng khắc độ tiến độ lên rất nhiều.

Hiện tại Sơ Phẩm Luyện Dược thuật đã thăng lên Trung Phẩm Luyện Dược thuật.

Hiệu quả của dược tề được luyện chế càng thêm mạnh mẽ, tiến độ của Luyện Khí cũng vì thế mà tăng nhanh.

Trong quá trình tu luyện, không có kỹ năng nào là dư thừa.

Luyện dược rất lãng phí thời gian, nhưng những dược tề được luyện chế cũng có thể sử dụng trở lại trong việc tu luyện.

Tu vi của hắn tăng lên rất nhanh chóng.

Nhưng cái giá phải trả là hiện tại hắn đã nghèo trắng tay rồi.

Lát nữa hắn sẽ đi đổi ít dược tề lấy Đạo Công.

Đúng lúc này có tiếng sột soạt truyền đến từ phiến đất bên cạnh, đánh gãy luồng suy nghĩ của Lục Khiêm.

Hắn mở mắt ra nhìn thì thấy đó là Ngư Long thảo.

Lúc này, vẻ mặt của Ngư Long thảo vô cùng ngoan ngoãn.

“Bài tập hằng ngày lại tới…”

Lục Khiêm khoanh chân ngồi xuống, Ngư Long thảo vờn quanh bên cạnh, hắn cảm nhận được Nhật Tinh Nguyệt Hoa bốn phía đang bị Ngư Long thảo hấp thụ một cách điên cuồng.

Long tính

Tự mình biến thành Ngư Long, tưởng tượng mình là một con rồng ngao du trong tự nhiên.

Trong Thức Hải, nước sông Hoàng Tuyền luôn chảy xuôi, không có điểm kết thúc.

Một con Giao Long vảy vàng, mắt vàng, vừa giống cá lại vừa giống rồng đang bồng bềnh trên sông.

Hiện tại Lục Khiêm là Giao Long, Giao Long là Lục Khiêm.

Nước sông cổ vì nó mà được sử dụng, Nhật Tinh Nguyệt Hoa được rót vào cơ thể.

Vô số Chân Thủy chi lực đen kịt ngưng tụ bên cạnh hắn.

Thái Âm Nguyệt Hoa Đạo Dẫn pháp không ngừng tăng lên.

Chân Thủy chi lực đã được hơn phân nửa.

Bên ngoài động phủ.

Một đám mây đen từ từ được hình thành, bao vây lấy Lục Khiêm.

Màn sương đen dày mờ ảo hóa thành một Hoàng Tuyền Giao Long sừng sững, không nhiều lời mà mài răng hút máu, nhe nanh múa vuốt.

Ngư Long thảo đang bơi lội vui vẻ trong đất bỗng bất động, run rẩy nhìn Lục Khiêm với ánh mắt hoảng sợ.

Cứ như Lục Khiêm là một dị thú nguy hiểm.

Một lúc lâu sau, Lục Khiêm mới thở ra một hơi hoàn thành công việc.

Hắn mở mắt ra, con ngươi mơ hồ mang theo ánh vàng giống như Giao Long trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

"Tiểu súc sinh, ngươi đúng là có mắt nhìn đấy." Lục Khiêm âm trầm cười, giọng nói hồn hậu, như một lão quỷ.

Vù!

Đuôi của Ngư Long thảo bổ nhào về phía trước, vùi mình xuống đất.

Đây là một trong những thủ đoạn mà Lục Khiêm đã chuẩn bị.

Lợi dụng Giao Phục Hoàng Tuyền đồ, quan tưởng mình là một Ngư Long. Sớm hiểu rõ tính tình Ngư Long để tránh bị ảnh hưởng lúc huyết mạch được dung hợp mà biến thành dã thú hình người.

Phương pháp này có thể nhanh chóng dung nhập khi hấp thụ huyết mạch. Khuyết điểm cũng dễ nhận ra, đó là dễ bị ảnh hưởng bởi long tính.

Vạn vật đều có tính riêng.

Người có nhân tính, yêu có yêu tính, ma có ma tính.

Nếu muốn phỏng theo tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng.

Vậy long tính là gì?

Đầu tiên, là dâm; ý bảo tính buông thả phóng túng, tràn ngập tham lam, và thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Chúng muốn sở hữu vạn vật, dùng vạn vật để làm việc cho bản thân, bắt thiên địa hành động theo ý của bản thân, ép vạn linh kính chúng làm chủ.

Thứ hai, chính là vĩ đại; vĩ đại của sự to lớn, kinh ngạc và đẹp đẽ.

Chúng có thể lớn hoặc nhỏ, có thể bay cao hoặc ẩn nấp; nhất cử nhất động, có mưa gió sấm sét vận hành theo. Cơ thể của chúng lại mạnh mẽ mà dẻo dai, vĩ đại và cứng cáp. Chúng vừa sinh ra đã có thần thông, đao thương bất nhập; suốt ngàn năm vạn kiếm, chúng đều có thể quân lâm thiên hạ.

Đùng đùng!

Lúc long ý trong tim hắn còn chưa tiêu tan.

Bên ngoài động phủ vang lên tiếng hạc giấy gõ vang.

"Ai?" Lục Khiêm quay đầu lại, trong mắt hiện lên vẻ khó chịu.

Chỉ số ít người có được con hạc giấy bái môn này.

Bình thường không ai quấy rầy hắn, vậy hiện giờ là ai đây?

Mở cửa ra thì thấy một nữ tử mặc váy dài màu hồng xuất hiện trước mặt Lục Khiêm.

Khí tức như hoa lan, da như tuyết, cổ trắng mảnh mai, tự thân tản ra Linh khí.

"Lâm Thanh đạo đồng, sao lại là muội?" Lục Khiêm thu hồi sự cảm xúc bực bội của mình.

Đối với Lâm Thanh, Lục Khiêm vẫn có một chút ấn tượng tốt.

Dù sao lúc hắn mới nhập môn đã được Lâm Thanh dẫn dắt, chỉ dẫn hắn rất nhiều lẽ thường, tránh được nhiều đường vòng.

Lâm Thanh cũng tu luyện rất nghiêm túc.

Vật tư tu luyện của nàng đều do bản thân tự kiếm được.

Nếu lấy sắc đẹp của mình để đánh đổi, thì nàng cũng sẽ không dây dưa tới hiện tại mà vẫn chưa đạt Luyện Khí.

Gương mặt trắng nõn của Lâm Thanh vẫn xinh đẹp như trước, nhưng vào lúc này có chút mỏi mệt.

"Lần trước không phải đạo huynh nói nếu có chuyện có thể nhờ huynh giúp sao?" Lâm Thanh cười nói.

"Vào trước đi." Lục Khiêm quay người sang bên, vung tay, gỡ bỏ toàn bộ cấm chế trong cửa.

Khi đi ngang qua người nàng ta thì một hương thơm phả tới thấm vào ruột gan hắn.

Nghe nói loại hương thơm này chính là loại mùi hương chỉ xử nữ mới có.

Lục Khiêm cao hơn nàng một cái đầu, mơ hồ thấy được một mảng trắng nõn lấp ló dưới cổ áo.

Giao Long trong Thức hải điên cuồng gào thét, hai mắt sáng rực, ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể khuấy động nước của Hoàng Tuyền. Tựa như đang điên cuồng khao khát thứ gì đó.

Bên trong chỉ có một tấm bồ đoàn duy nhất nên Lục Khiêm đành để nàng ngồi trên giường.

Lục Khiêm kìm nén nội tâm của Giao Long, hắn ngồi thẳng người nghiêm túc nói: "Lâm Thanh sư muội, thời gian của tại hạ có hạn, đừng nên quanh co lòng vòng, mời nó luôn mục đích đến là gì; nếu không phải chuyện quan trọng, vậy mời lần sau lại bàn."

Lâm Thanh đột nhiên quỳ xuống nói: "Đạo huynh thần thông quảng đại, ta biết huynh có cách để ta tiến vào Luyện Khí kỳ, dù để tiểu nữ trả giá đắt cũng được!"

Nghe vậy, Lục Khiêm nhìn Lâm Thanh từ trên xuống dưới, nói: “Ta đây không có phương pháp tiến vào Luyện Khí, muội tìm nhầm người rồi.”

“Nhưng Lý Độ đạo trưởng nói huynh có, bảo ta tới tìm huynh.” Lâm Thanh bị Lục Khiêm đánh giá như vậy, hai má ửng hồng, ngượng ngùng cúi đầu.

Đại nạn đang đến(1)

“Sư phụ?” Lục Khiêm đột nhiên nhớ tới cái gì.

Trước đây lúc tự mình đạt đến Viêm Dương Khí công, hắn đã từng hỏi Lý Độ phương pháp tu luyện.

Xem xem có thể bỏ qua phương pháp song tu của pháp môn rồi trực tiếp tu hành thuật này không.

Cuối cùng Lý Độ nói không được.

Cái gọi là khí công là phương pháp ‘Lãnh đạo thiên địa, nắm bắt âm dương, hộ khí, độc lập thủ thần’.

Luyện thành là một hơi thở.

Nam là dương, nữ là âm.

Âm dương bổ trợ cho nhau, thải âm bổ dương.

Lấy cơ thể của hai giới là một đại Chu Thiên.

Chỉ khi đó mới có thể đạt được một hơi chí dương chí nhiệt, tùy tâm mà vận chuyển, biến ảo ngàn vạn Viêm Dương Khí công.

Chỉ cần thiếu một khâu thì không thể luyện thành một hơi thở.

Nam lấy công có thể có được Viêm Dương chi khí.

Nữ có thể lấy dương bổ âm, chuyển âm thành dương, gia tăng tu vi.

Về sau thấy công này không tu luyện được nên phải từ bỏ.

“Muội đến đây là vì công pháp đó?” Lục Khiêm hỏi.

Nghe Lục Khiêm thẳng thừng nói vậy, khuôn mặt Lâm Thanh xấu hổ đỏ bừng, làn da phủ một lớp hồng nhạt.

Bởi vì vừa rồi mới vừa vận công.

Lại thấy bộ dạng mặc người muốn làm gì thì làm của Lâm Thanh, ngọn lửa trong tim Lục Khiêm trở nên hưng thịnh.

Mắt hắn bắn ra tinh mang, giống như phệ thú cắn người.

"Lý Độ sư phụ lừa ta!" Lục Khiêm cười khổ nói.

Lâm Thanh thấy Lục Khiêm hồi lâu không trả lời thì ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt này của Lục Khiêm, không khỏi sợ hãi cúi đầu.

Nàng còn nghĩ thầm hôm nay mình phải hiến thân ở nơi đây.

Nhưng đồng thời, trong lòng nàng lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Trong khoảng thời gian này, không biết có bao nhiêu người tới cửa ám chỉ rằng chỉ cần gật đầu, lập tức sẽ cho nàng tài nguyên gấp mười lần.

Nhưng Lâm Thanh không muốn, không muốn dựa vào thủ đoạn này để tu luyện.

Những người này ái ngại Dược phòng nên không ép buộc.

Nhưng nàng đã nhập môn hai năm, mà trong hai năm lại mãi không đột phá Luyện Khí. Do vậy nàng có khả năng sẽ bị tước bỏi phận, giáng xuống làm tạp dịch.

Khi đó, nàng sẽ trở thành con cá trên thớt, mặc người khác chém giết.

Thay vì để những kẻ đó được hời thì chi bằng giao cho tiểu sư đệ trước mặt này.

Lục Khiêm cũng coi như khá tuấn tú, thiên phú trác tuyệt.

Cho dù không thành Luyện Khí, mà làm một đạo đồng ở bên cạnh hắn cũng coi như là đã tốt rồi.

Dù sao cũng hơn là trúng độc chết bất đắc kỳ tử tại Dược phòng hay trở thành tạp dịch mặc người chém giết.

"Thật xin lỗi, ta từ chối." Lời nói của Lục Khiêm khiến Lâm Thanh sững sờ tại chỗ.

Lục Khiêm không giải thích nhiều, xoay người cầm lấy mấy bình ngọc đưa cho Lâm Thanh.

"Đây đều là đan dược có phẩm chất cao, đủ cho muội tu hành một thời gian ngắn, có thành công hay không thì đành nghe theo số mệnh. Ta và muội là đồng môn vậy cũng xem như là có duyên, nếu thành Luyện Khí thì cứ dựa theo giá mà đưa ta, không cần trả tiền trước."

Lâm Thanh cúi đầu cảm thấy hơi xấu hổ, cầm dược tễ nói: "Cảm tạ Lục đạo huynh."

"Nếu không còn việc gì, mời về trước cho." Lục Khiêm lãnh đạm nói.

Lâm Thanh ngây ngốc rời đi, con đường thăng cấp duy nhất đã thành vô vọng.

Sau này nàng nên đi đâu đây?

"Hãy nhớ, nếu ôm tâm lý vò mẻ lại sứt mà làm thì chắc chắn sẽ thất bại! Tu sĩ chúng ta phải làm những việc trước nay chưa từng có, lòng mang ý chí tất thắng, tài ít làm lớn."

Nghe vậy, cơ thể Lâm Thanh chấn động, như được cảnh tỉnh, nàng thoáng cái tỉnh táo lại, ra khỏi động phủ lúc nào cũng không hay biết.

Sau khi nhìn Lâm Thanh rời đi, Lục Khiêm khoanh chân ngồi xuống.

Long tính mới vừa rồi còn quanh quẩn trong tim hắn dần tiêu biến.

Rất lâu sau hắn mới mở mắt ra.

Lục Khiêm không phải chính nhân quân tử, ký ức kiếp trước cũng không, kiếp này cũng vậy.

Hắn đều nhìn nhận vạn vật dưới góc độ lợi ích.

Hắn không cự nự việc song tu, chỉ cần có lợi đối với tu hành thì đều có thể chấp nhận được.

Lục Khiêm không thể chấp nhận được việc song tu vì dục vọng.

Mục đích của song tu là kết hợp âm dương, bù trừ cho nhau, là phương pháp nâng cao đạo hạnh và tu vi.

Nếu chỉ vì thỏa mãn dục vọng mà song tu, sẽ sa vào Ma đạo, chìm đắm trong đó.

Hắn không thích cảm giác bị mất kiểm soát. Hơn nữa, khi lựa chọn đạo lữ cũng cần phải cẩn trọng.

Đạo lữ không đơn thuần là thê tử.

Bằng hữu, sư đồ, thủ hạ cũng có thể được coi là một loại đạo lữ.

Lựa chọn nữ đạo lữ lại càng đặc biệt cẩn thận.

Nói khó nghe thì hắn không để Lâm Thanh vào mắt. Ít nhất đạo hạnh cũng phải giống hắn mới có thể làm đạo lữ của hắn.

Sau khi hành công xong, Lục Khiêm đứng dậy, dùng thần ý bám vào người giấy rồi đi ra cửa.

Vài ngày trước, đám người Vu Từ truyền tin tới. Lúc đó hắn không phân thân ra được, hiện tại có thể dùng người giấy đi ra ngoài xem xem.

Trong Chấp Pháp điện, Vu Từ lau bảo kiếm trên tay, vai phải buộc vải trắng, mơ hồ thấy máu chảy ra.

Đại nạn đang đến(2)

Đường Băng khoác áo choàng, lẳng lặng đứng sau.

Xuyên qua một khe hở có thể thấp thoáng nhìn thấy nửa mặt bên phải bị cháy đen, như thể bị lửa thiêu cháy.

Tính cách hai người trước đây vui vẻ bao nhiêu thì hiện tại lại u ám bấy nhiêu.

Nhìn thấy Lục Khiêm đi tới, Đường Băng gượng cười.

Nàng đội Hỗn Nguyên khăn trên đầu, vậy mà cũng đã là đạo sĩ.

"Đạo hữu, đã lâu không gặp." Khuôn mặt lạnh lùng của Vu Từ nặn ra một nụ cười.

Hoàn cảnh có thể thay đổi một con người trong lúc vô tri vô giác.

Sau khi ở trong Thông U quan u ám, lạnh lẽo một thời gian dài, hắn ta không khỏi nhiễm một ít vẻ âm trầm.

"Dược tề của mấy người này." Lục Khiêm đưa một tá túi giấy dầu dày ra.

"Cảm ơn." Vu Từ nhận lấy túi, chợt lộ vẻ xấu hổ: "Ta chỉ có mười lăm Đạo Công."

Lần làm nhiệm vụ này, hắn ta đã suýt mất trắng, túi tiền đã rỗng nên vô cùng xấu hổ.

"Ghi sổ trước rồi nói chuyện sau." Lục Khiêm khoát tay áo.

Mười lăm Đạo Công cũng coi như hồi vốn, phần còn coi như tặng đi ân tình.

“Ơn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi này, ngày sau hai ta tất sẽ hậu báo!” Hai người đứng dậy hành lễ trọng.

Sau khi cáo biệt hai người, hắn đi tới sau núi gặp Lý Độ đang giữ vẻ mặt nghiêm túc.

“Ủa? Không phải Lâm Thanh tới tìm con sao?” Lý Độ vuốt râu cười nói.

“Chuyện của con con sẽ tự mình giải quyết, không cần làm phiền sư phụ.” Lục Khiêm dở khóc dở cười.

Lý Độ mỉm cười, uống một hơi cạn sạch ly rượu, nói: “Lòng con kiên định hướng về đạo, lão phu còn tưởng con sẽ trầm mê trong đó, thật khiến người ta phải lau mắt mà nhìn đấy.”

“Sư phụ đang thử tại hạ chăng? Đây là có ý gì?” Lục Khiêm không hiểu gì.

Ngoài việc xử lý sự vụ trong Dược phòng, ngày thường Lý Độ chỉ uống rượu giải sầu.

Sao hôm nay đột nhiên lại làm vậy?

“Kỳ thật, lão phu thực sự là vì muốn tốt cho con, Lâm Thanh không mất nguyên âm, tính tình ôn hòa, vừa hay bổ khuyết cho con, rất thích hợp làm đạo lữ. Hoa có thể ngắt có thể không, đừng đợi hoa tàn ngắt cành không…”

Nghe vậy, Lục Khiêm lắc đầu, nói: “Cũng không phải, đạo lữ là người bầu bạn, dìu dắt nhau trên đường đời. Tính cách Lâm Thanh rất tốt, vẻ ngoài đẹp. Nhưng khoảng cách tu vi giữa hai người bọn con quá lớn, nếu chỉ có một bên nỗ lực, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề.”

Lúc Lục Khiêm nói chuyện, phát hiện sắc mặt Lý Độ hơi không đúng, vẻ mặt cô đơn, mang theo sự hoài niệm bi thương.

Nhìn thấy ánh mắt của Lục Khiêm, vẻ mặt của Lý Độ trở lại bình thường, hắng giọng nói:

“Đạn nạn của lão phu sắp đến…”

“Hả?” Lòng Lục Khiêm hơi kinh ngạc.

Thoạt nhìn Lý Độ đương tráng niên, bình thường Luyện Khí có thể sống đến một trăm năm mươi năm.

Nghe nói Lý Độ nhập môn từ rất sớm, chẳng lẽ …

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Lục Khiêm, Lý Độ khẽ gật đầu:

“Đúng vậy, năm nay ta đã ngoài một trăm năm mươi tuổi, gần đây sức khỏe càng ngày càng kém, muốn truyền lại một thân y bát này.”

“Cho nên người gọi Lâm Thanh tới đây chỉ để thử con?” Lục Khiêm rốt cuộc hiểu ra.

“Đúng vậy, nếu như con chấp nhận Lâm Thanh, sau khi ta chết, con sẽ kế thừa chức vị cùng toàn bộ tài sản của ta.” Lý Độ chậm rãi nói, “Sau này con sẽ trở thành quản sự trong hạ tầng, mặc dù địa vị thấp nhưng có thể thong dong tự tại.”

“Vậy nếu hiện tại con không thu nhận thì sao?” Lục Khiêm ngạc nhiên hỏi.

“Nếu là không thu nhận, ta sẽ không cho con gì cả…” Lý Độ cười lạnh, “Nhưng ta sẽ cho con cơ hội giải thoát.”

“Ta đã điều tra con, từ nhỏ con tự vươn lên, đầu tiên vào Đạo quan dưới núi, sau đó bị kẻ khác ức hiếp vì không chung sống hòa hợp, con vẫn luôn nhẫn nhịn, giấu nanh vuốt, cuối cùng chém giết toàn bộ.”

“Một cơ hội để giải thoát?” Lòng Lục Khiêm không cỏ vẻ ngoài ý muốn.

Người khác biết chuyện này cũng không kỳ lạ.

Mặc dù lúc đầu hắn giết tất cả người trong Đạo quan, nhưng hộ vệ dưới chân núi lại không giết hắn.

Về sau nếu cần cẩn thận điều tra, kết hợp với dấu vết của cuộc chiến thì có thể dễ dàng đoán ra được.

Đối với việc này, Lục Khiêm không hề hoảng sợ.

Mạc Lương thậm chí không phải người trong Thông U quan.

Hơn nữa chỉ là một Thai Tức kỳ, không ai đứng ra bảo vệ một người đã chết cả.

Lý Độ không trả lời, mà tự nhủ:

"Tính cách con trưởng thành, nhìn thì có vẻ thản nhiên nhưng thực chất nội tâm rất không an phận, con thích liếm máu đầu đao, du tẩu bên bờ vực cái chết, dùng mọi thứ đánh cược tận hưởng niềm vui chiến thắng sau khi cướp đoạt sự sống của kẻ thù."

"Chuyện này có liên quan gì đến giải thoát ạ?" Lục Khiêm hỏi ngược lại.

Hắn không ngờ sau lưng, Lý Độ lại vô cùng hiểu rõ chuyện của mình đến vậy.

"Bởi vì đầu nguồn của pháp thuật cũng nằm trong tay Thông U đạo nhân, kẻ đó có thể dùng thứ này để điều khiển người tu hành. Nếu đến Dưỡng Thần kỳ, chỉ sau khi lập huyết thệ đối với môn phái mới được truyền thụ công pháp, trao cho chức vị quan trọng."

Sư đồ tâm giao, Hoàng Tuyền Âm triện

Đây là vì giữ gìn quyền lực của mình.

Nắm vững công pháp quan trọng nhất, để tránh thủ hạ của mình âm thầm vượt mặt.

Có thể nói, tu vi càng cao thì càng không thể chuyển tu công pháp, bị ràng buộc càng lớn.

Thông U đạo nhân cho đến nay vẫn chưa biểu hiện ra lòng lang dạ thú gì nhưng loại cảm giác tương lai bị nắm trong tay kẻ khác khiến người ta thật sự khó mà chịu nổi.

"Vậy người có thể cho con một thuật pháp hoàn chỉnh để tu luyện ư?" Vẻ mặt Lục Khiêm bình tĩnh hỏi.

"Đúng thế!"

Thấy vẻ mặt hắn lạnh nhạt, Lý Độ sửng sốt trong lòng.

Cứ tưởng Lục Khiêm sẽ rất quan tâm, nhưng không ngờ hắn lại thờ ơ đến vậy.

Trên thực tế, Lý Độ không biết là kể từ những gì Vạn Thọ nói khi đó, Lục Khiêm đã thầm tìm cho mình một đường lui.

Đó là Ngư Long Luyện Thể thuật. Nếu thật sự không được thì hắn cứ kiếm lấy cái cớ đào tẩu đến chỗ khác làm tán tu cũng được.

"Người muốn giao dịch với con ư? Con cần phải bỏ ra cái giá gì?" Lục Khiêm hỏi.

Màn đêm buông xuống, sương mù bao phủ Dược sơn.

Từng ánh trăng len qua màn sương quanh năm không tan chiếu rọi xuống mặt đất.

Ánh trăng chập chờn chiếu lên khiến cho sắc mặt của hai người có chút bất định.

"Đúng, một giao dịch. Thứ bỏ ra cũng rất đơn giản."

Vẻ mặt của Lý Độ nghiêm túc hơn bao giờ hết.

"Hiện tại mới ngả bài thì chắc trước đây hẳn là không tin tưởng con lắm." Lục Khiêm mỉm cười.

Lý Độ thân làm quản sự tại Dược phòng, lại dành cả ngày để nghĩ cách thoát khỏi gông cùm của môn phái, thoạt nhìn thì toan tính không nhỏ.

"Đúng vậy!" Lý Độ gật đầu.

"Ta cũng chưa từng tin tưởng người. Haha!"

Mây mù tan đi, hai người nhìn nhau mỉm cười, bấy giờ đôi bên mới tin tưởng lẫn nhau.

Trong quá khứ, sư đồ tình thâm nhưng nửa là thật lòng nửa là giả ý.

Kể cả Lục Khiêm cũng thế.

Hoàn cảnh trước đây khiến hắn vẫn cảnh giác với rất nhiều việc.

Đặc biệt là môn phái cấp bậc như Thông U quan.

Đấu đá, giết hại đồng môn lẫn nhau đã thành bình thường.

Làm sao một lão đầu đã sống trong quan cả trăm năm lại có thể dễ dàng tin tưởng, chân thành quan tâm đến người khác như vậy.

Trong thâm tâm của Lục Khiêm ngày trước biết cho dù đối phương mưu đồ thế nào đi chăng nữa, nếu cần hưởng thụ đãi

ngộ thì hắn vẫn sẽ hưởng thụ.

“Haha, chén này lão phu tạ lỗi với con.” Lý Độ cười uống cạn rượu trong chén.

“Con cũng kính người vì ơn truyền dạy trong thời gian qua.” Lục Khiêm cũng uống cạn rượu trong chén.

Bất kể nói thế nào, Lý Độ cũng đã trao cho hắn điều mới.

“Tiếp theo, ta sẽ thẳng thắn cởi mở.” Lý Độ vung tay một cái.

Một lớp màng đen bao phủ hai người họ, chặn đứng tầm mắt từ bên ngoài, đồng thời ngăn không cho những gì họ nói bị lộ ra.

“Mời nói!” Lục Khiêm ngồi ngay ngắn.

Trong thâm tâm hắn không bài xích cái gọi là giao dịch.

Tại thế giới người trưởng thành không có tình cảm thuần khiết, ngoại trừ những người thân ruột thịt thì sẽ chẳng có ai đơn giản cho đi.

Phần lớn mối quan hệ của nhiều người vẫn xây dựng dựa trên lợi ích.

Thân ở giữa trần thế, không thể tránh khỏi sự trao đổi lợi ích.

Lý Độ nói ngắn gọn về những gì đã trải qua của bản thân.

Trong quá trình kể lại, khuôn mặt ông luôn vô cảm, như thể nhân vật chính của câu chuyện không phải là ông.

Ban đầu Lục Khiêm rất ngạc nhiên, sau đó chỉ còn là tiếc hận.

Không ngờ thiên phú của Lý Độ lại từng cao như vậy.

Đồng thời, hắn vô cùng khiếp sợ trước thủ đoạn của nữ tử tên Liễu Như Ý.

Dùng tài năng bình thường để leo lên vị trí điện chủ của Linh Bảo điện, tâm cơ này thật khó mà có được.

Cùng với đó, trong lòng hắn cũng có cảm giác nguy cơ trập trùng.

Hình như hắn đã bị Lý Độ kéo lên thuyền hải tặc rồi.

Căn cứ vào lời Lý Độ nói, sở dĩ trước đây ông thu nhận hắn làm độ đệ. Thực ra là để tạo ra một lá chắn, kéo dài thời gian cho chính ông ta.

Sau ông ta lại phát hiện ra người như Lục Khiêm từ trong xương đã có sự phản nghịch, vì vậy ông đã thẳng thắn nói mọi thứ cho Lục Khiêm.

"Không thể nào, đã lâu như vậy rồi, sẽ không tiếp tục nhằm vào người chứ?" Lục Khiêm nói.

Tu vi của người ta đã vượt xa ông.

Một Luyện Khí nho nhỏ như Lý Độ cũng không có thể có mưu đồ gì không tốt.

"Những năm qua bọn họ ngoài sáng nới lỏng trong tối chặt chẽ giám sát ta, vậy mà lại không dám thả lỏng một khắc nào."

Ánh mắt Lý Độ hơi lóe lên.

Sắc xanh lóe lên một cái rồi biến mất.

Ông đột nhiên mở tay phải ra, một Âm hỏa màu xanh biếc được tạo thành, phù triện phức tạp lơ lửng trên tay ông.

Toàn thân phù lục có màu xanh biếc, trên đó có Âm hỏa thiêu đốt, hoa văn đồ án cực kỳ phức tạp khó hiểu.

Như yêu, như quỷ, như núi non sông ngòi, như chim bay cá nhảy.

Nó phức tạp gấp mấy chục lần so với những phù lục mà hắn từng thấy trước đến nay.

Chỉ liếc mắt nhìn, một lượng lớn thông tin đã tràn vào tâm trí hắn.

Hắn như rơi vào ảo ảnh, xung quanh là vô số nỗi kinh hoàng huyền diệu không thể tưởng tượng nổi.

"Tỉnh lại!" Lý Độ thấp giọng quát.

"Đây là vật gì?" Lòng Lục Khiêm vẫn còn kinh hãi.

"Đây là Hoàng Tuyền Âm triện ta lấy được lúc U Minh mở ra lần trước."

Phù lục là ký tự trích dẫn tự nhiên mà tiên dân thượng cổ câu thông lên trời.

Các chủng tộc khác nhau có các ngôn ngữ khác nhau.

Con người có phù lục, yêu có yêu đồ, ma có ma văn.

Thế gian có vô số pháp môn, hàng nghìn, hàng vạn chủng tộc, phù văn khác nhau thì công hiệu sử dụng cũng khác nhau.

Hoàng Tuyền Âm triện là một ký tự phù lục được các sinh vật U Minh của Hoàng Tuyền sử dụng.

Tàng Thanh Tâm chú

Nói chính xác hơn thì Hoàng Tuyền Âm triện chính là phù văn của một thế giới khác.

“Nghe nói Hoàng Tuyền Âm triện của lão phu có liên quan đến một truyền thừa từ thời thượng cổ, truyền thừa này có cùng nguồn gốc với Thông U quan, thậm chí còn có vị thế cao hơn cả Thông U quan.”

Thông U, Thông U, nơi đó đúng như tên gọi của nó, chính là chốn thông tới U Minh.

U Minh thông thường thì chỉ là U Minh Hoàng Tuyền, U Minh Địa Phủ v.v…

Truyền thuyết kể rằng, đó là chốn đi về của tất cả các quỷ vật âm quân, cũng là nơi hồn của người sau khi chết tìm về.

Theo lời Lý Độ thì năm xưa Thông U đạo nhân có được một món pháp môn Chân Tiên mới có thể luyện thành một thân thần công.

Con đường tu luyện chia làm Thai Tức, Luyện Khí, Dưỡng Thần, Đạo Cơ…

Dưỡng Thần kỳ thì âm thần xuất khiếu.

Âm thần xuất khiếu là để dưỡng thần.

Âm thần yếu ớt, cần ngưng sát luyện cương hộ thể.

Kẻ tu luyện đến giai đoạn Ngưng Sát thì không ngại chu du vào ban đêm, vô tung vô ảnh, ngày đi ngàn dặm cũng không phải chuyện khó.

Đến giai đoạn Luyện Cương thì có thể chu du ban ngày, còn có thêm nhiều thần thông quảng đại.

Lục Khiêm tu luyện Thái Âm Nguyệt Hoa Đạo Dẫn pháp, có thể ngưng luyện ra Âm Qùy Chân Thủy, đến Dưỡng Thần kỳ có thể hấp thu Âm Quỳ Chân Thủy Sát.

Giai đoạn Đạo Cơ giống như tên gọi của nó, là nền tảng của việc hình thành đại đạo.

Giai đoạn này, âm thần sẽ bắt đầu lột xác, ngưng tụ ra pháp thể thần tướng.

Lý Độ từng chứng kiến pháp thể của Thông U đạo nhân.

Cảnh tượng đó, hắn cả đời khó quên.

Qùy Thủy Thiên Xà, bao phủ ngàn dặm.

Hắn chỉ toát ra một tia uy nghiêm cũng đủ khiến cho người của cả môn phái run rẩy.

"Ngươi nói môn phái giám thị ngươi cũng là vì truyền thừa thượng cổ ẩn sau Hoàng Tuyền Âm triện này sao."

"Đúng vậy, lúc trước ta trốn ở trong góc tối nên đã nghe được cuộc đối thoại của Thông U đạo nhân cùng một con Âm Ma, mới hiểu rõ điểm này."

Trong trận chiến giữa Thông U và Âm Ma, Lý Độ đã may mắn có được Hoàng Tuyền Âm triện này.

Sau khi Thông U đạo nhân trở về đã tra ra chuyện Lý Độ có mặt ngay lúc ấy.

Thông U đạo nhân hoài nghi chuyện này là do Lý Độ gây ra, nhưng dù hắn có tra khảo thế nào thì Lý Độ vẫn quyết không khai.

Thấy thế, Thông U quyết định dùng Sưu Hồn chi pháp, nhưng đúng lúc đó thì môn phái lại gặp nạn, cộng thêm

chuyện của thê tử Lý Độ lúc trước nên chuyện này mới bị trì hoãn.

"Sau đó thì sao?" Lục Khiêm hỏi.

Hơn một trăm năm đã qua rồi, chẳng lẽ Thông U đạo nhân vẫn còn băn khoăn tình nghĩa xưa cũ nên mới không ra tay với Lý Độ?

"Về sau, ta học các bí pháp và pháp thuật liên quan đến việc mê hoặc thần trí, không ai có thể tra xét trí nhớ của ta, bởi vì nội tâm ta sẽ vô thức phản kháng mãnh liệt, nếu hắn vẫn cố chấp muốn dùng cách sưu hồn thì kết quả cuối cùng chỉ khiến ta hồn phi phách tán, mà hắn thì không chiếm được gì."

Lý Độ nói.

"Thì ra là như vậy."

Lục Khiêm bừng tỉnh.

Nói cách khác, dù hoài nghi Lý Độ đã lấy được thứ đó nhưng vì không có chứng cứ xác thực nên bọn hắn mới đành phải giám thị Lý Độ.

"Nhưng ngươi làm như vậy không sợ bị bọn họ phát hiện sao?"

Lục Khiêm dáo dác nhìn xung quanh.

"Không, Hoàng Tuyền Âm triện có năng lực tự ẩn tàng, ngay cả bản thân Thông U cũng không phát hiện được."

Nếu không thì Lý Độ đâu thể giấu giếm hơn một trăm năm mà không bị ai phát hiện.

"Vậy ta cần làm gì?" Lục Khiêm trực tiếp tiến vào vấn đề chính, tên này từ nãy chỉ nói đến lợi ích mà vẫn chưa đề cập đến hắn phải trả giá từng nào.

“Ta cho ngươi tấm bùa này, ngươi giúp ta làm một chuyện. Ngươi đi mở truyền thừa thượng cổ, ngươi làm vậy sẽ thu hút được sự chú ý của Thông U đạo nhân, chuyện sau đó thì cứ giao cho lão phu.”

Đối với Lục Khiêm thì đây là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Mở ra truyền thừa thượng cổ, Lục Khiêm sẽ có được thứ mà tiên nhân từ thời thượng cổ truyền lại.

Nhưng chúng không phải chứ mà Lý Độ cần, hắn chỉ cần Thông U đạo nhân phải đích thân ra mặt thôi.

“Ngươi muốn ta dẫn ra được chân thân của hắn, sau đó, ngươi muốn làm gì?”

Lục Khiêm nhìn Lý Độ, không phải hắn muốn giết Thông U đạo nhân chứ?

“Tính nợ thôi.” Lý Độ chớp chớp mắt.

“Sao ta phải tin ngươi?” Lục Khiêm hỏi ngược lại.

“Ngươi có thể lấy Hoàng Tuyền Âm triện, quyền lựa chọn đặt trong tay ngươi rồi, nếu ngươi không đồng ý, lão phu đành phải chủ động đi tìm Thông U.”

Lý Độ sống không lâu nữa.

Trăm năm qua hắn vẫn chỉ đau đáu một điều.

Trước khi sinh mệnh kết thúc, hắn nhất định phải thực hiện được nó.

“Lão phu sắp chết là điều không thể thay đổi, nếu ngươi từ chối, không tham dự thì đợi ta chết rồi, Hoàng Tuyền Âm triện sẽ bị bọn hắn cướp mất, đến lúc đó ngươi cũng có thể an tâm tu luyện trong môn phái.”

Con dê màu đen(1)

Tu vi từng chút từng chút tích lũy.

Tam Tạng Thanh Tâm chú của Lý Độ lão sư cũng tiến vào cảnh giới Tiểu Thành.

Tam Tạng Thanh Tâm chú (Tiểu Thành: 2/100).

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, biểu tình nghiêm túc. Tóc đen hắn xõa tung, con ngươi lặng yên như một giếng nước thâm u.

Nếu là chỉ dùng thần thức thì không thể nhìn ra được nơi này có người đang ngồi. Đây chính là tác dụng của Tam Tạng Thanh Tâm chú.

Nó không chỉ có thể chống lại sự can thiệp của thế giới bên ngoài mà còn giúp thu vén tâm thần, che giấu bản thân.

Tam Tạng Thanh Tâm chú là bí pháp độc môn của Lý Độ, trong quan cũng không ghi chép về phương pháp này.

Quanh năm tu luyện phương pháp này thì có thể tránh được ảnh hưởng của quỷ quái chốn U Minh.

Tập chú này có thể hàng phục nóng nảy, cai bát độc, đến thanh tĩnh.

Phương pháp này thành công có thể ngộ được cái gì gọi là không, năng, tịnh.

Ngày hôm đó, Lục Khiêm tỉnh lại từ trạng thái thiền định.

Sau đó, hắn lướt ra khỏi động phủ.

Vừa ra khỏi động phủ, lại bị một màn trước mắt này khiếp sợ.

Sắc trời tối tăm, mây đen dày đặc.

Trong mây đen mông lung, một con Thanh Lân cự xà như ẩn như hiện.

Con cự xà này chỉ có phần bụng rộng tám trượng, đang len lỏi bò trườn trong tầng mây.

Không thấy đầu, không thấy đuôi, chỉ dùng thân mình khuấy động thiên tượng.

Bầu không khí nặng nề như đặc sệt lại.

Vô số đạo đồng đạo sĩ trẻ chỉ biết sững người mà nhìn lên con cự xà khổng lồ nằm trên bầu trời.

So với những con cự xà khổng lồ kia thì bọn hắn chỉ nhỏ bé như con kiến.

Phừng!

Một đám mây lửa màu xanh biếc nổi lên trên bầu trời.

Một con Hàn Nha* khổng lồ vỗ cánh bay đi.

*Nha: quạ

Trên mặt đất, từng đóa hoa sen màu đen phải lớn bằng cả căn phòng nở tung, giữa đài sen có một nữ tử xinh đẹp ngồi đó.

Âm phong dìu dịu, một bộ xương trắng khổng lồ ngồi giữa đống xương người.

Một con quỷ dạ xoa mặt xanh nanh vàng với ngọn lửa xanh trên đỉnh đầu như ẩn như hiện.

Vô số thứ ma quỷ với hình thù quái dị xuất hiện trên bầu trời.

Những cái bóng này tựa như thật, có cái là hóa thân của các cao thủ, có cái là thứ xuất hiện bên ngoài minh tưởng, ví dụ

như đóa sen màu đen, như mây lửa…

“Chư vị đệ tử nghe lệnh! Tất cả đứng yên tại chỗ, không được ồn ào!”

Một giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp đất trời.

Lúc này, bãi đất trống trong đạo quan đã chất đầy người.

Đông đảo cao thủ hiện ra Âm Thần làm cho kẻ có tu vi thấp kém thở không nổi.

Bởi vì Lục Khiêm tu luyện Tam Tạng Thanh Tâm chú nên những uy áp này không ảnh hưởng quá nhiều đến hắn.

Lý Độ đứng lẫn trong đám người, nhìn thấy ánh mắt Lục Khiêm cũng đang nhìn hắn thì liền cười đáp lại, sau đó lập tức xoay người trở về.

Hắn nhìn lên đóa hoa sen đen kịt trên bầu trời.

Truyền thuyết kể rằng đây là công pháp tu hành của điện chủ của Linh Bảo điện, kẻ ngồi giữa hoa sen cũng chính là chủ nhân của Linh Bảo điện - Liễu Như Ý.

Ầm ầm!

Bầu trời rung chuyển.

Con Thanh Lân cự xà kia bỗng quẫy mình hung hăng đập mạnh vào thương khung.

Âm Qùy Chân Thủy đen kịt không ngừng cọ rửa, phảng phất như muốn xé toạc cả không gian.

Con rắn này chính là Quy Thủy Thiên Xà của Thông U đạo nhân.

Con rắn khổng lồ lập tức va chạm, bầu trời bắt đầu xuất hiện một vết nứt.

Thế giới trong khe nứt tối đen, mơ hồ có thể thấy được vô số cảnh tượng quỳ quái, lẫn lộn.

Vút!

Mọi người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm. Lúc phục hồi tinh thần thì phát hiện mình đang ở bên trong một cung điện.

Đại điện cổ xưa phủ đầy bụi bặm, trên ghế chủ vị ngay chính giữa là một nữ tử áo đen.

Nữ tử mặc đạo bào màu đen, dáng người yểu điệu, không biết bao nhiêu tuổi, nhưng mỗi cử động của nàng đều có thể mê hoặc lòng người.

Đặc biệt là đôi mắt đen nhánh như bảo thạch như thể nhìn thấu lòng người kia.

Bên cạnh nữ tử là mấy vị đại chấp sự.

"Phương Tố, ngươi hãy giảng giải quy tắc cho bọn hắn nghe." Nữ tử nhìn sang vị chấp sự Phương Tố mà Lục Khiêm từng có duyên gặp mặt.

Vừa dứt lời, nữ tử liền hóa thành một đóa hoa sen đen.

Hoa sen từ từ tiêu biến, hóa thành sương mù đen kịt.

Đợi đến khi nữ tử đi rồi, Phương Tố mới hắng giọng, nói:

"Nơi này là U Minh thế giới, trong truyền thuyết là nơi ở của người chết, cực kỳ hung hiểm; đại điện này là nơi đóng quân của Linh Bảo điện, cũng là nơi an toàn nhất U Minh.

Những nơi giống thế này tổng cộng có năm chỗ, nếu muốn bổ sung vật tư, có thể vào trong đại điện để đổi."

"Còn nữa, trong U Minh này ngoại trừ người bản địa còn có đệ tử môn phái khác. Đối với những người này, đề nghị của ta là giết toàn bộ."

Ngoài phạm vi thế lực của Thông U quan thì còn nhưng thế lực và môn phái khác.

Con dê màu đen(2)

Bởi vì địa bàn tiếp giáp với nhau nên hầu hết các mối quan hệ không hữu hảo gì cho cam.

Tranh đấu với nhau mấy trăm năm, trên cơ bản đều là trạng thái đối địch.

Phương Tố nói về các quy tắc cùng với những điều cần lưu ý trong U Minh.

Lục Khiêm âm thầm đánh giá chung quanh, cả tòa đại điện tổng cộng có gần hai trăm người.

"Được, ba tháng sau, thông đạo sẽ mở ra, đến lúc đó nhất định phải đến trong đại điện, quá hạn không chờ đợi."

Vừa dứt lời, các chấp sự như Phương Tố đều biến mất.

U Minh thế giới càng đi sâu càng nguy hiểm, đồng thời cũng có càng nhiều kỳ ngộ.

Đạo sĩ Luyện Khí giành đa số thời gian để du đãng bên ngoài, đạo đồng cũng chỉ làm những công việc linh tinh trong đạo quan thôi.

Rất nhanh, mọi người đều kết nhóm rồi rời đi.

Một mình Lục Khiêm đi ra ngoài đại điện.

Chủ yếu là do hắn không quen ai trong Linh Bảo điện, Lâm Thanh là người hắn quen duy nhất thì lại phải canh giữ đại điện.

Đám người Vu Từ không phải là người của Linh Bảo điện, hiện tại cũng không biết bọn họ đang ở nơi nào.

Bên ngoài đại điện.

Một đám sương dày đặc giống như có sinh mệnh đã che khuất đại phần lớn khung cảnh xung quanh.

Sương mù biến ảo thành đủ loại hình thù quái dị.

Dường như có thể phản chiếu những điều sợ hãi nhất trong tâm hồn con người.

"Á! Cứu mạng!"

Bỗng nhiên, một đạo sĩ gào thét như phát điên, hắn cứ nhìn đăm đăm về phía trước như nhìn thấy cái gì đó khủng bố lắm.

Bùm!

Đạo sĩ mở to hai mắt rồi ngã xuống đất, hắn vậy mà bị hù chết tươi!

Rõ ràng phía trước không gì nhưng đạo sĩ này lại bị tự dọa bản thân đến chết.

Lục Khiêm rùng mình, vội vàng nắm chặt Linh Đài, vận chuyển chân khí.

Lập tức tỉnh táo hơn nhiều.

Trải qua sự việc giật gân như vậy, mọi người không dám qua loa, tất cả đều dồn hết tâm trí tập trung cao độ.

Lục Khiêm dùng chân khí, hóa thành một bóng đen rồi biến mất trong sương mù.

Cảnh tượng dọc theo con đường đập vào mắt hắn.

Thế giới này có tông màu âm u với màu xám đen làm chủ, bầu trời xám xịt, áp lực đến mức làm cho người ta không thể thở nổi.

Càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, địa hình chung quanh cực kỳ giống với Thông U quan.

Phảng phất như nơi đây chính là một bản sao của Thông U quan.

Phía trước chính là bãi tha ma.

Bia mộ đổ nghiêng đổ ngả mất hơn hơn phân nửa, ma trơi thỉnh thoảng mọc lên, rất nhiều hầm mộ trơ mình với mưa gió, lộ ra huyệt động tối đen như mực bên trong.

Phía sau bãi tha ma ấy là một ngọn núi đá khổng lồ.

"Bãi tha ma? "Lục Khiêm ẩn nấp sau một tảng đá lớn, trong lòng kinh dị: "U Minh cũng có người ở sao?"

"Cộp cộp!"

Có tiếng bước chân vang lên.

Một bóng đen khổng lồ từ đỉnh núi đá nhanh chóng bò xuống, thân thủ nhanh nhẹn, hắn đi trên núi đá mà như đi trên mặt đất bằng phẳng.

Hắn căng mắt nhìn lại, hóa ra là một con dê núi màu đen.

Nó cao một trượng, sừng cao vút, mắt đỏ thẫm, cả người đen kịt như sắt đúc, lỗ mũi phun ra khói xanh có mùi lưu huỳnh.

Con dê đó đã phát hiện Lục Khiêm, lập tức kêu lên một tiếng chói tai rồi xông tới.

Bùm!

Móng dê giẫm nát mặt đất, con dê nhảy lên cao, bóng tối bao trùm Lục Khiêm.

"Hừ, vừa lúc cho ngươi thử thần binh của ta!"

Két!

Một tiếng rít chói tai vang lên.

Thất Sát Âm Phù kiếm phụt ra luồng sáng màu xanh chói mắt, nó cắt qua không khí rồi lao đến chỗ con dê đen kia.

Do tốc độ quá nhanh, mắt người không kịp phản ứng.

Không thấy bảo kiếm, chỉ thấy bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường luyện màu lam rực rỡ.

Luồng ánh sáng xanh ấy xua tan sương mù đen kịt trong phạm vi trăm dặm, cuối cùng phát ra một tiếng nổ đinh tai.

Hình ảnh đến trước âm thanh đến sau.

Vút!

Trường luyện màu xanh chợt lóe rồi biến mất.

Rầm!

Con dê đen đập xuống đất làm xung quanh bốc lên hàng tá bụi bặm.

Xẹt!

Dê phân ra hai nửa, vết cắt cháy xém, không hề để lại một chút máu.

Bịch!

Thi thể con dê chia làm hai nửa, vết thương bằng phẳng, cháy đen, không hề để lại một chút máu.

Chỉ một cái nháy mắt, con dê đó đã bị Thất Sát Âm Phù kiếm bổ thành hai nửa.

Thất Sát Âm Phù kiếm tổng cộng có hai mươi tám bùa chú.

Tổng cộng có bảy tầng cường hóa.

Sức mạnh tăng gấp mấy lần.

Cả tốc độ, độ linh hoạt hay là lực sát thương của âm hỏa cũng không phải thứ mà những Sát Âm Phù kiếm khác có thể so sánh.

Sau khi giết chết con dê đó, Lục Khiêm không tiếp tục hành động mà là cẩn thận quan sát thi thể nó.

Đột nhiên, một làn khói đen bay ra khỏi đầu con dê.

Nó như bị thứ gì đó khống chế, nhanh chóng chạy lên núi.

"Muốn chạy!"

Lục Khiêm vỗ túi vải bình bên hông, hào quang hiện lên.

Một cái nỏ đen kịt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, mũi tên có hoa văn màu máu bắn ra khỏi nỏ.

Vút!

Mũi tên thép có hoa văn đỏ xuyên thấu làn khói đen.

Thủ đoạn(1)

“Á!! Tha mạng!”

Khói đen kêu thảm thiết, đó là giọng trầm trầm của nam tử.

Khói đen rơi xuống đất, rồi biến thành một nam tử.

Nam tử có làn da cực trắng, hốc mắt cùng môi đen kịt giống như trúng độc, trên người khoác áo bông màu đen dày nặng.

Đáng chú ý nhất là mũi của người đàn ông này, đó là mũi của một con dê.

Do hắn ta quá hoảng sợ nên khói xanh liên tục bốc lên từ mũi hắn ta mang theo mùi lưu huỳnh nồng nặc.

“Đại vương tha mạng, đại vương tha mạng!” Dê tinh run rẩy.

“Ể? Thú vị thật.” Lục Khiêm cất nỏ, tiến lên đánh giá con dê tinh này với vẻ tò mò.

“Ngươi rốt cuộc là người hay yêu?”

Con dê đen trước mắt này thật kỳ lạ.

Rõ ràng là thân hình dê, nhưng hồn phách lại là nhân loại.

Dê tinh nhìn thấy Lục Khiêm không ra tay với mình cũng yên tâm phần nào, nó cười nịnh nọt:

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân không phải yêu quái, mà là nhân loại.”

“À, nói thật đi, nếu không…”

Phừng!

Một ngọn lửa bừng lên từ trong tay Lục Khiêm.

U Minh Khí Hỏa thuần khiết lại nóng bỏng, phảng phất như có thể thiêu rụi cả thần hồn thành tro tàn.

Thân thể dê tinh run lên vì sợ, gương mặt hắn ta hốt hoảng, vội vàng nói:

"Bẩm đại nhân, tiểu nhân không phải là dân của vùng U Minh này mà là kẻ đến từ hiện thế, lúc trước không cẩn thận trúng pháp thuật của đạo nhân nên mới biến thành dê."

Nói đến đây, Lục Khiêm nhớ tới một truyền thuyết.

Truyền thuyết kể rằng thời cổ đại có một yêu đạo chuyên sử dụng phép thuật để biến người thành cừu mang đi bán.

Chẳng lẽ con dê tinh trước mắt này cũng trúng loại pháp thuật này?

"Đạo sĩ kia đâu? Và tại sao ngươi lại ở đây?" Lục Khiêm lại hỏi.

Nhìn ngọn lửa nóng rực trên tay Lục Khiêm, dê tinh nuốt nước bọt, tiếp tục nói ra nguyên nhân sự tình.

Sau khi biến thành dê, yêu đạo đã mang theo hắn tới U Minh.

Còn để cho hắn trông coi động phủ.

Sau đó yêu đạo bị trọng thương, chết ở trong động phủ, vì thế không ai mang hắn trở về hiện thế.

"Tiểu nhân ở chỗ này đã hết một con giáp, không biết vì sao lại biến thành như vậy."

"Thật là thú vị…"Lục Khiêm cười nói.

Con người biến thành dã thú, lại từ dã thú tu luyện thành yêu quái.

Đây là con người? Hay là yêu quái? Hoặc là bán nhân bán yêu?

"Tên đạo sĩ kia tên là gì, dẫn ta đi xem động phủ của hắn."

Lục Khiêm nói, hắn lấy nỏ chỉ vào đầu dê tinh, chỉ cần hắn ta từ chối thì mũi tên sẽ bắn ra khỏi nỏ và ghim vào sọ hắn ta ngay.

"Đi chứ đi chứ, tiểu nhân nhất định sẽ dẫn ngài đi. Tên đạo nhân kia gọi là Bàn Dương đạo sĩ, đã chết hơn sáu mươi năm rồi." Dê tinh vội vàng xua tay, mũi không ngừng phun ra khói, thoạt nhìn cực kỳ lo âu.

Bùm!

Yêu tinh lại biến về một con dê đen, nhanh nhẹn leo lên núi đá.

"Đại nhân xin hãy đi theo ta!"

Dê đen nói.

Lục Khiêm tung người, dễ dàng đuổi kịp bước chân của dê đen.

Hắn ta lấy làm kinh ngạc, không nghĩ tới đạo nhân này lại có thân thủ nhanh nhẹn như thế.

Dê rất giỏi leo núi, nó sống ở đây nhưng chưa bao giờ thấy bất kỳ sinh vật nào có ưu thế hơn nó trong vùng núi đá này.

Một người một con thú đi lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi không bất kỳ loại thực vật nào, chỉ có một mảnh hoang vu và đá vụn đầy đất.

Dê đen đạp bước lộn xộn, liên tục giẫm trúng mấy tảng đá.

Ầm ầm!

Mặt đất run rẩy.

Đá trên đỉnh núi như có sinh mệnh, chúng chậm rãi di chuyển, tạo thành đồ án kỳ dị.

Tinh hoa nhật nguyệt hội tụ, lấp lánh ánh sáng huỳnh quang màu xanh lá cây nhạt.

Mặt đất xuất hiện cửa động đen sâu thẳm, bậc thang thoai thoải xuống phía dưới.

"Đại nhân, động phủ ở chỗ này." Dê đen cúi đầu với Lục Khiêm.

Lục Khiêm đứng ở trước cửa động ngó vào.

Bên trong động tối đen, trên vách tường hình như có vẽ những bức bích họa màu sắc.

Một cây đại thụ rậm rạp, cành cây giương nanh múa vuốt như bàn tay của yêu ma.

Phía dưới đại thụ có một đám người quần áo khác nhau đang ngồi la liệt.

De đen muốn Lục Khiêm tin tưởng nên đã chủ động đi vào trước.

Lục Khiêm theo sát phía sau.

Ở nơi người khác không nhìn thấy, biểu tình khiếp nhược của con dê tinh kia trở nên âm hiểm giả dối, trong ánh mắt mang theo một tia đắc ý.

Tên đạo nhân phía sau cách cửa động gần lắm rồi, chỉ cần bước vào cửa động…

Nó thầm tính kế.

"Ngươi muốn làm gì?" Giọng nói bình thản của Lục Khiêm vang lên bên tai.

Ngay khi cả hai tiến vào cửa động, cổ của dê đen bị bàn tay như sắt giữ chặt.

Mặc cho hắn ta giãy dụa thế nào cũng không thoát nổi.

“Đại nhân, có chuyện gì vậy? Có hiểu lầm gì sao?” Hắn ta lập tức trưng ra khuôn mặt đáng thương, nghĩ thầm tên đạo sĩ này sao này có sức lực lớn như vậy, thậm chí có thể ngang với đám tu sĩ luyện thể nữa.

“Hả? Còn dám ngoan cố? Ta cho ngươi một cơ hội nữa!” Lục Khiêm nhướng mày, trên tay thật sự bốc cháy, thiêu đến mức thân thể của con dê tinh này bốc khói đen.

Thủ Đoạn(2)

Chương 94: Thủ đoạn(2)

"Không thể có chuyện đó được, làm sao ngươi biết." Cuối cùng thì hắn ta cũng đã lộ ra bộ mặt thật, đó là sắc mặt cực kỳ dữ tợn và âm trá.

Ầm ầm!

Thân dê hóa thành sương mù.

"Chết cho ta!"

Bốn phương truyền đến tiếng của con dê tinh đó, sắc bén và the thé.

Cây đại thụ trong bức bích họa khẽ rung động, vô số cành cây từ bích họa vươn ra, mang theo lực lượng khủng bố đánh vào Lục Khiêm.

Cành cây còn chưa hoàn toàn vươn ra, một đạo tiếng gào thét chói tai vang lên.

Thất Sát Âm Phù kiếm lập tức chặt đứt cành cây!

Năm sáu quả cầu lửa xanh biếc trực tiếp nổ tung!

"Á!"

Âm hỏa xuyên qua màn sương đen, con dê tinh kia thét chói tai rồi hiện ra nguyên hình, cuối cùng ngã xuống đất.

Hàng chục cột âm hỏa hình thành lồng giam nhốt nó vào.

Cùng lúc đó, hơn mười con Âm Sát Thanh Lân Xà xoay quanh bên ngoài lồng sắt, con ngươi màu xanh rợn gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn ta.

Âm hỏa thỉnh thoảng thiêu đốt thân thể của hắn ta.

Mặc cho hắn giãy dụa cầu xin tha thứ như thế nào, Lục Khiêm vẫn đứng yên như cũ.

Rốt cục, ở thời khắc con dê tinh đó sắp hấp hối, sắp hồn phi phách tán, âm hỏa rốt cục ngừng lại.

“Chịu ngoan ngoãn rồi chứ?” Lục Khiêm nở một nụ cười ôn hòa.

Nụ cười đó trong mắt con dê tinh kia sao mà khủng khiếp đến thế.

Đạo sĩ trước mắt còn khủng bố hơn tên yêu đạo đã biến hắn ta thành dê khi xưa.

Hắn ta cảm giác như thể bản thân bị lột trụi trước mắt đối phương, không còn một bí mật nào cảm thấy giấu được mắt hắn.

“Sao ngươi biết?” Hồn thể của hắn ta lúc sáng lúc tối nhưng vẫn cố chấp hơi cho bằng được.

“Đoán!”

“Cái gì?” “Dê đen giật mình.

“Ta đoán thật.”

Chủ yếu là do cách cư xử của hắn ta, quá thuận theo.

Không giống như một con yêu quái có đạo hạnh mấy mươi năm.

Lục Khiêm mới định tương kế tựu kế, không nghĩ tới đối phương thật sự lừa hắn.

“Ngươi chỉ muốn đùa một vố, sau đó lại làm vậy với ta luôn sao?” Dê núi vô cùng khiếp sợ

Kẻ này quá độc ác.

Mới thấy hoài nghi thôi mà đã muốn giết người.

Từ lực tay của hắn khi siết cổ mình, cùng với nhiệt độ của hỏa diễm thì gia hỏa này rõ ràng là muốn giết chết mình mà.

Chính là như thế nên hắn mới nghĩ là Lục Khiêm đã phát hiện ra gì đó, vì thế mới vội vàng phản kháng nhưng không ngờ tất cả đều là giả.

"Nếu ta kể hết mọi chuyện thì ngươi có thể buông tha cho ta sao?"

"Điều đầu tiên ngươi phải biết đó là, ngươi không tư cách mặc cả."

Dưới sự uy hiếp của Lục Khiêm, con dê tinh này chỉ có thể thành thật kể hết mọi việc.

Những lời mà hắn ta vừa kể không phải lời dối trá, hắn đúng là bị yêu đạo bắt cóc.

Nhưng yêu đạo không hề bị địch nhân đánh bị thương rồi chết, mà là bị chính hắn ta đánh lén đến chết.

Bức bích họa là một trận pháp yêu đạo dùng để phòng ngự cho động phủ.

Hấp Huyết Yêu Thị được vẽ trên đó có thể bay ra khỏi bức họa, kéo kẻ địch vào trong đó rồi hút khô máu cho đến chết.

Người nghỉ ngơi dưới tàng cây Hấp Huyết Yêu Thị chính là đạo sĩ đã bị giết.

Thời gian trước cũng có một vài đạo sĩ đi lạc vào đây, bị hắn dụ vào giết.

"Không ngờ ngươi cũng có chút thủ đoạn đấy." Lục Khiêm cười nói.

Số phận của người này cũng thật gập ghềnh.

Bị người ta dùng yêu thuật hạ gục nhưng cuối cùng vẫn thất bại, nếu không đụng phải hắn thì có khi lại làm nên chuyện ấy chứ.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của dê tinh, Lục Khiêm đi vào chỗ sâu nhất trong động phủ.

Động phủ sâu hút lại không hề xa hoa như trong tưởng tượng, vậy mà chỉ có một tấm bồ đoàn trơ trọi.

Phía sau những tảng đá có một đống đồ vật gì đó lộn xộn.

Nghĩ đến cũng đúng, dù sao cũng chỉ là động phủ tạm thời, quá xa hoa cũng không tác dụng gì.

Lẫn trong đống đồ linh tinh hầu hết là một số quần áo, cũng có ít vũ khí rỉ sét và vỏ bình thuốc trống rỗng.

Phỏng chừng đồ đạc tốt đều bị tên dê đen này hưởng dụng hết rồi.

"Bàn Dương yêu đạo không để lại pháp bảo gì sao?" Lục Khiêm quay đầu hỏi.

"Ta không biết, dù sao ta cũng không tìm được pháp bảo." Dê đen vội vàng lắc đầu, thần sắc tràn ngập bối rối.

Lục Khiêm triệu hoán ra mấy người giấy rồi để chúng đào tung hết cả động phủ lên, nhưng vẫn không tìm thấy thứ gì giống với pháp bảo.

Chẳng lẽ đúng như lời con dê kia nói, yêu đạo này đúng là một tên quỷ nghèo?

"Đại nhân, tiểu nhân không lừa gạt ngài chứ?" Dê đen cười hà hà: "Tiểu nhân hiểu rõ địa hình xung quanh đây, ngài đi đâu ta cũng có thể dẫn đường."

"Vậy ngươi có bí quyết công pháp gì hay không?"

Dê đen bày ra vẻ chua xót lắc đầu: “Tiểu nhân cũng muốn lắm, nhưng yêu đạo đã bị ta giết từ lâu. Những người khác cũng chỉ lừa vào rồi giết, khi đó ta chưa có đạo hạnh.”

Quán Hung nhân(1)

Chương 95: Quán Hung nhân(1)

Cho đến bây giờ, con dê đen kia vẫn tu hành theo cách thô sơ nhất là hấp thụ Nhật Tinh Nguyệt Hoa, không cơ hội học tập những công pháp mạnh hơn.

“Cần ngươi có ích gì!” Lục Khiêm hừ lạnh.

Âm hỏa nóng rực, dê đen lập tức hóa thành tro tàn, còn chưa kịp để lại lời trăn trối nào.

Bịch!

Đúng lúc này, bỗng có một vật màu đen rơi xuống đất.

Lục Khiêm bước vào rồi cầm lên xem.

Vậy mà lại là một cái áo khoác bên ngoài màu đen, cổ áo lớn, ống tay áo rộng thùng thình, còn có dây buộc da.

Lớp bên ngoài mềm mại giống hệt lông dê.

Lục Khiêm nhặt áo lên, một cảm giác lạnh buốt truyền đến người hắn.

Chân khí bị rót vào đó mơ hồ có xu hướng yếu dần đi.

Mò mẫm một hồi, Lục Khiêm đại khái biết công năng của vật này.

“Ta nói mà, sao ngươi lại thích ăn đòn như vậy chứ.” Lục Khiêm bừng tỉnh.

Áo choàng này là một công cụ pháp khí.

Cái gọi là pháp khí, chính là năng lực thuật pháp mà người tu đạo có được thông qua thủ đoạn luyện chế, căn cứ vào một

số điều kiện có thể bị động hoặc là chủ động kích phát.

Lại vì vật liệu kiên cố nên khó có thể phá hủy, cho nên có trở nên vô cùng giá trị.

Tu sĩ có một món pháp khí, tương đương với việc được tăng thêm cường lực pháp thuật.

Đạo sĩ hiện tại cũng chỉ có hai ba người đạt cường lực pháp thuật, nhiều hơn một món pháp khí thì chắc chắn thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Cấp bậc của pháp khí thường liên quan đến cấp bậc pháp thuật khảm nạm lên nó, số lượng và chất lượng của vật liệu tạo ra nó.

Pháp khí luyện chế và thăng cấp đều cần thủ pháp đặc thù, thủ pháp này tên là cấm chế.

Nếu nói đơn giản thì cấm chế chính là thủ pháp mà không ngừng chồng cao uy lực của pháp khí, kỳ diệu là mỗi một tầng luyện chế đều khá giống Thất Sát Âm Phù kiếm (thật ra cũng khá tương tự với việc cường hóa trong game).

Tầng thứ nhất gia tăng một uy lực, tầng thứ hai gia tăng hai lần uy lực, tầng thứ ba là ba… Tiếp tục tăng lên.

Nếu hắn không nhầm thì tấm áo choàng trong tay Lục Khiêm hẳn là pháp khí có tám lớp cấm chế.

Uy lực tương đương với Luyện Khí hậu kỳ.

Chỉ có một tính năng, đó là có thể phòng ngự công kích.

Mặc pháp bảo này lên người thì dù pháp thuật của đối phương có đánh trúng bản thân thì dù thân thể hư hóa cũng có thể thành hình lại một lần nữa, đồng thời triệt tiêu công kích cường đại của đối phương.

Thật ra con dê đen này có tu vi rất kém, vừa nãy có thể sống dưới đòn tấn công của hắn cũng đều nhờ có pháp khí này mà thôi. Điều đó đủ để chứng minh được pháp khí này lợi hại như thế nào.

Lục Khiêm khoác pháp bào, pháp bào đen nhánh làm nổi bật sắc mặt có phần tái nhợt của hắn, sương mù ban đêm không tan, một bóng người giống như quỷ mị du hành trong đêm tối.

Đại khái mãi đến khi quen thuộc với tác dụng của pháp bào, Lục Khiêm mới dừng lại.

Hắn chỉ kiểm tra đơn giản vài điểm, hiện tại có thể nói rằng pháp bào này có thể ngăn cản mấy đòn pháp thuật của Dưỡng Thần kỳ, cũng giúp người mặc nâng cao tốc độ.

Hơn nữa, Lục Khiêm đã tìm ra phương pháp sử dụng khác.

Sau khi dùng xong Thái Tuế Âm Mặc, toàn bộ cơ thể sẽ hóa thành bóng ma và có khả năng di chuyển rất nhanh.

Di chuyển bằng bóng ma như vậy vừa không sợ bị kẻ địch tấn công, quả thật là vũ khí sắc bén để giết người phóng hỏa.

“Vậy gọi ngươi là Hắc Bào đi!” Lục Khiêm vuốt ve da dê mềm mại của nó.

Lục Khiêm cất pháp khí vào trong túi Hồ Thiên của hắn, lại lục soát một lần sau khi xác nhận không bỏ sót, thì mới xoay người đi ra động phủ.

“A?”

Khi đi ngang qua bức bích họa, một thứ dưới bức bích họa hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Lục Khiêm phá Hấp Huyết Yêu Thị dẫn đến bích họa mất đi hiệu lực, đồ đạc bên trong đủ thứ ngã trái ngã phải rơi ra.

Trong số đó, một ít thứ trên tay của một thi thể đã thu hút sự chú ý của hắn.

Một quyển sách có chút ố vàng trên đó ghi lại đồ án và bút ký nguệch ngoạc.

Từ đường nét lộn xộn thì có thể đoán được người này lúc sinh thời khá nóng tính, thậm chí nội tâm như sợ hãi điều gì đó.

Lục Khiêm cầm tờ giấy xuống, nhìn lướt qua nội dung viết trên đó.

Đường cong ngoằn ngoèo giống như một loại bản đồ nào đó, bên cạnh còn có từng hàng chữ nhỏ cho thấy tâm tình của chủ nhân ban đầu quả thực là rất phức tạp.

"Thì ra trên thế giới thật sự có Quán Hung nhân! Thật là ở dưới U Minh!"

"Không được phép nhìn thẳng vào bọn hắn, nhất định phải trở về trước canh ba!"

"Ta hối hận không biết được chuyện sớm hơn, sư huynh sư tỷ đều mất rồi."

Kế tiếp là một đoạn dài về nhiều tâm tình phức tạp của hắn, có thể lúc này hắn đã điên rồi, cho nên mới bị dê đen dụ giết.

Trên giấy còn vẽ một người.

Mũi rộng, miệng rộng, mặt đen, tóc dài tung bay.

Toàn thân xăm hình, hai chân dài đến mức bất thường, chiếm sáu bảy phần cơ thể, khuôn mặt nhọn như cái dùi.

Đáng chú ý nhất, người nam nhân trong bức chân dung này có một lỗ thủng lớn trên ngực.

"Quán Hung nhân?" Lục Khiêm thầm suy tư.

Có lẽ bức chân dung này vẽ về Quán Hung nhân được miêu tả trên giấy.

Cái gọi là Quán Hung nhân, trên sách cổ Tiên Nhân Hoài Nam Tử thư có ghi chép, là một loại người trên ngực có một cái lỗ lớn.

Sách "Địa hình" của Hoài Nam Tử có ghi: "Trong tất cả ba mươi sáu quốc gia trên thiên hạ, từ vùng hải ngoại đến phía nam U Minh đều có Quán Hung dân , Phản Thiệt dân… Tam Đầu dân, Tu Tí dân."

Huyết sắc thế giới(1)

Trên giấy hẳn là bản đồ đi đến Quán Hung tộc.

Căn cứ theo thông tin mà đạo sĩ này ghi chép xuống thì bọn họ có năm người lên đường để tìm bảo vật nào đó.

Cuối cùng lại chỉ có một mình hắn ta trốn thoát.

Đạo sĩ ăn mặc không giống người Thông U quan, hẳn là môn phái khác, chỉ không biết hắn ta là người của Dạ Xoa Môn hay Thất Vũ sơn thôi.

Cho dù không biết là Dạ Xoa Môn, hay là người của Thất Võ Sơn.

Hai tông phái này cách Thông U quan gần nhất, hai bên cũng qua lại tương đối nhiều.

Dạ Xoa Môn đúng như tên gọi của nó là môn phái nuôi dưỡng yêu quỷ, cung phụng Dạ Xoa, Thất Võ Sơn là môn phái chuyên môn tu luyện pháp khí, lấy thân hợp khí.

Lục Khiêm hoài nghi, Hắc Bào mà bọn hắn mặc là vật của đệ tử thuộc tông môn này luyện chế?

"Đừng nhìn vào mắt họ…" Lục Khiêm nhiều lần suy nghĩ về những lời này.

Bóc tách ý nghĩa đằng sau những lời này thì hình như ban đầu bọn họ rất an toàn, sau đó nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, cho nên đều chết?

Tức là sẽ rất an toàn nếu ngươi không nhìn vào mắt bọn hắn?

Trong lòng Lục Khiêm ngược lại nảy sinh ra vài phần hứng thú.

Bảo vật để cho bọn họ mạo hiểm như thế, hẳn phải có giá trị phi phàm.

Lần này hắn tới đây không phải là vì tìm kiếm cơ duyên sao?

Hoàng Tuyền Âm triện trong thức hải vẫn lẳng lặng đứng ở trong đó.

Đến nơi mà Lý Độ nói, Hoàng Tuyền Âm triện sẽ có cảm ứng, đến lúc đó sẽ có cơ hội mở ra truyền thừa thượng cổ.

Trước khi tiến vào, Lục Khiêm còn ôm tâm tư thử xem mà thôi.

Hiện tại thì hắn lại cảm thấy thôi tốt nhất là bỏ đi, sau này có cơ hội thì tính sau.

Không nói đến việc bên trong U Minh có mối nguy gì, chỉ riêng sự dè chừng với Thông U đạo nhân qua những câu miêu tả của Lý Độ là biết, một khi mở ra truyền thừa có khả năng sẽ dẫn ra Thông U chân thân.

Thông U đạo nhân là ai?

Đạo hạnh ít nhất cũng có hơn ba trăm năm, một con heo sống lâu như vậy còn thành tinh chứ đừng nói là người.

Đây chính là nhân tinh ngay cả đá cũng có thể vắt ra dầu.

Lý Độ cũng là lão bất tử sống hơn một trăm năm.

Nhưng không thể đặt tất cả hy vọng lên đầu Lý Độ được.

Lục Khiêm không cho rằng mình có thể ở ngay dưới mắt Thông U, vắt kiệt những thứ hắn trông giữ mấy trăm năm rồi cuối cùng còn mạng mà chạy ra được.

Truyền thừa hấp dẫn lớn thật, nhưng có mạng mới có thể hưởng thụ.

Ít nhất phải hắn mạnh hơn chút nữa đã, sau đó mới đưa ra quyết định được.

Lục Khiêm chuyển dời thần niệm đến chiếc gương vàng thần bí trong đầu.

Thái Âm Thái Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (Tiểu Thành: 1602/5000).

(So với trước lại tăng thêm mấy trăm điểm.)

"Hiện tại cảnh giới của ta là Luyện Khí trung kỳ, muốn đạt tới Luyện Khí hậu kỳ còn cần hơn ba ngàn khắc độ."

Không tính trong trường hợp có dược tề bổ sung.

Sớm, trưa, tối tu luyện ba lần là ba khắc độ, ở trong động phủ tu luyện thêm một, cũng chỉ được bốn khắc độ.

Ít nhất phải mất hơn tám trăm ngày mới có thể tu luyện thành công.

Đến Luyện Khí hậu kỳ thì chắc Ngư Long thảo cũng đã chín, có thể gia tăng xác suất thành công khi dung hợp.

Đến lúc đó, với thủ đoạn của hắn thì có thể đối phó với cả Dưỡng Thần sơ kỳ.

Thời gian không chờ ai cả, dốc lòng tu luyện mới không gặp phải nguy hiểm.

Muốn nhanh chóng đột phá, kỳ ngộ ở U Minh cùng nguy cơ lần này chính là cơ hội tốt nhất.

Một khi ra bên ngoài thì muốn tìm cơ hội sẽ khó hơn nhiều.

Trừ phi hắn phung phí của trời mà vội vàng ăn Hỏa táo vào bụng. Như vậy kế hoạch dung hợp Ngư Long Huyết Luyện thể của hắn sẽ phải kéo dài ít nhất là mười năm.

“Vậy mình có thể thử sức với nơi ở của Quán Hung nhân.”

Lục Khiêm trải phẳng giấy, cẩn thận nghiên cứu hoa văn và ghi chép trên đó.

Hắn tìm thấy một dòng suối nhỏ theo quỹ đạo của bản đồ.

Dòng suối chốn U Minh có màu xanh lá cây huỳnh quang kì dị, trên đó có những sinh vật phù du phát sáng.

Phía dưới dòng suối là một đám quái ngư mặt người đang bơi lội.

Đêm tối yên tĩnh, dòng suối dâng lên màn sương xanh quỷ dị, tiếng nước suối ầm ầm lại trở nên cực kỳ chói tai.

Thượng nguồn của dòng suối là một thác nước cao ba trượng.

Đây là lối vào nơi cư trú của những Quán Hung nhân.

Lục Khiêm quan sát chung quanh một hồi rồi lập tức xoay người rời đi.

Hắn đi đến động phủ trên núi đá rồi triệu tập đám người giấy bắt đầu tiến hành chôn xác.

Cửa động được chôn thuốc nổ, một khi có người giẫm lên thì số thuốc nổ đủ để san bằng một ngọn núi nhỏ này sẽ đưa kẻ đó về chầu trời.

Chuẩn bị xong hết thảy, Lục Khiêm lại triệu hoán ra một người giấy.

Hắn thầm nhẩm Ký Thần thuật, một chút linh quang nhập vào người giấy.

Người giấy như vừa được rót sinh khí vào người, ngoại trừ làn da tái nhợt như giấy thì không khác gì nhân loại.

Huyết sắc thế giới(2)

Sau khi gửi thần hồn lên người giấy, Lục Khiêm đi ra ngoài động phủ.

Mỗi cuộc thám hiểm đều có nguy hiểm, vậy tốt nhất là để người giấy làm thay ta.

Hắn đi tới trước mặt thác nước, trên bề mặt người giấy hiện lên một lớp ánh sáng đen dìu dịu.

Để tránh việc nước làm ướt người giấy, hắn phải sử dụng sức mạnh của Chân Thủy để bảo vệ người giấy.

Ùm!

Người giấy nhảy qua màn nước.

Oong!

Bên tai truyền đến những tiếng ong ong quái dị, trước mắt đen kịt làm hắn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Không biết qua bao lâu, phía trước bỗng nhiên xuất hiện huyết sắc đỏ đặc ghê rợn, màu đỏ của máu.

Hắn mở choàng hai mắt ra, trước mắt là một thế giới chỉ có huyết sắc đỏ lòm.

Bầu trời đỏ thẫm như máu, mái hiên màu xám đen nối nhau liên miên.

Cửa sổ giấy trắng nhà nào cũng lộ ra ánh đèn màu xanh lá cây, mơ hồ có thể thấy được bóng người cao lớn đi lại trong đó.

Bên ngoài.

Dưới chân núi đá.

Lúc này có ba người mặc áo choàng đen đi tới.

Người mặc áo choàng đi đầu dừng bước dưới chân núi, hắn vén mũ lên, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú nhưng tái nhợt.

Người này ở giữa trán có một đạo vết sẹo màu đỏ quỷ dị, giống như một con rết ngoằn ngoèo.

Người này nhìn dấu vết chiến đấu chung quanh, hắn hít hít mũi rồi say sưa nói: "Mùi hôi thối của U Minh Âm Hỏa, hẳn là người Thông U quan, khí nô, theo ta đi lên."

Khuôn mặt tái nhợt của nam tử phác họa ra một độ cong vặn vẹo, giọng nói của hắn vô cùng quái dị: "Ta không đợi được nữa rồi, ta muốn uống máu của đạo sĩ Thông U quan ngay! Khặc khặc!"

"Tuân mệnh, Cức Không đạo trưởng."

Hai gã hắc y nhân cả người tản mát khí tức âm lãnh theo sát phía sau.

Cức Không chính là một trong những đệ tử thiên tài của thế hệ trẻ thuộc Thất Võ sơn.

Tuổi còn trẻ đã tinh thông hai loại vũ khí, chỉ thiếu một bước là đạt tới cảnh giới Ngự Vật.

Cảnh giới này tương đương với tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Hắn là kẻ hung ác tàn bạo, thích tế vũ khí bằng máu tươi, bất kể là địch hay là bạn đều sợ hãi hắn.

Hiện tại lại phát hiện được kẻ địch, hắn không cần biết đối phương có tu vi như thế nào đã đòi xông lên đánh thắng, có thể nói là tài cao gan lớn.

Ba người trông thì chỉ như đi bộ nhưng không biết dùng phương pháp gì mà mỗi một bước đều có thể vượt qua khoảng

cách hơn mười trượng, tốc độ rất nhanh nhưng cũng không phát ra bất kì tiếng động nào.

Tại chốn không biết tên của U Minh.

Không phải chỉ có những thứ trong U Minh mới là tài nguyên, người cũng vậy.

Loại người như Cức Không làm quái gì có thủ đoạn khám phá U Minh cho nên gã ta chỉ chuyên đi săn người để thu lấy tài nguyên mà thôi.

Lúc này, Lục Khiêm hết sức chăm chú khống chế người giấy, thăm dò trong thế giới huyết sắc thần bí kia.

Trên đường phố không một bóng người, sắc trời tối tăm, Lục Khiêm trốn ở trong một ngõ nhỏ hẻo lánh, âm thầm đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Đường phố sạch sẽ, những con đường lát đá xanh được xếp kèn chặt chẽ.

Hai bên đường còn có biển tên đường, mà chữ trên đó lại là chữ hiện đại chứ không phải kiểu văn tự Hoàng Tuyền.

"Trái phân thối", "đường đông Đậu Phụ nát", "Ám Âm phường"…

Hướng của biển báo thì ngược lại, bên trái là bên phải của thế giới hiện tại, bên phải là trái của thế giới hiện tại.

Trong đầu Lục Khiêm nẩy lên vô số nghi hoặc, quan niệm của Quán Hung nhân hoàn toàn trái ngược với xã hội hiện đại.

Những danh từ như phân thối, ám âm này có lẽ cũng không khác gì những từ như hương hoa, ánh mặt trời của hiện đại.

Nhìn trái nhìn phải, Lục Khiêm một lần nữa lắc mình đến một con hẻm nhỏ khác.

Khu kiến trúc phức hợp màu đen này có một tòa tháp cao đen nổi bật nhất.

Hào quang màu đỏ ngập khắp thế giới này cũng được tỏa ra từ nơi đó.

Lúc này Lục Khiêm nhận ra có vô số bóng đen bên cạnh người mình.

Hơn nữa bản thân hắn cũng chẳng biết tự lúc nào đã ngẩng đầu lên.

Hắn đối diện với một đôi mắt cùng khuôn mặt vô cùng quỷ dị.

Mặt trông như ngựa, cằm nhọn như dùi, da mặt cứng ngắc tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng vương nụ cười kỳ dị.

Đôi mắt đen, ở giữa lại là màu đỏ, như thể chứa ma lực nào đó, hút hết toàn bộ lý trí con người rồi bóp nát.

"Không xong rồi!" Nội tâm Lục Khiêm rung lên hồi chuông cảnh báo.

Bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện những Quán Hung nhân cao chừng hai thước.

Quán Hung nhân y như trong bức họa, trước ngực có lỗ lớn lỗ nhỏ như cái mâm.

Xuyên qua động lớn có thể thấy được vật đằng sau.

Một cỗ tinh thần lực cường đại cuốn tới.

Trong óc hắn xuất hiện những cảnh tượng hỗn loạn và kỳ dị cùng với vô số ý nghĩ lừa gạt tâm trí sinh ra.

Như thể có rất nhiều người đang cùng tranh cướp cơ thể của hắn.

"Rút lui!"

Lục Khiêm quyết định nhanh chóng.

Người giấy hóa thành một đống tro tàn, rời khỏi thế giới này trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Trong hiện thực, Lục Khiêm mở bừng mắt, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn vương vệt máu.

Tuy hắn từ bỏ người giấy, nhưng tinh thần ký sinh trên đó đã bị trọng thương.

Long Cơ và Ma đao(1)

“Không ngờ chỉ một ánh mắt lại có sức mạnh lớn đến vậy.” Lục Khiêm nghĩ bụng.

Hắn cứ nghĩ bản thân đã rất cẩn thận.

Hắn không muốn lại bị trúng kế nhưng lần này thật sự là ngoài dự liệu.

Ánh mắt của Quán Hung nhân dường như có thể làm ô nhiễm âm hồn, nếu nhìn lâu thêm chút nữa thì chỉ e tinh thần sẽ bị tan vỡ mà chết.

“Hử?”

Bấy giờ, Lục Khiêm ngẩng đầu lên, nghe thấy động tĩnh bên ngoài động phủ.

Cức Không đã đưa mọi người lên đỉnh núi.

Đỉnh núi không có gì cả nhưng phía mặt đất đằng trước lại xuất hiện một lỗ đen rất lớn.

“Chỗ này sao vậy? Mấy người lên xem đi.”

Giọng Cức Không bình tĩnh nhưng ánh mắt thì vô cùng thận trọng.

Thợ săn ưu tú nhất còn thường chết trên tay con mồi, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, hắn vẫn rất hiểu đạo lý này.

“Không xong rồi! Lui mau!” Sắc mặt Cức Không thay đổi kịch liệt.

Ầm!

Vừa dứt lời, mặt đất phía trước bỗng nổ tung.

Chấn động vô hình vô ảnh khiến tất cả xung quanh nổ tung.

Hỏa diễm đỏ rực nuốt sống ba người.

Phạm vi nổ lan đến phạm vi trăm trượng, uy lực của Hỏa Lôi dược quả là vô cùng khủng khiếp.

Sau khi khói thuốc tan đi, ba bóng đen đứng lặng tại chỗ, hắc bào trên người đã nát vụn, nhưng cơ thể bên trong vẫn nguyên vẹn, không bị tổn hại chút nào.

Da dẻ của hai tên nô lệ vũ khí vô cùng quỷ dị.

Một tên mọc sẹo dữ tợn đỏ như máu còn một tên ở phần xương cổ lại toàn là máu đỏ.

"Ngươi nghĩ chỉ bằng chút thủ đoạn cỏn con ấy là có thể chạy thoát được một kiếp sao?" Cức Không tàn nhẫn cười nói.

Ánh mắt hắn chạm nhau với bản thể Lục Khiêm trong động phủ.

"Lấy giáp khoác cho ta!"

"Vâng!" Hai tên nô lệ nửa quỳ xuống.

Làn da của tên phía bên trái phập phồng, ngư lân hiện lên trên cơ thể, trong phút chốc đã biến thành quái vật trùm kín ngư lân.

"A!!"

Nam tử ở giữa kêu gào thảm thiết, ngư lân bong ra từng mảng hình thành một khải giáp lơ lửng giữa không trung.

Ngư lân màu xanh đậm tỏa ra ánh sáng của kim loại, chỗ quan trọng còn có khung xương trắng toát cùng với da thịt.

Ngư Lân giáp như có sinh mệnh, bám vào trên mình Cức Không, không rộng không chật, vô cùng vừa vặn.

Tên nô lệ vũ khí bên kia đồng thời hét thảm một tiếng, xương sống rụng xuống, thoáng cái đã co quắp thành một đống bùn nhão.

Quá trình vô cùng rối mắt, thực tế cũng chỉ xảy ra trong thoáng chốc.

Vù!

Mấy viên U Lục Hỏa cầu cùng với mấy cây Huyết Văn Cương tiễn bay tới.

Ầm!

Đợt công kích rơi xuống Ngư Lân giáp nhưng chưa từng phá bỏ được lớp phòng ngự.

Cức Không xem thường cười, vỗ vỗ Ngư Lân giáp trên người, dùng huyết quang tanh hôi vây lại thành một màng sáng mỏng nhàn nhạt.

"Ngay đến "Long Cơ" của ta mà ngươi cũng không thể đột phá, ngươi quá yếu ớt, mau mà biến thành vong hồn dưới Hóa Huyết Ma đao của ta đi.

Nếu ta là ngươi thì sẽ chẳng kháng cự làm gì, kháng cự chỉ ăn thêm đau khổ mà thôi!"

Vù!

Lời vừa dứt, một ánh sáng màu xanh sáng rực chiếu tỏ phía chân trời, cùng với tiếng nổ đùng đoàng rạch ngang không khí.

Tốc độ của ánh sáng xanh dài ba thước cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã tới trước mặt Cức Không.

Âm hỏa xé nát huyết quang, khói lam lượn lờ.

Roẹt!

Lân của Long Cơ Giáp bị cắt một rãnh dài.

Ánh sáng xanh đảo ngược trở lại, ổn định lơ lửng bên cạnh Lục Khiêm, đây là một bảo kiếm do Âm hỏa đúc thành.

Một kích nhưng không thành, trong lòng Lục Khiêm có chút tiếc nuối.

Đồng thời, hắn cũng thầm sợ hãi thán phục, vũ khí và khải giáp thật sự đã giúp quái nhân trước mặt này trở nên rất mạnh.

Sở hữu nô lệ vũ khí cùng vũ khí cực âm hàn, hẳn là người của Thất Võ sơn.

"Ngươi…"

Lòng Cức Không vẫn còn sợ hãi, vuốt cổ mình, trên cổ có một vết thương dài ba thước.

Nếu vết thương sâu hơn, e rằng hôm nay hắn sẽ chết ở đây.

"Được lắm, ngươi là người đầu tiên làm người của ta bị thương, đổi lại, ta sẽ dùng toàn lực giết chết ngươi!"

Nội tâm sợ hãi của Cức Không dần biến mất, thay vào đó là vẻ khao khát méo mó.

Ầm!

Hóa Huyết Ma đao hóa thành huyết quang rồi biến mất, giây tiếp theo đã xuất hiện sau lưng Lục Khiêm.

Huyết quang đậm đặc thậm chí còn tạo thành một đầu lâu đáng sợ.

"Kẻ điên từ đâu tới!"

Lục Khiêm cảm thấy máu toàn thân như đang bốc cháy, cả người như sắp nổ.

Bùm!

Lục Khiêm dẫm hai chân lên mặt đất, mặt đất nổ tung, đón lấy phản lực lùi về phía sau.

Ngay tại lúc đó, Chân Thủy chi lực đen kịt tạo thành hộ thuẫn chắn được một kích này, đồng thời trực tiếp nói với Lục Khiêm rằng hắn tuyệt đối không được bị thương.

Ngay khi nghe thấy tên Hóa Huyết Ma đao hắn đã cảm thấy không ổn rồi.

Hai người chiến đấu mấy hiệp liền.

Nhất thời huyết quang và Âm hỏa bừng bừng, phạm vi hơn mười trượng trở thành một đống hỗn độn.

Lục Khiêm nương theo người giấy, Âm Hỏa cầu, Âm Xà cùng Thất Sát Kiếm mạnh mẽ cẩn trọng đọ sức với hắn.

Long Cơ và Ma đao(2)

Nhưng thực lực của đối phương rõ ràng là cao hơn hắn một chút, lại có hai vũ khí là Long Cơ và Ma đao.

Hơn nữa Lục Khiêm vốn đã bị thương, ảnh hưởng từ Quán Hung nhân vẫn còn chưa dứt, đạo hạnh ít nhất đã mất ba phần.

Theo thời gian sẽ dần rơi vào thế hạ phong.

Bùm!

Âm hỏa bắn tung tóe khắp nơi, Thất Sát Âm Phù kiếm bị đánh bay, rơi xuống đất, hóa thành chuôi kiếm.

"Chỉ là phù lục chế khí nếu so với pháp khí chân chính vẫn có điểm chênh lệch, cam chịu số phận đi!"

Cức Không từng bước đến gần.

Lúc này, sắc mặt Lục Khiêm đã tái nhợt, trán đổ mồ hôi, vừa phải chiến đấu vừa phải phân tâm đối phó với tinh thần bị ô nhiễm trong đầu, chân khí bị tiêu hao rất nhanh.

Nghe thấy câu này, khóe miệng Lục Khiêm cong lên thành một nụ cười: "Ngươi nói đúng, Thất Sát Âm Phù kiếm quả thực không bằng pháp khí chân chính…"

Ầm!

Ánh sáng xanh lại bay lơ lửng trên không trung, đâm về phía Cức Không.

"Vô ích thôi!" Vẻ mặt Cức Không lộ ra sự khinh thường, cầm Ma đao tái nhợt, cả người tràn ngập huyết quang.

Hắn vừa định phá bỏ phù lục chế khí để người đối diện biết cái gọi chênh lệch là như thế nào.

“Cái gì!”

Bùm!

Chỉ thấy ánh sáng xanh trước mặt bỗng nhiên nổ tung.

Ánh sáng xanh dữ dội chọc vào khiến người ta không thể mở mắt.

“…… Nhưng, ta có thể khiến nó trở thành vật tiêu hao!” Giọng Lục khiêm từ xa truyền đến, “Giữ lại mạng chó chờ ta tới lấy đi! Tại hạ Lục Khiêm!”

“A a! Lục Khiêm! Ta phải giết ngươi!!”

Cức Không không chịu đựng nổi cơn đau do Âm hỏa làm nổ cơ thể, khóe mắt liếc thấy nụ cười của Lục Khiêm hóa thành một bóng sương mù đen kịt rồi biến mất phía chân trời.

Thất Sát Âm Phù kiếm tổng cộng được chế thành từ hai mươi tám phù lục, trải qua bảy tầng, uy lực tăng lên gấp bội.

Sức mạnh oanh tạc cực kỳ cường đại, Âm hỏa độc diễm bao phủ phạm vi trăm dặm, có thể nhìn thấy hào quang tỏa sáng từ cách xa mười dặm.

Lục Khiêm cho nổ Thất Sát Âm Phù, lợi dụng Hắc Bào mà thoát thân.

Sau đó hắn lại nuốt Thái Tuế Âm mặc vào, cả người hóa thành một đạo âm ảnh, biến mất ở phía chân trời.

Không biết âm ảnh đã bay bao lâu.

Khi đến một dãy núi u ám mới dừng lại.

Màn sương đen tan biến làm lộ ra hình dáng của một nam tử có sắc mặt tái nhợt.

Lục Khiêm đi đến phía sau một tảng đá xanh lớn, sau đó dùng Âm hỏa đốt lên thành một cái động lớn rồi giấu mình vào đó.

Hắn ngồi xếp bằng thiền định, bỏ mặc thế giới bên ngoài.

Miệng hắn tụng lên những âm tiết kỳ dị.

Ba bi đế đa ba. Phạn ba bi. Ba bi phạn. Ma phạn ba. Ba phạn ma…

Những âm tiết kỳ lạ này xuất phát từ Tam Tạng Thanh Tâm chú.

Theo như lời Lý Độ nói thì những âm tiết Thanh Tâm này xuất phát từ một cổ ngữ của Hoàng Tuyền, có tác dụng hàng phục tạp niệm.

Trong khi niệm chú, trong tâm trí, Hoàng Tuyền Âm triện tỏa ra một luồng năng lượng kỳ lạ.

Hắn dần dần thoát khỏi ảnh hưởng mà Quán Hung nhân gây ra.

Bên ngoài.

Lục Khiêm khoanh chân ngồi giữa sơn động, không bận tâm điều gì, tựa như tảng đá ngàn năm không lay chuyển được.

Sau ba ngày, hắn mới chậm rãi mở mắt.

Lúc này, cơ thể và tinh thần hắn từ trong ra ngoài đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

“Hôm nào trở lại nhất định phải đổi lấy một pháp thuật Âm Quỳ Chân Thủy thích hợp mới được.” Lục Khiêm nghĩ bụng.

Hiện tại, thủ đoạn sát phạt trên người hắn có Thất Sát Âm Phù kiếm, U Minh Khí hỏa, Chiết Chỉ thuật và các loại Âm Xà Độc hỏa…

Ngoài ra còn có một nhục thân đã được Âm Quỳ Chân Thủy tẩy luyện qua để trốn thoát.

Pháp khí phòng ngự có một cái Hắc Bào.

Nhưng có điều, hắn không học pháp môn thủy hệ có liên quan đến Âm Quỳ Chân Thủy.

Hay nói cách khác, không có pháp môn thích hợp nào để lựa chọn.

Hầu hết các pháp môn hệ thủy chỉ là phụ trợ, hoặc là tính thực chiến không mạnh, các loại tính chất giá cả cũng không cao…

Nhưng có học vẫn còn hơn không, ít nhất có thể tăng tính thực chiến của bản thân.

Thực ra cũng chẳng thể trách Lục Khiêm không học.

Dù sao cũng rất ít người bình thường có được nhiều thủ đoạn tấn công như vậy.

Hơn nữa, nghề chính của hắn là luyện dược, ngay cả Vu Từ và những người khác cũng rất ngạc nhiên trước những thủ đoạn đa dạng của Lục Khiêm.

"Nhưng trong Hoàng Tuyền Âm triện lại có một pháp môn Huyền Minh Chân Thủy."

Trước khi đi, Lý Độ từng nói ở trong U Minh thì có thể mở ra.

Hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu nào, chắc phải tới nơi đó mới có được manh mối.

Lục Khiêm đã từng nghĩ đến việc tìm kiếm cơ duyên ở chỗ sâu, nhưng tiếc là Lý Độ không cho biết bản đồ cụ thể mà chỉ đề cập đến mấy địa hình có dấu hiệu.

Bây giờ hắn ngay cả manh mối của truyền thừa Thượng Cổ ở chỗ nào cũng không biết, chứ chưa nói đến việc tìm kiếm nó ở đâu.

“Hay cứ nâng cao Thanh Tâm chú trước đã, sau đó mới đi thăm dò một phen.” Ánh mắt Lục Khiêm lóe lên, “Nhân tiện ta sẽ luyện chế lại Thất Sát Âm Phù kiếm một phen.”

Làm phu quân ta(1)

Thế giới huyết sắc tựa như có cảm ứng gì đó từ U Minh, khiến người ta vô thức đối đầu ánh mắt với người khác trong đó.

Nếu luyện Thanh Tâm chú lên đại thành, bảo vệ chặt chẽ Linh đài thì sẽ không sợ những thứ làm ô nhiễm tinh thần này.

Những ngày sau đó, Lục Khiêm chuyên tâm vào việc nhập định luyện công.

Luyện Thanh Tâm chú, vẽ Tham Lang Âm phù, ngưng tụ Chân Thủy…

Đói bụng thì tỉnh lại uống chút dược tễ phòng đói, rồi uống chút sương sớm.

Mệt mỏi thì dựa vào vách sơn động chợp mắt một lúc.

Hắn Ký Thần trên hai người giấy ẩn mình xung quanh, bí mật quan sát mối nguy gần đó.

Một ngày, hai ngày, ba ngày… sau một tháng trôi qua Lục Khiêm mới ung dung tỉnh lại.

Thái Âm Thải Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (tiểu thành: 1602/5000) - (tiểu thành: 1701/5000)

Tam Tạng Thanh Tâm chú (tiểu thành: 2/100) - (đại thành: 1/150)

Tham Lang Âm phù (đại thành: 180/500) - (đại thành: 500/500)

Đây là thành quả trong một tháng.

Thanh Tâm chú là loại pháp thuật phụ trợ, khắc độ không quá cao, chỉ có tác dụng ổn định tinh thần, thu liễm khí tức mà thôi.

Khó khăn nhất là luyện chế Thất Sát Âm Phù kiếm.

Chỉ cần bị thất bại ở một tầng nào đó thì sẽ hủy luôn toàn bộ thanh vũ khí.

Quá trình luyện chế đơn giản khiến người ta muốn suy sụp tuy nhiên thành quả lại rất khả quan..

Vù vù vù!

Ba đạo ánh sáng xanh sáng lên, chỉ thấy ba Thất Sát Âm Phù kiếm quanh quẩn quanh thân hắn.

Với khả năng hiện tại của Lục Khiêm thì chỉ có thể điều khiển tối đa ba thanh Thất Sát Âm Phù kiếm.

Lục Khiêm lắc mình rời khỏi, đến thác nước gần đó lần nữa sau đó hắn triệu hồi người giấy tiến vào trong.

Một tháng trước.

Đỉnh Thạch Đầu sơn.

Âm hỏa xanh biếc thiêu rụi khu vực xung quanh thành một mảnh cháy đen.

Khoảnh đất ở trung tâm vụ nổ biến thành nham thạch nóng chảy, đầy khói đen, giống như một ngọn núi lửa chuẩn bị phát nổ.

Ục ục!

Nham thạch nóng chảy màu đỏ nổ tung.

Một con quái vật hình người bay ra khỏi dung nham.

Ngũ quan trên khuôn mặt tan chảy như nến.

Vảy màu lam và phần máu thịt cháy đen quyện lại với nhau thành một khối, vĩnh viễn không thể tách rời, người này giống như quái vật nửa người nửa yêu.

“A a a a! Ngư Long đạo nhân, ta muốn biến ngươi thành nô lệ vũ khí, vĩnh viễn không thể tách ra!” Cức Không oán độc rống giận.

Vẻ ngoài tuấn tú của hắn đã biến thành hình dáng như quỷ, nội tâm Cức Không đầy sự oán hận và không cam tâm, hận không thể chém Lục Khiêm thành ngàn mảnh.

Toàn thân Cức Không đã nhập ma, hai mắt đỏ sậm, trong lòng chỉ có ý nghĩ báo thù.

Những ngày sau đó hắn ta vẫn luôn lang thang tìm kiếm.

Bất kể gặp ai cũng hỏi một câu có biết Ngư Long đạo nhân hay không. (Trong chương trước, Lục Khiêm đã biến thành Ngư Long, mà Lục Khiêm cũng chỉ tùy tiện để lại biệt danh chứ không phải tên thật của hắn).

Không biết cũng giết, không trả lời được cũng giết.

…

Đồng thời cũng đang có một nhóm người tìm kiếm Lục Khiêm.

Đó là nhóm Lý Lâm đã không xuất hiện trong nhiều ngày.

Một con quạ bay lượn trên đầu, sau đó hóa thành hình người.

Người này là thúc phụ của Lý Lâm, Lý Minh U.

“Thúc phụ, có tin tức gì không?” Lý Lâm bước tới hỏi.

“Tên nhãi này có rất nhiều thủ đoạn, ngay cả Âm Nha và Liễu Thụ cũng không phát hiện ra được.”

Lý Minh U cau mày, một tu sĩ Luyện Khí bình thường làm sao có thể thoát khỏi sự truy đuổi của ông ta.

Trong lòng ông ta lập tức nổi lên lòng tham, lẽ nào trên người hắn có cất giấu bảo vật chăng?

"Vậy phải làm sao?" Lý Lâm chán nản cúi đầu.

"Không sao, lão phu là đã xác định được vị trí đại khái, tin chắc sẽ sớm tìm được thôi."

…

Tại thác nước gần sơn động.

Lục Khiêm mở mắt ra, thần sắc khó coi, phải một lúc sau mới khôi phục lại.

Hắn đã liên tục tiến vào ba lần, mỗi lần đều bị phát hiện.

Điều này khác với những gì mà các đạo sĩ đã mô tả trước đây, tại sao bọn họ lại có thể đi vào lâu như vậy?

"Lẽ nào phải dùng chân thân?" Lục Khiêm thầm nghĩ.

Để chân thân đi vào quả thật có chút nguy hiểm, nhưng Lục Khiêm không phải là người nhát gan.

Thế giới huyết sắc quả nhiên là có khí tức đặc thù của bảo vật, nồng độ của Nhật Tinh Nguyệt Hoa cũng không kém gì tại động phủ thượng đẳng.

Rủi ro này đáng để hắn mạo hiểm.

Hơn nữa, căn cứ theo lời các đạo sĩ miêu tả, chỉ cần không nhìn vào mắt chúng, thì vẫn khá dễ dàng để đối phó.

Cùng lắm thì giết thôi.

Xoạt!

Hắn đi qua thác nước rồi đến thế giới huyết sắc.

Mặt trời đỏ như máu treo cao trên bầu trời.

Cả tòa thành trấn như thể sống lại.

Vô số quái nhân với khuôn mặt dài trắng bệch, hai tay dài quá gối, mang theo nụ cười quỷ dị trên mặt đi lại trên đường cái.

Lục Khiêm cúi đầu, mặc niệm Thanh Tâm chú, đi giữa đám người.

Phịch!

Bất chợt, hắn vô tình va vào vai của ai đó.

Đôi mắt âm lạnh quét qua người hắn.

Làm phu quân ta(2)

“Xin lỗi, không để ý.” Lục Khiêm nói, trong lòng có hơi lo lắng.

Nếu bị phát hiện thì chỉ có thể chém giết phá khỏi vòng vây rồi nhảy xuống nước để trở về thực tại.

“Cẩn thận chút đi.” Người nọ dường như coi hắn thành đồng loại, lạnh nhạt nói vài câu rồi rời đi.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, càng đi lên trước càng có nhiều người, như thể là một cái chợ.

Hai phía bốc ra một mùi khó chịu.

“Đậu hũ huyết, đậu hũ huyết thối lưu thông máu đây!”

“Giòi sống đây!”

“Cá chạch đất, cá chạch vừa thối vừa khó ăn đây.”

Những món ăn vặt này hình như rất phổ biến nên có rất nhiều người đang xếp hàng.

Mọi người của thế giới này có vẻ cũng có giai cấp.

Một người ăn mặc hoa lệ bị một chiếc gậy trúc xuyên qua ngực được người ta đưa đi.

“Cha, người kia tuấn tú quá, con muốn hắn làm phu quân của con!” Một giọng nói trong trẻo như chuông bạc truyền đến.

Lục Khiêm ngước mắt lên nhìn, người đó có vóc người tối thiểu phải ba trăm cân, có từng vòng từng vòng mỡ, không ngờ lại có thể phát ra giọng nói hay như vậy.

Chờ đã, ngón tay nàng ta chỉ đi đâu thế?

Ặc!

Lục Khiêm chợt nhận ra tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn mình.

“Người này thật tuấn tú quá, cha, con muốn hắn làm phu quân của con!” Một Quán Hung Nhân cực kỳ béo nói.

Mọi người xung quanh đều nhìn Lục Khiêm.

“Bọn họ đang nói ta à?” Lục Khiêm có hơi không thể tin được.

Vẻ ngoài của hắn không thể nói là tuấn tú, chỉ miễn cưỡng được coi là tên mặt trắng thanh tú, không đến nỗi khiến cho đám người dị tộc nghĩ hắn tuấn tú đấy chứ?

Không đúng!

Quan niệm của Quán Hung nhân trái ngược với quan niệm của con người.

Đồ bọn họ cho là tốt là đẹp nhưng ở trong mắt người bình thường thì lại rất ghê tởm.

Nói cách khác là người này đang nói hắn xấu à?

Chẳng biết từ bao giờ những người xung quanh đều xúm lại.

Bên cạnh cô béo kia là một nam tử thậm chí còn to béo hơn, khuôn mặt tái nhợt để râu quai nón, trên ngực có lỗ thủng rất to.

“Chúc mừng! Ngươi đã được nữ nhi của trưởng thôn coi trọng rồi đấy.”

“Đúng là khiến kẻ khác phải ghen tị, nếu chọn ta thì tốt biết mấy.”

Những người vây xem nghị luận sôi nổi.

“Tiểu tử, được nữ nhi ta coi trọng là phúc của ngươi đó.” Nam tử râu ria xồm xoàm, tỏa ra một mùi hôi thối ập vào mặt: “Đến đây, mang rượu và đồ ăn lên. Mang gan người ở trong kho đồ quý của ta ra đây.”

Vài tên Quán Hung nhân mang rượu và đồ ăn có mùi tanh hôi lên.

Tư thế khiêng của bọn họ rất lạ, không phải dùng vai mà dùng gậy tre xuyên qua lỗ to trên ngực để khiêng.

Từng vò bạch ngọc chứa thịt thối, gan người, giòi bọ được bày lên.

Chỉ cần ngửi thôi, Lục Khiêm đã muốn nôn ra ngoài, những người xung quanh thì lại vẫn nhìn với vẻ thèm thuồng.

Quả nhiên là chủng người khác nhau thì sở thích cũng khác nhau.

“Đại nhân, tại hạ xấu xí, thôi bỉ, thực sự là không đủ tư cách để làm con rể của ngài đâu.” Lục Khiêm vội vàng cự tuyệt.

Hắn vẫn còn chưa thăm dò được rõ ràng đây là tính huống gì.

“Oa! Con mặc kệ, con muốn hắn làm phu quân của con cơ.”

Nữ tử Quán Hung nhân khóc lớn, từng khối thịt mỡ trên mặt va vào nhau như một hồi đại chiến, thân hình nặng ba trăm cân lăn qua lăn lại trên mặt đất, “Con chỉ thích hắn, con muốn thi cốt của hắn vĩnh viễn làm bạn ở bên con!”

Thấy nữ nhi khóc lóc, nam tử râu quai nón lập tức luống cuống lo lắng nói: “Con đừng khóc, đừng khóc, cha là trưởng

thôn ở đây, kẻ nào lại dám làm trái ý ta? Bây giờ cha sẽ thiêu chết nó ngay. Người đâu!”

Rầm rầm!

Một đám Quán Hung nhân mặc thiết giáp bao vây xung quanh, giơ cao bó đuốc.

Hỏa diễm đỏ rực chiếu sáng xung quanh.

Người của toàn bộ trấn nhỏ vây quanh, không nói một lời, ánh mắt âm lạnh, bóng người đổ dài trên mặt đất.

Đám binh lính cầm cao đuốc đi qua đám đông, chạy về phía Lục Khiêm.

“Diễm phúc của kẻ này đúng là sâu không cạn!”

“Trưởng thôn là người giàu có lại nhiều của ngon vật lạ đấy.”

Thì ra người trên thế giới này kết hôn bằng cách đốt chết nam tử thành tro cốt ư?

Lục Khiêm có chút không thể hiểu được.

“Phu quân, ngươi đừng cự tuyệt. Ngoan ngoãn nghe lời chúng ta đi.” Nữ tử Quán Hung nhân tình cảm nói.

Nghe thấy lời của nữ tử kia, mọi người xung quanh đều mắng Lục Khiêm không biết điều.

Mặc dù không nhìn thấy đôi mắt của nữ tử kia, nhưng Lục Khiêm có thể cảm nhận được.

Thấy mình sắp bị thiêu chết, vẻ mặt Lục Khiêm bình tĩnh lại, ánh mắt thâm thúy, như không phản kháng nữa.

“Quả nhiên là ta không hợp với việc ngụy trang.”

Đột nhiên, Lục Khiêm bật cười.

Ầm!

Kiếm khí lạnh lùng, sát ý dữ tợn!

Ánh sáng xanh cao ba thước bùng nổ!

Đoàng!

Trong không khí vang lên một tiếng nổ dữ dội, trên không hiện lên một dải Âm hỏa dài, Hỏa diễm xua tan không khí lạnh lẽo xung quanh.

Rầm rầm rầm!

Đám binh lính xung quanh vòng tròn trực tiếp bị cắt ngang thành hai nửa.

Vì tốc độ cắt quá nhanh nên khi rơi xuống đất bọn họ vẫn còn đang kêu khóc, ruột rơi đầy đất.

“Mẹ ơi! Giết người rồi!!”

“Chạy mau!”

Hoàng Tuyền Thông Minh Hoa

Đám đông bùng nổ như dầu sôi, lập tức tản ra.

Điên cuồng tán loạn, dẫm đạp lên nhau.

“A! Tại sao…” Nữ tử Quán Hung nhân hét ầm lên, lời còn chưa dứt đã bị Lục Khiêm cắt thành hai nửa.

Lần này đến cả nam tử râu quai nón cũng bỏ chạy.

Cả trấn vô cùng hỗn loạn.

Đám đông hoảng loạn mang làm cho sự ảnh hưởng đến tinh thần ngày càng nồng đậm hơn, trong đầu hắn xuất hiện vô số ảo giác tạp niệm.

Để chống lại sự ô nhiễm tinh thần, miệng hắn liên tục tụng lên những âm tiết kỳ dị.

Lục Khiêm nhắm chặt hai mắt, Thất Sát Âm Phù kiếm hóa thành dải màu lam dài, linh động như cá bơi, thu hoạch từng đầu sinh mệnh.

“Ba bi đế đa ba, phạn ba bi, ba bi phạn, ma phạn ba, ba phạn ma…”

Thế giới huyết sắc quanh quẩn những âm tiết kỳ lạ.

Vẻ mặt của đạo nhân áo đen không hề bận tâm, bên cạnh là Thần Tướng người giấy, Thanh Lân Độc Xà vờn quanh, trên đỉnh đầu lơ lửng phi kiếm chứa sát cơ.

Âm hỏa cháy rực, sát khí tận xương.

Đi bộ nhàn nhã, thu hoạch sinh linh.

Người người dẫm đạp, ánh sáng xanh của Âm hỏa xẹt qua, rơi xuống hài cốt đẫm máu kế tiếp.

Âm hỏa thiêu rụi thi thể, khói xanh nghi ngút, trong không khí có mùi rất lạ.

Thôn nói nhỏ không nhỏ nói lớn cũng không lớn, từ đầu phố đến cuối phố tổng cộng là hai trăm mét.

Dọc theo đường đi qua, dù là ngoài đường hay trong nhà, tất cả đều bị một kiếm chém bay đầu.

Quán Hung nhân rất quỷ dị, không cẩn thận thì ngay cả Dưỡng Thần cảnh cũng sẽ trúng chiêu.

Nhưng thực lực của hắn không mạnh, không có năng lực pháp thuật, thể chất lại mạnh mẽ gấp hai, ba lần so với người thường, đối với Lục Khiêm mà nói thì vẫn chưa đáng kể.

Vì vậy, sau khi Lục Khiêm nhận ra điều này thì không thèm giấu giếm nữa mà thẳng tay đại khai sát giới.

Ngay sau đó hắn giết một đường đến tháp cao gần đó.

Nam tử râu quai nón phía trước đột nhiên loạng choạng ngã xuống.

Bóng tối hoàn toàn bao phủ lấy ông ta, khi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một hắc y nhân đang nhắm chặt mắt.

“Tại sao, chúng ta tốt với ngươi như vậy mà ngươi lại giết chúng ta?” Nam tử râu quai nón giận dữ nói.

Hơn mười Quán Hung nhân nấp sau lưng ông ta, có nam, có nữ, có già, có trẻ.

Tất cả đều nhìn chằm chằm Lục Khiêm với ánh mắt sợ hãi, họ không hiểu tại sao nam tử trước mặt lại giết người.

Họ mang đồ ăn thức uống tốt nhất ra, thái độ vô cùng niềm nở.

Trên đời sao lại có kẻ ác như vậy?

“Tại sao?” Lục Khiêm cười nhẹ, đồng tử phản chiếu Âm hỏa.

Ầm!

Thất Sát Âm Phù kiếm bay lên trời cao!

“Bởi vì các ngươi là ma, thứ các ngươi thích là thứ chúng ta ghét, lòng tốt của các ngươi là sự ác độc của chúng ta, sự sống của các ngươi là cái chết của chúng ta, đại thiện của các ngươi là đại ác của chúng ta.”

“Nghĩ đến tiên tổ phụ, phơi sương giá, cắt bụi gai, lấy nơi nhỏ bé.”

“Người và yêu ma vốn không liên quan gì đến thiện ác. Vì sinh tồn, chúng ta trời sinh đã không đội trời chung.”

Ba dải Âm hỏa dài đến từ phía chân trời, uốn lượn, nhanh nhẹn như rồng, vô cùng lộng lẫy.

Trong khoảnh khắc đó có rất nhiều sinh mệnh bị đóng băng lại.

Sau khi giết hết những Quán Hung nhân này, vẻ mặt Lục Khiêm không vui cũng không buồn, vững như bàn thạch, nương theo chú ngữ nghiêm trang tiếp tục giết ngược trở lại.

Hắn nói điều này, không phải để rêu rao hắn là người chính trực hay hành động của hắn là chính đáng.

Yêu ma giết người, người giết yêu ma; đó là một phần của sự vận hành trong thiên đạo.

Hắn đã đọc rất nhiều văn chương kỳ lạ của các bậc tiên hiền.

Trong câu chuyện, các đạo sĩ luôn sát hại yêu quái một cách tàn nhẫn, rõ ràng là chúng không chọc đến họ, nhưng lại

nhất định ép sát từng bước, giết nhà diệt tộc đám yêu quái đó.

Cổ nhân có câu: Sát sinh là bảo hộ sinh, trảm nghiệp không phải trảm người.

Hôm nay hắn mới nhận ra ý nghĩa của nó.

Hắn giết sạch Quán Hung nhân cuối cùng.

Lục Khiêm bỗng nhiên quay đầu lại, trên đường vô cùng vắng vẻ.

Không có thi cốt, di hài, không có máu tươi, nội tạng.

Như thể tất cả đã tan biến thành mây khói, giống như một giấc mơ.

Biểu tình của Lục Khiêm không hề ngạc nhiên, như thể đã biết rõ điều này trong lòng.

Những Quán Hung nhân này không phải là sinh mệnh sống, mà là loại quỷ vật như thực như ảo.

Thủ phạm đằng sau tất cả những điều này là một bông hoa quỷ dị, lộng lẫy từng được ghi trong bút ký của một đạo sĩ (có ghi chú phía trước, có thể xem qua).

Lục Khiêm đột nhiên ngẩng đầu, phía trên tháp cao có một đóa hoa quỷ dị màu đỏ như máu - Hoàng Tuyền Thông Minh Hoa.

Toàn thân Hoàng Thuyền Thông Minh Hoa có màu đỏ như máu, bề ngoài giống như đóa hoa hồng, cả người đầy gai, rễ cây lan ra toàn bộ tháp cao.

Hoàng Tuyền U Minh Hoa là một loại hoa mọc ở bên bờ Hoàng Tuyền.

Nghe nói loại hoa này có thể gợi lại ký ức khi còn sống của người chết.

Giống như ảo giác của Quán Hung nhân chính là do hoa này kích thích ký ức mà hình thành.

Lòng tham(1)

Hoàng Tuyền Thông Minh Hoa có hiệu quả đối với người tu luyện những loại âm u Quan Tưởng pháp, chất lỏng của nó có thể rửa sạch thần thức thanh lọc thân thể.

Tháp cao cao khoảng tám trượng, toàn bộ tháp lại được tạo thành từ xương trắng rậm rạp, có vô số đầu lâu trống trơn nhìn chằm chằm vào Lục Khiêm.

Cộng thêm thế giới huyết sắc làm nền nên trông có vẻ rất yêu dị.

Lục Khiêm nhẹ nhàng dẫm chân mấy cái, nhảy lên cao tám trượng.

Ngay khoảnh khắc cánh tay nắm lấy Hoàng Tuyền, trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ thấy cửa sổ tối om trên tháp cao, phun ra sương mù màu xanh lục đậm.

“Không ổn!” Lục Khiêm vội vàng đốt ra một người giấy chắn ở trước mặt.

Xì!

Người giấy hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Dường như sương mù này là vật cực âm cực tà ở trên đời này.

Trong nháy mắt nó tiếp xúc với người giấy, Lục Khiêm lập tức có cảm giác liên hệ giữa mình và người giấy đã hoàn toàn bị cắt đứt, đồng thời cũng cảm ứng được một cỗ khí tức cực kỳ u ám lạnh lẽo, suýt chút nữa là tâm thần đã bị ô uế.

Sương mù màu xanh lục đậm có tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt khi sắp bổ nhào đến trên mặt Lục Khiêm.

Ong!

Ánh sáng xanh sáng lên, sương mù bị cắt ra.

"Là Thi khí!" Đồng tử của Lục Khiêm co rụt lại, hắn nhanh chóng quyết định, thu Hoàng Tuyền U Minh Hoa vào trong túi Hồ Thiên rồi bay lùi lại phía sau.

Chân Thủy chi lực đen nhánh bao phủ toàn thân, hắn ăn Thái Tuế Âm mặc vào, áo bào đen hơi sáng lên, cả người hóa thành một bóng ma, biến mất ở phía chân trời.

Ầm! Vào giây tiếp theo sau khi hắn rời đi thì thế giới huyết sắc đã nổ tung.

Soạt!

Một thân ảnh vọt ra từ trong thác nước.

Lục Khiêm ngồi ngay ngắn trên mặt đất, há to miệng để hô hấp.

"Vậy mà là Thi khí." Trong lòng Lục Khiêm vẫn còn sợ hãi.

Thi khí chính là vật cực âm trong thiên hạ, có tác dụng làm ô uế Âm thần pháp bảo chân nguyên.

"Mà tại nơi có tử khí cực nặng như Hoàng Tuyền U Minh, lại có màu xanh lục đậm, kèm theo mùi thối nham hiểm. Chắc là đã ấp ủ được cả nghìn năm."

Lục Khiêm suy tư nói trong lòng.

Nếu không phải bản thân phá thế cục này trước, vậy e rằng qua mấy năm nữa sẽ hình thành Thi Sát U Ám.

Thi Sát U Ám chính là sát khí được hình thành từ nơi chôn xác cả nghìn năm, có thể cung cấp Ngưng Sát cho Dưỡng

Thần kỳ.

Nếu Thi Sát càng mãnh liệt hơn nữa, thì chỉ sợ vừa chạm vào đã bị hồn phi phách tán, chết ngay tại chỗ.

Sát khí ngay cả Dưỡng Thần kỳ cũng không khống chế được, không phải là thứ mà Luyện Khí nho nhỏ như hắn có thể khống chế.

"Cũng may đã lấy được Hoàng Tuyền Thông Minh Hoa."

Lục Khiêm lấy một đóa hoa hồng yêu diễm ra từ túi Hồ Thiên.

Khí xanh quay vòng quanh, có mùi thơm nhè nhẹ lạ lùng, trong nháy mắt khi ngửi được mùi thơm lạ lùng thì vô số ảo giác ẩn giấu dưới đáy lòng hắn nhao nhao hiện ra.

Lục Khiêm thầm đọc chú ngữ, ảo giác mới hoàn toàn biến mất.

Vật này sinh trưởng tại nơi cực âm, đối với người tu luyện loại công pháp âm tính như mình, thật sự là vật đại bổ.

Hắn thu lại Hoàng Tuyền Thông Minh Hoa, tìm một nơi kín đáo ngồi xếp bằng.

Chôn Hỏa Lôi dược ở bốn phía, bố trí pháp thuật xuống, rồi bắt đầu ngồi điều hòa khí tức.

Đợi đến khi tâm thần đã yên ổn, Lục Khiêm bỗng nhiên mở to hai mắt, trong tay vậy mà chợt bốc lên bạch hỏa.

Xoạt!

U Minh Khí hỏa đốt cháy Hoàng Tuyền U Minh Hoa, từng sợi âm khí toát ra, Hỏa diễm biến thành màu xanh lục đậm.

Không cần có tay nghề luyện chế quá phức tạp đối với loại hoa này, chỉ cần tinh luyện ra tinh hoa trong đó là được.

Đối với phương diện này, có thể nói Lục Khiêm là người thạo nghề.

Trong quá trình đốt cháy, bên tai hắn mơ hồ có muôn vàn quỷ vật ác độc đang nguyền rủa và tiếng thét chói tai.

Nếu là người bình thường, sẽ rất dễ bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên đối với Lục Khiêm, Tam Tạng Thanh Tâm chú của hắn đã đạt đến đại thành nên hắn hoàn toàn không thèm để ý đến sự hỗn loạn này.

Thật lâu sau, một hạt châu màu xanh lam đậm to cỡ một ngón cái hiện lên.

Hắn hé miệng, nuốt một ngụm vào trong.

Ầm!

Sức mạnh Nhật Tinh Nguyệt Hoa chảy ra khắp toàn thân, một đạo hàn ý cực lạnh chảy xuôi trong kinh mạch, hướng về phía đan điền.

Lục Khiêm không hề dao động, hắn nhắm mắt minh tưởng, điều động chân khí, Luyện Khí Hóa Thần.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ tưới xuống từng đợt sương ngọt.

Giao Long ở trong nước Hoàng Tuyền hoan hô nhảy nhót, đồng tử màu vàng kim hiện lên một tia vui sướng giống như được nhân tính hóa.

Nhật Tinh Nguyệt Hoa trải qua Quan Tưởng đồ chuyển hóa thành Âm Quỳ Chân Thủy.

Thông tin khắc độ trên gương vàng thần bí sáng lên không ngừng.

Một hai ba bốn… Hai mươi… Ba mươi…

Thấm thoát năm ngày đã trôi qua, trên người Lục Khiêm dính đầy tro bụi.

Bởi vì hắn đã tiến sâu vào minh tưởng, nên không tránh khỏi để một ít mùi của U Minh Hoa lan ra ngoài.

Lòng tham(2)

…

Lúc này, một đôi nam nữ đang đi tới hướng này.

Nam tử mặc đồ đen, nữ tử mặc đồ đỏ.

Sau lưng hai người là bảo kiếm có hình dạng chế tạo giống nhau, nhưng màu của bảo kiếm lại tương phản.

“Trông nơi này rất nguy hiểm, hay là chúng ta trở về đi.” Vẻ mặt nữ tử sợ hãi nói.

“Sợ cái gì? Phải cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu như tìm được thứ tốt, vậy hai ta lập tức mua một động phủ. Đến lúc đó…” Nam tử chuyển thái độ, trên mặt là nụ cười khó diễn tả: “… Mỗi ngày song tu ở bên trong. Hắc hắc.”

“Ngươi xấu lắm.” Nữ tử thẹn thùng đấm nam tử một cái.

“Đừng nói chuyện, đây là mùi hương gì.” Nam tử giơ một ngón tay lên, ngửi cẩn thận.

Theo mùi hương dẫn đến nơi cách động phủ của Lục Khiêm một dặm.

Xuyên qua khoảng cách của rừng cây và cỏ dại, có thể thấy được một đạo sĩ mặc đồ đen đang ngồi đả tọa, khói xanh lượn lờ, tạo thành hư ảnh của một đóa hoa kì dị.

“Đây hình như là Hoàng Tuyền Thông Minh Hoa mà?” Một nam một nữ kinh ngạc đến nỗi không khép miệng được.

“Nhân lúc còn chưa hấp thu dược liệu hoàn toàn, giết hắn, rút máu ra.”

Một tia dục vọng tham lam nảy sinh trong lòng nam tử.

“Nhưng hình như hắn không chỉ là Luyện Khí sơ kỳ…” Vẫn là nữ tử tương đối bình tĩnh.

Nàng ta mới là Thai Tức hậu kỳ, nam tử là Luyện Khí sơ kỳ.

“Sợ cái gì?” Hai mắt nam tử đỏ ngầu, bị lòng tham mê hoặc đầu óc: “Hoàng Tuyền Thông Minh Hoa và tài sản trong người tên này, cũng đủ để chúng ta ăn một thời gian.”

“Hơn nữa, hiện tại hắn đang tu luyện, chúng ta trực tiếp trộm…”

“Các ngươi biết Ngư Long không?” Một âm thanh khàn khàn vang lên ở bên tai.

Hai người sợ tới mức suýt chút nữa đã phát ra tiếng.

Nam tử nơm nớp lo sợ xoay người, trước mắt là quái vật có khoác vảy, máu thịt mơ hồ, suýt chút nữa đã dọa hắn ta ngất xỉu.

“Long Cơ Giáp… Chẳng lẽ ngươi là Cức Không đạo huynh?” Hai người cũng là đệ tử của Thất Võ sơn, nên liếc mắt một cái đã nhận ra Cức Không.

“Các ngươi biết đạo sĩ Ngư Long mặc đồ đen không?” Quái vật chỉ lo nói, một luồng sát khí bao phủ hai người: “Nếu không nói vậy ta sẽ giết các ngươi.”

Sát khí lành lạnh bùng nổ, huyết quang bắn ra bốn phía, hai người sợ tới mức bò xuống, không dám ngẩng đầu.

“Nói… Đạo huynh… Người trong lời nói của ngươi chính là người kia sao?” Ngón tay của nam tử run rẩy chỉ vào sơn động ở phương xa.

Quái vật bỗng nhiên quay đầu, dựa vào thị lực của mình nhìn xuyên qua bóng tối.

Khi nhìn thấy dáng vẻ của đạo nhân mặc đồ đen, cổ họng của Cức Không phát ra âm thanh gầm nhẹ đè nén: “Rốt cuộc! Rốt cuộc cũng tìm được ngươi. Ha ha ha ha!!”

Ầm ầm!

Hai chân của hắn ta dẫm nát mặt đất, cả người hóa thành một đạo huyết quang tiến về phía trước.

Nhìn thấy Cức Không đã rời đi, nam nữ đạo lữ mới khôi phục lại tinh thần.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Trong lòng nữ tử vẫn còn sợ hãi: “Chắc là đạo sĩ kia đã khiến Cức Không bị thương thành như vậy, chúng ta vẫn không nên tham gia thì hơn.”

“Câm miệng! Nếu ngươi sợ chết thì có thể đi quay về theo đường cũ, hai hổ đánh nhau tất nhiên có một con bị thương, chúng ta có thể ngư ông đắc lợi.”

Ánh mắt của nam tử trở nên cuồng nhiệt, lòng tham nảy nở mãnh liệt, tự mình lẩm bẩm: “Nếu thành công một lần này, vậy đời này thật sự không phải buồn nữa.”

Ầm ầm!

Huyết quang như sấm bay về phía Lục Khiêm.

Nơi mà nó đi qua đều để lại khe rãnh rất sâu trên mặt đất to lớn.

Cức Không cầm Hóa Huyết Ma đao tái nhợt trong tay, chịu ảnh hưởng từ nỗi hận trong lòng, Hóa Huyết Ma đao bộc phát ra một cỗ dục vọng khát máu mãnh liệt.

“Đừng nóng nảy, đợi một lát nữa ta sẽ cho ngươi uống cạn máu tươi của kẻ địch.” Cức Không tàn nhẫn cười nói.

Thất Sát Âm Phù kiếm bộc phát ra Âm hỏa, không chỉ thiêu đốt thân hình này đến tàn tạ, mà còn khiến thần hồn bị

tổn thương.

Hiện tại người này đã biến thành sinh vật nửa người nửa ma.

Khi cách nam tử mặc đồ đen càng ngày càng gần.

Người này nhắm chặt hai mắt, khói xanh trên đầu đã bị hấp thu hoàn toàn.

Khí chất nội liễm giống như bàn thạch.

Trong nội tâm Cức Không có một tia mất mát, chỉ tiếc là không nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc thảm thiết trước khi chết của đối thủ.

Lúc này, bỗng nhiên đạo sĩ mặc đồ đen mở to đôi mắt.

Ánh sao sáng chói, sương đen bốc lên.

Sương đen mơ hồ che khuất nửa khuôn mặt của đạo sĩ mặc đồ đen, chỉ lộ ra hai mắt trong trẻo.

Đột nhiên đạo sĩ nở nụ cười, phảng phất giống như là đã lâu không nhìn thấy bạn cũ: "Đạo hữu tới đúng lúc lắm, mời thử tuyệt học này của ta."

Biểu cảm tự tin, trong giọng nói mang theo sự phóng khoáng đối với thần công mới luyện thành.

Ầm!

Toàn thân Lục Khiêm bộc phát ra lực lượng Chân Thủy đen nhánh, cách không thi triển pháp thuật, trực tiếp dùng một quyền tấn công oanh tạc.

Trên nắm đấm có màng sáng màu đen bao trùm, mang theo một cỗ hàn ý lạnh lẽo thấu xương, xé rách không khí mà hướng đến đây.

Chiến lợi phẩm(1)

Sát cơ lạnh thấu xương, giống như có kim châm ở trên lưng.

Nắm đấm oanh tạc vào trên Hóa Huyết Ma đao.

"Hả?"

Cảnh tượng bị chém thành hai, bị hút khô máu tươi trong tưởng tượng của Cức Không không hề xuất hiện.

Ngược lại giống như đang chém lên một táng đá, trên thân đao truyền đến một cỗ lực kháng cự rất lớn.

Cức Không kêu lên một tiếng đau đớn rồi liên tục lui ra sau mấy bước, chân dẫm ra khe rãnh thật sâu trên mặt đất.

"Đạo hạnh vậy mà lại tăng lên nhiều, nhưng mà, hôm nay ngươi vẫn sẽ phải chết!"

Cức Không hét lớn một tiếng, Hóa Huyết Ma đao phun ra khí sương mù màu máu.

"Đây là Hóa Huyết Ma Vụ của Cức Không! Chỉ cần dính phải sương mù là chết." Ánh mắt của nam tử hiện ra vẻ kiêng kị, tập trung nhìn chằm chằm vào chiến trường.

Hắn ta có hơi lo lắng đạo sĩ thần bí kia sẽ không thể đánh thắng Cức Không, nếu như không đánh lại thì hắn ta chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Nơi khí sương mù màu máu đi đến, khiến cả tảng đá cũng bắt đầu biến thành màu đen, hóa thành một bãi nước mủ.

Sương mù tiến tới từ bốn phương tám hướng, che kín tất cả đường lui của Lục Khiêm.

Hầu như không có cơ hội sống.

Cho dù là đứng tại chỗ không nhúc nhích hay xông ra vòng vây cũng đều không thể tránh bị dính lên người một chút, chỉ cần dính lên một chút, thì sẽ có kết cục giống như những vật kia.

"Pháp khí sắc bén, thuật pháp ác độc. Cho dù gặp phải cao thủ Dưỡng Thần, cũng có năng lực đấu một trận." Lục Khiêm đánh giá sương máu ở xung quanh, không hề gấp gáp nói: "Đáng tiếc ngươi lại gặp phải ta."

Vù!

Quần áo bay phấp phới, chân khí dâng lên bất chợt.

Hoàng Tuyền Quan Tưởng đồ phát ra sóng gió mãnh liệt, Giao Long nhảy nhót phun ra nuốt vào nước đen, hô mưa gọi gió.

Lục Khiêm vẫy tay, đánh ra một dòng nước đen nhánh.

Dòng nước đen nhánh phảng phất giống như Giao Long đang giương nanh múa vuốt.

Nó chỉ có màu đen và không phát ra bất kỳ hào quang nào, mơ hồ giống như là vật cực lạnh cực âm trên cõi đời này, tất cả sự vật đều có thể bị rửa sạch không còn lại gì.

Ào ào!

Âm Quỳ Chân Thủy vừa chuyển qua bốn phía, thì Hóa Huyết Ma Vụ đã bị trực tiếp đánh tan hơn phân nửa, sau đó lại phá ra một cái lỗ, xông thẳng đến trước mặt Cức Không.

Cức Không hoàn toàn không kịp ngăn cản, chỉ cầm Ma đao đón đỡ theo bản năng.

Ầm!

Ma đao phát ra âm thanh "chi chi" như không chịu nổi gánh nặng, thân đao tái nhợt như xương xuất hiện một ít vết nứt giống như mạng nhện.

"Nặng quá! Sao tên này lại trở nên mạnh như thế."

Sức mạnh to lớn khiến ý thức của Cức Không tỉnh táo lại chỉ trong thời gian ngắn.

Đặc điểm của Âm Quỳ Chân Thủy là năng lực cọ rửa và trọng lượng cực nặng.

Ước chừng một đạo thủy long này có sức mạnh của vạn quân.

Chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, thần thức trên Hóa Huyết Ma đao bị tẩy sạch, mất đi Linh quang rơi xuống trên mặt đất.

Chân Thủy đen nhánh đánh thẳng vào Long Cơ Giáp.

Răng rắc!

Mảnh giáp đã tan vỡ, áo giáp hơi hơi nhúc nhích giống như có sinh mệnh cảm nhận được sự đau khổ vậy.

Âm Quỳ Chân Thủy nuốt sống Cức Không hoàn toàn.

Trong phạm vi mấy chục trượng là một mảnh hỗn độn, sương máu và Chân Thủy san bằng nơi này thành bình địa.

Một đôi đạo lữ đã thối lui ra xa hơn mười dặm nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự dao động.

"Tam ca, ta cảm thấy vẫn là nên đi trước, bọn họ quá mạnh." Khuôn mặt nữ tử hiện ra vẻ lo lắng.

"Vũ muội, ngươi không hiểu, bọn họ đánh càng kịch liệt, chứng minh tiêu hao càng lớn, một lát nữa chúng ta ra tay chẳng phải càng tiện hơn sao? Cứ nhìn đi, nếu không được thì đi thôi."

Nam tử vẫn ngoan cố mất khôn, không nghe người ta khuyên, cứ tập trung tinh thần vào trên này.

Không biết vì sao, nữ tử cảm thấy đạo lữ trước mắt mình rất xa lạ.

Thật ra bọn họ không biết là, trong U Minh chỗ nào cũng có sương mù, có thể ảnh hưởng đến tâm thần của người khác tại trong cõi U Minh.

Người quỷ khác nhau, nhân gian và thế gian cũng khác.

Dương khí ở nhân gian sẽ khiến quỷ vật suy yếu, còn sương mù u ám ở U Minh sẽ ảnh hưởng đến người sống, phóng đại mặt u tối trong nội tâm.

Nam tử như thế, Cức Không cũng là như thế. Trước đây khi Thanh tâm chú còn chưa đạt đến đại thành, Lục Khiêm cũng từng bị ảnh hưởng.

Trở lại trong chiến trường.

Lân Giáp cũng là một pháp khí mạnh mẽ, khó khăn lắm mới chắn được sức mạnh của vạn quân này.

Không chỉ như thế, nó còn thuận tiện triệt tiêu đại bộ phận lực xung kích, nếu không khi bị một lực lượng cường đại như vậy đánh vào thì Cức Không sẽ lập tức biến thành mảnh nhỏ.

Không đợi Cức Không kịp cao hứng thì một bóng đen đã phá không mà đến.

Lục Khiêm cầm thanh kiếm dài ba thước trong tay, thân ảnh như long.

Sát khí lành lạnh, lao thẳng tới giữa mi tâm.

Chiến lợi phẩm(2)

Lần bế quan này đã khiến Thái Âm Đạo Dẫn pháp tiến thẳng vào đại thành, tức là đạt đến cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ.

Tất cả chân khí trên người đều chuyển hóa thành Âm Quỳ Chân Thủy.

Vung tay lên là xuất hiện chân khí bàng bạc đầy trời, giống như dòng sông to lớn mênh mông không dứt.

Chân khí hóa thành Âm thủy cũng cường hóa thân thể đạt đến mức xưa nay chưa từng có, có thể xem như là pháp khí hình người.

“A a! Không thể nào!”

Đối mặt với nguy cơ xưa nay chưa từng có, Cức Không hoàn toàn tỉnh táo lại, tức giận không cam lòng kêu lên.

Hắn không biết vì sao thực lực của người trước mắt này lại trở nên mạnh mẽ như thế.

“Đạo hữu, mời giết nhanh lên!” Lục Khiêm cười niềm nở một tiếng.

Đánh giá của Lý Độ về hắn thực sự không sai.

Bề ngoài nhìn như cũng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại mãnh liệt như lửa.

Dùng tất cả để cược, sau đó giành chiến thắng, triệt tiêu con đường sống của kẻ địch, hưởng thụ tất cả kích thích mà sự mạo hiểm mang tới.

Thất Sát Âm Phù kiếm đâm xuyên qua đầu Cức Không, sau đó Âm hỏa vừa phun ra, cả người của hắn ta đã hóa thành tro tàn, chỉ để lại Lân giáp và Ma đao.

Sau đó hắn ngồi xổm xuống, sờ soạng lên người Cức Không một phen.

Sau khi cưỡng chế thu phục được cường địch, điều vui sướng nhất không gì bằng đó chính là… thu chiến lợi phẩm.

Tên gia hỏa này bước ra từ trong sự nổ tung nên đa số đồ vật trên người đã bị đốt rụi, chỉ để lại Lân Giáp và Ma Đao.

Lục Khiêm thu hai đồ vật này vào trong túi Hồ Thiên.

Cũng là đủ rồi, mặc dù bề ngoài vật phẩm có bị tổn hại, nhưng dù sao cũng là một pháp khí.

Giữ lại để mình dùng hay là lấy về đi bán đều là lựa chọn không tệ.

Kì này trở về phải đổi một bộ pháp thuật khác hoặc là kiếm một phương pháp Luyện Khí luyện đan.

“Không đúng, còn có các ngươi…” Lục Khiêm bỗng nhiên quay đầu, cười nhạt với đôi nam nữ ở ngoài vài dặm.

“Ra tay!” Nam tử rống to, trường kiếm ở sau lưng phóng lên cao.

Cơ thể của hai người chấn động, đang nhấc chân đi nhanh thì dừng lại.

Cũng không phải do Lục Khiêm đuổi theo, mà là ở phía trước có mười mấy người giấy mang dáng vẻ quỷ dị đang đứng.

Áo liệm màu đỏ thẫm, mặt trắng má hồng, trên khóe miệng là nụ cười quỷ dị, tiền giấy bay lả tả đầy trời.

…

Mười hai người giấy đứng ở trước mặt bọn họ lặng yên không một tiếng động.

Sương đen u ám dâng lên, người giấy như ẩn như hiện.

Mặc dù trên mặt là nụ cười nhưng lại không phát ra âm thanh nào, cảnh tượng có vẻ im lặng một cách khủng bố.

Với khoảng cách vài dặm, thì không thể di chuyển tới trong nháy mắt.

Nói cách khác bọn họ đã sớm bị người khác theo dõi.

"Các ngươi nhìn lâu như vậy, đã nhìn đủ chưa?"

Bóng người của Lục Khiêm xuất hiện ở giữa sương mù, như ẩn như hiện.

"Tiền bối, chúng ta chỉ đi ngang qua vì né tránh tranh đấu, không phải là cố ý." Trên mặt nam tử lộ ra nụ cười khó coi.

Câu nói này của hắn ta cũng không sai, ngoài mấy chục dặm thật sự có hai đám người sống mái với nhau, thậm chí có dính đến cao thủ Dưỡng Thần kỳ.

Vốn định tìm một chỗ ẩn núp, kết quả lại phát hiện Lục Khiêm, vì thế nổi lên lòng tham.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn ta hối hận không thôi, tại sao trước đó không nghe lời người ta khuyên chứ.

"Có lẽ là vậy." Lục Khiêm cầm kiếm phù trong tay, 'soạt' một tiếng, thân kiếm Âm hỏa bắn ra.

"Ta liều mạng với ngươi!" Trong lòng nam tử đã quyết tâm, lấy trường kiếm ở phía sau ra.

Trong miệng nữ tử lẩm bẩm, ngâm nga âm tiết kỳ lạ.

Lục Khiêm đạp bộ tiến lên, áo đen phát ra ánh sáng đen nhánh, bao phủ toàn bộ cơ thể vào trong, Chân Thủy vờn quanh người giống như Giao Long.

Đầu đội khăn Xung Hòa, người mặc áo bào đen phóng khoáng.

Âm hỏa có ánh sáng màu xanh chập chờn, biểu lộ như ẩn như hiện, ẩn hơn phân nửa vào trong sương đen.

Ở bên ngoài còn có mười mấy âm binh vây quanh.

Toàn thân còn giống quỷ vật hơn U Minh quỷ vật.

"A a!! Chết đi cho ta!" Sắc mặt của nam tử lộ ra vẻ dữ tợn, không biết là sợ hãi hay tức giận.

Phi kiếm đâm xuyên qua ngực của Lục Khiêm.

Không đợi nam tử vui mừng, chỉ thấy Lục Khiêm hóa thành một đám sương đen, vào giây tiếp theo lại biến về hình người.

Thì ra là do áo đen đã phát huy tác dụng.

Áo đen khiến con người hóa thành sương đen để né tránh công kích.

Sau mấy lần lên xuống Lục Khiêm xuất hiện ở trước mặt nam tử, ánh sáng màu xanh dài ba thước chặt đứt cổ của nam tử.

Cái đầu bay lên cao, khi rơi xuống đất thì trừng mắt, chết không nhắm mắt.

Miệng vết thương ngay chỗ cắt ra bị sức nóng mãnh liệt làm đọng lại ngay lập tức, không có máu tươi phun ra.

"A! Đừng mà!"

Người yêu bị giết, khuôn mặt của nữ tử trở nên vặn vẹo, hai mắt đỏ đậm.

Tiên Thiên Quỳ Thủy Thiên Xà(1)

Xào xạc!

Cây cối ở bên cạnh nhanh chóng run lên, nhánh cây quất đánh xuống phía dưới.

Cỏ dại sinh trưởng tốt cao đến nửa người, trên cỏ mọc ra gai ngược sắc bén như thiết.

Trên mặt đất, cục đá cũng mọc ra tứ chi và răng nanh sắc nhọn, cái chân ngắn nhỏ di chuyển cắn đến cẳng chân của Lục Khiêm.

Sự vật xung quanh đều sống lại, điên cuồng tấn công Lục Khiêm.

“Thú vị.” Lục Khiêm lộ ra nét mặt rất hứng thú.

Có vẻ đây là một loại thuật điều khiển Tinh quái.

Thoáng nhìn thì sức mạnh cũng không tệ, chỉ là người thi thuật có đạo hạnh quá cạn.

“Kết thúc!”

Lục Khiêm hóa thành một luồng sương đen, tránh thoát tất cả công kích, đi đến trước mặt nữ tử.

Ánh mắt trong trẻo, trong con ngươi phản chiếu ánh trăng, giống như hắc bảo thạch lộng lẫy.

Nữ tử nhìn hình dạng gần trong gang tấc kia, cơ thể cũng nóng lên, mơ hồ như thể có một đám lửa đang nung nấu.

Đây là Hỏa diễm thật sự.

Thất khiếu chảy máu đỏ thắm ra ngoài, Âm hỏa xanh biếc đốt cháy máu thịt của nàng ta, sau đó chỉ còn lại một bộ khung xương, cuối cùng ngay cả khung xương cũng bị đốt thành tro tàn.

Không biết từ khi nào, một con rắn độc có Âm hỏa trên đỉnh đầu đã nằm bò dưới chân của nữ tử.

Âm hỏa đốt người mới vừa rồi đó là do nọc độc từ rắn độc gây ra.

Lục Khiêm lại ngồi xổm xuống lần nữa, sờ soạng trên thi thể, hắn mò ra mấy chục pháp tiền trên người nam tử, một cây bảo kiếm, còn có các loại dược tề dược thảo thượng vàng hạ cám.

"Quả nhiên, đa số sẽ không đặt công pháp trong người." Lục Khiêm bất đắc dĩ nói.

Bao gồm cả chính hắn cũng sẽ không làm như vậy.

Trang phục trên người đôi nam nữ này có hơi giống với Cức Không, chắc cũng là người của Thất Võ sơn.

Người của Thất Võ sơn lấy khí làm căn bản, am hiểu Luyện Khí, hắn còn nghĩ lấy một quyển thuật Luyện Khí.

Nhưng bây giờ nghĩ lại một chút thấy thôi được rồi.

"Chờ đến khi lần này kết thúc rồi lại đến chợ Quỷ đi đạo vậy."

Khi hành trình ở U Minh lần này kết thúc, chắc chợ Qủy sẽ rất nhộn nhịp, có thể sẽ có nhiều loại thương phẩm hơn trước kia.

Tất nhiên, chắc chắn sẽ ít người hơn lúc trước rồi.

Hắn thu chiến lợi phẩm vào trong túi Hồ Thiên.

Không gian một mét vuông trong túi đã đầy ắp.

Trong đó Long Cơ và Ma đao là quý giá nhất.

Lục Khiêm lấy Long Cơ Giáp ra ngoài.

Toàn bộ áo giáp bị tàn phá một chút và đã bị nổ mất hết một nửa.

Lân phiến trong suốt giống như thanh ngọc, dường như áo lót dưới đáy mảnh giáp là một loại da thịt.

Mơ hồ có thể thấy được mạch máu, gân và bắp thịt, giống như là lột xuống từ trên người quái vật sống nào đó rồi chế thành áo giáp.

Thỉnh thoảng nó còn nảy lên vài lần, giống như là vật còn sống.

"Long Cơ… Long Cơ… Chẳng lẽ thật sự là máu thịt của rồng sao?" Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Ầm!

Ngay lúc Lục Khiêm đang kiểm tra áo giáp, phía chân trời lại truyền đến một tiếng vang lớn.

Âm hỏa hừng hực, ánh lửa tận trời.

Âm hỏa màu xanh giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm xuyên qua không trung, nhuộm biển mây màu đen không đổi từ xưa đến nay của U Minh thành màu xanh.

Một con Hắc Thủy Cự Xà va chạm, chen chúc, quay cuồng từ trong biển mây, Quỳ Thủy quẩn quanh trên thân chuyển hóa thành màu đen càng sâu thẳm hơn.

Hoàng Tuyền Âm triện trong đầu Lục Khiêm run rẩy kịch liệt.

Hoàng Tuyền trong Thức Hải gió nổi mây phun, Giao Long ngửa mặt lên trời gào rống.

Thật lâu sau, Hoàng Tuyền Âm triện đã không còn động tĩnh nữa.

Lục Khiêm ngồi trên mặt đất, dựa lưng vào tảng đá lớn, nhìn Cự Xà trên bầu trời.

Gió nhẹ thổi lên trâm cài tóc, làn tóc đen trên đầu bay múa, trong mắt phản chiếu ra hào quang màu xanh biếc.

Nếu hắn đoán không sai, thì đây chính là Đạo Cơ Pháp Thể kia của Thông U đạo nhân, chắc là ông ta đã nhận được truyền thừa.

Trong phút chốc trong lòng hắn có hơi mất mát, sao đó lại hoàn toàn biến mất.

Cuối cùng cũng không phải đồ của mình, người ta đã chuẩn bị một trăm hai mươi năm, hiện giờ thành công cũng là hợp tình hợp lý.

Cái gọi là Hoàng Tuyền Âm triện cũng không phải là vật quan trọng như trong tưởng tượng.

Không phải là bản thân Lý Độ cảm thấy Thông U không thể động được, có lẽ chỉ đơn giản là người ta không coi trọng lắm.

Trong nháy mắt, trong lòng Lục Khiêm có chút đồng tình với Lý Độ.

Chuyện đáng buồn nhất trên thế giới này, không phải là kẻ thù luôn luôn nhớ thương mình, mà là người ta hoàn toàn không để ngươi ở trong lòng.

Nhìn thấy Thông U nhận được truyền thừa, trong lòng Lục Khiêm lại nhẹ nhõm rất nhiều.

Ít nhất không cần có quan hệ gì với lão quái vật này, sau này có thể yên tâm tu hành.

Trong thời gian sau này, phải luyện khắc độ của Thái Âm Đạo Dẫn pháp đến viên mãn và chuẩn bị Luyện thể.

Trải qua việc này, Lục Khiêm đã thu lại lòng kiêu ngạo khi có được gương vàng thần bí.

Không phải thế giới chỉ chuyển động quay quanh mình.

Đồ tốt sẽ không phải luôn chờ bản thân mình, sẽ không phải vừa tiến vào U Minh là trùng hợp đến được nơi cần tìm, sẽ không phải rơi đại xuống vách núi là gặp được bảo vật.

Tiên Thiên Quỳ Thủy Thiên Xà(2)

Loại nhân vật có cấp bậc như Thông U, có người nào không phải đánh bại thiên quân vạn mã, là người tài tu luyện đi lên từng bước một chứ.

Tu luyện không hề dễ, đó là tranh với trời, tranh với đất và tranh với người.

Người khác cũng chẳng phải là tượng gỗ vẫn luôn không nhúc nhích.

Ngay lúc mình tu luyện, người khác cũng đang tu luyện, có thể càng khắc sâu nỗi khổ hơn.

"Hùng quan tràn đầy đạo chân như thiết, tu sĩ chúng ta sợ cái gì." Lục Khiêm cười khoái chí, trong lòng mở rộng thông suốt, hiểu rõ vài phần.

Tư tưởng thông suốt, dường như cơ thể cũng trở nên nhẹ nhàng rất nhiều, Lục Khiêm nhanh chóng đi xuyên qua rừng giống như báo săn.

Sở dĩ có giác ngộ hôm nay là nhờ vào tu hành Thanh Tâm chú.

Ngộ ra ngoại vật là hư không, ngộ ra khả năng của bản thân, ngộ ra sự yên tĩnh trong tâm hồn.

Bởi vì Thanh Tâm thuật không thể tăng cường sức chiến đấu, lại lãng phí thời gian, nên đại đa số người đều không tu hành.

Nhưng vẫn có công hiệu đối với việc điều hòa tâm cảnh.

Thiên Xà bên trong tầng mây mênh mang đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một đạo nhân có mái tóc trắng rối tung, con ngươi màu xanh lục đậm, không nhìn thấy ngũ quan.

"Sau một trăm hai mươi năm, cuối cùng cũng mạnh mẽ phá vỡ được huyền quan rồi." Đạo nhân lẩm bẩm tự nói, trong giọng nói lộ ra sự vui mừng không thể che giấu: "Thì ra chủ nhân của động phủ cũng là Đạo Cơ viên mãn giống như lão phu, nhưng lại cô đọng Cương Sát cao hơn lão phu."

Mấy trăm năm trước, đạo nhân nhận được cơ duyên do chủ nhân của động phủ để lại, tiến vào con đường tu tiên.

Đến hôm nay ông ta đã hấp thu toàn bộ truyền thừa còn lại.

Quỳ Thủy Thiên Xà Đạo Cơ đã biến thành Tiên Thiên Quỳ Thủy Thiên Xà Đạo Cơ cao hơn một bậc.

"Có hi vọng về Đan Kiếp rồi, đi thôi!"

Quỳ Thủy Đạo Cơ, Thiên Xà pháp tướng. Bao trùm trăm dặm, khuấy động thiên tượng.

Thiên Xà gào rống lao ra khỏi tầng mây, bay ra khỏi U Minh.

Biển mây màu xanh lục đậm lại trở về màu đen nhánh vĩnh hằng không đổi.

Lục Khiêm chậm rãi đứng dậy chuẩn bị trở lại đại điện an toàn.

Thu hoạch trong chuyến ra ngoài này cũng không tệ, đầu tiên là có được Hoàng Tuyền Thông Minh Hoa, bước vào cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ.

Đồng thời cũng thu được đến ba pháp khí có sức mạnh không tầm thường có giá trị từ mấy trăm đến hơn một ngàn đạo công, hơn nữa còn là loại dù ra giá cũng không ai bán.

“Trước mắt khoan hãy mang pháp khí đi bán. Khi quay về thì đổi loại công pháp luyện khí, tự mình trải nghiệm ra tay sửa chữa.” Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ như thế.

Trở về sẽ luyện công pháp một chút, sửa vũ khí một chút, kéo căng khắc độ đại thành của Thái Âm Đạo Dẫn pháp, sau đó là chuẩn bị cho Dưỡng Thần.

Vừa nghĩ đến đây, hắn đột ngột nhảy người lên.

Sau khi ăn Thái Tuế Âm mặc vào thì cả người biến thành một bóng ma rồi bay đi nhanh chóng.

Cảnh sắc ở hai bên lùi lại rất nhanh.

Hắn nhìn thấy hết cảnh sắc ở U Minh không sót một thứ gì.

Yêu thụ dị thạch, quỷ nước thây khô.

Trong sương mù u ám màu xanh lét hiện ra vô số hình thù kỳ quái, sinh vật như thật như ảo.

Yêu thú quỷ quái hoặc là rên, hoặc rú lên, hoặc cười, hoặc khóc, rất giống một bức tranh Địa Ngục.

Đây thật sự là thiên đường của người tu luyện Quỷ đạo.

Tất nhiên, có lẽ cũng là Địa Ngục của bọn họ.

Trong bầu trời đêm, Bích Vũ Hàn Nha sải cánh dài năm trượng xẹt qua, để lại đuôi lửa Âm hỏa màu xanh biếc nhàn nhạt.

“Quác!!”

Hàn Nha kêu lớn ra tiếng.

Khói độc Âm hỏa rơi xuống đầy trời, hoa cỏ cây cối đều khô héo hầu như không còn.

“Gào!”

Một con ác quỷ cao ba trượng, mặt xanh nanh vàng, làn da đỏ đậm, đỉnh đầu hai có hai cái bướu lạc đà Âm hỏa, làn da đỏ hồng chui người ra từ trong rừng.

Cái mũi hình tam giác phun ra khói độc có màu sắc rực rỡ, khói độc chậm rãi nhúc nhích, phảng phất giống như là có sinh mệnh.

Vật này tên là Dạ Xoa Ngũ Độc Yên La, lấy năm loại sương mù độc lạ ngưng tụ vào cơ thể thành sương độc.

Nó dùng chân khí thúc đẩy, mũi lưỡi kích phát ra, mê hoặc tâm thần, đầu độc Pháp Thể của con người.

"Oắt con ở Thông U quan chỉ như thế này thôi sao? Tài năng thấp kém!"

"Dạ Xoa Âm tướng cũng chỉ có như thế thôi, hừ!"

Hai quái vật đánh nhau túi bụi, trời sụp đất nứt, xung quanh là một mảnh hỗn độn.

Quỷ vật ở xung quanh và mấy đám người cũng đang liều mạng chém giết.

Tụ thành tốp năm tốp ba, thỉnh thoảng truyền đến một tiếng hét thảm.

Nhìn vào quần áo, đám người ở một bên là Thông U quan.

Còn một bên khác dùng pháp thuật quỷ dị, sử dụng ác quỷ da xanh da đỏ.

Nếu hắn đoán không sai, đó hẳn là người của Dạ Xoa môn, những ác quỷ kia chắc là Dạ Xoa.

Trong "Bác Dị Ký": Người Dạ Xoa là âm vật ở địa phủ U Minh, mặt có màu như màu xanh, tóc có màu như màu đỏ son, miệng cực lớn và có răng nanh.

Người ở hai bên trên không trung đều là cao thủ Dưỡng Thần kỳ.

Chỉ là trên người không có khí Cương Sát, chắc là Dưỡng Thần sơ kỳ.

Xong chuyện phủi áo rời đi(1)

Dưỡng Thần sơ kỳ và Ngưng Sát Luyện Cương nhìn như chỉ kém một bước, nhưng trên thực tế là cách biệt một trời.

Dưỡng Thần sơ kỳ có thể để Âm thần xuất khiếu, nhưng không thể duy trì bên ngoài trong thời gian dài, cần ký thác vào trên vật thể hoặc là thần linh.

Nói vậy thì Âm Nha và Dạ Xoa trên không trung cũng đều là như thế.

Dưỡng Thần sơ kỳ cùng lắm chỉ làm được một chấp sự không chính hiệu.

Chỉ có cao thủ Ngưng Sát Luyện Cương mới có tư cách giữ chức vụ cao trong môn phái.

Dù như vậy thì Luyện Khí bình thường vẫn không thể sánh bằng những cao thủ này được.

Đừng nhìn bọn họ đánh sống đánh chết ở trên trời, nhưng có thể đang núp thân thể tại nơi an toàn.

Cho dù là đánh thua, cũng sẽ chạy trốn bằng Âm thần, có năng lực bảo mệnh không ai có thể địch lại.

Môn đồ ở phía dưới có chút thảm thiết, Thông U quan rơi vào thế hạ phong.

Lục Khiêm hóa thân thành bóng ma trốn càng sâu hơn.

Ánh mắt của hắn nhìn chiến trường, yên lặng không một tiếng động lùi về phía sau.

Hắn tất nhiên không phải là trẻ trâu nhiệt huyết xông lên đầu, nhìn thấy đồng môn gặp nạn là hô to ‘vì môn phái’ đi lên chịu chết thay người khác.

Đối với Lục Khiêm, sự sống chết của đám người xa lạ này liên quan gì tới hắn?

Bỗng nhiên, ở phía bên kia trong rừng rậm, một tiếng rống quen thuộc hấp dẫn sự chú ý của Lục Khiêm.

Chỉ thấy một nam tử thanh niên mặc đạo bào đẹp đẽ quý giá, đang vật lộn với hai gã đệ tử của Dạ Xoa môn.

Dáng vẻ này lại là Lý Lâm, người nhớ thương Lục Khiêm đã lâu.

Hắn nghĩ tới, nam nữ bị giết chết kia đã từng nói là vì tránh né tranh đấu nên mới đến.

Chẳng lẽ là nói đến bọn họ sao?

Lục Khiêm ngừng bước chân, bóng đen giống như cá bơi linh động, hoàn toàn đi vào dưới bóng cây, hòa thành một thể với bóng ma.

Tránh trong âm thầm, giống như rắn độc đang ngủ đông, ánh mắt lạnh lùng.

Hắn đang đợi Lý Lâm bị lạc đàn, tên này giống như chó điên, gây thêm cho hắn không ít phiền phức.

Cho dù phải chờ bao lâu thì vẫn phải giết người này.

Ba canh giờ sau.

Trong sương mù u ám, bóng người của Lý Lâm giống như quỷ mị, nhanh chóng đi qua.

Có thể mơ hồ nhìn thấy được quỷ hồn mặt trắng như tờ giấy trong sương mù, thỉnh thoảng đi tới từ các góc tấn công phía sau lưng của kẻ địch.

“Chạy đi đâu!” Hai người ở phía sau cười tàn nhẫn, máu thịt dữ tợn giống như móng vuốt đại bàng, bàn tay quỷ có mạch máu nhô lên trực tiếp xé quỷ hồn thành mảnh nhỏ.

Khi hai người đuổi kịp Lý Lâm thì hắn ta lại bóp nát người rơm trong tay áo, cơ thể thu nhỏ lại rất nhanh, biến thành người tí hon dài ba tấc.

Hắn ta tấn công thất bại thì kéo ra khoảng cách với hai người trong nháy mắt.

“Khiến lão tử tốn mất một Chi Nhân Thảo phù.” Vẻ mặt của Lý Lâm nhức nhối, đột nhiên thần sắc của hắn ta trở nên hung tàn: “Chờ đến khi thúc phụ rảnh tay, lão tử sẽ khiến ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.”

Vốn dĩ đoàn người chỉ muốn đi tìm Lục Khiêm gây phiền phức.

Không ngờ lại đụng phải đối thủ một mất một còn Dạ Xoa môn ở nửa đường, hai bên bắt đầu cuộc chiến ác liệt như vậy.

Một người không thể địch lại nhiều người được, Lý Lâm đành phải tạm tránh ra ngoài.

Xì!

Lúc này, lại có một đường ánh sáng xanh đến từ phía chân trời.

“Không ổn!” Đồng tử của Lý Lâm hơi co lại, cơ thể ba tấc nhanh chóng lớn lên, khôi phục hình dạng ban đầu.

Cơ thể hóa thành sương đen mơ hồ xuất hiện ở một bên khác, thoát khỏi đòn chí mạng này trong gang tấc.

Khi giương mắt nhìn lên, trong rừng rậm đen nhánh, sương mù u ám dày đặc, một đạo sĩ áo đen lặng lẽ đứng im.

Từng trận gió lạnh thổi bay khăn trùm đầu, ngũ quan ẩn dưới bóng tối, không thấy rõ khuôn mặt.

Lý Lâm không giận ngược lại còn vui, vội vàng nói: "Hiểu lầm, đạo hữu. Ta là nhi tử của chấp sự Lý Minh U, đạo hữu mau chóng giúp ta giết địch đi!"

Ở mấy thế lực trong phạm vi này, cũng chỉ có loại đạo sĩ truyền thống trong Thông U quan là đội mũ khăn.

Trong lòng Lý Lâm cũng không hề oán hận, chỉ cần giúp hắn ta giải quyết truy binh, vậy có thể xem chuyện vừa rồi là chuyện cũ cho qua.

Hai người ở cách đó không xa thấy có người tới giúp đối phương, cũng vội vàng chạy tới.

Một khi để đối phương tập hợp lại, thì cuộc sống của bọn họ sẽ trở nên khó khăn.

"Ngươi nhìn lại ta là ai?" Nam tử đi ra từ trong bóng đêm.

Lý Lâm cực kỳ hoảng sợ, dáng vẻ quen thuộc ở trước mắt này, không phải Lục Khiêm thì là ai?

"Lục…"

Lời nói còn chưa nói ra, ba Âm hỏa nóng cháy đã đâm thủng trái tim, cổ, đầu của hắn ta một cách vô tình.

Lý Lâm biến thành một cái xác, hai mắt giận dữ mở to, ngã vào trong nước bùn, máu và nước bùn trộn thành một bãi.

Xong chuyện phủi áo rời đi(2)

Liễu Thụ Thần bám vào trên người hắn ta hóa thành khói nhẹ chạy trốn, sau đó cũng bị Thất Sát Âm Phù kiếm vô tình xé nát.

Lục Khiêm đạt đến Luyện Khí hậu kỳ của hiện tại, không phải là người mà Lý Lâm có thể so sánh được.

Gặp phải địch nhân, Lục Khiêm giết rất dứt khoát.

Nhưng cũng không hề chế nhạo, cũng lười thưởng thức biểu cảm khiếp sợ đến tuyệt vọng của kẻ địch.

Như vậy chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Một đợt thao tác sạch sẽ lưu loát này, trực tiếp khiến hai người ở phía sau ngây ngẩn, không thể không tạm dừng.

Khi đối đầu với kẻ địch mạnh, không nói đến đồng tâm hiệp lực, nhưng ít nhất cũng phải nhất trí đối ngoại, sao lại nội chiến với đồng môn như vậy rồi?

“Khặc khặc, đồng môn chưa kịp chớp mắt đã giết chết, thật sự là lạnh lùng vô tình.”

“Lâm nhi!” Trên bầu trời vang lên tiếng rống giận bi phẫn.

Cơ thể của hai người cứng đờ, lập tức cảm thấy có một uy áp mạnh mẽ thổi quét đến đây.

Trong giây tiếp theo Âm hỏa rơi xuống, đã hóa thành tro tàn.

Trước khi chết, khóe mắt liếc qua kia có thể thấy được người mặc đồ đen xảo quyệt đã sớm bỏ trốn mất tiêu.

Xong chuyện phủi áo rời đi, giấu kín tên tuổi và việc đã làm.

Trong nháy mắt khi giết chết Lý Lâm, Lục Khiêm đã sớm chạy không ngừng nghỉ.

Nếu người ở phía trên là thúc phụ của Lý Lâm, vậy lúc Lý Lâm chết chắc chắn sẽ khiến ông ta chú ý.

Sự thật chứng minh, Lục Khiêm hoàn toàn đoán không sai.

Hai người ở phía sau đã hóa thành tro tàn trong nháy mắt.

Nhưng rõ ràng Lục Khiêm đã xem nhẹ năng lực dò xét của cao thủ Dưỡng Thần, dường như là chỉ trong nháy mắt, một luồng khí thế uy nghiêm khóa chặt cơ thể của hắn.

Sau đó lại có một đường Âm hỏa giáng xuống.

Ầm!

Ánh sáng nóng bỏng bao trùm trong phạm vi mười trượng.

Lục Khiêm cảm thấy máu của mình đang sôi trào, tóc bị đốt cháy khét tỏa ra mùi hương khó ngửi.

Hắn mạnh mẽ cắn răng một cái, một đạo thủy long đen nhánh bay ra, khói xanh lượn lờ.

Âm hỏa ở phía trước bị dập tắt, hắn bắt lấy một tia cơ hội này, hóa thành bóng ma hoàn toàn biến mất, chạy trốn khỏi nguy hiểm tìm một đường sống.

Trên không trung truyền đến một tiếng hừ tức giận, vừa định thừa thắng xông lên, thì lại bị đối thủ chặn đường.

Trên đường, Lục Khiêm không dám dừng lại một giây phút nào.

Cảnh sắc ở hai bên bờ lùi lại nhanh chóng.

Trong lúc đó hắn có gặp phải môn phái khác, thậm chí là người cùng môn phái.

Những người này đang tranh đoạt dược thảo nào đó, hoặc là giết người đoạt bảo, nhưng hắn lười tìm hiểu mấy thứ này.

"Cao thủ Dưỡng Thần kỳ hóa ra lại mạnh như thế, nhất định ta phải tiến vào Dưỡng Thần!" Trong mắt Lục Khiêm lập loè không yên.

Mặc dù thoáng nhìn Luyện Khí hậu kỳ và Dưỡng Thần sơ kỳ chỉ kém một cảnh giới.

Nhưng trong cùng một loại pháp thuật, uy lực khi Dưỡng Thần kỳ sử dụng lại hơn Luyện Khí kỳ rất nhiều.

Trên việc lý giải các quy tắc thì càng là vượt xa Luyện Khí.

Thật ra Lục Khiêm dùng Thất Sát Âm Phù kiếm cũng có thể đọ sức mấy hiệp.

Nhưng rất dễ khiến mình bị bại lộ.

Trong toàn bộ Đạo quan, không nói đến cao thủ Dưỡng Thần kỳ.

Ngoại trừ hắn ra, thì không có bất kỳ Luyện Khí kỳ nào có thể luyện Âm Phù kiếm lên đến Thất Sát.

Sau ba ngày, Lục Khiêm thấy có một tòa đại điện lặng lẽ đứng ở phía xa trong sương mù âm u.

Lúc đi vào đại điện, trên mặt đất đã có tốp ba tốp năm người ngồi.

Trên người bị thương hoặc nhiều hoặc ít, Lâm Thanh cũng ở trong đại điện, bởi vì bị phân đến hậu cần, cho nên cũng không gặp quá nhiều nguy hiểm.

Tại chỗ sâu trong đại điện.

Trong bóng tối có vài tên đạo sĩ đầu đội khăn Tiêu Dao.

Ngũ quan mơ hồ không thể thấy rõ, đứng trên đài cao, bóng người kéo ra thật dài, giống như yêu ma đang giương nanh múa vuốt.

Ở giữa đại điện có một nữ tử mặc đồ đen, dáng người lả lướt hấp dẫn chạm mắt với Lục Khiêm, vậy mà lại hơi gật đầu với hắn.

Trong lòng Lục Khiêm rùng mình, chắp tay hành lễ.

Người này là điện chủ của Linh Bảo điện Liễu Như Ý.

Hơn nữa, cũng có thể xem là sư nương của hắn.

Đương nhiên, Lục Khiêm cũng không dám nhận bừa, chỉ làm như không quen biết, cũng không biết rõ chuyện gì.

Lỡ như nàng biết hắn hiểu rất rõ về lịch sử đen tối của mình, vậy chẳng phải là tiêu đời rồi sao.

"Lục Khiêm hiền chất, còn nhớ lão phu hay không?" Một người trung niên nho nhã có khuôn mặt đẹp, chợt xuất hiện ở bên cạnh Lục Khiêm.

"Đương nhiên là nhớ rõ, tham kiến Phương chấp sự." Lục Khiêm chắp tay đáp lễ.

Vị này là một trong bát đại chấp sự Phương Tố.

Ngày đó khi Lục Khiêm làm lễ quan, có từng gặp người này.

"Ta thấy chân khí của hiền chất có sự tích lũy, ánh mắt sáng ngời, xem ra đã đạt được rất nhiều trong tu hành." Phương Tố vuốt râu cười nói.

"Chỉ hơi cảm ngộ được thôi, không đáng giá nhắc tới." Tạm thời Lục Khiêm vẫn chưa muốn để người khác biết chuyện bản thân đã đột phá Luyện Khí kỳ.

“Vị này là…” Lục Khiêm tách đề tài, chuyển hướng đến một nam tử ở phía sau Phương Tố.

Trở về

Tuổi của nam tử cũng trạc Lục Khiêm, có dáng người tuấn tú, khí chất âm u lạnh lẽo, có nét thiếu niên phong lưu nhanh nhẹn, đặt ở bên ngoài có thể khiến không ít thiếu nữ khuê phòng mê mẩn.

Điểm thu hút ánh nhìn nhất là đôi mắt của người này, có màu xanh lục đậm trong vắt, rực rỡ sáng láng.

"Đây là hảo đệ tử của Điện chủ, tên là Long Nhi." Phương Tố quay đầu cười nói: "Đây là thiên tài Dược phòng Lục Khiêm mà ta vừa mới nói với ngươi."

Long Nhi là đệ tử duy nhất của Điện chủ được nhặt ở chân núi vào hai mươi năm trước, không có dòng họ, chỉ có cái tên Long Nhi.

"Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, tham kiến Lục Khiêm đạo huynh. Mới vừa rồi sư phụ đã khen ngợi huynh, bảo ta giao lưu nhiều với huynh đó." Long Nhi cười ôn hòa, nụ cười này khiến người ta như tắm mình trong gió xuân.

"Không dám nhận, tham kiến Long đạo huynh." Lục Khiêm chắp tay đáp lễ.

Quả nhiên, với tư cách là đệ tử của Lý Độ, hắn đã sớm lọt vào tầm mắt của Điện chủ.

"Lục sư điệt có muốn tiến vào Đan phòng học thêm không?" Phương Tố bỗng nhiên nói.

Lục Khiêm trầm ngâm một hồi, rồi uyển chuyển từ chối: "Tại hạ tài hèn học ít, chỉ mới đi được một chút trên con đường luyện dược, để sau này rồi nói tiếp đi."

Ở trong môn phái càng lâu thì hắn càng hiểu sâu về Thông U quan.

Lên một cấp thì quyền lực so với cấp kế đó có khác biệt rất lớn, có lẽ người ta không thể tùy ý giết chết ngươi, nhưng lại có rất nhiều cách khiến ngươi muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

Hiện giờ Lục Khiêm có quá nhiều bí mật chỉ muốn an ổn tu luyện.

Về việc đan dược, trong lòng hắn đã sớm có biện pháp.

Thuật Luyện Đan có thể mua được, chỉ là trong Đan phòng không có tài nguyên nào để tùy ý sử dụng và được tiền bối dạy dỗ.

Phương Tố thấy thấy Lục Khiêm tỏ thái độ kiên quyết, nên cũng không hề kiên trì níu kéo nữa.

Sau khi mấy người trò chuyện một lúc thì Lục Khiêm chợt cáo từ rời đi.

Kỳ hạn ba tháng đã đến, người trong đại điện đã ít hơn bốn phần, đại đa số người đều có thần sắc ảm đạm, bị thương hoặc nhiều hoặc ít.

Có thêm bảy tám tu sĩ Luyện Khí kỳ nữa.

Lục Khiêm không nói lời nào.

Đối với môn phái, chuyến hành trình U Minh lần này hoàn toàn là thu nhiều hơn mất.

Tuy nói loại nhiệm vụ cưỡng chế này là vì tốt cho mỗi người, nhưng Lục Khiêm lại cảm thấy là thủ đoạn giảm bớt dân cư quá thừa thì có.

Đạo quan theo đuổi công khai pháp tắc cá lớn nuốt cá bé.

Bên nhỏ yếu chỉ có thể bị ăn, giống như các thành trì bên ngoài bị Đạo quan hút máu không ngừng nghỉ.

Rất nhanh thời gian đã hết hạn.

Phương Tố đứng dậy, nói: "Yên lặng, hiện tại chuẩn bị rời đi, đừng ồn ào, xảy ra chuyện gì thì tự gánh lấy hậu quả."

Điện chủ đứng lên từ làn sương âm u trong bóng đêm.

Rồi mở lòng bàn tay phải ra, trên đó có một đóa hoa sen đen nhánh nở ra.

Theo hoa sen nở ra, cảnh tượng ở bốn phía nhanh chóng nhiễm đen như tranh sơn thủy được vẩy mực.

Trong trời đất chỉ còn lại một màu đen.

Ầm!

Một đợt âm thanh rung động vang lên, trời đất quay cuồng, cảnh tượng biến ảo.

Khi hồi phục lại tinh thần, Lục Khiêm đã sớm đứng trên vùng đất Dược sơn rộng lớn.

Vị trí hắn đang đứng thẳng giống y đúc lúc rời đi, mọi chuyện xảy ra trong U Minh giống như một giấc mộng.

Lúc mở to mắt, trước mặt có một lão nhân đầu bạc đang đứng.

Dường như Lý Độ lại già đi một ít.

Tuổi thọ của Luyện Khí kỳ là khoảng một trăm năm mươi tuổi, mà Lý Độ đã hơn một trăm năm mươi tuổi rồi, vậy chắc là dùng phương pháp kéo dài tính mạng nào đó, nhung nhìn trạng thái này chắc cũng không duy trì được bao lâu nữa.

"Thật ngại quá, tại hạ vô năng vô lực." Lục Khiêm nói.

Lý Độ lắc đầu, cười nói: "Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên. Không sao."

Lục Khiêm phát hiện suy nghĩ ngày đó của mình là sai rồi.

Sở dĩ Lý Độ không chết, là bởi vì trên người có sự vật có giá trị rất lớn.

Người ta đã nhận được truyền thừa, vậy chẳng phải Lý Độ đã không còn giá trị rồi sao?

Hiện tại chỉ sợ càng nguy hiểm hơn.

Mình thân là đệ tử của Lý Độ, chỉ sợ cũng phải bị liên lụy. Ngày đó, Lý Độ chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, mà dám nói ra lời tính toán chuyện ngày đó, thì tất nhiên là có cái để dựa vào.

Chuyện hắn không biết quá nhiều.

Trong một chốc, dường như Lục Khiêm đã bị cuốn vào trong vòng xoáy nguy hiểm.

"Sau này tính như thế nào?" Lý Độ nói.

"Tất nhiên là dốc lòng tu hành." Lục Khiêm đáp đúng sự thật.

Hắn muốn giải quyết việc luyện hóa Ngư Long.

Sẵn tiện sửa pháp khí bị tàn phá một chút và tu luyện loại pháp thuật giống như Chân Thủy.

Nếu như bất đắc dĩ phải rời đi, thì ít nhất sau này còn có con đường đi về tương lai.

Nhưng nếu bây giờ ở lại Đạo quan, cũng không tránh khỏi gặp phải mấy chuyện lung tung rối loạn.

Dù sao mình đã đắc tội không ít người.

Đối với việc này, trong lòng Lục Khiêm đã có một kế sách vẹn toàn.

Ngoại Đan Hoàng Bạch Thuật(1)

Trong động phủ.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai mắt khép hờ, Chân Thủy chi lực đen nhánh quanh quẩn ở bên cạnh.

Tại một bên khác, trong Luyện Đan phòng.

Ba người giấy da trắng má hồng không ngừng phối dược liệu.

Phẩm chất của mấy dược liệu kia cũng không quá cao, đều là dược tề được sử dụng rộng rãi trên thị thường.

Hơn nữa, theo người giấy luyện chế, khắc độ của Trung Phẩm Luyện Dược thuật gia tăng không ngừng.

Thỉnh thoảng khi luyện chế dược tề cao cấp, Lục Khiêm mới tự mình ra tay.

Thật lâu sau, Lục Khiêm chậm rãi mở to mắt.

Thái Âm Thải Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (đại thành: 102/8000)

Tam Tạng Thanh Tâm chú (đại thành: 50/150)

Ký Thần thuật (đại thành: 72/500)

Trung Phẩm Luyện Dược thuật (tiểu thành: 1321/2000)

Đạo Dẫn pháp tiến vào đại thành, tất cả chân khí toàn thân đều chuyển hóa thành Âm Quỳ Chân Thủy chi lực.

Khắc độ của Trung Phẩm Luyện Dược thuật cũng sắp tiến vào đại thành.

Sau khi Tam Tạng Thanh Tâm chú đạt đến đại thành, mặc dù không có biến hóa quá lớn về sức chiến đấu nhưng việc nhập định đả tọa lại trở nên rất dễ dàng.

"Tám nghìn khắc độ, dựa theo mỗi ngày tu luyện được bốn khắc độ trong động phủ suy ra thì còn cần hai nghìn ngày nữa." Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Tu luyện trong động phủ sẽ tăng thêm một khắc độ so với bên ngoài.

Dù vậy, cũng phải khổ tu một khoảng thời gian.

Lúc này, ngoài động phủ truyền tới những tiếng đập cửa.

Khi cửa mở, một con hạc giấy thông tin vững vàng lơ lửng ở trước mặt.

Lục Khiêm nhìn nội dung một chút, là tin tức từ đám người Vu Từ phát tới.

Mười ngày trước hai bên có hẹn trao đổi thu hoạch trong U Minh.

Lục Khiêm Ký Thần vào người giấy, cầm túi Hồ Thiên đi ra ngoài.

Trong sân, cái miệng nhỏ của Ngư Long kéo dài xuống đất, điên cuồng phun ra nuốt vào Nhật Tinh Nguyệt Hoa, cướp hết toàn bộ cơ hội sống của đồng loại.

Nhìn thấy Lục Khiêm ra ngoài, Ngư Long 'vèo' một cái hoàn toàn chui vào trong mặt đất.

Thỉnh thoảng nó vụng trộm nhô đầu ra, trong mắt to màu vàng kim mang theo một chút nghi hoặc.

Dưới chân núi âm binh có thân hình cao lớn, mắt như chuông đồng tuần tra trong sương đen.

Khi nhìn thấy Lục Khiêm xuống núi.

Âm binh cũng dừng bước chân mà hơi cúi đầu chào hỏi.

Lục Khiêm nhìn thẳng cũng không đáp lễ mà là lập tức rời đi.

Sau khi có tu vi cao, thì hắn đã không còn sự sợ hãi khi đối mặt với mấy âm binh này như hồi mới nhập môn.

Nếu có việc, thậm chí có thể sử dụng mấy âm binh này đi làm.

Ngoài Chấp Pháp điện.

Ở hai bên có đạo sĩ kỳ quái không ngừng đi qua.

Có Cản Thi, có tùy tùng hình thù kỳ quái đi theo ở phía sau, có ký sinh tại bên trên Hắc Dương Hàn Nha.

Trong sương đen u ám, mơ hồ có quỷ quái lui tới.

Ba người đứng ở trước đại điện.

Cánh tay phải của Vương Minh phải băng lại, râu già dài ra, sắc mặt chứa nhiều sự tang thương.

Hai người Vu Từ cùng với Đường Băng ở cạnh thì khí thế có vẻ không tệ.

“Lục đại sư, đã lâu không gặp.” Vương Minh cười phóng khoáng một tiếng: “Ta thì thảm rồi, suýt chút nữa đã chết trong U Minh, không có được đồ vật gì, mà suýt chút nữa lại bỏ thêm gia sản vào đó luôn.”

Vu Từ cười khổ một tiếng, nói: “Ta thì còn tốt, tìm được chỗ Âm Lôi Địa Hỏa, lại thành công luyện thành hộp kiếm Lôi Hỏa.”

Bảo kiếm mà Vu Từ mang ở phía sau đã biến mất, thay vào đó là hộp gỗ lim cổ xưa.

Thỉnh thoảng trong gỗ lim đỏ cũng truyền đến một đợt tiếng động của Lôi Hỏa, giống như dã thú đang gào rống.

Toàn thân Đường Băng ẩn vào trong sương đen, thỉnh thoảng biến ảo ra hình dáng hung ác, không nói một lời.

Lục Khiêm lấy cái bao ra từ túi Hồ Thiên, khi mở ra bên trong là các loại chai lọ vại bình.

"Thiên Nhiên tán, Ích Khí tán, còn có dược tề trung phẩm Thi Tiểu Hồng Lân tề, đan này chữa được tất cả các vết thương, thậm chí còn khiến tay chân bị cắt tái sinh. Tác dụng phụ là sẽ trúng Thi độc, toàn thân mọc đầy lông đỏ."

Lục Khiêm cầm một cái bình thanh ngọc trong suốt.

Trong đó chứa đầy chất lỏng màu đỏ.

Chất lỏng chậm rãi dịch chuyển, mơ hồ hình thành một khuôn mặt người đau khổ.

"Giá bao nhiêu?" Ánh mắt của Vu Từ chớp chớp, kích động nói.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy hắn không có ba ngón tay ở tay phải,

Xem ra chuyến hành trình lần này cũng không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng.

"Bên ngoài có thể mặc cả bán đến ba mươi lăm Đạo Công, ta tính ngươi ba mươi hai thôi." Lục Khiêm lấy ra năm bình dược tề tương tự.

Dược tề này cực kỳ quý giá.

Dược liệu của nó là Thiên Trung Thi Ban trăm năm trên người cương thi, nước mắt nữ quỷ vân vân.

Khi gỡ Thi Ban xuống sẽ ảnh hưởng đến đạo hạnh của cương thi, đại đa số người đều không tình nguyện.

Lục Khiêm cũng chỉ mới đổi được từ đạo sĩ luyện thi thông qua Vương Minh.

“Cho ta một cái đi, chẳng phải Lục Khiêm ngươi muốn phương pháp luyện đan sao? Chỗ của ta có một quyển <Ngoại Đan Hoàng Bạch Thuật> và <Chì Thủy Ngân Giáp Canh Chí Bảo Tổng Thể>.”

Ngoại Đan Hoàng Bạch Thuật(2)

Vu Từ mò tay vào trong, móc ra hai quyển sách có trang giấy ố vàng, phía trên có dính một chút vết máu.

Lục Khiêm nhận sách, cái trước là phương pháp luyện đan, bao gồm thủy luyện và hỏa luyện.

Ngoại Đan Hoàng Bạch Thuật nói: Mong muốn bất tử, đạo ở thần đan, hư không nhẹ nhàng, đại dược Chì Thủy Ngân, đốt càng lâu sẽ có biến hóa càng kỳ diệu.

"Ngoại Đan Hoàng Bạch Thuật" là phương pháp luyện đan, "Chì Thủy Ngân Giáp Canh Chí Bảo Tổng Thể" là một ít tập tranh ảnh thường thấy về dược tính của Chì Thủy Ngân Hoàng Bạch.

Luyện đan và luyện dược khác nhau, có nhiều cách thức, muôn vàn dụng cụ.

Mỗi trường phái cũng sử dụng phương pháp luận khác nhau.

Cuốn này không thể nói là quá hệ thống, nhưng cũng đủ để hắn tu hành nhập môn.

Lục Khiêm lật hai trang xem qua.

Đây là điều kiêng kị trong giao dịch công pháp, không thể lật nhiều, nếu lật nữa sẽ nhanh chóng nhớ kỹ.

"Ngươi muốn bao nhiêu bình?"

"Hai bình."

“Thành giao, ngươi lại bù thêm sáu Đạo Công cho ta đi.”

Huynh đệ thân thiết còn phải tính toán, huống chi là bằng hữu.

Muốn buôn bán phải tính toán chi li, như vậy mọi người đều nhận được gì đó, mới có thể giao dịch lâu dài.

“Thành giao!” Vu Từ gật đầu, lấy ra một tấm đào phù có khắc cấm chế thần bí, Đạo Công xẹt qua đó.

“Đường Băng đạo hữu, ba bình Thái Tuế Âm mặc ngươi cần đây.”

Đường Băng trầm ngâm một hồi, nói: “Ta không tim được đồ ngươi muốn, giao dịch bằng Đạo Công đi.”

“Được, tổng cộng mười Đạo Công.”

Lục Khiêm vừa lòng thu đồ vật vào trong túi Hồ Thiên.

Thật ra việc này cũng không phải là trùng hợp.

Không phải Lục Khiêm yêu cầu cái gì, đối phương vừa vặn có cái đó.

Trước khi bọn họ giao dịch với nhau đã nói rõ nhu cầu của mình trước rồi.

Nói vậy thuật Luyện Đan này, chắc cũng tìm được nhờ vào quan hệ.

“Đồ vật còn lại đều cho ngươi hết. Có thể ăn được không?” Lục Khiêm nhìn Vương Minh cười bỡn cợt.

“Ha ha, Lục huynh đệ nói đùa, bao nhiêu ta cũng có thể nuốt trôi.” Vương Minh vuốt chòm râu, lặng lẽ cười nói: “Ta còn ngại không đủ, thật muốn trói ngươi lại, luyện dược cho chúng ta mỗi ngày.”

Mặc dù Vương Minh chỉ là Thai Tức, nhưng dựa vào quan hệ chuyển dược tề thảo dược với huynh trưởng và Lục Khiêm,

nên cũng tích góp được không ít nhân mạch.

Bản thân hắn ta cũng không có nhu cầu bao lớn về dược tề, đa phần là nhu cầu của người khác.

Cho nên câu bao nhiêu cũng có thể nuốt trôi tuyệt đối không phải nói chơi.

Đồng thời một đám đạo đồng nhập môn này đã chết gần một nửa, có cực ít người trở thành Luyện Khí, đa phần vẫn là Thai Tức giống như Vương Minh.

Nhưng Vương Minh sống khá hơn phần đông đạo đồng khác nhiều.

Cho dù kỳ hạn ba năm đến, không tiến vào Luyện Khí cũng có thể được chia cho một nhiệm vụ nhẹ nhàng.

"Ta cũng không tìm được phương pháp luyện khí cho ngươi." Vương Minh có hơi hổ thẹn: "Giao dịch bằng Đạo Công đi, ngươi có thể đến Đô Giảng Đường để đổi, giá cả hơi cao một chút. Hoặc là đến chợ Quỷ thử vận may."

"Được."

Vương Minh ho nhẹ một tiếng, kiểm kê dược tề: "Hồng Lân Tề ba mươi lăm Đạo Công, giảm đi phí tổn ta bỏ ra, ba bình tổng cộng sáu mươi Đạo Công. năm bình Thái Tuế Âm mặc, sáu gói Thiên Nhiên tán… Toàn bộ tổng cộng một trăm lẻ hai Đạo Công.

Trời ạ! Ta nói Lục huynh đệ, ngươi có nhiều hơn hai đôi tay sao, mỗi ngày không luyện công, chỉ luyện dược thôi sao? Làm sao ngươi lại luyện dược giống như xào cơm tập thể vậy, từng đống từng đống."

Vương Minh đã tiến sát đến chân tướng, Lục Khiêm thật sự có thêm mấy đôi tay giúp luyện dược, nếu không cũng không nhanh như vậy.

Một lần giao dịch mà đã có hẳn một trăm Đạo Công, ngần ấy tương đương với một động phủ hạ đẳng.

Hai người bên cạnh nhìn mà đỏ mắt.

Cho đến bây giờ bọn họ vẫn chưa có được một động phủ nào.

Ngay đến cả Vu Từ, thiên tài của Phù Trận kinh viện, hiện tại cũng mới chỉ tích góp được ba phần Đạo Công để đổi lấy động phủ, định hôm nào sẽ đi vay mượn thêm để vào ở.

Chẳng còn cách nào khác nữa, luôn có rất nhiều lý do kỳ lạ khiến người ta tiêu tiền.

Lần bị thương này y đã gần như mang hết toàn bộ gia sản ra ngoài.

Tuy nhiên, đố kỵ thì đố kỵ, nếu thật sự để cho bọn họ luyện dược thì quả là không học được.

Dù sao người trước mặt này là thiên tài trẻ tuổi trung phẩm Luyện Dược sư.

Đúng lúc này, Vu Từ đột nhiên nói: "Phải rồi, Lục Khiêm, chuyện huynh nhờ ta tìm hiểu đã có kết quả rồi."

"Hử?" Hiển nhiên là Lục Khiêm rất quan tâm tới chuyện này, vội vàng dựng tai lắng nghe.

"Vừa hay Chấp Pháp điện có một nhiệm vụ dài hạn trong hai năm, chắc là rất hợp với huynh." Vu Từ đưa một mảnh giấy qua.

Trên đó viết về thông tin của nhiệm vụ.

Vị trí nhiệm vụ cách xa tới ba ngàn dặm, gần như là nơi vắng vẻ nhất.

Có một tòa thành tên là Thông Tuyền, vì không có tài nguyên gì nên vẫn chưa lọt vào mắt Thông U quan.

Huyết Ấn Đạo Binh(1)

Những năm gần đây, âm khí nơi đây rất thịnh, vì vậy Đạo quan đã phái người đến điều tra tình hình.

Nếu có lợi thì có thể đưa vào môn phái.

“Đa tạ.” Lục Khiêm nhận lấy mảnh giấy.

Mấy người tán dóc một lúc rồi từ biệt nhau.

Xuyên qua khu rừng âm u, mây dày sương đen.

Trong màn sương mù âm u, dày đặc ấy là một miếu thờ lớn, bên trên ghi bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa: chợ Quỷ Thông U.

Vừa bước vào cửa đã thấy bóng người trùng điệp.

Quỷ Mị, Lục Thi, Kim Đồng… người bình thường ở đây dường như lại trở thành khác loài.

Lục Khiêm mặc hắc bào, vẻ ngoài của cơ thể hắn cũng không khá hơn một người giấy chút nào.

“U Minh Tử Diệp hoa! Lục Xà quả! Sản phẩm của U Minh đây.”

Một Bát Ca liên tục gọi to, còn chủ quầy mặc hắc y đang ngủ gật bên cạnh.

Tại một quầy hàng khác, trên bảng hiệu có ghi “Hủ cốt Kim Diễm”.

Trong sạp hàng có một ngọn đèn dầu vàng.

Vốn màu vàng là tượng trưng của ánh sáng rực rỡ, nhưng ngọn lửa này lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng âm u,

đáng sợ.

Đúng như suy đoán của Lục Khiêm, số lượng hàng hóa ở chợ Quỷ nhiều hơn gấp mười lần so với trước đây.

Các loại mặt hàng đa dạng, đầy đủ tất cả chủng loại nhiều đến nỗi làm người ta không kịp nhìn.

Ở đây còn bán cả dị thú, thậm chí treo một số thi thể đầm đìa máu lên để bán.

Cũng có người đi lừa gạt, ví như lão đầu bán bản đồ di tích Chân Tiên viễn cổ, bí pháp dị văn thượng cổ.

Mực trên đó vẫn còn chưa khô, hẳn là cũng chỉ có thể lừa lọc vài kẻ ngu ngốc xem như là một bài học thử độ đần thôi.

Trong góc khuất có một cái lồng sắt đen.

Trong lồng có hai người.

Hình thể và màu da khá giống người bình thường, đôi mắt đặc biệt khiến người khác chú ý.

Vậy mà lại là "Túng Mục", đôi mắt lồi ra như con cua.

Khi đối mắt với người khác sẽ lập tức co lại vì sợ hãi.

Lục Khiêm xem qua giá, một người là năm mươi Đạo Công, đúng là hơi đắt.

Người Tung Mục có tuổi thọ rất cao, thấp nhất là ba trăm năm, mắt của họ có thể nhìn xa hàng nghìn dặm.

Nhiều đạo sĩ luyện đan mua họ về để nghiên cứu bí ẩn trường sinh của người Tung Mục.

Đôi mắt cũng có thể được dùng làm thuốc để tăng cường thị lực.

Đương nhiên, đây không phải là thứ mà Lục Khiêm chú ý, hắn chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi.

Mục đích hắn đến đây lần này là tìm công pháp Luyện Khí hoặc tìm một ít pháp khí bí phương dùng để chữa thương.

Cuối cùng, hắn cũng tìm thấy tại một quầy hàng.

"Bí truyền Khí Nô Huyết Luyện Chi thuật của Thất Võ sơn" và "Bí truyền Luyện Khí Cấm Chế Cơ Bản của tiên sinh Thất Võ là Lãnh Kính đây".

Tên vừa thối lại vừa dài, hơn nữa còn không có bản sao, chỉ bán duy nhất một bản.

Chủ quầy là một Quan khăn đạo sĩ, dáng dấp nhỏ con.

Lục Khiêm xem giá thì thấy chỉ cần một thanh pháp khí chứ không nhận Đạo Công.

"Khí Nô Huyết Luyện là gì?" Lục Khiêm hỏi.

"Khí Nô là phương pháp chăm sóc vũ khí rất độc đáo của Thất Võ sơn, bằng cách để pháp khí vào trong cơ thể con người, có thể chăm sóc và chữa trị pháp khí."

Lời này vị đạo sĩ kia đã nhắc Lục Khiêm nhớ ra quả thực là có hai người được gọi là Khí Nô bên cạnh Cức Không.

"Ta có thể đổi bằng Thất Sát Âm Phù kiếm không?" Lục Khiêm lấy ra một chuôi kiếm.

Hai mắt đạo sĩ sáng lên, cầm lấy chuôi kiếm.

Chân khí tràn vào, ánh sáng xanh lục bộc phát.

Sát khí lạnh lẽo khiến người khác phải chú ý.

"Âm Phù Kiếm được luyện tới tầng thứ bảy đúng là hiếm thấy, nhưng không phải pháp khí, cần thêm năm mươi Đạo Công nữa."

Sau một hồi mặc cả, cuối cùng người nọ cũng đồng ý lấy Thất Sát Âm Phù kiếm cộng thêm ba mươi lăm Đạo Công.

Sau khi có được phương pháp Luyện Khí mong muốn, Lục Khiêm tùy ý đi dạo vòng quanh.

"Này, đạo sĩ chờ một chút." Đột nhiên, đạo sĩ vừa nãy đuổi theo.

"Có chuyện gì vậy?" Lục Khiêm cau mày.

Đạo sĩ nọ cười xin lỗi, nói: "Tại hạ có hơi đột ngột, là như thế này, ta có phương pháp luyện Huyết Ấn Đạo binh. Không biết ngươi có hứng thú không?"

"Hử?" Nói đến đây, Lục Khiêm trở nên thích thú.

Cái gọi là Đạo binh là một loại Hộ Pháp Thần Tướng đặc biệt mà đạo sĩ dùng thủ đoạn luyện chế thành.

Bình thường được sử dụng để canh giữ động phủ.

Có rất nhiều loại Đạo binh, một số thuộc chủng tộc nhất định, một số được tạo ra bằng pháp thuật, hoặc là những Quỷ Mị được triệu tới.

Mặc dù Đạo binh biết pháp thuật nhưng không phải là tu luyện giả.

Vì số lượng đông và khả năng như nhau nên được gọi là Đạo binh.

Trong Thông U quan cũng có Đạo binh.

Ví như, Hàn Nha binh trên trời, Hàn Nha Âm hỏa trong bụng, nếu phun ra thì có thể giết chết kẻ thù.

Ngoài ra còn có Âm binh tuần núi, Tiếp Dẫn sứ giả… đều là một loại Đạo binh.

Theo lý thì loại pháp thuật này phải khá quý hiếm, cung không đủ cầu mới đúng.

Huyết Ấn Đạo Binh(2)

Đạo sĩ đưa ra một cuốn "Bí truyền Huyết Ấn Đạo binh"

Lục Khiêm nhận lấy xem qua mới hiểu được nguyên do.

Phương pháp luyện chế Đạo binh này là một phương pháp mô phỏng Luyện Thể, cấy máu yêu thú lên cơ thể người thường, khiến họ sinh ra một loại di năng.

Trong số đó, thủ pháp liên quan đến luyện chế đan dược khá khó khăn.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, phương pháp này cũng chỉ là giả thuyết.

Người sáng lập kể lại vì năng lực luyện chế đan dược không mạnh nên vẫn chưa thể thành công, nhưng về mặt lý thuyết thì rất khả thi.

"Nên ngươi bán với giá sáu mươi Đạo Công?" Lục Khiêm liếc nhìn đạo sĩ nọ.

Đạo sĩ nọ ho khan vài tiếng, vẻ mặt có hơi không nén được giận, nói: "Đây là phương pháp luyện chế Đạo binh đó, sáu mươi đã là rất rẻ rồi."

Lục Khiêm không nói, yên lặng nhìn hắn ta.

"Năm mươi? Bốn mươi?… thôi quên đi, mười lăm Đạo Công thì lấy, coi như kết giao bằng hữu vậy. Tại hạ là Giang Thừa Lộc, đạo hiệu là Ngọc Lộ. Cho hỏi quý tính của các hạ."

Vị đạo sĩ tên Giang Thừa Lộc bực bội xua tay.

"Không dám, ta họ Lục, tên chỉ có một chữ Khiêm, đạo hiệu là Chi Khiêm." Lục Khiêm chắp tay chào lại rồi lấy ra

một Đạo phù vẽ Đạo Công.

Hai người trao đổi hạc giấy truyền tin cho nhau, sau đó tạm biệt rời đi.

Trên người hắn vẫn còn rất nhiều Đạo Công, trước khi rời khỏi chợ Quỷ đã thu thập được một đống dược liệu.

Trải nghiệm cảm giác làm kẻ có tiền.

Sau đó, hắn đến Đô Giảng Đường để trao đổi pháp thuật liên quan đến Âm Quỳ Chân Thủy.

Những công pháp trao đổi hôm nay đủ để hắn luyện trong mấy năm.

Sau khi hoàn thành những việc này xong hắn mới quay trở lại động phủ.

Bảy ngày sau.

Trong động phủ Tàng Long có một đạo sĩ đang ngồi xếp bằng.

Đột nhiên, Lục Khiêm mở bừng mắt ra, ánh sáng lạnh lóe lên.

Hắn nhanh chóng phi thân ra khỏi động phủ.

Ầm ầm!

Sắc trời thay đổi một cách chóng mặt, mây đen bao trùm cả tòa thành.

Ào ào!

Trời đổ mưa nặng hạt.

Mưa đen như mực, cứ như bị mực nhuộm.

Tất cả hoa cỏ cây cối bị nước mưa dính vào đều khô héo, chim hoang muông thú chỉ còn lại những bộ xương.

Lục Khiêm phi thân ra ngoài động phủ, miệng lẩm bẩm.

“Mây trắng nơi Thương Khung, Sương Sương đến gần; trước mê Nhật Nguyệt sau mê Càn Khôn; Sơn Sơn giận dữ, Thủy Thủy bốc lên. Sắc!”

Phong vân biến sắc, mưa như trút nước.

Hoa cỏ cây cối đều khô héo, chim hoang muông thú xương còn thịt mất.

Đứng giữa cơn mưa lớn, Âm Quỳ Chân Thủy khiến hắn không chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Nước mưa bao phủ phạm vi một trăm trượng.

Lần thứ hai ở trong phạm vi, tất cả mọi thứ đề bị cọ rửa sạch sẽ, giống như tuyệt địa.

Nước mưa Âm Quỳ hình thành một đám mây mù đen kịt, quanh quẩn bên cạnh như ẩn như hiện.

Mưa lớn còn chưa dứt, Lục Khiêm lại vừa hay dùng quyết.

“Thần Trùng mây trôi; vắt ngang lưng trời, tạo mưa ngừng mưa; biển lớn trảm Giao, theo lệnh của ta, nhanh chóng dừng mưa! Thần binh lập tức chiếu theo pháp lệnh!”

Phong vân tiêu tán đi, trời quang mây tạnh.

Lục Khiêm nhắm mắt ngưng thần, thần thức trong Thức Hải ở trên gương vàng.

Chương Bố Vân Đoạn Nghê (Nhập môn: 10/200)

Đây là pháp thuật mà hắn đã trao đổi trong Đô Giảng Đường.

Nó có thể hô mưa, gọi gió, khiến kẻ thù ở trong phạm vi sẽ bị Chân Thủy ăn mòn.

Xác thịt, pháp khí, âm thần đều bị Chân Thủy làm ô nhiễm.

Chương này được chia làm ba phần: Sinh Vũ chú, Đoạn Nghê chú và Bố Vân chú.

Hai loại trước có thể tạo mây, ngừng mưa, loại sau thì có thể tạo ra Chân Thủy và mây đen để bảo vệ, che chắn cơ thể.

Hệ liệt pháp thuật này có thể toàn bộ được mở ra, chẳng hạn như một mình dùng mây để phòng thân.

Sau khi tu luyện pháp thuật xong, Lục Khiêm quay trở lại thu thập hành lý của mình.

Dược liệu, Ngư Long thảo cùng với các đồ dùng liên quan…

Khi đến Dược sơn, Lý Độ vẫn đang ngồi uống rượu bên chiếc bàn đá quen thuộc.

"Sự phụ, đệ tử phải rời khỏi đây rồi." Lục Khiêm chắp tay hành lễ.

"Ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió cũng tốt." Lý Độ quay đầu cười: "Sau hai năm, tu vi của con nhất định sẽ tiến bộ vượt bậc."

"Con cũng mong là như vậy."

Hai năm đúng là một khoảng thời gian không dài.

Nhưng đây cũng coi như là thời cơ tốt để điều chỉnh tu vi.

Trong lúc chờ đợi tình hình, hắn sẽ thuận tiện hấp thu tinh huyết của Ngư Long.

Như vậy thì dù thời cơ không tốt cũng có thể phản bội tông môn mà chạy trốn ra bên ngoài.

Trong Dược phòng, hai nam một nữ tầm mười sáu mười bảy tuổi đang rụt rè nhìn về bên này.

Thấy Lục Khiêm nhìn sang thì lập tức kinh hãi quay đầu.

“Đây có phải là đạo đồng mới không?” Lục Khiêm cười nói.

Nhìn những người này, hắn như thể nhìn thấy chính mình khi lúc mới nhập môn.

“Lâm Thanh đã bế tử quan, lão phu đành phải lấy thêm hai đạo đồng nữa.”

“Bế tử quan?” Lục Khiêm hơi sững sờ.

Đúng là có khí phách, bế tử quan không chỉ là ngoài miệng nói không thôi.

Một ngày không đột phá cảnh giới tức là một ngày không ra ngoài.

Hoặc là đứng đi ra ngoài, hoặc là nằm đi ra ngoài.

Mưa phùn ngựa trắng, gươm giáo giang hồ

Đạo quan có nơi chuyên để tử quan.

Nơi đây quanh năm u ám, không thấy ánh mặt trời.

Nếu hơn ba năm không có động tĩnh gì, trong quan sẽ phái người đến thu dọn thi thể.

Không ngờ một nữ tử yếu đuối lại có lòng mong muốn mưu cầu thành tiên đến vậy.

Lục Khiêm mơ hồ cảm thấy lần bế quan này nàng nhất định sẽ đi ra.

Sau khi cáo biệt Lý Độ, Lục Khiêm vác bọc đồ trên lưng rồi xuống núi.

Đồ thì nhiều còn túi bố Hồ Thiên thì đã đầy nên hắn đành phải đóng gói những thứ còn lại.

Thông U quan quanh năm tối tăm, giăng đầy sương mù, đi bộ một mình vào rừng khá lạnh lẽo, hoang vắng.

Trên bầu trời thỉnh thoảng lại có một đàn quạ xanh bay ngang qua.

Sâu trong rừng rậm có thủ vệ cao lớn tuần tra.

Phía trước là một đạo sĩ mặc hắc bào đang đứng.

Y quay lưng về phía Lục Khiêm, tia sáng yếu ớt chiếu lên người y, bóng đen đổ dài.

Nam tử nọ quay đầu lại, đôi mắt màu lục, vẻ ngoài anh tuấn, tay trái cầm chiết phiến, tay phải cầm ấm trà tử sa tinh

xảo.

Nhìn thấy Lục Khiêm, Long Nhi cười dịu dàng: "Lục huynh, nghe nói huynh sắp đi xa nên ta đến đây để tiễn huynh."

"Long huynh!" Lục Khiêm chắp tay cười nói.

Long Nhi lấy chén rượu bạch ngọc ra, hơi nghiêng bình, rượu màu xanh biếc từ từ được rót vào.

Làn sương giăng mắc, hương thơm dìu dịu.

Hương thơm phả vào mặt, ngửi vào khiến tinh thần vô cùng sảng khoái.

Chân khí trong cơ thể dường như đã tăng lên vài phần.

"Đây là rượu Quỳnh Tương Lục Nghĩ, là tinh hoa của trời đất, tinh hoa của nhật nguyệt. Một ngụm đủ cho một tháng tu hành. Ta đặc biệt đưa tới để cùng Lục huynh bình phẩm đó."

Long Nhi nâng chén rượu lên mời, dẫn đầu uống một hơi cạn sạch.

"Đa tạ." Lục Khiêm cầm lấy chén, cũng uống cạn.

Tay không không đánh người đang cười.

Dù không biết mục đích của đối phương là gì, nhưng hắn không sợ bị người khác hạ độc.

Vừa vào tới miệng, hương thơm thuần khiết kéo đến.

Tốc độ ngưng tụ của Chân Thủy tăng lên vài phần, khắc độ cũng tăng lên hơn mười, quả nhiên là rượu ngon.

"Lần này Lục huynh đi thuận buồm xuôi gió."

Sau khi trao đổi hạc giấy liên lạc, Long Nhi đột nhiên rời đi, dáng người phóng khoáng, hát một khúc ca lánh đời.

“Giữa sương khói thơm nồng, trong bóng mây ánh nước, khác hắn trần gian sầu khổ. Như vườn vàng Ngọc Hoàng, như bảo lục Tiên cung. Nơi nhà tiên ngàn hoa đua nở, chỉ thấy chuyện cười tưởng gió xuân.”

Sau khi người nọ rời đi, Lục Khiêm thu lại nụ cười.

Uống rượu đã lâu, không làm gì cả, không biết có phải là người tốt hay không.

Người này quả là phong độ, nhưng động cơ không rõ ràng.

Đặc biệt lại là đệ tử của điện chủ, Lục Khiêm không khỏi nghi ngờ người này đang che giấu mục đích gì đó.

Hắn lắc đầu, loại bỏ những suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi tâm trí.

Mặc kệ đi, người này cũng trạc tuổi mình, cũng là Luyện Khí hậu kỳ.

Cùng lắm thì lại làm một trận.

Xuống núi.

Hắn lấy ngựa giấy ra khỏi bọc đồ.

Âm hỏa thổi qua, một con ngựa trắng sống động như thật xuất hiện.

Hắn cưỡi ngựa trắng du xuân rời khỏi.

Ngựa giấy tồn tại trong năm canh giờ, có thể đi được năm trăm dặm.

Buổi tối hắn không tìm chỗ nghỉ ngơi.

Mà trực tiếp triệu hồi người giấy khiêng kiệu, vừa nghỉ trong kiệu vừa gấp rút lên đường.

Một tối khiêng kiệu đã đi được chừng hai trăm dặm.

Như vậy thì ba ngày sau là có thể tới nơi. Cứ thế, ban ngày Lục Khiêm cưỡi ngựa, tối đến lại ngồi kiệu.

Hắn tránh những nơi đông người.

Buổi tối thỉnh thoảng hắn lại bắt gặp vài tiêu đội vân du tứ phương khiến bọn họ sợ đến mức tiểu ra quần.

Lúc nghỉ chân, hắn ghé vào quán trà mua ít trái cây sấy về ăn rồi hứng sương gió lên đường ngay.

Thỉnh thoảng thì dừng lại để ngắm cảnh và trải nghiệm phong tục các nơi.

Mưa phùn ngựa trắng, gươm giáo giang hồ.

Dạo chơi chốn nhân gian, tu đạo là tu sự vui vẻ, tự tại, không vì chuyện phàm tục mà mệt mỏi.

Hắn vừa đi vừa nghỉ nhưng cũng chậm mất vài ngày.

……

Đêm đen có kẻ giết người.

Trên đường lớn, một chiếc xe ngựa lao qua màn bụi chạy vội giữa đêm khuya.

Hai bên xe ngựa có tám kỵ sĩ mặc giáp đen đang canh giữ.

Ngồi trong xe là một nam tử nho nhã mặt trắng, không để râu, khoảng ba mươi tuổi.

Giữa đôi mày của nam tử lộ vẻ cao quý, không giận mà uy, trông có vẻ là người giữ chức cao trong thời gian dài.

Vù!

Bên cạnh đường lớn, vài mũi tên bay ra.

“Không hay rồi! Địch tập kích!”

Kỵ sĩ giáp đen hét lớn, dùng trường kiếm gạt mũi tên đi.

Ngay sau đó, trong rừng cây có hơn chục tráng hán mặc hắc y, tay cầm vũ khí vọt ra về phía xe ngựa.

Tên hắc y nhân cầm đầu dẫn đầu lao đến chỗ thủ lĩnh mặc giáp đen.

Thủ lĩnh cầm kiếm đón đánh.

Bịch!

Kiếm pháp tinh xảo bị đối phương dùng một chưởng vừa nặng vừa mạnh vỗ vào thân kiếm, sức công kích cực lớn, trường kiếm từ trong tay hắn ta bay ra.

"Phong Lôi chưởng! Ngươi là Hắc Ưng, thủ lĩnh của Lãnh Huyết Thập Tam Ưng!" Thủ lĩnh của toán kỵ sĩ mặc giáp đen sợ hãi nói.

Các kỵ sĩ phía sau hắn ta lần lượt bị giết, thi thể chặn trước xe ngựa.

Hắc Ưng là một nam tử có vết sẹo hình rết hung dữ trên mặt.

Hắn ta thậm chí còn không thèm nhìn kẻ địch xung quanh, tự mình cười nói:

"Chu thành chủ, nghe nói tổ tiên Chu gia truyền lại Bách Bộ kiếm quyết, nếu tu luyện có thể khai sáng tâm trí, nếu lấy ra ta sẽ tha chết cho ngươi."

Người trên xe ngựa hừ lạnh một tiếng, "Hắc Ưng, ngươi không sợ thành Thông Tuyền của ta sẽ tiêu diệt sơn trại của nhà ngươi sao?"

Hắc Ưng cười khẩy một tiếng, nói: "Nghe nói Văn thành chủ bị thương nặng, hơn nữa còn ở nơi hoang vu đến phân chim cũng không có, lẽ nào lại có ma tới cứu ngươi chắc?"

Phù!

Gió hiu hiu thổi, sương mù dày đặc dần lên.

Quán trà(1)

Từng tên hộ vệ mặc giáp đen của Chu thành chủ bị giết sạch sẽ.

Xác chết ngang dọc trên đường, chỉ còn dư lại một mình hắn ta.

Lãnh Huyết Thập Tam Ưng chậm rãi áp sát đến.

"Đáng chết!" Chu thành chủ ôm ngực, sắc mặt trắng bệch.

Vụt!

Lúc này từng trận âm phong thổi đến, sương đen dần bốc lên.

Mọi người không nhịn được rùng mình, nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống mười mấy độ, binh khí như có một lớp sương mỏng bám vào.

Bên trong sương đen xuất hiện một bóng người như ẩn như hiện.

"Quỷ…"

Đám người Lãnh Huyết Thập Tam Ưng không nhịn được thốt lên, một giây sau giống như gặp phải sét đánh.

Cảnh tượng yên tĩnh, đến nỗi tiếng nuốt nước miếng dường như cũng trở nên chói tai.

Hắc Ưng cùng Chu thành chủ liếc mắt nhìn sang.

Trước mắt là một cảnh tượng cả đời này khó lòng quên được.

Bên trong đám sương mù ma quỷ có mười hai người giấy sắc mặt trắng bệch, hai má đỏ bừng.

Quần áo màu chàm mới tinh, chất vải cứng ngắc giống như áo liệm dùng để chôn cất người chết.

Những người này có khuôn mặt cứng ngắc, khóe miệng nhếch thành nụ cười quái dị, như cười mà lại như không.

Bọn họ khiêng một chiếc kiệu mười hai người khiêng trắng như tuyết, đi một bước nhảy một bước, im lặng không một tiếng động.

Dọc theo đường đi để lại một chồng giấy trắng bay lượn.

Hai hàng người đang đi đến bên này.

Cảnh tượng trong đêm tối quỷ dị như vậy khiến người khác sợ mất mật.

Dù mọi người đều là cao thủ giang hồ giết người vô số nhưng trông thấy cả người đã cứng ngắc, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Mặc dù đối phương đang bước về phía bọn họ nhưng cơ thể họ vẫn cứng ngắc như cũ, không thể dời nổi bước chân.

Rầm!

Đến khi cách mọi người mười hai trượng, cỗ kiệu hạ xuống đất.

Tiếng rơi xuống này phảng phất khiến tim mọi người nhảy lên một nhịp.

Một bàn tay thon dài trắng xám vươn ra, chậm rãi vén rèm lên.

Mọi người ngưng thần bế khí, trong lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Đây là quỷ vương của Địa phủ đi tuần tra sao?

Rèm được xốc lên, một đạo sĩ mặc áo bào đen, khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt lạnh lẽo tối tăm xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

"Thật ngại quá, các ngươi chặn đường ta." Giọng nói của đạo sĩ áo bào đen vang lên trong trẻo.

Chỉ một thoáng đám người hung thần ác sát tách ra thành một con đường.

"Quấy rầy, xin cứ tự nhiên!"

Rèm được kéo xuống, người giấy nhấc kiệu lên.

"Thần tiên! Ta có Bách Bộ Kiếm quyết gia truyền muốn dâng lên, xin thần tiên cứu mạng!"

Chu thành chủ cao giọng gào thét, quỳ bịch xuống đất.

Hắc Ưng nhất thời như gặp phải đại địch, trong lòng tuyệt vọng, ngộ nhỡ kẻ trước mặt không biết là người hay quỷ nhúng tay vào, vậy thì hắn ta cũng chỉ đành bó tay chịu trói.

Nghe thấy Chu thành chủ nói câu này, trong kiệu truyền ra một tiếng cười nhạo khẽ khẽ không thể nào nhận ra.

Sương đen tản đi, cỗ kiệu đã biến mất từ lâu.

Mọi người giống như đang nằm mộng.

Lục Khiêm ngồi trong kiệu đang nhắm mắt suy tư, căn bản không bận tâm đến những chuyện giang hồ này.

Càng không có tâm trạng lấy mạnh giúp yếu.

Tùy tiện nhúng tay mà không phân biệt đúng sai, không biết chừng là làm việc tốt hay tạo nghiệp chướng.

Hắn lại càng không có hứng thú với võ lâm tuyệt học Bách Bộ Phi kiếm.

Có khả năng là ở tiên môn đã lâu, được tiếp xúc với toàn tu sĩ nên không có nhận thức rõ ràng về sức mạnh nữa.

Ở trong Thông U quan tìm bừa một đạo đồng cũng đã là tuyệt thế cao thủ ở chốn giang hồ này.

Bách Bộ Phi kiếm quả thực không tính là công pháp tốt đẹp gì, không chừng chưa đỡ được trăm chiêu của Âm Phù kiếm.

…

"Ha ha, thần tiên đại nhân mắt sáng như đuốc, sao có thể bị gia hỏa nhà ngươi mê hoặc!" Hắc Ưng trải qua chuyện này, đầu lưỡi đương nhiên không dám bất kính.

Đám người Hắc Ưng cùng nhau xông lên.

Chu thành chủ thoáng chốc đã bị phanh thây.

Hắc Ưng cầm theo đầu của Chu thành chủ, ngước nhìn lên bầu trời.

Hán tử mang theo vết sẹo khủng bố trên mặt này bỗng nhiên trào ra hai hàng huyết lệ trên khóe mắt.

"Cha! Nương! Muội muội! Ta đã báo thù thay cho mọi người!"

Giết chết Chu thành chủ, lấy được bí tịch Bách Bộ Phi kiếm, sau này giang hồ tất có một vị trí dành cho Hắc Ưng.

Nhưng hôm nay trong lòng hắn ta trống vắng.

Sau khi gặp được cảnh tượng quỷ dị này, Hắc Ưng cảm thấy xưng bá giang hồ cũng chỉ có thế mà thôi.

Mạnh như ngũ đại tuyệt thế, đứng trước mặt người kia cũng chỉ đám giun dế.

Bỗng nhiên hắn ta quay ngoắt về phía Lục Khiêm rời đi, dốc hết sức lực đuổi theo.

Mặc kệ phía trước là tiên hay quỷ, hắn ta vẫn muốn bái vào môn hạ, học tập các loại pháp thuật quỷ mị.

Cho dù phải bỏ ra bất cứ giá nào!

Không biết đuổi theo được bao lâu, trên người bị cành cây đâm đầm đìa máu tươi nhưng vẫn chưa nhìn thấy được bóng lưng của người kia.

Hắc Ưng chán nản ngồi xuống, cúi đầu không nói một lời.

…

Quán trà(2)

Hoàng Long thành.

Là một thành trì được xây dựng ven sông, sáng sớm mặt trời chưa nhô cao đã nghe thấy tiếng người huyên náo.

Lâu vũ san sát, liễu cổ nghiêng nghiêng.

Chiếc cầu bắc ngang hai bờ sông tinh xảo như một chiếc cầu vồng.

Trên đường người qua lại tấp nập, ngựa xe như nước.

Dưới cầu người cầm mái chèo hô ký hiệu, khiến người hai bên đường phải dừng chân quan sát.

Trên phố xá, sĩ nông công thương, nam nữ già trẻ, người cưỡi ngựa, người ngồi kiệu, người gánh hàng,…

Bên trong những quán trà ven sông bày biện ghế dựa, tiểu nhị lười nhác dựa vào gốc cây ngủ gà ngủ gật.

“Tiểu nhị, trong điếm còn chỗ ngồi không?”

Tiểu nhị vốn đang thất thần, chẳng biết từ lúc nào có một thanh niên áo đen xuất hiện trước mặt.

Người này ước chừng hai mươi tuổi, bên hông cài vỏ thiết kiếm màu đen, giày vải thô, áo bào đen, thân hình hơi gầy, mặt trắng mày ngài, dáng vẻ như một du hiệp ngông cuồng.

“Có, mời khách quan tiến vào trong.”

Tiểu nhị của cửa hàng ân cần vén rèm lên.

Bước vào quán trà, một luồng hơi nóng bốc lên phả vào mặt.

Bên tai vang lên tiếng huyên náo ầm ĩ, tiếng trò chuyện, tiếng cãi mắng, tiếng lèm bèm say rượu…

Du hiệp này chính là Lục Khiêm.

Mới đến nên hắn không muốn quá lộ liễu.

Lần này không muốn làm bại lộ thân phận Thông U quan, vậy nên mới dùng thân phận của tán tu.

Vừa mới đến đương nhiên phải nghe ngóng tình hình trước tiên.

Nghĩ đến đây Lục Khiêm móc ra một khối vàng vụn.

Ánh mắt tiểu nhị sáng rực, cầm khăn lau dọn ghế ngồi, tiền thưởng sắp về trong túi rồi.

Lục Khiêm khẽ mỉm cười, ném vàng vụn cho tiểu nhị.

"Có món gì đặc sắc không?"

Tiểu nhị cười càng thêm ân cần: "Bẩm khách quan, tiểu điếm có tổng cộng tám món ngon đặc sắc: Hồ bì giáp ngư, Oa thiêu lý ngư, Huân kê, Tạc bài cốt, Quái kê tràng đỗ,… Chưng giải cao,…"

"Mỗi loại bưng lên một phần, làm thêm một con vịt quay mang lên đây, tiền còn lại thưởng cho ngươi."

"Đã biết! Cảm tạ gia!"

Tiểu nhị mặt mày hớn hở bưng lên một chén trà nóng, cất giọng the thé gọi nhà bếp, thậm chí tự mình chạy xuống dưới bếp thúc giục một trận.

Chỉ trong chốc lát tám món ăn bốc hơi nóng hổi đã được bưng lên, tiểu nhị cũng mua một phần vịt nướng về.

Lục Khiêm nhấc đũa gắp một miếng cá bắt đầu ăn.

Mặc dù nói người tu hành nên thanh tâm quả dục, nhưng đi tới nhân gian rồi thì tóm lại vẫn phải thỏa mãn ham muốn ăn uống một hồi.

Ở đạo quan mười mấy ngày mới ăn một bữa cơm, đại đa số chỉ uống dược hoàn giảm trừ đói khát, căn bản không nếm ra được mùi vị gì.

Tiểu nhị của cửa hàng chiêu đãi khách nhân, thỉnh thoảng tới thêm trà rót nước.

Chẳng mấy khi gặp được khách nhân ra tay hào phóng như vậy, đương nhiên phải hầu hạ cho chu toàn.

"Đúng rồi tiểu nhị, Hoàng Long thành có quan đạo tiên nhân gì không?" Lục Khiêm đặt đũa xuống hỏi.

"Khách quan ngài hỏi đúng người rồi, ở Hoàng Long thành không có nơi nào mà Tiểu Trương ta không biết."

Tiểu nhị dâng thêm trà, nói: "Quan đạo nhiều nhất ở Hoàng Long thành là Bạch Vân quan, Thanh Dương quan,… Nhang đèn thịnh vượng thì phải có đến bảy tám nhà, có điều tiểu nhân nói cho người nghe một bí mật…"

"Tất cả những thứ này đều là gạt người."

Tiểu nhị khẽ nhỏ giọng, nói: "Đại sư chân chính thì phải kể đến Huyền Tiêu đạo trưởng, không mở đạo quan, không bán nhang đèn. Ta còn từng thấy hắn bắt quỷ, đây mới chính là bản lĩnh thực sự."

Đêm tối như mực, sao trời lấp lánh.

Đạo quan u tĩnh đèn đuốc sáng trưng.

Trong tĩnh thất, dưới ánh nến âm u có một đoàn nữ tử xinh đẹp nhiều không đếm xuể.

Gầy béo vừa cân đều có cả, dáng vẻ yêu kiều thướt tha.

Da thịt trắng như tuyết rịn ra một tầng mồ hôi, âm thanh rên rỉ trầm thấp khiến người khác nổi lên dục vọng.

Đông đảo nữ tử vây quanh một lão đầu tóc tai trắng xóa.

Lão đạo tiên phong đạo cốt, hạc phát đồng nhan, nuốt xuống hồng hoàn rồi bắt đầu song tu cùng các nữ tử.

Một lúc lâu sau tiếng thở dốc mới dừng lại.

Lão đạo lười biếng dựa lên đầu giường, khoác một tấm lụa mỏng, thị nữ cầm khăn lông ấm lau chùi cơ thể, mà tay ông ta vẫn không thành thật như cũ, nhẹ nhàng xoa nắn một đoàn trắng nõn.

"Cuộc sống thật tốt mà."

Bóng mờ bao trùm lên ông ta, ngẩng đầu nhìn lên không biết ngoài cửa xuất hiện một đạo sĩ áo bào đen từ bao giờ.

Ánh mắt trong trẻo, lúc này đang khẽ nhếch nụ cười như có như không nhìn ông ta.

Lão đạo nhất thời lạnh sống lưng, một chân đá văng thị nữ, quỳ thẳng xuống giường.

"Tiểu đạo không biết đạo trưởng đến, thứ tội thứ tội!"

Có thể bước vào im lặng không hơi tiếng chắc chắn là đạo sĩ có thực lực cao siêu, giết chết ông ta đơn giản như bóp một con kiến.

"Đứng lên đi, ta chờ ngươi ở đại điện." Đạo sĩ áo đen liếc nhìn đám nữ tử xung quanh, tiêu sái rời đi.

Huyền Tiêu lão đạo không dám thất lễ, vội vàng phủ thêm đạo bào.

Vừa bước vào đại sảnh đã thấy đạo sĩ áo bào đen kia ngồi xuống.

Song thù xá nữ(1)

Huyền Tiêu cầm lấy ấm trà, rót trà nóng cho đạo sĩ áo bào đen, thăm dò: "Không biết đạo trưởng có gì muốn căn dặn? Tiểu đạo không màng sống chết vẫn không thoái thác."

Nếu như lão đạo đoán không nhầm, vị trước mặt này có khả năng là một đạo sĩ Luyện Khí kỳ.

Bản thân chỉ là một Thai Tức nho nhỏ, không hầu hạ người ta chu toàn sợ rằng chết lúc nào không hay.

"Không nghiêm trọng như vậy, chỉ là muốn hỏi một chuyện." Lục Khiêm khẽ uống một ngụm trà nóng.

Cái tên Huyền Thanh nghe có vẻ thô bạo, vốn tưởng rằng là cao thủ gì đó, không ngờ rằng chỉ là một đạo đồng Thai Tức kỳ luyện song tu.

Ở trong quan đã lâu, Lục Khiêm không khỏi nhiễm một tầng thói quen thực lực vi tôn.

Thai Tức kỳ mà thôi, nếu mạo phạm đến hắn thì tiện tay giết chết là được.

"Xin đạo trưởng cứ nói?"

"Gần đây có chợ Quỷ gì không?" Lục Khiêm hỏi.

Hoàng Long thành là thế lực ở trên bản đồ Thông U quan.

Là địa phương mà các tu sĩ thường hay tụ tập trao đổi tài nguyên.

"À, tiểu đạo nói với ngài, đã đến Hoàng Long thành thì địa điểm quan trọng nhất chính là chợ Quỷ, chu vi mấy trăm dặm,

những người nuôi quỷ luyện thi đều tới lui nơi này.” Huyền Tiêu thần bí nói.

“Nuôi quỷ luyện thi?” Lục Khiêm ngẫm nghĩ trong lòng.

Thành trì của Thông U quan không ngừng tiếp máu cho tầng lớp bên trên.

Mỗi thành trì đều có các tài nguyên đặc thù.

Không xuất đạo quan thì không biết, đi ra rồi mới biết thành trì mấy trăm dặm xung quanh giống như một mạng lưới truyền máu cho toà đạo quan này.

Có lẽ tòa thành này có tác dụng vận chuyển tài nguyên nuôi quỷ luyện thi.

“Ngươi đạo hiệu là Huyền Tiêu, chẳng lẽ là người đời Huyền ở đạo quan?” Lục Khiêm nhìn Huyền Tiêu hỏi.

Nếu bàn ra thì còn cao hơn bản thân hắn ba đời đây.

“Không phải, đạo trưởng chớ hiểu lầm, chỉ trùng hợp mà thôi. Nếu đạo trưởng không thích, tiểu nhân có thể sửa lại đạo hiệu.”

Trên trán Huyền Tiêu nhất thời rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, chẳng lẽ người trước mặt là người của Thông U, cảm thấy bản thân mạo phạm hắn?

Ông ta không muốn bị giết vì một lý do nho nhỏ này, còn biết bao thời gian tươi đẹp vẫn chưa được hưởng thụ.

“Không sao, ngươi cứ giữ.” Lục Khiêm đứng dậy.

“Để tiểu đạo chuẩn bị xe ngựa cho đạo trưởng, đích thân tiễn đạo trưởng qua đó.” Huyền Tiêu tỏ vẻ không nỡ nhưng trong lòng chỉ hận kẻ mặt lạnh này còn không đi mau.

“Không cần.” Nhưng Lục Khiêm vẫn đợi thêm một lát.

Ngoài cửa dừng lại một chiếc xe ngựa đen.

Lục Khiêm bước ra ngoài cùng với Huyền Tiêu.

Đứng trước mặt xe ngựa, Lục Khiêm cảm ứng được điều gì, khẽ cau mày quay đầu nhìn lão đạo.

“Khà khà, ngại quá ngại quá, chút thành ý mà thôi.” Lão đạo xoa xoa tay cười nói.

Lục Khiêm lắc đầu bước lên xe ngựa.

Thần thức khẽ động, ngựa đen cảm ứng được liền phi nước đại.

Trên xe ngựa ngoại trừ Lục Khiêm còn có hai nữ tử đang ngồi quỳ.

Tuổi tác không lớn, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi.

Mặt mày xinh đẹp, da thịt trắng như tuyết, cả người mang theo mùi hương nhàn nhạt tựa như vừa tắm xong, hai chân thon dài thẳng tắp khép lại thật chặt, xem ra vẫn là hai đóa hoa tươi chờ được hái.

Dung mạo hai nàng giống nhau như đúc, nhìn kỹ thì có chút khác biệt, người bên trái có một nốt ruồi lệ bên khóe mắt.

“Ai cho các ngươi lên xe.” Lục Khiêm lạnh nhạt liếc nhìn các nàng.

Lục Khiêm nói ra câu này, hai nữ tử nghe ra giống như muốn đuổi mình xuống.

Nữ tử bên trái nhất thời trắng bệch mặt, nàng không muốn trở lại bên người lão đạo kia.

“Ta và muội muội không chốn nương thân, mong đạo trưởng thu nhận.”

Nữ tử có nốt ruồi bên trái phản ứng khá nhanh, lập tức quỳ gối xuống.

Không biết là vô tình hay cố ý, lúc cúi người quỳ gối váy đỏ hơi buông lỏng, mơ hồ nhìn thấy vóc người đẫy đà và một luồng trắng nõn.

Trông thấy cảnh này Lục Khiêm tiến đến nắm cằm nữ tử.

Da dẻ bóng loáng nhẵn nhụi, phảng phất có thể bấm ra nước.

"Ngươi là tỷ tỷ? Tên là gì?"

Giống như bị bấm đau, nữ tử khẽ nhăn mày ngài, đôi mắt sáng ửng hồng.

"Bẩm đại nhân, nô tỳ tên Yêu Nguyệt, muội muội tên Tập Nguyệt."

Lục Khiêm quay đầu nhìn, muội muội ngượng ngùng cúi đầu.

Tỷ tỷ Yêu Nguyệt rất có tâm cơ, tưởng rằng Lục Khiêm không biết, khẽ đụng vào muội muội. Muội muội lúc này mới ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Yêu Nguyệt trong lòng khá hoảng nhưng vẫn cố nén sợ hãi đối diện với Lục Khiêm.

"Ha ha, thú vị. Các ngươi không cần đi nữa." Lục Khiêm bỗng nhiên nở nụ cười.

Hai người vẫn là xử nữ, hơn nữa còn tuyệt sắc, xem ra Huyền Tiêu lão đạo bỏ ra không ít vốn.

Không trách chỉ có tu vi Thai Tức nho nhỏ lại sống rêu rao được nhiều năm như vậy.

Hóa ra là biết làm người.

Hai tỷ muội song bào thai này mỗi người một phong tình, muội muội có vẻ hướng nội.

Tỷ tỷ Yêu Nguyệt lại rất thông minh, rất biết nắm bắt cơ hội.

Nếu đã vậy cho nàng cơ hội cũng không sao.

Lúc này Lục Khiêm nghiêng mắt nhìn qua cửa sổ, xe ngựa chợt dừng lại.

Song thù xá nữ(2)

“Đạo hữu, nếu đã đến sao không hiện thân.”

Ngoài xe nổi lên một trận sương mù dày đặc.

Trong sương mù bước ra một đồng tử áo đỏ cao ba thước, màu da trắng đến đáng sợ, đầu đội mũ quả dưa, sau đầu có một bím tóc nho nhỏ.

“Ồ, U Đồng đạo hữu.” Lục Khiêm ngạc nhiên, người này chính là Lý Ngọc Đồng đã dẫn bọn hắn vào cửa ngày đó.

“Đạo hữu nhận ra ta?” Bên trong đôi mắt to của đồng tử áo đỏ lướt qua một tia nghi hoặc.

“Đạo hữu là quý nhân hay quên, ngày đó tại hạ vào cửa được đạo hữu dẫn đường.”

“Hóa ra là ngươi!”

Lý Ngọc Đồng đã nhớ ra, trong lòng âm thầm ngạc nhiên, không ngờ rằng một đạo đồng thẻ Bính tầm thường lúc trước đã trở thành một đạo sĩ Luyện Khí kỳ giống như mình rồi.

Người này hoặc là tư chất tuyệt hảo, hoặc là có đại khí vận.

Trong nháy mắt Lý Ngọc Đồng nổi lên ý muốn kết giao.

“Đạo hữu đang ra ngoài làm nhiệm vụ?” Lục Khiêm hỏi.

“Cũng không phải, gia tộc của tại hạ ở đây.” Lý Ngọc Đồng cười nói: “Nếu đã đến sao không vào trong nhà ngồi một lát?”

“Tại hạ từ chối thì thật bất kính.” Lục Khiêm nói.

Vì mới đến nên Lục Khiêm cũng muốn trao đổi một ít vật tư.

Lô đỉnh để luyện khí, chì thủy ngân cùng hoàng đan để luyện đan, kim ngân tiêu thạch các loại…

Nếu mang từ đạo quan đến thì không quá thuận tiện.

"Đi theo ta!" Lý Ngọc Đồng ngoảnh đầu nói.

Bước một bước chợt tiến vào trong sương mù.

Lục Khiêm để tỷ muội hai người ở khách điếm chờ đợi, sau đó đi theo Lý Ngọc Đồng bước vào trong sương.

Rào!

Khoảnh khắc bước vào trong, trong nháy mắt cảnh tượng phủ một tầng xanh lục nhàn nhạt.

Tửu lâu trước mắt vừa nãy đã biến thành một hẻm nhỏ dài mà sâu thẳm.

Bầu trời xanh âm u, đường phố một màu đen kịt.

Cuối con đường có một tòa nhà sàn bằng gỗ lim năm tầng nạm vàng.

Mái hiên treo đèn lồng đỏ hồng, ánh sáng nhuộm đỏ đại môn giống như một con cự thú đang mở ngoác hai miệng rộng.

Lầu gỗ trơ trọi cuối con hẻm nhỏ tựa như đã ở đó rất lâu về trước.

Lý Ngọc Đồng cơ thể gầy nhỏ đứng đầu hẻm chờ đợi.

Ào ào ào!

Âm ảnh kéo đến.

Bầu trời vụt qua một con Miêu Đầu Ưng mắt xanh ngọc.

Móng vuốt sắc nhọn quặp vào đầu tường, phát ra âm thanh chói tai của lão giả: "Gặp qua thiếu gia? Hôm nay có khách nhân sao? Để ta gọi Thang quản sự đi chuẩn bị."

"Đi thôi." Lý Ngọc Đồng vung tay.

Sau đó dẫn Lục Khiêm đi xuyên qua con hẻm nhỏ.

Lục Khiêm nghi hoặc đánh giá xung quanh.

Vừa bước vào sương đen, cảnh sắc trước mặt chợt biến thành như vậy.

Chẳng lẽ đây là pháp thuật Di Hình Hoán Ảnh sao?

Lục Khiêm ngẫm lại thấy không có khả năng lắm.

Loại pháp thuật khiến con người chỉ xích thiên nhai này có hao tổn vô cùng lớn, không có khả năng chỉ dùng để vào cửa.

Hẳn là một loại tàng hình thuật bí mật nào đó.

Lục Khiêm nhớ trong cổ thư có ghi chép một đoạn.

Truyền rằng thời đại thượng cổ nhân yêu lẫn lộn, vì để tránh phát sinh xung đột, con người và yêu mặc dù ở trong cùng một tòa thành nhưng nơi mà yêu ma quỷ quái ở là một con đường bị ẩn đi.

Con đường này có tên là Quỷ Đạo.

Ở ngay trong một con phố nào đó của tòa thành, người bình thường không nhìn thấy, chỉ những người nhận được lời mời mới có thể tiến vào trong con phố này.

Bên cạnh nhà sàn có một cây đa cực lớn.

Bóng cây ngả rợp trời, bao phủ mấy vạn dặm. Những sợi rễ nhỏ buông xuống thô to bằng một miệng chén. Vỏ cây sần sùi uốn lượn như mặt người.

Nếu nhìn kỹ trên rễ có cột một vật thể hình bầu dục màu nâu, số lượng lên đến mấy chục cái.

Lý Ngọc Đồng trông thấy Lục Khiên đang hiếu kỳ, dẫn hắn đến xem: "Đây là cây Nhân Tham Quả. Cứ mười lăm tháng bảy hàng năm sẽ chín, được đưa đến môn phái."

Lục Khiêm đến gần quan sát.

Vật thể hình bầu dục này là một loại hổ phách màu vàng, bên trong bao bọc thi thể to nhỏ đủ cả.

Có người nhắm chặt hai mắt, mặt mày trông rất sống động, tuổi tác không chênh lệch với Lý Ngọc Đồng là bao.

Dưới tàng cây có đặt chỉnh tề một cái bình màu đen, bề mặt là chữ viết bát tự cùng tên người bằng bút lông.

"Trên cây Nhân Tham Quả là kim đồng ngọc nữ và vật liệu luyện đan, phía dưới là hồn phách."

Lý Ngọc Đồng giải thích.

Phụ thân hắn ta là chấp sự môi giới bên trong đạo quan, gia tộc ở đây cai quản sản nghiệp cho Thông U quan.

Một phần thi thể cùng hồn phách linh đồng bên trong đạo quan được cung cấp từ Hoàng Long thành.

Lục Khiêm mỉm cười không nói gì.

Chỉ sợ rằng đa số những đồng tử này có lai lịch bất minh.

Hoàng Long thành bề ngoài phồn hoa nhưng bên trong vẫn che giấu chuyện xấu như trước.

Lục Khiêm lại lần nữa nhận thức rõ ràng thực lực của Thông U quan.

Không những là thực lực nâng đỡ những người lệ thuộc, mà còn khai chi tán diệp những cao thủ trong quan, gia tộc sáng lập cũng đang phục vụ cho tòa đạo quan này.

Nhân Tham Quả

Thoạt nhìn đạo quan nhỏ này có nghìn người, cộng thêm những thế lực cùng gia tộc cao thủ bên ngoài thì sợ rằng một vạn người vẫn chưa phải là số lượng chính xác.

Xuyên qua sương đen, hai người bước đến trước tòa nhà sàn có treo đèn lồng đỏ âm u.

Kẽo kẹt!

Cửa lớn chậm rãi mở ra.

Một cái vò đen tròn cao bằng nửa người lăn ra ngoài.

Trong vò đen nhô ra một cái đầu lão giả trắng như ngọc, tóc tết thành hai bím nhỏ, râu cá trê.

Bên mép vò duỗi ra tứ chi.

"Thiếu gia, quý khách, mời vào."

Cửa lớn tự động mở ra.

Người trong vò đen là quản gia của Lý gia, được gọi là Thang quản gia.

Sau khi bước vào, tiểu đồng tử bên cạnh người Lý Ngọc Đồng chợt khựng lại.

Đang lúc Lục Khiêm vẫn đang nghi hoặc thì một đạo nhân áo xanh bước đến bên cạnh.

Vị đại nhân này ước chừng ba mươi tuổi, sắc mặt trắng bệch, huyết quản nhợt nhạt giống như không tắm nắng mười mấy năm.

“Gặp qua U Đồng đạo huynh.” Lục Khiêm thoáng chốc đã đoán ra người này.

“Không cần khách khí, Khiêm đạo hữu đang chấp hành nhiệm vụ sao?”

“Phải, tại hạ vừa vặn đi ngang qua.” Lục Khiêm không nói cụ thể nội dung nhiệm vụ, đối phương cũng không dò hỏi thêm.

Trong tình huống bình thường, rất ít người hỏi nội dung nhiệm vụ của đối phương.

Hai người ngồi vào bàn ăn cơm.

Đồ ăn không có hình thù quái dị như trong tưởng tượng, chỉ là cơm nước bình thường mà thôi.

Tay nghề của Thang quản sự còn tốt hơn đầu bếp ở bên trong đại lâu.

“Thật lòng mà nói ngày đó ta chỉ gặp mặt ngươi một lần, không ngờ rằng thoáng chốc đã thành Luyện Khí.” Lý Ngọc Đồng thở dài nói.

Lúc trước toàn kết giao với đạo đồng giáp ất, tư chất bên dưới chỉ coi như góp đủ số lượng cho môn phái mà thôi.

Không ngờ rằng lại xuất hiện một con hắc mã.

“Là may mắn, may mắn thôi.” Lục Khiêm đáp.

Nếu nói cho Lý Ngọc Đồng biết bản thân đã là Luyện Khí hậu kỳ, nói không chừng cằm gã rớt cằm xuống mất.

Người có tư chất bình thường cần phải thủy luyện mài dũa công phu mấy thập niên mới luyện công pháp đến viên mãn.

Mặc dù Lý Ngọc Đồng có gia thế tốt đẹp nhưng bỏ ra hơn năm mươi năm công phu mà vẫn cách Dưỡng Thần Cảnh rất xa vời.

Hai người cơm nước xong, trao đổi hạc giấy liên lạc cho nhau, Lý Ngọc Đồng còn muốn đưa Lục Khiêm đi chợ Quỷ nhưng bị Lục Khiêm uyển chuyển từ chối.

"Đây là giấy thông hành ở chợ Quỷ." Lý Ngọc Đồng đưa tới một tấm Đào phù.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, đến khi đã tìm hiểu tình hình được đại khái Lục Khiêm mới rời đi.

Gia tộc tu tiên cũng không phải cả nhà đều là tu sĩ.

Căn cứ vào tìm hiểu, Lý gia có một Dưỡng Thần là gia chủ, ba nhi tử là Luyện Khí.

Còn có mười mấy nô bộc trung thành tuyệt đối là Thai Tức.

Những người còn lại chỉ là người bình thường.

Dù vậy nhưng vẫn là một tồn tại bá chủ đối với một tòa thành trì, nắm trong tay quyền sinh quyền sát của mấy chục vạn nhân khẩu trong thành, tùy ý chi phối.

Khoái cảm của loại quyền lực này không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Chẳng hạn Huyền Tiêu, ở bên trong Thông U quan là người qua đường giáp, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng khi ở nơi này lại cao cao tại thượng, hơn tám mươi tuổi vẫn có mỹ nhân thành đàn.

Vậy nên không thể trách tu sĩ không có chí tiến thủ, chạy đến nhân gian làm bá chủ một phương.

Lục Khiêm bước đến một nơi ngõ cụt.

Hai bên là tửu lâu náo nhiệt, nơi đây lại có vẻ không người hỏi thăm.

Hắn bước đến vách tường, miệng đọc thần chú.

“Thiên thanh linh linh, địa thanh linh linh, tốc hiện chân hình!”

Ào!

Trước mặt xuất hiện một khu chợ âm u quỷ vụ.

Hai bên có người mặc áo bào đen trải sạp.

Quầy hàng cùng cửa hàng bán đại đa số là thi thể hồn phách, cùng với giấy bó linh thực các loại vật phẩm luyện quỷ.

Một nhóm quỷ hồn thân mặc bạch y đang tuần tra duy trì trật tự.

Lục Khiêm bước đến quầy hàng trước mặt.

Trên bảng hiệu viết “Máu báo Bích Lân” , “Máu lừa Xích Long”, “Máu Nhân Thủ Yêu Ưng”, “Máu Linh Hồ”, “Hắc Giáp Thủy Mãng”.

“Ông chủ, mỗi loại lấy cho ta một phần giống nhau.” Lục Khiêm lên tiếng.

Người bịt mặt ngẩng đầu lên, nói: “Năm mươi Pháp tiền một phần.”

“Thành giao!”

Những thứ này tuy không phải dị thú trên bảng Thiên Cương Địa Sát nhưng dị năng cũng không hề tầm thường.

Bình thường dùng làm mực viết phù thu được hiệu quả rất cao.

Nhưng lần này Lục Khiêm mua không phải để chế mực.

Hắn tiếp tục đi dạo về phía sau.

Có bán xác chết, có bán người sống, còn có bán các bộ phận trên cơ thể con người.

“Mau tới xem, mới bắt được võ lâm nhân sĩ, mỗi người đều cao lớn vạm vỡ, là vật liệu tốt nhất để luyện thi. Mua về chắc chắn không chịu thiệt!”

Bên trong lồng sắt lớn có chứa hai mươi mấy người. Những người này thân thể cao lớn, huyệt thái dương nhô cao đang nằm vô lực trên mặt đất.

Âm Dương Hợp Khí Thiên

Lục Khiêm không biết luyện thi, cũng không quá hứng thú với những người sống để luyện thi này, cũng có thể nói là vì hắn không muốn.

Hắn tự nhận bản thân không phải hạng người tốt lành gì.

Ít nhất hắn đã giết hơn một trăm người trở lên nhưng những người đó đều là người đối nghịch với hắn.

"Thần tiên! Là ta! Thần tiên!"

Lúc đi ngang qua lồng sắt, một đại hán mặt sẹo trong đó chợt hô to.

Hai tay đập lên song sắt, nỗ lực gây sự chú ý với Lục Khiêm.

"Ngươi biết ta?" Lục Khiêm dừng bước lại.

"Đại nhân, mấy ngày trước hai ta còn có duyên gặp gỡ."

Nói đến đây Lục Khiêm quả thực có chút ấn tượng.

Hình như là đám giang hồ nhân sĩ đã chặn đường kia.

"Đại nhân nể tình có duyên gặp gỡ mà cứu huynh đệ chúng ta một mạng." Hắc Ưng giống như vớ được một nhánh cỏ cứu mạng không nỡ buông tay.

Đám người Hắc Ưng bị bắt đến nơi này thì cũng đã biết vận mệnh tương lai của mình.

Bị đám yêu đạo không quen biết coi làm nô lệ, không bằng tìm đến người quen, nói không chừng sẽ nể chuyện xưa mà giơ cao đánh khẽ.

“Đạo hữu, có muốn lấy một tên không? Đều là cao thủ giang hồ, thể trạng vô cùng tốt!”

Một nam tử trung niên bước đến.

Hắn ta mặc áo bào đen, ánh mắt mang theo sát khí, bên người tràn ngập sương mù, phảng phất có tiếng oan hồn kêu rên truyền đến.

Thấy Lục Khiêm liếc nhìn sang, nam tử trung niên nói tiếp: “Đạo trưởng, đây toàn là hàng thượng đẳng, một tên giá chỉ hai mươi Pháp tiền.”

Lục Khiêm không đáp lại mà nhìn về phía Hắc Ưng, nói: “Tại sao ta phải cứu ngươi?”

Hắc Ưng trông thấy có hi vọng, vội vàng nói: “Đại nhân, ta cùng huynh đệ làm được mọi việc nặng nhọc bẩn thỉu, ta lại có giao thiệp rộng rãi ở Thông Tuyền thành, người giang hồ gọi là Lãnh Huyết Thập Tam Ưng.”

“Thông Tuyền thành?” Trong lòng Lục Khiêm hơi dao động, bản thân hắn muốn ở đó hai năm. Thời gian hai năm nói dài cũng không dài nhưng có vài chuyện phải đích thân đi xử lý. Giữ lại đám người Hắc Ưng giúp hắn xử lý vài chuyện cũng được.

“Nên nói trước, ta dùng tiền mua ngươi không phải là để ngươi được tự do, hiểu không?” Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn Hắc Ưng.

“Tiểu nhân đã biết, được làm việc dưới trướng đại nhân là thiên đại vinh hạnh, nào dám đòi hỏi nhiều.”

“Đạo trưởng cứ yên tâm, chúng ta đã hạ xuống ấn phù, kẻ này sẽ không phản bội ngươi.” Nam tử trung niên chỉ vào Chu Sa ấn trên cổ Hắc Ưng.

“Được, ta muốn mua toàn bộ mười ba người này. Giảm giá hai trăm Pháp tiền!”

“Thành giao! Đạo hữu có muốn khu hồn hay không?” Nam tử trung niên nở nụ cười hung ác, sau đó giải thích một phen.

Khu hồn có nghĩa là xóa sạch ký ức của con người, chỉ để lại những kỹ năng cơ bản.

“Không cần.”

“Được, đạo trưởng ghé tai đến đây, ta dạy ngươi thần chú của Chu Sa ấn. Ấn này có thể điều khiển sống chết của bọn chúng trong tay, muốn bọn chúng làm gì bọn chúng sẽ làm đó.”

Nam tử trung niên bật cười khà khà đầy quái dị, dọa đám người bên cạnh giật mình.

Đám người thoát khỏi lồng giam, cảm giác giống như vừa giành được tự do.

Hắc Ưng nhìn xung quanh, thấy những vật thần dị cổ quái nhưng trong lòng không hề sợ hãi.

“Cho dù thế nào ta cuối cùng vẫn tiến vào thế giới này.”

Hắc Ưng đã thông suốt, chỉ có Lục Khiêm mới là chỗ dựa duy nhất của hắn ta ở thế giới này.

Lần này bị tóm khiến hắn ta hiểu ra một chuyện.

Cao thủ võ lâm thực ra chỉ yếu ớt như đám con sâu cái kiến.

Cho dù bản thân là nô bộc của thần tiên nhưng vẫn mạnh hơn cao thủ võ lâm không biết bao nhiêu lần.

Dưới sự thay đổi âm thầm của Chu sa pháp ấn, Hắc Ưng rất nhanh đã chấp nhận thân phận nô bộc của mình.

Lục Khiêm dẫn theo đám người này rời đi, thuận tiện mua thêm mười mấy con ngựa thường.

Đoàn người cưỡi ngựa rời đi.

"Ngươi tên là Hắc Ưng? Tại sao lại bị bắt?" Lục Khiêm hỏi.

Hắc Ưng nghe vậy cười khổ, đáp: "Chuyện là thế này, ngày đó chứng kiến thiên nhan của đại nhân, trong lòng trông ngóng mới đuổi theo hướng đại nhân rời đi, sau đó lại mất dấu…"

Lục Khiêm không phản ứng, người giấy vác kiệu thoạt nhìn không nhanh nhưng đợi đến khi con người phản ứng lại thì không biết đã chạy đến nơi nào rồi.

"Sau đó đi đến gần Hoàng Long thành, nghe nói trong thành có đạo trưởng tiên pháp, bọn ta đến nhìn thử một lão đạo, đến khi tỉnh dậy thì đã ở trong lồng giam."

"Có phải lão đạo râu tóc bạc trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt?"

"Đúng vậy."

Lục Khiêm ung dung mỉm cười, hóa ra là lão gia hỏa Huyền Tiêu: "Ta và ngươi cũng coi như có duyên, từ nay về sau ngươi chính là thủ hạ của ta."

"Thuộc hạ xin thề sẽ cống hiến hết mình, cho dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!"

Đoàn người đi tới khách điếm.

Hắc Ưng bước vào khách điếm, mặc cho tiểu nhị la hét vẫn gõ cửa phòng.

Cửa phòng mở ra, trước mặt là hai giai nhân thanh lệ.

Hắc Ưng hơi sửng sốt, cúi đầu chợt nghĩ hai nữ tử xinh đẹp bậc này có khả năng là nữ nhân của đạo trưởng, ngàn vạn

không được mạo phạm.

“Hai vị tiểu thư, lão gia sai chúng ta đi tiếp đón các nàng.”

Âm Dương Hợp Khí Thiên(2)

“Lão gia?” Yêu Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Chính là Lục đạo trưởng.”

Nghe đến đây Yêu Nguyệt mới tin, không ngờ rằng một hán tử cao lớn bậc này lại là thủ hạ của đạo trưởng.

Mấy người bước xuống lầu.

“Tránh ra, tránh ra!”

Lúc này một kẻ bán hàng rong mập mạp vội bước qua, lách vào giữa đoàn người, suýt nữa đụng phải hai tỷ muội.

“Tránh ra! Không có mắt à?”

Hắc Ưng bay lên đá một cước vào lưng tên mập, tên mập lăn xuống cầu thang như một quả hồ lô.

“Ngươi…” Nhìn thấy vết sẹo trên mặt Hắc Ưng, tên mập sợ không dám nói gì.

Hắc Ưng ngồi trước xe, cung kính hành lễ mời hai người lên xe.

“Gặp qua hai vị tiểu thư.”

Mười hai Ưng còn lại cũng cúi thấp lưng chào.

“Không cần, không cần.”

Hai người đều thấy hơi thụ sủng nhược kinh.

Đây là lần đầu tiên các nàng được người khác đối xử kính cẩn như vậy.

Những nhân sĩ giang hồ trước kia thường đi tới đi lui lại ăn nói khép nép với các nàng như những nô bộc.

Kinh ngạc qua đi, trong lòng Yêu Nguyệt rất mê muội cảm giác này.

Bước lên xe ngựa thấy Lục Khiêm đang nhắm mắt dưỡng thần ở trong xe.

Yêu Nguyệt đánh bạo, khẽ đặt tay lên vai Lục Khiêm chậm rãi xoa nắn.

"Đại nhân, lực đạo có vừa không?"

Lục Khiêm khẽ gật đầu không đáp lại.

Ngón tay ngọc mềm mại mát lạnh đặt trên huyệt vị, đầu tựa lên luồng ấm áp, chóp mũi ngửi thấy cỗ hương thơm thực sự vô cùng thoải mái.

Xe ngựa chạy về hướng Thông Tuyền thành.

Việc phải làm tiếp theo có chút nhiều.

Sửa chữa pháp khí, luyện Huyết Ấn Đạo binh.

Huyết Ấn Đạo binh là một thuật mà yêu thú ký sinh trong huyết mạch trong cơ thể con người.

Nếu luyện thông thạo thuật này, đến khi Luyện Thể Hóa Huyết mới càng thêm chắc chắn, Lục Khiêm nghĩ vậy.

Xe ngựa chạy đi rất nhanh, hắn dựa ở bên đùi Yêu Nguyệt mới không thấy xóc nảy.

Tập Nguyệt ngồi quỳ một bên không dám thở mạnh, nàng thường e ngại tu sĩ nên không thể chủ động được như tỷ tỷ.

"Cô tên là Tập Nguyệt? Ngẩng đầu lên." Lục Khiêm nhìn nữ tử đang cúi đầu e thẹn.

Tập Nguyệt khẽ run rẩy, lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn Lục Khiêm. Khuôn mặt đỏ ửng, lông mi thon dài, mắt như nước hồ thu, thật giống một nụ hoa cúc chớm nở.

Tỷ tỷ Yêu Nguyệt lại có khí chất trái ngược với nàng, nhiệt tình như lửa, lớn mật nhạy bén như đóa mẫu đơn yêu diễm.

Lục Khiêm ngồi dậy, nhìn tỷ muội hai người nói: "Biết chữ không?"

"Nô tỳ thuở nhỏ có đọc sách cùng phụ thân, thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh." Yêu Nguyệt vội nói.

Tỷ muội xuất thân nhà quan lại, sau này phụ thân phạm tội vào ngục, hai nàng bị ép vào Giáo Phường ti, sau đó thì được Huyền Tiêu thu nhận.

Lục Khiêm đánh giá hai nữ tử từ trên xuống dưới, nở nụ cười ý tứ sâu xa: "Rất tốt, hiện giờ truyền cho các cô một quyển《Âm Dương Hợp Khí Tỏa Thiên》chia thành nội công ngoại công. Khẩu quyết cùng tư thế ngoại công phải học thuộc lòng, học thuộc rồi thì nói cho ta biết."

Lục Khiêm mang giấy nghiên bút mực ra, Yêu Nguyệt mài mực, Tập Nguyệt chấp bút, Lục Khiêm miệng tụng chân quyết.

Chỉ trong chốc lát đã viết xong mấy trăm chữ khẩu quyết cùng đồ án.

"Đây là bí tịch tu luyện pháp thuật sao?" Yêu Nguyệt nâng niu xấp giấy dày cộp trong lòng bàn tay, chỉ sợ sẽ làm nhòe một chữ.

"Cứ coi là vậy." Lục Khiêm không tỏ ý kiến.

Bộ công pháp này được tách ra từ nửa bộ công pháp Viêm Dương Khí công lúc trước ngược lại phần đầu của《Âm Dương Hợp Khí》vẫn đáng giá để hắn tham khảo.

“Đã biết, đại nhân, nô tỳ chắc chắn sẽ nhớ kỹ trong lòng.” Yêu Nguyệt nhẹ giọng đáp lại.

Nàng có thể nhìn ra Lục Khiêm rất coi trong môn khẩu quyết này.

Mặc dù không biết học rồi sẽ thế nào, nhưng học thuộc lòng sẽ được đại nhân thưởng thức.

Yêu Nguyệt biết rõ trong lòng, sở dĩ mấy người ngoài kia kính cẩn bản thân là vì thân phận của đại nhân.

Nếu muốn hưởng thụ cảm giác được mọi người vây quanh thì chỉ có cách kiên quyết không rời khỏi người Lục Khiêm, một khi bị lạnh nhạt thì e rằng sắc mặt đám người ngoài kia sẽ không còn như vậy.

Lục Khiêm không hay biết những tính toán nhỏ trong lòng Yêu Nguyệt, nhưng nếu biết rồi hắn cũng sẽ không bận tâm.

Đi đến đầu xe ngựa, Hắc Ưng nắm dây cương nhìn về phía trước, thấy Lục Khiêm bước đến đây hơi cúi người hành lễ.

“Ngươi có rất nhiều nhân mạch ở Thông Tuyền thành này sao?”

“Đúng vậy, tiểu nhân được huynh đệ giang hồ mệnh danh Lãnh Huyết Thập Tam Ưng, tung hoành hắc bạch lưỡng đạo. Trước kia ở Thông Tuyền thành còn có một đối thủ sống còn, hiện giờ thì hắn đã chết.”

Mặc dù sơn trại của Hắc Ưng nằm ngoài thành nhưng tung hoành mười mấy năm, nếu không phải trong thành còn có vài thế lực thì sơn trại đã sớm bị người san bằng.

“Ở Thông Tuyền thành từng nghe qua truyền thuyết về kỳ nhân dị sĩ không?”

“Vậy thì chưa nghe qua, tương truyền Bách Bộ phi kiếm của Chu gia chính là truyền thừa của thần tiên. Chu gia tìm

tiên đã được mấy đời người, nhưng vẫn vô duyên với tiên môn.”

Nói đến đây Hắc Ưng cảm thấy mình rất may mắn.

Tiên duyên mà người khác tìm mấy đời lại ở ngay trước mặt mình.

Thành toàn một lần cuối cùng(1)

“Được, ta cho ngươi thời gian ba tháng để thống nhất hắc bạch lưỡng đạo ở Thông Tuyền.”

Vẻ mặt Hắc Ưng lộ ra một tia khó khăn, nói: “Đại nhân, chỉ dựa vào mình ta thì hơi khó, Thông Tuyền cũng có vài cao thủ không thua kém gì ta.”

Lục Khiêm lấy ra từ trong túi bố Hồ Thiên vài bọc thuốc và hai người giấy.

“Đây là Hỏa Lôi dược và người giấy, lát nữa sẽ dạy ngươi cách dùng, nếu gặp phải cường địch thì giết bằng thứ này.”

Hắc Ưng nhìn loại thủ đoạn đặc biệt này, trong lòng yên tâm không ít, vội vàng quỳ gối xuống: “Có tiên thuật của lão gia giúp đỡ, một mình tại hạ trong vòng một tháng sẽ nhét được Thông Tuyền thành vào trong túi.”

Rất nhanh xe ngựa chạy đến Thông Tuyền thành.

Thông Tuyền thành không phồn hoa bằng Hoàng Long thành, nhân khẩu khoảng chừng hai mươi mấy vạn, cũng được xây dựng bên bờ sông, tràn ngập sương khói mênh mông mang đậm phong tình của Giang Nam.

Lục Khiêm ở trong khách điếm được hai ngày.

Trong hai ngày này, Hắc Ưng đặt mua được vườn tược, đất ruộng và một vài nô bộc.

Xe ngựa dừng lại ở trước mặt một tòa nhà lớn.

Bước qua đại môn màu đỏ thẫm, phía trước là một vườn nhỏ đẹp tinh xảo cùng với hồ nước nhỏ, giữa hồ còn có một cái đình.

Phía sau hành lang trập trùng, đập vào mắt là dãy nhà trải dài miên man.

Thanh đường nhà ngói, lâu các chen chúc.

Chỉ riêng một tòa dinh thự này đã có giá trị không nhỏ rồi.

Thành chủ ban đầu đã chết, người của Hắc Ưng nâng đỡ thành chủ mới lên chức, thế nên mới hiến nhà cũ của Chu gia cho Hắc Ưng coi như báo đáp.

Trong phòng tắm, sân sau.

Lục Khiêm ngâm mình trong bồn tắm nóng ấm, hơi nước lượn lờ trong đôi mắt khép hờ, an thần tĩnh dưỡng.

Phía sau Tập Nguyệt mặc váy lụa đơn bạc, mơ hồ nhìn thấy dáng dấp lung linh trắng nõn, lộ ra hai chân thon dài trắng mịn, đang kỳ lưng cho Lục Khiêm.

Tâm trí Lục Khiêm đang phiêu đãng bên trong Thức Hải.

Thái Âm Thải Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (đại thành: 143/8000)

Tam Tạng Thanh Tâm chú (đại thành: 50/150)

Ký Thần thuật (đại thành: 75/500)

Trung Phẩm Luyện Dược thuật (tiểu thành 1321/2000)

Bố Vân Đoạn Nghê Chương (nhập môn: 10/200)

Hiện giờ đang có tổng cộng năm môn pháp thuật chưa viên mãn.

Nếu như chiếu cố đến toàn bộ thì trong thời gian hai năm ngắn ngủi chắc chắn không luyện ra gì.

Bố Vân Đoạn Nghê Chương là pháp thuật sát phạt mới, chí ít phải tu luyện đến đại thành.

Tu luyện đến đại thành thì mới có thể hô mưa gọi gió, điều khiển khí trời trong phạm vi mấy trăm trượng, cũng có thể phòng ngự tự thân, công kích kẻ địch.

Ký Thần thuật cũng không thể để thụt lùi, Ký Thần thuật đại thành có thể điều khiển ba người giấy cùng một lúc.

Người giấy có thể điều chế dược, đồng thời tu luyện một vài tiểu pháp thuật giúp hắn.

Mặc dù tu luyện kém xa chân thân tu luyện nhưng chí ít vẫn có thể giúp bản thân được thoải mái một chút thời gian.

Xác định rõ con đường quy hoạch sau này xong, Lục Khiêm bước ra khỏi bồn tắm.

Tập Nguyệt đỏ bừng khuôn mặt nhỏ, lau khô nước trên người Lục Khiêm, giúp hắn mặc xiêm y cùng đạo bào.

Lục Khiêm rất hứng thú nhìn dáng vẻ thiếu nữ thẹn thùng, hỏi: "Khẩu quyết đã học thuộc ra sao?"

"Đã thuộc lòng khẩu quyết, đồ án ngoại công vẫn chưa nhỡ kỹ." Tập Nguyệt nâng khăn mặt, cúi đầu nói.

Tập Nguyệt từ nhỏ đến lớn đều rất thông minh, đọc sách còn nhiều hơn tỷ tỷ Yêu Nguyệt.

Kết hợp với điển cố trong cổ thư, hiểu rõ khẩu quyết cùng đồ án của môn công pháp này mang hàm nghĩa gì.

"Thật sao?" Lục Khiêm nhìn Tập Nguyệt một cái thật sâu, nói: "Cô ra ngoài trước đi."

"Vâng."

…

…

Dược sơn.

Trong rừng hoa đào, Lý Độ vẫn uống rượu một mình như mọi ngày.

Lúc này, một trận âm phong thổi đến.

Hoa đào đỏ hồng biến thành một màu đen u ám.

"Bước ra đi!"

Lý Độ ném chén rượu xuống, nhìn rừng hoa đào.

Một nữ tử mặc quần áo đen bước ra từ trong sương đen, trâm cài tóc vén lên thật cao, cần cổ thon dài trắng như tuyết, yên khói như nước, mặt mày mang theo ý xuân, xinh đẹp không nói nên lời.

Trông thấy nữ tử này, Lý Độ bình tĩnh nói: "Hóa ra là Điện chủ đại nhân."

"Lý lang, không cần phải xa cách như vậy, trước đây chàng đều gọi ta là Như Ý."

Nữ tử trước mặt là đạo lữ trước đây của Lý Độ.

Hiện giờ một người già nua, một người tuổi trẻ mỹ lệ, thoạt nhìn giống như ông cháu.

Dù người khác có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng hai người trước kia còn là thanh mai trúc mã, là đạo lữ cùng nhau lớn lên.

"Điện chủ đại nhân chớ nói đùa, nếu không có chuyện gì thì mời về cho, lão phu còn có chuyện phải làm."

Trông thấy Lý Độ như vậy, sắc mặt Liễu Như Ý cũng lạnh xuống: "Chuyện trước kia chớ trách ta, ta có ý chí hướng đạo kiên định, không ai có thể ngăn cản."

"Vậy ngươi tới đây làm gì? Khoe khoang sao?" Lý Độ hỏi ngược lại.

“Không phải, ngươi cũng biết mọi người ngầm gọi ta là ngũ chúa yếu nhất, chỉ có đạo hạnh Dưỡng Thần hậu kỳ.”

“Hơn nữa, ta tu luyện Đạo Tâm Ma Liên.”

Thành toàn một lần cuối cùng(2)

Đạo Tâm Ma Liên là một môn tâm ma chi pháp.

Cấy ma chủng vào trong lòng người khác, ma nhiễm thành công có thể nâng cao tu vi của bản thân.

Liễu Như Ý nhìn Lý Độ: "Bây giờ ta đã tìm được nguyên nhân nhiều năm qua không thể tiến vào đạo cơ. Chuyện năm đó ta bề ngoài không chút bận tâm nhưng kỳ thực trong lòng vẫn rất hổ thẹn. Ngươi rất tốt với ta, quan tâm chu đáo đến ta, chúng ta năm đó là thật lòng tương ái. Bây giờ đã trở thành khúc mắc, đuổi không đi được ma chướng."

Liễu Như Ý chậm rãi bước đến, một đóa hoa sen màu đen nở rộ trong lòng bàn tay của nàng.

"Ta nghĩ… Chỉ cần ma nhiễm ngươi thì tâm ma sẽ tản đi, mới có cơ hội tiến vào Đạo Cơ. Lý lang, có thể thành toàn cho ta một lần cuối cùng không?"

Hoa sen đen nở rộ, trực tiếp thôn phệ Lý Độ.

Tu vi của Lý Độ chỉ là Luyện Khí hậu kỳ đương nhiên không thể ngăn chặn thủ đoạn của Liễu Như Ý.

Vừa lộ mặt thì đã rơi vào trong cái bẫy của người ta.

Ma chủng hoa sen đen như mực vẫn chưa hoàn toàn nở rộ.

Lý Độ ở trong ma chủng, vẻ mặt lãnh cảm không rõ vui buồn.

Mặc cho ảo giác bên ngoài quấy nhiễu như nào, bản thân ta thản nhiên bất động.

“Hửm” Liễu Như Ý hơi nhíu mày, trong lòng có chút kinh ngạc.

Ma chủng hoa sen nở ra không có nghĩa là đạo hạnh của bản thân cao thâm hơn người khác thì có thể khiến hoa sen thành công kết thành hoa sen đen trong đạo tâm. Mà là trong lòng đối phương xuất hiện điểm sơ hở, ma chủng thừa cơ hội chui vào, hấp thụ đạo tâm mà lớn lên.

Liễu Như Ý nói những lời đó là vì muốn cố ý kích thích Lý Độ, khiến trong lòng ông ta xuất hiện điểm sơ hở.

Không ngờ đạo tâm của người này vậy mà lại kiên định đến thế.

“Ta ngược lại muốn xem ngươi có thể kéo dài được tới khi nào.” Trong mắt Liễu Như Ý vụt qua một tia sắc lạnh.

Lần này muốn đột phá tới cảnh giới Đạo Cơ, không thể thiếu Lý Độ được.

Cho dù đổi lại mười người, trăm người, nghìn người; cũng không bằng một mình Lý Độ.

Chuyện năm đó đã qua trăm năm, nhưng trong lòng Liễu Như Y vẫn để lại ấn tượng sâu sắc.

Hai người là thanh mai trúc mã, bạn nối khố, là thần tiên quyến lữ trong mắt người đời.

Sau khi nhập môn, Lý Độ cũng dìu dắt từng li từng tí với nàng.

Chuyện xảy ra sau đó, Liễu Như Ý tự cho rằng mình làm không sai.

Lý Độ ảnh hưởng rất lớn với nàng, có thể nói không có Lý Độ thì không có nàng.

Nàng chỉ là nắm chắc cơ hội thành đạo, đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Nếu không cả đời chỉ có thể sống dưới cái bóng cao lớn của Lý Độ.

…

Trong phủ đệ.

Trước mặt một Linh điền, đạo sĩ ngồi khoanh chân.

Ngư Long vui vẻ chơi ở khoảng đất trước mặt.

Lục Khiêm nhắm chặt hai mắt, nghĩ tới Giao Phục Hoàng Tuyền đồ, giả tưởng mình hóa thân thành một con Giao Long.

Bay lượn khắp thiên địa, hấp thụ nguyên khí, cướp đoạt tinh hoa của vạn vật.

Lúc đó, Lục Khiêm dường như thật sự trở thành một con Ngư Long.

Trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ không có Chân Thủy ngưng sát, sau Luyện Khí đại thành, chân khí đã hoàn toàn hóa thành Âm Quỳ Chân Thủy.

Sau khi tiến vào trạng thái, tốc độ vận chuyển Chân Thủy tăng nhanh vài phần.

Từng tia sương đen đang quấn quanh người, trong không khí tản mạn ra hơi nước.

Âm khí hơi nước vờn quanh, thân ảnh đạo sĩ mờ mờ ảo ảo, giống như Giao Long đi giữa mây gió.

Một lúc sau, Lục Khiêm từ từ mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia ánh sáng màu vàng kim.

Nội tâm hắn bỗng nổi lên một cỗ dục vọng tham lam cướp đoạt của Long tính.

Mặc niệm Tam Tạng Thanh Tâm chú mới áp chế được Long tính trong lòng.

“Phù! Long tính khó bỏ, về sau Luyện Thể thành công cũng sẽ chịu sự ảnh hưởng này, vẫn là may mắn khi có Thanh Tâm chú.” Trong lòng Lục Khiêm nghĩ.

Trải qua nhiều ngày tu luyện, Tam Tạng Thanh Tâm chú đã sắp viên mãn. Cho nên sử dụng thuần thục, một ý nghĩ đã khiến bản thân tiến vào cảnh giới không hề bận tâm.

Sau khi ngồi thiền luyện khí xong, tiếp theo là luyện đan.

Đan phòng.

Trong phòng đặt một lô đỉnh hai tai ba chân cỡ lớn.

Bên cạnh để lung tung các hộp, chiếc hộp im lìm, hơi hơi rỉ ra một chút mùi thuốc.

Lục Khiêm ngồi trước đan đỉnh. Sau khi thổ nạp một hồi thì bỗng mở hai mắt ra.

Trong tay hắn vẽ phù chú, một tia sáng yếu ớt lóe lên một cái rồi biến mất, phù chú đánh vào bên trên đan đỉnh.

Vù!

U Minh Chân hỏa màu trắng thuần đang ầm ầm thiêu đốt.

Nhiệt độ xung quanh tăng lên mấy chục độ, không khí có hơi vặn vẹo.

Sau đó từ trong túi Hồ Thiên biến ra pháp kiếm chế tạo từ gỗ táo, treo lơ lửng phía trên đan đỉnh trước.

“Ngoại Đan Hoàng Bạch thuật” viết: Tà khí tiến vào, thuốc không thể thành.

Cho nên thời điểm mở lò luyện đan buộc phải đốt phù lục, treo bảo kiếm, ngăn chặn ngoại tà.

“Thời cơ đã đến!”

Kim Sa Hoàng Nha Hợp Thai quy tề pháp

Đợi tới khi độ lửa vừa đủ, Lục Kiếm phất tay áo một cái, mấy chiếc hộp mở ra, dược liệu bay lên rồi chui vào trong đan đỉnh.

Ba lạng Tỳ Sương, một giọt nước mắt quỷ, hai giọt máu Linh hồ, một đóa hoa đào mặt người, một lạng Tử Hà Sa.

Dược liệu vào trong lô bị U Minh Chân hỏa thiêu đốt.

Tiếng kêu thảm thiết của vô số oan hồn truyền ra, khí màu xanh hợp thành một mặt người méo mó, lao thẳng về phía âm hồn.

Bụp!

Bảo kiếm trên đan đỉnh hiện lên ánh sáng đỏ, chém tan mặt quỷ méo mó.

Độ lửa đủ, ở trong đỉnh biến thành chất lỏng vẩn đục.

Những thứ này chỉ là dược liệu phụ trợ, bây giờ mới là bước quan trọng.

Tay áo bào lần nữa phất lên.

Chì màu trắng, thủy ngân màu bạc từ trong hộp bay ra, chui vào trong đan đỉnh.

Vàng bạc, chì thủy ngân, đá ngọc, đồng thiếc… ở trong con đường luyện đan được coi là tinh hoa của thiên địa, vật hình thành từ sự hội tụ Âm Dương.

Vì "chất thì ương ngạnh, tính thì cô đọng".

Cho nên cần dùng độ lửa, thuốc phụ trợ để bào mòn tính ương ngạnh, mới có thể luyện ra tinh hoa.

Rất khó để nắm giữ được độ lửa và tinh luyện dược liệu trong lúc Luyện Đan, nhiều thêm một phần bớt đi một tí cũng sẽ gây ra thay đổi khôn lường, cho nên Luyện Đan khó hơn chế dược gấp mười lần.

Lục Khiêm bây giờ không luyện đan, chỉ là tinh luyện hai vị dược liệu của Huyết Ấn Đạo binh đan: Hoàng Đan và Hồ Phấn.

"Ngoại Đan Hoàng Bạch thuật" viết: nung chảy chì là Hoàng Đan, luyện thủy ngân là Hồ Phấn; buộc phải dùng Kim Sa Hoàng Nha Hợp Thai quy tề thủ pháp để luyện chế.

Dược liệu và thủ pháp Lục Khiêm vừa dùng, và việc khống chế thời gian độ lửa chính là thủ pháp này.

Sau đó đậy lắp lại, ngồi ở trước đan đỉnh khống chế độ lửa.

Ánh sáng chập chờn chiếu qua gương mặt trầm tĩnh không rõ biểu cảm.

Một lúc sau, trong đan đỉnh bốc ra khói đen, một mùi hôi thối khó ngửi truyền ra.

Lông mày của Lục Khiêm hơi nhíu lại, mở nắp.

Bên trong là một nhúm mạt phấn đen xì, bên trong trộn lẫn chút bột vàng và bột đỏ.

Lục Khiêm lấy hai bột đỏ vàng ra.

"Tám lạng mới ra nửa chỉ, độ thành thạo vẫn là quá thấp, xem như luyện tay vậy."

Trong thức hải, khắc độ của Ngoại Đan Hoàng Bạch thuật trên gương vàng lại sáng lên một khắc độ.

Ngoại Đan Hoàng Bạch thuật (nhập môn: 15/100)

“Giới hạn của Ngoại Đan Hoàng Bạch thuật quá thấp, nhập môn chắc chỉ có thể tinh luyện dược liệu, ít nhất phải tiểu thành đại thành mới có thể luyện chế sơ bộ đan dược.” Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Số lượng ít thứ nhất là do độ thành thạo thấp, thứ hai là do tu vi bình thường, khống chế độ lửa không ổn định không nhanh chóng.

Cũng chính là vấn đề của nội công và tay nghề.

“Nơi này không có động phủ, nếu “Âm Dương Hợp Khí Thải Chân Thủy” của ta mà được thực hiện, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn trong động phủ một chút.”

Ánh mắt của Lục Khiêm lóe lên, bất tri bất giác màn đêm đã buông xuống.

…

Lục Khiêm đứng ở trước gương đồng cao bằng một người.

Hai tỷ muội đằng sau đang chỉnh đạo bào cho Lục Khiêm, khoác lên áo choàng hắc bào.

Trong gương, là một nam tử hai mươi tuổi, sắc mặt trắng bệch, mắt đen xì, cả người tỏa ra khí u ám.

Lục Khiêm nhìn Yêu Nguyệt nói: “Người ta kêu Hắc Ưng sắp xếp đưa tới chưa?”

“Người ngày mai có thể đưa tới tầng hầm.”

Yêu Nguyệt cúi đầu khẽ nói.

Bởi vì là ở trong phòng, không có ăn mặc trang trọng nặng nề.

Dưới lớp vải sa màu trắng thấp thoáng có thể nhìn thấy cơ thể trắng nõn.

“Âm Dương Hợp Khí Thiên đọc hiểu hết chưa?” Tay của Lục Khiêm để trên gương mặt mát lạnh của Yêu Nguyệt.

“Nô tỳ đọc thuộc hết rồi.” Yêu Nguyệt dường như biết vận mệnh sau này của mình, xấu hổ cúi đầu.

“Tập Nguyệt thì sao?”

“Ta… còn chút xíu nữa.”

Cánh môi của Tập Nguyệt mở khẽ, vừa muốn nói gì đó, ánh mắt chạm vào ánh mắt của Yêu Nguyệt, phát hiện thần sắc của tỷ tỷ mang theo một chút ý lạnh và cảnh cáo, vì vậy vội vàng sửa lời.

“Lão gia, Tập Nguyệt từ nhỏ thì đã không phải là kiểu thích học, nô tỳ trở về nhất định sẽ đốc thúc muội ấy.” Yêu Nguyệt che miệng khẽ cười nói.

Tập Nguyệt cúi thấp đầu, không dám phản bác.

Từ bé đến lớn, tất cả mọi chuyện đều buộc phải là tỷ tỷ trước, sau đó mới tới Tập Nguyệt.

Người khác đều khen tỷ tỷ thông minh, cho dù Tập Nguyệt mới là người thông minh nhất.

Ở phương diện học tập Tập Nguyệt có khả năng nhìn qua sẽ không quên, thật ra nàng đã đọc thuộc từ lâu rồi.

“Ha ha! Không vội!” Lục Khiêm bỗng mỉm cười, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Yêu Nguyệt bước chân nhẹ nhàng, tà váy bay bay, dưới phông nền sắc đỏ, cơ thể trắng trẻo như vầng trăng.

“Đọc thầm khẩu quyết! Trông coi cẩn thận Linh đài.”

Lục Khiêm không có kêu Tập Nguyệt tránh đi mà đi tới trước mặt Yêu Nguyệt, khẽ nói.

Ánh mắt của hắn trong trẻo sáng ngời, muốn mà không muốn, người động mà tâm không động, đây là trạng thái tốt nhất khi tu luyện thuật này.

“Dạ!” Yêu Nguyệt cúi đầu, nhắm chặt hai mắt.

Thải Chân Thủy(1)

*thải: khai thác, thu thập

Đêm khuya, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, dưới ánh nến lay động.

Cái gì là Âm Dương Hợp Khí chi đạo?

Hoài Nam Tử tiên nhân viết:

Ba xe của Kim Mãn đoạt lấy thánh cơ, mở ra chín khiếu vượt Tào Khê. Vận chuyển xa xôi đến đỉnh Côn Luân, vạn đạo ánh sáng chiếu Tử Vi.

Ba xe chở bảo vật lên Côn Luân, gặp muôn vàn trắc trở. Sấm sét rền vang long hổ đấu, chịu đựng cam khổ xoay càn khôn.

Việc đã xong, thu công.

Lục Khiêm nhắm chặt hai mắt, cảm nhận chút Âm Quỳ Chân Thủy mạnh mẽ trong cơ thể, trong lòng thầm nói vẫn là Thải Chân Thủy chi pháp này quả nhiên hữu hiệu.

Vận công một đêm làm cho khắc độ tăng lên ba vạch, gấp đôi lúc trước.

Sáng trưa vận công bình thường, tổng cộng hai khắc độ; buổi tối Thải Chân Thủy, ba khắc độ.

Một ngày có thể tăng năm khắc độ, như này nhanh hơn tu hành ở trong động phủ một chút.

Số lần Thải Chân Thủy không thể nhiều.

Âm Dương Hợp Khí chi đạo không phải là kiểu thải âm bổ dương bình thường cướp đoạt.

Cái gọi là Âm Dương Hợp Khí nhất định phải là chuyện có lợi cho cả hai bên.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm mở mắt ra, nói với Tập Nguyệt cả đêm không dám ngủ: "Ngươi hầu hạ Yêu Nguyệt đi nghỉ ngơi trước, sau đó ngươi quay về từ từ cảm ngộ, sau khi có được Khí cảm thì nói với ta."

Câu phía sau là nói với Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt khoác áo choàng rộng, đôi chân trắng như tuyết, chầm chậm cúi người với Lục Khiêm, nói: "Đa tạ lão gia."

Đi ra khỏi cửa, trong lòng Yêu Nguyệt vui mừng khôn xiết.

Nàng rất tâm kế thủ đoạn, Tập Nguyệt là người đầu tiên học thuộc, nhưng không cho Tập Nguyệt nói với lão gia.

Tập Nguyệt rất có thể có được nhiều sự sủng ái của lão gia hơn, địa vị của nàng e rằng sẽ gặp nguy cơ, cũng không thể tiếp tục hưởng thụ được cảm giác chúng tinh phủng nguyệt nữa.

Vì thế nàng ta mới giở một chút tâm cơ như vậy.

Hiện nay có được cơ hội tu luyện, nàng cũng muốn trở thành người tu hành cao cao tại thượng.

Yêu Nguyệt giỏi nắm bắt cơ hội, biết Lục Khiêm mới là chỗ dựa duy nhất của mình, cho nên mới không tiếc thủ đoạn lấy lòng.

"Tham kiến hai vị tiểu thư."

Lúc này, một chiếc xe ngựa đi tới.

Trong xe ngựa truyền ra tiếng xiềng xích va chạm leng keng, thấp thoáng mùi máu tanh, còn có tiếng rên rỉ của con người.

Hắc Ưng ở trên xe ngựa chắp tay chào hai người.

“Chào Hắc Ưng thủ lĩnh.” Tập Nguyệt vội đáp lễ.

Yêu Nguyệt liếc nhìn Hắc Ưng, đi thẳng về phía hậu viện.

“Xin lỗi, Hắc Ưng đại ca, tỷ tỷ dạo gần đây cơ thể có hơi không thoải mái.” Tập Nguyệt nói.

Hắc Ưng thấy vậy thì không để tâm, dù sao cũng là người bên cạnh Lục lão gia, cho dù người ta tát hắn ta hai cái, hắn ta cũng phải nhịn.

Xe ngựa đi tới hậu viện, trước mặt là một căn phòng tối tăm, ban ngày cũng phải thắp nến.

Có mười mấy hán tử đeo xiềng xích bước xuống từ xe ngựa, vóc người cao to, trên người mang thương tích, mặt mày rệu rã.

Đi vào tầng hầm trong căn phòng, bên trong đốt đuốc.

Hai bên là những chiếc lồng sắt, ở giữa là một thạch đài lớn.

Có một đạo sĩ áo đen đứng trước thạch đài.

Hơn nửa cơ thể của đạo sĩ ẩn trong bóng tối, ngũ quan như ẩn như hiện, có hai người giấy mặt mày trắng bệch đứng bên cạnh, ở trong bóng tối có vẻ như vô cùng khủng khiếp.

Nhịp tim của Hắc Ưng chợt đập mạnh, hắn ta từng thấy thủ đoạn khủng khiếp của chỉ nhân, cao thủ võ lâm bị giết giống như con gà con vậy.

“Lão gia, người đưa tới rồi. Những người này đều là kẻ mạnh chặn đường cướp của trên núi, giết người như ngóe, không có việc xấu nào không làm.”

“Ừm, đưa hai người tới đây.”

“Vâng!”

Hắc Ưng từ trong lồng giam lôi hai đại hán ra.

“Đại nhân, tha mạng, ta không dám nữa.” Tù nhân đó dường như dự cảm được vận mệnh của mình, điên cuồng giãy dụa cầu xin, tay của Hắc Ưng thì giống như gông sắt, không giãy ra được.

Dựa theo chỉ thị của Lục Khiêm, cố định tay chân của một tên cướp nằm trên thạch đài.

Lúc này, Lục Khiêm biến ra một con thanh đao trắng bóc tái nhợt.

Toàn thân thanh đao này như được đúc thành từ xương trắng, bên trên bao phủ bởi những vết nứt như mạng nhện.

Hắc Ưng nhìn thấy thanh đao này, lập tức cảm thấy một luồng sát khí bắn thẳng vào mi tâm, giống như đang ở trong chiến trường cổ thi thể la liệt.

Sau khi hắn lấy lại tinh thần thì sau lưng sớm đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Một màn tiếp theo đã dọa hắn ta tới mức suýt chút nữa ngã nhào trên đất.

Chỉ thấy Lục Khiêm cho tên cướp dùng một ít thuốc bột.

Sau đó rút đao nhỏ, cắt vào phần gáy của tên cướp.

“Á!!!” Tên cướp lớn tiếng kêu lên, âm thanh bén nhọn khiến người ta không rét mà run.

Sau đó, Lục Khiêm đâm ma đao màu trắng vào xương sống cổ của tên cướp.

Thải Chân Thủy(2)

Sau khi ma đao và xương cổ va chạm thì phát ra âm thanh ‘rắc rắc’ khiến người ta ê răng, khắp đài đều là màu tươi chảy xuống.

Ma đao sau khi đâm vào xương sống cổ, tên cướp trở nên yên tĩnh, hai mắt vô hồn.

“Á!” Những tên cướp khác nhìn thấy một màn này, phần lớn đều bị dọa tới ngất đi, không khí tản mạn một mùi hôi thối.

Sau đó, Lục Khiêm lấy ra một bộ Ngư Lân giáp màu lục, khoác lên người một tên tù nhân khác.

Ngư Lân giáp nhúc nhích giống như vật giống, ghim vào trong da thịt của tên cướp.

Tiếng kêu thảm thiết của tên cướp giống như bị lăng trì, khiến người ta rùng mình.

Bọn cướp đều bị dọa ngất đi rồi.

Cảnh tượng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng hút máu ừng ực ừng ực của hai món pháp khí.

Cơ thể và làn da của tên cướp dần trở nên nhão nhoét.

“Quá máu me.” Trong lòng Hắc Ưng hét lên, cho dù hắn ta giết người như ngóe, cũng chưa từng thấy cảnh tượng máu tanh khủng khiếp như này.

Hắn ta rất không ổn, miễn cưỡng chống đỡ mới có thể không ngã xuống.

“Còn có việc gì không?” Lục Khiêm bình tĩnh quay đầu nhìn sang Hắc Ưng.

“Không… thuộc hạ lui ra trước.”

“Tiếp tục đưa người lại đây, càng nhiều càng tốt, năm sáu trăm người cũng vẫn còn ít.”

“Vâng!”

Vừa nghĩ tới vận mệnh tiếp theo của những người này, Hắc Ưng bỗng cảm thấy nơi này thật u ám lạnh lẽo, có chút gió lạnh thổi qua.

Sau khi Hắc Ưng rời đi, Lục Khiêm lau sạch máu trên tay.

Hắn không có tu luyện thủ pháp Luyện Khí, trước tiên học Khí Nộ Huyết Luyện Chi Thuật.

Trước cứ khôi phục pháp khí đã rồi tính tiếp.

Chỗ cường đại của hai pháp khí này hắn đã đích thân trải nghiệm, Thất Sát Âm Phù kiếm mãn cấp cũng không thể đánh lại, nếu không phải là cuối cùng làm cho Âm Phù kiếm tự bạo, sợ rằng thật sự phải chết ở đó rồi.

Chớ xem thường anh hùng trong thiên hạ.

Tiếp theo vừa học Luyện Đan, vừa tu tiên, chuẩn bị công pháp Luyện Thể.

Thời gian dần trôi, Lục Khiêm càng cảm thấy nguy hiểm đang tới gần, Lý Độ kia thật sự là một cái tai họa ngầm.

Hơn nữa, khi giết Lý Lâm, vậy mà lại để lại sơ hở.

Vì để trốn tránh Âm hỏa của Lý Minh U, lúc đó hắn đã dùng Âm Quỳ Chân Thủy.

Tuy nói trong Đạo quan có rất nhiều người tu luyện Âm Quỳ Chân Thủy, nhưng người hiềm nghi lớn nhất đoán chắn chính là hắn rồi.

Thời gian nửa năm thoáng chốc trôi qua.

Nửa năm này, ban ngày Luyện Đan, chế dược, tu khí, nuôi Ngư Long.

Buổi tối Luyện Khí Thải Chân Thủy, sau khi thu nhận Tập Nguyệt thì cùng song tu với hai tỷ muội.

Tốc độ tu luyện đẩy nhanh hơn, mỗi ngày đạt tới sáu khắc độ.

…

Tầng hầm.

Ánh đèn leo lắt, không khí ẩm ướt.

Tay Lục Khiêm cầm một viên kim đan cỡ ngón cái, tỏa ra ánh sáng kim loại, nhét vào miệng một tên cướp.

Gương mặt của tên cướp bỗng đỏ bừng, cả người giống như con tôm bị luộc chín bốc ra một luồng khí nóng.

Cơ thể mọc ra lân phiến bích lục, răng nanh sắc nhọn, mắt sắc như báo, vậy mà là một gương mặt của con báo, móng vuốt sắc bén như móng vuốt chim ưng, vừa giống người lại vừa giống yêu.

Đây là huyết mạch Bích Lân Báo.

Bụp!”

“Yêu đạo, chết cho lão tử!”

Tên cướp giằng đứt khóa sắt, ánh mắt ác độc, móng vuốt chộp về phía đầu của Lục Khiêm, tốc độ nhanh như tia điện.

Hằng Nga nên hối hận khi trộm Linh dược(1)

Nửa năm này, rất nhiều chuyện nàng ta đều chủ động đi quản, giống như rất hưởng thụ loại cảm giác trên người khác như này.

Đồng thời nàng rất thông minh, biết tất cả đều bắt nguồn từ Lục Khiêm, vậy nên rất cung kính hầu hạ Lục Khiêm.

Nhưng có điều lại làm hơi quá mức.

Ngay cả muội muội ruột của mình cũng gạt bỏ, vì quyền lực và sức mạnh, không ngại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Lục Khiêm lắc đầu, ghi chép kinh nghiệm lần này ở trong một quyển sách.

"Huyết Ấn Đạo binh đan với dược liệu chính là 'Xích Long Câu Huyết' 'Bích Lân Báo' 'Linh Hồ Huyết' có tỷ lệ thành công thấp, tám thành còn chưa hấp thụ thì đã sụp đổ huyết mạch mà chết, phần nhỏ hấp thụ thành công thì sẽ phát điên."

" 'Yêu Ưng Đầu Người', 'Hắc Giáp Thủy Mãng' thích hợp làm nguyên liệu của Huyết Ấn Đạo binh."

"Luyện Thể cũng trên cơ sở lý thuyết như vậy, nếu tâm trí không kiên định, rất dễ bị huyết mạch ảnh hưởng, thậm chí thú hóa."

Lục Khiêm ghi lại các loại cảm ngộ của hắn lên giấy.

Ba người giấy bên cạnh một người tinh luyện Hoàng Đan Hồ Hồng Phấn, một người trông độ lửa, người còn lại sắp xếp dược liệu.

Lục Khiêm thỉnh thoảng sẽ chú ý bước quan trọng.

Tuy nửa năm này không luyện thành công một tên Đạo binh nào, nhưng sự lý giải về huyết mạch đã không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh.

Nhìn gương vàng thần bí trong não hải, một dòng thông tin hiện ra.

Thái Âm Thải Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (đại thành: 1339/8000)

Bố Vân Đoạn Nghệ chương (tiểu thành: 89/500)

Ngoại Đan Hoàng Bạch thuật (đại thành: 500/500)

Ký Thần thuật (đại thành: 500/500) (tiểu thành có thể khống chế hai cái, đại thành khống chế ba)

Tam Tạng Thanh Tâm chú (đại thành: 150/150)

Đây chính là thành quả tu luyện trong thời gian nửa năm qua của hắn.

Con đường Luyện Đan thật sự bác đại tinh thâm, sau khi Ngoại Đan Hoàng Bạch thuật đại thành mới luyện chế ra được Kim đan hoàn chỉnh.

May mắn Ký Thần thuật đại thành, có thể dễ dàng khống chế ba người giấy, nếu không nửa năm này chỉ có thể chăm chú luyện đan rồi.

Tiếp theo thì có thể tính tới chuyện luyện thể.

Luyện thể đối với Lục Khiêm mà nói là rất quan trọng.

Thông U Quan cần phải lập huyết thệ trung thành với Đạo quán.

Nếu không muốn bị người khác khống chế, vậy thì chỉ có thể đi đường vòng, ra tay từ phương diện luyện thể.

“Nhưng luyện thể lại dễ bị huyết mạch ảnh hưởng, thậm chí hóa thú.” Ánh mắt của Lục Khiêm lóe lên.

Nhưng hiện tại hắn cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Dẫn huyết nhập thể bước đầu của luyện thể tương đương với Luyện Khí kỳ, huyết hóa quanh thân sau đó tương đương với Dưỡng Thần kỳ.

Không ngừng tịnh hóa huyết mạch, hướng tới tầng cao hơn, cần gì phải chịu cảnh bị người khác kìm hãm như vậy.

Ngư Long sắp trưởng thành, hai món pháp khí sắp viên mãn, đợi ta luyện được Huyết Ấn Đạo binh, lập tức bế quan Luyện Thể hóa long.”

Lục Khiêm đứng dậy, nhìn đám mây phía xa.

Vùng đất sơn mạch rộng lớn dường như hình thành một tấm lưới sắt, đang bao trùm về phía hắn.

…

Hôm sau, trong phủ đệ.

Trên chiếc giường đỏ chạm trổ, Tập Nguyệt đắp kín chăn, lộ ra cánh tay trắng nõn và bờ vai mịn màng, làn da ướt đẫm mồ hôi, lúc này nàng đang ngủ say.

Bỗng nhiên, nam tử bên cạnh lật người ngồi dậy, đánh thức nữ tử bên cạnh.

“Lão gia, người tỉnh rồi sao?”

Tập Nguyệt ngái ngủ dụi mắt, muốn dậy mặc quần áo cho Lục Khiêm.

“Không cần, ngươi cứ nghỉ ngơi đi.”

Lục Khiêm khẽ mỉm cười, lấy ra túi vải ở đầu giường, từ bên trong lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Mở chiếc hộp ra, bên trong có chứa viên đan dược màu đỏ.

“Ngươi chắc cảm ứng được Khí cảm rồi, viên đan dược này ngươi cầm lấy trước, dùng nó để điều dưỡng cơ thể.”

Nói xong thì đưa đan dược cho Tập Nguyệt, Yêu Nguyệt đang đi vào nhìn thấy một màn này, trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ.

“Tại sao lại là Tập Nguyệt, Tập Nguyệt! Ngươi rốt cuộc giấu ta đã làm cái gì?”

Nàng không dám oán trách Lục Khiêm, đổ tất cả mọi tội lỗi lên người Tập Nguyệt.

Buổi trưa, Yêu Nguyệt đến lục lọi ngăn tủ trong phòng Tập Nguyệt, cuối cùng cũng tìm được chiếc hộp nhỏ.

Bên trong là một viên đan dược màu đỏ sẫm, tỏa ra một loại dị hương kỳ lạ.

Trong lòng Yêu Nguyệt dấy lên lòng tham.

Đồ của Tập Nguyệt chính là của nàng, cho dù lén ăn, thách nàng ta cũng không dám cáo trạng.

Nghĩ tới đây, Tập Nguyệt trực tiếp nuốt xuống.

Oành!

Đan dược vừa vào miệng đã tan ra, sức mạnh nóng rực cuồn cuộn chảy khắp tứ chi bát mạch.

Đồng thời mang theo một loại đau đớn.

“A!”

Yêu Nguyệt đau tới mức nằm lăn lộn trên đất, giằng xé quần áo, làn da trắng nõn biến thành màu đỏ rực, đỉnh đầu bốc hơi nước màu đỏ.

Huyết nhục di động dường như có thứ gì đó muốn phá ra.

Ý thức nàng ta dần dần trở nên mơ hồ.

“Không được, ta không thể chết.” Yêu Nguyệt chống đỡ ý chí, trong lòng vô cùng hối hận.

Vừa nãy khi Yêu Nguyệt đi trộm đan dược.

Tại đình ở giữa hồ.

Mặt hồ phản chiếu vầng trăng sáng, sóng nước lăn tăn.

Làn sương tản mạn, tựa như tiên cảnh.

Lục Khiêm uống rượu Linh thảo dược, nâng ly mời trăng sáng, trên mặt mang chút ý say.

Lúc Yêu Nguyệt nuốt đan dược.

Lục Khiêm một hơi uống cạn rượu trong ly, ném chiếc ly vào trong nước, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười: “Hằng Nga nên hối hận khi trộm Linh dược…”

Nhất Dạ Ngư Long Vũ(1)

Nửa canh giờ sau.

Yêu Nguyệt nằm trên đất, làn da trắng trẻo ướt đẫm mồ hôi, sau bắp vai là một đôi cánh lông vũ đen.

Một bóng đen chùm lên cơ thể, Yêu Nguyệt mở mắt ra, bóng đen hóa thành một bóng người.

"Cảm giác như thế nào?" Ánh mắt của đạo sĩ mặc hắc bào sáng lên.

"Lão gia, nô tỳ biết sai rồi." Yêu Nguyệt kinh hãi quỳ lạy.

"Không cần, vốn chính là chuẩn bị cho ngươi." Lục Khiêm khẽ mỉm cười một tiếng: "Sau này không phải là đồ cho ngươi, tốt nhất đừng động tâm tư, hiểu chưa?"

Giọng nói giống như ma âm nói vào tai Yêu Nguyệt, khiến nàng toát mồ hôi lạnh, sự khôn vặt của nàng ta trong khoảng thời gian này, rất có thể đều đã bị Lục Khiêm thấy hết.

"Ta hiểu rồi, lão gia… đây là cái gì?" Yêu Nguyệt ngoảnh đầu nhìn đôi cánh sau lưng, trong lòng vừa tò mò vừa sợ hãi.

"Có thể bay không? Thử xem."

Đây là huyết mạch của Yêu Ưng đầu người.

Yêu Nguyệt thử một lúc, loại cảm giác này giống như có thêm một đôi tay chân.

Xoạt!

Đôi cánh lông vũ đen vẫy vẫy, gió lốc nổi lên, cả người bay lên không trung.

Cùng lúc này, mắt của nàng biến thành đồng tử dọc, hai tay mọc ra móng vuốt màu đen.

"Ta đoán không sai, thí nghiệm thất bại không phải do vấn đề của đan dược, mà do con người. Người bắt tới phần lớn đều nhất quyết kháng cự, cho nên không thể thành công." Lục Khiêm nói ra suy nghĩ ở trong lòng: "Nếu nội tâm rất chủ động khát vọng, tỷ lệ thành công sẽ tăng lên rất nhiều."

Sau khi luyện chế thành công, Lưu Khiêm đối với lý luận về huyết mạch dung hợp xem như là chân chính thành hình, bây giờ Luyện Thể có tám mươi phần trăm nắm chắc rồi.

Dung hợp huyết mạch Yêu Ưng sẽ có được kỹ năng bay, mắt ưng, vuốt ưng…

Không biết sau khi luyện hóa Ngư Long, hình thành huyết chủng, hắn sẽ có được năng lực gì?

Trong tĩnh thất.

Hiện tại đang nhốt mấy chục tù nhân quần áo rách rưới.

Trên bệ đá, hai hán tử vạm vỡ làn da nhão nhoét, tóc hoa râm đang nằm đó.

Long Cơ giáp và Hóa Huyết Ma đao đang không ngừng hút máu.

"Tha mạng!"

"Thần tiên tha mạng, ta không dám nữa."

Tù nhân khóc lóc cầu xin, có người còn bị dọa tè cả ra quần.

Lân phiến của Long Cơ giáp khôi phục hơn nửa, vết nứt trên Hóa Huyết Ma đao biến mất không ít.

Thời gian nửa năm mới khôi phục được như này.

Lục Khiêm bây giờ thật sự có thể coi là giết người như ngóe rồi.

Cho dù như vậy, trong lòng hắn cũng không có gánh nặng quá lớn gì cả.

Những người này đa phần là bọn cướp, hoặc là phạm nhân tử hình đã phạm trọng tội.

Bọn họ giết người, người cũng giết bọn họ. Đây cũng coi là vòng báo ứng.

Trở lại phòng luyện đan.

Ba người giấy đã tinh luyện xong Hoàng Đan Hồ Hồng Phấn.

Tiếp theo chính là thành đan.

Đan lô được hỏa diễm thiêu đốt, chiếu sáng cả căn phòng.

Đan đỉnh phóng thích độ nóng kinh người, nóng tới mức khiến người ta tắm trong mồ hôi.

Nếu không phải sau khi người giấy đại thành, đối với thủy hỏa có lực phòng ngự nhất định thì nhất định đã bị thiêu cháy không biết bao nhiêu lần rồi.

Lục Khiêm lấy ra một chiếc bình bạch ngọc.

Chiếc bình hơi mờ, bên trong là huyết dịch đỏ tươi đang lưu chuyển.

Mở nắp bình ra, đổ huyết dịch vào trong đan đỉnh.

Một trận sương máu bốc ra, thấp thoáng đúc thành Hắc Giáp Cự Mãng.

Cự Mãng gầm rú.

Không lâu sau thì dần dần bị luyện hóa, lửa tắt, một làn khói màu lục vờn quanh, tỏa hương khắp căn phòng.

Đan lô để lại Kim đan đỏ sẫm.

Đây chính là Kim đan Hắc Giáp Thủy Mãng Đạo binh.

Kim đan luyện thành, Lục Khiêm lẩm bẩm trong miệng:

"Hỡi Đạo binh nghe lệnh, hãy đến đàn đình của ta; người thuận ta sẽ được bình an, người chống lại ta sẽ gặp nguy; phò tá Đạo, giúp ta thành Chân tiên, nhận được bùa, lập tức tới ngay!"

Hư không ngưng tụ Xích Hồng Uyển Diên phù lục, đánh vào trong Kim đan.

Đây là thủ đoạn khống chế Đạo binh.

Lục Khiêm khẽ lắc chuông.

Một nữ tử xuất hiện ở cửa tầng hầm.

Sau lưng nàng là một đôi cánh lông vũ màu đen cực lớn, hai bên thái dương còn mọc vài sợi lông vũ màu đen, ánh mắt sắc bén phát sáng, có loại vẻ đẹp yêu dị.

"Gọi đám người Hắc Ưng tới đây."

Lãnh Huyết Thập Tam Ưng đi vào.

Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy loại cảnh tượng này, cũng dọa không nói lên lời.

Trước đó nghe nói là một chuyện, nhưng tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Lục Khiêm đưa một viên Kim đan cho Hắc Ưng.

"Đây là Kim đan, uống vào có thể có được sức mạnh thần kỳ, nhưng ý chí không đủ kiên định có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng, ngươi tự mình quyết định."

Hắc Ưng nhận lấy Kim đan, trong lòng dấy lên khát vọng mãnh liệt.

Sức mạnh của thần tiên, không phải là thứ hắn ta mong cầu hay sao?

So với sức mạnh mê hoặc lòng người như này, có chút nguy hiểm tới tính mạng thì tính là cái gì chứ?

Từ khi Lãnh Huyết Thập Tam Ưng thành lập tới nay, nguy hiểm gặp phải đã có rất nhiều rồi.

"Tiểu nhân bằng lòng."

Hắc Ưng cắn chặt răng, nuốt Kim đan xuống.

Trong tiếng kêu thảm thiết, trên người Hắc Ưng bốc ra từng trận sương máu.

Bóng tối của tầng hầm nuốt chửng mọi người, cảnh tượng vô cùng yên tĩnh, chỉ có âm thanh nuốt nước bọt của mọi người.

Nhất Dạ Ngư Long Vũ(2)

Một lúc sau, Hắc Ưng đứng dậy, dáng vẻ có sự thay đổi rất lớn.

Răng nanh hẹp dài, đồng tử vàng vảy đen.

Dưới cổ, che phủ lân phiến màu đen cỡ cái bàn tay.

Vảy đen lập lòe ánh sáng kim loại, đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm.

Hắc Ưng nửa quỳ trên đất, hài lòng đánh giá cơ thể của mình và răng nanh sắc nhọn.

Trong bóng tối mắt cũng có thể nhìn rõ được con mồi.

Ầm!

Khói bụi bay tứ tung.

Mặt đất bị đập xuất hiện một cái hố sâu.

Hình dạng có hơi xấu, nhưng sức mạnh hơn trước kia mấy chục lần.

“Còn có năng lực gì không?” Lục Khiêm hỏi.

“Có!”

Hắc Ưng nhắm mắt cảm nhận một chút, bỗng há miệng phun ra một dòng nước đen xì.

Phụt!

Bức tường bị ăn mòn thủng cái lỗ to bằng đầu người.

“Đao thương bất nhập, sức mạnh phi thường. Trong bụng còn có một vũng nước đen ăn mòn. Thực lực chắc tương đương với Thai Tức trung kỳ.” Lục Khiêm nghĩ trong lòng.

Rất nhanh, dưới tác dụng dẫn đầu của Hắc Ưng, lần lượt tổng cộng có mười năm người thành công chuyển hóa thành Hắc Giáp Thủy Mãng Đạo binh, ba người chuyển hóa thành Yêu Ưng Đầu Người Đạo binh."

Trong đó bao gồm mười thành viên của Lãnh Huyết Thập Tam Ưng, tám tù nhân.

Những người còn lại đều chết rồi.

Cộng thêm Yêu Nguyệt và Hắc Ưng, tổng cộng có hai mươi Đạo binh.

Đêm khuya.

Sương mù che phủ vầng trăng tròn, đại địa u ám tối tăm.

Trong phủ đệ u ám quỷ dị, mười mấy Thủy Mãng Đạo binh với đôi mắt mãng xà đen đứng đó, bốn Yêu Ưng Đạo binh bay trên không.

Yêu ma quỷ quái vây quanh một đạo sĩ mặc áo choàng đen, vẻ mặt cung kính.

Cảnh tượng giống như yêu quái trong U Minh dẫn thú ăn thịt người.

"Hắc Ưng, ngươi dẫn Thủy Mãng Đạo binh trấn thủ phủ đệ, Yêu Nguyệt, ngươi dẫn dắt Yêu Ưng Đạo binh tuần tra xung quanh. Kẻ xông vào giết!"

"Vâng!"

Mọi người đồng thanh đáp lại, âm thanh phá vỡ sự yên tĩnh của bầu trời đêm.

Tập Nguyệt lén thò đầu ra, đôi mắt tuyệt đẹp mang theo chút sợ hãi, nhìn thấy kết cục của tỷ tỷ, trong lòng nàng có hơi bất an.

Do vừa ngủ dậy, không có thời gian trang điểm sửa soạn, chỉ khoác áo khoác rộng.

Váy áo mỏng manh tôn lên đường cong cơ thể, đôi chân dài trắng nõn.

Trên mặt mang vẻ xấu hổ sợ sệt, khiến người ta không nhịn được mà thương tiếc một phen.

Lục Khiêm quay đầu cười nói: "Ngươi không cần, nếu ngươi đã cảm ứng được Khí cảm, ngày mai dạy ngươi Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp với cả U Lục Hỏa cầu."

"Dạ." Tập Nguyệt khẽ đáp một tiếng.

Cạch!

Cửa lớn tự động đóng lại.

Lục Khiêm ôm ngang người, nới lỏng thắt lưng, mái tóc đen đổ xuống như thác, mềm mại đỏ rực như ngọc trên đĩa ngọc trắng.

Lục Khiêm đánh giá trên dưới, nhìn đôi má phớt hồng của nữ tử.

Trong mắt tán thưởng, trong lòng sôi sục.

Cổ nhân nói: nam nữ phối hợp, như trời đất tương sinh.

Không cần thiết tránh nhiều điều kiêng kỵ, thuận theo tự nhiên là được.

Hành công vận khí, quan sát chính mình.

Trong một thế giới đen tối, Hoàng Tuyền Cổ Hà.

Trong dòng sông Hoàng Tuyền, một con Giao Long giống như cá lại không phải cá đang nhảy trong nước.

Nước Hoàng Tuyền sâu thẳm lạnh lẽo lướt qua vảy rồng màu vàng đất.

Lượn trong mây mưa, khuấy động gió mây.

Đôi mắt vàng kim của Giao Long vụt qua tia vui sướng như con người, há to hàm răng nanh ngửa đầu lên trời gầm rú.

Âm Quỳ Chân Thủy lưu chuyển khắp người, từ từ to lên nhanh chóng.

Mấy ngày sau, Linh điền sau núi.

Tiếng gầm inh trời, trăm thú chạy tán loạn.

Một luồng lực hút vô cùng mạnh mẽ thôn phệ tinh khí của tất cả vạn vật xung quanh.

Cây cỏ hoa lá trong phương viên mấy dặm đều khô héo.

Ngư Long màu vàng đậm với ngoại hình như cá, vảy khắp tứ chi, răng nanh sắc nhọn bay thẳng lên trời.

Một giây sau, bị một đôi tay lớn bắt lấy.

Ba đạo ánh sáng màu lục đâm xuyên đầu của nó.

Lục Khiêm lấy chiếc lọ ra, đựng máu màu lục bích.

Máu tỏa ra mùi hương lạ, chỉ ngửi một hơi thì cảm thấy cơ thể thoải mái.

"Ngư Long, cuối cùng cũng đợi được ngươi trưởng thành." Trong mắt Lục Khiêm vụt qua một tia vui mừng.

Đợi hơn một năm, cuối cùng cỏ hóa thành thú.

Sau đó, Lục Khiêm tốn ba ngày bố trí, thu pháp khí và vật phẩm cần thiết vào túi bố Hồ Thiên.

Đi vào trong sơn động đã chuẩn bị sẵn, căn dặn các Đao binh canh chừng.

Sau đó để vạn quân cự thạch đi xuống, phong bế sơn động lại.

Trong sơn động tối tăm không ánh sáng.

Bên trong có pháp đàn ngũ sắc, Lục Khiêm xê dịch cơ thể, ngồi ở chính giữa pháp đàn.

Trên pháp đàn, dùng Chu Sa thủy ngân vẽ ra pháp trận phức tạp.

Điều tức dưỡng khí, nhắm mắt ngưng thần.

Chân Thủy chi lực truyền vào trong pháp trận.

Đường vân pháp trận dần dần sáng lên, tỏa ra ánh sáng màu đỏ máu.

Lục Khiêm mở bình ngọc đựng huyết dịch ra, dùng con dao khảm lỗ dính một ít máu, khắc một hoa văn đồ đằng trên người.

Máu trên vết thương của mình trộn lẫn với Ngư Long tinh huyết, một cảm giác nóng rực ập tới.

Đây là pháp môn dẫn huyết nhập thể trong Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp.

Làm xong những thứ này, ánh sáng pháp trận càng lúc càng sáng.

Đường vân máu trên người dường như đang nhạt dần, hòa vào trong cơ thể.

Lúc này, Chân Thủy tiêu hao rất nhanh, một giây sau cả người như sắp bị hút khô.

Lục Khiêm vội vàng lấy ra Hỏa Táo màu đỏ sẫm, cảm nhận khí tức êm ái, trong lòng dấy lên ý chí hào hùng. Hắn nuốt Hỏa Táo vào bụng.

"Ngày xuất quan, chính là lúc luyện huyết hóa rồng."

Hỏa Táo cất giấu lâu như vậy, cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Không có năng lượng khổng lồ chống đỡ, căn bản không cách nào Luyện Thể.

Ăn bảo vật vào, Lục Khiêm tiến vào trạng thái thiền định sâu.

Ngày qua ngày, trên người phủ kín bụi đất, pháp trận vẫn sáng rực.

Hai tháng trôi qua, Lục Khiêm đã nhiều ngày không tỉnh, hơn nữa không có ăn uống, nên đã gầy tới mức da bọc xương.

Nếu không phải có sự chống đỡ của thiên tài địa bảo Hỏa Táo, sợ rằng sớm đã chết tại chỗ.

Lại một tháng nữa trôi qua.

Ầm ầm!

Lôi quang bùng nổ, mưa bão kéo tới.

Mưa bão hơn một tháng, sắc trời ảm đạm, khiến người ta lo lắng bất an, giống như đang báo hiệu trước điều gì đó.

Mưa gió sắp đến(1)

Cơn mưa lớn cứ trút xuống.

Sắc trời ảm đạm, Thủy Mãng Đạo binh nằm sấp trong rừng bất động, để mặc cho nước mưa hắt vào.

Bọn họ tuân theo mệnh lệnh của Lục Khiêm trấn thủ ở nơi này.

Ngoại trừ lúc ăn uống ra thì vẫn luôn ở tại nơi bí mật đó.

Trên không trung có mấy con diều hâu bay lượn.

Diều hâu thỉnh thoảng sẽ bất chợt bay xuống, vậy mà là một nhóm nhân loại mọc ra đôi cánh màu đen.

Nữ tử cầm đầu mặt mày lạnh lùng, đồng tử dọc sắc nhọn như dao.

Một thiếu nữ váy xanh với đôi mắt đẹp như tranh vẽ, trong trẻo như sắc xuân đồng thời cũng nấp ở nơi kín đáo.

Tập Nguyệt mỗi ngày song tu với Lục Khiêm, kéo dài tới nửa năm, chân khí bước đầu hình thành Tử Ngọ Chu Thiên, tiến vào cảnh giới Thai Tức viên mãn.

Mấy ngày này nàng học được Âm Sát Thanh Lân Hóa Xà pháp và U Lục Hỏa cầu.

Hơn nữa, còn có pháp bảo bí mật mà Lục Khiêm để lại, chiến lực không phải là Đạo binh bình thường có thể so sánh.

Lúc này, dưới núi.

Ba thư sinh mặc quần áo màu lục cầm ô, đi lên núi.

“Lưu huynh, trên núi này thật sự có thần tiên sao?”

Nam tử râu ngắn trong đó quay đầu mỉm cười: “Chuyện về Quái Lực Loạn Thần vốn là hư cấu, trên núi có tiên, thiết nghĩ là đôi phu phụ ngu ngốc kiến thức thiển cận, suy đoán linh tinh. Có điều, nếu đã đến rồi, xem thử cũng không sao, ngộ nhỡ chúng ta cầu được Tiên đan, đắc đạo thăng thiên chẳng phải sung sướng hay sao? Ha ha!”

Hạt mưa rơi xuống trên thân của mọi người.

Lúc này, Tập Nguyệt chặn ở trước mặt ba người, nói: “Các vị mời về, phía trước là lãnh địa riêng. Không được phép ra vào.”

Lưu huynh nhìn thấy giai nhân xinh đẹp như vậy, bỗng chốc hai mắt sáng lên, chiếc quạt giấy phật một cái mở ra, tự cho rằng mình phong lưu phóng khoáng.

“Lãnh địa riêng, trăng trong núi này, gió mát của giang sơn, đều là của cá nhân ngươi chắc? Giai nhân một thân một mình sao? Sao không cùng tại hạ vui vẻ một phen.”

Lông mày của Tập Nguyệt nhíu lại, đang muốn rút kiếm dạy dỗ ba người.

Phụt phụt!

Ba tên thư sinh chỉ cảm thấy lồng ngực chợt đau nhói, cúi đầu xuống, một ngón tay có cái móng đen xì đâm xuyên tim.

Bụp!

Thi thể ngã ra đất, đằng sau là Yêu Nguyệt.

“Phí lời như vậy để làm gì? Kẻ xông vào trực tiếp giết.” Yêu Nguyệt bất mãn nói.

Một khi để bọn họ xuống núi, nhất định sẽ kéo đến một đám người tò mò.

“Muội biết rồi.” Tập Nguyệt cúi đầu nói, ghi nhớ lời của tỷ tỷ vào trong lòng.

…

Trên Dược sơn, vẫn là mưa dầm triền miên.

Một ông lão tóc bạc phơ ngồi trên ghế đá, nữ tử mặc váy đen bên cạnh thỉnh thoảng sẽ rót rượu cho ông ta.

Dáng người của nữ tử rất hấp dẫn, váy màu đen, lộ ra đôi chân dài trắng mịn.

Người này chính là Lưu Độ và Liễu Như Ý.

Một năm đã trôi qua kể từ chuyện lần trước.

“Ngươi tại sao không chịu khuất phục? Ngươi cũng sắp kết thúc cuộc đời rồi, giúp ta nốt một lần cuối cũng chả sao, cũng coi như có đầu có cuối.

Giọng điệu của Liễu Như Ý mang theo một chút tiếc nuối.

Nàng không ngờ tâm trí của Lý Độ lại kiên định như vậy.

Tròn một năm, Đạo Tâm Ma Liên vậy mà không có bất kỳ tiến triển, căn bản không tìm được điểm sơ hở nào của đối phương.

“Lão phu tâm như huyền thiết, sao có kẽ hở.” Lý Độ phất tay áo, cười nói, dường như không hề để tâm với những chuyện này.

Sâu trong thức hải, một hạt Liên chủng đen sì đang trồng ở đó.

“Cũng đúng, công phu Dưỡng Khí một năm trăm nay của ngươi thật sự không phải ai cũng có thể so bì.”

Lý Độ nghe vậy thì lắc đầu khẽ cười, nói:

“Không cần dùng lời nói để khích ta, ta biết rõ tính cách của nàng. Nàng tự xưng là ý chí hướng đạo kiên định, không để ai vào trong mắt. Nói thẳng, nếu giết ta mà có thể thành công, sợ rằng bây giờ nàng sớm đã động thủ rồi.”

Trong lòng Lý Độ biết, trạng thái hiện nay của ông ta, sợ rằng Thai Tức tới cũng dễ dàng giải quyết được ông ta.

Trước khi Liễu Như Ý chưa luyện thành, tuyệt đối không dám giết ông ta, ngược lại, sẽ phải bảo đảm sức khỏe của ông ta không sao.

Nếu không bóng ma để lại từ chuyện năm đó sẽ giống như mộng yểm, quấn lấy nàng suốt đời.

Nghe thấy lời này, trong mắt Liễu Như Ý vụt qua một tia điên cuồng, mất một lúc mới dằn được sự bực bội trong lòng xuống.

Lý Độ rõ ràng rất hiểu nàng.

Không sai, những năm này nàng căn bản không đặt Lý Độ vào trong mắt.

Mặc kệ chuyện năm đó ở trong mắt người ngoài nhìn như nào.

Ít nhất trong lòng Liễu Như Ý không hổ thẹn, nàng làm như vậy đều là vì bản thân.

Lý Độ chẳng qua chỉ là là viên đá lót chân của nàng mà thôi.

Lúc này, dưới núi có một người đi lên.

Thiếu niên trẻ mặc đạo bào màu tím, đầu đội Hỗn Nguyên khăn, tay cầm quạt ngọc, phong độ ngời ngời.

Một đôi mắt lục bích giống như biết câu hồn phách.

Long Nhi ôm quyền hành lễ, cúi sâu người: “Long Nhi tham kiến sư phụ.”

“Ngồi đi.” Liễu Như Ý khẽ mỉm cười, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh.

Long Nhi đứng thẳng dậy rồi đi tới ngồi xuống, ngồi rất ngay ngắn, không liếc ngang liếc dọc, ở phương diện lễ tiết không thiếu sót gì cả.

Mưa gió sắp đến(2)

“Đây là ái đồ Long Nhi của ta, Long Nhi, còn không tham kiến Huyền Độ tiền bối!”

“Tham kiến Huyền Độ tiền bối.” Long Nhi cung kính hành lễ.

Khi nhìn thấy đôi mắt xanh thẳm của Long Nhi.

Khoảnh khắc đó, đạo tâm của Lý Độ chấn động, thấp thoáng xuất hiện một tí ti vết nứt, khí đen bao trùm mặt mày.

Trong lòng Liễu Như Ý chợt lay động, thầm vận công chuyển khí, đôi mắt trở nên đen xì.

“Quả nhiên là thanh niên tuấn kiệt.”

Một giây sau, khí đen trên mặt Lý Độ biến mất, thần sắc khôi phục bình thường.

“So với đồ đệ đó của ngươi thì như nào?” Liễu Như Ý hỏi.

“Nói đi cũng phải nói lại, đồ đệ của ngươi thật là không hề giống ngươi, không giống tư chất tuyệt luân năm đó của ngươi, cũng không có cơ duyên lớn, tu vi ngược lại không tồi, đi lên từng bước.”

Lý Độ lắc đầu không nói.

Quả thật, bình thường thu nhận đồ đệ thì đều tìm người có giống tính cách của mình.

Lý Độ năm đó là người nho nhã trượng nghĩa, rất nhiều sư huynh đệ đều từng nhận ân huệ của hắn.

Lục Khiêm lại khác, nói dễ nghe thì không theo đám đông, khó nghe thì là tự phụ chỉ có mình ta.

Cho dù là người thân cận, cũng rất ít khi thổ lộ tình cảm.

Đối với người không chọc mình còn tính là khiêm tốn hòa nhã lịch sự.

Nếu là kẻ địch thì trực tiếp giết luôn, không lòng vòng.

Lý Độ năm đó nếu giết chém quả quyết một chút, chuyện gì cũng suy nghĩ cho mình nhiều hơn, sợ rằng sẽ không có bộ dạng như ngày hôm nay.

"Đạo Tâm Chủng Ma pháp tu luyện như thế rồi?" Đôi mắt tuyệt đẹp của Liễu Như Ý xoay chuyển, thâm ý hỏi.

"Bẩm sư phụ, đồ nhi đã nắm được, bây giờ chỉ thiếu bước đệm của Chủng Ma thì có thể bước vào cảnh giới Dưỡng Thần."

"Con giao lưu một chút với đồ đệ của tiền bối, trên người Lục Khiêm có rất nhiều chỗ để học tập, hiểu rồi chứ?"

Khi Liễu Như Ý nói ra câu này thì lén quan sát sắc mặt của Lý Độ, phát hiện vẻ mặt của ông ta không có một chút dao động.

Con người của Lý Độ rất kiêu ngạo, uy hiếp dụ dỗ sợ rằng không được, có lẽ có thể xuống tay từ trên người đồ đệ của ông ta.

Chỉ cần lộ ra một chút sơ hở…

"Vâng, đồ nhi nhất định sẽ học tập Lục đạo huynh."

Long Nhi cũng biết cái gì đó.

Bây giờ cuối cùng biết, tại sao sư phụ lại kêu y tiếp xúc nhiều với Lục Khiêm.

Y từng tìm hiểu Lục Khiêm, người này sẽ không nịnh hót, là người cứng cỏi.

Loại người này đạo tâm kiên định, nếu đánh tan sự cứng cỏi của hắn, hủy hoại tâm khí, hoa sen trồng xuống nhất định sẽ mạnh hơn người bình thường.

“Cũng đúng, người trẻ tuổi thì phải giao lưu nhiều.” Lý Độ cười nói, giống như những gì bọn họ không có chút liên quan tới mình.

Nhớ Lục Khiêm đã đi tới nơi rất xa.

Với sự thông minh của tiểu tử này, sẽ không nói cho người khác hành tung của hắn, sợ rằng sớm đã ẩn đi rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Độ khẽ thở dài.

Nói tới cuối cùng, vẫn là liên lụy tới đồ nhi được hời này.

“Đạo hữu, nếu không có chuyện gì, ta xuống núi trước, hôm khác lại tới.”

Liễu Như Ý bỗng mỉm cười sau đó mang theo Long Nhi hóa thành một bóng đen biến mất ở phía chân trời.

Trong đại điện lộng lẫy vàng son.

Liễu Như Ý đi dạo trên hành lang, dùng đế ủng giẫm lên những ô đá xanh, phát ra tiếng ‘Cộc cộc’.

Đạo sĩ ở hai bên đều cúi đầu hành lễ.

Long Nhi cất bước đi theo đằng sau.

“Con định làm như nào? Tính cách của Lục Khiêm ngoài mềm trong cứng, với sức mạnh của con, sợ rằng không dễ hàng phục.”

Liễu Như Ý không quay đầu, giọng nói truyền từ phía trước tới.

“Chính vì như vậy, không phải là đá mài đao của đồ nhi hay sao?” Long Nhi cười tự tin: “Lấy sinh mạng của hắn, trở thành đại đạo Dưỡng Khí của con.”

“Đương nhiên, loại người này sẽ không dễ dàng khuất phục, con sẽ không ra tay, buộc phải dùng sức mạnh cường đại phá hủy tâm trí của hắn, người còn nhớ Lý Minh U không?”

“Lý Minh U? Chấp sự tuần tra đêm Lý Minh U sao?” Liễu Như Ý nghĩ tới người này.

“Phải, hắn vào khoảng thời gian trước bị kẻ thù đánh bị thương, bây giờ vừa xuất quan ra ngoài, tìm kiếm hung thủ biết Âm Quỳ Chân Thủy ở khắp nơi.”

“Con là nói hung thủ là Lục Khiêm sao?”

“Tám chín mươi phần trăm là vậy, con đã hỏi người ở hiện trường, lúc đó bọn họ đang trên đường tìm Lục Khiêm thì bị tập kích, hung thủ chạy rất nhanh, chỉ có một manh mối là Âm Quỳ Chân Thủy này.”

Kẻ thù ở trong môn phái của Lý Lâm, cũng chỉ có một mình Lục Khiêm biết Âm Quỳ Chân Thủy.

Hơn nữa bọn họ còn là ở trên đường tìm kiếm Lục Khiêm thì bị tập kích.

Lý Minh U vừa xuất quan đã khóa chặt ánh mắt trên người Lục Khiêm.

Chỉ là không tìm thấy người.

Tâm tư của Long Nhi nhạy bén, sẽ không kéo bản thân rơi vào vòng nguy hiểm.

Lý Minh U với tu vi Dưỡng Thần sơ kỳ đủ để đối phó Lục Khiêm.

Mượn đao giết người

Đợi tới khi Lục Khiêm tuyệt vọng nhất nguy hiểm nhất, cũng chính là lúc sơ hở hiện rõ nhất.

Lúc đó Long Nhi lại xuất hiện, dùng Đạo Tâm Ma chủng trồng xuống hoa sen.

Lục Khiêm đại khái ở đâu, hắn vẫn biết.

Dù sao Long Nhi có mối quan hệ của Chấp Pháp Điện.

Có điều, không thể nói thẳng địa điểm cho Lý Minh U được.

Người ở cảnh giới này đều là thông minh cả, trực tiếp tới cửa nói, đối phương ngược lại sẽ sinh lòng nghi ngờ, không dám đi.

Buộc phải để ông ta chủ động phát hiện mới được.

…

Sơn mạch sau núi.

Cây cối cao chót vót, che đi ánh mặt trời.

Qua tán lá có thể thấy bầu trời tối tăm, vầng trăng khuyết ẩn hiện một chút sắc xanh lam.

Lúc này nổi lên gió lạnh, lạnh lẽo thấu xương.

Tiếng rít gào như lệ quỷ gào ở bên tai, khiến người ta rùng mình.

Trong gió lạnh, thấp thoáng hiện ra một Dạ Xoa da xanh lam với cặp sừng chắc khỏe, nước da màu chàm, mặt xanh nanh vàng.

Da Xoa da xanh lam nửa người nửa quỷ, trên cổ đeo chuỗi vòng đầu người, bộ dạng cực kỳ rợn người.

Mặt ngoài lượn lờ thần quang màu vàng, đây là Hoàng Tuyền Uế Thần Quang, hộ thể Cương Sát.

Trong Đạo quan.

Người luyện ra Hoàng Tuyền Uế Thần Quang, có Đạo Cơ của quỷ U Minh Dạ Xoa, chính là Xích Hải đạo nhân – đô giảng kiêm Chấp Pháp đường chủ, đạo hiệu Minh Hải, tu vi Đạo Cơ trung kỳ.

Lúc mới xây dựng Đạo quan, nhóm đầu tiên tổng cộng có mười người.

Chỉ có ba người sống sót.

Cũng là đô quản, đô giảng, đô trù hiện nay.

Đô quản Huyễn Am là đại sư huynh, người này cực kỳ thần bí.

Đô trù Minh Du đạo nhân xếp thứ hai, Đạo Cơ trung kỳ.

Xích Hải xếp thứ ba, tu vi Đạo Cơ sơ kỳ.

Bốn chủ khác, tổng cộng có hai Đạo Cơ sơ kỳ, một Tĩnh Chủ mới được thăng cấp là Dưỡng Thần viên mãn, Liễu Như Ý đạo hạnh yếu nhất.

(Xây dựng Đạo quan hai trăm năm, nhóm thứ nhất sớm hơn nhóm thứ hai mười mấy hai mươi năm, đạo hạnh không chênh lệch quá lớn.)

Một hư ảnh hình người ngồi trước mặt Xích Hải, bề ngoài lượn lờ Cương Sát hộ thể.

Nếu Lục Khiêm ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này là Điển Tạo chấp sự Phương Tố.

“Bọn họ làm vậy cũng quá đáng quá rồi, Lý sư huynh không nên bị đối đãi như vậy.” Phương Tố thở dài một hơi.

Xích Hải cười lạnh lùng, nói: “Sinh tử của chúng ta nằm trong tay của hắn, đối với hắn mà nói, chúng ta và Lý sư đệ có gì khác biệt chứ?”

“Haizz, chúng ta chỉ có thể than phiền mà thôi. Không thể giúp được gì cả.” Phương Tố có hơi bất lực.

Năm đó ông ta là cái đuôi của Lý Độ, bây giờ cũng đã là Dưỡng Thần hậu kỳ rồi, mà Lý Độ chỉ mới Luyện Khí hậu kỳ.”

“Nếu Lý sư đệ muốn đi, ta ngược lại có thể nhắm một mắt mở một mắt, chuyện còn lại để số trời định đoạt.”

Xích Hải quản lý Chấp Pháp Điện, tất cả bộ phận tuần tra gác đêm đều do ông ta quản lý.

Ông ta chỉ có thể làm chậm những người này nửa nhịp, còn lại thì phải dựa vào thủ đoạn của chính Lý Độ.

…

Mật thất tối tăm.

Gió lạnh từng cơn, ngọn nến đong đưa.

Ánh sáng xanh đậm yếu ớt chiếu lên mặt người.

Ở ghế chủ vị có một nam tử trung niên sắc mặt trắng bệch ngồi đó.

Trên vai hắn ta có một con Âm Nha lông xanh mắt xanh đậu ở đó.

Ánh mắt của Âm Nha sắc bén, lấp lòe ánh sáng.

Đằng sau chiếc ghế là những tế đàn xương cốt cỡ lớn.

Trước mỗi tế đàn đều thắp hương đốt nến, trên tế đàn dùng giấy vàng viết sinh thần bát tự và họ tên.

Một cơn gió lạnh thổi tới, bóng ảnh đen sì quỳ trước mặt Lý Minh U, trong miệng không biết đang nói cái gì.

Lý Minh U nghe xong thì mặt mày trầm như nước: "Ngươi nói là không thăm dò được tin tức của Lục Khiêm sao?"

"Vâng thưa đại nhân! Nhưng tiểu nhân tra được bạn tốt qua lại thường xuyên với hắn, có lẽ có thể từ phương diện này mà nghe ngóng được."

Bóng đen đưa một tờ giấy ra, bên trên có tiên, chân dung và bối cảnh của mấy người.

"Sư phụ của Lục Khiêm thì sao?" Lý Minh U nói.

"Tiểu nhân còn chưa lên tới thì bị đánh xuống rồi, suýt nữa hồn phi phách tán. Có một chấp sự cảnh cáo ta không đừng tùy tiện đi lên."

Lông mày của Lý U Minh nhíu lại, sau đó một đốm Linh quang bay ra khỏi đầu, chui vào trong cơ thể của Âm Nha.

Âm Nha xoay đầu, trong mắt vụt qua một chút sắc thái của con người: "Vương Minh… Vu Từ… Đường Băng, hay là cứ đến chỗ Vương Minh đi."

Xoạt!

Âm Nha bay lên trên không, chiếc đuôi lửa Âm Hỏa màu lục cũng lượn lờ theo.

Linh viên.

Tên giống như một cái vườn không lớn, thực tế diện tích lại rất rộng, tổng cộng có mấy chục ngọn núi.

Địa khí bốc lên, hơi nước tản mạn.

Mấy chục ngọn núi mọc vô số kỳ hoa dị thảo không đếm xuể.

Trong rừng, hàng trăm con khỉ lông vàng nhảy tung tăng.

Mắt của khỉ lông vàng đỏ như máu, nhăn mặt nhe răng, nhìn trông cực kỳ cáu kỉnh, trên đầu mọc những cây nấm lớn bé.

Đợi sau khi nấm trên đầu khỉ lớn, những con khỉ lông vàng này sẽ bị bổ đầu lấy nấm.

Có một vài ngọn núi thậm chí chỉ mọc một cây dược thảo.

Bởi vì không thể sống chung với các loại cỏ dại khác, cho nên trong phương viên mấy dặm không thể có thực vật khác.

Vương Minh lúc này đang chăm sóc ngọn núi này.

Lúc này, một ánh lửa từ phía chân trời lao tới.

Móng vuốt của Âm Hỏa Hàn Nha vô cùng lớn quắp lấy cơ thể của Vương Minh, đồng tử lục bích nhìn chằm chằm hắn ta.

"Ngươi chính là Vương Minh sao?" Âm Nha phát ra giọng nói trầm thấp.

"Tại hạ chính là Vương Minh, đại nhân có chuyện gì sao?" Trong lòng Vương Minh thầm nói không ổn, khí thế của người này hừng hực, nhìn dáng vẻ là không có ý tốt.

Ở chốn hoang vu, đối phương giết hắn ta cũng không có ai biết.

"Ta là chấp sự tuần tra đêm Lý Minh U, bây giờ hỏi ngươi một chuyện, nếu không trả lời tử tế, hừ!"

Âm Nha há miệng phun ra một đạo Âm hỏa, mười trượng mặt đất phía trước bị thiêu rụi.

"Đại nhân cứ nói, tiểu nhân nhất định nói hết những gì mình biết, quyết không che giấu." Nghe thấy cái tên quen

thuộc này, trong lòng Vương Minh siết chặt lại.

Nghe nói Lý Lâm chết ở trong U Minh, tên này chắc không phải đến vì chuyện này chứ? Nhưng bản thân Vương Minh cũng không biết.

"Ngươi có biết Lục Khiêm trốn ở đâu không?"

Móng vuốt của Âm Nha sắc bén, cứa rách da ở cổ Vương Minh, máu tươi rỉ ra.

Âm hỏa hừng hực, liệt diễm đốt thành(1)

“Lục Khiêm?” Vương Minh lập tức sững sờ, nói: “Tiểu nhân thật sự không biết Lục Khiêm đang ở đâu?”

Bụp!

Vừa dứt lời, Âm Nha quăng mạnh Vương Minh lên trên không, sau đó lại quẳng xuống.

“Á! Đại nhân, ta thật sự không biết.” Vương Minh cắn răng bặm môi, cảm thấy nội tạng của mình đều văng hết ra ngoài.

“Ngươi không biết sao?” Âm Nha lạnh lùng nói.

Bụp bụp bụp!

Liên tiếp quăng Vương Minh năm sáu lần.

Trên mặt đất xuất hiện một hố lớn, Vương Minh ngã ở bên trong, hơi thở thoi thóp.

“Đại nhân, tiểu nhân thật sự không biết.”

Vương Minh quả thật không có nói dối.

Tuy có quan hệ cá nhân tốt với Lục Khiêm, nhưng hắn ta cũng chỉ biết Lục Khiêm sẽ đi xa nhà một chuyến nhưng cụ thể là đi đâu thì hắn ta cũng không biết rõ.

“Ngươi đi điều tra.” Âm Nha lơ lửng trên không trung, cả người chìm trong Âm hỏa, nói về phía mảnh đất trống ở một bên.

Vù!

Gió lạnh thổi qua, tại đó xuất hiện quỷ quái mặt mày trắng bệch.

Quỷ hồn ngửi ở trên người Vương Minh, sau đó gió lạnh biến mất.

Một lát sau lại xuất hiện ở trước mặt Lý Minh U, trong tay cầm một tờ giấy.

"Đại nhân, ta phát hiện một bức thư ở trong phòng."

Một cơn gió thổi tờ giấy tới trước mặt Lý Minh U, lơ lửng trên không.

Ông ta xem qua, là thư Lục Khiêm gửi tới, nội dung trên thư nói là đang ở Thông Tuyền thành.

"Dám lừa ta sao?" Ánh mắt của Âm Nha lóe lên, Âm hỏa đang tụ lại trên không, hình thành Âm Hỏa cầu cực lớn.

Đang muốn đáp xuống, phía trước truyền tới những tiếng rít gầm.

"Tạm thời tha cho ngươi một mạng."

Âm Nha vỗ cánh, bay về phương xa.

Tốc độ cực kỳ nhanh, biến mất ở chân trời.

Chỗ siêu phàm của cường giả Dưỡng Thần kỳ là một bộ phận có thể Âm thần xuất khiếu, có thể nhập vào yêu thú hoặc pháp khí.

Ngày đi ngàn dặm cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa Âm thần có thể phát huy được một trăm phần trăm sức mạnh của chính mình.

Cho dù gặp phải nguy hiểm, có thể chạy trốn nghìn dặm, so với tốc độ chạy trốn của nhục thân thì nhanh hơn rất nhiều.

Vương Minh nằm trên đất, miệng nôn ra máu, mắng chửi: "Đồ điên!"

Nói đi thì cũng phải nói lại, ông ta lấy lá thư từ đâu vậy?

Lục Khiêm từ một năm trước đã không có liên lạc gì với hắn ta rồi.

Âm Nha tới dưới núi, bao trùm Âm hỏa, kích thước cơ thể càng lúc càng lớn, cánh sải ba trượng.

Cánh đập nhẹ, phá tan từng lớp khí lãng trùng điệp, cuồn cuộn trong đám mây.

Âm hỏa phóng ra, ánh sáng xanh xoay chuyển.

Ánh sáng xuyên qua tầng mây, nhuộm xanh đám mây phạm vi trăm trượng, ở ngoài mấy dặm cũng có thể nhìn thấy Âm hỏa cuồn cuộn.

Do danh thế rất lớn khiến cho các cao thủ trên núi bay lên quan sát.

Không biết còn tưởng rằng có cao thủ đến phá quán.

Tốc độ của Âm Nha rất nhanh, nhanh chóng đi xuyên qua những đám mây bồng bềnh.

Không đến thời gian một ngày thì đã đi tới bên ngoài Thông Tuyền thành.

Lý Minh U nhắm mắt dưỡng thần, thần ý như có như không tỏa ra, tản mạn trong phương viên mấy dặm, địa thế đồi núi thu trọn trong lòng.

"Các ngươi đi xuống lục soát."

Âm Nha há miệng nhả ra một lá cờ đen hơn trượng, trên vải lá cờ đen xì, xuất hiện vô số quỷ quái dữ tợn được vẽ từ máu Chu Sa.

Âm khí đen xì như con rắn dài xuyên qua tầng mây, chui vào trong thành, hóa thành mấy chục âm hồn u ám.

Quỷ hồn không có thực thể, xuyên qua bức tường đất, thời gian một chén trà đã lưu dấu khắp cả thành.

Âm khí bốc lên trên trời hóa thành một bóng người.

"Đại nhân, không phát hiện dấu vết."

"Các ngươi lên đây trước." Lý Minh U nổi giận, phất lá cờ đen, âm khí truyền vào bên trong.

"Lục Khiêm nghiệt súc! Ra đây cho lão phu!"

Âm Nha ngửa lên trời rít lên, tiếng gầm truyền khắp cả thành.

Xoạt!

Hai cánh giang ra, một phiến Âm hỏa lan tràn trên bầu trời, phá không bay xuống, tựa như sao chổi lướt qua.

Ánh sáng xanh ảm đạm chiếu sáng tòa thành trong bầu trời đêm.

Âm hỏa vạch ra quỹ tích, rơi vào trong thành.

Ngọn lửa hừng hực trong nháy mắt đốt cháy căn nhà bằng gỗ, một phần năm các tòa kiến trúc biến thành biển lửa xanh lục.

"Cháy rồi!"

"Cứu mạng!"

"Người đâu mau cứu hỏa!"

Từ trên cao nhìn xuống, người bên dưới giống như những con kiến trên chảo nóng vậy.

Mặc kệ dội nước thế nào đi nữa thì ngọn lửa xanh vẫn cháy hừng hực, bọn họ tuyệt vọng phát hiện ngọn lửa xanh không

thể dập tắt.

Hơn nữa chỉ cần dính phải một chút đốm lửa nhỏ, lập tức sẽ cháy, cho tới khi hóa thành tro bụi mới biến mất.

Thông Tuyền thành truyền tới tiếng kêu gào, tiếng kêu cứu đau đớn của mọi người.

Còn có người bái lạy Âm Nha ở trên không trung, cầu xin đại vương nương tay.

Người quyền cao chức trọng, đủ hạng người, ở trước mặt sự khủng khiếp giữa sống và chết thì đều không có gì khác nhau.

Còn có một số lão nhân có kiến thức rộng rãi vội vàng tập hợp nhân thủ, thu thập đồng nam đồng nữ.

Lần mị nhãn này chỉ sợ là phải ném cho người mù nhìn rồi.

Âm hỏa hừng hực, liệt diễm đốt thành(2)

Lý Minh U nhắm mắt cảm ứng, thần niệm tỏa ra, vẫn không cảm ứng được khí tức tương quan.

Trong lòng hắn ta bỗng cảm thấy rất vô vị.

Đôi cánh vỗ nhẹ, Âm hỏa dập tắt.

Mười mấy giây ngắn ngủi, mấy nghìn người của Thông Tuyền thành chết trong biển lửa.

Người bên dưới lập tức cảm nhận được thoát kiếp sống lại, lũ lượt bái lạy cảm tạ với Âm Nha.

Con người thật là một loại động vật phức tạp.

Rõ ràng đối phương là người gây hại, sau khi dừng gây hại, ngược lại còn rất cảm kích với hắn ta.

Người tốt cứu hỏa, ngược lại bị người khác oán trách cứu hỏa cũng không xong, chê cười người ta làm mà không được cái tích sự gì cả.

“Hừ! Lũ ngu dân không biết gì.” Âm Nha hừ lạnh một tiếng, vỗ cánh rời đi.

Không phải ông ta đại phát thiện tâm. Mà là không muốn lãng phí chân khí mà thôi.

Nếu như vậy cũng không tìm được, đoán chắc không ở trong thành, hoặc ở nơi gần quanh đây.

Hơn nữa, cho dù giết hết người trong cả thành, cũng sẽ không có ai nói gì.

Dù sao đây đâu phải là thành trì dưới sự cai quản của Thông U Quan.

Nếu thành trì của Thông U Quan, vậy thì ông ta còn có thể kiêng kỵ một chút.

Tài sản của Đạo quan bị đồ sát như vậy, không có đủ lý do thì sẽ không giải thích được.

"Hửm?"

Lúc này, trong lòng Lý Minh U khẽ động.

Nhìn về hướng của dãy núi, bỗng mỉm cười: "Khí tức của người tu hành, lẽ nào ở nơi này?"

Trong núi sâu.

Yêu Nguyệt lượn vòng trên không, gió thổi vù vù bên tai, trong lòng vô cùng thoải mái.

Bên cạnh cũng có ba con Yêu Ưng lượn quanh, ánh mắt sắc bén tuần tra đại địa.

Yêu Nguyệt càng ngày càng thích loại cảm giác nắm giữ sức mạnh này, hai tay có thể dễ dàng xé tan sắt thép, ánh mắt có thể nhìn xuyên sự vật ngoài mười dặm!

Ầm!

Lúc này, đằng xa truyền tới ánh lửa ngập trời.

Nhìn theo hướng của ánh lửa, vậy mà là hướng của Thông Tuyền thành.

Lúc này truyền tới tiếng chửi rủa của Lý Minh U.

Nghe thấy tên của Lục Khiêm, Yêu Nguyệt vội vàng từ trong không đáp xuống.

Xoạt xoạt!

Đáp xuống đất, mười mấy Thủy Mãng Đạo binh với lân giáp đen xì, răng nanh sắc nhọn đã vây lại, Tập Nguyệt ở trong đám người.

"Yêu Nguyệt tiểu thư, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao?" Hắc Ưng hỏi.

"Ta hình như nghe thấy tên của lão gia." Tập Nguyệt mày tú nhíu chặt.

Yêu Nguyệt khẽ gật đầu, nói: "Phải. Đối phương khả năng không có ý tốt, chúng ta…"

Xoạt!

Một cơn gió lạnh thổi tới.

Mọi người kinh ngạc phát hiện xung quanh bất tri bất giác bốc lên một đám sương mù quỷ.

Bóng người trong sương mù quỷ tầng tầng lớp lớp, từng gương mặt tái xanh, khí chất lạnh lẽo, người hơi cúi xuống, hai tay chắp lại.

Âm Nha phá không mà đến, Âm hỏa hừng hực giống như mặt trời, thiêu đốt phía sau lưng của mọi người.

"Lão gia mà các ngươi nói, có phải tên là Lục Khiêm không?" Âm Nha phát ra âm thanh kỳ quái.

Bầy quỷ điên cuồng lao tới.

"Giết!" Trong mắt Yêu Nguyệt vụt qua tia tàn nhẫn.

Ngón tay duỗi ra vuốt sắc rất dài.

Vỗ nhẹ cánh, bay ở khoảng cách thấp tới trước mặt hai con quỷ vật.

Xoẹt!

Vuốt sắc xé cơ thể của hai con quỷ hồn ra.

Cơ thể ngã xuống biến thành khói xanh.

“Những con quỷ vật này chẳng qua cũng chỉ có vậy.” Yêu Nguyệt thầm nghĩ trong lòng.

Móng vuốt của nàng không phải móng vuốt bình thường, mà là móng vuốt của Yêu Ưng, móc trúng có thể gây tổn thương tới hồn phách của con người, nhục thân bị cào, vết thương sẽ không thể lành được.

Một bên khác, Tập Nguyệt phóng thích quả cầu lửa màu xanh đậm, quả cầu lửa nóng rực phát nổ, ba con quỷ hồn tan thành tro bụi.

Những Thủy Mãng Đạo binh khác phối hợp với nhau, đại quân quỷ hồn không công vào được, ngược lại bị giết mấy con.

Cảnh tượng một mảnh tốt đẹp.

Mọi người còn chưa kịp vui mừng, lá cờ đen trên không trung tản ra một đám sương mù màu đen.

Những quỷ hồn vừa rồi bị mọi người giết chết lại xuất hiện, không hề tổn thương.

“Đây là!” Đôi mắt tuyệt đẹp của Tập Nguyệt trợn tròn, trong lòng có hơi tuyệt vọng.

Quỷ vật giết cũng giết không chết, bên trên còn có yêu quái nhìn như hổ rình mồi.

Nhưng bọn họ không thể lùi lại, nhiệm vụ Lục Khiêm giao cho bọn họ là trấn thủ động phủ.

Lục Khiêm một ngày chưa ra, bọn họ một ngày cũng không thể rời đi.

“Các huynh đệ! Theo lão tử xông lên!”

Hắc Ưng nhe răng nanh, cầm Sát Quỷ Cương đao, dẫn Thủy Mãng Đạo binh triền đấu với quỷ vật.

Yêu Nguyệt cầm Huyết Văn nỏ mà Lục Khiêm ban cho, dựa vào ánh mắt chuẩn xác, giết từng con quỷ vật.

Mỗi một con quỷ hồn bị nỏ tiễn của Huyết Văn Cương bắn trúng, trực tiếp nổ tung.

Hơn nữa, tốc độ ngưng tụ của quỷ vật rõ ràng chậm đi không ít.

Bụp!

"Á!"

Một Thủy Mãng Đạo binh ngã ra đất, bầy quỷ lao lên.

Lân giáp đen xì bị xé ra, máu trào ra.

Các quỷ hồn ngửi được mùi máu tanh, dường như nhìn thấy món ngon trên đời, lao lên cắn xé huyết nhục của Thủy Mãng Đạo binh.

Trong nháy mắt, Thủy Mãng Đạo binh biến thành một bộ xương trắng hếu.

Luyện huyết hóa rồng, tóc tím mắt vàng

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người chỉ cảm thấy gió lạnh xuyên qua da thịt, cả người lạnh lẽo.

Mặc bọn họ đã luyện thành Đạo binh, nhưng trong lòng vẫn có cảm xúc của loài người.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi có chút bất an.

"Tỉnh lại!" Yêu Nguyệt quát tỉnh mọi người.

"Vâng! Tiểu thư!"

Đám người Hắc Ưng xốc lại tâm thầm, một lần nữa tiếp tục công kích.

Cho dù trong lòng bất an nhưng các Đạo binh không có ai muốn lùi lại.

Không phải là bọn họ cực kỳ trung thành.

Mà là sau khi dùng Kim đan, trong lòng lấy lời của Lục Khiêm làm chuẩn mực, không chiến tử tới người cuối cùng, tuyệt đối không lùi lại.

Bụp bụp!

Lại có hai Đạo binh ngã xuống, thi thể bị chúng quỷ cắn xé.

Cho dù như vậy, mọi người vẫn chặn được tiến công của bầy quỷ.

“Làm cái quái gì thế! Phế vật vô dụng!” Lý Minh U hừ lạnh một tiếng.

Hào quang tỏa ra trong đêm tối, một đoàn sóng nhiệt từ trong không rơi xuống.

Âm hỏa lục bích rơi xuống như thác đổ.

Nhìn từ xa, tất cả đều là hỏa diễm che khuất bầu trời.

Chưa hoàn toàn rơi xuống mà chỉ luồng nhiệt nóng này đã khiến mọi người cảm thấy giống như tắm trong lửa.

“Giết!”

Hắc Ưng há miệng phun ra Hủ Cốt Hắc Thủy, mười mấy Thủy Mãng Đạo binh cùng lúc phun ra Hắc Thủy trong bụng.

Hắc Thủy hình thành bức màn nước đen xì, nhưng chỉ ngăn chặn được mấy giây.

“Tỷ tỷ! Mang chúng ta rút lui, ta có sát khí mà lão gia để lại.” Tập Nguyệt nóng tới mức toát đầy mồ hôi, nói với Yêu Nguyệt.

“Được!” Yêu Nguyệt không hề nghi ngờ, túm lấy Tập Nguyệt và Hắc Ưng.

Ba Yêu Ưng Đạo binh khác mỗi người túm hai người, vỗ cánh rút lui.

Trên không, Tập Nguyệt ném ra một chuôi kiếm!

Oành!

Chuôi kiếm bắn ánh sáng xanh dài ba thước.

Sát cơ bùng nổ, quỷ hồn hóa thành khói xanh.

Sau đó, chuôi kiếm xuất hiện những vết nứt, trong vết nứt ánh sáng đỏ lưu chuyển.

“Không được!”

Đồng tử của Lý Minh U co rút lại.

Ầm!

Thất Sát Âm Phù kiếm nổ tung!

Ngọn lửa u ám hòa lẫn khí lãng quét sạch khắp bốn phương.

Trong phương viên mấy trăm dặm tất cả mọi thứ hóa thành bột phấn, hàng trăm quỷ vật tan thành tro bụi.

Âm hỏa Hàn Nha bị Âm hỏa khí lãng nuốt chửng.

Đám người Tập Nguyệt được khí lãng đẩy bay mấy trăm mét, đáp xuống trước động phủ mà Lục Khiêm bế quan.

"Đáng hận!" Khóa miệng của Tập Nguyệt trào ra máu tươi.

Lần nữa ném ra một cái Thất Sát Âm Phù kiếm!

Cái thứ hai, cái thứ ba… cho tới cái thứ năm.

Ầm!

Lại là Âm hỏa ngập trời!

"Nếu đã tới mức tự bạo Âm Phù kiếm, vậy thì cứ dùng hết, đừng lưu thủ!"

Trong đầu Tập Nguyệt vang lên lời dạy bảo trước khi Lục Khiêm bế quan.

Cảnh tượng trước mắt giống như Địa Ngục Âm hỏa.

Cả dãy núi đều là lửa, trên không ánh sáng xanh lưu chuyển.

Ngọn lửa lan ra, mọi người tuyệt vọng rồi.

Một con Âm Nha sải cánh dài ba trượng bỗng lơ lửng trên không.

Ngoài mất một chút lông vũ thì không hề bị tổn thương gì.

“Rất tốt. Tiểu tử Lục Khiêm, súc sinh ngươi nuôi đã thành công chọc giận ta rồi.”

Một luồng lực hút truyền tới, hai Đạo binh nổi lơ lửng, bị hút tới trước bộ vuốt.

Móng vuốt hơi dùng lực!

Bùm!

Đạo binh nổ thành sương máu!

“Tiểu tử Lục Khiêm, nhìn thấy không, đây chính là kết cục của ngươi!” Lý Minh U lớn tiếng hét về phía cửa đá.

Bùm!

Lại hai Đạo binh bị bóp nổ.

Thần thái thong dong giống như mèo vờn chuột.

“Hửm? Sợ rồi sao? Lục Khiêm, ta muốn để hồn phách của ngươi ở trong Âm hỏa thiêu đốt một trăm năm!”

Oành!

Âm hỏa hóa thành đầu quỷ khổng lồ vô cùng dữ tợn, đầu quỷ rộng hơn trượng, nhe răng gào lên.

Đầu quỷ rít gào xong, ma âm chói tai, nhiệt lượng hừng hực giống như mặt trời.

Thuật này tên là Phi Hỏa Âm Sát, có thể giết người ngoài mười dặm.

Ầm!

Ngọn lửa nuốt chửng các Đạo binh và sơn động.

Cả ngọn núi san bằng một trượng.

“Kết thúc rồi.” Lý Minh U cười nói, cuối cùng cũng báo thù cho Lý Lâm rồi.

Nghĩ tới đây, lá cờ đen đằng sau mở ra.

Âm khí sương mù quỷ rủ xuống, quỷ hồn hiện ra, muốn bắt hồn phách của mọi người.

"Hửm?" Lông mày của Lý Minh U hơi nhíu lại, sao không cảm ứng được hồn phách của những người còn lại?

Lúc này, khói bụi tản đi.

Một bóng người đập vào mắt.

Khoảnh khắc nhìn thấy người này, tâm thần của Lý Minh U chợt rúng động.

Sương mù đen sì, bóng người cao lớn.

Ở trong cảm ứng của Lý Minh U, huyết khí của người này giống như khói báo động ngập trời trong đại địa bao la, cực kỳ nồng cháy.

Bóng người bước ra khỏi sương mù đen.

Bước chân chậm rãi trầm ổn, giống như giẫm trên tim của con người.

Ánh trăng chiếu trên người hắn, mái tóc dài màu đen tím rủ xuống như thác đổ, tỏa ra ánh sáng thần bí, xõa tùy ý ở đằng sau.

Chiều cao chín thước, tóc tím mắt vàng.

Trên người mang hoa văn vảy cá màu vàng đậm, hốc mắt tím đen.

Thanh Lân Long Cơ Giáp giống như vật sống, bám chặt vào người, tay cầm Hóa Huyết Ma đao, huyết quang lưu chuyển.

Nhìn thoáng qua, giống như nhân long khoác lân phiến màu xanh, một cỗ huyết sát chi khí xộc tới.

Đây chính là Lục Khiêm luyện huyết Ngự Long.

Trên mặt Lục Khiêm nở nụ cười xấu xa, bỗng nhiên vụt một cái, tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh.

Xuyên qua sương mù quỷ, khi đi ra trong tay túm một con ác quỷ, nặn thành một quả cầu nhỏ màu xanh sẫm.

Rắc rắc!

Miệng há ra, nhanh chóng nuốt trọn quỷ vật, phát ra tiếng nhai khiến người ta ê răng.

Ăn xong ác quỷ, Lục Khiêm ngẩng đầu lên, nhếch miệng mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng sắc nhọn.

Sát cơ cuồn cuộn, ma đao tỏa khói.

"Lý Minh U chấp sự sao? Nghe danh đã lâu, may mới gặp được, vô cùng hân hạnh!"

"Cho ngươi một lời khuyên chân thành, bây giờ lập tức rời khỏi, có thể bảo toàn tính mạng và danh vọng, không có ai biết ngươi chạy cả, nếu không…"

Vù!

Gió lốc thổi qua, mái tóc tím đen bay bay, Long Cơ Ma đao rít gào, đồng tử màu vàng kim của Lục Khiêm hơi lóe sáng, tà khí cuồn cuộn, giống như biến thành một người khác vậy.

"Nếu không… Ta sẽ đích thân ra tay, đánh cho ngươi thành một đống thịt bằm!"

Thái Âm Kim Đồng, sấm sét chế địch(1)

"Tiểu súc sinh thật cuồng vọng! Tu sĩ Luyện Thể, mới dẫn huyết nhập thể, đây chính là vốn liếng để ngươi chống lại ta sao?"

Lý Minh U đã cười, thanh âm sắc bén chói tai.

Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy vẻ kinh sợ thất thố của Lục Khiêm, nhìn thấy tu sĩ Dưỡng Thần như ông ta còn cuồng vọng như vậy.

"Chết!"

Sương mù quỷ u ám bao trùm phương viên mấy dặm.

Trong sương mù quỷ bóng người tầng tầng lớp lớp.

Cảnh tượng hoàn toàn thay đổi.

Mặt đất cháy đen, Âm hỏa bám vào cây cối hoa cỏ, khí độc tanh tưởi, quỷ hồn u ám tái xanh đầy dự tợn.

Lục Khiêm và đám người sau lưng dường như đi vào một mảnh quỷ vực.

Gió lạnh không ngừng lọt vào trong quần áo khiến người run rẩy, cả người cứng đờ.

Đầu sỏ của tất cả chuyện này, chính là lá cờ đen trên trời kia.

Lá cờ này tên là Âm Thận Luyện Hình phiên.

Quỷ hồn có thể ở bên trong, mặc kệ gặp phải loại nguy hiểm gì, cho dù hồn bay phách tán, một giây sau đều sẽ sống

lại ở trong lá cờ.

Không chỉ như vậy, Luyện Hình phiên còn có thể mở ra quỷ vực.

Người ở trong đó, không lúc nào không bị âm khí quấy nhiễu.

Rất nhiều ảo giác ảnh hưởng tới cảm quan của con người, khiến người ta không phân rõ thật giả.

Âm hỏa mang theo nhiệt lượng ập xuống.

Bầu trời bị nhuộm thành một khoảng màu lục bích.

Tuy thanh thế rất lớn, nhưng người bên dưới không nhìn thấy được.

Lục Khiêm quay đầu lại, đôi mắt vàng nhìn mọi người, nói: "Các ngươi hãy tự chăm sóc cho chính mình."

Xoạt!

Để lại một đạo tàn ảnh ở chỗ đó.

"Vâng! Lão gia!"

Yêu Nguyệt nghĩ tới vóc dáng chín thước, lân phiến lục bích và ánh mắt xâm lược của Lục Khiêm vừa rồi, không biết tại sao lại cảm thấy cơ thể nóng bừng.

Mặt đất trống ở một bên, cơ thể của Lục Khiêm bỗng hiện ra.

Trong đồng tử màu vàng kim, thấp thoáng có thể nhìn thấy con ngươi hình trăng khuyết đen sì.

Lục Khiêm gọi nó là Thái Âm Kim Đồng.

Dưới đôi đồng tử này, tất cả tình huống chân thật ở xung quanh đều lộ ra không sót bất cứ thứ gì.

Có thể nhìn thấy trên dưới, gần xa, trước sau, thực giả về sự vận chuyển của tinh khí đại địa.

Ngoài sự vật thật còn có những ngọn núi dòng sông hư ảo đó do từng làn khói đen hợp thành.

Đại đa số quỷ vật đều là tổ hợp thể của làn khói đen, không phải là chân thực.

"Gừ!"

Lúc này, hai con ác quỷ u ám bỗng hiện ra đằng sau.

Gần như cùng lúc, Lục Khiêm không quay đầu, lật tay chém một đao về phía sau.

Phụt!

Ma đao đâm trúng ác quỷ, bạo phát sức mạnh của Tinh Hồng Huyết Ố.

Huyết quang lưu chuyển, ác quỷ kêu thảm thiết sau đó hóa thành một bãi nước mủ.

Cùng lúc đó, đỉnh đầu và sau lưng truyền tới một cỗ cảm giác nóng bỏng.

Thì ra là Âm hỏa từ trên trời rơi xuống.

Không khí vặn vẹo, nhiệt độ không khí nóng rực.

Cây cỏ xung quanh không hỏa tự cháy.

Vù!

Lục Khiêm há miệng phun ra một đoàn hơi nước đen sì.

Trên không mây đen tụ lại.

Nước mưa đen sì giống như những mũi tên rơi xuống.

Âm Quỳ Chân Thủy và Âm hỏa Hàn Nha tiếp xúc, lập tức bốc lên khói đen, hai cái triệt tiêu lẫn nhau.

Sau khi thành công luyện huyết hóa long, đối với việc nắm giữ Bố Vân Đoạn Nghê chương hắn đã rất thành thạo.

Thậm chí không cần đọc Bố Vân Sinh Vũ chú.

"Âm Quỳ Chân Thủy!" Lý Minh U kinh ngạc nói.

Mây đen tản đi, ác quỷ bốn phía và Chân Thủy biến mất sạch sẽ.

Sau đó, thần niệm khẽ động, Hóa Huyết Ma đao phá không bay lên trời.

Giống như tia chớp, xuyên qua tầng mây cuồn cuộn.

Thân đao bao bọc huyết quang ô uế.

"Pháp khí thật ác liệt!" Lý Minh Y lần nữa sửng sốt.

Âm thần cảm nhận rõ ràng nhất, đạo huyết quang này ẩn chứa sức mạnh ô uế nhất trên đời.

Chỉ nhìn từ xa đã cảm thấy mi tâm đau nhói một trận.

Xoẹt!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Lý Minh U tránh được sự chém giết của Ma đao, thân đao đã lướt qua, âm thanh lúc này mới truyền đến.

Do vậy có thể thấy được tốc độ của Ma đao nhanh cỡ nào.

Âm thần nóng rực, thật sự không dám tưởng tượng nếu bị chém trúng, Âm thần sợ rằng trong chốc lát sẽ bị bẩn, không thể nhập vào thân.

Cảnh giới Dương Thần sơ kỳ, không có Ngưng Sát Luyện Cương.

Một khi Âm thần lộ ra ngoài không khí.

Gió nhẹ mưa phùn nguyệt quang không quan trọng gì với nhục thể lại có thể gây ra sát thương cực kỳ lớn đối với Âm

thần.

Hóa Huyết Ma đao lượn một vòng, ác quỷ bốn phía lần nữa tan thành tro bụi.

Lần này tốc độ ngưng tụ lại chậm hơn rất nhiều.

Chỉ còn lại Lục Khiêm và Âm hỏa Hàn Nha thân thể phụ của Lục Minh U.

Nhìn thấy uy lực của Hóa Huyết Ma đao, trong lòng Lý Minh U vừa thèm muốn vừa kiêng kỵ.

Còn cả áo giáp giống như vật sống trên người hắn, ngay cả Âm hỏa cũng không thể lại gần.

Đây là pháp khí đó, ít nhất mười tầng cấm chế trở lên.

Luyện Hình phiên của ông ta chẳng qua chỉ mười hai tầng mà thôi.

Nếu ở trên đất, đối phương dựa vào sự sắc bén của pháp khí vậy chưa chắc có thể làm gì được đối phương hay không.

Thái Âm Kim Đồng, sấm sét chế địch(2)

Nghĩ tới đây, Lý Minh U lại nói: "Lão phu hỏi lại ngươi một câu, Lý Lâm thật sự là ngươi giết sao?"

"Đương nhiên." Lục Khiêm vuốt ve Hóa Huyết Ma đao trong tay: "Có điều ngươi yên tâm, chết rất khoan thai, ta giết hắn ta chỉ bằng một đao."

"Chịu chết đi, tiểu súc sinh!"

Lý Minh U nghe vậy thì phẫn nộ.

Một cái đầu quỷ cực lớn dự tợn rít gào rồi rơi xuống.

Mà Âm Nha vỗ bay canh ở trên độ cao hai mươi dặm, xung quanh gió lốc quấn quanh nhưng cũng không phá được lông sắt của Âm Nha và Âm hỏa.

Nếu phòng ngự của đối phương giống mai rùa thì dứt khoát không ngừng tiêu hao, dù sao cũng không đánh tới mình.

Phía dưới đã trở thành một biển lửa.

Lục Khiêm dùng Chân Thủy phá thủng một cái lỗ, rồi chạy bộ vào trong rừng rậm.

Những Âm hỏa khác rơi ở trên người, bị Long Cơ Giáp chặn, ngay cả độ nóng cũng không thể truyền vào.

Hai người một trước một sau.

Tuy Lục Khiêm đã dẫn huyết nhập thể, nhưng nói suy cho cùng đạo hạnh vẫn là Luyện Thể.

Không lâu sau, tốc độ dần dần chậm lại.

Một chiếc xích sắt Âm hỏa bỗng nhiên ngưng tụ.

Xích sắt Âm hỏa nhanh chóng dài ra, bao quanh Lục Khiêm và rừng cây trong phương viên nghìn trượng lại.

Tuy xích sắt là do Âm hỏa hợp thành, vô cùng chắc chắn, Hóa Huyết Ma đao chém vào bề mặt cũng chỉ lóe lên một tia lửa nhỏ.

"Xem ngươi còn có thể chạy đi đâu, ngoan ngoãn quỳ xuống xin tha, ta có thể suy nghĩ cho ngươi chết một cách thoải mái."

Lý Minh U sau khi tung ra chiêu này, Âm hỏa trên người có chút hư ảo, xem ra chiêu này tiêu hao rất lớn.

Âm hỏa ập xuống, như mặt trời ban trưa.

Lá cờ đen phần phật, rủ sương đen xuống.

Chỉ cần tâm niệm của Lý Minh U khẽ động, Lục Khiêm sẽ tan thành tro bụi.

Cơ thể khổng lồ của Âm Nha cũng hạ xuống ở độ cao hai trăm trượng.

Lục Khiêm không nói chuyện, mà xoay đầu nhìn môi trường xung quanh.

Những cây cổ thụ cao chót vót, cây nhỏ nhất cũng bằng vòng ôm của hai người.

"Cuối cùng cũng dụ được ngươi tới đây rồi."

Lúc Âm hỏa rơi xuống, Lục Khiêm ngẩng đầu mỉm cười.

Vẻ mặt không có sự cuồng vọng tà ác như vừa rồi, khôi phục lại vẻ bình tĩnh trước đây, đôi mắt màu vàng kim phản chiếu Âm Nha cực lớn ở trên không.

Chỉ thấy, Thái Âm Kim Đồng phát ra ánh sáng, kim quang chiếu sáng phương viên mấy trăm trượng.

Từng tia khói màu xanh tỏa ra từ mặt đất, cây cốt, hoa cỏ và thú đều bay ra khỏi khu vực đó.

Trong nháy mắt, hoa cỏ cây cốt xung quanh lập tức úa tàn.

Tất cả tia khói màu xanh đã được hấp thụ vào trong Thái Âm Kim Đồng.

Tay của Lục Khiêm bắt quyết, trong miệng lẩm bẩm: "Thái Cực đứng đầu, thiên địa căn nguyên; thiên nguyên địa hoàng, Ất Mộc chi tinh; truyền lệnh của ta, sấm sét đi đầu. Cấp cấp như luật lệnh! Đi!"

Ầm!

Hư không sinh điện!

Một tia sét màu xanh phá không bay tới.

Cực kỳ nhanh, trước khi Âm hỏa còn chưa rơi xuống thì đã rơi vào người của Lý Minh U.

"Đây là sét sao? Không!!!"

Âm Thần sợ nhất thứ gì?

Đương nhiên là sét do âm dương hòa hợp tạo thành.

Thanh âm của Lý Minh U thê lương, Âm thần trực tiếp bị tia sét có mức phá hoại vô cùng khủng khiếp xé tan.

Âm Nha hóa thành tro bụi, lần này Âm thần cũng không thể thoát được.

Luyện Hình phiên rơi xuống đất.

Dù sao vừa mới đột phá, trạng thái vẫn chưa điều chỉnh tới mức tốt nhất, chỉ có chiêu này mới là lá bài tẩy để giết chết đối phương.

Lời nói ngông cuồng vừa rồi, cũng là vì để dụ người này vào trong cái bẫy của mình.

Sau khi giết Lý Minh U, sắc mặt của Lục Khiêm có chút tái nhợt.

Chiêu vừa rồi tên là Ất Mộc Tinh Lôi.

Đó là thiên phú pháp thuật sở hữu sau khi hấp thụ Ngư Long.

Thu nạp tinh khí Ất Mộc trong thiên địa, tích trữ ở trong đan điền thì có thể phóng thích ra sét này.

Nếu không phải như vậy, sợ rằng Lục Khiêm cũng không muốn giết trả, mà tránh sóng gió rồi.

Dù sao giữa hai người kém nhau một tiểu cảnh giới.

Lúc này, một tia sáng yếu ớt nhanh chóng bay về phía Luyện Hình phiên rơi trên đất.

"Hửm?" Lông mày của Lục Khiêm chợt nhíu lại, há miệng phun ra một đạo sương khí màu đen.

Âm Quỳ Chân Thủy vèo vèo rơi xuống, nhỏ lên ánh sáng đó.

"Á! Lục Khiêm tiểu nhi, ngươi thật là ác độc!"

Tia sáng yếu ớt hiện hình, trước mặt là một hư ảnh của một nam tử trung niên.

Sức tẩy rửa của Chân Thủy, tẩy rửa sạch sẽ chân khí bao trùm ở bề ngoài chân thân.

Hồn thể lộ ra, Chân Thủy hay gió nhẹ nguyệt quang sẽ giống như cương đao, chém mạnh vào Âm thần.

Những tia khói xanh tỏa ra, giống như dầu nóng rưới lên Hồn thể, Hồn thể càng hư ảo hơn.

Lý Minh U oán độc nhìn về phía Lục Khiêm.

Âm thần của Dưỡng Thần sơ kỳ không thể tự mình ra ngoài, buộc phải nhập vào vật thể.

Vốn hắn muốn nhập vào pháp khí rồi chạy trốn, không ngờ bị Lục Khiêm nhìn thấu rồi.

Tinh khí Ất Mộc thân hãm trong tù(1)

“Ta không trêu chọc hai thúc cháu các ngươi, tại sao cứ tìm ta gây phiền phức thế?”

Lục Khiêm từng bước ép sát, mắt lộ sát cơ.

“Hiểu lầm, đều là hiểu lầm.” Trong lòng Lý Minh U vô cùng hối hận.

Tất cả chuyện này đều do tên đạo đồng đáng chết đó.

Sớm biết chiến lực của Lục Khiêm mạnh như vậy, giết một đạo đồng tính là gì chứ?

Giết một tên mà không hài lòng, tặng thêm mấy tên cho hắn giết cũng không sao cả.

“Muộn rồi!”

“Không muộn không muộn. Không đánh không quen, lão phu bây giờ thề, trời biết đất biết ngươi biết ta biết. Hơn nữa, ta là chấp sự của Đạo quan, giết ta nhất định sẽ bị người khác điều tra.” Lý Minh U vội nói.

Nếu hôm nay thật sự chết ở đây, thật sự là để tiếng xấu muôn đời.

Ai biết đều sẽ cười đến rụng răng.

Bị Luyện Khí kỳ giết ngược thì thôi đi, nguyên nhân còn là vì một tên đạo đồng nhỏ nhoi.

Đoán chắc sau này sẽ trở thành tài liệu giảng dạy mặt trái của các đại gia tộc, dạy con cháu đừng không não như ông ta.

“Đừng nói chuyện.” Lục Khiêm khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Hắn trực tiếp túm lấy âm hồn của Lý Minh U.

“Không! Tha mạng! Á!!!!”

Một chuỗi tiếng kêu gào khiến người ta ê răng truyền tới.

“Ợ!”

Lục Khiêm sau khi ăn Âm thần của Lý Minh U, không nhịn được mà ợ một tiếng.

Hoa văn vảy cá màu vàng đậm trên mặt dường như càng rõ ràng hơn một chút.

Khoảnh khắc Lý Minh U hồn phi phách tán đó.

Trong mật thất u tối.

Nhục thân của Lý Minh U bỗng nhiên cứng ngắc ngã xuống đất.

Chấp Pháp điện.

Tầng hầm nơi sâu nhất.

Bên trong thắp hàng chục hàng trăm chiếc đèn lưu ly.

Trong chụp đèn không phải là nến, mà là những con Độc Giác Tiên màu đen.

Bụp!

Độc Giác Tiên trong một chụp đèn bỗng nhiên nổ tung.

Một bóng đen tiến vào tầng hầm.

“Khiên Tâm trùng chết, Lý Minh U hồn bay phách tán!”

…

Lục Khiêm thoát khỏi trạng thái Ngư Long chi thể, cơ thể dần dần thấp lại, màu tóc khôi phục màu đen bình thường.

Thái Âm Kim Đồng biến mất, thay vào đó là đồng tử đen láy.

Sau khi ăn xong Âm thần, Lục Khiêm lập tức cưỡi ngựa giấy.

Không quan tâm mọi thứ mà phi về đằng xa.

Ngay cả mấy Đạo binh cũng không ngó ngàng, tự cầu phúc lớn đi.

Sự xuất hiện của Lý Minh U đã phá hỏng mọi bố trí của Lục Khiêm.

"Sau khi luyện hóa Ngư Long tinh huyết, cảm thấy cảm xúc có chút không khống chế được, Tam Tạng Thanh Tâm chú đã đại thành, ngược lại không cần lo lắng cảm xúc mất khống chế." Lục Khiêm thầm nói trong lòng.

Luyện Thể chi đạo quả nhiên cường đại.

Chiều cao chín thước, chỉ riêng sức mạnh cánh tay thì đã nghìn quân (một quân ba mươi cân), dễ dàng bóp sắt thép thành quả cầu nhỏ.

Tuy cơ thể không có vảy cá trong tưởng tượng, nhưng đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm là chuyện nhỏ nhặt rồi.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm mở chiếc gương vàng trong não hải ra, một chuỗi thông tin xuất hiện ở trong não hải.

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp (35/15000)

Thái Âm Kim Đồng (nhập môn: 3/500)

Ất Mộc Tinh Lôi (nhập môn: 1/500)

Công pháp Luyện Thể Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp không có chia tiểu hành đại thành.

Chỉ cần không ngừng hấp thụ năng lượng, tinh luyện tinh huyết. Huyết mạch tinh luyện sẽ có độ thuần khiết và số lượng

nhất định, cảnh giới tiếp theo chính là ‘Huyết Hóa Chu Thân’

“Luyện Thể và Luyện Huyết Ấn Đạo binh khác nhau, Luyện Thể có thể tùy ý thay đổi hình thái huyết mạch.”

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm thở phào một hơi.

Nếu cả ngày ở hình thái này thì thật sự có chút không tiện.

Tóm lại, mấy tháng bế quan, khiến năng lực của hắn tăng mạnh.

Đầu tiên là Ngư Long chi thể.

Kế thừa năng lực tham lam thôn phệ tinh khí vạn vật của Ngư Long.

Công pháp phía sau tăng mấy chục khắc độ chính là vì vừa rồi đã ăn mấy con quỷ.

Âm thần của Lý Minh U cũng từ từ tiêu hóa, khắc độ cứ tiếp tục tăng.

Còn có một thu hoạch chính là Luyện Hình phiên mà Lý Minh U để lại.

Đi tới thu vào trong túi Hồ Thiên.

Ngoài ra là hai đạo thiên phú thần thông.

Sấm sét phóng ra do hấp thụ tinh khí Ất Mộc, uy lực không tồi, nhưng phải hấp thụ đủ tinh khí Ất Mộc trước.

Thứ cuối cùng chính là Thái Âm Kim Đồng nhìn khắp tám phương, có thể cảm ứng được địa khí lưu chuyển trong phương viên mấy chục dặm.

Nói đến đây, mắt của Lục Khiêm nhìn về hướng nào đó của Tây Nam.

Đi được mấy dặm, chạm vào một ánh mắt.

Đây là một đôi mắt xanh đậm.

Người này chính là Long Nhi từng có duyên gặp mặt vài lần với Lục Khiêm.

“Haizz…” Khi nhìn thấy người này, Lục Khiêm thở khẽ một tiếng.

Trong lòng hiểu tất cả mọi chuyện.

Nếu như đoán không sai, tất cả mọi chuyện đều là Long Nhi giở trò quỷ.

Vù!

Gió lốc thổi qua.

Chỉ thấy trên trời xuất hiện một đám mây đen.

Long Nhi nhảy lên đám mây đen, từ đằng xa bay tới.

Giẫm lên trên đám mây đen mềm mại, Long Nhi giống như là người từ trên trời hạ phàm.

Đám mây đen tới phía trên đỉnh đầu.

Long Nhi ung dung tự tại cười nói: “Lục huynh! Con người huynh thật là mạnh, vậy mà giết được chấp sự, gặp ở Đạo quan!”

Tinh khí Ất Mộc thân hãm trong tù(2)

Y bề ngoài nhìn ung dung tự tại, thực chất trong lòng lại có hơi hoảng.

Từng nghe nói hung danh của người này, không ngờ vậy mà tàn nhẫn đến thế.

Nếu liều mạng, e rằng y thật sự không làm được gì đối phương.

Nghĩ tới đây, Long Nhi móc ra một tấm phù bài.

Bóp vỡ phù bài đó.

Mây đen tản mạn trăm dặm, tầng mây xuất hiện xoáy nước vô cùng lớn.

Trong xoáy nước, thò ra một bàn tay trắng bóc, đám mây đen giống như một con rắn dài hơn mười dặm.

Giống y hệt Thiên Xà Đạo Cơ Pháp Tướng của Thông U đạo nhân nhìn thấy trên không ngày hôm đó.

Xuyên qua tầng mây, có thể thấy một đôi mắt xanh đậm lạnh nhạt.

“Thì ra là như vậy, sợ rằng là không chạy được rồi.”

Lục Khiêm lập tức hiểu được mọi thứ, thân phận của Long Nhi này hắn biết rồi.

Nếu truy sát thông thường, vậy chạy trốn chắc chắn không thành vấn đề.

Bây giờ.

Bóng tối phủ xuống.

Trời đất xoay chuyển.

Không biết qua bao lâu, Lục Khiêm từ từ tỉnh lại.

Hắn ở chính giữa đại điện tối om, mặt sàn sáng bóng phản chiếu bóng người.

Trong bóng tối hai bên, mấy bóng đen cao lớn lẳng lặng đứng đó, so với bọn họ, Lục Khiêm giống như một con gà con.

Không nhìn ra cụ thể diện mạo, chỉ nghe thấy tiếng rít nghiến răng bặm môi, giọng nói rất nhỏ.

Tảng đá nặng đè trên đỉnh đầu mỗi người, đè tới mức khiến người ta không thở nổi.

Nền gạch sáng bóng vậy mà không phản chiếu được bóng dáng của bọn họ, nơi này giống như U Minh Địa Ngục.

Xung quanh truyền tới âm thanh uy nghiêm.

…

Trong bóng tối, ánh mắt tĩnh mịch của bóng đen nhìn sang Lục Khiêm đang quỳ gối trên mặt đất.

Chỉ mấy đạo ánh mắt này, đã khiến Lục Khiêm cảm thấy không thở nổi, toàn thân cứng ngắc.

Hơn nữa hắn phát hiện trên cổ có hình vẽ của một đóa hoa sen đen chưa nở.

Hắc khí không ngừng xâm nhập vào não hải của hắn.

“Khí thế mạnh quá, lẽ nào là chân nhân Đạo Cơ? Hoa sen đen lại là cái gì?” Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Kết hợp với chuyện trước khi hôn mê, nghi ngờ gặp phải người của Thông U, hắn thật sự tiến vào tầm mắt của tầng cao nhất.

“Lục Khiêm, ngươi giết hại đồng môn, bị phạt dùng Âm hỏa thiêu hồn, Lôi hỏa cắn nuốt cơ thể, mãi mãi không được siêu sinh, hồn phi phách tán. Ngươi có biết tội không?!”

Trong bóng tối, thò ra một cái đầu lâu cực lớn.

Mặt xanh như tàu lá chuối, mắt như chuông đồng, răng nanh nhọn hoắt, cái sừng sần sùi trên đầu sắp đâm thủng đại điện.

Khi nói chuyện cùng lúc phun ra khí vụ màu xanh lưu huỳnh.

Lục Khiêm lập tức cảm thấy cảm giác chèn ép trên người càng lớn hơn.

Nghe thấy câu này, Lục Khiêm ngẩng đầu lên.

Trong lòng đọc thầm Thanh Tâm chú, cảm giác chèn ép giảm bớt một chút, nói: “Tại hạ không nhận tội, Lý Minh U muốn giết ta, ta cũng chỉ là vì phòng vệ.”

Đại điện chắc là Hình Phạt điện trong truyền thuyết.

Quỷ Dạ Xoa trước mắt này chính là Xích Hải chân nhân – đường chủ của Chấp Pháp đường.

“To gan! Cũng là do ngươi giết Lý Lâm – chất tử của Lý Minh U trước.” Giọng nói của Xích Hải đạo nhân rất trầm thấp.

“Ta hỏi lại ngươi, có nhận tội không? Nếu có giấu giếm, đại hình chờ sẵn!”

Sắc mặt của quỷ Dạ Xoa rất dự tợn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Lục Khiêm vậy.

Khi Dạ Xoa quát, yêu ma quỷ quái xung quanh dường như đều đánh trống reo hò.

Âm thanh sắc bén chói tai, làm loạn tâm thần của con người.

Uy áp vô tận úp xuống.

Lục Khiêm bỗng trở nên mơ mơ hồ hồ, có loại cảm giác muốn nói ra những suy nghĩ chân thực trong lòng.

Lúc này, Giao Phục Hoàng Tuyền đồ trong Thức Hải truyền tới một trận dao động.

Lục Khiêm lúc này mới tỉnh táo.

"Bẩm đường chủ đại nhân, tại hạ là phòng vệ chính đáng, là đối phương động thủ trước."

Nhìn thấy Lục Khiêm tỉnh táo trở lại, tuy bề ngoài của Xích Hải rất hung thần ác sát nhưng trong lòng lại tán thưởng.

Biết rõ lời Lục Khiêm nói là nói dối, nhưng nói dối ở trước mặt ông ta, thật sự cần ý chí mạnh mẽ.

Dưỡng Thần kỳ cũng không chịu nổi tra khảo của ông ta, càng không cần nói là đạo sĩ Luyện Khí bình thường.

Đồ đệ mà Lý Độ sư đệ thu nhận thật sự không tồi.

Đáng tiếc…

Phân thân của Thông U tự mình bắt tới.

Cộng thêm có một số người đợi làm chứng sẵn, hôm nay buộc phải tuyên án hắn hồn phi phách tán.

Bên ngoài đại điện, ba người đứng ở trong rừng rậm âm u tối tăm.

"Sư phụ, tuy có khó khăn nhưng đồ nhi đã trồng xuống hoa sen đen." Long Nhi nói với nữ tử xinh đẹp bên cạnh.

Chỉ cần lát nữa Lôi hỏa cắn nuốt cơ thể, đỉnh lô tinh thần sụp đổ, hoa sen đen sẽ bén rễ.

Long Nhi vốn không muốn dùng sức mạnh của môn phái, như vậy rõ ràng bản thân rất vô dụng.

Không ngờ Lục Khiêm này lại thật sự quá mạnh.

Ngay cả Dương Thần sơ kỳ cũng có thể giết.

Pháp khí trên người cũng đều không tồi, lát nữa chính là của y rồi.

Có một lão đầu tóc bạc trắng đứng bên cạnh nữ tử.

Liễu Như Ý nghe vậy thì liếc nhìn Lý Độ, nói: "Xem ra mạng của đồ đệ ngươi sắp không được rồi."

"Lý lang, chúng ta làm một giao dịch đi. Buông tâm thần ra, để ta trồng xuống Ma liên thì ta bảo vệ đồ đệ của ngươi, đồng thời hủy bỏ Ma chủng. Yên tâm, nể tình người quen cũ, ta sẽ không làm khó."

Lý Độ vuốt bộ râu trắng, vẻ mặt ung dung.

Chịu hình

Mặc dù mạng sống đang nằm trong tay người khác nhưng đối mặt với Liễu Như Ý vẫn nhìn thẳng như cũ, nhìn tới mức khiến nàng có chút không tự nhiên.

Trong lòng Liễu Như Ý rất không vui, nhưng nàng ta bỗng cảm thấy Ma chủng có một chút dấu hiệu dao động.

Xem ra ra tay từ trên người Lục Khiêm quả thật chính xác.

Việc sắp thành, Liễu Như Ý ngược lại không còn vẻ ung dung như trước.

Vì thế, Liễu Như Ý lại nói: "Lý lang, dù sao ngươi không sống được, cớ sao không nhường cơ hội cho người sau?"

Không khí có chút nặng nề, Lý Độ vẫn không lên tiếng.

Trong đại điện.

Cái đầu của quỷ Dạ Xoa vươn tới trước mặt Lục Khiêm, cách không tới ba thước.

Cái đầu cỡ cái cối xay mang theo một loại cảm giác chèn ép khiến người ta nghẹt thở, mùi lưu huynh khiến người ta buồn nôn.

"Người đâu, nhốt tên nghiệt đồ ngu xuẩn này vào đại lao, lập tức hành hình!"

Bụp bụp bụp!

Tiếng bước chân vang dội truyền tới.

Hai tên Dạ Xoa da xanh lam, kéo theo Tỏa Hồn Xích Liên to bằng cánh tay.

Trước sợi dây xích là chiếc còng tay dính máu.

Một khi bị còng lại, đạo sĩ sẽ đi sức lực, không thể sử dụng pháp thuật, ai cũng có thể giết được.

Phương viên ba trượng nền gạch ngọc xanh lật lên, phiến đá lơ lửng trên không.

Nếu đã muốn chết, vậy thì phản kháng một phen rồi chết!

…

Lúc này, trong đại điện sáng lên ánh sáng đỏ, một đạo Thần ý âm lệ đè xuống.

Pháp thuật lập tức giải trừ.

Cạch cạch!

Còng tay còng chặt hai tay, Lục Khiêm bỗng cảm thấy thần khí thoát ra.

Hai con Dạ Xoa nhốt hắn vào tầng sâu nhất dưới lòng đất.

Đi xuống dọc theo cầu thang hình xoắn ốc, bên cạnh thắp đèn Giao Ngư Trường Minh.

Đi xuống mấy trăm mét, cuối cùng cũng rời khỏi cầu thang.

Đập vào mắt là một hồ dung nham rất lớn, Âm hỏa màu xanh đậm không ngừng bốc lên.

Hai bên chia ra mười mấy khu vực.

Có khu vực là chảo dầu, có khu lại là núi đao.

Hoặc là một yêu thụ hút máu, còn có một căn phòng bàn đá mọc đầy răng sắc nhọn, giống như vật sống cắn xé huyết nhục.

Mỗi một khu vực đều có người chịu hình.

Còn có người mặc áo mũ đen là người chuyên môn phụ trách thi hành hình phạt.

Thỉnh thoảng sẽ bôi một ít thuốc lên người phạm nhân, tránh trường hợp phạm nhân còn chưa chịu hình xong thì đã chết rồi.

Đồng thời có người mặc đồ trắng tuần tra, ai chết rồi thì sẽ ném vào trong dung nham, ngay lập tức biến thành tro bụi.

"Ồ! Lại có một người mới tới."

"Hình như còn là đạo sĩ Luyện Khí, diện mạo ngược lại không tồi, không biết là đã đắc tội với ai."

"He he, quản hắn làm gì, lão tử rất lâu chưa được hành hạ đạo sĩ Luyện Khí rồi."

Người trong nhà tù oán độc nhìn Lục Khiêm gào thét dữ dội, xoa tay nóng lòng muốn thử, thần sắc phấn khích.

Lục Khiêm trầm mặc không nói, giống như đã nản lòng thoái chí.

Vận may của hắn quá tệ, vừa xuất quan thì bị cường địch truy sát.

Sau khi giải quyết xong cường địch, thật ra phản ứng cũng rất nhanh, đang muốn chạy trốn thì lại gặp phải Long Nhi.

Thật ra vẫn có thể chạy, dù sao có lòng muốn chạy, Long Nhi ngay cả thực lực Dưỡng Thần kỳ cũng không có, làm sao có thể cản được hắn.

Chạy đến hơn nghìn dặm, đợi Đạo quan phản ứng lại, với thủ đoạn ẩn nấp của hắn và năng lực cảm ứng địa khí của Ngư Long chi thân thì sớm đã trốn xong rồi.

Đối phương làm sao tìm ra được.

Chuyện có thể làm đều làm cả rồi, không ngờ Thông U đạo nhân sẽ ra tay, vừa tới đã tung đại chiêu.

Thật sự không có bất kỳ cách nào cả.

Không có sức mạnh, cảm giác mặc người ta mổ xẻ thật sự không thoải mái.

Nhớ tới khi hắn ở Mạc Lương Đạo quan.

"Xem ra chỉ có thể làm lại rồi." Lục Khiêm khẽ thở dài trong lòng.

Không sai, hắn còn một thủ đoạn.

Sau khi Ký Thần thuật đại thành, thần niệm phân hóa có thể độc lập sinh tồn một khoảng thời gian.

Thuật này không phải hóa thân bên ngoài, chỉ là một loại thủ đoạn chủ thần tiêu tán, di chuyển tới phân thần.

Đạo thần niệm này đang nấp trong phủ đệ ở Thông Tuyền thành, trên người giấy chôn giấu dưới lòng đất.

Tác dụng phụ là thần niệm tàn khuyết, nhưng cũng tốt hơn là hoàn toàn hồn phi phách tán.

Khi người mặc đồ đen chuẩn áp tải Lục Khiêm đi chịu hình, một đám người mặc áo vàng đi vào.

"Phụng lệnh của đường chủ đại nhân, thả phạm nhân Lục Khiêm."

Lục Khiêm lại chẳng biết lí do tiếp tục đi theo người mặc đồ đen ra ngoài.

Không những như vậy, hắn kinh ngạc phát hiện đóa hoa sen màu đen ở cổ biến mất rồi.

Xuyên qua cầu thang hình xoắn ốc rất dài, rời khỏi nơi đè nén đó.

Có một người trung niên mặc áo lông đứng ở cửa đại điện.

"Lục Khiêm, ngươi không sao chứ?" Người trung niên cười nói.

“Tham kiến chấp sự đại nhân.” Lục Khiêm ôm quyền hành lễ.

Người này chính là Điển Tạo chấp sự Phương Tố.

Trong lòng Lục Khiêm rất nghi ngờ, lẽ nào là Phương Tố bảo vệ hắn?

Bởi vì hắn là đồ đệ của Lý Độ?

Lục Khiêm cảm thấy khả năng này không lớn.

Tính toán kỹ, hắn đã đắc tội với Thông U đạo nhân.

Phương Tố một trong tám chấp sự, chắc ở trước mặt Thông U không có quyền nói chuyện quá lớn.

Đỉnh lô Chủng Ma(1)

“Người bên trong không có làm khó ngươi chứ?”

Phương Tố đưa cho một túi vải bố màu xám, đây là túi bố Hồ Thiên của Lục Khiêm, khi bị đưa đi thì bị thu mất.

“Không có, đa tạ chấp sự quan tâm.”

Phương Tố khựng lại, sau đó nói: “Đi theo ta đi.”

Nói xong, dứt khoát xoay người đi ra khỏi đại điện.

Rời khỏi đại điện u ám tối tăm, ánh sáng đã sáng hơn rất nhiều.

Thông U quan quanh năm u ám, sương khí cuồn cuộn.

Chỉ có giữa cây cổ thụ cao chót vọt thấp thoáng lộ ra một chút ánh sáng.

Cho dù như vậy, cũng sáng hơn trong Hình Phạt điện rất nhiều.

Nơi đó thật sự là địa ngục nhân gian.

Tới giờ nghĩ tới Dạ Xoa Quỷ Vương u ám khủng bố đó, trong lòng đều có loại cảm giác chèn ép.

“Cường giả Đạo Cơ Cảnh, cảm giác chèn ép vậy mà mạnh đến thế.” Lục Khiêm thầm nói trong lòng.

Trong Đạo Cơ Cảnh có một chữ “Cơ” vậy nên liền cho rằng cảnh giới này rất yếu.

Đạo Cơ là căn cơ chú đạo.

Dưỡng Thần Ngưng Sát Luyện Cương, sau khi Cương Sát hợp nhất hình thành Đạo Cơ Pháp Thể, tuổi thọ có thể đạt tới

năm trăm tuổi.

Đạo Cơ Pháp Thể có thần thông riêng, ví dụ như đường chủ Phương Tố - Hoàng Tuyền Dạ Xoa Quỷ Vương, một mực tu luyện Hoàng Tuyền Cương Sát Uế Thần quang.

Chỉ cần há miệng phun ra một cái, bao trùm phạm vi hơn mười dặm làm ô uế vạn vật.

Tới đâu cũng là Hoàng Tuyền Quỷ vực, tiêu diệt mười mấy vạn người của một tòa thành cũng không thành vấn đề.

Rất nhanh, hai người một trước một sau, xuyên qua rừng rậm, tới ngọn núi nơi Hình Pháp đường tọa lạc.

Bóng người bỗng nhiên nhiều hơn.

Đạo sĩ xua quỷ âm vụ nặng nề, còn có đồng nam đồng nữ thấp bé thao túng cương thi cản thi.

Phần lớn số người vẫn là đạo đồng tạp dịch.

Năm nay lại nhiều thêm một số gương mặt xa lạ.

Lục Khiêm đi theo đằng sau Phương Tố, đám người lần lượt nhường đường.

Trước đó nguyên nhân là do Phương Tố, sau đó lại phát hiện không đúng lắm.

Ánh mắt của những người này đều đang nhìn hắn, chụm đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

Lục Khiêm ngưng thần yên lặng lắng nghe, phát hiện những người này quả thực là đang bàn luận về hắn.

“Người này nhìn thì thấy không giống người âm tàn bất thường lắm. Chắc là nhận lầm rồi đấy.”

“Chắc chắn rồi, trước khi hắn bị đưa vào, ta còn từng thấy một lần.”

“Bản lĩnh rất giỏi, Luyện Khí giết Dưỡng Thần, cũng xem như là hiếm gặp rồi.”

“Hung nhân, sau này tránh xa một chút.”

Các đạo sĩ thì thầm nói chuyện riêng.

Mặc dù mỗi người bọn họ bình thường đều là đạo sĩ vô cùng lạnh lùng, trên tay hoặc nhiều cũng ít cũng dính ít máu.

Có điều, về cơ bản người bọn họ bắt nạt đều là người bình thường hoặc đạo đồng.

Đâu giống Lục Khiêm, trực tiếp giết chấp sự Dưỡng Thần kỳ.

Hơn nữa còn bình an vô sự từ trong tay đám người của Chấp Pháp đường đó bình yên vô sự đi ra được.

Thực lực và bối cảnh rõ ràng đều rất cứng, loại người này vẫn là nên bớt trêu chọc.

Lục Khiêm nghe thì trong lòng rất là bất đắc dĩ.

Như thế này có tính là tiếng xấu vang xa hay không?

Thời gian mới có mấy ngày, đạo sĩ đạo đồng đều đã biết rồi.

“Đúng rồi, Phương chấp sự, đa tạ ngài ra tay tương cứu.” Lục Khiêm dò hỏi.

“Đừng cảm ơn ta, là điện chủ cầu xin giúp, ngươi mới thoát được cảnh thăng thiên, ta không giúp được gì cả.” Sắc mặt của Phương Tố có hơi mất hứng.

“Điện chủ sao?”

Lục Khiêm lập tức phản ứng lại, đây không phải là Liễu Như Ý hay sao.

Liễu Như Ý sao lại cầu xin cho mình, sợ rằng là Lý Độ và nàng đã thỏa thuận giao dịch gì đó.

Nghĩ tới đây, bỗng trong lòng Lục Khiêm có cảm giác khó chịu.

Một nam nhân vậy mà đi cầu xin nữ nhân từng phản bội mình giúp đỡ.

Loại cảm giác này chắc chắn không dễ chịu, nói là vô cùng nhục nhã cũng không quá.

Lục Khiêm từ khi bước chân vào thế giới tu hành này. Gặp ai cũng là người âm hiểm giảo hoạt, chỉ nghĩ cho mình.

Ví dụ như Mạc Lương, Lý Minh U, Mã Hằng v.v…

Một khi dính tới lợi ích, lập tức phơi bày chân tướng.

Lý Độ lúc đầu thu nhận hắn làm đồ đệ, cũng là có dụng ý khác, chưa chắc không phải lấy hắn làm bia đỡ đạn, thu hút sự chú ý của người khác.

Nhưng hôm nay, quả thật đã giúp hắn một việc lớn, tránh việc hồn phi phách tán, nếu không chỉ có thể nhập vào người giấy phụ thân, một lần nữa tu hành.

Chỉ là không biết phải trả loại đại giới nào.

Dường như biết nghi vấn trong lòng Lục Khiêm, Phương Tố chầm chậm nói:

“Ngươi có biết Tâm Chủng Ma chi pháp không?”

Nhìn thấy Lục Khiêm có chút nghi hoặc, Phương Tố bổ sung: “Chính là hình vẽ ở cổ khi ngươi bị đưa vào điện ấy.”

“Người sử dụng Đạo Tâm Chủng Ma Liên thuật, sẽ trồng xuống Ma chủng ở trên người mục tiêu “đỉnh lô”, đợi tới thời cơ nhất định, Ma chủng nở hoa; công lực của người sử dụng sẽ

tăng mạnh, đỉnh lô là chất dinh dưỡng của Ma liên, tinh huyết khô cạn mà chết.”

Điều kiện để hoa sen nở hoa chính là Đạo Tâm có điểm hở, hoặc dày vò, hoặc đối phương tự nguyện.

Thỏa mãn điều kiện mới có thể nở hoa.

Đỉnh lô Chủng Ma(2)

Thực lực của đỉnh lô càng mạnh, tâm trí càng kiên định, khi Đạo Tâm vỡ tan, sức mạnh mà Ma liên trả cho người sử dụng càng lớn.

“Nói như vậy, sư phụ bị xem là đỉnh lô rồi.” Trong lòng Lục Khiêm chợt chấn động, không thể tin được.

Tuy nói Lý Độ chỉ có thể sống được mấy năm, nhưng cái giá phải trả cũng quá lớn rồi.

“Phải! Bây giờ bọn họ chắc về Dược sơn rồi.”

Nói đến đây, vẻ sắc của Phương Tố mang một chút hồi ức:

“Năm đó thiên phú của Lý sư huynh rất cao, kiếm pháp, đan đạo, khí đạo đều tinh thông. Là người có thiên phú cao nhất trong thế hệ chúng ta, lúc đó ta mới vừa nhập môn, một đạo sĩ vô cùng âm hiểm muốn lấy ta thử đan dược, vẫn là Lý sư huynh ra tay giúp đỡ, nếu không ta đã chết từ lâu rồi. Đạo đồng nhập môn năm đó hoặc ít hoặc nhiều đều nhận sự giúp đỡ của huynh ấy, thiên phú của huynh ấy cao, nhưng không hề ta đây. Thật sự là một người tốt, đáng tiếc không thích hợp ở môn phái này.”

Thông U quan nơi cá lớn nuốt bé có thể chấp nhận bất cứ ai. Kẻ cướp, kẻ trộm, lưu manh, ngụy quân tử, nhưng không chứa được người tốt.

Người tốt ở nơi này là từ mang nghĩa xấu, sẽ chỉ bị người ta ám toán.

Chuyện xảy ra sau đó như những gì Lục Khiêm tìm hiểu.

Lý Độ không chết, không phải vì Thông U và Liễu Như Ý khoan dung độ lượng.

Mà là người lúc đầu ủng hộ Lý Độ quá nhiều, nội bộ môn phái lục đục.

Cộng thêm chuyện này thật sự không vẻ vang gì, Thông U cũng không tiện ra tay với tiểu bối, cứ trì hoãn tới bây giờ.

"Thì ra là như vậy. Tiếp theo ta phải đi đâu?" Lục Khiêm hỏi.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha; ngươi bị nhốt trong Âm Hỏa động mười năm, chịu đựng nỗi khổ bị liệt hỏa thiêu đốt mười năm. Yên tâm, ta sẽ không để ngươi xảy ra chuyện, nhiều nhất chỉ chịu chút nỗi đau da thịt."

Lục Khiêm nghe xong thì cười lạnh trong lòng.

Quả nhiên, đám người điện chủ này sẽ không tha cho hắn.

Thời gian mười năm, có quá nhiều thứ có thể thao túng.

Tình nghĩa mà năm đó Lý Độ để lại, liệu có thể chăm sóc hắn bao nhiêu chứ?

Có lẽ vài năm nữa hắn sẽ bị trồng xuống Ma chủng, rồi chết bất đắc kỳ tử.

Vào lúc này, một cơn gió lạnh lướt qua.

Làn sương mù đen sì nồng đậm ập tới, Thông U quan tọa lạc ở cực âm chi địa, khi âm khí cường thịnh, sương mù nồng đậm sẽ nhiều như bây giờ.

Sau khi đi qua làn sương mù nông đậm, sắc mặt của Lục Khiêm trở nên cực kỳ trắng bệch, y hệt tờ giấy vậy.

"Hửm?" Phương Tố trợn to mắt.

Trước tiên không nói tâm trạng của Phương Tố lúc này như thế nào.

Lục Khiêm bây giờ sớm đã không còn ở đó nữa.

Bóng người giống như báo săn, nhanh chóng chạy băng băng trong rừng, cảnh sắc hai bên nhanh chóng lùi lại phía sau.

Mà hướng hắn đi, chính là Dược sơn.

"Lão đầu, thật sự không muốn nợ ân tình của người, nếu không như vậy thì ta không thể thông suốt được suy nghĩ mà."

Lục Khiêm thầm nói trong lòng.

Nếu không sau khi thoát được, trong lòng từ đầu đến cuối luôn có chút không thoải mái.

Mặc kệ như thế nào, trả ân tình này trước đã.

Hơn nữa, đồng thời Lục Khiêm cũng đang cược.

Lúc đầu khi tiến vào U Minh, Lý Độ rõ ràng đã tính toán trước mọi việc, muốn tính món nợ năm đó với Thông U đạo nhân.

Dựa vào sự tiếp xúc mấy năm này, Lý Độ không phải là loại người nói lời nhảm nhí.

Nếu Lục Khiêm muốn trốn ra, chỉ dựa vào một mình hắn là rất khó.

Không có tín vật xuống núi, muốn lừa được Âm Nha và Tiếp Dẫn sứ giả là rất khó, càng đừng nói còn có truy binh.

Hơn nữa sau khi xuống núi, sợ rằng cũng không chạy được bao lâu.

Trong rừng rậm u tối.

Lục Khiêm tay cầm Hóa Huyết Ma đao, khoác Long Cơ Giáp, nhưng không có biến thân.

Món pháp khí Hắc Bào này khi xuất quan ra ngoài, vì ngăn chặn công kích của Lý Minh U mà bị hủy rồi.

Tay cầm lợi khí, sát tâm nổi lên.

Cho dù người đối đầu là cao nhân tu vi Dưỡng Thần hậu kỳ thậm chí Đạo Cơ sơ kỳ, thậm chí dính tới Thông U quan chủ trong bí cảnh.

Trước mặt đám kẻ địch mạnh mẽ này, Lục Khiêm nhỏ bé như sâu kiến.

Nhưng càng nguy hiểm, trong lòng hắn không biết tại sao càng bình tĩnh.

Ngược lại có loại cảm nhiệt huyết sôi sục.

Đi lại trên mũi đao, sinh tử đảo ngược ở giữa.

Giữa sự khủng bố của sự sống và cái chết thật ra có rất thứ có thể so sánh, đạo hạnh, bối cảnh đều không quan trọng, mà là so ai tranh đoạt được một tuyến sinh cơ trước.

Đặt cược mọi thứ để diệt sinh cơ của kẻ địch.

Loại cảm giác vừa khủng khiếp vừa kích thích này, thật sự khiến người ta rất lâu không thể quên được.

Dược sơn.

Nơi này trọng binh canh gác.

Hắc Bạch thủ vệ đầu đội nón cao, tay cầm Sát Uy bổng, hoặc bay ở trên trời, hoặc tuần tra dưới đất, mắt sáng như đuốc.

Trong Dược phòng, tất cả mọi người đều bị đuổi ra.

Chỉ còn lại một nam một nữ.

Liễu Như Ý ngồi ở trên một đài sen màu đen cực lớn.

Xung quanh khí đen vờn quanh, thỉnh thoảng lưu động huyễn hóa ra các loại hình thù kỳ quái.

Cả đại điện bị nhuộm thành một phiến Ma vực u ám.

Nuôi ma

Khí này tên là Ma Tâm Đoạt Tâm Cương Sát, có thể khiến con người rơi vào trong ảo giác giao thoa giữa thật và giả, đánh thức thứ khát vọng và sợ hãi nhất trong lòng.

Phối hợp với Đạo Tâm Ma Liên chi thuật, bản lĩnh của Liễu Như Ý ở phương diện huyễn thuật tâm ma, không ai có thể so được.

Đối diện Liễu Như Ý là một lão giả tóc trắng được bọc trong đóa hoa sen đen trong suốt.

Lão giả nhắm chặt hai mắt, trên mặt hắc khí cuồn cuộn, biểu cảm không ngừng thay đổi, tham sân si hỉ nộ ái ố sắc mặt dữ tợn giống như ma đầu.

Khi hoa sen từ từ nở ra, chính là lúc Lý Độ chết đi.

"Đạo Tâm đã vỡ, Ma liên nở hoa."

Sau đó hoa sen nở ra, Lý Độ gầy như que củi.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Liễu Như Ý buông xuống một tảng đá lớn.

"Xin lỗi, Lý Độ, đồ đệ đó của ngươi, ta vẫn muốn giữ lại cho Long Nhi, ha ha."

Liễu Như Ý bề ngoài đồng ý cứu Lục Khiêm một mạng, nhưng không có nói có thể miễn tội.

Chỉ cần xuống núi thì có người bám theo, gồm cả cao thủ Dương Thần kỳ.

Lục Khiêm mọc cánh cũng khó thoát.

Xoạt!

Hoa sen đen nở rộ.

Cánh hoa đầy đặn, yêu diễm vô cùng.

Hắc khí vô tận tỏa khắp đại điện.

Một luồng tinh khí cuồn cuộn truyền vào cơ thể của Liễu Như Ý.

Lý Độ ở trung tâm đóa hoa sen đã biến thành một bộ xác khô.

Trong Thức Hải, hoa sen đen che khuất bầu trời.

Âm thần của Liễu Như Ý ở trung tâm của đóa hoa sen đen.

Một lang quân mặc đồ trắng cao lớn tuấn dật, từ trong đóa hoa sen đen đi ra.

Đi tới trước mặt Liễu Như Ý, cơ thể dần dần hư ảo.

Liễu Như Ý mở hai mắt ra, chạm mắt với người mặc đồ trắng này.

Người mặc đồ trắng mỉm cười ôn hòa, nói: "Đi."

Nói xong, cơ thể nứt ra vô số vết nứt.

Cỗ cơ thể này, chính là tâm ma ẩn giấu ở trong lòng Liễu Như Ý.

Lý Độ thở ban đầu để lại bóng hình nội tâm yếu đuối tự ti cho nàng.

Nhìn bóng hình quen thuộc biến mất, trong lòng hiện ra những ký ức.

Thanh mai trúc mã, kết nhân duyên, lúc mới vào Đạo môn, du ngoạn Âm sơn, thể hiện tài năng…

Nếu không phải có Lý Độ giúp đỡ chiếu cố, lúc đầu nhập môn không có dễ dàng như vậy.

Cũng không có nàng của sau này.

Mọi thứ đều tan thành mây khói, không biết tại sao, trong lòng trống rỗng, hai hàng nước mắt rơi xuống.

Đây là nói lời tạm biệt cho nàng của năm hai mươi tuổi.

"Từ nay về sau, giới tu hành sẽ có một khoảng trời đất của Liễu Như Ý ta."

Sau đó ánh mắt của Liễu Như Ý trở nên kiên định, trong lòng nàng chưa từng hối hận, lòng hướng đạo của nàng không có lúc nào dao động.

Xoạt!

Lúc này, bóng dáng Lý Độ vừa mới tiêu tán lần nữa xuất hiện.

"Cái gì!" Liễu Như Ý sửng sốt trong lòng.

Bỗng nhiên, một luồng sức mạnh kéo tâm thần của nàng ra khỏi Thức Hải.

Trong hiện thực.

Liễu Như Ý bỗng nhiên phát hiện Lý Độ biến thành xác khô, đã tỉnh lại.

Mái tóc trắng bay bay, ánh mắt sáng ngời, ngoài cơ thể gầy gò, đâu có dáng vẻ nhập ma.

Trong lòng Liễu Như Ý dấy lên một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm, không biết mình đã bị trúng bẫy ở đâu.

Vừa muốn sử dụng năng lực, lại phát hiện căn bản không có bất kỳ tác dụng gì, không sử dụng được một chút sức mạnh nào.

Ma liên trong Thức Hải cũng không cảm ứng được nữa, giống như cơ thể bị người ta đoạt mất.

"Ngươi rốt cuộc đã làm gì?" Liễu Như Ý hoàn toàn hoảng rồi.

Lý Độ ngồi khoanh chân, Ma liên đằng sau phóng ra hắc khí, quấn quanh cơ thể.

Ông ta nghe vậy thì khẽ mỉm cười, nói: "Đừng quên, Đạo Tâm Chủng Ma Liên chi pháp, là cơ duyên ta nhường cho ngươi."

"Không thể nào, ngươi mới Luyện Khí, có học thế nào cũng không thể cao thâm hơn ta."

Tu luyện không phải là lén lút bế quan, sau đó đột phá là được.

Cần lượng tài nguyên rất lớn.

"Vậy thì không phải, ta quả thật là Luyện Khí."

Lý Độ và Liễu Như Ý nhìn nhau, trong mắt ma ý dạt dào, hắc khí cuồn cuộn, giống như Ma Vương.

"Vậy ngươi…"

"Đừng quên, ta là thiên tài năm trăm năm có một; thiên tài cuối cùng vẫn là thiên tài, kẻ tầm thường cuối cùng vẫn là kẻ tầm thường." Lý Độ cắt ngang nói, trên mặt nở nụ cười tự tin.

"Tư chất của ngươi quá tệ, cũng quá tự ti, chỉ biết dập khuôn. Căn bản không nhìn được bản chất của công pháp; Đạo Tâm Chủng Ma, ôn dưỡng Ma liên; cuối cùng cái nuôi lớn chính là ma, phản phệ chính mình, ngươi đây là "tự ma", cuối cùng trở thành thuộc hạ của ma. Mà ta…"

Nói tới đây, trong tay Lý Độ hiện ra một đoàn Ma hỏa màu đen.

Ma hỏa phản chiếu vô cùng khủng khiếp, ngàn vạn thiên ma trong đó gào thét khiến người ta cảm thấy tâm thần không ổn định, kinh mạch rối loạn.

“Mà ta từ bỏ Luyện Khí, tu con đường tâm thần; lấy lục dục của mình làm chất đốt, Đạo Tâm Chủng Ma, ma quay lại Đạo Tâm; chư pháp vô tương, mộng huyễn vô ảnh, là đi con đường ‘nuôi ma’.”

“Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy… ha ha!” Liễu Như Ý trở nên điên dại.

Nàng tại sao phản bội Lý Độ, bởi vì trong lòng tự ti, không muốn ngưỡng vọng cả đời; vốn tưởng rằng tu luyện đến cảnh giới này, đủ để xem thường người này.

Nhưng không ngờ, vẫn là kém xa người ta như vậy.

“Vậy thì sao chứ? Ngươi và ta bây giờ đều không cử động được, qua một khoảng thời gian nữa thì sẽ có người phát hiện, tới lúc đó người cũng không thoát được, ta vẫn là người chiến thắng.” Liễu Như Ý nói.

Tuy sức mạnh của nàng bị khống chế, sức mạnh của hai bên chênh lệch không quá lớn.

Sức mạnh của nàng đồng thời cũng đang ngăn cản đối phương, hai người kìm chế lẫn nhau.

“Chiêu này vốn không phải là chuẩn bị cho ngươi, đáng tiếc…” Trong lúc nói chuyện, cả người Lý Độ tắm trong ngọn lửa đen, linh trí trong mắt dần dần biến mất.

Lúc này, Lý Độ bỗng nhiên mở mắt ra, giấu đi Ma hỏa, cười nói: “Tới vừa đúng lúc!”

Hắc Liên bị phá vụn

Chỉ thấy trong lớp sương mù dày đặc ngoài đại điện mơ hồ có một bóng người.

Đập vào mắt là một đôi ủng màu trắng.

Ngẩng đầu nhìn lên là một nam tử có con ngươi u xanh đang đứng.

Người này bề ngoài tuấn tú, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

"Long Nhi đến thật đúng lúc, giúp ta giải quyết kẻ này." Liễu Như Ý mừng rỡ trong lòng.

Lúc này cả hai bên đều trong trạng thái không thể cử động, chỉ cần có ngoại lực phá vỡ cục diện bế tắc này thì nàng ta sẽ thoát khỏi vây khốn.

Đến lúc đó dù đánh giết ngược lại hay chạy trốn cũng đều có hi vọng.

"Long Nhi, còn chần chờ gì nữa, mau đến hỗ trợ!" Trông thấy Long Nhi không nhúc nhích, Liễu Như Ý bắt đầu cuống lên: "Đừng sợ, trên người con có pháp khí."

Liễu Như Ý tưởng rằng Long Nhi nhìn thấy dáng vẻ này của Lý Độ nên không dám bước lên.

Long Nhi vẫn đứng ngây dại như cũ, biểu cảm hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt giống như nhìn thấy một điều gì kinh khủng.

"Ha ha, ra đi." Lý Đô khoái chí cười lớn.

Chỉ thấy trên người Long Nhi bay xuống một người giấy màu trắng.

Người giấy không có lửa nhưng tự bốc cháy, hóa thành một luồng khói xanh.

Sau khi khói xanh tan biến, nơi đó xuất hiện một đạo sĩ sắc mặt tái nhợt.

Dáng dấp kia hóa ra là Lục Khiêm.

"Là ngươi! Ngươi đã làm gì Long Nhi." Liễu Như Ý trợn tròn đôi mắt đẹp, không ngờ rằng Lục Khiêm tránh thoát khỏi thủ vệ, còn tới được nơi này.

"Con trai bà thật vô dụng, hơi dọa đã sợ chết." Lục Khiêm cười nhạt một tiếng.

Sau đó chậm rãi bước đến gần Lý Độ.

Long Nhi cũng có tu vi Luyện Khí hậu kì giống như Lục Khiêm.

Cấm chế cùng số lượng pháp khí trên người còn nhiều hơn Lục Khiêm không biết bao nhiêu lần.

Nhưng dù có mạnh hơn nữa vẫn không thắng được người thủ đoạn lão luyện còn dám liều mạng là Lục Khiêm.

Chưa qua mấy hiệp đã bị khống chế.

"Không được đến gần ta!" Lý Độ quát lên.

Ma hỏa quấn quanh người ông ấy không phải thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được.

"Tam Tạng Thanh Tâm chú đã luyện thế nào rồi?"

"Viên mãn đại thành!" Lục Khiêm đáp lại.

Hắn đã đoán không sai, dáng vẻ Ma hỏa đốt người hiện giờ của Lý Độ mạnh hơn trước đây mấy chục đến hơn trăm lần.

Hi vọng chạy thoát chính là đây.

“Tốt! Quả nhiên là đệ tử của ta.” Lý Độ hài lòng mỉm cười, thần thái điên cuồng nhưng ánh mắt cực kỳ thanh tỉnh, đây chính là diệu pháp Đạo Tâm Chế Ma: “Giữa chặt linh thai, ta đưa ngươi vào Thức Hải.”

“Vâng!” Lục Khiêm cũng không có từ chối.

Càng kéo dài thì càng bất lợi với bọn họ.

Trước tiên nên để Lý Độ rảnh tay mới nói tiếp.

Ầm!

Cảnh sắc bỗng nhiên biến ảo.

Thế giới tăm tối vô hạn.

Một đóa Ma Liên nở rộ trong hư không, khí đen phóng ra toàn bộ thế giới tựa như ánh nắng.

Bên trên Ma Liên có hai người đang đứng.

Một nam một nữ.

Nữ là Liễu Như Ý đang ngồi chính giữa đóa hoa sen đen kịt.

Nam tử phía ngoài là một lang quân bạch y anh tuấn.

Người này có khuôn mặt giống Lý Độ đến mấy phần.

Khí đen phủ kín trời, cả thế giới đều nhuộm thành một màu đen kịt.

Khí đen của hai người thoạt nhìn giống nhau nhưng có mấy phần khác biệt.

Khi trộn lẫn vào nhau, không cẩn thận sẽ khó lòng phát hiện được.

Lục Khiêm tiến vào trong thế giới này, Lý Độ mặc bạch y quay đầu cười nói: “Con đã đến rồi, giúp ta một chuyện!”

“Được!”

Lục Khiêm gật đầu, một luồng Âm Quỳ Chân Thủy hóa thành giao long bay về phía Hắc Liên.

Rầm!

Chân Thủy gột rửa khiến Ma Liên chấn động, khí đen chập chờn.

Gột rửa được một phần hắc khí nhưng vẫn không thể làm tổn thương đến bản thể.

"Hừ! Mông muội không biết sợ!"

Liễu Như Ý nhìn đạo sĩ Luyện Khí kỳ này, cảm thấy thật nực cười.

Mặc dù bà ta không phải Đạo Cơ nhưng nói thế nào cũng là cao nhân Dưỡng Thần hậu kỳ.

Một Luyện Khí nho nhỏ sao có thể đột phá được phòng ngự của Ma Liên.

Hơn nữa, dù bà ta không cử động được nhưng sao có thể để bị bắt nạt tùy ý?

Xẹt!

Hai mắt Liễu Như Ý sáng rực, nơi sâu nhất trong con ngươi có một đóa Hắc Liên.

Khi chạm phải ánh mắt của Lục Khiêm, Hắc Liên phản chiếu trong đồng tử hắn.

Chỉ thoáng chốc cả người Lục Khiêm bị trói chặt không nhúc nhích.

Trong thế giới Hoàng Tuyền tối tăm ở Thức Hải bỗng nhiên xuất hiện một đóa Ma Liên đen kịt.

Ma Liên mau chóng tỏa ra khí đen, trải rộng toàn bộ thế giới Thức Hải.

Lục Khiêm nhất thời cảm thấy ảo giác liên tiếp.

Có khi là thế giới U Minh u ám khủng khiếp, có khi là tiên cảnh tràn ngập thanh sắc dục vọng.

Đồng thời trong lòng bỗng nổi lên các loại tâm trạng tiêu cực.

Cả người trở nên cực kỳ dữ tợn, khuôn mặt xấu xí dần mất đi ý thức.

Lục Khiêm bị ảnh hưởng, Giao Long bên trong Hoàng Tuyền cũng cúi đầu ủ rũ, cả người vô lực.

Nghĩ đến Lý Độ, Lục Khiêm vội vã đọc thầm Thanh Tâm chú.

Thế giới Thức Hải bừng lên một tia sáng.

Ánh sáng trắng tỏa ra bốn phía như ánh mặt trời.

Khí đen của Ma Liên dần dần tiêu tan.

Thế giới này vẫn sừng sững như cũ, không có chút dấu hiệu phải rời đi.

Hắc Liên bị phá vụn(2)

Ầm!

Sóng đánh mãnh liệt, Hoàng Tuyền dậy sóng.

Lúc này Hoàng Tuyền Giao Long trở nên hoạt bát, ngửa mặt lên trời gầm thét, nước Hoàng Tuyền sôi trào, dội lên từng trận sóng lớn.

Lục Khiêm gọi tấm quan tưởng đồ này là Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Mai phục, ẩn phục còn có cả áp phục.

Lúc bình thường sẽ ẩn giấu trong vực sâu, một khi thiên thời địa lợi nhân hòa sẽ phóng lên trời áp phục Hoàng Tuyền.

Rào!

Cơ thể Giao Long thô lớn như chiếc cối xay, lớp vảy ngả vàng ánh lên chói mắt như kim loại.

Nó nhìn lên Ma Liên giữa không trung, con mắt vàng óng lóe lên sự mừng rỡ, há to miệng rộng như chậu máu, nuốt xuống ngon lành.

Chỉ thoáng chốc trời đất quay cuồng.

Thế giới Thức Hải của Lục Khiêm lại dung hợp với Liễu Như Ý.

“Đây là…” Lý Độ mặc bạch y nhìn Hoàng Tuyền Giao Long bên dưới, trong lòng cực kỳ ngạc nhiên.

“Quái vật gì vậy!” Liễu Như Ý kinh ngạc thốt lên.

Đây không phải là quan tưởng đồ bình thường, Giao Long phảng phất như có sinh mệnh.

Loại kia một đường thiên cơ, chân ý vạn vật duy mình ta bá đạo này khiến người khác kinh hãi.

Lục Khiêm đứng trên mặt nước Hoàng Tuyền, Giao Long ở bên cạnh, chiếc đầu ngả vàng khổng lồ cọ lên tay hắn.

Vào thời khắc này, hai người Lý Độ chợt có ảo giác đứng trước mặt không phải đạo sĩ bình thường, mà là lão ma đã tu luyện nhiều năm.

"Không biết tiểu tử này thu nhặt cơ duyên ở đâu." Lý Độ thầm cười nói.

"Liễu điện chủ, kính xin nhận lấy cái chết!" Lục Khiêm cất cao giọng tuyên bố.

Giao Long gào thét xông đến, thân rồng thon dài tao nhã nhưng không không kém phần bá đạo.

Rầm!

Thân rồng va phải Ma Liên, Chân Thủy cùng ma khí bắn ra ngoài.

Một trận nổ vang truyền khắp Thức Hải.

Nước suối chảy ngược, ma khí hừng hực.

Ma Liên xuất hiện một vết nứt.

"Sắp đột phá rồi!" Lý Độ thầm nói.

Đáng tiếc tu vi của Lục Khiêm vẫn hơi thấp, không thể giải quyết trong vòng một lát được.

Rầm rầm!

Giao Long va chạm liên tiếp mười mấy lần, Hắc Liên càng lúc càng nứt toác.

Nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì được.

“Uổng phí sức lực, một Luyện Khí nho nhỏ mà thôi, cho người đập ba ngày ba đêm cũng không vỡ.” Liễu Như Ý thở phào một hơi.

Vẫn kéo dài được thêm vài ngày, đợi được đến khi môn phái cho người đến cứu.

“Thật sao? Bà thử xem đây là cái gì?”

Thế giới Thức Hải truyền đến cảnh tượng ở bên ngoài.

Chỉ thấy một thanh ma đao trắng xám rút ra từ xương cổ Long Nhi.

Máu tươi bắn ra bị ma đao hấp thụ, Long Nhi kêu rên thảm thiết, thoáng chốc đã biến thành thây khô.

“Không! Long Nhi!” Hai mắt Liễu Như Ý đỏ rực, mí mắt như sắp nứt toác.

Bà ta không còn duy trì được tâm trạng bình tĩnh nữa.

Lòng đau như sắp vỡ nát, bà ta nhìn Lục Khiêm, ánh mắt như muốn giết người.

Ma đao phun ra huyết vụ, một luồng sức mạnh ô uế phá không xẹt đến.

Rầm!

Hắc Liên bị phá vụn!

Trong khoảnh khắc Ma Liên bị phá vụn, hồn thể của Liễu Như Ý bạo lộ ra.

Khí đen tản ra, Âm thần không còn bất kỳ phòng ngự nào.

“Nên kết thúc trăm năm ân oán rồi.” Lý Độ mặc bạch y thở dài sâu sắc.

“Không! Nể phần tình xưa hãy buông tha cho ta đi!” Liễu Như Ý cận kề cái chết đã không còn hùng hổ dọa người như lúc trước.

“Ai! Ta không muốn nhục nhã ngươi.” Lý Độ mặc bạch y thở dài, Ma hỏa quấn quanh người đen kịt: “Mượn dùng câu nói của ngươi, chính là lấy thân ngươi thành ta đại đạo.”

Rào!

Ma hỏa phủ xuống hóa thành ngàn vạn hình thù quái dị, yêu quái tâm ma mặt xanh nanh vàng nuốt chửng lấy Âm thần của Liễu Như Ý.

Trước khi chết, vẻ mặt Liễu Như Ý hoặc vui sướng hoặc bi thương, phảng phất như trở lại những năm đó, những năm vẫn còn là phàm nhân mê muội vô tri…

Sau khi nuốt chửng Âm thần, Lý Độ đứng ngây tại chỗ nửa ngày không nhúc nhích.

Nét mặt hoặc vui sướng hoặc buồn đau, hoặc giận dữ hoặc tĩnh lặng… Gương mặt cùng lúc xuất hiện bảy loại tâm trạng hỉ nộ ai nhạc tham sân si.

Ma hỏa trên người càng lúc càng hừng hực, xung quanh người có ngàn vạn thiên ma.

Một luồng tà niệm âm lệ xông thẳng vào trong lòng, Lục Khiêm vận chuyển Thanh Tâm chú, tâm ma lúc này mới tản đi.

Một lúc lâu sau, Lý Độ mở mắt nhìn Lục Khiêm, nói: “Chúng ta ra ngoài thôi.”

Trở lại thế giới hiện thực, Long Nhi đã biến thành một bộ thây khô, Liễu Như Ý cũng thành một bộ thi thể.

Chuyện khiến Lục Khiêm không ngờ tới chính là tại sao nhục thân của Lý Độ cũng chết, hoàn toàn không cảm ứng

được nửa phần sinh cơ.

Nghĩ đến đây hắn ngẩng đầu nhìn Lý Độ, hỏi: "Người thành Dưỡng Thần rồi?"

Theo như hắn biết khi nhục thân Dưỡng Thần kỳ bị diệt, Âm thần vẫn có thể sinh tồn độc lập một thời gian.

Lý Độ thời thanh niên lắc đầu cười nói: "Không phải, đây là Tâm ma chi đạo, ta đã hóa thân thành ma."

Tâm ma? Lục Khiêm không khỏi thắc mắc trong lòng, chẳng lẽ đây là một hệ thống tu luyện mới.

"Vậy đi mau!" Lục Khiêm không muốn lãng phí nhiều lời.

"Không được, con đi trước!" Lý Độ từ chối.

Thái độ rất kiên quyết, dù có cơ hội rời đi vẫn không chịu mà ở lại nơi này.

Lục Khiêm hỏi: "Tại sao? Bây giờ người bước vào con đường tu hành mới, tương lai còn dài, sau này trở lại đã không còn như vậy."

Lý Độ không mang đến cho hắn cảm giác quá ngột ngạt, không giống như những người U Thông kia khiến người khác nghẹt thở.

"Sau này không biết chừng sẽ không có ta." Trông thấy Lục Khiêm hơi nghi hoặc, Lý Độ khẽ mỉm cười: "Không có chấp niệm thì sao còn là ma?"

Vô Tướng Thiên Ma, thoát khỏi gông kìm

Ầm!

Lúc này, toàn bộ Thông U quan chợt rung chuyển.

Bên ngoài đại điện, mây đen cuồn cuộn, biển mây bốc lên, một con Quỳ Thủy Thiên Xà cực lớn nhô đầu ra khỏi biển mây.

Đỉnh đầu cao chót vót, con ngươi xanh thẳm trợn trừng.

Riêng một con mắt đã lớn bằng một cái cối xay.

Mọi người trong quan đạo đều cảm nhận được một luồng cực kỳ bí bách, phảng phất như có thứ gì đang đè nặng trong lòng.

"Nghiệt đồ! Dám tự tiện giết đồng môn!" Bốn phương vang vọng tiếng gào thét.

Phù!

Một luồng mũi tên dài xanh biếc chọc thủng tầng mây, dội ngược xuống dưới như ngân hà.

Mục tiêu chính là Dược sơn!

Một chiêu này gần như san bằng cả một ngọn núi.

"Còn nhớ Hoàng Tuyền Âm triện ta giao cho con chứ? Quan tưởng đồ này có thể ẩn giấu khí tức, thừa dịp lúc này mau chạy đi!" Lý Độ quay đầu nói.

Một trận Âm hỏa nuốt chửng cơ thể ông ấy, đôi mắt dần mất đi thần trí.

Trong lúc nói quăng ra một ngọc bội tín vật.

Âm Nha canh giữ cùng Tiếp Dẫn sứ giả đều là đạo binh, chỉ nhận tín vật không nhận người.

Hơn nữa có người hấp dẫn sự chú ý của cường giả, việc chạy trốn sẽ bớt khó hơn rất nhiều.

Lúc này, mũi tên xanh biếc chỉ cách hai người không đến trăm trượng, ánh sáng màu xanh chuyển động, phản chiếu trên mặt hai người.

"Tổ sư! Đệ tử lĩnh giáo tuyệt học!"

Lý Độ cất giọng cười lớn, bay về phía bầu trời.

Ầm!

Mặt đất nổ tung, người giấy nát vụn.

Chân thân cách đó không xa bị hất bay, lăn xuống chân núi bên ngoài mấy dặm mới dừng lại, lúc đứng dậy không chịu bất kỳ thương tổn nào.

Hắn ngoảnh đầu nhìn lại theo bản năng, đập vào mắt là cảnh tượng cả đời khó quên.

Bên dưới Thiên Không Cự Xà là một quái vật cao mười trượng, không có thực thể, cả người được tạo thành từ khí đen.

Vô số khí đen nhỏ bé như từng con Âm ma đang nhe răng trợn mắt.

"Lý Độ! Ngươi dám hóa thân Thiên Ma! Gan chó thật lớn!"

Đương nhiên U Thông rất kiêng kị điều này.

Người tu đạo sợ nhất là lọt vào Âm quỷ tâm ma.

Một khi bị bọn chúng ảnh hưởng, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, đạo hạnh tổn thất nghiêm trọng, nặng thì hồn phi phách tán,

thân tử đạo tiêu.

“Bây giờ ta không còn là Lý Độ, ta gọi là Ma La! Khà khà!”

Lý Độ lấy đạo tâm trồng ma, lấy thất tình lục dục trong người làm chất dinh dưỡng, sau đó từ Ma hóa đạo nhìn thấu chư pháp giai không.

Người này đã không còn là Lý Độ lúc trước.

Ma này là Vô Tướng Thiên Ma.

Vô tướng hỉ, vô tướng nộ, vô tướng ai,… vô tướng si.

Bảy loại vô tướng sẽ thành Thiên Ma.

Thiên Ma mới hình thành có đạo hạnh hơi kém nhưng lại khiến những người U Thông chuyên dựa vào bàng môn nhập đạo cảm thấy vô cùng vướng tay.

Nghe thấy những lời này, cố nhân năm đó dồn dập ngẩng đầu lên, trong lòng không nếm ra tư vị.

“Quả nhiên không hổ danh là đệ, Lý sư đệ, huynh biết đệ sẽ không trầm luân.” Xích Hải ngẩng đầu lên nhìn trời, cười nói.

Những người từng nhận ân huệ của Lý Độ nhìn thấy oán khí trăm năm đang tản ra, trong lòng cũng khoan khoái.

Có điều kết cục thế nào cũng sẽ khiến U Thông cả đời khó quên.

Lục Khiêm chỉ liếc nhìn Thiên Ma đã cảm thấy ma ý kéo đến, vội vàng quan tưởng Hoàng Tuyền Âm triện đồ án.

Trong Thức Hải xuất hiện một Âm triện xanh u uốn lượn vô cùng phức tạp.

Trong chốc lát, bản thân như đã nhập vào cảnh vật xung quanh.

Ánh trăng vẫn chiếu lên người hắn như cũ, dưới chân vẫn còn chiếc bóng.

Đây không phải là ẩn thân thuật, mà là thần niệm của đối phương sẽ không tra ra được hắn.

Lục Khiêm đạp một bước ra ngoài, bóng dáng chậm rãi kéo dài, tóc buông xuống bên hông, đôi mắt biến thành màu vàng, thân cao chín thước.

Thế giới trong mắt đã thay đổi cực nhiều, mặt đất bỗng nhiên có thêm vô số sương khói vàng nhạt, tùy theo địa hình khác nhau mà sương khói cũng phân bố khác nhau.

Đây chính là đại địa tinh khí tượng trưng cho xu thế của núi sông.

Bản thân Ngư Long là thực vật, bởi vì điều kiện sinh tồn tương đối khắc nhiệt nên tiến hóa thành năng lực nhìn thấu địa hình.

Lục Khiêm có thể mượn năng lực này để biết được hướng đi của kẻ thù.

Dọc qua tầng lớp rừng rậm, sương khói âm u.

Bên khe suối nhỏ, cạnh dòng nước xanh lục có một nam tử trung niên nho nhã đang đứng.

"Ta còn tưởng rằng ngươi đã chạy, vừa nãy đi đâu?" Phương Tố cười nói, gió nhẹ bên khe suối nhỏ như lướt qua gương mặt y.

"Đi giết Liễu Như Ý." Lục Khiêm cũng không giấu giếm, nếu Phương Tố muốn bắt người thật thì bản thân cũng chạy không thoát.

"Đã chết rồi?"

"Ta đã giết bà ta cùng nghiệt chủng!"

Phương Tố nghe xong ngẩn người, khóe miệng nhếch thành một độ cong, bật cười ha hả.

“Tiểu tử khá lắm, đủ tàn nhẫn!”

Quả thực Phương Tố không nghĩ ra, vốn có ý định thả hắn, còn tưởng hắn đã đi rồi, không ngờ rằng giết người xong lại quay về.

Tính cách này thật tàn nhẫn.

Rào rào!

Tiếng nước vang lên, mặt nước xanh u nổi lên gợn sóng lăn tăn, Tiếp Dẫn sứ giả điều khiển con thuyền nhỏ bơi đến.

“Đi đi, ta có dự cảm U Thông quan ruồng bỏ sư đồ các ngươi là một quyết định vô cùng sai lầm.” Phương Tố vung tay nói lớn.

“Đa tạ chấp sự giúp đỡ!” Lục Khiêm nghiêm túc chắp tay nói.

Thừa dịp thuyền đi qua hầm núi hắn ẩn tàng cơ thể, khôi phục nguyên dạng, triệu hoán chim giấy đến.

Hắn nhìn khắp đại địa bao la, trong ngực hào khí vạn trượng.

Nhân sinh chìm nổi, một ngựa san bằng.

Lục Khiêm lấy đạo quan xuống, một ngọn Âm hỏa đốt thành tro bụi.

Cuồng phong thổi bay mái tóc đen, trong lòng bỗng trào dâng một cảm giác như phá tan xiềng xích, thoát khỏi gông kìm.

“Thần dị chí quái, mười phương thế giới, ta đến đây!”

Tình cờ gặp gỡ thiếu niên(1)

Trên đường không nhìn thấy truy binh.

Có thể do náo loạn trong Đạo quan chưa kết thúc, hoặc cũng có thể do tác dụng che đậy của Hoàng Tuyền Âm triện.

Nói chung, Lục Khiêm không dám thả lỏng dù chỉ một khắc.

Phần lớn thời gian hắn ngồi trên chim giấy, những lúc mưa to sấm sét thì ngồi trên ngựa giấy.

Nếu mệt mỏi quá, không chịu được nữa thì ngồi trong kiệu chợp mắt một lúc.

Phần lớn thời gian đều rong ruổi trên đường.

Dưới sự cung cấp cuồn cuộn không ngừng nghỉ của chân khí, một ngày Lục Khiêm có thể chạy được nhiều nhất một ngàn năm trăm dặm.

May mà hắn tu luyện Âm Quỳ Chân Thủy, bằng không sẽ không thể chống đỡ được lâu như vậy.

Rong ruổi tổng cộng sáu ngày, đi được hơn bảy ngàn dặm.

Nơi này đã là khu vực tít ngoài rìa của thế lực Thông U quan.

Xèo!

Cỗ kiệu người giấy hóa thành than tro.

Lục Khiêm ngã ngồi bên cạnh dòng suối nhỏ, hai chân ngâm trong dòng nước, thấy khát liền vục đầu xuống nước uống ừng ực.

Trên người hắn mọc đầy lông xanh, cao đến ba thước, thoạt nhìn thấy giống như con tinh tinh lớn màu xanh lá.

Uống nước xong thì hắn liền ngồi xếp bằng điều khí, nhắm mắt minh tưởng, chân khí chậm rãi khôi phục.

Mãi cho đến buổi tối, bóng đêm vừa trải xuống, mặt trăng tròn như một chiếc khay treo cao tít trên bầu trời.

Ánh trăng trắng bạc phủ lên người, tạo nên những ánh huỳnh quang đi vào trong cơ thể.

Thái Âm Thải Chân Thủy Đạo Dẫn pháp hấp thu Nhật Tinh Nguyệt Hoa, chậm rãi khôi phục chân nguyên.

Không biết qua được bao lâu, lông xanh trên người dần rụng xuống.

Sắc mặt Lục Khiêm vẫn khô héo một mảnh, nhìn y hệt bộ thây khô.

Có điều chỉ là hao tổn khí huyết bình thường mà thôi, phương diện này không làm khó được một luyện dược sư.

Hắn lấy từ trong túi bố Hồ Thiên ra Đương Quy Ích Khí Bổ Huyết tán rồi nuốt xuống.

Chỉ trong chốc lát, sắc mặt của Lục Khiêm đã hồng hào lên rất nhiều.

"Ồ! Thuốc tán ích khí bổ huyết này lại có hiệu quả với Luyện thể." Lục Khiêm nhíu mày.

Khắc độ Luyện Huyết pháp trong Thức Hải lại tăng lên một khắc.

Lục Khiêm tự quan sát bên trong cơ thể mình.

Lần này không phải là Thức Hải, mà là nơi bụng phía dưới đan điền.

Nơi dưới rốn ba tấc, ngoại trừ chứa đựng Âm Quỳ Chân Thủy còn có thêm một giọt máu.

Giọt máu này màu đỏ sậm, tròn trịa như một viên đan dược.

Vật này là huyết chủng.

Huyết chủng là do máu của Ngư Long tinh biến thành.

Tu luyện công pháp khác nhau thì tính chất của huyết chủng cũng khác nhau.

Lục Khiêm tu luyện Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp.

Lấy Nguyệt Hoa chi lực ôn dưỡng huyết chủng, thu nạp Nguyệt Hoa cũng có thể tăng cường mức độ của công pháp.

Cho nên bên trong huyết chủng có chứa một tia tính chất Nguyệt Hoa.

Bao gồm những lúc Lục Khiêm vận hành Luyện thể công pháp, màu tóc cùng vệt trăng lưỡi liềm trong con ngươi cũng có đặc thù tương tự.

Huyết chủng này nên gọi là Ngư Long Nguyệt Hoa huyết chủng, hoặc là Ngư Long Truy Nguyệt huyết chủng.

Nghe nói còn có công pháp hấp thu những vật khác: Hỏa diễm, Âm khí, huyết dịch v.v…

Luyện thể có ý nghĩa giống như tên, đó là luyện hóa thân thể thông qua các thủ đoạn rèn luyện huyết mạch.

Cho nên mới nói, huyết dịch giống nhau nhưng có thể ngưng tụ ra huyết chủng có công năng không giống nhau.

Nếu như Lục Khiêm tu luyện một loại công pháp khác, có khả năng năng lực thức tỉnh sẽ không giống nhau.

Lục Khiêm tiếp tục tĩnh tọa.

Hắn vừa điều tức vừa suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Chạy thì đương nhiên là phải chạy, bởi lẽ giết chết nhi tử cùng lão bà của người ta, mối thù vừa mới kết này có thể nhỏ sao?

Không cần nói chắc chắn là bị đuổi đến chân trời góc biển cũng không tha.

Mà chạy trốn thì cũng phải tìm kiếm phương hướng, hiện giờ đã đến biên giới của Thông U quan, bằng không thì vừa mới ra khỏi hang hổ lại rơi vào miệng sói.

Còn có những nguy hiểm gặp phải trên đường nữa.

Lục Khiêm nhớ hai ngày trước bỗng nhiên nhô ra một con cự xà hai đầu, cái miệng lớn như chậu máu có thể nuốt chửng cả một ngôi nhà.

"Nếu có các nàng Yêu Nguyệt ở đây thì tốt quá." Lục Khiêm thở dài nói.

Lúc chạy trốn không muốn mang các nàng theo, không biết là còn sống hay đã chết.

Nếu ở trong vòng một trăm dặm, Lục Khiêm thân là chủ nhân của các nàng thì vẫn cảm ứng được.

Hiện giờ đã chạy được hơn bảy ngàn dặm, người còn sống hay chết cũng không biết được.

Yêu Nguyệt có thủ đoạn ngoan độc, thích hợp để quản lý nhân tài cho hắn. Tập Nguyệt có thiên phú khá cao, một khi được dạy dỗ cẩn thận cũng là một trợ thủ đắc lực.

Như vậy bản thân không cần xuất đầu lộ diện, những chuyện vặt sẽ giao cho người khác.

"Hôm nào đó phải làm mấy đạo binh mới được." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Hiện giờ trên người hắn không có yêu huyết, chỉ đành tìm các cách khác.

“Thử dùng máu của mình xem sao?” Lục Khiêm chợt nảy ra một ý, bởi lẽ sau khi dẫn máu vào cơ thể, bản thân cũng tính là một bán yêu rồi.

Có điều dùng máu mình luyện đạo binh có hơi quái lạ.

Lúc này, trong rừng truyền đến những tiếng xào xạc.

Tình cờ gặp gỡ thiếu niên(2)

Hắn vừa định né tránh thì trong lòng bỗng hơi dao động.

Hắn cảm ứng được người đến có vóc dáng không cao, bề ngoài chừng mười lăm mười sáu tuổi.

Lục Khiêm thay đổi quyết định, nhảy lên trên nhánh cây bên cạnh.

Chỉ trong chốc lát một thiếu niên áo vải lén lút đi tới bờ suối nhỏ.

Thấy xung quanh không có ai, thiếu niên thở phào nhẹ nhõm.

"Ha!"

Thiếu niên đứng tấn, luyện võ công rất có nề nếp.

Thân thủ nhanh nhẹn, thoảng thoảng nhảy nhót lên xuống giống như linh hầu.

Rầm!

Thiếu niên đánh quyền lên thân cây khô tạo thành những hốc lớn nhỏ.

Luyện xong thu hồi công.

Lúc này, bên dòng suối ánh lên từng luồng sáng trắng nhàn nhạt.

"Chẳng lẽ là kỳ ngộ mà trong sách có nói?"

Thiếu niên sáng rực hai mắt, vội vàng bước nhanh về phía trước.

Chỉ thấy trong dòng nước phản chiếu một đồ án quái dị.

Thế giới đen kịt, nước Hoàng Tuyền chảy dài vô tận.

Trong nước Hoàng Tuyền có một con Giao Long màu vàng, lỗ mũi khẽ động, con ngươi vàng óng tỏa thần quang rạng rỡ.

Một cảnh tượng thần kỳ này khiến thiếu niên nhìn đến sững sờ.

"Ngươi tên là gì?"

"Tạ Hàn!… Rốt cuộc ngươi là ai?" Thiếu niên đáp lại theo bản năng, bỗng nhiên phản ứng lại, trên mặt nước có một đạo sĩ mặc đạo bào đen đang đứng.

"Ta là Ngư Long đạo nhân, ngươi nhìn thấy được Giao Phục Hoàng Tuyền đồ cũng coi như là có duyên."

Nước suối phản xạ ánh sáng, chiếu lên mặt đạo sĩ áo bào đen khiến hắn trở nên mờ ảo cực kỳ thần bí.

"Ngươi là thần tiên sao?" Tạ Hàn sáng mắt.

"Đương nhiên."

Lục Khiêm chỉ tay, một luồng ánh sáng bay ra ngoài.

Rầm!

Cây đại thụ vừa nãy bị đánh làm hai nửa.

Một hành động này đã khiến Tạ Hàn tin tưởng. Tiểu tử này cũng rất nhẹ dạ, kể ra tường tận hoàn cảnh của mình.

Tạ Hàn là con thứ của chưởng môn nhân Uy Vũ tiêu cục, tuổi đứng hàng thứ ba.

Mọi người gọi là Tam thiếu gia, có điều thiếu gia này còn thảm hơn cả người hầu.

Mặc dù được ở trong độc môn biệt viện nhưng nơi đó nằm ở biên giới của tiêu cục, không có ai đoái hoài.

“Tiêu cục?” Trong lòng Lục Khiêm hơi dao động: “Các ngươi đi qua rất nhiều nơi?”

“Đương nhiên, chu vi mấy trăm dặm đều có phân cục của Uy Vũ tiêu cục, không có nơi nào mà chúng ta không đi qua.”

Thì ra là vậy, tiêu cục này đáng giá để đi một chuyến.

Hơn nữa, hắn cũng cần phải ẩn giấu trong đám phàm nhân.

Trong thế giới này, cách biệt tiên phàm vô cùng nghiêm trọng.

Không nói đến người bình thường, dù là quý nhân tai to mặt lớn thì cả đời nhiều nhất chỉ gặp được mấy tay tán tu Thai Tức có công phu mèo quào.

Người tu hành có chút thực lực đều không đặt mắt lên người những kẻ bình phàm.

Cho nên ẩn giấu trong phàm nhân là lựa chọn không tồi.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm nhìn thiếu niên đang cực kỳ tin tưởng hắn, nói: “Đợi ta trở lại, không quá hai tháng võ công của ngươi sẽ đại thành. Đến khi ấy lần lượt dạy dỗ những người hầu đã bắt nạt ngươi một trận.”

“Đa tạ thần tiên.” Tạ Hàn kích động quỳ xuống.

Có lẽ là do tinh thần ám chỉ, Tạ Hàn tin tưởng không chút nghi ngờ.

“Tiểu tử này có sức mạnh dục vọng cực cao, đáng để bồi dưỡng.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Trong tĩnh thất.

Đạo sĩ mặc áo đen khoanh chân ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, ánh trăng huỳnh quang hắt lên người, tiến vào trong cơ thể theo hô hấp của hắn.

Chân Thủy vận chuyển Chu Thiên, rồi lại trở về phía dưới đan điền, lớn mạnh hơn một chút.

Chân Thủy chi lực tối tăm, lạnh lẽo tạo thành một màn sương lạnh quanh người.

Hắn hấp thụ một vòng Nguyệt Hoa chi lực, không chỉ khắc độ của Luyện Khí tăng lên, mà ngay cả khắc độ của Luyện Thể cũng tăng lên một chút.

Ngoài ra còn có tinh khí Ất Mộc được hội tụ lại từ bốn phương tám hướng lưu trữ ở bên trong cơ thể.

Tĩnh tọa tu hành một lần mà dường như đã hấp thụ tất cả tinh khí xung quanh của đất trời, không để lại chút gì.

Loại ý cảnh vạn vật đều là của ta như thế này thật là bá đạo.

Một lúc lâu sau, Lục Khiêm chậm rãi mở mắt ra, thở ra một ngụm trọc khí.

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp (đại thành: 1539/8000)

Thái Âm Thải Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (551/15000)

Thái Âm Kim Đồng (nhập môn: 9/500)

Ất Mộc Tinh Lôi (nhập môn: 6/500)

Sau khi tu luyện nửa tháng, tiến độ chỉ tăng thêm một đến hai trăm khắc độ.

Hơn nữa, hầu hết khắc độ của Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp đều do Âm thần của Lý Minh U đóng góp.

Khắc độ của Luyện Huyết pháp được tăng lên, tương tự như Luyện Khí pháp, hoặc bằng cách hấp thụ Nhật Tinh Nguyệt Hoa, hoặc bằng cách hấp thụ năng lượng khác bên ngoài.

Cũng có thể hấp thụ Âm thần của quỷ hồn, nhưng phương pháp này hiển nhiên không đáng tin cậy, làm gì có nhiều quỷ như vậy để mà hấp thụ.

Ngư Long có đặc tính cướp đoạt sinh khí của vạn vật để làm của riêng, tăng khắc độ lên cũng không quá khó. Dù vậy, việc khổ tu cũng là điều không thể tránh khỏi.

Sức mạnh của dục vọng

“Mặc dù gương vàng có thể khiến ta thu được nhiều thành quả, nhưng vẫn cần phải chăm chỉ khổ tu mỗi ngày.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Bảo vật này không cho phép bản thân đi đường tắt, muốn tăng khắc độ cũng là do mình chăm chỉ tu luyện được, không phải chỉ ngồi một chỗ mà không làm gì thì có thể tăng lên.

Sau khi Luyện Khí, ba người giấy bên cạnh đều tự mình luyện dược.

Lò lửa bùng lên mạnh mẽ, không khí nóng như thiêu đốt.

Người giấy đứng bên nồi sắt, thỉnh thoảng lại dùng xẻng khuấy mạnh, đảo đều các loại thảo dược.

Từng tia dược hương xông vào lỗ mũi, khiến người ta cảm thấy sảng khoái tinh thần.

Người giấy còn lại đang ngồi trước dược đỉnh, tiếp tục tinh luyện các loại dược liệu đã bào chế.

Xung quanh cơ thể người giấy cuối cùng lơ lửng các dụng cụ khác nhau, thêm các loại dược liệu theo trình tự và quy trình cụ thể.

Ngay sau đó là một bộ Hoàng Kỳ Đương Quy Ích Khí Bổ Huyết tán tươi mới.

Luyện dược khác với việc phối các loại thảo dược thông thường.

Hầu hết các loại thảo dược cần được sắc chín lên.

Mà dược liệu được luyện chế theo phương pháp này không cần thêm các bước dư thừa, có thể uống trực tiếp.

Lục Khiêm mở túi giấy dầu ra, nuốt một ngụm tán.

Vị đắng bùng nổ trong miệng, hơi nóng chảy xuống cổ họng rồi đến khắp toàn thân, sắc mặt hắn đỏ lên, toàn thân nóng rực.

"Dược liệu lại không đủ." Uống thuốc xong, sắc mặt Lục Khiêm hồng nhuận.

Mục tiêu tiếp theo rất đơn giản.

Một là tìm một nơi an toàn, hai là tìm cách đột phá Dưỡng Thần chi pháp. Hoặc tăng cao Quan Tưởng pháp, hoặc tăng huyết mạch để đạt được cảnh giới 'Huyết hóa quanh thân'.

Lúc này, một thiếu niên bước vào.

Tạ Hàn hiện giờ tự tin hơn rất nhiều so với ngày trước.

"Đạo trưởng, ta đã tấn thăng lên Tiên Thiên rồi." Tạ Hàn rất phấn khích. "Toàn bộ tiêu cục có chưa đến mười Tiên Thiên. Tôi còn là người trẻ nhất, nhưng tôi không nói ra."

"Chúc mừng." Lục Khiêm mỉm cười.

Người phàm luyện võ khác với tu sĩ Luyện Khí.

Luyện Khí chú ý đến việc tinh luyện và chuyển hóa Khí, Luyện Khí hoàn thần là sự chuyển hóa từ sự thay đổi về lượng sang sự thay đổi về chất.

Luyện võ thì không phải vậy, chỉ đơn giản là tinh luyện, tinh chế ra cái gọi là nội lực.

Điểm khác biệt đơn giản nhất là tu vi của võ giả càng cao thì lượng cơm ăn càng lớn, nghe nói một số võ giả có thể ăn một lúc nửa con trâu.

Còn tu vi của tu sĩ càng cao thì lượng ăn càng nhỏ, về cơ bản thì cứ mười ngày Lục Khiêm mới ăn một lần.

“Tốt lắm, lát nữa giúp ta thu thập thêm nhiều dược liệu, càng nhiều càng tốt.” Lục Khiêm suy nghĩ một chút rồi nói thêm, “Cũng phải chú ý xem trên thị trường có sinh vật lạ nào không, lấy một ít máu thịt về… “

“Dạ!” Vẻ mặt Tạ Hàn càng thêm cung kính.

Đạo trưởng đã cho hắn ta một loại thuốc, để hắn ta đề thăng lên cảnh giới Tiên Thiên.

Cao thủ cảnh giới Tiên Thiên có thể dễ dàng thoát khỏi khi phải đối mặt với vòng vây của mấy trăm tinh binh, hoặc lấy được thủ cấp của thượng tướng.

Mười sáu, mười bảy tuổi được tấn thăng lên Tiên Thiên đã là thiên tài một trong một vạn người rồi.

Nhưng ở trước mặt đạo trưởng, e rằng cũng chỉ tầm thường, bé nhỏ như con kiến.

Nghĩ đến đây, sự tự mãn trong lòng hắn ta bỗng chốc tan biến.

Tạ Hàn đang vừa đi vừa suy nghĩ, đột nhiên đụng phải một nhóm người.

“Không có mắt hả!” Một gã đàn ông có phần giống Tạ Hàn mắng.

“Đại ca!” Tạ Hàn liếc mắt nhìn lão nhân bên cạnh, vội vàng chào hỏi: “Bái kiến lão tổ tông.”

Trước mặt hắn ta là một lão nhân với vết đốm đồi mồi trên khuôn mặt, râu tóc bạc trắng.

Tâm trạng ông lão có vẻ rất tốt nhưng là ai tinh mắt cũng có thể nhận ra cơ thể ông ta đang suy yếu.

Người này là người sáng lập nên Uy Vũ tiêu cục, tằng tổ phụ của Tạ Hàn, Tạ Huyền.

Tạ Huyền vốn không thèm để ý gật đầu, nhưng khi ánh mắt quét qua Tạ Hàn, lập tức dời tầm mắt, sau đó ẩn ý nói: "Tạ Hàn, võ công của ngươi gần đây luyện thế nào rồi?"

"Hồi bẩm lão tổ tông, cũng thường thôi ạ." Tạ Hàn đáp.

"Hừ! Không thành thật." Tạ Huyền đột nhiên đánh một chưởng vào vai Tạ Hàn.

Chưởng phong rít lên khiến mặt người đau buốt.

Tạ Hàn nhất thời không kịp phản ứng, hắn ta mới vào Tiên Thiên thì làm sao có thể là đối thủ của lão Tiên Thiên dày dặn kinh nghiệm được.

Hơn nữa, đối phương là người thân cùng huyết thống và là trưởng bối của hắn ta, hắn ta không phòng bị, trực tiếp bị đối phương đánh trúng.

Ầm!

Cơ thể của Tạ Hàn trực tiếp va vào tường, "hự" một tiếng, nôn ra một ngụm máu tươi.

"Hai mắt sáng ngời, thái dương gồ cao, rõ ràng là nội lực đã thành, nhưng lại ẩn dấu thực lực, người muốn sau này tu luyện thành công để báo thù đại phòng phải không?"

Tạ Huyền hừ lạnh một tiếng, nói với người bên cạnh: "Người đâu, nhốt nó vào phòng, trong vòng ba tháng không được ra ngoài."

Với tư cách là người sáng lập Uy Vũ tiêu cục, mặc dù mấy năm nay Tạ Huyền không nhúng tay vào việc gì, nhưng lời nói của ông ta vẫn rất có sức nặng.

Mấy tên huynh đệ dòng chính xem một cách hả hê, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

Rõ ràng là bọn họ cũng rất coi thường người đệ đệ do gái lầu xanh sinh ra.

“Lão tổ tông, cháu bị oan.” Tạ Hàn che ngực nói, lục phủ ngũ tạng bị thương, không dùng sức được.

Sơn tinh(1)

Hắn ta chẳng còn cách nào, đành phải chứng kiến cảnh người hầu lôi mình đi một cách thô bạo.

Bịch!

Tạ Hàn bị ném vào một sân viện, ăn phải rất nhiều bụi đất.

“Bọn họ luôn coi thường ta, ta càng phải mạnh mẽ hơn để khiến bọn họ hối hận về quyết định của ngày hôm nay.”

Hắn ta nằm trên mặt đất, nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt nắm tay, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Đột nhiên, hắn ta đứng dậy, đi thẳng đến hậu viện, đến một căn phòng trước mặt, quỳ xuống.

“Tạ Hàn cầu kiến đạo trưởng.”

Thứ duy nhất hắn ta có thể dựa vào chỉ có đạo trưởng, cường giả Tiên Thiên thậm chí còn không phải là con kiến trước mặt hắn.

Hắn ta không dám hấp tấp mở cửa, bởi vì đạo trưởng từng nói không có chuyện gì thì không được quấy rầy.

Két!

Cánh cửa lặng lẽ mở ra.

Một đạo sĩ mặc hắc y bước ra, ánh mắt trong trẻo, như có thể đọc được lòng người: “Có chuyện gì không?”

“Đạo trưởng, ta muốn học pháp thuật, bất kể phải trả giá nào đi chăng nữa.”

Ánh mắt Tạ Hàn kiên định.

Đạo sĩ áo đen bước ra khỏi phòng, bóng người rất dài bao phủ cơ thể Tạ Hàn khiến cho người ta có cảm giác vô cùng đè nén.

"Ngươi có thực sự sẵn sàng trả bằng giá bất cứ giá nào?"

"Vâng!" Tạ Hàn không chút do dự gật đầu, "Hơn nữa sau khi tôi có sức mạnh thì có thể giúp đạo trưởng dễ dàng làm việc hơn."

Đạo sĩ mặc hắc y không nói.

Bầu không khí nặng nề, hai người đều im lặng, chỉ có tiếng hít thở khó khăn của Tạ Hàn.

Một lúc lâu sau chợt có tiếng cười giễu cợt phá vỡ bầu không khí im lặng.

"Ngươi cho rằng mình quan trọng lắm à? Lại còn sẵn sàng trả bất cứ giá nào. Trở về tắm rửa rồi ngủ đi."

Cạch!

Cửa đóng sầm lại, chỉ còn lại Tạ Hàn với vẻ mặt thất thần.

Lục Khiêm quay lại tiếp tục khoanh chân ngồi xuống, khóe miệng mang theo ý cười.

Thứ mà đứa trẻ này muốn không phải là sức mạnh, mà là thể diện, sự tôn trọng và sự tồn tại.

Chỉ cần người khác nhìn hắn ta với vẻ khác xưa, như thể tinh tú vây quanh mặt trăng, lập tức sẽ lại hiện ra nguyên hình thôi.

Quá ngây thơ, với tâm thái hiện tại của Tạ Hàn, e rằng hắn ta không thể chịu được đau đớn dung nhập huyết mạch.

"Sẽ nhanh thôi." Lục Khiêm cười bí hiểm.

Qua một thời gian ngắn, trên thế giới này sẽ có một ma đầu ra tay tàn nhẫn vô tình.

Hắn sẽ dẫn người này xuống vực sâu từng bước một.

Thủ đoạn thao túng lòng người này khiến kẻ khác phải lạnh sống lưng.

Trong lúc bị cấm túc, Tạ Hàn đã suy nghĩ rất nhiều, cũng đã nhiều lần cầu kiến Lục Khiêm.

Nhưng mỗi lần đều bị cấm cửa.

Sau khi bình phục vết thương, hắn ta không kìm được rối loạn, bộc lộ khả năng tu vi Tiên Thiên của mình.

Thậm chí sau khi Lục Khiêm đồng ý hắn ta đã hiến dâng Bách Bộ phi kiếm được hắn truyền thụ cho gia tộc.

Nhất thời, đứa con trai thứ xuất này đã trở thành trung tâm của gia tộc, tên tuổi của hắn ta dần vang xa khắp giang hồ, được biết đến như một nhân tài mới xuất hiện.

Cảm giác được tinh tú vây quanh mặt trăng, được người người chú ý khiến Tạ Hàn trầm mê.

Sự thay đổi thái độ của gia chủ, sự kính trọng của người làm, sự khen ngợi của những người xung quanh đã khiến hắn ta quên đi khát vọng muốn có sức mạnh ngày ấy.

Đương nhiên, hắn ta vẫn rất cung kính với Lục Khiêm, không thiếu dược liệu cùng các loại nguyên liệu.

Đêm đến.

Ánh trăng rọi qua khung cửa sổ chiếu vào người hắn.

Lục Khiêm cầm một cờ hiệu màu đen cao hơn trượng trong tay.

Cờ hiệu màu đen có phong cách cổ xưa, chu sa bằng âm huyết của các loại yêu ma quỷ dữ, linh quang màu đen tỏa sáng.

Cầm vật ấy trong tay, một cỗ uy áp nhàn nhạt ập tới, quỷ vật trên cờ hiệu màu đen dường như muốn chạy trốn.

"Hừ! Đã chết rồi mà vẫn không an phận."

Chân Thủy chi lực trong tay hắn phun ra, trực tiếp rửa sạch ấn ký mà Lý Minh U để lại.

Sau đó, Chân Thủy ở trong đó chuyển một vòng, để lại lạc ấn pháp thuật của riêng Lục Khiêm.

Một đạo hắc quang hiện lên.

Pháp khí và hắn ngay lập tức xuất hiện cảm giác huyết mạch tương thông.

Một màn sương đen xuất hiện trên cơ hiệu màu đen, trên cờ hiệu có hai trăm ác quỷ to bằng kiến đất, từng khuôn mặt tái nhợt, thần sắc dữ tợn.

"Bái kiến chủ nhân!"

"Nhiều quỷ thế này, nếu ăn hết rồi luyện hóa chúng…" Lục Khiêm thầm nghĩ, trong mắt hắn không tự chủ được hiện lên sát ý.

Sát khí mạnh mẽ đâm vào quỷ hồn đang phiêu diêu.

"Chủ nhân tha mạng!"

"Chủ nhân tha mạng, tiểu nhân có thể làm rất nhiều việc mà!"

"Quên đi vậy, tha cho các ngươi một mạng."

Không chừng sau này sẽ thực sự có tác dụng.

Nói xong, hắn thu hồi Âm Thận Luyện Hình cờ rồi lại tiếp tục nhắm mắt tĩnh tọa.

Vài ngày sau, Lục Khiêm vẫn tĩnh tọa, ngồi bất động.

Trong khi tu hành, tâm trí hắn trôi về phương xa.

Trong khu rừng rậm tối tăm, sắc mặt Lục Khiêm đột nhiên hiện vẻ trắng bệch như tờ giấy.

Sơn tinh(2)

Đêm tối thê lương lạnh lẽo, sương mù dày đặc.

Bóng cây cối phản chiếu ngược trên mặt đất, cuồng phong quét qua khiến bóng đen trên mặt đất đung đưa, giống như nanh vuốt của yêu ma.

Không khí ở đây u ám, song cũng là nơi dễ dàng sinh ra quỷ quái.

Trong thế giới chí quái đầy bí ẩn kỳ lạ này, thần tiên không thấy nhiều, yêu ma dị thú gặp cũng ít, hầu như ở khắp mọi nơi đều có những câu chuyện kỳ lạ tương tự.

Rất nhiều thứ còn không được gọi là yêu ma, hầu hết là dị thú.

Lục Khiêm dường như cảm nhận được điều gì đó, thân hình chợt lóe, hắn trốn sau một tảng đá xanh lớn.

Sau một lúc.

Kẻ đến đây không phải người.

Mà là thứ gì đó giống hình người.

Cao ba, bốn thước, toàn thân mọc đầy lông vàng, con ngươi đen kịt, chỉ có một chân.

Nước da rất đen, đen như than củi.

Người này rất khỏe, bước một chân xuống đã tạo thành lỗ thủng trên mặt đất.

“Đây chính là Sơn tinh mà thợ săn nói đến sao?” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Trên đời không có nhiều sự trùng hợp đến vậy, sau khi Lục Khiêm nghe một thợ săn gần đó kể có người gặp phải Sơn tinh nên mới tới đây.

Sơn tinh nhảy đến bên mép suối, uống nước ừng ực, moi một con cua ra khỏi hang ăn sống.

"Dị Uyển" quyển 3: " Sơn tinh giống như người, một chân, dài ba bốn thước, ăn cua núi, thở ra lửa, đêm hoạt động, ngày ẩn thân".

Xì!

Ba thước ánh sáng xanh, Âm hỏa rực sáng.

Không khí bị xé toạc, tạo ra một tiếng kêu the thé, bén nhọn.

Sát khí nồng đậm đâm thẳng vào sau lưng.

Keng!

Âm Phù kiếm đâm vào lưng Sơn tinh, vang lên tiếng vàng sắt va nhau.

Tia lửa bắn tung tóe, trường kiếm bị bắn ra cũng không xuyên thủng được hàng phòng ngự của đối phương, chỉ để lại những vết xước mờ nhạt.

"Ồ!" Lục Khiêm có chút kinh ngạc.

Da của tiểu súc sinh này khá dày, trong sách cũng không viết nên xem ra không thể hoàn toàn tin tưởng được.

"Grừ!"

Sơn tinh đau đớn, quay đầu gầm lên với Lục Khiêm, há miệng phun ra ngọn lửa dài hai thước.

Lục Khiêm lắc mình né được, trên tảng đá xuất hiện một lỗ thủ do bị thiêu cháy.

Sơn tinh có sức mạnh, da dày, biết phun lửa.

Tất cả chỉ có vậy.

Phù!

Ánh sáng xanh xuyên qua mắt Sơn tinh, xuyên sâu vào đầu nó.

Phịch!

Thi thể ngã xuống đất, giãy dụa một lúc mới bất động hẳn.

Phịch!

Thi thể Sơn tinh ngã xuống đất, máu chảy ra.

Lục Khiêm bước tới, dùng một chiếc bình đựng lấy máu.

Vốn dĩ hắn muốn dùng máu của chính mình, nhưng sau nghĩ lại rồi thôi.

Ngộ nhỡ tướng mạo Đạo binh được huấn luyện trông giống hệt hắn, trên người lại chảy cùng dòng máu.

Vậy thì Lục Khiêm chính là là chủ nhân của chúng, hay là phụ thân nhỉ?

Vì thế, tốt hơn là sử dụng máu của những dị thú khác.

Sau khi lấy máu, cắt bỏ da, thịt, xương… hắn cho vào túi.

Vù!

Thân ảnh khuất vào màn đêm.

Nửa đêm, đường tối vắng không một bóng người, bóng đen như quạ len qua mái hiên.

Mấy ngày này hắn đang nỗ lực tìm hiểu tin tức ở Thông U quan.

Tiếc là thông tin tại phàm trần tương đối ít, cho đến nay vẫn chưa thể tìm hiểu được gì.

“Cũng không biết sư phụ sống hay chết.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Hàng nghìn, hàng vạn Âm Ma hội tụ thành ma vô hình, ký ức đến nay hãy còn mới mẻ.

Nếu dính phải một chút Ma hỏa thì đạo hạnh sẽ hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Người sư phụ Lý Độ này thực sự là tài năng khiến kẻ khác kinh ngạc.

Không hổ danh là thiên tài khó gặp trong suốt năm trăm năm qua.

Sau trăm năm theo dõi, lại vẫn có thể tìm ra một con đường khác đi theo ma đạo.

Tài năng như vậy đúng là thế gian hiếm có.

Nhân phẩm cũng khó có thể soi mói, trăm năm sau vẫn còn có người nhớ đến công ơn của ông.

Nếu ở danh môn chính phái, vậy sẽ xem như là hạt giống được bồi dưỡng cho sau này, nhưng tiếc là lại sinh ra nhầm chỗ.

“Ma La… e rằng chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, chắc không phải cố nhân năm đó đâu.”

Lục Khiêm liên tục nhẩm cái tên đó trong lòng.

Cái danh hiệu Ma La này hơi giống Ma chủ vực ngoại trong thư tịch kỳ lạ kia.

Ma Tuần, Thích Thiên…

Bình thường Thiên Ma đều có một bộ tên thật, niệm tụng tên thật sẽ bị Thiên Ma để ý.

Đang nghĩ ngợi, hắn bất giác đi tới hậu viện.

Vừa bước vào phòng, cơ thể đã biến thành người giấy.

Túi Hồ Thiên được đặt ở trước bản thể.

Hắn lần nữa tiến nhập vào tu hành.

Đạo tu hành chính là chuyên cần và khổ luyện.

Qua một tháng.

Về cơ bản, Lục Khiêm đều dành thời gian thiền định, luyện pháp thuật và luyện dược.

Không dám lơ là dù chỉ một ngày.

Ục!

Đêm khuya, Lục Khiêm đột nhiên mở mắt.

Huyết chủng của Ngư Long Nguyệt Hoa tỏa ra ánh sáng.

Thân hình thon dài, cao chín thước, tóc tím, mắt vàng.

Da toàn thân mọc ngư lân có hoa văn màu ố vàng.

Khí chất nhất thời đại biến, tà ý mà lại cao quý, thân hình không giống người thường, không lộ vẻ nở nang, đường cong uyển chuyển, to lớn mà cương nghị.

Tất cả đều phải chết(1)

Vù!

Đồng tử vàng tỏa ra kim quang, tinh khí Ất Mộc màu lam phun ra.

Khoảnh khắc ánh sáng lam rời khỏi cơ thể liền biến thành cực quang màu lam.

Ánh sáng lưu chuyển, chui vào vạn vật.

Sau đó ánh sáng lại tỏa ra.

Làn gió nhẹ thổi qua, chút ánh sáng huỳnh quang bị đồng tử màu vàng tỏa ra thần quang hấp thụ.

Qua một hồi, khắc độ của Ất Mộc Tinh Lôi đã tăng lên một chút.

Phù!

Lục Khiêm há miệng thở ra luồng khí đục, cơ thể trở lại hình dạng ban đầu.

Hắn kìm hãm mong muốn phóng lôi điện trong lòng.

Động tĩnh như vậy sẽ rất lớn.

“Hiện tại chỉ có thể thả ra một thanh lôi bằng cách hấp thu tinh khí Ất Mộc. Sau khi tu luyện tới đại thành, hẳn là tăng lên rất nhiều.”

Cả hai môn pháp thuật đều có tiềm năng phát triển rất lớn, phát triển theo cảnh giới Luyện Huyết.

Trong giai đoạn tiếp theo, Ất Mộc Tinh Lôi sẽ trở thành Ất Mộc Thần Lôi.

Tuy nhiên, khoảng cách Dưỡng Thần hoặc là Huyết hóa quanh thân vẫn còn rất xa.

“Nhất định phải tìm được công pháp Dưỡng Thần, nếu không sẽ chỉ có thể cắm đầu Luyện Thể.” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Đạo Dẫn pháp sắp đạt đến viên mãn, khi đó nếu không có công pháp thì không có đường để đi.

Luyện Thể cũng được, dù là mới nhập môn cũng phải khổ luyện quanh năm.

Cái hắn thiếu nhất bây giờ chính là sức mạnh.

Ở bên kia.

“Làm thiếu chủ chúng ta bị thương mà còn muốn chạy. Đứng lại!”

“Lão cẩu! Lớn mà lại đi hiếp nhỏ thì còn gì là anh hùng hảo hán!”

Tạ Hàn nắm chặt cánh tay, chật vật di chuyển để tránh sự truy đuổi của kẻ địch sau lưng.

Ban đầu, hắn ta vốn đang uống rượu với nhị ca Tạ Minh trong một tửu lầu.

Tạ Minh vì tranh giành đàn bà với một công tử mà xảy ra mâu thuẫn.

Tạ Hàn tự cho mình là người có thân phận trên giang hồ sẽ khiến người ta phải nể mặt.

Đối phương ăn nói thô lỗ, trong cơn tức giận hắn ta đã đánh vào đầu của người đó.

Không ngờ đối phương lại là đại thiếu gia của Vạn Kiếm sơn trang.

Cao thủ của Vạn Kiếm sơn trang nhiều như mây nên mới xảy ra cảnh tượng này.

Lão giả áo đen phía sau phi nhanh như báo.

Ầm!

Nội lực cường đại, quần áo tung bay, một chưởng được đánh ra!

Chưởng lực đánh vào lưng Tạ Hàn.

Phụt!

"A!" Tạ Hàn nôn ra máu, bay ra ngoài, lập tức rơi vào trong nước.

"Uy Vũ tiêu cục…" Lão giả áo đen liên tục nhẩm lại câu này mấy lần, trong mắt lóe lên sát ý mãnh liệt.

Ngày hôm sau, Vạn Kiếm sơn trang ban bố lệnh truy sát.

Yêu cầu Uy Vũ tiêu cục giao hung thủ ra trong vòng bảy ngày, nếu không sẽ san bằng toàn bộ Tạ gia.

Tại từ đường Tạ gia, tộc lão và gia chủ đều có mặt đông đủ.

Tất cả mọi người đều đang sôi sục.

"Chúng ta không đắc tội nổi Vạn Kiếm sơn trang được đâu, phải giao Tạ Hàn ra thôi."

"Đúng vậy, cao thủ ở Vạn Kiếm sơn trang nhiều như mây, chúng ta chỉ có thể chịu thua."

Vài lão đầu đứng lên nói.

Tạ Huyền ngồi trên ghế chủ vị im lặng suy nghĩ, sau đó quay đầu nói: "Ý kiến của ngươi thế nào?"

Bên cạnh ông ta là Tạ Hàn và phụ thân của Tạ Minh, Tạ Cơ.

Ở giữa đám người là hai chàng trai trẻ, Tạ Hàn và Tạ Minh.

Tạ Cơ là một người đàn ông trung niên ăn mặc như nho sĩ, ba chòm râu dài phấp phới: "Mặc dù chuyện này là do Minh Nhi gây ra, nhưng trách nhiệm vẫn thuộc về phía Tạ Hàn, ai làm người nấy chịu, thân làm nhi tử của ta, ngươi nên hiểu đạo lý này. "

Câu sau là nói với Tạ Minh.

Nghe xong câu này, đầu óc Tạ Minh như nổ tung, mặt xám như tro tàn, tự nhiên nổi lên một cảm giác hoang đường.

"Tạ Hàn, ngươi phải nghĩ cho gia tộc, lão phu dù có phải cược cái mặt già này cũng muốn bảo vệ tính mạng của ngươi, cùng lắm là chịu chút đau đớn xác thịt mà thôi." Tạ Huyền khuyên bảo hết nước hết cái.

Tạ Hàn im lặng, hắn ta đã làm rất nhiều việc vì gia tộc, cống hiến thần công bí pháp.

Không ngờ, đến lúc nguy kịch, bọn họ vẫn vứt bỏ hắn ta, vứt bỏ như một chiếc giày rách.

Hắn ta nhìn xung quanh, nhìn những người đã từng cung kính với mình.

Hiện tại vẻ mặt bọn họ vô cùng chán ghét, hận hắn ta đã gây rắc rối cho bọn họ.

"Được, bảy ngày nữa ta sẽ cho các người một câu trả lời thỏa đáng."

Tạ Hàn ngây ngốc bước ra khỏi cửa.

Khi đi qua hậu viện, hắn ta loáng thoáng nghe thấy đại phu nhân đang lẩm bẩm một mình.

"Nghiệt chủng, sớm biết vậy đã độc chết mày cùng với tiện nhân kia rồi."

Tạ Hàn dừng lại, vờ như không nghe thấy rồi bỏ đi.

Nếu có kẻ đứng trước mặt hắn ta sẽ phát hiện mắt hắn ta đỏ ngầu, hai tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt.

Phịch!

Tạ Hàn bước đến phòng của Lục Khiêm rồi quỳ xuống.

Két…!

Cánh cửa từ từ mở ra.

Khuôn mặt đạo sĩ ẩn trong bóng tối, cười như không cười.

“Nghĩ kỹ chưa?”

“Tiêu nhân đã nghĩ kỹ, bất kể phải trả giá thế nào.”

“Ta muốn cả thể xác lẫn linh hồn ngươi phục mệnh ta làm chủ, sinh tử nằm trong tay ta, cả đời không được phản bội; ta muốn Uy Vũ tiêu cục cùng thuộc hạ và tất cả cơ nghiệp.”

“Được!” Ánh mắt Tạ Hàn kiên định, sắc mặt u ám như ác quỷ.

Một bàn tay nhợt nhạt vươn ra từ trong bóng tối, bên trên đặt một lọ đan dược màu đỏ tươi.

Tất cả đều phải chết(2)

…

Đã bảy ngày trôi qua, nhưng Tạ Hàn lại biến mất một cách bí ẩn.

Người Tạ gia đã tìm khắp trên trời dưới đất nhưng cũng không thấy, cứ như thể hắn ta đã biến mất như làn khói.

Ngay sau đó, một nhóm bạch y cầm kiếm bao vây toàn bộ phủ đệ.

Không giao nộp hung thủ thì cuộc chiến sẽ nổ ra.

Số lượng và chất lượng cao thủ của đối phương gấp mấy lần Tạ gia, gần như chỉ là tàn sát một phía.

Tảng đá xanh nhuộm đỏ, hai bên đường đều là xác người.

Lúc này, một người mặc áo choàng đen len vào giữa đám đông.

Mũ trùm đầu rơi ra, người nọ nhắm mắt lại.

“Tạ Hàn! Nhận sai với bọn họ rồi cứu chúng ta mau lên.” Tạ Huyền lập tức kêu cứu.

Lúc này, Tạ Hàn mở con ngươi dã thú dựng thẳng, hàm răng sắc bén: “Ai muốn cứu các ngươi? Ha ha, tất cả đều phải chết.”

Vẻ ngoài như không phải người của Tạ Hàn khiến mọi người có mặt đều hơi sững sờ.

Con ngươi thẳng đứng giống như dã thú, lông tóc đen dài, răng nanh cũng rất dài.

Đáng chú ý nhất là đôi chân tráng kiện không cân đối với dáng người của hắn ta.

Khiến kẻ khác cảm thấy vô cùng quái dị.

Ầm!

Tạ Hàn di chuyển, chân đạp lên đất.

Mặt đất đột nhiên nổ tung, sỏi đá bay tứ tán.

Sau đó, phản xung lực lao về phía Tạ Huyền.

"Tạ Hàn!"

Ầm!

Tạ Huyền chỉ kịp hét lên một câu như vậy, ngay giây tiếp theo đã trực tiếp bị đụng cho vỡ vụn.

Sau đó, Tạ Hàn nhìn người mặc bạch y bên cạnh.

Người này chính là lão đầu khi đó đã đuổi giết hắn ta.

"Hừ! Giả thần giả quỷ." Lão đầu phản ứng rất nhanh, đến bên cạnh Tạ Hàn từ lúc hắn ta vừa mới ra tay.

Ầm!

Sức mạnh của chưởng lực đủ để khiến vàng sắt vỡ vụn, hằn sâu vào người Tạ Hàn.

Khóe miệng lão đầu lộ ra một nụ cười.

Trông bề ngoài có vẻ đáng sợ, nhưng thực lực của hắn ta lại vô cùng yếu ớt.

Ầm!

Vào lúc thủ chưởng in lên người Tạ Hàn, khuôn mặt của lão đầu trở nên rất kỳ lạ.

Như đánh vào thép cứng.

Răng rắc!

Lực phản kích thậm chí còn trực tiếp đánh gãy tay lão đầu.

Ông ta ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt đùa cợt của Tạ Hàn, cười nói: "Đến lượt ta!"

Tạ Hàn xòe lòng bàn tay ra, nắm chặt thành quyền, nhẹ nhàng gõ mũi ba lần.

Phù!

Một con hỏa xà (rắn lửa) đỏ thẫm dài hai thước bay ra khỏi miệng hắn ta.

Con hỏa xà chui thẳng qua ngực lão đầu rồi trườn một vòng.

Ánh lửa kèm theo làn khói dày đặc đã thiêu rụi cơ thể của hầu hết mọi người thành một cái hố lớn mà chẳng phân biệt địch ta.

Phịch phịch phịch!

Mặt đất đầy xác chết, chỉ còn lại chưa đầy hai phần số người sống.

Tạ Hàn ghi nhớ lời nhắc nhở của Lục Khiêm là giữ lại vài tên bắt làm tù binh, đừng giết hết kẻo không ai dùng.

Sau khi loại bỏ hầu hết đám người đó, hắn ta cũng không dừng lại.

Cơ thể hắn ta nhảy lên cao rồi nhảy vào hậu trạch.

Bịch!

Có tiếng vật nặng rơi xuống, sau đó là tiếng hét thảm thiết thê lương, tiếng cầu xin tha thứ.

Lục Khiêm ẩn mình trong bóng tối, âm thầm quan sát tất cả những điều này.

Dù cho Tạ Hàn có xông vào hậu trạch tàn sát phụ nữ, người già, trẻ nhỏ hắn cũng không hề ngăn cản.

Hắn ta đang báo thù giết mẹ, can thiệp vào việc riêng của người khác sẽ bị sét đánh.

Chẳng mấy chốc, Tạ Hàn đã đến bên cạnh Lục Khiêm, nửa quỳ nói: "Lão gia may mà không làm nhục sứ mệnh người giao cho, tổng cộng còn ba gã Tiên Thiên sống sót, mười hai tên Hậu Thiên. Người của Tạ gia còn lại một nửa."

"Được rồi, mấy ngày tới ngươi chuẩn bị tiếp quản lực lượng. Đương nhiên, dược liệu cần cung cấp sẽ tăng lên gấp mười lần."

"Rõ!"

Soạt!

Tạ Hàn lách mình rời đi.

Lục Khiêm nhìn bóng lưng Tạ Hàn rời đi, trong lòng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Sơn tinh Đạo binh được hắn luyện chế bằng máu Sơn tinh hiệu quả hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Đao thương bất nhập, sức mạnh của đôi chân rất lớn, phóng lửa, mắt nhìn đêm v.v…

Mặc dù không có tu vi Luyện Khí, nhưng ít nhất cùng là Thai Tức viên mãn.

"Chẳng lẽ là vì hình người nên huyết thống tương đối phù hợp chăng?" Lục Khiêm âm thầm khắc ghi kinh nghiệm này trong lòng.

Con đường tu luyện không phải là sao chép kinh nghiệm của tiền nhân, hoặc là o ép tuần tự dựa theo công pháp mà tu luyện.

Nếu không có ý nghĩ của riêng mình thì chắc chắn sẽ đi đường vòng nhiều hơn những người khác.

Sau đó Lục Khiêm lại ghi nhớ thêm một điều.

Dị thú hình người vẫn có sự khác biệt với người thật.

Ví dụ như lúc Tạ Hàn phun lửa, trước tiên phải gõ mũi hai cái để đảm bảo sự thông thoáng, phun lửa sẽ được suôn sẻ.

Điều này được quyết định từ cấu tạo của con người, cấu tạo của Sơn tinh có sự khác biệt nhất định so với con người.

Vạn Kiếm sơn trang.

Cao thủ được phái ra ngoài truyền đến tin dữ: toàn bộ nhóm người đã bị tiêu diệt.

“Lão tổ tông!”

Lục Giáp Thôn Kim, sấm sét giữa trời

Phía sau núi của Vạn Kiếm sơn trang.

Một nam tử trung niên mặc bạch y lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, loạng choạng chạy về phía sau núi.

Phía sau núi.

Nhìn từ xa là một cửa lầu gác.

Cửa lầu cao to, quay từ đông sang tây.

Ở giữa khắc ba chữ lớn như rồng bay phượng múa "Đức Kính đường".

Đây là từ đường của Vạn Kiếm sơn trang.

Nam tử nọ là Vạn Thiên Lộc, trang chủ hiện tại của Vạn Kiếm sơn trang.

"Lão tổ tông, không ổn rồi, đã xảy ra chuyện."

Vạn Thiên Lộc xông vào từ đường rồi quỳ ở chính giữa.

Từ đường thờ phụng ba tượng người mặc quan phục màu đỏ tía.

Bên cạnh bức tượng có hơn mười mấy linh bài.

Bước vào từ đường, nội tâm Vạn Thiên Lộc có chút căng thẳng.

Ông ta cũng không biết bí ẩn của nơi này.

Mà chỉ nghe bậc cha chú kể lại rằng, nếu có ngày sơn trang xuất hiện chuyện lớn liên quan đến việc sống chết thì hãy tới

từ đường cầu xin.

Vù!

Gió hiu hiu thổi, ngọn nến lay lắt rồi vụt tắt.

Vạn Thiên Lộc không khỏi rùng mình một cái.

“Chuyện gì? Mau nói.”

Tứ hướng vang vọng thanh âm sâm nghiêm.

Từ giọng nói không thể phân biệt được tuổi tác, nhưng lại rất to, mạnh mẽ giống như chuông lớn, không có một chút cảm xúc nào.

Vạn Thiên Lộc rùng mình, không dám lơ là, vội vàng kể lại toàn bộ câu chuyện.

Lúc nghe thấy người trong sơn trang đều bị tiêu diệt, một giọng nói ngắt lời: “Là kẻ nào làm? Là võ lâm hào cường hay kỳ nhân dị sĩ.”

“Vãn bối không rõ lắm, đã mấy lần phái thám tử đi đều mất tích.”

Vạn Thiên Lộc hổ thẹn nói.

Thủ hạ của ông ta biến mất một cách lặng lẽ, bao gồm cả những cường giả Tiên Thiên có danh vọng, nghĩ kỹ lại thật khiến kẻ khác sởn tóc gáy.

“Hừ! Lão phu cũng muốn xem xem là thần thánh phương nào!”

Rầm rầm!

Đột nhiên, bức tượng bạch y bên phải từ đường với chòm dê màu đen ầm ầm tan vỡ.

Một bóng người đi ra từ trong làn khói.

Người này trông giống Vạn Thiên Lộc tới mấy phần .

Khiến kẻ khác ấn tượng là người này có nước da đen.

Không phải màu đen rám nắng mà là màu đen kim loại, như thép đen kiên cố tạo thành.

Mỗi bước đi, sàn đá xanh không thể chống lại liền nổ tung.

"Người là cao tổ?" Vạn Thiên Lộc nhìn người nọ, vội vàng quỳ xuống dập đầu.

"Cháu trai ra mắt cao tổ!"

Cũng không phải hắn đã từng gặp mà người bước ra này rất giống cao tổ phụ Vạn Kiếm Anh của hắn.

"Uy Vũ tiêu cục ở đâu?"

"Ở dưới Thanh Sơn ạ."

Có cơn gió nhẹ thổi qua, lúc hắn ngẩng đầu lên, người trước mặt đã biến mất từ lâu.

Bên trong Uy Vũ tiêu cục.

Lục Khiêm tập trung tinh thần nhìn vào bản đồ.

Bản đồ tương đối thô sơ, địa hình sông núi chỉ là hình vẽ giản lược, trên đó có một con sông khổng lồ cắt hai bên nam bắc.

Con sông này được gọi là sông Thông Thiên, có người nói chiều rộng của sông lên tới năm trăm dặm.

Nước sông chảy xiết, cực kỳ nguy hiểm.

Hiện tại, nơi đây là bờ sông phía bắc, nghe nói bờ phía nam là khu vực sầm uất.

"Phía nam à?" Lục Khiêm chợt nhớ đến truyền thuyết mà hắn đã nghe qua ở Đạo quan.

Có kẻ nói nơi bọn họ sống thực ra tương đối cằn cỗi, chỉ là khu vực rìa đất.

Phía nam bị chính phái chiếm giữ, chính phái chủ trương cướp đoạt khác với bàng môn, bọn họ liên hệ khá chặt chẽ với con người, cũng càng hòa thuận hơn.

"Hửm?" Lúc này, Lục Khiêm mới ngẩng đầu lên.

"Thần thánh phương nào lại dám đả thương đệ tử Vạn Kiếm sơn trang của ta, mau tới đây chịu chết đi!"

Ầm!

Vô số thanh kiếm sắc bén còn nhanh hơn cả âm thanh.

Thanh kiếm như những hạt mưa, bao trùm cả đại điện.

Ầm!

Vạn kiếm xuyên qua đại điên, sau đó đổ ầm ầm.

Bụi mù mịt bốc lên trong không khí, trong đống đổ nát không hề có động tĩnh nào.

"Hừ!" Trên khuôn mặt như kim loại của Vạn Kiếm Anh xuất hiện một nụ cười lạnh.

Xem ra cũng chẳng có gì hơn.

Xùy!

Năm đạo ánh sáng xanh cao ba thước phá không bay tới.

Từ bốn phương tám hướng, vây chặt như nêm cối.

Vạn Kiếm Anh nhíu mày, xem ra đối phương cũng là một đạo sĩ Luyện Khí.

Âm hỏa nóng cháy, tiếng không khí réo rắt, vặn vẹo.

Ngay khi sắp bị đâm đến nơi, Vạn Kiếm Anh bất ngờ bị một quả cầu sắt bao vây.

Rầm rầm rầm!

Âm Phù kiếm được phóng ra.

Trong hơi bụi, một nam tử cao chín thước bước ra.

“Ngươi là tu sĩ Luyện Thể?” Vạn Kiếm Anh thản nhiên cười nói.

“Thực Kim thuật?” Lục Khiêm nhìn Vạn Kiếm Anh như thể do người sắt tạo thành.

“Đương nhiên! Ta Lục Giáp Thôn Kim quyết của ta chuyên khắc chế Luyện Thể!”

Xoạt!

Lời còn chưa dứt, làn da của Vạn Kiếm Anh phồng lên, vô số bảo kiếm bay ra.

Vô số kiếm bắn ra từ bốn phương tám hướng.

Lục Khiêm nghe vậy cười to nói: “Đáng tiếc, ta cũng khắc chế ngươi.”

Dứt lời, hào quang đồng tử vàng tỏa sáng rực rỡ.

Ầm!

Sấm sét giữa trời, Ất Mộc Tinh Lôi.

Trận chiến kết thúc.

Xuất phát đến Hỏa cốc, Băng Ngư Hỏa Thụ

Oanh!

Khi mưa kiếm rơi xuống.

Một tia chớp màu lam còn nhanh hơn cả mưa kiếm.

Thanh lôi rạch ngang bầu trời, ánh sáng chiếu rọi khắp mặt đất khiến người ta không thể mở nổi mắt.

"Lôi pháp!" Đồng tử của Vạn Kiếm Anh co rút lại, trong lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Công pháp của ông ta có tên là Lục Giáp Thôn Kim quyết, nuốt kim loại rồi dung nhập vào trong cơ thể.

Đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Cơ thể bằng thép có sức mạnh vô cùng lớn. Cho dù bị trúng pháp thuật thì cũng có thể vô hiệu hóa hầu hết sức mạnh.

Nhưng thứ pháp thuật này có nhược điểm trí mạng đó là sợ sấm sét.

Lôi pháp chí cương chí dương, sức công phá cực khủng khiếp, điều kiện phóng ra cực kỳ khắc nghiệt, không ngờ vậy mà lại gặp phải một kẻ ở chỗ này.

Đây là vận cứt chó gì chứ!

"Không thể nào!"

Vạn Kiếm Anh gầm lên một tiếng, vô số vật chất giống như giọt nước màu đen tuôn ra từ làn da ngăm đen của ông ta, tạo thành một tấm thiết thuẫn trước mặt.

Ầm!

Ất Mộc Tinh Lôi đánh lên tấm thiết thuẫn.

Trong lúc nhất thời, quang điện màu lam tản ra tứ phía.

Thiết thuẫn có thể dẫn điện, lôi điện xuyên qua thiết thuẫn, đánh trúng Vạn Kiếm Anh với sức công phá cực mạnh.

Bùm!

Lấy Vạn Kiếm Anh làm trung tâm, điện quang màu lam nhấn chìm bán kính năm trượng, đất đai bị dòng điện cực mạnh đốt cháy tạo ra nham thạch nóng chảy màu đỏ sẫm.

Cơ thể bằng sắt của Vạn Kiếm Anh giống như cây đèn cầy đang chảy, tứ chi và ngũ quan của ông ta đều tan ra.

Nhìn từ xa trông giống như một gò sắt lớn do người thợ thủ công lướt đi bằng đôi chân, chạm khắc lên đó ngũ quan vặn vẹo.

"Nếu nói tất cả những gì ngươi biết ra thì ta có thể tha cho ngươi." Lục Khiêm bước đến trước mặt Vạn Kiếm Anh, đôi mắt màu vàng nhìn chằm chằm vào ông ta.

"Hừ, ta nói thì ngươi sẽ bỏ qua cho ta chắc?" Khối sắt trên mặt đất cất giọng khàn khàn nói, một mắt ở bên trên, một mắt ở bên dưới.

"Nhưng nếu không nói thì ngươi cũng nhất định phải chết, lựa chọn đều nằm trong tay ngươi." Lục Khiêm nói xong cũng không thèm nhắc lại, "Trước tiên cứ tỏ thành ý đi đã, nói cho ta biết tình huống xung quanh đây."

Bầu không khí có chút đông cứng, người của Tạ phủ đều phản ứng lại.

Tạ Hàn mang theo mười tên Đạo binh bao vây Vạn Kiếm Anh.

“Đạo binh?” Khi nhìn thấy cảnh này, Vạn Kiếm hơi kinh ngạc.

Đạo binh chi pháp không phải thứ mà tán tu tầm thường có được, lẽ nào người này là đệ tử của đại môn phái?

Suy nghĩ hồi lâu, Vạn Kiếm Anh vẫn nói: “Nếu nói ra thì hy vọng ngươi sẽ giữ đúng lời hứa, quanh đây chẳng có gì đáng nói; nơi này là biên giới của Thông U quan, xa hơn nữa về phía tây là địa bàn của Thất Võ sơn.

Đi về phía nam là Thông Thiên hà, sông này là nơi nam bắc giao nhau, giữa sông có một hòn đảo tên là Vạn Tượng.”

Quanh đảo Vạn Tượng rất phồn hoa, đây cũng là khu vực hỗn loạn nhất.

Nằm trong địa khu của các thế lực khác nhau, đồng thời là vùng trì hoãn xung đột của các các thế lực này.

Người yêu lẫn lộn, đủ mọi hạng người.

Con người, yêu ma, chính phái, bàng môn, ma đạo và còn có cả kẻ phản bội của các thế lực khác nhau…

Tất cả đều ở trên hòn đảo có chu vi hàng nghìn dặm này.

“Đảo Vạn Tượng…” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Hòn đảo này ngư long hỗn tạp, chốn ấy có rất nhiều tu sĩ, tài nguyên cũng nhiều, đây không phải là nơi ẩn thân tuyệt vời sao?

“Làm thế nào để đến Đảo Vạn Tượng?”

“Vượt qua Hỏa cốc rồi từ bờ qua sông là được, nhất định phải thuê dân qua sông chuyên nghiệp; sông này quanh năm giông bão, trong nước nhiều đá ngầm làm tàu thuyền bình thường không thể qua được…”

Nghĩ đến đây, Vạn Kiếm Anh thăm dò nói: "Tại hạ bất tài, có điều vẫn có thể làm một người dẫn đường."

"Không vội, nói hết công pháp của ngươi ra, từng câu từng chữ một." Lục Khiêm cười nói.

Vạn Kiếm Anh nghe vậy thì cười nhạt, nói: "Nếu ta nói ra thì hẳn là phải chết nhỉ? Giết ta đi, ngươi đừng hòng có được công pháp."

Vạn Kiếm Anh đã sống hơn trăm năm, dù là đầu heo thì cũng thành tinh.

Nói ra sẽ chết nhanh hơn, không nói thì vẫn còn cơ hội sống.

"Tốt thôi!"

Phập!

Một cây ma đao nhợt nhạt đâm vào cơ thể Vạn Kiếm Anh, lực hút mạnh mẽ, trong chớp mắt đã hút cạn máu trong cơ thể ông ta.

Vạn Kiếm Anh chết bất đắc kỳ tử, đến một tiếng kêu cũng không thể thốt ra được.

Trong tay Lục Khiêm xuất hiện một viên huyết cầu.

Miệng há ra đầy răng nanh trắng hếu, nuốt chửng xuống.

Hóa Huyết Ma đao có thể luyện hóa máu tươi, nhưng nếu cứ vậy mà luyện hóa hết thì thật lãng phí.

Trong nháy mắt, hơi nóng bùng lên trong miệng hắn.

Toàn thân hắn đỏ bừng như tôm luộc, chỉ trong chốc lát đã tan xuống bên dưới.

"Khí huyết của Luyện Khí kỳ cũng tốt thật đấy." Lục Khiêm mỉm cười hài lòng.

Hồn phách cũng có thể ăn được, chẳng qua hiện tại vẫn còn rất hữu ích.

Phù!

Cờ hiệu màu đen lơ lửng bên cạnh hắn, những sợi hắc khí rủ xuống.

Cuồng phong quét qua, hắc khí cuộn quanh thi thể, một đạo âm ảnh trong suốt cuốn vào cờ hiệu màu đen.

Xuất phát đến Hỏa cốc, Băng Ngư Hỏa Thụ(2)

Phía trên cờ hiệu màu đen là một thế giới đen tối hư huyễn đầy thần bí.

Âm hỏa u ám màu lục nướng cháy linh hồn ông ta, dùng hắc khí hoàn toàn bao phủ.

Chỉ trong chốc lát đã biến thành một ác quỷ nhợt nhạt như đám ma quỷ xung quanh.

"Nói công pháp cho ta nghe xem."

Vạn Kiếm Anh liền nói không ngừng.

Pháp thuật mà ông ta tu luyện có tên là Lục Giáp Thôn Kim thuật.

Là một loại công pháp Luyện Thể khác.

Dùng bí pháp nuốt sống kim thiết, kết hợp với kim loại là có thể có được các thuộc tính của kim loại và khả năng khống chế.

Mới bắt đầu thì nuốt đồng, dùng bí pháp Luyện Kim Tiêu Thực thuật để tiêu hóa.

Đến khi thành da đồng xương đồng thì nuốt sắt, luyện cho đến lúc sắt đen trải rộng khắp người, rồi nuốt bạc, nuốt vàng.

Luyện thành kim thân bất tử, tương đương với cao nhân Đan Kiếp cảnh.

Có điều nuốt vàng sau đó đã thất truyền.

"Hậu nhân của Thôn Kim tộc?"

Lục Khiêm đã từng gặp truyền thuyết về Thực Kim nhân (người nuốt vàng) trong "Dị Uyển".

Vì vậy lúc Vạn Kiếm Anh vừa xuất hiện, hắn đã có thể nhận ra thuật này.

Môn công pháp này cũng tạm được, nhưng không phù hợp với hắn, trước cứ giữ lại đã.

Rầm!

Cờ hiệu màu đen thu lại hắc khí, trở lại trong tay hắn.

Thấy trên cờ hiệu xuất hiện hình dạng hai trăm khuôn mặt quỷ dữ tợn, nội tâm Lục Khiêm hơi động.

Lực tấn công của những quỷ hồn kia không mạnh, nhưng thắng ở chỗ sinh sôi không ngừng, số lượng cực nhiều.

Một người giấy coi như cũng được nhưng tính linh hoạt hơi thấp một chút.

Hắn có thể triệu hồi nhiều nhất bốn mươi hoặc năm mươi người, nếu nhiều hơn nữa thì sẽ hơi phí sức.

Nếu có thể kết hợp cả hai …

Có điều đây không phải là việc cấp bách.

"Tạ Hàn!" Lục Khiêm hỏi, "Chuẩn bị một thương đội, lấy danh nghĩa bảo tiêu đến sông Thông Thiên."

Thời gian hắn lưu lại quá lâu, nếu đã cung ứng đủ, tu vi cũng đã khôi phục. Vậy thì nên bắt đầu ngay từ bây giờ, không được chậm trễ nữa.

"Vâng, đại nhân." Tạ Hàn ôm quyền nói.

Sau khi tiêu diệt đám tinh nhuệ của Vạn Kiếm sơn trang, Uy Vũ tiêu cục đã trở thành bá chủ duy nhất của Phượng Khê thành.

Ngày hôm sau.

Một đoàn xe chạy trên trên đường lớn về hướng nam.

Ở trung tâm của đoàn xe, mười kỵ sĩ mặc thiết giáp bảo vệ xung quanh hai cỗ xe ngựa màu đen.

Trên cỗ xe ngựa bằng vải bố là lá cờ đen trắng của Uy Vũ tiêu cục.

Người bên cạnh thương đội đều tránh ra, ngay cả cường đạo, sơn tặc đi đường cũng không dám đánh rắm.

Tạ Hàn đang ngồi ở đầu xe ngựa, bên cạnh là một con chó chín tai với bộ lông đen óng ả đang nằm.

Bốn tai bên trái, năm tai bên phải.

Chó chín tai là giống chó săn đặc biệt ở khu vực Phượng Khê thành, hầu hết các thợ săn đều nuôi để săn bắn.

Chó chín tai có chín cái tai, nếu tai của nó cử động thì chủ nhân sẽ có thu hoạch.

Một tai động đậy là có một con thú, chín tai động đậy là có chín con thú.

Lục Khiêm ngồi trong xe ngựa, vén rèm lên, vô cùng thích thú nhìn cảnh tượng xung quanh.

Trên đường đi, hắn đã thấy rất nhiều điều kỳ lạ.

Nhiều thần thú, dị thú thần bí không chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cũng không phải huyết mạch thần thú, dị thú nào cũng có sức mạnh cường đại.

Một bộ phận thần thú, dị thú đã dung hợp vào với thú của dân thường, chẳng hạn như con chó chín tai mà Tạ Hàn mua với giá cao.

Đoàn xe đã chạy được hai trăm dặm.

Đêm dần đổ về khuya, bầu trời trong veo, những vì sao xếp thành từng hàng.

Đây là một cảnh hiếm hoi ở Thông U quan âm u, quỷ quái.

“Đại nhân, phía trước có một hồ băng. Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút, đến tầm ngày mai là tới Hỏa cốc rồi.” Tạ Hàn gõ nhẹ vào cửa xe một cái.

“Ừ!”

Lúc xuống xe ngựa, một luồng không khí trong trẻo phả vào mặt hắn.

Trước mặt là một hồ nước trong vắt.

Mặt hồ phản chiếu những vì sao trên bầu trời, giống như một tấm gương, sạch sẽ, trong veo, khiến người ta không thể phân biệt được đâu là trời, đâu là đất.

“Đại nhân, hồ này có rất nhiều băng ngư trong suốt, không cần phải phải dùng lửa đun nấu, vào miệng là tan, ngon vô cùng.” Tạ Hàn vẫn chưa thỏa mãn cười nói.

“Ồ! Vậy ta cũng muốn nếm thử.”

Hộ vệ cầm hồ lô đi tới bên hồ múc một bầu nước.

Trong nước nhìn như không có gì, nhưng nếu dùng tay nhẹ nhàng túm lấy một cái vậy mà lại vớt được vài con cá hẹp dài, trong suốt.

Băng ngư không hiếm, mỗi khi trời mưa sẽ có hàng ngàn con nhảy lên mặt nước.

Khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Mọi người ở bên hồ vẫn có thể cảm thấy những con băng ngư lẽo thỉnh thoảng lại quét qua mặt mình một cái.

Một đêm bình yên.

Ngày hôm sau lại chạy thêm được một trăm dặm nữa.

Cỏ cây xung quanh thưa thớt, khí hậu nóng bức khiến kẻ khác mướt mồ hôi.

“Đại nhân, đã đến Hỏa cốc rồi ạ.”

Hắn vén rèm xe lên, ở lối vào sơn cốc có thể lờ mờ nhìn thấy bên trong chỉ có một loài cây.

Nhìn thấy những cây này, Lục Khiêm cuối cùng cũng biết tại sao nơi đây lại được gọi là Hỏa cốc.

Loài cây giống như cây thông này không có lá, thay vào đó là Hỏa diễm, một loài cây bừng cháy Hỏa diễm.

Bất Trú mộc, Thông Thiên hà

“Bất Trú chi mộc.” Lục Khiêm ngạc nhiên nói.

Trong “Thần Dị Kinh” kể: ngoài Nam Hoang có núi lửa, tại đó cây cối không bao giờ sinh trưởng được. Lửa cháy ngày đêm, khiến giông tố không mạnh nổi, mưa bão bất diệt.

Hắn đi đến trước một cây gỗ Bất Trú hai người ôm không hết.

Xoạt!

Ánh sáng xanh lóe lên, đại thụ bị chặt ngang.

Lúc cây bị tách khỏi bộ rễ, Hỏa diễm cũng ngay lập tức dập tắt.

Sau đó hắn cắt lấy phần vỏ màu đỏ sẫm.

Thứ này có thể làm Hỏa Hoán bố (vải chịu lửa), không sợ hỏa thiêu.

Dùng để làm giấy cũng không tệ. Bằng cách này, khả năng chống cháy của người giấy sẽ được tăng cường đáng kể.

Toàn bộ Hỏa cốc dữ dội như một hỏa lò. Nóng hầm hập khiến người ta đổ mồ hôi đầm đìa.

Lục Khiêm biến ra một bình dược, đổ viên thuốc màu đen bóng ra.

“Đây là Bích Hỏa hoàn, ăn vào sẽ tránh bị Hỏa diễm làm tổn thương.”

Trong tháng này, Lục Khiêm đã luyện hết các loại dược lúc trước.

Như Bích Hỏa hoàn, Hỏa Lôi tán…

Mọi người uống xong, nhất thời đều cảm thấy cả cơ thể và tinh thần vô cùng sảng khoái, dễ chịu.

Sau đó lại hòa vào trong nước cho ngựa và chó săn uống.

Cả đoàn tiến vào sâu trong cốc.

Đập vào mắt là bầu trời đầy ánh lửa, không khí vặn vẹo, sóng nóng cuộn trào.

Hỏa diễm treo trên đầu cành như lá cây ngô đồng.

Tổ hợp giữa cây cối và Hỏa diễm thực sự rất hiếm.

Càng đi vào trong, nhiệt độ càng cao.

Nếu mọi người không uống đan dược thì e rằng chưa tới nửa khắc thì đã bị nướng chín.

Đây không phải nơi người bình thường có thể tới.

Lục Khiêm dứt khoát để người phàm rời khỏi cốc trước, chỉ giữ lại mười một Đạo binh.

Mặt đất sâu trong cốc trơ trụi, ngoại trừ cây cối đỏ rực như lửa là liên miên không dứt.

Sưu sưu!

Lúc này, tai của chó chín tai bỗng chuyển động.

“Đại nhân, có biến!” Tạ Hàn rút trường kiếm ra, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chín tai của chó chín tai đều cử động chứng tỏ có ít nhất chín con dã thú ở gần đây.

Mọi người đều đề phòng.

Lục Khiêm cảm ứng xung quanh, cách đó vài dặm, hình như có một đám sinh vật có hình thể to lớn chạy tới.

Khả năng cảm ứng của chó chín tai thực sự rất nhạy bén.

So với cảm ứng thần ý của Lục Khiêm còn mạnh hơn mấy lần.

"Chôn Hỏa Lôi dược xuống!"

Lục Khiêm ra lệnh.

Mười tên Đạo binh Sơn tinh chân to, thô dày, con ngươi dã thú dựng thẳng, mở túi giấy lấy Hỏa Lôi dược ra đặt trên mặt đất.

Rầm rầm rầm!

Một trận tiếng bước chân như sấm truyền đến.

Đập vào mắt là một đàn chuột khổng lồ to như trâu nước, da đỏ như lửa, miệng nhọn, đuôi dài.

Cuối đuôi chuột hừng hực Hỏa diễm.

Móng vuốt dài như dao găm, đôi mắt đỏ đậm ánh lên tia sáng lạnh lẽo, hung bạo.

Số lượng có đến khoảng trăm con.

Ầm!

Lúc chuột lửa còn cách mọi người trăm trượng thì mặt đất ầm ầm nổ tung!

Hỏa Lôi dược dẫn lửa, lực bộc phát cực mạnh làm lật nhào tất cả đám chuột lửa ở hàng trước.

Một lần oanh tạc ngay lập tức quét sạch một nửa lũ chuột.

"Tiểu súc sinh!" Lục Khiêm hừ lạnh một tiếng.

Ba thước ánh sáng bay vụt đi!

Bùm!

Vây quanh trận địa một vòng, xuyên thủng đầu của hơn mười mấy con chuột lửa.

Một ít Âm hỏa u lục bám vào đám chuột lửa, chẳng mấy chốc đã lan ra khắp cơ thể chúng.

"Chít chít chít!"

Chuột lửa nằm dưới đất kêu dữ tợn, mùi khét lẹt bốc ra khắp xung quanh, nhưng vẫn không chết.

Bên kia, Đạo binh Sơn tinh vỗ mũi, phun ra hỏa xà.

Phù!

Hỏa xà rơi xuống người đám chuột lửa, phát ra âm thanh tanh tách. Nhưng tổn thương cũng không lớn.

Xem ra pháp thuật Hỏa diễm không đủ mạnh để đối phó với đám chuột lửa kia.

Có điều chuột lửa không có khả năng gì đặc biệt, chỉ có da dày, thịt dày, không sợ lửa mà thôi.

Chẳng mấy chốc, hàng trăm con chuột lửa đã chết ngay lập tức.

"Grừ!"

Mặt đất đột nhiên sụp đổ, trong đám khói bụi mù mịt, một con quái vật khổng lồ chui lên.

Cơ thể to gấp đôi chuột lửa ở bên cạnh, cả người chìm trong Hỏa diễm, miệng bốc khói dày đặc.

Đây chắc là đầu lĩnh của đám chuột lửa này.

Con đầu lĩnh còn da dày thịt béo hơn, pháp thuật thông thường hoàn toàn không thể làm tổn thương nó chút nào.

Xem chừng là có tu vi Luyện Khí hậu kỳ.

Chuột lửa vương nhìn Lục Khiêm với ánh mắt âm độc, như thể nó biết Lục Khiêm chính là thủ lĩnh của mọi người.

"Đến đúng lúc lắm!"

Sức mạnh của huyết mạch lan khắp toàn thân hắn, một cỗ uy áp vô hình tỏa ra, Đạo binh bên cạnh như bị huyết mạch nào đó trấn áp, run rẩy không thể nhúc nhích được.

Ma đao tái nhợt tắm trong huyết quang, Long Cơ giáp bám vào cơ thể hắn như long lân.

Ầm!

Cơ thể hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, chạy về phía chuột lửa vương.

Vù!

Đúng lúc này, trên bầu trời nổi lên một đám mây đen.

Nước mưa đen như mực đổ thẳng xuống.

Mưa rơi trên người chuột lửa vương, ngay tức khắc làm bốc lên những đám khói trắng.

Chân Thủy đen tối cọ rửa đi, bộ lông đỏ rực dài gần hai thước rụng xuống, lộ ra làn da màu trắng, chuột lửa vương đau đớn hét lên.

"Sợ nước à?" Lục Khiêm thầm nghĩ.

Có được tất có mất, bên này giảm thì bên kia tăng, đây là đạo lý muôn đời vững bền.

Dưới sự tẩy rửa của Âm Quỳ Chân Thủy, sức chiến đấu của Chuột lửa vương trực tiếp giảm đi phân nửa.

Bất Trú mộc, Thông Thiên hà(2)

Nhìn thấy Lục Khiêm chỉ nhỏ như con kiến đi tới, con súc sinh này dường như phải chịu nhục quá lớn, lập tức vỗ xuống một chưởng.

Huyết quang lóe lên!

Ầm!

Toàn bộ chân phải của chuột lửa đã bị cắt rời.

Không đợi con súc sinh kêu lên, bóng người đã nhảy lên cao, con ngươi màu vàng đối mắt với con chuột.

Nhìn người này nhỏ hơn nó mười mấy lần, nội tâm chuột lửa vương có chút kinh hãi!

Hóa Huyết Ma đao xuyên qua đầu con chuột lửa.

Bịch!

Xác của chuột lửa vương ngã phịch xuống đất.

Lục Khiêm chậm rãi bước về phía trước, ma đao ngưng tụ ra một quả huyết cầu.

Một mùi hôi thối bốc lên khiến Lục Khiêm thiếu chút nôn mửa.

“Cũng không phải tinh huyết của tất cả các sinh vật đều có thể hấp thụ, xem ra phải luyện đan chế dược bằng phương pháp bào chế rồi.”

Hắn lập tức ném ma dao đi, huyết quang ô uế đồng hóa huyết dịch.

Rồi hắn lại tiến lên giết yêu lấy xương, đồng thời lấy ra yêu đan của yêu thú Luyện Khí kỳ.

Không phải dị thú nào cũng có yêu đan, nếu có yêu đan thì yêu thú đó cũng đã phải có đạo hạnh ít nhất hơn năm mươi năm.

Giá trị rất cao, giống như loại yêu đan này ở bên ngoài ít nhất là năm trăm Pháp tiền.

Sau khi giết con yêu quái, cả nhóm cuối cùng cũng đi ra khỏi Hỏa cốc.

Xuyên qua rừng sâu.

Bấy giờ trời đã về khuya.

Phía trước chợt sáng lên.

Có tiếng chấn động vang vọng.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, đập vào mắt là thứ khiến cả đời bọn họ khó có thể quên.

Nước sông hung mãnh, dữ dội, chảy đi rồi thì không quay trở lại, giống như một con Giao Long màu vàng, tạo nên những con sóng lớn.

Những con sóng cuồn cuộn thấp nhất có tới mười thước, đội thuyền hoàn toàn không thể trụ vững trên đó, chỉ e sẽ bị một đám bọt sóng lật ngược.

Nước sông không chỉ chảy xiết mà còn rộng mênh mông, nhìn không có thấy điểm cuối.

Giống như đại dương, dòng nước còn chảy xiết hơn cả biển.

Phía trên mặt sông là những đám mây đen dày đặc, thỉnh thoảng lại có sấm sét, lôi quang màu xanh chiếu sáng khắp mặt đất.

“Đây là Thông Thiên hà sao!”

Tinh rủ xuống bình đã khoát, nguyệt tuôn ra đại giang chảy.

Trong đầu Lục Khiêm không khỏi nghĩ đến một bài thơ này.

“Chuẩn bị đồ ăn thức uống, chúng ta đi bái phỏng Quá Thủy dân.” Sau khi cảm thán một phen, Lục Khiêm quay sang những người phía sau nói.

Vốn tưởng đây chỉ là một dòng sông bình thường, điều Vạn Kiếm Anh chỉ là nói quá cường điệu mà thôi. Bây giờ xem ra không hề cường điệu một chút nào.

Nếu đi thuyền qua đây thì sẽ bị sóng đánh lật, hơn nữa cũng không biết chuyện gì đang xảy ra dưới nước.

Chớ nói đến việc bay qua, chỉ cần nhìn vào mật độ sấm chớp bão bùng dày đặc trên bầu trời, sợ rằng vừa bay lên là sẽ bị nổ tung.

Mọi người chuẩn bị bò, dê, lợn và trái cây cùng với rượu đựng trong túi nước.

Dưới đất trải ba tấm vải bố màu vàng rồi bày đồ ăn bên trên một cái mâm bằng gỗ lim.

Hai hướng được thắp nến đỏ và ba nén hương.

“Mây giữa thế gian, thiên thủy xa xôi, xin thỉnh tinh linh, nghênh đón từ xa; cùng uống mỹ tửu, cung phụng tam sinh. Ngày sau có cầu, chẳng nề hà chi.”

Lục Khiêm bước tới, niệm một câu chú ngữ tối nghĩa.

Vù!

Khi câu thần chú được đọc lên, một cơn cuồng phong thổi đến.

Mặt sông nổi sương mù dày đặc, một chiếc thuyền cao màu đen vọt lên khỏi mặt nước, giống như dã thú khổng lồ đột nhiên từ dưới nước xông lên, khiến mọi người giật nảy mình.

Lúc này, sương mù dày đặc, đen kịt kéo tới từ bốn phương tám hướng.

Lục Khiêm cảm giác được có một sinh vật không rõ là thứ gì đang lại gần.

Sinh vật này cũng có hình người, cơ thể lạnh giá, không có nhiệt độ.

Giống như một quỷ hồn, nhưng lại có thực thể.

Lục Khiêm không cảm thấy có ác ý, chắc là Quá Thủy dân trong truyền thuyết, vì vậy hắn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Màn sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn của mọi người.

Rầm!

Ánh nến phụt tắt.

Rắc rắc rắc…

Có tiếng nhai, tiếng cười trầm thấp, lạnh lùng truyền đến.

Sương mù dày đặc và thủy triều cùng rút lui.

Trước mặt là một ông lão.

Lão nhân đầu tóc bạc trắng, cong thắt lưng, da dẻ tái nhợt dị thường, như bị ngâm nước đến phồng rộp.

Hai bên tai có hai khối thịt mở ra đóng vào, nhìn kỹ thì giống như mang cá.

“Bái kiến lão tu hành.” Lục Khiêm hơi hành lễ.

Người trước mặt này thần bí khó lường, dung mạo như người phàm, nhưng từ cách vừa xuất hiện khi nãy, chắc chắn có đạo hạnh không tầm thường.

Nếu không phải lão quái lâu năm thì chính là cao nhân tu hành.

“Quá Thủy dân Chu Liệp bái kiến đạo trưởng.” Ông lão tên Chu Liệp chào lại.

Trên đường, Lục Khiêm đã nghe truyền thuyết về Quá Thủy dân.

Có người nói Quá Thủy dân là yêu quái đắc đạo tu luyện thành hình người, hoặc là quỷ nước đã tu luyện thành người, hoặc là tinh linh do trời sinh ra, nói chung là có thân phận rất thần bí.

“Đạo trưởng đây muốn qua sông ư?” Chu Liệp liếc nhìn mọi người rồi cười nói.

“Phải, không biết các hạ lấy phí thế nào?”

“Tổng cộng có mười hai người, mỗi người ba trăm Pháp tiền, nếu đông người thì rẻ hơn, vậy sẽ là ba nghìn Pháp tiền.”

Bất Trú mộc, Thông Thiên hà(3)

Ông lão vuốt râu, mang cá hai bên đóng mở mừng rỡ, nhận được một mối làm ăn lớn sao lại không vui cho được.

“Ba nghìn Pháp tiền… đắt quá.” Lục Khiêm tặc lưỡi.

Ba nghìn Pháp tiền tương đương với ba trăm Đạo công, bằng tiền trợ cấp của một đạo sĩ Luyện Khí trong hơn hai mươi năm.

Quá đắt, chuyến đi này của Lục Khiêm, trong túi hắn chỉ có khoảng năm trăm Pháp tiền, làm sao có thể trả được phí thuyền cao như vậy?

“Giá chung rồi, ngài tìm Quá Thủy dân khác cũng là giá này thôi.” Chu Liệp cười như không cười, “Nếu như đạo trưởng cho là đắt thì cũng có thể tự cân nhắc, ta có lòng tốt nhắc nhở một câu, tinh quái trong nước này rất khó đối phó.”

Lục Khiêm suy nghĩ một chút, lấy ra một túi Pháp tiền thanh đồng, nói: “Quên đi, một mình ta lên thuyền, không đi cùng bọn họ.”

“Được!”

Dứt lời, Lục Khiêm quay sang dặn dò Tạ Hàn:

“Các ngươi về trước đi, trong thời gian này giúp ta hỏi thăm vài người, tìm được người thì bảo họ đến đảo Vạn Tượng.”

Lục Khiêm miêu tả hình dáng của đám Yêu Nguyệt, Tập Nguyệt cho hắn ta biết.

Tuy không biết các nàng sống chết thế nào nhưng coi như là để họ lại, sau này nhất định sẽ quay về.

“Vâng, lão gia.”

Rồi lập tức theo ông lão lên thuyền.

Thuyền màu đen, cao to như tòa lầu, đáy rộng, có người hộ tống hai bên.

Toàn bộ con thuyền được chia thành ba tầng, tầng dưới cùng được đặt đất đá nước ngọt để chi phối trọng lượng, tầng giữa là khoang thuyền.

Tầng trên giống như đại sảnh, bên trong có tiếng người vọng ra.

Thuyền không lớn, rộng mười bước, dài chừng hai mươi bước.

Con thuyền không có buồm, lúc lên thuyền thì đi chầm chậm rồi biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh, cũng không nghe thấy tiếng dòng sông rít gào, như thể bị cô lập với đời.

Tại tầng ba.

Những tấm ván gỗ được chạm khắc rỗng tạo thành một gian phòng.

Bên ngoài có chắn gió, ánh nến hắt ra từng tia từ bên trong.

Hai bên bày những chiếc ghế khắc hoa, ở giữa là một chiếc bàn dài bằng gỗ lim.

Trong căn phòng cổ kính có bốn người đang ngồi.

Một người mặc áo bào đen, qua khe hở trên áo bào có thể lờ mờ nhìn thấy người này có diện mạo xanh xao, đôi mắt thâm quầng, thế nhưng không nhìn ra được tuổi tác.

Người này cầm trên tay một chiếc lư hương tử kim.

Khói xanh nghi ngút, nhưng không tán loạn.

Quanh quẩn quanh thân tạo thành các hình hoa lá, chim muông, sống động như thật, trông rất thú vị.

Lục Khiêm rõ ràng cảm giác được trên người nam tử hắc bào có mùi máu tanh nồng đậm, không biết trên tay đã cướp đi bao nhiêu mạng người.

Người kia có mái tóc trắng xóa, quần áo hoa lệ, mặc một thân đạo bào nạm vàng màu vàng óng.

Ngoài ra còn có một nữ tử mặc quần ngắn, dáng vẻ thướt tha cùng với một nam tử trẻ tuổi đang ôm hộp kiếm.

Những người bên trong hoặc lập dị, hoặc sắc sảo, hoặc diễm lệ, hoặc tài năng lộ rõ.

Trong số họ không một ai là người phàm.

Nhưng suy nghĩ một chút thì thấy cũng phải, người phàm làm sao người có thể đến đây được.

So ra thì Lục Khiêm dáng vẻ là người lánh đời, ngược lại khi ở trong đám người thì có vẻ cực kỳ bình thường.

Những người còn lại chỉ nhìn thoáng qua, sau đó liền cúi đầu quay đi làm chuyển của mình.

Ngược lại, ông lão ăn mặc khoa trương lại khá có hứng thú với Lục Khiêm.

“Tại hạ là Đào Chu tiên sinh, không biết quý tính của các hạ là gì?” Đào Chu tiên sinh cười nói.

“Ngư Long.” Lục Khiêm lạnh nhạt nhả ra hai chữ.

Đào Chu tiên sinh lờ đi thái độ lạnh lùng của Lục Khiêm, tự mình nói: “Nhìn diện mạo của các hạ, không biết là đến từ đường khẩu nào? Hay là xuất thân từ nhà phú quý nào?”

Nghe thấy mấy từ không quen thuộc, đôi mắt Lục Khiêm hơi nheo lại, rồi lập tức tỏ vẻ không muốn trả lời.

“Ha ha, chắc đây là lần đầu tiên các hạ đến chốn này.”

Ông lão rất giỏi nhìn mặt đoán ý, liếc mắt là biết Lục Khiêm chưa quen thuộc đối với nơi đây.

“Vậy lão đạo sẽ giải thích cho các hạ một chút, kẻ hèn này mở một nhà môi giới, nếu các hạ có nhu cầu gì thì xin chiếu cố đến nhiều hơn.”

Đào Chu tiên sinh đưa một thẻ đen có viết chữ lớn Kỳ Hóa (hàng hiếm) ra.

“Được.” Lục Khiêm nhận lấy tấm thẻ.

Chẳng trách ông lão này rất biết ăn nói, hóa ra là mở nhà môi giới.

Người môi giới có thể cung cấp các giao dịch giới thiệu, cung cấp cất kho… Hắn chưa rành về nơi đây, đúng là rất cần loại nghiệp vụ này.

“Đảo Vạn Tượng vàng thau lẫn lộn, tán tu cùng tề tụ; nhưng không phải rất hỗn loạn. Trên đảo có tất cả tám thành, các thành không chia năm xẻ bảy mà có các đại đường khẩu và gia tộc phân chia địa bàn quản lý.”

Đào Chu tiên sinh hắng giọng một cái rồi lại nói thêm: “Dù đến thành nào thì cũng phải nắm rõ tình hình để tránh đắc tội bọn cường hào ác bá; cho nên về việc môi giới của lão đạo, ha ha, cũng xin đạo hữu có thể quan tâm đến nhiều hơn.”

Dứt lời, ông ta nháy mắt ra hiệu nhìn Lục Khiêm, trông không giống đạo sĩ mà lại giống như một thương nhân phố chợ hơn.

Sứ giả trên sông, giết phụ nhân

“Thì ra là vậy, đa tạ các hạ đã chỉ giáo.” Lục Khiêm nói.

Nơi tụ tập của tán tu không giống môn phái đứng đắn, là nơi ẩn cư thế ngoại, giúp đỡ thế lực bên dưới thu thập tài nguyên.

Tương đối hỗn loạn, cũng khá giống nơi phố chợ.

Lão nhân này chắc là không có ác ý, có lẽ thật sự chỉ muốn bàn việc làm ăn.

Tất nhiên, thận trọng một chút thì cũng chẳng sai.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, ba người kia hoàn toàn không chú ý đến bên này, xem ra cũng biết.

Thuyền chạy êm ru, thỉnh thoảng người lái thuyền lại tiến vào xem rồi báo cáo tình hình.

Năm canh giờ trôi qua.

Mặt trời treo cao, nắng vàng lọt qua khe cửa sổ tạo thành chùm bụi quang, mang theo hơi ấm bên trong.

Sau một ngày giao lưu, bọn họ đã có thể coi như là có quen biết lẫn nhau.

Nam tử nghịch thuốc tên Yên Quỷ, nữ tử tên Bách Hoa, hiệp khách cầm kiếm tên Phù Kiếm.

Cái tên vừa nghe đã biết là giả nhưng cũng chỉ là một xưng hô mà thôi, dù gì thì lữ khách trên thuyền cũng chẳng có giao tình gì.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, con thuyền rung lắc dữ dội, chén trà, chậu nước, bình hoa đều rơi xuống đất phát ra tiếng kêu rầm rầm.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đi khỏi khoang thuyền ra ngoài.

Màn sương đen kịt, hơi nước xung quanh con thuyền không hiểu sao lại tan biến.

Mặt nước trắng xóa hiện ra, con thuyền dừng lại, mặt nước mênh mông vô biên, còn con thuyền trông như một chiếc lá, lênh đênh trên mặt nước, lay động theo sóng lớn.

Mọi người trên thuyền lắc trái lắc phải, nếu không phải tất cả đều có công lực, e rằng đã bị văng ra ngoài từ lâu.

Đào Chu tiên sinh vội vàng chạy đến bên cạnh Chu Liệp, hỏi: "Lão tu hành, có chuyện gì vậy?"

Chu Liệp ngơ ngác đứng ở mũi thuyền, mở trừng mắt nhìn mặt nước, trong ánh mắt xuất hiện sự khủng hoảng, lưng toát mồ hôi lạnh.

Mọi người đều khó hiểu, không nhìn ra đằng trước có gì.

Nhìn thấy ông lão như vậy, nội tâm tất cả bọn họ đều vô cùng cảnh giác.

"Hà Bá sứ giả tới, lần này xong đời rồi, hôm nay không phải thời gian hắn xuất hành…" Chu Liệp tự lẩm bẩm.

"Hà Bá sứ giả!"

Ngoại trừ Lục Khiêm, những người khác đều trợn tròn mắt nhìn.

"Đụng tới Hà Bá sứ giả, nhất định cần phải cúng tế bằng máu, nếu không thuyền hủy người vong."

Lão đạo thấy Lục Khiêm không hiểu nên giải thích cho hắn.

Ầm ầm!

Mặt nước nổ tung, sóng lớn cao trăm trượng.

Con thuyền gần như bị lật, không biết Chu Liệp đọc đã đọc khẩu quyết gì mới khiến thuyền đứng vững lại.

Lúc này, mọi người không khỏi bị vật trước mắt hấp dẫn.

Trên mặt nước phía tây có người, cưỡi ngựa trắng, áo trắng, mũ trắng, theo sau là mười hai cậu bé cũng mặc đồ trắng.

Mắt như sao, mặt như bạch ngọc.

Cưỡi ngựa trên nước, như bay trong gió.

Vó ngựa đi đến đâu thì nước tới chỗ đó. Dù ở đâu, mưa vẫn như trút nước.

"Thần Dị kinh" có ghi: hà thần có thần đồng cưỡi ngựa trắng, ngày ra, thiên hạ lũ lụt, tối trở lại sông.

Nam tử có bộ dạng tuấn tú, khóe miệng mang nụ cười nhàn nhạt, khí chất tao nhã, cách mọi người chưa đến mười dặm.

Hoàn toàn không giống con quỷ ăn thịt người một chút nào.

Con ngựa trắng chạy rất nhanh, sợ rằng chưa đến thời gian một chén trà thì đã đi đến.

Hoặc là chủ động dâng người lên cho hắn ăn, hoặc là chờ bị ăn.

"Như vậy đi, chúng ta bỏ phiếu chọn một cá nhân hi sinh, bằng không tất cả chúng ta đều sẽ phải chết."

Lúc này, Yên Quỷ đột nhiên mở miệng, giọng nói khàn khàn, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người.

Đầu tiên nhất định không thể dùng Chu Liệp làm vật tế.

Nếu không có Chu Liệp chèo thuyền, tất cả mọi người sẽ không thể phân rõ phương hướng.

Vậy thì chỉ có thể chọn trong số bốn người.

Yên Quỷ nói ra đề nghị này, còn Lục Khiêm vào lão đạo đều không nói lời nào, giống như không muốn mạo hiểm.

Phù Kiếm ôm khư khư hộp kiếm ở bên cạnh, ánh mắt đầy sát khí, như thể nếu nói chọn ai thì sẽ liều mạng với kẻ đó.

Thiếu phụ Bách Hoa vẫn giữ bộ dáng thướt tha, ánh mắt phiêu lãng, đôi mắt xinh đẹp, quyến rũ, cười nói: "Ta cảm thấy lời đề nghị này của đạo hữu rất hay. Hà Bá sứ giả chí ít cũng là một Đạo Cơ có cấp độ lão yêu quái, đám tôm tép chúng ta không thể đánh lại."

Rồi đưa mắt nhìn đám đông, lúc quét qua Lục Khiêm thì hơi dừng lại rồi chạm mắt với Yên Quỷ.

Hai người dường như đã đạt được thỏa thuận chung, cùng nhìn về phía Lục Khiêm.

Đào Chu tiên sinh lùi lại nửa bước, cách Lục Khiêm xa hơn một chút.

Phù Kiếm không nói gì, dù sao không chọn hắn ta là được.

Trên người Yên Quỷ bốc lên khói xanh dữ dội, giọng nói khàn khàn: "Ta chọn…"

Vù!

Đột nhiên, Lục Khiêm cử động, bóng dáng nhanh đến mức hai người kia đã chuẩn bị từ lâu cũng không kịp phản ứng.

Phù!

Đôi tay nhợt nhạt đưa ra phía sau Bách Hoa, bàn tay bê bết máu tươi, nắm lấy một trái tim đang đập.

"Á…" Bách Hoa chết ngay tại chỗ, ả ta kêu lên một tiếng không rõ, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Âm Huyết Luyện Hồn, thương hội Lăng Ba(1)

Khuôn mặt bị bao phủ bởi ngư lân màu vàng sẫm, cái đầu tóc tím mắt vàng nhô ra từ phía sau nữ tử.

Lục Khiêm tựa cằm vào bờ vai mềm mại của Bách Hoa, nhẹ giọng nói với Bách Hoa, giống như đang nói với mọi người: "Ai bảo ngươi là… ta rất dễ bị bắt nạt?"

Đồng tử của Đào Chu tiên sinh hơi co lại, nội tâm khiếp sợ.

Phù Kiếm thu lại ánh mắt kiêu ngạo, trong mắt hắn ta lộ vẻ kiêng dè.

"Ngươi!" Yên Quỷ cảm thấy bị nhục nhã, khói xanh cuồn cuộn hóa thành một con Giao Long.

"Đừng, đừng làm mất hòa khí, bây giờ không phải là có tế phẩm rồi đấy ư! Tất cả đều chỉ là hiểu lầm thôi."

Đào Chu tiên sinh vội vàng đứng ra hoà giải, quay đầu lại nói với Lục Khiêm: "Tất cả đều do tiện nhân này giở trò quỷ, đạo hữu giết hay lắm!"

Lục Khiêm mỉm cười, mắt dán chặt vào người Yên Quỷ.

Tình hình nguy cấp, Yên Quỷ vẫn nghe theo đại cục, thu hồi bản lĩnh của mình: "Tất cả chỉ là hiểu lầm, xin lỗi."

Đối phương là một tu sĩ Luyện Thể, nếu như xảy ra xung đột trong phạm vi chật hẹp, e rằng hắn ta sẽ không thể đánh bại đối phương.

Bấy giờ Lục Khiêm mới khôi phục nguyên hình, đặt trái tim của nữ tử về vị trí cũ.

Thực ra hắn muốn giết cả hai người, nhưng không chắc chỉ một đòn sẽ giết được hắn ta.

Rầm!

Tiếng nước vang lên, mọi người ném thi thể Bách Hoa còn chưa kịp lạnh ra ngoài thuyền.

Nam tử tuấn tú áo trắng mũ trắng cưỡi ngựa đi đến, tiếp lấy thi thể trong không trung.

Hắn ta đột nhiên mở miệng, xé toạc cổ họng của nữ tử rồi uống máu tươi.

Nhất thời một thân tiên khí đều tan biến, giống như dã thú ăn thịt người.

Lục Khiêm như suy nghĩ điều gì, đây hẳn là một loại yêu quái nào đó, trên người hắn ta không có khí tức của con người.

Con thuyền cập bến, từ xa có thể thấy một vài tòa thành lớn.

Toàn bộ hòn đảo bị mây đen bao phủ, dưới bóng tối mịt mù trông giống như sắc trời xám xịt lúc mặt trời xuống núi.

Thỉnh thoảng lại có sấm chớp.

Ánh sáng trắng chập chờn chiếu xuống mặt đất.

Thành thị phía dưới trông vô cùng u ám.

Bên cạnh xuất hiện hàng chục thuyền hàng cỡ lớn.

Cánh buồm của con thuyền chở hàng nghênh lấy gió, trên đó là đồ án pháp trận được vẽ bằng chu sa, linh quang của pháp thuật màu đỏ thẫm sáng bừng.

Trên bờ có một bến thuyền, tiếng người huyên náo, vô số người khuân vác mặc áo đen đang vận chuyển hàng hóa.

Người khuân vác đưa hàng hóa lên xe ngựa hoặc thuyền nhỏ.

Con thuyền lán đen kịt được chất đầy hàng, tiến về phía hòn đảo.

"Đó là thuyền chở hàng của thương hội. Đây là của Yên Ba Các, Lăng Ba Lâu…"

Đào Chu tiên sinh giải thích.

Rầm!

Lúc xuống thuyền, Yên Quỷ bỗng lạnh lùng nhìn Lục Khiêm một cái, lập tức hóa thành khói xanh biến mất tăm.

Lục Khiêm có lòng muốn ngăn hắn ta lại, nhưng hắn ta thật sự chạy quá nhanh.

Phù Kiếm cũng rời thuyền.

Người lái thuyền hú lên một tiếng còi rồi biến mất trong làn khói.

Chỉ còn lại Đào Chu tiên sinh và Lục Khiêm.

"Đạo hữu Ngư Long, nếu chưa quen cuộc sống nơi đây, hay là tới chỗ của ta, ở ngay Hắc Thủy thành phía trước thôi."

Đào Chu tiên sinh chỉ vào tòa thành ở phía trước, nói.

Trước tòa thành đồ sộ là hơn mười con sông nhỏ vắt ngang qua.

Cổng thành cao lớn có thể lờ mờ nhìn thấy bóng người ra vào.

"Được!" Lục Khiêm đồng ý.

"Hai vị đạo trưởng có muốn đi thuyền không? Chỉ một lượng vàng vụn thôi. Hoặc là hoa cỏ, đan dược, xương thú cũng được."

Lúc này, một chiếc thuyền lán đi tới, trên thuyền là một người lái thuyền tóc bạc đội nón lá, da ngăm đen.

"Ha, cái lão tiểu tử này đúng là biết dùng công phu sư tử ngoạm đó nhỉ, lại còn đan dược, xương thú nữa cơ đấy."

Đào Chu tiên sinh nhảy lên thuyền, tiện tay ném một miếng vàng vụn ra.

Đối với người tu hành mà nói, vàng bạc không đáng quý.

Ở một số địa phương có địa khí kỳ lạ, thậm chí có mấy tòa núi vàng, xe ngựa một trăm năm cũng không thể kéo xong.

"Được rồi!"

Người lái thuyền khẽ chống gậy trúc, sóng nước lăn tăn.

Càng đi vào chỗ sâu, kênh rạch càng trở nên chằng chịt, phức tạp.

Ngoài ra còn có một vài thuyền lán chở các đạo nhân mặc quần áo khác nhau.

Xa xa có thể thấy rõ Hắc Thủy thành, phía trên thành trì có đám khói đen bùng lên.

Lúc trước nước phía dưới thuyền vẫn rất trong, nhưng càng đến gần, chất nước càng vẩn đục.

Đủ loại rác sinh hoạt nổi lềnh bềnh trên làn nước đen xám.

Trên bờ có kẻ quần áo rách rưới đang nhặt rác.

Bên bờ mọc lên một loại cây nước màu xanh đậm, cao cỡ nửa người.

"To gan! Đây là do lão phu nhìn thấy!"

"Súc sinh, không tìm hiểu xem danh hiệu U Lang đường của ta, dám cướp đồ với chúng ta."

"Các đạo hữu đừng nói linh tinh nữa, cùng xông lên đi!"

Đúng lúc này, cách bờ vài trăm trượng truyền đến tiếng ồn ào náo động.

Theo huyết quang nhìn lại, chỉ thấy huyết quang đầy trời, âm phong nổi lên.

Quỷ vật âm u và U Lang mắt xanh giao đấu, đạo nhân phóng ra u diễm, tráng hán đang cầm trong tay hồn linh (chuông hồn) điều khiển U Lang.

Mười mấy người bao vây chém giết một người.

Âm Huyết Luyện Hồn, thương hội Lăng Ba(2)

Người ở giữa mặc đạo bào màu đen, hai mắt nhắm nghiền, mặt mày xám xanh, không có hô hấp, hình như đã chết từ lâu.

“Chắc là đạo sĩ Dưỡng Thần bị lạc mất Âm thần. Nếu dùng Chiêu Hồn thuật kịp thời còn có thể cứu được, nhưng hiện tại thì không được rồi.”

Đào Chu tiên sinh trông như đang xem trò vui.

Lão già này nhìn như một thương nhân, nhưng dù sao cũng là một đạo sĩ Luyện Khí hậu kỳ, cho nên vẫn rất có mắt nhìn.

“Thì ra là như vậy.” Lục Khiêm bừng tỉnh đại ngộ.

Hai nhóm người này mua thấp bán cao, chắc không may phát hiện đây là thi thể Dưỡng Thần nên mới xảy ra xung đột.

Ầm!

Có tiếng nổ lớn trên trời.

Mây máu đỏ thẫm bay tới từ xa, trong đó ẩn giấu một Huyết Sát Âm ma mặt xanh nanh vàng.

“Ha ha, tiểu tử gia hỏa ngươi đúng là có lòng, không phải là giết người thôi sao, có cần đuổi theo lão phu tới tận ngàn dặm như vậy không?”

“Ma đầu chịu chết đi!”

Một đạo thần quang hàn băng trắng tinh theo sau, trong ánh sáng truyền tới một giọng nói.

Những người phía dưới chợt cảm thấy sát khí ập đến, sát khí lạnh lẽo phả vào tới chân mày.

Hóa ra là một đạo sĩ Dưỡng Thần Ngưng Sát.

"Đảo Vạn Tượng này vậy mà có thể nhìn thấy Dưỡng Thần tranh đấu khắp nơi." Lục Khiêm ngạc nhiên nói.

Xét về số lượng và chất lượng của cao thủ các thế lực, chắc chắn hơn hẳn bá chủ Thông U quan trong vòng nghìn dặm.

Nhìn chung thì e rằng đảo Vạn Tương có rất nhiều cao thủ từ Dưỡng Thần trở lên.

Dù sao thì Thông Thiên hà hội tụ tu sĩ từ nam chí bắc.

Có điều tán tu vẫn kém hơn đại phái rất nhiều.

Không có hệ thống công pháp, không có phả hệ kế thừa đồng tu nhất mạch; thế lực tán tu lấy lợi ích mà hợp lại, tâm tư và lực lượng kém hơn nhiều so với môn phái.

"Đúng vậy, ở đây không bao giờ thiếu cao thủ, thứ không thiếu nhất là cao thủ bị giết. Nhưng tán tu chúng ta hiếm khi giao tiếp với bọn họ."

Con thuyền tiến vào thành.

Hắc Thủy thành danh xứng với thực.

Kênh rạch dày đặc đen kịt tạo thành các con đường thành thị.

Nền đá hai bên rất cao, rêu xanh phủ kín.

Trên nền là lầu các bằng gỗ cao tới vài tầng, khí tức vẩn đục, vẻ ngoài loang lổ.

Tất nhiên, không phải tất cả đều là đường thủy, một số đường phố lát đá xanh thoạt nhìn trông rất sạch sẽ.

Đào Chu tiên sinh nói cho hắn biết đây là nơi ở cho các thế lực lớn dừng chân, người thường không được phép vào.

Đảo Vạn Tượng được chia làm ba giai cấp.

Địa vị thấp nhất là người phàm, làm công việc nặng nhọc, khổ sở nhất; tiếp đến là số ít tán tu.

Tầng trên cùng là tán tu tạo thành đường khẩu, phường thị, cùng với các tu sĩ của gia tộc thế lực.

Có địa bàn riêng, tài nguyên và động phủ…

Lục Khiêm chú ý thấy một hàng dài người trên con phố bên cạnh.

Hầu hết đều là người phàm da đen, mặc quần áo ngắn màu đen.

Đội ngũ phía trước là một chiếc bàn dài màu xanh, bên trên bày mấy công cụ dính đầy máu.

Một lão đại mặc áo bào xám ngồi trên ghế.

"Bán nước, bán linh kiện đây." Lão đạo mắt nửa khép nửa mở, quay sang nói với nam tử râu ngắn trước mặt.

"Bán nước, mua nước…" Nam tử râu ngắn xoa xoa hai tay, có chút mất tự nhiên.

Lão đạo bỗng cầm cây tiểu đao chém vào tay nam tử tạo ra một vết thương.

Máu tuôn như suối, tràn đầy bát bạch ngọc.

"Người tiếp theo!"

Sắc mặt nam tử nọ nhanh chóng tái nhợt, sau đó lão đạo niệm phù chú một vòng, vết thương nhanh chóng biến mất, ném cho nam tử kia một cục vàng.

“Đại nhân, tôi muốn bán thận.” một nam tử trẻ khoảng hai mươi tuổi nói.

Lão đạo mổ bụng lấy thận ra, sau khi niệm phù chú một vòng, vết thương cũng biến mất.

Lão có kinh nghiệm rất phong phú, sau khi thận bị lấy ra, nam tử kia mới phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hai Pháp tiền thanh đồng được ném ra.

“Cho ngươi, bây giờ có rất nhiều kẻ bán thận nên chỉ có hai Pháp tiền thôi. Lần sau trực tiếp bán tim đi, lão tử sẽ cho ngươi giá gấp năm lần là một nghìn lượng vàng, có số tiền này, người nhà ngươi sẽ sống rất thoải mái.”

Lão đạo tham lam nhìn những người phàm này.

Nếu không phải các đại thế lực không cho phép tùy ý giết hại người phàm, lão đã giết rồi phân xác từ lâu rồi.

“Hai cái là đủ rồi.” Đôi mắt của nam tử trẻ tuổi nóng rực, “Dù sao thì tôi cũng có hai cái thận. Cuối cùng cũng gom đủ tiền để cho muội muội học Pháp thuật. Gia đình chúng tôi muốn có một cuộc sống tốt đẹp”.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Khiêm càng hiểu rõ hơn về tình hình ở nơi đây.

Các tu sĩ ở chốn này là tầng lớp trên, rất nhiều người phàm bị vót nhọn cả đầu mới có thể đi lên.

Không giống ở Đạo quan che che giấu giấu, tích tiểu thành đại mà trực tiếp thu hoạch một cách ngang tàng.

“Thứ đồ chơi âm vật của người môi giới rất thất đức, rồi sẽ mua đi bán lại cho nhau.” Đào Chu tiên sinh căm hận nhìn những người đó, trong mắt còn hiện lên sự ghen tị, “Bán sang tay với giá cao gấp ba bốn lần, cướp cũng không nhanh đến vậy. “

Âm Huyết Luyện Hồn, thương hội Lăng Ba(3)

Đây không phải ghét ác như thù mà rõ ràng là đố kỵ vì người khác kiếm được tiền.

Chẳng bao lâu, thuyền lán dừng lại bên bờ.

Trước mặt là một cửa hàng mặt tiền nhỏ, trên tấm bảng ghi chữ 'Kỳ Hóa' trông như đã qua nhiều năm rồi.

Mặt tiền của cửa hàng không lớn, cũng không lợi hại như Đào Chu tiên sinh thổi phồng.

Hai người nhảy lên bờ, ba đạo sĩ mặc thanh y tiến lên nghênh đón.

"Tiểu Nhị, Tiểu Ngũ, Tiểu Toàn; mau đến bái kiến Ngư Long đạo trưởng đi." Đào Chu tiên sinh hô lên.

"Bái kiến Ngư Long đạo trưởng!"

"Không cần khách sáo, đúng rồi đạo hữu, ông có kênh buôn bán dược tễ nào không?" Lục Khiêm nhìn Đào Chu tiên sinh.

"Đương nhiên, lão phu có thể trực tiếp thu mua. Đạo hữu cậu có bao nhiêu?"

Lục Khiêm suy nghĩ một chút nói: "Hơn hai trăm tấm."

Sau khi nghe xong lời này, hai mắt Đào Chu tiên sinh sáng lên, vội hỏi: "Thế mà đạo sĩ lại là Luyện Dược sư ư? Cậu có biết luyện đan không?"

Bất kể ở đâu, nhân tài luyện đan chế dược đều là nguồn tài khuyên khan hiếm.

“Có biết một chút.”

Đào Chu tiên sinh càng ngày càng cảm thấy hứng thú, xem ra lần này ông đã nhặt được báu vật rồi.

“Đạo hữu có muốn ở lại chỗ ta không? Ăn ở miễn phí, ta sẽ cung cấp dược liệu cho cậu luyện đan. Bỏ đi chi phí, chúng ta chia 5:5 được không?”

“Những thứ này không quan trọng, tại hạ hỏi lão, trong thành còn có bán công pháp Dưỡng Thần không?”

Tòa thành này rất hỗn loạn, cất chứa nhiều bí mật, nhưng cũng rất nguy hiểm.

Hiện tại Lục Khiêm mới chỉ là Luyện Khí hậu kỳ, còn Luyện Thể lại mới nhập môn chưa được bao lâu.

Chưa tới được Dưỡng Thần thì chung quy cũng chỉ là tầng lớp dưới cùng mặc kẻ khác hà hiếp.

“Này, cái đó thì hơi khó.” Đào Chú tiên sinh vân vê râu mép nói: “Với bản lĩnh tự luyện được đan dược của đạo hữu, trái lại có thể gia nhập một vài đại thế lực để nhận công pháp.”

Nhưng phải lập thệ huyết chú, trích ra một phần khả năng của bản thân.

Lục Khiêm chắc chắn không muốn.

“Còn có một loại, mặc dù không có công pháp, nhưng có thể tiến vào Dưỡng Thần.” Đào Chu tiên sinh lại nói, “Đó là dùng Âm Huyết Luyện Hồn đan.”

Dưỡng Thần sơ kỳ đơn giản chỉ là để Âm Thần xuất khiếu rời khỏi cơ thể, bám vào vật nào đó.

Chỉ cần Âm Thần xuất khiếu rời khỏi cơ thể thì đó chính Dưỡng Thần.

Ngoài công pháp, dùng đan dược cũng có tác dụng tương tự.

Phương pháp này không có bất kỳ tác dụng phụ nào, chỉ có thể đạt được Dưỡng Thần sơ kỳ, sau đó mới cần đến công pháp.

"Nơi nào có bán? Ta có thể trả tiền để mua." Lục Khiêm nói.

Dù sao thì đó cũng là Dưỡng Thần.

Sau Luyện Khí chính là Dưỡng Thần, bước tiếp theo là Luyện Thể, tiến nhập huyết hóa quanh thân, thực lực còn mạnh hơn người cùng cảnh giới gấp mấy lần.

"Không mua được đâu, phương thuốc và đan dược đều bị các thế lực kiểm soát, có tiền cũng không mua được".

Lục Khiêm cau mày trầm tư, tâm tình có hơi chán nản.

Tán tu quả thực rất khó, nhiều thứ cần phải tự mình thu hoạch được.

Bên ngoài không giống như trong tiểu thuyết, có thể dễ dàng thấy được di tích của tiên nhân, động phủ thượng cổ và những thứ khác.

"Nhưng lão phu lại có cách khác." Đào Chu tiên sinh nói.

"Mời nói."

"Thương hội Lăng Ba Lâu đã chiêu mộ một nhóm thuật sĩ luyện đan chế dược, ký khế ước tám năm, hằng năm phải hoàn thành một nhiệm vụ luyện đan cố định." Đào Chu tiên sinh bổ sung, "Trong số phần thưởng có Âm Huyết Luyện Hồn đan."

"Tám năm sao?" Lục Khiêm thầm nghĩ.

Trong tám năm, nếu nhiệm vụ chỉ là luyện đan, thì thực sự còn có thể chấp nhận được.

Đối với tu sĩ mà nói, tám năm chỉ là một khoảng thời gian dài mà thôi.

Chắc hẳn phải ở lại đây lâu dài rồi.

"Vậy thì phiền lão tiên sinh phụ trách tiến cứ. Sau khi chuyện thành chắc chắn sẽ không thiếu một xu tiền thù lao."

Có điều vẫn nên gặp mặt nói chuyện xem điều kiện thế nào đã.

Ngày hôm sau, cả hai tới Lăng Ba Lâu.

Lăng Ba Lâu.

Tòa lầu cao tám tầng, có hình dáng như một bảo tháp.

Mái hiên được treo đầy đèn lồng màu đỏ, trong hoàn cảnh tối tăm này trông vô cùng chói mắt.

Tiến vào tầng lầu đầu tiên.

Người tới bên trong đại đa số đều là đạo sĩ.

Đại sảnh bày đầy các loại thùng đựng hàng khác nhau, được bao bọc bằng lưu ly trong suốt.

Vài người đứng trước quầy hàng cò kè mặc cả với một đạo đồng mặc bạch y.

"Tầng một đa số là bán sỉ, nếu lấy số lượng lớn thì thường có chiết khấu." Lão đạo giải thích nói.

Vật phẩm được đặt trong quầy.

Trước mặt Lục Khiêm là một chiếc sừng tê giác trong suốt màu xanh.

'Khiên Tâm Tê Ngưu Giác': Vật ấy có thể đốt lên để ôn dưỡng Âm thần, hoặc bồi dưỡng quỷ vật. Giá là tám mươi

Pháp tiền.

Bên cạnh quầy hàng lớn là một con ngựa trắng cao chín thước.

Nó có chòm râu dài như Ngư Long, không có bờm, toàn thân nhẵn nhụi, da trắng, bên trên có những đường vằn như sóng nước.

Thông tin từ Thông U, đột phá Dưỡng Thần(1)

‘Bộ Lãng thú’: Trên người có một tia huyết mạch ngựa trắng của Hà Bá, có thể cưỡi sóng, ngày đi hai nghìn dặm. Giá: Tám trăm Pháp tiền.

Đào Chu tiên sinh đưa hắn đến gặp một đồng tử ở phía trước, nói toàn bộ mọi chuyện cho đồng tử đó nghe.

Đồng tử đưa cả hai người lên tầng hai.

Diện tích của tầng hai nhỏ hơn nhiều so với tầng một.

Người cũng ít hơn, hoặc nói là ít hơn rất nhiều.

Đồ được cất giữ ở đây càng có giá trị hơn, chẳng hạn như Linh Chi nhân ba tấc có lớn có nhỏ, Nhân Ngư dưới đáy nước, Long Ngư trường sinh có thể làm tiến bộ đạo hạnh vượt bậc.

Ăn, mặc, dùng cái gì cần cũng đều có.

Tại đây, nếu không có tài sản trên ba nghìn Pháp tiền để chứng minh thì không thể vào trong.

“Thôi chấp sự, có người đến nhận lời mời!”

Cậu bé quay sang cánh cửa, nói.

Lời vừa dứt, một trận âm phong thổi qua, nam tử mặc áo bào xanh bước ra.

Mũi cao, mắt sâu, tóc màu lục.

Đặc biệt khiến người khác chú ý là chiếc mũi cao thẳng như chim ưng.

Người này là Thôi chấp sự của Lăng Ba lâu, là một tu sĩ Luyện Thể đã huyết hóa quanh thân, tên là Thôi Sơn, được mọi người bằng biệt danh "Quỷ Chá Cô". (chá cô: chim đa đa, hay còn gọi là gà gô)

"Bái kiến Thôi chấp sự, chấp sự có còn nhớ lão đạo không? Ông chủ môi giới của Kỳ Hóa."

Đào Chu tiên sinh bước tới hành lễ, vẻ mặt nịnh nọt.

"Không nhận ra." Thôi Sơn cũng không thèm nhìn lão đầu, đi thẳng tới trước mặt Lục Khiêm, quan sát từ trên dưới xuống dưới, cười nói: "Các hạ chính là tu sĩ luyện đan nhận lời mời sao? Tay nghề thế nào? "

"Ta biết luyện chế một ít đan dược nhân phẩm." Lục Khiêm nói.

Đan dược cũng được chia đẳng cấp.

Đan dược là tập hợp của âm dương, là linh vật của tam tài là thiên địa nhân.

Đan dược thông thường chỉ có khác biệt về dược tính, được gọi là nhân phẩm đan dược.

Nếu phương pháp luyện đan đạt viên mãn, kim đan sẽ sinh ra linh tính, sinh ra một khiếu huyệt, lúc này kim đan được gọi là linh đạo.

Mỗi một khiếu huyệt, phẩm cấp của đan dược sẽ thăng lên một cấp.

Tam khiếu kim đan là địa cấp kim đan, thất khiếu kim đan là thiên cấp tiên đan, cửu khiếu kim đan chính là tiên đan trong truyền thuyết.

"Thể hiện tài năng xem?" Thôi chấp sự đưa một đơn thuốc qua.

“Cung kính không bằng tuân mệnh.” Lục Khiêm cười , nhận lấy đơn thuốc.

Hắn đi đến căn phòng phía sau gian phòng, trước mặt là một lò luyện đan ba chân hai tai rất lớn.

Lục Khiêm ngồi ở trước lò luyện đan, nhắm chặt hai mắt rồi đột nhiên mở mắt ra.

Vù!

U Minh Khí hỏa thuần trắng phun ra!

Nhiệt độ trong phòng đột ngột tăng cao lên chục độ nhưng những người có mặt ở đó đều không hề cảm thấy nóng.

Nhìn thấy Lục Khiêm khéo léo sử dụng nhiều loại dược liệu khác nhau để tẩy tinh luyện Duyên Phấn Hoàng đan, Thôi Sơn khẽ gật đầu.

Sau khi dược liệu được tinh chế, dược dịch đã được tinh luyện hiện lên.

Kết hợp chúng theo một trình tự cụ thể để tạo ra một viên kim đan tròn vo.

“Tay nghề tốt lắm!” Hai mắt Thôi Sơn sáng lên, không khỏi khen ngợi.

Linh Tê đan có tác dụng rất hiệu quả đối trong việc tu luyện hồn phách của tu sĩ Dưỡng Thần, phẩm chất của đan dược cũng không quá cao.

Nhưng chỉ hời hợt như Lục Khiêm, tiện tay là có thể luyện ra một viên đan dược, quả là tay nghề hiếm có.

Thôi Sơn bước lên phía trước, tay cầm một tờ giấy vàng, trên đó viết những đầy chữ và ký hiệu chằng chịt: “Đạo hữu, điều kiện của Lăng Ba Lâu chúng ta là phải làm lao dịch trong tám năm, mỗi tháng ít nhất mười viên đan dược nhân phẩm.”

“Mười viên?”

Mười viên không phải quá nhiều, với khả năng của người giấy, khoảng năm ngày là có thể giải quyết.

“Có hơi nhiều quá không? Chắc là không sao đâu, nhiều nhất hai mươi ngày mới phải hoàn thành việc luyện chế.” Thôi Sơn cười nói.

Thực ra ông ta không biết Lục Khiêm có Ký Thần thuật.

Đối với một tu sĩ luyện đan bình thường, một tháng dành ra hơn mười đến hai mươi ngày là rất khó.

“Ngoài việc đó ra, còn có nhiệm vụ nào khác không?” Lục Khiêm nói.

“Không, nếu không có ý kiến gì thì chỉ cần ký vào thệ ước huyết chú thôi.” Thôi Sơn nói.

Lục Khiêm đi lên phía trước để xác định nội dung của khế ước, sau đó cắt ngón tay của mình, nhỏ một giọt máu xuống đó.

Ầm!

Một chùm linh quang pháp thuật sáng lên, ánh sáng màu đỏ thẫm không lọt qua đầu Lục Khiêm.

Trong Thức Hải đột nhiên xuất hiện một phù lục đỏ như máu.

Thệ ước huyết chú là một loại pháp thuật, một khi thụ thuật giả vi phạm nội dung khế ước thì sẽ bị phản phệ.

“Ta sẽ cho ngươi nghỉ ngơi ba tháng, ba tháng nữa giao hàng.” Thôi chấp sự đưa một bình ngọc chứa một viên đan dược màu xanh biếc.

“Được!”

Lục Khiêm đi ra ngoài.

Khi đi ngang qua một bức tường, nội dung trên đó khiến hắn chú ý.

Đây là một tờ thông báo truy nã.

Trên đó có vẽ một hình dáng không liên quan gì đến hắn, nhưng tên lại là tên của hắn.

Thông tin từ Thông U, đột phá Dưỡng Thần(2)

Có lẽ khoảng cách quá xa, tướng mạo truyền tới truyền lui nên bị sai sót.

Có điều công pháp cơ bản đặc trưng vẫn có, chẳng hạn như có thể dùng Âm Quỳ Chân Thủy, Thất Sát Âm Phù kiếm, người giấy…

"Thông U quan treo giải cho tội phạm bị truy nã tên Lục Khiêm. Kẻ này giết thầy phạm thượng, cung cấp manh mối về hắn sẽ được thưởng năm ngàn Pháp tiền, lấy được đầu của hắn sẽ được thưởng mười ngàn Pháp tiền, bắt sống là hai vạn."

Mọi người bên dưới nghị luận xôn xao.

"Lại thêm một kẻ ác đến đảo Vạn Tượng rồi, Luyện Khí giết Dưỡng Thần, hủy luôn nửa bước Đạo Cơ. Ác thật!"

"Suy cho cùng cũng chỉ là Luyện Khí mà thôi, nếu lão tử bắt được thì sẽ phát tài to."

Nghe vậy, Lục Khiêm kéo mũ trùm đầu lên, xem ra sau này sẽ dùng công pháp Thông U quan ít hơn rồi.

Nhiệm vụ cấp bách nhất là đạt tới Dưỡng Thần.

Sau khi trở về, trước tiên hắn đưa cho Đào Chu tiên sinh một trăm Pháp tiền làm phí trung gian.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của ông, hắn thuê một động phủ với giá năm mươi Pháp tiền một tháng.

Ưu điểm của việc thuê nhà là an toàn, có người bảo vệ, hơn nữa sẽ không bị lộ thông tin.

Trong tĩnh thất.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, đổ ra một viên đan dược màu u lục.

Khói xanh vấn vít lờ mờ hình thành một khuôn mặt người méo mó.

Đây là một viên kim đan được luyện từ hồn phách của tu sĩ.

Uống vào có thể bảo vệ thần hồn, trợ giúp xuất khiếu.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm khơi thông thông tin trong trí óc.

Thái Âm Thải Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (đại thành: 2101/8000)

Hơn năm ngàn điểm khắc độ, nơi đây chính là động phủ thượng đăng, một ngày có thể tăng lên sáu giờ khắc độ.

Cũng mất hơn chín trăm ngày, khoảng hơn hai năm.

Lại thêm dược tễ, đan dược thì có thể rút ngắn thời gian xuống còn hai năm.

"Hai năm… là đủ rồi."

Nghĩ xong hắn lập tức nuốt viên đan dược.

Lục Khiêm nhắm chặt mắt, Chân Thủy vấn vít khắp cơ thể, Nguyệt Hoa chi lực liên tục không ngừng chuyển hóa thành Âm Quỳ Chân Thủy.

Những ngày sau đó. Về cơ bản hắn chỉ luyện khí và uống thuốc.

Người giấy phụ trách luyện đan, giao hàng đúng hạn.

Lúc không còn tiền gia hạn thuê hắn sẽ bán một đợt dược tễ.

Hắn làm việc chăm chỉ ngày qua ngày, không hề thả lỏng.

Không được phép có một chút lơ là, cũng không được chểnh mảng.

Một năm rưỡi sau!

Một trận khí thế cực lớn quét sạch tứ phương.

Các đạo sĩ xung quanh đều ghé mắt nhìn sang.

"Có người đột phá Dưỡng Thần!"

"Khí thế thật mạnh mẽ! Xem ra nền tảng rất sâu."

"Đúng là ghen tị, lão phu khi nào mới có khả năng Dưỡng Thần đây."

Trong Thức Hải, Giao Long trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ ngửa mặt lên trời gầm rú.

Lân phiến vàng đậm lấp lánh ánh sáng kim loại, Chân Thủy chi lực vô tận đang vờn quanh người cọ rửa.

Nước sông Hoàng Tuyền bởi vậy mà rung động.

Giao Long hoàn toàn không có hình dáng Ngư Long như trước.

Đầu ngựa đuôi rắn, người khoác lân giáp, ngoài không có sừng ra, những cái khác không có gì khác biệt so với Chân Long cả.

Nhưng chỉ động một phen trong Thức Hải mà thôi.

Thần thông không có vẻ ngoài.

Không có công pháp tiếp nối, Giao Long chỉ xảy ra thay đổi về ngoại hình.

Chỉ là một đạo quan tưởng đồ trong não hải mà thôi.

Thế giới bên ngoài.

Phía trên đỉnh đầu của Lục Khiêm lơ lửng một tia sáng lờ mờ.

Tia sáng lờ mờ hiện ra, căn phòng yên tĩnh không lọt gió đột nhiên nổi gió lạnh.

Chính là Âm thần!

Âm thần của Lục Khiêm lơ lửng trên không, một loại cảm giác chưa từng có ập tới trong tim.

Cơ thể rất nhẹ, không có sức nặng, tự do tự tại, dường như tâm thần khẽ động thì có thể bay lên trời.

Lúc này, hắn chính là tiên.

Tâm niệm vừa nổi lên, cám dỗ vô tận hóa thân thành Âm Ma, cắn xé nội tâm.

Dụ dỗ hắn từ bỏ hình hài, vũ hóa phi thăng.

"Không tốt, là tâm ma!"

Trong lòng Lục Khiêm khẽ giật thót, thầm niệm Thanh Tâm chú.

Nghe nói một số Dưỡng Thần khi vừa đột phá, chính là vì không chịu nổi sự cám dỗ vũ hóa phi thăng.

Phi thăng lên trời, hồn phách bị ngoại giới xé tan.

Sau khi tâm thần dịu lại, Lục Khiêm cảm thấy cả người đau nhức.

Không có Âm thần Ngưng Sát Luyện Cương, ở ngoài không khí thời gian dài thì sẽ rất nguy hiểm.

Nghĩ thông điểm này, Lục Khiêm thoát ra không nhập vào người giấy nữa.

Một Lục Khiêm khác mặt hơi ửng đỏ xuất hiện ở trên không trung.

Từ khi người giấy đổi sang vải chịu lửa, bây giờ người giấy triệu hoán ra về cơ bản đều là loại màu sắc này.

Đây là một trong những chỗ tốt của Dưỡng Thần sơ kỳ, có thể ngự vật phi hành.

Cho dù nhục thân chết đi, vẫn có thể mượn vật thể để sống thêm một khoảng thời gian.

Hơn nữa, ngoài năng lực Luyện Thể, các năng lực khác cũng hoàn toàn sử dụng được.

Vù vù!

Người giấy hóa thân bay ra ngoài cửa sổ.

Bay ở độ cao mấy trăm mét.

Gió bên tai thổi vù vù, cách không phía xa thi thoảng bay qua một đạo kiếm quang, quạ đen, chim ưng đầu trắng…

Đều là Âm thần hóa thân của tu sĩ Dưỡng Thần.

Mạc Sầu của Lư gia.

Lục Khiêm cảm thấy Âm Quỳ Chân Thủy trong cơ thể nhiều gấp mười mấy lần so với trước đây.

Nếu đối đầu với bản thân của trước đây, e rằng không đến hai chiêu thì giải quyết xong rồi.

Đi lại một vòng trên không trung, Âm thần nhập lại vào trong nhục thân.

Lục Khiêm chầm chậm mở hai mắt ra.

Thái Âm Thải Chân Thủy Đạo Dẫn pháp (đại thành: 8000/8000)

Thời gian xuất quan trong giai đoạn đại thành lần này nhanh hơn trong tưởng tượng của hắn.

Nguyên nhân là Âm Huyết Luyện Hồn đan cung cấp một ít sức mạnh.

Thời gian về sau sẽ dành cho Luyện Thể.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm đi ra ngoài.

Một luồng không khí thanh mát ập tới.

Thời gian một năm rưỡi này, khiến bản thân thu được rất nhiều lợi ích.

Tuy chỉ luyện một môn công pháp.

Lăng Ba Lâu.

Nơi này vẫn người đến người đi nhộn nhịp như trước, đông đảo khách khứa.

Lăng Ba Lâu là một trong ba đại thương hội của Hắc Thủy thành, mấy chục chiếc thuyền phá sóng, mấy vạn thủy thủ khuân vác, gần hai mươi đạo sĩ Dưỡng Thần, nghe nói lâu chủ và phó lâu chủ đều là cao nhân Đạo Cơ.

"Tham kiến Ngư Long đại nhân."

Đạo đồng ở cửa nhìn thấy Lục Khiêm đi tới, lập tức hành lễ.

Khoảng thời gian này Lục Khiêm đúng giờ giao hàng, chất lượng rất tốt, chấp sự thu mua Thôi sơn rất tán thưởng đối với hắn.

Các đạo đồng đương nhiên là tranh nhau lấy lòng.

"Tiểu Lư, Thôi chấp sự đang ở đâu?" Lục Khiêm nhìn sang một đạo đồng tên Tiểu Lư bên cạnh.

"Đại nhân, ta bây giờ dẫn ngài đi." Tiểu Lư được sủng mà đâm lo sợ, vội vàng đi trước dẫn đường.

Hai người đi lên lầu, lúc này, Tiểu Lư khẽ nói:

"Đạo trưởng, tiểu nhân có một muội muội, năm nay tròn mười tám, da trắng mặt xinh, từ bé đã rất thông minh, không biết đạo trưởng còn cần đạo đồng không?"

Đối với người phàm bình thường mà nói, đạo đồng học được một hai chiêu pháp thuật, đó chính là một bước lên trời.

"Hửm? Cũng được, hôm nào đưa tới xem thử." Lục Khiêm gật đầu.

Hắn quả thật thiếu một người xử lý việc vặt.

Nếu tư chất không tệ, bình thường giúp đỡ hắn chế thuốc, cũng coi như là nhiều thêm một người lao động.

"Tiểu nhân còn có một đệ đệ, tướng mạo có chút dịu dàng dè dặt, đạo trưởng nếu như thích…"

“Đi!” Lục Khiêm cười mắng.

Đào Chu tiên sinh ngược lại thích điều này, hắn ta cũng rất tán thưởng kẻ này.

“Đạo trưởng thứ tội, đạo trưởng thứ tội.”

Tiểu Lư cười sáng lạn, trong lòng đã rất hài lòng rồi, bám vào được một cao nhân như vậy, cảm thấy thẳng người ưỡn ngực hơn không ít.

“Ha ha! Ngư Long ngươi tới rồi.”

Cách không xa truyền tới một tiếng cười lớn, Thôi Sơn với cái mũi ưng đi ra, khi đi tới trước mặt Lục Khiêm, ánh mắt ngưng tụ, đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

“Ta có phải nên gọi ngươi là đạo hữu rồi không?” Thôi Sơn ngạc nhiên nói.

“Ha ha, Thôi chấp sự, may không nhục sứ mệnh, tại hạ đã đột phá tới Dưỡng Thần rồi.” Lục Khiêm chắp tay mỉm cười.

“Tốt! Ngư Long đạo hữu, lát nữa đến Thanh Phong Lâu uống rượu đi!”

Thôi Sơn đi tới vỗ vai của Lục Khiêm, trong tay có một vị đại tướng như vậy, không lo cơ nghiệp không thành công.

“Khả năng phải đợi lần sau rồi. Tại hạ hôm nay tới đổi đồ.”

Nói xong, Lục Khiêm từ trong túi bố Hồ Thiên lấy ra một cuốn công pháp, trên bìa viết “Lục Giáp Thôn Kim Quyết”.

“Hửm?”

Thôi Sơn cầm lấy đánh giá kỹ càng một phen, nói: “Thứ này có thể đổi được tám trăm Pháp tiền, không biết, đạo hữu đổi cái gì?”

“Thuật Luyện Đan cấp bậc đan dược Nhân Phẩm, tốt nhất có thêm mấy dược phương bổ huyết dưỡng thần.”

“Cái này… thiên phú Luyện Đan của đạo hữu không ai có thể bì được, như vậy đi, lão phu giảm giá cho ngươi hai mươi phần trăm, tặng thêm ba bản đan phương”.

Thôi Sơn lập tức cảm thấy chiêu mộ Lục Khiêm, là quyết định đúng đắn nhất của cả cuộc đời.

Một khi thật sự luyện ra đan dược Nhân Phẩm, Lục Khiêm sẽ được thăng hạng thành khách khanh Luyện Đan.

Mà người đề bạt như ông ta chắc chắn sẽ được ghi công.

Hơn nữa, quen biết một vị Luyện Đan sư Nhân Phẩm, chỗ tốt không cần nói nhiều nữa.

Lấy được đan phương, Lục Khiếm đã cáo biệt Thôi Sơn.

Tên của thuật Luyện Đan Nhân Phẩm là “Thủy Hỏa Diên Hống Luyện Đan thuật”, đan phương thì không cần nói nhiều rồi.

Muốn đột phá Luyện Huyết, sợ rằng phải vui đầu khổ tu mười mấy năm.

Phối hợp với Diên Hống Luyện Đan chi thuật, mới có thể nhanh chóng tăng trưởng tu vi.

Mấy ngày sau, một thiếu nữ đứng ở trước cửa phòng Lục Khiêm, Tiểu Lư đạo đồng đứng bên cạnh.

Thiếu nữ mặc chiếc váy ngắn màu vàng chanh, trắng trẻo, gò má phớt hồng, thật sự là mỹ nhân xuất sắc.

“Mạc Sầu, còn không mau bái kiến đại nhân.” Tiểu Lư quát.

“Mạc Sầu tham kiến Ngư Long đạo trưởng.” Thiếu nữ xấu hổ ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh, mang theo chút bẽn lẽn.

“Ừm! Tư chất không tồi. Sau này gọi ta là lão gia.” Lục Khiêm đánh giá trên dưới một phen.

Nữ tử có chút thông minh, không cứng nhắc.

“Tiểu nhân về trước đây.” Tiểu Lư lập tức rời khỏi.

Lục Khiêm xoay người đi vào trong phòng, Mạc Sầu cúi đầu đi theo đằng sau.

Nhìn thấy Lục Khiêm dừng lại, yên lặng nhìn nàng.

Trong lòng Mạc Sầu hiểu được, đi tới tháo thắt lưng thay cho Lục Khiêm, cởi áo ra, mặc vào một bộ đồ ngủ thoải mái.

Thiếu nữ đỏ bừng mặt vì xấu hổ, Lục Khiêm ngược lại vẻ mặt như bình thường.

Tuy xuất thân đạo đồng, nhưng đã quen được người khác hầu hạ.

Người hầu giống như vật phẩm, sao phải sợ để vật phẩm nhìn thấy cơ thể trần trụi.

Sau đó kêu Mạc Sầu đun nước nóng, một năm rưỡi không tắm rửa, cũng nên tắm sạch phong trần một chút.

Cơ thể múi nào ra múi đó của Lục Khiêm ngâm trong nước.

Quần áo ướt đẫm của nữ tử dính chặt vào cơ thể như người mẫu, sợi tóc dính vào trên gương mặt đỏ bừng.

Những ngón tay ngọc mềm mại lướt qua trên người.

Lục Khiêm thích thú nhìn Mạc Sầu vừa sợ vừa xấu hổ.

“Mấy tuổi rồi?”

“Nô tỳ năm nay vừa tròn mười tám.”

“Còn trinh sao?”

“Vâng…”

Minh Hà bí đồ, lại bị treo thưởng(1)

Một màn hương diễm nóng bỏng**.

Cơ thể trắng nõn nằm trên cơ thể rắn chắc cao chín thước, cả người phủ một lớp vảy cá màu vàng đậm.

Sự kết hợp giữa mềm mại và thô cuồng, nhỏ nhắn và vĩ đại kết hợp với nhau, có loại mỹ cảm khác thường.

Lục Khiêm từ từ đứng dậy, đặt nữ tử bên cạnh xuống, chiếc chăn che phủ đi cơ thể xinh đẹp yêu kiều, đồng tử màu vàng dần dần biến mất.

Thái Âm Đạo Dẫn pháp đã đạt tới đỉnh phong, tiếp tục tu luyện cũng không có ý nghĩa gì, trừ phi tìm được công pháp phía sau.

Luyện Thể chi đạo ngược lại có không gian phát triển rất lớn.

"Âm Dương Hợp Khí Thiên" thông qua thải âm bổ dương cũng có thể gia tăng phương pháp tu hành, tăng cường tiến độ Luyện Huyết.

Có điều, rất rõ ràng, một nữ tử yếu ớt như Mạc Sầu không phải là người có thể chịu đựng được.

Nói xong, Lục Khiêm đứng dậy đi vào Đan phòng.

Đột phá Luyện Thể chi đạo, đạt được Huyết Hóa Quanh Thân, đan dược là thứ không thể thiếu.

Vừa hay có một viên yêu đan của Yêu VươngChuột, đợi độ thành thạo ổn thì tiếp tục dùng để Luyện Đan.

Thủy Hỏa Diên Hống Luyện Đan thuật rõ ràng tốt hơn Hoàng Bạch thuật ban đầu rất nhiều.

Thủy Hỏa Luyện Đan, Âm Dương Hội Tụ.

Nhập môn tới tiểu thành có thể luyện Nhất Khiếu Kim đan, đại thành có thể luyện Nhị Khiếu.

Thời gian sau đó, Lục Khiêm ban ngày học Luyện Đan, buổi tối thải âm bổ dương, bổ sung tinh huyết.

Đạo Luyện Đan không đơn giản như những gì mình tưởng tượng nữa, hỏng mất vô số dược liệu luyện tay mới vừa nhập môn.

Cho dù như vậy thì dùng yêu đan luyện chế vẫn không có chút nắm chắc nào.

Sáng sớm, Lục Khiêm mở đồng tử vàng ra, Mạc Sầu đang dựa vào bên cạnh ngủ say, gương mặt ửng hồng, lông mi nhẹ rung.

Mỹ nhân trong lòng, Lục Khiêm cũng không có lòng cảm nhận nhuyễn ngọc ôn hương.

"Thể chất quá yếu, không thể theo kịp bước chân của ta." Lục Khiêm nghĩ trong lòng, thể chất phàm thể căn bản không thể chịu được huyết mạch của Giao Long. "Về sau truyền thụ cho nàng ta thuật Luyện Khí, mới có thể hấp thụ Ngư Long Chi Tinh, luyện hóa nguyên khí."

Thể chất không được, chỉ có thể dựa vào dược vật bổ sung thể lực. Về lâu dài chắc chắn không được.

"Lão gia!" Mạc Sầu cảm nhận được Lục Khiêm đã tỉnh, mở đôi mắt tuyệt đẹp ra ngồi thẳng dậy, chiếc chăn đỏ rơi xuống, lộ ra cơ thể trắng nõn.

Sau khi mặc quần áo, Lục Khiêm lại vùi đầu vào Luyện Đan.

Nửa tháng sau, đan đỉnh bỗng mở ra, một mùi hương lạ xộc vào mũi.

Một viên đan dược màu tím tròn vo lơ lửng trên không.

Ở trên có một cái lỗ, nuốt vào nhả ra khói tím.

Đây chính là Vân Mẫu Thú Cốt Yêu đan.

Thủy Hỏa Diên Hống Luyện Đan thuật (Nhập môn: 76/500)

Hoàng Bạch thuật biến mất không còn nữa, thay vào đó là môn công pháp này.

Khắc độ có hơi thấp, có điều vẫn là thành công rồi.

Vụt!

Trên hư không bắn tới một đạo hàn quang.

Một cái gai đen bắn thẳng về phía mặt của Lục Khiêm.

"Như Ý, ngươi đoạt bảo đan, ta cầm chân người này."

Xung quanh truyền tới tiếng quát khẽ của nam tử.

"Meo!"

Lúc này, một con mèo đen tuyền xuyên tường mà đến, nhắm thẳng tới Vân Hải Kim đan.

"Hừ!"

Lục Khiêm hừ lạnh một tiếng.

Vù!

Năm đạo Thất Sát Âm Phù kiếm bay ra.

Đing!

Âm Hỏa kim tinh bắn tứ phía, gai đen bị bắn ra.

Bốn đạo còn lại giết chết mèo đen.

Ngaoooo!

Mèo đen kêu thảm một tiếng rồi hóa thành tro bụi.

Ngoài trăm trượng, một nam tử mở hai mắt ra, nói với thiếu niên tay cầm Đồng phù ở bên cạnh: "Không tốt, đối phương quá khó chơi, rút mau!"

Vèo vèo!

Bóng người của hai người lóe lên, hóa thành một làn gió lạnh rồi biến mất.

Hai người này là huynh đệ ruột, ở trong Hắc Thủy thành cũng có tiếng tăm lừng lẫy, mọi người gọi là tên trộm hái sao.

Mặc dù không phải là cao thủ Dưỡng Thần, dựa vào thân pháp cao siêu và Lục Thần Thứ ám hại Âm thần, Huyễn Linh Đồng phù, ngược lại lăn lộn cũng như diều gặp gió.

"Đáng chết, tu sĩ Luyện Đan sao lại có pháp thuật hung ác bén nhọn như thế chứ!" Huynh trưởng Như Tân thầm mắng trong lòng.

Phàm là tu sĩ Luyện Đan, thật ra thủ đoạn đánh đấm không nhiều.

Dù sao phần lớn thời gian đều dùng trong Luyện Đan, đâu có nhiều thời gian học công pháp chứ.

Hai huynh đệ để ý hai hôm, không ngờ vẫn thất thủ.

Vụt!

Một trận sát cơ ập tới.

"Nhanh quá!" Như Tân sợ hãi trong lòng, Lục Thần Thứ bắn ra, hóa thành một đạo hắc quang.

"Chạy hử?"

Thất Sát Âm Phù kiếm bắn ra gai đen.

Âm thần của Lục Khiêm bay ở trên không trung, một lá cờ màu đen tỏa ra khí đen, phá vỡ tầng mây.

Sương đen bao trùm phạm vi mấy trăm trượng.

Hai huynh đệ ở hai bên lập tức do dự như ruồi không đầu, đánh quanh trong hắc vụ.

Trong sương đen, người giấy âm hồn cao hai trăm mét khoác kim giáp, mặt như hồng ngọc hiện ra.

Ác quỷ và người giấy kết hợp, đồng thời có lực công kích mạnh mẽ và tính chủ động, uy lực mạnh hơn gấp mấy lần.

Minh Hà bí đồ, lại bị treo thưởng(2)

Quỷ vụ u ám, trong sương khí, người giấy mang nụ cười quỷ dị từ từ lại gần.

“Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân không phải cố ý!”

“Tha cho tiểu nhân một lần đi.”

Hai người lông tóc dựng ngược! Vội vàng quỳ xuống cầu xin, đầu dập như muốn vỡ ra.

Gió lạnh lướt qua.

Không cần Lục Khiêm ra tay, hai huynh đệ trực tiếp bị cắn xé chỉ còn bộ xương.

Hai bộ xương trắng ngã trên đất, hồn phách của hai người tiến vào trong Luyện Hình phiên.

“Uổng cho vũ khí tốt như thế!”

Lục Khiêm nhặt Lục Thần Thứ lên, nhìn ánh sáng đen xì bên trên.

Hóa Miêu Đồng phù không có nhiều tác dụng lớn, chắc có thể bán được giá tốt.

Lúc này, một điểm đen từ đằng xa bay tới.

Nam tử mặc đồ đen cưỡi Xà Lân Hắc Mã to lớn.

Vó ngựa phi nhanh, dọc đường để lại những dấu chân Âm hỏa.

Bướm đêm mặt người màu xanh sẫm to bằng cái đầu bay bên cạnh.

Trên bầu trời có khói mây bay tới.

Trong khói mây mờ ảo, thấp thoáng có thể thấy Quái ngư mắt xanh, mặt người, tay chân và thân cá.

Bên cạnh Quái ngư quấn quanh vô số đầu lâu ác quỷ sắc mặt đỏ máu.

Bầu trời bỗng dưng biến thành màu đỏ máu.

Huyết quang lưu chuyển, giống như ở trong Quỷ vực.

"Đừng hòng đi, giao đồ vật ra đây!" Trên không truyền tới tiếng hét chói tai.

Nam tử mặc đồ đen bên dưới rõ ràng không phải là Dưỡng Thần.

Dựa vào Âm Hỏa Lân Mã phi nhanh, và bướm đêm mặt người mới có thể bình an vô sự.

Có điều tốc độ rõ ràng đã chậm lại.

Tốc độ của hai bên quá nhanh, gần như trong nháy mắt thì đã cách Lục Khiêm trăm trượng.

Nam tử mặc đồ đen khẽ đảo mắt, nhìn thấy Lục Khiêm, trong mắt vụt qua một tia mừng rỡ: "Lâm huynh, ngươi tới đúng lúc, giúp ta…"

"Cút!"

Âm Hỏa cầu nổ ở bên cạnh hắn ta khiến hắn ta chao đảo.

Sau đó người giấy hóa thân đã chạy xa.

"Ha ha, tiểu tử, còn muốn chịu họa thay sao."

"Đa tạ đạo hữu không nhúng tay!"

Do sự nhúng tay của Lục Khiêm sẽ dẫn tới chậm trễ một lúc.

Thân hình Quái ngư lóe lên, đi tới trước mặt nam tử mặc đồ đen.

"Đáng hận, các ngươi đừng hòng có ai có được Minh Hà bí đồ!"

"Minh Hà bí đồ?" Bóng hình của Lục Khiêm bỗng dừng lại.

Nam tử mặc đồ đen oán độc nhìn ba người, từ trong lòng móc ra một viên ngọc màu đỏ sẫm.

Sau đó cắn răng, bóp nát viên ngọc.

Ầm!

Phong lôi oanh tạc.

Âm hỏa màu đỏ máu tỏa ra.

Âm hỏa đỏ sẫm giống như thủy triều, bao trùm phương viên mấy dặm.

Ngọn lửa huyết sắc, cháy hừng hực, thấp thoáng mang theo phong lôi.

"Không tốt, là Huyết Sát Âm Hỏa Lôi!"

Quái ngư sửng sốt thối lên, khói mây đen xì bên cạnh nhanh chóng thu lại.

Khói mây này là Huyết Độc Âm Thận khí, là một loạt của Sát khí.

Nhưng thứ trước mắt có thể thiêu đốt Âm hỏa, Huyết Sát Âm Hỏa Lôi của Lôi Kích Âm thần, năng lực phòng ngự có chút không đủ.

Càng huống chi còn phát nổ ở trung tâm.

Sóng Âm hỏa lan tràn tới bên cạnh Lục Khiêm.

Nhưng hắn không lập tức chạy đi. Mà ngược lại hô mây gọi mưa, Chân Thủy rơi xuống, triệt tiêu Âm hỏa.

Âm Quỳ Chân Thủy nhanh chóng tiêu hao, Lục Khiêm phi thân tiến vào giữa trung tâm vụ nổ.

Huyết Hỏa cay độc, cho dù bên ngoài có Âm Quỳ Chân Thủy bảo vệ, người giấy vẫn bị đốt cháy.

Giữa trung tâm vụ nổ, Xà Lân Mã và xương cốt của nam tử đều không còn, chỉ để lại một miếng sắt đen xì.

Bên trên vẽ ký hiệu phức tạp.

Vù vù!

Khoảnh khắc người giấy hóa thành tro bụi, Âm thân chuyển vào trong Luyện Hình phiên, khí đen bao bọc miếng sắt.

"Âm Quỳ Chân Thủy, pháp thuật của Thông U quan… Dư gia của Vân Thủy động dù có đuổi tới chân trời góc bể cũng phải giết ngươi!!"

Trong ngọn lửa truyền tới tiếng rít gầm của Quái ngư.

Một bên khác, Lục Khiêm sớm đã trốn xa.

Không phải là để ý lời nói của đối phương, để tránh người quen nhận ra, người giấy hóa thân không phải diện mạo của hắn.

"Minh Hà bí đồ!" Lục Khiêm lẩm bẩm một mình.

Thứ này đáng để đắc tội với một tu sĩ Ngưng Sát.

Nghe nói Minh Hà đạo nhân là tu sĩ xưng bá một phương mấy nghìn năm trước, Minh Hà bí đồ này chắc có liên quan tới người này.

Trở lại trong động phủ, Lục Khiêm thận trọng cất kỹ thiết bài, gia trì pháp quyết che khuất.

Trong khoảng thời gian này cũng biết được thông tin của Dư gia ở Vân Thủy động.

Dư gia là đại gia tộc của đảo Vạn Tượng, chiếm đóng Vân Thủy động của Loạn Tinh Tiều, động này có địa mạch Huyết Độc Âm Thận Sát khí, cao thủ trong tộc nhiều vô số.

Có điều, đối phương chắc không biết chân thân của hắn.

"Sau này vẫn là hóa thân hành động thì tốt hơn, chân thân trốn ở Lăng Ba Lâu, tựa vào cây đại thụ thật là sướng."

Chân thân của Lục Khiêm vẫn là một thuật sĩ Luyện Đan khiêm tốn, biết một hai chiêu U Minh Khí Hỏa, còn có Luyện Thể chi đạo, những năng lực khác tạm thời chưa bị ai phát hiện.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm chuẩn bị đứng dậy đi tới Lăng Ba Lâu.

Minh Hà bí đồ, lại bị treo thưởng(3)

Chuẩn bị thể hiện ra Nhân Phẩm Luyện Đan thuật, nâng cao địa vị.

Lăng Ba Lâu.

Thôi chấp sự không còn làm việc ở lầu hai vậy nên dưới sự dẫn dắt của đạo đồng hắn đi đến lầu ba, nơi mà chỉ có môn nhân mới có tư cách đi tới.

“Phế vật, các ngươi làm việc thế này sao?”

Một luồng khí tức cuồn cuộn ập tới, lâu các hơi rung chuyển, tiếng ồn ào bên dưới lập tức dừng lại.

Trong lòng Lục Khiêm khẽ run, từ khí thế thì thấy, có thể là một tu sĩ Đạo Cơ.

Ngưng thần lắng nghe…

“Hỷ nộ của các chủ, thuộc hạ cũng không ngờ tới, vốn thuộc hạ chặn được phần lớn truy binh, để hắn ta cầm đồ về trước, không ngờ tên phế vật này vẫn bị giết.”

“Rốt cuộc là ai làm? Người của Vân Thủy động sao?”

“Không phải, bây giờ chỉ để lại Âm Quỳ Chân Thủy, nghe nói dùng lá cờ màu đen và cả người giấy hóa thân.”

“Âm Quỳ Chân Thủy sao? Lẽ nào là người của Thông U quan?” Giọng nói của các chủ có hơi ngưng lại.

“Khoảng thời gian trước Thông U phát lệnh truy nã, tên đồ đệ bị vứt bỏ Lục Khiêm vừa hay phù hợp với đặc trưng công

pháp, liệu có phải là người này không?”

“Nhất định đúng rồi, đạo Vạn Tượng rồng cá lẫn lộn, là sự lựa chọn hàng đầu cho những đồ đệ bị vứt bỏ của các phái, nhất định là người này!” Một giọng nói khác lên tiếng.

“Lấy danh nghĩa giết người của môn ta thông báo treo thưởng, thưởng hai vạn Pháp tiền, buộc phải lôi người này ra!” Giọng nói của lâu chủ đầy sự uy nghiêm.

…

Lục Khiêm có hơi nghẹn lời, thì ra người mặc đồ đen là người của Lăng Ba Lâu, hắn ở ngay dưới mí mắt của oán chủ.

Tính toán thời gian, hắn còn thời gian sáu năm hoàn thành khế ước.

Khụ khụ, có điều, họa Lục Khiêm gây ra, có liên quan gì tới Ngư Long đạo nhân chứ?

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đố bọn họ cũng không ngờ hung thủ ở bên cạnh mình.

Thưởng hai vạn Pháp tiền, cộng thêm hai vạn của Thông U quan, tổng cộng bốn vạn.

Bốn vạn có thể mua mười mấy căn động phủ thượng đẳng, hoặc năm mươi con ngựa quý.

Lục Khiêm cũng muốn lấy đầu của mình đi lĩnh tiền rồi.

Hôm đó, Vân Thủy động và Lăng Ba Lâu treo thưởng.

Lục Khiêm đồ đệ bị vứt bỏ của Thông U quan, coi như hoàn toàn nổi tiếng ở đảo Vạn Tượng.

“Ai?”

Rầm!

Cửa lớn bỗng nổ tung, một cỗ khí thế mạnh mẽ lao tới.

Lục Khiêm ngửi được một mùi máu tanh rất nồng.

Ánh mắt xuyên qua cửa lớn bị thủng.

Chỉ thấy một nam tử mặc khôi bào đứng ở chính giữa mọi người.

Nam tử nhìn không rõ tuổi tác cụ thể, trên mặt mọc vảy cá, mắt màu vàng chanh.

Khoảnh khắc nam tử nổi giận, Lục Khiêm dường như nhìn thấy một con dị thú ngoại hình cực kỳ kì dị.

Đầu giống như cá chép, tổng cộng có mười cơ thể.

Giống như mười con cá chép vảy xanh dùng chung một cái đầu.

Mười cơ thể có hình dạng riêng, có cơ thể tắm trong lửa, có cơ thể điều khiển nước, có cơ thể chảy độc, có cơ thể như sắt…

Vù!

Lục Khiêm gần như không kịp phản ứng thì bị người đó lăng không lao tới.

“Đại nhân khoan đã, đây là tu sĩ Luyện Đan của Lăng Ba Lâu chúng ta.”

Thôi chấp sự vội vàng ngăn lại.

Nam tử lúc này mới hóa thành hình người.

“Ngư Long đạo hữu, còn không mau tham kiến lâu chủ.” Thôi Sơn vội vàng ra hiệu cho Lục Khiêm.

“Tu sĩ Luyện Đan Ngư Long tham kiến Lâu chủ.” Lục Khiêm đi tới hành lễ.

Thì ra người này là lâu chủ Phục Ba đạo nhân của Lăng Ba Lâu.

Vốn tưởng rằng lâu chủ là cao nhân Đạo Cơ, bây giờ xem ra hắn sai rồi.

Thì ra là tu sĩ Luyện Thể.

Luyện Khí chi đạo chia thành Thai Tức, Dưỡng Thần, Luyện Khí, Đạo Cơ, Đan Kiếp…

Luyện Thể chi đạo tương đương cảnh giới Thai Tức, sau đó là Dẫn Huyết Nhập Thể (Luyện Khí), Huyết Hóa Quanh Thân (Dưỡng Thần), Chân Hình Hiển Hóa (Đạo Cơ), Chân Hình Độ Kiếp (Đan Kiếp)…

Ví dụ cảnh giới hiện nay của Lục Khiêm, nếu gọi theo Luyện Thể, chắc là tu sĩ Dẫn Huyết kỳ.

Cho nên Phục Ba không thể gọi là Đạo Cơ, mà là đạo sĩ Chân Hình.

Thấy Phục Ba không lên tiếng, Lục Khiêm tiếp tục nói: "Đại nhân, tại hạ đã thành công luyện chế Nhân Phẩm Nhất Khiếu Kim đan, hôm nay đặc biệt tới báo."

"Ồ?" Nói tới đây, Phục Ba đã vui lên hẳn: "Thôi chấp sự, lát nữa dẫn hắn đi kiểm tra, nếu như thật sự có bản lĩnh, vậy thì thăng cấp thành khách khanh Luyện Đan."

Tu sĩ luyện chế Khiếu Huyệt Kim đan, cũng coi như là một nhân tài lọt vào tầm mắt của đại lão rồi.

Có điều, cũng không đáng được xem trọng quá mức.

Lục Khiêm đánh giá xung quanh, có tu sĩ mọc râu cá chép, đạo nhân mũi trâu, đạo nhân mỏ chim.

Mười người chỉ có hai người bình thường, đây là đâm vào ổ của tu sĩ Luyện Thể.

Cũng không biết bọn họ tại sao lại lộ đặc trưng ra.

Lẽ nào là một loại phương thức chứng minh địa vị sao?

Nghĩ lại cũng phải, khi không biến hình, tu sĩ Luyện Thể quả thật rất bình thường, nếu bị người dưới trướng nhìn thấy thì có hơi ngại ngùng.

Lăng Ba lâu chủ, Luyện Thể Tập Thành

Dù sao không phải tất cả mọi người đều muốn khiến người khác tròn mắt thay đổi thái độ.

“Ngươi là Phục Đan Dưỡng Thần sao?” Phục Ba bỗng nhiên hỏi: “Dường như là luyện Luyện Thể chi đạo?”

“Lâu chủ quả nhiên con mắt tinh tường. Tại hạ quả thật là Phục Đan Dưỡng Thần.”

“Tu huyết mạch gì? Loại công pháp nào?”

Lâu chủ cảm thấy hứng thú, nói.

Có thể đều là tu sĩ Luyện Thể, cho nên có nhiều cái để nói hơn một chút.

Dù sao Luyện Thể và Luyện Khí không giống nhau, Luyện Khí không nhập môn thì như thế, người Luyện Thể không nhập môn đều chết rồi, cho nên có rất ít người tu luyện.

“Tại hạ không có thầy dạy, tùy tiện luyện, ta luyện Long Huyết, Nguyệt Hoa công pháp.”

“Long Huyết?” Sắc mặt của tu sĩ Luyện Thể ở xung quanh trở nên kỳ lạ.

“Lá gan thật lớn, Long Huyết trông như lợi hại, thực chất tệ nhất. Càng về sau càng khó tu luyện.” Một tu sĩ đầu trâu, ở giữa trán có một con mắt phì cười nói.

Sau Huyết Hóa Quanh Thân, chính là Chân Hình Hiện Hóa (Đạo Cơ).

Cái tên nói lên tất cả, chính là hình thái hóa thành yêu thú huyết mạch.

Bình thường mà nói, có đối tượng thật để tham khảo, cảm nhận Chân ý của nó tương đối dễ dàng hơn chút.

Thứ như rồng quá hư vô huyễn hoặc, cũng không phải là huyết mạch càng trân quý thì càng tốt.

Mặc dù phần lớn tu sĩ Luyện Thể đều chọn nhìn mặt mà bắt hình dong. Ví dụ như Hà La Ngư của Phục Ba. Một đầu mười thân, mười loại thần thông.

Giá Cô Điểu của Thôi chấp sự, Ngão Thiết Thú của Lưu chấp sự.

"Thì ra là như vậy…" Lục Khiêm bỗng ngộ ra.

Thông U quan gần như không có tu sĩ Luyện Thể, hôm nay nhìn thấy Luyện Thể, thì ra có nhiều môn đạo như vậy.

"Đi đi, đi đi!"

Phục Ba dường như muốn nói điều gì đó với các chấp sự, vội vàng bảo Lục Khiêm đang sững người rời đi.

Thôi chấp sự dẫn Lục Khiêm đến phòng Luyện Đan ở đằng sau.

Lục Khiêm đi Luyện Đan, mười phần dược liệu luyện ra ba viên, Thôi Sơn hài lòng nói:

"Không tồi, mới vào cảnh giới Luyện Đan Nhân Phẩm, tỷ lệ thành công tạm được. Như này đi, ngươi sau này chuyên môn luyện chế Huyết Tinh Yêu đan, mỗi tháng mười viên."

Đồng thời còn có đãi ngộ của khách khanh Luyện Đan, một tòa động phủ thượng đẳng, mỗi tháng một trăm Pháp tiền, một con dị chủng Bộ Lãng Thú.

Nếu như không hài lòng về thưởng, có thể đổi giá gốc thành tiền.

“Vậy ta đổi động phủ thượng đẳng thành tiền.”

Phòng thuê cũng không rẻ, không biết bao nhiêu người từng ở, chỉ cần có lòng, có thể nắm được tình hình bên trong như lòng bàn tay.

Chuyện trộm đan chỉ mới vừa xảy ra.

“Được, đây là “Huyết Tinh đan phương” còn có “Luyện Thể Tập Thành”, không có việc gì thì đọc.” Thôi chấp sự lại dẫn Lục Khiêm đến Đan phòng đằng sau.

Mấy đan lô được hỏa diễm thiêu đốt. Một đạo sĩ mập lùn đang chỉ huy mọi người.

“Ngưu quản sư! Giới thiệu một chút với ngươi. Đây là Ngư Long, khách khanh Luyện Đan mới lên chức.” Thôi Sơn sau đó nhìn sang Lục Khiêm: “Đây là Ngưu Tinh, chấp sự Luyện Đan.”

Đạo sĩ mập lùn có bộ râu quai nón, trông có vẻ hơi xảo trá.

Nghe thấy tên của Lục Khiêm, gương mặt tươi cười của Ngưu Tinh lập tức nhạt dần.

Ông ta từng nghe nói tới cái tên này, chức nghiệp khách khanh ban đầu này là sắp xếp cho họ hàng, không ngờ bị Ngư Long cướp mất.

“Chào đạo hữu.” Lục Khiêm lịch sự hành lễ.

“Chào đạo hữu.” Ngưu Tinh gật đầu, sau đó tìm cớ rời đi.

“Đan dược bình thường có thể trực tiếp giao cho đạo đồng, nhưng Nhất Khiếu Kim đan buộc phải do quản sự Luyện Đan kiểm nghiệm.” Thôi Sơn nói: “Còn cả nhận dược liệu cũng thế.”

…

Cưỡi con ngựa trắng văn sóng cao chín thước, phi nhanh trên nước.

Vó ngựa giẫm trên con đường nước của Hắc Thủy thành như trên đất bằng.

Tu sĩ trên Ô Bồng thuyền đều nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Không lâu sau thì tới người môi giới Kỳ Hóa.

"Ây dô, khách quý hiếm gặp! Ngài đây là?"

Đào Chu tiên sinh vội đi tới.

Từ sau khi Lục Khiêm đột phá cảnh giới, Đào Chu tiên sinh ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi rồi.

Hai thị nữ mặc váy mỏng sexy rót trà cho hai người, còn sờ ngực một người: "Các hạ thử xem? Mới tới."

"Nói chuyện chính trước, tìm giúp ta một căn động phủ, yên tĩnh một chút."

"Được! Lão phu biết một căn."

Không đến hai canh giờ, lo liệu xong một căn động phủ bên sông Thanh Thủy.

Lục Khiêm cưỡi Bộ Lãng Thú về tới động phủ ban đầu sau đó gọi Mạc Sầu thu dọn đồ đạc rời đi.

Bộ Lãng Thú phi nước đại, mỹ nhân trong lòng làm cho hắn có loại cảm giác tiêu sái xông pha giang hồ.

"Hừm, nơi này gần nhà ta!" Ngón tay trắng trẻo của Mạc Sầu chỉ một khu vực.

"Ổ? Mấy ngày này có về nhà không?" Lục Khiêm mỉm cười nói.

“Nô tỳ bây giờ là đạo đồng của lão gia rồi, không được lão gia cho phép, nô tỳ đâu dám ra ngoài.”

Lục Khiêm rất hài lòng với câu nói này của Mạc Sầu, mặc dù đã hạ Chu Sa Phù chú không thể phản bội hắn nhưng ít nhất có mắt nhìn mới là điều quan trọng nhất.

Còn có cả cắt đứt trần duyên, thân là đạo đồng, trong mắt chỉ có chủ nhân là được rồi.

Thuật Luyện Thể, tiểu nhân âm hiểm(1)

“Sau này ngươi chịu trách nhiệm cho ngựa ăn, cho ngươi thêm hai mươi người giấy hồn binh, quản lý sắp xếp sự vụ trong ngoài.”

Lục Khiêm khẽ vung tay, khí đen kết hợp với người giấy, biến thành hai mươi người mặt như hồng ngọc.

“Tham kiến chủ nhân!”

Sắp xếp xong việc thì hắn đi vào trong Đan phòng.

Châm ngọn nến màu sắc, mượn ánh nến, ánh sáng thăm thẳm chiếu trên mặt, Lục Khiêm lật “Luyện Thể Tập Thành” ra.

“Người Luyện Thể để ý nguồn gốc, tôi luyện huyết mạch, tẩy cốt phạt căn, từ đó trở lại nguồn cội. Cùng nguồn huyết mạch, công pháp khác nhau thì sẽ khác nhau…”

Tóm lại, không phải là công pháp, mà là thường thức Luyện Thể.

Cách tăng cấp có hiệu quả nhất hiện nay là Huyết Tinh Yêu đan, đan dược được luyện chế trên cơ sở từ Nội Đan Cốt Huyết của yêu thú.

Trong Huyết Tinh Yêu đan, yêu đan cùng loại huyết mạch là tốt nhất.

“Cùng loại sao? Ngư Long thảo chắc không được, xem ra phải thu mua một ít Ngư Long rồi.”

Có điều, Ngư Long bồi dưỡng rất khó khăn, sợ rằng khó có thể thực hiện.

Nói xong, hắn khoanh chân ngồi trên bồ đoàn rồi lấy ra Vân Mẫu Yêu đan đã luyện xong từ lúc sáng, nuốt vào.

Nhất Khiếu Kim đan thật sự phi phàm, một luồng nhiệt lượng bùng nổ ở lồng ngực, khắc độ của Thái Âm Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp từ từ tăng lên.

Ngay hôm sau, Lục Khiêm từ từ tỉnh.

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp(881/5000)

Thái Âm Kim Đồng(Nhập môn: 51/500)

Ất Mộc Tinh Lôi(Nhập môn: 43/500)

Trải qua một đêm tu hành, cơ bản công pháp và pháp thuật đều tăng lên không ít.

"Luyện Huyết pháp tăng hai trăm điểm, tương đương với sự cố gắng hai tháng." Lục khiêm thở dài một tiếng, vẫn có chút không đủ.

Biết càng nhiều, thời gian tu luyện càng nhiều.

Mặc dù ông trời đền bù cho người cần cù, nhưng ít nhất cần phải cần cù thì mới có thu hoạch.

Có lúc thật sự muốn tìm một nơi, khổ tu mấy chục năm, luyện tất cả công pháp tới mãn cấp.

Có điều đâu có nhiều thời gian rảnh như vậy chứ.

Lục Khiêm đứng dậy, ánh sáng đen lóe lên, một cái gai đen dài ba tấc phát ra tiếng két két.

Tốc độ của Lục Thần Thứ rất nhanh, nếu không phải hôm đó tu vi của người sử dụng quá yếu thì e rằng trúng chiêu tại chỗ rồi.

Sau này Ngư Long dùng Lục Thần Thứ, Lục Khiêm thì dùng Hóa Huyết Ma đao, Âm Phù kiếm và Luyện Hình phiên là được rồi.

Minh Hà bí đồ xem rất lâu, cũng không nghiên cứu ra được thứ gì.

Có lẽ vẫn chưa tới lúc.

Lăng Ba Lâu.

Bụp!

"Đồ phế vật, dám lấy ta ra đùa cợt!"

Vừa lại gần thì nhìn thấy một đạo đồng bị người khác đá ra ngoài cửa.

Khách trong lâu đều dừng chân xem.

Lục Khiêm đi tới xem, vậy mà là Tiểu Lư đạo đồng.

Một nam tử trung niên mập lùn đang đấm đá, nhìn kỹ lại, thế mà là Ngưu Tinh hôm qua có duyên gặp một lần.

"Ngưu quản sự, ta tới lấy dược liệu."

Lục Khiêm không thèm nhìn Tiểu Lư trên đất, lần trước cho hắn ta năm trăm Pháp tiền, coi như là một phát mua đứt rồi.

Hắn sẽ không vì người nhà của một đạo đồng mà ra mặt.

"Ồ, chuyện nhỏ." Ngưu Tinh bỗng mỉm cười: "Tiểu tử này lần trước nói dâng nữ nhân cho ta, kết quả hôm nay hỏi đến vậy mà đã dâng cho đạo hữu rồi, ngươi nói xem có tức chết người ta không."

"Ta không có…" Tiểu Lư còn muốn nói gì đó, nhìn thấy ánh mắt của Ngưu Tinh, gắng gượng nuốt lại lời muốn nói.

“Ha ha, đạo hữu nói đùa rồi, với thân phận của đạo hữu, vô số nữ nhân đợi đưa tới cửa. Một nữ nhân nhỏ nhoi mà thôi.” Lục Khiêm mỉm cười, trong lòng vụt qua ý lạnh.

Xem ra tên này là nhằm vào hắn, cố ý làm cho hắn xấu mặt.

Lục Khiêm không tin cái cớ nữ nhân gì gì đó.

Với trình độ trí lực của một quản sự bình thường, không thể làm ra chuyện ác hóa mối quan hệ giữa người phàm và tu sĩ Dưỡng Thần được.

Khả năng là vị trí khách khanh Luyện Đan này của hắn đã cản đường của ai đó.

Hai người một trước một sau, đi vào trong Đan phòng.

“Đạo hữu, nữ nhân đó không tệ chứ? Hay là nhịn đau nhường một lần?” Ngưu Tinh cười híp mắt nói.

“Quản sự nói đùa rồi, tại hạ sẽ tìm một người cho quản sự.”

Mặc dù giữa các tu sĩ trao đổi đồ chơi rất là phổ biến, nhưng gần như không có ai trao đổi đạo đồng cả.

Dù sao đạo đồng là người bên cạnh của tu sĩ, biết không ít bí mật.

Đây là một chuyện rất kiêng kỵ.

Lục Khiêm có thể chắc chắn, lão cẩu này làm cho hắn thấy buồn nôn.

“Vậy thì thôi, quân tử không đoạt thứ người khác thích.” Ngưu Tinh có hơi tiếc hận, sau đó giao dược liệu cho Lục Khiêm.

Lục Khiêm mở túi ra, dược liệu không thiếu phần nào, vì thế cáo biệt rời khỏi.

Ngưu Tinh nhìn bóng lưng rời đi của Lục Khiêm, trong mắt vụt qua một tia lãnh ý.

Ông ta không dám cắt xén dược liệu của Lục Khiêm, dù sao đối phương quen biết Thôi chấp sự.

Nhưng làm khó một phen, khiến hắn biết khó mà lui thì vẫn có thể.

Mỗi tháng khi giao Kim đan, khiêu khích thêm một chút, khiến hắn kiệt sức, biết khó mà lui.

Thuật Luyện Thể, tiểu nhân âm hiểm(2)

Nếu như còn không biết điều thì đừng trách ông ta ác.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ngưu Tinh xẹt qua một tia ác độc.

Người đi cửa sau đã có quá nhiều rồi.

Lục Khiêm không có rời khỏi, mà tới cửa hàng ở tầng thứ hai.

"Đại nhân cần những gì?" Đạo đồng mặc đồ trắng cung kính đi tới.

"Cho một phần mục lục của thuật Luyện Thể." Lục Khiêm nói.

Theo như những gì "Luyện Thể Tập Thành" viết, Luyện Thể không chỉ có thể vận dụng thần thông của mình, hoặc sử dụng pháp khí.

Nếu chỉ có như vậy, vậy thì chắc chắn không đấu lại được đạo sĩ Luyện Khí có pháp thuật bách biến.

Luyện Thể thật ra cũng có một bộ pháp thuật đặc biệt, gọi là thuật Luyện Thể.

Thuật Luyện Thể có một vài võ công kiểu như phàm tục, có lẽ võ công chính là phát triển từ đó.

Lục Khiêm xem lướt qua mục lục của thuật Luyện Thể, vô số mục, có cái thông dụng, cũng có thuật Huyết Mạch mang thuộc tính đặc biệt.

Thuật Luyện Thể khai thác tiềm lực của cơ thể, Lục Khiêm xem mà thật sự mở rộng tầm mắt.

Tuy không so được với thiên phú thần thông, nhưng nó lại bù đắp sự thiếu sót đơn lẻ dễnh dàng của tu sĩ Luyện Thể.

Cái này mạnh hơn nhiều so với việc chỉ sử dụng man lực trong thời kỳ hắn ở Thông U quan.

Xem lướt qua hồi lâu, Lục Khiêm quyết định chọn một môn Công Thủ thuật kết hợp xa và gần, và một môn thân pháp.

Thuật Công Thủ tên là "Huyết Thương Khung", thuật này có thể điều động huyết khí cuồn cuộn, tổng cộng có bốn chiêu: Diệt Tính, Tuyệt Tình, Hung Bạo, Tàn Ngược.

Và cả một môn "Ma Ảnh Thiên Nhai Bộ", bạo phát ở khoảng cách ngắn, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với kẻ địch.

Trên thực tế cũng có cái tốt hơn, nhưng quá đắt, hơn nữa có vài thứ cần chức vị quyền hạn, Lục Khiêm không có.

"Đại nhân, tổng cộng tám trăm Pháp tiền." Đạo đồng cười nói.

Lục Khiêm ném cho đạo đồng một miếng ngọc bội khắc kín phù văn, bên trên có ký hiệu của Lăng Ba Lâu, và mấy chữ một nghìn hai trăm Pháp tiền.

Thứ này kiểu như ngân phiếu, các thương hội đều có, dùng để lưu thông với nhau.

Ra khỏi cửa, cưỡi lên Bộ Lãng Thú.

Trên đường, Lục Khiêm nhíu mày suy nghĩ.

Tên Ngưu Tinh này, thấy thần thái của ông ta thì có hơi không bình thường lắm, sợ rằng sau này sẽ hay làm khó hắn.

Dù sao là quản sự kiểm nghiệm đan dược, có nhiều chỗ có thể làm khó hắn.

"Hừ! Ta đâu có thời gian chơi trò này với ngươi." Trong lòng Lục Khiêm rất chán giết, mặc kệ đi tới đâu, đều sẽ gặp phải loại tiểu nhân ác tâm như này.

Lúc này, lại đi qua bảng thông cáo.

Trên tường lại nhiều thêm mấy tờ thông báo, một tờ của Lăng Ba Lâu, một tờ vậy mà là của Vân Thủy động.

Đều là thông báo truy nã Lục Khiêm.

"Tên Lục Khiêm này thật biết gây chuyện, hai trong mười đại thế lực của đảo Vạn Tượng đều đắc tội rồi."

"Ba tờ thông báo, tổng cộng sáu vạn, một khoản tiền thật lớn."

"Có điều hai bức chân dung của Vân Thủy động và Thông U quan sao đều không giống nhau thế?"

"Phí lời, đảo Vạn Tượng có ai không biết thuật Dịch Dung? Nói không chừng Lục Khiêm đang ở bên cạnh chúng ta đó!"

Lục Khiêm nghe thấy lời này, khóe miệng nở một nụ cười.

Đúng vậy mà, Ngư Long thân ở trong thể chế, lại có khế ước hạn chế, không thể chạy trốn.

Nhưng Lục Khiêm có thể giết người.

Một kẻ tàn ác giết người đoạt bảo chẳng phải là rất bình thường sao?

Sau khi trở về, Lục Khiêm bế quan luyện Chỉ Thiên đan.

Đêm khuya gió lớn.

Một đạo Âm thần vô hình bay ra.

Người giấy hóa thân cả người bao bọc một đoàn khí đen, vậy mà lại biến thành dáng vẻ của một người khác.

Xuyên qua các lâu san sát, cảnh vật hai bên nhanh chóng lùi lại phía sau.

Nửa đêm canh ba, ánh trăng sáng tỏ.

Ánh sáng trắng bạc chiếu lên trên mạng lưới nước thải đen xì, dưới nước có mấy cỗ thi thể như ẩn như hiện.

Có một số tu sĩ là do đấu pháp thất bại, cũng có một số người phàm do chọc giận tu sĩ mà bị giết.

Ở đây ngoài mặt không cho phép đấu đá, nhưng có thể tiến hành trong âm thầm.

Trước khi tới, Lục Khiêm đã tìm hiểu kỹ rồi.

Không chỉ nghe ngóng được vị trí động phủ của Ngưu Tinh, đồng thời còn biết giờ này người đó chắc hẳn là đang phóng túng ở Phù Dung Lâu.

"Hai chúng ta đều có tu vi Dưỡng Thần sơ kỳ, nếu thời cơ thích hợp, nhất định có thể một kích tất sát." Trong mắt Lục Khiêm lóe sáng.

Nếu là tu sĩ Ngưng Sát với tu vi Dưỡng Thần trung kỳ ngưng tụ Sát khí, Lục Khiêm sợ rằng chỉ có thể nhượng bộ đối phương.

Sơ kỳ và trung kỳ, nhìn như kém một tiểu cảnh giới nhưng thực ra cảnh giới sau mạnh hơn cảnh giới trước gấp mười lần.

Sơ kỳ Âm thần xuất khiếu, chỉ có thể nương nhờ trên âm hồn và vật thể.

Sau trung kỳ ngưng tụ Sát khí, Sát khi bao bọc Âm thần, không cần nhập vào vật nữa mà chân chính vô ảnh vô tung, đi

lại không có dấu vết, cộng thêm tính chí âm chí cường của Sát khí.

Địa Sát dị thú, lâu chủ truy hỏi(1)

Đối phó với Dưỡng Thần sơ kỳ, chỉ cần Sát khí quét một vòng, lập tức giảm đi mấy phần sức chiến đấu của đối thủ.

Đằng xa, xuất hiện một tòa các lâu năm tầng đầy hoa lệ.

Cửa lớn của các lâu treo đèn lồng đỏ, bầu không khí ám muội.

Lục Khiêm thay đổi gương mặt khác, đi thẳng vào trong.

Thật ra Âm thần có huyễn hóa thế nào đi nữa, đều có đặc trưng nhất định, khi vận công thi pháp sẽ hiện ra.

Vừa đi vào, tiếng nói chuyện sôi nổi đã ập tới.

Tiếng khách nói chuyện, tiếng cười bị trêu đùa của cô nương…

Nơi này là một thanh lâu, thanh lâu chuyên phục vụ tu sĩ.

Có đạo đồng Thai Tức, đạo sĩ Luyện Khí, nếu là Âm thần giáng lâm, sẽ có kỹ nữ Dưỡng Thần biết thần giao.

Đây có lẽ là một thế lực chuyên song tu.

“Đại gia, có muốn một cô nương không?” Một thiếu phụ mặc hồng y ánh mắt đong đưa, mị nhãn như tơ tiến lên chào đón.

“Cho một đạo đồng Thai Tức, một vò rượu ngon.” Lục Khiêm nói bằng giọng khàn khàn.

Sau đó hắn đi tới trong góc, ôm nữ nhân uống rượu, yên lặng chờ đợi mục tiêu xuất hiện.

Trong khuê phòng với sắc điệu màu đỏ ám muội, hai bóng trắng quấn lấy nhau, sau đó kết thúc với một âm thanh cao vút.

Ngưu Tinh lười nhác ngồi dậy, nữ tử vóc dáng lung linh cũng chống người dậy, mặc quần áo cho ông ta, trong lúc đó khó tránh khỏi động tay động chân một chút.

"Cầm lấy!"

Ngưu Tinh ném một túi Pháp Tiền ra, nói với dáng vẻ đầy khí thế.

Số tiền này phần lớn là cắt xén của phòng Luyện Đan, còn có một phần là tiền hối lộ.

Nghĩ tới tiền hối lộ, mặt mày Ngưu Tinh lập tức đen xì.

Vốn còn muốn mua một căn động phủ, không ngờ bị một tiểu tử chen ngang đá cho một cước, đến giờ tiền cũng cuốn theo dòng nước trôi xa mất rồi.

Sau khi quay về, nhất định phải chỉnh hắn một trận ra hồn mới được.

Nghĩ tới đây, Ngưu Tinh đi xuống cầu thang.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, hắn xuống lầu liếc mắt đưa tình với tú bà một lúc sau đó say bí tỉ đi ra khỏi cửa lớn.

Mặc dù tiền cắt xén rất nhiều, nhưng chi tiêu cũng nhiều, uống Túy Tiên Linh tửu, cưỡi dị thú thượng đẳng và cô nương tu sĩ.

Ông ta cũng không có tâm tư tích tiền mua nguyên liệu, sau đó tìm kiếm Sát Khí Ngưng Sát trong thiên hạ.

Con đường này quá nguy hiểm, tu sĩ Dưỡng Thần có ba trăm năm tuổi thọ mà, có thời gian tiêu sái.

Một luồng gió lạnh thổi tới, bỗng ông ta cảm thấy tỉnh táo hơn không ít.

“Không tốt!” Ngưu Tinh cảnh giác trong lòng.

Mở mắt ra, chỉ thấy một đạo huyết quang bay tới.

Đây đâu phải là gió nhẹ, rõ ràng là sát khí âm lãnh!

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Ngưu Tinh tế ra một tấm Bạch Ngọc phù lục.

Đáng tiếc phản ứng của ông ta vẫn là quá chậm, người có lòng tính toán người vô tâm, bản thân lại buông lỏng cảnh giác.

Huyết quang trực tiếp phá hỏng lá bùa, Hóa Huyết Ma đao đâm xuyên não.

Phụt!

Âm thần chưa kịp bay ra, lập tức bị huyết quang ô uế phá tan hồn thể, lập tức hồn phi phách tán.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, quá trình này diễn ra không tới ba hơi thở.

Một đạo sĩ Dưỡng Thần sơ kỳ đã chết như vậy.

Căn bản cho kẻ địch cơ hội ngạc nhiên, sau đó ra vẻ oai phong mà đấm vào mặt kẻ địch.

Chân Thủy đen xì hình thành một con Giao Long thủy lưu, lao vụt tới, sau khi cọ rửa thì không để lại ở đó chút dấu vết nào.

“A! Giết người rồi!”

“Ngưu quản sự chết rồi!”

Trong Phù Dung Lâu truyền ra những tiếng kêu.

Lục Khiêm sớm đã cầm túi Hồ Thiên cao chạy xa bay rồi.

Ầm!

Cách không xa, một trận huyết quang ở Phù Dung Lâu bắn thẳng lên trời.

Tiếng gầm giận dữ của tu sĩ truyền tới.

Sau đó, phía chân trời đằng xa bốc lên một đoàn huyết quang.

Trong huyết quang, một con Hà La Ngư cao mười trượng, một đầu mười thân, giống như ma đầu bay ở trên không.

"Phản ứng nhanh quá!" Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Người của nội bộ Lăng Ba Lâu đoán chắc có loại bí pháp chia hồn nào đó, một khi chết thì lập tức cảm ứng được.

Tốc độ của đối phương thật sự quá nhanh, tốc độ của cường giả Chân Hình Hiển Hóa (Đạo Cơ) không phải là thứ mà Dưỡng Thần có thể so được.

Không bao lâu sau, Lục Khiêm sẽ bị người ta đuổi kịp.

Đương nhiên, Lục Khiêm cũng có cách.

Chỉ thấy hắn ẩn vào trong hắc thủy, nhắm mắt minh tưởng.

Trong não hải hiện ra một tấm Hoàng Tuyền Âm triện.

Trong lòng quan tưởng đồ án Âm triện.

Một cơn chấn động truyền tới, Lục Khiêm dường như hòa thành một thể với môi trường xung quanh.

Hoàng Tuyền Âm triện là phù lục của dị giới, có công hiệu thần bí giống với phù lục của nhân gian.

Tấm Hoàng Tuyền Âm triện này chắc là loại phù lục che đậy dấu vết nào đó, hiệu quả thật sự rất tốt, ngay cả cảnh giới Đạo Cơ cũng không cảm ứng được.

Lục Khiêm hoài nghi lúc đầu Lý Độ ở U Minh có được loại truyền thừa nào đó, nếu không cũng sẽ không lăn lộn được

nhiều năm dưới mí mắt người khác như vậy.

Địa Sát dị thú, lâu chủ truy hỏi(2)

Mặc dù không có tin tức của ông, Thông U quan cũng không phát lệnh truy nã, thế nhưng điều đó không đại biểu rằng ông đã chết, nói không chừng ông chỉ đang tiêu dao khoái hoạt ở nơi nào đó mà thôi.

Thần niệm mạnh mẽ quét ở trên bầu trời sau đó rời đi.

Lục Khiêm lúc này mới thở phào một hơi.

Sau đó hắn mở túi Hồ Thiên đoạt được từ trên người Ngưu Tinh ra.

Sau khi chủ nhân chết, ấn ký bên trên cũng theo đó mà biến mất, thần niệm của hắn chui vào trong.

Không gian đen tối rộng khoảng chừng năm mét khối.

Trước mắt hắn là một đống đồ chất thành từng ngọn núi to nhỏ cao cao, hơn hai mươi cái hộp đựng xương thú, yêu đan, yêu huyết và các chủng tộc kỳ dị…

"Thịt của Thủy Xà ba đầu, Xích Nhu yêu đan. Vậy mà còn có yêu thú trên Thất Thập Nhị Địa Sát bảng." Lục Khiêm không kìm được mà kinh ngạc thốt lên.

Tiên nhân thượng cổ đi khắp thế giới chí quái, chuyên tạo ra một danh sách về thứ hạng cho các dị thú quý giá, thiên tài địa bảo…

Thất Thập Nhị Địa Sát bảng, Tam Thập Lục Thiên Cương bảng.

Dị thú trân bảo trên bảng đều là tồn tại hiếm có.

Lục Khiêm đã từng tiếp xúc với thứ trong Địa Sát bảng, ví dụ lần lượt là Hỏa Táo xếp thứ sáu mươi và Ngư Long thảo xếp thứ sáu mươi chín ở bảng thực vật quý. Ngư Long xếp thứ bốn mươi chín ở bảng dị thú.

Có tu vi của ngày hôm nay, không thể thiếu công lao của những dị bảo này.

Ngư Long huyết mạch trên người Lục Khiêm, không có khủng bố như trong tưởng tượng của đám người lâu chủ.

Chỉ là trong những dị thú có huyết mạch hình rồng trên đời này thì xếp hạng cũng không tồi.

Ngoài dược liệu yêu đan này ra, ở trong góc còn chất đống ba bốn ngàn Pháp tiền.

"Quả nhiên, giết người phóng hỏa mới là con đường làm giàu nhanh nhất." Lục Khiêm bỗng mỉm cười đắc ý: "Có điều, quản sự Luyện Đan thật sự giàu nha."

Thật ra điều Lục Khiêm không biết là một bộ phận dược liệu được mua thay cho Lăng Ba Lâu.

Chỉ có điều Ngưu Tinh lưu luyến thanh lâu, chưa kịp nhập kho thì đã bị Lục Khiêm vét sạch rồi.

…

Động phủ ở sông Thanh Thủy.

Đan phòng.

Ba người giấy với làn da đỏ đang ở trước đan lô canh lửa, thỉnh thoảng bỏ đan dược vào luyện chế.

Một nam tử tóc tím mắt vàng, chiều cao chín thước ngồi ở trước mặt đan lô.

Trong miệng ngậm một viên đan dược màu đỏ, đang nhắm mắt minh tưởng.

Đan dược màu đỏ từ từ tiêu hóa.

Bỗng nhiên, Lục Khiêm mở hai mắt ra, cả người bộc phát hồng quang.

Nhiệt huyết sôi sục!

Huyết dịch trong cơ thể giống như nước sôi sùng sục, trên người vậy mà quanh quẩn hơi nước huyết dịch nhiệt độ cao.

Xoạt!

Lục Khiêm đứng dậy, huyết vụ vờn quanh, tóc tím xõa sau lưng, hoa văn vảy cá màu vàng đậm giống như hình xăm, tựa như ma thần hạ phàm, thần uy lạnh thấu xương.

Ầm!

Lục Khiêm bước một bước, bóng người biến mất không thấy đâu, sau đó xuất hiện ở phía bên ngoài năm mươi trượng.

Liên tục mấy bước, thân ảnh lóe lên một cái, không nhìn thấy bất kỳ dấu vết phi hành nào, giống như trống rỗng xuất hiện vậy.

Đây là Bách Ảnh Ma Tung Bộ.

Đi tới khu rừng cách năm trăm trượng ở bên ngoài.

Lục Khiêm giơ cao nắm đấm tay phải, hơi nước huyết vụ giống như khói, tản ra khí bạo ngược lãnh khốc.

Huyết Thương Khung – Diệt Tính!

Ầm!

Nắm đấm lướt qua không khí, nổ ầm trên mặt đất.

Khói bụi tỏa ra bốn phía, lấy nắm đấm làm trung tâm, xuất hiện một cái hố lớn hình tròn rộng một trượng.

“Uy lực vẫn chưa được, mới chỉ mạnh hơn Hỏa Lôi dược một chút, ít nhất tới Huyết Hóa Quanh Thân (tương đương

Dưỡng Thần), mới có thể hoàn toàn phát huy được uy lực của thuật Luyện Thể."

Mở chiếc gương vàng bên trong Thức Hải ra.

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp(981/15000)

Huyết Thương Khung (Nhập môn: 56/100)

Ma Ảnh Thiên Nhai Bộ (Tiểu thành: 12/100)

Thái Âm Kim Đồng (Nhập môn: 60/500)

Ất Mộc Tinh Lôi (Nhập môn: 53/500)

Sau khi nhập môn sử dụng Huyết Tinh Yêu đan thì khắc độ của những pháp thuật này hoặc ít hoặc nhiều đều tăng lên không ít.

Ba ngày trước từ trên người Ngưu Tinh có được thú cốt yêu đan, cộng thêm nguyên liệu còn lại để Luyện Đan lúc bình thường.

Nếu luyện toàn bộ thành Huyết Tinh Yêu đan, e rằng có thể khiến Luyện Thể của hắn tăng một bậc lớn.

Ít nhất có thể luyện công pháp và thần thông Luyện Thể tới đại thành.

"Ba ngày trôi qua rồi, bây giờ chắc hẳn đã có người tra ra được ta rồi." Lục Khiêm cười nói.

Mặc dù để lại dấu vết của Âm Quỳ Chân Thủy, giá họa lên người của tên đồ đệ bị vứt bỏ Lục Khiêm nhưng là một thế lực, chắc chắn phải điều tra mỗi một người kết thù với Ngưu Tinh.

Tránh để bị lộ, túi Hồ Thiên của Ngưu Tinh đã giấu ở chốn hoang vu bên ngoài.

Không ngoài dự liệu của Lục Khiêm, sẩm tối, Đan phòng truyền tới tiếng gõ cửa.

“Lão gia! Thôi chấp sự của Lăng Ba Lâu tới thăm.” Mạc Sầu gõ cửa khẽ nói.

Đại hội sứ giả(1)

Đêm khuya lạnh lẽo, gió lạnh thổi từng cơn.

Ngoài động phủ, một đại hán chiều cao mười thước, trên đầu mọc sừng trâu đen, mũi trâu, giữa trán có đồng tử dọc của dã thú đang đứng ở ngoài cửa động.

Đằng sau, trong hơi nước dày đặc thấp thoáng một đám đạo binh đầu tôm.

Mọi người nhìn như lờ đờ, thực chất lấy thế bao vây, chặn ở tất cả lối ra của động phủ.

"Tàng Long động phủ, cái tên không tồi, xem ra người này có trí lớn."

Cái biển dùng Chu Sa viết hai chữ rồng bay phượng múa to đùng, trong đêm khuya lấp lánh ánh sáng đỏ chói mắt.

Cái biển vẽ bằng Chu Sa, chính là một loại thủ đoạn lấy chính khí áp chế yêu tà, khiến đạo nhân khi đang bế quan không bị ngoại ma quấy nhiễu.

Một lát sau, két một tiếng cửa lớn mở ra.

Một đạo sĩ mặc đồ đen sắc mặt trắng bệch đi ra.

"Lưu chấp sự, không nghênh đón từ xa, xin hãy lượng thứ." Lục Khiêm mỉm cười chắp tay: "Vừa rồi tại hạ Luyện Đan, có chút chậm trễ rồi."

"Ồ? Vậy sao?" Lưu chấp sự cười như không cười, con mắt trâu màu đen ở trán xoáy thẳng vào.

"Được rồi, không phí lời nữa, ngươi chắc nghe nói chuyện Ngưu Tinh bị giết rồi nhỉ?" Lưu Đỉnh nói thẳng vào vấn đề.

“Đương nhiên, ngày thứ hai trong lâu đã truyền tin ra rồi. Có điều, mấy ngày này ta đều đang Luyện Đan đuổi tiến độ, cho nên biết tương đối muộn.”

Vẻ mặt của Lục Khiêm rất bình thường, biểu cảm không có quá để ý.

“Ta nghe nói trước khi xảy ra chuyện, các ngươi hình như có chút mâu thuẫn, ngươi đã chiếm chức vị mà Ngưu Tinh định để cho người khác.”

“Điểm này tại hạ thật sự không rõ, chẳng trách Ngưu quản sư có sắc mặt không tốt lắm với ta, có những mâu thuẫn thật sự không thể ngờ tới được đấy.”

Lưu Đỉnh không có lên tiếng, mà đi thẳng vào trong động phủ.

Con mắt trên trán phóng ra chút ánh sáng, quét một vòng, không có phát hiện gì cả.

Lưu Đỉnh vẫn có chút không cam tâm, nói: “Mấy ngày này ngươi đều đang Luyện Đan sao? Đưa đan dược cho ta xem thử.”

Lục Khiên quay đầu đi vào Đan phòng, lấy ra năm cái bình bạch ngọc.

Trong mỗi bình ngọc, đều có một viên đan dược màu đỏ.

Ngửi hương thuốc của đan dược này, trên mặt Lưu Đỉnh hiện ra thần sắc say mê.

“Hiểu lầm rồi, hôm nay đã đắc tội nhiều.” Lưu Đỉnh ôm quyền nói.

Trong mấy ngày luyện ra năm viên Huyết Tinh Yêu đan, quả thật không có thời gian ra ngoài.

“Vậy tại hạ không tiễn xa nữa.” Lục Khiêm cười nói.

Hắn đã có thời gian khá dài không tự tay Luyện Đan rồi, bình thường đều giao cho người giấy.

Cảm giác không cần tự mình động thủ mà khắc độ của thuật Luyện Đan vẫn từ từ tăng lên khiến cho hắn tâm tình vui sướng không thôi.

Đợi qua khoảng thời gian này, Diên Hống Luyện Đan thuật tiến vào đại thành thì có thể luyện chế Nhân Phẩm Nhị Khiếu Kim đan rồi.

Lúc đó, tốc độ đột phá Luyện Thể sẽ nhanh hơn một chút.

Lăng Ba Lâu.

Trong các lâu u ám và ngập mùi máu tanh.

Máu tươi chảy trên đất, trên bàn bày lộn xộn những cái xác.

Có xác là con người, cũng có các loại dị thú quý hiếm.

Chiếc bàn rất lớn chỉ có một quái nhân trên mặt mọc vảy cá ngồi.

Phục Ba đang từ từ xé một cái chân người ra.

Sau khi Luyện Thể chi đạo tiến vào Chân Hình Hiển Hóa, sẽ biến thành bộ dạng của yêu thú huyết mạch, tính tình vì vậy mà chịu ảnh hưởng.

Lúc này, Lưu Đỉnh đi vào, nói: "Lâu chủ, Ngư Long không có nghi ngờ gì, khả năng là do Lục Khiêm làm. Lúc đó Ngưu Tinh quả thật có bảo vật, người này thích nói phét, nói không chừng đã để lộ mình có tiền ở đâu đó rồi."

"Hừ, phế vật, sớm biết thế ta ăn hắn cho rồi."

Phục Ba há miệng đầy răng sắc ra, mùi tanh cực kỳ nồng: "Đúng rồi, Ngư Long có giá trị không? Không có thì ngày mai

đưa qua đây… He, thật cho rằng Lăng Ba Lâu ta làm từ thiện chắc?”

“Có, tay nghề Luyện Đan của người này thuần thục, là nhân tài hiếm có.” Lưu Đỉnh cười nói.

Lăng Ba Lâu không chỉ có một tu sĩ Luyện Đan là Ngư Long, nhưng chất lượng Luyện Đan của hắn ổn định hơn những người khác.

“Rất tốt, đại hội sứ giả của Hà Bá vào tháng sau dẫn hắn theo, xem thử chất lượng. Có thể hạ Huyết chú, gia nhập Lăng Ba Lâu.”

“Đúng rồi, tìm được Lục Khiêm chưa?”

“Vẫn chưa, giết xong Ngưu Tinh thì lặng lẽ biến mất rồi, truy hồn chi pháp cũng không thể tìm được.” Lưu Đỉnh mặt mày hổ thẹn.

“Phế vật, nhất định phải tìm được cho ta, Minh Hà bí đồ rất quan trọng.”

Nói xong, Phục Ba há miệng hút một cái, tất cả thi thể hài cốt trên bàn đều hút vào trong miệng.

Trong động phủ.

Mạc Sầu cởi bỏ quần áo, ngồi khoanh chân.

Lục Khiêm đứng ở đằng trước, móng tay từ từ lướt qua làn da hơi mát, trên làn da giống như ngọc trắng hiện ra chút ửng đỏ.

Ngón tay từ dưới rốn ba tấc, một đường trượt lên, quấn quanh cơ thể một vòng Chu Thiên.

Lông mi dài của Mạc Sầu hơi run rẩy.

“Nhớ lộ tuyến vận công, lát nữa ta vận hành Âm Dương Hợp Khí chi pháp, nhớ phải khóa chặt các chốt, không được

tiết ra ngoài.”

“Vâng!”

Đại hội sứ giả(2)

Ầm!

Gió nhẹ lướt qua, cửa sổ đóng lại.

Giao Long trong Thức Hải nhảy nhót trong sông Hoàng Tuyền, ánh mắt sáng ngời, đồng tử màu vàng kim hiện ra cảm xúc vui sướng vô cùng.

Bản tính của rồng là chiếm đoạt, chiếm hữu hoàn toàn.

Một khi tiến vào loại trạng thái này, Giao Long trước đó chán nản lập tức trở nên vui sướng không gì sánh được.

Trong quá trình vận công, Lục Khiêm phát hiện bản tính của rồng không chỉ ảnh hưởng tới hắn.

Đồng thời từ trong ra ngoài mà ảnh hưởng tới cả người hợp thể với hắn.

Vận công một ngày hai đêm, đan dược đã ăn mấy viên.

Cuối cùng, một cơn chấn động truyền khắp động phủ.

Mạc Sầu tấn cấp Luyện Khí rồi.

Trong lều, nhìn nữ tử sau khi vận công vẫn yêu diễm động lòng người, Lục Khiêm cười nói:

“Chúc mừng tấn cấp Luyện Khí, nếu như muốn về nhà, lát nữa có thể trở về thăm người nhà.”

Mạc Sầu tóc tai tán loạn, nghe vậy thì quỳ lạy: “Nô tỳ bây giờ là người của lão gia rồi, không còn bất kỳ dây dưa tới người nhà nữa.”

Đây chính là một tác dụng khác của bản tính của rồng, so với hiệu quả của Chu Sa Chú Ấn thì dễ sử dụng hơn nhiều.

Có lẽ đây chính là cái gọi là Vương Bá chi khí.

Có điều, Vương Bá chi khí này nam nhân chắc không có tác dụng gì.

Trong lòng Lục Khiêm không có bao nhiêu tà niệm, tâm cảnh tu hành tới mức độ nhất định thì rất thờ ơ với một vài thứ.

Trạng thái tốt nhất của Âm Dương chi đạo chính là thân có dục mà tâm vô dục.

Đối với hắn mà nói chỉ là tu hành mà thôi, giống như chuyện bình thường ăn cơm uống nước thôi.

Không giống với những người khác cầu như khát hoặc tránh như tà.

"Ba bốn tháng tiến vào Luyện Khí, cũng coi như tàm tạm rồi, đứng dậy đi."

Dù sao ngày ngày tu hành Âm Dương với hắn, hấp thụ không biết bao nhiêu tinh khí của Ngư Long.

Bây giờ Luyện Khí thành công, sau này vận công chắc có thể theo kịp bước chân của hắn rồi.

Dưới sự hầu hạ của Mạc Sầu hắn đã mặc xong quần áo.

Sau khi quen được người khác hầu hạ, Lục Khiêm cảm thấy hắn càng ngày càng lười, quần áo cũng không muốn tự mình mặc.

Sau đó nửa tháng, lại tiến vào trong tiết tấu tu luyện.

Dùng đan, Luyện Thể, vận công…

Tổng cộng đã ăn năm viên Huyết Tinh Yêu đan.

Một ngày sau, vận công kết thúc.

Lục Khiêm đứng ở trước gương, trong gương Thái Âm Kim Đồng hơi phát sáng, vầng trăng khuyết đen xì ở trong đồng tử đã rõ hơn rất nhiều.

Lần này khắc độ của Luyện Huyết pháp đăng tăng lên một ít, điều quan trọng nhất là hai môn pháp thuật Thái Âm Kim Đồng và Ất Mộc Tinh Lôi đều đạt tới tiểu thành.

Thái Âm Kim Đồng có thể nhìn tám phương, nhìn thấu sự vận chuyển của địa khí.

Bây giờ nhìn càng rõ hơn, một ánh mắt thì có thể nhìn thấu chỗ yếu nhất của trận pháp của động phủ này.

Ất Mộc Tinh Lôi có thể giải phóng hai đạo lôi điện.

Coi như là sự tiến bộ rất lớn, không lâu nữa thì chắc có thể Huyết Hóa Quanh Thân.

Ngày hôm sau, Lục Khiêm cưỡi Bộ Lãng Thú, đạp trên con đường nước, đi tới Lăng Ba Lâu.

Lần này là đi giao đồ, Ngưu Tinh chết rồi, đồ chỉ đành giao cho người khác.

"Ngư Long đạo hữu, từ tít đằng xa đã ngửi thấy mùi đan dược, đoán ngay là ngươi."

Thôi Sơn mặt mày hung ác vừa giây trước đang nổi giận với đạo đồng, ngay giây sau thì nở nụ cười với Lục Khiêm.

"Bái kiến Thôi đạo hữu."

Lục Khiêm sớm đã rõ tính tình của người này.

Thôi Sơn khinh thường những người khác, một khi lộ ra giá trị có thể kết giao, người này sẽ trở nên thân thiện hòa ái.

Không thể nói giả tạo, chỉ có thể nói là trước đây không có tư cách bước vào vòng giao lưu của người ta.

Thôi Sơn nhận lấy đan dược, mỉm cười nói: "Ngư Long đạo hữu, đại hội sứ giả tháng sau, ngươi cũng nằm trong danh sách, đạo hữu rất được xem trọng đấy."

"Đại hội sứ giả sao?" Lục Khiêm có hơi nghi hoặc.

Thôi Sơn giải thích: "Đại hội sứ giả là đại hội do Hà Bá sứ giả Bạch y Thần Nhân tổ chức, nếu giành được Sắc Thủy Kim điệp thì sẽ có được cơ hội tiến vào Thủy Nhãn."

"Chấp sự có thể nói chi tiết không? Tại hạ có hơi không hiểu cho lắm."

"Nói đơn giản lại, chính là một đám người tranh đoạt một lô Kim điệp, có được Kim điệp thì có thể tiến vào Thủy Nhãn, khám phá Minh Hà bí phủ."

"Minh Hà bí phủ sao?" Lục Khiêm lập tức có tinh thần hẳn, cố kìm nén tâm trạng vui sướng.

Khoảng thời gian trước hắn có được Minh Hà bí đồ, vì nó mà gánh mấy thông báo treo thưởng trên lưng.

Thế nhưng mãi vẫn không tìm thấy được manh mối.

Nếu hai thế lực đã xem trọng nó như thế, còn phát thông báo treo thưởng hậu hĩnh, nhất định có chỗ đặc biệt của nó.

Hôm nay biết được tin tức của Minh Hà bí phủ, làm sao không cảm thấy kích động được chứ.

Dù sao chủ nhân Thiên Hà của Minh Hà bí phủ, năm đó là bá chủ của một thế hệ, truyền thừa để lại, chắc chắn không đơn giản.

Người của Thông U tới(1)

“Cho nên ngươi cố gắng chuẩn bị, lần này quần hùng tám phương hội tụ, không chỉ có tám phần mười đại thế lực của đảo Vạn Tượng; Thông U Thất Võ của phương Bắc, Trảm Kiếp Bảo Uyển của phương Nam, Phương Thốn Yêu quốc và các đại phái tán tu cũng sẽ phái người tới.”

Thôi Sơn nhớ tới cảnh tượng này, không nhịn được mà tặc lưỡi: “Cao thủ khắp nơi tề tựu, không biết sẽ lại chết bao nhiêu người nữa.”

Thực lực của đảo Vạn Tượng không yếu, nhân khẩu gần ngàn vạn.

Tám thành trì do các đại đường khẩu và gia tộc nắm giữ.

Lăng Ba Lâu, Âm Phong động, Thiên Hà hội, Hắc Sơn Thành sát vách, Yên Quật, Yểm Nhật đường…

Hội tụ cường giả và phản đồ các phương, thực lực đương nhiên không yếu.

Cho nên nói đây nhất định là một cuộc đại hội long tranh hổ đấu.

“Thông U…” Lục Khiêm bỗng cười lạnh, lẽ nào lại có thể nhìn thấy bằng hữu cũ rồi sao.

Nơi này không phải là sông núi vạn dặm mà bọn họ khống chế, cộng thêm sự che đậy của Hoàng Tuyền Âm triện, e rằng đứng ở trước mặt bọn họ cũng sẽ không phát hiện ra mình.

Có điều, trong lòng Lục Khiêm có hơi nghi ngờ, tại sao để hắn đi cùng chứ?

Hắn không phải người trong môn, chỉ là khách khanh.

Tuy có khế ước trên người, chỉ hạn chế mỗi tháng hắn giao bao nhiêu đan dược mà không phải Huyết chú kiểm soát tính mạng.

Lẽ nào trong lòng nảy sinh nghi ngờ về hắn? Thăm dò nội tình sao?

Còn cả phía Thông U quan, xem ra lần này hắn phải khiêm tốn một chút.

Ít nhất không thể ở trước mặt mọi người, lộ ra tình trạng thực tế của mình.

Có điều, Sắc Thủy Kim điệp nhất định phải lấy được, cái này liên quan tới một truyền thừa.

Lục Khiêm bây giờ ngay cả công pháp của cảnh giới Dưỡng Thần cũng không có.

Còn mười lăm ngày nữa tới mùng một tháng sau.

Lục Khiêm sắp xếp đồ, pháp bảo tuyệt đối không thể lộ ra có Hóa Huyết Ma đao, Luyện Hình phiên, Thất Sát Âm Phù kiếm.

Còn cả Âm Quỳ Chân Thủy không thể lộ ra nữa.

Pháp khí mà Ngư Long có thể sử dụng chỉ có Lục Thần Thứ và Long Cơ giáp.

Ngày hôm sau.

Bên Thông Thiên Hà.

Mây đen phủ kín bầu trời trên sông, lôi quang lấp lóe.

Thỉnh thoảng truyền tới tiếng sấm sét inh tai, khiến Âm thần của tu sĩ chấn động.

Ngoài cao thủ Dương Thần hậu kỳ từ Luyện Cương trở lên, những cao thủ khác sẽ bị suy yếu tùy mức độ khác nhau trong cơn giông bão sấm sét.

Mặt sông quanh năm sương mù không tan, lại có vô số đá ngầm.

Một chiếc thuyền phá sóng cực lớn dừng ở trên mặt nước.

Chiếc thuyền này cao mười trượng, tổng cộng tám tầng.

Thân thuyền khảm sắt, trên tấm sắt vẽ chi chít bùa chú bằng Chu Sa.

Thuyền phá sóng có giá mười vạn Pháp tiền, tượng trưng cho thực lực hùng hậu của Lăng Ba Lâu.

Bên bờ ngoài thuyền phá sóng của Lăng Ba Lâu còn có một chiếc phi toa rộng ba trượng, dài mười trượng, bay ở trên không; đây là Phù Vân toa của Âm Phong động ở Hắc Thủy thành.

Lục Khiêm nhìn thấy một con cự kình đen hoa văn đỏ khổng lồ, trên lưng mang một các lâu bảy tầng làm bằng gỗ. Đây là Luyện Hồn Hắc Kình của Thiên Hà hội.

Kình ngư là khôi lỗi được cấy ghép hồn phách của con người mà chế tạo thành.

Ngoài những thứ này ra, trên không trung đằng xa có những đám huyết vân bao trùm khoảng trời, bóng dáng của Đầu Quỷ, Dạ Xoa, Lục Thi có thể nhìn thấy lờ mờ.

Quái nhân trong sương mù dày đặc…

Lão đạo mình đồng da sắt, quái vật đầu rắn thân ưng, dị tộc tóc xanh mắt vàng, Quái ngư đầu chó thân cá, cương thi dữ tợn, Âm hỏa vô hình…

Pháp thuật đủ màu sắc lấp lánh linh quang.

Yêu ma loạn vũ, giống như đại hội vạn yêu.

Thỉnh thoảng có mấy người bình thường, ở đây cũng trở nên không bình thường lắm.

Một cỗ khí tức đèn nén quấn quanh cả đảo, trong tim của tất cả người phàm dường như có một tảng đá lớn đè lên.

"Tham kiến đại nhân."

Thủy thủ tạp dịch lũ lượt hành lễ.

Lục Khiêm từ từ đi lên thuyền, phần lớn thủy thủ trên thuyền đều là Ngư Thủ dân với thân người đầu cá.

Tương truyền tộc này quanh năm sinh sống ở trong nước, vậy nên biến thành hình dáng đầu cá thân người.

Lên trên thuyền, không có nhìn thấy lâu chủ, mà trực tiếp dẫn lên tầng thứ hai.

Dựa theo đường khẩu chia tổ, Lục Khiêm thuộc Luyện Đan đường, cho nên ở dưới trướng của chấp sự Luyện Đan.

"Ngư Long đạo hữu, đây là chấp sự Luyện Đan – Lộc Đài đạo trưởng." Đạo nhân cao gầy ở bên cạnh giới thiệu.

Người này là Dương Hưng quản sự, quản sự Luyện Đan mới tới của phòng Luyện Đan.

Một đạo nhân mỏ chim mà hôm đó Lục Khiêm đã gặp ở lầu ba đứng ở trước mắt.

Người này mọc mỏ chim màu đỏ như cái móc, lông mày trắng, từ trán ra sau gáy mọc khung xương như mào gà.

Lục Khiêm từng nghe nói về người này, huyết mạch Luyện Thể là Ưng Chủy Phù Hề (Niệm Phù Tây), cũng là một trong các loại dị thú.

"Ngư Long khách khanh sao?" Mỏ chim của Lộc Đài đạo nhân mở ra đóng lại, phát ra âm thanh khàn khàn chói tai:

“Đừng níu chân, nếu không… lão tử giết ngươi!”

Người của Thông U tới(2)

Ầm!

Lộc Đài đạo nhân vụt người đi tới trước mặt Lục Khiêm, đồng tử đỏ máu mang theo một tia sát cơ.

Lục Khiêm không hề lo lắng chút nào mà đối mặt với gã.

"He he, lá gan thật không tồi." Lộc Đài đạo nhân khẽ mỉm cười: "Nói trước một chút quy tắc, bảo vật có được trên biển chia cho ta ba mươi phần trăm, Sắc Thủy Kim điệp là của ta."

"Vâng!" Dương Hưng đáp ứng.

Hai người khác do dự một chút, nhưng cuối cùng không thể không cúi đầu: "Tuân lệnh."

Lục Khiêm nhìn thấy những người khác đồng ý, hắn cũng gật đầu đồng ý.

Ngoài người này, còn có mười mấy đạo sĩ Luyện Khí.

Những người này không có tư cách xen lời.

Nhìn thấy mọi người phục tùng, Lộc Đài đạo nhân lúc này mới hài lòng cười to.

Ầm!

Thuyền phá sóng bỗng khởi động, cả chiếc thuyền sáng lên ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, sau đó xuất phát.

Chiếc thuyền bay xuyên vào trong sương mù.

Tộc người cá trên thuyền dường như có năng lực đặc biệt giống thủy thủ, không chỉ né được sấm chớp mưa bão trên không, đồng thời cũng không xảy ra va chạm.

Lục Khiêm đã lưu ý các thế lực xung quanh, phát hiện bọn họ đều có bí pháp vượt sông riêng.

Đương nhiên, cũng có kẻ gan to bằng trời không tin, sấm chớp mưa bão trên không trực tiếp đánh bọn họ hồn phi phách tán.

Chiếc thuyền lao băng băng trên Thông Thiên Hà.

Trên thuyền không có hoạt động giải trí, Lục Khiêm dứt khoát về phòng trên thuyền ngồi thiền tu hành.

Một chỗ khác.

Một chiếc thuyền bốc lên hỏa diễm xanh đậm, trên thuyền quỷ mặt người, mấy tu sĩ mặc đạo bào màu vàng đứng ở mũi thuyền.

Nếu Lục Khiêm ở đây, nhất định sẽ nhận ra đây là người của Thông U quan.

Trong đó còn có mấy gương mặt quen thuộc, Vu Từ, Lý Ngọc Đồng mới vào Dưỡng Thần…

Tĩnh chủ Diệu Minh đang rất thích thú nhìn bảng danh sách trong tay.

Đây là một bảng thưởng vàng, bên trên liệt kê phạm nhân mà các thế lực truy nã và thứ hạng thưởng vàng.

“Vị trí đầu tiên Tương Liễu tu vi Đạo Cơ hậu kỳ, thưởng tám trăm vạn vàng, vị trí thứ hai Long Tiêu Kiếm Tiên tu vi Đạo Cơ trung kỳ, thưởng hai trăm vạn vàng… Vị trí thứ bốn mươi sáu Lục Khiêm tu vi Dương Thần sơ kỳ, thưởng bảy vạn vàng. Ha, ngược lại tạo ra danh tiếng thật lớn.”

Tĩnh chủ Diệu Minh cất bảng danh sách đi, đánh giá sơ qua Vu Từ và Lý Ngọc Đồng, cười nói: “Nghe nói các ngươi từng tiếp xúc với Lục Khiêm, người này như thế nào?”

“Tâm tư cẩn thận, thủ đoạn tàn nhẫn Thiên phú siêu cao, nhưng lại không để lộ ra.” Lý Ngọc Đồng tổng kết đánh giá về Lục Khiêm.

Trong lòng Vu Từ ở bên kia thì khá phức tạp, nhập môn cùng năm, hắn ta vẫn đang chật vật, đối phương đã nổi danh rồi.

“Đánh giá khá cao, đợi ta bắt được hắn, xem thử có khí phách như các ngươi nói hay không, ha ha ha.” Tĩnh chủ Diệu Minh cười cuồng vọng, một con Hoàng Tuyền Âm hỏa Hàn Nha bay quanh trên đỉnh đầu.

Người này là một trong ngũ chủ mới được thăng cấp trong những năm gần đây, cũng là nguồn gốc của tất cả Âm hỏa Hàn Nha ở Thông U quan.

Lần này tới đây, ngoài tham gia đại hội ra.

Còn có một nhiệm vụ chính là bắt Lục Khiêm, trừng phạt hắn.

Vậy nên phái vị Tĩnh chủ thực lực cao cường, lại tàn độc này tới.

Bên trong khoang thuyền.

Lục Khiêm mở bình ngọc, lấy ra một viên đan dược.

Đan dược có màu đỏ hồng, khiếu mắt trên đó phát ra khói xanh nhàn nhạt.

Khi đặt vào trong miệng, một nguồn nhiệt nóng rực nổ tung lên.

Trong đan điền, huyết chủng Ngư Long Nguyệt Hoa nóng lên một chút, Lục Khiêm biến thành dáng vẻ tóc tím mắt vàng.

Chậm rãi hấp thu tinh khí của Huyết Tinh Yêu đan.

Khí huyết sôi trào, khắc độ dâng lên.

Thái Âm Kim Đồng phát ra kim quang.

Toàn bộ thế giới được tạo thành từ vô số loại đường cong màu sắc kỳ dị và sương khói.

Địa khí ở bốn phương cực kỳ hỗn loạn, khiến người ta không thể phân biệt phương hướng.

Đây là địa khí được phối hợp với các loại tinh khí.

Trên thế giới không phải chỉ có hai loại tinh khí Nhật Tinh Nguyệt Hoa.

Mà còn có tinh khí Thái Dương, tinh khí Nguyệt Hoa, tinh khí Ất Mộc, khí Thủy Nhãn, tinh khí Ngũ Kim vân vân…

Ví dụ như một đống sương khói có màu sắc rực rỡ ở phía trên khoang thuyền này.

Cách hắn gần nhất chính là một đoàn ánh sáng đỏ như lửa, bừng lên nóng bỏng như liệt hỏa báo động.

Đây chắc là Lộc Đài đạo nhân.

Sương khói giống như mặt trời mới mọc, ánh sáng tỏa ra vạn trượng, chắc là tinh khí Mão Nhật giống như trong sách nói tới.

Qua thật lâu sau, cuối cùng cũng hấp thu hết toàn bộ dược lực của Huyết Tinh Yêu đan.

Khắc độ của Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp lại tăng lên một chút.

Bỗng nhiên, con thuyền dừng lại một cách đột ngột.

Lục Khiêm đi ra ngoài cửa, không khí trong lành, mây đen biến mất.

Phía trước có một hòn đảo xuất hiện.

Hòn đảo diện tích không lớn, cảnh sắc tựa như tiên cảnh.

Sương khói lượn lờ, kỳ hoa ngọc thảo.

Tiên hạc màu trắng bay cao trong mây mù.

Trung tâm hòn đảo là đình đài lầu các, Thần Tiêu cung điện đỏ thẫm.

Hai mươi bốn cầu Minh Nguyệt Dạ(1)

Thân ảnh của cao thủ trên bầu trời ngừng lại, đáp xuống bên cạnh hòn đảo.

Trong đông đảo cao thủ, vậy mà Lục Khiêm lại thoáng thấy người của Thông U quan, hơn nữa còn có hai người quen là Vu Từ và Lý Ngọc Đồng.

Hắn vô thức kéo mũ trùm lên.

Bây giờ tướng mạo vẫn là lúc trước, nếu lúc này đột nhiên biến ảo dung mạo, thì nhất định sẽ khiến người khác nghi ngờ.

"Đi xuống theo ta!"

Xào xào!

Lộc Đài đạo nhân mở đôi cánh đỏ như lửa ra rồi lập tức bay xuống.

Quần hùng của Lăng Ba Lâu cũng xuất động.

Bởi vì đại đa số là tu sĩ Luyện Thể nên nhìn thoáng qua thấy như quần ma loạn vũ.

Ngay cả Lục Khiêm cũng đổi thành thân thể Ngư Long dáng vẻ tóc tím mắt vàng.

Người của Thông U quan có rất ít từng nhìn thấy qua dáng vẻ của tu sĩ Luyện Thể

Ngoại trừ Lý Minh U đã chết, Long Nhi và đám người Liễu Như Ý.

Một con Hà La Ngư dài mười lăm trượng, có một cái đầu mười thân thể che mọi người dưới cái bóng của nó.

“Ha ha! Phục Ba đạo huynh, đã lâu không gặp!” Từ phương xa truyền đến một tiếng cười to.

Sóng nhiệt ập tới, huyết vân cuồn cuộn.

Trong sát khí của Hỏa Vân, mơ hồ một hiện ra thân ảnh một lão đầu gầy gò mảnh khảnh.

“Hừ! Huyết Vân lão nhân, ngươi vẫn còn chưa chết.” Phục Ba hừ lạnh một tiếng, không khí có chút giương cung bạt kiếm.

Lời vừa nói ra, các đạo sĩ tóc đỏ ở phía trên Huyết Vân cũng nhao nhao tế hỏa diễm ra.

Đây là Đường Khẩu ở Thiên Sơn thành Hỏa Vân Sơn, vẫn luôn không hợp với Lăng Ba Lâu.

“Thôi, hôm nay là lễ lớn, không thích hợp động đao động thương.” Hỏa Vân lão đạo duỗi tay cản mọi người: “Yên tâm, cho dù ta chết thì lão đạo cũng sẽ không chết, ha ha.”

Xoạt!

Hỏa Vân tiêu tán, đáp xuống ở một bên.

Mọi người trên bầu trời cũng đáp xuống theo.

Ầm!

Một âm thanh thủy triều đột ngột đánh úp tới.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo trắng đội huyền quan, cưỡi con ngựa trắng đạp nước đi đến.

Mặt nước bóng loáng tựa như gương sáng, phản chiếu mây trắng trên bầu trời xanh.

Nam tử cưỡi ngựa trắng, phía sau có mười hai đạo đồng mặc áo trắng theo đuôi, phảng phất giống như tiên nhân ở nhà dưới.

Ào ào!

Nơi đi qua đều có sóng lớn nhô lên.

Mây đen giăng đầy, mưa to rơi thẳng vèo vèo.

Khi sứ giả áo trắng xuất hiện, nhất định sẽ có mưa gió.

Khung cảnh xung quanh trở nên âm u, tối tăm lại.

Trong nháy mắt khi bước lên đảo nhỏ, sương khói tiên cảnh cũng biến mất.

Lộ ra toàn cảnh của cung điện.

Đây là một Tiên điện màu xanh đồng có đồng đen loang lổ.

Cửa lớn màu son mở rộng, bên trong đen nhánh một cách tự nhiên, giống như yêu thú đang mở ra cái miệng khổng lồ.

Lúc này, các thế lực lớn sôi nổi sai người nâng cái rương lớn ra ngoài.

Trong rương bên phía Lăng Ba Lâu mơ hồ truyền đến mùi máu tanh.

Có một số thế lực dâng lên người sống, có tặng tim, gan của con người…

Trong một lúc, mùi máu tươi lan tràn khắp trời.

Tế phẩm đều đặt ở bờ biển, đôi tay của sứ giả áo trắng ra một chiêu.

Một trận gió mạnh đánh úp lại, toàn bộ người sống, gan đều cuốn đến bên trong cung điện đồng đen.

Sứ giả Hà Bá cười hài lòng, nhưng không phát ra âm thanh.

Sau đó hắn chậm rãi mở hai tay ra, một viên cầu màu vàng bay lên không trung.

Ầm!

Sứ giả áo trắng tiến vào cửa lớn đồng đen, cửa lớn đóng cửa ầm ầm.

"Ra tay!"

Mười thân thể của Hà La Ngư chợt vặn vẹo, giống như người ở trong nước, phá ra tầng mây cuồn cuộn.

"Ha! Nằm mơ!"

Một đạo sương khói đen nhánh tạo thành khói rồng dữ tợn uốn lượn, nhe răng trợn mắt.

Cùng lúc đó, Lục Khiêm chú ý tới cao thủ của Thông U quan cũng hành động.

Đạo sĩ mũ vàng khẽ cười một tiếng, dung hợp thân thể với Hàn Nha.

Rầm!

Hàn Nha có hỏa diễm u lục vờn quanh hàng trăm trượng bỗng nhiên xuất hiện.

Âm hỏa lan ra giống như mực nước, nhuộm mây trắng trong vài dặm thành màu xanh biếc.

Đạo nhân đầu đồng trán sắt ra tay, từ đáy nước có một con Cự Kình khổng lồ bay ra, phía chân trời là Âm thần Hỏa Vân…

Còn có một ít tu sĩ mặc áo trắng đầu đội mũ trùm trên đầu, điều khiển kiếm quang, sử dụng Chư Thiên phù lục, tế luyện pháp khí.

Những người này cũng không quái dị như vậy, dù sao pháp thuật mà họ sử dụng cũng là quang minh chính đại.

Người ra tay cùng lúc đều là thủ lĩnh của các thế lực khắp nơi, dư âm còn lại dấy lên sóng lớn đầy trời.

Ở ngoài mấy trăm dặm cũng có thể thấy Linh quang lập lòe, pháp thuật nổ vang.

Người phía dưới tử thương vô số, Lục Khiêm và mấy người Lộc Đài tránh ở sau một tảng đá lớn.

Kình khí đâm vào làn da đao thương bất nhập có chút gây đau đớn.

Lục Khiêm không rõ, khi Đạo Cơ và Chân Hình giao đấu, thì hoàn toàn không có cơ hội cho những người khác nhúng tay.

Nếu đã như vậy, tại sao mấy người bọn họ lại tới đây?

Rất nhanh Lục Khiêm đã biết được nguyên nhân.

“Ha ha ha! Để ta đi!”

Hai mươi bốn cầu Minh Nguyệt Dạ(2)

Một mùi tanh tưởi đánh úp lại, bóng ma đè xuống.

Lục Khiêm ngẩng đầu theo bản năng, chỉ thấy trên nước sông có chín đầu rắn vảy đen thật lớn ló ra khỏi mặt nước.

Nước sông Thông Thiên trong suốt bị nhuốm thành màu xanh lục đậm trong nháy mắt, vô số cá tôm ngửa bụng nổi lên mặt nước.

"Tương Liễu, là Đạo Cơ hậu kỳ đứng nhất trong bảng treo thưởng!" Lộc Đài đạo nhân kinh ngạc nói.

Tương Liễu cũng không phải là tu sĩ Luyện Thể, không biết đã dùng bí pháp gì, mà lại luyện hóa Âm thần của mình thành dáng vẻ này.

Người này cực hung cực ác.

Đã từng dùng chín cái đầu ăn sạch mười vạn sinh linh trên chín đỉnh núi cùng một lúc, bao gồm cả gia tộc Đường Khẩu trên đó.

Tương Liễu lập tức xuất hiện ở gần Phục Ba đạo nhân.

"Không ổn!" Đồng tử của Phục Ba đạo nhân co rụt lại, mười thân thể tỏa ra ánh sáng âm u, phóng ra mười loại thần thông.

Phun lửa, ngự thủy, da sắt, lục hồn…

Mưa gió vì vậy mà biến sắc.

“Múa rìu qua mắt thợ, cút!” Tương Liễu khẽ quát một tiếng, đầu rắn ở giữa phun ra độc nước màu đen nhánh, quét đi tất cả pháp thuật.

Đầu rắn bên phải thổi ra gió lạnh bào xương màu xanh lá, thổi bay Phục Ba đạo nhân và cả mấy người xung quanh.

“Âm thần luyện yêu! Thật là một đạo nhân hung ác, e rằng chỉ có quan chủ mới có thể đè ép được hắn.” Tĩnh Chủ Diệu Minh nhíu mày một cái.

Chỉ sợ hôm nay phải đi một chuyến tay không.

“Ha!”

Trong hư không truyền đến một tiếng cười khẽ, âm thanh trong sáng, vừa nghe đã khiến người ta có loại cảm giác cực kỳ anh khí.

Bầu trời tối sầm lại.

Hai mươi bốn vầng trăng sáng treo trên bầu trời cao.

Một luồng kiếm âm như đánh vào chuông ngọc, du dương thanh khiết, vang lên bên tai mọi người.

“Hai mươi bốn cầu Minh Nguyệt Kiếm hoàn, đây là Long Tiêu Kiếm Tiên Khúc Tố Anh!”

Không cần người xung quanh nhắc nhở, Lục Khiêm cũng nhận ra đây là người đứng thứ hai trong bảng xếp hạng.

Người tu luyện Kiếm hoàn đa số đều là người ở môn phái phía nam.

Chỉ là Lục Khiêm không ngờ đó lại là nữ, hơn nữa kiếm khí còn sắc bén như thế.

Không biết chiêu thức Kiếm hoàn kia đã lấy đi mạng sống của bao nhiêu thế lực cao tầng ở đảo Vạn Tượng.

Hai mươi bốn vòng Minh Nguyệt và Tương Liễu đấu thành một khối.

Kiếm quang đầy trời.

Long Tiêu Kiếm Tiên không có hứng thú với Sắc Thủy Kim điệp, dường như là có mối thù sâu đậm gì đó với Tương Liễu.

Các cao thủ ở một bên chờ thời cơ để ra tay.

Ầm!

Quả cầu ánh sáng vàng nổ tung, mấy chục đạo ánh sáng bay ra bốn phương tám hướng.

"Đi!" Lộc Đài đạo nhân quát, rung cánh lên, đuổi theo một đạo ánh sáng trong đó.

Lục Khiêm nhìn xung quanh, dừng một chút, cuối cùng vẫn đi theo phía sau mọi người.

"Đuổi theo!"

Lộc Đài đạo nhân sải cánh ra, màu sắc của cánh đẹp đẽ, giống như cánh gà trống.

Thật ra ông ta có huyết mạch của dị thú Phù Hề, đó là một loại gà trống mọc ra khuôn mặt người.

Vừa xuất hiện chắc chắn sẽ có chiến tranh, đây là một loại dị thú cực kỳ hung tàn.

Gà trống bay trên không trung, Dương Hưng ở bên cạnh lấy một tờ phù lục.

Phù lục không hỏa tự đốt, tro tàn màu đen rơi vào trong nước.

Ào!

Một con cá có màu trắng đen xen kẽ kỳ lạ hiện lên từ trong nước, Dương Hưng đứng trên lưng cá, cười nói: "Đạo hữu có muốn tới đây ngồi hay không?"

"Không." Lục Khiêm uyển chuyển từ chối.

Còn hai tu sĩ Dưỡng Thần khác lại dùng Âm thần đi ra ngoài trong lần này, cho nên đã bám thẳng vào trên sủng vật phi hành rời đi.

Nếu tu sĩ Luyện Thể muốn bay, thì hoặc là có huyết mạch bay được ngay từ đầu, hoặc là chỉ có thể tu luyện thuật cùng loại với Trệ Không thuật.

Bình thường khi tới Huyết Hóa Chu Thân thì mới có thể sử dụng được.

Nhưng Lục Khiêm cũng có phương pháp lên đường.

Ầm!

Mặt nước nổ tung, bóng người hiện ra ở ngoài một trăm trượng.

Tuy giới hạn bước lên của Ma Tung Thiên Nhai không cao, nhưng khi tu luyện đến đại thành, thì một bước cũng nhảy vọt tới trăm trượng.

Ba bước gần hai dặm, chỉ cần tốn hai hơi thở.

Tốc độ của nó cũng không chậm, vừa nãy đã đuổi kịp tốc độ của Lộc Đài đạo nhân.

Trong lúc chạy, trong lòng Lục Khiêm suy nghĩ phải làm sao để lấy được một Sắc Thủy Kim Điệp cho mình.

Sau khi đại hội sứ giả trôi qua một thời gian, hiện tượng thiên văn Thất Tinh Liên Châu cũng xuất hiện, đây mới là thời gian Thủy Nhãn mở ra.

Bình thường số lượng của Sắc Thủy Kim Điệp đều nằm trong khoảng hai trăm cái.

Nghe nói mỗi lần có người vào trong đi ra ngoài, đều có thu hoạch không tệ.

Nhìn đến thái độ của Lộc Đài đạo nhân, cũng đủ để thấy nhóm người này xem mình là cu li.

Cho dù có được Kim Điệp cũng sẽ bị tịch thu,

Nhiều nhất là thưởng cho hắn một ít đồ vật.

Rào rào!

Trong lúc đang suy nghĩ, mặt nước bỗng nhiên nổ tung.

Một ngọn hỏa diễm màu đỏ thẫm mang theo mùi lưu huỳnh nồng đậm ập vào mặt hắn.

"Tới đúng lúc lắm!" Lục Khiêm hơi mỉm cười, thân hình hơi động một cái, hơi nước huyết dịch bùng nổ.

Đừng sợ, ta không phải là người xấu(1)

Một đạo huyết hồng nửa vòng hộ thuẫn chắn bảo vệ ở phía trước.

Huyết Thương Khung —— Tuyệt Tình.

Ầm!

Hỏa diễm nổ tung, tấm chắn hơi chấn động, ngăn lại ánh lửa ở phía trước.

Hỏa diễm rơi tứ tán vào trong nước, vậy mà lại không bị dập tắt, ngược lại còn đun sôi nước ở xung quanh.

Trong hơi nước lượn lờ, bỗng nhiên Lục Khiêm nhìn về phía bên cạnh.

Chỉ thấy đạo sĩ tóc đỏ yên lặng đứng ở phía sau cách đó không xa, cầm một viên hồ lô màu đỏ hồng trong tay, miệng hồ lô nhắm ngay Lục Khiêm, cười dữ tợn nói: "Nhận lấy cái chết đi!"

Phù!

Miệng hồ lô phun ra một đoàn hỏa diễm lưu huỳnh màu đỏ đậm.

Hỏa diễm biến ảo thành một cái đầu quỷ dữ tợn, nhe răng trợn mắt.

Hồ lô này là Huyết Hỏa Quỷ Sát Hồ Lô và lửa này là Âm Huyết Lưu Hoàng Đốt Tủy Hỏa.

Dùng tinh huyết của cơ thể người và lửa lưu huỳnh chế thành Chân hỏa, nhiễm lên đó một ít hỏa tinh, ngọn lửa lấy tinh huyết làm nhiên liệu, cho đến khi đốt con người thành tro tàn.

Tốc độ của đầu quỷ rất nhanh, tiến tới trước mặt Lục Khiêm trong nháy mắt.

Ầm!

Lúc này, tấm chắn máu trước mặt Lục Khiêm đột nhiên nổ tung, một lực mạnh mẽ đánh vào đầu quỷ khiến nó bị đình trệ trong nháy mắt.

"Không thể nào!"

Ở trong mắt đạo sĩ tóc đỏ, không biết từ khi nào trên người Lục Khiêm đã mặc Thanh Lân giáp, trực tiếp đi xuyên qua đầu quỷ, hỏa diễm không hề khiến hắn bị tổn thương một chút nào.

Ngay sau đó, nam tử tóc tím mắt vàng này đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn ta.

Huyết Thương Khung —— Bạo Ngược.

Huyết vụ khiến làn da bị bỏng rát, nam tử giống như mãnh thú, dùng một đấm phá vỡ Pháp Y trên người hắn ta.

"Không!" Khóe mắt của đạo sĩ tóc đỏ hoàn toàn nứt ra.

Xẹt!

Cơ thể bị Lục Khiêm dứt khoát xé thành hai.

Cơ thể đã bị hủy, phản ứng của đạo sĩ tóc đỏ cũng nhanh, để Âm thần bám vào thân hồ lô, chạy trốn ra xa.

Lục Khiêm đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, đột nhiên trong mắt phóng ra kim quang chói lóa.

Ầm ầm!

Tình cảnh thay đổi bất ngờ, sấm sét màu lục giáng xuống.

Ánh chớp đánh trúng hồ lô, đạo sĩ tóc đỏ đã hồn phi phách tán trong nháy mắt.

Lục Khiêm lập tức tiến lên nhặt hồ lô và túi Hồ Thiên.

Trên bầu trời, Lộc Đài đạo nhân cũng bắt đầu đánh với người khác.

Dường như đối phương đang ở ngoài mấy chục dặm bắn từng cung tên đến đây.

Lộc Đài đạo nhân mặc Điểu Vũ Pháp Y, tinh khí Mão Nhật quanh quẩn trên thân, tuy có sức mạnh to lớn, nhưng lại hoàn toàn không biết đối phương đang ở đâu.

Chỉ có thể phòng ngự bị động.

"Không ổn!" Lộc Đài đạo nhân thầm nghĩ trong lòng không ổn, không cẩn thận lộ sơ hở.

Sát khí dày đặc, khóa chặt ông ta trên không trung.

Mũi tên phá không, như mặt trời ban trưa.

Lộc Đài đạo nhân rơi xuống từ trên bầu trời, vẫn bị sát khí khóa chặt như cũ.

Lúc này, ông ta nhìn về đạo hữu ở phòng Luyện Đan bên cạnh mình, thần sắc hung ác trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

Chợt có người hút ông ta đang ở trên không đến che trước mặt mình.

"Đại nhân, đừng mà!" Người này hoảng sợ kêu to.

Phập!

Mũi tên màu đỏ hồng đâm vào người này, một luồng sát khí bao phủ hai người.

“Thật tàn nhẫn!” Lục Khiêm nghĩ thầm, đám đạo sĩ Luyện thể này hoàn toàn không xem đạo hữu là người.

Hắn nhìn bốn phía xung quanh, các đồng liêu khác cũng đang chiến đấu với kẻ địch.

Lộc Đài đạo nhân vẫn còn đắm chìm trong ngọn lửa.

Trong lòng Lục Khiêm lập tức nảy sinh ý định rút lui.

Vì thế hắn hoàn toàn đi vào trong nước, âm thầm bơi ra xa.

Hắn chỉ là khách khanh, không có nhiều hạn chế như người trong môn phái.

Nếu như Lộc Đài không chết, thì cùng lắm là trở về tìm cái cớ.

Dù sao trong mắt người khác mình chỉ là một người am hiểu luyện đan, còn pháp thuật thì là tay mơ qua loa đại khái.

Đương nhiên, cũng phải tìm con đường phù hợp để chạy trốn.

Nơi chạy trốn tương đối xa, mới vừa rồi hắn đã chú ý, nơi đó có một quả Thứ Thủy Kim Điệp.

Có tương đối ít người đuổi theo.

Dọc theo đường đi, dựa vào thị lực từ Thái Âm Kim Đồng và cảm ứng về sự vận chuyển tinh khí, hắn đã tránh được không ít tranh đấu.

Chiến đấu tàn khốc khiến người nhìn cảm thấy kinh hãi, hầu như mỗi nơi đều có chém giết.

Có một số người còn chưa kịp mò đến bên cạnh Kim Điệp, thì nơi này đã trở thành địa điểm trả thù.

E rằng số người chết trong một ngày này còn nhiều hơn mấy tháng trước.

“Thủy Nhãn mười năm mở ra một lần, nói cách khác qua mười năm sẽ có một lần tranh đấu, chẳng lẽ là vì để giảm bớt số lượng cao thủ?” Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Khi hắn đang suy nghĩ, địa khí ở phía trước đột nhiên tăng nhiều lên.

Rào!

Hắn nhảy ra khỏi mặt nước, trước mặt là một mảnh đảo nhỏ, trên trời đầy sao, rừng cây rậm rạp.

Liếc mắt một cái là có thể xem đến cuối, tuy có nhiều cây cỏ, nhưng lại không có động vật.

Đừng sợ, ta không phải là người xấu(2)

Lục Khiêm lên đảo, đánh giá cảnh vật xung quanh.

Nơi đây cũng không lớn, có phạm vi khoảng mười dặm, còn có vài cái núi nhỏ trụi lủi.

Kim Đồng hơi phát ra ánh sáng, trăng rằm bỗng nhiên co rút lại.

Chỉ thấy ở phía trước trong rừng rậm, vô số dây nhỏ màu lục nhạt đan chéo nhau, rất dễ nhìn thấy.

Vận lực đôi mắt lực nhìn lại, trong cành lá sum xuê nơi rừng rậm, từng đợt sương mù dày đặc.

Chướng khí màu lục đậm giống như yêu quái đang dạo núi, chậm rãi mấp máy.

Một rừng rậm vốn là nơi cực kỳ nguy hiểm, lại xuất hiện tinh khí Ất Mộc sinh cơ bừng bừng, thật sự có chút quái dị.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm bước chậm, lặng lẽ tiến vào trong rừng.

Bóng cây che khuất ánh mặt trời, phía dưới tối tăm như ban đêm.

Chướng khí tràn ngập, trong rừng toàn là màu xanh đậm, đặt mình vào bên trong trông giống như Quỷ vực.

Bước chân của Lục Khiêm nhẹ nhàng chậm chạp, cơ thể cao chín thước, đạp lên lá khô không hề phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Khi cách nơi có nhiều tinh khí Ất Mộc càng ngày càng gần, nội tâm của hắn cũng có chút chờ mong.

Rốt cuộc là đồ vật như thế nào, mới có được sinh cơ bừng bừng như vậy.

Cây ngàn năm? Hay là nước thạch nhũ một vạn năm?

"Ui da!"

Phía trước truyền đến một tiếng kêu kinh hãi.

Suýt chút nữa Lục Khiêm đã hoảng sợ, âm thanh này còn nhỏ hơn cả muỗi, nếu không phải lỗ tai của hắn đủ nhanh nhạy, thì có thể đã xem nhẹ cho qua rồi.

Tuần tra nửa ngày, rốt cuộc hắn cũng phát hiện ra manh mối trong đống cỏ khô ở phía trước.

Hắn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đẩy ra lá khô cỏ dại.

Phía dưới lá khô, vậy mà lại có tiểu đồng tử búi hai bím tóc, cao một tấc bằng cỡ ngón út, mặc yếm đỏ.

"Hu hu hu! Phụ thân mẫu thân!!"

Tiểu đồng tử có môi hồng răng trắng, dáng người rất béo, vẻ ngoài rất có cảm giác hài hước, bị rơi xuống nhánh cây nhỏ ép lại hai chân, đau đến nỗi thét lên.

Nghe tiếng vang trên đỉnh đầu, đứa bé nam nhìn lại, lập tức ngừng tiếng khóc.

Một đồng tử có mái tóc màu tím đen, to hơn mình gấp mười mấy lần, làn da có đường vân màu vàng sẫm, thấy thế nào cũng không giống như là người tốt.

Tiểu đồng tử sợ tới mức há mồm muốn khóc, người trên đỉnh đầu nở nụ cười, lộ ra răng nanh trắng tinh: "Đứa nhỏ đừng khóc, ta không phải là người tốt… À không, ta không phải là người xấu."

…

Tiểu đồng tử không dài đến một tấc trước mắt này, lại là Chi Nhân trong truyền thuyết.

Chi Nhân không có cơ thể bằng máu thịt, mà là tinh linh trời sinh.

Truyền thuyết nói rằng khi linh chi hấp thu Nhật Tinh Nguyệt Hoa đến mức độ nhất định, sẽ sinh ra linh chi, hóa thân thành Chi Nhân.

Chi Nhân hấp thu tinh hoa trời đất để hình thành, đứng hạng thứ năm mươi ba trong bảng Thất Thập Nhị Địa Sát Trân Thực, không cần luyện đan bào chế, cứ nuốt thẳng là được.

“Ha ha ha! Ngươi thật sự không phải là người tốt gì!”

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến một đợt tiếng cười ngạo mạn.

Ầm!

Mặt đất ầm ầm nổ tung, kiếm khí tràn ngập.

Màn trời trong suốt dâng lên, Lục Khiêm giống như ruồi bọ bị chén ngọc nửa trong suốt giam lại.

Xì!

Khí trắng lành lạnh rơi xuống, ánh sáng phân hoá.

Lấy tư thế sét đánh không kịp bịt tai giáng xuống trên người Lục Khiêm.

Trên Long Cơ giáp xuất hiện từng vết cắt tinh mịn.

“Thật là kiếm khí sắc bén!”

Đồng tử Lục Khiêm co rụt lại.

Hắn nhìn bốn phía xung quanh, thấy xung quanh đều bị một đại trận vây quanh.

Lại nhìn Chi Nhân ở dưới chân đã hoàn toàn biến mất, thì ra là trúng kế.

Thái Âm Kim Đồng không phát hiện được hơi thở của đối phương, chắc là đám người trốn trong tối này có thuật che đậy cơ thể.

"Ha ha, Huyền Dận sư ca, sư phụ nói không sai, ánh mắt của người tà đạo thiển cận, khi nhìn thấy ích lợi thì không để ý gì nữa."

Ở bên ngoài đại trận kiếm khí, một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, mặc trang phục đỏ như lửa, chuyển động đôi mắt đẹp, nhí nha nhí nhảnh bỗng nhiên xuất hiện.

Trên vai nàng là Chi Nhân đang nằm sấp vừa rồi.

"Bảo Nhi sư muội, đừng rống to kêu to, chững chạc một chút đi." Bóng người của nam tử thành thục chững chạc anh tuấn xuất hiện, trong ánh mắt nhìn về phía nữ tử có một tia cưng chiều.

Phía sau từ từ xuất hiện hai ba bóng người, mặc trang phục cùng kiểu, xem ra là người cùng môn phái.

"Huyền Dận sư huynh, người này bị nhốt trong đại trận Bắc Cực Huyền Quang, hơn nữa cộng thêm Huyền Thiên Kiếm Nang của sư huynh, cho dù thần tiên đến thì cũng lật được bầu trời, đừng hà khắc với Linh Nhi như vậy." Một nam tử hơi trẻ tuổi khác nói một chút.

Nhìn hoa văn trên trang phục của hai người cao hơn một bậc so với đệ tử xung quanh, chắc là đạo sĩ Dưỡng Thần kỳ.

Có lẽ tu vi cũng tầm Lục Khiêm, nhưng trận pháp lại thật sự sắc bén.

"Nhưng có gì phải sợ những vai ác có ánh mắt thiển cận này." Linh Nhi sư muội bĩu môi nói.

Đùng!

Khi đang nói, đại trận Bắc Cực Huyền Quang lại truyền đến một tiếng vang lớn.

Chỉ thấy Lục Khiêm đụng mạnh vào vách tường đại trận, bị bắn trở về, văng mạnh xuống mặt đất, trên người có thêm vô số vết máu.

“Ha ha, Huyền Dận sư huynh, ngươi xem tu sĩ Luyện thể này thật ngốc!” Linh Nhi cười nói.

“Yên lặng!” Huyền Dận nhăn mày lại, nhẹ giọng quát: “Thường ngày ta nói với các ngươi như thế nào? Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, khi đối thủ còn chưa chết, thì phải dồn hết tinh thần để đánh.”

Huyền Dận vừa giận lên, mọi người xung quanh đều im lặng.

“Ha ha, đồ lẳng lơ nhà ngươi, có phải đã làm với các sư huynh của ngươi rồi hay không, cho nên bọn họ mới đều vây quanh ngươi!” Trong vòng đại trận truyền đến tiếng cười của tu sĩ tà đạo.

Trời xanh không phụ người có lòng(1)

Linh Nhi được nuông chiều từ bé mà lớn lên nào đã từng chịu nỗi nhục nào như vậy, nàng ta trực tiếp ngây ngốc tại chỗ.

“To gan! Dám ô nhục Linh nhi sư muội.”

“Ta muốn xé nát miệng của ngươi!”

Sau đó mọi người giơ tay kết một pháp quyết, từng đạo bạch quang bắn lên không trung.

Ầm!

Đại trận bộc phát ra tiếng nổ vang, muôn vàn Bắc Cực Huyền Quang bao phủ xuống phía dưới.

Nhìn thấy kiếm quang bao phủ tu sĩ tà đạo ở trong đó, khóe miệng của Huyền Dận nhịn không được mà lộ ra vẻ tươi cười.

Dưới một kích này, người kia không thể nào có đạo lý may mắn sống sót.

Lần này thu hoạch được tương đối khá, không chỉ thu hoạch Sắc Thủy Kim điệp, đồng thời còn tế luyện thành công Chư Thiên Huyền Kim Kiếm Nang.

Sau đó chỉ cần chờ Thủy Nhãn mở ra, thì đến Minh Hà bí phủ tìm một đạo địa mạch Tiên Thiên Huyền Thủy Chân Cương kia.

Một khi luyện cương thành công, vậy mình cũng xem như là nhân tài số một mới xuất hiện trong U Đô Kiếm Lâu.

“Đừng! Linh nhi sư muội!” Khi đang nghĩ ngợi, Huyền Dận kinh hoảng hô to.

Chỉ thấy Linh nhi sư muội không chịu nổi sự sỉ nhục, cầm trường kiếm xanh biếc trong suốt trong tay, đằng đằng sát khí nhảy vào trong trận.

Khói thuốc súng tan đi, tại chỗ chỉ để lại tà tu mình đầy thương tích đang nằm trên mặt đất, hơi thở mỏng manh.

Tốc độ của Linh Nhi cực nhanh, nàng không phải là bình hoa.

Đương nhiên, tốc độ phản ứng của Huyền Dận càng nhanh hơn, lắc mình tiến vào trong đại trận, nắm lấy bả vai của Linh nhi, đang muốn kéo nàng ra bên ngoài.

Ong!

Lúc này, Lục Thần Thứ dài ba tấc lao thẳng tới trước mặt, một cỗ hàn ý âm lãnh lóe lên trong tâm trí hắn.

“Lục Thần Thứ!” Tâm thần của Huyền Dận chấn động mạnh, vội vàng thối lui.

Chờ đến khi mọi người lấy lại tinh thần, một người sắc mặt đỏ lên, tay phải cầm Lục Thần Thứ đặt ngang trên cổ Linh Nhi sư muội.

“Lục Thần Thứ, Dưỡng Thần sơ kỳ, ngươi là người của Vạn Thế Âm Mộ sao?”

Sắc mặt Huyền Dận âm trầm, gằn từng chữ một nói: “Ta khuyên ngươi nên thả Linh Nhi sư muội ra, nếu không cho dù phải đuổi tới chân trời góc biển, ta cũng thề chắc chắn sẽ bầm thây ngươi thành vạn đoạn.”

Thân phận của Linh Nhi không đơn giản, nàng là nữ nhi của chưởng môn U Đô Kiếm Lâu.

“Có thể thả, xóa bỏ đại trận trước đi.” Trên mặt Lục Khiêm có một tia lạnh lẽo, Lục Thần Thứ nhẹ nhàng dùng sức, trên cổ Linh Nhi xuất hiện một vết máu.

“Dựa theo ta nói mà làm, từ giờ trở đi, mỗi khi nói một câu vô nghĩa, Lục Thần của ta sẽ đâm xuống một phân, nhanh!”

“Ngươi…” Huyền Dận còn chưa nói xong, chỉ thấy tay Lục Khiêm giật giật.

Linh Nhi đau đến mức bật khóc, sư huynh đệ xung quanh đều giận mà không dám nói gì.

“Được! Hy vọng ngươi giữ lời hứa thả sư muội.” Huyền Dận mạnh mẽ cắn răng một cái, đại trận chậm rãi biến mất.

Dù sao thân thể của người này đã bị thương, không chạy được xa lắm.

Hơn nữa, một Dưỡng Thần sơ kỳ làm sao địch lại tu sĩ Dưỡng Thần trung kỳ Ngưng Sát được.

“Đúng rồi, buông vũ khí trong tay các ngươi ra.” Lục Khiêm cười nói.

“Đừng được một tấc lại muốn tiến một thước!” Đệ tử ở phía sau không nhịn được nói.

“Sư ca, đừng lo cho ta, giết tên tiểu nhân đê tiện này trước đi.” Hiện tại Linh Nhi cực kỳ hối hận, mình không nên liên lụy đến sư huynh.

“Sư phụ ngươi không nói cho ngươi biết? Người tà đạo rất đê tiện sao?” Lục Khiêm nhẹ giọng nói.

Choang choang choang…

Kiếm khí, đao khí rơi xuống loạn xạ trên mặt đất.

Đồng thời, mọi người còn nhường ra một con đường.

“Bây giờ vừa lòng ngươi rồi chứ.” Huyền Dận không cảm xúc nói, trong lòng hừng hực sát khí, chờ đến khi bắt được người này, nhất định phải hung hăng tra tấn một phen.

“Đương nhiên, tiếp cho tốt nè!”

Vèo vèo!

Lục Khiêm ném Linh Nhi vào sâu trong rừng rậm, đến ngay trung tâm của chướng khí màu lục đậm.

Hiện tại chân khí của Linh Nhi đã bị phong bế, một khi rơi vào trong đó nhất định sẽ thân tử đạo tiêu.

Lục Khiêm cũng không đi, mà là chậm rãi ung dung bay về phía thân thể của mình.

Hắn tự cho mọi người một lựa chọn, hoặc là giết chết hắn ngay bây giờ, Linh Nhi cũng chết, hoặc là cứu Linh Nhi trước.

“Linh nhi!” Huyền Dận kinh hãi kêu lên, tính cả sư đệ ở phía sau tiến đến cứu viện.

Bên kia, người còn lại cũng phản ứng nhanh, pháp khí bay lên, muốn vây quanh Lục Khiêm.

Xì!

Tình huống thay đổi đổi bất ngờ.

Khí đen lan tràn, không trung lập tức ảm đạm xuống.

Từng đợt gió lạnh, sương mù quỷ mênh mông.

Trong sương mù mông lung, mơ hồ hiện ra bóng người.

“Đây là cái gì?” Mọi người hoảng sợ nói.

Chỉ thấy trong sương mù có hơn hai trăm người giấy hồn binh làn da ửng đỏ, bên má màu đỏ hồng, trên mặt là nụ cười quỷ dị đi ra.

“A!!!”

Tại Luyện Hình phiên trong Quỷ vực truyền đến từng đợt kêu thảm thiết.

“Không! Ta muốn giết ngươi!”

Bên kia, Huyền Dận và sư đệ ôm lấy Linh Nhi, quay đầu lại thấy một màn này, hai mắt lập tức trở nên đỏ hồng, khóe mắt rưng rưng.

Tà tu này lại vô sỉ ác độc như vậy.

Bọn họ là sư đệ đồng môn sớm chiều ở chung, tình cảm cực kỳ sâu đậm.

Hôm nay tất cả đều chết tại đây, khiến hắn ta có mặt mũi gì mà trở về gặp sư phụ!

“Chăm sóc tốt bản thân trước đi!” Lục Khiêm lạnh lùng cười nói.

Trời xanh không phụ người có lòng(2)

Trên người Linh Nhi sáng lên năm tia ánh sáng xanh, không biết từ khi nào trên người nàng đã ẩn giấu năm đạo Âm Phù kiếm.

Hơn nữa, ở phần cổ có một thanh ma nhận tái nhợt bay ra.

“Không ổn!” Quan tâm sẽ bị loạn, lúc này Huyền Dận mới phản ứng lại.

Ầm!

Năm đạo Thất Sát Âm Phù kiếm nổ tung.

Âm hỏa đầy trời và huyết quang ô uế bao quanh lấy hai người.

Khói thuốc súng tan đi, một sợi Âm thần âm thầm lặng lẽ bay ra.

Phập!

Lục Thần Thứ phát ra một tiếng ong đâm xuyên qua.

Âm thần hồn phi phách tán.

“Thật là một đám người ngây thơ.” Lục Khiêm hơi mỉm cười.

Đám chính đạo kia cực kỳ đoàn kết, thủ đoạn rất nhiều, mạnh đến nỗi Lục Khiêm cũng trúng chiêu.

Nhưng cũng có một nhược điểm trí mạng, đó chính là quá ngây thơ, trọng tình cảm.

Bị người khác dùng đồng môn uy hiếp, lập tức trận cước đại loạn.

Nếu là Lục Khiêm, ai cũng không thể uy hiếp đến hắn, nếu không cứu được, vậy thì giết hết cả đám.

"Một đường thiên cơ, thời khắc sinh tử. Chỉ quan tâm là ai cướp được sinh cơ mà thôi." Trong lòng Lục Khiêm có chút lĩnh ngộ.

Nếu chiến đấu một đối một, khi đối mặt với cường giả Ngưng Sát như Huyền Dận, chỉ sợ bản thân không chiếm được lợi thế.

Nhưng đây là trận chiến sinh tử, người này lại do dự vô số lần, mềm lòng, đẩy sinh cơ đến chỗ Lục Khiêm.

Không phải Lục Khiêm may mắn, mà là người này thua không oan.

Khi đến gần thi thể của Huyền Dận, tại chỗ ngoại trừ xác chết, còn có một cái túi chỉ vàng lung linh rực rỡ.

Mới vừa cầm lấy túi, kim khí sắc nhọn đã ập vào trước mặt, đâm vào giữa mày sinh đau.

Hắn dùng thần niệm cảm ứng, bên trong là không gian thật lớn giống như phòng ở.

Còn có kim khí sắc nhọn đủ mọi màu sắc, có lẽ do không ai điều khiển, nên kim khí lơ lửng ở trên không giống như đám mây.

Ở phía dưới ngoại trừ dược liệu khoáng thạch ra, còn có vài thi thể, xem ra cũng không phải lần đầu làm việc này.

Kế tiếp chính là sờ thi thể.

Hắn tìm thấy sách ngọc trong một cái hộp, trên đó viết Chư Thiên Huyền Kim Luyện Bảo quyết, giảng giải cách hấp thu

Chư Thiên Ngũ Kim Khí để tinh luyện Kiếm Nang.

Đồng thời, hắn còn mò được một quyển giấy dầu được giấu cẩn trọng ở nơi kín đáo trên xác chết và bên cạnh xác chết có một cái hộp.

Nhìn thấy ký tự rậm rạp trên đó và quả cầu nhỏ màu vàng trong cái hộp ở bên cạnh, Lục Khiêm nhướng mày, không nhịn được cười to ra tiếng: "Ha ha, đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công."

Quả cầu nhỏ màu vàng trong hộp chắc là Sắc Thủy Ngọc điệp, trên giấy dầu viết một hàng chữ to: "Âm Sát Luyện Độ An Linh Thu Khí Quyết".

Phía dưới là bản đồ và một hàng chữ được viết ra với giọng điệu tự thuật.

Thuật lại cả đời tu hành của người này, khi đi vào Dưỡng Thần lại không tìm thấy công pháp sát khí.

Khi rất vất vả có được thì cơ thể lại bị thương nặng, cách hồn ly phách tán không xa, bất đắc dĩ chỉ có thể để lại truyền thừa.

Xem chữ viết hẳn là đã qua trăm năm.

Người trước mắt này chắc là có được bản đồ, muốn đi tầm bảo, trên đường bị Huyền Dận giết chết.

Cái này chỉ là phương pháp thu sát, không đáng một đồng đối với Huyền Dận.

Nhưng đối với người không có công pháp kế tiếp như Lục Khiêm, thì thật sự là hạn hán đã lâu gặp mưa rào.

Vèo vèo!

Lá cây ở một bên giật mình.

“Muốn chạy?” Ánh mắt của Lục Khiêm trở nên sắc bén, nhanh chóng lấy ra một hộp ngọc.

Bùm!

Hộp ngọc được thu lại, trong đó có đồng tử Chi Nhân nằm gào khóc.

Vật ấy chính là đại bổ, tẩm bổ thân thể, bù đắp vào thần hồn.

Trừ cái này ra, còn có một ít dược liệu hỗn tạp.

Đây thật sự cũng không tính là vật quý trọng gì, miễn cưỡng có thể mua được một ít đồ có giá trị thấp.

Thứ trân quý nhất không gì sánh được là Huyền Kim Kiếm Nang và Sắc Thủy Kim điệp.

Huyền Kim Kiếm Nang cô đọng một hơi Khí Huyền Kim, có sức mạnh không gì ngăn cản được, khi đối địch chỉ cần phun ra một hơi, thì Thần ý, pháp khí, thân thể đều tan thành mây khói.

Càng quan trọng hơn đó là, chỉ cần vật ấy liên tục hấp thu các loại kim khí, đánh cấm chế lên, vậy sức mạnh sẽ càng dũng mãnh.

Ngoại trừ giết địch, còn có thể chứa đồ vật, vật chết vật sống đều được.

“Chẳng qua là số tầng tế luyện của kiện pháp khí này vẫn chưa đủ.” Lục Khiêm nhíu mày suy tư.

Có tất cả mười sáu tầng hoa văn trắng nhạt Thần ý cảm ứng bên trong pháp khí, mỗi tầng xếp chồng lên tầng trước để hình thành một tấm chắn kiên cố vững chắc bên trong pháp khí.

Pháp khí có mười sáu tầng cấm chế, Nhị trọng thiên, cũng không tính là quá mạnh mẽ.

Cấp bậc của pháp khí dựa vào số lượng Địa Sát, có tổng cộng bảy mươi hai tầng từ thấp đến cao, mỗi chín tầng là một trọng thiên, lên nữa thì sức mạnh sẽ tăng gấp đôi.

Huyền Sương Âm Sát(1)

Sau khi đầy bảy mươi hai tầng, bảy mươi hai tầng cấm chế hợp nhất, hình thành một đạo cấm chế Thiên Cương.

Pháp khí có cấm chế Thiên Cương được gọi là Linh khí, sức mạnh thấp nhất đều là cỡ Đạo Cơ.

Cũng tính mỗi chín tầng là một trọng thiên, đến ba mươi sáu tầng là đầy.

Phương pháp tinh luyện Chư Thiên Huyền Kim Kiếm Nang này là dựa theo Chư Thiên Huyền Kim Thu Bảo Quyết.

Lục Khiêm lại mở ra một tấm giấy dầu không biết dùng chất liệu gì để làm thành kia, con đường trên đó là hòn đảo này.

Xem ra thi thể ở giữa kiếm nang kia là bị giết ở gần đây.

Chỉ là hắn không may mắn còn có át chủ bài giống như Lục Khiêm.

“Hả? Trong rừng rậm sao?” Trong lòng Lục Khiêm vừa nhúc nhích.

Chẳng lẽ trong chướng khí màu lục đậm có địa mạch sát khí.

Nhưng ngẫm lại cũng cảm thấy không tầm thường, chướng khí nồng đậm quá mức, không giống như rừng cây sơn dã bình thường.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm nín thở ngưng thần, ăn một viên đan dược vào.

Vút vút!

Bóng người chợt lóe, tiến vào giữa chướng khí.

Chướng khí từ bốn phương tám hướng chậm rãi ăn mòn đến đây.

Bên ngoài thân thể của Lục Khiêm có Chân Thủy bao quanh, chậm rãi chống đỡ sát khí ăn mòn.

Bỗng nhiên, phía trước rộng mở thông suốt, chướng khí biến mất không còn gì.

Một vùng nước lạnh đập vào mắt.

Hồ nước xanh biếc, phản chiếu ánh trăng khuyết trên bầu trời.

Phía trên hồ nước là sương khói màu xanh biếc bay lơ lửng.

Một con chim bay xuyên qua trên sương khói.

Răng rắc!

Trong nháy mắt con chim bay bị đông lạnh thành tượng băng màu xanh.

Mảnh vụn rơi vào trong trước.

"Huyền Sương Âm Sát…" Lục Khiêm lẩm bẩm tự nói.

Sát khí là do địa khí đặc biệt tụ lại, tính chất địa khí khác nhau sẽ sinh ra địa khí khác nhau.

Sát khí trên đời này cộng lại có hàng ngàn hàng vạn loại, có rất nhiều do trời sinh, có cái là do sau này con người tạo ra.

Địa Sát Âm Mạch phẩm chất tốt tổng cộng có bảy mươi hai loại.

Huyền Sương Âm Sát là sát khí do địa mạch nuôi dưỡng, cũng coi như là có phẩm giai.

Cách xếp hạng của sát khí cũng không có tính tuyệt đối, bình thường đều phải sử dụng phối hợp với công pháp.

Bình thường Huyền Sương Âm Sát sẽ phối hợp với công pháp thuộc tính âm hoặc thuộc tính thủy.

Lục Khiêm tu luyện Âm Quỳ Chân Thủy, cũng có thể phối hợp với Huyền Sương Âm Sát âm hàn này.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm chậm rãi đi về phía trước.

Xì xì!

Làn khói chuyển động nhẹ!

Một luồng sương khói toàn thân màu lục đậm giống như rắn dài ập vào trước mặt.

Trong nháy mắt Lục Khiêm cảm giác toàn thân lạnh băng, sát khí đập vào mặt.

Luồng ý lạnh này khiến thần hồn của hắn giống như sắp đông cứng.

Xoạt!

Huyền Sương Âm Sát(2)

Trong tay Lục Khiêm dâng lên một ngọn hỏa diễm màu trắng thuần.

Hỏa diễm và Huyền Sương Âm Sát chạm vào nhau, lần này thậm chí ngay cả ngọn lửa cũng bị đông cứng.

"Thật là sát khí mạnh mẽ!" Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Nếu hấp thu luồng sát khí này vào trong cơ thể, chỉ sợ tu vi còn tăng nhiều hơn mười lần.

Bỏ ra một chút thời gian, cuối cùng đã đánh tan sương khói.

Cũng không phải là sát khi đã sinh ra Linh trí, mà là do phản ứng công kích đối với bên ngoài.

"Chi bằng bây giờ thử trải nghiệm Ngưng Sát tụ khí luôn?" Lục Khiêm nghĩ thầm.

Ngưng Sát cực kỳ nguy hiểm, bình thường trong tình huống Âm thần không được bảo vệ, thì ngay cả thiên nhiên gió nhẹ mưa phùn cũng không địch lại.

Càng đừng nói là sát khí sinh ra từ địa mạch.

Đại đa số người khi Ngưng Sát, đều là kết hợp với đan dược hoặc đồ vật khác để bảo vệ thần hồn.

Chậm rãi mài từng chút từng chút, mới có thể Ngưng Sát thành công.

Cũng không biết tốn bao nhiêu thời gian cho quá trình này, có một số người Ngưng Sát một đêm, có một số người thậm chí tốn cả trăm năm, hao hết tuổi thọ.

Tốt hơn một chút là mười mấy năm, bình thường đều là trong hai mươi ba mươi năm.

Hơn nữa chỉ hơi sơ xuất nói không chừng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Trong lúc đó còn chưa tính thời gian đi tìm Cương Sát từ các nơi trên thế giới.

Tuổi thọ của Dưỡng Thần kỳ chỉ có ba trăm năm, một khi tiêu hao quá nhiều ở phía trước, vậy thì Cửu Thiên Luyện Cương ở phía sau thật sự là mơ mộng hão huyền.

Có một số người không muốn thế nên đã trầm mê trong hưởng lạc.

"Nhưng ta có chiếc gương vàng, nếu như dùng công phu Thủy Ma, thì vẫn rất dễ dàng." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Sau đó hắn ngồi xếp bằng, đọc pháp quyết trong lòng.

Âm thần bay ra, một luồng ý lạnh sắc bén đánh úp lại.

Âm thần lập tức đau nhức giống như bị lăng trì, ngay sau đó hóa thành một đạo ánh sáng hoàn toàn đi vào trong thể nội.

Lục Khiêm mở to mắt, thầm nghĩ: " Âm Qùy Chân Thủy phá vỡ dễ dàng như vậy, quả nhiên Ngưng Sát hoàn toàn không phải chuyện dễ."

Ngưng Sát không hề đơn giản như trong tưởng tượng của hắn, nếu không cũng không có Dưỡng Thần sơ kỳ đầy đường.

Chỉ là nhập môn đã khó như vậy, càng đừng nói đến sau này.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm lấy hộp ngọc ra rồi mở, bên trong có một người tí hon cao một tấc đang nằm.

"Ngươi làm cái gì? Đừng ăn ta! A!"

Lục Khiêm trực tiếp cầm nó, nuốt phát một hết sạch.

Ầm ầm! Ồ, còn nổ mạnh.

Một cỗ nhiệt lực chảy ra khắp người hắn.

Quả nhiên dược lực trên cơ thể Chi Nhân không tầm thường, không hổ là vật trong bảng Địa Sát.

Âm thần lại thoát xác lần nữa, lúc này đã cách gần với sát khí hơn một ít, nhưng vẫn bị buộc quay về cơ thể.

Lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư… Sau nhiều lần thử, cuối cùng cũng bắt giữ được một tia sát khí.

Sau đó dùng Chân Thủy tiêu diệt tính cứng rắn, biến hóa thành để cho bản thân sử dụng được, bám vào bên ngoài Âm thần.

Vạn sự khởi đầu nan, quá trình này tốn đến ba ngày, ngốn sạch năng lượng của Chi Nhân.

Ầm!

Trong não hải nổ vang một tiếng, trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Dường như cơ thể của Giao long ngưng tụ lại một ít.

Lúc này, đột nhiên Giao Long nhảy lên phía bùa chú đỏ thẫm lơ lửng trên bầu trời.

Nó nuốt một ngụm.

Sau đó cơ thể chấn động rồi lại phun ra.

“Nếu ta hấp thu càng nhiều sát khí hơn, là ngươi có thể ăn luôn cái này sao?” Lục Khiêm hỏi.

Giao Long gật đầu.

Cái này là phù văn khế ước với Lăng Ba Các, bây giờ còn năm năm nữa mới đến kỳ hạn.

Nếu ăn hết trước thì càng tốt, như vậy sẽ không chịu hạn chế nữa.

Trong hiện thực, Lục Khiêm tỉnh lại.

Âm Sát Luyện Độ An Linh Thu Khí Quyết(1/1000)

Khắc độ không tính là quá nhiều, nhưng thật sự rất phí công sức.

Hiện tại chỉ có sát khí cỡ một sợi tóc, một chút hiệu quả cũng không có.

Sau khi lắp đầy toàn bộ khắc độ, thì mới có thể xem như chân chính tiến vào cảnh giới Ngưng Sát.

Điều đáng mừng đó là, trong lúc Ngưng Sát, tiến độ Luyện thể cũng tăng lên một ít.

Như vậy, thật ra lại có thể cùng tiến bộ mà không cần phải cố hết sức tu luyện hai cái cùng lúc như vậy.

Nhưng nếu đã có Dưỡng Thần pháp, vậy vẫn nên xem Dưỡng Thần là chính, Luyện thể là phụ.

Sau khi làm xong việc, Lục Khiêm đứng dậy.

Còn một khoảng thời gian nữa Thủy Nhãn mới mở ra.

Hắn rất muốn vẫn ở đây Ngưng Sát cho xong, chỉ đáng tiếc thời gian không cho phép.

Không nói đến mình phải làm sao để đi ra khỏi vùng biển này. Chỉ là khế ước trong đầu thôi đã hạn chế mình, bắt buộc mình phải chạy về.

Nhưng nếu đi ra ngoài, thì làm sao Ngưng Sát đây.

“Nếu Huyền Kim Kiếm Nang có thể cất chứa vạn vật, vậy có phải ngay cả sát khí cũng có thể hấp thu được hay không?”

Nghĩ đến đây, tay Lục Khiêm kết Luyện Bảo Quyết, túi chỉ vàng bay ra.

Miệng túi mở rất rộng, một lực hấp thu đánh úp lại.

Khói nhẹ sát khí lơ lửng phía trên hồ nước lạnh lập tức bị hút vào Kiếm Nang.

Kiếm Nang to như vậy bị chia thành ba không gian, một cái chứa kim khí, một cái khác chứa tạp vật, một cái cuối cùng chứa sát khí.

Trở về(1)

Thêm mấy sát khí này chắc là sẽ khiến mình hoàn thành bước đầu Ngưng Sát.

Còn giai đoạn sau chỉ có thể chờ đến khi Thủy Nhãn mở ra rồi tính.

Căn cứ vào quy luật cũ, sau đại hội sứ giả hai ba năm mới là ngày Thủy Nhãn mở ra.

Lục Khiêm cầm Kiếm Nang, há miệng ra, Kiếm Nang hóa thành ánh sáng đi hết vào trong miệng.

Ngoại trừ việc luyện hóa pháp bảo, Luyện Bảo Quyết còn có cả Tế Bảo Quyết và Thu Bảo Quyết.

Lúc cần thiết thì thu vào miệng, tránh để người khác phát hiện.

"Hy vọng đừng nổ." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Sau đó hắn thu dọn chiến trường, bóng người chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Bên kia, trên chiếc chiến thuyền của Lăng Ba Lâu, tốp năm tốp ba tu sĩ rơi xuống boong tàu, nhân số đã giảm hai ba phần so với lúc trước.

Thế lực ở bờ cát bên kia cũng là như thế, phần lớn đều có thiệt hại.

Lộc Đài đạo nhân chật vật bay tới, Điểu Vũ Pháp Y trên người đã hao tổn mấy phần.

Đồng bạn bên cạnh chỉ còn một mình Dương Hưng.

Lâu chủ của Lăng Ba Lâu đứng sừng sững ở phía trên cột buồm.

Mặt mày hớn hở, dường như có thu hoạch lớn.

Mỗi một lần sứ giả đại hội, thật ra cũng là thời cơ để các phái giải quyết ân oán, đồng thời cũng là lúc các đại cao thủ giết người cướp bảo vật.

Lúc này, một bóng người cao chín thước, rơi xuống trên boong tàu.

Lộc Đài đạo nhân nhìn thấy người này, lập tức mở to hai mắt, nói: "Ngư Long, ngươi thế mà còn chưa chết."

Ầm!

Vừa dứt lời, ông ta nhanh chóng bay đến bên người Lục Khiêm, ánh sáng đỏ trong mắt bắn ra bốn phía, tinh khí Mão Nhật trở nên kích động, sắp phun trào ra ngoài.

"Dám lâm trận bỏ chạy, thật to gan."

Lộc Đài đạo nhân thật sự động sát khí.

Vừa liếc cái, lại nhìn thấy Lục Khiêm bình yên vô sự, bảo sao trong lòng ông ta không tức giận chứ.

Trong lòng Lục Khiêm rùng mình, chuẩn bị ra tay.

Đối với tu sĩ Huyết Hóa Quanh Thân, huyết mạch càng thuần khiết thì càng mạnh, bề ngoài càng giống với yêu thú.

Không có phân chia trung kỳ hậu kỳ giống như đạo sĩ Dưỡng Thần.

Nhìn từ bề ngoài, chắc tu vi của Lộc Đài đạo nhân cũng tương đương với Dưỡng Thần trung kỳ.

Khí thế của hai người tăng lên liên tục, lúc này lâu chủ Lăng Ba Lâu đã chú ý tới tình huống ở phía dưới.

Ông ta lập tức bay xuống dưới, một khuôn mặt quái dị mọc vảy cá tập trung nhìn chằm chằm vào hai người.

"Sao lại thế này?" Sắc mặt Phục Ba trầm như nước.

"Đại nhân, người này lâm trận bỏ chạy, không giết người này, không đủ để phục chúng." Lộc Đài đạo nhân khom người nói.

"Đại nhân hiểu lầm, tại hạ không phải là lâm trận bỏ chạy, mà là bị chính phái đuổi giết."

Lục Khiêm không chút hoang mang, lấy ra năm sáu cái túi Hồ Thiên, xôn xao rớt ra một đống lớn sự vật.

Kiếm khí, đao khí và một ít dược liệu thượng vàng hạ cám.

Phục Ba nhìn vào cũng sáng mắt, khen ngợi nói: "Không tệ, thật sự là hơi thở của chính đạo. Lần này ngươi nên tin đi."

Câu cuối cùng là nói cho Lộc Đài.

Sắc mặt của Lộc Đài hơi giãn ra, ngay sau đó mở miệng nói: "Dựa theo lệ thường, ta muốn chia ba thành."

Dứt lời, ông ta khẽ vỗ cánh, sự vật vụn vặt linh tinh trên mặt đất bị cuốn vào trong tay áo.

Gã lấy khoảng chừng bốn, năm thành, nếu không phải thấy Phục Ba có mặt tại đây, chắc còn vơ vét ác hơn nữa.

Sắc mặt của Lục Khiêm vẫn bình thường, mấy thứ đó đều do hắn cố ý lấy ra, dù sao cũng không cần dùng đến.

Chỉ là hắn không ngờ người này lại tham lam như thế.

Lộc Đài đi rồi, Phục Ba nhìn về phía Lục Khiêm, nói: "Nếu ngươi đã thành công còn sống quay về, vậy lão phu chính thức phê chuẩn cho ngươi tiến vào hạch tâm Lăng Ba Lâu và gieo xuống Huyết Chú, về sau ngươi chính là quản sự luyện đan mới.

Đương nhiên cũng sẽ không để ngươi chịu thiệt, sau khi trở thành hạch tâm, ngươi sẽ nhìn thấy linh viên bảo địa chân chính của Lăng Ba Lâu chúng ta."

Dù sao Lăng Ba Lâu cũng là thế lực lớn có được cao thủ Đạo Cơ.

Sao đó chỉ có được mấy chục chiếc thuyền, mấy tòa nhà thôi cơ chứ.

Động thiên phúc địa hẳn cũng phải âm thầm có.

"Đa tạ lâu chủ!" Mặt ngoài Lục Khiêm giả bộ lộ ra vẻ phấn khởi vui mừng: "Chẳng qua là…"

"Hả? Ngươi không muốn?" Giọng nói của Phục Ba nhẹ nhàng, trên mặt là ý cười.

Nhưng Lục Khiêm biết, nếu như mình từ chối, vậy e rằng thật sự không thể ra khỏi nơi này.

"Không phải, có thể thư thả cho ta một thời gian không, nghe nói gieo Huyết Chú xuống sẽ ảnh hưởng đến tâm thần, lần này đi ra ngoài có được chút cảm ngộ, tại hạ muốn bế quan cảm ngộ hai tháng."

Hạn chế của Huyết Chú còn mạnh hơn cả khế ước.

Giao Long hấp thu sát khí trong hai tháng cũng sẽ mạnh hơn một ít, đến lúc đó gieo Huyết Chú xuống chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Khi đó nếu vẫn không có tác dụng, thì ít nhất cũng có thể loại bỏ khế ước.

Không còn khế ước hạn chế, cùng lắm thì chạy chứ sao.

"Được, ta cho ngươi hai tháng, nhưng không thể lơ là nhiệm vụ luyện đan."

Vừa dứt lời, Phục Ba đã hoàn toàn biến mất.

Thần sắc của Lục Khiêm cũng bình tĩnh trở lại.

Trở về(2)

Thủy Nhãn, Ngưng Sát, Luyện thể, khế ước và còn tên gia hỏa Lộc Đài đạo nhân này nữa.

Vẫn còn rất nhiều chuyện phải chuẩn bị trong hai tháng.

Ngưng Sát cực kỳ tiêu hao công sức, mặc dù đã có chiếc gương vàng định lượng và cố định tiến độ, nhưng vẫn cần tiêu hao thời gian.

Nhưng cũng không sao, cứ giải quyết xong chuyện khế ước rồi nói tiếp.

May mắn ở đại hội sứ giả lần này vẫn còn tốt, cộng thêm đồ vật thượng vàng hạ cám, thì ít nhất cũng đổi được năm sáu ngàn pháp tiền.

Khó trách lại có nhiều tu sĩ chạy theo như vịt vậy, cảm giác giết người đoạt bảo trong hỗn loạn, lại không cần lo lắng trả thù thật sự rất vui sướng.

Lần này ngược lại không thấy người của Thông U quan.

Trong Tàng Long động phủ.

Cửa lớn của động phủ mở ra.

Kẽo kẹt!

Một thiếu nữ mặc váy màu vàng hơi đỏ nhô đầu ra ở đó.

Lục Khiêm cười nói: "Trong khoảng thời gian này có người quấy rầy hay không?"

"Không có." Trong tay Mạc Sầu cầm một chuôi kiếm, vừa rồi còn tưởng rằng người ngoài đã vào tới: "Mấy ngày này nô tỳ đã học xong Hóa Xà pháp và Âm Phù kiếm."

“Cũng không tệ lắm, ngày mai ngươi đi đến chỗ người môi giới Kỳ Hóa, gọi Đào Chu tiên sinh tới đây.”

Ban đêm.

Đạo sĩ hắc y ngồi trên bồ đoàn.

Hơi thở lạnh băng quanh quẩn quanh thân hắn, sương đen mông lung.

Khắp tĩnh thất này là một mảnh đóng băng lạnh lẽo.

Phía bên kia băng hàn, là ánh lửa nóng bỏng.

Vài người giấy trông coi độ lửa của lò luyện đan ở trước mặt, thỉnh thoảng sẽ để vào một chút vật liệu.

Khí huyết khí xộc thẳng vào mặt.

Đây là Huyết Tinh Yêu đan còn thừa khi giao hàng của Lăng Ba Lâu, cũng có thể dùng để luyện thể.

Không biết qua bao lâu, Lục Khiêm mở to hai mắt, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh, Âm Quỳ Chân Thủy quanh quẩn quanh thân mơ hồ có chứa một tia hàn ý.

“Luyện chế sợi thứ hai thành công.”

Tiến độ của hắn coi như cũng nhanh, người khác hút có thể sẽ ngã xuống, nhưng tự mình hút thì không.

Tu luyện chỗ nào chính là chỗ đó, cho dù là vô dụng trong nhiều năm, cũng sẽ không thoái hóa.

Khi vận công xong, lúc này đan dược cũng luyện thành.

Huyết Tinh Yêu đan có ích đối với Luyện Thể, lúc Ngưng Sát ăn vào một viên, ngược lại cũng không chậm trễ chuyện gì cả.

Thủy Hỏa Duyên Hống Luyện Đan thuật (Tiểu thành: 533/800)

“Còn hơn hai trăm điểm nữa là đạt đại thành, đến lúc đó có thể chuẩn bị luyện chế Nhân Phẩm Nhị Khiếu Kim đan rồi.”

Lục Khiêm nghĩ thầm, Địa Sát Dị Thú Tam Thủ Thủy Xà và yêu đan của Xích Nhu hắn lấy được từ trên người Ngưu Tinh cũng có đất dụng võ.

Khiếu huyệt càng nhiều, dược lực sẽ tăng gấp bội.

Tam Khiếu Linh Phẩm Kim đan thì càng tốt, chỉ là thời gian không đợi người.

Cộc cộc cộc!

Trên cửa tĩnh thất truyền đến tiếng gõ vang.

“Lão gia, Đào Chu tiên sinh tới rồi.” Ngoài cửa vang lên âm thanh thận trọng của Mạc Sầu.

Bình thường thoáng nhìn lão gia tương đối hiền hoà, thật ra kiêng kị nhất là bị người khác quấy rầy.

“Tốt!”

Mạc Sầu tiến lên phủ thêm áo khoác lông cáo, đai lưng và cổ áo điểm xuyết bạch ngọc, khí chất của Lục Khiêm lập tức biến thành một công tử nhà giàu ung dung sang trọng.

Tại sảnh lớn.

Một lão đạo râu tóc bạc trắng, ánh mắt có chút khôn khéo đang ngồi trên ghế, trà nóng cuồn cuộn, không có tâm tư đánh giá, dường như đang chờ đợi cái gì.

Nhìn thấy Lục Khiêm lại đây, Đào Chu tiên sinh lập tức tỉnh táo tinh thần, cười tiến lên: “Đã lâu không gặp, Ngư Long đạo trưởng!”

Hiện tại Đào Chu tiên sinh cực kỳ khách sáo với Lục Khiêm.

Không ngờ một đạo sĩ Luyện Khí nho nhỏ, không chỉ có thành tựu Dưỡng Thần, đồng thời còn đáp lên con thuyền lớn Lăng Ba Lâu này nữa.

Ngày đó mình quyết định kết giao với người này, thật đúng là một khoản đầu tư cực lớn.

Nếu tùy tiện đếm lọt một chút người trong Lăng Ba Lâu trên bàn tay, thì môi giới Kỳ Hóa của ông ta xem như lỗ nặng rồi.

Vì sao chưởng quầy môi giới Âm Vật ở sát vách lại quản lý mấy trăm thuộc hạ, còn không phải là do đáp lên đường dây Thiên Hà hội này sao.

Hai người khách sáo một hồi.

Nghĩ đến đây, Đào Chu tiên sinh nói: "Đạo trưởng, đồ vật ngươi muốn đã đặt ở ngoài viện rồi."

Ngay sau đó hai người đi ra ngoài, trong vườn có hai chiếc xe ngựa đậu sẵn.

Mặt đất bị bánh xe ép ra dấu vết thật sâu, bởi vậy có thể thấy được đồ vật trên xe ngựa nặng bao nhiêu.

"Ta đã đưa toàn bộ đồ vật ngươi muốn đến đây. Vàng bạc đồng sắt thiết chì, còn có Xích Hỏa đồng tương đối hiếm thấy, dược kim, Âm Mạch Thanh đồng… Tổng cộng tám trăm Pháp tiền, là người quen nên tính ngươi bảy trăm thôi."

Trên thương trường chỉ nói chuyện làm ăn, dù sao Đào Chu tiên sinh cũng làm buôn bán, cho dù hai người có quan hệ tốt hơn nữa, thì cũng không đến mức biếu tặng miễn phí.

"Được!" Lục Khiêm lấy một túi Pháp tiền ra từ túi Hồ Thiên.

Địa Quật(1)

Bình thường không thể tùy tiện sử dụng Kiếm Nang trước mặt người khác được, dù sao nó cũng chứa đồ vật quá quý giá.

"Đúng rồi, gần đây có chợ bán nhiều đồ vật hơn hay không?" Lục Khiêm hỏi.

Đồ vật ở Lăng Ba Lâu rất nhiều, nhưng giá cả lại mắc, có một số thứ phải cần quyền hạn.

Hơn nữa trên người Lục Khiêm còn có rất nhiều đồ vật không thể để lộ ra ngoài sáng muốn bán ra.

Đồ vật lấy được từ đại hội sứ giả lần này không tiện lấy ra bán.

"Lớn hơn nữa? Ý của ngươi là càng kín đáo hơn sao?"

Đào Chu tiên sinh thử đoán ý nghĩ của Lục Khiêm.

Nhưng cũng không hỏi sâu, người nơi này ai mà không có bí mật không thể lộ ra.

"Tại Hắc Thủy thành có rất nhiều chỗ tối đều có chợ Quỷ tư nhân, chỉ là quy mô quá nhỏ, còn chợ Quỷ Địa Quật ở ngoài thành lại rất lớn."

Đảo Vạn Tượng tổng cộng có tám thành, mỗi thành đều có thế lực Đường Khẩu nắm giữ, ngoài đảo cũng sẽ phân chia các địa bàn.

Thương hội bán đồ vật đều có tính địa vực, tuy là nhiều, nhưng không được đầy đủ.

Đầy đủ nhất không gì bằng chợ Quỷ Địa Quật ở ngoài thành.

Nhìn từ cái tên chợ Quỷ này thì cũng biết đây là nơi không thể bước ra ánh sáng, khác với các nơi còn lại.

Địa Quật càng hỗn loạn cũng càng phức tạp hơn, đồ vật từ nam đến bắc cần cái gì là có bán cái đó.

Sở dĩ phải nằm ở trong Địa Quật bí ẩn như vậy, là vì đại đa số sự vật không thể đưa ra ánh sáng.

Hoặc là tang vật do giết cao thủ của thế lực lớn khác cướp được, hoặc là do trộm được.

Cho nên nơi đây có tài vật hội tụ từ bốn phương tám hướng.

Sau khi giao dịch xong hàng hóa, Đào Chu tiên sinh từ biệt rời đi.

Trở lại trong khí phòng, đứng ở trước hỏa lô.

Trình tự Luyện Khí cũng không khác việc phàm nhân rèn sắt chế khí là bao nhiêu.

Chỉ đơn giản là tinh luyện vật liệu, chế tạo phôi, bổ sung nguyên liệu phụ.

Chỉ là tu sĩ Luyện Khí phải có thêm bước khắc chữ chìm phù triện, tinh khí trời đất, đánh lên mấy cái cấm chế mà thôi.

Bởi vì Chư Thiên Huyền Kim Kiếm Nang là bán thành phẩm, nên không cần lặp lại quá trình Luyện Khí.

Chỉ cần tu luyện thủ pháp đánh cấm chế là được.

Lục Khiêm mở "Chư Thiên Huyền Kim Luyện Bảo Quyết" ra.

Pháp quyết này bao gồm một loạt pháp ấn chú ngữ.

Tổng cộng chia thành ba tầng, tầng thứ nhất là Hỏa Luyện Toàn Chân, tầng thứ hai là Hư Không Thực Khí, tầng thứ ba là Thần Ý Chế Thuật.

Lục Khiêm ngưng thần ngồi ngay ngắn, âm thầm ghi nhớ pháp quyết và thủ ấn.

Bỗng nhiên, gió nhẹ phất qua, phía dưới lò cao chợt bốc lên hỏa diễm.

Huyền quang màu trắng thuần chiếu sáng cả căn phòng.

Độ ấm trong phòng dần dần tăng cao, không khí nóng bức vặn vẹo.

Lục Khiêm không hề dao động, khuôn mặt không cảm xúc, tựa như một tảng đá lớn.

Sau đó tay áo rung một cái, miệng túi Hồ Thiên mở ra.

Vàng bạc đồng thiết nặng trĩu nhao nhao rơi vào trong lò, bị hỏa diễm mãnh liệt thiêu đốt.

Luyện Khí cần phải dùng Chân hỏa để luyện, phàm hỏa chỉ có thể luyện ra phàm khí.

Chỉ có Chân hỏa mới luyện ra được thiên tài địa bảo, chân khí.

Có thơ làm chứng:

Nơi nào có Linh bảo, đỉnh lô ra quý nhất.

Lấy Chân Hỏa ra luyện, một đêm thành chân thật.

Một đêm qua đi, dưới lò luyện đan có sắt lỏng kim dịch ánh vàng rực rỡ nổi lơ lửng.

Đây là Ngũ Kim Chi Tinh được Chân Hỏa rèn luyện tạo thành.

Tay Lục Khiêm kết Thủ Quyết Kim Sương Ngọc Ấn, giống như tơ vàng đúc thành cái túi mở rộng miệng.

Vèo!

Một đạo kim khí thô bằng cỡ ngón cái đi hết vào trong túi.

Kim dịch trôi nổi trên không trung mất đi Linh khí trong nháy mắt, hóa thành một cụm phấn tro.

Hắn tiếp tục kết Thủ Quyết Kim Sương Ngọc Ấn.

Bên trong Kiếm Nang có tổng cộng mười sáu tầng màng ánh sáng, mỗi tầng được tạo thành từ mười ba đạo tiết điểm phù lục.

Lúc này, trên tầng cao nhất có thêm một đạo phù lục Ngũ Kim Chi Khí.

Khi góp đủ mười hai đạo tiết điểm phù lục khác, thì sẽ hoàn thành một tầng cấm chế.

Đây cũng là thủ pháp cấm chế.

Cùng lúc đó, một đạo khắc độ trong đầu sáng lên.

Chư Thiên Huyền Kim Luyện Bảo Quyết (Nhập môn: 1/100)

"Nhập môn tương ứng với tầng thứ nhất, nếu là tiểu thành, đó chính là tầng thứ hai của Luyện Bảo Quyết, sẽ không cần lò tinh luyện, chỉ cần trực tiếp hấp thu kim khí."

Lúc này là mạnh rồi, nếu như đụng tới pháp khí bình thường, thì chỉ cần trực tiếp hút khô khí của nó, nó sẽ lập tức hóa thành tro tàn.

Ngày tiếp theo.

Ngoài Hắc Thủy thành.

Dãy núi chạy dài, kênh rạch chằng chịt bù đắp lên.

Một người giấy Âm thần, khoác áo choàng mũ trùm bay tới.

Bên trong dãy núi có một nơi càng đặc biệt hơn.

Ở giữa có một ngọn núi trụi lủi, trên đỉnh là một cửa động hình tròn, giống như miệng núi lửa.

Người giấy bay vào trong đó.

Trước mắt chợt trở nên âm u, khí lạnh bức người, từng đợt sương đen.

Trong lòng núi là khoảng không, phía trên cửa động đen thẫm che kín.

Cửa động thổi ra gió lạnh thăm thẳm, rìa băng rũ xuống.

Nếu là người thường tới nơi này, e rằng sẽ bị đông thành tượng băng ngay lập tức.

Dựa theo con đường từ Đào Chu tiên sinh, Lục Khiêm bay về phía nam ở trong động.

Xào xào! Vô số dơi đen bị dọa bay.

Tiến vào trong đó, trong động duỗi tay không thấy năm ngón, chỉ có một đôi mắt sáng ngời.

Không biết qua bao lâu, phía trước cũng trở nên rộng mở thông suốt, ánh sáng chói mắt.

Trước mắt là một động đá vôi thật lớn nhìn không tới cuối.

Trong động có hai loại nguồn sáng, một loại là rêu xanh xanh biếc ở vách động, một loại khác là nấm xanh cao cỡ một người phát sáng ở trên đỉnh.

Dưới ánh sáng màu lục chiếu xuống, sương mù mông lung trong động, hiện ra tia sáng âm u.

Trong sương mù màu lục mơ hồ hiện lên một cửa đá phủ đầy rêu xanh.

Ở giữa bảng hiệu có viết bốn chữ to: Chợ quỷ Địa Quật.

Bóng người nặng nề trong sương mù âm u, tất cả người bên cạnh đều mặc áo choàng, không thấy rõ khuôn mặt.

Tình cảnh âm trầm thê lương lạnh lẽo này giống như âm tào địa phủ.

Cách ăn mặc của Lục Khiêm lẫn giữa mọi người hoàn toàn không thể nhìn ra.

Tiến vào phường thị, hai bên ngoại trừ hang động cửa hàng, thì đa số đều tùy tiện bày biện trên tảng đá.

Cũng không nhìn thấy chủ quán, trên quầy hàng có quạ đen, hình người, hạc giấy vân vân.

Lục Khiêm rất hứng thú đi đến trước một quầy hàng.

Chỗ này cũng không có chủ quán, chỉ có một đôi mắt và miệng người bay lơ lửng.

Quán này bán các loại thuật kỳ lạ, "Ưng Nhãn Hoán Nhân Nhãn Thuật", "Thực Tâm Pháp", "Phi Đầu Thuật", "Pháp Khí Thực Thể Duyên Thọ Tham Khảo"…

Đây đều không phải là thần công bí pháp lợi hại lắm, chỉ khác chỗ kỳ lạ.

"Đạo hữu không hài lòng sao? Ta vẫn còn thứ lợi hại hơn, là pháp thuật của môn phái phía nam." Bỗng nhiên cái miệng lơ lửng giữa không trung mở miệng nói chuyện.

Cướp Địa Quật, lý luận đạo pháp

“Tốt hơn sao?” Lục Khiêm cảm thấy hứng thú.

Chỉ thấy khuôn miệng trôi nổi không trung phun một cái, một quyển sách nhỏ phụt ra.

Trên sách là mấy văn tự phức tạp.

Lục Khiêm biết loại văn tự này, nét bút vừa nhìn qua thì thấy rõ là tương đối phức tạp.

Đầu bút lông sắc bén, giống như dùng đao khắc ra.

Văn tự ở thế giới này không thống nhất một loại, nhưng cũng có cùng nguồn gốc, nên vẫn tương đối dễ nhận ra.

“Thạch Khắc Hộ Pháp Thần Tương”.

Hắn xem sơ qua vài tờ, đây là một loại Đạo binh canh cổng, ngày thường là tượng đá, một khi có nguy hiểm, hoặc là có người tự tiện xông vào thì sẽ lập tức công kích. Giá cả: Hai trăm Pháp tiền.

“Không cần.” Lục Khiêm nhìn qua rồi buông, mình đã có người giấy hồn binh, không cần bày thêm mấy tảng đá lớn ở trong nhà nữa.

“Chỗ của ngươi có loại đan dược Nhân Phẩm Ngưng Sát hay không, hoặc là pháp thuật liên quan đến Ngưng Sát?”

“Đan phương Ngưng Sát thì không có, nhưng lại có lý luận đạo pháp Ngưng Sát.”

Dứt lời, trong miệng lại phun ra hai quyển sách một lần nữa.

“Lãnh Kính Tiên Sinh Ngưng Sát An hồn Tông Chỉ”, “Cửu Hậu Lão Tổ Dưỡng Hồn Ca Quyết”.

“Mấy cái này đều lấy được từ phía nam, không phải công pháp, chỉ là một ít lý luận, hai quyển tính ngươi một trăm Pháp tiền.”

Lục Khiêm tò mò cầm lên, quyển sách đã nhiều năm rồi, thiếu vài trang, nhưng cũng không gây trở ngại khi xem.

Trên đó giảng giải phân loại của Địa Sát, những việc cần chú ý về Ngưng Sát.

Tốt nhất nên phối hợp loại dược vật nào đối với Ngưng Sát có tính chất khác nhau tại một thời điểm nhất định vân vân.

Quyển sách Ca Quyết thứ hai thì có chút tối nghĩa khó hiểu.

‘Đừng trách tin tức của Dao Trì khan hiếm, chỉ là chuyện đời cách thiên cơ.

Nếu ai tìm thấy lửa trong nước, có một Hoàng Đồng trên Thái Vi…’

Ca Quyết rất dài, cỡ mấy trăm chữ, có chút giống như công pháp, lại giống như là vài câu thơ từ không rõ ràng cho lắm.

“Mua. Ngươi còn biết nơi nào có bán công pháp cùng loại không?” Lục Khiêm hỏi.

“Chỗ ngoặt ở hang động kia có thể có, nhưng tính tình người nọ quái dị, nhìn không thuận mắt có thể sẽ không bán cho ngươi.”

Đôi mắt trên cái miệng nhìn về phía chỗ sâu trong phường thị.

Lục Khiêm lập tức giao tiền rời đi.

Đồ vật ở hai bên người xem không kịp nhìn, chủng loại còn nhiều hơn chợ Quỷ Thông U quan.

Điều khiến Lục Khiêm kinh ngạc đó là khu vực lý luận đến từ nơi phía nam phồn hoa.

Vậy mà lại lưu thông đến nơi đây.

Mặc dù không phải là thần công bí pháp gì, không có bất kỳ giá trị tu luyện nào. Nhưng thật sự có dẫn dắt cho con người, ít nhất vẫn tốt hơn khi đối chiếu với một quyển công pháp tự mình mò mẫm mà không biết gì cả.

Lục Khiêm không thể không bội phục bầu không khí ở phía nam, cao thủ đều tình nguyện giảng giải cái mình hiểu ra ngoài.

Ở nơi này thứ gì cũng dựa vào đi cướp, tràn ngập âm mưu quỷ kế.

Sau khi xong chuyện ở đây, nhất định phải đến phía nam nhìn một cái.

Trong hang động tối tăm, một người mặc đồ đen không thấy rõ bộ mặt đang ngủ gà ngủ gật.

Trước quầy hàng không bày biện bất cứ thứ gì, cho nên cũng không ai dừng lại.

"Đạo hữu!"

Lục Khiêm nhẹ giọng nói.

Chủ quán lập tức thanh tỉnh lại, phía sau mũ trùm là một đôi mắt màu lục đậm.

"Có chuyện gì?" Trong ánh mắt màu lục đậm có một tia không kiên nhẫn.

“Tại hạ muốn mua một loại đan phương Nhân Phẩm Ngưng Sát.”

“Đan phương?” Chủ quán suy tư một hồi, chợt nói: “Ta có một viên Linh Tính Tàng Thần đan, giá tổng cộng là một ngàn tám trăm Pháp tiền.”

“Không thể, quá quý.” Lục Khiêm từ chối, hắn không thể nào chấp nhận cái giá này.

Tuy loại đan phương Ngưng Sát cũng hiếm thấy, nhưng giá cả không nên cao như vậy.

“Một ngàn năm, tài liệu về Linh Tính đan này, chỉ có chỗ của ta mới cung ứng với số lượng lớn.”

Trong hang động truyền đến tiếng cười tà tà.

Một hạt châu trong suốt màu lục đậm bay đến trước mặt Lục Khiêm.

“Đây là…” Tay Lục Khiêm cầm hạt châu, một luồng ý lạnh đánh úp lại.

Bên trong hạt châu trong suốt có ánh sáng màu lục đậm rực rỡ quay vòng, tia sáng cũng quay vòng, mơ hồ tạo thành một khuôn mặt người có con người vặn vẹo.

Có chút giống như là hồn phách của người thường, nhưng hồn phách của người phàm không có sức mạnh to lớn như vậy.

“Dùng thần hồn của tu sĩ từ Luyện Khí trở lên để tạo thành, năm hồn phách mới luyện thành một viên Linh Tính.” Trong hang động truyền đến âm thanh trầm khàn khàn cười nhẹ.

Một luồng sát ý ập vào trước mặt.

Trong nháy mắt không khí ở xung quanh đã lạnh như băng đi rất nhiều.

“Thì ra là thế, ta mua, ta còn muốn năm viên Linh Tính.” Lục Khiêm cười nói.

Trong lòng hắn đã hiểu người đó là người nào rồi.

Người này hẳn là đạo phỉ chuyên môn giết người cướp bảo vật trên đảo Vạn Tượng.

Đảo Vạn Tượng ngư long hỗn tạp, không phải tất cả tu sĩ đều an phận ẩn mình, hoặc là gia nhập Đường Khẩu tìm kiếm che chở.

Cướp Địa Quật, lý luận đạo pháp (2)

Có một bộ phận người chuyên môn cướp đoạt kho hàng trên thuyền biển của phường thị Đường Khẩu.

Cho nên bọn họ mới có thể tới nơi này thủ tiêu tang vật.

"Năm viên hạt châu thì một cái năm trăm. Ngươi đưa cho ta bốn ngàn là được." Chủ quán nói.

Con số này có thể mua một động phủ thượng đẳng, cũng đủ để một tu sĩ Dưỡng Thần tiêu xài tu luyện một năm.

"Chỗ của ngươi có thu mua đồ vật hay không?" Lục Khiêm đột nhiên hỏi.

"Thu, đương nhiên là thu."

Lục Khiêm vung tay lên, trong túi Hồ Thiên xôn xao đổ ra một đống lớn.

Túi và hồ lô của đạo sĩ tóc đỏ, pháp khí dược liệu pháp y lục soát từ trên người chính phái và đồ cất chứa trên người Ngưu Tinh.

Ngoại trừ dược liệu cần thiết và thịt Địa Sát Dị Thú, thì mấy thứ khác đều không có bao lớn tác dụng đối với Lục Khiêm.

"Hả?" Chủ quán có chút kinh ngạc, con ngươi màu lục đậm nhìn chăm chú vào Lục Khiêm, ý tứ sâu xa nói: "Hóa ra là người đồng đạo."

"Tổng cộng năm ngàn năm trăm Pháp tiền, đưa ngươi một ngàn năm trăm. Có rảnh thường xuyên tới nha. Đúng rồi, ra

cửa cẩn thận một chút, nơi này khác với chợ Quỷ khác."

Chủ quán nhìn những ánh mắt như có như không ở xung quanh.

Giao dịch giữa hai người rõ ràng bị người có tâm chú ý tới.

"Không sao!"

Lục Khiêm cười lạnh như băng, dám có ý đồ với mình sao.

Sát khí lộ ra, giống như có gai ở sau lưng.

Trong lòng chủ quán chấn động, mơ hồ có cảm giác giống như bị một con cự thú cổ xưa theo dõi.

Tu vi của người này không tầm thường!

"Tại hạ cáo lui đi trước."

Đồ vật trên quầy hàng biến mất.

Bóng người Lục Khiêm chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Xuyên qua cửa động tối đen, trong động có một luồng hơi thở ẩm ướt, ngửi rất không quen.

Ầm!

Tại lòng núi phía trước, sương mù quỷ màu lục đậm lan tràn, một bóng người che kín cửa động.

Một bộ xương trắng tím cao chín thước, gai xương giống như con dao găm sắc bén, dài khoảng một thước, trong hốc mắt sâu thẳm có một đoàn quỷ hỏa.

"Giao hết đồ vật trên người ra đây, tha cho ngươi không chết." Xương trắng thốt ra âm thanh khàn khàn.

Sương mù quỷ dần dần tràn ngập, Lục Khiêm bị bao vây trong đó.

"Nếu ta không giao thì sao?" Lục Khiêm cười nói.

“Chết!”

Miệng Âm Ma trên xương trắng phun ra sương khói âm u.

“Phù!”

Lục Khiêm phản ứng càng nhanh hơn, há mồm phun một cái, Huyền Kim Kiếm Nang bay ra từ trong miệng, từ nhỏ biến thành lớn.

Xì!

Kim khí như sương, lộ rõ phong mang, kim quang chiếu sáng toàn bộ sơn động âm trầm.

Nó giống như con rồng bay lượn, không phải bay về phía xương trắng Âm Ma, mà là vách động phía trên bên phải.

Bên vách động đó không có một bóng người.

Kim khí hơi chuyển một cái, âm thanh một đợt bọt khí bể tan tành vang lên, một người mặc đồ đen mang mặt nạ xuất hiện.

“Kiếm khí? Vậy mà lại phá được Huyền Âm Hộ Thể của ta, không đúng, tiền bối tha mạng! Tha mạng… A!”

Thần quang của kim khí rạng rỡ, khi thu hồi Kiếm Nang, tại chỗ chỉ còn lại bột mịn.

Lần đầu tiên Kim Nang thể hiện uy lực, quả nhiên là kim khí chí cương chí cường.

Đạo nhân tử vong, xương trắng Âm Ma cũng biến mất theo.

Lục Khiêm không nói gì, tiến lên thu lấy túi của người này.

Trên đời luôn có những người ôm may mắn trong lòng như thế này, đã biết rõ không nằm trong năng lực của mình, nhưng lại cố chấp hết lần này tới lần khác vì đó.

Trong phòng đan.

Ánh lửa sáng rực, nóng hôi hổi.

Đạo nhân áo đen ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, tâm thần dần dần trôi về nơi xa.

Thủy Hỏa Duyên Hống Luyện Đan thuật (đại thành: 11000)

Tu luyện nhiều ngày, rốt cuộc cũng luyện Luyện Đan thuật đến đại thành, hiện tại tiếp tục luyện chế Nhân Phẩm Nhị Khiếu Kim đan.

Luyện đan gồm hỏa hầu*, tinh luyện, các loại dược có công dụng khác nhau.

*độ lửa

Luyện chế một viên đan dược tăng khoảng năm điểm khắc độ, tốc độ cũng nhanh.

Lục Khiêm điều hòa hơi thở xong, hỏa hầu của lò luyện đan cũng đã đủ.

Linh Tính Tàng Thần đan có tác dụng dưỡng sinh an hồn.

Không tính là đan chuyên để Ngưng Sát, nhưng lại có thể bảo vệ thần hồn trong quá trình Ngưng Sát.

Hắn chợt lấy thịt Tam Thủ Thủy Xà, yêu đan Xích Nhu và năm viên hạt châu Linh Tính ra.

Hắn nghĩ nghĩ, vẫn nên phân chia ra một chút.

Hiện tại chưa đủ độ thuần thục, đừng để một hồi lại hỏng mất.

Ném Duyên Hống Kim Sa vào, tinh luyện Âm Dương Chi Tinh.

Trong lô đỉnh lóe ra ánh sáng vàng óng ánh.

Ầm!

Sau một tiếng vang nhỏ, quả nhiên không ngoài dự đoán đã hỏng rồi.

Độ thuần thục quá thấp.

Kế tiếp chính là quá trình luyện đan vừa buồn tẻ vừa phức tạp.

Hai ngày sau.

Ấm!

Nắp lò luyện đan nổ lớn mở ra.

Ba viên đan tròn xoe vàng óng ánh lơ lửng giữa không trung.

Khói lạ bốc lên, trong khói tím có một loại mùi đàn hương kỳ lạ.

Ngửi vào là cảm thấy tinh thần thoải mái, cả người khoan khoái.

“Ba viên đan dược, xác suất thành công cũng không cao, đủ để cho ta Ngưng Sát đến mức độ nhất định trong hai tháng.”

Uổng phí năm tháng, đạo tâm kiên định(1)

Giờ tý.

Căn cứ vào lý luận của Lãnh tiên sinh,

Âm Sát hấp thu vào giờ tý là tốt nhất.

Lục Khiêm cầm viên đan lạnh lẽo, dường như trong lòng đang suy tư gì đó, ngay sau đó không hề do dự ăn hết đan này.

Âm thần xuất khiếu, Âm thần trong suốt màu lục đậm bao quanh xác ngoài trong suốt lờ mờ trắng.

Âm thần thăm dò vào trong Kiếm Nang, trong khoảnh khắc chạm vào Huyền Sương Âm Sát, vậy mà chỉ cảm thấy được một chút hơi lạnh.

"Thật sự có hiệu quả!"

Ngay sau đó Lục Khiêm giống như mãnh hổ bắt mồi, thỏa thích hấp thu Huyền Sương Âm Sát.

Hồn thể trong suốt dần dần bò lên trên giống như hoa văn mạng nhện đen nhánh lạnh như băng.

Thời gian sau đó là quá trình tu hành buồn tẻ.

Tu tiên phải chịu được sự trống vắng, nhịn được sự cô đơn.

Năm này sang năm nọ, ngày qua ngày.

Thường thường là uổng phí năm tháng, đã mọc tóc bạc, cuối cùng đạo hạnh cũng chưa tinh tiến.

Mười người hết chín người không thể tiến thêm, lãng phí năm tháng.

Đây cũng là lý do vì sao đa số người ở bên ngoài đều trầm mê hưởng lạc và tận tình hưởng lạc.

Mặc dù Lục Khiêm có gương vàng thần bí hỗ trợ, nhưng mỗi ngày vẫn phải siêng năng khổ luyện.

Vì tiến vào Dưỡng Thần mà gia nhập Lăng Ba Lâu, vì mưu đồ đạt được Minh Hà bí đồ mà giết người cướp bảo vật, có cái nào không phải là đi lại trên mũi đao chứ.

Nếu là ham hưởng lạc, hiện tại hắn đã sớm tìm một đỉnh núi, kiếm mấy chục mỹ nhân, xưng bá làm vua của vùng đất trong phạm vi trăm dặm rồi.

Thật lâu sau, Hoàng Tuyền trong Thức Hải tuôn ra ào ạt.

Giao Long tài hoa xuất chúng, mắt vàng chứa ánh sáng, vảy màu vàng sẫm có chứa một tia lãnh ý, lạnh lẽo thấu xương.

Bên cạnh là Âm Quỳ Chân Thủy vờn quanh giống như dải lụa dài.

Lúc trước bởi vì thiếu công pháp kế tiếp, nên đã chậm trễ để Âm Quỳ Chân Thủy lớn mạnh thêm lần nữa.

Ầm!

Nước Hoàng Tuyền u ám đảo ngược, Giao Long giương nanh múa vuốt nhảy lên không trung, trên đầu rồng hơi nổi mụt, dường như có cái gì muốn phá ra.

Đi vào bàn bùa chú đỏ sậm trên không trung, trong mắt vàng hiện lên một tia ý cười, sau đó nuốt một ngụm xuống, thỏa mãn ợ một cái.

Trở lại hiện thực, Lục Khiêm mở to mắt: "Quả nhiên Ngư Long có thể nuốt khế ước, cứ như vậy, thì cũng có thể đột phá Huyết Chú ơ phía trên rồi."

Nói như thế, hắn vẫn còn có thể lăn lộn trong hai năm, chờ đến lúc Thủy Nhãn mở ra, rồi đến Minh Hà bí phủ để tìm kiếm truyền thừa.

Khi có được truyền thừa hoàn chỉnh, thì đã là trời cao biển rộng.

Cứ như vậy tu hành một tháng rưỡi.

Thành công đến khiến tiến độ suy đoán đến gần một phần mười.

Lục Khiêm nâng tay lên, Chân Thủy phun trào, lạnh thấu xương, mặt đất xuất hiện sương trắng.

"Mặc dù chưa hoàn toàn Ngưng Sát, nhưng cường độ chân khí đã mạnh hơn trước gần gấp đôi."

Không biết vì sao, Lục Khiêm lại nhớ tới Lộc Đài đạo nhân.

Nếu bây giờ đối đầu với ông ta, e rằng chỉ có ba phần thắng.

Ít nhất phải chờ đến khi tiến độ Ngưng Sát đạt hơn một nửa, phần thắng của hai người mới bằng nhau.

Kẽo kẹt!

Hắn mở cửa ra, rồi đi ra ngoài.

Vừa ra cửa đã thấy Mạc Sầu chỉ huy người giấy âm hồn.

Bởi vì đưa lưng về phía Lục Khiêm, nên mơ hồ có thể thấy nơi ngạo nghễ ưỡn lên tròn trịa dưới lớp quần áo.

Mạc Sầu thích mặc váy ngắn màu vàng hơi đỏ, có thể là do thức ăn gần đây trở nên tốt hơn, còn sống trong nhung lụa, nên dáng người đã cao lên, làn da trắng nõn hơn rất nhiều.

Lại nói tiếp, hắn đã bế quan nhiều ngày, lâu rồi không tiến hành phương pháp Âm Dương Hợp Khí.

Lục Khiêm đi lên phía trước, ôm eo thon của Mạc Sầu.

“A!” Cái miệng nhỏ của Mạc Sầu khẽ mở, giống như thỏ con đang sợ hãi, nhìn thấy là Lục Khiêm mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lục Khiêm không chờ Mạc Sầu nói chuyện, trực tiếp bế ngang lên, đi vào trong phòng.

Biểu cảm đường đường chính chính, như thể việc hành khí ban ngày rất là bình thường.

Âm Dương Hợp Khí diễn ra ba ngày ba đêm.

Ngày tiếp theo, Lục Khiêm tỉnh lại từ trong đả tọa.

Sát khí trong cơ thể dường như lại ngưng tụ được một ít.

Thật sự là có tăng trưởng, nhưng cũng không bao nhiêu, có lẽ nguyên nhân là do chênh lệch tu vi quá lớn.

Hắn ra cửa, cưỡi lên Bộ Lãng Thú.

Đạp lên dòng nước dơ dáy hôi thối bẩn thỉu của Hắc Thủy thành, bước về hướng Lăng Ba Lâu.

Đùng!

Lúc này, trên không trung truyền đến một tiếng vang lớn.

Mười mấy đạo ánh sáng đỏ hồng bay về bốn phương tám hướng.

“Ác tặc, nộp mạng đi.” Trong hư không truyền đến từng đợt gầm lên, lại là mấy chục đạo ánh sáng, đuổi theo huyết quang.

Tu sĩ bên cạnh cũng ngừng lại, nhìn trận đấu trên không trung.

“Chậc chậc, nhóm cướp lại xuất hiện, lần này là Thiên Hà hội.”

“Nghe nói bên kia là một kho hàng bí mật, cũng không biết làm sao phát hiện ra được.”

“Có trời mới biết, dù sao bọn họ đã phát hiện, đó chính là một kho hàng.”

Giọng điệu của hai người vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

Nhìn ánh sáng không ngừng chạy thục mạng trên bầu trời, Lục Khiêm không khỏi nhớ tới đạo nhân trong Địa Quật kia.

…

Uổng phí năm tháng, đạo tâm kiên định(2)

“Chào đạo trưởng!”

Tại cửa Lăng Ba Lâu, hai gã đạo đồng đi lên nghênh đón.

Dưới sự dẫn dắt của đạo đồng hắn bước lên lầu năm.

Bình thường chỗ này là nơi các đại chấp sự làm việc.

Đẩy cửa phòng ra.

Lưu Đỉnh mọc đầu trâu, ở giữa mọc ba con mắt nhìn lại đây.

Bên cạnh là một đạo nhân miệng chim đang đứng, cũng chính là Lộc Đài đạo nhân có chút không hợp với Lục Khiêm.

Lộc Đài đạo nhân nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, không nói gì.

Phía sau là hai gã tu sĩ đang đứng, không biết là đệ tử hay là thuộc hạ.

Bên hông treo bảo kiếm, vậy mà lại là đồ của Lục Khiêm lấy được từ đại hội sứ giả.

Hai người nhìn đến ánh mắt của Lục Khiêm, trong mắt đều có vẻ cười nhạo.

Lục Khiêm không biểu cảm, cười lạnh trong lòng, dùng đồ vật của hắn, sau này có rất nhiều cơ hội đòi lại.

“Tới rồi sao? Ta lập tức báo đại nhân đến đây.” Lưu Đỉnh không để ý đến ân oán của hai người.

“Làm phiền Lưu chấp sự.”

Lưu Đỉnh tiến lên, đốt một lá bùa.

Theo lá bùa đốt cháy, trong ngọn lửa màu lục đậm có một người đi ra.

Dáng vẻ của người này quái dị, như thể là cá thành tinh.

Trên người Phục Ba có một tia mùi máu tanh, ánh mắt chăm chú nhìn Lục Khiêm, gằn từng chữ một nói:

"Ngươi đã nghĩ xong, một khi gieo Huyết Chú, thì vĩnh viễn không được phản bội ta, nếu không trong lòng khẽ động, ngươi sẽ hồn phi phách tán."

"Ta nghĩ kỹ rồi, thề sống chết đi theo đại nhân." Lục Khiêm chắp tay thi lễ thật sâu nói.

Sau đó tay Phục Ba bấm chỉ quyết, lẩm bẩm trong miệng.

Một đạo huyết quang bay vào đầu Lục Khiêm.

Ầm!

Tâm thần dao động, rất nhiều huyễn tượng ập vào trong đầu.

Lục Khiêm đọc thầm Thanh Tâm chú, tâm thần tỉnh táo lại.

Trong Thức Hải, Âm triện màu đỏ thẫm chậm rãi ngưng tụ.

Ngay khi ngưng tụ thành hình, Giao Long cũng phun Hắc Thủy ra, hình thành một chiếc lồng ngăn cách cái này.

Trong nháy mắt Huyết Chú hình thành, Giao Long phun ra một ngụm Chân Thủy ngăn cách cái này.

Mặc dù không thể loại bỏ hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng ngăn cách được tác dụng của Huyết Chú.

Mặc dù Phục Ba vẫn cảm nhận được sự tồn tại của Huyết Chú, nhưng một khi thật sự phát động, có thể sẽ không đạt hiệu quả như trong tưởng tượng của gã.

“Sau này ngươi chính là thành viên hạch tâm của Lăng Ba Lâu.”

Phục Ba vỗ tay, trên lầu ba chợt xuất hiện vài bóng người.

“Chấp sự môi giới Thôi Sơn, chấp sự tuần tra Lưu Đỉnh, còn chấp sự luyện đan Lộc Đài chắc là ngươi biết rồi.”

Sau đó Phục Ba từ từ chỉ vào một đạo sĩ Dưỡng Thần tròng mắt đỏ hồng, toàn thân là sát khí âm u lạnh lẽo và hai nam tử trung niên có sắc mặt âm trầm: “Vị này chính là chấp sự vận chuyển Cấp Viêm, chấp sự hậu cần Vu Lệ và Vu Hỗ.”

Mấy người này ít nhất là cao thủ Ngưng Sát trở lên, tổng cộng có sáu gã từ Ngưng Sát trở lên.

Trong đó còn có tu sĩ Dưỡng Thần hậu kỳ Luyện Cương, ví dụ như vận chuyển và hậu cần.

Đối với Lăng Ba Lâu, thứ quan trọng nhất không gì hơn thuyền biển và kho hàng, theo lẽ thường hẳn là do người có đạo hạnh cao thâm đảm nhiệm.

Trừ cái này ra, còn có hai ba chấp sự làm nhiệm vụ bên ngoài chưa đến.

Phụ tá của chấp sự là quản sự, cũng là Dưỡng Thần hoặc là tu sĩ Huyết Hóa Quanh Thân.

Toàn bộ Lăng Ba Lâu cộng thêm Phục Ba, đại khái cũng mạnh hơn một điện của Thông U quan.

Nhưng chỉ là gieo Huyết Chú mà thôi, có cần phải làm ra trận hình lớn như vậy không?

Trong mắt Phục Ba hiện lên một tia sáng không tên:

“Nếu mọi người đều đến đông đủ, vậy ta sẽ tuyên bố một sự kiện, bổ nhiệm Ngư Long làm phó chấp sự Luyện Đan, quản lý vườn đan, tuần tra kho đan. Lương tháng hai trăm

Pháp tiền, một viên đan dược Nhân Phẩm Nhất Khiếu, hai trăm Pháp tiền có giá trị bằng vật liệu."

Lời vừa nói ra, ánh mắt của người xung quanh chớp chớp, ánh mắt nhìn về phía Lộc Đài đạo nhân có chút hài hước.

Lần này thật sự phòng Luyện Đan làm không tốt.

Đầu tiên là quản sự bị giết, không thu hoạch được gì trong đại hội sứ giả, lại còn chết mất hai tên quản sự.

Thu hoạch duy nhất chỉ có ba phần lợi tức thu lấy từ trên người của Ngư Long.

"Đa tạ Lâu chủ." Lục Khiêm chắp tay thi lễ nói, không để ý tới ánh mắt giết người của Lộc Đài đạo nhân ở sau lưng.

Chính bản thân mình đã có xích mích với ông ta, lại thêm một chút cũng không sao.

Chỉ là không ngờ Phục Ba lại cố ý gây xích mích để thuộc hạ nội đấu, thật là có chút hiếm lạ.

"Lộc Đài, ngươi dẫn Ngư Long đi quanh nhìn xem, làm quen hoàn cảnh một chút."

"Vâng!"

Đợi đến khi hai người đã rời đi, sắc mặt của Phục Ba mới âm trầm xuống, nhìn về phía mọi người: "Vẫn chưa bắt được Lục Khiêm sao?"

"Thuộc hạ bất lực, thật sự không biết được tin tức của người này, thuộc hạ đã tìm tu sĩ biết phương pháp thôi diễn, nhưng vẫn không tìm được người này." Lưu Đỉnh hổ thẹn nói.

Giao dịch và cướp đoạt

Ầm!

Một đợt khí thế mạnh mẽ đánh tới, Lưu Đỉnh và cả mấy chấp sự xung quanh bị hất bay, đụng nát mấy cái ghế dựa.

"Hừ, lúc trước là ai đã thề hứa mỗi ngày bảo đảm, nhất định sẽ tìm được hung thủ?"

Phục Ba hiện ra hình thật, con cá một đầu mười thân quái dị nhìn chăm chú vào hai người: "Dựa vào trình độ này của các ngươi, e rằng dù người ta ở dưới mí mắt các ngươi thì cũng không phát hiện ra được. Tiếp tục điều tra!"

"Vâng!" Khóe miệng Lưu Đỉnh đổ máu, cúi đầu.

Bên kia, Lục Khiêm đi theo Lộc Đài đi đến lầu sáu.

Lầu sáu không có vật gì, chỉ có một vũng ao nước màu lục đậm.

Nước ao rất cạn, vừa vặn không qua mắt cá chân.

"Nín thở ngưng thần, bảo vệ Linh đài thật chặt."

Lộc Đài đạo nhân dẫn theo hai gã thuộc hạ lặn xuống một cái chui vào trong nước.

Ào ào!

Lục Khiêm đi xuống theo.

Cũng không đụng đến sàn nhà như trong tưởng tượng, chỉ giống như xuyên qua một tầng lá mỏng.

Chờ đến khi phục hồi tinh thần lại, trước mắt đã có một kho hàng dựng đứng thật lớn.

Chỉ tính kệ hàng thôi đã có mười mấy hàng, mỗi hàng năm tầng.

Bên trên trưng bày đủ loại hộp, dược kim cần dùng khi luyện đan, Hoàng phấn, Thanh Mộc kim, Âm kim, Hoàng đan vân vân.

Còn có một ít đan dược đã luyện tốt, một cỗ dược hương ập vào trước mặt.

Phía sau kho hàng là một mảnh đất rộng lớn, trên mặt đất có Linh thảo và sinh vật có hình thù kỳ quái.

Nhện hoa, ốc sên có xác ngoài là đầu người, bộ rễ mọc trên thi thể người, từ thất khiếu mọc ra mẫu đơn tà dị.

Có mười mấy đạo đồng và đạo sĩ đang chăm sóc, nhìn thấy hai người lại đây cũng sôi nổi hành lễ, nhưng không có người nào hành lễ với Lục Khiêm.

"Đây là vườn đan và kho hàng ngươi phải tuần tra, một khi bị mất, thì đó chính là trách nhiệm của ngươi." Lộc Đài đạo nhân lạnh lùng nói, ngay sau đó cười hung tàn: "Còn nữa ngươi thật sự cho rằng lâu chủ sẽ chống lưng cho ngươi sao? Ha ha."

Vừa dứt lời, Lộc Đài đạo nhân đã hoàn toàn biến mất.

Lục Khiêm không để ý tới lời uy hiếp của Lộc Đài đạo nhân, đi dạo một đợt, lại cảm thấy nhàm chán, rồi đi về theo cách vừa rồi.

"Đại nhân, lâu chủ cũng quá khắc nghiệt thiếu tình cảm, cố ý sắp xếp người như vậy khiến chúng ta ghê tởm." Trong đó có một thuộc hạ âm thầm khó chịu nói.

Lộc Đài đạo nhân cười lạnh nói:

"Người này trời sinh tính tình đa nghi, thích nhất là chơi loại thuật không chế cân bằng này, ngay cả nhi tử của mình

cũng không buông tha, chơi một chút thủ đoạn chẳng phải là rất bình thường sao?"

"Vậy người này nên làm sao đây?"

"Chờ thêm một đoạn thời gian, rồi như thế như vậy…"

Mấy ngày sau, Lục Khiêm ngược lại trở nên thanh nhàn.

Nhiệm vụ luyện đan của phó chấp sự luyện đan ngược lại cũng ít.

Hơn nữa trong phòng Luyện Đan không có ai phản ứng với mình, mỗi ngày chỉ dạo một cái rồi trở về Ngưng Sát, luyện Kiếm Nang.

Qua một ngày, Lục Khiêm tỉnh lại từ trong đả tọa.

"Không có Linh Tính đan, quả nhiên tốc độ đã chậm gấp mười lần." Lục Khiêm thở ra một ngụm trọc khí.

Nguyên liệu chính của Linh Tính đan là Linh Tính, không rõ dược liệu phụ, bình thường phẩm chất càng cao thì dược lực càng tốt.

Mặc dù không có Địa Sát Dị Thú, nhưng bình thường Nhị Khiếu Linh Tính đan cũng tăng tiến độ Ngưng Sát lên rất nhiều.

Dưới tình huống có đầy đủ đan dược, Lục Khiêm dự đoán trong một năm đến hai năm sẽ tiến vào Ngưng Sát.

Nghĩ đến đây, Âm thần của Lục Khiêm lại thoát xác một lần nữa.

Trên người còn tổng cộng hai ngàn Pháp tiền, có thể mua ba viên Linh Tính và một ít tài liệu luyện đan.

Cũng đủ để chèo chống cho mình tu luyện một hai tháng.

Địa Quật.

Sương mù quỷ âm trầm, bóng người nặng nề.

Phía tận cùng trong hang động, chủ quán đang ngủ gà ngủ gật.

Lúc này, một bóng người mặc áo choàng đi đến trước quầy hàng.

“Đạo hữu, bán thêm ba viên Linh Tính.” Giọng nam trẻ tuổi nói nói.

“Hả? Lại là ngươi?” Trong bóng đêm truyền đến tiếng cười: “Tới là tốt, gần đây vừa đến một nhóm hàng mới. Ha ha.”

Ba viên hạt châu nửa trong suốt màu lục đậm bay ra.

“Ngươi lấy nhiều đồ vật như vậy từ chỗ nào.” Lục Khiêm thử nói.

“Bí mật.” Chủ quán cười âm trầm: “Trên người đạo hữu không phải cũng có nhiều tiền sao?”

“Cũng không phải.” Lục Khiêm phủ nhận.

Thật ra chủ quán đã nói trúng rồi, Linh Tính đan rất quý, cộng thêm các tài liệu phụ khác, thì giá trị của một viên cũng nằm trong khoảng bảy tám trăm Pháp tiền.

Nếu không có đủ tài nguyên mà muốn hoàn thành Ngưng Sát trong hơn một năm, cũng thực sự hơi khó khăn.

Càng đừng nói đến đến việc luyện chế Kiếm Nang đến Tam trọng thiên.

Phải tìm được cách kiếm tiền nhanh chóng.

Thật ra trong phòng Luyện Đan cũng có mỡ để húp, nhưng Lục Khiêm chắc chắn bên trong có rất nhiều ánh mắt đang nhìn chằm chằm để ý mình lộ ra nhược điểm.

Vốn dĩ hắn đang che giấu tung tích, tất nhiên cũng sẽ không muốn phô trương quá nhiều.

Rồng khói trăm trượng(1)

“Có lẽ là vậy, giờ tý ngày mai, tại Đoạn Lãng Tiều ở phía đông, lúc đó có thuyền hàng giao dịch giữa Yên Quật và thế lực phía nam, nếu đạo hữu cảm thấy hứng thú… Ha ha.”

“Ngươi không sợ ta tố cáo các ngươi sao?” Lục Khiêm cười như không cười.

“Xin cứ tự nhiên. Ha ha… Đúng rồi, tin tức lần này miễn phí, lần sau khi muốn biết được địa điểm và tình huống cụ thể, thì phải nộp lên ba phần thu hoạch trước.” Động quật đóng cửa lại một cái ầm, chủ quán dọn quầy sớm.

Trong tĩnh thất.

Lục Khiêm nhắm chặt hai mắt, Âm thần lơ lửng trên đỉnh đầu.

Bên ngoài hồn phách màu lục đậm là một lồng bảo hộ trong suốt màu trắng nhạt.

Kiếm Nang bay ở bên cạnh, miệng túi mở rộng ra, từng đợt sương lạnh nhè nhẹ bay ra từ giữa, bám vào trên hồn thể.

Một luồng khí tức lạnh như băng phát tán, sàn nhà kết ra một tầng sương trắng.

Hồn thể dần dần ngưng tụ, hồn thể lưu ly dần dần bò lên trên đường vân mạng nhện.

Lục Khiêm tỉnh lại, phun ra một ngụm sương khói màu trắng: “Phù!”

Tiến độ Ngưng Sát đã qua một phần mười.

Nếu tiếp tục duy trì tiến độ này, chỉ sợ là có thể Ngưng Sát trong vòng một năm.

Khi nói ra tiến độ này cũng sẽ không ai tin.

Hơn một năm đã Ngưng Sát xong.

Nếu nói nhẹ nhàng như vậy, vậy Dưỡng Thần trung kỳ đã xuất hiện đầy đường rồi.

Không biết có bao nhiêu người đã phải chịu nỗi khổ sát khí ăn cơ thể ngày đêm.

Không dám thả lỏng một chút nào, một khi lơi lỏng, sát khí tiết ra một cái, sẽ lập tức bị đánh trở lại nguyên hình.

Nếu không phải Lục Khiêm có chiếc gương vàng, vậy e rằng cho dù có tài nguyên sung túc, thì ít nhất cũng phải đến khoảng mười năm.

Sau khi điều chỉnh xong, Lục Khiêm đóng hai quyển sách trong tay lại.

"Rốt cuộc Lãnh Kính tiên sinh và Cửu tiên sinh ở phía nam này là người phương nào, nội dung lý luận sâu sắc, lời lẽ lại dễ hiểu, khiến người ta đạt được lợi ích không nhỏ."

Lục Khiêm dựa vào lý luận của bọn họ, mỗi ngày đều Ngưng Sát vào giờ tý, đồng thời bảo vệ chặt chẽ Linh đài.

Lòng yên tĩnh mà thanh tịnh, thanh tịnh mà ý kiên định.

Dưới trạng thái như thế, thật sự đã nâng cao hiệu suất lên rất nhiều.

"Sau này đến Luyện Cương hoặc là đạt đến Đạo Cơ, nhất định phải đến phía nam tìm hiểu xem sao."

Người thành đạt là sư phụ, việc tu luyện không phải chỉ dựa vào một quyển công pháp, sau đó cứng rắn tu là có thể thành công.

Có tu sĩ nào trong cảnh giới Dưỡng Thần mà không có một hai cái cơ duyên.

Mấu chốt hơn nữa đó là tìm một người dẫn đường.

Nếu bầu không khí ở phía nam cởi mở như thế, vậy đi qua kia chắc là sẽ dễ tu luyện hơn một chút.

Nhưng việc cấp bách vẫn là Ngưng Sát trước, sau đó lại tiến vào Thủy Nhãn, mưu đồ có được truyền thừa từ Thiên Hà đạo nhân.

Dù sao mình đã có được Minh Hà bí đồ, đây mới là lợi ích có thể chạm đến.

Nếu thực lực không mạnh một chút, sẽ gặp phải càng nhiều nguy hiểm, Thông U quan, Lăng Ba Lâu, Vân Thủy động.

Đây đều là kẻ thù ngoài sáng hoặc trong tối của mình.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm nhớ tới người nào đó.

"Giờ tý hôm nay, Đoạn Lãng Tiều." Lục Khiêm lặp lại nhiều lần câu nói này.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm đứng dậy.

Âm thần bay vào trong người giấy, lôi Kiếm Nang và Luyện Hình phiên rời đi.

Lục Khiêm quyết định làm một chuyến này.

Dù sao tiếng xấu của mình đã rõ ràng rồi, chỉ cần không bại lộ người thật, thì làm thêm một ít chuyện xấu cũng không sao.

Đội cướp là một đám ô hợp.

Đồ vật cướp được cũng tùy vào cơ duyên của mỗi người, bình thường khi cướp được là chạy, không có bất kỳ sự hợp tác đoàn đội nào.

Người giấy hóa thân cắt qua không khí, hai bên để lại màu trắng cắt qua không khí từ đuôi cánh.

Bay trên không trung, Lục Khiêm thận trọng để lộ Âm thần ra ngoài, không có bất kỳ vật bảo vệ gì.

Một cảm giác đau đớn như bị kim đâm truyền đến.

"Hả, sau khi tiến độ tăng lên tới một phần mười, sức chống cự với bên ngoài đã mạnh lên không ít."

Lục Khiêm nghĩ thầm trong lòng.

Âm thần của Dưỡng thần sơ kỳ vô cùng yếu ớt.

Nếu không có người và vật để bám vào, thì cho dù có chân khí hộ thể, cũng sẽ tiêu tán rất nhanh.

Chỉ có tu sĩ trung kỳ Ngưng Sát mới có thể tự do không sợ.

Ở nơi xa là Thông Thiên hà mênh mông vô bờ.

Đêm đã dần sâu thẳm, trên mặt sông mây đen cuồn cuộn, thỉnh thoảng truyền đến một đợt sấm chớp mưa bão, ánh sáng yếu ớt chiếu rọi lên mặt đất.

Lúc này, Lục Khiêm bỗng cảm thấy có một ánh mắt nhìn qua.

Theo bản năng nhìn lại, chỉ thấy tại chỗ râu trong rừng rậm âm u, có vài bóng người đi ra từ sương mù đen kịt.

Tổng cộng có hai người, dựa vào một ánh mắt màu lục đậm kia cũng biết rõ đó là chủ quán, còn ánh mắt của một người khác, Lục Khiêm nhìn vào cảm thấy rất không thoải mái.

Rồng khói trăm trượng(2)

Đôi mắt đen nhánh, không có tròng trắng, không có kỳ cảm xúc gì, âm u lạnh lẽo khủng bố.

“Đạo hữu, cuối cùng ngươi vẫn tới.” Chủ quán âm trầm cười nói.

Người bên cạnh không nói gì, mà là hơi gật đầu, xem như bày tỏ thiện ý.

“Chỉ có hai người các ngươi thôi sao?” Lục Khiêm bắt đầu cảm thấy nhóm người này có hơi không đáng tin.

“Không phải, còn có ba người tương đối thường lui tới và chín người giống với đạo hữu.” Chủ quán cười nói.

Sau đó chợt nhìn vào người có đôi mắt đen bên cạnh, thần sắc hơi cung kính.

“Thần Lãng tiên sinh, thời cơ tới rồi sao?”

Người này nhắm chặt hai mắt, bỗng nhiên mở ra ngay lập tức, cười nói: “Thời gian một nén nhang, đến lúc đó ngươi phát tín hiệu.”

Người này có tiếng cười chói tai, giống như dùng móng tay cọ xát lên lưu ly vậy.

Nghe vào khiến lòng người không khỏi dâng lên một cảm giác bực bội chán ghét.

Thần Lãng chắc là tên riêng.

Quả nhiên không lấy sai tên riêng, chỉ là âm thanh mà đã khiến cho người ta thấy phiền chán.

Lục Khiêm không nói gì, cũng không khách sáo với hai người, có sự đề phòng lẫn nhau.

Cướp bóc cũng không phải là mời khách ăn cơm, làm gì phải nói chuyện khách sáo hay thậm chí là trao đổi tên họ với nhau.

Ở phương xa.

Một đợt tiếng gầm rú truyền đến.

Thuyền lớn đen nhánh bỗng nhiên vụt ra từ trong nước.

Thân thuyền bóng loáng như gương, có màu đen, phía mũi thuyền là một cái đầu cá quái dị há to miệng lộ ra răng nhọn.

Hai mắt phát ra ánh sáng đỏ rực, bắn thủng sương mù.

Đây là thuyền cá Yên Quật của Đường Khẩu Thiên Sơn thành.

"Ra tay!"

Thần Lãng hét lớn một tiếng, âm thanh lại khiến nội tâm căm ghét, Lục Khiêm kiềm chế dục vọng muốn công kích đối phương trong nội tâm.

Người này quá tà đạo, khiến người ta không nhịn được muốn đánh, năng lực kéo thù hận này quả thật là quá mạnh.

Ầm!

Pháo hoa màu lục đậm nở rộ trên không trung.

Bốn phương có mấy đạo linh quang pháp thuật sáng lên, nhao nhao bay về phía thuyền lớn.

Lục Khiêm thúc giục Luyện Hình phiên, sương đen cuốn lấy hai trăm người giấy hồn binh bay qua đó.

"Có địch tấn công!"

Trên thuyền cá vang lên tiếng kêu bén nhọn.

Trên thuyền lan tràn sương máu màu đỏ thẫm.

“Cẩn thận, người Yên Quật am hiểu chơi khói độc, đừng bao giờ chạm vào Phệ Huyết Ma Yên này!” Chủ quán quát.

“Đừng nóng vội, xem ta đây.” Một giọng nữ truyền đến, lư hương màu tím bay ra từ trong một chiếc áo choàng nhỏ xinh.

Lư hương phát ra một đợt lực hấp thụ, sương máu phía dưới lập tức bị hút lên.

“Không ổn, lư hương khói tím! Phản đồ đã tới rồi!”

Phía dưới truyền đến từng tiếng kinh ngạc thốt lên.

Xem ra bọn họ đều biết nàng.

Trong thuyền cá bay ra từng đạo hơi khói, ngoại trừ hơi khói, thì còn có một đám người áo xanh.

Trên thuyền tổng cộng có hai nhóm người, chắc là người của Yên Quật và thế lực phía nam.

Tổng cộng có bảy tám cao thủ Dưỡng Thần.

Tu sĩ tới cướp bóc và người trên thuyền cá đấu thành một đoàn.

Tiếng gầm rú không dứt bên tai, đồng thời còn kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết.

Bóng người Lục Khiêm cực nhanh, đáp xuống trên boong tàu.

“Đi chết đi!”

Rồng khói uốn lượn dữ tợn, kiếm khí bay tới.

Ầm!

Thất Sát Âm Phù kiếm nổ tung, Âm hỏa thổi quét đầy trời.

Rồng khói nổ tung, kiếm khí nát vụn.

Âm hỏa thổi quét đi qua, nuốt sống mọi người trong nháy mắt.

“A!!”

Âm hỏa giống như chất độc dính vào xương, độc ác nham hiểm, mọi người kêu thảm rồi hóa thành tro tàn, cảnh tượng rất thê thảm.

Cùng lúc đó, bên người Lục Khiêm dâng lên khí đen.

Khí đen tràn ngập, hai trăm người giấy đạo binh chậm rãi hiện lên.

Người giấy săn giết đạo sĩ và đạo đồng còn thừa.

Mọi người chiến đấu bên kia cũng là như thế, có qua có lại với nhau.

Boong tàu nổ tung, lộ ra khoang chứa hàng trong đó.

Mùi hương nức mũi của dược quý và ánh sáng phát ra từ các loại khoáng thạch, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Cướp!”

Các tu sĩ bên Lục Khiêm như ong vỡ tổ vứt bỏ đối thủ, bay lên boong tàu.

Đây cũng không phải trận chiến sinh tử, quan trọng nhất chính là cướp được bảo vật.

“Vô liêm sỉ!”

Ầm!

Boong tàu vỡ tung, vụn gỗ văng ra khắp nơi.

Một con rồng khói trăm trượng xuất chúng giống như thật phá đất mà lên.

Ầm!

Boong tàu vỡ tung.

Rồng khói phá tấm đó ra ngoài.

Con rồng này giống như thật, có màu xám tro, sừng hươu móng ngựa, vảy xám vuốt ưng, kéo dài ra mấy trăm trượng.

Rồng chính là thú hô mưa gọi gió, trong nháy mắt nó xuất hiện, mây đến mây phun, nước mưa rơi vèo vèo thẳng xuống dưới.

Mặc dù rồng khói là hư ảo, nhưng dường như đã đạt được một tia chân ý của rồng, trong mắt cực kỳ có linh tính.

Trong khoảnh khắc nó xuất hiện, tâm thần của mọi người không khỏi chấn động.

Hai gã tu sĩ gần rồng khói nhất trực tiếp bị nuốt vào miệng, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra đã hồn phi phách tán ngay lập tức.

“Long Xà chân cương, không ổn, là đại tổng quản của Yên Quật!”

Trong đó có một tu sĩ hoảng sợ kêu lên.

Vừa dứt lời, người này đã bị rồng khói nuốt chửng.

Đinh Hồn Huyết Tiễn(1)

“Ha ha, đối thủ của ngươi là ta!” Thần Lãng lặng lẽ cười nói.

Một luồng ma ý đánh úp vào trong lòng mọi người.

Nơi người này đi đến, tất cả sự vật đều khô héo biến thành màu đen, cá tôm dưới sông không ngừng nổi lên mặt nước.

Gào!

Rồng khói rít gào rống giận tiến lên, cái đuôi quất thật mạnh về phía Thần Lãng.

Thần Lãng bình tĩnh không vội, trong tay hiện ra một quyển sách.

Trang sách ố vàng, bìa sách màu đỏ thẫm giống như bị máu nhuộm đỏ.

Vèo!

Mũi tên màu đỏ thẫm đột nhiên bay vụt đi.

Mũi tên cũng không phải là thật, mà là được tạo thành từ chất lỏng màu đỏ.

Chiều dài chỉ khoảng chừng ba tấc.

Đối lập với rồng khói dài trăm trượng, người khổng lồ đối đầu với con kiến vậy.

Rồng khói dài trăm trượng nhìn thấy vật ấy, lập tức sợ tới mức lùi lại mấy trăm trượng.

“Đinh Hồn Huyết Tiễn! Ngươi là Thần Lãng sao?” Trong giọng nói già nua có chứa một tia kiêng kị.

Tên Thần Lãng này không rõ thực lực, đặc trưng duy nhất là sử dụng sách ngọc Đinh Hồn Huyết Tiễn.

Khi bị Huyết Tiễn đâm trúng, Âm thần sẽ bị câu đến trên sách ngọc.

Mũi tên màu đỏ hồng bay tới.

Rồng khói dài trăm trượng phun ra một ngụm hơi khói màu xám.

Ông ta không dám mạo hiểm, đó không chỉ là thân thể bị đâm trúng.

Mà nếu Thần ý trong Âm hồn bị đụng vào một chút, thì cũng sẽ bị câu lên.

Đang lúc hai người chiến đấu hừng hực, những người khác cũng không hề rảnh rỗi.

Ong!

Thanh âm thanh thúy vang lên.

Trong lòng Lục Khiêm cảnh giác, vội vàng vận Chân Thủy lên, hình thành một tấm hộ thuẫn Chân Thủy đen nhánh.

Tia sáng đen dài ba tấc xuyên qua hộ thuẫn Chân Thủy.

Hộ thuẫn nổ tung!

Tia sáng đen dài ba tấc lệch đi một chút, dường như là bay xẹt qua gương mặt của Lục Khiêm.

“Nguy hiểm thật, nhanh quá!” Lục Khiêm phát ra hai tiếng kinh ngạc cảm thán liên tiếp.

Nếu không phải hắn phát hiện nhanh, chắc đã sớm bị đâm trúng.

Một bóng người mặc áo xanh nhảy ra ngoài.

Người này có khí chất âm u, quỷ vật quanh quẩn, nhưng lại không có cảm giác hung ác.

"Lục Thần Thứ?"

Ngay lúc Lục Khiêm nói chuyện, Luyện Hình phiên nhẹ nhàng triệu hồi, đoàn người giấy hồn binh cũng vây quanh đạo nhân áo xanh.

Lúc trước khi đối mặt với đám người Huyền Dận, hắn cũng sử dụng Lục Thần Thứ, đối phương đã nói ra một cái tên như vậy.

Hiện tại lại gặp được một Lục Thần Thứ, xem ra đây là đặc trưng của môn phái.

Giống như Âm Qùy Chân Thủy, Tam Thụ Thần của Thông U quan.

Nhưng hiển nhiên Lục Thần Thứ của đối phương lại mạnh hơn mình một chút.

"Hừ, biết ta là Vạn Thế Âm Mộ mà còn dám trêu chọc, gan chó lớn thật đấy."

Người áo xanh cười khinh thường, đột nhiên trên ngón giữa bên tay trái chỉ Vô Minh uốn lượn, ngón cái đè ngón áp út, thi triển ra chú ấn kì quặc, gã lẩm bẩm trong miệng.

"Hách Hách Âm Dương, Thái Âm Phù Mệnh! Sắc!"

Ánh sáng xanh lóe lên, trong hư không hiện lên phù triện phức tạp uốn lượn.

Vừa giống mặt quỷ lại giống mắt thần, quái dị mà lại tà ác.

Dưới ánh sáng xanh, dường như người giấy hồn binh bị cố định lại, biến thành động tác chậm.

Thái Âm Phù Mệnh nổi lên một trận sương mù quỷ.

Từng thần tướng có dáng người cao một trượng, trên người mặc giáp sắt màu lục đậm, đầu đội mũ cánh phượng, mặt trắng mắt đỏ xuất hiện trong sương mù quỷ.

So với người này, người giấy hồn binh giống như đứa trẻ ba tuổi nhỏ gầy.

Không biết có bao nhiêu thần tướng vây quanh Lục Khiêm, trong giây tiếp theo hắn sẽ bị nuốt hết.

Những người khác thấy tình cảnh khó khăn của Lục Khiên, nhưng không ai muốn hỗ trợ.

Đối với bọn họ, Lục Khiêm giữ chân một người, bọn họ sẽ nhận được càng nhiều lợi ích.

Đã lục tục có người cướp được đồ vật rời đi.

Có một số người rất tham, muốn đi vào sâu bên trong, kết quả bị người khác bao vây đến chết.

“Ha ha! Tiểu tử, có muốn ta ra tay hỗ trợ không!”

Lúc này, một tu sĩ áo đen cười lớn bay qua từ phía trên, bay thẳng về phía sau.

“Lợi dụng sơ hở?” Lục Khiêm cười lạnh một tiếng, sau đầu truyền đến tiếng vang vù vù.

Âm phong đâm vào Thần ý.

Lục Thần Thứ lại tới nữa.

Vừa ngăn cản Lục thần Thứ, mấy chục thần tướng cũng xúm lại.

Ầm!

Thất Sát Âm phù kiếm nổ tung.

Mười mấy tên thần tướng hóa thành phù lục màu vàng.

Đây không phải là âm hồn chân chính, mà là do một loại bùa chú hóa thân thành.

Sau đó tình hình thay đổi, rất nhiều Âm Quỳ Chân Thủy rơi xuống.

Thần tướng bùa chú nhao nhao mất đi linh tính, hóa thành một lá bùa ướt át.

"Đến ta rồi sao?" Lục Khiêm hơi mỉm cười.

Vèo vèo!

Âm thần bay lên trước, Lục Thần Thứ bay tới.

Cùng lúc đó, trên gương mặt của người áo xanh nở nụ cười lạnh, cầm một tấm kiếm phù trong tay.

Mấy chục loại đao thương kiếm kích phóng tới từ bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó Lục Khiêm há mồm phun một cái.

Chư Thiên Huyền Kim Kiếm Nang bắn mạnh ra khí Huyền Kim.

Vù vù!

Kim khí như rồng, ánh sáng vàng tứ tán.

Mấy chục loại vũ khí bị tiêu hủy trong nháy mắt, ngay sau đó lại xuyên qua người áo xanh.

Đinh Hồn Huyết Tiễn(2)

"Không thể nào…"

Nét mặt người áo xanh hoàn toàn không tin nổi, hắn ta không ngờ Lục Khiêm sẽ ra chiêu này, đây rõ ràng là pháp khí của U Đô Kiếm Lâu.

Sau đó người này hóa thành tro tàn.

Bên Lục Khiêm giết chết người áo xanh sạch sẽ lưu loát, tu sĩ cướp bóc xung quanh không nhịn được ghé mắt.

Nữ tử chơi đùa khói nhẹ, mấy cao thủ tu sĩ Luyện thể hóa rắn vân vân.

"Không phải là Dưỡng Thần sơ kỳ, lại gần với tu vi Dưỡng Thần trung kỳ, không tệ."

Chủ quán vừa phun Âm hỏa, hòa tan kẻ địch trước mặt, vừa kinh ngạc thầm nghĩ.

Lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng cười to càn rỡ của Thần Lãng, cùng với tiếng kêu rên vô lực của rồng khói.

Ầm!

Rồng khói dài trăm trượng dần dần tiêu tán.

"Đã chết, đã chết rồi! Giết sạch bọn họ!"

Thủ lĩnh đã chết, thế cục lập tức nghiêng về một phía.

Lần này không phải là cướp xong rồi bỏ chạy cực kỳ đơn giản nữa, mà là giết sạch cướp sạch.

Lục Khiêm lắc mình đến phía sau tu sĩ áo đen vừa rồi kia.

Phụt!

Hóa Huyết Ma đao đâm vào cơ thể của tu sĩ áo đen, huyết quang lập tức vấy bẩn Âm thần của hắn ta.

"Ngươi!" Tu sĩ áo đen không dám tin quay đầu lại.

"Ta giết người ở phía trước, ngươi cướp đồ vật ở phía sau, chơi rất vui sao?" Lục Khiêm cười lạnh.

Tu sĩ áo đen hóa thành một bãi máu mủ.

Lục Khiêm mở Kiếm Nang ra, nạp dược liệu và khoáng thạch, thậm chí là từng rương pháp tiền dưới boong tàu vào trong Kiếm Nang.

Bỗng nhiên, Lục Khiêm quay đầu, trong mắt chứa một tia ý cười, nhìn tu sĩ phía sau muốn sờ thi thể của người áo xanh.

"Ngươi cũng muốn chết sao?"

Câu nói này khiến tu sĩ kia ngây ngẩn cả người.

Không biết Lục Khiêm là miệng cọp gan thỏ, ra vẻ mơ hồ, hay là thực sự có thực lực, nhưng nhớ tới một đạo kim khí kia, người kia vẫn ngượng ngùng rời đi.

Lục Khiêm tiến lên lấy pháp khí và túi của người áo xanh.

Ở bên kia chiến trường, tu sĩ cướp bóc thiếu mất một nửa.

Xem ra nguy hiểm của việc này cũng rất lớn.

Chủ quán và Thần Lãng cũng còn sống, người bị bọn họ gọi là yên nữ và lão xà, đang nói chuyện phiếm với bọn họ.

Về phần vài người khác thì đang quan sát ở bên cạnh, còn có một ít người cướp xong trước rồi bỏ chạy.

Lục Khiêm tiến lên trước, chủ quán cười nói: "Đạo hữu thu hoạch dồi dào rồi, lần sau còn tới nữa hay không?"

"Tới." Lục Khiêm và chủ quán nhìn nhau cười.

Một khi đã lên con thuyền này, nếm được mùi ngon ngọt rồi, sao còn nỡ rời đi chứ.

“Theo quy tắc chia thành ba phần!” Thần Lãng nở nụ cười.

Rầm!

Lục Khiêm đổ vật phẩm trong Kiếm Nang ra, Thần Lãng vung tay lên, sương đen che khuất ánh mắt của mọi người.

“Ngoại trừ công pháp và Địa Sát Dị Thú, ngươi cứ lấy hết mấy thứ bên trong đi, đúng rồi, ta còn muốn mười viên Linh Tính.”

“Dễ nói.” Thần Lãng hơi mỉm cười, há mồm phun ra mười hạt châu phát ra ánh sáng màu lục đậm: “Ngươi được hời to rồi, cái này vậy mà lại do Dưỡng Thần hậu kỳ âm thầm biến thành.”

Sau khi hai người giao dịch xong, những người khác cũng rục rịch nộp lên phân chia.

Thần Lãng nhìn mọi người cười nói: “Đừng nên cảm thấy ba phần này không đáng giá, nếu không phải tại hạ thi triển bí pháp che giấu dáng vẻ của mọi người, e rằng các ngươi đã sớm bị bắt rồi.”

Bí pháp để cao thủ truy tung nhiều đến nỗi không đếm xuể.

Có người chuyên nhắm vào thần hồn, cũng có người truy tung dựa theo mùi lông tóc trên người.

Còn có thuật Thiên Cơ thần bí nhất nữa.

Mấy cái đó tìm được người cần tìm dễ như trở bàn tay.

Lục Khiêm nghĩ ba phần vẫn là tương đối có lời.

Sau đó Thần Lãng đưa cho Lục Khiêm một khối thẻ bài.

Nó có chiều rộng bằng hai ngón tay, màu xám xịt, trên đó không có bất kì đường hoa văn nào.

“Đây là bí phù truyền tin, có tin gì thì truyền lại qua bí phù.”

Lục Khiêm đưa Chân Thủy vào, bí phù tỏa ra chút ánh sáng.

Người ở đây không nhiều lắm, ngoại trừ chủ quán và Thần Lãng, còn có yên nữ và lão xà.

Một nam tử phát ra sương mù âm u lạnh lẽo và chú lùn có cơ thể nhỏ gầy.

Mọi người đều che mặt, chỉ có thể phân biệt thông qua dáng người, hoặc bình thường gọi tên riêng để xưng hô.

Không ai tự giới thiệu.

Tổ chức này cũng không có tên, hoàn toàn là một tổ chức rời rạc tập hợp lại vì lợi ích.

Những người còn lại này đều là thành viên cam lòng giao ra ba phần thu hoạch.

Những người khác có thể do nhát gan, cảm thấy làm một chuyến này là đủ rồi.

Trước mỗi lần hành động, chủ quán đều sẽ liên lạc với một đám tu sĩ xa lạ.

Một khía cạnh là vì góp dân số, một khía cạnh khác cũng là vì thu hút người gia nhập.

Sau khi tạm biệt mọi người, Lục Khiêm dạo mười mấy vòng ở bên ngoài trước.

Đến lúc xác nhận không có người theo dõi thì mới bay về động phủ.

Trở lại trong động phủ, thắp lửa nến màu lục đậm lên.

Tên của ngọn lửa này là U Đàn,

Được tạo thành từ máu tim và hồn phách của con người, có tác dụng dưỡng thần.

Ánh nến màu lục đậm phản chiếu biểu cảm biến ảo không ngừng trên mặt của Lục Khiêm.

【VIP】 Thu hoạch(1)

Sau lưng là từng hàng người giấy âm u đang đứng, nếu người thường nhìn thấy cảnh này, thì e rằng sẽ bị dọa chết ngay tại chỗ.

Bụp bụp!

Suýt chút nữa một đống lớn đồ vật thượng vàng hạ cám đã lấp đầy toàn bộ căn phòng.

Pháp tiền bằng đồng đen tản ra ánh sáng âm u rạng rỡ, sáng chói đến mức khiến người ta không thể mở mắt.

Lục Khiêm đếm sơ qua, tổng cộng mười lăm ngàn Pháp tiền, đây là một số lượng kếch xù.

Ngoại trừ pháp tiền, thì còn có các loại dược liệu quý giá và khoáng thạch.

Có Tử Chi do trời sinh, hà thủ ô, Xà Lân quả, còn có hoa mặt người do con người trồng vân vân…

Cùng với pháp khí pháp y của các tu sĩ Luyện Khí Dưỡng Thần.

Tổng giá trị đại khái không giống với ba vạn Pháp tiền.

Một đêm đã kiếm được hơn ba vạn pháp tiền, chỉ có cướp bóc mới dễ giàu, không đúng, đây chính là cướp bóc.

Một cái rương lớn cao nửa người trong đó khiến Lục Khiêm chú ý tới.

Cái rương được đức thành từ đồng đen, chỗ nối tiếp là đinh tán đồng trắng, rương đồng đen kín kẽ, trên đó là là đầy những nét vẽ phù lục uốn lượn vặn vẹo.

Một cỗ khí tà ác phát tán ra.

Trên đó viết bốn chữ lớn: Thị Nhục.

"Thị Nhục!" Lục Khiêm kinh ngạc.

Vật ấy là một loại vật cực kỳ tà ác, lớn lên tại vùng đất phong thuỷ trù phú.

Mặc dù sinh ra trên mặt đất tức là tinh hoa chi địa tạo ra, nhưng lại hội tụ sự tà ác của địa mạch.

Trong "Hải Ngoại Nam Kinh" có ghi: "Tụ Thịt có hình như gan trâu, có hai mắt. Ăn vô tận, trảo phục sống lại như cũ."

Có chút giống như Thái Tuế, nhưng cũng không phải là thực vật.

Mà là một loại sinh vật, thịt bị cắt rớt có thể mọc lại, ăn vào có thể sinh lực.

Dường như có liên quan đến đế vương ở thời cổ đại, có người từng phát hiện tung tích của vật ấy nhiều lần ở gần lăng tẩm của đế vương cổ đại.

"Luyện hóa toàn bộ, xem như là thân ngoại hóa thân sao?" Lục Khiêm hơi do dự.

Khi luyện hóa toàn bộ chắc chắn sẽ tăng tiến độ Luyện thể, lại phối hợp với Huyết Tinh Yêu Đan, sẽ tăng lên rất nhiều tiến độ đạt tới Huyết Hóa Chu Thân.

Đến lúc đó Âm thần và thân thể đều đi vào Dưỡng Thần, chắc chắn tu vi sẽ mạnh hơn người cùng cấp một chút.

Cuối cùng huyết mạch tiến giai, chắc chắn sinh ra Thần thông khác, Thái Âm Kim Đồng và Ất Mộc Tinh Lôi đều là thần thông cực kỳ mạnh mẽ.

Cứ cho là Âm thần thân ngoại hóa thân cũng không tệ, dù sao người giấy quá yếu ớt, không thể chịu được công kích

mạnh mẽ.

Cuối cùng Lục Khiêm vẫn chọn biện pháp điều hòa, một bên làm thân ngoại hóa thân, một bên cắt thịt tu luyện.

Dù sao Thị Nhục có thể tăng trưởng vô hạn.

Mở cái rương ra, một cỗ âm khí ập vào mặt.

Ầm!

Hắc khí bộc phát ra ngoài, trong rương đồng đen là một quá cầu thịt màu gan trâu.

Ở giữa quá cầu thịt có khảm hai tròng mắt.

Đôi mắt không khác người thường bao nhiêu, nhưng trong tròng mắt toàn là tơ máu.

Đôi mắt oán độc này nhìn chằm chằm vào Lục Khiêm.

Sát khí lành lạnh, Lục Khiêm giống như rơi vào hố ma, bốn phía toàn là quái vật giương nanh múa vuốt.

Những ảo giác thô thiển đó vẫn chưa mê hoặc nổi Lục Khiêm.

Giống như bụi Linh đài, lau đi nhẹ nhàng.

Khi mở to mắt, chỉ thấy trước mắt có một đoàn quá cầu thịt đang bay.

Quá cầu thịt rất có độ co dãn, hình thành một tấm màn sân khấu thật lớn, muốn cắn nuốt Lục Khiêm.

Hai mắt lập loè hàn quang vừa ác độc vừa vui sướng.

Lục Khiêm lắc mình tránh thoát thỏi công kích của Thị Nhục, sau đó ngưng tụ ra phù lục Chu Sa trong hư không, đánh vào bên trong Thị Nhục.

Ầm!

Một cục thịt to rơi xuống trên mặt đất, run rẩy mãnh liệt, cảm xúc trong mắt dần dần chuyển hóa thành dại ra.

Ấn phù Chu Sa này chính là thủ đoạn mà các tu sĩ dùng để khống chế sinh linh, vật bị ấn phù Chu Sa đánh vào, chỉ cần trong một niệm là đi vào chỗ chết.

Lục Khiêm trực tiếp tiêu diệt linh trí của nó tại chỗ.

Cảm xúc của vật ấy quá hỗn loạn cũng quá ác độc, dường như có một loại oán hận không tên đối với sinh linh.

Vèo vèo!

Âm thần tiến vào trong đó.

Quả cầu thịt trên mặt đất nhúc nhích một lúc, chậm rãi hiện ra ngũ quan và tứ chi, biến thành một nam tử có màu da ố vàng, bề ngoài không hề khác với Lục Khiêm.

Lục Khiêm rất hứng thú đánh giá thân thể mới của mình.

Một loại cảm xúc xưa nay chưa từng có ập tới.

Đôi mắt này rất thú vị, thế giới trong mắt chỉ có màu đỏ, vật chết là hồng nhạt, vật còn sống là màu lửa đỏ, có thể nhìn đến ngoài trăm dặm.

Xì xì!

Hóa thân giống như con cá vào nước, hoàn toàn đi vào trong đất, sau đó xuất hiện ở một bên khác.

Thân ngoại hóa thân này có ba loại năng lực, độn thổ, thị lực và sinh mệnh cứng cỏi.

Không giống với loại thân ngoại hóa thân khác, thương đến yếu hại đã chết, Thị Nhục trừ phi bị chia làm mấy chục đến hơn trăm khối thì mới có khả năng tử vong.

【VIP】 Thu hoạch(2)

Số năm của quả cầu thịt này vẫn quá thấp, ước chừng chỉ có vài chục năm.

Nghe nói Thị Nhục ngàn năm mới là thân thể bất tử chân chính.

Sau khi cất giấu xong tang vật, Lục Khiêm đi đến Mã Viện cưỡi Bộ Lãng Thú đi ra ngoài.

Phó chấp sự luyện đan quản lý sự ra vào của kho hàng luyện đan, lúc có tài liệu nhập kho mỗi tháng, đều phải giữ cửa ải nghiêm ngặt.

Tại chỗ sâu trong bí cảnh không tên.

Trước mặt là một cánh cửa lớn.

Đứng ở trước cửa, một trận hồng quang lướt qua, cửa lớn chậm rãi mở ra.

Gần đây Lục Khiêm cũng biết vì sao Lộc Đài đạo nhân hận mình.

Chỉ có Lục Khiêm mới có thể mở ra kho hàng trước mặt, không biết đã làm cho bọn họ mất đi bao nhiêu dưỡng chất.

Sau khi tuần tra đơn giản một phen, phát hiện không có gì khác thường, hắn chợt đi ra khỏi kho hàng.

“Điểm này ngươi sống cũng không làm xong, phế vật, ngươi lãng phí bao nhiêu tài liệu rồi.”

Lúc này, bên cạnh truyền đến một trận tiếng quát mắng.

Lục Khiêm quay đầu nhìn lại, thì ra là quản sự luyện đan Dương Hưng đang mắng người, trước mặt hắn là tu sĩ luyện

đan mới tới.

Sắc mặt Dương Hưng trắng bệch, không ngờ tu sĩ luyện đan được nhận lại không đáng tin như thế.

Đã dùng hết vật liệu rồi nhưng vẫn chưa luyện ra được đồ vật.

Đã gần đến thời gian nộp lên, nếu như còn không giao được, vậy e rằng lại gặp nạn.

"Đây cũng là lần đầu tiên thuộc hạ tiếp xúc với loại dược liệu Quỷ Hà Xa này, bước đi đều chính xác, nhưng lại không thể luyện chế ra." Mồ hôi của tu sĩ luyện đan chảy đầy đầu.

"Sao lại thế này." Lục Khiêm tiến lên hỏi.

"Ngư Long chấp sự." Dương Hưng nghĩ nghĩ, vẫn là khom mình hành lễ.

Sau đó nói ngọn nguồn chuyện này cho Lục Khiêm.

"Quỷ Hà Xa chính là cuống rốn của thai nhi chết từ trong bụng mẹ, tính hung rất lớn, trước khi luyện chế thì dùng Chu Sa bào chế thử xem, trước khi luyện đan bỏ Quỷ Hà Xa vào, để Chân hỏa rèn luyện nhiều hơn một chút." Lục Khiêm nói.

"Ra là vậy! Đa tạ Ngư Long chấp sự." Dương Hưng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chuyện này xem như là đã giúp mình một đại ân rồi.

Lúc này Dương Hưng mới nhớ tới, trước kia dường như Lục Khiêm nổi tiếng dựa vào luyện đan, quả nhiên không tầm thường.

Đáng tiếc lại đắc tội với người ta, nghĩ đến đây, Dương Hưng cảm thấy có một câu không biết có nên nói hay không.

Lục Khiêm chợt theo Dương Hưng đi vào trong phòng Luyện Đan.

Nơi đây có năm lò luyện đan đang đứng lặng lẽ, chỉ có hai lò luyện đan đang có ánh lửa thiêu đốt.

Hai gã tu sĩ luyện đan liếc nhìn mấy người một cái, ngay sau đó vội vàng làm công việc trên tay mình.

Trong phòng Luyện Đan không chỉ có mấy người này.

Đa số tu sĩ luyện đan đều không phải người do Lăng Ba Lâu bồi dưỡng, mà là người bên ngoài được chiêu mộ đến.

Bình thường đều luyện đan trong động phủ của mình, chỉ có một số ít người mới có thể ở đây thôi.

"Ngươi luyện thử một chút xem, ta canh độ lửa giúp ngươi." Lục Khiêm cười nói.

"Vâng, đại nhân." Tu sĩ luyện đan này có hơi căng thẳng.

Dù sao hắn ta cũng chỉ là Luyện Khí kỳ, có hai vị cao thủ Dưỡng Thần nhìn ở sau lưng, thực sự khiến người ta hơi bất an.

Nhìn tu sĩ luyện đan Luyện Khí ở một bên, Lục Khiêm cố ý vô tình bắt chuyện với Dương Hưng.

"Dương quản sự, gần đây ngươi rất bận nhỉ. Nửa tháng mới gặp ngươi một lần." Lục Khiêm cười nói.

"Đúng vậy, gần đây có hơi nhiều nhiệm vụ." Dương Hưng khách sáo nói.

Kỳ thật cũng không phải do nhiều nhiệm vụ, mà là người ta hoàn toàn không cho y tiếp xúc với phó chấp sự luyện đan này.

Oanh!

Lúc này, lò luyện đan phát ra một tiếng vang nhỏ.

Bên trong lò là khói nhẹ lượn lờ, mở hồ tạo thành một gương mặt trẻ con dữ tợn điên cuồng.

Hơi thở của tu sĩ luyện đan không ổn, trước mắt đã thấy đan dược sẽ phải thất bại.

Lục Khiêm tiến lên một bước, đè bả vai người này lại, sau đó đánh ra từng đạo pháp quyết.

Sau khi mặt người biến mất, lúc này lò luyện đan mới ổn định lại.

"Vấn đề nằm ở chỗ Quỷ Hà Xa, phải làm như vậy, như vậy…"

Tốn sức cả buổi trời, mới luyện ra một lò đan dược.

Sau khi luyện ra đan dược, cuối cùng Dương Hưng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Ơ! Đây chẳng phải là phó chấp sự sao?"

Lúc này, từ một bên truyền đến âm thanh chói tai.

Lục Khiêm quay đầu nhìn lại, thì ra là hai tu sĩ bên người Lộc Đài đạo nhân.

Hai người kia là đệ tử của Lộc Đài, tên là Lộc Dương và Lộc Âm.

Thực lực của hai người này chẳng ra gì, chỉ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ.

Nhưng có chỗ dựa là Lộc Đài đạo nhân, nên cũng không có mấy ai dám trêu chọc.

"Ồ? Là các ngươi. Có ý kiến gì với ta sao?" Lục Khiêm ngoài cười nhưng trong không cười.

Bảo kiếm và pháp y bên hông hai người này, vẫn là thứ lấy được của Lục Khiêm từ đại hội.

Mỗi ngày hai người này đều ăn mặc nghênh ngang, sợ người khác không biết đó là thứ lấy từ trên người Lục Khiêm.

“Nào dám!” Lộc Dương quái gở nói.

【VIP】 Dẫn sói vào nhà

Lúc này, quản sự đan viên đi ra, nhìn thấy hai người cũng lập tức cười nói:

"Hai vị đại nhân, đan viên đã chăm sóc xong, còn có chỉ thị gì sao?"

"Ngươi hỏi phó chấp sự đi, hỏi hai chúng ta làm gì?" Lộc Dương hừ mũi một cái.

Quản sự vườn đan xấu hổ nhìn về phía lục khiêm, Lục Khiêm cũng không nói gì, chỉ là khẽ gật đầu.

Quản sự như trút được gánh nặng rời đi.

"Đại nhân, còn chỉ thị gì sao?" Lộc Dương cười nói, dáng vẻ biểu cảm kiểu như ngươi có thể làm gì được ta.

"Không có việc gì, ngươi cút được rồi."

Ầm!

Trên người Lục Khiêm bộc phát ra khí thế dồi dào, sau đó lắc mình đến trước mặt hai người.

Thái Âm Kim Đồng nhìn chằm chằm vào hai người, trong miệng đầy răng nhọn, hai người nhìn đến nỗi nội tâm run lên, một cảm giác nguy hiểm ập vào trong lòng, dường như giây tiếp theo sẽ phải bị con mãnh thú này ăn sạch.

"Thật sự cho rằng ta không dám giết các ngươi sao?" Lục Khiêm cười nói, từ lúc làm phó chấp sự, mỗi ngày hắn cũng lấy vẻ ngoài Luyện Thể để gặp người khác.

Hai người há miệng thở dốc, bỗng nhiên lại phát hiện không dám nói ra.

Lúc này Lộc Dương mới ý thức được, vị trước mắt này cũng là cao thủ cảnh giới Dưỡng Thần.

Mồ hôi lạnh làm ướt phía sau lưng trong vô thức.

"Cút!" Lục Khiêm quát.

Hai người lập tức như trút được gánh nặng, cuống quýt chạy trốn.

Không biết đã chạy bao xa, Lộc Dương mới hồi phục tinh thần lại, nhìn chằm chằm Lục Khiêm ở phía sau lưng bằng ánh mắt oán độc, gằn từng chữ một: "Ngươi chờ đó, trước cứ để ngươi được đắc ý mấy ngày."

Tưởng tượng đến vừa nãy mình bị dọa thành dáng vẻ kia, hai huynh đệ không khỏi lên cơn giận dữ, hận không thể rút gân lột da Lục Khiêm.

Nhưng người này cũng không nhảy nhót được bao lâu nữa.

Tưởng tượng đến cái này, trong lòng Lộc Dương cũng cân bằng một chút.

Sau khi nhìn thấy hai huynh đệ đã đi rồi, Dương Hưng có hơi lo lắng nói: "Đại nhân, sau lưng bọn họ là chấp sự Lộc Đài, chấp sự Lộc Đài là có tiếng bênh vực người mình, ngươi làm như vậy, có phải là có chút …"

"Không sao." Lục Khiêm cười nói.

Nói không thèm để ý là không thể nào, dưới sự bày mưu đặt kế Lộc Đài, hai huynh đệ này khiến quyền lực của mình trở thành không khí.

Muốn vớt những thứ béo bở cũng không có chỗ vớt, ân oán này hắn sẽ tự mình ra tay chấm dứt.

Chỉ là chưa đến thời cơ.

Nhưng nhìn biểu cảm của hai tên kia, chắc là vẫn còn thủ đoạn gì đợi chờ mình nữa.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm nhìn về phía Dương Hưng, nói: "Dương quản sự, ta thấy ngươi muốn nói lại thôi, chắc không phải không có chuyện gì đang muốn báo cáo chứ?"

Lời vừa nói ra, Dương Hưng dừng một chút, cuối cùng vẫn nói: "Đại nhân, gần đây ngươi nên cẩn thận một chút, có thể bọn họ sẽ động tay chân từ kho hàng hoặc là trên tàu biển."

Căn cứ vào quy định của Lăng Ba Lâu, một khi kho hàng bị mất, người phụ trách sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, Phục Ba sẽ không dễ dàng tha thứ cho những việc như vậy, trước kia cũng có không ít chấp sự đã chết vì cái này.

"Thì ra là thế." Lục Khiêm chắp tay cười nói: "Cảm ơn Dương quản sự, bây giờ cũng không còn sớm, tại hạ đi về trước."

Trong động phủ, Lục Khiêm im lặng ngồi xếp bằng.

Lò luyện đan cháy hừng hực, vừa trông coi hỏa hầu, vừa cho khoáng thạch vào, dùng Huyền Kim Kiếm Nang hấp thu kim khí phía trên.

Một trận kim khí bay qua, khoáng thạch tản ra các loại ánh sáng lập tức hóa thành tro tàn.

Chư Thiên Huyền Kim Luyện Bảo Quyết (tiểu thành: 24/300)

Chư Thiên Luyện Bảo Quyết tiến vào tầng thứ hai giai đoạn Hư Không Thực Khí, không cần Chân hỏa để rèn đúc chỉ cần trực tiếp hấp thu kim khí là được.

Trong thu hoạch lần này có không ít kim loại khoáng thạch, phẩm chất tốt hơn gấp mấy lần kim khí bình thường.

Ong!

Sau khi hấp thu một bộ phận kim khí, Kiếm Nang bỗng nhiên chấn động kịch liệt.

Ánh sáng vàng quay vòng ở phía trên, khiến cả phòng phát ra ánh sáng, trong hư không có vô số phù lục màu vàng chiếu rọi.

"Tới rồi!" Hai mắt Lục Khiêm tỏa sáng.

Đột nhiên hắn lấy tay kết Kim Sương Ngọc Ấn Quyết, lẩm bẩm nói.

Đánh một cái phù lục.

Xì xì! Hào quang của Huyền Kim Kiếm Nang tỏa sáng.

Đã ngưng tụ xong tầng cấm chế thứ mười chín.

Mấy tầng trước ngưng tụ tương đối dễ, chỉ cần hấp thu nhiều kim khí là được.

Nhưng tầng thứ mười chín lại khác.

Căn cứ vào cách tính chín tầng là một trọng thiên, thì tầng thứ mười chín là Tam trọng thiên, có sức mạnh tương đương với Dưỡng Thần trung kỳ Ngưng Sát, cho nên tương đối khó hơn một chút.

Nhìn trên tay tản ra ánh sáng bóng loáng, kim khí sắc bén giống như sát khí.

Trong lòng Lục Khiêm rất hài lòng: "Pháp khí Tam trọng thiên, Lục Thần Thứ của người áo xanh cũng là Tam trọng thiên, đến lúc đó xem là ai tính kế ai."

Mỗi quý đều có một lần nhập kho cỡ lớn, chắc chắn đối phương sẽ động tay chân ở phía trên.

Chẳng qua là mình có Huyết Chú trong người, e rằng khi chưa vào Ngưng Sát, thì không thể loại bỏ hoàn toàn.

【VIP】 Dẫn sói vào nhà(2)

Không thể thật sự phát sinh xung đột với bọn họ, chỉ có thể thông qua thủ đoạn khác.

Sau khi có đủ tài nguyên và pháp khí sắc bén, Lục Khiêm cũng không đơn giản thỏa mãn co đầu rút cổ ở chỗ này.

Âm thần âm thầm cướp đoạt tài nguyên, bên ngoài thì cũng muốn có được địa vị càng cao, thu hoạch càng nhiều tài nguyên, đạt tới mức tối đa hóa lợi ích.

Cho đến lúc trước khi Thủy Nhãn mở ra, chuyển hóa toàn bộ tài nguyên nên dùng thành tu vi.

Lần này, hắn sẽ bắt đầu chém đứt đầu của Lộc Đài đạo nhân.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm ăn một quả Linh Tính Tàng Thần đan vào, lại tiến vào tiết tấu Ngưng Sát một lần nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bay giờ đã là nửa tháng sau.

Trong nửa tháng này, hắn đã ăn tổng cộng bảy viên đan dược.

Thủy Hỏa Duyên Hống Luyện Đan thuật (đại thành: 302/1000)

Tiến độ Ngưng Sát đại thành lập tức tăng lên đến ba phần mười, cũng chính là biểu hiện đã ba trăm khắc độ.

Nhưng đan dược cũng mang đến tác dụng phụ.

Dù sao vị thuốc chính là Âm thần của người tu hành, tâm thần rất dễ bị ảnh hưởng.

Nếu không phải Thanh Tâm chú đã đến đại thành, e rằng tiến độ còn phải chậm hơn một ít.

Vù vù!

Lúc này, thẻ bài trên bàn gỗ tử đàn bỗng nhiên sáng lên.

Đây là pháp bài ngày đó Thần Lãng đưa cho mình để liên hệ.

"Lại có mục tiêu mới sao?" Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ, chợt cầm lấy thẻ gỗ.

Một âm thanh khàn khàn vang lên, là âm thanh của chủ quán.

"Đạo hữu, bên này của chúng ta có hội giao dịch, ngươi có muốn tới đây một chuyến hay không?"

"Hội giao dịch sao?" Lục Khiêm nhíu mày, còn tưởng rằng là mục tiêu mới.

Chỉ là bây giờ mình cũng không thiếu tiền.

Tuy đã tiêu hao một phần đồ vật mà lần trước lấy được, nhưng vẫn có giá trị to lớn tầm ba vạn.

"Địa điểm ở đâu?" Âm thanh Lục Khiêm truyền vào.

Cái gọi là hội giao dịch, chắc là mọi người sẽ trao đổi vật tư cho nhau.

Đi xem cũng không sao.

"Chợ Quỷ Địa Quật, chỗ cũ."

Lại là một âm thanh khàn khàn truyền đến.

Sau đó ánh sáng biến mất.

Thẻ bài này có hơi giống điện thoại di động trong trí nhớ ở kiếp trước, sử dụng cũng rất tiện.

Còn an toàn kín kẽ hơn truyền tin bằng hạc giấy.

Lục Khiêm thu xếp đồ vật, Âm thần hoàn toàn đi vào giữa một quả cầu thịt.

Ào ào!

Quả cầu thịt biến ảo thành dáng vẻ của một nam tử, cơ thể giống như đã đạp lên trên đầm lầy, chìm xuống một cách thong thả .

Thị Nhục đã hóa thân giống như con cá ngao du ở trong nước, nhanh chóng độn thổ rời đi.

Cho dù gặp phải cục đá, cũng dễ dàng xuyên qua.

Tốc độ không hề thua kém lúc phi hành trên không trung, lại còn kín đáo hơn nữa.

Không biết đã độn thổ bao lâu, rốt cuộc đi đến giữa Địa Quật.

Chủ quán ở chỗ cửa động vẫn giống như thường lệ, không có bao nhiêu khách đến xem.

Dường như đã cảm ứng được Lục Khiêm đến đây, chủ quán ngẩng đầu, cười nói: "Đạo hữu, ngươi đã đến rồi! Vào đi."

Lục Khiêm không nói gì, phi thân tiến vào trong đó.

Cửa động không lớn, đi vào lại có một động thiên khác.

Bên trong là một hang động đá vôi, vách động có châm ánh nến, đá thạch anh trong hang động đá vôi chiếu xạ ra ánh sáng năm màu rực rỡ.

Tại chỗ sâu nhất trong động, có một cái bàn con thật dài và vài bóng người mặc áo choàng.

Nhìn thấy Lục Khiêm ngồi xuống, mấy người còn lại cũng nhìn lướt qua, sau đó lập tức dời ánh mắt.

“Ta cần tin tức của Long Xà Chân Cương, cung cấp manh mối năm ngàn Pháp tiền.”

Ở chỗ ngồi phía cuối cùng, nữ tử chơi khói có dáng người nhỏ xinh phát ra âm thanh khàn khàn, cũng không biết là do ngụy trang hay âm thanh thật.

“Tin tức của Long Xà Chân Cương chỉ có người từ đại tổng quản trở lên của Yên Quật mới biết.”

Thần Lãng cười khặc khặc, đột nhiên chuyển câu: “Nhưng ngươi rất may mắn, vài ngày trước đó ta đã giết người này, vừa lúc phát hiện tin tức của Long Xà Chân Cương ở trong đầu hắn.”

Đùng!

Vừa dứt lời, Yên Nữ ném ra một cái túi Hồ Thiên.

Thần Lãng móc ra một khối ngọc bài, khắc tin tức xuống phía dưới, rồi chợt đưa cho Yên Nữ.

Lục Khiêm không khỏi nhìn thoáng qua nữ tử kia, không nghĩ tới người này đã tiếp cận đến giai đoạn Luyện Cương.

Nếu nói khó khăn khi Ngưng Sát là mười, vậy khó khăn của Luyện Cương chính là một trăm.

Luyện Cương phải đi lên trên chín tầng trời, chịu đựng gió mạnh và mặt trời cay độc, chỉ cần sơ sẩy là sẽ hồn phi phách tán.

Cao thủ Dưỡng Thần hậu kỳ, sợ là ở Thông U quan cũng là người có chức vị cao.

“Ta muốn Âm Hồn thảo số lượng lớn, có thể giao dịch bằng pháp tiền hoặc đổi vật phẩm khác.” Lão xà nói.

“Chỗ của ta có hai trăm cây Âm Hồn thảo, đổi bằng kim khí đi.”

Lục Khiêm nhìn lão xà, lấy một cái rương ra từ trong Kiếm Nang.

Đây là thứ lấy được trên thuyền Yên Quật, tương đối hiếm thấy, lại là dược liệu có nhu cầu lớn, nhưng không có tác dụng gì nhiều đối với giai đoạn hiện tại của Lục Khiêm.

"Được!"

Hai người đạt thành giao dịch.

【VIP】 Dẫn sói vào nhà(3)

Sau đó từng người ở hai bên giao dịch một ít đồ vật.

Đại đa số là một ít vật tư, có rất nhiều đồ cướp được từ lần trước, bởi vì mình không cần, cho nên mới lấy ra trao đổi.

“Đúng rồi, ta cần tình báo đại khái của môn phái phía nam, một trăm Pháp tiền.” Lục Khiêm nói.

“Ta có.” Yên Nữ dùng thần niệm khắc tin tức vào ngọc bài.

Lục Khiêm tiếp nhận, cảm ứng sơ một chút, toàn bộ tin tức dũng mãnh tràn vào trong đầu.

Phía nam càng phồn hoa hơn phía bắc, cũng không phải là toàn bộ đều là chính phái.

Nói tổng thể thế lực của chính và tà đều ngang nhau, không phân chia trên dưới.

Thực lực mạnh mẽ trong chính phái có Trảm Kiếp Bảo uyển, U Đô Kiếm Lâu và một ít truyền thừa tương tự tạo thành Cửu Tiêu Đạo Minh.

Vừa chính vừa tà thì có Vạn Thế Âm Mộ, đây là thế lực lấy tu luyện đuổi thần không chế quỷ là chính.

Bên tà đạo có Phương Thốn Yêu Quốc, La Sát Thần Thành vân vân.

Tu sĩ bên kia nhiều hơn bên đây rất nhiều, phần lớn là tụ tập lại với nhau.

Lúc cùng tu hành, thổ nạp như mây, thi pháp như mưa, mưa gió ngàn dặm đều biến sắc vì điều này.

Sau khi mọi người trao đổi xong vật chất tình báo, Thần Lãng lại nói lần nữa:

“Chuyến lần sau chuẩn bị đến Yểm Nhật đường, kho hàng này ở giữa bụng núi, bên trong có hai gã tu sĩ Dưỡng Thần trung kỳ canh gác, một đại trận Yểm Nhật.

Để ta xử lý trận pháp, nhiệm vụ lần này tương đối đơn giản, không cần chiêu mộ người ở bên ngoài.”

Yểm Nhật đường cũng là một trong những thế lực lớn ở Vạn Tượng thành, nhưng cũng không phải thế lực lớn nằm trong top mười.

Nhiệm vụ đơn giản có nghĩa là thu hoạch ít, cho nên cũng không cần nhiều người như vậy.

“Thời gian địa điểm?”

“Bảy ngày sau.” Chủ quán nói.

Người này và Thần Lãng tiếp xúc tương đối gần gũi, cho nên biết nhiều nội tình hơn.

“Nếu không đến Lăng Ba Lâu đi?” Lúc này Lục Khiêm bỗng nhiên mở miệng.

“E rằng Lăng Ba Lâu có hơi khó khăn, bọn họ che giấu kho hàng tương đối sâu, hơn nữa con đường thuyền biển cũng không cố định, đến trước khi phát thuyền mới biết được mục đích, cho nên có thể sẽ vồ hụt.” Lúc này lão xà bỗng nhiên mở miệng.

Dù sao cũng là thế lực tồn tại nhiều năm, rất nhiều thứ đều đã có chế độ nghiêm mật.

“Tại hạ và Lăng Ba Lâu từng hợp tác một đoạn thời gian, vừa lúc biết con đường tiến lên của một thuyền biển, đại khái là nửa tháng sau tại vịnh Nguyệt Nha, mười ngày sau sẽ báo tình huống cụ thể, ta cần một đồ vật che giấu Âm thần.”

Không sai, Lục Khiêm quyết định dẫn người ngoài tới giết chết Lộc Đài.

Nhưng làm như vậy quá nguy hiểm , xong việc nhất định Phục Ba sẽ tiến hành loại bỏ triệt để.

Nói không chừng sẽ kiểm nghiệm năng lực của mỗi người, để phòng ngừa kẻ địch lẫn vào trong đó.

“Chỗ của ta có một con dấu, bóp nát sẽ thay đổi Âm thần, sử dụng một lần, nhớ là không được chiến đấu với người khác.”

“Nếu tin tức chính xác, ấn này miễn phí.”

Thần Lãng đưa qua một Bạch Ngọc Ấn Quyết cỡ một ngón cái.

Trên đó có khắc họa một đồ án dị thú mơ hồ không rõ.

Con thú này có sáu chân bốn cánh, không có tai mắt miệng mũi, giống như một quả cầu thịt heo mập mạp.

Liếc mắt nhìn qua một cái, khiến người ta có cảm giác vô cùng quái dị.

Có một loại cảm giác khiến người ta cực kỳ chán ghét, giống với cảm giác khiến người ta chán ghét lạ thường của Thần Lãng

Sau đó mọi người tan họp.

Chủ quán có chút không yên tâm, nói: “Tiên sinh, người này có thể tin được sao? Lỡ như là người nằm vùng của thế lực khác thì sao?”

“Hừ!” Thần Lãng hừ lạnh cười: “Không quan trọng, ta có cách xác nhận thật giả, hơn nữa, tin hay không cũng không quan trọng lắm, chỗ này có mấy người tin được chứ?”

Trở lại trong động phủ, Lục Khiêm sắp xếp sơ lại một số thứ.

Tu vi của Lộc Đài đạo nhân tương đương với Dưỡng Thần trung kỳ.

Ngoại trừ cái này, thì còn có một chấp sự vận chuyển Dưỡng Thần hậu kỳ.

Chắc đám người Thần Lãng sẽ đối phó với Dưỡng Thần hậu kỳ, chính mình chuyên môn nhìn chằm chằm Lộc Đài là được.

Hiện tại hắn có hai vũ khí Tam trọng tiên thuận tay, Huyền Kim Kiếm Nang và Lục Thần Thứ của người áo xanh.

Sức mạnh của pháp khí bậc này tương đương với Dưỡng Thần trung kỳ.

Mặc dù không đủ tu vi, nhưng pháp khí có thể đền bù.

Về phương diện pháp thuật, pháp thuật Luyện Thể có Thái Âm Kim Đồng và Ất Mộc Tinh Lôi, Huyết Thương Khung và các loại thuật Luyện Thể hơi kém một chút.

Còn pháp thuật Luyện Khí chi đạo thì hơi ít.

Trước mắt có thể lấy ra dùng chỉ có Đại Thành Bố Vũ Đoạn Nghê Chương.

Khi thi triển ra, trong phạm vi một dặm sẽ rơi Chân Thủy xuống.

"Có phải ta nên học một ít pháp thuật mới hay không?" Lục Khiêm thầm nghĩ.

Ngày đó không có công pháp Luyện Khí kế tiếp, chợt chuyển hướng sang Luyện Thể, không rảnh đi học mấy thứ này.

Hiện tại có tiền lại có thời gian, là thời điểm học một pháp thuật mạnh hơn một chút.

【VIP】 Kim Ngân Thiết Đồng Luyện Thi Pháp(1)

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm cầm pháp bài liên hệ, đưa vào giọng nói của mình.

"Chủ quán, tại hạ muốn đổi một pháp thuật, không biết chỗ đó của ngươi có trữ hàng không?"

"Pháp thuật? Ta có một ít, ngươi muốn loại nào?"

"Thuật tính Âm hoặc tính Thủy."

Tốt nhất pháp thuật nên tương xứng với công pháp mình tu hành, nếu không sẽ không thể phát huy ra toàn bộ thực lực.

"Từ từ…"

Âm thanh trầm mặc lại, bên kia truyền đến âm thanh xạc xạc.

Sau đó truyền đến tin tức.

Chủ quán phát tổng cộng mười mấy pháp thuật tới đây, Lục Khiêm chọn đại khái vài cái.

Vô Sinh Hóa Mang Bạch Cốt Kiếp Châm: Chân khí Thực Chất Hóa, tạo ra Bạch Cốt Kiếp Châm có kích thước như lông tơ, một sợi gió lạnh có tổng cộng muôn vàn châm nhọn, thuật này hung tàn độc ác, không có khe hở. Vạn kiếp cũng không trở mình được, cho nên gọi là Kiếp Châm.

Âm Đô Hắc Ngục Tỏa: Đây là khóa mà Vạn Thế Âm Mộ dùng để trói cơ thể quỷ, muốn luyện thuật này, vậy phải lấy sét đánh gỗ táo tạo một phù thức trước, phù bài có tổng cộng mười ba trọng. Chỉ có một loại bùa chú, mỗi tầng bùa chú có

tổng cộng mười ba khiếu mắt. Mỗi trọng thêm một lá bùa, mười ba trọng là mười ba lá bùa.

"Hửm? Vật ấy có hơi giống Thất Sát Âm Phù kiếm." Lục Khiêm cảm thấy hơi quen thuộc.

Về con đường bùa chú, thì thích nhất là để đủ loại chồng lên và tổ hợp lại.

Một loại bùa chú đơn giản, thường sẽ thiết lập một ít kết cấu phức tạp, rồi trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không phải trong túi bố của đạo nhân áo xanh không có phù lục pháp thuật, nếu không thì Lục Khiêm thật đúng là muốn học một cái.

Phù lục pháp thuật rất tinh xảo, đồng thời cũng rất khó.

Không giống với luyện khí, nếu luyện khí đánh cấm chế thất bại, cũng chỉ là thất bại.

Nhưng nếu là bùa chú thì e rằng sẽ nổ toàn bộ, kiếm củi ba năm đốt trong một giờ.

Tuy có hơi khó khăn, nhưng phối hợp với chiếc gương vàng sẽ làm được tốt nhất.

Chắc chắn khi độ thuần thục đạt đến mức độ nhất định cũng dễ dàng hơn, không có trạng thái hơi phập phồng giống như những người khác.

"Đạo hữu, tại hạ đổi hai món này, lần sau gặp mặt sẽ đưa Pháp tiền."

"Được, từ bỏ mấy cái khác sao? Chỗ của ta còn phương pháp Vu Cổ Thỉnh Thần, Cản Thi Luyện Thi nữa."

"Thuật Luyện Thi sao? Cho ta xem một chút." Lục Khiêm nhếch mày, bỗng nhiên nhớ tới cái gì.

Sau đó lại có một âm thanh truyền đến.

Có tổng cộng hai loại thuật Luyện Thi.

Một loại tương đối thường thấy, chôn thi thể vào nơi Âm khí cực thịnh, nuôi dưỡng các loại bùa chú đồ ăn, từ xác sống đến cương thi đen cương thi trắng vân vân, số năm càng lâu thì cương thi càng mạnh.

Còn có một loại tương đối kỳ lạ, tên là Kim Ngân Thiết Đồng Luyện Thi Pháp, thi thể hấp thu khí đồng, biến thành Đồng Giáp Thi, Thiết Giáp Thi vân vân.

"Ta muốn loại thứ hai."

"Loại thứ hai chỉ có đến công pháp Thiết Giáp Thi, ngươi chắc chắn sao?"

"Không sao."

Trong lòng Lục Khiêm bỗng nhiên có một suy nghĩ.

Năng lực hóa thân của Thị Thịt không tệ, cho dù chém đứt tay chân thì cũng có thể mọc ra ngay lập tức.

Năng lực cỡ này là rất mạnh, đáng tiếc cường độ thân thể lại không ra gì.

Nếu lấy phương pháp luyện thi để tinh luyện cái này.

Vậy cho dù chỉ tương đương với tu vi Luyện Khí Đồng Giáp Thi.

Nhưng lại phối hợp với cơ thể tái sinh với sức sống bền bỉ, thì sức mạnh cũng không thua gì cao thủ Dưỡng Thần.

Trước sân động phủ.

Mạc Sầu điều khiển vài người giấy hồn binh, tạo ra một quan tài cây hòe.

Bên ngoài quan tài, có khắc bùa chú phức tạp.

Kim Ngân Thiết Đồng Luyện Thi Pháp không có yêu cầu quá hà khắc đối với ảo cảnh, quan trọng nhất chính là bùa chú trên thi thể và sự cung cấp của kim loại.

Có hơi giống với Huyền Kim Kiếm Nang, chất lượng tài liệu càng tốt, thì hiệu suất hấp thu càng cao.

Sau khi tạo xong quan tài, Lục Khiêm để người đặt vào phòng Luyện Khí.

Luyện thi và luyện khí tuy có cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả như nhau.

Đầu tiên là dùng Chân hỏa Luyện thể, khắc pháp lục phệ tức lên.

Cục gan trâu lớn trong quan tài bị khắc lên phù lục chằng chịt.

"Hình dạng của Thị Nhục không cố định, ngược lại còn thích ứng khắc lục tốt hơn." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Vô số thi thể đều bị hư ở giai đoạn này, vốn dĩ hắn còn hơi lo lắng, không ngờ lại thuận lợi như thế.

Trong lúc đó cũng thất bại hết mấy lần, nhưng điểm tốt của Thị Nhục đó là có thể cắt thịt lại hồi sinh.

Sau khi khắc phù lục xong, kế tiếp là hấp thu khí đồng.

Lục Khiêm nhìn đồng nặng ngàn cân bên cạnh lò nung thầm nghĩ.

Quá trình này còn khó hơn Huyền Kim Kiếm Nang một ít.

Cần bản thân dùng tay động vào tinh luyện tinh khí, biến khí đồng thành bùa chú đánh từng cái lên.

Xì xì!

Một khối đồng đen hóa thành tro tàn, trên đó có dòng khí màu tím bầm đang lơ lửng.

【VIP】 Kim Ngân Thiết Đồng Luyện Thi Pháp(2)

Ngay sau đó Lục Khiêm giơ tay bấm một quyết, dòng khí mấp máy kết hợp thành một bùa chú, đánh vào bên trong Thị Nhục.

Đồng Giáp Thi tổng cộng chia thành ba bước, giáp đồng, thịt đồng, xương đồng.

Chia ra tương ứng với ba giai đoạn Luyện Khí.

Dù sao cũng là pháp thuật có cấp bậc luyện khí, khi luyện cũng nhanh.

Theo độ thuần thục tăng lên, hiệu suất cũng gia tăng lên không ít.

Chờ đến khi đạt một mức độ nhất định, lại giao công việc này cho người giấy.

Mấy ngày tiếp theo này, mỗi ngày đều là tu hành pháp thuật.

Hiện tại cứ nước tới chân rồi hẵng Ngưng Sát, một chốc một lát cũng không tăng được thực lực gì.

Còn không bằng luyện thêm mấy pháp thuật.

Tu luyện hai pháp thuật hấp thu kim khí, số tiền này càng tiêu hao nhanh hơn.

Ước chừng chưa đến nửa năm, gần ba vạn pháp tiền này sẽ hết.

Cần phải đi cướp một lần nữa.

Đang lúc Lục Khiêm tu luyện, tại một chỗ trong phòng tối, một đạo nhân miệng chim ngồi trên ghế chủ vị.

Bên cạnh là hai huynh đệ Lộc Dương và Lộc Âm đang đứng.

"Sư phụ, đệ tử đã chuẩn bị xong tất cả."

"Chúng ta đánh tráo đồ vật ở trên thuyền, làm giả một phần danh sách tài liệu, nhân viên kho hàng khác cũng là người của chúng ta, sau khi nhập kho lại âm thầm đổi lại danh sách, sau này chấp sự tuần tra kiểm tra ra, thì đó là trách nhiệm của Ngư Long."

Tên Ngư Long này không bận tâm chuyện gì, không có thuộc hạ nào, chỉ có thể đối chiếu tài liệu thông qua danh sách, hoàn toàn không biết ban đầu vận chuyển cái gì.

Như vậy bọn họ cũng có thể danh chính ngôn thuận ăn hết một nhóm hàng này, hơn nữa còn ăn lớn hơn trước kia.

Đương nhiên, đây chỉ là kế hoạch đại khái, chi tiết cụ thể sẽ càng nghiêm mật hơn.

Lộc Đài hơi mỉm cười, nghĩ đến nhóm hàng có giá trị trăm vạn kia, trong lòng nổi lên lửa nóng lạ thường, lúc này đây ít nhất cũng ăn hai mươi vạn.

Nhờ vào khoản tài nguyên này, ông ta có thể tu luyện Huyết HóaQuanh Thân đến đỉnh phong, vậy thì tương đương với cảnh giới Đạo Cơ Chân Hình Hiển Hóa sẽ nằm trong bàn tay.

Có thể không thể lừa được chuyện này bao lâu, nhưng nếu đã tu luyện đến cảnh giới Chân Hình Hiện Hóa.

Đến lúc đó còn sợ Huyết Chú gì nữa, hơn nữa huyết mạch Phù Hề cũng không yếu, khi đối mặt với Phục Ba ai thắng ai thua còn chưa biết.

Nghĩ đến đây, Lộc Đài đạo nhân nghiêm mặt nói: “Chuyện này phải làm tốt cho lão tử, nếu là có bất cứ sai lầm gì, ngươi cũng đừng sống nữa.”

Thuyền biển dọc theo sông lớn chạy đến một nơi khác.

Thật ra giới hạn chính tà phân ra không quá rộng lớn. Phần lớn Đường Khẩu đảo Vạn Tượng cũng có lui tới với thế lực hai bên nam bắc.

Rất nhiều vật tư không tiện thu hoạch phần lớn vận chuyển nhờ vào đảo Vạn Tượng.

Hơn nữa nơi này điều kiện khắc nghiệt, ngư long hỗn tạp, môn phái nào cũng không tiện quản lí.

Thế là nơi đây trở thành khu vực hòa hoãn hoàn hảo, điều này càng xúc tiến sự phồn vinh ở đây.

Một chiếc thuyền phá sóng phá vỡ mây mù trùng điệp tiến vào trong nước.

Lúc này mặt sông gió êm sóng lặng, nhiều sấm chớp mưa bão trước đây thường thấy dần dần lắng xuống. Nhưng mà một trận bão táp càng lớn hơn đang nổi lên.

Trên thuyền, chấp sự vận chuyển Cấp Viêm tinh thần luôn có chút không tập trung, y luôn cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó.

Lăng Ba Lâu cũng không phải toàn bộ đều là tu sĩ Luyện Thể.

Ví dụ như Cấp Viêm chính là một Dưỡng Thần hậu kỳ Ngưng Sát Luyện Cương.

Trực giác của Dưỡng Thần hậu kỳ chuẩn xác hơn một chút so với tu sĩ Luyện Thể, bình thường sẽ không không có lửa thì làm sao có khói.

Loại này được xem như là chợt có linh cảm, cao thủ Dưỡng Thần hậu kỳ dường như sẽ không tùy tiện sinh ra ý niệm tự dưng.

Chỉ cần xuất hiện loại dị tượng này thì nhất định sẽ phát sinh sự cố.

Nghĩ tới đây, Cấp Viêm nhìn về phía quản sự sau lưng nói: "Xuống dưới kiểm tra hàng hóa một chút, tránh có rủi ro xảy ra."

Thời gian trước tu sĩ ma đạo huyên náo rất lớn, đoạn thời gian này lại như tịt ngúm, không có chút động tĩnh nào.

Cấp Viêm không nghĩ là đám này sẽ hoàn lương, nói không chừng chúng còn đang theo dõi chính gã.

Mặc dù khả năng này là cực kỳ nhỏ.

Thời gian chạy và thời gian cập cảng cùng với lộ trình chỉ có chính hải vận chấp sự là gã biết rõ mà thôi.

Đồng thời trên thuyền có đại trận, không phải là nhà kho của tiểu môn tiểu phái có thể so sánh được.

"Chấp sự đại nhân, không có bất kỳ dị thường nào." Thủ hạ báo cáo.

"Ừm, để ý nhiều hơn chút, chờ nhập cảng rồi sẽ không liên quan gì đến chúng ta nữa." Cấp Viêm nói.

Động phủ Tàng Long.

Giữa đêm tối.

Trong phòng Luyện Khí khói đen dày đặc, âm khí âm u.

Ánh nến bị âm khí nhuộm thành màu xanh u ám, âm trầm kinh khủng.

Bên trong sương mù âm u, mấy tên người giấy thần sắc quỷ dị ẩn ẩn hiện hiện, đạo sĩ áo đen ngồi xếp bằng trước một

cái quan tài.

Quan tài đen như mực phun ra nuốt vào sương khí yêu dị, mười phần quỷ dị và tà ác.

Ầm!

Nắp quan tài ầm vang mở ra.

Một cỗ thi thể thẳng tắp dựng đứng lên.

【VIP】 Đại trận Tập Âm Huyết Sát Tam Đồ Ngũ Khổ(1)

Cỗ thi thể có gương mặt giống y hệt với Lục Khiêm, làn da màu vàng nhạt, lập lòe ánh sáng kim loại kì lạ.

Trên da không có lỗ chân lông, giẫm trên mặt đất, phát ra âm thanh kim loại ma sát.

Xoạt!

Thi thể bay ra bên ngoài cửa sổ, hai tay quét qua.

Rắc rắc!

Một cái cây thân to cỡ miệng chén vang lên tiếng gãy vụn.

Hai tay không những có lực lượng khủng khiếp, mà còn rắn chắc như sắt thép.

Lục Khiêm rất hài lòng mà đánh giá cơ thể của mình.

Hắn đưa tay ra, nắm chặt tay phải của mình xuống.

Cánh tay gãy rơi xuống đất, biến thành một vũng thịt.

Mà từ chỗ vết thương lại mọc ra cánh tay mới, không khác gì so với ban đầu.

Thị Nhục đã được luyện đến cảnh giới Đồng Nhục, tương đương với Luyện Khí trung kỳ.

Lại phối hợp với cơ thể sinh mệnh ngoan cường này, uy lực đã tương đương với Dưỡng Thần sơ kỳ.

“Ngoài cái đó, vậy mà còn có thu hoạch ngoài ý muốn.” Lục Khiêm nói trong lòng.

Chỉ thấy bề mặt cơ thể lập lòe ánh sáng màu xanh xám, nhục thân kéo dài, biến thành một tảng thịt lớn.

Mảng thịt đột nhiên nhanh chóng bay lên, ngoạm lấy con chim ưng bay qua trên trời.

Đợi khi phun ra, hai mắt con chim ưng đã trở nên trắng xám.

Đây là thi độc cương thi, có thể chuyển hóa sinh vật sống thành cương thi.

Điều quan trọng hơn không phải là năng lực này, mà là năng lực thôn phệ của Thị Nhục đã biến dị.

Chỉ cần thôn phệ đối thủ thì sẽ biến thành dáng vẻ của đối phương, ngay cả khí tức cũng giống nhau, chỉ cần không chủ động để lộ.

Ngoài điều này ra, còn luyện thành hai môn pháp thuật nữa.

Trong hư không, gió nhẹ màu trắng rít gào mà đến.

Giống như một con Thương Bạch Yên Long, dừng ở ngay trước mặt hóa thân.

Nhìn kỹ, luồng âm phong này vậy mà do vô số mảnh Bạch Cốt Châm bé như lông tơ tạo thành.

Châm này rất bé, hoa văn ngưng thực, trắng như xương.

Một đạo âm phong này thổi qua cơ thể người, sẽ lấy đi tất cả sinh cơ và tinh huyết, vô cùng tàn độc.

Thuật này cần uống cạn huyết dịch mới có thể tăng lên.

Một bên khác là một sợi xích sắt đen sì, từ trong hư không vươn ra, dài tới trăm mét.

Mà phù thức giải phóng dây xích, chính là phù bài đen nhánh trên tay Lục Khiêm.

Âm Đô Hắc Ngục Tỏa mới đệ nhất trọng, nghe nói tu luyện tới thập tam trọng, dây xích có thể quấn một ngọn núi mấy vòng, vô cùng rắn chắc.

Có điều cái này đòi hỏi phù lục gia trì cả ngày lẫn đêm, trong thời gian đó không biết sẽ bạo chết bao nhiêu phù bài.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm mở Hoàng Kim Giám trong đầu ra.

Âm Sát Luyện Độ An Linh Thu Khí Quyết (301/1000)

Chư Thiên Huyền Kim Luyện Bảo Quyết (tiểu thành: 53/300)

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp (6565/15000)

Âm Đô Hắc Ngục Tỏa phù lục (nhập môn: 53/200)

Vô Sinh Hoa Mang Bạch Cốt Kiếp Châm * tinh huyết (nhập môn: 24/100)

Kim Ngân Thiết Đồng Hộ pháp * Đồng (tiểu thành: 21/150)

“Sau khi Lộc Đài ngã xuống, tốt nhất là leo lên đến cao tầng, mượn sự trợ giúp tài nguyên của hai tuyến sáng tối để tu hành, tranh thủ trước khi Thủy Nhãn mở ra tiến vào Ngưng Sát, Huyết Hóa Quanh Thân.” Trong lòng Lục Khiêm nghĩ như vậy.

Luyện Thể và Luyện Khí bước vào Dưỡng Thần, cộng thêm pháp khí ngoan độc, đối với với Dương Thần hậu kỳ cũng có sức đánh một trận.

Thu hồi pháp thuật, Lục Khiêm quay lại chân thân.

Chân thân đứng dậy, đi tới Lăng Ba Lâu.

Thông qua pháp thuật truyền tống của tầng năm tiến vào một thế giới u ám không có mặt trời.

Thế giới bên trong là nhà kho và đan viên.

Môi trường quấn quanh ám khí mờ mịt cả ngày.

Vô số cái xác không hồn giống như con người đi trên đại địa mênh mông, chăm sóc kỳ hoa dị thảo trong vườn đan.

Bên cạnh còn có mấy quản sự và đạo đồng đang sai khiến những người này.

Con người trong vườn đan là bắt từ bên ngoài vào.

Ở trong môi trường tràn ngập âm khí không sống quá hai năm, sau đó thì phế vật bị sử dụng để làm phân bón xem như là chất dinh dưỡng cho hoa.

Lục Khiêm thân là phó chấp sự, tiến vào bên trong không có ai tới chào hỏi hành lễ, mà vây quanh bên cạnh hai huynh đệ của Lộc gia.

Hai huynh đệ không hề che đậy vẻ mỉa mai của mình, chỉ mong sao tại đây gây hấn với Lục Khiêm một trận, khiến hắn mất hết mặt mũi.

Đáng tiếc ý tưởng của bọn họ không thành công, Lục khiêm không có tỏ vẻ bất mãn gì cả, hơn nữa vẫn rất thoải mái.

"Hừ, người gì thế, đồ nhát cáy." Lộc Âm cười khinh nói.

"Ài, đừng nói như vậy, hắn là cấp trên của chúng ta, ngộ nhỡ lão nhân gia hắn không vui, chúng ta không phải thảm rồi sao."

Hai người lớn giọng nói, sợ Lục Khiêm không nghe thấy không bằng.

Chấp sự kho và chấp sự vườn đan ở một bên, trong lòng không khỏi có vài phần xem thường đối với Lục Khiêm.

Xem ra chấp sự mới này cũng không đấu lại hai huynh đệ này.

"Ài, đúng rồi, Lộc Đài chấp sự kêu ta chuyển lời."

Lộc Dương bỗng nhiên nói với Lục Khiêm.

"Ổ? Chuyện gì?" Lục Khiêm đi tới.

"Đi qua bên kia rồi nói."

【VIP】 Đại trận Tập Âm Huyết Sát Tam Đồ Ngũ Khổ(2)

Lộc Dương nhìn xung quanh, giọng điệu mất kiên nhẫn nói:

“Giờ ngọ ngày mai, Lộc Đài đại nhân và chấp sự vận chuyển sẽ tiếp nhận một lô hàng, ngươi quản lý nhà kho, trước khi nhập kho thì đối chiếu danh sách, đừng để xảy ra sai sót.”

Nói xong, Lộc Dương đưa một quyển sổ cho Lục Khiêm, bên trên đóng dấu của Lăng Ba Lâu.

“Ồ, thì ra là như vậy. Còn có chuyện gì không?” Lục Khiêm bỗng ngộ ra.

“Hết rồi, đi mau.”

Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn xung quanh, không có ý chú ý tới bên này, sau đó lộ ra hàm răng trắng muốt: “Vậy ngươi có thể chết rồi!”

Xoạt xoạt!

Há miệng phun ra Huyền Kim Kiếm Nang, miệng của Kiếm Nang mở ra, từ bên trong bay ra một quả cầu thịt lớn.

Quả cầu thịt màu gan bò phình lên tiến tới.

“Ngươi… ư…”

Lộc Dương ý thức điều không đúng, đang muốn kêu lên, kết quả cơ thể bị nuốt vào trong.

Một lúc sau, huyết nhục từ từ nhúc nhích, biến thành dáng vẻ của Lộc Dương.

Trong mắt ‘Lộc Dương” vụt qua một chút ý cười, thấp giọng nói: “Không vội, rất nhanh sẽ đưa ba sư đồ ngươi đoàn tụ.”

Đây chính là năng lực của Thị Nhục, thôn phệ còn mô phỏng khí tức của người khác.

Mặc dù không có năng lực và ký ức của người khác, chỉ cần không chủ động để lộ thì cơ bản sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lấy ra ngọc bài, truyền vào một chuỗi ngữ âm.

“Giờ ngọ ngày mai, Nguyệt Nha Loan. Dưỡng Thần tổng cộng có chín người, Dưỡng Thần hậu kỳ một người, trung kỳ một người.”

Nói xong, Lục Khiêm hoàn toàn đóng pháp bài lại.

Một bên khác, Ngư Long cũng nhận sổ quay về.

Bây giờ bản thể mới là chính hắn, nhục thân lại đang Ký Thần ở bên trên, Âm thần không ở trong.

‘Lục Âm” quay lại bên cạnh Lộc Âm, đệ đệ này không có nhìn ra điều khác thường của huynh trưởng, mà có hơi căng thẳng hỏi: “Đại huynh, hai người đã nói cái gì? Tên này sẽ không nhìn ra danh sách là giả chứ?”

Danh sách vậy mà là giả sao?

Lục Khiêm lúc này mới hiểu chiêu trò của ba sư đồ này, thủ đoạn thật cay độc, nghe nói vật phẩm mỗi lần đưa tới ít nhất giá trị phải trăm vạn.

Nếu thật sự trúng bẫy của bọn họ, Lục Khiêm sợ rằng sẽ bị vắt xương thành nước.

Hơn nữa Huyết Chú mà Phục Ba hạ xuống còn chưa phá giải, dù hắn có cách tránh né, cũng phải trả giá khá lớn.

Có điều, danh sách rốt cuộc có đúng không, đã không quan trọng nữa rồi.

Ngày mai lô hàng này có đến được không vẫn còn là vấn đề.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nói: "Không có, tiểu tử này sao có thể biết được kế hoạch của chúng ta."

Hai người vừa đi, vừa nói chuyện phiếm.

Dưới lời nói của Lục Khiêm, xem như đã hiểu kế hoạch cụ thể của bọn họ.

Ở trên thuyền biển, bọn họ chắc chắn không có cơ hội động thủ.

Lộc Đài bây giờ ở bờ biển, khi vận chuyển hàng hóa từ trên thuyền, chấp sự vận chuyển bình thường sẽ không quản, lúc này mới là cơ hội tốt để đánh tráo.

Tới lúc đó đổi hàng, giấu ở nơi bí mật.

Danh sách là giả, qua một khoảng thời đám người lâu chủ chắc chắn sẽ phát hiện, chỉ có Ngư Long có cách vào kho, theo lý hiển nhiên là hắn gánh họa.

Ngày hôm sau, chiếc thuyền biển từ từ chạy tới.

Trên lục địa, Lộc Đài đạo nhân cùng với thủ hạ đứng ở bờ biển.

Đằng sau là mấy chục tê giác một sừng, trên lưng tê giác buộc dây cương, bên trên đặt những kiện hàng.

Vừa nghĩ tới những thứ này có một phần sẽ rơi vào túi của mình, Lộc Đài đạo nhân rất nóng lòng.

Là chấp sự Luyện Đan, Lộc Đài đạo nhân bình thường kiếm không ít dầu mỡ.

Những chuyện này thật ra cũng đã được Phục Ba ngầm đồng ý.

Nhưng một khoản này của ngày hôm nay, kiếm được nhiều hơn thu hoạch của mười năm.

Ầm!

Trên bầu trời sáng lên một phiến hỏa quang.

Mười mấy đạo ánh sáng từ bốn phương tám hướng bay tới.

Sau đó là các loại pháp thuật.

"Gan chó thật lớn!" Trên thuyền biển, bay lên một Bạch Cốt Âm thần khổng lồ.

Bạch cốt u ám phun ra Tiên Thiên Bạch Cốt Cương Sát, lập tức có mấy tu sĩ ma tặc bị đánh rơi.

Uy áp của cao thủ Dưỡng Thần, thậm chí khiến nước sông xung quanh dâng sóng cao trăm trượng.

Thần Lãng và Cấp Viêm đối đầu, giao chiến không ngừng.

Thần Lãng này không biết năng lực như nào, không có lộ ra chân thân, mà dựa vào Đinh Hồn Huyết Tiễn cay độc âm hiểm, đánh không phân cao thấp với Cấp Viêm.

Nhưng dù sao có ý định tính toán, các tu sĩ ma tặc ra tay cướp trước, rất nhanh đã tới gần trong phạm vi trăm trượng của thuyền biển.

Xoạt!

Lúc này, trên thuyền biển xuất hiện một màn trời xanh sẫm cực lớn.

Trên boong thuyền, Cốt Khôi Đàn đen sì sắp xếp theo phương thức Chu Thiên Tinh Tú.

Trên đàn tế không ngừng tràn ra huyết vụ, tập trung ở một đàn tế lớn ở trung tâm, hình thành đầu quỷ huyết sắc dữ tợn khổng lồ.

Đầu quỷ giống như Dạ Xoa, mặt đỏ sừng đen, cao tới trăm trượng, hốc mắt lập lòe Âm hỏa đỏ máu.

Một chút máu tươi nhỏ trên mặt nước, lập tức nhuộm xung quanh thành một mảnh huyết vực.

"Khà khà!"

Đầu quỷ Dạ Xoa phát ra tiếng cười ghê rợn, hóa thành tàn ảnh huyết sắc, lập tức đi tới trước mặt Thần Lãng.

Oành!

Cơ thể của Thần Lãng chợt rung lên, lùi về sau trăm trượng.

Bên cạnh Thần Lãng có một Xích quỷ, cao hơn một trượng, đầu đội mũ huyết sắc giống như sừng hươu, miệng phun Âm Hỏa Độc Sát, ngăn chặn đầu quỷ Dạ Xoa muốn tiếp tục công kích.

"Khà khà…"

【VIP】 Đại trận Tập Âm Huyết Sát Tam Đồ Ngũ Khổ(3)

Âm Hỏa Độc Sát bay tới trước mặt đầu quỷ Dạ Xoa, Âm hỏa bị nuốt chửng.

Hư không ngưng tụ một chiếc Cương Xoa huyết sắc trong suốt.

Cương Xoa được phủ hoa văn đỏ sẫm, tốc độ rất nhanh, trong không khí phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Phụt!

Cương Xoa đâm xuyên Xích quỷ, Xích quỷ hóa thành Âm hỏa tản ra xung quanh, lộ ra bóng người của chủ quán.

“Trận pháp thật mạnh.” Đồng tử của chủ quán co rút.

Lúc này vẫn chưa nhìn thấy Lục Khiêm, lẽ nào người này chạy rồi sao?

Bên dưới, nhìn thấy thuyền biển bị tập kích, Lộc Đài đạo nhân phất tay một cái, dẫn mọi người lên thuyền.

“Một lũ ngu xuẩn, vậy mà đánh chú ý vào Lăng Ba Lâu, lát nữa biến tất cả bọn họ thành thức ăn cho đại trận.” Lộc Đài mỉa mai nói.

“Sư phụ, pháp trận này thật sự lợi hại vậy sao?” Lục Khiêm nhìn mọi người bị đánh lui liên tiếp, trong lòng có hơi kinh ngạc.

“Đây là pháp trận dùng Âm thần của Dưỡng Thần hậu kỳ làm hạch tâm, tên là đại trận Tập Âm Sát Huyết Tam Đồ Ngũ Khổ.”

Mắt trận của trận này cần phải trói buộc hồn phách của cao thủ, cộng thêm ba trăm sáu mươi tư hồn phách bình thường mới hình thành.

Mỗi một hồn phách đều buộc phải trải qua tam đồ ngũ khổ, cũng chính là những dày vò như Hỏa Đồ, Huyết Đồ, Đao Sơn Kiếm Thụ, mới có thể làm tiết điểm của trận pháp.

“Đừng nhiều lời nữa, mau lên!” Ánh mắt của Lộc Đài đạo nhân lăng lệ.

Mào gà đỏ tươi trên đầu lập lòe phát sáng, ngưng tụ tinh khí Mão Nhật.

Phun!

Tinh khí Mão Nhật màu đỏ tươi, dài ba thước, tốc độ rất nhanh, vượt qua trăm trượng, xuyên thủng một tu sĩ ma đạo.

Vù!

Lúc này, một cơn gió nhẹ thổi tới từ sau lưng.

“Không tốt!” Đồng tử của Lộc Đài đạo nhân co rút, dư quang của mắt nhìn thấy một làn gió trắng thổi tới.

Phía trước gió trắng, là một chiếc gai đen.

Vậy này thật sự quá nhanh, cho dù Lộc Đài đạo nhân cảm thấy nguy hiểm, cũng không thể làm được gì.

Phụt!

Lục Thần Thứ xuyên qua ngực trước tiên, Lộc Đài cảm thấy trong ngoài cơ thể giống như bị dao cứa mạnh quá.

Sau đó là làn gió màu trắng.

“Á á!” Cảm giác giống như lăng trì, đau tới mức hai mắt của Lộc Đài đỏ ngầu, gân xanh nổi hết lên.

Đây đâu phải là âm phong, rõ ràng là những đạo hàn mang rất bé.

Xuyên qua làn da, huyết nhục, xương cốt, lấy đi tất cả tinh huyết, ngay cả pháp y hộ thể dùng lông vũ luyện chế cũng không chặn được.

Lộc Đài đạo nhân bị đánh lăn, lông gà rơi xuống đất.

Mới khó khăn tránh được công kích tiếp theo.

Cơ thể của ông ta vào lúc này gầy đi rất nhiều, mào gà ảm đạm không sáng, mỏ chim bị kim khí cắt đứt một đoạn.

Cả người nhìn trông giống như con gà trống đói không biết bao lâu.

“Ngươi rốt cuộc là ai”?” Ánh mắt của Lộc Đài âm lãnh, nhìn “Lộc Dương”.

“Ta là ai không quan trọng!” Lục Khiêm phun ra Kiếm Nang, hai đạo kim khí bay ra một đạo bay về phía đại trận, một đạo bay về phía Lộc Đài.

Xung quanh xuất hiện hơn hai trăm người giấy âm binh.

Dị tượng bên dưới thu hút ánh nhìn của Bạch Cốt Âm ma

Một giây sau, một chuyện khác đã thu hút sự chú ý của hắn.

Chỉ là một đại kim khí mạnh mẽ, vượt qua đám người Lăng Ba đang sững sờ, đánh tan mấy chục pháp đàn.

“Không!” Hai mắt của Cấp Viêm nứt ra.

Ầm!

Đầu quỷ Dạ Xoa tan thành huyết vụ ngập trời, nhuộm đỏ khoảng trời.

"Ha ha! Tới rất đúng lúc!" Chủ quán cười lớn. Trong lòng sửng sốt trước thủ đoạn của Lục Khiêm, không ngờ đại trận vậy mà bị phá từ bên trong.

Cục diện lập tức đảo ngược.

"Đáng chết!"

Ầm!

Bạch Cốt Âm thần phun ra một ngụm Âm hỏa.

Âm hỏa tản ra năng lượng nóng bỏng, mục tiêu chính là Lục Khiêm.

Một kích chứa hận ý của Dưỡng Thần hậu kỳ, cộng thêm Tiên Thiên Bạch Cốt Cương Sát trong Âm hỏa, người cấp bậc thấp gần như vừa chạm vào sẽ chết ngay lập tức.

"Có thể cản được không?" Ánh mắt của Thần Lãng chợt ngưng tụ.

Đạo Âm hỏa này cho dù là hắn ta đối mặt, cũng chỉ đành tránh phong mang trước.

Nếu xử lý không tốt, sợ rằng người này sẽ kết thúc tại đây.

Ầm!

Gió mây đổi màu.

Bầu trời lập tức giăng kín mây đen.

Ào ào!

Vô số hạt mưa đen xì rơi xuống.

Hạt mưa mang theo một chút hàn ý lạnh lẽo.

Âm Quỳ Chân Thủy và Âm hỏa đụng nhau, khói trắng bốc lên từng trận.

Chân Thủy mang theo một tia Huyền Sương Âm Sát chi lực, tuy độ mạnh hơi thấp một chút, nhưng trời sinh khắc chế Âm hỏa.

Chịu ảnh hưởng của Âm Quỳ Chân Thủy, tốc độ ngọn lửa rơi xuống chậm hơn một chút.

Bụp!

Ngọn lửa rơi trên boong thuyền, Âm hỏa xanh sẫm lan ra bốn phía.

Hủy đi không ít Cốt Khôi Đàn ở xung quanh, trận pháp lúc này không thể dùng được nữa.

"Âm Quỳ Chân Thủy, hắn là Lục Khiêm, bắt lấy hắn." Lộc Đài đạo nhân kinh sợ nói.

Bụp!

Hư không ngưng tụ ra một sợi xích đen xì.

Dây xích khóa chặt không gian xung quanh Lộc Đài.

Cùng lúc này, Huyền Kim Kiếm Nang lần nữa phun ra một đoàn kim khí.

Kim khí vờn quanh người, đánh lui hai Dưỡng Thần sơ kỳ bay tới.

Sau đó bay về phía Lộc Đài.

【VIP】 Trời cao biển rộng(1)

Kim khí sắc bén đâm vào mi tâm gây đau đớn, sau lưng Lộc Đài đạo nhân toát mồ hôi lạnh.

“Là người ép ta!”

Lộc Đài đạo nhân oán độc gào lên.

Mào gà trên đầu nhanh chóng dài ra, âm quang tập trung ở trên mào gà.

Cơ thể của ông ta bắt đầu mọc lông vũ, trên người bùng cháy ngọn lửa đỏ rực, cả người có chút khuynh hướng yêu hóa.

Độ nồng đậm của tinh khí Mão Nhật rất cao, hình thành ngọn lửa.

Ngọn lửa phóng ra ánh sáng, đâm vào mắt khiến người khác chảy nước mắt.

“Chết đi!”

Tinh khi Mão Nhất quét sạch trong phạm vi mười dặm.

Ở ngoài trăm dặm cũng có thể nhìn thấy ánh sáng rực rỡ này.

Lộc Đài lần này đã dùng toàn lực, hận ý của ông ta đối với Lục Khiêm đã đạt tới mức độ cao nhất.

Lục Khiêm biến thành dáng vẻ của Lộc Dương, sợ rằng Lộc Dương đã lành ít dữ nhiều, Lộc Âm vừa gặp trực tiếp thì đã bị giết chết.

Cộng thêm ông ta bị trọng thương, hai đệ tử lại không còn, điều này khiến ông ta sao có thể không hận.

Rắc rắc!

Âm Đô Hắc Ngục Tỏa đứt gãy, tinh khí Mão Nhật nóng bỏng ập tới.

Lông tóc hóa thân lập tức bốc cháy, tỏa ra một mùi khét nồng nặc.

Nhìn thấy đối phương đã sử dụng tuyệt chiêu, Lục Khiêm đương nhiên sẽ không chọn cứng đối cứng.

Ầm ầm ầm!

Thất Sát Âm Phù kiếm liên tiếp phát nổ, Âm hỏa cuồn cuộn ngăn chặn một chút tinh khí càn quét đó.

Âm Đô Hắc Ngục Tỏa quấn quanh người thành một cái lồng sắt, trong chiếc lồng là Âm Quỳ Chân Thủy.

Tốc độ quét sạch của tinh khí Mão Nhất thật sự quá nhanh, chiếc lồng phá tan lại xây lại, Âm Quỳ Chân Thủy nhanh chóng tiêu hao.

Kim khí hộ thể cũng không chống đỡ được bao lâu.

Dù sao Lộc Đài cao hơn hắn một cảnh giới.

Tuy tiến độ Ngưng Sát đã đạt được ba phần mười, kéo gần khoảng cách của hai người, nhưng dù sao là một kích liều chết của đối phương.

Rất nhanh, tinh khí đã phá Chân Thủy hộ thể, rơi trên hóa thân.

Một cơn đau đớn ập tới, giống như người trong chảo dầu.

Cho dù hóa thân của cảnh giới Đồng Nhục, sau khi cầm cự ba giây cũng bị đốt một nửa.

Có điều, cuối cùng vẫn chặn được, hóa thân chưa bị phá hỏng.

Tinh khí tản đi, cơ thể của Lộc Đài đạo nhân gầy đi, vô lực đáp trên mặt nước bên ngoài chiếc thuyền.

Lục Khiêm lập tức vụt người đi tới trước mặt người này, đồng tử xanh sẫm đen xì mang theo chút ý cười: "Kết thúc rồi, Lộc Đài!"

Nghe thấy giọng điệu quen thuộc, Lộc Đài đạo nhân trợn to mắt, gân xanh nổi lên, dùng hết sức gào lên: "Hắn… hự!"

Âm phong thổi qua, vô số Bạch Cốt Kiếp Châm rất bé đâm xuyên cơ thể, lấy đi hết tinh huyết và sinh cơ, chỉ để lại một cỗ thi thể ở đó.

Tới khi chết, Lộc Đài đạo nhân mới biết chuyện này rốt cuộc là sao.

Đáng tiếc lúc này đã muộn rồi.

Lục Khiêm làm theo cách tương tự, âm phong mỗi lần thổi qua, đều sẽ lấy đi một mạng người.

Bạch Cốt Kiếp Châm hấp thụ đủ tinh huyết càng thực chất hóa hơn, độ dài âm phong đã đạt tới ba trượng.

Thủ đoạn âm độc như này, trạng thái chết của người trúng châm. Mặc kệ là ma tặc hay người của Lăng Ba Lâu, ai nhìn cũng sững sờ.

"Mấy ngày ngắn ngủi thì đã tu luyện Bạch Cốt Kiếp Châm tới trình độ này rồi sao?" Chủ quán tặc lưỡi.

Mấy ngày trước vừa mới lấy công pháp từ chỗ ông ta.

Ông ta nhớ tới cái tên mà Lộc Đài đạo nhân gọi vừa rồi.

Lục Khiêm… Vậy mà là đồ đệ bị Thông U vứt bỏ gây ra sóng gió trong thời gian gần đây.

Nhân tài như này ở Thông U quan cũng là người trăm năm hiếm gặp, đoán chắc bây giờ người của Thông U rất hối hận.

"Đáng chết! Rút!" Sau khi đại trận bị phá, Cấp Viêm không có sức ngăn chặn công kích của mọi người nữa.

Âm thần kèm thủ hạ còn sống biến mất.

Thật ra cũng có thể chống cự một lúc, nhưng làm như vậy sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Không thể bán mạng như vậy được.

"Cướp!"

Mọi người hô cướp.

Công phá boong thuyền, bên trong chất kín những chiếc rương, gần như khiến hai mắt của mọi người phát sáng.

Do Lục Khiêm cách khá gần nên hắn tới vơ vét đầu tiên.

Hắn không có lấy tài vật trước, mà phất tay một cái, thu lại toàn bộ Cốt Khôi Đàn vào Kiếm Nang.

Sau đó mới là vật phẩm.

Pháp tiền, dị thú Địa Sát, kỳ hoa dị thảo, khoáng thạch quý giá.

Đựng kín không gian còn dư của Kiếm Nang, còn cả năm sáu túi bố Hồ Thiên.

Ít nhất giá trị phải hai mười vạn Pháp tiền.

Làm xong những điều này, Lục Khiêm không dám tham nữa.

Đoán chắc Phục Ba rất nhanh sẽ tới, lúc này không thể không có phản ứng được.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm không có chạy, mà xoay người bay về phía nhà kho ở bờ.

“Đi mau!” Thần Lãng gào lên với Lục Khiêm, dường như cảm ứng được cái gì đó.

Lục Khiêm giống như không nghe thấy, đi thẳng về nhà kho trước mặt.

Thất Sát Âm Phù kiếm nổ.

Lúc này, trong âm vụ có một người bước ra, người này tóc tím mắt vàng, khóe miệng mang theo chút máu, người này chính là ‘Ngư Long’!

“Hửm? Vừa rồi chưa giết chết ngươi sao?” Lục Khiêm kinh ngạc.

Xoạt!

Âm phong thổi qua, Kiếp Châm màu trắng từ bốn phương tám hướng ập tới.

Ầm!

Cùng lúc này, một tia sét từ trên trời rơi thẳng xuống.

【VIP】 Trời cao biển rộng

Lục Khiêm bất đắc dĩ tránh né, Bạch Cốt Kiếp Châm chỉ cứa đi tinh huyết của nửa người bên phải của người đó.

"Tiểu tặc phương nào!" Lúc này, ở phía chân trời truyền tới một tiếng gầm giận dữ.

Một đầu mười người, Thần Lãng ném ra Đinh Hồn Huyết Tiễn, ngăn chặn người này, sau đó rời đi.

Lục Khiêm từ bỏ nhà kho, chui vào trong đất.

Vòng một vòng ở trong đất, một đạo ánh sáng rất nhỏ chui vào trong cơ thể Ngư Long.

Tốc độ của Hà La Ngư rất nhanh, đuổi theo mấy tu vi chạy tương đối chậm, một hơi thôn phệ bọn họ.

Cấp Viêm cũng dẫn người quay lại.

Giết chết mười mấy tu sĩ, tóm lại coi như vãn hồi một chút tổn thất.

Những người còn lại thì sớm đã chạy xa rồi.

Phục Ba biến về chân thân, đáp xuống đất, gương mặt vảy cá rất âm trầm.

Người trên thuyền biển phần lớn đều chết rồi, người ở bờ cũng sắp chết sạch rồi.

Vừa rồi Lục Khiêm công kích nhà kho, ảnh hưởng tới một số người, có điều tử thương bên phía nhà kho khá ít.

"Đại nhân, tổng cộng tổn thất tám mươi lăm vạn giá trị hàng hóa, lấy lại được mười năm vạn." Cấp Viêm có hơi áy náy.

“Là ai lộ tin tức?” Sắc mặt của Phục Ba âm trầm.

Đi tới trước cửa lớn đỏ sẫm.

Nhìn thấy cửa lớn của nhà kho không bị hư hại, sắc mặt mới tốt hơn một chút.

May mà nhà kho không sao, nếu không tổn thất sẽ lớn hơn.

“Cửa lớn này là Ngư Long chấp sự liều chết canh giữ.” Cấp Viêm nói.

Cấp Viêm từng nhìn thấy khi Lục Khiêm đánh tới đã gây ảnh hưởng tới mọi người xung quanh, trong đó bao gồm Ngư Long.

Lục Khiêm chuyển mục tiêu sang nhà kho, cũng là Ngư Long ngoan cường đối chọi mới có thể bảo vệ được nhà kho không bị tổn thất.

Lúc này, một nam tử đứng lên.

Người này nửa người là xác khô, nửa người lại hoàn hảo, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hổ thẹn chắp tay nói: “Lâu chủ, thuộc hạ vô dụng.”

Lục Khiêm giải thích, lúc đầu khi bị đánh lén, không hoàn toàn phát huy được tu vi.

Phục Ba không lên tiếng, bỗng nhiên tia điện truyền qua vai của Lục Khiêm, ánh mắt sâu thẳm, quát: “Âm thần xuất khiếu, nhanh lên!”

Xoạt!

Một đạo Âm thần bay ra khỏi cơ thể.

Bề mặt của Âm thần xanh sẫm, bốc cháy U Minh Khí Hỏa màu trắng thuần.

Ngọn lửa trong trạng thái một đóa hoa sen phóng ra, đốt viên hòn đá bên cạnh thành tro bụi.

“Chân khí với tính chất như này, ngươi vừa rồi có phát hiện không?” Phục Ba lâu chủ nhìn sang Cấp Viêm.

“Không có.” Cấp Viêm lắc đầu: “Ngư Long chấp sự giỏi Luyện Đan, còn là Dưỡng Thần phục đan, năng lực đối địch kém cũng là lẽ thường.”

Nghe thấy câu này, Phục Ba mới thả Lục Khiêm xuống, nói: “Công tội ngang nhau, lão phu không truy cứu trách nhiệm của ngươi.”

Con người Phục Ba đa nghi, không đại biểu như này thì sẽ tin Lục Khiêm, lại hỏi tiếp.

Khi nhìn thấy danh sách trên tay Lục Khiêm, Cấp Viêm buột miệng nói: “Danh sách này là giả, phần lớn nội dung là giả.”

“Hửm?” Mắt của Phục Ba nhìn chằm chằm Lục Khiêm.

“Thuộc hạ cũng không biết. Cái này là Lộc Dương giao cho ta.”

Sau đó Phục Ba hỏi một số người, bao gồm thủ hạ còn sống của Lộc Đài.

Dần dần đã rõ ràng, danh sách này chính là chứng cứ tốt nhất.

Bước đầu nhận định là Lộc Đài muốn mưu đoạt hàng hóa, có lẽ cấu kết với người ngoài, vì thế tiết lộ tin tức, bị người khác giết bừa mà chết.

Đương nhiên, sau đó phải điều tra triệt để mới biết.

Là người đầu tiên gỡ bỏ mối nghi ngờ, Lục Khiêm được bổ nhiệm làm chấp sự Luyện Đan.

“Đa tạ lâu chủ!” Lục Khiêm hành lễ nói, trong lòng vui mừng.

Trở về kho, nhìn nhà kho đếm không hết và ánh mắt cung kính của mọi người.

Lục Khiêm biết rõ địa phương có tài vật, hắn ở đảo Vạn Tượng này coi như bảo toàn.

Cũng không phiêu bạt như lúc ở trong Thông U quan nữa.

Trong phòng Luyện Đan.

Lục Khiêm chắp tay, đi vào trong.

Trải qua mười ngày 'tu dưỡng', nửa người cuối cùng cũng đã khôi phục như cũ.

"Bái kiến đại nhân."

"Chào đại nhân."

"Tham kiến đại nhân."

Quản sự và chấp sự ở bên cạnh đều dùng ánh mắt cung kính.

Bước vào trong kho, những người khác cũng cung kính hành lễ, không dám mạo phạm.

Đan viên.

Nơi này cả ngày u ám, sương khí mờ mịt.

Trên cây đại thụ to bằng năm người ôm treo vô số đầu lâu mỹ nhân.

Nhìn kỹ, những cái này không phải là đầu mỹ nhân.

Mà là từng con ốc sên.

Cơ thể mềm mại không xương của ốc sên ký sinh trong đầu của mỹ nhân.

Đầu của mỹ nhân dường như có sinh mệnh lực, nhìn thấy có người đi tới, còn chớp mắt.

Hình ảnh vô cùng quỷ dị.

Vật này tên là ốc Mỹ Nhân, dùng đầu của mỹ nhân làm vậy chủng chế tạo ra nguyên liệu.

Đun mười năm, dùng để Luyện Đan hoặc ăn sống sẽ có lợi cho nhục thể và Âm thần.

Không biết tại sao, Lục Khiêm nhìn thấy loại sinh vật này thì cảm thấy trong lòng rất vặn vẹo.

Không phải là quá máu me, chỗ khác còn máu me hơn. Một đóa hoa trồng ở trên cơ thể người sống, mỗi ngày đều có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người sống.

Mà là một loại cảm giác quái dị không hài hòa khó nói.

【VIP】 Ốc Mỹ Nhân(1)

“Đại nhân, có chỉ thị gì sao?”

Bên cạnh là Dương Hưng dưới sự đề bạt của Lục Khiêm, được bổ nhiệm làm phó chấp sự Luyện Đan.

Dương Hưng cẩn thận nhìn sắc mặt của Lục Khiêm.

Ông ta biết ân nhân của mình là ai, cho nên khi lên chức, gần như nghiêng về phía Lục Khiêm.

“Ốc Mỹ Nhân sắp chín rồi nhỉ? Đưa qua động phủ của ta hai con.” Lục Khiêm hờ hững liếc nhìn Dương Hưng.

Không thích hợp là không thích hợp.

Ít nhất là đồ có lợi đối với mình, đối với vật tăng cường tu vi của bản thân, Lục Khiêm trước giờ không kén chọn.

“Không thành vấn đề, đại nhân.” Dương Hưng cười nói.

Thứ béo bở này vẫn sẽ vét.

Hằng tháng có lượng nguyên liệu nhất định bị hư, báo hư hại trong mức độ này là được.

Động phủ.

Lò Luyện Đan trước mặt, Lục Khiêm mở nắp ra, một con ốc sên Mỹ Nhân từ từ bò ra.

Đầu ngón tay của Lục Khiêm ngưng tụ ra một chiếc kim bạch cốt rất bé.

Phụt!

Chiếc kim xuyên qua đầu mỹ nhân, ốc sên bên trong lập tức chết đi.

Từ khi Bạch Cốt Kiếp Châm hấp thụ Ngưng Sát và máu của của tu sĩ bước vào cảnh giới tiểu thành thì càng thâm độc tàn ác hơn.

Ném thi thể vào lò đan.

Ngọn lửa cháy hừng hực, đầu của mỹ nhân trở nên méo mó đáng sợ, nhìn chằm chằm Lục Khiêm bằng ánh mắt oán độc.

Không tới một giây sau đã hóa thành tro tàn.

Với trình độ Luyện Đan sư Nhân Phẩm Nhị Khiếu hiện nay của Lục Khiêm, tôi luyện thứ như này có thể làm rất đơn giản.

Trôi qua một khoảng thời gian, độ thành thạo tăng tới đại thành.

Lục Khiêm định thử luyện chế Linh Phẩm Tam Khiếu Kim đan.

Nâng cao tay nghề Luyện Đan, đối với việc bản thân bước vào Ngưng Sát cũng có trợ giúp rất lớn.

Rất nhanh, ốc Mỹ Nhân hỗn hợp với mấy vị dược liệu khác hình thành một viên thuốc, bị Lục Khiêm một hơi nuốt vào.

Khi thuốc vào miệng, một luồng hàn ý băng hỏa hỗn hợp quét sạch xương cốt tứ chi.

Các loại hiếu huyệt như mắt tai mũi miệng phun ra khói màu xanh, ở trên đỉnh đầu hình thành một mặt người dữ tợn méo mó.

Lục Khiêm vội vàng canh chặt Linh Đài, trong lòng thầm đọc Thanh Tâm chú.

Khắc độ của Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Thể pháp từ từ tăng lên, Ngư Long Nguyệt Hoa Huyết chủng không ngừng hấp thụ nhiệt lượng.

Mà hàn ý lại bị Âm thần hấp thụ, biến thành màng sáng hộ thể bảo vệ Âm thần.

Sau đó mở Huyền Kim Kiếm Nang ra, một làn khói xanh rất lạnh lẽo bốc ra.

Âm thần từ từ hấp thụ Huyền Sương Âm Sát.

Thần thể xanh sẫm trong suốt phủ kín hoa văn Sát khí.

Đợi khi phủ kín toàn bộ, Âm thần sẽ được Sát khi nhập vào, không cần nhập vào vật thể cũng có thể tự do phi hành.

Cho dù nhục thân chết, Âm thần sẽ sinh tồn độc lập.

Tương truyền có loại nhục thân từ bỏ trong giai đoạn Ngưng Sát thuộc truyền thừa chuyên môn, chủ tu thần hồn, giống như cái cái gì gọi là Thi Giải chi pháp.

Ban ngày Luyện Khí, buổi tối song tu Luyện Thể.

Để lại người giấy phụ trách luyện Huyền Kim Kiếm Nang, Luyện Thi giao cho Mạc Sầu.

Dưới sự tẩm bổ của đan dược và song tu, Mạc Sầu đã đột phá tới Luyện Khí trung kỳ.

Có thể giúp hắn luyện một vài đan dược và pháp khí.

Ba ngày sau.

Lục Khiêm tỉnh dậy từ trên giường, ánh mắt tỉnh táo, bên cạnh là một cơ thể trơn bóng, dưới sự chiếu sáng của ánh mặt trời, phản chiếu ánh sáng trắng trẻo, giống như một người bằng ngọc.

Trên chăn có dính một dấu vết đỏ sẫm.

Đây là đan Song Tu, Hoán Tinh Bổ Não đan.

Đan dược mà thủ hạ cống nạp, không phải là để ăn, mà là để dùng.

Trong quá trình vận công dược lực của đan dược có thể thúc đẩy tốc độ vận khí, gia tăng hiệu suất luyện công.

Lục Khiêm đắp chăn cho mỹ nhân mệt mỏi, sau đó đứng dậy.

Đứng trước gương, trong gương là một nam tử với gương mặt trắng bệch, cơ bắp cuồn cuộn, mắt hẹp dài.

Lục Khiêm mỉm cười, đâu có chút nào giống với nhân vật phản diện trong tiểu thuyết.

Nhân vật phản diện vơ vét của cải xương máu của người dân, dọa dẫm bắt chẹt thủ hạ, ức hiếp thiếu nữ.

Hắn cưỡi Bộ Lãng Thú, đi tới Lăng Ba Lâu.

Khi đi qua tường thành rộng lớn, tiếng bàn tán của mọi người đã thu hút sự chú ý của Lục Khiêm.

"Bảng treo thưởng lại cập nhật rồi, top mười đổi một người."

"Lục Khiêm này sao lại leo nhanh như vậy!"

"Ngươi không biết nhỉ, khoảng thời gian trước, chính là tên này cướp đồ Lăng Ba Lâu."

"Không dây nổi không dây nổi."

Lục Khiêm đi tới xem, chỉ thấy trên bảng treo tên của mấy người.

Thần Lãng với ưu thế một trăm năm mươi sáu vạn Pháp tiền lọt vào top mười.

Người ngang hàng với hắn ta gần như đều là cao nhân Đạo Cơ, năng lực của người này thật sự khiến người khác nhìn không thấu.

Lục Khiêm với giá trị năm mươi vạn Pháp tiền nằm ở vị thứ hai mươi hai.

Trực tiếp nhảy vọt hơn hai mươi thứ hạng, trở thành người leo bảng nhanh nhất trong thời gian này. Phần lớn tiền là Lăng Ba Lâu bỏ, có thể thấy hận ý của Phục Ba đối với hắn.

Bên dưới ngoài khi sư diệt tổ ra thì còn thêm mấy sự tích.

Giết Ngưng Sát, phá pháp trận, cướp bảo thuyền.

【VIP】 Khí tức cố nhân(1)

Nếu không có Lục Khiêm đánh lén làm khó, hủy hoại pháp trận, sợ rằng mọi người sẽ không cướp được đồ.

Trên danh sách Lục Khiêm vẫn đoán ra vài người quen, Xích quỷ chắc là chủ quán, Yên Nữ và Địa Sát Âm Xà chắc là hai người còn lại.

Đi tới tầng năm lạnh lẽo của Lăng Ba Lâu.

Phục Ba ngồi ở ghế chủ vị, đôi mắt cá tà ác nhìn mọi người.

Đám người Lưu Đỉnh, Thôi Sơn và chấp sự vận chuyển Cấp Viêm không dám thở mạnh.

"Giỏi, các ngươi thật là khiến lão phu trợn mắt nhìn mà, không tìm được người cũng thôi đi, vậy mà lại để người ta động thủ ngay dưới mí mắt."

Phục Ba nhấn từng chữ, thần sắc tức giận, chân hình và nhân hình không ngừng hoán đổi, nhìn ra được trong lòng người này phẫn nộ cỡ nào.

"Đều tại đồ ngu xuẩn Lộc Đài này, người bên cạnh bị Lục Khiêm đoạt xá cũng không biết." Lưu Đỉnh hằn học mắng.

Kết hợp với khẩu cung của người sống sót thì thấy chuyện này Lộc Đài có trách nhiệm rất lớn.

Tên này bị người ta tính kế mà chết, trộm gà không được mất ngay nắm thóc.

Nhìn thấy Ngư Long đi tới, Phục Ba cũng không rút lửa giận lên người hắn.

Nói ra thì Ngư Long vẫn là người bị hại, nếu để kế hoạch của Lộc Đài thành công, hắn không chết cũng mất lớp da.

Nghĩ tới đây, Phục Ba nhìn sang Ngư Long, nói:

"Nếu đã được bổ nhiệm làm chấp sự, đãi ngộ cũng tăng tương ứng, có thể nhận miễn phí tọa kỵ và động phủ, nếu không cần thì có thể đổi thành Pháp tiền. Đúng rồi, mỗi tháng ngươi chọn lấy nguyên liệu nhất định ở Hải viên Thảo viên mà dùng."

"Hải viên Thảo viên? Đây là nơi nào?"

"Đấy là nơi Lăng Ba Lâu bồi dưỡng dị thú và linh thảo, đạo hữu chắc sẽ không cho rằng Lăng Ba Lâu chỉ có một đan viên chứ." Thôi Sơn chấp sự cười nói.

Mọi người đều cười thiện chí, chuyển sự chú ý sang người Lục Khiêm, tránh lại bị chỉ trích.

"Thì ra là như vậy, tại hạ thiển cận rồi." Lục Khiêm chắp tay cười nói.

Không ngờ Lăng Ba Lâu giàu như vậy, bỗng nhiên có thêm miếng bánh.

Có điều nghĩ lại vẫn là bỏ đi, nếu lại mất đồ nữa.

Phục Ba còn không nghi ngờ mình, vậy thì đầu óc có vấn đề rồi.

"Lục Khiêm này thật là đại địch của Lăng Ba Lâu ta." Chủ đề lại trở về Lục Khiêm, Phục Ba nhìn mọi người: "Lưu Đỉnh, ngươi đi liên lạc với Thông U xem có thể liên thủ tìm kiếm người này không, đợi tìm được tên này, lão phu nhất định xé xác hắn thành vạn mảnh!"

"Chém thành vạn mảnh!" Lưu Đỉnh giận dữ hét lên.

Bởi vì tên gia hỏa này, ông ta không biết bị chỉ trích bao nhiêu lần rồi.

Thù này không đội đời chung!

Ánh mắt của Ngư Long lóe lên, sờ vào bả vai bên phải, dường như còn sót lại đau đớn khi nửa cơ thể bị hút cạn tinh huyết.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bước tới ôm quyền nói: "Đại nhân, có tin tức của Lục Khiêm nhất định hãy nói cho tại hạ, ta nhất định chém cái đầu chó của kẻ này."

Những người khác nói như vậy cũng thôi đi, nghe thấy Ngư Long nói như vậy, mặt mày của Phục Ba rất kỳ lạ.

Nhớ tên này khi vừa gặp trực tiếp thì bị người ta quật ngã.

Sợ rằng nhìn thấy người ta, người chạy đầu tiên chính là Ngư Long.

Mặc dù đạo lý là vậy, nhưng Phục Ba cũng không đành lòng đả kích sự nhiệt tình của thuộc hạ.

Nghĩ tới đây, trên mặt Phục Ba lộ ra vẻ an ủi, cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy do ngươi dẫn đội tiếp xúc với Thông U quan đi."

Cái… cái này hình như diễn có hơi quá lố rồi.

Lục Khiêm trong lòng nghẹn lời, nếu thật phải tới hang ổ của Thông U quan, hắn không dám bảo đảm Hoàng Tuyền Âm Triện ở trước mặt lão quỷ Thông U có tác dụng hay không.

Gia hỏa Thông U này nghe nói đã là nửa bước Đan Kiếp rồi.

Người này vào lúc hắn rời đi, đã bước vào Đan Kiếp chi cảnh.

Lúc này, Lưu Đỉnh đứng ra, nói: "Không thể, Ngư Long chấp sự không có kinh nghiệm, người của Thông U quan vô cùng gian xảo, sợ rằng không chống trận được, vẫn là để tại hạ tới đi."

Chuyện giao lưu với bên ngoài đều luôn do Lưu Đỉnh phụ trách.

Lần này Phục Ba giao nhiệm vụ cho Ngư Long, đây rõ ràng là không tin tưởng ông ta, điều này khiến Lưu Đỉnh cảm thấy địa vị của mình gặp nguy cơ.

Nhìn thấy có người tới cứu trận, Lưu Khiêm vội nói: "Lưu chấp sự nói rất đúng, tu vi của tại hạ không cao, đối diện với cảnh tượng lớn vẫn có chút không nắm chắc, để Lưu chấp sự xử lý đi."

Trong lòng Lưu Đỉnh có hơi bất ngờ, nhìn sang vẻ mặt thẳng thắn của Ngư Long, xem ra không có ý tranh đấu với ông ta, trong lòng lập tức có một chút hảo cảm.

Tiểu tử này có mắt nhìn, biết bản thân còn trẻ không nắm chắc, coi như biết tôn trọng người già, ngoài ông ta ra, ai có thể câu thông với loại lão môn phái như Thông U quan chứ.

"Được, vậy ngươi đi. Ngư Long cũng phải đi theo, vốn là để ngươi mở mang tầm mắt nhìn chuyện đời một chút." Phục Ba cười nói.

"Công vụ của các ngươi bận rộn, sẽ không để các ngươi đi quá xa. Qua sông tới Thái Sơn thành dưới trướng Thông U thông báo một tiếng là được."

Hang ổ của Thông U quan bình thường sẽ không để người ngoài bước vào, bọn họ cũng không biết vị trí ở đâu."

Lăng Ba Lâu và Thông U quan khi làm ăn bình thường đều thông qua thành trì dưới trướng.

Cũng chính là Thái Sơn thành cách Thông U quan gần nhất.

Đi đi về về chắc khoảng mười năm ngày.

【VIP】 Khí tức cố nhân(2)

"Nếu đã như vậy, tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh." Lục Khiêm nghe thấy điều này thì vẫn có thể chấp nhận.

Nếu là đi nửa năm một năm vậy những bố trí dạo gần đây phí công hết rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Khiêm có loại cảm giác không bình thường.

Điều này có tính là mình đi tìm người bắt mình không?

Người của Thông U quan chắc sẽ không đích thân đi gặp mấy tiểu nhân vật Dưỡng Thần.

Nhiều nhất là cấp bậc tam đô ngũ chủ, nếu như vậy, cũng không cần lo lắng bị lộ.

Tàng Long động phủ.

Lục Khiêm nhìn Mạc Sầu vừa vận công xong, mồ hôi ướt đẫm, lồng ngực hơi phập phồng mà nói:

"Vài ngày nữa ta phải ra đi xa một chuyến, cương thi ta không mang đi, trước khi trở về luyện nó tới Đồng Cốt chi cảnh."

"Nô tỳ biết rồi." Mạc Sầu khẽ hơi cúi đầu.

Ngày hôm sau, trên thuyền biển.

Lục Khiêm và Lưu Đỉnh đứng ở mũi thuyền, người bên cạnh cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Ở trong mắt thủy thủ, một người tóc tím mắt vàng, một người đầu trâu ba mặt.

Hai người này nhìn trông còn đáng sợ hơn hung thú trong biển.

Lần này cũng không chỉ tới thăm viếng Thông U, chủ yếu là giao dịch hàng hóa, thuận tiện thương lượng với Thông U làm sao bắt được tên đồ đệ bị vứt bỏ Lục Khiêm này.

"Lưu chấp sự, sau này vẫn xin chiếu cố nhiều hơn." Lục Khiêm mỉm cười đưa một chiếc hộp bằng cỡ bàn tay.

"Không có gì, hành vi tiện tay thôi, gọi ta là Lưu ca là được. Sau này gặp phải khó khăn gì cứ báo tên của ta." Lưu Đỉnh nhận lấy chiếc hộp, cảm ứng một chút, bên trong đựng năm sáu viên đan dược.

Không tính là quá quý giá, nhưng loại hành vi biết nể mặt này, khiến Lưu Đỉnh rất là ưng ý.

"Đa tạ Lưu ca." Lục Khiêm khách sáo nói.

Lục Khiêm quay lại suy nghĩ một phen, tại sao hắn cứ hay trêu chọc tu sĩ ở bên cạnh thế.

Sau đó nghĩ lại thấy mình không hòa đồng lắm.

Giới tu hành cũng như nhân gian, coi trọng ân tình, không hòa đồng lắm ngược lại sẽ bị người khác bài xích.

Để tránh phiền phức không cần thiết, bình thường vẫn là kiếm chút ân tình, tặng ít quà nhỏ, nể mặt người ta.

Dù sao không ai đánh kẻ đang cười.

Vài ngày sau, thương thuyền đã cập bến.

Lưu Đỉnh xuống thuyền, sau đó từ trong ngực móc ra một tấm phù lục màu trắng.

Lá bùa cháy hết, âm phong nổi lên, trong âm vụ có mười cự nhân cao ba trượng bước ra.

Lá bùa giấy trắng mực đen, vẽ phù chú thuần âm phổ thông.

Những người này chắc là tương tự âm binh.

Dường như nhìn thấy nghi hoặc của Lục Khiêm, Lưu Đỉnh cười nói: "Đây là Âm Sơn lực sĩ, không có bản lĩnh gì khác, chỉ được sức lực lớn."

Mười lực sĩ này mỗi người đều khiêng được đồ vật lớn hơn thể hình của mình gấp mấy lần.

Mọi người cứ đi như vậy, các đạo sĩ và đạo đồng dọc đường thì rải tiền giấy màu trắng.

Đây không phải là cố làm ra vẻ huyền bí, mà là cách che đậy ánh mắt của người bên cạnh, tránh bị người phàm nhìn thấy thì xảy ra lắm chuyện.

Rất nhanh, mọi người đã tới Thái Sơn thành.

Ở trước tường thành cao lớn.

Không biết đọc chú ngữ gì, trên tường thành bỗng xuất hiện một cái cửa lớn màu đỏ tươi.

Bên ngoài là âm vụ dày đặc, bóng người trùng trùng.

Tướng mạo kỳ dị không biết tu sĩ thỉnh thoảng bay qua là người hay yêu.

Đây là thành tối tắm, thành trì người phàm và tiên ở cùng với nhau, cũng có một con phố tối tăm người bình thường không đi vào được.

Đi vào trong thành, lại thông qua một con đường tối tăm.

Phía trước mênh mông.

Chỉ là một tòa đại lâu treo đầy đèn lồng.

Xoạt xoạt xoạt!

Một con Âm Nha từ trên không bay tới.

Biến thành đạo sĩ Dưỡng Thần đầu đội Tiêu Dao khăn.

“Ha ha, hoan nghênh đạo hữu tới thăm.” Đạo sĩ Dưỡng Thần chắp tay cười nói.

“Tham kiến Huyền Vũ đạo hữu.” Lưu Đỉnh chắp tay đáp lễ.

Lục Khiêm ở đằng sau lén lút đánh giá, phát hiện ông ta không phải là người quen.

Thái Sơn thành do Trương gia của Thông U quản lý, người này chắc là ở điện khác.

Sau đó Lưu Tỉnh nói ra tình hình, Huyền Vũ nhíu mày, nói: “Chuyện này ta không có quyền xử lý, như vậy đi, Quan chấp sự của ta vừa hay ở đây, ngươi đi nói với hắn đi.”

Huyền Vũ lấy ra một con hạc giấy, hạc giấy bay về phía xa.

Một lúc sau, âm vụ cuồn cuộn, trong vụ khí hiện ra một nam tử trung niên ăn mặc như nho sĩ.

Lục Khiêm nhìn thấy người này, trong lòng hơi kinh ngạc.

Người này không phải là chấp sự điển tạo Phương Tố hôm đó đã thả hắn đi hay sao.

“Ngươi là nói Lục Khiêm lại xuất hiện rồi sao?” Phương Tố chấp sự nhìn trông rất hứng thú: “Tu vi hiện nay của hắn như thế nào?”

“Gần Dưỡng Thần trung kỳ.” Lưu Đỉnh nói.

“Hừm hừm, mới qua bao lâu mà đã có tu vi cỡ này, thế hệ trẻ của Thông U quan, không có ai có tốc độ tu luyện nhanh như vậy.” Giọng điệu của Phương Tố mang theo một chút mỉa mai.

【VIP】 Lại trùng phùng(1)

Nói xong, cảm thấy câu nói vừa rồi có chút không thỏa đáng, vì thể bổ sung nói: "Yên tâm, chuyện này đạo quan của chúng ta đã biết, đợi đại hội Thủy Nhãn mở ra, chúng ta tự nhiên sẽ đi tróc nã."

"Người này hành tung quỷ dị, có biết làm sao tìm được người này không?"

Lưu Đỉnh không quên mục đích nơi đây chuyến này.

"Hành tung của người này chúng ta cũng không tìm được, có điều người này một khi lộ dấu, nhất định sẽ bị chúng ta phát giác."

Nói thì ra Lục Khiêm thật sự là một nhân vật truyền kỳ.

Tuy người đã không còn, trong giang hồ vẫn có truyền thuyết của hắn.

Mỗi lần người này gây ra chuyện, phía Thông U quan lập tức biết ngay.

Người bên dưới sẽ lấy hắn so sánh với nhân tài trẻ, khiến cho các thiên tài trẻ có địch ý rất sâu với Lục Khiêm, bằng lòng đi tróc nã hắn, chứng minh thực lực của mình.

Khi mọi người nói chuyện, trong lòng Lục Khiêm khẽ động, cảm ứng được một cỗ khí tức cách đó không xa.

Đây là khí tức của Huyết Ấn đạo binh, đạo binh ở trong phạm vi trăm dặm thì có thể cảm ứng.

Rốt cuộc là ai?

"Vị đạo hữu này, ngươi có chuyện gì sao?"

Phương Tố chú ý tới sự khác thường của Lục Khiêm.

“Đạo hữu? Ngươi có chuyện gì sao?”

Phương Tố nhìn thấy sự khác thường của người đằng sau.

Người này cũng giống như Lưu Đỉnh, hình thù kỳ dị, khí chất lạnh lẽo.

Ngược lại cũng không khơi lên sự nghi ngờ của ông ta.

Dù sao diện mạo đã biến hình của Lục Khiêm khác biệt rất lớn với ban đầu.

Hơn nữa diện mạo của bản thể và diện mạo của Thông U quan có sự khác biệt.

Lục Khiêm lập tức hồn hồn lại, cười nói:

“Ồ, vừa rồi lơ đễnh một chút, chỗ đạo hữu thật không tồi, nếu một mình ta bước vào nơi này là thật sự không tìm được chỗ.”

“Đây là con phố tối tăm.” Phương Tố mỉm cười giải thích.

Con phố tối tăm là một loại pháp thuật loại mộc công.

Khi xây dựng thành trì, người chuyên môn sẽ chia một khu vực.

Với bí pháp che đậy khu vực này, chuyên cung cấp chỗ ở cho quỷ thần yêu trên thế gian, tránh xảy ra xung đột với người phàm.

Nơi này là nguồn gốc của con phố tối tăm.

Không phải là mỗi thành phố đều có con phố tối tăm, bình thường nơi có người tu hành tập trung mới tồn tại con phố tối tăm.

“Đi, các vị mời đi theo ta.” Phương Tố xoay người đi, mọi người đi theo sát đằng sau.

Đằng trước là con ngõ nhỏ tối tắm không có ánh sáng, sương mù nhàn nhạt tản mạn.

Ánh trăng trong trẻo chiếu xuống mặt đất, xuyên qua tầng sương mù dày đặc đen kịt, bên dưới mới có một chút ánh sáng.

Cuối con ngõ nhỏ, chính là một tòa nhà treo ba tầng.

Hai bên cửa treo chiếc đèn lồng đỏ, đèn lồng chiếu ra ánh sáng đỏ, nhuộm mặt đất thành màu đỏ.

Nhà treo đang ở đối diện mọi người, cửa lớn màu đỏ tươi giống như một cái miệng đỏ lòm đang há ra.

Cửa lớn màu đỏ tươi từ từ mở ra.

Một bầu không khí náo nhiệt ập tới.

Tiếng cười mắng, tiếng ồn ào, âm thanh bát đũa va chạm, bàn ghế dịch chuyển.

Đại sảnh kín người, đồng tử cương thi.

Ngoài mọi người của Thông U quan ra, còn có tán tu các nơi.

Khoảnh khắc Phương Tố đi vào, mọi người đều lũ lượt chào hỏi.

“Phương chấp sự tới rồi!”

“Chào Phương chấp sự, có còn nhớ tại hạ không.”

“Aiya, khách sao rồi!” Một tú bà vẫn còn hấp dẫn đi tới.

Nơi này là địa bàn của Thông U, Phương Tố lại là một trong tám đại chấp sự, mọi người theo lý đương nhiên phải nịnh nọt.

Lục Khiêm nhìn xung quanh.

Chất lượng của những tán tu này có hơi tệ.

Phần lớn là Thai Tức, một số ít là Luyện Khí, chỉ có một hai người khí tức thâm sâu, nghi là Dưỡng Thần.

Thực lực của tán tu không bằng đảo Vạn Tượng, chỉ một mình Lục Khiêm thì có thể tiêu diệt hết bọn họ.

"Đưa các món ngon lên đây." Phương Tố cười nói.

Mọi người ngồi xuống, tiểu nhị rót một ly dịch thể lam sẫm cho bọn họ.

Rượu bốc khói xanh, huyễn hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp mà ai oán, sóng mắt lưu chuyển, đanh mắt nhìn mọi người.

Phương Tố hít sâu một hơi, hít khói xanh vào mũi, sau đó uống cạn ly rượu.

"A, rượu Lệ Quỷ này thật là tuyệt." Phương Tố thỏa mãn cảm thán.

Lục Khiêm cũng cầm chiếc ly lên uống cạn.

Hàn ý lạnh lẽo quét tới, lập tức Linh Đài sáng rõ, Âm thần ngưng thực.

Tiếp theo lại cầm các loại linh thực bảo dược lên.

Nói quý giá cũng không tới.

Coi như là đặc sắc của nơi này.

Phần lớn thành phố dưới trướng Linh viên là nơi cung ứng linh thực tiên thảo.

Nếu đoán không sai, nơi này chắc là địa bàn của Tĩnh chủ.

Rượu ngon và giai nhân trong lòng, Lục Khiêm không có lòng thưởng thức.

Tâm thần bay về phương xa.

Khí tức của Huyết Ấn đạo binh càng lúc càng nhiều.

Nơi này cách Thông Tuyền thành không tới ba trăm dặm, lẽ nào là đám người Tạ Hàn.

Khí tức đạo binh hỗn loạn, thỉnh thoảng tắt một đạo, xem ra là gặp phải nguy hiểm.

Bên ngoài Thông Tuyền thành trăm dặm, trong rừng rậm u ám tối đen.

Một bóng người bay qua bay lại, tốc độ rất nhanh.

Người đó mặc áo choàng đen, vóc người nhỏ bé, dưới lớp áo choàng rộng thấp thoáng có thể nhìn thấy cơ thể lung linh, ánh trăng chiếu trên mũ trùm, chỉ lộ ra chiếc cằm trắng trẻo.

Đằng sau nữ tử có mấy đạo binh vẩy đen răng dài bám theo.

Vụt!

Ầm!

Một đạo Âm hỏa bay tới.

Nổ ở bên cạnh mọi người.

【VIP】 Lại trùng phùng(2)

Khói bụi tỏa ra, Âm hỏa nổ tung.

Mấy đạo binh lập tức bị Âm hỏa xanh đậm nuốt chửng.

“Hắc Ưng!” Nữ tử quát.

Mũ trùm rơi xuống, đập vào mắt là một gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Diện mạo xinh đẹp, ánh mắt lại rất kiên nghị, cho người khác một loại cảm giác hiên ngang mạnh mẽ.

Nếu Lục Khiêm ở đây, nhất định nhận ra nữ tử này chính là Tập Nguyệt lâu rồi không gặp.

“Các!”

Trên không truyền tới một tiếng các các.

Chỉ thấy một con Nhân Thủ Yêu Ưng sải cánh khẩn trương quát lên, miệng phun ra âm phong màu xanh, phá hủy Âm hỏa.

Số lượng Âm hỏa trên trời quá nhiều, hơn nữa còn nhanh.

Giống như Ngân Hà Phi Tinh, trong nháy mắt thì nổ ở trước mặt Nhân Thủ Yêu Ưng.

Ầm!

Nhân Thủ Yêu Ưng bị đánh trúng, phun ra một ngụm máu tươi, suýt nữa thì rơi xuống.

“Tỷ tỷ!” Tập Nguyệt lẩm bẩm chú ngữ, bên cạnh hiện ra năm quả cầu lửa màu xanh sẫm.

Quả cầu lửa bay lên, che chắn Phi Tinh Âm hỏa ập tới.

Khói bên dưới tản ra, một Thủy Mãng đạo binh diện mạo mạnh mẽ, cùng hai thủ hạ rơi xuống.

"Khụ khụ, tiểu thư, ta không sao." Hắc Ưng ho ra một ngụm máu tươi.

"He he, hai vị mỹ nhân đừng giãy giụa nữa, ngoan ngoãn trở thành lô đỉnh của bản tọa không tốt sao? Bản tọa sẽ không bạc đãi hai vị mỹ nhân đâu." Giọng nói tà ác của nam tử truyền tới từ hư không.

Một cỗ kí tức cuồn cuộn truyền tới, khí tức càng lúc càng gần, trong lòng mọi người dường như bị một tảng đá đè nặng.

"Hắc Ưng, ngươi dẫn người cản truy binh, không tiếc mọi giá." Bên trên vang lên giọng nói lạnh lùng của Yêu Nguyệt.

Câu này vừa dứt, ý chính là kêu đám người Hắc Ưng dùng tính mạng kéo dài thời gian.

Yêu Nguyệt vẫn ích kỷ như trước.

Sau khi trở thành đạo binh, lòng trung thành đối với Lục Khiêm chắc chắn là vị trí đầu tiên.

Chỉ cần là vì lợi ích của chủ nhân, nàng có thể hy sinh bất kỳ ai.

Hắc Ưng nghe vậy biểu cảm không chút dao động, nửa quỳ hành lễ: "Hai vị tiểu thư bảo trọng!"

Nói xong, đột nhiên xoay người lao về phía kẻ địch.

Bụp!

Một trận nổ truyền ra, thanh âm của đám người Hắc Ưng hoàn toàn biến mất.

"Đáng chết! Đừng để bản tọa bắt được, nếu không sẽ khiến những tiểu tiện nhân các ngươi nếm trải cái gì gọi là tàn nhẫn."

Giọng nói tức điện của nam tử truyền từ trên không tới, sau một khoảng thời gian trì hoãn, hai bên lại kéo giãn khoảng cách.

Có điều, tu vi của đối phương rõ ràng cao hơn bọn họ.

Đuổi kịp bọn họ chỉ là vấn đề thời gian.

"Đáng hận, rõ ràng đã có được tin tức của lão gia." Tập Nguyệt cắn răng, trong lòng rất không cam tâm.

Nhóm người bọn họ chạy trốn cả chặng đường.

Trong lúc vô tình phát hiện ký hiệu Ngư Long trên phân tiêu cục Uy Vũ, vì thế lần theo manh mối tới tổng bộ của Uy Vũ tiêu cục.

Thông qua đám người Tạ Hàn biết được tin tức lão gia ở đảo Vạn Tượng.

Qua sông cần ba trăm Pháp tiền, vì thế bọn họ ở đây vừa tu luyện, vừa tích lũy Pháp tiền.

Giữa chừng không tránh được giết người cướp bảo vật, mấy ngày trước một tu sĩ Dưỡng Thần nhìn trúng mỹ sắc của hai người, Uy Vũ tiêu cục trực tiếp bị người này diệt môn, sau đó đuổi theo hai người tới bây giờ.

Nếu không phải là người này muốn bắt sống, sợ rằng bây giờ hai người đã chết rồi.

Khi hai người chạy trốn, một bên khác, phía Lục Khiêm vừa ăn xong cơm.

"Đạo hữu ở khách điếm nghỉ ngơi đi, ngày mai xuất hiện cũng không muộn." Phương Tố cười nói.

Tuy đối phương là tán tu, lễ nghi nên làm thì vẫn phải làm.

"Yên tâm, khách điếm ở đây đều được bố trí dựa theo động phủ, Tụ Khí trận, trận che giấu đều có cả, không cần lo lắng

người bên ngoài làm phiền.”

Tiểu nhị chen lời nói.

“Ngươi cảm thấy sao?” Lưu Đỉnh nhìn sang Lục Khiêm.

Lưu Đỉnh nở nụ cười rạng rỡ, nhưng tâm trạng không tốt lắm.

Lần này tới đây cứ phải nhìn vẻ kiêu ngạo của danh môn đại phái.

Rõ ràng lợi ích của hai bên thống nhất, hợp tác chung mới là lựa chọn tốt nhất.

Mà bên này lại coi mình là chủ, thái độ khinh thường nói chi tiết với ngươi.

“Cũng được, một đêm thôi cũng không chậm trễ gì cả.” Lục Khiêm cười nói.

Khí tức của đạo binh lại ít đi mấy cái, Lục Khiêm bây giờ muốn qua đó xem rốt cuộc là sao.

Không phải vì những đạo binh này quý cỡ nào.

Với cảnh giới hiện nay của Lục Khiêm, thuận tay thì có thể tạo ra mấy chục đạo binh cùng tu vi.

Chủ yếu là nhân tài hiếm có.

Tài khoản trên người hắn tổng cộng có hơn hai mươi vạn.

Căn bản không dám sử dụng lượng lớn, tránh bị người khác phát hiện.

Hắn cần một vài người giúp hắn xử lý một số thế lực, chuyên phụ trách phi tang xóa dấu.

Tạ Hàn tâm cơ thâm trầm, Yêu Nguyệt lòng dạ tàn độc.

Cho dù Tập Nguyệt Hắc Ưng kém một chút, nhưng cũng là nhân tài.

Mạc Sầu xuất thân từ gia đình tầm thường, quá được cưng chiều, chỉ có thể làm một nha hoàn.

Về tới trong phòng, Lục Khiêm lập tức ngồi khoanh chân.

Âm thần lặng lẽ xuất khiếu, nhân lúc trên bầu trời có một con chim bay qua, hắn lặng lẽ nhập vào người con chim.

Sau khi bay mấy dặm mới nhập vào người giấy.

Âm thần lơ lửng trên không, nhìn về hướng khí tức dao động, sau đó bay về nơi đó.

Tốc độ rất nhanh, trước kia cơ thể tới rồi, tiếng mới tới.

Ầm.

Lại là một trận Âm hỏa nổ tung.

Yêu Nguyệt cuối cùng không chống đỡ được, rơi mạnh xuống đất.

Một tia chân khí cuối cùng trong đan điền của Tập Nguyệt đã biến mất, cũng vô lực mà dựa vào tảng đá lớn.

Một đạo ánh sáng từ trên không đáp xuống.

Xuất hiện một tên lùn mặc đạo bào màu vàng, trên mặt đầy nếp nhăn.

Khí chất của người này rất hèn hạ, khi đáp xuống, đánh ra một đạo chân khí khóa hai người lại.

“Tiểu mỹ nhân, coi như bắt được các ngươi rồi.” Đạo sĩ lùn cười nói.

“Ngươi đợi đấy, lão gia sẽ báo thù thay cho chúng ta.” Tập Nguyệt hằn học nói.

“Lão gia sao? Lão gia gì?” Đạo sĩ lùn giống như nghe thấy chuyện cười: “Lão gia của ngươi nhìn thấy bản tọa cũng phải quỳ xuống dập đầu, ha ha!”

Nói rồi, đạo sĩ quăng một sợi dây thừng ra, trói hai người lại.

Xoạt!

Lúc này một đạo âm phong thổi bay sợi dây thừng.

Một đạo sĩ mặc áo bào đen xuất hiện ở trước mặt hai người, ngũ quan thanh tú, ánh mắt trong trẻo.

Đạo nhân khẽ mỉm cười: “Nghe nói có người muốn ta dập đầu?”

【VIP】 Củi khô bốc cháy(1)

Thân ảnh của đạo sĩ áo đen hiện lên ở bên trong.

Người này ngũ quan lập thể, ánh mắt trong trẻo.

Khóe môi nhếch lên ý cười tùy tiện không để ý điều gì, con mắt tập trung vào đạo sĩ Chu Nho nói: "Nghe nói có người tìm ta!"

Rầm!

Chu Nho đạo sĩ phản ứng rất nhanh, há mồm khạc ra như đờm vậy, phun ra lục Âm hỏa nồng đậm.

Nội tâm người này vô cùng chấn động.

Kẻ trước mắt này yên lặng không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt y, vậy mà ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, chắc chắn là một cao thủ!

Ầm!

Quần áo của đạo sĩ Chu Nho nổ tung, trở thành nửa khỏa thân, dưới nách mọc ra một cánh tay tráng kiện màu đen.

Đầu lâu nghiêng về phía bên phải mọc ra một cái đầu lâu đen kịt khác có hình dáng tương tự.

Quái vật bốn tay hai đầu xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Quái vật giương nanh múa vuốt, thân hình nhanh nhẹn đang chạy như bay đến.

"Không phải là tu sĩ Luyện thể mà là một loại pháp thuật sao?" Lục Khiêm tự lẩm bẩm.

Hắn từng gặp qua một loại pháp thuật ở Chợ Quỷ. Một loại pháp thuật bàng môn hoàn hảo, có một ít tu sĩ chịu đựng không nổi lúc mà dẫn huyết nhập thể, từ đó mà mở ra lối đi riêng, tự mình đổi bộ vị* của mình thành bộ vị của đại yêu.

Từ đó mà đạt được sự vượt trội hơn so với những người ở cùng cảnh giới.

"Chết đi! Quỳ xuống cho bổn tọa!"

Đạo sĩ Chu Nho sắc mặt dữ tợn, nhìn thấy Lục Khiêm vẫn còn đang đứng tại chỗ thì còn tưởng rằng hắn đang sợ hãi, trong lòng gã lập tức đắc ý.

"Lão gia cẩn thận! Người này là đạo sĩ Dưỡng Thần."

Yêu Nguyệt cho rằng Lục Khiêm không biết rõ nên vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Lúc ấy khi Lục Khiêm vừa mới rời đi nàng nhớ rõ hắn chỉ mới tu vi Luyện Khí hậu kỳ.

Bây giờ đã trôi qua một năm, cho dù đã tiến vào cảnh giới Dưỡng Thần thì cũng chỉ đồng cảnh giới với người ở trước mặt này.

Yêu Nguyệt sợ Lục Khiêm sẽ khinh thường.

"Không sao cả!"

Tay Lục Khiêm bấm quyết.

Vù!

Trong màn đêm đột nhiên xuất hiện một ngọn bạch phong cao ba trượng.

Tốc độ của bạch phong cực nhanh, trong nháy mắt đã xuyên qua thân thể của Chu Nho đạo sĩ.

Thân hình của đạo sĩ Chu Nho lập tức bị định trụ, trên mặt gã hiện ra một tia ngạc nhiên.

Sau khi bạch phong thổi qua thì gã ta mới cảm nhận được nỗi thống khổ vạn trùng phệ tâm.

Đây không phải là gió mà là vô số Bạch Cốt Kiếp châm nhỏ bé.

Nhục thân vô cùng mạnh mẽ cùng với chân khí cản cũng đỡ không nổi, trực tiếp bị lấy đi tất cả sinh cơ.

"Quả là pháp khí ác độc."

Bịch!

Đạo sĩ Chu Nho vừa mới ngã xuống đất thì đã hóa thành một bộ thây khô ở đó.

"Bạch Cốt Kiếp châm quả là trời sinh khắc với tu sĩ lấy nhục thân làm chủ." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Đối phó với đạo sĩ Dưỡng Thần có lẽ sẽ hơi khó một chút thế nhưng đối phó với loại này thì lại quá đơn giản.

Lục Khiêm cũng là tu sĩ Dưỡng Thần sơ kỳ nhưng hắn lại có pháp khí mạnh mẽ, chân khí mang theo một tia sát khí thì sức chiến đấu có thể so với cả Dưỡng Thần trung kỳ.

Lấy đi túi Hồ Thiên trên người này Lục Khiêm quay đầu nhìn sang hai nữ nhân.

Tinh huy đầy trời, bầu trời đêm sáng chói.

Mây đen lui ra làm cho vầng trăng ngoi lên.

Ánh trăng phản chiếu trên gương mặt của Lục Khiêm, rất có cảm giác mây mù gặp trăng sáng.

Đầu mũi Tập Nguyệt chua chua, thiếu chút nữa là khóc lên.

Nàng trằn trọc mấy ngàn dặm, trên đường gặp không biết bao nhiêu là trắc trở.

Nàng thiên phú trác tuyệt từ lâu đã đột phá lên cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ trong lúc chiến đấu.

Cánh của Yêu Nguyệt chấn động, một luồng sương đen hiện lên hóa thành nữ tử mặc áo đen, mặt mày kiều diễm.

Hai tỷ muội một người thì kiều diễm người kia thì thanh thuần, tướng mạo tương tự nhau nhưng khí chất lại không tương đồng.

Cho dù Lục Khiêm đã từng nếm qua những bụi hoa khác rồi thế nhưng vẫn không nhịn được trong lòng có chút kinh diễm.

"Các nàng vất vả rồi."

Lời vừa nói ra đã khiến hai nữ tử mất đi tâm tư khiếp đảm.

"Lão gia, nô tì rất nhớ người."

Yêu Nguyệt thì tương đối to gan, nàng ta trực tiếp bổ nhào vào trên người Lục Khiêm, thân thể yêu kiều mềm mại dính sát trên người Lục Khiêm.

Cảm nhận được nhiệt lượng tỏa ra trên người của Lục Khiêm, Yêu Nguyệt đã sớm toàn thân vô lực, nếu không phải có một bàn tay lớn ôm bên hông nàng ta thì chỉ sợ nàng ta sớm đã ngã xuống.

Tập Nguyệt thì tương đối kín đáo, chỉ dám ở một bên khao khát nhìn sang.

"A, thân thể của nàng sao vậy?" Lục Khiêm ôm vòng eo mềm mại của Yêu Nguyệt kinh ngạc nói.

Rõ ràng kết cấu trên người của Yêu Nguyệt có chút khác biệt so với người bình thường.

"Nô tì và Tập Nguyệt cùng nhau đánh chết một tên đạo nhân, từ trên người hắn ta đạt được Uẩn Yêu đan, bây giờ đã

là Yêu thân.”

Nói cách khác hiện tại Yêu Nguyệt đã không còn là nhân loại mà là Nhân Thủ Yêu Ưng.

Huyết mạch của Nhân Thủ Yêu Ưng không tính là quá tốt, ngay cả Thất Thập Nhị Địa Sát Bảng cũng không được vào.

【VIP】 Củi khô bốc cháy(2)

“Mong muốn của nô tì chỉ là giúp đỡ lão gia một phần là được rồi, không dám hi vọng quá xa xôi.” Ánh mắt của Yêu Nguyệt kiên quyết.

Hạn chế của Đạo binh quá nhiều, chỉ là người bình thường có huyết mạch yêu quái mà thôi, tựa như không có khả năng thăng cấp.

Tất cả chỉ có sức mạnh Thai Tức viên mãn mà thôi.

“Không sao cả, về sau lão gia tìm cho ngươi một pháp thuật tu hành của Yêu tộc.”

Loài Yêu cũng có pháp thuật tu hành tương tự như huyết mạch phản tổ.

Nghe nói Nhân Thủ Yêu Ưng chứa đựng một tia huyết mạch Thần thú Cú Mang của Yêu tộc.

Cú Mang là thần đầu người thân yêu, đứng trước Tam Thập Lục Thiên Cương bảng, thực lực không tầm thường.

Đương nhiên cái này chỉ là an ủi mà thôi, phản tổ đến mức đó không biết là chịu đựng bao nhiêu trắc trở.

“Đi về cùng ta đi. Trở về rồi hãy nói.”

Nghĩ tới đây Lục Khiêm nói: “Lát nữa dẫn các ngươi đến một nơi, nhớ kỹ là không được lộn xộn.”

Vừa dứt lời thì Lục Khiêm phun ra Huyền Kim Kiếm Nang. Một hấp lực to lớn truyền đến đem hay tỷ muội hấp thu vào.

Vì lí do an toàn, Lục Khiêm vẫn quyết định giấu hai tỷ muội đi.

Vật bên trong Kiếm Nang đối với các nàng hay đối với mình thì đều quá nguy hiểm.

Dù sao cũng ở bên trong bụng của mình, nếu không cẩn thận làm cho nổ thì đây mới là điều thật sự nguy hiểm.

Sau khi hút Kiếm Nang vào Lục Khiêm lén về lại bên trong khách điếm.

Ngày hôm sau.

Lục Khiêm và Lưu Đỉnh chia tay nhóm người của Thông U quan rồi lên đường trở về đảo Vạn Tượng.

Một bên khác, Phương Tố đang nhìn về phương hướng của đảo Vạn Tượng.

Trong lòng như có điều suy nghĩ. Trận chiến ngày đó, vô số người của tông môn bị Vô Tướng Thiên Ma ảnh hưởng. Cho tới bây giờ vẫn còn lưu lại một chút dư vị, kẻ Lý Độ này lại mất tích từ đó đến nay, đệ tử hắn ta cũng tạo nên tên tuổi ở đảo Vạn Tượng.

Không biết là Thông U quan sẽ hối hận hay là không nỡ từ bỏ hai người kiệt xuất kia.

"Hắc hắc." Phương Tố cười đắc ý, thế nhưng trong lòng lại có chút hâm mộ hai người này.

Chí ít họ đã tránh thoát khỏi trói buộc còn y thì đã không thể quay đầu lại nữa rồi.

Động phủ Tàng Long.

Thân ảnh của Lục Khiêm xuất hiện ở phía trước động phủ.

Chuyến đi này đại khái tốn hơn mười ngày.

Sau khi trở lại động phủ thì Lục Khiêm thả hai nữ nhân này ra.

Tập Nguyệt còn đang buồn ngủ ngẩng đầu lên, con mắt lóe lên sự hoài nghi: "Nơi đây là chỗ nào?"

"Đây là động phủ của ta." Lục Khiêm cười nói, sau đó hắn chỉ vào Mạc Sầu.

"Đúng rồi, đây là thị nữ mới của ta tên là Mạc Sầu, hai vị này là tiền bối của ngươi,Tập Nguyệt và Yêu Nguyệt!"

"Tham kiến hai vị tỷ tỷ." Mạc Sầu cung kính thi lễ.

Trở lại trong phòng, nhìn về phía Yêu Nguyệt trong mắt chứa xuân thủy Lục Khiêm cười nhẹ.

Yêu Nguyệt tự động rũ bỏ quần áo trên người.

Người đẹp như ngọc, vô cùng thanh lệ, hỏi quân sao chưa ngắt đi.

Lục Khiêm ôm ngang nàng lên.

Hiện tại đang là ban ngày, ngoài phòng ánh mặt trời chiếu sáng, ánh nắng khiến người ta mở không ra mắt.

Hai nữ nhân còn lại cũng đi theo vào, đỏ mặt tía tai liếc nhìn nhau một cái.

Lục Khiêm biến thành thân thể Ngư Long, ở cùng một chỗ với thân thể nữ nhân xinh đẹp cảm giác tương phản thật sự quá lớn.

Bởi cái gọi là hạn hán lâu gặp phải sương ngọt.

Yêu Nguyệt lúc này lại còn là Yêu thân, thể lực dồi dào cũng tính là có thể theo kịp động tác của Lục Khiêm.

Không giống với hai người khác cần dừng lại giữa đường để nghỉ ngơi lấy sức.

Âm Dương Hợp Khí diễn ra ba ngày ba đêm.

Trước kia là hai người, về sau hai người còn lại cũng gia nhập vào đó.

Âm dương cân đối dưới sự thổ nạp tinh hoa, tốc độ hành khí vận công của chúng nữ cũng nhanh hơn một chút.

Hôm đó, sau khi luyện công xong xuôi.

Yêu Nguyệt ghé vào trên lồng ngực của Lục Khiêm, tóc tai tán loạn sắc mặt hồng nhuận.

Sau đó là Tập Nguyệt ngủ quên mất đang kề sát ở trên lưng, có loại cảm giác lạnh như băng.

Mà Mạc Sầu thì ngủ ở bên rìa.

Hai tỷ muội này ngược lại là có chung mối thù, vừa đến là đã xác định địa vị của mình.

Lục Khiêm không có bất kỳ biểu lộ gì, chẳng qua là hắn cảm thấy có chút thú vị.

Nào có trà xanh tiểu tam gì, rõ ràng là muội muội gần gũi lương thiện.

Nhìn thấy Yêu Nguyệt tỉnh đậy Lục Khiêm nói: "Đúng rồi, giao cho nàng một chuyện này."

"Đại nhân mời nói." Yêu Nguyệt khẽ cười nói.

Chỉ có ở trước mặt của Lục Khiêm nữ tử tâm ngoan thủ lạt ngày xưa mới lộ ra thần thái hoạt bát.

Lục Khiêm nhẹ nhàng vuốt tóc nàng rồi từ từ nói: "Lần này muốn các nàng làm giúp ta một chuyện này.

Có một tổ chức Người môi giới Kỳ Hóa, ông chủ tên là Đào Chu tiên sinh gần đây khá nháo, luôn lấy tên tuổi của ta ra làm mưa làm gió. Nàng đi thu thập Người môi giới này đi."

【VIP】 Thay vào đó(1)

Giọng nói của Lục Khiêm lạnh nhạt mơ hồ mang theo một tia sát khí.

Từ khi mình trở thành Chấp sự Luyện đan, Đào Chu tiên sinh ỷ vào mối quan hệ với mình mà đã làm ra nhiều chuyện khiến người người oán trách.

Dùng tên tuổi của Lục Khiêm để điên cuồng vơ vét của cải, chèn ép đến sụp đổ Người môi giới đối đầu.

Nếu là chia cho mình một ít thì có thể bỏ qua. Mấu chốt là lại độc chiếm cho bản thân mà thôi.

Điều này khiến cho Lục Khiêm rất khó chịu trong lòng.

Thật là nghĩ hắn chỉ chuyên tâm tu hành, điều gì cũng mặc kệ nên từ gạt đây mà.

Nghe đến đó, ánh mắt của Yêu Nguyệt ngưng lại nàng nói: "Nếu không thì để nô tì giết hắn cũng được."

"Nàng tự quyết định đi, chỉ cần không để lộ dấu vết là được." Lục Khiêm chẳng để ý nói.

Giao tình của hắn và Đào Chu tiên sinh không thể tính là sâu đậm.

Giao dịch giữa hai người chẳng qua là một tay giao tiền một tay giao hàng, không có ai thiếu nợ ân tình ai.

Nhưng những hành động của ông ta trong thời gian này đã tiêu hao sạch sẽ giao tình trước này của hai người.

Vả lại điều mấu chốt hơn chính là người này biết rõ quá nhiều chuyện, người có tâm có thể thông qua nhu cầu hàng

hóa của mình để phán đoán ra mình tu hành cái gì.

Cho nên Lục Khiêm mới nổi lên tâm tư muốn thay thế.

Điều này Lục Khiêm không ngại thừa nhận hắn đây là tâm tư ích kỉ.

"Lão gia, người có muốn nô tì mang thêm mấy muội muội nữa về cho người không?" Yêu Nguyệt đảo mắt cười nói.

"Được rồi, có ba nàng là đủ rồi."

Rất nhiều cao thủ trong nhà thê thiếp thành đàn, Lục Khiêm cảm thấy bản thân hắn không thể nào ứng phó được nhiều như vậy.

Nếu không phải vậy thì mỗi ngày chẳng phải trong nhà đều diễn ra cung đấu đùa giỡn hay sao.

"Lão gia thích kiểu như ta nhiều hơn hay như kiểu Tập Nguyệt vậy." Yêu Nguyệt cười duyên nói.

"Cút!" Lục Khiêm đánh một cái run rẩy.

Dưới sự hầu hạ của mọi người thì hắn cũng mặc xong quần áo tử tế.

Lục Khiêm đi vào khu vực luyện công.

Bên trong phòng Luyện Khí đặt một cái quan tài lớn.

Bên cạnh chất đầy mảnh vụn kim loại.

"Thị Nhục đã đến Đồng Khu hay chưa?"Lục Khiêm hỏi.

"Bẩm lão gia, đã tu luyện đến." Mạc Sầu cung kính nói.

Quan tài tự động mở ra, trong quan tài chứa thịt heo thối.

Khối thịt tản ra ánh sáng lộng lẫy như hoàng đồng, nhìn rất nặng, mặt đất bị ép đến thành cái lỗ sâu hoắm.

Lục Khiêm đo lường tính toán đại khái một lúc, đạt tới Đồng Khu thì cũng chính là Thị Nhục cảnh giới Luyện Khí

hậu kỳ nặng khoảng chừng một vạn cân.

Chỉ cần trọng lượng của bản thân thôi cũng đã đủ để lấy ra làm vũ khí.

Giai đoạn Đồng tu luyện xong xuôi thì sẽ đến giai đoạn Thiết bì.

Một khi đến giai đoạn này thì có nghĩa là cỗ thân thể này bên ngoài sẽ tiến vào cảnh giới Dưỡng Thần.

Đương nhiên điều này sẽ phải do Lục Khiêm tự mình làm.

Nghĩ tới đây Lục Khiêm chỉ vào đan lô đang thiêu đốt bên cạnh nói:

"Các ngươi hỗ trợ trông coi hỏa hầu, nhân tiện học tập một chút thủ pháp của người giấy đi."

Ba tên người giấy ở bên cạnh làm đến khí thế ngất trời.

Thỉnh thoảng ra lò từng lô đan dược chói lọi.

"Vâng, đại nhân."

Sau đó Lục Khiêm ngồi khoanh chân, cầm các loại thiết đã chuẩn bị xong đến.

Hắn thi triển pháp quyết, lấy chân hỏa tôi luyện tinh hoa.

Đan lô chân hỏa luyện ra tinh khí của thiết, đánh lên pháp quyết để không vào nhập vào thể nội.

Thời gian sau đó, đại khái mục tiêu chính là luyện thể luyện khí, còn có cô đọng hai món pháp bảo nhân tiện cường hóa Âm Đô Hắc Ngục Tỏa cùng với Bạch Cốt Kiếp Châm.

Thời gian không dư giả, cách thủy nhãn mở ra chỉ có thời gian một năm.

Huyết Chú vẫn đang còn ở bên trong cơ thể.

Không thể bất chấp để đạt được tất cả, chỉ có thể phân chia mức độ nặng nhẹ.

Là đánh vào cái tinh khí thứ hai của thiết, não hải của Lục Khiêm bỗng nhiên lóe lên linh quang.

"Luyện Bảo Quyết tầng thứ hai hư không thực khí, có thể trực tiếp hấp thu kim khí, nếu như lấy một bộ phận kim khí đã hấp thu dùng để luyện thi vậy thì chẳng phải là đồng thời luyện cả hai sao?"

Lục Khiêm bỗng nhiên nghĩ đến điều này.

Kể từ đó không cần lặp lại quá trình tinh luyện chân hỏa rườm rà mà hai loại đều có thể đồng thời luyện hóa.

Sau khi nghĩ thông suốt vấn đề này thì hắn đã lập tức bắt tay vào hành động.

Quả nhiên có tác dụng.

Một bên khác, Người môi giới Kỳ Hóa.

Bảng hiệu rách nát dơ bẩn trước kia sớm đã trở nên rất rực rỡ, bề ngoài cũng đã lớn gấp mười lần. Tất cả người trong tiệm đều là thị nữ bộ dạng xinh đẹp.

"Tham kiến tiên sinh!"

"Đạo trưởng vạn phúc."

Đào Chu tiên sinh y phục lộng lẫy, mặt mày ngập tràn gió xuân tiếp nhận sự nịnh bợ của đám người.

"Tốt, mọi người làm tốt lắm." Đào Chu tiên sinh gật đầu nói.

Đoạn thời gian này ông ta vậy mà lại xuân phong đắc ý.

Hồi báo lớn nhất của những lần đầu tư trong đời này của ông ta chính là kết bạn với Ngư Long.

【VIP】 Thay vào đó(2)

Tài sản không chỉ tăng lên mấy chục lần hơn nữa còn có địa vị cao thượng.

Vừa báo ra tên của Lăng Ba Lâu thì có ai không dám nể vài phần mặt mũi.

Nghĩ đến Ngư Long trong lòng của Đào Chu có chút bồn chồn.

Ngư Long chấp sự lòng dạ bao la hẳn là sẽ không bận tâm đến chuyện mình tự ý mượn tên tuổi của hắn dùng đi.

Dù sao mình không có công lao cũng có khổ lao mà.

"Ngươi là Đào Chu tiên sinh?" Bên trong bóng mờ, một người áo đen đi ra.

Trong lòng của Đào Chu tiên sinh nảy lên một cái, chẳng là là kẻ thù đến báo thù sao?

Nghĩ tới đây Đào Chu tiên sinh vội vàng nói:

"Các hạ hẳn là đã có hiểu lầm? Tại hạ là người của chấp sự Ngư Long của Lăng Ba Lâu, nếu như có chỗ nào đắc tội mong ngài rộng lòng tha thứ cho."

"Ta chính là người mà Ngư Long phái tới."

Ngày thứ hai, đám người kinh ngạc phát hiện Đào Chu tiên sinh đem Người môi giới tặng cho một nam nhân xa lạ.

Đào Chu tiên sinh trở nên rất kỳ quái, cả ngày mất hồn mất vía y như cái xác không hồn.

Ba ngày sau thì biến mất hẳn không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Cái tên kia tự xưng là Yêu Ưng chưởng quỹ, hắn nói là Đào Chu tiên sinh đã về nhà rồi.

Ngày hôm sau, sau khi Người môi giới vận chuyển rất nhiều hàng hóa đến.

"Vất vả cho nàng rồi!" Lục Khiêm nói với Yêu Nguyệt đã dịch dung thành nam nhân.

"Không vất vả." Điều Yêu Nguyệt tha thiết mơ ước đó chính là quyền lực, nhất ngôn cửu đỉnh, đối với nàng, nhân sinh chém giết chỉ để đoạt quyền lực.

Cao hứng còn không kịp, chỗ nào vất vả chứ.

Sau đoạn thời gian này thì Lục Khiêm một lòng hướng đến tu hành, gần như không có chút thời gian nghỉ ngơi nào.

Hết ngày dài lại đến đêm thâu.

Bận rộn đến nỗi Thần Lãng liên hệ mấy lần mà đều không kịp đáp lại.

Khắc độ trên chiếc gương vàng không ngừng tăng lên.

Bởi cái gọi là chia ra thu hoạch mà tu vi đồng thời vững chắc mà gia tăng nhanh chóng.

Tu luyện chóng vánh mang đến tác dụng phụ đó chính là tài nguyên tiêu hao nhanh chóng.

Đặc biệt là số lượng lớn tài nguyên ngũ kim này, chỉ có thể dựa vào Người môi giới mà không ngừng bổ sung vào.

…

Một năm sau.

Động quật âm lãnh.

Bên trong động quật là sương mù cả ngày không tiêu tán.

Trong sương mù là một người mặc áo choàng đen đang đứng.

Người này xốc áo choàng lên để lộ ra một bộ mặt kinh khủng.

Ngũ quan chỉ có một đôi mắt đen như mực.

Còn lại chỉ có mỗi khuôn mặt mà không có ngũ quan khác, như ngón nến chảy nhão.

Người này chính là Thần Lãng.

"Ngư Long không có liên lạc đến sao?" Âm thanh của Thần Lãng không biết từ chỗ nào phát ra.

"Không có, lần gần nhất người này nói đang bế quan, không có thời gian ra ngoài." Chủ quán cũng chính là Xích Quỷ nói.

"Đáng tiếc, phỏng chừng thủy nhãn mở ra thì hắn bỏ lỡ mất, ta thích cái mũi giống hắn, hê hê."

"Chỉ có thể chờ lúc quay lại hỗng nói. Hi vọng lần này có thể gặp được lão bất tử."

Xoạt.

Thần Lãng thở sâu, Xích Quỷ lập tức hóa thành hồng quang đi vào trong cơ thể của hắn ta.

Hai con mắt đen như mực lại có thêm hai con ngươi đỏ thẫm.

"Ngạch aaa!"

Thần Lãng bỗng nhiên điên cuồng kêu to.

Thân hình lớn lên nhanh chóng, gân xanh nổi lên biến thành một quái vật xấu xí.

Thân quái cao ba trượng, thân hình béo ụt ịt giống như là thịt mỡ hình ngăn tủ, nằm sấp giống chó, đứng lên giống người gấu.

Sáu cái chân, đầu hình bầu dục phía sau mở ra bốn cánh đại bàng đen.

Không có ngũ quan.

Con thú này tính khí nóng nảy, mắt mù đang đi loạn ở trong động quật.

Khi thì yên tĩnh khi thì nổi giận.

Nếu không phải không có miệng thì nói không chừng còn có thể nghe được tiếng rống nổi giận của con thú này.

Lại qua mấy ngày.

Động phủ Tàng Long.

Buồng luyện công lâu ngày chưa mở cửa bỗng nhiên cửa lớn mở ra, một bóng người xuất hiện ở bên trong bụi mù.

Tàng Long động phủ.

Cửa lớn của phòng luyện công đóng chặt. Phía trên phủ đầy tro bụi.

Thời gian hơn một năm nay, gần như đều đang bế quan.

Vì vậy Lục Khiêm cũng xin nghỉ với bên phía Lăng Ba Lâu.

Phục Ba cũng đã đồng ý nhưng điều kiện là sau khi bọn họ đến Thủy Nhãn, Lục Khiêm và mấy chấp sự ở lại trông coi việc kinh doanh.

Một thân ảnh hiện ra bên trong bụi mù.

Người này tóc dài tới eo, tóc tím mắt vàng, người mọc vảy vàng dài.

Hoa văn vàng sẫm trên da lúc ban đầu đã biến mất không còn thấy nữa. Thay vào đó lại là vảy cá màu vàng sẫm.

Trên vảy cá có hoa văn đen sẫm như tơ nhện.

Toàn bộ làn da đều được lớp vảy bao phủ, nhìn từ xa, giống như một con rồng đứng như người.

Chiều cao vẫn chín thước như cũ, khí thế cuồn cuộn, vóc dáng vừa đẹp vừa cao lớn. Tràn ngập cảm giác mâu thuẫn.

"Không tệ!" Lục Khiêm thỏa mãn đánh giá tấm nhục thân này.

Quan sát bên trong chính thân thể mình, Ngư Long Truy Nguyệt huyết chủng ở phía dưới đan điền đã biến mất.

Huyết chủng đã hoàn toàn mọc rễ nảy mầm.

Hình thành mạch như kinh mạch trải khắp cơ thể.

【VIP】 Ngự Lục Khí Chi Biện(1)

Vả lại giống như kinh mạch thì có thể hấp thụ tinh khí để vận hành.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm mở hai tay ra, trong tay ngưng tụ ra một đoàn tinh khí lục bích.

Một cỗ khí tức tràn ngập sinh mệnh lực ập tới.

Cỏ dại xung quanh điên cuồng sinh trưởng, trong nháy mắt biến thành cao hơn một người.

"Ất Mộc tinh khí."

Sau khi Luyện Thể tu luyện đến Huyết Hóa Quanh Thân, bước tiếp theo chính là hấp thụ năng lượng không ngừng tôi luyện thuần huyết mạch.

Ngư Long về mặt bản chất là thực vật lột xác, cho nên rất dính với Ất Mộc tinh khí.

Ất Mộc giả, sinh tại mùa xuân như Đào Lý, mùa hạ như Hòa Giá, mùa thu như Đồng Quế, mùa đông như Kỳ Ba.

Ất Mộc thích nước, cho nên Lục Khiêm bây giờ có năng lực lặn xuống nước.

Hơn nữa nhục thân tràn đầy sinh mệnh lực, có thể làm được đến độ tay cụt tái sinh, tuy nhiên chưa thể nhanh chóng giống như Thị Nhục.

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp * Ất Mộc tinh khí (1/50000)

Ngư Long Chi Thân (nhập môn: 1/500)

Ất Mộc Thần Lôi (nhập môn: 2/5000)

Thái Âm Kim Đồng (đại thành: 25/1500)

Lục Khiêm nhìn giao diện ban đầu, công pháp căn bản đã xảy ra thay đổi, biến thành Ất Mộc tinh khí.

Tinh Lôi biến thành Thần Lôi uy mạnh mạnh hơn.

Ngoài những điều này, gia tăng thêm uy lực của Ngư Long Chi Thân.

Cơ thể mạnh mẽ tương đương pháp khí cường hãn, thủy độn, khống mộc v.v…

"Chúc mừng lão gia thần công đại thành."

"Chúc mừng lão gia."

Hai thị nữ Tập Nguyệt và Mạc Sầu đi lên chúc mừng.

"Không cần đa lễ!" Lục Khiêm khẽ mỉm cười, trên mặt tràn ngập niềm vui và sự phóng khoáng khi thần công đại thành.

Lần bế quan này ít nhất tiêu tốn tài nguyên với giá trị mười vạn.

Xoạt!

Đỉnh đầu của Lục Khiêm bốc lên Âm thần u lục.

Bề ngoài Âm thần phủ kín hoa văn đen xì, khói xanh vờn quanh.

Hàn ý quét qua, trong phạm vi mười trượng, cây cối hoa quả đều đông lạnh thành tượng băng u lục.

Hòn non bộ kết một tầng băng mỏng.

Ngay cả ngọn lửa trong lò đan đằng sau cũng không tản ra nhiệt lượng nữa, nhìn kỹ có thể thấy vậy mà cũng bị đông

cứng.

Âm thần tự do không ngần ngại bay trên bầu trời.

Người bên dưới chỉ nhìn thấy mây xanh dài ba trượng ở đằng sau đạo nhân.

Mây xanh cuồn cuộn, lạnh lẽo vô cùng.

Đây là Huyền Sương Sát khí.

Cuồng phong rít gào, cảnh vật nhanh chóng lùi về sau.

"Nhanh quá!" Lục Khiêm cười sảng khoái.

Đây là cảm giác sảng khoái thoát khỏi trói buộc.

Thoát ly hình thể, tự do không vướng bận.

Thừa Thiên Địa Chi Chính, Ngự Lục Khí Chi Biện.

Lúc này, hắn chính thức bước vào Dưỡng Thần trung kỳ Ngưng Sát chi cảnh.

Phối hợp thêm pháp khí lợi hại và pháp thuật, đối mặt với cao thủ Dương Thần hậu kỳ cũng không sợ.

Âm thần ở phía trên lúc huyễn hóa thành người, lúc lại biến thành Long Hổ, tiêu dao tự tại.

Một lúc sau, Âm thần quay lại nhục thân, nhục thân khôi phục hình người.

"Đợi Sát khí mãnh liệt hơn chút nữa, tiếp theo chính là tìm được Luyện Cương chi pháp, bắt đầu Luyện Cương rồi."

Lục Khiêm thầm nghĩ.

Huyết Chú mà Lăng Ba Lâu hạ xuống không còn cần lo lắng nữa rồi.

Nếu không phải sợ Phục Ba chú ý tới, hắn bây giờ có thể để Giao Phục Hoàng Tuyền đồ cắn nuốt chú này rồi.

Thu dọn đồ đạc, Lục Khiêm chạy tới Lăng Ba Lâu.

Tầng năm.

Cao tầng của Lăng Ba Lâu hội tụ, Phục Ba ngồi ở trung tâm đám người.

Lục Khiêm đi vào.

Nhìn thấy bộ dạng toàn thân lân giáp này, mắt của Phục Ba chợt sáng lên, cười nói: "Ngươi đột phá Huyết Hoá Quanh Thân rồi sao? Không tệ không tệ."

"Long Chủng luyện thể luôn khó nhất, sức mạnh của Ngư Long chấp sự hơn xa cảnh giới cùng cấp." Lưu Đỉnh cười nói: "Xem ra lần này bế quan rất đáng, chúc mừng lâu chủ lại có thêm một đại tướng."

Tâng bốc không thôi, Ngư Long đối với Lưu Đỉnh khách sáo như vậy, Lưu Đỉnh cũng nể mặt.

"Tốt!" Phục Ba cười nói.

"Thứ Thủy Kim điệp chỉ có sáu cái. Ngư Long ngươi vừa vào, không cho ngươi suất nữa. Lần này chấp sự thuyền biển Vu Hỗ gần tới Luyện Cương, cần Luyện Cương ở trong Thủy Nhãn, cho hắn một suất. Lưu Đỉnh, Thôi Sơn…"

Thủy Nhãn ngoài có vô số bảo vật ra.

Còn có mấy Địa Sát Âm Mạch, bên trên Thủy Nhãn cũng có một hai cái Cương khí chi mạch.

Đây cũng là lý do tại sao nhiều cường giả đổ xô vào như vậy.

"Đa tạ lâu chủ."

Mọi người được gọi tên vui mừng như điên, đặc biệt là Vu Hỗ chấp sự.

Một khi hoàn thành Luyện Cương, vậy thì địa vị của bản thân sẽ tăng lên một bậc.

“Cương khí sao?” Lục Khiêm vẫn là lần đầu tiên nghe nói loại chuyện này.

“Thủy Nhãn vào khoảng ba ngày sau sẽ mở ra, các vị nhớ kịp thời chuẩn bị.”

Sau khi sắp xếp xong công việc, Phục Ba biến mất.

Trong lòng Phục Ba vẫn có chút không cam tâm.

Không thể bắt được Lục Khiêm trước khi Thủy Nhãn mở ra.

Mặc dù không biết Minh Hà bí đồ có tác dụng lớn cỡ nào nhưng ít nhất biết rõ địa hình thì vẫn có rất nhiều chỗ tốt.

【VIP】 Ngự Lục Khí Chi Biện(2)

Sau khi giải tán, Lục Khiêm quay về động phủ.

Âm thần xuất khiếu, bay đến Người môi giới Kỳ Hóa.

Dưới sự trợ giúp từ tiền đen do đánh cướp được, quy mô của Người môi giới đã đạt tới hơn năm trăm người.

Hàng hóa không ngừng ra vào, rất nhiều hàng hóa ẩn trong đó là các loại thú cốt yêu đạ, ngũ kim dị khoáng… vận chuyển cho động phủ Tàng Long.

Một nam tử tướng mạo tuấn mỹ yêu dị, đang ngồi ở trên ghế chủ vị, nghe báo cáo của hạ nhân.

“Ta không phải đã nói với ngươi, mấy nguyên liệu này bất luận như thế nào cũng phải kiếm được hay sao? Hơn nữa, đừng khiêu chiến giới hạn kiên nhẫn của ta, dám động tay động chân ở trong này…”

Lời còn chưa nói hết, một luồng âm khí lạnh lẽo ập tới.

“Vâng, thuộc hạ nghe lệnh.”

Thủ hạ run rẩy, mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo.

Yêu Ưng - chưởng quầy mới này cay độc tàn nhẫn hơn người ban đầu.

Khoảng thời gian gần đây, đã tiễn mấy quản sự tay chân không sạch sẽ về “quê” rồi.

“Cút!”

“Thuộc hạ cút ngay.” Thủ hạ như được ân xá, chật vật rời đi.

Đợi sau khi người đã đi, Yêu Ưng biến thành một nữ tử diện mạo yêu diễm.

“Yêu Ưng chưởng quầy rất là uy phong nha.” Trong bóng râm hiện ra một bóng người, ôm lấy cái eo mảnh khảnh của Yêu Nguyệt.

“Lão gia, người cuối cùng cũng xuất quan rồi sao?”

Cơ thể của Yêu Nguyệt chợt cứng đờ, nhìn thấy người đến, gương mặt lạnh lùng lập tức nở nụ cười.

“Ừ, Người môi giới Kỳ Hóa phát triển không tồi.” Lục Khiêm cười nói.

“Nhờ phúc của lão gia, lần trướcTập Nguyệt luyện cho ta hai mươi đạo binh, thanh tẩy một đám người mới ổn định được Người môi giới, Đào Chu thật sự là phế vật, bị người khác cài nội gián vào cũng không biết.”

Yêu Nguyệt nói qua loa hời hợt, phía sau lời nói đó là mạng người đẫm máu.

Nàng tin người muốn làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, nhất định phải lòng dạ tàn độc.

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Đương nhiên, đãi ngộ mà nàng cho cũng rất phong phú, dám giở trò khôn lỏi chính là tìm chết.

Thời gian một năm, số lượng người đạt tới năm trăm người, tám mươi đạo binh.

Ở trong đảo Vạn Tượng coi như là Đường Khẩu không tồi.

Khoảng thời gian trước còn có Luyện Khí tìm tới cửa nương nhờ, có điều đều bị từ chối.

Yêu Nguyệt không tin lòng trung thành của những người này.

Sau khi nói xong, Yêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Lục Khiêm, nghiêm túc nói:

"Lão gia nếu muốn thu nhận thị nữ, chỗ nô tỳ còn có một ít tài nguyên, mẹ con, sư đồ, tỷ muội…"

"Cái này để sau rồi nói, Luyện Cương pháp và tình báo của Thủy Nhãn bảo nàng điều tra như nào rồi?"

Nói đến đây, Yêu Nguyệt mặt mày hổ thẹn, nói: "Nô tỳ vô dụng, phần lớn Luyện Cương pháp do các thế lực lớn nắm giữ, thật sự không thể có được, tình báo của Thủy Nhãn ở đây."

Nói xong thì đưa cho Lục Khiêm một quyển sổ.

Đại khái là thế lực của các lần mở ra trước và đồ vật mà một số cao thủ có được.

Dưới Thủy Nhãn, hình như là một thế giới dưới nước, quanh năm sương mù không tan, không biết rộng lớn như nào.

Trong đó bao gồm thông tin Cương khí mà Lục Khiêm muốn biết.

"Tiên Thiên Huyền Thủy Chân Cương, Huyền Minh Chân Khí Cương, Dung Hạch Địa Từ Thần Quang."

Thông tin Cương khí biết được hiện nay có ba loại, hai loại trước ngược lại khá thích hợp với Lục Khiêm.

Thủy Nhãn – sông Thông Thiên vạn dặm, tập trung Nhật Tinh Nguyệt Hoa ngàn vạn năm, ngưng tụ ra mấy Địa Sát Cương Khí cũng không kỳ lạ.

"Nếu đã không tìm được Luyện Cương pháp, chỉ có thể ở trong Thủy Nhãn thử vận may rồi."

Lục Khiêm cất quyển sổ đi.

Lần này trước khi đi Thủy Nhãn, tới động quật ngưng tụ Huyền Sương Âm Sát hấp thụ Sát khí trước.

Dù sao Sát khí thu được lần trước mới khó khăn lắm để Ngưng Sát thành công.

Muốn Sát khí đại thành, Mỗi một giọt Chân Thủy đều ẩn chứa hàn khí Âm sát, vẫn cần phải hấp thụ nhiều Sát khí hơn nữa.

Có điều giai đoạn này tương đối đơn giản.

Dù sao đã Ngưng Sát thành công, giai đoạn này chỉ là thay đổi về lượng.

Mấy ngày này, đạo Vạn Tượng yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Các nơi đều đang nổ ra lời đồn ai bị giết, Kim điệp bị đoạt mất.

Đan dược trị thương khôi phục chân khí trên thị trường, giá cả tăng lên gấp mấy lần, Lục Khiêm vì vậy mà kiếm được một khoản lớn.

Ầm!

Ba ngày sau.

Thời tiết thay đổi đột ngột, sấm chớp mưa bão cuồn cuộn.

Tất cả các con thuyền đều dừng ở cảng, trên không hiện ra một vòng xoáy mây cực lớn.

Sấm chớp mưa bão cuồn cuộn, chiếu cho khoảng đại địa phía dưới thành một mảng trắng như tuyết.

Bên dưới, sóng nước dâng cao trăm trượng.

Trong thời tiết khắc nghiệt này, thuyền biển của các đại thế lực đều dừng đi lại.

Bao gồm cả cao nhân trước kia từng đi tới lui ở đó, cũng không dám phi hành ở trên không.

Không có cảnh giới Đạo Cơ, Âm thần không thể chống lại Thần Lôi do trời đất sinh ra.

Nếu không chính là kết quả hình thần câu diệt.

Gió lốc càng lúc càng lớn.

Trung tâm dòng nước, cũng xuất hiện xoáy nước tương phản vòng xoáy ở trên không.

Xoáy nước rất lớn, nước chảy rất xiết.

Lục Khiêm không chút nghi ngờ, nếu không có bất cứ phòng bị nào mà đi vào, chắc chắn sẽ bị dòng nước xé nát, càng đừng nói đến mây đen ở giữa bầu trời.

Quả nhiên cần Thứ Thủy Kim điệp mới có thể đi vào trong Thủy Nhãn.

【VIP】 Mười trượng Âm Sát, Hàn Đàm chi bí(1)

Xung quanh đảo Vạn Tượng, bắt đầu có lác đác bóng người của các đại thế lực xuất hiện.

Phía bắc của con sông bay tới từng đám Âm Vân Huyết Sát.

Thỉnh thoảng truyền đến âm thanh lão ma gào rú.

Đầu lâu cực lớn, Dạ Xoa mặt mày dữ tợn, còn cả pháp khí cự thuyền toàn thân sát khí.

Thông U quan, Yêu Quỷ Môn, Thất Võ Sơn.

Cao thủ của các đại bàng môn tà đạo tề tụ, giống như quần ma loạn vũ.

Trong âm vụ của Thông U quan, là một con Hàn Nha khổng lồ.

Bên cạnh Hàn Nha có một đồng tử mặc đồ đỏ với mặt mày trắng bệch bay tới.

Bên kia là Âm thần nam tử mặt mày trắng bệch nhưng tuấn mỹ tà dị.

Nếu Lục Khiêm có ở đây.

Nhất định nhận ra người này chính là Bồ Ngọc An từng có một phen xích mích với hắn.

Người này là con trai của một chấp sự khố phòng một trong tám đại chấp sự của Thông U quan.

Từng vì Âm Hỏa Chủng mà trở mặt với Lục Khiêm, hơn nữa đã từng luyện một đạo đồng mà Lục Khiêm có quen biết.

Đồng tử bên cạnh đó chính là Lý Ngọc Đồng.

Đằng sau còn có hai ba vị đạo sĩ Dưỡng Thần đi theo.

Người ở giữa đó là Tĩnh chủ Diệu Minh lần trước tìm kiếm Lục Khiêm mà không có kết quả.

Mọi người nhìn Thủy Nhãn ở giữa dần dần sinh ra, trong lòng như có suy tư.

Bồ Ngọc An thích thú cười nói: "Tĩnh chủ đại nhân, người nói xem Lục Khiêm liệu có đến không?"

"Đương nhiên." Tĩnh chủ cười nói: "Người này âm hiểm xảo trá, ham tiền như mạng. Nhìn thấy sự kiện cỡ này, sao không đến góp vui, chúng ta ở đây đợi hắn là được."

Lần trước tìm kiếm một phen không có kết quả, Tĩnh chủ biết người này chắc chắn có cách ẩn nấp gì đó.

Giống như cách mà Lý Độ dùng để ẩn tàng trăm năm.

Cho nên trước khi rời đi, y đã đặc biệt tới xin phân thân của Thông U đạo nhân một đạo bí pháp.

Chỉ cần người tu luyện Âm Quỳ Chân Thủy, xuất hiện ở trong phạm vi mấy dặm thì Tĩnh chủ sẽ cảm ứng được.

Lần này, mọi người là ôm lòng phải giết mà đến.

Trực tiếp chặn ở cửa Thủy Nhãn, cảm ứng được thì giết.

Lục Khiêm mỗi lần giương danh, chính là một cái tát mạnh vào mặt của mọi người của Thông U quan và Thông U đạo nhân.

Mọi người đều sẽ nói, Thông U quan cũng chỉ thế thôi, đệ tử đã chạy rồi, người ta ở bên ngoài vẫn rất vẻ vang.

Cho nên Lục Khiêm buộc phải chết, hơn nữa phải oanh oanh liệt liệt chết ở trước mặt các đại thế lực.

"Lát nữa ta đến đối phó người này trước, ta ngược lại muốn xem thử, tên này có mạnh như trong lời đồn hay không." Bồ Ngọc An cười khinh nói.

Người này năm ngoái vừa hoàn thành Ngưng Sát, năm nay hơn năm mươi tuổi, ở trong những người tu hành cũng coi như là thiên tài thế hệ trẻ.

Vốn tưởng rằng tu vi này của mình có thể kiêu ngạo trong những người cùng thế hệ, không ngờ ngày ngày bị người khác lôi ra so sánh với Lục Khiêm.

Cảm thấy mình chung quy kém người này một bậc, điều này khiến Bồ Ngọc An rất không vui.

Nếu là người khác thì cũng thôi.

Lục Khiêm năm đó ở trước mắt hắn ta, giống như con kiến, có thể giẫm chết bất cứ lúc nào.

Hiện nay đặt ngang hàng với hắn ta mà so sánh, kêu người tâm cao khí ngạo như hắn ta làm sao có thể chịu được.

Từ nhỏ đến lớn hắn ta đều dùng tài nguyên tốt nhất, tu luyện công pháp tốt nhất, người này sao có thể so sánh với hắn ta chứ.

"Xem tình hình đã." Diệu Minh cười nói.

Lần này nếu còn không bắt được Lục Khiêm, vậy thì ông ta thật sự mất hết mặt mũi.

Ầm!

Ánh lửa bắn ra bốn phía, một bên khác, có một số người của thế lực môn phái đánh nhau với kẻ thù.

Trảm Kiếp Bảo Uyển và Phương Thốn Yêu Quốc cực kỳ cổ quái.

Người mặc đồ trắng chiến đấu với yêu quái hóa hình.

Các loại kiếm hoàn và công pháp yêu thú xen lẫn vào nhau tạo thành một khối hỗn loạn.

Ánh sáng nhuộm đỏ nửa phương trời.

Âm thần của Lục Khiêm ẩn nấp trong bóng tối, nhìn chiến đấu trên bầu trời kia.

Hắn không chủ động hiện thân, ít nhất phải đợi đến sau khi người của Lăng Ba Lâu và Thông U quan đi vào.

"Đừng đánh nữa, có biến!"

Một tiếng quát khẽ cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người.

Trong Thủy Nhãn, xuất hiện một Hắc Giáp Trư Bà Long cực lớn.

Nói chính xác, gọi là Đà (Niệm Đà).

Một loại dị thú trong nước.

Con thú này như thật như giả, giống như hư ảo.

Nhãn Thủy dần dần di chuyển về phương hướng của Đà.

Theo sự rời khỏi của Thủy Nhãn, mặt nước dần dần trở nên gió yên sóng lặng.

Mọi người vội vàng đi theo sau.

Đám người Tĩnh chủ vẫn nán lại ở đó.

Đợi một lúc sau, Tĩnh chủ nhìn sang mọi người: "Đi thôi."

Bay một khoảng thời gian, Đà biến mất không thấy đâu, thay vào đó lại là một hòn đảo rất lớn.

Đằng sau hòn đảo chính là Thủy Nhãn vừa nãy.

Nơi này là nơi ngày hôm đó mọi người đoạt lấy Thứ Thủy Kim điệp.

“Thú vị.” Nhìn cự Đà và cự đảo biến mất không thấy đâu nữa, Tĩnh chủ như có suy tư.

“Xông lên!”

“Lão đạo mở đầu trước!”

Mọi người chen lấn đi vào bên trong, chỉ sợ tụt lại ở phía sau, canh cũng không có mà uống.

“Cút đi, cái đồ chết bầm.”

“Muốn chạy!”

Cũng có một số người cố ý ngăn cản đối thủ cạnh tranh.

【VIP】 Mười trượng Âm Sát, Hàn Đàm chi bí(2)

Hai người trực tiếp đánh nhau ở trước mặt Thủy Nhãn.

Một bộ phận khác toàn thân được bao bọc trong vòng phòng hộ trong suốt màu vàng, dẫn đầu đi vào trong Thủy Nhãn.

Người của Lăng Ba Lâu và Thông U quan không nhúc nhích.

Hai bên cách không liếc nhìn nhau, không biết chờ đợi cái gì.

"Đợi mình sao?" Lục Khiêm thấy vậy trong lòng khẽ động.

Đáng tiếc hắn sẽ không đi vào nhanh như vậy.

Nhãn Thủy ít nhất sẽ mở năm tháng.

Chậm trễ mười mấy ngày cũng không sao.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lén lút bay về phía sau.

Lần này không có để nhục thân ra ngoài, nhục thân dùng Kỳ Thần chi thuật khống chế, cách một khoảng thời gian sẽ tới Lăng Ba Lâu điểm danh là được.

Bay không biết bao lâu, đằng trước là một phiến quần đảo.

Trên hòn đảo lớn nhất ở trung tâm, đứng trong rừng rậm che đi ánh mặt trời.

Độc chướng xanh sẫm giống như yêu thú tuần tra, phảng phất ở trong rừng rậm.

Một đạo Âm thần từ trên không bay tới.

Âm thần vương vấn mây xanh ba trượng.

Hàn mang lạnh thấu xương, nước sông dọc đường đều bị đông băng, trên sông xuất hiện một con đường băng.

Mây xanh hạ xuống, Sát khí thu lại.

Âm thần như thật như giả đứng trên đất.

Sát khí ngăn cách chướng khí, bay đến chỗ sâu.

Trung tâm rừng rậm có một Hàn Đàm.

Trên Hàn Đàm trong vắt như gương phảng phất sương khói màu xanh.

Một cỗ hàn khí ập tới.

"Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi." Lục Khiêm cười nói.

Sát khí dường như cảm ứng được cái gì đó, hóa thành từng con rắn dài lao lên công kích.

Hiện nay đã khác ngày xưa, Lục Khiêm cũng không cần trốn tránh, phóng ra ba trượng Huyền Sương Âm Sát.

Âm sát tạo thành con rắn dài lớn hơn, rắn dài há ho cái miệng đầy máu, trực tiếp thôn phệ mấy con rắn dài kia.

Luyện hóa thành Sát khí thuộc về mình.

Sau khi tiêu hóa xong, ba trượng Âm sát dường như tăng trưởng một ít.

Sau đó, Lục Khiêm ngồi ở mép Hàn Đàm, không ngừng hấp thụ Sát khí.

Một ngày, hai ngày… năm ngày.

Sát khí không ngừng tăng trưởng.

Ba trượng, bốn trượng, cho tới mười trượng.

Nhìn từ xa thì nhìn thấy trên đỉnh đầu đạo nhân lơ lửng mây xanh cuồn cuộn.

Hàn khí vô song, cây cối đóng băng thành tượng.

Âm Quỳ Chân Thủy trong cơ thể bổ sung thêm một tia hàn khí, càng u ám đen sẫm hơn.

Giai đoạn Ngưng Sát, Sát khi ngưng tụ tới một mức độ nhất định, mỗi một giọt chân khí đều ẩn chứa Sát khí chi ý, mới có thể coi như viên mãn.

Nếu không không thể chống lại Cương Khí Thần Quang, đương nhiên không ngưng tụ được Chân Cương.

Sau khi mây xanh Sát khí tăng trưởng đến mười trượng thì không tăng được nữa.

Màu sắc trở nên càng sẫm u ám hơn.

Đột nhiên, Lục Khiêm mở hai mắt ra, lắc đầu nói: "Không được, nồng độ của Sát khí không đủ."

Càng vào sâu trong Hàn Đàm, Sát khí chắc hẳn là càng tỏa ra nồng đậm.

Nếu tìm được Sát Khí Chi Tinh, vậy thì phẩm chất của Sát khí ngưng luyện sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Hắn nhìn sang Hàn Đàm sâu không thấy đáy, sau đó lặn xuống đó.

Tùm!

Âm thần càng lặn xuống, dưới đáy càng tối tăm.

Sát khí trong nước hình thành cá nhỏ với hàm răng sắc bén, công kích về phía hắn.

Còn chưa đến gần thì bị Sát khí hấp thụ.

Sau khi hấp thụ càng nhiều cá nhỏ, Sát khí càng ngưng thực hơn.

Ban đầu là màu xanh sẫm, bây giờ chuyển thành màu xanh sáng.

Lăn xuống khoảng năm trăm mét, vẫn không nhìn thấy điểm cuối của dưới đáy.

Huyền Sương Âm Sát huyễn hóa thành các loại yêu ma quỷ quái, điên cuồng công kích đối vào hắn.

Đột nhiên, dưới đáy nước đen ngòm có một nguồn sáng u lục.

Nhìn từ xa, giống như một cửa động.

Hàn ý vô cùng vô tận từ trong thổi ra.

Bên trong truyền ra vô số âm thanh lệ quỷ rít gào, yêu ma gầm rú.

"Đây là… U Minh chi khí? Khí tức của U Minh Địa Phủ!"

Chỉ thấy bên dưới cửa động liên tục xuất hiện âm khí.

Âm khí cực kỳ lạnh lẽo, Sát Khí chính là được sinh ra từ đây.

Huyền Sương Âm Sát ở nơi đó mạnh gấp trăm lần những vùng xung quanh.

Thấy vậy, Lục Khiếm tiếp tục lặn xuống.

Sau khi lặn được vài dặm, hắn đã cách cửa động chỉ khoảng năm sáu trăm trượng.

Đã đến đáy Hàn Đàm.

Không hề có yêu ma quỷ quái như trong tưởng tượng.

Nhưng nghĩ kỹ lại một chút thì thấy cũng phải.

Ở một nơi có Sát Khí mạnh mẽ như vậy, sống được cũng chỉ có quỷ mà thôi.

Nếu không nhờ Lục Khiêm tu luyện Huyền Sương Âm Sát, e rằng lúc này hắn cũng sẽ không dám tới đây.

Bên dưới là một cửa động nhỏ cỡ ngón tay cái, có ánh sáng âm u lưu động.

Đó là nơi phát ra âm khí.

Những âm khí này thậm chí còn rét lạnh hơn, nếu đoán không lầm, đó hẳn là Âm Sát Chi Tinh trong truyền thuyết.

Sát Khí Chi Tinh chính là Sát Khí tinh thuần nhất.

Sát Khí xung quanh càng ngày càng nồng đậm, Âm Quỳ Chân Thủy liên tục bị tiêu hao.

Trong vòng khoảng chưa đầy một khắc nữa hắn sẽ phải đi ra ngoài.

Không có sức mạnh để phòng ngự, một khi bị Sát Khí cắn nuốt, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

【VIP】 Tám phía đuổi giết(1)

Thanh Vân Sát Khí bay ra, nhanh chóng làm hao mòn Sát Khí.

Thanh Vân Sát Khí mới vừa rồi không thể gia tăng lại đang mở rộng ra lần nữa.

Dần dần mở rộng ra phạm vi khoảng chừng một dặm.

Sát Khí tinh thuần này quả là không tầm thường.

Tiếp theo là cô đọng.

Thanh Vân Sát Khí lại lần nữa quay cuồng rồi thu nhỏ lại.

Đến khoảng năm trượng thì liền không thể nhỏ hơn được nữa.

Màu sắc bắt đầu thay đổi, trở nên trong vắt, long lanh, phô ra tính chất như phỉ thủy.

Âm Quỳ Chân Thủy trong cơ thể hắn càng ngày càng đen kịt, tối tăm, lạnh đến thấu xương.

Không bao lâu nữa sẽ đạt đến cảnh giới nơi mà mỗi giọt Chân Thủy đều sẽ ẩn chứa Sát Khí.

Lục Khiêm nuốt xuống một viên đan dược, hắn vẫn có thể cầm cự thêm một lúc nữa.

Răng rắc răng rắc!

Lúc này, cái động xanh to bằng ngón tay cái đang phát ra âm thanh.

Lục Khiêm tập trung nhìn kỹ, thấy đối diện cái động là một bóng đen đang lắc lư ung dung đi tới.

Đột nhiên, tại cửa động xuất hiện một con mắt.

Con ngươi thẳng đứng màu đỏ thẫm nhìn chằm chằm Lục Khiêm trong Hàn Đàm, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú.

Khí thế mạnh mẽ ào ào xông tới.

Chỉ một ánh mắt này thôi cũng khiến người ta bất chợt thấy đầu váng, mắt hoa, xuất hiện ảo giác.

"Không hay rồi!" Con ngươi của Lục Khiêm co rút lại, chẳng lẽ đó chính là quỷ vương ở U Minh.

Thành công đã cách hắn gần trong gang tấc nên không thể gặp bất trắc được.

Phì!

Lục Thần Thứ dài ba tấc cắt qua dòng nước, đâm trúng con ngươi kèm theo đó là tiếng nổ vang trời.

Thần Thứ xuyên mắt!

"Grừ!"

Bên kia cửa động vang lên tiếng kêu to thảm thiết, oán độc.

Răng rắc răng rắc!

Con yêu quái bên kia gầm lên giận dữ, dùng hai ngón tay xé rách cửa động.

Cửa động dần mở rộng ra.

Lục Khiêm triệu hồi Âm Đô Hắc Ngục Tỏa rồi khóa chặt cửa động lại.

Tốc độ xé cửa động đã chậm hơn một chút.

Con yêu quái này ít nhất cũng đạt tới tu vi Dưỡng Thần hậu kỳ, nói không chừng đã là cảnh giới Đạo Cơ.

Chỉ cần cho hắn thêm một thời gian ngắn nữa, khi Ngưng Sát hoàn tất thì sẽ ổn thôi.

Thời gian trôi qua, Âm Đô Hắc Ngục Tỏa bắt đầu phát ra âm thanh cót két nặng nề chịu không nổi.

Bùm!

Xiềng xích bị đứt, bàn tay tựa vuốt ưng đỏ như máu chộp về phía Lục Khiêm.

Bên trên vuốt ưng là một Âm hỏa u lục đang bùng cháy.

Dù là Hàn Đàm vạn năm cũng không thể dập tắt được.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lục Khiêm cuối cùng cũng hấp thụ thành công Sát Khí.

Bùm!

Một đạo Thanh Vân cao năm trượng hướng về phía con yêu quái.

Răng rắc!

Huyền Sương Âm Sát đại thành đã làm đóng băng nước của Hàn Đàm vạn năm.

Yêu trảo lập tức đình trệ, không thể động đậy.

Thấy vậy, Lục Khiêm nhanh chóng bứt ra và quay trở lại mặt nước.

Hắn không thể đấu lại con yêu quái này!

Một cánh tay duỗi dài ra tới mấy trăm trượng, khả năng này không phải thứ mà yêu quái bình thường có được.

Ầm!

Hắn cấp tốc bay khỏi mặt nước, đồng thời bên dưới có tiếng băng vỡ.

Răng rắc!

Một bàn tay khổng lồ có kích thước bằng một chiếc cối xay bật ra khỏi mặt nước.

Yêu trảo mang theo Âm hỏa nồng đậm.

Âm thần của Lục Khiêm hóa thành Thanh Vân chạy đi thật xa, tốc độ nhanh hơn cả âm thanh, vẽ ra trong không trung một đuôi lửa màu ngọc bích.

Bàn tay khổng lồ theo đuổi không buông, không biết là đã kéo dài ra mấy ngàn trượng.

Xem ra một chiêu Thần Thứ đâm xuyên mắt kia của Lục Khiếm khiến nó rất đau đớn, nếu không thì nó cũng sẽ không bám đuổi hắn dai như vậy.

Một bên khác, bên cạnh Thủy Nhãn.

Đã bảy ngày trôi qua, mọi người trong Lăng Ba Lâu đã sớm không thể kìm lòng được nữa mà đi xuống Thủy Nhãn.

Quần chúng ở Thông U cũng có chút sốt ruột.

"Tĩnh Chủ, hay là đi xuống trước thử xem?" Bồ Ngọc An nói.

Lỡ như Lục Khiêm không lấy được Sắc Thủy Kim điệp thì chuyến này của họ sẽ thành vô ích.

"Không cần phải vội, cứ đợi thêm chút nữa."

Lời vừa dứt.

Một đám Thanh Vân bay từ trên cao xuống, hàn khí làm hơi nước đông cứng lại tạo thành một trận mưa băng rơi xuống.

Lúc Thanh Vân bay đến chỗ mọi người trong vòng năm dặm, Tĩnh Chủ như cảm thấy điều gì đó, cười nói: "Tới rồi kìa!"

Ầm!

Hoàng Tuyền Hàn Nha pháp bao trùm trong phạm vi một dặm.

Âm hỏa u lục nóng bỏng âm ỉ cháy nhuộm cả bầu trời thành một màu một màu xanh u ám.

Ầm ầm!

"Li!" (tiếng chim kêu)

Vô số Âm Hỏa Hàn Nha bay ra từ bên trong Âm hỏa, bao vây Lục Khiếm từ bốn phương tám hướng.

Cảnh tượng này giống như một địa ngục Âm hỏa vậy.

Tĩnh chủ không hề khinh thường, vừa ra tay chính là một kích toàn lực.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng hết toàn lực, dù ngoài miệng lão ta rất khinh thường cái tên giảo hoạt này nhưng trong lòng vẫn vô cùng kiêng dè.

Trừ cái đó ra, Bồ Ngọc An, Lý Ngọc Đồng và những người khác đều phô bày ra hết độc chiêu mạnh nhất của mình.

【VIP】 Tám phía đuổi giết(2)

Bồ Ngọc An lấy ra một bức tranh mỹ nhân.

Âm phong màu đỏ thổi qua, mười mấy nữ tử phong tình sống động như thật lại muôn màu muôn vẻ bay về phía chiến trường.

Lục Khiêm bên trong Huyền Sương Hắc Vân, hắn đột nhiên cảm thấy một trận uy áp kéo tới.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đều là Âm Hỏa Hàn Nha, cách đó không xa còn có vài gương mặt quen thuộc ở Thông U Quan.

Trước sau đều có truy binh, đúng là chạy trời không khỏi nắng.

Lòng Lục Khiêm bình tĩnh lại, càng những lúc sống còn hắn càng không thể bấn loạn, nếu bình tĩnh lại thì may ra mới có cơ hội sống sót.

Chắc chắn là không thể đánh lại, trước sau cũng đều có cao nhân Đạo Cơ, một Ngưng Sát viên mãn như hắn hoàn toàn không thể phản kích.

Bấy giờ, trong lòng Lục Kiêm nảy ra một kế.

Trên mặt hắn không hề tỏ ra sợ hãi, nhìn Tĩnh Chủ đối diện, cười: "Đã lâu không gặp, ta đã đợi các ngươi rất lâu đấy. Sư phụ, ra tay đi!"

Lời vừa dứt, thân hình Lục Khiêm cấp tốc hạ xuống.

Trên thực tế, tốc độ này hoàn toàn không thể thoát khỏi bám đuổi của cao thủ Đạo Cơ.

Một yêu trảo Âm hỏa khổng lồ xuất hiện sau lưng hắn.

Nghe những lời ấy của Lục Khiêm, lòng Tĩnh Chủ cả kinh?

Lý Độ?

Ông ta ấy vậy mà lại là một mãnh nhân, lão ta mơ hồ nhớ đến Vô Tướng Thiên Ma không gì sánh được ngày đó.

Vô Tướng Thiên Ma có thể đối phó với quan chủ trong mấy ngày liền, đến lão ta cũng không thể so sánh được.

Nghĩ đến đây, lão ta lập tức huy động đại bộ phận Hàn Nha đón địch.

Bùm!

Móng vuốt khổng lồ của Hàn Nha nổ tung, Âm hỏa quét qua tất cả.

Vuốt yêu như thể bị sét đánh trúng, rụt trở về.

Sau đó như là thẹn quá hóa giận, mang theo khí tức của Diệu Minh đánh tới.

"Không đúng, ta bị hắn lừa rồi."

Diệu Minh nhớ lại, đây không phải Vô Tướng Thiên Ma mà rõ ràng là một con yêu quái không biết bị khiêu khích từ chỗ nào đến.

Ầm!

Móng vuốt khổng lồ dài hàng nghìn trượng đánh tới.

"Đừng để hắn chạy!" Diệu Minh vừa đón đánh vừa vội hét lên với những kẻ khác.

Bồ Ngọc An phản ứng nhanh nhất.

Hơn mười thị nữ tắm trong Âm hỏa ngăn trước mặt Lục Khiêm.

"Là ngươi?" Lục Khiêm liếc hắn ta một cái rồi hét lên, "Cút ngay, tên rác rưởi!"

Ầm!

Mười trượng Thanh Vân đánh tới.

Hàn khí ập đến, như thể ngay cả linh hồn cũng bị đông cứng.

"A!!"

Bồ Ngọc An xoa nhẹ lên cánh tay phải của hắn ta, đông cứng thành một tượng băng bích lục ngay tại chỗ, trông giống như lưu ly chỉ chốc lát sau sẽ hóa thành bột mịn.

"Đây là… Sát Khí đại thành!" Cơ thể Lý Ngọc Đồng như muốn đi lên rồi lại lặng lẽ lui trở về.

Hắn ta vừa mới nhập Dưỡng Thần, hắn ngay cả Bồ Ngọc An cũng không phải là đối thủ, không cần tiến lên chịu chết.

Hắn ta và Lục Khiêm chỉ có duyên bèo nước một lần, Lý Ngọc Đồng cũng không cho rằng vì vậy mà đối phương sẽ nương tay.

Vậy nên tất cả mọi người chỉ đành trơ mắt nhìn Lục Khiêm tiến vào Thủy Nhãn.

"Đuổi theo!"

Ở bên kia, sau khi Tĩnh Chủ đẩy lui yêu trảo, lão ta lập tức gầm lên giận dữ.

Lão ta cũng coi như là một thiên tài, một trăm tuổi đã có thành tựu Đạo Cơ.

Ngày thường tâm cao khí ngạo, nhưng hôm nay lại bị một tên tiểu bối trêu chọc như thế này.

Cơn tức này dù có thế nào cũng không thể nuốt trôi được.

Lục Khiêm cầm Sắc Thủy Kim điệp nhảy vào trong Thủy Nhãn.

Lúc tiến vào Thủy Nhãn, tiểu cầu bị vỡ ra tạo thành một lớp màng sáng bảo vệ bên cạnh hắn.

Dòng nước hỗn loạn xung quanh đã bị chặn lại bên ngoài cơ thể hắn.

Thủy Nhãn giống như thứ nối thẳng vào lòng đất.

Phía dưới giống như một cái động không đáy.

Xung quanh là tường nước cao nghìn trượng, cao lớn nguy nga, tiếng gầm thét đinh tai nhức óc.

Tình cảnh này khiến Lục Khiêm nhớ đến Quy Khư.

Trong truyền thuyết, đó là nơi tụ hội Cửu Dã Chi Thủy và Thiên Hán Chi Lưu.

Có điều, Quy Khư nên lớn hơn Thủy Nhãn này mới phải.

Thân ảnh cứ thế liên tục rơi xuống.

Không biết đã qua bao lâu, cũng không có bất kỳ tham chiếu nào.

Đột nhiên, có một tia sáng từ phía trước bắn ra.

Ánh sáng chói lọi đến nỗi khiến người ta không thể mở mắt.

Lục Khiêm ngẩng đầu lên, bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Trên bầu trời là một vầng thái dương đỏ rực treo cao.

Hắn đang đứng trước thác trăm trượng.

Nước chảy róc rách, mây mù bốc hơi nghi ngút.

Có rất nhiều loài thực vật hắn chưa từng thấy bao giờ, tựa như chốn thần tiên.

Phần lớn xung quanh đều là những cây dương xỉ cao lớn.

Lùn nhất cũng cao hơn một người bình thường.

Phía trước là một rừng nấm đủ loại màu sắc.

Rừng nấm bị chướng khí bao phủ dày đặc, dưới đám cỏ dại bên dưới thỉnh thoảng lại có mấy con rết da xanh dài hai, ba thước bò qua.

Đó không phải yêu thú, chỉ đơn giản là có thân hình to lớn mà thôi.

Bỗng có con chuồn chuồn dài ba thước đậu trên một cây nấm khổng lồ màu hồng.

Tách!

Đột nhiên, đầu cây nấm bị nứt ra.

Lộ ra cái miệng khổng lồ đỏ tươi, hàm răng nanh nhọn trắng hếu, nó nuốt chửng con chuồn chuồn vào, tạo ra âm thanh nhai cót két.

【VIP】 Hắc Bạch Âm Dương, Khí Tịnh Đế Âm thần(1)

Ầm ầm!

Trên bầu trời truyền đến tiếng nổ vang.

Phi điểu sáu chân với sải cánh dài ba trượng bay là đà, trên thân phi điểu không có lông vũ mà lại có vảy đen như mực.

Nó vừa kêu lên một tiếng thì một con voi to xác đã bị tha lên trời.

Mọi thứ xung quanh đều giống như khung cảnh thời viễn cổ.

Hầu hết các loài đã biến mất khỏi mặt đất vẫn được bảo tồn trong thế giới Thủy Nhãn này.

"Đây chính là Minh Hà bí phủ ở Thủy Nhãn chăng?" Lục Khiêm thầm nghĩ.

Sau đó hắn phun Kiếm Nang ra, một khối thiết bài từ trong đó bay ra.

Thiết bài thoạt trông không có gì nổi bật, mặt trên có khắc đồ án hỗn tạp.

Đây là một bảo vật lấy được từ một chấp sự của Lăng Ba Lâu.

Lúc này, phía trên đồ án của thiết bài có một đường vân sáng lên.

Điểm sáng không ngừng lấp lóe, di chuyển theo chuyển động của Lục Khiêm.

"Điểm này chắc là nơi đánh dấu vị trí của mình." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Trong số các đường vân, cách hắn gần nhất là đồ án của một gốc cây.

Bên ngoài Âm thần là Thanh Vân năm trượng.

Mỗi lần bay qua giống như đáp trên mây mà đi.

Vô cùng dễ thấy.

Lục Khiêm vừa động tâm niệm đã áp chế Thanh Vân xuống, trên bề mặt cơ thể hắn đã hình thành một chiếc áo giáp giống như phỉ thúy, như vậy thì không chói mắt cho được.

Trên đường đi hắn không ngừng nhìn thấy những loài kỳ hoa dị thảo.

Mặc dù không nhìn thấy kỳ vật trên bảng danh sách của Thiên Cương Địa Sát, nhưng hầu hết chúng đều có lợi cho việc tu luyện.

Hoa ăn thịt người to bằng chậu rửa mặt, tuyết liên sơ sinh.

Đến cả những cây nấm khổng lồ vừa nhìn thấy cũng có thể dùng để tinh chế ra một loại kỳ độc nào đó.

Chẳng trách các tu sĩ đều đổ xô đến, đây gần như là một Linh viên vô chủ, không dùng thì phí.

Chẳng biết hắn đã bay bao lâu.

Không gian trong Thủy Nhãn này lớn hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Lúc này, hắn đã gần đến chỗ mục tiêu.

Từ xa hắn đã nhìn thấy một gốc cây cao lớn.

Cây cao năm mươi trượng, vỏ màu đỏ rực, cành mảnh và thẳng, lá như chiếc thuyền con.

Chính giữa đám lá xanh là một quả đỏ rực to bằng đầu người.

Bề ngoài quả mọc ra những chiếc gai nhọn dữ tợn.

Số lượng rất ít, dưới bóng cây rộng tới vài dặm, Lục Khiếm đếm qua loa cũng chỉ có khoảng hơn chục quả.

Từ khoảng cách mười dặm, Lục Khiêm đã có thể ngửi thấy tinh khí to lớn của nó.

Nếu ăn một quả không chỉ vô cùng có lợi đối với nhục thân và Âm thần, mà còn có lợi ích rất lớn.

Hơn nữa xung quanh cây này tràn đầy Ất Mộc Tinh Khí nồng đậm.

Nếu để nhục thân ở đây thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn gấp mười lần tại thế giới bên ngoài.

“Bảo vật thường có dị thú canh giữ. Xem ra phải cẩn thận một chút rồi.” Lục Khiêm nghĩ bụng.

Hắn hạ cơ thể xuống, len lén lẻn vào đám cỏ dại.

Bùm!

Phía trước bỗng vang lên một tiếng gầm lớn, vô số đá vụn bay xuống.

Lục Khiêm ổn định cơ thể, tìm kiếm nguồn phát ra âm thanh.

Chỉ thấy dưới những tán cây cao lớn có mấy thân ảnh đang đánh nhau.

Một con Mã Diễm Thiên Mã đen kịt cao năm trương đang đánh với hai Âm thần một đen một trắng.

Cả người Thiên Mã tắm trong Ma hỏa, đầu mọc ra chiếc sừng vàng hình xoắn ốc.

Xung quanh vô cùng hỗn loạn, xem ra hai bên đã đánh nhau từ lâu.

Ngoài những người ở hai bên, trên mặt đất còn có mấy thi thể da xanh.

Mấy xác chết này trông tương tự như con người bình thường.

Ầm!

Sừng vàng thoát khỏi cơ thể, trực tiếp xuyên qua pháp khí hình thoi của hắc bạch Âm thần, bay tới hai người có Âm thần giống nhau phía sau.

Phụt!

Sừng vàng xuyên qua Âm thần, hai Âm thần lúc tắt lúc sáng, thiếu chút nữa đã hồn bay phách tán.

“Ha ha, Cang Long Giác của ta mạnh lắm đúng không?” Ma Diễm Thiên Mã cất giọng nam mạnh mẽ.

Lúc này, hai đạo âm khí một đen một trắng bên dưới Thiên Mã chui từ dưới đất mà lên.

Âm dương nhị khí hình thành một đóa hoa sen nửa đen nửa trắng.

Đột nhiên đóa sen nổ tung, vô số lá sen bị chia cắt, điên cuồng tấn công Thiên Mã, phá vỡ Ma Diễm hộ thể của nó, đánh tan máu thịt của nó.

“Âm Dương Nhị Khí Tịnh Đế Liên, Hắc Bạch đạo nhân của Cửu Tiêu Đạo MInh? Tại sao lại là hai ngươi?”

Thiên Mã chật vật nói.

Vảy đen trên người nó vốn là đao thương bất nhập đã bị lá sen đánh tan hơn phân nửa lộ ra máu thịt đỏ sẫm, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

"Ai nói với ngươi chúng ta chỉ có một người?" Nam tử trung niên áo trắng bên phải cười lớn.

Hai người là anh em sinh đôi.

Trước kia vô tình có được một môn công pháp, bởi vì tư chất không đủ nên không cách nào tu hành, cho nên dứt khoát tu luyện mỗi người một nửa.

Vậy mà thực sự khiến bọn họ tu luyện thành Âm Dương Nhị Khí Tịnh Đế Liên Âm thần.

Mặc dù hai người mới chỉ có tu vi Dưỡng Thần sơ kỳ, nhưng khi hợp lại thì còn mạnh hơn cả Dưỡng Thần trung kỳ.

【VIP】 Hắc Bạch Âm Dương, Khí Tịnh Đế Âm thần(2)

Thiên Mã thấy không thể đánh lại liền vỗ cánh bay đi chạy trốn.

Hắc Bạch đạo nhân không tiếp tục đuổi theo.

Đầu tiên hai người bọn họ giết người dân da xanh canh giữ thần thụ, sau đó đánh lui Thiên Mã.

Chân khí đã không còn lại nhiều, nên thực sự không thể xảy ra sự cố nào nữa.

“Đại ca, chúng ta hãy hái toàn bộ quả xuống, sau đó tìm một địa mạch để Ngưng Sát, như vậy là gần như có thể ra ngoài rồi đúng không?”

“Đương nhiên rồi, nơi đây có rất nhiều cao thủ, đừng quá tham lam.” Âm thần màu trắng nói.

Cả hai đều rất bằng lòng, mục đích bọn họ tới đây lần này là để Ngưng Sát.

Lấy được bảo vật đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi nên không dám tham lam thêm nữa, nếu không thì không biết sẽ chết thế nào.

Nghĩ đến đây, Âm thần đen kịt bay lên, đầu ngón tay ngưng tụ ra một cây đao chân nguyên.

“Từ đã!” Âm thần màu trắng vội ngăn lại, “Dùng đao đi, đây là ‘Như Hà thụ’, không thể dùng tay và chân nguyên để

hái được.”

Như Hà thụ là một đại thụ khổng lồ cao năm mươi trượng.

Một trăm năm mới mọc thành cây, hai trăm năm mới ra lá, ba trăm năm mới có hồng đồng quả, lại thêm chín trăm năm mới thành hoàng kim quả.

Quả này phải dùng đao bằng kim loại để hái, quả có vị chua, khi cắt bằng dao sậy, vị sẽ trở nên cay, các vật liệu khác nhau sẽ tạo ra các loại trái cây khác nhau.

Ăn đồng quả có thể kéo dài tuổi thọ, thần công đại thành.

Nghe nói ăn kim quả có thể rời mặt đất trở thành kim tiên.

Điều kiện tiên quyết là không thể hái bằng tay và chân nguyên, nếu không quả này sẽ không còn tác dụng nữa.

Hai người dùng dao gỗ hái trái cây xuống, Âm thần đen kịt hỏi: “Tiếc là không có kim quả, ăn kim quả có thể rời khỏi mặt đất, trở thành kim tiên thật sao? Kim tiên là gì thế?”

“Nào có thứ gì là kim tiên, ăn kim quả, cả người sẽ từ từ hóa thành vàng.

Thứ này có tuổi thọ rất dài, có kẻ nói là tám trăm năm. Sau tám trăm năm sẽ trở thành một cục vàng, vĩnh viễn trường sinh bất lão.”

Âm thần màu trắng chỉ vào người bằng vàng dưới gốc cây nói.

Leng keng!

Đúng lúc này, âm thanh va chạm của kim loại vang lên từ bốn hướng.

“Hử?”

Hai người vô thức ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong hư không xuất hiện một ổ khóa màu đen trăm trượng, chẳng biết lúc nào

không gian xung quanh đang từ từ co rút lại.

"Trúng mai phục rồi!"

Hắc Bạch đạo nhân đồng thanh nói.

Âm thần bay ra hai khí âm dương đen trắng, lần nữa hóa thành một đóa sen đen to bằng cái cối xay.

Âm dương nhị khí bóp nghẹt lại, ổ khóa đen kịt phát ra âm thanh cót két.

Pặc!

Xiềng xích của ngục đen còn chưa kịp bị phá vỡ thì một đám mây đen năm trượng đã biến thành một thanh hàn kiếm phỉ thúy khổng lồ lao tới.

Huyền Sương Âm Sát lạnh lẽo không gì sánh được, không khí ngưng kết ra bông tuyết.

Trong không gian bị phong tỏa ấy, mọi thứ đều bị đóng băng thành một tác phẩm điêu khắc băng màu xanh.

Bao gồm mấy lá sen rải rác, lặng lẽ lơ lửng trên không, như thể thời gian và không gian như bị đình trệ, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Ngay cả Âm thần của hai người Hắc Bạch nhất thời cũng có chút ngưng trệ lại.

Âm Phong ba trương theo sát sau đó, vạn kế hàn mang đi xuyên qua Âm thần của hai người.

"A! Không ổn rồi chạy ngay đi!" Dưới cơn đau dữ dội, Hắc Bạch đạo nhân nhất thời mới có phản ứng.

Pháp khí của hai người đã bị hư hại trong trận chiến lúc trước, tu vi tự thân cũng chỉ còn lại chưa đến sáu thành.

Hai huynh đệ phản ứng rất nhanh, thi triển Âm Dương Độn thuật, biến thành hai làn khói trắng đen, muốn theo lỗ thủng

phong tỏa mà rời đi.

“Muốn chạy à?”

Trong không gian chợt vang lên giọng nói của Lục Khiêm.

Âm Quỳ Chân Thủy tuôn ra từ trong đan điền, mỗi một giọt đều chứa đựng Huyền Sương Âm Sát.

Sắc trời thay đổi đột ngột, mây đen dày đặc.

Âm Quỳ Chân Thủy giống như ngàn vạn mũi tên đang rơi xuống.

Âm Quỳ Chân Thủy có sức mạnh tẩy rửa cực mạnh, cộng với hàn khí của Huyền Sương, sức mạnh còn mạnh hơn trước gấp mười lần.

Tất cả các sinh vật trong bán kính mấy trăm trượng đều bị đông cứng thành tượng băng.

“A! Chúng ta là người của Cửu Tiêu Đạo Minh, nếu ngươi giết chúng ta, Thu Quan và Đại Chủ Tể sẽ không tha cho đám các ngươi.”

Hai huynh đệ Hắc Bạch hiện nguyên hình, Âm thần sắp tan vỡ, bất cứ lúc nào, hàn khí cũng có thể xâm nhập vào Âm thần của hai người.

“Tìm được ta rồi nói sau.”

Đạo nhân há miệng phun ra Kiếm Nang, kim khí bóp nghẹt, Âm thần hồn phi phách tán.

Lục Khiêm đã từng nghe nói về thế lực này.

Cửu Tiêu Đạo Minh là một liên minh ở phía nam, gồm nhiều tán tu và các môn phái nhỏ tạo thành.

Không có cái gọi là chưởng môn hay quan chủ mà tên kia vừa nói.

Danh tính của thủ lĩnh Thiên Quan Đại Chủ Tể, dưới trướng có ngũ quan Thái tế là Xuân, Hạ, Thu, Đông.

【VIP】 Âm thần song tu, Hạc Thảo Chân Hình(1)

Nghe nói là quy chế do đế vương nhân tộc thượng cổ truyền thừa lại.

Lục Khiêm không thèm quan tâm đến lời đe dọa của hai kẻ kia.

Vì bên trong Thủy Nhãn chẳng có ai biết hắn đã giết bọn họ.

Lục Khiêm lấy túi vải của hai kẻ đó và hộp gỗ đựng đầy quả.

Vơ vét một phen, Lục Khiêm quay lại nhìn cái cây không có lấy một quả nào.

Cây này rắn như thép, tựa như ẩn chứa Ngũ Kim chi khí.

“Quên đi, cũng không cần phung phí của trời. Ngũ Kim bình thường còn có hàm lượng kim loại cao hơn cây này.”

Lục Khiêm âm thầm nhớ kỹ nơi này, sau này thành thục hơn sẽ trở lại hái quả.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm bay về hướng Ma Diễm Thiên Mã vừa trốn chạy lúc nãy.

Âm thần phi hành ở tầng thấp, cảnh vật hai bên lướt qua rất nhanh.

Lục Khiêm thừa dịp mở túi Hồ Thiên của Hắc Bạch đạo nhân ra.

Dưới đáy có bày các loại pháp quyết hỗn tạp, trong đó còn có một môn ngọc sách.

Trên sách viết "Hắc Bạch Âm Luyện Thần Chương".

Hắn lật xem nội dung đại khái một lượt, tựa hồ là điều tâm đắc trong tu hành của Hắc Bạch đạo nhân.

Trong đó có một đoạn nội dung khiến trong lòng Lục Khiêm phát lạnh.

Dựa theo những gì Hắc Bạch đạo nhân nói, ban đầu là một bước pháp quyết, sau này bị bọn họ chia thành hai phần.

Như vậy khi tu hành sẽ bị thiếu hụt, cho nên mỗi một quãng thời gian, hai Âm thần sẽ phải song tu để bổ sung nguyên khí.

"Nam nhân cũng có thể song tu với nam nhân?"

Lục Khiêm ngờ vực, mà hình như cũng chưa ai nói là không thể song tu.

Có điều môn pháp quyết này thích hợp cho cặp song sinh cùng một mẹ.

Nếu không tìm được phương pháp tu hành huyết mạch đời sau của Yêu Nguyệt, chuyển sang tu Âm thần cũng không tệ.

Ngoài ra, hắn còn phát hiện trong đó có một khối ngân bài khắc mấy chữ Thu Quan Thái Tế.

Lục Khiêm đắn đo suy nghĩ, cuối cùng treo miếng pháp bài này ở bên hông.

Ầm!

Phía trước lại nổi lên một trận ma diễm đen kịt.

"Hê hê, tiểu cô nương, ngươi đừng chạy chứ."

Thanh âm của Thiên Mã lại lần nữa truyền tới.

Lục Khiêm liếc mắt nhìn, chỉ thấy Ma Diễm Thiên Mã đang bay cao trên không trung.

Phía dưới có mấy thi thể, một nữ tử áo trắng ở bên dưới đó đang chật vật chạy trốn.

Nữ tử áo trắng có dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh tú, cằm vẫn còn chút mập của trẻ con.

Phải vận động kịch liệt khiến sắc mặt nàng đỏ hồng, từng sợi tóc dính vào má.

Từ dáng vẻ có thể thấy nữ tử này không lớn lắm, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Hai bên đầu có hai viên kiếm hoàn màu vàng rực rỡ đang bay.

Hai bên kiếm hoàn mọc ra hai đôi cánh kim khí, quay xung quanh nữ tử với tốc độ cực nhanh.

Thỉnh thoảng ngăn cản ma diễm từ trên trời bay đến, kiếm hoàn nhanh đến mức mắt của Lục Khiêm cũng không nắm bắt được.

Uy lực này ít nhất là Dưỡng Thần Kỳ.

"Nhưng tại sao vẫn bị áp đảo?" Lục Khiêm cảm thấy khó hiểu.

Rõ ràng trạng thái của Thiên Mã không tốt, từ tốc độ chạy trốn của nữ tử áo trắng có thể nhìn ra tu vi không hề kém.

Nếu là hắn, chắc chắn sẽ mượn hai viên kiếm hoàn vật lộn với đối phương một phen.

Không quá ba hiệp đấu, người này chắc chắn sẽ bị hắn chém ngã ngựa.

Lục Khiêm rất tự tin về bản thân, mấy năm qua có thể nói hắn thân kinh bách chiến, đương nhiên cũng có chút phán

đoán.

“Chẳng lẽ giả heo ăn thịt hổ, cố ý tỏ vẻ yếu thế?” Lục Khiêm thầm rùng mình, trong lòng có thêm một giả thiết nữa.

Vốn dĩ hắn định nhúng tay vào, bây giờ ngẫm lại vẫn nên bỏ qua.

Không bằng im lặng ngồi xem biến đổi, cuối cùng ngư ông đắc lợi.

Leng keng!

Cang Long Giác bằng vàng ròng bắt được sơ hở, đánh rơi hai viên Phi Sí Kiếm Hoàn.

Nữ tử áo trắng bị phản phệ nên ngã nhào xuống đất, đôi mắt to vô tội nhìn chằm chằm vào Thiên Mã.

“Ha ha ha! Không chạy được nữa sao?” Thiên Mã khoái chí cười lớn.

Lục Khiêm phát hiện mình nhầm rồi, nha đầu này thực sự quá yếu kém.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người có thực lực của Dưỡng Thần Kỳ mà kinh nghiệm chiến đấu lại yếu như vậy.

Tựa như một đóa hoa được nuôi dưỡng trong phòng kín, không hề có bất kỳ năng lực chống đỡ mưa gió nào.

Chuyện này khiến Lục Khiêm có một cảm giác hỗn loạn.

Từ nhỏ hắn đã sống ở nơi người dẫm đạp người, từng bước đạp lên thi thể đồng đạo mà bước tiếp.

Cho nên cao thủ Dưỡng Thần Kỳ thường sẽ không yếu, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người như vậy.

Trong nhất thời hắn không phân biệt được là thật hay giả.

“Giết ta thì ngươi cũng trốn không thoát.” Nữ tử áo trắng cắn chặt hàm răng, vô cùng đáng thương: “Tỷ tỷ cùng các đồng đạo của ta đều ở quanh đây, người của Phương Thốn Yêu quốc các ngươi chắc chắn sẽ chạy không thoát.”

Lục Khiêm nghe vậy trong lòng hơi khựng lại, xem ra hắn đã vô tình truyền tống đến đại bản doanh của chính phái.

“Nói nhiều phí lời! Mau nhận lấy cái chết!”

【VIP】 Âm thần song tu, Hạc Thảo Chân Hình(2)

Thiên Mã bỗng nhiên cảm ứng được chuyện gì, há to miệng rộng như chậu máu, răng nanh dính đầy thịt nát, mùi tanh hôi phả vào mặt.

“Chết thật rồi!”

Khúc Tố Lê đối mặt với cái chết, không khỏi nhắm nghiền hai mắt, trong lòng hối hận tại sao lại ra ngoài, còn liên lụy đến sư huynh sư tỷ.

“Hả! A…”

Qua một hồi lâu, một luồng hơi lạnh kéo đến, Khúc Tố Lê nghi hoặc mở to đôi mắt đẹp.

Chỉ thấy cơ thể Thiên Mã căng cứng.

Trên trán ghim một vật nhọn màu đen.

Bịch!

Cơ thể Thiên Mã tan vỡ, hóa thành phấn mịn, chỉ còn để lại Cang Long Giác cứng ngắc.

Phía sau Thiên Mã có một đạo sĩ áo đen.

Đạo sĩ áo đen có khuôn mặt như bạch ngọc, con ngươi tĩnh mịch, bên cạnh có mây xanh cuồn cuộn, tỏa ra sát khí mạnh mẽ giống như đại ma đầu trong địa ngục.

Nếu là trước đấy nhìn thấy người như vậy, Khúc Tố Lê chắc chắn sẽ nhường bước.

Nhưng hiện giờ người đó là ân nhân cứu mạng của mình.

“Ngươi tên là gì?” Ánh mắt Lục Khiêm sáng quắc.

“Ta tên Khúc Tố Lê.” Khúc Tố Lê đứng dậy, phủi cát bụi phía sau mông.

Xẹt!

Bỗng nhiên Lục Khiêm lách người bước đến, thân hình cao hơn nữ tử một cái đầu, từ trên cao nhìn xuống.

“Chẳng phải ta là ân nhân cứu mạng sao?” Lục Khiêm tựa như biến thành người khác.

“Ừ…” Khúc Tố Lê đáp lại nhỏ như muỗi kêu, gật đầu tự như gà mổ thóc.

“Tốt, vậy nên nói cho ta biết những điều cô biết.” Lục Khiêm cười nói.

Khúc Tố Lê kể lại tường tận mọi chuyện cho Lục Khiêm.

Nữ tử này đến từ Trảm Kiếp Bảo uyển, do tự ý xuất hành nên mới bị Thiên Mã đuổi giết.

Đội Bảo Uyển còn có hai cao nhân Đạo Cơ.

Chuyện khiến Lục Khiêm không ngờ tới chính là tỷ tỷ của nữ tử này lại là Long Tiêu nữ tiên đại danh đỉnh đỉnh Khúc Tố Anh.

Là nữ tử ngày đó sử dụng Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Không trách nữ tử này có tu vi cao nhưng năng lực chiến đấu lại kém như vậy.

Mà nơi bọn họ đóng quân lại nằm trên đoạn đường mà Lục Khiêm muốn đến.

Đây là địa phương duy nhất đánh dấu đỏ trên thiết bài.

Lục Khiêm cảm thấy là Minh Hà bí phủ trong truyền thuyết.

“Hai tên Đạo Cơ, chuyện này có chút khó khăn.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Nếu như chọc đến hai Đạo Cơ này, hắn ở bên trong bí cảnh sẽ có bốn kẻ địch là Đạo Cơ mất.

Lục Khiêm cảm thấy vụ mua bán này không có lời.

Nghĩ tới đây, hắn nhìn về phía nữ tử bên cạnh.

Nữ tử này ngược lại là một quân bài không tệ.

Một là có thể dẫn đường, hai là làm bia đỡ đạn những lúc nguy hiểm.

“Đi theo ta.” Lục Khiêm lạnh lùng nói.

“Vâng.” Khúc Tố Lê ngoan ngoãn theo sau Lục Khiêm như một con nai con.

Lục Khiêm phân tích qua tính cách của nữ tử này.

Bởi vì có một tỷ tỷ cường thế nên Khúc Tố Lê có tính cách hơi nhu nhược, quen thuộc phục tùng quyền uy.

Càng hung ác với nàng thì trái lại càng khiến nàng nghe theo.

Hai người dọc theo con đường lặng lẽ rời đi.

Càng tới gần địa điểm kia, khí tức nguy hiểm càng hiện ra rõ rệt.

Dõi mắt nhìn ra, phía xa có một con rắn chín đầu đang phun ra các loại nước lửa, khí độc,…

Mỗi một chiếc đầu lâu đều vô cùng to lớn, khiến cho người khác có cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Đối diện với đầu lâu là kiếm hoàn giống như hai mươi tư ngôi sao trời.

“Chúng ta đi vòng qua, nơi này quá nguy hiểm.” Lục Khiêm nói.

Vừa vặn con đường này vẫn có lối đi vòng.

Phía trước có mấy bóng người mờ ảo, từ khí thế trên người có thể biết được đây không phải là người chính đạo.

“Không bằng lại đi đường vòng tiếp.” Khúc Tố Lê thấy hơi sợ hãi.

“Không cần, giết luôn là được.” Lục Khiêm khẽ hỏi: “Đúng rồi, đã từng giết người chưa?”

“Chưa từng.”

“Lát nữa phóng ra hai viên kiếm hoàn, không cần để ý nhiều, chỉ cần khống chế kiếm hoàn bay qua là được.” Trong lòng Lục Khiên có chút nghẹn lời.

“Được!” Khúc Tố Lê cắn chặt hàm răng, thả ra Phi Sí Kiếm Hoàn.

Vụt!

Kiếm hoàn đập cánh, vẽ ra một đường kim tuyến, trong nháy mắt bay ra bên ngoài mấy dặm.

“Địch tập!”

Lúc này hai người đối diện mới phản ứng lại, kiếm hoàn có tốc độ quá nhanh, đánh đến khiến bọn họ luống cuống tay chân. Còn chưa kịp phản ứng, một luồng Huyền Sương Âm Sát đã đóng băng cơ thể của bọn họ.

Phi Sí Kiếm Hoàn bay trở về, xuyên thủng đầu hai người.

“Có vậy thôi mà, đối phó với kẻ địch phải cần hung ác, không được để lại đường sống cho bọn chúng, bằng không

người chết sẽ là cô.” Hiếm khi Lục Khiêm mới bày ra vẻ mặt tươi cười.

Hai viên kiếm hoàn là pháp khí tế luyện số tầng cực cao.

“Hóa ra là vậy.” Khúc Tố Lê có chút bừng tỉnh.

Người trước mặt này không giống với những người nàng từng gặp, hung ác mà ngoan độc, nhưng mà lời hắn nói ra cũng không có gì sai sót.

“Ha ha! Lão tử không chơi với ngươi! Tiểu tiện nhân!” Giữa trời vọng đến một tràng cười lớn đầy ngông cuồng.

Nhất thời bóng dáng của cửu đầu xà biến mất không còn tăm hơi.

Lúc này, kiếm ý ác liệt phả vào mặt, cắm đến lạnh sống lưng.

Một luồng ánh sáng xanh từ trên trời đáp xuống, đứng trước mặt mọi người, hai mươi tư viên Minh Nguyệt Kiếm Hoàn quấn quanh thân người nàng ta.

Nữ tử có khuôn mặt thanh lệ, giống vài phần với Khúc Tố Lê, nhưng lại càng có khí khái hào hùng hơn nàng.

Kiếm khí như cầu vồng, cỏ cây xung quanh bị khí thế đè ép không chịu được cúi đầu xuống.

“A Lê, sao ngươi ở đây?” Nữ tiên lên tiếng.

“Tỷ tỷ…” Khúc Tố Lê do dự, kể rõ mọi chuyện xong, chỉ vào Lục Khiêm nói: “Là Cửu Tiêu Đạo Minh đạo hữu đã cứu ta.”

Yêu bài của Lục Khiêm là tín vật của Cửu Tiêu Đạo Minh, là hắn cố ý làm vậy.

Vốn tưởng rằng có thể đi thẳng một mạch, nhưng không ngờ trận chiến vừa rồi lại kết thúc nhanh như vậy.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm không chút ngượng ngập, bình thản nói: “Cửu Tiêu Đạo Minh Lục Ly gặp qua Long Tiêu tiên tử.”

“Ồ, hóa ra là Cửu Tiêu Đạo Minh đạo hữu, đa tạ đã tương trợ.”

Khúc Tố Anh gạt sợi tóc mai bên tai, hai bên má có hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

Lúc này thật giống với khuê nữ vừa xuất giá, không giống với kiếm tiên giết người như ngóe.

“Chỉ tiện tay mà thôi.” Lục Khiêm cười nói.

【VIP】 Âm thần song tu, Hạc Thảo Chân Hình(3)

Thực ra Khúc Tố Lê đã nhìn thấy bản thân hắn sử dụng ma công.

Lục Khiêm hiểu rõ tính cách nữ tử này, nhu nhược mà thiện lương, sẽ không dễ dàng bán đứng người khác, cho nên hắn không e ngại.

Cộng thêm, Cửu Tiêu Đạo Minh là thế lực do tán tu tạo thành, bên trong trường phái đa dạng, có mấy bàng môn thuật cũng không đáng ngạc nhiên.

Hơn nữa, chính đạo cũng sẽ không nhìn thấy bàng môn liền hô hoán đuổi giết, tất cả đều coi lợi ích làm chủ.

"Đạo hữu đang tới đâu? Không bằng cùng ra ngoài với ta, đến Trảm Kiếp Bảo uyển của ta ngồi một lát?"

Khúc Tố Anh hơi rũ đôi mi thanh tú, thu Minh Nguyệt Kiếm Hoàn đang lững lờ bên cạnh lại, khí chất ác liệt đã trở nên nhu hòa.

"Không được, tại hạ còn có chuyện cần xử lý." Lục Khiếm làm ra vẻ cần đi gấp.

"Phía trước sao? Tương Liễu lão ma ở nơi đó, sợ rằng đạo hữu đi sẽ gặp nguy hiểm."

Khúc Tố Anh chợt nghĩ tới chuyện gì, phất tay ngọc, lòng bàn tay xuất hiện hai khối bài.

Một khối là ngọc bài, còn một khối là mộc bài.

Trên một bên mặt khối mộc bài có khắc bạch hạc rất sống động, mặt còn lại là một linh thảo.

"Đây là Hạc Thảo Chân Hình bài, lật phải sẽ biến thành hạc, lật trái sẽ biến thành cỏ. Khối còn lại là tín vật của Trảm Kiếp Bảo uyển ta, nếu đạo hữu tới làm khách thì có thể dùng vật đó. Coi như báo đáp lại đạo hữu vậy."

"Đa tạ!" Lục Khiêm nhận lấy hai khối bài: "Đúng rồi, mạo muội hỏi một câu, Tương Liễu này có lai lịch thế nào?"

Mỗi lần nhìn thấy Tương Liễu đều thấy hai người đánh đấu nhau, chẳng lẽ có ân oán gì sao?

"À, Tương Liễu tên thật là Giang Minh, là sư đệ của Kiếm Chủ chúng ta." Khúc Tố Anh khẽ cười một tiếng, giọng nói êm tai: "Sau đó cạnh tranh với Kiếm Chủ thất bại, phẫn uất nên học tập ma công."

Điều đáng hận nhất của Giang Minh đó là dù mất vô số đánh đổi, ám hại vô số đồng môn tu thành ma công nhưng vẫn không thể nào đánh lại được Kiếm Chủ.

Bị một Cửu Kiếp Thiên Ngoại lột bỏ nhục thân, Âm thần mới biến thành dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ.

"Vừa nãy người này đánh hơi được khí tức của Hỗn Thế Ma Thai nên mới co người rút lui."

Khúc Tố Anh chợt nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Thấy dáng vẻ tò mò của Lục Khiêm, Khúc Tố Anh khẽ cười nói: "Thôi được, chuyện này có nhiều người biết đến, nói cho ngươi nghe cũng không sao. Hỗn Thế Ma Thai là con trai của Tương Liễu, đạo hữu nhớ kỹ điều này."

Hai trăm năm trước, Tương Liễu Giang Minh còn làm ra một chuyện chấn động thiên hạ.

Tương Liễu mất đi nhục thân, tu vi suy yếu nghiêm trọng.

Để chế tạo ra nhục thân càng mạnh hơn, hắn vũ nhục mẹ ruột của chính mình.

Dùng bí pháp tạo ra một Hỗn Thế Ma Thai thiên địa bất dung, quỷ thần chán ghét.

Trong khoảnh khắc Ma Thai thai nghén, trời đất biến sắc gào khóc thảm thiết.

Hỗn Thế Ma Thai dùng tinh huyết của mẹ làm chất dinh dưỡng, vừa xuất thế đã có tu vi siêu cường.

"Hỗn Thế Ma Thai không được thiên địa dung tha, không có ngũ quan, sáu chân bốn cánh, không thông nhân tính, nguy hiểm giống hệt như Tương Liễu…"

Sáu chân bốn cánh… Lục Khiêm nhớ đến pháp bài mà Thần Lãng từng đưa cho mình.

Trên mặt bài có quái vật sáu chân bốn cánh.

Thần Lãng… Còn cả cảm giác khiến người chán ghét…

"Đạo hữu, từ biệt tại đây."

Dưới chân Khúc Tố Anh nổi mây, mang theo muội muội bay lên trời, Khúc Tố Lê trước khi đi còn vẫy tay với Lục Khiêm.

Hai người bay được mấy dặm, sắc mặt Khúc Tố Anh trầm xuống: "A Lê, người này âm khí dày đặc, sao ngươi dám kết giao cùng hắn?"

"Tỷ tỷ, hắn đã cứu ta thật."

"Mau dùng Tiên Thiên cảm ứng của ngươi nhìn xem, người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?"

Khúc Tố Lê có một năng lực thần kỳ giống như một cao nhân thôi diễn thiên cơ, cảm ứng được lai lịch của người khác.

Khúc Tố Lê nhắm mắt, một luồng khí thần bí tản ra ngoài.

Một lúc sau, nàng mới chậm rãi mở đôi mắt đẹp.

"Tỷ tỷ, lai lịch của hắn bị sương mù che phủ, không thể nào nhìn thấu được. Còn mờ ảo hơn cả Kiếm Chủ."

"Không nhìn thấu sao? Người này không nên chọc vào."

Ánh mắt Khúc Tố Anh trở nên nghiêm nghị, người nắm giữ lai lịch này hoặc là có đại vận khí hoặc là gây ra đại hạo kiếp.

Rất dễ dính dáng đến nhân quả, e rằng Trảm Kiếp Bảo kiếm cũng không chém đứt được.

Một bên khác, Lục Khiêm tò mò cầm hai khối bài.

Chân Thủy lưu chuyển bên trong một phen, xác nhận đối phương không để lại hậu chiêu gì đó mới cẩn thận suy xét.

Hạc Thảo Chân Hình bài rất tinh xảo, có Chân Thủy lưu chuyển bên trong, pháp bài hơi hiện ra ánh sáng đỏ trôi nổi giữa không trung.

Dựa theo những gì đối phương dặn dò, Lục Khiêm thử nghiệm hô: "Mời bảo bối lật trái."

Phốc!

Pháp bài xoay chuyển, sau đó tiến vào trong cơ thể Lục Khiêm.

Bỗng nhiên, mọi thứ trước mắt lớn lên nhanh chóng.

Không đúng, là Lục Khiêm phát hiện bản thân nhỏ đi.

Hắn biến thành một người tí hon cao ba tấc, cơ thể bện thành từ cỏ lau.

Khí tức dung hợp một chỗ với cây cỏ xung quanh, còn có thể hòa vào bên trong cây cỏ.

Lục Khiêm khẽ động suy nghĩ, lần nữa khôi phục về nguyên dạng.

Pháp bài lơ lửng giữa không trung, lần thứ hai quay sang phải.

Lần này là một con hạc trắng đầu đỏ.

Tư thái tao nhã, khí chất như tiên.

Xoay chuyển mấy vòng trên không, sau đó biến về hình người.

"Đồ tốt." Lục Khiêm cầm pháp bài thầm nghĩ.

Đây không phải là biến hóa thuật.

Nếu là biến hóa thuật thì dù biến ảo thế nào thì bản chất vẫn là người, vẫn để lại sai hở như thường.

Hạc Thảo Chân Hình bài không mang đến cho hắn thần thông đặc thù, nhưng khiến hắn hoàn toàn biến thành sự vật.

Tính bí mật đương nhiên không cần nhắc tới, bay ở giữa không trung thì mọi người chỉ tưởng là một con bạch hạc bình thường bay qua mà thôi.

Biến thành thảo nhân thì khí tức sẽ hòa cùng một thể với cây cỏ.

Lục Khiêm hóa thân thành bạch hạc bay đi, thỉnh thoảng biến thành thảo nhân để né tránh dị thú trên trời.

Hắn có đi qua mấy tu sĩ cách đó không xa, không có ai phát hiện ra chuyện bất thường.

Lục Khiêm cũng không làm chuyện rườm rà, với hắn hiện giờ mà nói, sớm ngày tìm được truyền thừa của Thiên Hà đạo

nhân, đạt được Luyện Cương chi pháp cùng Cương khí mới là quan trọng nhất, những chuyện khác để sau được thì để lại sau.

Phía xa có một rặng núi.

Minh Hà bí đồ được đánh dấu nằm ở đây.

Cả quá trình thuận lợi khiến Lục Khiêm có cảm giác không chân thực lắm.

【VIP】 Lại thăm dò bí phủ(1)

Bồ Ngọc An không ngờ Lục Khiêm lại mạnh đến như vậy.

Chỉ dùng một chiêu đã đông lạnh mất tiêu cánh tay phải Âm thần của mình.

“Không thể nào, hoàn toàn là do gia hỏa này vận k4hí tốt mà thôi.” Bồ Ngọc An vẫn cố gắng chống chế.

Lần trước là do hắn ta quá khinh địch.

Thời điểm mới bắt đầu ra tay, trong lòng vẫn không chú ý đến người này, cho nên mới bị đánh đến trở tay không kịp.

“Tĩnh Chủ, tại hạ muốn đi Luyện Cương trước, sau đó sẽ lại đến làm phiền người này.”

Bồ Ngọc An quyết định cái gì đó.

“Luyện Cương? Ngươi đã nghĩ kỹ rồi sao? Đây chính là cửu tử nhất sinh, nếu không chuẩn bị trước, thì tốt nhất không nên thể hiện.”

Cửa ải đáng sợ nhất trong Dưỡng Thần không phải là Ngưng Sát, mà là Luyện Cương.

Cương khí nhẹ nhàng, lực sát thương mạnh, tính chất còn thuần túy hơn sát khí.

Tu sĩ phải trả cái giá cực lớn, mới có thể thu phục Cương khí.

Tuyệt đại đa số tu sĩ Dưỡng Thần đều do không cẩn thận trong quá trình Luyện Cương mà đã chết ngoài ý muốn.

“Ta đã quyết định.” Bồ Ngọc An nói.

Không thể quá an nhàn, chuyện này xem như là một lời cảnh tỉnh cho hắn ta.

“Được, vậy ngươi đi đi.” Diệu Minh nhìn thác nước vài lần, mơ hồ có cảm giác không đúng lắm, nhưng lại không thể nói ra cái gì.

Mọi người tìm tòi một phen, sau khi không có kết quả cũng chợt rời đi.

Dù sao thế giới Thủy Nhãn cũng rất lớn, Thông U quan cũng có bí cảnh khai phá của mình.

Không thể đặt tất cả trọng tâm lên người của Lục Khiêm.

Một bên khác.

Trong khu rừng bí ẩn và u ám, thân ảnh của Lục Khiêm bỗng nhiên xuất hiện.

Âm thần lơ lửng dưới tàng cây, Huyền Sương Âm Sát phát ra hàn khí lạnh lẽo, đông cứng chim bay dưới tàng cây, thi thể rơi vèo vèo xuống.

Lục Khiêm đã tu luyện đến cảnh giới Ngưng Sát Dưỡng Thần trung kỳ, có thể nói là cao thủ một phương.

Dù sao cường giả Đạo Cơ cũng sẽ không dễ gì gặp được.

Chỉ là một thân sát khí này thật sự quá lộ liễu.

Lục Khiêm kiềm chế cái này, chỉ để lại hàn ý nhàn nhạt.

“Lục Khiêm đạo hữu, ai cha, thì ra là ngươi ở đây, ta tìm ngươi đã lâu.”

Lúc này, bên tai vang lên thanh âm quen thuộc.

Lục Khiêm quay đầu, đập vào mi mắt hắn là một đôi mắt đen kịt.

Phía sau là một con ác quỷ da đỏ đang đứng, người này là chủ quán.

Bên cạnh là Yên Nữ có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn.

Còn người có hai mắt đều là màu đen ở chính giữa, đó là Thần Lãng lâu ngày không gặp.

"Sao đạo hữu lại biết ta ở đây?" Trong lòng Lục Khiêm rùng mình, trên mặt vẫn cười nói.

"Ha ha, chỉ cần ta muốn tìm, sẽ không có chuyện không tìm thấy." Thần Lãng cười tà.

Thật ra, lúc Lục Khiêm tranh đấu với người của Thông U quan ở trên Thủy Nhãn, cũng đã bị Thần Lãng cảm nhận được khí tức.

Thời điểm hạ xuống, khí tức đứt quãng, cũng đại khái xác định được phạm vi cụ thể.

"Thì ra là thế." Lục Khiêm ngoài cười nhưng trong không cười.

Gia hỏa trước mắt này vẫn khiến người ta căm ghét như vậy.

Hỗn Thế Ma Thai trong lời nói của Khúc Kiếm Tiên, chắc hẳn là người này.

Không biết có phải là do đã linh tính trước hay không, khi kết hợp với lời nói Hỗn Thế Ma Thai, trong lòng càng cảm thấy người này không có ý tốt.

Lại còn chủ động truy tung hắn.

"Nếu đạo hữu không có việc gì, vậy hành động cùng với chúng ta đi." Chủ quán nói.

"Cũng chỉ có thể hành động cùng với chúng ta."

Ánh mắt Thần Lãng chớp chớp, bỗng nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi này.

Ầm!

Sau một trận vang lớn, màn trời bị phá vỡ.

Không trung màu ngọc bích trong vắt, chợt hiện ra cái khe đen kịt.

Trong khe, một con rắn nửa trong suốt màu lục đậm vươn đầu ra, đồng tử dựng thẳng toát ra ánh sáng đỏ, nhìn quét vùng đất rộng lớn.

"Tiểu súc sinh, ngươi trốn ở đâu, khụ khụ khụ…"

Âm thanh khàn khàn khó nghe, ma âm rót vào tai, chim bay cá nhảy nhao nhao rơi xuống.

Trong khoảnh khắc ánh sáng nhìn quét mọi người, Thần Lãng phất tay đánh ra một đạo khí vụ đen kịt.

Sương mù bao vây mọi người, mọi thứ xung quanh rơi vào hỗn độn.

Ánh sáng đỏ đảo thẳng qua, cũng không phát hiện ra bất kỳ cái gì khác thường.

Không biết qua bao lâu, hỗn độn biến mất.

"Được rồi, cuối cùng cũng đi rồi. Đạo hữu đi cùng thôi, trên người của ngươi có hơi thở của ta, rất khó bảo đảm sẽ không bị người này bắt được." Thần Lãng cười nói, quay đầu nhìn về phía Lục Khiêm.

"À, đúng rồi người này là Tương Liễu đứng đầu trong bảng treo giải. Đã từng có mâu thuẫn với ta."

"Tất nhiên là ta biết."

Còn biết hắn là phụ thân kiêm ca ca của ngươi, trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Người này âm hiểm xảo trá, hắn mơ hồ cảm giác được đối phương cất giấu thứ gì đó ở trong lòng.

Trình độ hiện tại của Lục Khiêm bọn hắn cũng không thể biết rõ, tu vi trước và sau khi bế quan của mình chênh lệch gấp mười mấy lần.

【VIP】 Lại thăm dò bí phủ(2)

Chương 234: Lại thăm dò bí phủ(2)

Nếu như đúng thời điểm, cũng có thể tạo thành hiệu quả không tệ.

Bỗng nhiên Lục Khiêm nghĩ tới cái gì, nói với Thần Lãng:

“Đạo hữu, chỗ tại hạ có một bản Minh Hà bí đồ, nếu không chúng ta đi xem thử?”

Lục Khiêm lấy ra một khối thiết bài, trên đó có vẽ hoa văn thần bí.

“Vật ấy là thật sao?” Đôi mắt mọi người nhìn thẳng.

Ngay cả Thần Lãng cũng hơi nhúc nhích.

“Là thật hay là giả, nhìn xem chẳng phải sẽ biết. Ta nói trước, có được đồ vật ta sẽ chọn trước.”

“Đương nhiên.” Thần Lãng cười nói.

Mọi người chạy dọc theo con đường tới thác nước ở trước mặt.

Dựa theo hướng dẫn của Lục Khiêm dựng ngược Âm thần.

Xoát!

Cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến ảo.

“Thú vị!” Trong mũ choàng truyền đến tiếng cười cảm thấy rất hứng thú của Thần Lãng.

“Oa oa!”

Lại là một đám quái ngư nhỏ bò ra từ trong dung nham.

“Xì!”

Yên Nữ thả sương mù ra, sương mù màu xám huyễn hóa ra một con Giao Long xuất chúng cao chót vót.

Giao Long dữ tợn, có chứa một tia sát khí.

Chỉ vài ngụm đã cắn nuốt kỳ nhông sạch sẽ.

Yên Nữ cũng sắp Ngưng Sát thành công, chẳng qua là vẫn kém hơn Lục Khiêm một chút.

Tiến vào cửa động.

Trước cửa lớn bằng đồng, cây đại thụ bị Lục Khiêm siết cổ hầu như không còn mới vừa rồi lại xuất hiện lần nữa.

Độc Cước quỷ tru lên bay về phía trước.

Ầm!

Trong miệng Xích quỷ phun ra Độc Sát Âm Hỏa, ngọn lửa nóng cháy dường như cũng là một loại sát khí.

Giống như dòi trong xương, chỉ cần dính lên một chút, sẽ lập tức hấp thu tinh khí trở nên lớn mạnh, cho đến khi thiêu đốt hầu như không còn.

Không quá một hồi, đại thụ và đĩa bay biến mất.

Lục Khiêm biết vật ấy nhất định sẽ mọc ra một lần nữa.

“Mới vừa rồi chắc là ngươi đã tới rồi phải không?” Thần Lãng nhìn Lục Khiêm.

“Không chỉ là ta, rất nhiều người đều đã tới.”

Lục Khiêm cười khổ nói.

Sau đó nói vào chi tiết, quỷ thủ trên tế đàn, mấy vạn đầu bay.

Giấu đi khí thế mạnh mẽ trên bầu trời.

Sau khi mọi người đi vào, quả nhiên nhìn thấy vực sâu thật lớn và đầu người trên cây bằng đồng xanh đối diện.

“Phi đầu man. Lấy đầu người làm nguyên liệu tà thuật. Không ngờ lại gặp được ở đây.”

“Độc Cước quỷ mới vừa nãy, cũng không phải vật trời sinh mà thành, mà là tạo vật từ pháp thuật của đạo nhân. Xem ra tu vi của đạo nhân nơi đây rất cao.” Sắc mặt chủ quán nghiêm trọng.

Hơn vạn phi đầu man ở trên, cho dù dùng nhân số chồng chất, cũng là một lực lượng khủng bố.

“Thần Lãng tiên sinh, đến lúc đó phải dựa vào ngươi rồi.” Yên nữ nói.

“Không sao!”

Mọi người bước lên cầu độc mộc.

Trong lúc này Lục Khiêm vẫn luôn rất cảnh giác, đạo khí thế vừa nãy bây giờ lại cảm thấy chịu không nổi.

Chẳng lẽ là có điều kiện kích phát gì sao, hay là không đủ năng lượng?

Tại chỗ sâu trong mái vòm thủy tinh trên đỉnh đầu, không biết là do ánh sáng không đủ, hay là vì nguyên nhân khác.

Lục Khiêm mơ hồ cảm thấy bên trong có một đoàn bóng tối chậm rãi ấp ủ.

Rầm!

Tựa hồ cảm ứng có người đến, tế đàn đồng đen đối diện xảy ra một trận hoảng loạn.

Ong ong ong!

Nghìn cái đầu người dựng thẳng lên trời.

Mở ra hai mắt đen nhánh, răng nanh đầy miệng.

Giống như đàn ong nổ tung, một tảng lớn rậm rạp thổi quét xuống phía mọi người.

Tốc độ cực nhanh, mấy chục cái đầu bay còn biết phun lửa, theo dõi Lục Khiêm.

Lục Khiêm vung hai tay lên.

Vô số Bạch Cốt Kiếp Châm hình thành âm phong, nhẹ nhàng phất qua đầu bay.

Bụp bụp bụp…

Đầu bay nhanh chóng khô quắt rơi xuống, Bạch Cốt Kiếp Châm cực kỳ nhỏ nên thoáng nhìn quả đầu không hề bị tổn hại.

"Hắn đã tu luyện Bạch Cốt Kiếp Châm đến mức này rồi sao?" Chủ quán Xích quỷ kinh ngạc nói trong lòng.

Tất nhiên hắn ta cũng biết pháp thuật này, dù sao cũng là do hắn ta giao dịch đưa cho Lục Khiêm.

Rất nhanh, mọi người đã chia ra giải quyết mấy chục cái đầu.

Nhưng đối với số lượng khổng lồ của đầu bay, thì con số đó vẫn có vẻ hơi thưa thớt.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, một đôi quỷ thủ đen nhánh thật lớn mò từ trong tế đàn ra ngoài.

"Hừ, chờ ngươi đã lâu." Thần Lãng mở to đôi mắt, đồng tử đen nhánh hiện lên hình xoáy nước.

Ầm!

Một trận dao động trong suốt, phát ra từ hai mắt của người này.

Dao động tỏa ra theo hình tròn, dần dần mở rộng, trải rộng toàn bộ không gian, bao lại tất cả đầu bay.

Đây là một loại pháp thuật nhắm vào hồn phách.

Mọi người chỉ liếc nhìn một cái, đã cảm giác được một trận dao động trong thần hồn.

Bùm bùm bùm!

Đầu bay rơi vèo vèo thẳng xuống dưới, rơi xuống trên mặt đất.

Dường như quỷ thủ đã lâm vào vũng bùn, tốc độ trở nên chậm hơn rất nhiều.

Sau đó Thần Lãng lấy Đinh Hồn Huyết Tiễn ra.

Vèo!

Huyết Tiễn dài ba thước còn nhỏ hơn lông tơ của quỷ thủ, khi cây đinh ghim vào, quỷ thủ hơi chấn động kịch liệt rồi phân tán thành bụi mù đầy trời.

“Phù! Đã giải quyết xong.” Thần Lãng thở ra một hơi, con ngươi khôi phục lại như bình thường.

【VIP】 Ta chính là Đế Giang(1)

Lục Khiêm vẫn không thể nhìn ra tu vi của người này.

Hoặc là căn bản không có tu vi, chỉ dựa vào năng lực bẩm sinh của mình để đối địch.

Chẳng qua là pháp thuật chuyên nhắm vào Âm thần của người này thực sự lợi hại.

Một khi Đinh Hồn Huyết Tiễn chạm vào, quỷ thủ mạnh mẽ hồn phi phách tán trong nháy mắt.

Mọi người bước qua cầu độc mộc, đi vào vực sâu đối diện.

Mỗi cây thần thụ đồng xanh, đại khái cao khoảng ba trượng, cành và chồi của nó giống như những chiếc ngạnh nhọn, trên đó dính đầy vết máu pha tạp với màu đồng xanh loang lổ.

Trên mặt đất là đầu bay rơi xuống chết không nhắm mắt.

Cảnh tượng thật khủng bố.

Thần Lãng nhìn mấy chục thi thể ngã lăn trên tế đàn, cười nói: “Xem ra mấy năm nay có không ít người tới đây.”

Dứt lời, hắn ta thu đồ vật trên thi thể vào túi.

Trong sương đen ở nơi xa là một tòa cung điện âm trầm.

Phía sau rừng cây đồng xanh, chỉ có một con đường lát đá xanh đi thông đến cung điện.

Hai bên của con đường nhỏ là hồ nước màu lam.

Trên vách đá của hai bên hồ nước có khắc bức tranh, là một nhóm ba người lướt trên sóng nước.

“Đây là ba Thân Dân từng xuất hiện ở mấy trăm năm trước, thanh danh của Thanh Hà đạo nhân biết mất thì ba người này cũng biến mất theo. Đây có thể thật sự là Minh Hà bí phủ.”

Xích Quỷ đi đến con đường nhỏ trước mặt, dùng tay nhẹ nhàng đụng vào nước trong hồ.

Ục!

Dường như ngón tay đã biến mất, phảng phất giống như bị thứ gì đó hòa tan.

“Cẩn thận một chút, đừng rơi vào đây, nước hồ có độc.”

Mọi người bước lên đường nhỏ, thật ra là có thể bay.

Nhưng trong hoàn cảnh này, bay lên trời rất dễ gặp phải nguy hiểm.

Lúc Lục Khiêm đi lên đường nhỏ, âm thầm đánh giá mái vòm thủy tinh ở phía trên.

Hắc vụ ở sâu trong thủy tinh tựa như lại thâm thúy thêm một chút.

Dường như có cái gì đó nguy hiểm đang xuất hiện.

Có lẽ là ảo giác của mình, Thần Lãng cũng không phát hiện ra mà.

Nhưng vừa nãy thời điểm khi một mình hắn tiến vào, một đạo khí thế kia chung quy vẫn là một tai hoạ ngầm.

Thần Lãng cũng đồng dạng là một cái tai hoạ ngầm.

Đây cũng là lý do hắn đến đây, lấy độc trị độc.

Chỉ có điều, truyền thừa của Thiên Hà đạo nhân thật sự nằm ở bên trong cung điện sao?

Rào rào!

Trong lúc đang nghĩ ngợi, trong hồ nước vươn ra vô số quỷ thủ nhỏ hơn cái vừa nãy một chút.

Quỷ thủ nhao nhao chụp vào mọi người.

Thời điểm mấy cái bay đến bên cạnh Lục Khiêm, đã bị một đạo Lúc Thần Thứ ba tấc đâm thủng, quỷ thủ hồn phi phách tán.

Quỷ thủ đánh đến chính là một chuyện bất ngờ.

Chỉ có điều mọi người là lão đạo có kinh nghiệm, nhìn bên ngoài thì có vẻ rất thả lỏng, nhưng thực tế lại âm thầm cực kỳ cảnh giác.

"Minh Hà quỷ thủ, ta từng nhìn thấy trên một quyển sách cổ, đây là tuyệt học đã thất truyền, từ sau khi Thiên Hà biến mất, thì không còn người nào học nó nữa."

Yên Nữ vừa dùng lư hương huyễn hóa thành các loại dị thú công kích vừa nói.

Manh mối càng ngày càng nhiều, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một tia tham niệm.

Ở thời đại của Thiên Hà đạo nhân, đảo Vạn Tượng cũng không phải là chia năm xẻ bảy, mà là thế lực do Thiên Hà đạo nhân tích hợp lại.

Lúc ấy thực lực của đảo Vạn Tượng không thua gì những đại phái ngàn năm kia.

Đáng tiếc lại xuống dốc từ khi Thiên Hà đạo nhân biến mất.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, rốt cuộc đã ngăn cản được quỷ thủ, thành công đi qua đường nhỏ.

Cung điện phía trước đập vào mi mắt.

Quy mô không lớn, ngói vàng tường đỏ, nhìn qua cực kỳ khí phái.

Phía sau cánh cửa bạch ngọc, là một khu vườn rộng lớn.

"Xà Quả Thụ, Hỏa táo, Thiết Huyết Cổ Thụ, Hướng Nhật Ma Quỳ… Vậy mà đều là kỳ hoa dị thảo trên bảng Địa Sát." Trong lòng Lục Khiêm âm thầm kinh ngạc.

Thu hoạch trong một chuyến này, cho dù không đạt được công pháp, thì những bảo vật này cũng đủ hồi vốn rồi.

Răng rắc!

Trong nháy mắt khi mọi người tiến vào cửa lớn màu đỏ son.

Mặt đất bỗng nhiên nổ tung.

Một con quái vật khổng lồ đen kịt chui lên từ dưới đất.

Mọi người tập trung nhìn vào, vật này thân cao mười trượng, mọc ra một quả đầu lão nhân râu tóc bạc trắng.

Có thân rắn đen thô dài một mét, thân rắn vươn cao lên, nửa người dưới có sáu móng vuốt giống như con nhện.

Lão nhân bỗng nhiên mở to đôi mắt, trong mắt nổ bắn ra ánh sáng.

"Người không mời đến, chết! Người quấy rầy lăng tẩm của chân nhân, chết!"

Móng vuốt nhện giơ cao lên, chợt đâm thẳng về phía mọi người.

Ầm!

Mọi người né ra, móng vuốt nhện đâm thật sâu vào mặt đất.

Giống như cắt đậu hủ vậy.

Lục Khiêm đánh ra một đoàn U Minh Khí hỏa.

Ngọn lửa rơi xuống trên móng vuốt, chợt bị văng ra.

Yên Nữ hóa rồng khói, gặm cắn vào thân rắn sáu chân, cũng bị bắn trở về.

Phập!

Đinh Hồn Huyết Tiễn lần đầu tiên ăn mệt, đâm vào trên đầu lão nhân, lại không có bất kỳ tác dụng gì.

"Đây là Sơn Thần thân rắn sáu chân của Thiên Hà đạo nhân, thần tướng hộ pháp trông coi sơn môn." Xích Quỷ nói.

【VIP】 Ta chính là Đế Giang(2)

Vừa dứt lời, mấy chục con Giao Long do nham thạch tạo thành cũng bò ra từ mặt đất.

Thân hình màu nâu xám, xuất chúng cao chót vót, vây sát về phía mọi người.

Sơn Thần thân rắn sáu chân cũng không phải là sinh vật, mà là quái vật do địa khí của ngọn núi tạo thành, không có cái gọi là hồn phách, cho nên Đinh Hồn Huyết Tiễn không có tác dụng đối với nó.

Sơn Thần ở một bên như hổ rình mồi, bên người lại có mấy chục con dị thú.

Mọi người không khỏi dồn hết tinh thần để đánh.

Lục Khiêm gọi ra Luyện Hình phiên, hắc khí rũ xuống.

Hai trăm người giấy hồn binh sắc mặt tái nhợt sinh ra cùng với Giao Long xung quanh chiến thành một đoàn.

Ầm!

Giao Long quất cái đuôi qua, mấy chục người giấy bay ngược ra ngoài, bụi mù tứ tán, người giấy hóa thành tro tàn.

Kế tiếp người giấy lại sinh ra trong sương đen lần nữa, vây công Giao Long.

Bên kia, miệng Xích Quỷ phun ra Âm hỏa màu đỏ đậm, Âm hỏa tạo thành vô số ác quỷ da đỏ.

Ác quỷ cầm xiên thép trong tay, cũng đánh với Giao Long.

Còn có lư hương trong tay Yên Nữ, khói xanh huyễn hóa thành vài trăm tên binh sĩ.

Tất cả mọi người đều có cùng loại kỹ xảo đạo binh.

Trong lúc nhất thời, các loại âm thanh gào rống cũng tương ứng với tiếng hô hào của Đạo binh.

Khiến Lục Khiêm có loại cảm giác nhiệt huyết khi thân mình ở trong chiến trường.

Có điều cục diện cũng không quá lạc quan.

Sơn Thần triệu hồi ra Giao Long nham thạch cuồn cuộn không ngừng, hơn nữa móng vuốt nhện cũng thỉnh thoảng đánh lén xuống.

Pháp thuật của mọi người đánh vào trên người Sơn Thần này, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Dựa theo cách nói của Xích Quỷ, thứ như Sơn Thần này sẽ không chết.

Ngoại trừ việc hủy diệt toàn bộ khu vực mà nó quản lý, nếu không sẽ vĩnh viễn tái sinh, sẽ không dừng lại.

“Thì ra là thế.” Thần Lãng vẫn luôn đứng đó từ đầu lại phát ra âm thanh một lần nữa.

“Các ngươi trốn xa một chút!”

Biểu cảm của Thần Lãng hưng phấn, tháo mũ choàng xuống, lộ ra một khuôn mặt không có ngũ quan.

Người này cũng không có miệng.

Lục Khiêm lập tức nhớ tới, vậy là khi người này nói chuyện đều dùng thần niệm truyền vào trong óc mọi người sao?

“Ư! A a!!”

Phụt!

Quần áo của Thần Lãng bị căng nổ, thân hình nhanh chóng bành trướng.

Trong nháy mắt đã, biến thành một con quái vật cao hai mươi trượng.

Dáng người dài rộng vàng như nến, giống một hán tử thật lớn béo ụt ịt.

Thân thể mọc ra sáu bàn tay bằng thịt, trên đầu mọc bốn cái cánh đen kịt, không có ngũ quan.

Ầm ầm!

Quái vật sáu chân đạp đất, bay lên cao.

Bóng dáng bao trùm mặt đất, ma diễm ngập trời.

Toàn bộ không gian lập tức chấn động, mặt đất vỡ ra.

Một cảm giác hỗn loạn không thể miêu tả quét sạch tâm thần của mọi người.

"Ngươi!" Sơn Thần mở to hai mắt nhìn.

Sơn Thần còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị quái vật hung hăng nắm cái đuôi.

Ầm ầm ầm!

Quái vật sáu tay bốn cánh trái phải ném mạnh thân rắn của Sơn Thần xuống mặt đất.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí đã hóa thành tàn ảnh.

Hơn nữa dường như con quái vật này địch ta chẳng phân biệt, rất nhiều lần thiếu chút nữa khiến người chung phe bị thương.

Sơn Thần chết đi sống lại mấy trăm lần, tại khoảnh khắc một lần cuối cùng, quái vật dừng lại.

Trong tay quái vật biến ra một cái miệng: "Đây là Sơn Thần sao? Thật là vị thần yếu ớt!"

"Ngươi… Ngươi là quái vật gì…" Sơn Thần kinh hãi.

"Ta chính là… Đế Giang!"

Ầm!

Sơn Thần hoàn toàn sụp đổ.

"Ta chính là… Đế Giang…"

Đế Giang mở một bàn tay thịt trong số đó ra, cái miệng ở trên đó phát ra âm thanh hùng hậu.

Lục Khiêm bất chợt phát hiện ra, trong khoảnh khắc Đế Giang nói chuyện, Yên Nữ đã biến mất.

Rầm!

Sơn Thần hóa thành tro tàn.

Nhưng phát hiện của Lục Khiêm cũng có nghĩa là Sơn Thần đã hoàn toàn tử vong.

Có thể cảm ứng rõ ràng địa khí trong phạm vi mấy chục dặm đang chậm rãi ngưng tụ.

Dựa theo tiến độ như vậy, không qua năm canh giờ, Sơn Thần sẽ có thể sống lại.

Có lẽ cái này gọi là mạnh mẽ sinh ra kỳ tích.

Sơn Thần có thể sống lại vô hạn, chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn khiến nó chết vô số lần, vậy nó cũng sẽ không ngưng tụ được trong một lúc.

Chỉ có điều quái vật trước mắt này vậy mà lại là Đế Giang.

Cái này khiến Lục Khiêm thực sự có hơi không thể tưởng tượng được.

Đế Giang còn được gọi Hỗn Độn, "Thần Dị Kinh" từng miêu tả qua hung thú này: "Người có đức hạnh sẽ có xu hướng chống lại nó, còn người có đức tính xấu sẽ có xu hướng dựa vào nó" "Không cư vô vi, thường trách kỳ vĩ, xoay chuyển ngửa mặt lên trời mà cười".

Có thể thấy được là một loại hung thú hỉ nộ vô thường.

Con thú này cũng không phải do trời sinh, mà chắc là một loại Hỗn Thế Ma Thai do Tương Liễu dùng bí pháp chế tạo ra.

Rầm!

Đế Giang biến thành hình người, Yên Nữ lại lần nữa xuất hiện ở bên cạnh hắn ta.

Điều này khiến trong lòng Lục Khiêm có một loại cảm giác quái dị.

"Khà khà…" Thần Lãng đứng tại chỗ, cười không rõ nguyên do.

Đi xuyên qua khu vườn, tiến vào trong cung điện.

Chỉ một thoáng, một luồng ý lạnh âm lãnh đã thổi quét đến đây.

【VIP】 Rời đi(1)

Trong điện có đám sương màu lục đậm dày đặc quanh quẩn.

Tại lối đi nhỏ ở hai bên, là cánh cửa mật thất mở rộng.

Bên trái là một lò luyện đan cao lớn, Kim Đan trong đó đã sớm hóa thành bột tro, tro bụi trên mặt đất dày một lớp lớn.

Khi có người bước chân lên.

Tro bụi lập tức văng tung tóe khắp nơi.

Trong căn phòng rộng rãi ở bên phải, bày ra vô số hài cốt khô quắt, có người có thú, còn có quái vật từ người và thú hợp thành.

Tiếp tục đi vào chỗ sâu trong cung điện, bên trong càng thêm âm trầm rét lạnh.

Trên mặt đất phủ kín tro bụi thật dày.

Trước mắt mọi người hiện ra một cái cửa lớn.

Cửa đá đen kịt nặng bằng vạn quân, cực kỳ dày nặng, trên đó vẽ đủ loại quái vật.

Kẽo kẹt!

Cửa lớn bỗng nhiên tự động mở ra.

Một luồng hơi thở ẩm ướt lạnh lẽo ập vào trước mặt.

Bên trong là một mảnh đen như mực, khiến lòng người tự nhiên dâng lên một cổ ý lạnh.

Mơ hồ có tiếng quái kêu truyền đến.

Chấn động đáp lại, không biết là giọt nước, hay là âm thầm tiếng thì thầm của những yêu ma đang ẩn nấp.

Phực!

Xích Quỷ búng tay một cái, đầu ngón tay xuất hiện một ánh lửa.

Ánh lửa chứa một tia ấm áp, chiếu sáng xung quanh.

Một màn trước mắt ,khiến da đầu người xem trở nên tê dại.

Nơi mọi người đang đứng, dường như là một đại điện.

Ở hai bên đại điện, có mấy chục bóng người ngồi xếp bằng.

Giống như pho tượng, vẫn không nhúc nhích.

Khi nhìn kỹ, bóng của những người này vậy mà đều là người sống sờ sờ.

Bên tay phải ở đằng trước là một lão nhân tiên phong đạo cốt, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng chứa ý cười.

Cả người bao lại xác ngoài trong suốt, giống như hổ phách vậy.

Trên vị trí chủ tọa của đại điện, ghế dựa rỗng tuếch.

“Đây là người sống? Không đúng, đã chết.”

Xích Quỷ không cảm ứng được bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Nhưng dựa vào pháp bảo của mấy người này, thì lúc sống đều có tu vi mạnh mẽ.

Trước mặt các bóng người ở hai bên có một cái bàn, trên đó có đặt sách ngọc hộp vàng, mặc dù phần lớn đều phủ đầy tro bụi, nhưng cũng có thể nhìn ra mấy thứ này không tầm thường.

“Có thể chia bảo vật, còn thuận tiện kết nạp thêm một người mới.” Thần Lãng cười lạnh lẽo nói.

Hai người khác nhìn về phía Lục Khiêm, trên mặt bỗng nhiên chứa ý cười.

“Có ý gì?” Sắc mặt Lục Khiêm nghiêm trọng, trong tay âm thầm bấm một quyết.

“Có ý gì?”

Thần Lãng bỗng nhiên xốc áo choàng lên.

Xích Quỷ và Yên Nữ hóa thành khói xanh biến mất, chia ra hóa thành hai mắt và miệng của Thần Lãng.

“Ta rất thích cái mũi của ngươi, sau này chúng ta sẽ là một thể.”

Thần Lãng nói chậm rãi: “Yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi, làm thuộc hạ của ta, là phúc khí cả đời mà ngươi tu không được.”

Vừa nói xong, hai người Xích Quỷ lại xuất hiện lần nữa, ngăn cản ở cửa ra vào.

“Đạo hữu đừng kinh hoảng, ngươi nhìn ta không phải vẫn rất tốt sao? Thực lực còn mạnh hơn, nghe lời Thần Lãng đại nhân chỉ có chuẩn mà thôi.” Xích Quỷ mở miệng cười nói.

“Ha ha, vì cảm tạ đã mang ta tới Minh Hà bí phủ, ta sẽ tận lực nhanh một chút, sau đó là giải thoát rồi.”

“Trở thành một bộ phận thân thể của ta đi, cùng ta tạo thành nghiệp lớn. Khà khà!”

Mắt đen của Thần Lãng dần dần biến thành hình xoáy nước, khuôn mặt không có miệng phát ra tiếng cười điên cuồng.

Không khí ở bốn phía phảng phất đã đọng lại.

Trong khoảnh khắc nhìn đôi mắt của người nọ, Âm thần của Lục Khiêm trở nên hoảng hốt.

Cũng may trong lòng hắn đã sớm đề phòng, mặc niệm Thanh Tâm chú, lập tức thanh tỉnh một chút.

"Sắc!"

Lục Khiêm há mồm phun một cái.

Huyền Kim Kiếm Nang bay ra từ không trung.

Kim khí chói mắt nổ bắn ra chiếu sáng toàn bộ đại điện sáng như ban ngày, khiến người ta không thể mở mắt ra nhìn.

Kim khí giống như con cá bơi linh động, nhanh chóng phân hoá, hình thành vô số trường kiếm màu vàng.

Vèo vèo!

Trường kiếm bắn ra.

Mục tiêu chỉ thẳng vào Yên Nữ ở một bên.

"A!"

Phi kiếm không có thật thể, tốc độ như ánh sáng.

Yên Nữ còn chưa kịp phản ứng, thì Âm thần đã bị đâm thủng một cách nhanh chóng.

"A!"

Phi kiếm xuyên qua sát khí hộ thể, kim khí sắc nhọn điên cuồng siết cổ Âm thần, còn tàn khốc hơn là lăng trì.

Sát khí hộ thể bị phá, Âm thần bị lộ ra, lập tức băng tiêu tuyết tan* bên trong kim khí.

*Chết

Từ lúc Lục Khiêm bỗng ra tay, lại đến lúc Yên Nữ tan thành mây khói.

Toàn bộ quá trình không đến hai hơi thở.

Huyền Kim Kiếm Nang được Lục Khiêm tinh luyện đến cảnh giới Tứ trọng thiên, uy lực còn lớn hơn lúc trước gấp mười mấy lần.

Kim khí không những có thể hóa thành thực thể, mà còn càng thêm sắc bén, trọng lượng cực nặng.

Trong một năm này đại khái đã dùng hai ngàn tấn kim loại.

Sau khi giết Yên Nữ, Lục Khiêm xông ra trùng vây, khi đi ra ngoài cũng đồng thời đánh ra một đạo Huyền Sương Âm Sát.

Sát khí dài năm trượng, xanh biếc như phỉ thúy, hàn khí dày đặc, mặt đất kết ra một tầng băng sương.

"Hả! Sát khí đại thành!"

【VIP】 Rời đi(2)

Xích Quỷ không cẩn thận đụng tới một chút, hàn ý âm lãnh giống như dòi trong xương.

Trên cánh tay đầy một loại Băng Liệt Văn giống như võng sợi, lập tức đông thành mảnh băng, đau nhức đến nỗi suýt chút nữa hắn ta đã hôn mê bất tỉnh.

Ngay cả Thần Lãng cũng không nhịn được lùi ra sau nửa bước.

“Chỉ trong một năm ngắn ngủi, người này đã Sát Khí đại thành rồi sao?” Âm thanh của Thần Lãng điên cuồng, không giận còn vui: “Thật tốt quá, thật không hổ người mà ta nhìn trúng.”

Chỉ là một Yên Nữ thì tính cái gì, Lục Khiêm này thật không hổ là thiên tài xuất thân từ danh môn đại phái.

Tiềm lực còn cao hơn những thiên tài hắn ta từng gặp.

“Đuổi theo!”

Trong một lúc trì hoãn này, Lục Khiêm đã sớm bay ra đại điện.

Trước khi đi, dường như còn thuận tay lấy đi vài món sách ngọc hộp vàng.

Âm thần bay trên không trung, trên đỉnh đầu mười trượng là mái vòm thủy tinh.

Mái vòm thủy tinh có hình dạng bất quy tắc, mọc ra từ trong núi.

Nói là mái vòm, thật ra càng giống với một khối khoáng thạch thủy tinh cỡ lớn hơn.

Toàn bộ động phủ giống như được tạo thành từ trong quặng thủy tinh vậy.

Những người sinh động giống như thật kia trong đại điện, khiến Lục Khiêm luôn mơ hồ có cảm giác không thích hợp.

"Muốn chạy sao!"

Rầm!

Một trận hắc vụ đánh úp lại ở phía trước, Thần Lãng chắn ở trước mặt hắn.

Xích Quỷ theo sát sau đó.

Mọi người đều ở trên vực sâu.

"Ngươi thật đúng là theo đuổi không bỏ a~!" Lục Khiêm cười lạnh.

Bên người hiện lên Luyện Hình phiên, Lục Thần Thứ, Âm Phù kiếm, Bạch Cốt Kiếp Châm, Hắc Ngục Tỏa…

Làn mây cuồn cuộn, sát khí nằm bên trong, sắc mặt Lục Khiêm không rõ, hai mắt tối tăm lập loè sát khí lành lạnh.

Linh quang pháp thuật vận chuyển, một cỗ khí thế mạnh mẽ khiến hai người đối diện đều cực kỳ kinh hãi.

Dưới rất nhiều pháp thuật và pháp khí tạo thành, Lục Khiêm phát huy ra uy lực không thua gì Dưỡng Thần hậu kỳ.

Dưới tình huống không dùng Đinh Hồn Huyết Tiễn, trong một chốc hai người cũng có chút giải quyết không được.

Trong khoảng thời gian này Lục Khiêm thăm dò được đại khái năng lực của Thần Lãng.

Phương diện sức mạnh rất mạnh, có thể so với cao nhân Đạo Cơ.

Cũng có khuyết điểm, dù sao cũng là dựa vào năng lực thiên phú của mình, không có toàn diện như Đạo Cơ.

"Đừng giãy giụa! Ngươi chạy không thoát."

Thần Lãng mở tay phải ra, khói đen vô cùng vô tận tỏa ra.

Nơi khói đen đi đến, tất cả cục đá, dụng cụ bằng sắt, pháp thuật, thi thể đều mất đi ánh sáng, hóa thành bột mịn.

Phảng phất như đã trải qua vạn năm, vạn vật khô héo, mất đi hiệu dụng vốn có.

Hắc Ngục Tỏa đụng tới hắc khí cũng lập tức biến mất, pháp thuật của Bạch Cốt Kiếp Châm mất đi hiệu lực…

Khí đen từ bốn phương tám hướng xúm lại đây.

Lục Khiêm hoàn toàn chạy trời không khỏi nắng.

Khóe miệng của Thần Lãng lộ ra một tia ý cười.

Đã cầm truyền thừa của Minh Hà bí phủ, còn có được Lục Khiêm này, lại gom đủ các ngũ quan khác từ thi thể trong đại điện.

Biến thành Hỗn Thế Ma Thai hoàn chỉnh, sẽ nhấc lên một hồi cơn bão đẫm máu trên thế giới này.

Lúc này, Lục Khiêm bỗng nhiên cười: "Không chơi cùng các ngươi được nữa rồi! Tạm biệt!"

Đùng!

Một đạo khí thế cường đại khóa lại đến đây.

Xua tan hắc vụ.

"Đây là, khí tức thật mạnh mẽ!" Thần Lãng trừng lớn hai mắt.

Chỉ thấy, phía trên đỉnh đầu.

Trong thủy tinh tản ra giống như mực nước, nhanh chóng biến thành màu đen, mơ hồ tạo thành mặt người to lớn giống như đỉnh núi.

“A?” Mặt người nhìn thấy Thần Lãng, trong âm thanh ẩn chứa một tia vui mừng.

Răng rắc răng rắc!

Thủy tinh tan vỡ, lôi hỏa và Chân Thủy cực kỳ đen nhánh phun ra.

Trong nháy mắt khi mặt người động đậy.

Mây gió trên toàn bộ thế giới Thủy Nhãn biến sắc, núi non chấn động, sấm rền cuồn cuộn.

“Không ổn, Thủy Nhãn muốn đóng cửa trước thời hạn.”

“Rốt cuộc đã xảy ra cái gì?”

“Đừng lo lắng nhiều như vậy, chạy trước đi!”

Mọi người trên thế giới Thủy Nhãn nhao nhao bay lên trời cao, rời khỏi nơi đây.

“Rút lui!” Thần Lãng nhanh chóng quyết định.

Lại nhìn Lục Khiêm, người này đã sớm bay qua cầu độc mộc.

Lúc này hắn ta đi vào ngoài cửa lớn đồng đen.

Răng rắc!

Trước khi cửa lớn đồng đen đóng lại.

Thân hình của Thần Lãng phanh một tiếng, đánh vào trên cửa đồng đen.

Không biết sao lại thế này, dù đánh vào cửa đồng đen như thế nào cũng không chịu mở.

Khí cơ mạnh mẽ hút Thần Lãng lên không trung, lôi hỏa và Chân Thủy cắn nuốt hắn ta.

“Không! Ta là Hỗn Thế Ma Thai, sao có thể chết ở chỗ này.” Biểu cảm Thần Lãng dữ tợn, tuyệt vọng mà nguyền rủa: “Lục khiêm! Ta chết cũng sẽ không bỏ qua ngươi!”

“Thân thể không tồi, lão phu muốn. Mười năm nữa, ngày Thủy Nhãn mở ra ở lần sau, đó là lúc lão phu sống lại quay về.”

Mặt người khí đen Âm hỏa như gió núi thật lớn, phát ra tiếng cười già nua.

Tất cả đều khôi phục lại như ban đầu, bí cảnh trở về bình tĩnh một lần nữa.

Lục Khiêm rời khỏi bí phủ, mây gió bên ngoài đều biến sắc, mưa to tầm tã.

Mặt đất đang chấn động.

Tất cả mọi người dừng lại, nhao nhao bay lên trời cao.

Lục Khiêm cũng hóa thành hạc trắng, ẩn thân vào giữa đàn chim tán loạn.

“Nguy hiểm thật.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Thu hoạch lần này rất phong phú, trước khi rời khỏi đại điện, hắn đã lấy đi sách ngọc hộp vàng lớn nhất và sáng nhất, dường như là công pháp bí tịch linh tinh.

Còn có một ít Địa Sát kỳ vật vân vân.

Trong nháy mắt khi khí đen trong thủy tinh phun trào, Lục Khiêm cảm giác được hơi thở của U Minh Hoàng Tuyền.

Minh Hà bí phủ… Chẳng lẽ Minh Hà này chính là Hoàng Tuyền?

Ầm!

Trong nháy mắt Lục Khiêm rời khỏi Thủy Nhãn, vị trí Minh Hà bí phủ chợt bùng nổ ánh sáng vàng.

Trong ánh sáng vàng, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng mờ của các loại bảo vật.

Một màn này được mọi người nhớ thật kỹ.

Ầm ầm!

Thủy Nhãn hoàn toàn đóng cửa.

Những người không ra ngoài hoàn toàn bị nhốt trong đó, có một số người lợi dụng sơ hở lấy Thủy Nhãn làm động phủ.

Nghe nói ngày mở lại lần sau không còn nhìn thấy bóng người nào, không biết đã mất tích vì nguyên nhân gì.

"Lúc mở ra ở lần sau, đó là mười năm sau."

Lục Khiêm có hơi tiếc nuối, ngoài ý muốn trong lần này quá nhiều, không tìm được Cương Khí chi mạch.

Có điều, mười năm hắn chờ được, rất nhiều người Luyện Cương cũng phải trải qua rất nhiều lần mới thành công, dù sao Thủy Nhãn mới mở ra có mấy tháng ngắn ngủn.

【VIP】 Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ(1)

Trong khoảnh khắc Thủy Nhãn đóng lại, đã phát sinh nổ mạnh kịch liệt.

Ngoại trừ tu sĩ đã bay ra ngoài và một ít phi cầm tẩu thú.

Lục khiêm trốn ở giữa đàn phi cầm tẩu thú, rời xa nơi đây.

Sau khi ra ngoài, hắn còn nhìn thấy cả người của Thông U quan.

Không hề giảm quân số dù chỉ một người.

Còn Lăng Ba Lâu thì ngược lại, đã mất hai chấp sự.

Chỉ là người đến từ thế lực lớn cũng không nhiều, dù sao cũng là bí cảnh mười năm mở một lần.

Nên khai phá đều đã khai phá xong rồi.

“Ngươi có thấy được đạo kim quang vừa rồi không?”

“Nói nhảm, người mù cũng có thể thấy.”

“Thật nhiều bảo vật, lần sau nhất định phải gọi thêm người.”

Một số người rải rác còn đang thảo luận về kim quang vừa nãy.

Lục khiêm có cảm giác mơ hồ, mười năm sau sẽ nhấc lên một trận phong bạo.

Đây vậy mà lại là bí phủ của Thiên Hà đạo nhân.

Năm đó khi bí phủ thành lập, thì rất nhiều môn phái bây giờ còn chưa ra đời nữa đó.

"Thiên Hà thật sự đã chết sao?" Lục khiêm có chút hoài nghi.

Đạo khí tức trong động phủ kia rất mạnh, không khác Thông U đạo nhân là bao.

Nhưng bản chất lại có khác biệt.

Cho dù như thế nào, chắc chắn đạo khí tức này là sự tồn tại chân thật.

Lần này Minh Hà bí phủ hiện thế, nói không chừng chính là một hồi âm mưu.

Nếu Thiên Hà đạo nhân hiện thế, chỉ sợ sẽ nhấc lên một trận phong bạo thật lớn ở nơi này.

Chỉ là mấy cái này đều là chuyện của mười năm sau.

Hiện tại đi về trước nhìn thử trong sách ngọc hộp vàng có cái gì đã.

Nếu là phương pháp Ngưng Sát Luyện Cương, vậy thì lời to rồi.

Bóng người của Lục khiêm hóa thành một đạo hắc quang biến mất ở chân trời.

Tàng Long động phủ.

Bóng người của Lục khiêm chợt xuất hiện ở giữa động phủ.

Trong Luyện Khí phòng, một cái quan tài được đặt ở giữa phòng.

Trong nhà lạnh lẽo, hơi nước ngưng tụ thành sương.

Dưới sự luyện chế của Lục Khiêm, Thị Nhục đã tiến vào cảnh giới mình đồng da sắt tương đương với Dưỡng Thần sơ kỳ.

Lần này đi ra ngoài hắn không mang theo Thị Nhục vì cảm thấy vẫn chưa phải lúc.

Cho nên hắn vẫn luôn đặt Thị Nhục trong Luyện Khí phòng để luyện chế, hấp thu khí tức của sắt.

Trước quan tài là một đạo sĩ áo đen đang ngồi.

Đây là nhục thân của Lục Khiêm, mỗi ngày ngoại trừ đến Lăng Ba Lâu điểm danh, thì sẽ ở đây luyện chế thi thể.

Ba người kia không ở trong động phủ, chắc là đi đến chỗ người môi giới Kỳ Hóa lấy đồ vật rồi.

Dù sao cũng đã bước lên con đường tu hành, không thể ở trong nhà hoài được.

Hơn nữa trên người các nàng có tín vật của mình, cũng không sợ các nàng gặp phải nguy hiểm gì.

Thịch thịch thịch!

Cửa lớn động phủ vị gõ vang.

"Hửm?" Lục Khiêm hơi cảm ứng một chút, Âm thần chợt bay vào trong thân thể.

Cửa lớn mở ra, trước mắt là một con hạc giấy.

"Lâu chủ trở về, nhanh chóng đến Lăng Ba Lâu!" Trên đó viết một hàng chữ ngắn ngủi.

Lục khiêm thu dọn một phen, leo lên Bộ Lãng Thú đi ra ngoài.

Đi vào lầu năm của Lăng Ba Lâu.

Một con quái ngư thật lớn ngồi xuống giữa sự vây quanh của mọi người.

Sau khi Phục Ba đi đến Thủy Nhãn một chuyến, cảm giác khí thế trên người đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

"Lâu chủ, một đạo kim quang vừa rồi là chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Đúng vậy, khí thế thật mạnh mẽ, suýt chút nữa đã ép ta đến nỗi không đi được."

Phục Ba nghe vậy nghiêm sắc mặt, nói: "Nếu ta đoán không sai, chắc là Minh Hà bí phủ hiện thế. Đạo thống của Thiên hà đạo nhân xuất hiện."

Bảo vật bên trong đó, ông ta nhìn mà thấy thèm thuồng.

Nếu như có được một hai món, e rằng tu vi sẽ lại tăng lên mấy phần.

"Nếu vị trí của Minh Hà bí phủ đã bại lộ, chúng ta cũng không cần truy tra bí đồ ở đâu nữa."

Lưu Đỉnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẫn luôn không tìm thấy tên Lục Khiêm này, khiến trong lòng hắn ta tràn ngập áp lực.

Hiện tại thì tốt rồi, không cần lo lắng chuyện này nữa.

Phục Ba hung hăng trừng mắt liếc hắn ta một cái, nói: "Không cần bỏ treo thưởng của Lục Khiêm, hắn giết người của chúng ta, không truy tra ra, vậy mặt mũi của Lăng Ba Lâu để ở đâu chứ?"

Đề tài lại quay về Minh Hà bí phủ, mọi người thảo luận không thôi.

"Lần sau Thủy Nhãn mở ra, nhất định sẽ cạnh tranh khốc liệt." Phục Ba nhìn mọi người, sát cơ trong mắt lạnh thấu

xương: “Mỗi người cần phải tham dự tranh đoạt Sắc Thủy Kim điệp, người vi phạm phải giết!”

Trước kia đã từng có lời đồn trong Thủy Nhãn có Minh Hà bí phủ.

Chỉ là mấy năm qua, không có người nào trong đó phát hiện ra tung tích, các thế lực lớn dần dần không hề đặt trọng tâm lên nơi này nữa.

Lúc này đây Minh Hà bí phủ chủ động hiển lộ tung tích, chỉ sợ sẽ có càng nhiều thế lực hơn ập đến.

“Giới tu hành ở nam bắc đã hoà bình chắc gần ngàn năm rồi.” Chấp sự vận chuyển Cấp Viêm bỗng nhiên thở dài nói.

【VIP】 Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ(2)

“Lúc này, chỉ sợ lại là một trận chiến ngàn năm.” Thôi Sơn nhớ tới cái gì, sắc mặt biến đổi trở nên có chút ngưng trọng.

“Ngàn năm chi chiến? Tại sao lại nói như vậy?” Lục Khiêm mở miệng nói.

Chẳng qua chỉ là một bí cảnh, chắc là không đến mức đó đi.

“Ha ha, Ngư Long lão đệ, ngươi không hiểu cái này rồi.” Lưu Đỉnh cười nói.

“Mời lão ca chỉ giáo.” Lục Khiêm chắp tay nói.

Tên Lưu Đỉnh này rất thích thể diện, chỉ cần cho đủ mặt mũi, đầu óc sẽ nóng lên, thứ gì cũng nói ra hết.

“Gần ngàn năm không có tranh đấu cỡ lớn, hai bờ sông Thông Thiên Hà xuất hiện ba thế lực lớn, Thông U, Cửu Tiêu Đạo Minh, Yêu Quỷ môn. Những môn phái đó hoặc là do Thiên Hà đổi chỗ, hoặc là tu sĩ có kỳ ngộ thành lập ra.”

Ngoại trừ cái này ra, thì còn có vô số thế lực cỡ trung và nhỏ.

“Đừng nói là ngàn năm trước, người tu hành ở ba trăm năm trước đều cực kỳ thưa thớt. Một cái Thai Tức cũng có thể chiếm lĩnh vài tòa thành.”

“Đâu giống hiện tại, trong thành lớn nơi nơi đều là người tu hành, còn có người tu hành ở chợ Quỷ.”

Sở dĩ chợ Quỷ được gọi là chợ Quỷ, bởi vì ngoại trừ sự ẩn nấp, đó là không có địa điểm cố định.

Trước kia có được bản đồ chợ Quỷ đều là một cơ duyên.

Trong mấy năm gần đây, dân tu sĩ tăng lên gấp mười lần.

“Cho nên tài nguyên là hữu hạn, lúc này sẽ trở thành ngòi nổ để các thế lực lớn tiêu hao dân cư?” Lục khiêm trầm tư một phen, nói.

Tu hành cần vô số tài nguyên, một khi tu sĩ nhiều lên, tài nguyên sẽ không đủ để chia.

Giống như vương triều ở thế gian, dân cư nhiều, lấn chiếm đất đai nghiêm trọng, thì sẽ bùng nổ một trận chiến lớn, phân phối tài nguyên một lần nữa.

“Không sai, lần sau có thể trận chiến lớn sẽ lan đến toàn bộ giới tu hành.” Phục Ba nói.

Thật ra mấy năm gần đây đã ngửi được chút phong thanh, chỉ là thiếu một ngòi nổ mà thôi.

“Thì ra là thế, thụ giáo.” Lục Khiêm suy nghĩ sâu xa.

Xem ra lần này không thể đặt mình ở ngoài nữa rồi.

Nếu chỉ là thám hiểm động phủ bình thường, cùng lắm thì không đi.

Xem ra phải nhanh chóng tăng cường thực lực trong mười năm này mới được.

Mọi người thương lượng một phen, xác nhận kế hoạch về sau, ngay sau đó ai về nhà nấy.

Lục Khiêm trở lại trong Tàng Long động phủ.

Lúc này, cửa lớn động phủ truyền đến một trận dao động.

Ba nữ tử phong tình đi đến.

Bên trái yêu diễm mị hoặc, ở giữa thanh thuần xinh đẹp, bên phải là cô nương nhỏ xinh xắn, đặt ở bên ngoài mỗi một người đều là một đại mỹ nhân hàng đầu.

"Lão gia ngươi đã về rồi." Mạc Sầu vui mừng nói.

"Về rồi. Trong khoảng thời gian này tu hành như thế nào?" Lục Khiêm hỏi.

Giữa ba người, Tập Nguyệt có tu vi cao nhất, Luyện khí hậu kỳ, ngưng tụ được hơn phân nửa Âm Quỳ Chân Thủy.

Tiếp theo là Mạc Sầu và Yêu Nguyệt, đại khái có tu vi Luyện Khí trung kỳ.

Xem như các nàng đã tu hành tương đối nhanh.

Dù sao mỗi ngày đều song tu với hắn, hơn nữa không giới hạn đan dược, tiến bộ không nhanh cũng khó.

Ở trong Thông U quan, tu sĩ có gia thế đã chiếm ít nhất một nữa cơ sở tu luyện.

Dưới điều kiện ngang nhau, thường thường là bối cảnh gia thế thâm hậu tu vi cao.

Dù sao người thường vất vả tích góp Đạo Công mới kiếm đủ một chút tài nguyên, gia thế tốt chỉ cần mở miệng là có.

Có đôi khi cẩn thận ngẫm lại, thật ra loại đồ vật Đạo Công này, chính là ngưỡng cửa tài nguyên không đủ để chọn lựa.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm càng cảm thấy trận chiến này có thể thật sự xảy ra.

Sau khi để ba người đi ra ngoài, Lục Khiêm đánh pháp quyết ẩn nấp hơi thở ở bốn phía, sau đó thận trọng mở Kiếm Nang ra.

Mặc dù trong động phủ thượng đẳng đều có pháp quyết ẩn nấp, nhưng Lục Khiêm vẫn không yên tâm.

Khi lấy sách ngọc hộp vàng ra, một trận ánh sáng bảo vật màu vàng chiếu sáng lên bốn phía.

Sách ngọc chậm rãi mở ra.

Ánh huỳnh quang chiếu sáng lên bốn phía, trong hư không chậm rãi ngưng tụ ra một hàng thơ.

Nghiệp chướng của chúng sinh vốn là từ tâm, cần có vô số nguyên nhân để giải thoát.

Hoàng Tuyền vô thượng cúi đầu nói, một lời quý giá thắng ngàn vàng.

—— "Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ"

"Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ"

Trên không có một dòng chữ lớn phát sáng lấp lánh.

Thần quang sáng chói, hơi nóng vờn quanh, mấy đóa Diệu Pháp liên hoa nở rộ, vô cùng tuyệt đẹp.

Văn tự và hình vẽ đều sống động như thật.

Một đạo nhân áo vàng ngồi khoanh chân trên bệ đá.

Vừa tiên phong đạo cốt lại vừa âm khí u ám.

Đằng sau thấp thoáng hiện ra một dòng sông Hoàng Tuyền vắt ngang cổ kim.

Ở chính giữa dòng sông, lôi hỏa đen kịt rền vang.

Trong lôi hỏa, thấp thoáng hiện ra một Hắc Giáp Ma Vương hai sừng.

Tia điện ánh sáng truyền vào trong não hải của Lục Khiêm.

Một đạo tin tức cực lớn truyền vào trong đầu.

Lục Khiêm không thể không nhắm mắt tiêu hóa.

【VIP】 Hoàng Tuyền đạo thống, U Minh thiên tử(1)

Ngoài "Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ", còn có văn chương giống như bách khoa dị chí.

"U Minh Cửu Hoàng Ẩn Húy Kinh"

"Hoàng Tuyền Âm Triện Truyền Thụ Kinh Giới Nghi Chú quyết"

"Thập Phương Phổ Lục"

U Minh Cửu Hoàng Ẩn Húy Kinh giảng giải về sự phân bố thực lực của U Minh Địa Giới.

Thế giới U Minh vô cùng rộng lớn, không phải là một mặt phẳng, mà là do vô số tầng thế giới và bí phủ hợp thành.

Thế giới U Minh tổng cộng có Cửu Hoàng, thế lực của Cửu Hoàng phân bố quản lý thế giới U Minh.

Đạo thống của Thiên Hà đạo nhân là được truyền lại từ Hoàng Tuyền thiên tử của Hoàng Tuyền đạo cung.

"Quả nhiên là đạo pháp của Hoàng Tuyền nhất mạch." Lục Khiêm nghĩ trong lòng.

Thông U quan cũng là do có được cơ duyên trong U Minh, công pháp hai bên có chút giống nhau.

Truyền thừa của môn phái thật ra là có tính Địa vực.

Các môn phái bắn đại bác cũng không tới rất có thể mấy nghìn năm trước là một nhà.

“Hoàng Tuyền Âm Triện Truyền Thụ Kinh Giới Nghi Chú quyết” là một môn công pháp nói về Hoàng Tuyền Âm triện.

Đây là một loại văn tự của Hoàng Tuyền Địa Giới, học được thì có thể sử dụng thuật pháp của Hoàng Tuyền nhất mạch.

“Đồ tốt.” Trong lòng Lục Khiêm rất vui sướng.

Văn tự trên đời này có rất nhiều.

Chia thành Nhân văn Quỷ triện, Yêu văn Ma đồ.

Có một môn thủ nghệ này, sau này cũng có thể học được rất nhiều pháp thuật.

Ngoài giới thiệu về công năng của Hoàng Tuyền Âm triện ra, bên dưới còn có một số pháp thuật luyện chế Đạo binh và Hộ Pháp Thần Tướng.

Chúng đều được viết bằng âm triện Hoàng Tuyền.

Nếu không học được văn tự, cũng không sử dụng được pháp thuật.

Một quyển cuối cùng chính là một tấm bản đồ, giới thiệu địa hình của mấy nơi xung quanh.

Lục Khiêm lật sơ một chút thì không xem nữa.

Giới thiệu sơ địa hình, nghe nói nơi này là vùng đất hẻo lánh của Đại Thiên thế giới.

Những điều này cách hắn quá xa.

Lục Khiêm vẫn là dừng ánh mắt ở trên “Hoàng Tuyền Kinh Đồ” này.

Môn công pháp này dẫn thẳng đến Đan Kiếp, dùng môn pháp quyết này thì có thể sáng tạo ra một đạo thống.

Lật sơ các tin tức trong não hải, Lục Khiêm thầm nghĩ: "Thì ra Luyện Cương Ngưng Sát có nhiều môn đạo như vậy."

Ngưng Sát Luyện Cương không hấp thụ đơn giản như Cương Sát.

Người hấp thụ cùng loại Cương Sát, theo đạo lý mà nói thì thực lực chênh lệch không nhiều.

Nhưng theo sự khác biệt của công pháp, tu vi của hai bên sẽ chênh lệch rất lớn.

Nguyên nhân nằm ở phương diện công pháp.

Ngưng Sát Luyện Cương tốt nhất là gắn liền với minh tưởng trong công pháp.

Kế tục, thay thế thành quả khi Luyện Khí, đồng thời chuẩn bị cho cảnh giới Đạo Cơ về sau.

Đạo Cơ sẽ ngưng tụ ra Đạo Cơ Pháp Thể, tạo ra pháp lực.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ có thể ngưng tụ ra được Hoàng Tuyền Đồng Minh Pháp Thể, pháp lực sinh ra mang theo lực lượng của Hoàng Tuyền.

"Bước đầu tiên, chính là quan tưởng Hoàng Tuyền Lôi Quỷ, thành lập Quan Tưởng đồ…"

Lục Khiêm sau khi đọc thuộc pháp quyết thì lập tức ngồi khoanh chân, nhắm mắt minh tưởng.

Trong Thức Hải.

Thế giới tối đem, Hoàng Tuyền hà chảy.

Lúc này gió mây vần vũ, nước sông chảy ngược.

Giao Long đang bơi trong đó, nhìn thấy một màn trước mắt này, trong đôi mắt màu vàng kim vụt qua một tia nghi hoặc.

Sau đó, trên bầu trời xuất hiện Âm hỏa màu đen.

Âm hỏa giống như mây đen, tiếng sấm cuồn cuộn.

Một con Dạ Xoa Lôi Quỷ đầu mọc hai sừng, mắt như chuông đồng từ từ sinh ra.

Uy áp vô tận quét qua thế giới Hoàng Tuyền.

Đây là Lôi Quỷ.

Phần lớn U Minh vạn vật thuộc tính âm, sinh ra nhờ âm khí của trời đất, Lôi Quỷ dựa vài Âm lôi mà sinh ra.

Một chút năng lực kèm theo lôi điện thì cực kỳ mạnh.

Sau khi hình thành Quan Tưởng đồ, Âm thần hiện hóa chân hình, theo sự tăng trưởng của tu vi, có thể từng bước kế thừa năng lực của Lôi Quỷ Ma Vương.

Ầm!

Thiên lôi cuồn cuộn, Lôi Quỷ dần dần sinh ra.

Khí thế mạnh mẽ, khiến cho Giao Long không khỏi cúi thấp đầu.

"Ngao!" Trong mắt Giao Long vụt qua một tia giận dữ.

Cái đầu cao ngạo ngẩng cao lên, trong đôi mắt màu vàng lộ ra cảm xúc của con người, giống như đang nói: Dám cướp địa bàn của ta.

Ầm!

Giao Long không nhịn nổi mà ngẩng lên, giận dữ gầm thành tiếng.

Trong mắt Lôi Quỷ vụt qua ý cười khinh thường.

Ầm!

Lôi hỏa đánh xuống.

Đánh vào người của Giao Long, đánh cho nó đầm đìa máu tươi.

Lục Khiêm vừa muốn ngăn chặn, bỗng nhiên lại thu tay lại.

Giao Long dường như xảy ra một chút biến đổi dị thường.

Lôi hỏa đánh vào trên người, lớp vảy rồng bong tróc ra, lộ ra thớ thịt đẫm máu.

Giao Long nghiến răng nghiến lợi, không có gào thét thành tiếng.

Ầm!

Ầm!

Liên tiếp mấy đạo lôi hỏa đánh vào người của Giao Long, đánh cho nó bong da tróc thịt, đầm đìa máu tươi.

Giao Long vẫn không cúi đầu chịu thua, hàm răng cắn chặt.

Ầm!

Từ chỗ xa xôi dường như có một cửa ải đã đột phá.

【VIP】 Hoàng Tuyền đạo thống, U Minh thiên tử(2)

Toàn thân Giao Long lần nữa mọc ra lớp vảy rồng màu vàng sẫm.

Phía trên Hoàng Tuyền, hiện ra một đạo ma khí đen kịt vô cùng tà ác và âm lãnh.

Trong ma khí Ma ảnh trùng trùng, ác quỷ gào khóc.

Dường như hình thành một lĩnh vực, bao trùm Lôi Quỷ ở bên trong.

Thần sắc của Lôi Quỷ đanh lại.

Giao Long nhân cơ hội này, trực tiếp lao về phía trước mặt của Lôi Quỷ, một hơi nuốt chửng nó.

Thay thế vị trí ở chính giữa Hoàng Tuyền của nó.

Sau khi thôn phệ Lôi Quỷ, trong mắt Giao Long lộ ra một tia đắc ý.

Một đạo thân ảnh bỗng dưng sinh ra trên bầu trời của Hoàng Tuyền.

“Quan Tưởng đồ lại thay đổi rồi sao?” Lục Khiêm vuốt ve đầu của Giao Long, cười nói: “Gia hỏa ngươi vậy mà lại rất tàn nhẫn xảo trá.”

Giao Long không thấy xấu hổ, ngược lại rất hãnh diện; môi mắt to nhìn Lục Khiêm, giống như đang khoe khoang hành vi này của mình.

“Không tồi, đủ ác! Đủ độc!” Lục Khiêm khen ngợi.

Đây chính là Giao Long.

Trong thần thoại Giao Long nhòm ngó vị trí của Chân Long.

Sở hữu một phần thần tính của Chân Long, đồng thời vừa âm hiểm, xảo trá, tham lam, tâm cơ sâu, cực kỳ hung dữ.

Hắn không lo lắng Giao Long sẽ làm gì với mình.

Giao Long này thật ra là bộ mặt thứ hai của hắn, có thể nói là mặt đen tối của hắn.

Hiện nay Quan Tưởng đồ thay đổi thành Giao Long, không biết sẽ xảy ra loại thay đổi như nào?

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm rời khỏi Thức Hải.

Trong thực tế, Âm thần mở hai mắt ra, trong mắt vụt qua kim quang rực sáng.

Xoạt xoạt!

Mặt ngoài của Âm thần dấy lên một trận dao động.

Lân giáp màu vàng sẫm trải khắp người, đầu lâu kéo dài, miệng mọc ra răng nanh sắc nhọn, đồng tử biến thành màu vàng kim óng ánh.

Vuốt ưng đầu lân, vảy cá thân rắn.

Âm thần hóa thành một con Giao Long dài mười trượng bay tới vườn.

Thân hình vĩ đại mạnh mẽ, ánh mắt hung dữ ác độc, ba nữ tử ở bên cạnh bị một cỗ uy áp đè tới mức không đứng nổi.

Huyền Sương Âm Sát hình thành đám mây, tỏa ra hàn khí u ám, trên cây giăng kín hàn sương.

“Đây chính là Âm thần hiện hóa sao?” Lục Khiêm ngạc nhiên nói.

Trước kia ở Thông U quan, nhìn thấy Âm thần của tám đại chấp sự hóa thân thành các loại yêu ma, nghĩ là thuật biến hóa trước khi người Hiển Thánh.

Bây giờ mới biết rõ là không phải như vậy.

Đây không phải là thuật biến hóa, mà là Âm thần hiển hóa.

Ngao du ở trong tầng mây hơi nước, ngay cả tốc độ vận chuyển của Chân Thủy cũng nhanh hơn.

"Hơn nữa còn có thể dùng Thái Âm Kim Đồng và Ất Mộc Thần Lôi của nhục thân." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Âm thần biến hóa thành Giao Long chi hồn, Luyện Thể có cơ thể của Giao Long.

Hai cái kết hợp… há chẳng phải là tương đương với tu sĩ Luyện Thể Chân Hình Hiển Hóa.

Não hải của Lục Khiêm hiện lên một suy nghĩ.

Sau khi tiến vào nhục thân, nhục thân bỗng nhiên chấn động kịch liệt, dưới da nổi lên vô số chấm nhỏ, tựa như thật sự sắp mọc vảy rồng.

Trong lòng trỗi dậy bản tính của Giao Long vừa âm hiểm cay độc, giết quân đoạt vị.

"Không tốt!"

Trong lòng Lục Khiêm lập tức cảnh giác, Âm thần nhanh chóng xuất khiếu.

Sự thay đổi khác thường của nhục thân mới dừng lại.

Đây là thật sự biến thành Giao Long, Lục Khiêm không muốn để mình biến thành yêu quái, như vậy con đường phát triển quá hẹp.

Cơ thể của con người, có lẽ năng lực Tiên Thiên không so được với yêu thú, nhưng độ dai là lớn nhất.

Chỉ cần tư chất đầy đủ, có thể tu luyện đủ các loại công pháp và hệ thống.

Một khi hóa thành Giao Long, sau này chỉ có một con đường này có thể đi.

Không còn hướng phát triển khác nữa.

Xoạt xoạt!

Âm thần Giao Long giãy giụa bay ra ngoài cơ thể.

Âm vụ đen kịt tản mạn, bao trùm khắp toàn bộ động phủ.

Trong Âm vụ, ma ảnh trùng trùng, tiếng ác quỷ gào thét truyền đến.

Đây là chiêu thức vừa rồi Giao Long đánh bại Lôi Quỷ.

Hắc khí này là Cửu U ma khí, ở trong phạm vi hắc khí bao trùm tất cả mọi người bị ảnh hưởng bởi âm thanh gầm rú gào thét của ma thần ác quỷ.

Lục Khiêm gọi lĩnh vực này là Cửu U Ma trận.

Trận này cũng là do Quan Tưởng pháp mang đến, đương nhiên năng lực cụ thể vẫn là phải đợi học được văn tự trong "Hoàng Tuyền Âm Triện Chú quyết" mới có thể tiến hành.

Quan Tưởng đồ nâng cao, không đại biểu pháp quyết luyện chế thành công.

Tiếp theo còn có một con đường rất dài phải đi.

Mục tiêu bây giờ chính là kế thừa Hoàng Tuyền đạo thống.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm lấy chiếc hộp ra.

Chiếc hộp thật ra là một loại dung khí không gian, trong đó đựng mười hai quả màu đỏ to cỡ đầu người.

Đây chính là quả của cây Như Hà.

Ăn một quả, một cỗ nhiệt lượng cuồn cuộn quét qua khắp người.

Sau đó chìm vào trong minh tưởng.

Ở hạ đan điền, Âm Quỳ Chân Thủy đang phát sinh biến hóa, Chân Thủy màu đen dần dần bạc màu.

Chất lượng càng ngày càng nhẹ, không biết đã qua bao lâu.

Một giọt dịch thể màu vàng tươi sinh ra, Âm thần bỗng chốc cảm thấy mát lạnh, toàn thân giống như được thứ gì đó gột rửa, vẻ mặt sảng khoái.

【VIP】 Hướng Nhật Ma Quỳ(1)

Sau đó giọt dịch thể này nhảy vào trong huyệt Thiên Trung.

Huyệt này còn gọi được là trung đan điền, Hoàng Tuyền Kinh Đồ sẽ gọi nó là Giáng Cung, nghĩa là cung điện màu đỏ - nơi thần tiên ở.

Dịch thể ngưng tụ ra có tên là Vong Tình Chân Thủy.

Tính chất của nước này không khác Âm Quỳ Chân Thủy là mấy, có thể tôi luyện nhục thân và Âm thần, tăng lên tỷ lệ thành công của Đạo Cơ Pháp Thể, đối địch cũng có thể gột rửa đối phương.

Ngưng luyện ba ngày ba đêm.

Lục Khiêm mở hai mắt ra, khí tức u ám của Hoàng Tuyền ập tới.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ (nhập môn: 186/2000)

“Dược lực của quả Như Hà không tồi, tiết kiệm cho mình khỏi khổ công mất tháng.” Lục Khiêm thầm nói trong lòng.

Mấy tháng khổ công của Lục Khiêm không phải là mấy tháng của người bình thường.

Có sự giúp đỡ của chiếc gương vàng, mỗi lần vận công đều có thể thu hoạch khắc độ, công pháp có sự tăng trưởng tương ứng.

Người khác muốn đạt tới loại hiệu quả tu hành một cách hoàn mỹ như vậy, trừ phi dựa vào giác ngộ.

Lần này ngoài quả Như Hà ra, còn có thứ có được ở trong Minh Hà bí phủ.

Những thứ khác na ná như nhau, đều là thứ tăng cường tu vi.

Có điều trong đó có thứ, ngược lại thu hút sự chú ý của Lục Khiêm.

Vụt người bay tới hoa viên.

Lục Khiêm phun ra Kiếm Nang, trong đó bay ra một đóa hoa màu đen to cỡ cái chậu rửa mặt.

Đóa hoa này có hơi giống hoa hướng dương, ở giữa mọc một gương mặt Dạ Xoa.

Mặt Dạ Xoa hai mắt nhắm chặt, thỉnh thoảng phun ra một ngụm âm khí đen kịt.

Âm thanh có hơi giống người ngủ ngáy.

Âm khí đọng mà không tán, dần dần đồng hóa với môi trường xung quanh.

Đây là Hướng Nhật Ma Quỳ.

Cái này không phải dùng để ăn.

"Hoàng Tuyền âm khí…" Trong não hải của Lục Khiêm nhớ tới từ này.

Theo như Kinh Đồ nói, Hoàng Tuyền công pháp thật ra không thể nào thích ứng được với nhân gian, hiệu quả tu hành tương đối kém hơn Hoàng Tuyền một chút.

Hướng Nhật Ma Quỳ có thể phun ra Hoàng Tuyền âm khí, chế tạo ra một huyễn cảnh tương tự Hoàng Tuyền cho con người.

Đóa hoa này có thể hấp thụ địa khí, sau đó phân hóa ra những đóa hoa khác.

Có điều rất rõ ràng, địa khí của động phủ chỉ đủ nuôi một Ma Quỳ này.

"Xem ra phải tìm một hơi lớn hơn mới được." Trong lòng Lục Khiêm có một vài suy nghĩ.

Thế là hắn gọi ba nữ tử tới.

"Đây là Hắc Bạch Âm Dương Luyện Thần Chương, là công pháp lựa chọn cho hai nàng." Lục Khiêm đưa công pháp của Hắc Bạch đạo nhân cho hai tỷ muội.

Môn công pháp này vẫn là rất mạnh, Hắc Bạch đạo nhân chỉ có tu vi Dưỡng Thần sơ kỳ, lại dựa vào công pháp này phát huy được lực lượng của Dưỡng Thần trung kỳ.

"Nàng thì tạm thời tu luyện Thái Âm Thải Chân Thủy Luyện pháp đến Luyện Khí hậu kỳ rồi nói."

Lục Khiêm nói với Mạc Sầu.

Không có công pháp kế tiếp của Thông U quan.

Muốn đột phá đến Dưỡng Thần chỉ có thể dựa vào đan dược rồi.

Có điều lần này đồ có được từ trong bí phủ, chắc có công pháp kế tiếp.

Chuyện này đợi đến khi học được Hoàng Tuyền Âm triện rồi nói sau.

Nhìn Hướng Nhật Ma Quỳ trong sân, Lục Khiêm nhìn Yêu Nguyệt: "Chỗ ngươi có chỗ nào lớn một chút không?"

"Bẩm lão gia, vì để bảo đảm việc che giấu, nô tỳ không dám phô trương thanh thế."

Trong lòng Yêu Nguyệt có hơi tiếc nuối, số người nhiều nhất chỉ có năm trăm người.

Nếu nhiều hơn nữa thì sẽ gây nên sự chú ý của các đại thế lực của Hắc Thủy thành.

"Ngươi chưa từng nghĩ mở rộng ra bên ngoài sao?" Lục Khiêm nói, con người của Yêu Nguyệt có tâm tư nhạy bén, chắc sẽ nghĩ tới tầng ý nghĩ này.

Yêu Nguyệt cười khổ: "Thật ra nô tỳ cũng có từng nghĩ, là ở Bàng Thủy thành, nhưng gặp phải sự cản trở của Người môi giới Tùy Tâm."

Tùy Tâm thương hội là một Người môi giới tương đối lớn, số người không nhiều, nhưng có hai cao thủ Dưỡng Thần.

Người của Người môi giới Kỳ Hóa lần nào từ Bàng Thủy thành trở về cũng sẽ bị tập kích, không chỉ người không còn, vật phẩm cũng mất.

Lúc đó Lục Khiêm ở trong Thủy Nhãn tìm kiếm bảo vật, Yêu Nguyệt không muốn sinh thêm rắc rối, vì thế đã nuốt thiệt thòi này xuống.

"Thì ra là như vậy, ngày mai dẫn ta đến Bàng Thủy thành, không cần báo danh hiệu của Người môi giới Kỳ Hóa, chúng ta bắt đầu từ số không."

Hai Dưỡng Thần sơ kỳ mà thôi, hơn nữa đâu phải là người của đại thế lực.

Thấy Đường Khẩu có thực lực không tệ, có thể trực tiếp diệt luôn.

Bên Hắc Thủy thành thì lấy Ngư Long và Người môi giới Kỳ Hóa phát triển, dựa vào cây đại thụ Lăng Ba Lâu.

Bên phía Bàng Thủy thành có thể tùy ý phát triển, vơ vét lợi ích.

Trên người Lục Khiêm còn có mười mấy vạn Pháp Tiền, số tiền này đều có thể tiêu.

Bố trí đảo Vạn Tượng, xây dựng thế lực quản lý tài nguyên cho mình.

Việc vặt có người khác làm thay hắn, có thể tiết kiệm phần lớn thời gian.

Cho nên không cần phải tiết kiệm, thời gian mười năm không nhiều, chết rồi giữ lại nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng.

【VIP】 Hướng Nhật Ma Quỳ(2)

Có nhiều cao nhân xây dựng thế lực như thế là vì xây dựng đạo thống.

Không đại phát thiện tâm, báo đáp xã hội, mục đích chính vẫn là tập trung sức vạn người cung phụng cho một mình hắn.

“Sau này Người môi giới Kỳ Hóa giao cho Mạc Sầu, ngươi chuyên phụ trách ở Bàng Thủy thành.”

“Đa tạ lão gia.”

Đuổi ba người rời đi, Lục Khiêm lật Hoàng Tuyền Âm Triện Chú quyết ra.

Hoàng Tuyền Âm triện là văn tự của Hoàng Tuyền Địa Giới, nhưng có văn tự khác với nhân gian, chắc giống như là thể kết hợp của văn tự và phù văn.

Nghe nói thời thượng cổ, văn tự của nhân tộc chính là câu thông trời đất.

Chỉ có điều tiên phàm cách biệt nghiêm trọng, văn tự cũng phân hóa ra.

Hoàng Tuyền Âm triện cực kỳ phức tạp, chỉ nhìn qua thì cảm thấy đầu óc choáng váng, truyền tới lượng thông tin phức tạp đủ loại.

Âm triện ngoài hình vẽ ra, còn có một bộ phần quan trọng nhất, chính là Khiếu Nhãn.

Khiếu Nhãn càng phức tạp, đại biểu uy lực và cấp bậc của pháp thuật càng cao.

Nhưng Lục Khiêm không nghiên cứu nhiều như vậy, bây giờ chỉ cần đọc hiểu ý nghĩa mà Hoàng Tuyền Âm triện đại biểu là được.

Ngày hôm sau.

Một đoàn xe từ trong thành đi ra.

Hai mươi kỵ sĩ mặc giáp đen trên mặt mọc lân phiến, bảo vệ xung quanh một chiếc xe ngựa xa hoa.

Đằng sau xe ngựa là mười cự thú giáp da, giống như trâu vàng đang vác vật phẩm cao hơn chiều cao mà đi.

Kỵ sĩ mặc giáp đen tên là Lân Ngư Đạo binh.

Ở eo giấu một chiếc Thấu Cốt Âm Thứ, lân phiến đao thương bất nhập, khả năng chịu đựng trong nước giỏi, là Đạo binh mà Tập Nguyệt luyện chế.

Trung tâm xe ngựa, đương nhiên là hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt và Lục Khiêm.

Tập Nguyệt ngồi thiền nhắm mắt ở một bên, gương mặt mang theo một tia bạch khí, trên mặt Yêu Nguyệt lại mang theo hắc khí.

Lục Khiêm cũng nhắm mắt suy tư, tiêu hóa kiến thức của Hoàng Tuyền Âm triện mình học được.

Cửu U Ma trận của Giao Long thật ra là Đạo binh chi pháp của Lôi Quỷ, ở trong Cửu U chế tạo ra Lôi Quỷ Đạo binh.

Ma trận triển khai, Đạo binh hiện ra.

Kẻ địch lọt vào trong không những sẽ bị ma khí ảnh hưởng, còn sẽ bị Đạo binh giết chết.

Có điều, bây giờ đổi thành Giao Long, chắc là chế tạo ra Giao Long Đạo binh.

Đạo binh này có thể tăng cao tu vi, thậm chí có thể Ngưng Sát Luyện Cương.

Ngoài điều này tra, còn có mấy môn pháp thuật chế tạo Âm Ma.

Còn cả một số Đạo binh pháp khí.

Tất cả cái này đều cần lượng lớn tài nguyên, hơn mười mấy vạn Pháp Tiền trên người Lục Khiêm nói không chừng còn không đủ nhét kẽ răng.

Ầm!

Trên bầu trời truyền đến một âm thanh rất lớn, sau đó là mấy âm thanh phá không mà tới.

Đoán chắc lại là chiến đấu của tu sĩ.

Lục Khiêm không muốn quan tâm.

Yêu Nguyệt thò đầu ra nhìn, nói: "Lão gia, là tu sĩ Dưỡng Thần của Người môi giới Tùy Tâm."

"Cản lại!" Lục Khiêm quát khẽ.

"Vèo!" Yêu Nguyệt tế ra pháp kiếm.

Bụp!

Pháp kiếm bay lên trên không, chặn pháp thuật của người này.

Người bị truy kích ở đằng trước thoát được một kiếp, bụp một tiếng đáp xuống trước đoàn xe.

"A, lại là các ngươi, vừa hay xử lý các ngươi chung một chỗ luôn."

Hai bóng người ngã xuống phía trước đoàn xe.

Dáng vẻ người này khá trẻ, diện mạo anh tuấn, trên tay cầm một cây đại cung gãy, khóe miệng dính máu, đang bảo vệ

chặt chẽ một người nữ tử sau lưng.

Tướng mạo của nữ tử kia có phần giống với nam tử nọ, môi đỏ cắn chặt, giận dữ nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời có hai đạo thân ảnh đang bay.

Một con là quái ngư bốn cánh, con còn lại là quạ đen.

Quạ đen mở miệng nói: "Mấy kẻ của Người môi giới Kỳ Hóa lại dám tới đây cơ đấy."

Xung quanh nó bốc lên Hỏa diễm nóng bỏng, tạo thành một đám mây lửa dài mười trượng.

Một giây sau liền sẽ rơi xuống.

"Đi chết đi!" Nữ tử kéo căng dây cung đầy căm hận, nhưng dây cung lại không có mũi tên.

Păng!

Tiếng dây cung giòn tan vang lên, một hỏa diễm đỏ rực bay tới.

Bùm!

Lập tức phát nổ trực tiếp bên cạnh Âm thần của hai kẻ kia.

Hỏa diễm tan biến, cả hai vẫn bình an vô sự.

"Đừng giãy giụa nữa, hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết." Con quạ đen tàn độc cười nói, rồi chợt nhìn về phía Yêu Nguyệt: "Còn có cái đồ tiện nhân nhà ngươi nữa."

Vù!

Lục Khiêm nhảy xuống xe, quay đầu nhìn Yêu Nguyệt: "Là hai kẻ này sao?"

Hình như nam tử bên cạnh nhìn ra Lục Khiêm là người được mời đến để giúp đỡ mình nên ân cần nhắc nhở: "Đạo

hữu, hai kẻ này đều có pháp thuật cao siêu, nhất định phải cẩn thận.”

“Kẻ các ngươi mời đến giúp đỡ đấy à?” Quạ đen cười một tiếng khinh thường.

Ngoài miệng thì khinh thường, nhưng lòng vẫn quan sát Lục Khiêm một cách thận trọng.

Ầm!

Tiên thủ hạ vi cường, mây lửa đầy trời đang bay xuống.

Không khí vặn vẹo.

Những đợt không khí như thiêu đốt đã làm sức nóng tăng lên mấy chục độ.

Con Quái ngư bên cạnh phun ra một ngụm hắc thủy.

Hắc thủy phân hóa tạo thành hàng vạn hạt mưa rơi về phía đám người bên dưới.

Mỗi một giọt hắc thủy ẩn chứa đủ năng lượng đủ để ăn mòn sắt thép, thần niệm bám trên pháp khí cũng sẽ bị ăn mòn sạch sẽ.

Rầm!

Đúng lúc này, Lục Khiêm di chuyển.

【VIP】 Đầu trâu mặt ngựa, sơn chủ Hắc Sơn(1)

Cơ thể của Âm thần từ từ được bao phủ bởi lớp vảy màu vàng sẫm, thân thể biến thành Giao Long.

Một con Giao Long dài mười trượng, cuộn lại thành mấy vòng lần xuất hiện trước mặt mọi người.

Đầu và đuôi như ẩn như hiện trong mây xanh, con ngươi vàng óng lóe lên những tia cảm xúc nham hiểm, hung ác.

“Không xong rồi! Đó là cao thủ Ngưng Sát!” Con quạ đen cất lên một tiếng hét không dám tin.

“Ngưng Sát kỳ? Không đúng, đây là đã là Ngưng Sát đại thành rồi.” Nam tử kinh ngạc nói.

Vù!

Cơ thể của Giao Long bốc lên ma khí tối tăm.

Trong phạm vi bị ma khí bao phủ, mọi người đều nghe thấy quỷ khóc sói tru bên tai làm mê hoặc thần trí con người.

Mọi người nhịn không được mà có cảm giác ngột ngạt không thể chịu nổi, tốc độ vận chuyển chân khí trở nên chậm lại.

Ầm!

Hai kẻ trên không trung phản ứng cực kỳ nhanh, thoắt cái đã chạy trốn thật xa.

Trong ánh mắt Giao Long lóe lên một tia khinh thường.

Bùm!

Lôi quang lóe lên, ánh sáng chiếu rọi khắp mặt đất.

Một tia lôi điện thô to như thùng nước màu lam đậm nổ tung giữa hai kẻ kia.

Tia điện màu lam tràn ra bốn phía, lôi điện phá hủy hóa thân, Âm thần trơ trụi lộ ra.

Âm thần làm sao có thể địch lại thần lôi, bấy giờ nhanh chóng tan thành tro bụi.

Sau khi làm xong tất thảy, Lục Khiêm trở lại hình dạng con người.

Giữa Ngưng Sát thông thường và Âm thần hóa hình Ngưng Sát có sự chênh lệch rất lớn, mà khoảng cách giữa Ngưng Sát và Dưỡng thần sơ kỳ thậm chí còn lớn hơn.

Chưa kể Lục Khiêm đã là Sát Khí đại thành, cộng với Âm thần hiển hóa gần như là vừa mới đối mặt đã giải quyết được đối phương.

"Hư gia Hư Nguyên và xá muội Hư Hồng bái kiến tiền bối, đa tạ tiền bối đã cứu mạng." Chàng trai chợt quỳ xuống.

Nhìn thấy trình độ tu vi của Lục Khiêm, Hư Nguyên không dám vọng xưng đạo hữu nữa.

"Hư gia à? Ta nhớ lão tổ tông của Hư gia các ngươi là đã là Dưỡng Thần hậu kỳ. Hai kẻ này sao dám lại khiêu khích các ngươi?" Yêu Nguyệt nói.

Người Hư gia rất giỏi về Hư Không Thần Đạn chi pháp, cũng chính là cung tên nằm trong tay bọn họ, có thể phát ra công kích cường đại mà không cần đến mũi tên.

Hư gia ở Bàng Thủy thành cũng được coi là một thế lực lợi hại.

“Lão tổ đã ngoài ý muốn bỏ mình tại Thủy Nhãn, hai vị trưởng lão Ngưng Sát lại bị thương nặng nên mới cho kẻ xấu cơ hội chèn ép như vậy.”

Hư Nguyên cười khổ: “Đại ân của tiền bối, ngày sau ta tất sẽ hậu báo, trong nhà vãn bối có việc, tiền bối có thể để lại địa chỉ, hôm khác chúng ta nhất định sẽ tới cửa bái phỏng.”

Lục Khiêm bước lên phía trước cầm lấy vũ khí do hai Dưỡng Thần để lại, đầu ngón tay hắn ngưng tụ ra một giọt Vong Tình Chân Thủy, rửa sạch khí tức trên đó.

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía hai huynh muội, nói: “Lần sau các ngươi hãy tới Người môi giới Tùy Tâm tìm chúng ta.”

“Vâng!” Hư Nguyên chắp tay, trong lòng cảm thán, người trước mắt này thật đúng là tàn nhẫn, Ngươi môi giới Tùy Tâm lần này đã không còn nữa rồi.

Nhưng nghĩ lại cũng là chuyện bình thường, không biết mỗi ngày ở đảo Vạn Tượng có bao nhiêu thế lực mở ra rồi lại tiêu tán, một ngày không biết là đổi bao nhiêu chủ nhân.

Người môi giới Tùy Tâm.

Nơi đây không phải chen chúc tại thành thị sầm uất như những tiểu thương khác mà là một mình độc chiếm cả một ngọn núi.

Màn đêm mịt mù và sát cơ tứ phía.

Có mấy thân ảnh xuất hiện ở trên đầu tường.

Ở Người môi giới Tùy Tâm có vài chục vị Đạo binh tuần tra, những Đạo binh này cũng không phải là Huyết Ấn Đạo binh tầm thường mà giống như một loại hồn phách luyện thành Đạo binh, nên gọi là Âm binh thì đúng hơn.

Vù!

Một đạo Âm Sát năm trượng lướt qua, hơn mười đạo sĩ bên dưới lập tức bị đóng thành tượng băng trong nháy mắt.

Thân hình Giao Long bay tới, lượn một vòng.

Trong phủ đệ đã không còn một vật sống nào nữa.

Phỏng chừng Người môi giới cũng chỉ là đồ vật chơi đùa do hai Âm thần xây dựng thành mà thôi.

Tổ chức tương đối lỏng lẻo, không có một chút cảnh giác nào cả.

Âm thần Giao Long nhìn đỉnh núi và phủ đệ bên dưới, trong lòng có chút vui mừng nho nhỏ.

Từ nay về sau, hắn sẽ sử dụng Hoàng Tuyền đạo thống để xây dựng Đạo binh chi pháp của chính mình.

Lục Khiêm trở lại hình dạng con người và nói với Yêu Nguyệt: "Thu dọn một chút, ngày mai tuyên bố đóng cửa phong sơn."

Trước khi đến đây, hắn đã tìm hiểu về phương diện này từ Yêu Nguyệt.

Người môi giới Tùy Tâm có hơn ba trăm người.

Chiếm lấy ngọn núi này, chuyên buôn bán những vật liệu quý hiếm trên thị trường.

Tuy ít người nhưng lợi nhuận thu về cực cao.

Gần như độc chiếm toàn bộ Bàng Thủy thành.

Việc buôn bán của người môi giới Kỳ Hóa cũng có một phần giống họ, đó là lý do bọn họ mới kiêng dè lẫn nhau.

Bước vào đại sảnh, phía sau có phòng luyện công, đan phòng và khí phòng.

Két!

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong căn phòng trống rỗng vang lên tiếng bước chân.

Tối tăm và lạnh lẽo.

Ngoài các vật tư đó ra, trong phòng còn có rất nhiều bộ hài cốt người, không khí thoang thoảng một mùi máu tanh.

Bên dưới đan phòng là một tầng hầm sâu.

【VIP】 Đầu trâu mặt ngựa, sơn chủ Hắc Sơn(2)

Hắn dùng thần niệm thăm dò bên trong để cảm ứng, trong mật thất bày mấy chiếc rương lớn, trong đó đựng Pháp tiền và một số vật liệu quý giá.

Đếm đại khái cũng được khoảng hai, ba vạn Pháp tiền.

Đúng là một niềm vui ngoài ý muốn.

Ngày hôm sau.

Yêu Nguyệt bước vào, tay cầm một số sổ sách.

“Lão gia, đại khái chúng ta đã thống kê xong, tổng cộng có hai trăm năm mươi mốt người, tám mươi Thai Tức, mười Luyện Khí, còn lại đều là tạp dịch.

Ngọn núi này có Lê Hồ Điệp, Hạnh Âm và quả Đầu Bò. Không có vật trong Thiên Cương Địa Sát bảng. “

“Chỉ để lại ngọn núi này, ngoại trừ Luyện Khí, những người còn lại đều giải tán đi.” Lục Khiêm khoát tay áo.

Hắn không định dùng nơi này làm Người môi giới, chỉ cần một Người môi giới Kỳ Hóa là đủ rồi.

“Còn nữa, lão gia, sau khi tuyên bố phong sơn, có vài cửa hàng và chấp sự của chợ Quỷ tới bái phỏng.”

“Không gặp, một thời gian nữa rồi nói sau.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

Phía sau núi.

Âm khí vờn quanh, khí hậu ẩm ướt.

Trong màn sương mờ ảo, những loài thực vật kỳ lạ mơ hồ hiện ra.

Vù!

Kim khí quét qua, thảm thực vật trong trong vòng bán kính mấy trăm mét đều bị quét sạch.

Lục Khiêm lấy ra một đóa Hướng Nhật Ma Quỳ.

Ma Quỳ được gieo xuống.

Khi hấp thụ đủ không khí, bộ rễ bắt đầu phát triển mạnh mẽ.

Lục Khiêm nhặt Thái Âm Kim Đồng lên thì thấy vô số làn khói tụ lại trên bộ rễ của cây Hướng Nhật Ma Quỳ.

Đột nhiên, khuôn mặt quỷ như Dạ Xoa ở trung tâm Hướng Nhật Ma Quỳ bỗng mở mắt, để lộ đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ.

"Khặc khặc…"

Mặt quỷ bật ra một tiếng cười lớn.

Vô số Hoàng Tuyền Âm khí phun ra từ miệng nó.

Phựt!

Mặt đất bị bật ra, mọc lên một đóa Hướng Nhật Ma Quỳ, sau khi liên tục bật ra chín đóa thì mới dừng lại.

Địa khí của toàn bộ ngọn núi đều bị hấp thụ, các loài cây khác ngay lập tức khô héo.

Chỉ có điều, hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Hoàng Tuyền Âm khí đã nồng đậm hơn nhiều.

Bước tiếp theo là tạo ra các Đạo binh Hoàng Tuyền đạo thống.

Tạo ra sức mạnh để giúp mình, xây dựng thế lực cho đại chiến cho ngày sau

Đầu trâu mặt ngựa, đầu chó ba thân.

Những Hoàng Tuyền Âm binh nhất hệ này sẽ xuất hiện sẽ xuất hiện ở đảo Vạn Tượng thôi.

Nửa tháng sau.

Ở phía sau núi.

Hắc vụ bùng lên, âm phong thét gào.

Mây đen che khuất ánh mặt trời, ở phía dưới, đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón.

Ma Quỳ cao lớn sừng sững hơn một trượng, từ mũi nó phun ra làn sương đen.

Âm khí phun ra lan tràn khắp một vùng rộng trăm trương, khiến nó càng trở nên u ám và âm trầm.

Trong sương mù, một đạo sĩ áo đen đứng chắp tay sau lưng.

Trong ảo ảnh, bóng dáng ấy càng trở nên đen tối hơn bao giờ hết.

Trước mặt đạo sĩ là hai thân ảnh cao chín thước.

Bên trái là đầu một đầy bò đen kịt, đôi mắt như chuông đồng, răng nanh dài hẹp, trong tay là một cây Lạc Hồn Lang Nha bổng sắc bén.

Bên phải mở ra một mặt ngựa đỏ thẫm, mắt như sơn mài, mũi rộng miệng rộng, tay cầm hai chiếc Phược Hồn tỏa toàn thân mang theo sát khí nồng đậm, ma ý ngập trời.

Khắp người mang theo sát khí nồng đậm, ma ý ngập trời.

“Bái kiến Âm chủ!”

Tiếng gầm của đầu trâu mặt ngựa xuyên qua làn sương đen.

Dưới hai tên hung thần ác sát, đạo sĩ bên cạnh nhìn đầy tà ý, cùng đám người giấy, Âm binh canh giữ xung quanh trông giống như quỷ vương nơi âm phủ.

"Đứng lên đi!" Lục Khiêm cười lạnh.

Tay nghề của hắn vẫn còn chưa tốt, trong mười tu sĩ Luyện Khí chỉ có hai người sống sót.

Tu vi của đầu trâu mặt ngựa có lẽ là trên dưới Luyện Khí hậu kỳ.

Khi hợp lực với nhau, cả hai mới càng trở nên lợi hại.

Một tên gõ Thiên Linh cái, tên kia bắt hồn.

Có thể xuyên tường độn thổ, nếu là tu luyện Dưỡng Thần cảnh, có thể phi thiên.

Chỗ lợi hại nhất của Đạo binh này là có thể phát triển, đây là điều mà nhiều Đạo binh không làm được.

Hấp thụ hồn phách và ma khí ở một mức độ nhất định sẽ nâng cao cảnh giới, đồng thời có thể Ngưng Sát Luyện Cương.

Trên mặt đất bên dưới cắm đầy hơn hai mươi đầu bò đầu ngựa và một ít đầu chó.

Đây là những nguyên liệu để chế tạo đạo sĩ đầu chó, Đạo binh trâu ngựa.

Phương pháp chế tạo này được gọi là "Hoàng Tuyền Hắc Ngục Âm binh chế tạo trích yếu", tổng cộng có ba loại Đạo binh.

Khi trình độ tu luyện tăng lên, nguyên liệu sử dụng có thể sẽ cao cấp hơn, chế tạo ra Đạo binh mạnh hơn nữa.

Sau khi tu luyện đến trình độ đại thành thì có thể thuần thục sử dụng Dưỡng Thần hậu kỳ, thậm chỉ là cường giả Đạo cơ với tư cách là Đạo binh.

Tỷ lệ thành công hiện tại khá thấp, khắc độ càng cao thì sẽ càng dễ hơn.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn đầu trâu mặt ngựa nói: "Lát nữa các ngươi đi bắt thân thể và hồn phách của mười tên Luyện Khí đi."

"Vâng! Âm chủ!"

【VIP】 Đầu trâu mặt ngựa, sơn chủ Hắc Sơn(3)

Vù!

Một trận âm phong thổi qua, đầu trâu mặt ngựa lặng lẽ biến mất.

"Âm chủ?" Lục Khiêm khẽ cười. Sắc mặt hắn âm u bất định: "Cái tên này không tệ, sau này ta sẽ dùng tên này."

Bên ngoài Bàng Thủy thành.

Ba bốn đạo sĩ đứng trước cửa thôn.

"Nghe nói chỗ này có kẻ hái được kỳ thảo?" Một ông già nói.

"Đúng vậy, nghe nói có rất nhiều. Thôn trưởng là người tu hành, đã phái người chặn tin tức lại, nhưng vẫn bị ta phát hiện."

Rầm!

Một đám người tấn công thôn làng rồi giết chóc, trong thôn bỗng chốc chìm trong biển lửa.

Đối với Lục Khiêm, trận chiến ở cấp độ này giống như gà mổ nhau vì tranh đồ ăn.

Nhưng đối với người phàm, thì không khác gì tại họa ngập đầu.

Trưởng thôn đấu với ba người.

Trận chiến lan rộng đến nơi nào là con người chết đến đó, bất kể là địch hay ta.

Ở trước mặt tu sĩ, người phàm chỉ như con kiến, hoàn toàn không đáng để tâm.

Thậm chí đối với một bộ phận người tu hành mà nói, người phàm cũng chỉ là công cụ để tu luyện mà thôi.

Mấy tên tu sĩ đánh đến người chết ta sống, các loại pháp khí, phù lục bay tán loạn khắp nơi.

Bất tri bất giác một đám mây đen xuất hiện bao trùm lấy bọn họ.

"Chuyện gì xảy ra thế?"

Đám đông bấy giờ mới phản ứng lại được.

Trong màn sương mù, hai quái nhân với khuôn mặt đầu trâu mặt ngựa xuất hiện

"Ngươi là ai?"

"Đầu trâu mặt ngựa, phụng lệnh bắt hồn!"

Ầm!

Lời vừa dứt, đầu trâu bước tới, Lang Nha bổng hung hăng đập vào người lão già kèm theo tiếng gió vun vút.

"Phụt!!"

Ông già nôn ra máu, cơ thể bay ngược ra, hất đổ mấy cây đại thụ, trợn mắt một cái rồi trực tiếp bất tỉnh.

Mặt ngựa lắc mình tới trước mặt ông già, móc một vòng, lấy được một hư ảnh trong suốt.

Trong làn sương mờ ảo khuôn mặt của đầu trâu mặt ngựa như một bóng ma, thân hình cao hơn hoàn toàn không phù hợp với sự nhanh nhẹn.

Mấy gậy liên tiếp giáng xuống, vài người đã ngất đi, cơ thể và hồn phách đều bị bắt mất.

Nếu không phải vì Lục Khiêm đã nhấn mạnh là muốn cả cơ thể thì e rằng chỉ một gậy đã đạp nát người thành thịt vụn.

Kế tiếp, đầu trâu mặt ngựa dựa theo cách tương tự bắt tu sĩ Luyện Khí.

Theo lệnh của Lục Khiêm, hai người bọn họ đều bắt giữ tán tu lạc đàn.

Chẳng mấy chốc đã được hơn mười người tu sĩ Luyện Khí.

Thời gian sau đó về cơ bản hắn đều tu hành ở người môi giới Tùy Tâm, sau đó thì chế tạo Đạo binh.

Thỉnh thoảng hắn lại dùng Ký Thần thuật điều khiển cơ thể đến Lăng Ba Lầu đánh chiến một vòng.

Một ngày sau.

Vài chiếc xe ngựa đắt tiền đậu dưới chân núi người môi giới Tùy Tâm.

Kéo xe đều là các loại dị thú trị giá nghìn vàng.

Trong đó có người đàn ông trung niên áo đen râu ngắn bước xuống từ một chiếc xe ngựa.

Người này ăn mặc sang trọng, khí độ bất phàm, theo sau là hai tên tu sĩ Luyện Khí.

“Ôi, đây không phải là An chưởng quầy đó sao, hân hạnh hân hạnh quá.” Nam tử râu ngắn nhìn gã béo mặc áo bào trắng bước xuống xe ngựa bên cạnh.

“Bái kiến Mã quản sự.” Gã béo mặc áo bào trắng mỉm cười chắp tay.

Người trước là chấp sự Mã Hoàng của tam gia chợ Quỷ phía nam, gã béo mặc áo bào trắng chưởng quầy của thương hành Ngụy Nguyệt, có biệt danh là An Bàn Tử.

Hai người kết bạn đồng hành.

“Nghe nói Người môi giới Tùy Tâm đổi người rồi?” Chấp sự chợ Quỷ hỏi.

“Đâu chỉ là đổi người, nghe nói còn đổi cả tên rồi. Bây giờ gọi là Hắc Sơn.”

Vị chấp sự chợ Quỷ vuốt râu nói một cách thích thú: “Hai huynh đệ Người môi giới Tùy Tâm chỉ sợ là lành ít dữ nhiều rồi, sơn chủ Hắc Sơn là người phương nào vậy?”

“Chẳng rõ nữa, cứ có lời lãi là được.” An Bàn Tử tỏ vẻ không quan tâm.

Trước kia hai chương quầy còn xưng huynh gọi đệ, bộ dáng nghĩa bạc vân thiên*.

*có tình có nghĩa/chính khí lẫm liệt

Bây giờ người đã chết thì coi như không quen biết nhau.

Hai người dẫn theo hộ vệ lên núi.

Sương mù trên núi dày đặc, giữa sườn núi trở lên bị bao phủ bởi hắc vụ.

Lúc mọi người đi đến sườn núi thì bị cảnh tượng trước mặt đập vào mắt.

Trong lương đình có một đạo sĩ áo đen đang ngồi.

Hai mươi người giấy diện mạo tái nhợt đứng ngay ngắn chỉnh tề phía sau đạo sĩ.

Hai bên trái phải là đạo sĩ đầu chó có thân hình thấp bé, tướng mạo hèn mọn đang quạt gió, hai con mắt chó đen nhìn hai người từ trên xuống dưới.

Cảnh tượng này không phải quá chấn động nhưng lại khiến cho người ta một cảm giác rất quái dị.

Đạo sĩ thấy hai người tới thì chắp tay cười: “Hoan nghênh hai vị đạo hữu.”

“Hoan nghênh hai vị đạo hữu.”

“Bái kiến Hắc sơn sơn chủ .”

“Tại hạ An Bàn Tử, bái kiến sơn chủ.”

Hai người khách khí cười nói.

Hắc sơn quả là danh xứng với thực, cả ngày ẩn giấu trong bóng tối.

Thân là chủ nhân của Hắc sơn, đạo sĩ trước mắt hai người càng có thêm vẻ thần bí.

“Mời ngồi.”

Lục Khiêm phất tay, người giấy hồn binh phía sau đã biến mất.

【VIP】 Cửu U Giao Long, tiềm nhập Giai Cảnh(1)

Hai đạo sĩ đầu chó liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu ý đối phương biến ra ghế tựa cùng với rượu thịt.

Đây là đạo sĩ đầu chó mà Lục Khiêm mới luyện chế thành, biết hô mưa gọi gió, nắm giữ năng lực các loại năng lực như xuyên tường, đi nhanh.

Có câu chó hoang thành đàn, ba tên đạo sĩ đầu chó trở lên có thể kết trận triển khai Thuỷ Long thuật, uy lực càng mạnh hơn.

Thời gian này đã có hai mươi tên đầu trâu mặt ngựa, đạo sĩ đầu chó có tổng cộng là chín tên.

Còn loại Đạo binh ba thân cuối cùng chưa luyện ra được, loại này có độ khó khá cao.

Nhân lúc thời gian này vẫn còn nhàn rỗi, Lục Khiêm mới mời khách bị chặn đến đây.

Ba người chuyện phiếm một lúc, cuối cùng chấp sự Mã Hoàng của chợ Quỷ không nhịn được thêm, lên tiếng: “Sơn chủ các hạ, sinh ý làm ăn của Người môi giới vẫn còn làm chứ?”

“Không làm nữa.” Lục Khiêm lắc đầu, quá nhiều người không dễ quản lý.

Hơn nữa sinh ý của Người môi giới quá phức tạp, người trung gian cho vay, nhân khẩu buôn bán, hàng hóa ký gửi đều

có liên quan đến nhau, nếu quản lý không tốt sẽ làm thủng rất nhiều phân đoạn.

"Đương nhiên hàng hoá vẫn bán ra như bình thường. Các vị, mời xem."

Chuyện này đương nhiên không có nghĩa là không buôn bán, nếu không thì tiến hành trao đổi tư nguyên thế nào.

Lục Khiêm lấy ra một cái hộp nhỏ đóng kín, mở nắp ra, khói xanh phiêu đãng như tạo thành một khuôn mặt người đang đau khổ.

"Nhân Diện hoa, Ngưu Đầu quả, Âm Khí chi tinh. Chất lượng lại cao tới mức này." Mã chấp sự kinh ngạc nói.

Mấy vật liệu này còn tốt hơn so với hàng hoá của Người môi giới Tùy Tâm.

"Sau này mỗi một quý chúng ta sẽ cung cấp một lượng nhất định các vật liệu cùng đan được, không biết các hạ có ý kiến thế nào?"

Lục Khiêm rất yên tâm về hàng hoá của mình.

Hoàng Tuyền âm khí của Hướng Nhật Ma Quỳ đã thay đổi hoàn cảnh nơi này, khiến cho số lượng cùng chất lượng của những thực vật này tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa, những thực vật này không gọi là quá quý giá, chỉ là vật liệu thông thường mà thôi, nhưng sinh trưởng ở nơi có điều kiện khắc nghiệt nên số lượng ít ỏi.

Các thế lực lớn không lọt mắt, còn thế lực nhỏ thì không đánh lại hắn.

Như vậy sẽ bớt đi ít phiền phức.

"Nhận, chợ Quỷ ba nhà chúng ta cần tám phần mười số lượng." Mã chấp sự nói.

“Mã chấp sự, ngài cũng nên suy nghĩ chút chứ. Tốt xấu gì cũng nên chừa cho huynh đệ một ít.” An Bàn Tử thấy không đủ lắm.

Mã chấp sự cười đắc ý: “Khà khà, chúng tôi còn ngại không đủ đây.”

Cuối cùng cãi cọ nhau xong, hai người chia nhau ba bảy phần, đồng thời thỏa thuận bên phía Hắc sơn phải ưu tiên cung cấp hàng cho hai nhà.

“Đương nhiên.” Lục Khiêm cười nói.

“Không biết các hạ còn có nghiệp vụ gì nữa không?” An chưởng quỹ không nhịn được hỏi.

“Tiền thưởng!”

Vụt!

Dứt lời, cỗ sát khí ập vào mặt.

Lục Khiêm hoá thành Giao Long, mây xanh cuồn cuộn, chớp mắt đã trở về trên đỉnh núi.

“Các vị đạo hữu, chúng ta từ biệt ở đây vậy, ha ha!”

Bốn phía vọng đến tiếng cười lớn đầy sảng khoái của Lục Khiêm, rót vào lỗ tai như ma âm.

“Sát khí đại thành!” Hai người liếc mắt nhìn nhau, thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Đồng thời trong lòng không nhịn được thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đối phương có đạo hạnh cao thâm, mạnh hơn bọn họ rất nhiều. Nhưng không phải Dưỡng Thần hậu kỳ như trong tưởng tượng, mà thậm chí là Quá Long Giang của Đạo Cơ cảnh giới.

Nếu không thì Bàng Thuỷ thành đã có một trận mưa tanh gió máu rồi.

“Tiền thưởng… Quả là kẻ tài cao gan cũng lớn.” An Bàn Tử tấm tắc lấy làm lạ.

Tiền thưởng có ý nghĩa cũng giống như tên, là hành vi săn giết người trên bảng treo giải để thu được Pháp tiền.

Vạn Tượng đảo cũng có rất nhiều tổ chức chuyên môn làm những chuyện này.

Tổ chức tiền thưởng trừ những nghiệp vụ này ra, thậm chí còn có những nhân vật đảm nhiệm lính đánh thuê.

Đường Khẩu quy mô có chút lớn khi ra ngoài thám hiểm hoặc chém giết thế lực đối địch nếu nhân thủ không đủ thì cũng sẽ thuê những người này.

Ở trong loại tổ chức này, không có thực lực sẽ không trụ vững được.

Mặc kệ hai người nghĩ thế nào, Lục Khiêm đã lên núi từ lâu.

Hắn ngồi dưới Hướng Nhật Ma Quỳ thổ nạp Hoàng Tuyền âm khí, ngưng tụ thành Vong Tình Chân Thuỷ.

Hiện giờ hắn chủ yếu luyện Hoàng Tuyền Kinh Đồ và Luyện Huyết pháp.

Lục Khiêm phát hiện những lúc rèn luyện nhục thân bằng Vong Tình Chân Thuỷ, khắc độ Luyện Huyết pháp cũng sẽ tăng cường tương ứng, hơn nữa Hướng Nhật Ma Quỳ còn có Ất Mộc tinh khí nồng đậm.

Tốc độ Luyện Thể pháp vậy mà lại nhanh hơn Luyện Khí pháp một ít.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm cảm ứng thông tin Thức Hải.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ: (Nhập môn: 286/2000)

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp * Ất Mộc tinh khí (521/50000)

Trong ảo cảnh tràn ngập Hoàng Tuyền âm khí, đại khái một ngày có thể tăng thêm mười khắc độ.

【VIP】 Cửu U Giao Long, tiềm nhập Giai Cảnh(2)

Cũng có nghĩa là một trăm bảy mươi ngày sẽ tiến được vào tiểu thành.

Mức độ sau đó sẽ không biết được là bao nhiêu.

Nếu không kiên trì khổ tu trong thời gian mười năm, Lục Khiêm cảm thấy có chút quá sức.

Chưa kể là trong quá trình còn phải Luyện Cương.

Trên Kinh Đồ có nói một vài tính chất Cương khí, hiện giờ vẫn chưa có được manh mối.

Luyện Huyết pháp thì nhanh hơn chút, mỗi ngày được chừng mười hai khắc độ.

Đại khái cần mười mấy năm mới luyện được thành viên mãn.

Đây đều là tốc độ tu luyện không có điều kiện ngoại giới, nếu có thêm đan dược hẳn là sẽ nhanh hơn một chút.

Thời gian cũng không dư dả như vậy, bởi lẽ có thể xảy ra rất nhiều tình huống ngoài ý muốn, mà cũng không thể luyện mỗi Luyện Khí mà không tu luyện bất kỳ pháp thuật sát phạt nào khác.

“Trước tiên không quản nhiều chuyện như vậy, luyện rồi nói tiếp.”

Lục Khiêm lười suy nghĩ, hoá luôn thành Giao Long ngâm trong Hoàng Tuyền ma khí.

Con ngươi màu vàng kim lộ ra một tia cảm xúc nhân tính hoá.

Ma khí vờn quanh, tà khí lẫm liệt.

Vào lúc này, nhục thân luyện thể bên dưới đã hoá ra cơ thể Giao Long, hô hấp Thiên Địa Thảo Mộc tinh khí.

Thỉnh thoảng ngưng tụ thành một giọt Vong Tình Chân Thuỷ màu vàng tiến vào trong Giáng cung.

Giao Long trôi nổi bồng bềnh, thư thái nhắm hai mắt.

Bỗng nhiên, trên người Giao Long truyền đến một cỗ khí thế.

Ma khí đen kịt lan tràn ra vô tận, trải rộng phạm vi mấy trăm trượng.

Ma khí tạo thành đủ loại, dạ xoa ma quái với khuôn mặt dữ tợn, tiếng quỷ khóc sói gào văng vẳng bên tai không dứt.

Đây là Giao Long lĩnh vực - Cửu U Ma trận.

Giờ khắc này, sát khí ngưng tụ trong Cửu U Ma trận, từng sợi sát khí kết hợp cùng ma khí, tạo nên một Giao Long dài ba trượng.

Giao Long này có hình thái tương tự Giao Long do Lục Khiêm biến thành, ngoài trừ không có sừng thì có hình thái không khác gì rồng ở trong thần thoại.

Nhưng vẫn có điểm không giống với Lục Khiêm.

Đó là vảy của Giao Long này không tinh khiết và có ánh vàng sậm như Lục Khiêm, mà bên trong màu vàng có lẫn những chấm đen trắng hoà lẫn nhau, khí thế liền hạ thấp hơn một đoạn.

Rầm!

Con Giao Long hỗn tạp này lăn xuống, hóa thành một hán tử đen có râu quai nón, mặc áo giáp đen, tay cầm móc khoá, hông giắt trường đao.

"Bái kiến Âm chủ!" Đại hán ồm ồm nói.

"Ngươi chính là Giao Long đạo binh? Sau này gọi ngươi là Giao Đại được rồi." Giao Long ở giữa không trung phát ra âm thanh uy nghiêm, nói được tiếng người.

"Đa tạ Âm chủ ban tên."

"Ngươi có năng lực gì?" Giao Long hứng thú nhìn Giao Đại.

Giao Đại đứng lên, cất cao giọng nói.

"Tại hạ dưới chân có ma văn, có thể bay trên trời, trong miệng có âm triện, phun âm hoả độc phong, giết người trong vô hình, móc khoá nhốt được yêu ma, trường đao lực chống lại đại đao."

Vừa nói vừa biểu diễn, trên người có có Huyền Sương âm sát, những nơi chạm vào đều bị sát khí làm đông cứng.

Biến thành Giao Long có thể bay lên trời, phun ra âm hoả độc phong.

Còn bên trong ma trận lại có vẻ càng mạnh hơn, bóng dáng giống như quỷ mị, đi tới vô ảnh, giết người vô hình.

"Được!" Lục Khiêm hài lòng nói.

Hoàng Tuyền pháp thuật này quả nhiên không bình thường, Đạo binh lại có sức mạnh như vậy, còn mạnh hơn nhiều so với Huyết Ấn đạo binh.

Huyết Ấn đạo binh cùng với những pháp luyện chế đạo binh không chính thống khác chỉ tương đương phàm nhân có chút dị năng mà thôi.

Rầm!

Sau đó Giao Long thu hồi thần thông, Giao Đại biến mất.

“Ma khí ngưng thành mức độ này sẽ sản sinh ra Đạo binh sao?” Đại khái Lục Khiêm đã tìm ra phương pháp luyện chế Đạo binh rồi.

Tiếp đó là quá trình tu hành vô vị mà khô khan.

Ngoại trừ tu luyện căn bản pháp còn để người giấy luyện chế Huyền Kim Kiếm Nang cùng với Thị Nhục.

Bình thường mỗi lần tu luyện năm ngày, bớt ra thời gian hai ngày để luyện tập pháp thuật, hoặc là học tập tri thức mới.

Ngoại trừ tu hành, vẫn là tu hành.

Hết ngày dài đến đêm thâu, chuyên cần chưa bỏ lỡ ngày nào.

Đạo binh trong Cửu U Ma trận tăng thêm đến mười tám tên.

Thỉnh thoảng đầu trâu mặt ngực cùng với đầu chó sẽ ra ngoài săn giết một vài tu sĩ trên bảng.

Hơn nữa Hắc sơn cũng làm ra được không ít tiền, cũng không phải chỉ có tiêu mà không có thu.

Bởi vì săn giết được toàn là tu sĩ Luyện Khí, Hắc Sơn có chút tên tuổi mà thôi, không vang dội như những tổ chức lớn kia.

Lục Khiêm dành phần nhiều thời gian để bế quan, bởi vậy người trong Hắc sơn làm việc đều rất khép mình.

【VIP】 Hội Huyết Thực(1)

Một ngày đó.

Phía sau núi, kim quang tỏa sáng.

Kim khí sáng chói xuyên qua hắc vụ, tạo thành một cột sáng.

Trước mặt Lục Khiêm là một chiếc túi được chế tạo từ kim tuyến bay lơ lửng.

Miệng Kiếm Nang rộng mở, kim khí trong đó di chuyển như du long.

Kim khí chính là Ngũ Kim Chi Tinh, là thứ sắc bén nhất trên đời này.

Một khi chạm vào vật thể nào thì đều sẽ lập tức xoắn vặn nó thành cặn bã.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy sởn gai ốc.

“Lục trọng thiên!” Lục Khiêm híp mắt ngưng tụ.

Pháp khí được chia thành bảy mươi hai tầng Địa Sát cấm chế, cứ chín tầng là một trọng thiên.

Lục trọng thiên đúng như tên gọi, nằm giữa tầng bốn mươi lăm đến năm mươi tư.

Đưa mắt nhìn lại bên trong Kiếm Nang, tổng cộng có bốn mươi sáu tầng trọng thiên mỏng chồng chất lên nhau.

Mỗi tầng mỏng bao gồm mười ba đoạn cấu thành.

Mỗi đoạn đại biểu cho một lượng lớn tài nguyên.

Sau khi tính toán kỹ lưỡng, muốn tinh luyện ra Huyền Kim Kiếm Nang thì cũng phải tiêu tốn Ngũ Kim bằng núi lớn.

Chỉ có điều hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Sức chiến đấu của pháp khí Lục trọng thiên có thể so sánh với Dưỡng Thần hậu kỳ.

Và không gian bên trong cũng rộng hơn, có thể chứa cả đồ vật có phạm vi tới một dặm.

Trong Kiếm Nang, ngoại trừ tạp vụ và kim khí, thậm chí còn có hai mươi đạo sĩ đầu trâu mặt ngựa và chín đạo sĩ đầu chó.

Các Đạo binh tu hành nhờ ma khí phát ra từ miệng.

Cảm nhận được ánh mắt của Lục Khiêm, tất cả mọi người đều cúi đầu, kính cẩn hô to tôn hào.

Lục Khiêm không đáp lại, ánh mắt quay qua chỗ khác.

Khi đối mặt với kẻ địch, mở Kiếm Nang ra, một đám Đạo binh dũng mãnh xông ra chém người, loại cảnh tượng này chỉ cần tưởng tượng nổi cũng thấy nhiệt huyết sôi trào.

Ra khỏi không gian, Lục Khiêm gọi Yêu Nguyệt đến.

Một cơn hắc phong thổi qua.

Một cô gái mỹ mạo xinh đẹp mặc áo bào đen đi tới, áo bào chỉ che đến đầu gối, lộ ra bắp chân bóng mượt.

“Lão gia.”

“Báo cáo những khoản thu chi trong thời gian qua một chút đi.” Lục Khiêm hỏi.

“Vâng lão gia.”

“Lợi nhuận tài nguyên của quý này là tám nghìn Pháp tiền, tiền thưởng thu vào là bốn nghìn. Chi ra là mười sáu nghìn, lỗ

mất bốn nghìn Pháp tiền. Tài sản của đại nhân ngoại trừ Địa Sát vật, còn lại tổng cộng chín mươi tám ngàn Pháp tiền."

Phần lớn chi phí là dành cho việc luyện chế pháp khí và Luyện Khí.

Một đôi đầu trâu mặt ngựa có giá hai ngàn Pháp tiền, đạo sĩ đầu là tám trăm Pháp tiền.

Đạo binh này tuy mạnh nhưng để chế tạo cũng vô cùng tốn kém tiền bạc.

Giá một Đạo binh cao cấp có thể mua được một động phủ trung đẳng.

Ngoài những Đạo binh trong Kiếm Nang của Lục Khiêm, còn có năm sáu tên hộ vệ canh cửa.

Hơn ba mươi Đạo binh đã tiêu tốn giá trị tài nguyên tổng cộng sáu mươi ngàn.

Tài nguyên trộm thu của Lăng Ba Lâu và Người môi giới Tùy Tâm đều bị rút cạn.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nói:

"Thôi bỏ đi, trước tiên cứ đặt việc luyện chế Đạo binh sang một bên, chỉ cần cung cấp đủ tài nguyên mỗi ngày là được. Ta sẽ cử thêm nhiều Đạo binh hơn để ra ngoài săn người treo giải thưởng."

Bởi vì mới bắt đầu chỉ là đạo sĩ Luyện Khí nên thu nhập không cao.

Một tên có thể thu về tám trăm mười ngàn, khá hơn chút là một vạn.

Tuy nhiên, lợi ích của việc xây dựng sức mạnh cho riêng mình rõ ràng là tốt hơn nhiều.

Thu nhập mỗi tháng ở Lăng Ba Lâu chỉ có một hai ngàn, nếu hắn chỉ dựa vào việc tự mình đoạt thưởng, e rằng đến giờ hắn đã hết gạo sạch đạn từ lâu.

“Phải tăng thu giảm chi mới được.” Lục Khiêm nghĩ bụng.

Càng về sau pháp khí càng khó luyện chế, lần trước đã đánh cấm chế thất bại mấy lần khiến một mẻ Ngũ Kim khoáng thạch lại trôi theo dòng nước.

Mặc dù hắn có độ thành thạo cao, tay nghề của hắn cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng suy cho cùng cũng nên cân nhắc đến yếu tố bên ngoài.

Tỷ lệ thành công đã rất cao, có rất ít người luyện vài chục năm mà có được trình độ như vậy.

“Lão gia chiếm lấy Lăng Ba Lâu nên chúng ta càng không phải lo hết tiền.” Yêu Nguyệt che miệng cười khúc khích.

“Thế à?”

Lục Khiêm cười đầy ẩn ý, thưởng thức Giao Long trong biển, hắn ngẩng đầu lên, sắc mặt có hơi âm trầm.

Trong truyền thuyết, Giao Long luôn là hình tượng của giống rồng độc ác, coi trời bằng vung, thách thức quyền uy.

Giao long làm sao có thể không phấn khích khi gặp được chuyện như vậy.

“Để sau rồi nói.” Lục Khiêm cười nói.

Hắn cũng nhìn đến đỏ mắt số tài sản của Lăng Ba Lâu, hàng hóa trong một quý đã là hai trăm vạn, một năm có đến hàng ngàn vạn.

Quy mô của Hắc Sơn hiện tại không thể so sánh với bọn họ được.

Lúc này.

Tàng Long động phủ.

Một con Thiên Chỉ hạc vững vàng đứng trước cửa động phủ.

Lục Khiêm không chế người giấy phân thân mở hạc giấy ra, trên đó viết một hàng chữ.

“Ta về trước đây, lần này Âm thần cũng ở cùng ta, ngươi hãy chăm sóc cho tốt.” Lục Khiêm đầu nói với Yêu Nguyệt.

【VIP】 Hội Huyết Thực(1)

Mỗi ba tháng, Phục Ba sẽ xuất hiện để thu xếp công việc, lúc này Lục Khiêm không dám chèo kéo, để cho Âm Thần điều khiển thân thể từ xa.

Loại hành động mờ ám này có lẽ không thể giấu được cao thủ như Phục Ba.

“Không phải lão gia nói có thể sẽ rời khỏi Lăng Ba Lâu một thời gian sao?”

Yêu Nguyệt có chút không hiểu.

Hắc Sơn tuy nhỏ nhưng đà phát triển như vậy cũng không tồi, hàng năm sổ sách cũng thu vào được năm sáu chục ngàn Pháp tiền.

Mặc dù quy mô Lăng Ba Lâu lớn nhưng cùng lắm lão gia cũng chỉ có được chút da lông, thu nhập hoàn toàn không thể so với Hắc Sơn.

Nhưng Yêu Nguyệt chỉ nghĩ trong lòng như vậy, chỉ cần làm theo lời lão gia sai bảo, không dám cãi lời.

“Cô không hiểu đâu, vẫn chưa phải lúc.” Lục Khiêm lắc đầu cười.

Chạy thì dễ, huyết chú trong Thức Hải có thể xóa đi bất cứ lúc nào.

Nhưng Lục Khiêm không muốn chạy, không thu được chút lợi ích nào mà còn lãng phí một chiếc áo giáp, hơn nữa còn có thêm tiền thưởng.

Vù!

Bóng người bay lên trời rồi biến mất ở nơi xa.

Lăng Ba Lâu

Nơi diễn ra hội nghị lần này không ở tầng năm.

Đó là một bí cảnh được kết nối bởi trận pháp Truyền Tống ở tầng thứ năm.

Bước vào bí cảnh.

Mây đen che kín bầu trời, rõ ràng là mặt trời đang giữa trưa, bên dưới lại mờ tối như chạng vạng.

Nước sông mênh mông tứ phía, đây hẳn là một hòn đảo trên sông.

Ở trung tâm của hòn đảo là một tòa nhà sàn bằng gỗ màu đỏ thẫm.

Nước sơn đỏ thẫm giống như máu khô.

Cánh cửa mở ra trông như con quái vật với cái miệng khổng lồ.

Hai bên dãy nhà sàn trồng đủ loại cây lạ.

Bước vào tòa nhà, một mùi máu tanh nồng ập vào mặt.

Hai bên điện là hai nữ đạo đồng có khuôn mặt thanh tú, không một mảnh vải che thân.

“Bái kiến Ngư chấp sự.”

Nữ đạo đồng hành lễ, lộ vẻ quyến rũ vô cùng, mắt óng ánh thu thủy nhìn về phía Lục Khiêm.

Lục Khiêm không thèm nhìn mà đi thẳng.

So với ba thị nữ ở động phủ, hai người này quả chỉ là hạng không đứng đắn, hiện tại hắn không có cái ham muốn ấy.

Bước vào đại điện.

Trong điện âm vụ cuồn cuộn, yêu khí ngút trời.

Trước mặt là một chiếc bàn dài bằng gỗ tử đàn.

Đĩa bạc bày đủ loại thịt tươi máu tanh.

Chân, tim, gan, đầu người bày gọn trong đĩa, tứ chi vẫn còn ấm, xem ra mới bị giết không bao lâu.

Bên cạnh bàn dài là đạo nhân mũi ưng, đầu trâu, đầu cá và đầu dê đang vây quanh ăn thịt.

Vẻ mặt dữ tợn đang vô cùng hưởng thụ, mặt bê bết máu, răng nanh dính máu.

Ngoài thịt sống, còn có thịt chín.

Bên cạnh chiếc bàn là một cái lồng hấp cao năm tầng, hơi nước bốc lên nghi ngút, qua khe hở của lồng hấp có thể thấy lờ mờ cơ thể trắng nõn của một cô gái.

Chắc là đã được nấu chín, nắp đột nhiên mở ra.

Hơi lạnh đột ngột xộc vào, cơ thể đó da tróc thịt bong, giống như hoa đua nhau nở.

Các đạo nhân đều bay vút lên cao lấy đi một phần máu thịt rồi bắt đầu ăn một cách mỹ mãn.

Ngoài đồ đã được chế biến, bên cạnh còn có mấy người sống đang bị trói.

Lục Khiêm cảm thấy khó chịu trong lòng, nhưng sắc mặt vẫn như thường, tiến lên rót một chén huyết tửu người, nhẹ nhàng uống một ngụm, coi như đi theo đám đông thôi vậy.

“Ha ha, Ngư Long lão đệ, ăn đi chứ!” Đạo sĩ đầu trâu gặm xương: “Tu sĩ Luyện Thể chúng ta cần phải kích phát huyết tính, khiến tu vi càng được nâng cao hơn.”

“Ai là tu sĩ Luyện Thế với ngươi chứ, Ngư Long đạo hữu đã quyết định đi theo con đường Luyện Khí rồi.” Một nam tử

có diện mạo hung ác nham hiểm đi tới.

Người này chính là Vu Hỗ, huynh đệ của Vu gia, là một tu sĩ Ngưng Sát, cũng là một trong số ít người ở đây không uống máu mà chỉ uống huyết tửu và Mỹ Nhân Oa đan dược.

"Ừ, Long Chủng khó tiến bộ quá. Tiểu đệ ta gần đây đang chuẩn bị Ngưng Sát." Lục Khiêm cười nói.

Cứ cách một thời gian, Phục Ba sẽ lại tổ chức đại hội uống máu như thế này.

Năm ngoái hắn bế quan nên không tham gia, nhưng vì không muốn bị nghi ngờ nên năm nay hắn phải tới.

Mặc dù đã tới nhiều lần nhưng trong lòng của Lục Khiêm vẫn luôn chán ghét loại hành vi này.

Lục Khiêm luôn viện lý do tu luyện Âm thần, thấy hung tính không thích hợp tu luyện để từ chối, nhiều nhất chỉ uống chút huyết tửu.

Bên trong đại điện vang lên tiếng kêu rên không ngớt, tu sĩ Luyện Thể không cho rằng bản thân cùng loài với thức ăn, bởi vậy chỉ coi nhân loại trước mắt như chó lợn mà ăn vào.

Đám người này chẳng khác gì yêu ma.

Lục Khiêm tự nhận bản thân có lòng dạ độc ác nhưng trước sau vẫn duy trì giá trị quan của nhân loại, trong lòng vẫn có thứ gọi là giới hạn.

Còn đám tu sĩ Luyện Thể này đã không còn tư tưởng của nhân loại nữa rồi.

Lục Khiêm cảm thấy bản thân cùng bọn chúng không phải người đi cùng một con đường, quá tàn nhẫn, vượt quá ranh giới của người bình thường.

Sở dĩ bọn chúng hiền lành với hắn là vì hắn tạm thời đang chung một con thuyền với bọn chúng.

【VIP】 Cầu viện(1)

Những tổ chức phân chia lợi ích như này, một khi xuất hiện xung đột lợi ích thì hết thảy giao tình sẽ tan thành mây khói.

“A!”

“Không!”

“Đại nhân tha mạng! Thần tiên tha mạng, tiểu nhân còn có mẹ già con thơ… A a…” Tiếng cầu xin chợt im bặt.

Trông thấy đồ ăn kêu gào thảm thiết, đám người trái lại càng trở nên hưng phấn.

Ngoại trừ nhân loại bình thường kia ra, người trong đây giống như một ma động, Phục Ba ngồi ở chính giữa như Ma vương của ma động.

Rầm!

Bỗng nhiên Phục Ba căng cứng cơ mặt, gân xanh nổi lên, cơ thể lớn lên trong nháy mắt.

Một mùi tanh hôi kéo đến, ông ta đã biến thành Hà La Ngư một đầu mười thân.

Cá mở rộng miệng, hài cốt máu thịt còn sót lại đều bị cuốn vào trong bụng.

“Đủ rồi, tất cả đều dừng lại.”

Ông ta vừa dứt lời, đám người đang huyên náo nhất thời im bặt.

Phục Ba nhìn mọi người, ánh mắt xẹt qua một tia sát khí.

“Gần đây Lăng Ba Lâu tổn thất một chiếc thuyền, lão phu đã tra ra được là người Thiên Hà hội gây nên.”

Dứt lời, mọi người lập tức bùng nổ.

“Lại nữa rồi, tưởng rằng Lăng Ba Lâu dễ bắt nạt thật sao?”

“Gần đây Thiên Hà hội càng ngày càng phách lối.”

Lục Khiêm hơi bày tỏ thái độ, sau đó thì không quản nữa.

Thiên Hà hội là một thế lực lớn khác trong Hắc Thủy thành, thực lực bản thân cũng rất mạnh. Hàng năm thường xảy ra xung đột với Lăng Ba Lâu, hôm nay ngươi cướp ta một cái thuyền, ngày mai ta cướp sạch bí cảnh của ngươi…

Thực lực của hai bên đều tương đương nhau, đánh cũng không đánh lại được, Lục Khiêm sớm đã thấy quen thuộc.

Hơn nữa những chuyện này thường do chấp sựtuần tra cùng chấp sự vận tải giải quyết, Lục Khiêm cũng không giúp đỡ được gì.

Sau một phen thảo luận xong, Lục Khiêm mới rời đi.

Nhà kho đan viên.

Lục Khiêm chậm rãi bước vào bên trong, bên cạnh có phó chấp sự Dương Hưng đi cùng.

Hắn vừa đi vừa nghe thuộc hạ báo cáo.

Dọc đường đi, mấy quản sự cùng chấp sự đều cung kính chào hỏi.

“Đại nhân, tại hạ đã gửi đồ của tháng này đi rồi.” Dương Hưng khẽ nói.

Lục Khiêm hờ hững gật đầu, bây giờ hắn đã không nhìn lọt mắt chút tiền lẻ này nữa rồi.

Đối với tu sĩ Dưỡng Thần bình thường mà nói, khoản tiền hai ngàn cùng đan dược, dược liệu mỗi tháng ấy đã đủ cho tu luyện và sử dụng hàng ngày.

Nhưng Lục Khiêm không giống thế, hắn tu luyện cùng lúc nhiều môn công pháp, còn có pháp khí pháp thuật nữa.

Dù với người nào cũng phải tốn nhiều năm để hoàn thành, Lục Khiêm lại nắm vững luôn cùng lúc, cho nên tư nguyên tiêu hao với tốc độ cực nhanh.

Lục Khiêm làm bộ đánh giá xung quanh, nhìn đến mức thèm thuồng.

"Nếu lấy được hết những thứ này thì đủ cho ta dùng một thời gian." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Đáng tiếc hắn không thực hiện được.

Nếu như đám Thần Lãng không bị hắn giết chết, vậy thì vẫn có cơ hội nhất định.

Hắn bây giờ không muốn mạo hiểm thêm.

Lục Khiêm giả bộ tuần tra một lượt, trở về Tàng Long động phủ, sau đó đi về phía Hắc sơn.

Thị Nhục thi triển độn địa, ở trong lòng đất cấp tốc xuyên hành.

Cứ mười ngày nửa tháng lại đến đây kiểm tra một lượt, luyện mấy đan dược là được, nhục thân không nhất thiết phải ở trong Tàng Long động phủ.

Rào!

Âm Thần hóa thành Giao Long, tắm rửa bằng âm khí tầng mây trên đỉnh múi Hắc Sơn, tư thái khoan khoái tiêu sái.

Hắn triển khai Cửu U Ma trận, mười Giao Long Đạo binh như ẩn như hiện.

Giao Long Đạo binh có thực lực tổng hợp ở Luyện Khí trung hậu kỳ, nhưng có Cửu U Ma trận gia trì, sức chiến đấu đã vô cùng mạnh mẽ.

Càng đáng quý hơn là Giao Long Đạo binh có thể gia tăng tu vi theo Lục Khiêm, từ đó càng thêm mạnh mẽ.

"Đáng tiếc Đạo binh chưa đủ nhiều." Lục Khiêm nhìn xuống mười đóa Hướng Nhật Ma Quỳ bên dưới.

Hoa này có tác dụng rất rõ ràng, đó là mỗi ngày sinh ra Cửu U ma khí, không những có thể xúc tiến tu luyện, mà còn có thể bồi dưỡng Đạo binh.

Nếu trồng thêm mấy chục đóa nữa, tốc độ tu hành sẽ càng nhanh hơn.

Có điều địa khí nơi này không thể chống đỡ nhiều Ma Quỳ hơn nữa.

"Lão gia! Có người bái phỏng."

Lục Khiêm vừa mới ngồi xuống, từ xa đã nghe thấy âm thanh của Yêu Nguyệt.

"Ai? Mấy người Mã chấp sự? Không phải đã sớm đưa đồ rồi sao?" Lục Khiêm hơi nhướng mày.

"Không phải ông ta, là người lần trước được chúng ta cứu giúp." Yêu Nguyệt trả lời.

Nữ tử trước mặt này đã thay một bộ quần áo phú quý hơn chút, đạo bào rộng rãi chỉ dành mặc khi ở hậu viện.

"Thì ra là vậy."

Lục Khiêm nghĩ ngợi trong lòng, đã mấy tháng trôi qua, không ngờ hiện giờ mới đến.

Trong phòng khách.

Một nam tử đeo trường cung đang nóng lòng ngồi trong đại sảnh, ánh mắt nhìn xung quanh.

Thấy Lục Khiêm bước đến đây, Hư Nguyên nhất thời đừng dậy, cúi đầu xin lỗi: “Bái kiến tiền bối, thời gian này vãn bối quá bận, không thể tới nói lời cảm ơn, mong tiền bối sẽ lượng thứ.

Sau đó, Hư Nguyên dâng lên một hộp lễ.

【VIP】 Cầu viện(2)

“Khách sáo rồi.” Lục Khiêm cũng không từ chối, bên trong dường như đựng một ít đan dược.

Hai người trò chuyện một lúc, Hư Nguyên giải thích một hồi nỗi khó xử của hắn ta.

Lần trước ở trong bí cảnh, Hư gia lão tổ chết trận bên trong Thủy Nhãn, hai trưởng lão Dưỡng Thần hậu kỳ cũng bị thương.

Cho nên trễ một thời gian hắn ta mới đến bái phỏng.

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Hư Nguyên, Lục Khiêm cười nói: “Có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo.”

“Không biết tiền bối có An Hồn đan hay chăng, Hư mỗ nguyện ý bồi lại gấp đôi tài nguyên, đồng thời mua bằng giá gấp đôi giá thị trường.”

Hư Nguyên kể hết ra mọi chuyện.

Hai trưởng lão trở về, một người bị thương nhẹ, một người bị thương nặng đã bế quan tu dưỡng.

Thời gian trước tưởng lão bị thương nhẹ kia bỗng nhiên ngất đi, Âm thần trọng thương, rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Hai trụ cột trong nhà bất tỉnh nhân sự, bên ngoài lại có kẻ thù đang nhìn chằm chằm, Hư gia trụ không vững.

“Ta không có.”

Hư Nguyên nghe xong trong lòng thất vọng, lúc này định nói lời từ biệt rồi rời đi.

“Nhưng ta có thể giúp ngươi luyện chế.” Lục Khiêm bổ sung thêm: “Có điều, ngươi phải trả lời ta một vấn đề trước. Không phải không có người biết luyện chế An Thần đan, mà là sợ rằng sẽ phải gánh chịu nguy hiểm?”

“Đúng vậy, chính là Trường Phong Đường không hợp nhau với Hư gia chúng ta.” Ánh mắt Hư Nguyên sáng lên, sau đó lại ảm đạm.

Câu trả lời này hắn ta đã nghe rất nhiều lần, cuối cùng vẫn sống chết mặc bay.

Đường chủ Trường Phong Đường cũng là Dưỡng Thần hậu kỳ, lần này thừa dịp cháy nhà hôi của, nhân cơ hội chiếm đoạt Hư gia.

Có vài luyện đan sư e dè uy nghiêm của Trường Phong Đường, không muốn bị cuốn vào trong ân oán giữa hai nhà.

“Thú vị, chuyện này ta nhận.” Chưa đợi Hư Nguyên mừng rỡ, Lục Khiêm đã bổ sung: “Nhưng phải bồi thêm năm lần tiền.”

“Được.” Hư Nguyên mừng rỡ gật đầu, chỉ cần cứu sống được trưởng lão thì đây chỉ là khoản tiền nhỏ mà thôi.

“Hiện giờ đưa tới luôn đi, ta ở đây đốt lò luyện chế.” Lục Khiêm nói xong liền rời đi không quay đầu lại.

An Thần đan là đan dược Linh Phẩm Tam Khiếu, thời gian này vừa vặn dùng được, thuận tiện còn có thể luyện tay nghề.

Bên ngoài Bàng Thủy Thành.

Hư gia ở trong một Lăng Bảo.

Tường bên ngoài cao hai mươi trượng, phần ngoài dùng sắt thép đúc thành, trên thì dùng chu sa kim tuyến khắc đồ án phức tạp.

Trên bức tường có những cái lỗ thủng, trong cái lỗ có thể thấy được bóng người tuần tra.

Lăng Bảo không có cửa, Hư Nguyên từ xa lấy ra tín vật, đi tới bức tường trước mặt, vẽ một phù chú màu đỏ vào hư không.

Vù!

Phù Chú khắc vào trên tường, bức tường mở ra cái lỗ lớn.

"Đại thiếu gia trở về rồi. Có tin tức rồi sao?"

Hư Nguyên dẫn Lục Khiêm đi vào, một đám người vây lại.

"Đương nhiên, đây là Hắc Sơn sơn chủ, sơn chủ tiền bối đã luyện ra An Thần đan."

Hư Nguyên nhìn Lục Khiêm, nói với mọi người.

"Đại ân đại đức của tiền bối, Hư gia cả đời khó quên."

Mấy nam tử trung niên và lão đầu lũ lượt hành lễ với Lục Khiêm.

Có người thật lòng thật dạ, có người ngoài mặt không cảm xúc, còn có người dường như có chút bất mãn, Lục Khiêm nhìn mà thấy khá thú vị.

Xem ra gia tộc này cũng không phải là một tấm thép bền chắc đoàn kết.

"Tiền bối, tại hạ là Hư Vô – gia chủ của Hư gia, thỉnh tiền bối đến chỗ ngồi trong đại điện."

Trong đó có một nho sĩ trung niên có vẻ ngoài giống với Hư Nguyên đến mấy phần lên tiếng.

Người này là gia chủ của Hư gia, có tu vi Dưỡng Thần sơ kỳ.

Người bị trọng thương thần hồn lần này, thật ra chính là gia gia của Hư Nguyên.

Vốn lão tổ đã chết, nếu vị trưởng lão này còn mất nữa, sợ rằng địa vị gia chủ của bọn họ gánh không nổi.

"Đại ca, cứ tùy tiện để người ngoài chữa trị, sợ rằng không tốt lắm đâu."

Bỗng nhiên, một nam tử trung niên âm dương quái khí nói, bên cạnh có hai thanh niên đi theo, dường như đều không có thiện cảm với Lục Khiêm.

Trước khi đến Hư Nguyên đã nói, Nhị phòng của Hư gia hình như có xích mích với đại phòng.

Chắc hẳn đây chính là Nhị phòng của Hư gia.

"Nói năng vớ vẩn, sơn chủ là ân nhân cứu mạng của Nguyên Nhi, sao có thể không tin được." Nói đến đây, Hư Vô quay đầu mỉm cười ái ngại với Lục Khiêm: "Xin lỗi tiền bối, người nhà không hiểu chuyện, xin hãy lượng thứ."

Lục Khiêm nhìn trông trẻ hơn ông ta, nói thế nào cũng là cao thủ Sát Khí đại thành.

Sau khi lão tổ chết, tu vi của sơn chủ và cao thủ đứng đầu của Hư gia không chênh lệch nhiều, gọi một tiếng tiền bối là nên làm.

"Không sao, dẫn ta đi gặp người đi." Lục Khiêm không để ý mà xua tay.

Gia chủ và mọi người dẫn Lục Khiêm đến mật thất.

Trong mật thất tối tăm, một lão đầu mặt vàng như giấy, khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn.

Hai mắt lão nhắm chặt, thỉnh thoảng vụt qua một tia thống khổ.

【VIP】 Nhân lúc cháy nhà đi hôi của(1)

Lục Khiêm lấy ra một chiếc hộp, chiếc hộp mở ra một trận kim quang lấp lòe, dị hương lượn lờ.

Đây là Linh Phẩm Tam Khiếu Kim đan.

Hai cha con của Hư gia liếc nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy sự mừng rỡ bất ngờ trong mắt của đối phương.

Không ngờ may mắn quen biết một vị luyện đan sư Linh Phẩm.

Loại luyện đan sư cấp bậc này, bất luận là ở thế lực nào cũng là sự tồn tại thuộc hàng khách quý.

Chỉ cần mở miệng, không biết có bao nhiêu người tranh nhau.

“Uống vào là được.” Lục Khiêm đưa đan dược cho gia chủ.

Gia chủ cẩn thận đi tới đút cho lão đầu.

Đan dược vào miệng thì tan ngay, sắc mặt của Đại trưởng lão dần dần trở nên hồng nhuận, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Chuyện này là sao.”

Hư Vô ngơ ngác, đây quả thật là đan dược thật, tại sao còn không tỉnh lại?

“Rất đơn giản, Đại trưởng lão không phải là thần hồn bị thương, mà là có người câu mất Âm thần của hắn.” Lục Khiêm rất có thâm ý nhìn qua mọi người ở đây.

“Không thể nào, thời điểm quay về còn rất khỏe mạnh.” Hư Vô gia chủ không dám tin.

“Cái này thì ta không biết, chứng tỏ nội bộ của các ngươi có quỷ a~.” Lục Khiêm cười nói.

“Đừng hòng chia rẽ quan hệ nội bộ của Hư gia, ta thấy ngươi mới là người động tay động chân đó.” Quản sự của Nhị phòng đi tới mắng.

“Tùy các ngươi, dù sao nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi, trả tiền, sau đó ta rời đi.” Lục Khiêm nhún vai, không hề để tâm mà nói.

“Người còn không cứu được thì muốn lấy tiền sao?” Nhị phòng cười lạnh nói.

“Đúng thế đúng thế, không có loại đạo lý này.”

“Ta thấy đừng để hắn đi, nói không chừng chính là tên này động tay động chân.”

Lục Khiêm nghe xong thì nhướn mày, đồng tử biến thành màu vàng thuần, Huyền Sương Âm Sát quấn quanh người: “Các ngươi muốn quỵt sao?”

Vù!

Sát ý lạnh lẽo quét qua bốn phía, mọi vật xung quanh kết thành băng sương, mọi người lạnh tới run rẩy.

Không thấy quan tài không đổ lệ, những người này còn tưởng rằng là Hư gia của lúc đầu, vẫn là cái dáng vẻ cao ngạo phách lối.

Bây giờ mới nhớ ra Lục Khiêm cũng là tu sĩ Ngưng Sát.

“Tiền bối thứ tội, tiền bối thứ tội.” Gia chủ vội vàng hòa giải.

Lục Khiêm là không thể đắc tội nổi, bây giờ không dám trêu chọc kẻ địch mạnh nữa.

Oành!

Lúc này, bên ngoài Lăng Bảo vang lên tiếng nổ ầm ầm.

"Không tốt rồi! Người của Trường Phong Đường đanh tới rồi."

Đầu của các hộ vệ đầy máu, lảo đảo chạy vào.

Lời này vừa dứt, mọi người bỗng trở nên xôn xao.

"Hoảng hốt cái gì, Lăng Bảo không phải còn chưa bị phá hay sao?" Gia chủ mắng.

"Trường Phong đường chủ đích thân dẫn người tới, Lăng Bảo không chống đỡ được bao lâu nữa, đây là muốn tiêu diệt Hư gia chúng ta." Hộ vệ mặt mày mếu máo.

Mọi người của Hư gia có loại cảm giác không chân thực, bên Đại trưởng lão vừa xảy ra chuyện, đối phương lập tức đánh tới rồi.

Vụt!

Hư Vô lao tới, túm cổ áo của Nhị phòng, gằn giọng nói: "Đừng nói không có liên quan tới ngươi, ngươi rốt cuộc đã làm cái gì."

Nhị phòng mất hồn mất vía, lẩm bẩm nói: "Không phải vậy mà, hắn nói sẽ giúp ta lấy được vị trí gia chủ mà không phải là muốn tiêu diệt cả Hư gia."

"Đồ ngu! Mau đi mời nhị trưởng lão."

Nhị trưởng lão đã bị trọng thương, bây giờ không quản được nữa.

Trước tiên để người khác khống chế pháp trận của Lăng Bảo, cầm cự thêm một lúc.

Lợi ích bên ngoài có thể từ bỏ, nhưng tuyệt đối không thể để người công vào Hư gia.

Lục Khiêm không có nhúng tay, mà ở một bên nhìn mọi người tay chân lúng túng.

Nhị phòng cũng không phải là không có não, biết chuyện lớn không hay, vội vàng mở một lư hương, thả Âm thần của Đại trưởng lão ra.

Đại trưởng lão bất thình lình mở mắt ra, đồng tử bắn ra ánh sáng đỏ.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?" Thanh âm của Đại trưởng lão khàn khàn, ẩn chứa một chút uy nghiêm.

Biết ngọn nguồn sự việc, không màng tới việc tính sổ, sau khi nói cảm ơn với Lục Khiêm thì hỏa diễm đỏ rực bao trùm Âm thần bay ra ngoài.

Lục Khiêm đi ra bên ngoài, trên bầu trời hiện ra một màng ánh sáng đỏ rực khổng lồ.

Hàng chục hàng trăm người của Hư gia tay cầm trường cung, ngưng tụ ra một đạo ánh sáng, bắn về phía hư ảnh trên không trung.

Toàn thân hư ảnh do gió xoáy nhỏ màu trắng hợp thành, cao mười trượng, một quyền đánh xuống, vô số gió xoáy xé toạc màng ánh sáng, đại trận phòng hộ lắc lư.

Ánh sáng được ngưng tụ từ trường cung của Hư gia được gọi là Hư Không Thần Đạn.

Tốc độ rất nhanh, vô cùng sắc bén.

Khi chạm vào hư ảnh thì lập tức bị gió xoáy triệt tiêu.

Hai vị trưởng lão lơ lửng trên không, kéo căng trường cung.

Ầm!

Một đạo Thần Đạn đỏ rực và một đạo Thần Đạn lạnh lẽo giống như lưu tinh, mang theo hai đạo vĩ diễm mười trượng.

Vừa lộng lẫy vừa nguy hiểm, uy lực khiến Lục Khiêm có hơi bất ngờ, Hư Không Thần Đạn này quả nhiên không tầm thường.

【VIP】 Nhân lúc cháy nhà đi hôi của(2)

Sợ rằng bên ngoài mấy trăm dặm cũng có thể công kích kẻ địch từ xa, đáng tiếc lần này bị người ta chặn ở hang ổ rồi.

Ầm!

Hai đạo Thần Đạn một trước một sau, lần lượt nổ tung.

Trên bầu trời hiện ra một đoàn hỏa diễm cực kỳ lớn.

Đại địa trong phạm vi mấy trăm trượng bị lật tung lên.

Khói bụi tản đi, mọi người tuyệt vọng phát hiện, Trường Phong đường chủ căn bản không có bất kỳ tổn hại gì.

“Ha ha, ngay cả cương khí hộ thể của ta cũng không phá được, kêu lão tổ của các ngươi sống lại nói không chừng còn có thể làm được chút chuyện đấy.

Hư ảnh chỉ một cái, một cơn gió lạnh thấu xương bay ra, không ngừng bào mòn pháp trận của Lăng Bảo.

Hai vị trưởng lão nôn ra máu, thân ảnh lung lay sắp đổ.

Vốn đã bị thương, lại phân tâm duy trì pháp trận, thể lực đã đến cực hạn.

Cái mà Trường Phong đường chủ ngưng luyện là Tiên Thiên Thấu Cốt Cương Sát, gió lốc vạn năm như trên sa mạc vô tận.

Một đạo cương phong thổi qua, hình hài của kẻ địch tiêu tán, vô cùng tàn độc.

Thời gian trôi qua, pháp trận dần dần không chống đỡ được nữa.

Mọi người của Hư gia người chết người bị thương, bầu không khí tuyệt vọng bao trùm đám người.

Hư gia đứng trước bờ vực sụp đổ.

Bụp!

Gia chủ trực tiếp quỳ xuống trước Lục Khiêm, nói: "Xin tiền bối ra tay giúp đỡ!"

"Tiền bối xin hãy giúp đỡ, mọi người đều là con châu chấu trên một sợi dây. Pháp trận bị phá chúng ta đều phải chết."

"Sơn chủ đại nhân, giúp người giúp tới cùng đi."

Một giây trước mọi người còn có nghi ngờ đối với Lục Khiêm, bây giờ giống như túm chặt một cọng rơm cứu mạng, ngươi một câu ta một câu mà nói.

Đại trưởng lão cũng nhìn qua, chắp tay nói: "Nếu đạo hữu giúp Hư gia ta vượt qua ải này, chúng ta trả hai vạn Pháp Tiền."

Tu vi của Lục Khiêm cũng là Ngưng Sát kỳ, mặc dù đánh không lại Trường Phong đường chủ, ít nhất có thể giúp duy trì pháp trận.

"Không được, ta muốn một phần ba gia sản của Hư gia, để báo đáp, ta giúp ngươi đánh bại Trường Phong Đường."

Đại trưởng lão nghe vậy thì biến sắc.

"Nằm mơ, rõ ràng ngươi đây là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của."

Nếu là Dưỡng Thần hậu kỳ thì thôi, một Dưỡng Thần trung kỳ dựa vào đâu mà nói đánh bại Trường Phong Đường.

Sắc mặt của gia chủ Hư gia có hơi khó coi, dứt khoát không cho cái gì cả.

Ầm!

Lúc này, pháp trận bỗng vỡ tan.

"Ha ha, các huynh đệ, giết hết bọn họ." Trường Phong đường chủ hét lên.

Cương phong quét xuống, Hư gia lập tức chết mấy chục người.

Hai vị trưởng lão nôn ra máu, bay ngược về sau mấy trăm mét.

Lần này Hư gia không còn sức chống trả nữa.

"Tiền bối, điều kiện của ngài ta đồng ý." Gia chủ mặt xám như tro.

Trước tiên mặc kệ Lục Khiêm có thể đánh thắng hay không, chỉ có thể cược mạng mà thử.

"Ha ha! Nói từ sớm không phải là được rồi sao."

Lục Khiêm bỗng nhiên cười lớn, cơ thể hóa thành một con Giao Long, bay thẳng lên như diều gặp gió.

Vù!

Âm thần của Lục Khiêm hóa thành một con Giao Long.

Giao Long dài mười trượng, giương nanh múa vuốt.

Ầm!

Trên bầu trời truyền tới một âm thanh nổ vang.

Mây xanh năm trượng kèm Sát khí vô tận quét xuống.

Người của Trường Phong Đường lập tức bị Sát khí đánh hạ.

“Tới hay lắm!”

Trường Phong đường chủ quát lớn một tiếng.

Tiên Thiên Thấu Cốt Cương Sát huyễn hóa thành một đàn khổng tước màu trắng.

Khổng tước xếp thành hình chữ “nhân” , hợp thành một trận pháp đặc biệt.

Phụt phụt!

Miệng của khổng tước phun ra cương phong, vô số cương phong lại kết hợp thành vòi rồng cực lớn.

Đây là Âm Phong Khổng Tước Đạo binh, là Đạo binh do Trường Phong đường chủ kết hợp Cương Sát luyện chế mà thành.

Có thể sử dụng năng lực Cương Sát của mình, uy lực rất mạnh.

Lốc xoáy cao hai mươi trượng, nơi nó đi qua, để lại những khe rãnh rất sâu trên mặt đất.

Bức tường sắt thép rắn chắc trực tiếp bị cắt thành mạt phấn nhỏ hơn cát bụi.

“Tới cũng hay lắm!”

Giao Long gầm lên một tiếng, Cửu U ma khí tỏa ra.

Tiếng gào khóc của ma quỷ ảnh hưởng đến tâm thần của mọi người.

Trong ma khí đen kịt, mười Đạo binh Giao Long hiện ra, cơ thể Giao Long tạp sắc giống như là con cá bơi lội thoăn thoắt, bay lượn ở trong ma khí đen kịt.

“Phì!”

Đạo binh Giao Long há cái miệng đỏ lòm, phun ra một đạo âm phong đen kịt.

Âm phong và Cửu U ma khí kết hợp, huyễn hóa thành một con Giao Long.

Lúc này, vòi rồng cuốn vào Cửu U Ma trận.

Một cỗ hàn ý tỏa ra.

"Mạnh quá." Lục Khiêm cảm thấy mi tâm khẽ đau nhói.

Sức mạnh cương phong quả nhiên mạnh mẽ.

Âm thần Giao Long dưới sự bao bọc của Huyền Sương Âm Sát, cũng có thể cảm nhận được một trận đau nhói.

Âm phong Giao Long ngẩng đầu đâm vào vòi rồng.

Rắc rắc rắc rắc…

Lân giáp trên người Giao Long, trực tiếp bị gió thổi bong tróc ra.

Do ở trong Ma trận, cho nên được bổ sung ngay lập tức mới miễn cưỡng hạn chế được vòi rồng.

【VIP】 Khổng Tước Đạo binh, Hô Phong Vân Khí(1)

Mà lúc này, Đạo binh Giao Long lần nữa gào to thành tiếng, ma khí bao trùm cơ thể, hóa thành hán tử vạn vỡ người mặc thiết giáp.

Sau đó ma văn sáng lên ánh sáng đỏ, ngự không phi hành.

Móc khóa và trường đao rút ra, đánh qua đánh lại với Khổng Tước Đạo binh.

Khổng Tước Đạo binh là Đạo binh do Dưỡng Thần hậu kỳ ngưng tụ ra, thực lực mạnh hơn một chút.

Nhưng Giao Long Đạo binh hơn ở kỹ năng đa dạng, hai bên ngược lại đánh nhau không phân trên dưới.

“Hửm? Đạo binh thật ghê gớm.” Trường Phong đường chủ kinh ngạc nói.

Nhưng vậy thì sao chứ, thực lực không đủ, cho dù năng lực có mạnh nữa, cũng chẳng qua chỉ là một con kiến.

Nghĩ tới đây, Trường Phong đường chủ móc ra một hạt châu trong suốt, tỏa ra ánh sáng long lanh, ném về phía Lục Khiêm.

Hạt châu này tên là Hô Phong Vân Khí Châu.

Trong đó ẩn chứa Cương Sát chi lực, pháp lực tam trọng thiên.

Vèo!

Một hạt châu bay tới.

Cùng lúc này, trong hạt châu tản mạn khói trắng, lập tức bao trùm cả không gian.

Giao Long đang uốn lượn ở trong tầng mây, Thái Âm Kim Đồng tỏa ra thần quang lấp lánh, nhìn thấu sự ảo diệu của sự vận chuyển vân khí ở đây.

Thành công tìm được điểm yếu, đột phá vòng vây ra ngoài.

Ầm!

Cùng lúc này, lôi quang phóng ra.

Ất Mộc Thần Lôi kèm lực phá hoại vô cùng khủng khiếp từ trên trời lao xuống.

Ầm!

Lôi quang quá nhanh.

Tiếng chưa đến, hình đã đến.

Lôi quang đánh mạnh vào cương khí hộ thể của Trường Phong đường chủ.

Tiên Thiên Thấu Cốt Cương Phong bị đánh thủng một lỗ to.

“Lôi pháp thật mạnh.” Đại trưởng lão kinh ngạc nói.

Ban đầu nghĩ rằng người này và mình cùng một cảnh giới, chiến lực đoán chắc cũng chỉ có vậy.

Không ngờ vậy mà là cao thủ Sát Khí đại thành.

Cửu U ma khí không tạo thành bất kỳ tổn thương nào đối với người của Hư gia, có lẽ là do Lục Khiêm đặc biệt chiếu cố.

Ngược lại thì người của Trường Phong Đường bị làm cho thần hồn chao đảo.

Đại trưởng lão nhanh bén nắm chắc cơ hội này, hét lên với tộc nhân ở đằng sau: “Cùng lên, giết bọn họ!”

Lúc này không đánh thì còn đợi tới lúc nào.

Ngay cả nhị trưởng lão bị trọng thương ở một bên, cũng cố chống đỡ cơ thể mà kéo kịch cây cung, từng mũi tên lạnh lẽo bay ra.

Thần Đàn chi pháp của Hư gia, dựa theo chủng loại khác nhau của Ngưng Sát Luyện Cương, tinh chất sẽ thay đổi tương ứng.

Ví dụ như Thần Đàn của nhị trưởng lão mạnh ở phương diện che phủ.

Cục diện trận chiến dần bình ổn lại.

Đương nhiên, người bên dưới không phải là trọng điểm.

Mấu chốt là ở Lục Khiêm có thể chống đỡ được không.

Vèo!

Ầm!

Mũi tên đỏ rực nổ tung, lại có mấy người của Trường Phong Đường chìm trong hỏa diễm.

Đại trưởng lão càng đánh càng kinh hãi.

Chiêu bài mà Hắc Sơn sơn chủ này lộ ra thật sự quá nhiều rồi.

Ngoài Giao Long Đạo binh ra, còn có hai mươi đầu trâu mặt ngựa với hình thể to lớn.

Một người rút xương, một người khác câu hồn, Đạo binh đầu chó ở một bên còn có người miệng phun hỏa diễm, thi triển thuật nguyền rủa áp trận.

Giết đám binh tôm tướng tép này của Trường Phong Đường, dễ như chém hoa quả.

Có lẽ đối phó tu sĩ Dưỡng Thần còn có hơi mất sức, nhưng cũng không phải tùy ý mặc người khác giết.

"Nếu như đám Đạo binh này công đánh Hư gia…" Đại trưởng lão thầm nói, lão tổ chết rồi, Hư gia thật sự không có tự tin đối đầu với Hắc Sơn.

May mắn là hắn đứng ở phía mình.

Trên không, Âm thần Giao Long của Lục Khiêm đang đánh nhau với Trường Phong đường chủ.

Xoạt!

Lại là một đạo cương phong lạnh thấu xương thổi qua.

Trực tiếp dứt khoát cắt đứt tư chi của Giao Long.

Một giây sau, tứ chi của Giao Long lần nữa mọc ra.

"Đây lại là hóa thân gì." Trường Phong đường chủ kinh ngạc trong lòng.

Vù!

Lục Thần Thứ dài ba tấc chĩa thẳng vào mi tâm.

Ting!

Cương khí hộ thể đánh bay nó.

Hai người lại đánh nhau nửa canh giờ.

Thể lực của hai người rõ ràng có hơi không chống đỡ được.

"Ha ha! Vô dụng thôi, chân khí của ngươi tiêu hao hơn ta." Trường Phong đường chủ cười thoải mái.

Ầm!

Lúc này, Khổng Tước Đạo binh đánh tan Giao Long Đạo binh, uy lực của Cửu U Ma trận bỗng chốc giảm xuống nhiều.

Tiên Thiên Thấu Cốt Cương Phong hình thành một dải lụa dài trăm trượng, dường như chia cắt bầu trời thành hai nửa.

Trường Phong đường chủ ép tới gần Lục Khiêm, tiếp tục quăng ra một viên Nguyên Khí Châu.

Hai đạo cương phong bách luyện dùng tốc độ sét đánh bên tai ập xuống.

Mọi người tại đây không khỏi dừng tay.

"Chuyện này…" Đồng tử của Đại trưởng lão chợt co rút, không nhịn được đặt mình vào cảnh đó mà nghĩ, nếu đổi thành ông ta, sợ rằng không chống đỡ được.

Không biết sơn chủ có thực lực này hay không.

Những người khác của Hư gia nhìn dải lụa dài như ngân hà ở trên trời.

Trong lòng có chút tuyệt vọng.

Trên bầu trời, Âm thần của Lục Khiêm ở tạm trên Thị Nhục.

Chiêu thức còn chưa hạ xuống, từng tia cương phong xé toạc cơ thể sắt thép, cứa thành những vết thương nhỏ.

【VIP】 Khổng Tước Đạo binh, Hô Phong Vân Khí(2)

Chẳng trách có người nói thực lực của Dương Thần hậu kỳ mạnh gấp mười lần so với trung kỳ.

Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên không tầm thường.

Xoạt!

Mây đen dày đặc trên không trung, những hạt mưa đen kịt rơi xuống tí tách.

“Hửm?”

Lúc đầu Trường Phong đường chủ không để tâm, bỗng nhiên lão hoàn hồn lại, phát hiện không đúng lắm.

Hạt mưa đen kịt lại ẩn giấu trong đó một chút hạt mưa màu vàng, rơi ở trên cương phong, vậy mà ăn mòn những lỗ nhỏ trên cương phong.

“Không ổn rồi!”

Lúc này, Nguyên Khí Châu rơi vào trong màn mưa, Trường Phong đường chủ phản ứng lại, muốn thu hồi pháp khí, đáng tiếc đã quá trễ.

Một giọt Vong Tình Chân Thủy thuần khiết rơi ở trên Nguyên Khí Châu.

Thần niệm bám ở trên đó lập tức bị tẩy sạch, chịu đựng sự cắn trả, Trường Phong đường chủ không khỏi cảm thấy đầu óc choáng váng.

Chỉ trong giây lát chợt sững người như vậy, cục diện trận chiến bỗng chốc nghịch chuyển.

Chỉ thấy Lục Khiêm cười rồi phun ra một Kiếm Nang.

Vù!

Kim khí như cầu vồng, vắt ngang qua bầu trời.

Phụt!

Kim khí dễ dàng xuyên phá cương khí hộ thể bị nước mưa ăn mòn, đâm vào trong cơ thể Trường Phong.

Kim khí thế như chẻ tre phá hỏng Âm thần của Trường Phong.

"Á… hự…"

Trường Phong chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó hồn phi phách tán.

Tình thế đảo ngược quá nhanh, mọi người nhất thời phản ứng không kịp,

Những người của Hư gia nhìn thấy đầu trâu mặt ngựa động thủ thì lúc này mới nghĩ tới việc xử lý những kẻ địch còn lại.

Thị Nhục nhúc nhích, biến thành dáng vẻ của Lục Khiêm, trong tay còn cầm một viên Nguyên Khí Châu.

"Uy lực của Hoàng Tuyền Vong Tình Thủy, quả nhiên không tầm thường." Lục Khiêm nhìn viên ngọc trong tay đầy hứng thú.

Viên ngọc này một giây trước còn là vũ khí sắc bén của Trường Phong.

Lục Khiêm lăng không chụp lấy túi vải của Trường Phong.

"Đây chắc là lần đầu tiên mình chính diện cứng đối cứng giải quyết một tu sĩ Luyện Cương nhỉ?" Lục Khiêm nghĩ trong

lòng.

Nhớ Dưỡng Thần hậu kỳ mà hắn lần đầu đối mặt là Liễu Như Ý.

Lúc đó hắn ở trước mặt nàng giống như con kiến vậy.

Không tới vài năm, hắn đã có sức mạnh không kém cạnh gì tám đại chấp sự.

Cơ thể của Lục Khiêm đáp xuống, mấy Đạo binh bảo vệ ở bên cạnh.

Người của Trường Phong Đường phần lớn đã chết.

Một Dưỡng Thần trung kỳ trong đó muốn chạy trốn, nhưng bị hai vị trưởng lão cản lại, sau đó Lục Khiêm một kiếm chém đầu kẻ đó.

Sau khi giải quyết đối thủ, Lục Khiêm phát hiện Dưỡng Thần xung quanh đã thay đổi.

Cho dù là hai vị trưởng lão, ánh mắt nhìn sang hắn cũng mang chút cung kính.

Nghĩ lại cũng phải, Lục Khiêm giải quyết Trường Phong đường chủ quá nhanh rồi.

Ở trong mắt của người khác gần như là một chiêu tất sát.

Thật ra người khác không biết, trong lòng Lục Khiêm lại rất rõ.

Lý Độ từng đánh giá phong cách chiến đấu của hắn.

Giống như rắn độc quan sát hồi lâu, sau đó một kích tất sát.

Trên thực tế Lục Khiêm đã chuẩn bị rất nhiều.

Hắn có hai quân bài là Kiếm Nang lục trọng thiên và Vong Tình Chân Thủy.

Hắn thấp hơn người ta một cảnh giới.

Nếu một kích không hiệu quả, khiến đối phương cảnh giác, sợ rằng lại là một trận khổ chiến.

Cuộc chiến đấu này, kết quả vẫn là khá khiến người ta hài lòng.

Lục Khiêm từ từ đi về phía mọi người.

Hắn mặc áo choàng đen, đằng sau có đầu trâu mặt ngựa, đạo sĩ đầu chó u ám.

Đi lại trong hắc vụ cuồn cuộn, thân hình giống như ma quỷ.

Ở trong mắt của mọi người trở nên vô cùng thần bí.

Lục Khiêm đi tới trước mặt Đại trưởng lão, không lên tiếng, mà nhìn ông ta đầy thâm ý.

Đại trưởng lão như có suy tư, sau đó bỗng nhiên ngộ ra.

"Ơn cứu mạng không gì báo đáp, tại hạ nguyện mang theo gia tộc quy thuận Hắc Sơn."

Nhìn thấy thực lực của Lục Khiêm.

Lại có thêm uy vọng của Đại trưởng lão nên mọi người không ai có ý kiến.

Quy tắc sinh tồn của đảo Vạn Tượng chính là như vậy.

Dưới tình huống không đủ thực lực thì gia nhập vào phe người khác cũng là chuyện rất bình thường.

Nếu không phải là Hư gia cùng với Trường Phong Đường có huyết hải thâm thù thì chỉ sợ đám người Hư gia đánh không lại đối phương ý định đầu tiên họ nghĩ tới chắc chắn là đầu hàng.

"Cho các ngươi nửa canh giờ giải quyết sự vụ trong tộc." Lục Khiêm liếc nhìn sang phía đám người Nhị phòng.

“Đa tạ đại nhân.”

Đại trưởng lão cúi người nói lời cảm ơn với hắn.

“Đại trưởng lão, ta không cố ý, Nhị gia gia cứu ta.” Nhi tử Nhị phòng nhìn về phía Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão giả bộ như nhìn không thấy rồi quay đầu về hướng khác.

Trước kia lục đục với nhau chỉ là mâu thuẫn trong tộc, những chuyện này ông ta có thể nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Nhưng lần này lại huyên náo quá lớn.

Cấu kết với người ngoài ám hại trưởng lão thiếu chút nữa thì gây nên sự cố diệt tộc. Thậm chí thiếu chút nữa đã liên lụy đến bản thân, tự mình hại mình.

Quan niệm tình thân giữa các tu sĩ vốn là mờ nhạt, tuổi thọ dài nên không cần lo lắng chuyện không có người kế thừa.

“A!!”

Từng tiếng kêu thảm truyền đến, phía sau bỗng yên tĩnh trở lại.

【VIP】 Sơ thành Hắc Sơn, Luyện Thể huyết thực(1)

Đại trưởng lão đi ra từ phía sau trên tay mơ hồ có dính chút vết máu.

“Đại nhân có gì phân phó?” Đại trưởng lão nói.

Kỳ thật nội tâm ông ta không muốn ở dưới người khác nhưng hiện tại cũng không có biện pháp nào.

Trước mắt sơn chủ Hắc Sơn này không phải là loại người lương thiện, không đáp ứng chỉ sợ không thể đi ra khỏi nơi này.

“Người từ Luyện Khí hậu kỳ trở lên thì ở lại, những người khác rời đi.” Lục Khiêm phân phó nói.

Đám người lập tức rời đi phần lớn, hiện trường chỉ còn lại mười lăm người.

Hai tên Dưỡng Thần trung kỳ, một vị gia chủ Dưỡng Thần sơ kỳ còn lại đều là Luyện Khí hậu kỳ.

Trước kia có rất nhiều Dưỡng Thần sơ kỳ, chẳng qua là phần lớn đã chết trong trận chiến đấu vừa rồi, bị cương phong tiêu diệt.

Lục Khiêm đã hiểu được tình huống đại khái.

Hai vị Đại trưởng lão gọi là Hư Tử và Hư Thanh.

Năm nay đã gần hai trăm tuổi, ở Bàng Thủy Thành cũng coi như là có chút tiếng tăm.

Hư gia không có Đạo Cơ nhưng pháp thuật mạnh mẽ, ở Bàng Thủy Thành có tiếng tăm vang dội, thuộc vào thế lực thiên về trung gian.

"Thả lỏng tâm thần của các ngươi ra để ta gieo Huyết chú xuống."

Lục Khiêm ngồi tại chủ vị phần lớn vẻ ngoài giấu trong bóng tối làm cho người khác không thể thấy rõ cảm xúc.

"Được." Hư Tử cũng chính là Đại trưởng lão nói.

Gieo Huyết chú xuống tương đương với ký kết khế ước vĩnh viễn không phản bội.

Nhưng vẫn bảo đảm là bản thân vẫn có tư tưởng tự chủ.

Không giống với một số ấn phù Chu sa, ngay cả thân thể và tư tưởng đều bị người khác khống chế, loại đó mới thật là muốn chết cũng không thể.

Ngón tay của Lục Khiêm vẽ ra bùa chú trong hư không.

Hoa văn huyết hồng uốn lượn tựa như có năng lực thu hút tâm thần người ta.

Sau khi vẽ ra một cái phù chú thì hắn cũng không vội phóng ra mà là liên tục vẽ thêm mười cái Huyết chú giống như vậy.

Trong lòng của Hư Tử có chút quái dị, ông ta không nhìn ra vấn đề gì, vẫn thấy đó đúng là Huyết chú.

Nếu như là những chú ấn nô lệ khác thì hắn liều chết cũng muốn phản kháng lại một chút.

"Tiếp đi." Lục Khiêm quát khẽ.

Hư Tử nhắm mắt ngưng thần tiếp dẫn chú ấn.

Oanh!

Thức Hải mênh mông vô bờ giờ phút này hiện ra một mảng phù văn huyết hồng. Phù văn lơ lửng trên bầu trời Thức Hải.

Ngay lúc Hư Tử cứ ngỡ là sẽ kết thúc như vậy thì Huyết chú bỗng nhiên biến thành màu đen hóa thành một con Giao Long.

"Không được! Đây không phải là Huyết chú!" Hư Tử mở hai mắt ra oán độc nhìn về phía Lục Khiêm: "Hèn hạ vô sỉ!"

Ông ta vừa định ra tay phản kháng nhưng đáng tiếc đã quá chậm.

Một giây sau thần sắc của Hư Tử trở nên như bình thường. Vẫn có được ký ức và câu hỏi cũ nhưng trong lòng đã bắt đầu có sự trung thành vô hạn với Lục Khiêm, lấy lợi ích của Lục Khiêm làm chuẩn mực.

Lục Khiêm nhìn xuống đám người phía bên dưới, trong lòng hắn rất cảm khái.

Ngu dốt mộng tưởng lừa gạt cuối cùng Hư gia lại rơi vào tay hắn.

Lục Khiêm hoàn toàn không có gánh nặng trong lòng, người tốt trên thế giới này vốn đã chết sạch.

Tất cả mọi người lăn lộn ở địa phương hỗn loạn này thì phải giác ngộ cho tốt cảnh bị người chiếm đoạt.

Hai tu sĩ Dưỡng Thần trung kỳ, đã là phối trí Đường Khẩu cỡ trung.

Mạnh nhất dưới tay mình là Yêu Nguyệt và Tập Nguyệt cũng đã là Luyện Khí hậu kỳ.

Đây là một trận cược lớn, buộc phải giết mất một tu sĩ Luyện Cương.

May mắn là đã thành công.

“Sau này ngầm gọi ta là Âm chủ.” Lục Khiêm cười nói.

“Tham kiến Âm chủ.”

“Nói một chút về tài nguyên mà Hư gia các ngươi hiện có nào?” Lục Khiêm hỏi.

“Bẩm đại nhân, bởi vì lão tổ đã chết cho nên phần lớn sản nghiệp của Hư gia đã bị trộm, đại khái hiện tại còn lại nửa mảnh Linh điền, mười lăm cửa hàng ở chợ Quỷ…”

Ngoài cửa hàng và động phủ là những tài sản cố định thì dược liệu, khoáng thạch và Pháp tiền tổng cộng hết thảy có khoảng mười ba vạn.

Những thứ này thì Lục Khiêm trực tiếp cho qua, điều làm cho hắn cảm thấy hứng thú nhất đó là Linh điền.

Linh điền là một khối đất đặc thù, thích hợp trồng các loại dược liệu, địa khí nồng đậm bình thường bị một vài thế lực chiếm đoạt.

Vì để giữ bí mật thì bình thường sẽ đánh lên đó các loại trận pháp mê tung bí mật.

Đan viên thảo viên của Lăng Ba lâu chính là Linh điền mà bọn hắn chiếm cứ.

Linh điền khoảng chừng năm ngàn mẫu, ở chỗ Sơn Âm, trước kia Hư gia và Trường Phong đường cùng lúc phát hiện về sau thì chia mỗi nhà một nửa.

Ân oán của hai nhà từ đó xuất phát, thèm thuồng lẫn nhau nhưng lại kiêng kị lẫn nhau.

Ai cũng không làm gì được ai.

“Vậy thì chiếm luôn một nửa kia của Trường Phong đường đi.” Lục Khiêm ngẫm nghĩ rồi nói.

“Những sản nghiệp khác của Trường Phong đường thì thế nào?” Hư Tử hỏi.

“Lấy một ít thứ ngươi cho là quan trọng còn những thứ khác thì cứ để các thế lực khác cướp đi đi.” Lục Khiêm nói.

Hắn cũng từng nghĩ đến sẽ độc chiếm thế nhưng như vậy sẽ dễ gây nên cảnh bị vây công.

Bây giờ cứ Luyện Cương đã rồi nói sau.

Tu vi Ngưng Sát vẫn còn chưa đáng để mắt đến.

【VIP】 Sơ thành Hắc Sơn, Luyện Thể huyết thực(2)

Ba ngày sau.

Bên trên Hắc Sơn.

Dưới mười đóa Hướng Nhật Ma Quỳ. Hai vị trưởng lão Hư gia chỉ huy hơn hai mươi tên Đạo binh vận chuyển các loại vật liệu.

Chính giữa mọi người là một cái lư đồng lớn.

Phía dưới lư đồng là âm hỏa hừng hực thiêu đốt.

Đạo binh thỉnh thoảng múc ra một muôi sắt lỏng đổ vào bên trong khuôn mẫu bê tông.

Nóng hôi hổi.

Từng món binh khí kỳ quái được chế tạo ra.

Các loại dây đồng mực đỏ xen lẫn một đồ án pháp trận phức tạp.

Đây là pháp trận Truyền Tống trận.

Linh điền nằm ở một trên một quần đảo bên trong Thông Thiên hà.

Linh điền phúc địa của đảo Vạn Tượng bên này trên cơ bản đã bị tất cả các thế lực lớn chiếm cứ.

Những thế lực nhỏ bên ngoài chỉ có thể thử vận may mới có thể thu được một khối Linh điền phúc địa.

Pháp trận thành lập, Hư gia nhị lão khai đàn tưởng pháp.

Cung cấp trái cây tam sinh, kỳ thú dị huyết.

Làm tốt một loạt nghi thức theo quỹ đạo thì pháp trận bỗng nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ.

“Âm chủ, pháp trận đã vẽ xong rồi.” Hư Tử mồ hôi đầm đìa nói.

“Vất vả rồi.” Lục Khiêm cười nói.

Người xuất thân từ gia tộc tu sĩ quả nhiên có kiến thức phổ thông cao hơn so với tán tu.

Nếu như hắn tự vẽ pháp trận chỉ sợ phải lãng phí thời gian để đến học tập một hồi.

Hiện tại thế lực của Hắc Sơn gần như đã thành hình. Rất nhiều chuyện đều có thể giao cho chúng thuộc hạ đi làm, Lục Khiêm cũng không cần bản thân phải tự mình làm mọi thứ.

Tiến vào pháp trận.

Một luồng cảm giác trời đất quay cuồng đánh tới.

Trước mắt là mấy ngàn mẫu Linh điền.

Hết thảy có năm ngàn mẫu.

Diện tích cũng gần như Hắc Sơn nhưng địa khí thì Hắc Sơn nhiều hơn mấy chục lần.

Lục Khiêm lấy ra một đóa Hướng Nhật Ma Quỳ.

Gieo Ma Quỳ xuống, bộ rễ điên cuồng sinh trưởng, không đến nửa canh giờ đã phân thành hơn mấy trăm đóa Hướng Nhật Ma Quỳ.

Mấy trăm bộ mặt Dạ Xoa hà hơi thành mây, một mảnh bầu trời lập tức bị nhuộm đen, cảnh tượng vạn phần hùng vĩ.

Lục Khiêm đứng ở bên trong đó cảm giác được tốc độ ngưng tụ của Vong Tình Chân Thủy tăng lên rất nhiều.

Chắc là không đến ba tháng thì Hoàng Tuyền Kinh Đồ sẽ có thể bước vào cảnh giới tiểu thành rồi.

Đến lúc đó thì có thể cân nhắc đến Luyện Cương.

Ngay lúc Lục Khiêm đang tu luyện, ở hải vực gần với Lăng Ba lâu.

Oanh!

Nước sông dâng cao lên đến mấy trăm trượng. Mấy Âm thần cao lớn đang chém giết với yêu thú cao hai mươi trượng.

"Súc sinh Thiên Hà hội, ngươi giờ là đang muốn khai chiến toàn diện với Lăng Ba lâu ta sao." Một quái vật đầu trâu ba mắt tức giận nói.

"Ha ha, chẳng lẽ lại sợ ngươi, muốn chiến thì chiến, sợ cái chó gì!"

Nước sông u lục gột rửa rơi xuống, quái vật đầu trâu bị đánh lui trăm dặm.

"Không ổn rồi, là Thiên Hà hội chủ tự mình ra tay."

Đám người Lăng Ba lâu trốn chạy ra xa, ném đi mấy chiếc thuyền.

Mật thất trong Lăng Ba lâu.

Phục Ba nghe Lưu Đỉnh báo cáo xong thì sắc mặt ngay lập tức trở nên u ám: "Thiên Hà hội chủ hóa ra đã đột phá Đạo Cơ trung kỳ, chẳng trách lại phách lối như vậy."

"Lâu chủ, chúng ta xử lý như thế nào đây?" Lưu Đỉnh lộ ra vẻ mặt khó xử.

Trước kia người cầm lái của hai nhà có sức mạnh tương đương nhau, hiện tại đối phương lại đột phá cảnh giới, rõ ràng là đã có chuẩn bị mà tới.

Từ sau khi tin tức Minh Hà bí phủ xuất hiện thì cạnh tranh giữa các thế lực càng trở nên kịch liệt hơn bao giờ hết.

Gần đây nhất là Hắc Thủy thành đã thay đổi mấy Đường Khẩu.

"Không sao, ta sẽ tự xử lí." Sắc mặt Phục Ba u ám khó dò.

"Lâu chủ chẳng lẽ muốn…"

Lưu Đỉnh và hai vị chấp sự liếc nhìn nhau, bọn họ đều có thể nhìn ra được thâm ý ở trong mắt của đối phương.

Bọn hắn đều đi theo lão nhân Phục Ba hai trăm năm rồi.

Những nguy cơ này đã từng gặp nhiều lần.

"Không sai, chỉ cần giết chết Thiên Hà hội chủ thì chút tổn thất này chẳng tính là gì." Phục Ba không mảy may dao động.

Phục Ba nở nụ cười khát máu: "Lại có thể ăn no nê, gần đây chất lượng của thuộc hạ cũng không tệ."

Phương pháp đối phó của lâu chủ Phục Ba rất đơn giản.

Đó chính là lấy thuộc hạ làm huyết nhục cưỡng ép thôi động bí pháp khí huyết tạm thời đột phá cảnh giới từ đó giết chết cường địch.

Giữ lại hai, ba cốt cán những người khác thì ăn hết toàn bộ, không chỉ có công lực tăng mạnh mà còn có thể đánh lui cường địch.

Về phần tổn thất tạo ra, cùng lắm thì làm lại từ đầu.

Phần lớn người của Lăng Ba lâu đối với Phục Ba cũng chỉ là huyết thực mà thôi.

"Lưu Đỉnh, triệu tập tất cả mọi người tới, cẩn thận không nên làm cho người khác nghi ngờ gì."

“Phải rồi, trước đừng nên gióng trống khua chiêng gì. Cứ triệu từng người đến.”

Phục Ba suy nghĩ, vẫn cảm thấy có chút không ổn.

【VIP】 Thiềm Châu Lệ Tửu, Quỷ tu Linh Thực(1)

Người của Thiên Hà hội đang theo dõi, hiện tại gióng trống khua chiêng gọi người đến hoặc là dùng Huyết Chú khống chế đám người bay đến đây ngược lại sẽ làm cho đối phương trở nên cảnh giác.

Linh điền Hắc Sơn.

Nơi đây mọc ra mấy trăm đóa Hướng Nhật Ma Quỳ.

Mỗi đóa Hướng Nhật Ma Quỳ cao tới một trượng.

Giữa đóa Ma Quỳ thỉnh thoảng phun ra một đạo Âm khí đen kịt.

Hoàng Tuyền âm khí, liên miên thành mây.

Cảnh tượng thật quá hùng vĩ.

Âm thần hóa thành Giao Long tắm rửa ở giữa biển Âm khí.

Giao Long phun ra nuốt vào Hoàng Tuyền Âm khí, từng giọt Vong Tình thủy chậm rãi hình thành.

Vong Tình Chân Thủy lại rèn luyện nhục thể Giao Long Chi Thân, khắc độ Luyện Huyết pháp cũng theo đó mà tăng lên.

Khắc độ của Luyện Huyết pháp cao tới năm vạn, nhưng nó lại không giống như Luyện Khí cần phải Ngưng Sát Luyện Cương mà chỉ cần vùi đầu khổ tu, không ngừng hấp thụ Ất Mộc tinh khí thì đã có thể làm tăng tiến khắc độ.

Đợi đến khi tiến độ tới một mức độ nhất định có thể vượt qua cửa ải Chân Hình hiển hóa là đủ.

Đợi đến lúc đó cho dù là con đường Luyện Cương thì cũng không quá lý tưởng, đã có được tu vi nhục thân Chân Hình hiển hóa thì cũng xem như đã là một chân nhân cảnh giới Đạo Cơ.

Trải qua mấy ngày tu hành thì tu vi cũng đã được củng cố một chút.

Mà hai người Hư gia nhị lão cũng đã thu hồi mấy cái cửa hàng của Trường Phong Đường.

Sự tích Hắc Sơn sơn chủ tiêu diệt Trường Phong Đường lại được lưu truyền ra.

Chợ Quỷ.

Nơi này ẩn tàng ở bên trong lòng núi.

Cửa lớn được làm bằng đá, bảng hiệu bên trên ghi to sáu chữ "Tam Gia Lưỡng Giới Quỷ Thị".

Sở dĩ cái tên gọi này kỳ cục như vậy bởi vì nơi này có ba nhà đồng quản lý.

Một nhà trong đó tu hành Quỷ tu chi pháp, không phải là người sống chân chính.

Nhân gian cùng với âm phủ do đó được xưng là lưỡng giới.

Sâu trong chợ Quỷ có một Loạn Táng Cương* trôi nổi vô số quỷ hỏa u lục.

*bãi tha ma

Phía sau Loạn Táng Cương là cấm địa của chợ Quỷ.

Một nam tử thong thả đi đến bên trong Loạn Táng Cương.

Ầm ầm!

Mặt đất truyền đến một đợt chấn động.

Mặt đất nứt ra, một đầu lâu to lớn từ dưới mặt đất mọc ra.

Đầu lâu này vừa giống như trâu lại giống như kỳ lân, hai con ngươi trợn trừng tức giận, khí thế bức người.

Toàn bộ đầu lâu được điêu khắc từ Hắc Nham, sinh động như thật, cánh mũi có chút co vào tựa như đang hô hấp.

Đây là Trấn Mộ thú.

"Trọng địa của tiên gia, người rảnh rỗi chớ vào."

Trấn Mộ thú mắt nhìn chằm chằm người tới sát khí bức người.

Chỉ cần tiến thêm một bước nói không chừng liền đã lọt vào tầm công kích.

Nam tử không trả lời mà cất cao giọng nói:

"Tam giới vô lượng thực, trong tràn ngập pháp giới; tế ngươi kẻ đói khát, thanh sắc vô sắc thanh. Mở!"

Hai mắt của Trấn Mộ thú mất đi linh tính, miệng há ra hóa thành một cánh cửa lớn màu u lục.

Nam tử đi vào trong đó.

Trước mắt rộng mở tràn ngập ánh sáng.

Trước đó một giây vẫn còn là Loạn Táng Cương không một bóng người.

Sau một khắc lại chính là thành trì phồn hoa.

Đi vào thành trì sâu bên trong động phủ, mơ hồ thấy mấy người đang đứng ở đó.

"Trường Phong Đường bị diệt, là do một nhóm gọi là Hắc Sơn Đường khẩu làm. Hắc Sơn còn chiếm đoạt cả Hư gia."

“Ồ? Thú vị đấy, Hắc Sơn sơn chủ… Mã Hoàng, có phải ngươi từng quen biết người này hay không?”

Bốn phía truyền đến thanh âm mờ ảo.

Bên trong âm vụ có một chấp sự trung niên đi tới.

Người này chính là chấp sự Mã Hoàng mà Lục Khiêm từng quen biết.

“Người này cũng không tệ lắm, tương đối điệu thấp. Chưa từng nhúng tay vào ân oán của các thế lực khác.” Mã Hoàng nói cặn kẽ.

Nhà Hắc Sơn cung cấp hàng cũng xem như là chất lượng khá tốt.

Số lượng nhiều giá cũng ổn, chưa từng trễ nãi thời gian.

Trong ấn tượng của Mã Hoàng cũng coi như là không tệ.

“À đúng rồi, chúng ta còn tiếp nhận một ít cửa hàng của Trảm Phong Đường. Xem ra bọn hắn cũng không quá tham lam.” Chấp sự hắc y bổ sung.

“Xem ra người này rất có mắt nhìn, sẽ không tạo thành uy hiếp đối với chúng ta.”

“Nếu như dám mở chợ Quỷ, giết hắn.”

“Không cần, ta thấy cái Hắc Sơn này ngược lại đáng giá để kết giao.”

Mấy thanh âm thảo luận trong hư không.

“Tốt, Mã Hoàng ngươi có quan hệ tốt với Hắc Sơn sơn chủ, mấy ngày nữa mời hắn đến làm khách đi.”

Thanh âm già nua truyền đến từ trong hư không, những người còn lại trở nên yên tĩnh.

Trong ba nhà thì Quỷ gia có thực lực mạnh nhất.

Người nói chuyện này là chủ Quỷ gia, cũng là chủ của mảnh Quỷ vực này.

“Tuân mệnh.” Mã Hoàng cung kính nói.

Ngày hôm sau.

Xe ngựa chạy đến dưới chân Hắc Sơn.

“Một tên tu sĩ Ngưng Sát Dưỡng Thần mà thôi có cần chiến trận lớn như vậy không?” Chấp sự hắc y có chút không hiểu hỏi.

Mặc dù xử lý cao thủ Luyện Cương nhưng dù sao cũng chỉ đến đó thôi.

Nhìn qua Hắc Sơn thần bí, Mã Hoàng lại nhìn về phía chấp sự áo đen nói: “Quỷ Thất à, không nên xem thường người này.”

“Ồ? Người này có chỗ nào đặc biệt sao?” Nghe đồng bọn nói kiểu này ngược lại Quỷ Thất thấy rất hào hứng.

【VIP】 Thiềm Châu Lệ Tửu, Quỷ tu Linh Thực(2)

“Điều tra rõ những sự tích của người này rõ ràng người này luôn ngoài dự đoán, ngày đó suy nghĩ của ta cũng như vậy, bây giờ cũng không khác biệt.”

Mã Hoàng ý tứ sâu xa nói: “Cảm giác chẳng mấy năm nữa người này sẽ lại lần nữa làm nên chuyện khiến cho người ta kinh ngạc.”

“Ồ, thì ra là vậy.” Quỷ Thất lơ đễnh nói: “Nghe ngươi nói thì người này quả thực không thể xem thường.”

Mã Hoàng thả vật truyền tin ra.

Chỉ một lúc sau một con chó đầu đạo sĩ chui ra từ trong đất.

“Hai vị quý khách mời đi theo ta.” Đạo sĩ đầu chó cung kính nói.

“Đạo binh thật kỳ quái.”

Quỷ Thất có chút kinh ngạc.

Đi vào đỉnh núi Âm Sơn. Không biết tại sao khí hậu của nơi này khiến cho Quỷ Thất cảm thấy rất dễ chịu.

Nơi này chẳng biết từ bao giờ đã xây lên một cung điện.

Một đạo sĩ áo bào đen đang ngồi ở trong đình giữa hồ chờ đợi hai người.

“Đạo hữu có vẻ như rất tiêu sái.” Mã Hoàng phi thân vào trong lương đình.

Quỷ Thất theo sát phía sau phi thân vào bên trong đình nghỉ mát.

Mấy người giới thiệu cho nhau đạo hiệu hoặc tên của mình.

Đạo sĩ đầu chó rót ra một chén rượu xanh.

Từng sợi khói xanh bay ra sắc mặt của Quỷ Thất lập tức sáng lên: "Đồ tốt, tại hạ xin nếm thử trước."

Một ngụm nuốt xuống, tinh khí thuần âm làn tràn ra làm cho hồn thể trở nên thanh tĩnh.

"Rượu ngon, rượu này tên là gì? Khi quay về để ta hiến cho lão tổ, ngài nhất định sẽ rất thích." Trong lòng Quỷ Thất hảo cảm đối với Lục Khiêm tăng lên không ít.

"Vẫn chưa đặt tên, không bằng đạo hữu hãy đặt lấy một cái đi." Lục Khiêm có chút ngoài ý muốn nói.

Nước này chính là nước ở bên trong Linh điền. Có lẽ là ngấm vào bên trong Hoàng Tuyền âm khí cho nên hiệu quả hơn đối với Quỷ tu trước mắt này.

Quỷ Thất an tĩnh sâu sắc, chỉ thiếu cầm một cây quạt giả mạo văn nhân nữa mà thôi.

Lục Khiêm không nói gì chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Hình dạng của Quỷ Thất không khác mình là bao, dựa theo phần tâm trí khinh suất này mà đoán chắc là độ tuổi cũng không lớn.

"Rượu này uống vào giống như Nguyệt Hoa gột rửa, ánh sáng như nước mắt. Vậy gọi là rượu Nguyệt Thiềm Châu Lệ đi."

Quỷ Thất lại uống thêm mấy chén.

Rượu này trợ giúp đối với sự tu hành của mình là có hạn thế nhưng hương vị quả thực không tồi.

"Lần sau những rượu này cũng thêm vào bên trong hàng hóa cung cấp đi."

"Được." Lục Khiêm gật đầu bằng lòng.

Dù sao cũng đều là sinh ý, không có đạo lý cự tuyệt.

"Đúng rồi, mười lăm tháng sau là lễ Linh Thực của tộc ta, lão tổ mời ngươi đến làm khách, không biết ý kiến của các hạ như thế nào?" Quỷ Thất đặt chén rượu xuống nói.

Sợ Lục Khiêm không hiểu nên Mã Hoàng nói bổ sung:

"Lễ Linh Thực này là ngày lễ mỗi năm một lần của Quỷ gia, người ngoài có quan hệ tốt mới được mời, các hạ có thể đến xem thử."

"Ồ? Vậy thì bần đạo nhất định phải đi rồi." Lục Khiêm vui vẻ hài lòng.

Vừa mới thành lập Hắc Sơn, nhận biết một ít đại thế lực là điều chắc chắn lần thiết.

"Ở nơi nào?" Lục Khiêm hỏi: "Ở Tam Gia Quỷ Thị sao?"

"Tất nhiên không phải, địa phương nhỏ bé đấy sao có thể tổ chức được, nơi đó không tiện nói, đến lúc đó ngươi đến chợ Quỷ tìm bất cứ chấp sự nào trình ra thiệp mời là được."

Mấy người nói chuyện phiếm một lúc, Lục Khiêm lại đưa cho hai người mấy hũ rượu, sau đó hai bên tạm biệt rời đi.

Trong quá trình nói chuyện đó, Lục Khiêm đã đại khái hiểu được thân phận của Quỷ Thất.

Người này có bối phận là lão tổ tôn của Quỷ gia, xếp hạng thứ bảy trong nhà nên gọi là Quỷ Thất.

Tam Gia Quỷ Thị có rất nhiều chợ riêng lẻ.

Vùng Bàng Thủy Thành là có nhiều nhất, những cái khác phân bố lẻ tẻ ở ngoài thành.

Thậm chí có một vài cái còn mở về phía nam bắc của Thông Thiên Hà.

Bình thường rất khiêm tốn, lúc ban đầu Lục Khiêm thậm chí còn xem Tam Gia Quỷ Thị chỉ là thế lực phổ thông tầm trung không nghĩ tới thế lực này lại hùng hậu đến như vậy.

Lễ Linh Thực lần này nói không chừng cũng nên đi mở mang kiến thức một phen.

Sau khi đã đuổi hai người đi, Lục Khiêm đi vào cung điện phía sau rừng hoa Hướng Nhật.

Nơi này bị trận pháp ngăn cách khí tức sẽ không bị lộ ra bên ngoài.

Cho dù đối phương cưỡng ép tìm kiếm thì cũng không có khả năng dò đến trên thân mình.

Vừa rồi hai người xem như là lịch sự với nhau, không có hành vi vô lễ nào.

So với tán tu thì hiểu chuyện hơn chút.

Biết rõ cấm kỵ trong tu hành nên sẽ không tùy ý nhìn trộm bí mật của người khác.

Chỗ sâu trong lâm viên.

Ba nữ tử ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm mắt minh tưởng.

Ba người đều mặc đạo bào rộng, bên trong đạo bào là vóc dáng cùng không tệ.

Bởi vì cấm địa sau núi nên phương diện ăn mặc không quá để ý.

Tập Nguyệt khép hờ hai mắt, hai hàng lông mi có chút run rẩy, môi son khép mở thổ nạp, không có bày biện tí phòng vệ

nào tựa như đang đợi người đến hái hoa.

【VIP】 Thần dữ khí hợp, Thái Âm U Hà(1)

Cảm ứng được ánh mắt của Lục Khiêm, gương mặt xinh đẹp của Tập Nguyệt ửng đỏ, nàng nói: "Tham kiến lão gia."

Lục Khiêm tiến đến nhẹ nhàng cởi bỏ thắt lưng của nàng, đạo bào tự động rơi xuống, thân thể mềm mại của nàng dưới sự hỗ trợ của hắc khí có vẻ cực kỳ sáng chói.

"Vẫn chưa tìm thấy xuất khiếu chi pháp sao?" Lục Khiêm vẻ mặt như thường dò xét vài lần, có thể thấy được lộ tuyến chân khí lưu chuyển trong mắt.

"Không có, vẫn không tìm thấy cảm giác kia." Trong lòng của Tập Nguyệt rất hổ thẹn.

Luyện Khí sơ kỳ đến Luyện Khí hậu kỳ rất đơn giản, chỉ cần có tài nguyên sung túc là được, cộng với thiên phú không có vấn đề gì là đủ.

Luyện Khí hậu kỳ đến Dưỡng Thần sơ kỳ lại khác.

Giai đoạn này là Âm Thần xuất khiếu.

Âm Thần xuất khiếu không phải là thần ý của Luyện Khí kỳ xuất khiếu mà là Âm Thần đột phá hạn chế của nhục thân có thể bám vào bên trong vật thể.

Trong thời điểm đó Âm Thần rất dễ bị ảnh hưởng, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ hồn phi phách tán.

"Không sao, ta dẫn nàng đi lĩnh ngộ một phen. Lát nữa thần ý xuất khiếu thì bám vào bên trên Âm Thần của ta."

Lục Khiêm ngồi khoanh chân, ôm ấp mỹ nhân, bắt đầu vận chuyển công pháp Âm Dương Hợp Khí.

Thần niệm bảo vệ chặt linh đài, trong ngực là ôn hương nhuyễn ngọc, thân động mà tâm bất động.

Âm dương hòa hợp.

Âm thủy và dương khí chảy khắp giữa hai người hình thành một vòng đại Chu thiên.

Chân khí lưu chuyển, một dòng nước ấm chảy khắp toàn thân hai người.

Có lẽ là chân khí của Lục Khiêm quá dồi dào, da thịt của Tập Nguyệt hiện ra vài giọt mồ hôi, gương mặt xinh đẹp của nàng ửng đỏ.

Rất nhanh hai người đã tiến vào trạng thái, đạt tới cảnh giới Thần dữ khí hợp đáng ngưỡng mộ.

Cảnh giới này cần tâm ý hòa hợp, phải có sự ăn ý siêu cao, nếu không thì không cách nào thành công.

Lại lên thêm một tầng thì cảnh giới đó chỉ dành cho tri kỷ của đạo sĩ Dưỡng Thần.

Dù sao cũng là đạo hữu nhiều năm nên rất nhanh đã tiến vào trạng thái.

Giao Long xuất khiếu, ngoài thân thể là bạch quang nhàn nhạt quanh quẩn.

Đây là thần ý của Tập Nguyệt.

Hiện tại đang bám vào trên Giao Long trải nghiệm cảm giác Âm Thần xuất khiếu.

Đối với tu sĩ sắp đột phá Dưỡng Thần thì đây là điều cực kỳ có ích.

Loại thủ pháp như vậy chỉ có sư đồ hoặc là người phó thác quý như sinh mệnh của mình thì mới có thể sử dụng.

Dù sao Âm Thần khoảng cách gần như thế, một khi đối phương có ý đồ xấu gì đó thì sẽ tạo thành hậu quả không thể lường trước được.

Trong quá trình hai người vận công, hai nữ nhân khác cũng bắt đầu dần tỉnh lại.

"Lão gia càng ngày càng giống đại ma đầu, vậy mà ở nơi này…" Sắc mặt Mạc Sầu đỏ bừng.

Yêu Nguyệt trái lại rất thản nhiên thậm chí nàng còn có chút kích động.

"Các ngươi cũng đến cảm nhận một chút đi." Lục Khiêm bỗng nhiên mở to mắt.

Hai tỷ muội tu luyện Hắc Bạch Âm Thần chi pháp, chính là công pháp tương đối mạnh mẽ.

Hai đạo Âm Thần cộng lại sức chiến đấu có thể ngang với tu sĩ Dưỡng Thần trung kỳ.

Nếu như thành công đột phá Âm Thần thì tương đương với có thêm một chiến lực Ngưng Sát.

Cho nên Lục Khiêm mới trợ giúp hết sức mình để giúp cho các nàng đột phá.

Mấy người tu hành ba ngày ba đêm.

Một ngày nọ.

Bên ngoài Tàng Long động phủ.

Lưu Đỉnh đứng ở trước mặt Tàng Long động phủ nhẹ nhàng động vào cấm chế trên cửa.

Đây không phải là địa điểm của phàm nhân, do vậy không cần gõ cửa.

Xét cho đúng thì cái này là làm phép tương đối mạo phạm người trong giới tu sĩ.

"Ngư Long đạo hữu đâu rồi?" Sắc mặt của Lưu Đỉnh có chút không ổn.

Tiểu tử Ngư Long này thái độ rất tốt, thường cách một khoảng thời gian thì sẽ đưa đến các loại đồ vật không tệ.

Hiện tại lại bẫy người ta như thế cái này khiến cho lòng Lưu Đỉnh cảm thấy không thoải mái.

Tất nhiên cũng chỉ vẻn vẹn là không thoải mái mà thôi.

Mạng của kẻ khác sao lại quan trọng bằng mạng của mình được.

"Lưu ca? Chờ một chút, ta đang bên ngoài, ngày mai mới trở về."

Hắc Sơn.

Cảm ứng được rung động của động phủ, Lục Khiêm tỉnh lại từ trong trạng thái thiền định.

"Bỗng nhiên tới tìm ra, chỉ sợ không phải chuyện tốt lành gì." Lục Khiêm nhíu mày thầm nghĩ.

Giữa các tu sĩ bình thường sẽ không tùy tiện tìm tới cửa, dù là quan hệ tốt đến mấy cũng thế.

"Đã đến lúc rời đi rồi." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Bây giờ đã có Hắc Sơn, cứ ba tháng sẽ có lợi nhuận ròng bốn năm vạn Pháp Tiền.

Lăng Ba Lâu mặc dù là đại thụ nhưng cũng không phải là của mình.

Bây giờ chút Pháp Tiền kia hắn không còn hứng thú nữa.

“Chẳng qua là trước khi đi nhất định phải đớp một ngụm lớn đã.” Trong mắt Lục Khiêm lóe ra sắc thái bí ẩn.

Không thể đi tay không được.

Nhà kho giá trị hơn trăm vạn, tùy tiện động một chút cũng làm cho bản thân mình sung sướng một hồi.

Nghĩ tới đây Lục Khiêm tiến vào bên trong Thị Nhục nhanh chóng độn địa rời đi.

【VIP】 Thần dữ khí hợp, Thái Âm U Hà(2)

Trước đó hắn định đến xem chuyện gì đã xảy ra.

Thiên Hà hội.

Đáy nước có một tòa cung điện.

Phía bên ngoài cung điện, màng mỏng sương mờ giống như một cái bát ngăn cản nước sông.

Đây là tổng bộ của Thiên Hà hội.

“Chuẩn bị ra tay đi, phản ứng của Lăng Ba Lâu quá chậm, vẫn còn tưởng là xích mích nhỏ như trước đây.”

“Lần này nhất định phải hủy diệt bọn họ, thống nhất Hắc Thủy Thành.”

“Môn phái nam bắc cũng có động tĩnh, lại không chớp được thời cơ, nhóm chúng ta sẽ thật sự thành pháo hôi.”

Người trong đại điện nhao nhao hỗn loạn, tranh luận không ngừng.

Không chỉ có Lăng Ba Lâu, một ít thế lực khổng lồ cũng biết rõ tương lai sẽ phát sinh biến lớn.

Cũng không phải do điều đơn giản là Minh Hà bí cảnh xuất thế, rất có thể là một trận đại chiến động đến thế lực nam bắc.

Chín cái bậc thềm bằng ngọc đi lên trên đại điện, một đạo nhân già nhưng vẫn tráng kiện nhìn xuống mọi người.

Hội chủ của Thiên Hà hội tên là U Thủy Hà chân nhân.

Hiện nay đã tu luyện đến cảnh giới Đạo Cơ trung kỳ.

“Chớ làm ồn.” Thanh âm của U Thủy Hà chân nhân trầm thấp, rõ ràng xuất hiện ở bên tai mọi người.

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều im lặng.

Đây là Đạo Cơ pháp thể của chân nhân Đạo Cơ.

Dựa vào Ngưng Sát Luyện Cương và tính chất của công pháp mà hình thành pháp lực.

Pháp thể này tên là Thái Âm U Thủy Hà pháp thể, pháp lực mênh mông giống như sông dài, sở hữu cả Thái Âm âm khí, tu vi cường đại vô song.

“Nhất định phải đánh, phải một kích tất sát, đừng nên để lộ bóng gió ra bên ngoài, điểm ấy ngươi hiểu chưa?” U Thủy Hà chân nhân trầm giọng nói.

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

Nói xong, đám người toàn bộ hành động.

Lần này chắc chắn là dốc toàn bộ lực lượng, không để lại chút đường lui nào.

Một khi chiếm đoạt Lăng Ba Lâu, thế lực Thiên Hà hội sẽ nhanh chóng bành trướng, trở thành thế lực đứng đầu đảo Vạn Tượng.

Đến lúc gần đại chiến thì sẽ có càng nhiều lực lượng đi đối phó.

Những chuyện tương tự, đảo Vạn Tượng hay thậm chí là hai phía nam bắc cũng từng xảy ra, chỉ là bí mật hơn.

Kỳ thật người có tâm cũng sẽ có thể phát hiện ra một chút dấu vết còn sót lại.

Đan dược, vật phẩm tăng tu vi giá cả trên thị trường tăng lên không ít.

Hơn nữa vẫn còn tiếp tục tăng.

Cùng lúc đó, hóa thân của Lục Khiêm lúc này đang lặng yên không tiếng động chui vào trong Hắc Thủy thành.

Dưới mặt đất trăm mét, khí tức ẩn nấp không chút nào lộ ra ngoài.

Hóa thân Thị Nhục không ngừng đi xuyên qua ở trong lòng đất.

Ở trong lớp đất cứng rắn, thoải mái như cá ở trong nước.

Nhục thân của Ngư Long thật ra cũng biết thuật Thổ Độn Xuyên Hành, chỉ có điều không bí mật được như Thị Nhục.

Lần này Lục Khiêm đến đây, dứt khoát để nhục thân vào trong Kiếm Nang.

Đợi khi đến Lăng Ba Lâu thì lại khoác nhục thân vào.

Một lát sau, hóa thân vững vàng dừng ở bên dưới động phủ.

Lục Khiêm lúc này vẫn không lộ diện, vẫn ở sâu trăm trượng dưới lòng đất, yên lặng chờ đợi Lưu Đỉnh.

Không lâu sau, trên thủy lộ của Hắc Thủy thành, một tu sĩ quái vật mọc đầu trâu, ở giữa trán có một con mắt to đạp sóng đi tới.

Người này chính là Lưu Đỉnh.

Lưu Đỉnh đứng ở trước cửa động phủ, gõ cửa nhưng không có bất kỳ phản hồi nào.

Ở trong cảm ứng của Lục Khiêm, người này hình như có chút lo lắng.

“Sao còn chưa đến, kỳ lạ thật, lẽ nào xảy ra chuyện gì sao?”

Lưu Đỉnh lẩm bẩm tự nói, sau đó phủ định suy nghĩ này.

Chuyện này trừ Cấp Viêm và hai huynh đệ của Vu gia thì không còn ai khác biết nữa, có lẽ là bị chậm trễ ở trên đường rồi.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Lưu Đỉnh chợt lộ ra vẻ hung ác.

Tử bần đạo không bằng tử đạo hữu.

Nếu còn chậm trễ nữa thì hắn ta phải sử dụng Huyết Chú mà Phục Ba truyền lại.

Lần này vì che giấu hành động, vẫn là đám người Lưu Đỉnh tìm đến tận cửa của từng người.

Hơn nữa sợ một vài người thông minh phát giác chuyện này, chuyên để Lưu Đỉnh mang theo Huyết Chú chi pháp.

Biểu cảm thay đổi của Lưu Đỉnh lúc này đều lọt vào trong mắt của Lục Khiêm.

Lục Khiêm càng nhận thấy có chút kỳ quặc.

Kết hợp tính cách của Phục Ba, mặc dù không đoán ra được, nhưng khẳng định không phải chuyện gì tốt.

Nghĩ đến đây, Thị Nhục hóa thân độn thổ rời đi.

Lại trôi qua thêm nửa khắc.

Một nam tử cao chín thước, tóc tím mắt vàng từ bay đến từ phía bên cạnh.

Lưu Đỉnh lập tức nợ nụ cười hào sảng, lớn giọng nói: “Ha ha, Ngư Long lão đệ, cuối cùng cũng đợi được ngươi đến rồi.”

Ngư Long vội chắp tay, cười nói: “Xin lỗi Lưu ca, tiểu đệ đến chợ Quỷ Địa Quật mua dược liệu nên chậm trễ, không biết lão ca tìm ta có chuyện gì?”

“Là như này, hôm nay Thiên Hà Hội có va chạm với chúng ta, lâu chủ gọi mọi người bàn sự vụ.” Lưu Đỉnh nói.

“Thiên Hà Hội sao?”

Lục Khiêm hiểu được đại khái nguyên do rồi.

Có lẽ sẽ có động thái lớn nhắm tới Thiên Hà Hội, khả năng cần thứ như pháo hôi.

【VIP】 Cốc mò cò xơi(1)

Hai người một đường bay đi.

Dọc đường Lưu Đỉnh vẫn khoác lác như mọi ngày nhưng những chuyện xảy ra vừa rồi tuyệt đối không phải là giả, người này nhất định có ý đồ.

Rất nhanh đã đến Lăng Ba Lâu.

Ở cửa, Lục Khiêm còn nhìn thấy Thôi Sơn mà Cấp Viêm dẫn dắt.

"Thôi lão ca, lâu rồi không gặp."

"Ồ, đây không phải là Ngư Long lão đệ sao?"

Lục Khiêm và Thôi Sơn hàn huyên một lúc.

"Mau đi vào đi, đừng để mọi người sốt ruột chờ đợi."

Lưu Đỉnh thúc giục nói.

Lần này không chỉ là Lục Khiêm, ngay cả Thôi Sơn cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Có điều, đều đã đến đây rồi, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Lục Khiêm bỗng nhìn sang Lưu Đỉnh, cười nói: "Lưu ca, tiểu đệ đến Đan viên một chút, khoảng thời gian trước để quên đồ ở đó, châm chước cho đệ một chút đi."

Lưu Đỉnh khựng một chút rồi nói: "Nhanh lên đấy, nhóm chúng ta đi vào trước."

"Đa tạ Lưu ca."

Ngư Long cầm chìa khóa, câu thông với pháp trận.

Đi vào trong nhà kho.

Thái Âm Kim Đồng hơi phát sáng, cả thế giới dường như được tạo thành từ vô số đường cong.

Đường cong càng nhiều thì đa số ẩn chứa tinh khí càng dồi dào, giá trị bình thường đều không tồi.

Huyền Kim Kiếm Nang lơ lửng trên không.

Một cỗ hấp lực không ngừng hút đồ xung quanh vào.

Không gian Kiếm Nang có hạn, chỉ có thể chọn một số thứ quý giá.

Mặc kệ có dùng được hay không, dù sao đến lúc đó tuồn ra thông qua chợ Quỷ.

Rất nhanh, Kiếm Nang đã đựng đầy.

Lục Khiêm đoán giá trị chắc ít nhất cũng khoảng tám mươi đến một trăm vạn.

Còn một nửa đồ vật còn lại thì không có lấy.

Có điều, những thứ này đã đủ rồi.

Cùng lúc Lục Khiêm điên cuồng càn quét đồ vật.

Ở tầng trên cùng của Lăng Ba Lâu, gần như tất cả quản sự chấp sự từ Luyện Khí hậu kỳ trở lên đều có mặt.

Cộng lại ít nhất cũng trên trăm người.

"Tất cả đến đủ rồi chứ?"

Nhìn đám người ở trước mặt, trong lòng Phục Ba đầy tham lam.

Nếu hấp thụ tất cả đám người này, khí huyết sẽ đạt tới một trình độ rất khủng bố.

Có thể cho Thiên Hà Hội một phát tàn nhẫn.

“Bẩm đại nhân, còn thiếu Ngư Long.” Lưu Đỉnh đi tới nói.

“Mau đi thúc giục.” Phục Ba tức giận nói.

Càng đến lúc quan trọng, trong lòng Phục Ba có chút sốt ruột.

Nghĩ đến đây, Phục Ba dứt khoát sử dụng Huyết Chú, cưỡng ép nó lại.

Nếu không phải sợ động tĩnh quá lớn, Phục Ba vốn đã muốn trực tiếp sử dụng Huyết Chú, chấn nhiếp tất cả mọi người.

Trong lòng thầm niệm chú ngữ, trong đầu hiện ra bóng hình của Lục Khiêm.

Bỗng nhiên, Phục Ba mở hai mắt ra, quát: “Không tốt, Ngư Long là phản đồ. Cấp Viêm! Ngươi dùng bí pháp khóa nhà kho lại. Vây khốn người này lại.”

Ông ta phát hiện Huyết Chú vậy mà đã biến mất.

Cũng tức là Ngư Long chắc đã dùng bí pháp loại bỏ Huyết Chú.

Trong lúc nói chuyện, Phục Ba biến ra chân thân.

Quái ngư một đầu mười thân tỏa ra một trận dao động trong suốt, mọi vật xung quanh lũ lượt vỡ tan, đủ để thấy lửa giận của người này.

Nghe thấy câu nói này của Phục Ba, mọi người thì thầm với nhau, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ầm!

Bỗng nhiên, bên dưới truyền tới một tiếng nổ vang.

Ở trong cảm ứng của Phục Ba, trận pháp rải rác ở nhà kho, trực tiếp bị một cỗ lực lượng thần bí quét sạch tất cả lập tức mất đi tác dụng.

Dưới ánh mắt của mọi người, một đạo Âm Thần bay lên trên không.

Âm Thần này mang theo mây xanh dày đặc, khí thế cuồn cuộn, hàn ý khiến không gian ngưng kết ra hoa tuyết băng tinh.

Trong mây xanh, một con Giao Long góc cạnh rõ ràng như ẩn như hiện ở trong vân khí.

Thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Khi Giao Long bay trên không, mang theo gió mưa ập đến.

Hạt mưa đen kịt mang theo những giọt nước màu vàng không ngừng rơi xuống.

Chính là vật này đã tìm được nơi yếu nhất của trận pháp, sau đó phá tan nó.

"Ha ha, ta đi đây!"

Mọi người trong lúc bần thần, Giao Long dùng tốc độ rất nhanh biến mất ở chân trời.

"Âm Quỳ Chân Thủy! Hắn là người của Thông U quan, đây là Lục Khiêm!"

Lời này vừa dứt, mọi người ở đây bỗng xôn xao.

Những chấp sự của Lăng Ba Lâu đều biết ân oán giữa Lục Khiêm và bọn họ.

Tổn thất mà Lục Khiêm gây ra, không kém Thiên Hà Hội trong khoảng thời gian trước.

Cho đến bây giờ, Lăng Ba Lâu cũng chưa hủy bỏ lệnh truy nã.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ, người này vậy mà là Ngư Long chung đụng sớm chiều nhiều ngày với bọn họ.

Trong tất cả mọi người, người kinh ngạc nhất đó chính là Lưu Đỉnh và Thôi Sơn.

Không ngờ người mà khoảng thời gian trước cùng với bọn họ đi tróc nã Lục Khiêm, vậy mà là Ngư Long ở bên cạnh bọn họ.

Hung thủ vậy mà ở bên cạnh…

Nhất thời, trong lòng mọi người có loại cảm giác vừa hoang đường vừa ly kỳ.

"Thì ra là ngươi, để mạng lại đây!"

Phục Ba phản ứng nhanh nhất, không màng tới cơn phẫn nộ, cơ thể hóa thành một đạo thần quang.

Thần Hành là một trong mười loại thần thông của Phục Ba, tốc độ rất nhanh, khoảng cách trăm dặm vượt qua trong nháy mắt.

Vừa bay ra ngoài, một đạo trường hà từ chân trời vụt tới.

Ầm!

【VIP】 Cốc mò cò xơi(2)

Cả người Phục Ba bị đánh trở về, dòng sông nặng như núi làm tróc quá nửa lân giáp của cơ thể chân thân.

Nhà dột còn gặp mưa rào, người của Thiên Hà Hội nhìn thấy bên này hình như xảy ra chuyện gì đó, lập tức nắm bắt cơ hội tấn công.

Phục Ba thôn phệ mọi người của Phục Ba Lâu, khí huyết giống như khói báo động bốc lên trời, ở ngoài trăm dặm cũng có thể nhìn rõ.

Trường hà xanh thẳm vắt ngang qua bầu trời sao, bị xung kích đến mức rung động một trận.

Hà La Vân sau đó há miệng phun ra một Hà La Ngư nhỏ hơn một cỡ đuổi theo Lục Khiêm ở đằng xa.

Hai mắt của Phục Ba đỏ ngầu, trong lòng cực kỳ căm hận, thậm chí vượt xa Thiên Hà hội chủ.

Ông ta nhận thấy mình giống như một thằng hề, bị tiểu tử Ngư Long này trêu đùa nhiều lần.

Vì thế đã dùng thần thông chia ra phân thân sở hữu toàn bộ năng lực của mình, chỉ để dùng truy kích Lục Khiêm.

Tốc độ của hóa thân Hà La Ngư rất nhanh.

"Ầm!"

Một đoàn hỏa diễm nóng bỏng và Chân Thủy bay về phía sau lưng của Lục Khiêm.

Không gian xung quanh bị khóa chặt, cuồng phong từ thiên ngoại ập tới.

Mỗi một công kích đều không kém cạnh một kích toàn lực của Dưỡng Thần hậu kỳ.

Tu vi của hóa thân Hà La Ngư chắc vào khoảng nửa bước Đạo Cơ.

Đây là kẻ địch cường đại nhất mà Lục Khiêm từng gặp.

Ầm!

Thất Sát Âm Phù kiếm nổ tung.

Cùng lúc này, âm vụ bắt đầu tỏa ra.

Vụ khi bay ra xiềng xích đen kịt dài mấy trăm trượng.

Xiềng xích quấn quanh, tạo thành bức tường sắt thép chắc chắn.

"Hừ, như này cũng có thể cản được ta sao?" Hà La Ngư cười khinh thường, vận chuyển thần thông, trực tiếp xuyên qua Âm hỏa.

Ầm!

Cơ thể mạnh mẽ đâm sầm vào bức tường Âm Đô Hắc Ngục Tỏa.

Trì hoãn một lúc như vậy, Lục Khiêm lại kéo giãn khoảng cách với Hà La Ngư.

Không lâu sau lại điều khiển thần thông đuổi tới.

Sau lưng sát khí thấu xương, Lục Khiêm vẫn dư sức mà quay đầu cười mỉa: "Đến mức vậy sao, không phải chỉ là cướp một ít đồ của ngươi thôi sao, Ngư Long ta không có công lao cũng có khổ lao mà."

Câu nói này thật sự cực kỳ gây sát thương, hai mắt của Hà La Ngư đỏ ngầu.

“Đợi ta bắt được ngươi, nhất định sẽ rút Âm Thần của ngươi ra, thiếu đốt ở trong Âm hỏa ba trăm năm.” Thanh âm của Hà La Ngư khàn khàn.

Mười thân thể vẽ ra những quỹ tích khác nhau.

Nhất thời, mấy chục quả cầu lửa quả cầu nước rộng mười trượng, đồng loạt oanh kích về phía Lục Khiêm.

Ầm!

Hỏa diễm và Chân Thủy bao trùm phạm vi mười dặm.

Ở trong phạm vi này, tất cả cây cỏ gạch đá trực tiếp bị hòa tan, sau đó bị Chân Thủy ăn mòn thành nước mủ.

Hà La Ngư tuần tra ở trên không, trong mắt bắn ra hồng quang trăm trượng.

Xung quanh không có khí tức của Lục Khiêm, giống như vừa rồi hắn đã chết ở trong một kích toàn lực của Hà La Ngư.

Có điều, với sự hiểu biết của Phục Ba đối với Lục Khiêm, người này rất xảo trá, tận mắt nhìn thấy tên này chết mới có thể yên tâm.

Tia sáng đỏ trong mắt cũng là một loại thần thông, có thể càn quét tứ phương, nhìn thấu mọi thứ huyễn hóa và thuật ẩn nấp.

“Tìm được ngươi rồi.” Hà La Ngư cười tàn nhẫn.

Quả nhiên rất xảo trá, vậy mà ở dưới đất.

Trì hoãn một lúc như vậy, Lục Khiêm lại không biết chạy đi đâu rồi.

Nghĩ đến đây, Hà La Ngư giống như cá bơi trong nước, cũng chui vào mặt đất.

Bơi về phương hướng mà Lục Khiêm rời đi.

Phía trước hình như là một thành trì.

Khí tức của Lục Khiêm đến phía trước thì biến mất không còn tung tích gì nữa.

Hà La Ngư trồi lên từ dưới đất.

Khoảnh khắc ra ngoài thì nghe thấy thanh âm ồn ào và tiếng phá không của các pháp khí.

"Dừng tay, đều là của ta!"

"Cút! Những thứ này Hắc Phong Sơn ta lấy rồi, người không phận sự rời đi."

"Ha ha, giàu to rồi."

Trên bầu trời Huyết Vân Âm hỏa tản mạn, bên dưới có tu sĩ mặc đồ khác nhau tranh giành đồ vật.

Cảnh tượng hỗn loạn, giống như chợ rau.

Nhìn thấy một màn trước mắt, Hà La Ngư bỗng chốc hai mắt đỏ rực, trong lòng bốc lên một cơn lửa giận.

Những chiếc rương để bừa bãi trên đất này, văn hoa và ký hiệu bên trên không phải là vật phẩm của Lăng Ba Lâu thì là gì?

Giá trị cộng lại ít nhất cũng khoảng hai mươi vạn.

Tóm lại có mấy trăm người tranh đoạt, còn có không ít người không ngừng chạy đến.

Hàng trăm hàng ngàn khí tức giao nhau thành một đống hỗn độn, Lục Khiêm vốn đã biến mất lại càng khó tìm hơn.

"Cút hết cho ta!"

Ầm!

Hà La Ngư tức giận bay lên không, một đạo hỏa diễm lấy bản thân làm trung tâm mà phát nổ.

Mấy chục tu sĩ lập tức bị hỏa diễm nổ bay.

Cho dù như vậy, vẫn không cản được mọi người tranh đoạt bảo vật.

Tu sĩ đến đây vốn là những kẻ liếm máu trên lưỡi đao mà sống.

Bình thường một cây linh thảo có giá mấy trăm Pháp Tiền đã có thể xảy ra án mạng, càng không cần nói tới đồ vật có giá mười vạn này.

【VIP】 Thoát thân và thu hoạch(1)

Đằng xa, trong khu rừng rậm.

Dã thú không biết tên đạp qua bụi cỏ dại, phát ra âm thanh xoạt xoạt.

Một người tí hon chỉ với ba tấc đứng ở dưới đám cỏ dại.

Cơ thể nhỏ bé, ngay cả cỏ dại cũng được tôn lên giống cây đại thụ.

“Cuối cùng cũng thoát rồi.” Lục Khiêm thở phào một hơi.

Lá bài Hạc Thảo Chân Hình mới là nguồn tự tin để cốc mò cò xơi.

Vừa rồi cho dù không có người của Thiên Hà Hội xuất hiện, Lục Khiêm cũng tự tin có thể thoát khỏi truy đuổi.

Nhưng phải trả giá một chút.

Lần này thật ra không thuận lợi như trong tưởng tượng.

Kế hoạch ban đầu là định độn thổ rời đi.

Không ngờ dưới đất có pháp trận cấm chế, vừa chui xuống thì kích hoạt pháp trận.

Cộng thêm việc Phục Ba phát hiện hắn, khóa chặt nhà kho, Lục Khiêm chỉ đành cưỡng chế dùng Thái Âm Kim Đồng tìm được nơi yếu nhất, phá pháp trận trốn đi.

Nếu không Lục Khiêm sớm đã có thể thần không biết quỷ không hay mà rời đi rồi.

Xoạt!

Lại là hai đạo ánh sáng đỏ bắn ra.

Hai cột ánh sáng đỏ quét qua đại địa, sau đó khi quét đến người của Lục Khiêm, người tí hon chỉ ba tấc bỗng nhiên biến thành một cây cỏ.

Ánh sáng quét qua, hoàn toàn không phát hiện điều khác thường.

Đây không phải là thuật biến hóa, cũng không phải chướng nhãn pháp.

Ở trong mắt của đối phương, chỉ là một cây cỏ dại bình thường mà thôi.

Một lúc lâu sau, Hà La Ngư đã rời đi.

Lục Khiêm hóa thành một con hạc trắng, tự do tự tại, bay cao trên không.

Cuồng phong lay động lông vũ, cảnh sắc ở hai bên không ngừng lùi về sau.

"Cuối cùng cũng kết thúc vị trí này." Lục Khiêm quay đầu nhìn về phương hướng của Lăng Ba Lâu, trong lòng có chút cảm khái.

Mới vào đảo Vạn Tượng, hắn giống như chó nhà có tang, sau đó ký khế ước với Lăng Ba Lâu, có được đan dược bước vào cảnh giới Dưỡng Thần.

Trước khi đi còn tiện tay mang đi lễ vật của Phục Ba…

"Sau này mình chính là Hắc Sơn sơn chủ, Ngư Long đã thành quá khứ rồi." Lục Khiêm nghĩ trong lòng.

Tuy không phải là cao thủ đỉnh cấp gì, cũng coi như là có sức mạnh bảo vệ chính mình.

Hắc Sơn dưới trướng cũng thuộc thế lực tầng trung.

Thà làm cá lớn trong ao nhỏ, còn hơn làm cá nhỏ trong áo lớn, đây chính là nguyên tắc làm việc của Lục Khiêm.

“Đi thôi!”

Hạc trắng kêu một tiếng, từ trên tầng mây phi xuống.

Không biết Lăng Ba Lâu và Thiên Hà Hội ai thắng ai thua.

Bất luận như nào, Phục Ba này tốt nhất bị người giết đi.

Nếu không lại có thêm một kẻ địch mạnh cảnh giới Đạo Cơ.

Cách đó không xa, chính là đỉnh núi Hắc Sơn.

Núi này mây đen dày đặc, nhưng lại không có khí tức lộ ra.

Người không biết sự tình, còn tưởng rằng khí hậu của Hắc Sơn chỉ kỳ lạ mà thôi.

Xoạt!

Hạc trắng đáp xuống.

Trong âm vụ bên dưới, hai mươi sợi xích đen kịt duỗi ra từ trong âm khí.

Cơ thể của hạc trắng lóe lên tia ánh sáng trắng, biến hóa thành dáng vẻ của Lục Khiêm.

Xiềng xích nhanh chóng co lại, hiện ra đầu trâu mặt ngựa cao một trượng, trên đất chui ra chín đạo sĩ đầu chó.

“Bái kiến Âm chủ, thuộc hạ đáng chết.”

Các Đạo binh sợ hãi quỳ xuống.

“Không có gì, các ngươi làm rất tốt.” Lục Khiêm gật đầu.

Độ nhanh nhạy này tạm được, coi như khá nghiêm túc.

Xoạt xoạt!

Lục Khiêm đi vào trong vụ khí, ba nữ tử đang tu hành ở dưới Hướng Nhật Ma Quỳ.

Tốc độ tu luyện của Mạc Sầu ngược lại không tồi, mặc dù tiến độ tương đối chậm, bây giờ cũng có thể giúp hắn luyện chế một vài đan dược.

Người từ Luyện Khí hậu kỳ trở lên của Hư gia, về cơ bản đều chuyển đến giữa sườn núi của Hắc Sơn.

Phụ trách quản lý sản nghiệp và một số việc vặt của Hắc Sơn.

Người ở hậu trạch bình thường sẽ không tham gia những chuyện này.

Chỉ có Yêu Nguyệt bình thường tới giám sát đốc thúc.

Lục Khiêm đi vào trong nhà kho, gọi Yêu Nguyệt và nhị lão của Hư gia đến.

"Bái kiến Âm chủ." Một đạo âm vụ bay tới, nhị lão của Hư gia từ trong đó hiện ra.

Từ khi gia nhập Hắc Sơn, nhị lão không khỏi nhiễm một ít khí chất u ám.

"Có một chuyện sẽ phải vất vả cho các ngươi, giúp ta thống kê một chút đồ."

"Âm chủ nặng lời rồi, cứ việc sai bảo."

Trong lòng nhị lão của Hư gia có chút không để tâm, một chút đồ mà thôi, không tính là phiền phức gì cả.

Xoạt xoạt!

"Đây…"

Đổ đống đồ như ngọn núi nhỏ từ trong Kiếm Nang ra, ánh sáng nhiều màu khiến hai người nhìn mà trợn mắt.

Trên đường chạy trốn đã ném đi một ít.

Có điều số lượng vẫn rất nhiều.

Mọi người tốn thời gian hai ngày kiểm kê, phân loại, hạch toán giá trị.

“Khởi bẩm Âm chủ.” Hư Tử lấy ra một bản sao kê đã được tính kỹ: “Dị kim không bao gồm Ngũ Kim tổng cộng có sáu mươi sáu vạn năm ngàn cân, thảo dược chín ngàn cân… tổng giá trị là chín mươi hai vạn năm ngàn Pháp Tiền…”

Khi Hư Tử báo cáo, trong lòng cũng có chút kích động.

Một thế lực tầm trung bình thường, trừ các loại chi phí, ít nhất cần mấy chục năm mới có thể tích được ngần này.

【VIP】 Âm Thổ ở nhân gian(1)

“Được, các ngươi trở về trước đi, đồ để lại đã, đợi qua một khoảng thời gian nữa rồi dùng.” Lục Khiêm nói.

Dự định tăng thêm một trăm đầu trâu mặt ngựa, nếu một đôi hai ngàn Pháp Tiền, chắc khoảng hai mươi vạn.

Như vậy thì có hơn một trăm Đạo binh tương đương với Luyện Khí hậu kỳ.

Những Đạo binh này có thể ra ngoài làm nhiệm vụ treo thưởng, ngộ nhỡ có ai đột phá đến Âm Thần thì kiếm lời rồi.

Dù sao là vật tiêu hao, chết rồi cũng không sao cả.

Lục Khiêm chính là dùng cách nuôi cổ này, nhanh chóng chế tạo ra cao thủ Dưỡng Thần kỳ.

Ngày hôm sau.

Ở trong linh điền của Hắc Sơn.

Hàng ngàn hàng vạn ma khí quấn quanh, khí vụ mà Hướng Nhật Ma Quỳ nuốt vào nhả ra bao trùm bầu trời.

Một đạo nhân mặc đồ đen ngồi khoanh chân, hai mắt khép hờ, thổ tức ma khí.

Hít vào thở ra, dường như cũng có thể gây nên sự thay đổi của thiên tượng.

Tầng mây đen trên đỉnh đầu, Giao Long thấy đầu không thấy đuổi, dập dờn ở trong ma khí.

Âm Thần và nhục thân tu hành cùng lúc, thúc đẩy nhau phát triển.

Khắc độ trong não hải đang từ từ tăng lên.

Không lâu sau, Hoàng Tuyền Kinh Đồ sẽ tiến vào tiểu thành.

Vong Tình Chân Thủy đạt tới số lượng nhất định thì có thể bắt đầu Ngưng Sát Luyện Cương rồi.

Trong Kinh Đồ có một pháp môn, chuyên cho biết làm sao dùng Vong Tình Chân Thủy để tiêu hóa ngoan tính của cương tính.

Hôm đó, Lục Khiêm tỉnh táo trở lại, trong đôi mắt vàng, thấp thoáng vụt qua một đạo phù lục màu đen phức tạp.

Đây là một loại phù văn trong Hoàng Tuyền Âm triện.

Thời điểm tu hành, minh tưởng mặc niệm Âm trận này thì có thể ổn định tâm thần, hấp thụ âm khí.

Xong việc, thu công.

Lục Khiêm nhìn sắc trời, Âm Thần không nhập vào Thị Nhục, biến mất không thấy đau.

Dưới núi, Lục hiêm cưỡi trên người một con dị thú vảy rồng đen kịt.

Hai bên đường vô cùng náo nhiệt.

Dòng người vô cùng tấp nập, bên đường là các sạp hàng nhỏ tiểu thương đang nô nức rao hàng.

Mùi thơm của giò lợn nướng, đậu phụ thối, kẹo hồ lô lượn lờ quanh chóp mũi.

Mặc dù là thành thị lấy tu sĩ làm chính nhưng người phàm cũng có thể ra ngoài kiếm sống.

Chỉ cần không mạo phạm tu sĩ, hoặc đụng phải tà tu, các tu sĩ sẽ không hạ mình tìm người phàm gây phiền phức.

Lục Khiêm cưỡi ngựa, tản bộ ở trên đường phố, người phàm hai bên đều cúi đầu hành lễ, đội xe tránh ra, chỉ sợ trêu chọc phải tu sĩ.

Các khuê nữ trên gác ở hai bên thò đầu ra, thể hiện dung mạo yêu kiều, cố gắng để được tu sĩ nhìn trúng thì một bước lên trời.

Đi tới một ngõ cụt.

Truyền vào một chút chân khí.

Cửa trên tường mở ra, bên trong cũng là một chợ tập trung với đầy ắp tiếng nói của mọi người.

"Người đến là ai?"

Đi vào trong, một nhóm vệ binh tay cầm Sát Uy bổng màu đen đi tới.

Lục Khiêm lấy ra tín vật của Quỷ Thất, vệ binh của chợ Quỷ lập tức trở nên cung kính.

"Đại nhân mời đi theo ta." Vệ sinh cung kính đi trước dẫn đường.

Trong các sạp bán đủ các thứ.

Thi dầu, cương thi, giấy, người sống… Lục Khiêm thậm chí còn nhìn thấy dược liệu do Hắc Sơn bán ra.

"Ha ha, sơn chủ! Lâu rồi không gặp."

Trong hắc vụ, một nam tử sắc mặt trắng bệch đi ra, trên người của người này thấp thoáng mùi nhang đèn.

"Một chút quà nhỏ, xin đừng chê." Lục Khiêm đưa túi Hồ Thiên.

Bên trong đựng đầy vật chất âm tính đặc sắc và nến hương hỏa mà quỷ quái thường ăn.

"Không cần khách sáo, đi thôi, dẫn ngươi đến nơi đóng quân của tộc ta."

Quỷ Thất mở ra một đạo quỷ vụ, bóng dáng của hai người trong nháy mắt biến mất ở trong vụ khí.

Ầm!

Một cảm giác trời đất quay cuồng ập tới.

Đợi khi mở mắt ra, trước mặt là một thôn làng lớn.

Nơi này vô cùng ẩn dật, Lục Khiêm nhìn xung quanh, cũng không biết còn ở đảo Vạn Tượng nữa hay không.

Đằng trước là sương mù lượn lờ, nhà cửa nối tiếp nhau.

Lục Khiêm đếm một chút, có khoảng hơn hai ngàn căn.

Khi bước vào thôn làng, một cỗ âm khí ập tới. Vô cùng lạnh lẽo, giống như Quỷ vực.

Vù!

Một bóng người xuất hiện ở trước mặt hai người.

"Quỷ Thất thiếu gia, ngài đây là dẫn khách đến sao?" Người này cung kính hành lễ, nhìn cách ăn mặc, thân phận chắc không thấp.

"Ừ, dẫn ta đến Âm Thổ." Quỷ Thất lạnh lùng nói.

"Thiếu gia, khách quý, mời theo ta."

Hai người dưới sự dẫn dắt đi vào trong thôn làng.

"Đây là nơi sinh sống ở nhân gian của tộc ta." Quỷ Thất giới thiệu.

Mọi người ở hai bên nhìn thấy bọn họ thì đều hành lễ, trẻ con lộ vẻ tò mò và ngưỡng mộ.

Xuyên qua cửa sổ, Lục Khiêm nhìn thấy trong các nhà đều có bài vị.

Tên của các bài vị phần lớn đều là ba họ Lý - Lữ - Chu.

Hơn nữa trên người của mỗi người đều có một luồng âm khí, nhưng khác với Quỷ Thất, bọn họ là người sống sờ sờ.

"Bọn họ là người được Quỷ tộc chọn, bắt đầu từ tám tuổi thì tu luyện bí pháp, nam nữ không được cưới gả. Đợi sau khi âm khí thành thục thì dùng Binh Giải chi pháp tiến vào Âm Thổ, trở thành Quỷ tu."

"Nếu không có trở thành Quỷ tu thì chết, hồn phách cũng tiến vào Âm Thổ, những người này chính là Quỷ nô."

Quỷ Thất giải thích.

【VIP】 Âm Thổ ở nhân gian(2)

Rất nhiều người đều biết lai lịch của Quỷ tộc, nhìn thấy Lục Khiêm không hiểu, vì vậy thuận miệng nói.

“Thì ra là như vậy.” Lục Khiêm bỗng ngộ ra.

Hai người đi tới trên núi của thôn làng.

Người ở xung quanh nhiều hơn, cũng có người của thế lực khác, Lục Khiêm ở trong đám người còn nhìn thấy Mã Hoàng.

Ở đỉnh núi có một từ đường hoành tráng lộng lẫy.

Trong từ đường bày hàng trăm bài vị.

Khói hương lượn lờ, vô cùng thần bí.

Quỷ Thất đi tới châm một nén hương tím.

Khói hương màu tím vờn quanh trên người Lục Khiêm, hình thành một lớp kính bảo vệ.

“Người sống đi vào trong sẽ bị ảnh hưởng, chỉ có khói hương mới có thể bảo vệ an toàn cơ thể.” Quỷ Thất nhìn sang Lục Khiêm.

Sau đó y từ từ đi tới trước mặt bàn tế, lại lần nữa châm một nén hương.

Hương khói lượn lờ, Quỷ Thất khẽ ngâm nga chú ngữ.

Vù!

Trời đất chao đảo.

Chỉ thấy đại địa bỗng nhiên đổ xuống.

Mọi người trong từ đường đầu hướng xuống, chân ở trên.

Sau khi niệm xong chú ngữ, mọi người dần dần quen với cảm giác trời đất chao đảo, giống như trời đất lại khôi phục bình thường.

Lục Khiêm liếc nhìn, thế giới dường như vẫn là thế giới đó.

Chỉ có điều màu sắc trở nên hơi tối lại.

Trên không lơ lửng vô số tro bụi đen kịt, hít nhẹ một hơi, cũng có thể hít vào số vô tro bụi.

Biểu cảm của Quỷ Thất vô cùng hưởng thụ mà hít những tro hương này.

Mọi người ra khỏi từ đường, mọi thứ trước mắt trở nên náo nhiệt.

Thôn làng giăng đèn kết hoa, trở thành vật trang trí của hàng ngàn hàng vạn thôn dân.

Những người này đều là hồn phách, thực lực có cao có thấp.

Có người đang ăn nhang đèn khói hương.

Ở trung tâm của thôn, bày những chiếc bàn.

Bên trên đã có những người sống giống như Lục Khiêm ngồi, hoặc là quỷ vật của Quỷ tộc.

“Đạo hữu, mời ngồi xuống.” Quỷ Thất cười nói.

“Đa tạ.” Lục Khiêm không hề từ chối.

Trước khi đến hắn đã đặc biệt nghe ngóng về tiết Linh Thực này.

Đây là lễ hội mỗi năm một lần của Quỷ tộc, rất nhiều người đều nhận được lời mời, không có gì nguy hiểm cả.

Nơi này chính là Âm Thổ của Quỷ tộc, cũng chính là nơi đi vào sau khi chết.

Một cộng đồng chia thành hai giới âm dương.

Vù!

Lúc này, bầu trời trở nên ảm đạm.

Một quỷ vật dữ tợn cực lớn bao trùm bầu trời, ánh sáng lóe lên, trên ghế chủ vị có thêm một thân ảnh.

Người này mặt mày xanh xám, trong mắt có hai đoàn Âm hỏa u lục.

Cơ thể sáng bóng như được quét sơn xanh, ngồi ở trên ghế chủ vị, giống như một bức tượng thần.

Mái tóc đỏ thẫm bay bay, giống như ngọn nến đang thiêu đốt.

Diện mạo khiến người khác nhìn không ra tuổi tác cụ thể như nào, cho người khác một loại cảm giác uy nghiêm.

"Tham kiến Chúc Quỷ Vương."

Mọi người đồng loạt đứng dậy chắp tay hành lễ.

Lục Khiêm lén đánh giá Quỷ Vương trước mắt.

Chúc Quỷ Vương là đầu não của Tam Gia Quỷ Thị.

Lai lịch của người này thần bí, tu vi nghe nói thấp nhất là Đạo Cơ trung kỳ, tu luyện Thanh Diễm Chúc Hỏa Pháp Thể Đạo Cơ, phẩy tay một cái mười tám Minh Hỏa phi đao có thể giết địch ở ngoài ngàn dặm.

Không có ai từng thấy Chúc Quỷ Vương ra tay, vì vậy danh tiếng của Tam Gia Quỷ Thị cũng không vang dội.

Trên thực tế cũng thuộc vào một trong ba người có thực lực mạnh nhất ở đảo Vạn Tượng, mạnh hơn Lăng Ba Lâu rất

nhiều.

Chỉ là bình thường khá khiêm tốn, danh tiếng không có lớn như Phục Ba mà thôi.

“Mời các vị ngồi vào chỗ.” Gương mặt lạnh lùng của Chúc Quỷ Vương nở nụ cười, cười nói với mọi người.

“Người đâu, đưa linh thực lên.”

Chúc Quỷ Vương vỗ tay, một nhóm thị nữ mặc váy mỏng màu đen, hai tay bê chiếc mâm đi lên.

Mở mâm ra, bên trong là một chiếc bát bạc, trong bát bạc đựng nước canh lập lòe ánh sáng lục bích.

“Đây là canh Bát Bảo Dưỡng Thần, cho dù không phải là quỷ tu, uống vào sẽ có nhiều lợi ích đối với Âm Thần.” Quỷ Thất giới thiệu.

Trên bàn ở hai bên, không chỉ là tu sĩ của Quỷ tộc, còn cả khách mời đến, sau khi bê đồ ăn lên, bọn họ cũng bắt đầu uống.

Lục Khiêm cầm thìa bạc, nhẹ nhàng uống một ngụm, ngay lập tức Âm Thần chợt sáng lên.

Ngoài nước canh ra, còn có các loại đồ ăn ngon khác.

Âm Chá Chúc, Nhân Hồn Hương, thịt đầu lợn Lãnh Cửu, Địa Tâm đan… phần lớn là đan dược có lợi đối với Âm Thần.

Khác với những người phàm ăn miếng lớn, các quỷ tu phần lớn không ăn đồ vật.

Giống như Quỷ Thất ở bên cạnh, mỗi một phần đồ ăn đưa lên, hít sâu nó một hơi, sau đó liền có thị nữ bê xuống.

Lục Khiêm nhìn thấy một ngụm thanh khí từ trong đồ ăn bay ra, sau đó mùi hương và quang trạch mất hết, không có bất kỳ mùi vị gì nữa.

Hai bên đại diện có một đám người quỳ đợi, khi đồ ăn bê ra, một đám người ăn như hổ đói.

Những người này là quỷ nô của Quỷ tộc.

Nếu người của Quỷ tộc chết ở trước khi luyện thành bí pháp thì cũng sẽ vào trong Âm Thổ sống lại một kiếp.

Nếu cứ ở trong Âm Thổ, ít nhất có thể sống một giáp.

Ăn linh thực cũng có thể gia tăng thời gian sống.

Không phải ai cũng có thể ăn được cơm thừa, không có cống hiến nhất định, ngay cả cơm thừa cũng không có tư cách ăn.

【VIP】 Thi Giải chi pháp, Hoàng Tuyền Cương khí(1)

Lúc này, một đạo sĩ mặc đồ trắng ở bên cạnh Lục Khiêm mở miệng: "Các hạ có chút lạ mặt, tại hạ là trưởng lão của Yểm Nhật đường – Hải Phong, không biết các hạ họ gì?"

"Ta họ Lục, mọi người đặt cho biệt danh là Hắc Sơn chi chủ, gọi ta là sơn chủ là được."

Lục Khiêm nhìn thấy người ta nhiệt tình như vậy, cũng không tiện để người ta muối mặt.

"Ồ? Ngươi là Hắc Sơn chi chủ mà dạo gần đây giết chết Trường Phong đường chủ sao? Hân hạnh."

"Thì ra là các hạ, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt."

Ánh mắt của mọi người ở bàn hai bên nhìn qua.

Mọi người ngồi ở đây đều quen nhau cả, bỗng nhiên lại có một người lạ như này đến, còn là Hắc Sơn nổi tiếng dạo gần đây, trong lòng không khỏi có chút tò mò.

"Nghe nói Hắc Sơn sản xuất nhiều nguyên liệu, sơn chủ sau này có thời gian thì chiếu cố kinh doanh của chúng ta nha…" Hải Phong đưa tới một lá bùa.

"Đương nhiên, đa tạ các vị hậu ái." Lục Khiêm cũng trao đổi bùa liên lạc với bọn họ.

Hơn chín mươi vạn tiền đen đang rầu không có kênh tuồn ra.

Lục Khiêm không sợ bại lộ thân phận.

Phản đồ ngông nghênh trên đảo Vạn Tượng có rất nhiều.

Chỉ có điều hắn không muốn gây nên phiền phức.

Mọi người ăn ở trong đại điện vào tiết Linh Thực, tộc nhân trong Âm Thổ cũng có thể được chia một ít nến hương hỏa.

Bên phải của đại điện có một đồng hồ nước không ngừng nhỏ nước, vật này dùng để tính thời gian.

Keng!

Đột nhiên, đồng hồ nước phát ra một âm thanh giòn tan.

"Đã đến giờ lành! Bắt đầu nghi thức Thi Giải!"

Có một ác quỷ da xanh đi ra từ bên cạnh Chúc Quỷ Vương.

Ngay lập tức, sắc mặt của mọi người chợt trở nên nghiêm túc.

Đây mới là phần quan trọng nhất của ngày hôm nay.

Cộp cộp cộp…

Bên ngoài vang lên bước bước tiếng giòn rã.

Đại khái có mười năm nam nữ già trẻ đi vào đại điện.

"Khởi bẩm lão tổ, hôm nay tổng cộng có mười lăm tộc nhân của nhân gian hoàn thành bí pháp."

Một chấp sự mặc đồ đen có gương mặt khá giống với Quỷ Thất nói.

"Được, bắt đầu đi." Chúc Quỷ Vương phẩy tay.

Hai bên lập tức lao ra mấy chục quỷ hồn tay cầm các loại đồ vật.

Ở giữa đại điện, các loại đồ vật lập tức dựng lên.

Kiếm, thùng nước, chảo dầu, đống lửa, kim thạch, dây leo…

Tổng cộng có mười mấy loại đồ vật.

“Bắt đầu rồi, đây là Thi Giải chi pháp của Quỷ tộc.” Quỷ Thất khẽ nói.

“Tới rồi, không biết năm nay có thiên tài kiểu Thiên Đao Vạn Quả không?”

“Không thể nào. Hơn năm mươi năm mới xuất hiện một người, sẽ không nhanh như vậy.”

Mọi người thì thầm với nhau.

Khi Thi Giải chịu hình phạt càng nặng, tư chất khi chuyển hóa thành quỷ tu càng cao.

Trong đám người có một nữ tử hơn hai mươi tuổi bước ra.

Chúc Quỷ Vương cười nói: “Ngươi muốn gì?”

“Thủy Giải.” Nữ tử nói dứt khoát.

Thi Giải chi pháp, Binh Giải là đơn giản nhất, Thủy Pháp kém hơn một chút, giới hạn cũng thấp nhất.

“Được, Quỷ Nhất, mở đàn thi pháp.”

Ầm ầm ầm!

Thùng nước được đẩy tới chính giữa đại điện.

Vụt!

Nữ tử nhún người nhảy vào trong nước.

Quỷ Nhất lượn quanh thùng nước niệm chú ngữ.

“Thiên đạo thanh minh, địa đạo an ninh, nhân đạo hư ninh, tam tài nhất thể, hỗn hợp càn khôn; âm dương sái dục, thủy hỏa lưu thông…”

Nữ tử trong nước không ngừng giãy giụa co giật, thi thể cuối cùng nổi lên.

Vù vù!

Âm vụ màu đen bay ra từ trong mũi miệng của thi thể tạo thành một hư ảnh.

“Tiền đồ đã hết, ban cho ngươi tên Quỷ Thanh.”

“Đa tạ lão tổ.”

Nghi thức tiếp tục tiến hành, có người Binh Giải, có người Thôn Kim, có người không kiên trì đến khi chú ngữ niệm xong thì đã chết, thất bại lại chuyển hóa thành quỷ nô.

Đại khái có chín người thành công chuyển hóa thành quỷ tu Luyện Khí sơ kỳ, lần này không có ai sử dụng Thiên Đao Vạn Quả trong truyền thuyết.

“Sau khi trở thành quỷ tu, không đến cảnh giới Dưỡng Thần, chỉ có thể thông qua việc nhập thể ra khỏi Âm Thổ, nếu không sẽ tan thành tro bụi.”

Quả Thất giải thích nói.

Những điều khác không cần nói nữa, sâu nữa sẽ dính tới bí mật của môn phái, đây là điều không thể nói với người ngoài.

“Đúng rồi, nghe nói Tam Gia Quỷ Thị của các ngươi còn bán tin tức?” Lục Khiêm bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó.

“Đương nhiên, Tam Gia Quỷ Thị rải khắp toàn bộ hòn đảo, tin tức nhanh nhạy hơn người bình thường.”

“Không có tin tức của Cương khí âm tính sao? Tốt nhất có liên quan tới Hoàng Tuyền.” Lục Khiêm hỏi.

Cương khí trên đời có mấy vạn, Cương khí tốt nhất tổng cộng có ba mươi sáu loại.

Tỷ lệ thành công đột phá Đạo Cơ ngoài công pháp và Cương Sát phối hợp, còn liên quan rất lớn với chất lượng của Cương Sát.

“Có liên quan tới Hoàng Tuyền? Cái này có chút khó tìm rồi. Đợi ta hỏi thử.”

Quỷ Thất lấy ra một tấm ngọc bài màu đỏ, truyền vào một chuỗi thông tin.

“Cương khí loại Hoàng Tuyền… Hiện nay chưa có tin tức chính xác, nhưng lão tổ trước đây từng nói chuyện với người ở phương diện này, lát nữa tan hội có thể đi hỏi thử.”

“Vậy thì tốt, đa tạ Thất huynh.” Lục Khiêm chắp tay cảm ơn, người trước mắt này cũng có năm sáu mươi tuổi rồi, gọi một tiếng Thất huynh cũng không thiệt.

“Không có gì, dễ như trở bàn tay.”

Quỷ Thất xua tay.

【VIP】 Thi Giải chi pháp, Hoàng Tuyền Cương khí(2)

Rất nhanh, tiết Linh Thực tan hội.

Một vài người ở lại thảo luận gì đó với Chúc Quỷ Vương.

Cuộc đại hội này thật ra cũng là hội giao lưu.

Rất nhanh thì đến lượt Lục Khiêm.

Hắn đi vào trong điện trong.

Đại điện tối tăm, chỉ có hỏa diễm trên đỉnh đầu Chúc Quỷ Vương tỏa ra ánh sáng, đôi mắt như hai đoàn u hỏa nhìn chằm chằm Lục Khiêm.

Có hai người sống cung kính đứng ở bên cạnh, hình như là gia chủ của hai nhà khác.

"Hắc Sơn sơn chủ… hân hạnh hân hạnh." Thanh âm của Chúc Quỷ Vương khàn khàn, ẩn chứa một chút uy nghiêm, nhưng lại không khiến người khác cảm nhận được cảm giác áp bức.

Xem ra người này không có lệ khí bừng bừng như vẻ bề ngoài, trong lòng Lục Khiêm vụt qua ý nghĩ này.

"Tham kiến Chúc Quỷ Vương." Lục Khiêm hành lễ.

"Mời ngồi, dâng trà."

Thị nữ đi lên rót trà.

Chúc Quỷ Vương không lên tiếng, bầu không khí bỗng chốc có hơi lắng đọng.

Ngay cả những tộc nhân khác cũng cảm nhận được một cỗ áp lực.

Lục Khiêm ngồi ngay ngắn, đúng mực, thần sắc như bình thường, dường như không hề bị ảnh hưởng.

Chúc Quỷ Vương cười quỷ dị, nói: "Ngươi là Lục Khiêm của Thông U quan?"

Lời này vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc, Quỷ Thất cũng không dám tin mà nhìn Lục Khiêm.

Danh tiếng của Lục Khiêm vào khoảng thời gian trước rất là vang dội.

Chúc Quỷ Vương vốn muốn thấy vẻ mặt khi bị vạch trần của Lục Khiêm nhưng hắn ta lại phải thất vọng.

Vẻ mặt của Lục Khiêm rất bình thường, cười nói: "Quỷ Vương quả nhiên có mắt nhìn thật tốt, tại hạ chính là Lục Khiêm."

Thật ra Lục Khiêm biết không giấu được bao lâu.

Quan hệ của Kỳ Hóa thương hội và Lục Khiêm, và qua lại với Hắc Sơn đều có thể tra được.

Nếu lần này Phục Ba không chết, hoàn hồn lại cũng sẽ phát hiện điều không đúng.

"Không sợ ta lấy người đi lĩnh thưởng sao?" Chúc Quỷ Vương cười nói.

"Người khác thì ta không biết, với lề lối của Quỷ Vương, chắc chắn không nhìn trúng treo thưởng ba trăm năm mươi vạn này đâu."

"Giỏi, quả nhiên là người làm chuyện lớn, tâm tính không tồi."

Chúc Quỷ Vương khen ngợi.

Đây cũng là nguyên nhân gặp Lục Khiêm, hắn ta ngược lại muốn xem thử người quậy Thông U quan và Lăng Ba Lâu đến trời long đất lở sẽ trông như thế nào.

Hôm nay gặp được, quả nhiên khiến người khác hài lòng.

"Ta có thể giúp ngươi xóa dấu vết, hơn nữa cung cấp tin tức của Hoàng Tuyền Cương khí… nhưng ngươi phải giúp ta làm một chuyện." Chúc Quỷ Vương đứng dậy, diễm hỏa trong mắt lay động một trận.

"Quỷ Vương có gì phân phó?" Nghe được câu này, lòng Lục Khiêm trái lại thở phào một hơi.

Hắn không sợ người khác rao giá trên trời.

Trong giang hồ chỉ có một chữ "Lợi", loại đồ vật như tình nghĩa thì khó mà giữ được.

Lục Khiêm không sợ người khác bàn lợi ích, chỉ khi có quan hệ lợi ích thì mới có thể vững bền.

Sợ nhất là khi dùng tình nghĩa để trao đổi, chuyện này còn khó hơn cả dùng vàng bạc châu báu.

"Ta muốn ngươi đi đến phía nam một chuyến, vùng đất rộng lớn quanh đó, giúp ta tìm một người."

Chúc Quỷ Vương phóng ra một đạo hắc khí.

Hắc khí biến thành hình dáng một nữ tử, là một tiểu nữ hài khoảng năm sáu tuổi.

"Đây là trưởng nữ của ta, mất tích khi mới năm tuổi, lão phu đã tìm kiếm hai mươi năm cuối cùng cũng có được một chút manh mối."

Chúc Quỷ Vương quay đầu nhìn Lục Khiêm, trong mắt lập lòe Hỏa diễm.

“Chỉ cần ngươi đồng ý, bây giờ ta sẽ giúp ngươi bổ khuyết, đồng thời đưa ra tin tức của Hoàng Tuyền Cương khí cho ngươi.”

“Hơn nữa…” Chúc Quỷ Vương dừng lại rồi tiếp tục nói: “Chuyện xong xuôi sẽ chia cho ngươi ba thành cổ phần của Tam Gia Quỷ Thị.”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều có chút thất thần.

Hằng năm, Tam Gia Quỷ Thị có lợi nhuận ròng hơn ngàn vạn, chưa kể đến các tài sản cố định như Linh điền và cửa hàng.

Hai nhà kia thì không được chia nhiều như vậy.

Nếu như thật sự đưa cho Lục Khiêm nhiều cổ phần như vậy, thì về sau thương hội tam gia có thể gọi là thương hội lưỡng gia rồi.

Gia chủ hai nhà còn lại không có ý kiến gì.

Bọn họ vốn là chư hầu của Quỷ tộc, đều là thế lực của Quỷ tộc được phân đi tu hành các loại pháp môn.

Nếu Quỷ Vương đã nói vậy thì đương nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, những người khác không dám có lời bàn tán nào.

“Được.” Lục Khiêm đồng ý.

Mục tiêu trong mười năm của hắn là Luyện Cương, vừa khéo để hắn qua đó xem thử.

“Chắc là ở đây.”

Chúc Quỷ Vương một lần nữa hóa thân thành quỷ khí tạo ra một tấm bản đồ.

Bức vẽ này là sơ lược bán kính trong phạm vi mười nghìn dặm.

“Cái này…” Đây lần đầu tiên Lục Khiêm nhìn thấy bản đồ.

Vốn ban đầu hắn nghĩ diện tích hai bên nam bắc không quá lớn, nhưng sau khi so sánh toàn bộ bản đồ mới thấy phía nam lớn hơn phía bắc gấp mười lần.

Do bị Thông Thiên Hà chia cắt, phía bắc giống như một bán đảo trơ trọi bị cô lập.

Bên ngoài bản đồ, là hải vực bao la.

【VIP】 Giao Bạng tương tranh(1)

“Đây là lần đầu ngươi nhìn thấy bản đồ Nam Linh Vực?” Chúc Quỷ Vương cảm thấy có chút kỳ quái.

“Đúng là lần đầu tiên, ta quả thật chưa từng thấy qua.” Lời này của Lục Khiêm trái lại đều là thật.

Diện tích của Nam Linh Vực rất rộng lớn, gấp mấy chục lần trái đất trong trí nhớ kiếp trước của hắn.

Khoảng cách giữa các thế lực xa đến hơn vạn dặm.

“Bên ngoài hải vực mênh mông còn có các khu vực rộng lớn hơn, sau này ngươi sẽ biết. Cửu thiên thập địa vạn tộc, còn có rất nhiều nơi rộng lớn hơn thế này.”

Chúc Quỷ Vương cười nói.

“Thì ra là vậy.” Lục Khiêm nhớ mình đã lấy được một bức đồ lục từ Minh phủ, ngày nào đó hắn sẽ quay lại xem một chút.

“À đúng rồi, còn thông tin về Hoàng Tuyền Cương khí.” Chúc Quỷ Vương suýt chút nữa quên mất chuyện này,

“Ta không biết cụ thể Hoàng Tuyền Cương khí ở đâu, nhưng ta biết rõ ai có.”

“Ai?”

“Đông Quan Thái Tể của Cửu Tiêu Đạo Minh, người này tu luyện Cửu U Cương khí, là một loại U Minh Hoàng Tuyền. Hắn biết Cửu U Cương khí ở đâu.”

“Cửu Tiêu Đạo Minh sao?”

Lục Khiêm có ấn tượng về môn phái này, Hắc Bạch đạo nhân hắn giết lần trước là môn hạ của Thu Quan Thái Tể.

Hiện tại trên người hắn còn có tín vật của Thu Quan.

Chẳng lẽ là muốn hắn dùng tín vật này trà trộn vào Cửu Tiêu Đạo Minh?

“Ta không biết Đông Quan, nhưng bằng hữu của ta thì biết. Khi đó ngươi có thể báo tên của ta.”

“Tại sao lại là ta?” Lục Khiêm nói ra những nghi ngờ đã giấu kín trong lòng bấy lâu nay.

“Bởi vì ngươi rất táo bạo và quyết đoán. Ngươi dám dùng thủ đoạn đùa bỡn ngay dưới mí mắt cao thủ, cho nên mới chọn ngươi.”

Kể từ khi biết thân phận thực sự của Lục Khiêm, Chúc Quỷ Vương đã rất xem trọng tiểu tử này.

Dù là Thông U đạo nhân hay Phục Ba đều là nhất đẳng hung nhân.

Bình thường thấy bọn họ đều phải đi đường vòng, chứ chẳng nói chi đến chuyện giở trò ngay trước mặt mà không coi bọn họ ra gì.

Quỷ tộc mặc dù rộng lớn, nhưng không có một ai táo bạo và thông minh như Lục Khiêm.

“Hơn nữa người mà ngươi phải đối mặt tu vi cũng ko tầm thường. Người này tên là Ngũ Tạng đạo nhân.”

Ngũ Tạng đạo nhân dùng nội tạng của mình luyện thành pháp khí, đạo hạnh cao thâm, sánh ngang tầm với Chúc Quỷ Vương.

Người này cũng liên quan đến vụ mất tích của con gái ông ta năm đó.

Nghe nói chính là người này đã bắt cóc nữ nhi của ông ta đi.

"Được rồi, đã như vậy, tại hạ đi chuẩn bị trước."

Lần này biết được tin tức về Hoàng Tuyền Cương khí, coi như là một chuyến đáng giá.

Đối với việc tìm kiếm nữ nhi của Chúc Quỷ Vương, sau khi xem xét lại hắn cảm thấy rất khó. Trước cứ ghi nhớ lại địa điểm cụ thể, sau đó thì trở về tìm Chúc Quỷ Vương xin viện binh.

Hắc Sơn.

Hướng Nhật Ma Quỳ trong Linh điền, Giao Long đang hô hấp thổ nạp Hoàng Tuyền Âm khí.

Cửu U Ma trận chậm rãi ngưng tụ ra Đạo binh.

Số lượng Hướng Nhật Ma Quỳ tăng lên, Hoàng Tuyền Âm khí cũng nồng đậm hơn rất nhiều.

Bây giờ số lượng Giao Long Đạo binh đã tăng lên hơn năm mươi tên.

Uy lực do âm phong của Giao Long kết hợp lại đã mạnh hơn gấp mười lần.

Nếu gặp lại Khổng Tước Đạo binh của Trường Phong đường chủ, sợ rằng chưa đến mấy hiệp đã chặt đầu bọn họ dưới vó ngựa.

Bùm!

Âm khí tập hợp lại tạo thành âm vụ.

Âm vụ tạo thành một vòng xoáy, điên cuồng lao xuống phía dưới.

Ầm ầm!

Bên dưới truyền đến tiếng nổ vang.

Chỉ thấy một đạo hoàng quang từ trên người đạo nhân áo đen phóng lên tận trời.

Hoàng quang vô cùng tinh thuần, mang theo một cỗ tẩy rửa vạn vật, tái tạo lại ma lực.

Một lúc lâu sau, Hoàng Tuyền Âm khí mới chậm rãi tiêu tán.

Lục Khiêm mở mắt, hoàng quang lóe lên rồi biến mất.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh đồ (tiểu thành: 1/8000)

Hoàng Tuyền Kinh đồ cuối cùng đã đột phá đến cảnh giới tiểu thành, khả năng tích lũy Vong Tình Chân Thủy đã hoàn toàn có thể tiến hành vận chuyển Chu Thiên.

Số lượng bây giờ đã đủ để hỗ trợ hắn tiến hành Luyện Cương.

Nghĩ vậy, Lục Khiêm gọi ba nữ tử và nhị lão Hư gia đến.

“Trong khoảng thời gian này ta sẽ ra ngoài một chuyến, tất cả việc nội bộ đều như cũ, đừng mở rộng một cách mù quáng. Chuyện lớn thì có thể để cho Yêu Nguyệt quyết định.”

“Âm chủ, hay là để chúng ta đi cùng ngài, lão hủ cũng có thể giúp một chút.” Hư Tử nói.

“Thôi, mọi người cứ ở lại coi sóc việc nhà đi.”

Lần đi này của Lục Khiêm không biết phải mất bao lâu mới quay lại.

Ít nhất là dăm ba tháng, lâu thì cũng phải đến ba đến năm năm.

Sau khi giao phó xong, Lục Khiêm đem theo Nguyên Khí Châu thu được từ Trường Phong đường chủ cùng với Thiên Mã Cang Long giác đưa cho hai tỷ muội phòng thân.

Sau đó hắn mang theo sáu mươi tên đầu trâu mặt ngựa, Thị Nhục nhanh chóng chìm xuống mặt đất, độn thổ mà đi.

Trận chiến giữa Lăng Ba Lâu và Thiên Hà hội kết thúc bởi U Hà chân nhân bị thương, Phục Ba mất tích, còn Lăng Ba Lâu thì bị tiêu diệt.

【VIP】 Giao Bạng tương tranh(2)

Xem xét khả năng lục soát của Thiên Hà hội trong thời gian gần đây, xem ra Phục Ba đã không còn ở đảo Vạn Tượng nữa.

Ít nhất trong vài năm tới, Hắc Sơn sẽ không có nguy hiểm gì.

Lục Khiêm bay đến bờ sông, phóng ra một chiếc thuyền nhỏ.

Thông Thiên Hà có rất nhiều giông bão, không thích hợp để ghé qua.

Cũng không biết trong sông có xuất hiện ma thú gì không, đi thuyền mới là lựa chọn an toàn nhất.

Thông Thiên Hà rộng khoảng hơn sáu trăm dặm.

Bắt đầu ở trung tâm con sông, nếu không ra khỏi trung tâm thì sẽ mất khoảng thời gian một ngày để đến bờ bên kia.

Ngày hôm sau.

Lục Khiêm đứng ở đầu thuyền, sóng lớn động trời đánh xuống bị một màng sáng cản lại, gió nhẹ chỉ làm phất lên một góc y phục.

Bùm!

Mặt biển phía trước bỗng nhiên nổ tung.

Một ngọn sóng nước khổng lồ bắn lên bầu trời.

Một con Giao Long dài hai mươi trượng, lân phiến vàng bạc pha tạp sặc sỡ phóng lên bầu trời.

Hai bên miệng con Giao Long này có những xúc tu giống cá trê, trên trán chỉ có một mắt.

Phía sau Giao Long là một con Hắc Bạng (trai đen) lớn.

Vỏ Bạng Tinh cắn chặt đuôi Giao Long, Viên Nguyệt Bạng Châu nặng tựa vạn quân đập vào thân Giao Long.

Ầm ầm ầm!

Mỗi khi Bạng Châu rơi xuống sẽ phát ra tiếng vang rất lớn nện xuống một mảng lớn vảy của Giao Long.

Giao Long đau đớn hét lên, mắng: "Thủy tinh ở đâu ra, không biết gia là người của Ngọa Long tự à?"

"Ta là nãi nãi của tiểu tử ngươi đấy, dám xông vào địa bàn của bà đây, tử tôn, lên đây cho ta!" Bạng Tinh kêu lên một tiếng như bà già.

Hàng trăm Tiểu Bạng Tinh bay lên không, liên tục cắn xé thân Giao Long.

Lục Khiêm trốn trong góc tối, nghĩ không biết nên giúp bên nào hay là trực tiếp bỏ đi.

Đúng lúc này, một con Bạng Tinh to bằng cối xay nhô ra khỏi mặt nước, âm thanh như trẻ con nói: "Nãi nãi ở đây có một người này."

"Giết!"

Rầm!

Lại có mấy chục con Bạng Tinh bay lên không trung.

Vỏ trai cực lớn có thể kẹp nát sắt thép, chống lại pháp thuật cực mạnh.

“Phàm nhân, ngươi chết chắc rồi.” Bạng Tinh phát ra âm thanh của một tiểu nữ hài.

Rầm!

Vừa dứt lời, trên hư không ngưng tụ một đạo Hắc Ngục Tỏa Liên, dây xích đánh vỡ nát vỏ trai.

Hắc Ngục Tỏa Liên dài mấy trăm trượng vung vẩy ở giữa không trung.

Rầm rầm rầm!

Đám tiểu Bạng Tinh bị quét ngang nổ tung.

“Tiểu Bát, Tiểu Cửu! A!!” Bạng Tinh cực lớn gào thét ở giữa không trung.

“Đạo hữu giúp ta!” Độc Nhãn Giao Long vui vẻ nói, há miệng phun ra một đạo thận khí chống lại Nguyệt Bạng Châu.

Rào!

Hàn ý kéo đến.

Huyền Sương Âm Sát tạo thành trường kiếm phỉ thúy dài năm trượng, bắn trúng vỏ trai tạo ra tiếng kêu đinh tai nhức óc.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi tìm lão nương gây rối vẫn còn non lắm… Ách…”

Hàn khí bàng bạc nổ tung, vỏ trai bị đóng băng, bề ngoài bao phủ một tầng băng sương, thậm chí thịt mềm bên trong cũng bị đóng băng.

Rắc rắc…

Băng sương dần vỡ nứt, Bạcg Tinh sắp thoát vây trốn ra ngoài.

Giao Long sao có thể để chuyện này xảy ra.

Chỉ cần có cơ hội thở lấy hơi, chuyện đầu tiên cần làm là giải quyết đối thủ.

“Chết đi!”

Giao Long quẫy đuôi, há miệng phun ra Lôi Hỏa Châu.

Lôi Hỏa Châu theo khe hở chui vào bên trong vỏ của Bạng Tinh.

Rắc!

Bên trong vỏ trai vang lên tiếng vỡ trầm thấp, hoa văn trên vỏ chậm rãi nứt ra, hỏa diễm màu xanh biếc bay ra ngoài.

Giải quyết xong Bạng Tinh, Viên Nguyệt Bạng Châu rơi vào trong tay Lục Khiêm.

Đây là một món đồ tốt.

Ngọc trai chính là vật ngưng thành từ Nhật Tinh Nguyệt Hoa, đồng thời cũng là nội đan của Bạng Tinh.

Luyện đan có thể tăng cường tu vi, cũng có thể chống đỡ lại pháp khí vạn quân.

“Ta muốn lấy Bạng Tinh này, huyết nhục còn lại để cho ngươi.”

Vỏ trai cùng huyết nhục còn lại không lọt được mắt hắn, người ta đã thê thảm như vậy còn không cho chút gì thì thật không phải lẽ.

Hơn nữa, Lục Khiêm còn muốn lấy một ít tình báo từ trên người đối phương.

“Hộc hộc… Đa tạ đạo hữu.”

Lúc này Giao Long khá chật vật, vảy giáp trên người đã rơi rớt hơn nửa, tiên huyết màu xanh tràn ra ngoài.

Nó há miệng hút lấy vỏ trai đang nổi trên mặt nước, cạy vỏ trai ra, nữ thể trần trụi bị cháy hơn nửa da thịt rơi ra ngoài.

Nữ thể có khuôn mặt xinh đẹp, tóc đã bị lôi hỏa đốt trụi nhưng bề ngoài cũng không tệ lắm, không phải bà lão già nua như trong tưởng tượng.

Độc Nhãn Giao Long nuốt xuống, thương thế đã tốt lên rất nhiều.

"Đạo hữu, tại hạ là Độc Nhãn Giao của Ngọa Long tự, cảm tạ đạo hữu đã tương trợ, xin hỏi quý tính của đạo hữu?"

"Không dám, ta họ Lục, tên một chữ Khiêm. Là một kẻ tán tu không môn không phái." Lục Khiêm đáp lại.

"Lục đạo hữu, nếu như không có chỗ dừng chân có thể đến chỗ Ngọa Long Tự chỗ ta làm khách. Ta sẽ hết lòng tiếp đón."

Độc Nhãn Giao Long lên tiếng, đồng thời nhớ lại cảnh tượng Lục Khiêm ra tay vừa nãy.

Con ngươi màu vàng ròng, mái tóc màu tím, trên người có một luồng khí chất khiến người khác kinh hãi tỏa từ trong ra ngoài.

【VIP】 Mười hai con Giao Long dị chủng

Không hiểu tại sao trong lòng Độc Nhãn Giao Long cảm thấy có chút thân thiết.

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Nhãn Giao Long nảy ra một ý nghĩ, hỏi:

"Các hạ là luyện thể tu sĩ? Vậy mà lại tu hành long chủng chi pháp sao?"

"Ồ? Đạo hữu cũng phát hiện ra sao? Tại hạ quả thật là Giao Long luyện thể tu sĩ." Lục Khiêm đáp lại.

Độc Nhãn Giao Long phát hiện ra cũng là chuyện bình thường, hiện giờ là nhục thân của hắn, còn vừa nãy sử dụng Thái Âm Kim Đồng chắc chắn đã làm lộ khí tức ra ngoài.

"Ha ha, đã như vậy chúng ta chính là thân thích." Độc Nhãn Giao Long sảng khoái cười lớn: "Ta còn có rất nhiều huynh đệ ở Ngọa Long tự, chắc hẳn bọn họ rất muốn được gặp ngươi."

Lục Khiêm vui vẻ nhận lời.

Một người một rồng mang theo mây đen nồng đậm bay ngang qua nội lục.

Những nơi Giao Long đi qua, mây đen nổi khắp chốn, kéo theo cuồng phong bão lốc.

May mà hai người vội vã rời đi, nếu dừng thêm một lát không biết chừng sẽ gây nên lũ lụt.

Đến lúc đó chính là cảnh tượng sinh linh đồ thán.

Không trách được Giao Long cổ đại đều bị gán cho hình tượng xấu.

Chỉ ngang qua đã gây nên mưa rào, dạo chơi nhiều thêm chút nữa thì phàm nhân sẽ chịu tội mất.

Hai người vừa đi vừa chuyện phiếm, Lục Khiêm tùy tiện bịa ra một địa điểm ở phương nam.

Trong lúc chuyện trò cũng moi được không ít tin tức.

Nơi đây gọi là Bạch Long giang, hai bên bờ sông có mấy chục thành trì, phàm nhân lên đến ngàn vạn.

Đi tiếp về phía nam thêm một vạn dặm là khu vực quản hạt của Cửu Tiêu Đạo Minh.

Còn đi về phía đông tám ngàn dặm là Phương Thốn Yêu Quốc, quốc gia này chủ yếu có yêu quái cùng với tu sĩ Luyện Thể, là một quốc gia nhân tiên hỗn tạp.

Phía tây lại là núi hoang vô tận, tập hợp đủ loại thế lực.

Ngọa Long tự nằm ở trung hạ du của Bạch Long giang.

Bên trong có mười hai con dị chủng Giao Long.

Lão đại Độc Nhãn Long được xưng là Bích Nhãn Giao Quân.

Các huynh đệ còn lại có tu vi thấp nhất cũng là Dưỡng Thần kỳ, còn phần lớn đã Ngưng Sát Luyện Cương.

Hai người bay khoảng ngàn dặm đã thấy phía trước có mấy chấm đen nhỏ.

Bay lại gần nhìn xem, hóa ra đâu đâu cũng có các thành trì cao lớn.

Người bên dưới nhỏ bé như kiến, trông thấy Giao Long phi hành trên không trung, đám kiến phía dưới nhao nhao quỳ lạy.

“Đạo hữu, chính là đỉnh ngọn núi phía trước!” Giao Long hô lớn một tiếng, bay đến trước mặt đỉnh núi Vân Tiêu.

Lục Khiêm theo sát phía sau.

Phía trên ngọn núi có dựng một quần thể đại điện vàng son lộng lẫy.

Tổng cộng có mười ba tòa.

Ngói vàng tường đỏ, đình đài lầu các.

Ánh mặt trời chiếu rọi bên trên, phản xạ ra những tia sáng chói mắt.

Cơ thể Độc Nhãn Giao Long không ngừng thu nhỏ lại, đáp xuống phía trước quảng trường bằng đá cẩm thạch, biến thành một đại hán một mắt mặc áo xám.

Đại hán mọc râu quai nón, ở chính giữa trán có chỉ có một con mắt.

Thân ảnh Lục Khiêm cũng rơi xuống bên cạnh Độc Nhãn Giao.

Đại điện ở chính giữa cao lớn nhất, phải cao đến trăm trượng, ngói mạ vàng tường khảm ngọc trắng.

Bên trong đại điện trống trải, được nâng đỡ bởi mấy trăm trụ gỗ lim mạ vàng năm người ôm không xuể.

“Ha ha! Cửu đệ, ngươi dẫn theo vị khách quý nào tới?”

Bên trong đại điện rộng lớn vọng đến một tiếng sấm rền.

Một con Giao Long một sừng, vảy trắng mắt xanh ngọc từ trong đại điện bay ra.

Thân rồng dài trăm trượng, hơi thở như sấm rền.

Con người màu xanh ngọc óng ánh, long uy lạnh lẽo, phong vân lập tức biến sắc.

Luồng khí thế này tựa như đè ép về phía Lục Khiêm, mơ hồ có ý muốn ra oai phủ đầu.

"Hừ!"

Lục Khiêm khẽ hừ một tiếng, xốc áo bào, thân hình bỗng chốc cao lên ba trượng.

Da thịt trắng xanh mọc ra lân phiến màu ố vàng che kín cả người, tóc tím dài đến đầu gối.

Đôi con ngươi màu vàng kim cùng lục bích đối diện nhau.

Một luồng là uy nghiêm, một luồng khác lại bá đạo. Quảng trường đá cẩm thạch bị khí thế ảnh hưởng nứt ra từng đường như mạng nhện.

Loại sinh vật như rồng tương đối cao ngạo, cho dù là Giao Long cũng vô cùng tự tin về huyết mạch của mình.

Lục Khiêm bị chịu ảnh hưởng của Ngư Long Chân ý cùng tinh huyết, trong lòng cũng có ý nghĩ như vậy.

Cho dù đối mặt với cao thủ mạnh mẽ hơn hắn như Chúc Quỷ Vương, trong lòng vẫn sẽ không mảy may khiếp sợ.

"Ha ha, cọ xát một hồi là được, hai vị đều là người phe mình." Độc Nhãn Giao Long đứng ra hòa giải.

Lời này vừa nói ra, Bích Nhãn Giao Long quẫy đuôi một cái, khói xanh lập tức tản đi mất. Đập vào mắt là một thanh niên mắt xanh ngọc tư thái ngất ngưởng.

Thanh niên mặc một áo bào trắng, tay cầm chiết phiến, tóc dài thả tùy ý ở phía sau, khí chất vô cùng tiêu sái.

"Lục Khiêm đạo hữu, giới thiệu với ngươi một chút. Người này là đại ca của Ngọa Long tự, Bích Nhãn Giao Quân. Người này là tu sĩ Luyện Thể Lục Khiêm, vừa nãy…"

【VIP】 Giao Long phối giống, không từ mà biệt(1)

Độc Nhãn Giao Long kể ngọn nguồn mọi chuyện, Bích Nhãn Giao Quân khẽ gật đầu hỏi thăm, chắp tay nói:

"Cảm tạ đạo hữu đã ra tay giúp đỡ. Sau này đạo hữu đã là bạn bè của Ngọa Long tự. Các huynh đệ tỷ muội, đi ra!"

Một khoảng thời gia phong vân biến sắc.

Mười con Giao Long từ bên trong đại điện bay lên không trung.

Đen tuyền, màu chàm, hồng phấn,… đủ loại màu sắc.

Hình thái của bọn họ cũng khác nhau, có Trư Bà Long, còn có một vài con chỉ có chút đặc thù của Giao Long, miễn cưỡng gọi là long hình Giao Long.

Bọn chúng biến thành nhân loại, nam có nữ có, già có trẻ có, cơ thể đều có đặc thù tương tự như yêu quái.

"Gặp qua các vị đạo hữu."

Lục Khiêm vẫn duy trì dáng vẻ của Ngư Long, ngược lại không có khác biệt quá lớn so với mọi người.

"Tham kiến chư vị đạo hữu." Đám Giao Long hành lễ nói.

Nhìn từ lân phiến của những Giao Long này, phần lớn đều là Giao Long hỗn tạp, vảy ngoài loang lổ vẫn kém hơn nhiều so với vảy của Lục Khiêm.

Mặc dù Bích Nhãn Giao Quân có vảy trắng nhưng bên trên cũng có đường vân đen kịt lẫn lộn vào.

Ngọa Long tự nằm trên đỉnh núi Bạch Long giang, đứng bên trên có thể nhìn thấy rõ mấy chục tòa thành trì bên dưới.

Các thế lực nơi đây có vẻ tương đối cao cấp, cao cao tại thượng được phàm nhân cung phụng.

Bên trong đại điện, mọi người đang tổ chức yến hội.

Mười hai con Giao Long dị chủng biến thành hình người.

Lục Khiêm ngồi bên cạnh một nữ long có dung mạo xinh đẹp, vóc người cao gầy đầy đặn, trên mặt có chút vảy màu hồng phấn vô cùng phong tình dị vực.

Tên của nữ long cũng vô cùng êm tai, gọi là Tước Nhi.

Nghe nói nàng là đời sau của Giao Long cùng chim sẻ.

"Nào, Lục đạo hữu mời uống rượu."

Tước Nhi nửa cởi xiêm áo trên người, lộ ra bờ vai trơn bóng, tựa vào bả vai Lục Khiêm, hơi thở như hoa lan.

Long vốn tính dâm, trong nháy mắt nhìn thấy Lục Khiêm nữ long này đã nhộn nhạo trong lòng.

"Đa tạ." Lục Khiêm uống một hơi cạn chén rượu ngon.

"Lục đạo hữu, huyết mạch Luyện Thể của ngươi rất thuần khiết đấy."

Lão nhị Ưng Thủ Long tấm tắc lấy làm kỳ lạ, trông thấy Lục Khiêm không có một chút vảy tạp màu, trong lòng có chút ước ao.

"Ha ha, may mắn mà thôi." Lục Khiêm không muốn thảo luận vấn đề này lắm, chỉ đáp lại qua loa.

Phàm là càng thiếu thứ gì lại càng tôn sùng thứ đó, Giao Long hỗn tạp màu tôn sùng huyết mạch, vảy thuần chất không pha tạp màu khác chính là dấu hiệu của huyết mạch thượng hạng.

Dáng vẻ này của Lục Khiêm là đại soái ca cao cấp nhất trong mắt Long tộc.

Nếu không phải vậy thì Tước Nhi đã không vừa gặp mặt đã coi trọng Lục Khiêm.

Mọi người đẩy chén cạn ly, Lục Khiêm cũng không phải là người kém ăn nói, lời hay ý đẹp tuôn trào, khách khứa đều vui mừng.

Lục Khiêm vẫn duy trì khoảng cách như có như không với người đang nhìn trộm là Tước Nhi.

Tất cả cảnh này đều lọt vào trong mắt mọi người.

Bích Nhãn Giao Long cười nói: "Đạo hữu có huyết mạch hùng hậu, Tước Nhi thì muốn sinh ra Giao Long có huyết mạch nồng đậm, huống hồ Tước Nhi dáng người yểu điệu, cũng xem như là toàn vẹn cả đôi bên."

"Ha ha, đúng vậy. Tước Nhi có công phu rất cao, đạo hữu thử một lần sẽ biết." Mọi người trêu ghẹo nói.

"Cút!" Tước Nhi lườm nguýt đám Giao Long, mặt cười không khỏi mang theo một vệt đỏ ửng như say rượu, mê người như một quả mật mật chín mềm.

"Khụ khụ, chuyện này về sau hãy nói, mấy ngày gần đây ta đi đường hơi mệt nhọc." Lục Khiêm giả bộ ngây ngốc cho qua.

Lục Khiêm không phải người chính trực gì. Ngoại trừ ba đóa hoa trong nhà thì ra ngoài cũng động chạm đôi chút hoa dại.

Nhưng mà Lục Khiêm không xuống tay được với một người dày dạn kinh nghiệm như Tước Nhi, có cảm giác bản thân như bị người chơi vây.

"Được, vậy lần sau lại nói. Nào, mang món ăn lên đây."

Bích Nhãn Giao Long vỗ tay một cái.

Mấy thị nữ bưng lên một bàn sơn hào hải vị, các loại trân kỳ dị thú.

“Đáng tiếc không phải mười lăm, nếu không sẽ để đạo hữu thưởng thức hương vị của đồng nam đồng nữ.” Lão nhị Ưng Thủ Long cười nói.

Thái độ của người này với Lục Khiêm có chút vi diệu, tựa như ước ao, lại tựa như có chút đố kỵ.

Tâm tình ẩn giấu rất sâu, người bình thường không nhìn ra được.

“Đồng nam đồng nữ?” Lục Khiêm làm vẻ như không biết.

“Là đồng nam đồng nữ được dâng lên mỗi tháng.” Bích Nhãn Giao Quân giải thích.

“Mẹ kiếp, nếu không phải e ngại chính đạo truy sát, ông đây đã một hơi ăn sạch toàn bộ người.” Một đại hán lỗ mãng ném đũa, bất bình nổi giận.

“Chậc, Lục ca không cần như vậy, phải nên tiết kiệm… Nếu ăn sạch người thì chúng ta lại phải tìm một địa phương mới.”

Trong phạm vi thế lực của Ngọa Long tự có tổng cộng mười thành cùng tám trăm vạn người.

Các Giao Long hô mưa gọi gió, còn phàm nhân lập miếu thờ cung phụng.

Bọn họ mượn tín ngưỡng của phàm nhân cùng nước Bạch Long giang để tu hành.

Thỉnh thoảng sẽ ăn mặn, ăn một ít đồng nam đồng nữ, có điều không được ăn nhiều lắm.

【VIP】 Giao Long phối giống, không từ mà biệt(2)

Nếu ăn nhiều thì rất dễ bị một số chính phái tìm đến cửa, không cẩn thận phải dọn nhà tìm một nơi ở mới.

Lão bát thuận miệng bới mấy bát cơm, sau đó hóa thành một con Giao Long đen tuyền.

“Đại ca, ta đi làm mưa!” Hắc Giao Long gầm lên một tiếng nặng nề, mang theo một đoàn vân khí rời đi.

Lục Khiêm bỗng nhiên mở miệng: “Giao Quân, xung quanh đây có đạo nhân nào tên là Xích Âm không?”

Xích Âm từng là bằng hữu của Chúc Quỷ Vương, người này có thể dẫn hắn tiến vào Đông Quan.

Lục Khiêm cảm thấy nên tìm nơi Luyện Cương trước mới tốt.

Còn con gái của Chúc Quỷ Vương thì dù sao đã qua hai mươi, ba mươi năm rồi, muộn thêm chút nữa cũng không sao.

Hơn nữa hắn Luyện Cương xong, tìm người mới càng thuận tiện hơn.

“Xích Âm? Không quen biết, hình như người của Vạn Thế Âm Trủng thích lấy đạo hiệu là Xích. Bọn họ sinh sống ở vùng Âm Sơn Giản và Đoàn Khê. Tại hạ có quen biết mấy người, hôm nào sẽ hỏi thăm giúp huynh.”

Bích Nhãn Giao Long trầm tư một lát mới lên tiếng.

“Không cần làm phiền đến đạo hữu, tại hạ tự mình tìm đến cũng được.” Lục Khiêm khéo léo từ chối.

“Sao đạo hữu không ở lại một thời gian ngắn, chúng ta sẽ tận tình tiếp đãi.” Ánh mắt Tước Nhi lấp lánh như sao.

“Đã vậy thì bần đạo mặt dày ở lại thêm mấy hôm.” Lục Khiêm thuận miệng đáp lại, còn trong lòng thì không nghĩ như thế.

Không hiểu sao Lục Khiêm cảm thấy những người này nhiệt tình hơi quá mức.

Ầm ầm!

Lúc này, bầu trời vọng đến một tiếng sấm.

Lôi quang xẹt qua đỉnh đầu của mọi người.

“Các vị đạo hữu, ta có thể ra ngoài xem một lát hay chăng?” Lục Khiêm nói.

“Đương nhiên có thể.” Bích Nhãn Giao Quân gật đầu.

Dứt lời, Lục Khiêm bay ra ngoài.

Bay lên đến phía trên tầng mây, Giao Long vụt ngang qua bầu trời, hơi nước tạo thành mây đen cuồn cuộn.

Nước mưa rơi xuống như những mũi tên, rải rác trên nền đất.

Mỗi tòa thành trì bên dưới đều có miếu thờ Giao Long vương.

Trong thời gian hô mưa gọi gió, từng sợi tinh khí bay ra từ trong miếu thờ, đi vào trong cơ thể của Hắc Long.

“Đây là phương pháp mượn tín ngưỡng của phàm nhân để tu luyện?” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Giao Long ở Ngọa Long tự trừ ăn con người ra, còn có thể mượn hơi nước cùng tín ngưỡng của phàm nhân để tu hành.

Ngoại trừ mỗi tháng bày đồ cúng đồng nam đồng nữ thì bọn họ ở chung khá hài hòa với phàm nhân.

Cơ thể Giao Long chìm trong hơi nước, thoạt nhìn cực kỳ ung dung tự tại.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm điều động Ất Mộc Tinh khí trong cơ thể, phóng xuống ruộng lúa bên dưới.

Đồng lúa bên dưới nhanh chóng lên cao, trổ ra những hạt tròn no đủ.

Phàm nhân thấy vậy không khỏi trợn mắt há miệng, tựa như đang nhìn thấy thần tích.

Làm xong, một tia tinh khí đi vào trong cơ thể hắn.

Lục Khiêm không chỉ khôi phục Ất Mộc Tinh khí vừa nãy, mà còn được bồi lại một phần lớn khác.

Nhưng Lục Khiêm không làm tiếp, bởi lẽ chúng long bên trong Ngọa Long Tự thay phiên nhau tiến hành, hắn không nên cướp tinh khí vốn là của người ta.

Hơn nữa, quan trọng là Lục Khiêm muốn rời đi.

"Nơi này không thích hợp ở lâu. Nếu ta đã lấy được thông tin thì nên lên đường thôi." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Lục Khiêm đã sinh tồn nhiều năm bên trong hoàn cảnh lấy lợi ích làm chủ, hắn chưa bao giờ nhiệt tình một cách vô duyên vô cớ, biểu hiện của mười hai con Giao Long dị chủng này quá mức khác thường, đặc biệt là Tước Nhi cùng lão nhị.

Thái độ của hai người này rất kỳ quái.

Vô duyên vô cớ lấy lòng, không phải phường trộm cắp thì cũng gian trá.

Hơn nữa đối phương còn là Giao Long, là một loài rồng gian trá giảo hoạt, Lục Khiêm cũng là rồng đương nhiên hiểu

được ý nghĩ này.

Vào lúc Lục Khiêm tính toán rời đi, Tước Nhi bước tới trước mặt Bích Nhãn Giao Quân, tựa trên bả vai hắn, nói: "Đại ca, giữ hắn ở lại để phối giống cho ta…"

"Được, đại ca nhất định sẽ giúp muội. Nếu không đồng ý sẽ đánh gãy chân hắn." Trong mắt Bích Nhãn Giao Quân lóe lên một tia tàn nhẫn.

Mười hai con Giao Long ở Ngọa Long tự đến từ Phương Thốn Yêu Quốc.

Bởi vì có huyết mạch hỗn tạp nên thuộc tầng thấp nhất bên trong đám Giao Long.

Thế nên quần long này mới đến đây để quây quần.

Người ngoài không tưởng tượng nổi bọn họ si cuồng huyết mạch đến cỡ nào.

"Không đúng, người đâu rồi?" Bích Nhãn Giao Quân phản ứng lại.

Khí tức của Lục Khiêm vậy mà lại không thấy đâu nữa.

Vụt!

Giao Long bay lên không, chỉ thấy chân trời phía xa tắp có một chấm nhỏ đang dần dần biến mất.

"A! Đạo hữu dừng bước!" Bích Nhãn Giao Long cất cao giọng.

Lục Khiêm đang phi hành trên không trung, gió lớn gào thét ở bên tai, phía sau truyền đến tiếng gào nóng lòng của Bích Nhãn Giao Long.

Quả nhiên có vấn đề! May mà hắn nhanh chân.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm quay đầu cười đùa: "Đạo hữu không cần tiễn, phía trước là vạn dặm, giang hồ gặp lại! Cứ

vậy đi!”

Huyền Sương Âm Sát bọc quanh cơ thể hắn, mây xanh vẽ ra vệt lửa biến mất ở phía chân trời.

Lục Khiêm đột nhiên tăng tốc khiến Bích Nhãn Giao Long đành trơ mắt nhìn hắn rời đi.

“Đáng chết! Để hắn chạy mất!” Bích Nhãn Giao Quân oán hận nói, chỉ có thể mất hứng quay về.

Một chuyến đến Ngọa Long tự ngắn ngủi, Lục Khiêm lại lần nữa lên đường.

Tiến vào Cửu Tiêu Đạo Minh cần có sự trợ giúp của Xích Âm.

Mặc dù trên người hắn có tín vật của Đông Quan nhưng bất luận đại thế lực nào cũng sẽ không thủ tín chỉ vì một tín vật.

Trên người Lục Khiêm lại không mang theo cừu oán gì, không bằng thoải mái gia nhập vào trong.

“Vùng Âm Sơn Giản sao?” Lục Khiêm nhớ lại bản đồ trong đầu, phát hiện nơi này nằm trên đường đi đến Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên là nơi con gái Quỷ Chúc Vương mất tích.

Đi Thiên Nguyên thì tiện đường đi tìm người của Vạn Thế Âm Trủng.

“Thỉnh bảo bối lật phải!”

Vụt!

Cơ thể hắn hóa thành hạc trắng, hai cánh vung lên phá tan tầng mây.

【VIP】 Hai con chim nói chuyện bảo vật, hồ yêu biến thân(1)

Biển mây trải dài liên miên, bạch hạc xuyên qua bên trong đó.

Khí tức của Lục Khiêm biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một con hạc trắng bình thường.

Bay trên cao mệt rồi thì lao xuống bên dưới.

Tốc độ không nhanh, chỉ có thể xem là tương đối bí mật, không để người khác phát hiện.

Mặc dù nơi này không có kẻ thù, ít nhất cẩn thận một chút vẫn không dư thừa.

Đằng trước là một khu rừng rộng lớn cao vút.

Cây nào cũng thẳng tắp, cao trăm trượng, vỏ cây đỏ rực.

Tử đàn không có bao nhiêu cành cả, bóng râm kéo dài một khoảng, giống như đại lục trôi nổi.

Các loại chim chóc sinh sống ở trong bóng râm, cách đám mây không đến mấy trượng.

Lục Khiêm thấy thế thì trong lòng cảm thấy kỳ lạ, hắn dừng lại ở trong bóng râm.

Hạc trắng vững vàng đáp xuống trên chiếc lá thật dày, mấy con chim sẻ bị dọa đến bay tán loạn.

“Loài chim đẹp quá, đã rất lâu rồi không nhìn thấy bạch hạc.”

“Thôi đi, có gì đẹp chứ, trắng xóa một màu, một chút màu sắc cũng không có.”

Ở một bên truyền tới thanh âm nói chuyện của cặp trai gái.

Thanh âm có chút già nua trầm khàn, giống như tuổi tác khá lớn.

Lục Khiêm quay đầu liếc nhìn, lọt vào mắt là hai con vẹt.

Hai con vẹt đứng ở một bên chỉ chỉ trỏ trỏ, miệng thì không dừng lại.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy mỹ nam tử à. Tiểu bạch kiểm.” Vẹt Hồng Ban ở bên trái khó chịu nói.

“Lão đầu này còn mỹ nam tử, ta nhổ vào! Nhóc con, đừng để ý đến hắn.”

Vẹt Hoa Ban ở bên phải giang cánh vỗ vào đầu của bạn đời, thanh âm giống như là một bà lão hiền từ.

“Nhóc con ngươi biết nói chuyện không?”

Vẹt Hoa Ban nhảy xuống, đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chằm bạch hạc do Lục Khiêm hóa thân.

Cùng lúc này, các loài chim muông bay tới bên cạnh, vây quanh Lục Khiêm.

“Ngươi không biết nói chuyện sao?”

“Xin chào!” Bạch hạc bỗng nói chuyện, dọa bầy chim giật mình.

“Thì ra ngươi biết nói chuyện, gọi ta là Tiểu Hoa nãi nãi là được, ngươi năm nay mấy tuổi, tên là gì, có thể gọi ngươi là Tiểu Bạch không?”

Vừa nhìn thấy Lục Khiêm biết nói chuyện, vẹt Hoa Ban giống như phát hiện đại lục mới, điên cuồng đưa ra một chuỗi câu hỏi.

Lục Khiêm một câu cũng không trả lời, vẹt thật sự không hổ là loài vật lắm lời nhất.

Vốn muốn hỏi đường, kết quả lòng vòng cả nửa ngày, không có tìm được tin tức gì hữu dụng.

Đến lúc này, Lục Khiêm cũng không muốn phí lời, chuẩn bị rời đi.

"Đúng rồi, ngươi nói đến Âm Sơn giản, trên đường nhất định phải cẩn thận, dạo này có một hung nhân đến đó, đã ăn thịt rất nhiều người. Còn nữa, trên đường có một sơn động lớn cũng đừng đi vào, mấy ngày nay cứ luôn phát sáng."

"Bà thì biết cái rắm gì, trong sơn động là bảo vật, rất đáng tiền đó."

Con vẹt lông đỏ giống như đã nhịn nửa ngày, nhìn thấy chỗ trống thì vội chen lời.

"Bảo vật, bảo vật có quan trọng hơn tính mạng không? Có đồ tốt cũng phải có mạng mới hưởng được chứ." Tiểu Hoa nãi nãi lườm đối phương.

Hai con vẹt lại bắt đầu tranh cãi.

"A? Người đâu rồi?" Đợi khi hoàn hồn, Lục Khiêm sớm đã không thấy bóng dáng.

"Sơn động sao?" Lục Khiêm vừa bay vừa nghĩ.

Trong sơn động phát ra ánh sáng, điều này rõ ràng là hiện tượng bảo vật xuất thế, hoặc là tu hành giả đang tu hành.

Mặc kệ như thế nào, nếu đã đến rồi thì thăm dò thực hư, xem thử đó là thần thánh phương nào.

Bay được một khoảng.

Xung quanh đều là rừng rậm u ám cực kỳ ít người.

Mặt đất bên dưới căn bản nhìn không thấy.

“Hửm? Thật sự có ánh sáng?” Lục Khiêm nhìn đằng trước, trong lòng thầm nói.

Chỉ thấy dưới tán cây thấp thoáng có ánh sáng, giống như đom đóm trong đêm tối.

Không xem xét kỹ thì thật sự có chút nhìn không ra.

Xoạt!

Thân ảnh bạch hạc đáp xuống, Hạc Thảo Chân Hình bài xoay trái, huyễn hóa thành nhân thảo ba tấc, cẩn thận đi về phía đó.

“Khà khà, uy lực mười tám đạo Bích Hỏa Phi Đao của ta như thế nào?”

Người còn chưa đến, từ xa đã nghe thấy tiếng cười hống hách của nam tử.

Lục Khiêm xuyên qua khe hở của lùm cây nhìn qua, chỉ thấy đằng trước là một sơn động.

Cửa động của sơn động phóng ra kim quang yếu ớt.

Ở cửa có một nam tử tóc đỏ đang bay.

Bên cạnh nam tử tóc đỏ lơ lửng mười tám đạo ánh sáng lửa xanh.

Bên dưới là một nữ tử xinh đẹp mặc áo khoác màu trắng, mặt mày của nữ tử tái nhợt, khóe miệng dính máu, vô cùng đáng thương.

“Đi chết đi!”

Tay của nữ tử bắt ấn quyết, đằng sau hiện ra một cái đuôi màu trắng.

Bầu trời đêm bỗng nhiên xuất hiện hai mặt trăng, rơi về phía nam tử.

“Hửm? Hồ yêu, thú vị! Cơ thể của ngươi Đào Hoa đạo nhân ta muốn rồi.”

Vù!

Vừa dứt lời, mười tám đạo ánh sáng lửa xanh bên cạnh nam tử lướt từng đường quỹ đạo theo vầng trăng khuyết hình thành bức tường ánh sáng kín mít, cắt vầng trăng rơi xuống trên bầu trời thành đom đóm đầy trời.

Kình khí bắn ra đánh tan cây cỏ trong phương viên trăm trượng thành bột mịn.

【VIP】 Hai con chim nói chuyện bảo vật, hồ yêu biến thân(2)

Ở trong ngọn lửa xanh, vậy mà là mười tám thanh phi đao không có chuôi đao.

Phi bao sắc lạnh, có thể công kích vừa có thể phòng ngự.

Vũ động vô cùng kín kẽ, linh hoạt giống như một quả cầu lửa lớn.

Hồ nữ bị hắn ta đánh cho liên tiếp lùi lại, rất nhanh đã không còn sức ngăn chặn nữa.

Đào Hoa đạo nhân đáp xuống, trong tay không biết từ khi nào xuất hiện một chiếc quạt Bạch Ngọc.

Mặt quạt vẽ hoa đào.

Không biết là pháp thuật hay là gì, chỉ cần vung chiếc quạt, một mùi hương lạ xộc vào mũi.

“Đào Hoa đạo nhân ta thích nhất sưu tập mỹ nhân, ngược lại chưa từng thấy hồ yêu, tiểu nương tử vận khí không tồi.”

Đào Hoa đạo nhân cười đắc ý.

Đang lúc hắn ta bước một bước về trước.

Ầm!

Một tiếng nổ ập tới.

“Chuyện này…”

Đào Hoa đạo nhân vô thức ngẩng đầu nhìn, ngay lập tức bị dọa đến mức hàn khí bốc lên.

Trước mắt là một đạo bạch phong dài ba trượng.

Nhìn kỹ, bạch phong do vô số chiếc bạch kim giống như hàn mang kết hợp lại mà thành.

Tốc độ của bạch phong không tính là quá nhanh, mấu chốt là đột nhiên xuất hiện, khiến người khác phản ứng không kịp.

Cách mười trượng ở bên rìa của hắn ta, không biết từ khi nào xuất hiện một đạo sĩ mặc áo bào đen.

Đào Hoa đạo sĩ tế ra Bích Hoa Phi Đao, sự âm diễm của đao quang chỉ kịp ngăn ở vị trí yếu hại.

Xoạt!

Bạch Cốt Kiếp Châm mang theo phần lớn tinh khí huyết nhục, da thịt trở nên khô quắt.

"A!!!"

Đào Hoa đạo nhân nhanh chóng đưa ra quyết định vứt bỏ nhục thân, âm thần chạy trốn vào trong hư không.

"Đừng để ta biết được ngươi là ai!" Đào Hoa đạo nhân oán hận nói.

Hắn ta không ngờ nơi hoang vu vậy mà còn có người, hơn nữa ẩn giấu sâu như vậy.

"Ngươi chạy được sao?" Bên tai vang lên thanh âm bình tĩnh của Lục Khiêm.

"Lạnh quá!"

Vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, trong não hải của Đào Hoa đạo nhân chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Rắc rắc!

Hồn phi phách tán.

Trong mảnh vỡ u lục bay ra một phù lục đỏ đậm.

Phù lục lơ lửng, phóng ra hồng quang.

Trong phù lục truyền đến thanh âm uy nghiêm.

“Ngươi là ai? Tại sao giết đồ đệ của Linh Quang thượng nhân là ta, trên trời dưới đất, không có ai dám…”

Rắc rắc!

Còn chưa dứt lời, Lục Khiêm trực tiếp chạm nhẹ khiến nó vỡ tan.

Có trời mới biết Linh Quang thượng nhân là ai, nếu như bị một câu nói của ngươi dọa cho sợ, vậy thì Lục Khiêm dứt khoát tự sát cho rồi.

Hắn nói với hồ yêu bị mấy chục đầu trâu mặt ngựa vây quanh: “Đừng động đậy lung tung.”

Nói rồi, hắn phi thân vào sơn động.

Vừa tiến vào sơn động, một luồng ấm áp ập tới, cả người vô cùng ấm áp.

Trước mặt là một cỗ thi thể.

Thi thể ngồi trên đất, gương mặt không còn rõ nữa, máu tươi đỏ sẫm khô đọng trên bộ đồ trắng.

Phía trước lơ lửng một phù lục màu vàng kim.

Kim quang chính là được phát ra từ phù lục.

Tuy ánh sáng chói mắt, nhưng không có tính công kích.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lục Khiêm, thần phù muốn chạy, trực tiếp bị chân khí chấn nhiếp, va trái đập phải ở trên bàn tay, không thể thoát ra.

“Nhìn hình dáng là một bảo bối tốt.” Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Xuất phát từ sự cẩn thận, Lục Khiêm xem xét cỗ thi thể một phen, không tìm được phương pháp tế luyện mà chỉ tìm được mấy thứ không đáng tiền.

Thân là chủ của một núi, Lục Khiêm bây giờ coi thường chút đồ này, đựng trong Kiếm Nang cũng chê chiếm chỗ.

Có điều vẫn thu lại, ngộ nhỡ có chỗ nào bỏ sót.

Tế ra Kiếm Nang, thu thần phù vào trong Kiếm Nang, kim khí trấn áp phù lục.

Nơi này không tiện nán lại lâu, ngộ nhỡ Linh Quang thượng nhân gì đó tìm tới thì lại phiền phức.

Lục Khiêm bay ra khỏi sơn động.

Không quan tâm thưởng thức hồ nữ quần áo rách tả tơi, cơ thể yêu kiều lộ ra, hắn trực tiếp chấn nhiếp, nói: “Dẫn ta đến động phủ của ngươi!”

Mây xanh lướt qua bầu trời, trong nháy mắt biến mất ở chân trời.

Một canh giờ sau, một đạo ánh sáng bay tới.

Trung tâm ánh sáng, thấp thoáng xuất hiện một đạo thân ảnh.

Thân ảnh nhìn mặt đất không để lại một chút dấu vết thì hừ lạnh một tiếng, biến mất không thấy đâu.

Một bên khác.

Lục Khiêm ở dưới sự chỉ đường của hồ yêu, đi tới động phủ sâu trong núi.

Nơi này ẩn đằng sau tảng đá xanh, không chú ý thì căn bản không nhìn ra.

Bên trong có một thiên địa khác.

Động phủ rộng lớn, đèn lửa sáng trưng.

Khói xanh lượn lờ, mùi thơm vương vấn.

Không có mùi hôi trong động phủ hồ yêu như trong tưởng tượng.

“Nơi này không tồi, ta muốn nó, bần đạo tạm thời ở đây vậy.” Lục Khiêm gật đầu hài lòng.

Quần áo rách rưới của hồ yêu chỉ có thể che chắn được bộ phận quan trọng, cỡ ngực không lớn, nhưng lại rất mê người.

Hồ yêu tội nghiệp nói: “Đa tạ đơn cứu mạng của đạo trưởng, nguyên âm của tiểu tử nữ còn tồn tại, bằng lòng làm trâu làm ngựa hầu hạ đại nhân.”

“Đều là nam, ngươi diễn cái gì cho ta xem đấy?”

Lời nói của Lục Khiêm đã dọa hồ yêu giật mình, sau đó thì đã phản ứng lại, từ tay áo bay ra một ít hàn tinh.

“Nhận lấy cái chết đi!” Thanh âm mạnh mẽ hùng hồn, nào có chút nào giống với thanh âm kiều mị của nữ tử lúc nãy.

Lục Khiêm phản ứng nhanh hơn, một chiếc gai đen đã đâm thẳng vào não hắn ta.

Hồ yêu lúc này lập tức ngã xuống, hiện ra nguyên hình.

【VIP】 Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục(1)

Hồ yêu lập tức ngã xuống, hiện ra nguyên hình.

Tộc hồ yêu vốn khi sinh ra đã là tuấn nam mỹ nữ, nam cũng có thể giả thành nữ hồ, vừa rồi Đào Hoa không thể phát hiện.

Đi tới lột da của bạch hồ ra.

Mấy con hồ ly chưa hóa hình ở trong sơn động chạy nháo nhác khắp nơi bị Lục Khiêm bắt được lột da rút máu từng con một.

Không đến một khắc, hồ ly trong sơn động toàn tộc bị diệt.

Có vài con hồ ly không tu luyện, đại khái chỉ biết một ít huyễn thuật.

Giữ lại những súc sinh này chỉ mang tới phiền phức cho bản thân, còn không bằng giết luôn một lần diệt trừ hậu họa.

Hồ tộc bản lĩnh khác thì không có, nhưng ngược lại năng lực đào mỏ thì không phải dạng vừa.

Có trời mới biết sau này sẽ có vận khí chi tử gì đó hoặc thủ lĩnh của đại thế lực gì đó nhảy ra báo thù thay cho thê tử của mình.

Xoạt xoạt!

Một ngọn lửa bùng lên thiêu rụi thi thể của hồ ly.

Đi tới bên trong động phủ, trang trí bên trong không khác gì so với thư phòng của người bình thường, cổ điển và trang

nhã.

“Còn biết học lễ nghĩa của loài người, không tồi.”

Lục Khiêm thuận tay lật sách trên kệ sách, phần lớn là sách thường thức và sách thánh hiền của loài người.

Điểm này ngược lại có ấn tượng tốt hơn nhiều về hồ ly.

Rất nhiều yêu tộc hóa hình nhìn vẻ ngoài là con người, nhưng nội tâm không khác biệt quá lớn so với dã thú.

Lục Khiêm trước giờ không có hứng thú đối với mỹ nữ như kiểu hồ nữ, thỏ nữ của yêu tộc.

Yêu tộc hóa hình ít nhất cần thời gian mấy chục hay hàng trăm năm.

Phần lớn trước khi hóa hình đều không biết từng có bao nhiêu trượng phu, sinh ra mấy đứa trẻ.

Nhìn những tiểu hồ nữ nhỏ nhắn quyến rũ dễ thương này, nói không chừng ngay cả cháu chắt cũng có cả rồi.

Hắn đi tới cửa ra vào động phủ, đánh lên pháp quyết ẩn tàng sau đó phóng ra thần phù bên trong Kiếm Nang.

Thần phù lẳng lặng lơ lửng giữa không trung tỏa ra ánh sáng nóng rực, xung quanh dần trở nên ấm áp.

Thần phù bị Kiếm Nang áp chế lâu ngày, dường như trở nên an phận hơn một chút.

Lục Khiêm đưa tay phải ra, đầu ngón tay ngưng tụ ra một chút Chân Thủy màu vàng.

Khoảnh khắc nhìn thấy Vong Tình Thủy, thần phù run rẩy dữ dội, muốn bay đi nhưng lại bị Lục Khiêm túm lại, dưới sự tẩy luyện của Vong Tình Thủy, thần phù an tĩnh hơn không ít.

Vừa tẩy luyện khí tức trên thần phù, vừa dùng thần ý dò sâu vào trong, thử luyện hóa những bùa chú này.

Vong Tình Thủy thật không hổ là nước tinh khiết đệ nhất trong thiên hạ.

Không những có thể tôi luyện tạp chất bên trong hồn thể nhục thân, đồng thời còn có thể tẩy luyện ngoại vật, xóa đi thần niệm của người khác trên pháp khí.

Thời gian dần trôi, sự chống cự của thần phù cũng dần dần yếu đi.

Ầm!

Thức hải truyền tới tiếng vang rất lớn, kim quang phóng ra.

Một đạo phù lục phức tạp màu vàng kim hiện ra ở trên không.

Giao Long trong Hoàng Tuyền Thánh Hà ngước hai mắt lên, tò mò nhìn phù lục giống như mặt trời trên đỉnh đầu, ngẩng đầu lên, nhìn hư không, giống như đang nói: Thứ này có thể ăn không?

"Cái này không thể."

Thân ảnh của Lục Khiêm bỗng hiện ra ở bên cạnh Giao Long, vuốt vẻ lân phiến lạnh lẽo của Giao Long.

Nhìn phù văn màu vàng, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Sau khi luyện hóa thần phù, cuối cùng cũng biết lai lịch của đạo phù lục này.

Vật này là Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục.

Dựa theo ghi chép "Thập Phương Phổ Lục" trong Hoàng Tuyền đạo thống.

Vạn năm trước Nam Linh vực là vùng đất tu hành rất cường thịnh, cao thủ Đan Kiếp nhiều vô kể, cao thủ Nguyên Thần là đứng đầu trong tu tiên giới.

Không giống như bây giờ, cao thủ Đan Kiếp đã là cao thủ đứng hàng cao nhất ở nơi này.

Lúc đó Nam Linh vực đã được thống nhất, thế lực của Tiên triều được xây dựng là Cửu Thiên Ngọc Lâu.

Môn phái này có thể nói là nguồn gốc của tu hành ở Nam Linh vực.

Đạo thống của những phái chính tà ở nơi này, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút bóng dáng.

Thứ nổi danh nhất tại Cửu Thiên Ngọc Lâu chính là hai mươi tám đạo Chân Hình phù lục.

Phù lục này có chính có tà, công năng khác nhau, người đời gọi là phù khí.

Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục chính là một loại phù khí trong đó.

Mọi người đều biết, chế tạo Đạo binh cần một lượng nguyên liệu rất lớn.

Phù lục này có thể thông qua việc thu nạp tinh khí thiên địa để chế tạo ra Đạo binh, không cần tìm kiếm quá nhiều nguyên liệu.

Lục Khiêm truyền thần niệm vào trong đó thăm dò.

Bởi vì lâu năm thiếu tu sửa, cấm chế bên trong chỉ có một đạo.

Đạo cấm chế này hiện ra một loại màu tím nhạt, có vẻ cực kỳ thần bí.

“Thiên Cương cấm chế sao? Vậy mà lại có thể là một kiện linh khí.” Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Đạo cấm chế này được gọi là Thiên Cương Luyện Hình cấm chế.

Đó là nguồn gốc của lực lượng Thần Tướng Hiển Hình pháp lục.

【VIP】 Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục(2)

Bảy mươi hai đạo Địa Sát cấm chế mới ngưng tụ thành một đạo Thiên Cương cấm chế.

Nếu là pháp bảo có tính công kích, cho dù chỉ có một đạo Thiên Cương cấm chế, uy lực đã tương đương với cảnh giới Đạo Cơ.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm thử đưa pháp quyết của đầu trâu mặt ngựa vào trong bùa chú.

Thần niệm khẽ xoay chuyển, tâm thần tiến vào trong phù lục.

Sau đó đưa pháp quyết chế tạo và các nguyên liệu của đầu trâu mặt ngựa vào trong bùa chú.

Không biết qua bao lâu, ánh sáng phát ra từ bùa chú khẽ xoay chuyển.

Vào lúc này.

Lục Khiêm bỗng mở hai mắt ra, một đoàn kim quang đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Kim quang nhanh chóng khuếch đại, hình thành một cái cổng kim sắc.

Xoạt!

Phía trong đại môn kim sắc, thân hình cao lớn của vô số đầu trâu mặt ngựa đang điên cuồng tuôn ra .

Ba trăm người trong nháy mắt đứng chật kín cả động phủ.

“Bái kiến Âm chủ!” Mọi người chắp tay nói.

“Đứng lên đi!” Lục Khiêm nhìn ba trăm Đạo binh.

“Ba trăm người, có thể hợp thành ba pháp trận Hoàng Tuyền Âm Ma.” Lục Khiêm nghĩ trong lòng.

Đạo binh được chế tạo ra từ Thần Tướng Hiển Hình phù sẽ thấp hơn hắn một đại cảnh giới.

Tu vi hiện tại là Luyện Khí hậu kỳ.

Đạo binh ngoại trù số lượng nhiều, còn có thể hợp thành trận pháp, đây cũng là nội dung trong Hoàng Tuyền đạo thống.

Trước đây bởi vì nhân số không đủ, không thể thực hiện những công năng này.

Bây giờ nhân số gom đủ rồi, liền có thể hợp thành trận này.

Ngoại trừ phù lục ra, còn cần có sự tương ứng của Luyện Bảo Quyết.

Môn Luyện Bảo Quyết này ngay cả phương pháp luyện chế của Thiên Cương cấm chế cũng có.

Có điều đợi tu luyện đạt đến đại thành thì mới có thể sử dụng.

Lại phải tu luyện cực khổ thêm một khoảng thời gian.

Tiếp theo đánh mười tám đạo Bích Hỏa Phi Đao vào ấn ký của mình.

Đao quang sắc bén, hàn khí lạnh đến thấu xương.

Pháp bảo này là pháp khí lục trọng thiên, uy lực đã tương đương với Dưỡng Thần hậu kỳ, chẳng trách lợi hại như vậy.

Lục Khiêm thầm nói.

Cốc cốc cốc!

Lúc này, có người gõ vào cửa động phủ.

“Tiểu bảo bối, có ở đó không?”

Bên ngoài vang lên thanh âm sến sẩm của nam tử, khiến người khác nghe đến nổi cả người nổi hết da gà.

Bên ngoài có một yêu quái đầu ngựa đứng ngay tại cửa động.

Trên đỉnh đầu mọc ra lông bờm đen tuyền dài tới tận sau lưng, hai mắt to như chuông đồng.

Ánh mắt của Mã yêu tục tĩu, biểu cảm dường như có hơi sốt ruột.

Mặc dù hồ yêu là nam, nhưng có dung mạo tuyệt đẹp đến mức dụ người, song tu với hồ yêu càng có thể thúc đẩy tu hành.

Không biết có bao nhiêu yêu quái theo đuổi hồ yêu.

Cuối cùng chỉ có Mã tướng quân đột phá vòng vây, có được sự xem trọng của hồ yêu.

Đằng sau Mã tướng quân còn có hai tiểu binh đầu ngựa.

“Tiểu bảo bối? Người đâu rồi?” Ngữ khí của Mã tướng quân có chút nôn nóng.

“Tướng quân đừng rốt ruột, có lẽ là tiểu lang quân đang sửa soạn.” Hai tiểu binh nịnh nọt.

“Ồ, là như vậy sao?” Vừa nghĩ đến gương mặt tuyệt đẹp của hồ yêu, trong lòng Mã tướng quân liền ngứa ngáy.

Lát nữa sẽ cho ngươi biết sở trường của ta.

Mã tướng quân khẽ mỉm cười, trong lòng có một ngọn lửa nóng hừng hực.

Lúc đầu tại sao lại chọn hắn ta làm tình nhân của mình.

Ngoại trừ việc hắn ta chiếm được mấy ngọn núi, thủ hạ có hai ngàn binh tướng ra, còn không phải là vì nhìn trúng "sở trường" của hắn ta hay sao.

Ầm!

Bích Hoa Phi Đao đột nhiên bay ra từ trong khói bụi.

Ngàn vạn đao võng, chĩa thẳng vào chỗ yếu hại của Mã tướng quân.

Vụt!

Đao quang rơi xuống, Mã tướng quân cả người đầy thương tích, áo giáp trên người bị phá nát, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

"A a a a!!! Ngươi rốt cuộc là ai?!"

Mã tướng quân vừa phản ứng lại, bắt lấy hai tùy tùng đang chạy hướng về phía bầu trời mà chạy trốn, chắn ở trước mặt mình.

Đao quang vừa lóe lên, hai tùy tùng lập tức hóa thành thịt băm.

Mã tướng quân có được cơ hội thở dốc, Canh Kim Cương khí xuất hiện ở trên bên ngoài của cơ thể tạo thành một tấm kiên vững chắc bao quanh bảo vệ thân thể, ngăn chặn Bích Hỏa Phi Đao đang phân tán ra khắp nơi.

Phía xa đằng sau truyền đến từng trận nổ ầm ầm.

Năm trăm con Xích mã cao hơn trượng, đạp những lên những âm phong đen kịt từ phía chân trời mà bay tới.

"Đáng chết, giao Tiểu Thanh ra đây, ta sẽ tha cho ngươi một mạng." Mã tướng quân nhìn Lục Khiêm, trong mắt lấp lòe sát khí.

Vù!

Lục Khiêm không lên tiếng, nhưng đáp lại bằng một đạo âm phong bạch cốt.

Cùng lúc này, một đạo Hắc Ngục Tỏa Liên kéo những binh lính và tướng mã từ trên trời kéo xuống.

Bạch Cốt Kiếp Châm lấy đi tính mạng của mấy chục Xích mã binh.

"Pháp khí thật sắc bén!" Mã tướng quân kinh ngạc trong lòng.

Mặc kệ đao quang hay là kiếm khí, hoặc là Bạch Cốt Châm mỏng như lông tơ, đều có sức phá hoại kinh người.

"Các huynh đệ, lên cho ta!" Mã tướng quân gào lên.

Kim quang vừa lóe lên.

Mã tướng quân đưa ra hai chiếc Kim Qua chùy.

Kim Qua chùy này vừa phóng ra liền mang theo tiếng nổ vang lên trên bầu trời.

Bụp!

Lục Khiêm né tránh được, Kim Qua chùy đánh vào trong động phủ, trực tiếp khiến động phủ và ngọn núi phía sau sụp đổ.

Một cỗ hàn khí ngập trời càn quét cả một vùng hoa cỏ cây cối cách đây mấy ngàn trượng, vô số chim chóc chạy trốn tán loạn.

Ầm ầm!

Thân ảnh của Lục Khiêm cực kỳ nhếch nhác bay ra từ bên trong làn khói.

"Ha ha, tiểu tử, uy lực của thần chùy như thế nào?"

Mã tướng quân vừa công kích Lục Khiêm, vừa cười nói đắc ý.

Lúc đầu khi Mã tướng quân Luyện Cương, đã tìm được một tòa Cang Kim thần sơn.

【VIP】 Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục(3)

Trên đỉnh núi có Canh Kim Cương khí, hấp thụ Cương khí liền tấn nhập vào Dưỡng Thần hậu kỳ, sau đó từ thần sơn này chế tạo thành hai chiếc kim chùy.

Mặc dù Kim Qua chùy chỉ có sức nặng như một ngọn núi, không có tác dụng gì đặc biệt.

Nhưng phàm là bị Kim Qua chùy chạm vào, nhất định sẽ tổn hại đến nhục cốt, hồn phi phách tán.

“Vậy sao? Vậy hai chiếc chùy này của ngươi ta muốn rồi.” Lục Khiêm thản nhiên cười nói.

Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục lơ lửng trên cao phóng ra kim quang.

Ba trăm đầu trâu mặt ngựa bay ra từ trong kim quang.

Xếp theo phương hướng của bát quái, trên đỉnh đầu của mỗi người đều phát ra ma khí, hình thành nên Hoàng Tuyền Âm triện phức tạp quỷ dị.

Ầm ầm!

Thiên địa phong vân biến sắc.

Từ trong sương mù u lục, Cự Ma đầu trâu mặt ngựa cao hai mươi trượng bước ra, những đầu trâu mặt ngựa còn lại thì biến mất không thấy đâu.

Ma khí hợp thành áo giáp màu đen tuyền, tay cầm Tỏa Liên Lang Nha bổng.

Mỗi một đại trận Hoàng Tuyền Âm Ma lần lượt hình thành hai con đầu trâu mặt ngựa cực lớn.

Ba trăm đầu trâu mặt ngựa tổng cộng sinh ra sáu con Hoàng Tuyền Âm Ma.

Đầu trâu mặt ngựa là âm tướng duy trì trật tự của Hoàng Tuyền.

Đạo binh đầu trâu mặt ngựa không phải âm tướng thật sự, chỉ là bắt chước vật mẫu làm ra thôi.

Chút ít thần vận này là được ngưng tụ từ tòa đại trận này mới có được.

Ầm ầm!

Ba cặp đầu trâu mặt ngựa giẫm nát mặt đất, đá vụn bắn tung tóe khắp nơi, bắn vào trong đội hình của đối phương.

Lang Nha bổng đập tan nát những khối thịt trên cơ thể, Tỏa Liên trói buộc thần hồn.

Hai ba cái thì đánh tan đội hình của đối phương.

"Ăn một chùy của ta!"

Nhìn thấy một màn này, hai mắt của Mã tướng quân đỏ ngầu cả lên.

Một chùy đập tan hư ảnh đầu trâu mặt ngựa.

Một giây sau, hư ảnh lần nữa xuất hiện.

Tiếp tục vây đánh Mã tướng quân.

Mã tướng quân cũng theo đó mà biến thân, hóa thành hắc mã cao khoảng hai mươi trượng.

Vó ngựa giống như cốt xây, vô cùng rắn chắc.

Ầm!

Kim Qua chùy sau khi biến to, lần nữa đập tan Ngưu Mã Âm Ma.

Mặc kệ đập tan bao nhiêu lần, Ngưu Mã Âm Ma vẫn khôi phục nguyên trạng.

Xoạt!

Cùng lúc đó, Âm thần Giao Long mang theo Sát khí vô cùng lạnh lẽo lao tới.

"Đến thật đúng lúc!"

Ngưu Đầu phát ra một trận cười sảng khoái, Kim Qua chùy nhanh chóng biến lớn.

Ầm!

Kim khí từ trên Kim Qua chùy phát ra hợp thành ở một bức tường sắt thép, khí lãng vô hình quét bốn phía xung quanh.

"Đây là…" Mã tướng quân không dám tin.

Hắn ta bỗng nhiên phát hiện Kim Qua chùy hình như trở nên nhẹ đi, chuyển động có chút trì trệ.

Ầm!

Kim khí phân hóa, hàng ngàn hàng vạn kiếm khí rơi xuống.

Uy lực của Kim Qua chùy vô cùng mạnh mẽ, dùng lực lượng đến mức tận cùng nhưng nó có một điểm yếu trí mạng lớn nhất, đó chính là bị Kiếm Nang khắc chế.

Mỗi lần hai kiếm khí va chạm vào nhau đều sẽ hút mất một phần Kim khí.

Huyền Kim Kiếm Nang ngược lại càng lúc càng mạnh.

Dưới sự cản trở của sáu vị Hoàng Tuyền Âm Ma, Mã tướng quân dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Kim quang lao thẳng lên trời.

“Ha ha! Đa tạ đạo hữu giúp Kiếm Nang của ta đột phá thất trọng thiên!” Giao Long cất giọng cười lớn.

Phạm vi ngàn trượng, dưới sự càn quét của Kim khí sắc bén tạo thành một cái hố rất lớn.

Khói bụi dần tản đi.

Ở phí trung tâm của cái hố cực lớn kia, những con hắc mã đang nằm thoi thóp.

Trên thân hắc mã không có chỗ nào hoàn hảo nguyên vẹn, Kim Qua chùy thu nhỏ lại mấy phần rồi từ từ rơi ở bên người.

Giao Long hóa thành đạo nhân mặc đồ đen từ từ đáp xuống.

“Không… tha mạng…”

Mã tướng quân nhìn Lục Khiêm, ánh mắt sợ hãi, giống như nhìn thấy thứ gì khủng khiếp.

Hắn không ngờ một lần ra ngoài bình thường này, bản thân vậy mà gặp phải một quái vật khủng khiếp như vậy.

“Ta sẽ không giết ngươi.” Lục Khiêm cười nói.

“Đa tạ đại nhân, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho đại nhân.” Mã tướng quân vội vàng nói.

Chết tử tế còn không bằng sống vật vờ, tu hành khổ luyện mấy trăm năm, cho dù làm nô bộc cho người khác, hắn ta cũng không muốn dễ dàng chết đi như vậy.

“Ăn đi.” Lục Khiêm ngưng tụ ra một giọt Vong Tình Thủy.

Mã tướng quân há cái miệng ngựa ra, sau khi uống Vong Tình Thủy, ánh mắt trở nên đờ đẫn.

Một lát sau, trong thức hải của Mã tướng quân bị trồng một Hoàng Tuyền Huyết Ấn.

Phù lục này là phù chú mà Thiên Hà đạo nhân dùng để khống chế thuộc hạ.

Có sức khống chế mạnh hơn Huyết Ấn bình thường.

Dù sao đối phương cũng là yêu quái Dương Thần hậu kỳ, Lục Khiêm trước tiên dùng một chút Vong Tình Thủy, tẩy sạch lệ khí của hắn ta.

Nắm được đại khái thông tin của Mã tướng quân, Lục Khiêm đi tới cầm Kim Qua chùy lên.

Vong Tình Thủy vừa xoay chuyển, thần niệm tiến vào bên trong, trong nháy mắt biến thành pháp khí của mình.

Món pháp bảo này không biết có thể khiến Kiếm Nang bước vào bát trọng thiên không.

Nếu là có thể tiến nhập bát trọng thiên một cách hoàn hảo, cho dù đối mặt với cao thủ Đạo Cơ, cũng có sức đánh một trận.

"Ngươi là nói lần này ra ngoài là để tham gia bữa tiệc của Sơn Lĩnh đại vương sao?" Lục Khiêm nhìn sang Mã tướng quân.

"Phải, Sơn Lĩnh đại vương là bá vương của thế hệ này, đến lúc đó các thủ lĩnh và đạo nhân cũng sẽ tới. Thuộc hạ cũng chỉ là đi xem thử có thể móc nối một ít quan hệ hay không."

Mã tướng quân trông như rất uy phong lẫy lừng, nhưng ở nơi này lại không tính là cái gì, chỉ có thể rúc ở trong thung lũng làm bá chủ một địa phương.

"Âm Sơn giản gần đây sao? Vậy thì đi."

Lục Khiêm định giả làm tùy tùng của Mã tướng quân, đi thăm dò.

Xem thử có thể tìm được tin tức của Xích Âm không.

Mã tướng quân khôi phục một chút thương thế, con hắc mã này đứng dậy.

“Mời đại nhân ngồi lên.” Mã tướng quân cung kính nói.

“Không cần. Ta đi theo đằng sau ngươi là được.”

Nếu đã giả làm tùy tùng, vậy thì phải diễn cho giống, đâu có tùy tùng nào cưỡi lên người của chủ nhân chứ.

Xoạt!

Mây đen quét qua.

Hai người bay về phương xa.

Phàm nhân ở bên dưới thành trì nhỏ bé giống như con kiến.

Bỗng nhiên, một đạo khí tức giống như khói ám hiệu phóng lên trời nhuộm đỏ khắp cả bầu trời.

“Đây chẳng phải là…” Lục Khiêm nhìn lại theo bản năng, hắn ngây người tại chỗ.

Đây là một người quen.

【VIP】 Sơn Lĩnh đại vương, Cổ Duyễn sơn mạch (1)

Huyết tinh chi khí phóng thẳng lên bầu trời, nhuộm đỏ cả khoảng không.

Huyết tinh trộn lẫn với vô số sinh linh lệ khí, khiến cho người ta có loại cảm giác chán ghét khó chịu.

Tiếng kêu thảm thiết của người phàm bên dưới vậy mà truyền đến tận bầu trời cao đến hàng trăm trượng.

Lục Khiêm đáp xuống đám mây xanh, vô thức nhìn qua.

Một màn trước mắt này khiến hắn hơi sững người.

“Chuyện này…” Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Cảnh tượng này ngược lại không phải quá máu me gì cả, hắn đã từng thấy cảnh tượng còn máu me hơn thế này.

Mấu chốt là cự thú cao trăm trượng ở phía bên dưới.

Cái đầu quái dị có hình dạng giống như cá, mọc đầy lân phiến màu vàng, phía sau đầu cá lại liên tiếp mọc ra bảy cơ thể khác.

Thân thể của ba con còn lại còn lại thì bị đứt một khúc.

Yết hầu của con quái ngư này phát ra tiếng gào khó nghe.

Hai mắt đỏ rực, toàn thân quanh quẩn là huyết khí nồng đậm.

Lúc này quái ngư đang nằm bò trên tường thành, trong miệng phát ra một lực hút, phát ra vô số thanh âm la hét thảm thiết của người phàm bị hút vào trong miệng của quái ngư.

Sau khi đã ăn no đủ lượng huyết tinh, cơ thể thứ tám của quái ngư dần dần mọc ra huyết nhục.

"Phục Ba…" Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Đây quả thật là một người quen cũ.

Nhớ khoảng thời gian trước còn chơi khăm ông ta một vố.

Chẳng trách người của Thiên Hà Hội không tìm được ông ta.

Hóa ra là đã chạy đến đây rồi.

Bên dưới có mười mấy tòa thành, hơn nửa thành trì đã bị Phục Ba ăn sạch rồi.

Đoán chắc phải có mấy trăm vạn sinh linh.

"Loại phương pháp huyết thực này, lẽ nào không sợ bị người khác truy sát hay sao?" Lục Khiêm thầm nghĩ nói.

Đến đây đã mấy ngày, phần lớn thành trì đều có thế lực quản lý.

Có điều, Phục Ba nói thế nào thì cũng là tu sĩ Luyện Thể tu vi Chân Hình Hiển Hóa.

Cộng thêm trạng thái điên cuồng này, những thế lực nhỏ bình thường thật sự không giải quyết được ông ta.

"Lại là tên điên này, lần trước còn ăn một đội nhân mã của ta." Mã tướng quân căm hận nói.

"Tên điên?"

Lẽ nào tên điên mà hai con vẹt nói chính là Phục Ba sao?

“Dạo gần đây tên điên này đi đến nơi nào cũng ăn người đến đó, hành sự vô cùng điên cuồng, rất nhiều cao thủ cũng không muốn trêu chọc đến hắn.”

Mã tướng quân giải thích.

Bởi vì phần lớn người bị ông ta ăn đều là người phàm, cao nhân Đạo Cơ không muốn đối đầu với tên điên này, vì vậy cứ để mặc ông ta ngông cuồng tới bây giờ.

“Loại người này không đắc ý được bao lâu đâu.” Mã tướng quân nói.

“Đi thôi.” Lục Khiêm liếc nhìn, sau đó bay đi.

Nhưng khi hai người bay chưa được bao xa.

Phía sau liền truyền đến một thanh âm rất lớn.

Lục Khiêm quay đầu nhìn, mấy đạo Cương Sát âm vân và mấy chục đạo ánh sáng vây lấy Phục Ba.

Không đến nửa khắc, hai bên đánh nhau đến nghiêng trời lệch đất, thành trì tan nát thành tro bụi.

“Cuối cùng cũng có người tìm tới cửa rồi.” Mã tướng quân khoái chí nói.

“Nhìn đằng sau đi, đoán chắc không chết được.” Lục Khiêm cười nói.

Mạng của Phục Ba này rất lớn, hơn nữa đã thôn phệ nhiều sinh linh như vậy, tuy không phải là cơ thể trọn vẹn, nhưng sợ rằng tu vi đã mạnh hơn trước kia.

Hai người bay cả chặng đường.

Đằng trước bỗng nhiên trở nên ảm đạm.

Mây đen đầy trời, quang ảnh ảm đạm.

Dãy núi sừng sững ở phía xa xa kia, không có ánh sáng chiếu vào, chỉ nhìn thấy những bóng râm dày dặc, giống như thân ảnh của yêu ma đáng sợ.

"Đây là đâu?" Lục Khiêm hỏi.

"Đạo trường của Sơn Lĩnh đại vương, Cổ Duyễn sơn mạch." Mã tướng quân nhìn dãy sơn mạch này, trong mắt vụt qua một tia kinh sợ.

Cổ Duyễn là chiến trường cổ của vạn năm trước, từng có vô số sinh linh chết ở nơi này.

Máu tươi chảy khắp cả dãy sơn mạch, huyết dịch ngưng đọng biến thành màu đen, mới tạo thành dãy sơn mạch đen kịt như bây giờ.

Âm vân trên núi thật ra là do âm khí của vong hồn hóa thành.

Âm khí ngưng tụ vạn năm thậm chí hình thành nên Tiên Thiên Hồn Phách Âm Sát.

Mỗi năm sẽ có một số người đến Âm Sơn tặng lễ vật, tìm kiếm Sát khí để hấp thụ.

Tiến vào trong Âm Sơn, một bầu không khí ngột ngạt truyền đến.

Dường như bước vào trong khu vực nào đó, cảm thấy chân khí toàn thân vận chuyển một cách chậm lại.

Lục Khiêm vốn cho rằng cái người gọi là Sơn Lĩnh đại vương, chỉ là thủ lĩnh chiếm cứ một vùng giống như Mã tướng quân.

Bây giờ xem ra không đơn giản như vậy.

Tu vi của người này không thua kém Thông U đạo nhân, có khả năng cũng là cao nhân Đan Kiếp chi cảnh.

Trong dãy núi không hề có một nguồn ánh sáng nào.

Trên bầu trời có hai đoàn hỏa cầu đỏ sẫm, mang theo một tia sáng quỷ dị.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, đây không phải là nguồn ánh sáng.

Mà rõ ràng là hai con mắt cực lớn, mỗi một con mắt không biết rộng bao nhiêu.

Hơn nữa, Lục Khiêm lúc này mới phát hiện những sơn mạch này, vậy mà thấp thoáng như hợp thành một cơ thể con người.

"Ngươi chắc chắn là Sơn Lĩnh đại vương mời ngươi chứ?" Lục Khiêm quay đầu nhìn Mã tướng quân.

"Khụ khụ, thật ra ai cũng có thể đến, nhận được lời mời về cơ bản đều là cao nhân cảnh giới Đạo Cơ." Mã tướng quân có hơi xấu hổ.

Đằng trước xuất hiện một hang động.

Vừa bước vào hang động, một luồng khí nóng đột nhiên ập tới.

Mùi máu tanh, mùi rượu, mùi thuốc, mùi của nữ nhân…

【VIP】 Sơn Lĩnh đại vương, Cổ Duyễn sơn mạch (2)

Phía bên trong sơn động, xuất hiện những cái bàn được xếp thành hình tròn, lần lượt chia thành ba vòng.

Lục Khiêm và Mã tướng quân ngồi ở phía ngoài cùng của vòng trong.

Bên cạnh có mấy yêu quái hình thù kỳ dị cũng ngồi ở đó.

Bên trong trung tâm là bốn năm người đang ngồi.

“Sao không thấy Sơn Lĩnh đại vương?” Lục Khiêm nói.

“Sơn Lĩnh đại vương bình thường sẽ không tham gia những tiệc hội đông người này, sau khi bữa tiệc kết thúc mới gọi người ngồi ở phía trung tâm đi gặp.” Mã tướng quân vừa ăn đồ ăn máu me trong đĩa vừa nói.

“Ngũ Tạng đạo nhân, Phấn Diện lang quân, Song Đầu lão quái đều có mặt…” Mã tướng quân nhìn người ở trung tâm kinh ngạc nói.

“Ngũ Tạng đạo nhân?” Ánh mắt của Lục Khiêm chợt đanh lại.

Dưới sự chỉ dẫn của Mã tướng quân, hắn nhìn sang một lão tử mặc áo xám làn da đen kịt, cơ thể gầy gò.

Nếp nhăn trên da của người này giống như vỏ cây, tay chân đầy vết chai, giống như một lão đầu làm nông.

“Ngươi có thể giới thiệu với Ngũ Tạng đạo nhân được không?”

Trước khi đi, Chúc Quỷ Vương giao cho hắn một tín vật.

Nghe nói dựa vào tín vật này có thể cảm ứng được Xích Âm.

Nơi này không có tin tức của Xích Âm, nhưng lẻn vào trong tìm kiếm được con gái của Chúc Quỷ Vương cũng được.

“Ta và Ngũ Tạng đạo nhân ngược lại từng có duyên gặp qua một lần, lát nữa ta có thể thử xem. Kỳ lạ, ta nhớ Ngũ Tạng đạo nhân trước kia không đến, tại sao hôm nay lại tự dưng xuất hiện?”

Mã tướng quân cảm thấy hơi lạ.

Sau khi tan tiệc, mọi người giải tán.

Mà một nhóm người ở giữa lại đi vào sâu trong sơn mạch, đi bái kiến Sơn Lĩnh đại vương.

Hai người đợi ở bên ngoài hơn nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy một đạo kiếm quang bay ra.

“Đạo trưởng đợi đã!”

Mã tướng quân vội vàng đuổi theo, Lục Khiêm vội vàng giả làm tùy tùng mà đi theo.

Ánh sáng dừng lại, ánh mắt của Ngũ Tạng đạo nhân giống như dao sắc, liếc nhìn hai người họ ở phía dưới: “Các ngươi là?”

“Tại hạ là Hắc Mã, còn nhớ mấy năm trước, tại Thiên Nguyên đạo trường…” Mã tướng quân cung kính nói: “Từ lúc đó, trong lòng tại hạ luôn ngưỡng mộ đạo trưởng, nhưng không có duyên bái kiến.”

Mã tướng quân uyển chuyển biểu đạt ý nương nhờ.

“Ổ? Các ngươi muốn nương nhờ ta sao?” Ngũ Tạng đạo nhân nhìn hai lần, cười nói: “Được, nếu trồng được Tâm Ma đại chú thì ta liền thu nhận các ngươi.”

“Đa tạ đạo trưởng!” Mã tướng quân và Lục Khiêm vội vàng chắp tay thi lễ.

Hai đạo chú ấn chui vào thức hải của hai người.

Khi chú ấn tiến vào thức hải, ngay lập tức bị Giao Long cắt đứt.

“Đi thôi!”

Ngũ Tạng đạo nhân lấy ra một đạo pháp khí hình con thoi.

Pháp khí phóng thẳng lên trời xuyên qua tầng mây, biến mất ở phía chân trời.

Lục Khiêm lẳng lặng đánh giá pháp khí dưới chân.

Nghe nói Ngũ Tạng đạo nhân lấy nội tạng của mình tu luyện thành pháp khí.

Pháp bảo dưới chân này có khi nào cũng là nội tạng của Ngũ Tạng đạo nhân?

Nói cách khác lúc này bọn họ đang đạp lên trên nội tạng của Ngũ Tạng đạo nhân.

“Đúng rồi, các ngươi có từng nhìn thấy một con quái vật hay không? Tên điên ăn người gần đây nhất.” Ngũ Tạng đạo nhân miêu tả ra một chút hình dáng.

“Bẩm đạo nhân, tiểu nhân có từng gặp qua một tên điên ở trên đường.”

“Được! Dẫn ta đi xem thử.” Trong mắt của Ngũ Tạng đạo nhân xẹt qua tia sáng.

“Đại nhân từng gặp qua tên điên sao? Người này không dễ đối phó đâu.” Mã tướng quân nói, hiển nhiên trong lòng cảm

thấy lo lắng.

Lục Khiêm ở một bên hoàn toàn đóng trọn vai trò của một tùy tùng, dáng vẻ nghe ngoãn nghe lời đứng một bên.

Hắn không ngờ Ngũ Tạng đạo nhân này cũng có hứng thú với Phục Ba.

Có điều, dạo gần đây đột nhiên xuất hiện một cao thủ điên cuồng như vậy, dù là ai thì trong lòng cũng sẽ có chút tò mò.

"Ngươi sợ cái gì? Ta làm chủ hay ngươi làm chủ."

Ngũ Tạng đạo nhân mắng.

"Lão phu chưa từng gặp qua người này, nhưng lão phu được mọi người gọi là Ngũ Tạng đạo nhân, Ngũ Tạng thần thuật phân hóa ra pháp khí sắc bén, tên điên ở trước mặt lão phu có thể chống đỡ được một hiệp sao?"

Ngũ Tạng đạo nhân hôm nay đến tham gia bữa tiệc, nghe thấy tin tức của tên điên này, biết được người này thuộc về chủng tộc Luyện Thể, liền muốn đi xem rõ ràng.

Huống chi, lần này còn có trợ thủ trợ giúp.

"Song Đầu đạo hữu, ra đây đi!" Ngũ Tạng đạo nhân nói vào hư không.

"Tới rồi!"

Huyết Sát âm vân bay đến.

Trên âm vân có một nam tử râu dài với cơ thể cao lớn, phía trên mọc ra hai cái đầu đứng ở đó.

Một cái đầu bên trái có màu đỏ, cái đầu bên phải có màu đen.

Sau lưng của Song Đầu lão quái thấp thoáng có một vài thân ảnh.

“Đạo hữu.”

“Ha ha, ta đến rồi.”

Hai cái đầu lần lượt phát ra thanh âm.

Một thanh âm thì trầm ổn, một thanh âm còn lại thì tương đối hoạt bát.

“Tìm được tên điên kia rồi sao?” Cái đầu màu đen nhìn Ngũ Tạng đạo nhân.

“Thủ hạ của bần đạo biết ở đâu.” Ngũ Tạng đạo nhân nhìn Mã tướng quân.

“Phải, tiểu nhân biết hắn ở đâu.” Mã tướng quân chắp tay nói.

“Bây giờ lập tức đến đó thôi. Đừng trì hoãn thời gian.”

Âm vân dẫn đầu bay về hướng hai người đến vừa nãy.

Ngũ Tạng đạo nhân theo sát đằng sau.

Rất nhanh thì đã đến nơi hai người Lục Khiêm đã đi qua.

Thân ảnh của mọi người đáp xuống đất.

Mặt đất đâu đâu cũng là những cái hố sâu, Âm hỏa thiêu đốt không ngừng, huyết tính lan ra.

Không khí xung quanh bốc lên một mùi hòa trộn giữa huyết tinh và khói thuốc súng.

Khắp nơi đều là tay chân xác thịt.

“Có người từng đánh nhau.” Song Đầu lão quái bên phải nói.

“Giỏi lắm, thành trì cũng bị phá hết rồi. Nhìn kiểu này chắc là người của U Đô Kiếm Lâu và Vạn Thế Âm Chủng đã liên thủ. Tên điên kia e rằng đã chết rồi.” Cái đầu bên trái tặc lưỡi ngạc nhiên.

“Chắc là không đâu. Đợi lão phu tra xét một phen.” Ngũ Tạng đạo nhân mở miệng phun một cái.

Hồng quang bay ra từ trong miệng, hình thành một ngọn tâm đăng.

Tâm đăng chiếu sáng bốn phương, một đạo đăng diễm bay về phía Tây Nam.

【VIP】 Quái ngư tái hiện, âm mưu tinh huyết

Mọi người một đường bay theo đăng diễm.

Rất nhanh đã đến một khu rừng rậm.

Đăng diễm đang dừng lại ở trước khoảng đất trống.

Sau đó, đăng diễm hóa thành một nữ đồng cao ba tấc.

"Nơi này!" Ngón tay của nữ đồng hóa thân từ đăng diễm chỉ xuống dưới đất.

Gương mặt của nữ đồng như tranh vẽ, màu da đỏ rực, trông rất yêu kiều đáng yêu.

"Dung mạo này…" Lục Khiêm nhìn thấy dung mạo của nữ oa, trong lòng có chút sửng sốt.

Đây không phải là dáng vẻ của con gái Chúc Quỷ Vương sao, lẽ nào đã bị luyện hóa thành đăng diễm rồi?

Nhiệm vụ này chẳng phải không cần làm rồi hay sao.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm lập tức có ý muốn rời đi.

Ầm!

Lớp đất bên dưới đột nhiên nổ tung.

Một quái ngư khắp người đều là huyết tinh be bét từ dưới mặt đất chui ra.

Nhưng trên thân quái ngư lúc này chỉ còn lại bốn con.

Thời điểm xuất hiện, hàng vạn hỏa cầu và thủy cầu đều bay về phía đám người bọn họ.

“Đạo hữu đừng nhúc nhích, lão phu không phải là đến đấu pháp!” Ngũ Tạng đạo nhân vội hét lên.

“Ây da, vừa gặp mặt liền động thủ.” Song Đầu lão quái nói.

Phục Ba vẫn làm theo ý mình, hai quả thủy cầu và hỏa cầu bao phủ khắp bầu trời, mang theo khí thế mạnh mẽ đè xuống.

Trong lòng mọi người dường như có một tảng đá đè nặng lên, khiến người khác cảm thấy không thở được.

Ngay cả Lục Khiêm cũng chuẩn bị động thủ.

Thời điểm này, Ngũ Tạng đạo nhân bắt đầu chuyển động.

Miệng phun ra ánh sáng năm màu.

Ánh sáng phân hóa thành pháp khí.

Bảo kiếm phi luân, tâm đăng viên châu và hắc phiến.

Năm đạo pháp khí đồng loạt xuất hiện.

Kiếm khí cuồng phong, Âm hỏa khói độc.

Mặt đất chấn động, bão cát càn quét.

Thiên địa vì vậy mà biến sắc.

Đầu lão quái cũng bắt đầu khởi động pháp thuật, một cái đầu phun ra độc hỏa, một cái đầu còn lại phun ra một ngụm cổ chung.

Mấy trăm loại pháp thuật đan xen vào nhau, linh quang pháp thuật bay tán loạn, nhất thời không phân biệt được ai chiếm thế thượng phong, ai rơi vào thế hạ phong.

Ánh sáng ngập trời khiến người ta không mở được mắt.

Một lúc sau, khói bụi tản đi.

Hà La Ngư nằm phục trên đất, máu chảy thành sống, bốn cơ thể không có sức lực mà đập rung trên mặt đất.

Sắc đỏ trong mắt từ từ rút đi.

“Muốn giết thì giết, tùy ý các ngươi.” Hà La Ngư biến về một nam tử trên mặt xuất hiện đầy lân phiến.

Nhìn thấy Hà La Ngư tỉnh táo trở lại, Lục Khiêm vội vàng thu liễm khí tức.

Ngược lại cũng không cần lo lắng bị Phục Ba nhận ra.

Dù sao trước khi đóng giả thành tùy tùng của Mã tướng quân thì hắn đã biến thành một yêu quái đầu ngựa.

Nếu không bên cạnh Mã tướng quân có một tùy tùng loài người, há chẳng phải là rất kỳ lạ hay sao.

“Đạo hữu hiểu lầm rồi, lão phu là đến tìm kiếm hợp tác.”

Thân ảnh của Ngũ Tạng đạo nhân và Song Đầu lão quái đáp xuống.

Bộ dạng của Phục Ba rất thê thảm, vô lực dựa vào thân cây.

Có lòng muốn phản kháng, nhưng bộ dạng hiện tại này, ngay cả một chút sức mạnh đều không thể phát huy được.

Huống chi trên đỉnh đầu còn có một cổ chung đang lơ lửng, hoàn toàn áp chế lực lượng của ông ta.

Nghe thấy lời của Ngũ Tạng đạo nhân, Phục Ba không tin: “Vậy các ngươi muốn cái gì?”

“Chúng ta muốn phương pháp chia mười cơ thể của Hà La Ngư.”

Ngũ Tạng đạo nhân đi thẳng vào vấn đề, nhìn kiểu này rõ ràng là có chuẩn bị mà đến.

Phục Ba liếc nhìn mấy người, khẽ cười khinh thường: “Ta đây là thiên phú của dị thú, trời sinh đã vậy, không có phương pháp phân hóa gì cả.”

“Đạo hữu nói đùa rồi, ta nhớ tinh huyết của Hà La Ngư có thể tạo ra cơ thể, chỉ cần đạo hữu đồng ý cho chúng ta tinh huyết, chúng ta nhất định sẽ giúp đạo hữu bổ sung huyết, sớm ngày khôi phục trạng thái đỉnh phong, như thế nào?”

Ngũ Tạng đạo nhân cười trầm thấp.

“Không được, tinh huyết đối với ta rất quan trọng, không thể dễ dàng cho các ngươi được.”

Phục Ba thẳng thừng từ chối.

Bây giờ ông ta còn đang ở giai đoạn khôi phục nguyên khí, không thể tiêu hao lượng lớn tinh huyết.

“Yên tâm, ta sẽ cho ngươi lượng lớn tài nguyện để bổ sung, nếu ngươi cứ ở đây, e rằng đến kiếp sau cũng chưa chắc có thể khôi phục được toàn bộ tu vi.”

Dưới sự khuyên nhủ không ngừng của mọi người, Phục Ba cuối cùng cũng có chút dao động.

Khoảng thời gian này ông ta đã ăn rất nhiều người, cũng đánh nhau với rất nhiều người, nhưng còn chưa khôi phục được bao nhiêu liền bị đánh trở lại rồi.

Nhìn thấy đám người trước mắt, trong lòng Phục Ba cũng có ý muốn kết giao minh hữu.

Chỉ có điều, Phục Ba thật sự là bị ai đó làm cho sợ rồi.

Trở nên nghi thần nghi quỷ, không dám tin tưởng bất kỳ ai.

“Tin bọn họ chắc không có vấn đề chứ…” Nghĩ đến đây, Phục Ba miễn cưỡng đồng ý.

Hết cách rồi, nếu như không đồng ý, hôm nay ông ta rất có thể sẽ chết ở đây.

Dù sao ông ta và bọn họ cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Nhưng không biết tại sao, Phục Ba trong lòng cứ cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm.

Có thể dạo này có chút nhạy cảm, cứ cảm thấy nhìn ai cũng giống nội gián.

Lần này chắc sẽ không xuất hiện vấn đề gì chứ.

Tiểu súc sinh Lục Khiêm kia đã rời khỏi cách nơi này cũng không chỉ có mười vạn tám ngàn dặm, chắc sẽ không xảy ra sự cố nữa.

Mọi người bay cả chặng đường, đi tới Thiên Nguyên đạo trường.

"Ngũ Tạng đạo nhân quá mạnh rồi. Ít nhất phải đạt đến cảnh giới Dưỡng Thần hậu kỳ mới có thể đối phó với ông ta, không bằng lát nữa rút thời gian rời đi." Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Nhất thời cũng không điều tra ra được chuyện cụ thể của nữ nhi Chúc Quỷ Vương.

Luyện Cương mới là quan trọng nhất.

Chỉ có điều là trước đó, trong lòng của Lục Khiêm có một ý nghĩ lớn mật.

Tu vi của Phục Ba không bằng năm thành, thể nội vẫn còn phần lớn huyết khí, đối với tu vi Luyện Thể có trợ giúp khá lớn, không bằng…

【VIP】 Tin tức về Xích Âm, dụ địch thâm nhập (1)

Phục Ba đứng lên, thấy không có ai ra tay với mình, trong lòng tin tưởng thêm mấy phần.

“Thiên Nguyên đạo trường của tại hạ nằm ngoài vạn dặm, nếu như không ngại có thể tiến vào Tâm Đăng của bần đạo, một canh giờ liền có thể đến nơi.”

Ngũ Tạng đạo nhân nhìn mọi người, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cốc Xích Diễm Tâm Đăng.

“Không cần, chạy đến đó như bình thường là được.” Song Đầu lão quái đáp lại.

“Ta tự bay được rồi.” Phục Ba lạnh nhạt từ chối.

Mọi người đều là lão yêu quái mấy trăm năm, lòng cảnh giác của bọn họ là thứ người bình thường không sánh được.

Đừng nói là người mới quen, cho dù là lão hữu mấy trăm năm cũng không dám tùy tiện bước vào trong pháp khí của người khác.

Hành vi này sẽ nguy hiểm đến cỡ nào?

Ngộ nhỡ người nào đó có ác ý, sợ rằng muốn trốn cũng không trốn được.

“Cũng được, chúng ta cùng bay qua.” Ngũ Tạng đạo nhân không để bụng mà nói.

Bây giờ phải cầu cạnh Phục Ba, trên người đối phương còn có Phân Hóa Thân Thể chi pháp.

Tu vi hiện tại của Ngũ Tạng đạo nhân đã đạt đến Bình Cảnh.

Hoặc là đột phá từ chất lượng của công pháp, hoặc là đột phá từ số lượng, tăng thêm vài thân thể sẽ luyện được nhiều hơn mấy pháp bảo.

Đạo hạnh chắc chắn sẽ mạnh hơn dĩ vãng rất nhiều.

Song Đầu lão quái cũng như thế.

Hai người vốn là song bào thai, không biết tại sao từ khi sinh ra đã là liên thể anh.

Thiên phú kỳ dị của hai người lại khiến bọn họ như cá gặp nước. Tài nguyên của một người có thể phát huy sức mạnh của hai người.

…

Phía dưới có một dòng nước vắt ngang qua đại địa.

Nước sông chảy róc rách, uốn lượn quanh co như cự long ẩn nấp bên trên đại địa.

Âm Sơn giản.

Lục Khiêm nhìn thấy nơi này, nhớ đến bằng hữu của Chúc Quỷ Vương cũng ở đây.

Lúc này, tín vật ngọc bội bên trong Kiếm Nang mơ hồ phát nóng, chuyện này càng khiến Lục Khiêm càng thêm xác định vị trí của Xích Âm.

Ý nghĩ rời đi trong lòng càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Không bằng nhân cơ hội bỏ chạy?

Lục Khiêm gạt bỏ ý nghĩ này đi.

Bây giờ chưa phải là thời điểm.

Thiên Nguyên ở bên ngoài vạn dặm.

Bọn họ lựa chọn phi hành đi. Trên đường còn phải né tránh đoàn người, thỉnh thoảng lại dừng chân nghỉ ngơi.

Đến lúc đó đi cũng không muộn.

Hơn nữa Lục Khiêm còn có việc phải làm.

Mười hai canh giờ sau.

Ngũ Tạng đạo nhân dừng lại, nói với mọi người: "Đạo hữu hồi phục pháp lực trước đã."

Ông ta không cần hồi phục, mấu chốt là Phục Ba.

Người này tiêu hao quá nhiều khí huyết, liên tục chiến đấu vài trận lại không có hồi phục, trạng thái hiện giờ tương đối kém.

"Được, ta đi làm ít huyết thực." Phục Ba biến thành một quái ngư nhỏ hơn.

"Đạo hữu, ta giúp ngươi." Ngũ Tạng đạo nhân nói.

"Không cần." Phục Ba vẫn có lòng cảnh giác cao.

"Vậy để hai thủ hạ của ta giúp một tay."

Ngũ Tạng đạo nhân nói, âm thầm liếc mắt ra hiệu cho Lục Khiêm, rõ ràng muốn hai người đi giám thị.

"Được." Phục Ba đắn đo một lát, cuối cùng vẫn đồng ý.

Nếu từ chối thêm nữa thì sẽ không quá nể mặt mũi.

Phục Ba nói xong, thân thể bao bọc lấy huyết vụ, biến mất tại chỗ.

Mã tướng quân điều khiển âm vân cùng Lục Khiêm đuổi theo.

"Lát nữa ngươi làm thế này, rồi thế này…" Lục Khiêm phân phó kế hoạch cho Mã tướng quân.

Vụt!

Trên dọc một đường hai người phi hành.

Phía trước là một tòa thành trấn nhỏ, diện tích không lớn, thoạt nhìn chỉ có chừng ba, năm vạn người.

Phục Ba ngừng lại, từ sau khi bị Ngũ Tạng đạo nhân đánh tỉnh, cả người ông ta đã khôi phục bình thường, không còn lỗ mãng nữa.

"Các ngươi tiến lên thăm dò đường." Sắc mặt Phục Ba âm trầm, trong mắt lập lòe dục vọng giết chóc mãnh liệt.

"Rõ, đại nhân!"

Mã tướng quân xông lên bay ra ngoài trước.

Lục Khiêm tay bấm chỉ quyết, Tam Thốn Âm Hỏa ngưng tụ giữa không trung.

"Khoan đã!"

Trong nháy mắt nhìn thấy Tam Thốn Âm Hỏa, hai mắt Phục Ba bắn ra ý lạnh, một luồng khí tức nguy hiểm tỏa ra từ người ông ta.

Ông ta cấp tốc bay đến trước mặt Lục Khiêm, tóm chặt cổ áo quái vật đầu ngựa này.

"Ngươi lấy được từ đâu?" Phục Ba nghiến răng nghiến lợi.

Thất Sát Âm Phù kiếm là sở trường tuyệt đối của các bàng môn Thông U quan Thất Võ Sơn.

Phục Ba chỉ gặp qua một mình Lục Khiêm đã tu luyện Thất Sát Âm Phù kiếm đến mãn cấp.

Mặc dù ở ngoài mấy vạn dặm, tỷ lệ tình cờ gặp gỡ cố nhân rất nhỏ nhưng trong lòng Phục Ba vẫn nhớ kỹ Lục Khiêm.

Ở trong lòng Phục Ba, thù hận với Lục Khiêm còn sâu xa hơn với Thiên Hà hội trưởng.

Mặc dù Thiên Hà hội trưởng là đối thủ lâu năm nhưng hai bên tranh đấu nhau theo cách có qua có lại.

Mỗi người đều có tổn thất cùng thu hoạch.

Nhưng Lục Khiêm thì không giống thế.

Cái tên này đã chiếm được lợi từ đầu đến cuối. Thậm chí sau khi gia nhập Lăng Ba Lâu, bản thân ông ta còn phải cung dưỡng hắn.

"Chờ ta bắt được ngươi sẽ bồi dưỡng ngươi thành huyết nô, cho ngươi sống không bằng chết."

【VIP】 Tin tức về Xích Âm, dụ địch thâm nhập (2)

Hai mắt Phục Ba đỏ rực, chìm trong ảo tưởng nên nhất thời quên dò hỏi về Lục Khiêm.

“Lớn mật, cẩu tặc ngươi đã đắc tội gì với đại nhân.” Mã tướng quân trở về quát mắng Lục Khiêm.

Một tiếng quát tháo đã cắt đứt suy nghĩ của Phục Ba.

Ông ta căm hận trừng mắt với Mã tướng quân, dọa ông ta sợ mồ hôi chảy đầy đầu, trong lòng nơm nớp không yên.

“Nói mau.” Phục Ba lạnh lùng ra lệnh.

“Tại hạ trao đổi với một tên đạo nhân ở gần Âm Sơn giản, nơi ẩn thân của người này cách đây không xa.”

Lục Khiêm hóa thân thành một yêu quái đầu ngựa, dáng vẻ nơm nớp lo sợ.

“Người kia có bề ngoài thế nào?” Phục Ba tỏa ra khí thế khiến cây cối xung quanh mấy trăm trượng đều muốn bị nhổ khỏi mặt đất.

Bởi vì bị người ta đánh cho một trận, đầu óc người này trở nên không tỉnh táo lắm.

Nghe thấy tin tức về Lục Khiêm, trong lòng càng lúc càng nôn nóng.

Lục Khiêm miêu tả lại dáng vẻ của mình.

“Quả nhiên là hắn, quả nhiên là hắn.”

Phục Ba tự lẩm nhẩm, hai mắt dần đỏ lên như huyết, huyết khí như lang yên.

“Mau dẫn ta đến.” Phục Ba không có tâm trạng dò hỏi tỉ mỉ, chỉ cần tìm được tin tức của kẻ thù là được, những cái khác không cần quản nhiều.

Lục Khiêm tiện tay chỉ ra một phương hướng.

Phục Ba cuốn lên một đoàn huyết vân.

Khí huyết sôi trào, nóng rực tựa như hơi nước sôi.

Ông ta không để ý tinh huyết đang tiêu hóa, bay đi với tốc độ cực hạn.

Mã tướng quân bị bỏ lại tại chỗ, Phục Ba không mang ông ta đi.

Mã tướng quân không trở về ngay mà dừng chân tại chỗ, tranh thủ thời gian chờ Lục Khiêm.

Chưa tới một khắc đã phi hành được mấy trăm dặm.

Lục Khiêm chỉ vào ngọn núi trước mặt, nói: “Đạo nhân xuất hiện ở phụ cận nơi này.”

Phục Ba mở mắt, hai mắt bắn ra xích mang.

Xích mang bắn phá đại địa.

“Có rồi!” Phục Ba giương mắt, lắc mình biến thành hình thái của nhân loại.

Ông ta tóm vai Lục Khiêm nhấc lên phía trên.

Hai người lắc mình đã tới trước mặt một tòa sơn động.

Phục Ba bắn ra một luồng hắc quang bao phủ lên khí tức của hai người.

“Ngươi vào trong dò đường.” Phục Ba nhìn Lục Khiêm.

“Đại nhân, không được đâu a.”

“Nhanh!”

Lục Khiêm nơm nớp lo sợ bước vào trong.

“A a!!”

Không bao lâu, một tiếng hét thảm thiết vọng ra ngoài.

Chỉ thấy yêu quái đầu ngựa bay ngược ra, trên người chi chít những vết thương lớn nhỏ.

Trên miệng vết thương còn quanh quẩn từng sợi kim khí.

“Quả nhiên ở đây!”

Phục Ba nhún người nhảy, vô số Hỏa Cầu Độc Thủy bay vào trong cửa động.

Rầm rầm rầm!

Đất rung núi chuyển.

“Ồ?” Phục Ba ngạc nhiên, bên trong lại không có động tĩnh.

Trong lòng Phục Ba lúc này cảm thấy dè dặt, lại thả pháp thuật một lần nữa, cát vàng cuộn lên ngàn trượng.

Ầm!

Vẫn không có động tĩnh gì.

Phục Ba bay thẳng vào trong.

Trong khoảnh khắc bay vào ấy, kim quang tỏa sáng ngoài cửa động bỗng nhiên thu lại.

Một sợi Kiếm Nang kim sắc lơ lửng giữa không trung.

Đây không phải sơn động gì, rõ ràng là Huyền Kim Kiếm Nang.

Sau khi tiến vào trong, Phục Ba bỗng cảm thấy toàn thân bị đâm đến đau nhói.

Kim quang đầy trời trút xuống như hải dương.

Huyền kim khí điên cuồng cắn xé huyết nhục của Phục Ba.

Sức mạnh này mặc dù không đáng kể với một cường giả Chân Hình Hiển Hóa như Phục Ba, nhưng thắng ở chỗ số lượng nhiều vô kể, kim khí thẩm thấu đến từng lỗ chân lông.

"A!!" Đau đớn như lăng trì khiến Phục Ba kêu thành tiếng.

"Súc sinh! Ngươi ở đâu, ta muốn giết ngươi." Bốn thân của Hà La Ngư rung mạnh bên trong Kiếm Nang.

Càng va chạm càng chịu nhiều thương tổn, đâu đâu cũng có kim khí hải dương.

Kiếm Nang của Thất Trọng Thiên đã có uy lực đạt tới đỉnh cao của Dưỡng Thần cảnh giới.

Nếu là Bát Trọng Thiên mãn cấp thì còn có thể chiến đấu với một vài Đạo Cơ.

Huống hồ tu vi Phục Ba đã bị hao tổn hơn phân nửa, còn chưa phát huy được năm phần mười của tu vi.

Lần này ông ta đã trực tiếp bị trấn áp bên trong Kiếm Nang.

Huyết khí mà Lục Khiêm đã tiêu hao không hề lãng phí, mà ngưng tụ thành một hạt châu nhỏ, một ngụm nuốt vào trong miệng.

Lục Khiêm đã biến về nguyên dạng, chỉ thấy sắc mặt hắn ửng đỏ, một lúc lâu mới dần tản đi mất.

"Thứ tốt." Lục Khiêm thỏa mãn thở dài nói.

Phục Ba hấp thu huyết khí của mấy trăm vạn người không thiện lương gì, tuy rằng đã hao tổn một phần nhưng tổng lượng vẫn rất lớn.

Lần này hắn đã gia tăng thêm hơn mười phần.

Phỏng chừng đợi đến thời điểm Thủy Nhãn mở ra, hắn thực sự sẽ có cơ hội bước vào cảnh giới Chân Hình Hiển Hóa.

Đến lúc đó coi như đã nắm giữ tu vi cảnh giới Đạo Cơ.

Rầm rầm!

Kiếm Nang lơ lửng giữa không trung không ngừng rung lắc, phần miệng tựa như có dấu hiệu buông lỏng.

Lục Khiêm vận chuyển chân khí kiên trì chống đỡ Kiếm Nang.

Luyện Thể tu sĩ Chân Hình Hiển Hóa quả nhiên lợi hại.

Cho dù không ở trong trạng thái, Lục Khiêm dựa vào sức mạnh của pháp khí cũng chỉ miễn cưỡng áp chế được.

【VIP】 Luyện Thể chi lệ, Âm Chủng mao thi(1)

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm ngưng tụ ra một giọt Vong Tình Thủy, cố gắng làm hao mòn lệ khí của kẻ này.

Đồng thời, một tia Thần ý tiến vào trong Kiếm Nang.

Rầm rầm rầm!

Cơ thể Hà La Ngư va chạm bừa bãi bên trong Kiếm Nang.

Địa phương này không phải vô tận, bên ngoài biên giới tựa như có một vách tường trong suốt.

Chỉ là va chạm thế nào cũng không thoát ra được.

Bởi vì kim khí không ngừng tuôn đến, Phục Ba phải bỏ ra một phần lớn sức mạnh để đối phó, trong thời gian ngắn không thể phá vỡ được.

“Ha ha, cố nhân.”

Trong hư không ngưng tụ thành thân ảnh của một đạo sĩ áo bào đen.

Người này xem chừng tuổi tác không lớn, mặt trắng không râu, trên mặt đang treo một nụ cười ngạo nghễ.

“Là ngươi, tiểu súc sinh!” Phục Ba đỏ rực hai mắt, gầm thét xông đến.

Kim khí đầy trời nhưng vẫn không ngăn nổi người này, ông ta lao thẳng tới trước mặt Lục Khiêm, há rộng miệng lớn chứa đầy máu tươi, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Vụt!

Thân ảnh Lục Khiêm tan biến giống như bọt biển, sau đó lại ngưng tụ ở một nơi khác.

Từ sau khi Lục Khiêm xuất hiện, kim khí tập kích càng thêm mãnh liệt.

Kim quang đầy trời hóa thành đao thương kiếm kích, kéo đến từ bốn phương tám hướng.

Phục Ba đau đến mức tỉnh táo lại.

Lần này ông ta không nôn nóng nữa, trái lại cười lạnh: "Được, kim khí của ngươi còn dư lại không nhiều lắm. Ta sẽ tiêu hao cùng ngươi, để xem ngươi có thể kiên trì được trong bao lâu."

"Ngại quá, sẽ rất lâu."

Lục Khiêm lấy ra Kim Qua chùy, Canh Kim trên Kim Qua chùy này đủ đến Kiếm Nang hút đến mấy năm.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Kim chùy, trong lòng Phục Ba tuyệt vọng.

Lục Khiêm vừa nói dứt một câu này, trong nháy mắt như cắt đứt một sợi rơm cứu mạng cuối cùng của Phục Ba.

"Đúng rồi, con yêu quái đầu ngựa vừa nãy cũng là ta." Lục Khiêm mang trên mặt một ý cười đùa bỡn.

Nói đến đây, Lục Khiêm biến thành dáng vẻ của yêu quái đầu ngựa: "Thật ngại, ta còn là một nội ứng."

Một câu này vừa đủ khiến Phục Ba hoàn toàn tan vỡ.

Mặt Phục Ba đỏ chót như tôm luộc, trên trán nổi lên gân xanh, hàm răng nghiến đến phát ra âm thanh kèn kèn.

"Tại sao vẫn luôn là ta…"

Những ký ức đột nhiên xông đến.

Minh Hà bí đồ bị trộm, tàu buôn bị cướp, thương khố cũng bị cướp sạch… Tất cả những chuyện này đều có Lục Khiêm tham gia.

Quan trọng nhất là ông ta còn phát cho Lục Khiêm những mấy năm bổng lộc.

Hết thảy lợi lộc đều bị hắn chiếm trọn.

Vất vả mãi mới đến được địa phương mới, thằng nhãi này lại chạy đến đây.

"Tại sao… Tại sao đều là ta!!!" Phục Ba ngửa mặt lên trời gào thét, trong mắt lại chảy ra một giọt lệ.

Một cao thủ tương đương với cảnh giới Đạo Cơ lại rơi lệ.

Nếu không phải nước mắt không dùng được, Lục Khiêm cũng muốn thu thập.

Dốc hết nước trong Tứ Hải cũng không ngưng tụ được một giọt lệ của kẻ ác.

Phục Ba đã hoàn toàn mở ra tâm phòng bị.

Một giọt Vong Tình Chân thủy chưa chui vào đầu Phục Ba, cả người ông ta đã yên tĩnh trở lại.

Làm xong những chuyện này, Lục Khiêm bay ra khỏi Kiếm Nang.

"Dù sao cũng là cao thủ Chân Hình, trước mắt chỉ có thể trấn áp, sau đó chậm rãi luyện hóa." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Sau đó thu nhặt hết đồ được giấu trong lòng đất vào bên trong Kiếm Nang.

Vừa nãy khống chế người giấy bố trí trong sơn động, chỉ sợ Phục Ba sẽ phá hủy đồ vật này, cho nên đã sớm điều khiển người giấy đưa những thứ lặt vặt ra ngoài trước.

Hiện giờ xem như cuối cùng đã không sao rồi.

Thu dọn xong mọi chuyện, Lục Khiêm mới bay về phía Âm Sơn giản.

Bởi vì tăng nhanh tốc độ nên Lục Khiêm hóa thành Âm Thần Giao Long bay khỏi đây, như vậy sẽ không sợ bị người khác phát hiện.

Sau thời gian của một chén trà, đám Ngũ Tạng đạo nhân chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Quả nhiên mọi chuyện không nằm ngoài dự đoán của Lục Khiêm.

Qua thời gian một chén trà, Ngũ Tạng đạo nhân cùng Song Đầu lão quái bay đến.

Trong tay Ngũ Tạng đạo nhân mang theo Mã tướng quân.

"Người đâu?" Sắc mặt của Ngũ Tạng đạo nhân âm trầm như nước.

Không chỉ huyết chú của Lục Khiêm biến mất, ngay cả khí tức lưu lại trên người Phục Ba cũng không còn.

Mã tướng quân không dám lên tiếng.

"Phế vật."

Ngũ Tạng đạo nhân phun ra Tâm Đăng, một luồng hỏa diễm đi vào trong trán Mã tướng quân.

Ký ức của Mã tướng quân cuồn cuộn hiện ra, Ngũ tạng đạo nhân nhìn thấy một thanh niên mặc áo đen.

Rầm!

Những ký ức còn lại ông ta còn chưa đọc hết, xác chết của Mã tướng quân đã nổ tung.

"Tiểu tử mặt trắng cùng một phe với Phục Ba?" Ngũ Tạng đạo nhân trầm mặc nói.

Tiểu tử này chắc chắn có tu vi mạnh mẽ, giấu giếm được Tâm Đăng của ông ta, hơn nữa còn xóa đi huyết chú.

Ngũ Tạng đạo nhân cùng Song Đầu đạo nhân dò xét một vòng đều không phát hiện ra tung tích của Lục Khiêm.

"Đừng để ta bắt được ngươi." Ngũ Tạng đạo nhân hung ác nói.

Lục Khiêm bay được ngàn dặm cuối cùng đến được vùng Âm Sơn giản, thân ảnh đáp xuống phía dưới.

Cái gọi là sơn giản kỳ thực chỉ là một mương nước lớn.

Dòng nước tản ra ánh sáng ngọc bích quỷ dị, sương mù đen dày đặc không tản đi.

Nước chảy chậm rãi, bên trên lơ lửng phù du màu xanh biếc.

Chiếc lá trôi nổi như mọc ra mặt quỷ dữ tợn, thỉnh thoảng phun ra vài đốm quỷ hỏa.

Lục Khiêm đứng bên bờ, chóp mũi ngửi được một luồng khí tanh hôi.

Ào!

Nước sông bắt đầu chảy xiết.

Xuyên qua phù du màu xanh biếc, phía dưới nước mơ hồ nhìn thấy được một bộ thi thể đang trôi nổi.

Xác chết là nữ giới, khuôn mặt thanh tú rất sống động, nếu không phải ở trong nước hắn còn tưởng rằng đang ngủ.

Xác chết theo dòng nước cứ như vậy mà trôi, trên trán có một ấn ký hình xà.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy ấn ký, một dòng thông tin truyền vào đầu Lục Khiêm.

“Đã hạ cấm chế, chạm vào sẽ hủy. Người hủy hoại sẽ bị đánh ấn ký, ngàn dặm truy sát. Vạn Thế Âm Chủng mao thi đạo chân truyền đệ tử lưu.”

Lục Khiêm liếc nhìn một lát, thu hồi ánh mắt.

Xem ra đây là đồ vật đã có chủ, chắc hẳn là thả ở nơi này để bảo dưỡng thi thể.

Dưới nước còn có mấy chục bộ xác chết.

Thoạt nhìn phương nam Vạn Thế Âm Chủng là chính đạo, hóa ra lại không quang minh chính đại như trong tưởng tượng.

Những thi thể này vô dụng với hắn, không có pháp môn đặc biệt, uy lực còn không bằng Huyết Ấn Đạo binh, hắn đương nhiên không gây thêm chuyện.

【VIP】 Mỹ nữ tuyệt trần, Âm thần chi giao

Tại Âm Sơn giản.

Sau khi tiến vào nơi này, tín vật trở nên nóng rực.

Nhưng không quá rõ ràng, có lẽ vì khoảng cách quá xa.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm nhìn quanh bốn phía.

Phương hướng nào thì cảm giác nóng rực càng mãnh liệt hơn, thì đó chính là phương hướng của Xích Âm.

Lục Khiêm nhất định phải tìm được người này, nếu không thì sẽ không cách nào tìm được Luyện Cương chi pháp.

Độ khó của Luyện Cương cao hơn Ngưng Sát rất nhiều.

Không chỉ trong quá trình tu luyện mà quá trình tìm kiếm Cương khí cũng rất phức tạp.

Có người mất đến vài chục năm để tìm kiếm nhưng cũng chưa tìm được Cương khí thích hợp.

Trong giai đoạn Dưỡng Thần, phần phức tạp nhất chính là Ngưng Sát Luyện Cương.

Giai đoạn này đòi hỏi sự đột phá và khổ luyện không ngừng nghỉ.

Nhưng sau khi vượt qua cảnh giới thì có thể tu hành một cách chậm rãi hơn.

Bản thân Lục Khiêm không phải kiểu tạm bợ.

Ngưng Sát Luyện Cương quyết định nền tảng của con đường sau này, xem xem con đường đó khó khăn hay dễ dàng.

Vì vậy hắn thà phiền phức một chút còn hơn giải quyết tạm bợ cho xong.

Ầm ầm!

Phía trước đột nhiên xuất hiện ánh lửa.

"Ở đó!" Thân ảnh Lục Khiêm biến mất ngay tại chỗ.

Bên kia.

"Haha, mỹ nhân đừng chạy, sao không cùng ta thưởng trăng ngắm sao!" Một âm thanh dâm đãng vang lên.

Bầu trời phủ đầy mây hồng.

Giữa những đám mây là một nam tử mặc áo trắng đang đứng.

Người nọ có khuôn mặt vô cùng tuấn tú, mái tóc dài buông xõa sau lưng, phía sau lục dục ma sát biến hóa huyền ảo thành mỹ nữ xinh đẹp.

Trước mặt nam tử có một đạo độn quang trắng như tuyết.

Trong độn quang là một hồng y nữ tử vóc người cao lớn.

Dung mạo nữ tử vô cùng xinh đẹp, khiến người ta chú ý hơn cả là đôi mày sắc bén, thẳng tắp của nàng ta làm tôn thêm vẻ khí khái anh hùng.

Nghe thấy giọng nói của nam tử phía sau, trong mắt nữ tử lên một tia sát ý.

Tay nàng ta ngưng tụ một đoàn Vô Hình Chân Thủy.

Vù!

Chân Thủy hóa thành làn sương hồng giống hệt nam tử nọ, đánh vào phía sau hắn ta.

"Ồ? Nguyên Nhất Chân Thủy! Ngươi là người của Đông Quan?" Nam tử ngạc nhiên nói, lập tức tránh khỏi khí vụ,

“Người của Đông Quan thì sao chứ? Dù gì cũng không bắt được Ngọc Diện lang quân ta đây.”

Lục dục ma khí bên người Ngọc Diện lang quân hình thành chướng khí với đủ loại màu sắc, tạo ra một tấm ma chướng bao phủ tới vài dặm.

Lục dục ma khí này được tạo ra từ thất tình lục dục của con người.

Nếu bị dính dù chỉ một chút sẽ rơi vào lục dục Ma đạo, trở thành người phụ thuộc Ngọc Diện lang quân, một thân tu vi cũng sẽ thành may áo cưới cho người ta.

Ngọc Diện lang quân là cao nhân Đạo Cơ của bàng môn thế hệ này.

Chuyên săn tìm nữ tu, chỉ cần có mỹ nữ thì sẽ có tung tích của Ngọc Diện lang quân.

Một thời gian trước, hắn ta chọc phải cao nhân của đại môn phái mới bất đắc dĩ chạy đến nơi xa xôi hẻo lánh này.

Không ngờ lại phát hiện ra hạt giống tốt ở đây.

Phạm vi của lục dục ma chướng dần thu hẹp lại.

Lúc này, nữ tử dừng lại.

Trên mặt không có chút hoảng sợ mà trong hai mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

Phù!

Áo bào đỏ bay phồng lên, vô số Chân Thủy trong suốt xuất hiện, biến thành màu đen kịt.

Âm vụ đột nhiên dâng lên, Chân Thủy ở trong âm vụ mơ hồ hình thành một Dương Giác Âm Ma cao lớn.

“Ngươi… vậy mà ngươi lại triệu hoán ra U Minh Ảnh Ma, ngươi điên rồi có phải không? Ngươi sẽ chết đó!”

Ngọc Diện lang quân dường như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, cơ thể vội vàng bứt ra mà lùi về.

Đây là pháp thuật nhất mạch của Đông Quan Thái Tể, chỉ có cao thủ cấp bậc Đạo Cơ mới có thể điều khiển được U Minh Ảnh Ma, nếu không sẽ bị phản phệ.

"Dù có chết ta cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng cho ta."

Ảnh Ma dần thành hình.

Ngọc Diện lang quân bắt đầu lo lắng suy tính xem có nên rút lui hay không.

Hắn ta không ngờ nữ tử này lại cương liệt như vậy.

Một lời không hợp là muốn đồng quy vô tận.

Nội tâm hắn ta do dự khiến vòng vây của lục dục ma chướng thu nhỏ lại một chút.

Rầm!

Đúng lúc này có một đạo kim khí rực rỡ xuyên qua chướng khí.

Giao Long màu vàng đen lắc mình đi vào trong lục dục ma chướng.

"Đạo hữu!"

Một đạo hồng quang bay ra từ phía Giao Long.

Đó là một khối ngọc bài đỏ thẫm, lúc này nó giống như đang hô hấp lại như đang lóe sáng.

Lục Khiêm không ngờ Xích Âm lại là nữ.

Xích Âm nhận lấy ngọc bài, trong mắt thoáng qua chút kinh ngạc.

Nhìn thấy khối bài tử này, lòng đề phòng nhất thời buông lỏng.

U Minh Ảnh Ma gần như đã ngưng tụ thành công tức thì tiêu biến.

Để mặc thanh vân cuộn mình, cơ thể nàng ta đứng dậy, lắc mình bay ra khỏi lục dục ma chướng.

"Ngươi là ai? Là Chúc Quỷ Vương phái ngươi tới sao?"

Trong Huyền Sương Âm Sát, môi đỏ của Xích Âm khẽ mở.

"Đúng thế, đây là tín vật ông ta bảo ta giao cho ngươi." Lục Khiêm nói.

Xích Âm trước mặt nhìn còn rất trẻ, nếu quen biết Quỷ Vương thì xem ra tuổi cũng không nhỏ.

Nhưng đối với người tu tiên, chỉ cần chưa hết tuổi thọ, dù cho bao nhiêu tuổi thì các cơ quan của cơ thể cũng chẳng khác nhau là bao.

"Mẹ kiếp, dám lừa ta." Ngọc Diện lang quân tức giận nói, hắn ta lập tức quấn lấy mây đen đuổi theo hai người họ.

Cùng lúc đó, một đạo pháp khí phá không bay đến.

Đó là một cây Ngọc Như Ý, toàn thân màu xanh ngọc bích, trên đó có khắc mấy trăm nữ tử trong nhiều tư thế khác nhau.

Ngọc Như Ý xuyên qua bầu trời như một ngôi sao băng.

Giây lát sau đã đi tới phía sau hai người.

Ầm!

Tay Xích Âm tạo ra một chỉ quyết, đánh ra một đạo Chân Thủy trong suốt.

Chân Thủy hóa thành cương phong màu vàng, thổi rơi Ngọc Như Ý.

"Đây là… khí tức U Minh này rất quen thuộc." Lòng Lục Khiêm thầm ngạc nhiên, đẳng cấp của Chân Thủy trong suốt

thoạt nhìn rất cao.

Nhìn như không có bất kỳ đặc tính đặc biệt gì, nhưng có thể bắt chước theo bất kỳ chân khí hay khí tức nào.

Xem ra chuyến đi này đến đúng rồi.

Sau một lúc trì hoãn như thế, Ngọc Diện lang quân lại đuổi theo.

“Ha ha, các ngươi đừng hòng chạy thoát.” Ngọc Diện lang quân cười khằng khặc.

【VIP】 Chân Long thần tính (1)

Trên người nữ có Cương khí, nam lại chỉ có Sát khí.

Cảnh giới tu luyện của hai người đều không phải Đạo Cơ, làm sao có thể đỡ nổi kinh nghiệm sa trường của hắn ta.

“Tốc độ của ngươi quá chậm, dùng Độn thuật của ta đi.” Xích Âm hít một hơi nói.

“Được!” Lục Khiêm không từ chối.

Trên mặt Xích Âm thầm hiện lên một đạo bạch quang.

Xích Âm nắm lấy vai Lục Khiêm, độn quang biến mất như một ngôi sao băng trên bầu trời.

Tốc độ nháy mắt trở nên nhanh hơn rất nhiều.

“Muốn chạy à?” Ngọc Diện lang quân cười chế nhạo rồi lập tức đuổi theo.

Ầm!

Một đạo hồng quang theo sát sau lưng hai người họ.

Độn quang của Xích Âm tuy nhanh, nhưng dù sao tu vi cũng chênh lệch, khoảng cách dần bị thu hẹp với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Ngươi bám Âm thần vào người ta đi.” Xích Âm dừng một chút, nói.

Tuy không có thói quen này, nhưng chuyện gấp phải theo, hắn không nên bài xích.

“Được!”

Độn quang lại bay nhanh hơn, gió thổi làm đạo bào đỏ áp sát vào người, phác họa ra thân hình yêu kiều.

Âm thần của Lục Khiêm bám vào người Xích Âm, xúc cảm của Âm thần rõ ràng hơn so với cơ thể.

Hắn bỗng thấy như vậy rất mập mờ, như thể cơ thể hai người đang dán chặt lấy nhau.

Lục Khiêm có thể cảm nhận được vòng eo duyên dáng, bộ ngực đầy đặn, đôi chân thon dài và làn da mềm mại của đối phương.

Vong Tình Thủy chạm vào Chân Thủy trong suốt trên cơ thể của đối phương, sau đó bị đồng hóa thành Vô Hình Chân Thủy, chảy vào cơ thể đối phương để bổ sung chân khí.

Trạng thái bù đắp cho nhau này vậy mà có chút giống như tri giao.

Xích Âm cũng cảm thấy có gì đó khác lạ, khuôn mặt xinh đẹp hơi nóng lên, Âm thần truyền đến cảm giác thoải mái.

Sau đó nàng ta kịp phản ứng lại, vứt suy nghĩ lung tung ra sau đầu, chuyên tâm trốn chạy.

Bây giờ không phải lúc để ý tâm tư nữ nhi, cả hai đều là người thực tế, không vì điều này mà tách ra.

Dưới trạng thái này, tốc độ của Xích Âm càng lúc càng nhanh, dần dần thoát khỏi Ngọc Diện lang quân ở phía sau.

Cả hai bay suốt một đường.

Sau khi bay hơn ba nghìn dặm mới tách ra ngừng lại.

Sợi tóc của Xích Âm dính bên má, khuôn ngực hơi phập phồng, xem ra thi triển độn quang cũng tiêu hao rất nhiều.

Lục Khiêm thì biến thành một hắc bào đạo sĩ, không có gì trong tay, con ngươi đen kịt, mơ hồ hiện lên chút sắc tím.

Hai người lúc này có chút ngượng ngùng, chuyện vừa rồi dường như quá thân mật.

Xích Âm một lòng thanh tu, chưa bao giờ trải qua tình huống như vậy.

"Chân khí của ngươi… hình như cũng là U Minh?" Xích Âm vuốt tóc mai, vẻ mặt bình thường trở lại, chuyển sang chuyện khác.

"Đúng vậy, ta nghe nói Đông Quan Chủ Tể có phương pháp ngưng tụ Cửu U Cương khí, cho nên mới nhờ Chúc Quỷ Vương tiến cử."

Lục Khiêm giải thích hết thảy.

"Hừm, nếu chân khí của ngươi thuộc âm tính, Cửu U Cương khí lại là cực âm chi cương trong thế gian đúng là rất thích hợp để tu hành."

Nghĩ đến đây, đầu ngón tay của Xích Âm ngưng tụ một tia hắc quang.

Ngay lúc hắc quang xuất hiện, túc sát chi khí xộc lên mặt.

Âm hàn chi khí khiến mặt đất đóng băng, làm kẻ khác có cảm giác như rơi vào hầm băng, vạn quỷ bên người kêu rên thảm thiết.

Sau khi Lục Khiêm rơi vào ảo giác, chợt thanh tỉnh lại.

Hàn khí chỉ là phụ, mấu chốt là cảm giác có thể khơi thông với U Minh mới là kinh hãi nhất.

Chỉ cần một chút âm khí mà đã có uy lực như vậy, đặc tính của Cương khí còn chưa biểu hiện ra đã có sức mạnh thế này, quả thực kinh người.

Không hổ là Cửu U Cương khí trong ba mươi sáu Thiên Cương.

Cương khí trong bảng danh sách ba mươi sáu Thiên Cương không phân cao thấp.

Dù gì thì thứ này phải kết hợp với công pháp và Sát khí.

Nếu Lục Khiêm hấp thụ Cửu U Ma khí, lại thêm phối hợp với Huyền Dương Âm Sát chắc chắn sẽ nghiêng về hàn khí hơn vài phần.

"À, quên mất giới thiệu, tại hạ là Lục Khiêm, nhân sĩ đảo Vạn Tượng. Mong được đạo hữu tiến cử thêm." Lục Khiêm thở dài nói.

Đối với Xích Âm, Lục Khiêm lười phải nói mấy lời mấy lời vô nghĩa về nơi nào đó.

Nếu nàng ta quen biết Chúc Quỷ Vương thì chắc chắn biết hắn ở đảo Vạn Tượng.

Nếu lại nói linh tinh thì thành ra tổn hại tới hòa khí.

"Chúc Quỷ Vương có ân cứu mạng với ta nên ta mới đưa cho ông ta tín vật của Đông Quan, nếu ông ta dùng ân tình này để đổi thì cũng được thôi." Xích Âm dừng lại một chút rồi nói tiếp, "Hơn nữa ngươi cũng đã cứu mạng ta, về tình về lý ta đều nên giúp ngươi."

"Đa tạ Xích đạo hữu."

"Có điều Cửu U Ma khí chính là U Minh Cương khí, cơ duyên hảo hợp lại xuất hiện ở nhân gian, sử dụng một chút liền thiếu đi một chút, duy chỉ có người của Đông Quan Thái Tể mới có thể tu hành."

【VIP】 Chân Long thần tính (2)

Đông Quan Thái Tể vô tình tìm được Di Thuế chân nhân, sau đó bước vào con đường tu luyện U Minh chi pháp.

Mặc dù bản thân hắn ta không còn cần những Cương khí này nữa, nhưng các đệ tử khác cũng muốn tu hành.

Về cơ bản là không được giao cho người ngoài.

“Vậy thì ta phải làm thế nào?” Lục Khiêm cau mày.

Cửu Tiêu Đạo Minh cũng có thể coi là một đại môn phái, tương truyền Thiên Quan Đại Chủ Tể và tứ đại Thái Tể Xuân, Hạ, Thu, Đông đều là Đan Kiếp, hoặc lần gần với cao thủ Đan Kiếp.

E rằng việc gia nhập sẽ khó khăn.

“Không sao, ta sẽ tiến cử ngươi gia nhập môn hạ.” Xích Âm khẽ liếc Lục Khiêm, cười nói: “Yên tâm, ta sẽ không gieo huyết chú giống mấy người các ngươi đâu.”

Nói một cách chính xác thì Cửu Tiêu Đạo Minh cũng chẳng phải môn phái đường hoàng gì.

Đó là do nhiều phe phái khác nhau cùng với một lượng lớn các thế lực nhỏ tạo thành môn phái.

Nên mới được gọi là Đạo Minh.

Các cung điện khác nhau thì việc gia nhập, giới hạn và tác phong hành sự cũng khác nhau.

Ngoài dòng chính, hầu hết người quy thuận Đông Quan Thái Tể đều là tán tu và bàng môn nên điều kiện gia nhập tương đối thoáng.

Nhưng nếu muốn gia nhập môn hạ Đông Quan thì không có tiến cử là không được.

“Các hạ là?” Lòng Lục Khiêm ngạc nhiên, xem ra Xích Âm có địa vị rất cao.

“Ta đã trốn thoát khỏi Vạn Thế Âm Chủng ra ngoài, trong đám môn hạ của Đông Quan Thái Tể hiện tại, ta đứng hàng thứ ba.” Đôi mày tràn ngập anh khí của Xích Âm nhướng lên, sự lạnh lùng nghiêm nghị thoáng cái trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Có lẽ là do hai người tu hành cùng một loại công pháp, hơn nữa mới vừa đồng hành một cách kỳ diệu nên nàng ta có ấn tượng tốt về Lục Khiêm.

“Đi thôi, đã đến lúc về rồi.”

Ngày hôm sau, ánh nắng chiếu rọi.

Xích Âm nhìn kim quang rải xuống từ trên bầu trời, tay bấm chỉ quyết biến thành một Thần Long màu trắng.

Đầu lân sừng hươu, thân rắn vảy trắng.

Đầu và sừng cao ngất cùng thân hình phát sáng không hề uy nghiêm trang trọng mà tạo cho người ta một cảm giác rất quỷ dị.

Bạch Long nhìn Lục Khiêm với ánh mắt không vừa lòng.

Không phải là không hài lòng với Lục Khiêm.

Xích Âm là Dưỡng Thần hậu kỳ chỉ thiếu chút nữa là lên cao thủ Đạo Cơ, kết quả là lại vô cùng thảm hại suýt nữa ném đi mặt mũi trước mắt Lục Khiêm.

Giao Long vừa thấy Lục Khiêm thì ra vẻ dữ tợn, độc ác, khiến kẻ khác khắc sâu ấn tượng.

Hơn nữa, Lục Khiêm chuẩn bị gia nhập môn phái, Xích Âm dùng Thái Âm Kim Tỏa Liên Hoàn Ẩn Độn Chân Quyết của Long Văn Quyết, để tỏ rõ mình với tư cách là tu vi tiền bối.

"Đi thôi, ngươi ở sau ta." Bạch Long để lại một câu, không khí chấn động rồi biến mất ngay tại chỗ.

Khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Long, Giao Long trong lòng Lục Khiêm điên cuồng gào thét, đôi mắt vàng hiện lên sự phấn khích khó nhịn.

Lục Khiêm cười nhẹ, sương đen bao phủ lấy hắn.

Trong sương mù, một cái đầu khổng lồ nhô ra.

Không sừng có vảy, vảy màu vàng sẫm giống như nước sâu của Hoàng Tuyền Thánh Hà.

Tứ chi như ưng trảo sắc bén, phần lớn cơ thể ẩn giấu trong hắc vụ, thấy đầu không thấy đuôi.

Đôi mắt vàng ròng phản chiếu địa khí tứ phương, cảm xúc trong mắt vô cùng phức tạp.

Giả dối, ích kỷ, độc ác…

Âm thần được Giao Phục Hoàng Tuyền đồ gia trì, như thể thực sự trở thành Giao Long.

Khí tức của ác long quanh quẩn bốn phía, phong vân thay đổi đột ngột, mưa như trút nước.

Vù!

Tốc độ của Giao Long cực kỳ nhanh, dần dần đuổi kịp Bạch Long, một Giao một Long song hành.

“Khí tức thật mạnh.” Xích Âm cảm nhận được khí tức bên cạnh mình, lòng thầm kinh ngạc.

Vốn muốn để Lục Khiêm thấy pháp môn của nàng ta lợi hại thế nào, nhưng không ngờ lại bị đối phương trấn trụ.

Hơn nữa, tu vi của nàng ta cao hơn hắn một chút, dưới tình huống không cần Âm Dương Độn quang vậy mà lại bị Lục Khiêm đuổi theo.

Điều này khiến Xích Âm cảm thấy không chân thực.

Tu sĩ trên đảo Vạn Tượng, trong ấn tượng thì người dân nơi đây chính là tạp, cái gì cũng đều học, nhìn như đều tinh thông nhưng lúc quan trọng thì cái gì cũng không tinh.

Hôm nay Lục Khiêm đã làm thay đổi cảm quan của nàng ta.

Hình rồng không duy trì được lâu, Xích Âm biến trở về nguyên dạng.

“Tại sao Giao Long của ngươi lại khác biệt như vậy?” Xích Âm không khỏi nói ra nghi ngờ của mình.

Không giống mô phỏng theo Âm thần mà cho người ta cảm giác như là vương tộc Giao Long thuần huyết của Phương Thốn Yêu Quốc.

“Có thể là Thần Long của ngươi không có thần tính…” Lục Khiêm suy nghĩ một chút rồi nói.

Mô phỏng theo Chân Long, không phải chỉ là hình thái.

Điều quan trọng hơn là thần tính của rồng, có chân ý này sức mạnh mới có thể phát huy một cách cao nhất.

Ánh sáng mô phỏng theo hình thái, kỳ thực không khác với yêu thú bình thường là bao.

“Nhưng sư phụ nói với ta huyết mạch của Chân Long mạnh hơn của Giao Long. Cho dù không có thần tính cũng không thể bị trấn áp.”

“Cũng không phải. Giao Long cũng là rồng, không nhất định phải hóa thành Chân Long, miễn là nắm vững chân ý, khi thành thì cũng chẳng kém Chân Long.” Lục Khiêm nói.

Khoảng thời gian này có được đáp án này.

Hoàng Tuyền công pháp và bản tính âm độc thâm trầm của Giao Long tương đối phù hợp, có lẽ có thể tìm tòi ra một con đường để đi rồi.

【VIP】 Đông Quan Thái Tể(1)

Lời của Lục Khiêm vừa nói cũng khiến Xích Âm nhận được rất nhiều lợi ích.

Nhìn thấy Giao Long của Lục Khiêm, Chân Long này của nàng ta ngược lại thua kém hơn, nói ra cũng không có ai dám tin.

“Thụ giáo rồi.” Xích Âm thẳng thắn nói cảm ơn.

Nàng ta không phải là loại người quá mức sĩ diện, nếu quan điểm của Lục Khiêm là đúng, cho dù tu vi kém hơn nàng ta một chút, cũng sẽ thật lòng cảm ơn.

Hai người lại bay hơn gần vạn dặm.

Đằng trước nhìn thấy một bình nguyên rộng lớn màu mỡ.

Trên bình nguyên là những tòa thành trì sừng sững.

“Đi xuống đi.” Xích Âm xoay đầu cười nói với Lục Khiêm.

Sau đó thân ảnh của nàng bay vào.

Thành trì cao lớn, trải dài mấy dặm.

Bề ngoài của thành trì loang lổ, mọc đầy rêu xanh, dường như đã chứng kiến lịch sử tang thương ngàn năm.

Ở cổng thành lính canh mặc giáp sắt, đứng ở ngoài cổng, nhìn xuống bên dưới.

Giáp sắt thấp thoáng lập lòe linh quang dao động, dường như lính canh cũng là người biết pháp thuật.

Ở bên cạnh có hai dị nhân mặc áo choàng, đằng sau vai có đôi cánh màu đen cực lớn, toàn thân tỏa ra âm khí.

Trên tấm biển ở cổng thành viết hai chữ rồng bay phượng múa rất to: "Liệt Dương"

Đi vào trong Liệt Dương thành.

Dòng người qua lại, nhân khẩu của tòa thành trì này, còn đông hơn nhân khẩu của đảo Vạn Tượng và Thông U quan.

Trong quá trình Lục Khiêm đến, nhìn thấy hai bên cánh ruộng có một vài dị thú đầu heo ba sừng.

Dị thú ba sừng ăn cỏ, rồi thải phân ra giống như phân bón.

Xem ra sự kết hợp ở đây giữa tu sĩ và người phàm khá chặt chẽ.

Bên trong trung tâm thành, là một tòa đại điện đen kịt cao trăm trượng.

Tổng cộng có mười chín tầng, cao trăm trượng.

Xung quanh đại điện khoảng chừng một dặm không có bất kỳ kiến trúc nào, các tu sĩ trên tháp nhìn từ trên cao xuống sinh linh bên dưới.

Hai người đi về phía đại điện.

"Người đến dừng bước."

Dưới đất bỗng dưng thò ra một người.

Người này khoác Kim Lân giáp, thân cao hơn một trượng, trán vẽ ấn chu sa, hai tay chắp thành hình bảo tháp cỡ nhỏ, cực kỳ khí thế.

Xích Âm lấy ra một tấm Đào phù bài.

Thần tướng liếc nhìn sau đó độn địa quay về.

Trong đại điện ảm đạm không có ánh sáng, trên vách tường đốt Giao Du Trường Minh đăng.

Cầu thang xoắn ốc kéo dài vô tận trông rất u ám, dường như không phải là nối lên tầng trên, mà là nối tới mười tám tầng địa ngục.

Điều này khiến Lục Khiêm rất nghi hoặc, dựa theo ấn tượng đối với Cửu Tiêu Đạo Minh.

Thế lực này có thể coi là danh môn chính phái, đối xử với người phàm cũng không tệ, nhưng tại sao lại u ám như vậy.

Trên bức tường xung quanh khắc kín hoa văn chu sa đỏ rực, sợi kim tuyến chi chít, hình thành một pháp trận phức tạp.

Cửa lớn của mỗi tầng đóng chặt, bên trên đều có cấm chế.

Mỗi tầng đều có người giống như thần tướng vừa rồi tuần tra.

Tầng trên cùng.

Đẩy cửa lớn ra.

Không gian trước mắt bỗng nhiên rộng mở, đỉnh đầu và xung quanh đều không có bức tường.

Bầu trời rộng lớn, gió thổi xung quanh chạm vào một tấm chắn trong suốt.

Dưới chân là mặt đất bằng một lớp thanh đồng bóng loáng, trên đó cũng khắc văn hoa phức tạp.

Một đám tu sĩ mặc áo choàng đen, ở lồng ngực có một hình vẽ hoa tuyết đi qua đi lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy Xích Âm đi vào, mọi người dừng bước chân.

Một đạo sĩ tóc trắng xóa, trên áo choàng đen có hoa văn, đầu quấn khăn đi tới cung kính nói: “Bái kiến tam thiếu tể.”

“Bái kiến tam thiếu tể!”

Mọi người cúi người hành lễ.

“Phương Giám Chính không cần khách sáo, các người cứ làm việc đi. Vị này là Lục Khiêm đạo hữu, thiếu tể chưa nhập môn.” Xích Ma khẽ mỉm cười, phóng khoáng xua tay.

“Không sao, lúc này ta cũng không có việc gì, đi dạo cùng với vị khách quý trước.”

Phương Giám Chính nghe thấy Lục Khiêm là thiếu tể tương lai, vẻ mặt lập tức nghiêm túc lại.

Rắc rắc!

Bên cạnh truyền đến âm thanh giòn tan.

Lục Khiêm quay đầu nhìn, bên cạnh là một hàng trứng khổng lồ màu trắng cao bằng một người.

Bề ngoài của vỏ trứng được viết phù văn phức tạp bằng mực chu sa.

“Mau mau! Đạo sĩ Lan Lăng Phường hồi sinh rồi.”

“Mau qua đây.”

“Lục Giáp Hộ Sinh bí chú sắp mất tác dụng rồi. Vu Chúc đâu! Mau qua đây!”

Một đám tu sĩ tay chân cuống quýt.

Năm đạo sĩ lần lượt đứng ở trước một quả trứng.

Chân đứng vững, tay bắt kiếm quyết.

Phù lục bên ngoài vỏ trắng từ từ phóng ra ánh sáng đỏ.

Nghi thức vẫn đang tiến hành, Phương Giám Chính nhìn thấy Lục Khiêm rất hứng thú, vì vậy đã giải thích: “Lan Lăng Phương đạo sĩ là một loại Đạo binh, giỏi sai khiến tiểu quỷ,

lực mạnh như trâu; là sự lựa chọn tốt nhất cho vị trí Đạo binh hộ pháp."

Chế tác đạo sĩ Lan Lăng Phường cần một cỗ thi thể của tu sĩ, ba mươi trẻ sơ sinh đã chết.

Vẽ Lục Giáp bí phù, khắc đào bài, tu hú chiếm tổ bỏ vào vỏ trứng long điểu bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó có thể luyện chế mà thành.

Xoạt!

Hồng quang chiếu sáng cả phòng.

Năm thân ảnh với vóc người cao lớn đập vào mắt của mọi người.

Đằng trước là một đạo sĩ tay dài, cao hai trượng, mang theo mũ cao, hai vai gánh hai cái chum lớn. Trong chum có mấy chục đứa trẻ.

Đứa trẻ khóc ré lên, đạo sĩ khẽ cười một tiếng, đứa trẻ lập tức nín khóc.

"Bái kiến chủ nhân." Lan Lăng Phường đạo sĩ nửa quỳ nói.

"Đạo binh chi pháp này là Lăng Lăng đạo nhân hiến cho, tên cũng là do hắn đặt, ngày sau ngươi cũng có thể hiến pháp thuật để đổi lấy Đạo Công."

Tác dụng của Đạo Công gần giống với Thông U Quan, dùng để trao đổi tài nguyên.

Bầu không khí tu luyện của nơi này rất nặng nề, có thể dùng Đạo Công đổi lấy thành quả nghiên cứu của người khác, hoặc trao đổi thành quả của mình đổi lấy Đạo Công.

"Thì ra là như vậy…" Trong lòng Lục Khiêm rất là ngạc nhiên.

Các nơi khác coi pháp thuật như mạng sống của mình, không dám xem thường.

Nơi này vậy mà lại có thể đem ra trao đổi.

【VIP】 Đông Quan Thái Tể (2)

Mọi người bên này vừa làm xong, hồng quang trong phòng lại sáng lên.

Trong hư không ngưng tụ ra một đạo ý chỉ.

'Giờ dần ba khắc, mưa rơi ba tấc hai phân.'

"Mau, khởi động pháp trận, bên trên ra lệnh cho mưa!" Phương Giám Chính nói với mọi người.

Mọi người ở trong đại điện Thanh Đồng xếp theo một phương vị nhất định.

Ngay lập tức, cả tòa đại điện sáng lên.

Mây đen bao trùm phương viên mười dặm, nước mưa ào ào rơi xuống.

Nửa canh giờ mới dừng lại.

Phương Giám Chính đi tới bên cạnh hai người, chắp tay nói: "Hai vị thiếu tể, pháp trận đã trống, có thể sử dụng rồi."

"Được."

Hai người đứng ở chính giữa pháp trận, ánh sáng lóe lên, thân ảnh của hai người biến mất.

Một cảm giác trời đất nghiêng ngả ập tới.

Lục Khiêm mở mắt ra, phát giác mình đã đến một ngọn núi cao.

Ngọn núi cao lớn, bên dưới nóng rực, trên đỉnh lại là một mảng màu tuyết trắng.

“Nơi này là đạo trường của sư tôn, Bạch Đầu Sơn đạo trường.” Xích Âm giải thích.

“Phía trước là kẻ nào?”

Ầm!

Băng tuyết phía trước ngưng tụ ra một quái vật hình người cao lớn.

“Làm phiền thông báo với sư tôn, tam đệ tử Xích Âm cầu kiến.”

Vừa dứt lời, cảnh tượng bên cạnh hai người bỗng nhiên biến đổi.

Khi mở mắt ra, trước đứng có một nam tử nho nhã tóc trắng lông mày trắng đứng đó.

Nam tử ngồi ở bên vách đá, cuồng phong cuồn cuộn, gió lạnh thấu xương nhưng lại không hề làm tổn thương được nam nhân trông như bình thường này.

“Lục Khiêm của đảo Vạn Tượng tham kiếm Đông Quan Thái Tể.”

Lục Khiêm ngay ánh mắt đầu tiên liền biết người này chính là Đông Quan Thái Tể - một trong năm Thái Tể trong truyền thuyết.

Xích Âm đi tới nói sự việc đã trải qua.

“Nếu ngươi là ân nhân cứu mạng của Xích Âm, có nàng ta bảo đảm, bần đạo thu nhận ngươi làm đệ tử ký danh. Biết pháp thuật gì?”

Lục Khiêm thể hiện đại khái Luyện Thể và Giao Long Âm thần, còn cả Huyền Kim Kiếm Nang và Lục Thần Thứ.

Bây giờ ở địa bàn của người ta, muốn giấu cũng không giấu được, không bằng thoải mái thể hiện.

“Huyền Kim Kiếm Nang thất trọng, ngược lại rất ít thấy. Một thân Chân Thủy này của ngươi ngược lại không tồi.”

“Xích Âm, ngươi dẫn hắn xuống dưới, truyền thụ Nguyên Nhất Chân Thủy pháp, chờ đến khi học được thì thu làm đệ tử.”

“Đi đi!”

Đông Quan Thái Tể không quá để ý, chỉ liếc nhìn một chút rồi chẳng hề để tâm đến những thứ này.

“Vậy là được rồi sao?” Lục Khiêm có chút không dám tin, sao lại có thể đơn giản như vậy.

“Vậy ngươi cho rằng như thế nào?” Xích Âm cười nói. Tay ngọc khoác lên vai của Lục Khiêm, bóng dáng của hai người liền trực tiếp biến mất.

Lục Khiêm vừa mở mắt, phát hiện hắn đang đứng ở trong một đại điện rất lớn.

Nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, đoán chắc lại ở trên đại điện.

“Đây là Đông Quan Bí Truyền Lục Giáp tháp, kết nối với bảy mươi hai Lục Giáp thần đàn của các thành trì khác.” Xích Âm dẫn đường ở đằng trước.

Nàng ta buộc tóc lên, lộ ra cần cổ trắng nõn, khí chất phóng khoáng.

Tu sĩ đi lại bên cạnh đều hành lễ với họ.

“Ngươi bây giờ là đệ tử ký danh, dựa theo thứ tự nhập môn, đứng thứ mười tám. Ngươi phải gọi ta là sư tỷ.” Xích Âm nở nụ cười tươi, xinh đẹp tới mức không gì sánh bằng.

“A, Xích Âm sư tỷ, tỷ trở về rồi sao.”

Ở một bên vang lên thanh âm ngạc nhiên của một nam tử.

Lục Khiêm quay đầu nhìn, là một nam tử tuấn tú mặc áo bào trắng đi tới.

Đằng sau nam tử còn có mấy tùy tùng đi theo.

"Bái kiến tam sư tỷ."

Hai người ở đằng sau lần lượt hành lễ.

"Xin chào, lục sư đệ, thập ngũ thập lục sư đệ." Xích Âm khẽ mỉm cười.

"Sư tỷ trở về cũng không nói cho ta, thật là." Nam tử tuấn tú nhìn Lục Khiêm, kinh ngạc nói: "Vị này là…"

"Đây là Lục Khiêm đệ tử ký danh mà sư tôn mới thu nhận, đây là lục sư huynh Đan Thư." Một câu cuối cùng là nói với Lục Khiêm.

"Bái kiến Đan Thư sư huynh."

Lục Khiêm lần lượt chào hỏi với mấy người.

"Thì ra là Lục sư đệ, nếu đã là đệ tử ký danh của sư phụ, vậy thì sau này chính là người một nhà rồi. Có chuyện gì hay không có chuyện gì đều có thể đến Thiên Đô phủ tìm ta."

Đan Thư hào sảng nói.

"Đan Thư sư đệ. Ta dẫn Lục Khiêm đi nhận công pháp trước, hôm khác lại cùng nhau ôn chuyện sau." Xích Âm dường như không có quá nhiều thiện cảm đối với nam tử trước mắt này, nàng vội tìm cớ rời đi.

"Được, sư tỷ đi thong thả." Đan Thư cũng không quấn lấy, mà cười tươi tạm biệt, thái độ khiến người khác như tắm trong gió xuân.

Mặt mày Xích Âm âm trầm như nước, rất lâu sau mới nhả ra một câu: "Ngươi cẩn thận một chút, người này rất âm hiểm."

“Ta biết rồi.”

Lục Khiêm đánh giá Tàng Kinh Các rất lớn ở trước mắt.

Các loại kinh thư điển tịch phân chia rõ ràng, tổng cộng có mười mấy giá sách.

Ở cửa đại điện là một chiếc bàn, chiếc bàn này chắn ở lối vào.

Trên bàn trống không, chỉ có một quyển sách dày.

Cạch cạch!

Quyển sách chấn động, một lão đầu râu trắng từ bên trong bay ra.

“Thư tiền bối, ta đến đổi bản luyện khí của Nguyên Nhất Chân Thủy Triều Chân pháp.” Xích Âm đưa ra một tín vật.

“Ồ, lại có người mới rồi sao?” Thư tiền bối sờ bộ râu trắng rồi cười nói.

Trong tay ngưng tụ ra một cuốn sổ ngọc.

Sau đó Xích Âm dẫn Lục Khiêm đi đến một tòa thành trì.

Thành này tên là Thiên Dương thành.

Đây là nơi Xích Âm ở, bởi vì Lục Khiêm chưa trở thành đệ tử chính thức, không được chia động phủ, Xích Âm dứt khoát kêu hắn đến Thiên Dương thành ở lại.

【VIP】 Nguyên Nhất Chân Thủy Triều Chân pháp

Trong động phủ.

Bên trong mật thất u ám.

Một đạo nhân mặc áo đen đang hô hấp thổ nạp.

Sau mỗi lần mũi hô hấp, từng đạo âm khí không ngừng ra ra vào vào.

Lục Khiêm đang tu luyện Nguyên Nhất Chân Thủy pháp.

Nguyên Nhất Chân Thủy là công pháp cơ bản của Đông Quan nhất mạch, trừ pháp môn đến Luyện Khí hậu kỳ.

Trên nữa chỉ có đệ tử chính thức mới có thể được truyền thụ.

Nguyên Nhất Chân Thủy được gọi là Vô Hình Chi Thủy, là gốc rễ của vạn thủy.

Bản thân không có bất kỳ tính chất gì, nhưng có thể chuyển hóa thành bất kỳ một loại chân khí nào.

Khi đối địch có thể bắt chước chân khí của đối phương.

Vô hình lại hữu hình, uy lực mạnh mẽ.

Độ khó khi tu luyện của công pháp này rất cao, trong mười kẻ có chín kẻ không thể ngưng tụ ra một giọt Nguyên Nhất Chân Thủy.

Lục Khiêm bế quan ba ngày mới lần ra một chút phương thức tu hành.

Đó chính là dùng Vong Tình Chân Thủy hỗ trợ.

Vong Tình Thủy được mệnh danh là Thông U thánh thủy.

Tu hành trong khoảng thời gian dài có thể tôi luyện thần hồn nhục thân, cải thiện thể chất.

Tư chất cao, bất luận tu hành loại bí pháp nào, thì cũng đều có thể dễ dàng tu hành thứ khác đến nhập môn.

Vong Tình Thủy màu vàng chảy xuôi ở trong kỳ kinh bát mạch.

Kinh mạch được Thị Nhục, Vong Tình Thủy chảy qua trở nên sạch sẽ, tỏa ra ánh sáng giống như ngọc, hoàn hảo không khuyết điểm.

Thần niệm quan tưởng bảo đồ.

Cái mà Nguyên Nhất Chân Thủy pháp quan tưởng là vạn thủy ở phần cuối của Quy Khư.

Trong thức hải rộng lớn, có một xoáy nước màu lam rất lớn.

Xoáy nước không ngừng xoay vòng, nước biển tám phương quy tụ.

Đây là cốc không đáy trong biển, là nơi vạn thủy quy tụ.

Công pháp của Lục Khiêm vốn chính là xuất thân từ ngưng tụ Chân Thủy, nhập môn cũng trở nên dễ dàng.

Cộng thêm sự tôi luyện của Vong Tình Chân Thủy, thành công ngưng tụ Quan Tưởng đồ, ngưng tụ ra một giọt Vô Hình Chi Thủy, liên tiếp phá hai tầng công pháp.

Lục Khiêm phát hiện một chuyện, Vô Hình Chi Thủy có thể chuyển hóa thành Vong Tình Thủy.

Sau đó dùng Vong Tình Thủy với độ thành thạo cao hơn, kết hợp với một giọt Vong Tình Thủy chuyển hóa trong một Chu Thiên.

Giọt nước đó lần nữa chuyển về Nguyên Nhất Chân Thủy, sẽ có độ tăng trưởng ở mức độ nhất định.

Không biết tu luyện bao lâu, trong cơ thể truyền đến một trận nổ mạnh.

Trước mắt Lục Khiêm dường như xuất hiện một hình ảnh vạn thủy quy tụ.

Nguyên Nhất Chân Thủy cuối cùng cũng có thể ngưng tụ được Chu Thiên.

Lục Khiêm cảm ứng gương vàng thần bí trong não hải.

Nguyên Nhất Chân Thủy Triều Chân pháp (đại thành: 1/500)

Tiến độ tu luyện Nguyên Nhất Chân Thủy hiện nay tương đương Luyện Khí trung kỳ.

Một khắc độ tương đương với một đạo Nguyên Nhất Chân Thủy.

Một đạo Chân Thủy không phải là một giọt, Nguyên Nhất Chân Thủy không phải tính theo giọt.

Có thể thấy môn pháp thuật này gia tăng khắc độ khó cỡ nào.

Một đạo Vô Hình Chân Thủy lưu chuyển theo đại Chu Thiên.

Sau một vòng tụ vào trong chỗ đó.

Nước này không tích trữ ở đan điền, mà lấp đầy ba trăm sáu mươi năm khiếu huyệt.

Một khi lấp đầy ba trăm sáu mươi năm khiếu huyệt, lại Ngưng Sát Luyện Cương thì cách cảnh giới Đạo Cơ chỉ thiếu một bước.

“Có thể bàn giao rồi.” Lục Khiêm đứng dậy.

Đã hoàn thành điều kiện thăng cấp thành đệ tử chính thức.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm ra khỏi động phủ, bay về phía phủ đệ của Xích Âm.

Trên núi ngoại ô thành.

Núi xanh nước biếc, cây cối um tùm.

Một tòa lâm viên cô độc đứng sừng sững ở đó.

Dưới núi có trọng binh canh giữ, trong rừng có Đạo binh tuần tra.

Trong động phủ.

Xích Âm vừa tắm xong bước ra, làn da trắng nõn mang theo hạt nước nhỏ, chỉ mặc áo yếm, cặp ngực tròn trịa nhô ra vô cùng sống động.

Nàng lười nhác nằm trên giường, cơ thể thướt tha, không biết tại sao lại nhớ đến tên Lục Khiêm đã bế quan một tháng kia.

"Lục Khiêm chắc không cho rằng bế quan thì có thể nhập môn chứ." Xích Âm nhíu mày, ngón tay thon dài vô thức nghịch cọng tóc.

"Nguyên Nhất Chân Thủy không phải một lòng khổ tu thì có thể nhập môn, đợi qua vài ngày nữa sẽ nhắc hắn. Tránh đi đường vòng."

Qua sự tiếp xúc trong khoảng thời gian này, Lục Khiêm là một người rất có thiên phú, nàng ta cũng không muốn để Lục Khiêm đi đường vòng nhiều.

Sau khi lau khô cơ thể, Xích Âm bắt đầu tu hành.

Tay bấm Long Văn Quyết trong Thái Thượng Kim Tỏa Liên Hoàn Ẩn Độn Chân quyết.

Pháp quyết này chia thành Âm Dương Độn thuật và Thiên Địa Long Hổ Nhân Ngữ Dạo Pháp quyết.

Hiện nay kẹt ở ải Long này.

Một khi đột phá được ải này thì có thể nhìn thoáng qua Thiên Địa Nhị Quyết của Đạo Cơ.

Không biết tại sao, từ hôm đó nghe thấy những lời của Lục Khiêm.

Xích Âm cứ cảm thấy Thần Long thiếu đi một tia chân ý.

Có lẽ nàng ta mãi chưa bước vào Đạo Cơ, chính là vì nguyên nhân này.

“Có thể thử một chút Giao Long?” Xích Âm nghĩ trong lòng.

Thay vì theo đuổi cái hư vô không thể hình dung, còn không bằng tìm thứ nhìn được sờ được.

Tu luyện tới cực hạn, uy lực cũng không tồi.

Điều này cần phải thỉnh giáo Lục Khiêm một chút, hắn hiểu khá sâu sắc đạo lý này.

Đang lúc suy nghĩ thì ngoài động phủ của nàng truyền đến những tiếng vang.

【VIP】 Song long hợp tu, Cửu Tiêu chi bí (1)

Xích Âm đang nghĩ ngợi thì ngoài cửa truyền đến một âm thanh gõ cửa chấn động.

“Xích Âm sư tỷ! Ta là Lục Khiêm.”

Thanh âm của Lục Khiêm xuyên qua pháp trận truyền đến.

“Lục Khiêm? Muộn như vậy còn tới làm gì.” Xích Âm thắc mắc.

Xích Âm là người ưa thích yên tĩnh, trong động phủ ngay cả người hầu, Đạo binh cũng không có, bình thường nàng cũng không thích lui tới cùng với những đạo hữu khác.

Nghĩ tới đây, Xích Âm khoác thêm cái áo choàng bạch hổ.

Áo choàng này là cái mà ngày trước Lục Khiêm tặng.

Động phủ tự động mở ra.

Xích Âm ngồi phía trên chủ vị của đại điện, mỉm cười nhìn về phía Lục Khiêm.

“Sư đệ vậy mà lại gặp phải bình cảnh? Không sao, trong ghi chép của bản môn thì nhập môn nhanh nhất là bốn tháng, sư tỷ ta cũng dùng năm tháng mới nhập môn.”

Nguyên Nhất Chân Thủy ngàn vạn biến hóa, ngưỡng cửa cao hơn mấy lưu phái khác gấp mấy lần.

Nếu không thì Đông Quan Thái Tể cũng không chỉ mới có mười tám đệ tử.

“Báo cáo sư tỷ, ta đã luyện Nguyên Nhất Chân Thủy phần Luyện Khí đến đại thành.” Lục Khiêm cười nói.

“Đừng có lừa ta, ngươi mới tu hành được có hai tháng thôi đấy.” Xích Âm lườm Lục Khiêm một cái.

“Không tin thì tỷ thử nhìn xem!” Lục Khiêm đưa ngón trỏ ra, đầu ngón tay ngưng tụ một giọt Chân Thủy vô hình.

“A? Xem chiêu!”

Xích Âm có chút kinh ngạc, ngón tay khẽ vung, thả ra một đạo Chân Hỏa nóng bỏng.

Đây là Nguyên Nhất Chân Thủy biến thành, uy lực tương đương với Luyện Khí hậu kỳ.

Lục Khiêm khẽ quát một tiếng cũng đánh ra một đạo Chân Hỏa có tính chất tương đồng.

Ầm!

Hai đạo Chân Hỏa va chạm vào nhau bộc phát ra hoa lửa lộng lẫy.

Mắt của Xích Âm hơi mở nói: “Hai tháng tu luyện thành công đạt đến Luyện Khí, cho dù có nội tình bên trong thân thể thì cũng được gọi là thiên tài. Sư đệ ngươi đã tu luyện xong Nguyên Nhất Chân Thủy nhập môn rồi.”

Nguyên Nhất Chân Thủy tu đủ ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyệt, tiến vào Đạo Cơ có thể hình thành Vô tướng pháp thể, có được Vô tướng pháp lực.

Thậm chí có thể kiêm tu công pháp.

Giống như Xích Âm kiêm tu Thái Âm Kim Tỏa Liên Hoàn Ẩn Độn Chân Quyết.

Sau khi tiến vào Đạo Cơ có được năm loại pháp thể Thiên Địa Long Hổ Nhân.

“Chờ sau này rồi hãy nói.”

Tự mình tu hành chính là Hoàng Tuyền Kinh Đồ.

Đường đường chính chính Hoàng Tuyền Thiên Tử Đạo thống, cao nhất có thể tu luyện tới Đan Kiếp.

Hơn nữa về sau còn có cơ hội tìm kiếm truyền thừa khác nhau, tiềm lực phát triển rất lớn.

Nguyên Nhất Chân Thủy quả thực là không tệ nhưng tiềm lực phát triển vẫn còn là ẩn số.

Đạo công pháp này chỉ có thể phụ tu.

Lục Khiêm nhận ra, lấy Nguyên Nhất Chân Thủy hóa thành Vong Tình Thủy, đem cả hai tu luyện cùng một lúc đạt được hiệu quả tuyệt diệu.

“Đúng rồi, ta muốn chuyển hóa Chân Long thành Giao Long, không biết sư đệ có điều gì chỉ giáo không.” Xích Âm bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ta cũng không rõ ràng cho lắm.”

Điều này Lục Khiêm quả thực không có nói láo, hắn cũng chỉ là mơ mơ hồ hồ thu hoạch được một đạo chân ý Ngư Long.

Vô ý lĩnh ngộ tư tưởng Ngư Long cướp đoạt vạn vật dùng cho bản thân, một đường thiên cơ với tư tưởng có ngươi không có ta, mới có thể hòa thành một bộ Giao Phục Hoàng Tuyền đồ này.

Quá trình cũng rất mơ hồ không rõ ràng.

“Một đường thiên cơ, có ngươi không có ta… quả là tư tưởng thật bá đạo.”

Xích Âm nhẹ cau mày, nàng ta xuất thân từ Vạn Thế Âm Chủng, đối với loại tư tưởng bá đạo này cũng không có cách nào bài xích.

Chỉ là loại lý giải chân ý này có chút khó khăn, bỗng dưng muốn tưởng tượng thì càng không tưởng tượng ra được.

"Hay là Âm Thần xuất khiếu, bám vào trên Âm Thần của ta thì có thể cảm ngộ?" Lục Khiêm nói.

Xích Âm nhớ tới cảnh tượng ngày đó thì sinh ra một cỗ ngượng ngùng, nàng ta bỗng nhiên gắt lên: "Không thể được, tiểu tử ngươi lại có ý đồ gì."

"Ta nào có ý đồ gì, tỷ tỷ chớ nên nghi ngờ tại hạ, chỉ là cảm ngộ Âm Thần mà thôi."

Điều kiện tiên quyết của bạn tri kỷ là mối quan hệ của nhục thân.

Loại tình huống lần trước cùng lắm chỉ xem như là tiếp xúc gần mà thôi.

Xích Âm suy nghĩ một chút rồi nói: "Được."

Nói xong hai người khoanh chân ngồi đối diện nhau.

Xoạt!

Âm Thần u lục xuất khiếu hóa thành Giao Long.

Xích Âm nín thở ngưng thần, một lát sau một Âm Thần có tướng mạo thanh lệ giống nàng như đúc bay ra.

Âm Thần chợt hóa thành bạch quang rơi vào trên Âm Thần của Lục Khiêm.

Xích Âm lập tức cảm giác được sự ấm áp nóng rực.

Âm Thần tựa như được tắm suối nước nóng, thoải mái đến mức suýt chút nữa nàng đã phát ra âm thanh rên khẽ.

Mặc dù tuổi của nàng lớn hơn tên ngốc Lục Khiêm này mấy tuổi, những năm này đều một lòng khổ luyện, chưa hề tiếp xúc thân mật với người khác phái nào.

Lục Khiêm đối diện cũng đồng thời cảm ứng được một cỗ khí tức lạnh lẽo đánh tới.

【VIP】 Song long hợp tu, Cửu Tiêu chi bí (2)

Vong Tình Chân Thủy bên trong cơ thể tăng tốc độ vận chuyển lên rất nhiều.

Sau đó hai người thẩm thấu Chân khí lẫn nhau, bổ túc cho nhau.

Lục Khiêm hóa thân thành Giao Long ngao du phía trên tầng mây hơi nước, khí tức của Giao Long bộc lộ ra hoàn toàn.

Xích Âm dần dần tiến vào trạng thái cảm ngộ chân ý của Giao Long.

Bạch Long thoái hóa, sừng hươu biến mất.

Thay vào đó là một con Giao Long màu trắng dữ tợn.

Duy trì loại trạng thái này qua một đêm thì Âm Thần của hai người mới trở lại trong cơ thể.

Sau khi thu công, sắc mặt của Xích Âm có chút không tự nhiên.

Loại tiếp xúc Âm Thần này còn thân mật hơn cả tiếp xúc thân thể lần trước.

“Ngươi đã tạo được hình dáng của nó, muốn lý giải chân ý còn cần nhiều cảm ngộ hơn mới được.” Lục Khiêm nói.

Hắn cũng không phải là vô sự hiến ân cần, thấy người gặp khó khăn thì ngốc nghếch đến hỗ trợ.

Lần hành công này cũng có trợ giúp rất lớn đối với hắn, lần trước nhìn ra điểm ấy thì bây giờ mới chủ động hỗ trợ.

Tu hành Âm Thần với tu vi không quá chênh lệch, thì nhanh hơn nhiều so với tu hành với hai tỷ muội Yêu Nguyệt.

Đó còn chưa phải là song tu.

Nếu là song tu chỉ e là tốc độ tu hành sẽ càng nhanh hơn nhiều.

Nói không chừng trong vòng mấy tháng thì đã đưa Vong Tình Thủy vào đại chi cảnh.

"Được." Xích Âm nghiêm mặt, không thảo luận về đề tài này nữa."

"Ta dẫn ngươi đi gặp sư phụ, nhập môn Nguyên Nhất Chân Thủy thì có thể thu ngươi làm đệ tử chính thức."

"Đa tạ sư tỷ." Lục Khiêm chắp tay nói.

Rốt cục cũng có thể Luyện Cương.

Hắn vẫn không quên mục đích của chuyến đi này.

Hắc Sơn còn đang trong thời kỳ mở rộng, còn có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết.

Nhất định phải đi nhanh về nhanh mới là chuyện chính.

Xích Âm vung tay lên, Âm Thần hóa thành tia sáng thoáng cái đã xuất hiện ở bên ngoài mười dặm.

Giao Long Lục Khiêm vẫy đuôi theo sát phía sau.

Bay vài dặm.

Trước mắt là một tòa tháp cao ngàn trượng.

Hơn nửa tháp đứng sừng sững giữa đám mây giống như người khổng lồ cao cao tại thượng.

Lúc này là giữa đêm, ánh trăng hắt vào đỉnh tháp bị một đạo pháp trận hấp thu.

Hai người tới trên pháp trận liền bị truyền tống tới ngọn tháp.

Ánh sáng lóe lên, xuất hiện tại bên dưới Bạch Thủ sơn.

Dưới màn đêm, Bạch Thủ sơn giống như một lão đạo tóc bạc.

Tiên phong đạo cốt, sâu không lường được.

Thời điểm hai người bay qua một vách núi, khóe mắt của Lục Khiêm bắt gặp một cỗ huyết khí âm lãnh.

Hắn vô ý thức nhìn một cái chỉ liền nhìn thấy một màn trước mắt này, cũng nhịn không được có chút ngây người.

Phía dưới vách núi, mây đen bao phủ, có vô số quái vật sừng hươu móng dê hình người.

Quái vật sừng hươu áp tải từng chiếc xe ngựa.

Trên xe ngựa là thi thể xếp cùng một chỗ, thậm chí có một vài xe ngựa trong lồng là người sống cùng với đồng nam đồng nữ.

Nhân số cộng lại tối thiểu là mười vạn.

Ánh trăng hắt vào trên mặt quái vật sừng hươu, khuôn mặt đen kịt nhìn có chút dữ tợn ghê người.

Nhân loại giống như một đám dê đợi bị làm thịt, bị đưa vào động băng giống như miệng ác ma.

Chỗ cái thân ảnh của Bạch Thủ sơn là một mảnh âm điền mênh mông, trên đó mọc ra thực vật kỳ dị, hoa mặt người, các loại quả nhân sâm, thực vật kỳ dị.

Những quy mô này lớn hơn nhiều so với của hắn ở đạo Vạn Tượng thậm chí là cả Thông U quan.

“Đây là…” Lục Khiêm thắc mắc.

“Đây là tế phẩm, tế phẩm mùa đông.”

Bên người của Lục Khiêm chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một đạo nhân râu tóc bạc trắng.

Đạo nhân chắp hai tay, lơ lửng trong không trung, gió lớn thổi lên áo bào của hắn.

“Tham kiến sư tôn.” Hai người Lục Khiêm hành lễ nói.

“Miễn lễ. Xem ra ngươi rất thắc mắc vì sao chúng ta giết người giống như bàng môn tà đạo sao.”

Con ngươi đen kịt của Đông Quan Thái Tể nhìn về phía Lục Khiêm.

Còn chưa đợi Lục Khiêm trả lời thì Đông Quan Thái Tể lại nói:

“Đây là Hàng Vũ pháp trận, vật liệu giống với pháp trận mùa đông, ngoại trừ đồng nam đồng nữ, phần lớn là người phạm tội, số ít là tù binh chiến tranh.”

Phạm vi thế lực của tu sĩ có vài chục quốc gia.

Bọn họ sẽ không can thiệp vào chiến tranh của quốc gia phàm nhân, thời gian lâu dài bọn hắn thậm chí còn cổ động chiến tranh, hàng năm có phần lớn thi thể và tù binh dùng làm tu hành.

Bọn hắn cũng không phải không bóc lột phàm nhân, chỉ là không thô bạo giống bàng môn mà thôi.

Mà là sẽ tưới nước bón phân, sau đó lựa chọn mang tính thu hoạch một chút.

“Toàn bộ Nam Linh vực quá cằn cỗi, tu sĩ cướp đoạt vài vạn năm, ngàn năm mở rộng số lượng tu sĩ khiến cho địa phương này chịu không nổi gánh nặng như vậy.”

Thiên địa cằn cỗi đến nỗi xuân hạ thu đông cũng không thể luân chuyển bình thường được.

“Hóa ra toàn bộ Nam Linh vực đều như vậy.” Lục Khiêm bừng tỉnh ngộ.

Trước kia ở Thông U quan, thậm chí là đảo Vạn Tượng, một năm bốn mùa đều mang dáng vẻ không khác nhau là bao.

Vốn cho là nguyên nhân là vị trí địa lý nhưng không nghĩ tới lại bởi vì tu sĩ cướp đoạt dẫn đến địa khí thiên địa cằn cỗi, không cách nào luân phiên xuân hạ thu đông bình thường.

Nghĩ tới đây Lục Khiêm chợt nhớ đến chức quan Đông Quan Thái Tể của người này, chẳng lẽ…

【VIP】 Vẩy mực sơn thủy, Cửu Thiên Luyện Cương(1)

Dường như thấy được nghi hoặc của Lục Khiêm, Đông Quan Thái Tể gật đầu nói ra:

"Ngươi đoán không lầm, Đông Quan Thái Tể chính là chức vị chấp chưởng mùa đông."

Cửu Tiêu Đạo Minh là sản phẩm mà nhiều nhà có thực lực tranh đoạt, mục đích là thống nhất lực lượng của tu sĩ, duy trì trật tự.

Thiên Quan Đại Chủ Tể mỗi một giáp tuyển ra bởi các cao tầng của các đại phái.

Phụ trách điều hòa âm dương, cân đối thế lực khắp nơi.

Quyền lực nói lớn cũng không lớn, chí ít là nội vụ giữa các phái lớn thì không tới phiên hắn xen vào.

Chức vị này ngược lại sẽ gây trở ngại cho tu hành, uổng phí hết thời gian tu hành sáu mươi năm.

Phần lớn thời gian đều là bộn bề tục vụ, cho nên tất cả thủ lĩnh Đại chưởng môn sẽ không đảm nhiệm.

Bình thường uy vọng tương đối cao, nhưng không được tham dự vào nội vụ của trưởng lão.

Thiên Quan Đại Chủ Tể này là một trưởng lão của Trảm Kiếp Bảo Uyển.

So sánh với nhau thì ngược lại hắn ở dưới ngũ đại Thái Tể tiêu sái hơn một chút, có địa bàn thế lực của mình.

Chỉ có điều hàng năm có ba tháng tương đối bận rộn.

“Tháng sau là mùa đông, mùa đông bao trùm trăm vạn dặm, ngoại trừ Đạo binh và tu sĩ thì còn cần mười vạn tế phẩm để duy trì vận chuyển.” Xích Âm giải thích nói.

Pháp trận câu thông địa khí thiên địa, sinh ra băng tuyết, một năm bốn mùa hẳn là phải thường xuyên thay phiên.

Nếu không phải các tu sĩ duy trì trật tự thiên địa chỉ sợ mảnh thiên địa này đã sớm hoang tàn.

“Chỗ chúng ta không thể so với mảnh đất phía Bắc màu mỡ phồn hoa kia, chỉ là chỗ chúng ta hiểu được điều hòa âm dương mà thôi.”

Đông Quan Thái Tể bất đắc dĩ cười nói: “Những năm gần đây duy trì pháp trận có chút khó khăn, chắc chắn là số lượng tu sĩ trở nên nhiều hơn.”

“Thì ra là vậy…”

Ngày đó nghe đồn vào ngày Thủy Nhãn mở ra chính là thời điểm giới tu hành đại chiến, Lục Khiêm vẫn còn có chút nghi ngờ.

Tới nơi này, nhìn thấy nơi đây yên tĩnh phồn hoa thì hắn càng cho rằng là sẽ không lan tới nơi này.

Xem ra suy nghĩ của bản thân vẫn còn quá đơn thuần.

Bên này cũng là sóng ngầm cuồn cuộn, nguy cơ trùng trùng.

Phía tây Phương Thốn yêu quốc hàng năm đều có phát sinh xung đột với thế lực bên này.

Các phái bên này cũng không đoàn kết như mặt ngoài mà lại bên trong nội đấu không ngừng.

Chuyện này nói không chừng chính là một mồi dẫn lửa.

“Hôm nay các ngươi tới là vì chuyện gì?” Đông Quan Thái Tể lúc này mới hỏi.

“Lục Khiêm sư đệ đã luyện phần Luyện Khí của Nguyên Nhất Chân Thủy đến đại thành.”

“Ồ?” Nhìn thấy Nguyên Nhất Chân Thủy ngưng tụ trên tay của Lục Khiêm, Đông Quan Thái Tể có chút kinh ngạc: “Không tệ, hai tháng liền đại thành, bên trong chúng đệ tử thì thiên phú của ngươi là đệ nhất.”

“Không dám nhận, tại hạ có nội tình từ trước cho nên mới cấp tốc nhập môn được.” Lục Khiêm cười nói.

Câu này ngược lại là nói thật, lần này nhập môn có chút mưu lợi.

“Từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử thứ mười tám của ta. Danh hào của ta là Thái U chân nhân, ngươi có thể nhớ kỹ.”

Đông Quan Thái Tể cũng chính là Thái U chân nhân đưa cho Xích Âm một khối ngọc bài: “Đây là chìa khóa của hồ Lưỡng Giới, ngươi dẫn hắn đi đi. Lão phu còn có chuyện quan trọng phải xử lý.”

Vừa dứt lời thì thân ảnh của Thái U chân nhân biến mất tại chỗ, đi đến vô ảnh vô tung.

“Rốt cục cũng có thể Luyện Cương.” Lục Khiêm thở phào một hơi.

Trước khi đến tình hình biến động hắn phải tăng tu vi của bản thân tới một trình độ nhất định.

Chân Nguyên rót vào, miếng ngọc bội tỏa ra quang mang.

Soạt!

Khung cảnh biến hóa.

Sắc trời bỗng nhiên lạnh lẽo.

Lúc Lục Khiêm mở mắt ra thì trước mặt là một thế giới quái dị.

Biên giới của thế giới trắng như tuyết, lan tràn mênh mông vô tận.

Trước mắt là một hồ nước đen kịt rộng lớn.

Cái bóng của Hắc Sơn đang nhẹ nhàng bơi ngược.

Bối cảnh là màu trắng, tất cả cảnh vật lại chỉ có một màu đen.

Nước hồ như mực, núi xa như tranh vẽ.

Như bức tranh thủy mặc trên tờ giấy màu trắng.

Hai người ở bên trong tranh này không biết là người xem tranh hay là người trong bức họa bị người bên ngoài xem.

"Rất lâu rồi không tới nơi này, thật sự là tới một lần thì xúc động một lần, thế gian vậy mà lại có nơi kỳ diệu như vậy."

Xích Âm nhìn qua màu vàng xung quanh cảm thán nói.

"Đúng vậy." Lục Khiêm nhìn xung quanh vẫn chưa thỏa mãn, nơi này thật sự là một nơi tuyệt vời.

"Nghe nói nơi này là khe hở của U Minh và nhân gian, sau đó bị sư tôn cướp lấy, nếu không phải là khí hậu khắc nghiệt thì dùng làm Động Thiên Phúc Địa cũng sẽ vô cùng tốt."

Động Thiên Phúc Địa là gọi chung cho một tiểu thế giới, phân biệt với thế giới bên ngoài.

Nghe nói có một vài Động Thiên Phúc Địa thời gian còn trôi chậm hơn so với thế giới bên ngoài.

Rất nhiều đạo nhân sắp hết tuổi thọ đều sẽ lựa chọn bế quan ở trong đó, sẽ giảm bớt thời gian trôi qua với nhục thân.

Phía trên hồ ngàn trượng có một đám mây đen kịt chính là nơi của Cương Khí.

“Sư tỷ, ta đi Luyện Cương, ngươi hãy chờ một lát.”

【VIP】 Vẩy mực sơn thủy, Cửu Thiên Luyện Cương(2)

Lục Khiêm nghĩ một chút, ngưng tụ ra mười tám đạo Bích Hỏa phi đao trong tay.

“Đây là Bích Hỏa phi đao, có thể tự động hộ thân, nếu như gặp phải nguy hiểm thì làm phiền sư tỷ áp trận.”

“Cái này đâu cần thiết, ta cũng có pháp khí.” Xích Âm ra tay một lần biến ra một cây quạt năm màu.

Quạt này là Ngũ Hành Phiến, có thể dùng ngũ hành tinh khí để đối địch.

“Không cần, ngươi cầm đi.”

Lục Khiêm sẽ không dễ dàng tín nhiệm người khác.

Bản thân mình Luyện Cương ở phía trên, một cao thủ khác quan sát ở phía dưới chung quy hắn vẫn có chút không yên lòng.

Nếu so giữa tình nghĩa đồng môn thì hắn còn không bằng tin tưởng vào trao đổi lợi ích.

Huống hồ Lục Khiêm còn có chuẩn bị phía sau, phù lục Đại Luyện Thần Tướng hiện hình bên trong Kiếm Nang đang chuẩn bị chờ phát động.

Chỉ cần tâm niệm vừa động thì ba cái Hoàng Tuyền Âm Ma sẽ cùng nhau xuất kích.

Động tác này nếu như Xích Âm biết được e rằng sẽ rất thương tâm.

Thế nhưng cũng không có biện pháp, bản thân Lục Khiêm lúc nào cũng ở hoàn cảnh ác liệt như vậy.

Âm Thần bay vào nhục thân hóa thành nhân long hình người tóc tím mắt vàng vảy vàng, răng nanh.

Cương Khí nhẹ hơn so với Sát Khí cho nên bay ở trong không trung.

Mặc dù nhẹ nhưng uy lực lại cường đại hơn rất nhiều.

Cho nên Lục Khiêm lựa chọn dùng nhục thân đi lên.

Thân thể Ngư Long có sinh mệnh lực rất cứng cỏi, chỉ cần không phải vết thương chí mạng nguy cấp thì có thể mặc sức tàn phá.

Âm Thần thì không như vậy, một khi Sát Khí bị phá, thần hồn trần trụi lộ ra, chạm vào khí tức Thiên Cương tràn đầy bên trong thì là chắc chắn sẽ phải chết.

Ầm!

Nhục thân bay vào bên trong tầng mây.

Tất cả phạm vi xung quanh đều là mây đen được tạo thành từ cương khí.

Có điều là có thể bởi vì nguyên nhân quá thấp cho nên mây đen có vẻ hơi đục ngầu.

Trong Tiền Văn có nói, cương khí nhẹ nhàng, cương khí tầng cao nhất có tính chất càng cao hơn.

Nghĩ tới đây Lục Khiêm lại lần nữa phá không bay lên trời.

Huyền Sương Âm Sát hình thành mây đen vạn dặm, mây đen bốc lên cuồn cuộn bao bọc lấy nhục thân phá vỡ.

Cương khí như đao, xé rách sát khí bọc bên ngoài thân của hắn, như đao cùn cắt thịt xé mở từng cái, Chân khí lại một lần nữa bổ sung tiêu hao.

Càng lên cao Cửu U Cương khí càng trở nên thuần túy.

Uy lực phát ra càng mạnh mẽ.

"Rống!"

Bỗng nhiên, một Âm Ma sừng hươu được hình thành bởi trăm trượng cương khí gầm thét mà lao tới chỗ Lục Khiêm.

Xì.

Huyền Sương Âm Sát ngưng tụ ra phi kiếm xanh lục, liên tục chém xuyên qua thân thể của Âm Ma, cuối cùng đánh tan nó hóa thành Cửu U Cương khí đen kịt.

Cương khí chỗ ba ngàn trượng rất nhẹ nhàng, ẩn chứa một tia linh tính, hình thành các loại phi điểu dị thú, các loại yêu ma.

Lục Khiêm ở trên không hút tới một trượng Cửu U Cương khí, vận chuyển Vong Tình Chân Thủy tẩy luyện Cương khí.

Vong Tình Thủy chi pháp cũng đồng thời là Ngưng Sát Luyện Cương chi pháp.

Pháp thuật Ngưng Sát trước đây chỉ là đạo ngưng sát do bàng môn tán tu không có căn bản cưỡng ép mà làm.

Pháp môn chính thống là lấy Chân khí làm trụ cột để Ngưng Sát Luyện Cương.

Điều này khiến cho khi Chân khí dính vào một điểm Cương sát khí thì uy lực vượt trội hơn cả mấy chục lần.

Khi Vong Tình Chân Thủy tiến vào cảnh giới tiểu thành thì rất dễ dàng luyện hóa Cương khí.

Âm Thần bên ngoài cơ thể ngoại trừ sát khí giống như phỉ thúy thì còn có cương khí tinh khiết đen kịt đang nổi lơ lửng.

Chân Thủy màu vàng ẩn chứa một tia âm lãnh chi ý.

“Độ tinh khiết vẫn chưa đủ, lại lên trên!” Trong mắt của Lục Khiêm lóe lên sự kiên định.

Xoạt!

Nhục thân mang theo năm dặm mây đen phá không bay lên trời.

Càng đi lên cao thì Cương khí hóa thành tinh linh, yêu quái ngày càng nhiều.

Cương khí càng bạo liệt hơn, thậm chí có đến vài lần đã đột phá sát khí, phá đi vảy rồng của nhục thân, để lại một vết máu âm hàn.

Bay đến không trung năm ngàn trượng.

Cương khí hóa thành Âm Ma càng to lớn hơn.

Có cự mãng dài ngàn trượng, phi cầm giương cánh ngàn trượng, Âm Ma hình người, mặt ngựa đầu dê…

Cương khí nơi đây càng thêm nhẹ nhàng, bên trong đen kịt có thêm một tia óng ánh.

Nếu không hình thành Cương khí thì hình thành mây đen trăm dặm.

Lúc này nhục thân của hắn đã thương tích đầy mình, vảy rồng khắp nơi đều là vết cắt.

“Là lúc này!” Lục Khiêm vung tay lên hút tới mây đen trăm trượng.

Vong Tình Chân Thủy điên cuồng vận chuyển chu thiên, tẩy luyện cương khí đã hút vào trong cơ thể.

Âm Thần u lục có chút mờ đã dần dần ngưng thực, giống như nhục thân.

Trong lúc đó cũng có Âm Ma tiến lên công kích chẳng qua là đều đã bị Kiếm Nang hoặc là sát khí xé nát.

Loại Âm Ma này hình thể to lớn, thủ đoạn công kích chỉ có một loại ngược lại rất dễ dàng giải quyết nhưng số lượng lại quá đông đảo, nhất định phải nắm chắc thời gian Luyện Cương.

Theo Cương khí tẩy luyện, Âm Thần cùng với Vong Tình Chân Thủy phát ra càng nhẹ nhàng.

Cương khí luyện thành lại trở về Chân Thủy, Vong Tình Chân Thủy không chỉ có trở nên nhẹ nhàng mà số lượng lại gia tăng với tốc độ kinh khủng khiếp, chưa đến nửa canh giờ đã tăng lên gấp đôi.

Thời gian dần dần trôi qua…

【VIP】 Núi xanh như cũ, giang hồ gặp lại(1)

Theo thời gian trôi qua.

Đỉnh đầu của Lục Khiêm hiện ra một đoàn Cương khí rộng hơn mười dặm.

Mây đen đen kịt thỉnh thoảng hóa thành từng Âm Ma dữ tợn khủng bố, hàn khí vô hình quét sạch tứ phía.

Âm Ma cao ngàn trượng gào thét vừa xông tới đã trực tiếp bị Cương khí của Lục Khiêm ngưng tụ tách ra.

Cương khí nhẹ nhàng không giống như Sát Khí quá nặng nề cho nên diện tích có vẻ tương đối lớn.

Hống!

Quái vật ba đầu xông lên lập tức bị Cương khí âm hàn đông cứng, hút vào bên trong mây đen.

Giống với trong tưởng tượng của Lục Khiêm, bởi vì bản thân đã tu luyện sát khí là hàn khí cho nên Cửu U Cương khí cũng lấy hàn khí làm chủ.

Đoạn thời gian tu hành này khiến cho Vong Tình Chân Thủy tăng lên mười mấy lần, hơn phân nửa Âm Quỳ Chân Thủy chuyển hóa thành Vong Tình Thủy.

Vả lại dưới sự tẩy luyện của Cương khí trên nhục thân, mức độ của Luyện Thể chi pháp cũng tăng trưởng không ít.

Phục Ba bên trong Kiếm Nang một thân khí huyết đã bị mình hút lấy một phần mười.

…

Bên dưới.

Tu hành không biết đã qua bao nhiêu năm tháng.

Lục Khiêm trầm mê tu luyện không biết thời gian đã trôi qua ba tháng.

Bên Hắc Hồ.

Một hồng y nữ tử ngồi khoanh chân ở bên hồ, hai mắt tựa như khép hờ, màu sắc đỏ của xiêm y nổi bật giữa khung cảnh hai màu đen trắng.

Giao Long màu trắng linh hoạt xoay quanh trên đỉnh đầu.

Sau khi vận công hoàn thành, hai mắt hắn mở ra, vẻ thô bạo lóe lên trong mắt rồi biến mất.

Xem ra đã có âm ngoan của Giao Long chi thần.

Xích Âm nhìn lên bên trên trong lòng cất giấu một tia lo lắng.

Đã trôi qua ba tháng rồi, không biết Lục Khiêm ra sao.

Ba tháng trôi qua, bản thân nàng cũng luyện thuần thục mười tám đao.

Nghĩ tới đây tâm niệm của Xích Âm vừa động.

Xọat!

Mười tám đạo ánh lửa xanh biếc giống như trăng tròn sáng lên bên người nàng.

Phi đao linh hoạt, phá không phát ra thanh âm đinh tai.

Xích Âm vuốt ve phi đao không có chuôi đao trong lòng vô cùng yêu thích nó.

Pháp khí lục trọng thiên, thật là ác liệt, Lục Khiêm đủ dứt khoát đấy.

Nghĩ đến dáng vẻ của Lục Khiêm ngày đó, Xích Âm bỗng dâng lên sự tức giận, thật đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mà.

Hắn nghĩ mình muốn hại hắn hay sao chứ?

Nếu như thật sự muốn hại hắn, mười tám phi đao này có thể mua chuộc được nàng hay sao… Được rồi, thật đúng là có thể mua chuộc.

Ngoại trừ Ngũ Hành Phiến thì trên tay Xích Âm quả thật đang thiếu một binh khí thuận tay.

Vốn nghĩ là mình làm sư tỷ thì có thể đến giúp đỡ hắn, ngược lại nhận được không ít ân huệ của người ta.

"Được rồi, vậy thì giúp ngươi hộ pháp đi. Tránh đến lúc đó lại nói ta không hỗ trợ."

Xích Âm khẽ cười nói rồi lại nhắm mắt ngồi tĩnh tọa.

Thần niệm vẫn không ngừng tuần tra xung quanh.

Xoạt!

Bỗng nhiên, hắc hồ dâng lên một trận sóng nước.

Xích Âm mở mắt nhìn một cái, sóng nước đã biến mất chỉ để lại một chút gợn sóng.

"Hửm?" Xích Âm nhướn mày, nàng đứng dậy cẩn thận nghiêm túc đi đến bên hồ.

Lại không có phát hiện gì.

Thái U đạo nhân đã từng thăm dò nơi này rất nhiều lần, nhưng không phát hiện điều gì, cũng không có dị thú ẩn giấu nào.

Có điều Xích Âm cũng không buông lỏng cảnh giác.

Là cao thủ Dưỡng Thần hậu kỳ, Linh đài giống như kim cương, nội tâm giống như kim thiết sẽ không tự nhiên xuất hiện ảo giác, khẳng định là có thứ gì đó thì mới sinh ra loại cảm ứng này.

"Chẳng lẽ là U Minh chi ma chạy tới nơi này?" Xích Âm nhướng mày.

Hồ Lưỡng Giới là ranh giới của hai giới, quá khứ đã từng có một vài yêu ma có cơ duyên xảo hợp mà tiến vào bên trong.

Soạt!

Lúc này, tiếng nước vang lên lần nữa.

Lần theo thanh âm mà nhìn sang, trên mặt hồ đen kịt có một mảnh vật thể dài đến trăm trượng đang từ trong hồ nước ngoi lên, dâng lên sóng lớn mấy chục trượng.

Đây là một con Hắc Lân Cự Xà.

"Hóa ra là ngươi, tiểu súc sinh." Xích Âm sắc mặt lạnh lùng, Ngũ Hành Phiến lơ lửng trong không trung phát ra ánh sáng năm màu.

Xoạt!

Xích Dương chân hỏa trăm trượng cùng với Chân Thủy kịch độc phi ra giống như hai cái đầu rồng dài.

Phía sau là một ngọn núi lớn trơ trụi rơi xuống từ trên không, còn có hàng ngàn dây leo dài ngàn trượng quấn quanh, sau đó liền xuất hiện một thanh kim kiếm.

Đây là năng lực của Ngũ Hành Phiến.

Theo sát phía sau là mười tám đạo mũi tên Bích Hỏa tạo thành đao võng dày đặc.

Để không ảnh hưởng đến Lục Khiêm Luyện Cương, Xích Âm vừa ra tay đã là sát chiêu.

Một kích liền nhắm chuẩn chỗ hiểm.

Xoạt!

Mấy đạo pháp thuật hạ xuống nhấc lên sóng gió ngập trời.

Oanh!

Trường xà bị xé nát trong nháy mắt.

“Ngao!”

Một đạo sóng âm quét sạch tứ phương.

Nước hồ gợn sóng từng cơn.

Thanh âm truyền đến từ những dãy núi xung quanh.

Xích Âm vô ý thức ngẩng đầu, một màn trước mắt khiến nàng cả đời này khó quên.

【VIP】 Núi xanh như cũ, giang hồ gặp lại(2)

Chỉ thấy một con Cự Xà xoay quanh bên trên ngọn núi, thân rắn quấn quanh núi ba vòng, đầu lâu nhô cao lên vài dặm.

“Nam Hải Cự Xà!”

Trong “Lục Dị Ký” có ghi: bên trong Nam Hải có núi, cao hơn mười dặm, rộng trăm dặm. Hằng năm vào lúc trăng tàn sẽ xuất hiện Cự Xà, quay quanh núi ba bốn vòng, uống nước biển, tình trạng này xảy ra rất bình thường.

Rắn này không có năng lực gì khác, chỉ có thân hình to lớn, từng xuất hiện ở Nam Hải, tên là Nam Hải Cự Xà.

Vừa rồi một đoạn ngắn thân thể kia chỉ là cái đuôi của Cự Xà mà thôi.

“Rống!”

Con ngươi u lục của cụ xà hiện lên vẻ oán độc, sau đó một cái đuôi quật tới.

Cái đuôi thô to hơn cả phòng ở.

Âm Thần của Xích Âm hóa thành độn quang đen kịt, trốn vào trong hắc ám, xuất hiện ở phạm vi ngoài mấy trăm dặm.

Độn quang màu trắng là dương độn, dùng để đi đường, màu đen là âm độn dùng để thuấn di.

Oanh!

Cái đuôi đập xuống, bụi mù văng khắp nơi.

Mặt đất xuất hiện khe rãnh thật sâu.

Oanh!

Cái đuôi vỗ xuống liên tục, mặt đất giống như phát sinh địa chấn.

Xích Âm đang né tránh cũng đồng thời phát động công kích.

Nhưng tác dụng lại cực nhỏ, tốc độ khôi phục của đại xà rất nhanh, cái đuôi lại một lần nữa dài ra.

Mỗi một lần công kích trút xuống mặc dù nhanh hơn tốc độ sinh trưởng của đại xà nhưng cũng chỉ có thể gây tổn thương huyết nhục mà không thể hoàn toàn chặt đứt.

Sinh mệnh lực của Nam Hải Cự Xà cực kì ương ngạnh, không gây tổn thương đến não thì bất luận là thương thế nặng như thế nào cũng sẽ khôi phục trong nháy mắt.

Oanh!

Cái đuôi đánh xuống sát Âm Thần của Xích Âm, sóng khí lật tung toàn bộ xung quanh.

“Ghê tởm.” Xích Âm nhìn chằm chằm vào đầu lâu của Cự Xà.

Nếu có thể tới gần, chém đầu lâu xuống thì hết thảy đều trở nên dễ dàng.

Xích Âm một bên vừa đối phó với Cự Xà vừa tìm góc độ thích hợp.

“Chính là lúc này.” Trong mắt của Xích Âm lóe lên một tia tinh quang.

Xoạt!

Độn quang màu trắng lóe lên, trong nháy mắt bay đến bên người của Cự Xà.

Mười tám đạo phi đao Bích Hỏa chém ra một đao võng bao trùm trăm trượng đồng thời mười dặm cương sát Cửu U thần cương hợp nhất dày đặc không trung.

Ánh sáng rực rỡ đến mức khiến cho Cự Xà trong một khoảnh khắc bừng tỉnh tinh thần.

Ngay lúc Xích Âm cho là đã đến cơ hội động thủ thì Cự Xà bỗng nhiên mở to hai mắt phun ra một đạo gió tanh trong không trung.

Gió tanh hình thành Thiên Long cuộn xoắn, thổi tan đao võng thậm chí thổi bay luôn cả Âm Thần, Xích Âm hung hăng đâm mạnh vào vách núi.

Ầm!

Lại là một cái đuôi quét tới, ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc thì Xích Âm đã né tránh được.

Lần tiếp theo chắc không thể may mắn như vậy.

"Không biết Lục Khiêm có Luyện Cương thành công hay không…" Xích Âm âm thầm suy nghĩ.

Nàng có thể rời đi bất cứ lúc nào nhưng Lục Khiêm mà bị phát hiện thì sẽ gặp nguy hiểm ngay lập tức.

Bây giờ có thể duy trì được bao lâu thì duy trì.

Chỉ có thể cầu nguyện Lục Khiêm nhanh chóng tu luyện xong xuôi sau đó cùng nhau rời đi.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Xích Âm không tiếp tục cứng đối cứng với Cự Xà mà là chơi trốn tìm ở bên trong những ngọn núi.

Mặc dù nói là núi nhưng thật ra chính là những đống đất nhỏ, không có lấy một gốc thảm thực vật.

Xích Âm vật lộn mấy ngày, Chân khí sắp khô kiệt.

Lần này rốt cục bị bức đến một góc.

Thân ảnh che phủ lên thân thể của nàng, cái đuôi to lớn hạ xuống.

Cạch!

Cửu U thần cương hình thành cái lồng đã vỡ tan.

"Xong…"

Trong đầu của Xích Âm hiện lên một ý niệm, chẳng lẽ chỉ có thể mệnh đổi mệnh triệu hoán ra U Minh Âm Ma chi pháp hay sao?

Oanh!

Lúc này kim quang chiếu sáng toàn bộ không gian.

Một thanh cự kiếm hoàng kim mang theo khí thế vô song cắm ở bên trên đầu lâu của Cự Xà, cắm vào một đoạn nhỏ.

Đồng thời ba cái Âm Ma đầu trâu mặt ngựa cao mười trượng chống đỡ cái đuôi của Cự Xà.

Cự Xà không chết, ngưng một chút lại muốn phản kích.

Xích Âm bắt lấy cơ hội này.

Trong chớp mắt Cửu U thần cương và đao quang ngũ hành đồng loạt xuất hiện.

Từ phía chân trời bay tới bên cạnh Cửu U Cương khí xuyên qua đầu lâu Cự Xà.

Oanh!

Thi thể của Cự Xà sụp đổ ầm vang.

"Đa tạ sư tỷ hộ pháp."

Hoàng Tuyền Âm Ma tán thành âm khí đầy trời, đi vào bên trong kim phù ở sau đầu của hắc y đạo sĩ.

Nam Hải Cự Xà bị trêu chọc mấy ngày đã sớm bị lửa giận thiêu rụi lý trí cho nên không chú ý tới Lục Khiêm bỗng nhiên xuất kích.

“Ngươi cuối cùng cũng thành công.” Xích Âm nhoẻn miệng cười.

“Đúng vậy.” Toàn thân Lục Khiêm nhẹ nhõm.

Cương khí mây đen bốc lên trên đỉnh đầu không ngừng biến ảo ra dáng vẻ của các loại âm thú.

Hai người bọn họ một người vừa mới hoàn thành Luyện Cương còn một người vừa trải qua đại chiến mấy ngày không hẹn mà cùng ngồi xuống điều tức.

Một lát sau, Âm Thần Giao Long của Lục Khiêm bay phóng lên trời, bên người quanh quẩn hai đoàn Cương sát màu xanh sẫm.

Xích Âm rất ăn ý biến thành bạch giao vóc dáng có chút mảnh khảnh tiến vào bên trong âm vân Cương sát.

Hai đầu Giao Long tranh đấu, ngao du trong mây thập phần hài hòa.

Chân khí lấy tốc độ cực nhanh mà khôi phục.

Sau đó Xích Âm đưa Chân khí vào trong ngọc bội, hai người xuất hiện ở thế giới bên ngoài.

Lúc này Lục Khiêm nói với Xích Âm: “Ta phải đi.”

“Đi, đi đâu?” Xích Âm thắc mắc.

“Trở về đảo Vạn Tượng.”

Xích Âm có chút không thể hiểu được.

“Vùng đất Đảo Vạn Tượng nghèo như vậy vì sao lại trở về? Hơn nữa Đông Cung có công pháp và tài nguyên nhiều

như vậy, Nguyên Nhất Chân Thủy có thể tu luyện tới cảnh giới Đan Kiếp…"

"Ta chỉ tạm thời trở về, có nhiều thứ đang ở đảo Vạn Tượng, qua mấy năm thì có thể quay về."

Lục Khiêm có chút xấu hổ: "Đúng rồi, hiện tại ta rời đi, chân nhân hẳn sẽ không trách tội ngươi chứ?"

Lần này có thể nhập môn hoàn toàn là do địa vị của Xích Âm ở trong lòng của Thái U.

Hắn là người ích kỷ nhưng chưa từng phụ bạc người đối xử tốt với mình.

"Sẽ không đâu, nếu như ngươi thực sự trở lại ta nói với sư phụ một tiếng, nói là ngươi ra ngoài lịch luyện là được rồi."

Xích Âm trong lòng thất vọng mất mát, không biết điều Lục Khiêm nói là giả hay thật.

Lục Khiêm bỗng nở nụ cười: "Lục Khiêm ta chưa từng ruồng bỏ hứa hẹn, ít thì ba năm nhiều thì bảy tám năm, ta nhất định sẽ trở về."

Người tu đạo, không có dáng vẻ mềm yếu nữ nhi.

Lục Khiêm chợt hóa thành bạch hạc bay lên trời.

"Haiz! Đảo Vạn Tượng nguy hiểm, phi đao ngươi lấy về dùng đi…" Xích Âm mới kịp phản ứng vội vàng kêu lên.

"Không cần, để lại cho sư tỷ xem như là kỷ niệm đi! Núi xanh như cũ, giang hồ gặp lại! Tiểu sinh… đi vậy!"

【VIP】 U Minh A Tỳ, Hoàng Tuyền Nại Hà(1)

Núi xanh như cũ, giang hồ gặp lại.

Từ hôm nay Lục Khiêm chính là cao nhân Dưỡng Thần hậu kỳ.

Một con Bạch Hạc trên trời xanh.

xích âm cầm mười tám đạo phi đao, trong lòng có chút không nỡ, bỗng nhiên nàng bật cười sau đó hóa thành một đạo độn quang biến mất ngay tại chỗ.

Bạch Hạc bay lượn trong biển mây, tiêu dao tự tại.

Nhìn về bí tháp Lục Giáp ở phía dưới, Lục Khiêm thầm nghĩ nhất định sẽ trở về.

Nơi này bình đài và tài nguyên rất nhiều hơn nữa còn không có những hạn chế nhiều như các môn phái khác, tương đối tự do có thể cùng các đồng đạo cùng chung chí hướng trao đổi pháp thuật.

Vả lại quyển Nguyên Nhất Chân Thủy Dưỡng Thần vẫn còn ở đây đợi đến khi Lục Khiêm tu hành công pháp căn bản tới một trình độ nhất định thì lại tiếp tục đổi bản phía sau.

Lần này ra ngoài gần một năm cuối cùng cũng Luyện Cương thành công.

Xoạt!

Bạch Hạc hóa thành Giao Long.

Dưới chân Giao Long là những đám mây đen kịt trải dài vài dặm.

Bên trong đám mây đen kịt có chứa một tia óng ánh, trong đó có các loại phi cầm yêu thú đã hóa hình, âm khí lạnh lẽo quét sạch tứ phía.

Xoạt!

Răng rắc răng rắc…

Một cái hồ nước trên mặt đất lại tiếp tục đóng băng lại.

Hai bên hồ phi cầm tẩu thú toàn bộ đều hóa thành tượng băng xanh lục, sau đó lập tức hóa thành bột mịn.

Hàn khí mạnh hơn Huyền Sương Âm Sát rất nhiều, hơn nữa còn mang theo tính chất cực âm.

Chỉ cần dính vào một chút, âm tính sẽ phá hỏng thân thể khiến thân thể mất đi sinh cơ.

Đây cũng chính là chỗ cường đại của cương khí.

"Sau khi trở về thì sẽ bắt đầu hợp nhất cương sát." Lục Khiêm thầm nghĩ nói.

Cương khí hợp nhất, ý nghĩa như tên, đó chính là làm cho Thiên Cương Địa Sát kết hợp.

Thiên và địa hợp nhất, sát khí mang theo cương khí nhẹ nhàng, cương khí mang theo địa sát nặng nề.

Hai hợp làm một mới chính là Dưỡng Thành đỉnh phong.

"Tổng cộng có hai loại cương sát, một là U Minh A Tỳ thần cương, lấy âm hàn làm chủ, trong người vĩnh viễn sẽ phải chịu thống khổ, còn có thể hóa thân thành U Minh Âm Ma. Hai là Hoàng Tuyền Nại Hà thần quang. Vong Tình Thủy làm cơ sở cho thần quang cấp cao, rèn luyện trấn áp, quay về như lúc đầu cùng với độn quang siêu nhanh."

Lục Khiêm hồi tưởng lại nội dung bên trong Hoàng Tuyền Kinh Đồ.

Hai đạo thần cương ngoài những năng lực này còn có tính chất đặc biệt của cương sát.

U Minh A Tỳ thần cương và Hoàng Tuyền Nại Hà thần quang cũng khá mạnh.

Cái trước lúc va chạm với kẻ địch sẽ lợi hại hơn một chút, chính là cương sát thuần túy sát phạt.

Cái sau uy lực cũng không tầm thường, cải thiện hai loại năng lực tốc đô và tu hành.

Cửu U thần cương phía dưới Đông Quan Thái Tể cũng không tệ, có thể biến hóa ngàn vạn.

Cả hai cái đều khó mà chọn một, chỉ có điều hiện tại không phải là thời điểm để cân nhắc chuyện này.

Việc cấp bách là tiền hành một nhiệm vụ kế tiếp.

Lục Khiêm lúc này đang phi hành đến phương hướng của Thiên Nguyên.

Nghe nói nơi đây là đạo tràng của Ngũ Tạng đạo nhân.

Mục đích chuyến đi này của hắn chính là tìm cơ hội thăm dò tung tích nữ nhi của Chúc Quỷ Vương.

Dù sao ba thành cổ phần của Tam Gia Quỷ Thị cũng không nhỏ, Chúc Quỷ Vương giúp mình đại ân như vậy, dù không thể cứu người ra thì chí ít cũng phải đem hiện trạng về báo lại một chút miễn cho khi không lại thêm một kẻ thù.

Cách Thiên Nguyên hai trăm dặm thì Lục Khiêm dừng lại.

Phía dưới là một thác nước lớn.

Phù!

Kiếm Nang bay ra một đạo kim khí đi vào vách núi phía sau thác nước.

Một tràng thanh âm sột soạt truyền đến, phía sau thác nước bỗng dưng có thêm một cái sơn động.

Nhục thân của Lục Khiêm bay vào trong thác nước, nước đánh vào vòng bảo hộ bên ngoài cơ thể không dính chút nào vào nhục thân hắn.

Đi vào bên trong sơn động.

Lúc này Lục Khiêm ngồi khoanh chân, đỉnh đầu hắn lơ lửng một đạo Kiếm Nang.

Lỗ hổng của Kiếm Nang không ngừng bay ra từng sợi huyết khí.

Huyết khí không ngừng bị nhục thân hấp thu.

Trong sơn động quanh quẩn một mùi huyết tinh chi khí gay mũi.

Mặc dù Huyết Hóa Chu Thân Luyện Huyết pháp hấp thu Ất Mộc tinh khí thế nhưng Ngư Long cướp đoạt vạn vật, hấp thu huyết khí cũng có thể chuyển hóa thành Ất Mộc tinh khí.

Sau đầu của nhục thân lơ lửng một phù lục màu vàng,

Chỉ cần phía bên ngoài có động tĩnh bất thường thì bên trong Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục ba trăm đầu trâu mặt ngựa sẽ phóng ra ngoài.

Có điều cũng chẳng cần lo lắng, lần này Lục Khiêm cũng không phải là chân thân dò đường mà là dùng Ký Thần thuật.

Nghĩ tới đây, tay phải của Lục Khiêm nâng lên thả ra một cỗ quan tài.

Nắp quan tài từ từ mở ra, một đạo âm khí đập vào mặt. Bên trong là một đống thịt tròn màu gan trâu.

Đây là Thị Nhục.

Lục Khiêm cắt đi một khối Thị Nhục, một tia phân thần tiến vào bên trong.

Xoạt!

【VIP】 U Minh A Tỳ, Hoàng Tuyền Nại Hà(2)

Thị Nhục không ngừng nhúc nhích sau đó biến thành hình dáng của Lục Khiêm.

Trong sơn động bỗng nhiên xuất hiện hai Lục Khiêm.

Điều này vẫn chưa dừng lại, Lục Khiêm điều động chân khí cắt lấy một khối huyết nhục của Phục Ba bên trong Kiếm Nang.

"A!"

Phục Ba kêu đau một tiếng, hai mắt nhắm chặt tựa như muốn mở ra, Lục Khiêm đánh ra một đạo Vong Tình Thủy.

Gia hỏa Phục Ba đáng thương này lại ngủ thiếp đi.

Trong động rơi ra một khối thịt cá lớn, hóa thân Thị Nhục bổ nhào đến, thịt cá dần dần dung nhập vào bên trong cơ thể.

Mà Thị Nhục hóa thân thành sáng vẻ của Phục Ba, mặt giống cá, trên thân mọc ra lân phiến, khí chất âm tàn cố chấp.

Đây là năng lực thôn phệ của Thị Nhục, có thể bắt chước hình dáng và khí tức của người khác, ngoài không có năng lực của người khác ra thì những cái khác y như đúc.

Hóa thân cuốn lấy cương sát khí bay đi, lần này không mang theo pháp khí chỉ cầm theo Kiếm Nang mà lần trước mò thi thể có được.

Cỗ hóa thân này có ba thành thực lực của bản thân hắn, vẫn có thể sử dụng một số pháp thuật.

Không đến nửa khắc, Lục Khiêm đi đến bên ngoài một thành trì to lớn.

Thành trì được xây dựng dựa lưng vào núi, bố cục kề sát địa khí.

Ở trong mắt tu sĩ, dường như hòa thành một thể với thiên địa giống như tuyên cổ dị thú nằm sấp trên đại địa.

Nơi đây cách nhục thân hơn hai trăm dặm.

Trước đây tu vi Dưỡng Thần trung kỳ chắc chắn không đủ để điều khiến pháp thuật bên ngoài hai trăm dặm.

Khi đó chân khí Ngưng Sát tương đối dày nặng, phần lớn chỉ có thể ở trong phạm vi hơn mười dặm.

Sau khi Luyện Cương, chân khí mang theo một tia tính chất nhẹ nhàng.

Chân khí có thể đạt tới hơn trăm dặm.

Đến giai đoạn Dưỡng Thần hậu kỳ này, rất nhiều pháp thuật cao thâm và pháp thuật Luyện Đan Luyện Khí mới có thể dùng để nhòm ngó vào ngưỡng cửa cao giai.

Giai đoạn này, tu sĩ tu luyện kiếm hoàn sẽ chân chính bộc phát thực lực khủng bố.

Lục Khiêm dừng lại ở ngoài thành, hắn thu liễm khí tức, biến thành dáng vẻ của một người trung niên mặc áo xám.

Thành trì người người tấp nập tới lui ra vào.

Thương gia, tiêu cục, tiểu thương…

“Dừng lại có hộ tịch trong thành hay không? Có lộ dẫn không?”

Hai binh sĩ áo xanh ở cửa thành ngăn Lục Khiêm lại.

“Bẩm đại nhân, không có.” Người trung niên hóa thân của Lục Khiêm cười nịnh nói.

“Năm văn tiền lệ phí vào thành.” Binh sĩ áo xanh vẻ mặt không đổi nói.

“Được!”

Lục Khiêm giả vờ tìm tòi theo mũ rộng vành, thực ra là lấy ra một khối bạc vụn ở trong túi Hồ Thiên.

Binh sĩ nhìn thấy bạc thì vẻ mặt lộ ra nụ cười, đưa cho Lục Khiêm một phần văn thư.

“Đây là chứng từ, tuyệt đối đừng làm mất. Nếu không bị giới nghiêm ban đêm bắt được thì không tránh khỏi được đại hình hầu hạ.”

“Đa tạ đại nhân.”

Lục Khiêm đi vào bên trong thành.

Đường đi có đá lát đường màu xanh thoáng đãng vô cùng, thỉnh thoảng có một đợt dị thú kéo xe ngựa đi qua.

Hai bên đường phố tiểu thương rao hàng.

“Khách quan, có muốn tới uống trà không, tiểu điếm còn có chỗ nghỉ lại đấy.” Tiểu nhị ở cửa tiệm một bên hô.

Lục Khiêm suy nghĩ cuối cùng vẫn quyết định đi vào.

“Mang lên hai món ngon nhất và một vò Bích Loa Xuân.” Lục Khiêm vứt xuống một khối bạc vụn.

Chưa quen cuộc sống ở nơi đây cũng không biết đạo tràng của đối phương ở đâu.

Quán trà phổ thông là nơi có tin tức dày đặc nhất, có thể sẽ biết rõ một số chuyện.

“Đến đây.” Tiểu nhị cửa hàng bưng lên một chén trà, một đĩa kho cánh phượng, một bàn bánh ngọt màu củ cải.

Nước trà vào miệng, răng môi lưu hương.

Chỉ là ham muốn miệng lưỡi tầm thường lại làm cho tâm tình của Lục Khiêm thả lỏng, rất lâu rồi không có cảm giác thoải mái như vậy.

Mấy năm nay không phải đang đấu pháp thì chính là đang trên đường đi đấu pháp.

Hoàn toàn không có một chút niềm vui vẻ của thế nhân.

Tuổi thọ Dưỡng Thần dài đến hơn ba trăm năm, thời gian hưởng thụ nhàn hạ không ngắn ngủi như phàm nhân chỉ vài chục năm.

Tu hành chính là như vậy, không tiến ắt lùi.

Chỉ có leo lên đỉnh núi cao nhất thì mới có thể chiêm ngưỡng được phong cảnh đẹp nhất.

Lục Khiêm nhìn như hờ hững uống trà kỳ thật hết thảy tin tức xung quanh đều lọt vào tai hắn.

“Lão Lý, tiểu tử nhà ngươi có qua được khảo hạch của Thăng Tiên phủ không?”

“Qua cái cọng lông, chưa đến vòng thứ nhất đã bị đuổi ra ngoài.” Một lão hán lông mày chữ bát sầu mi khổ kiểm nói.

“Vẫn tốt mà, chỉ ít có thể ở lại nhân gian chăm sóc phụ mẫu. Không giống với lão Dương kia, hơn hai mươi năm mà không thấy xuất sư trở về.”

“Cái rắm, Dương tiểu nhị là đi tiên môn hưởng phúc. Lão Dương và mấy con trai ở nhà còn có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, tốt hơn người ở nhà trồng trọt không biết bao nhiêu.”

Lão hán dừng một chút uống ngụm nước trà, lại cảm thán nhi tử vì sao không cố gắng.

“Thăng Tiên phủ?” Lục Khiêm bắt được một tin tức mấu chốt.

【VIP】 Nữ nhi Chúc Quỷ Vương, Tâm Diễm kim điện (1)

“Tiểu nhị!”

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm gọi tiểu nhị của quán trà tới rồi ném cho hắn một nén bạc.

Tiểu nhị nhìn thấy nén bạc nặng trĩu, ánh mắt sáng quắc, nụ cười càng rạng rỡ.

“Khách quan, xin hỏi ngài còn dặn dò gì nữa không ạ” tiểu nhị cười nói.

“Phủ Thăng Tiên ở nơi nào?” Lục Khiêm hỏi.

“Khách quan ngài hỏi cái đó à.” Tiểu nhị quán trà nhẹ nhàng nói.

Toàn bộ thành Thiên Nguyên từ thôn xóm đến ngoài thành có tất cả bảy trăm vạn người.

Mà tòa thành trì này rất kỳ quái, dường như có kiến trúc dựa trên núi, thâu tóm một phần núi vào trong thành trì.

Phủ Thăng Tiên nằm ở phía đông thành, cũng là một phần của ngọn núi trong thành trì kia.

Tiểu nhị mở cửa sổ ra, chỉ vào phương xa nói: “Ở nơi đó!”

Lục Khiêm nhìn về phía phương hướng mà tiểu nhị chỉ.

Núi cao nguy nga chọc vào trời mây.

Chỗ sườn núi có một tòa cung điện cổ, nằm dựa vào núi, gần con sông, kích thước to lớn.

Cửa điện cao mười một trượng, lưng ở hướng bắc, quay mặt về hướng nam, với mái ngói xanh và tường xanh.

Trước cửa có treo ba chữ to màu vàng: "Phủ Thăng Tiên".

Hai bên cửa có một đôi rồng bay phượng múa và những câu đối uy nghiêm.

"Tuân theo số trời, đạo khí trường tồn."

Phía sau cánh cổng có thể thấy cung điện màu vàng, gác chuông, lầu canh và một góc vườn.

Sương khói bao phủ cung điện, trời quang mây tạnh, tựa như ở chốn tiên cảnh.

Ở trong mắt Lục Khiêm, địa khí từ bốn phương đã tề tựu hết về đây.

Sương mù đúng là địa khí biến thành, giống như con rồng lượn vòng trong cung điện.

Đứng trên tòa phủ đệ nhìn xuống có thể thấy cả tòa thành trì.

Hình như phủ Thăng Tiên có thủ thuật che mắt, người phàm chỉ có thể nhìn thấy cổng thành, mặc dù là Lục Khiêm cũng chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ ảo ảo một góc cung điện.

"Đây là phủ Thăng Tiên sao? Quả nhiên được ẩn giấu trong thành trì." Lục Khiêm suy tư nói.

Đạo tràng khác với động phủ.

Động phủ tách biệt với nhân gian, là một khu vực thường được bao quanh bởi pháp trận, diện tích không lớn, có đủ năm yếu tố.

Đạo tràng vốn là nơi người tu tiên tu hành, tác dụng không khác với động phủ, nhưng có thể chứa được nhiều người, chiếm diện tích rộng lớn, chỗ nào cũng có môn nhân đệ tử tu hành.

Nhưng không có khu vực đặc biệt nào, một đạo tràng bình thường có mấy trăm vạn người thờ cúng, liên tiếp không ngừng hút máu người phàm.

Nói một cách đơn giản, đạo tràng là không thành lập môn phái, nguồn lực chỉ cung cấp cho một người tu hành.

"Phủ Thăng Tiên cứ ba năm mở một lần, tất cả mọi người có tư cách báo tên lên, một khi được tiên nhân lựa chọn sẽ được tiến vào trong tu hành. Cha mẹ trong nhà cũng sẽ được nhận tiền trợ cấp."

"Khách quan tự mình đi, hay là con cái đi tới đó? Hoặc là trong nhà có nam hài nữ hài dưới năm tuổi không?"

"Ồ? Có thể giải thích rõ hơn được không?" Lục Khiêm hứng thú hỏi.

"Một yêu cầu khảo hạch khác thôi. Điều kiện tương đối thả lỏng đối với nam nữ dưới năm tuổi. Chỉ cần có đủ chỗ thì có thể tiến vào vô điều kiện. Nam hải thì được một trăm lượng vàng, nữ hài thì được một lượng vàng."

"Hả? Vì sao nữ hài lại ít tiền như thế?" Lục Khiêm ngạc nhiên nói.

"Ha ha, bởi vì rất nhiều người không cần nữ hài, thậm chí có người trực tiếp ném người ở cửa cổng, không thèm cầm tiền."

Lục Khiêm bước ra khỏi quán trà, đi thẳng đến thành đông của phủ Thăng Tiên.

Nơi đông người qua lại có một tòa nhà kín cổng cao tường.

Mấy vạn người xếp thành hàng dài vặn vẹo uốn lượn.

Tiếng người ồn ào, đầy đủ nam nữ già trẻ, cảnh tượng rất đồ sộ.

Một đám đạo sĩ mặc áo đạo màu vàng, ngồi ở trên ghế, trước bàn bày chén bát màu bạc.

Người trong đội ngũ phía trước đứng xếp hàng lấy máu, máu tươi của ai phát sáng trong chén bạc sẽ được ghi lại.

"Ta được vào, ta được vào!" Một nam tử mừng rỡ nhảy cẫng lên.

Người xung quanh lại ném ánh mắt hâm mộ và ghen tị về phía đó.

Bên kia, còn có người thu mua trẻ con, cha mẹ đứa trẻ cầm tiền cười tươi như hoa.

Dường như muôn hình muôn vẻ của đời người đều ở chỗ này.

Lục Khiêm lập tức đi đến trước mặt đạo sĩ, nói: "Mang ta đi gặp Ngũ Tạng đạo nhân."

"To gan, dám hô thẳng tục danh của đạo trưởng."

Tu sĩ tức giận mở to mắt, một luồng khí thế ập vào mặt.

Oanh!

Khuôn mặt Lục Khiêm bình tĩnh, không bị áp đảo bởi khí thế của đối phương.

"Này……" Đối phương bất chợt nhìn thấy dung mạo của Lục Khiêm dưới áo choàng, lập tức bị kinh hãi đến mức không thốt lên lời.

Đây là một con quái vật có cái đầu giống con cá.

Người xung quanh thấy Lục Khiêm hiển lộ ra nguyên hình đều sợ tới mức chạy tán loạn.

“Yên tâm, ta không phải đến để gây chuyện, phiền thông báo một chút, Hà La Ngư Phục Ba tới thăm hỏi.” Lục Khiêm nở một nụ cười hiền lành, ở trong mắt người ngoài có vẻ vô cùng dữ tợn.

“Được ……” Tu sĩ không dám nhiều lời, sợ quái vật trước mặt này sẽ nuốt chửng hắn.

Một lát sau.

“Ha ha, Phục Ba đạo hữu, sao ngươi lại tới đột ngột thế!”

Trên không trung xuất hiện một đám hỏa diễm.

Một ông già dáng người gầy gò đi ra từ bên trong hỏa diễm.

Ông lão rất nhiệt tình chào hỏi, ánh mắt lại âm thầm đánh giá Lục Khiêm, dường như không tin lắm.

“Bái kiến Ngũ Tạng đạo hữu.” Lục Khiêm chắp tay cười nói.

“Nơi đây không nên nói chuyện, đạo hữu không ngại vào trong phủ ngồi một chút chứ.” Ngũ Tạng đạo nhân vung bàn tay lên, hỏa diễm liền bốc lên trước mặt hai người.

Ngũ Tạng đạo nhân dẫn đầu đi vào.

Lục Khiêm không do dự, trực tiếp bước vào theo.

Ánh sáng lóe lên một cái.

Lục Khiêm đi vào một góc vườn.

Khu vườn có diện tích rộng lớn, có các loại hạt, nai, hoa mai, hoa lan.

Dưới bầu không khí hài hòa ấy, Lục Khiêm lại ngửi thấy một mùi máu tanh.

Bỗng nhiên, Lục Khiêm phát hiện thấy một bàn tay ở dưới đất của chậu hoa trước mặt. Dường như chưa được vùi lấp cẩn thận nên lộ ra khỏi mặt đất.

Da của xác chết được bọc một lớp vỏ dày trong suốt, giống như hổ phách.

Loại thực vật trồng trong chậu này lại hấp thu tinh túy từ thân thể của con người mà sinh trưởng.

Dường như biết được sự nghi ngờ trong lòng Lục Khiêm, Ngũ Tạng đạo nhân cười giải thích nói:

"Hết cách rồi, phải che phủ kín một chút, nếu không sẽ dễ thu hút 'ruồi bọ' tới."

Lục Khiêm có thể hiểu rõ vì sao cứ ba năm lại muốn chiêu mộ nhiều người như vậy.

Hóa ra đều để làm chất dinh dưỡng, chỉ có một bộ phận nhỏ người tài năng trở thành đệ tử.

Những người này đang được hưởng lợi, tự nhiên sẽ không tố giác hành vi ác độc của Ngũ Tạng đạo nhân với người đời.

"Thì ra là thế……"

"Đạo hữu tới đúng lúc có vài vị đồng đạo tiến đến thăm hỏi, ta sẽ giới thiệu cho ngươi."

Ngũ Tạng đạo nhân mang theo Lục Khiêm đi tới Kim điện.

Toàn bộ Kim điện được làm bằng vàng.

Trên tám cây cột đều điêu khắc tám con rồng; hai bên cửa điện đều bày cái bàn.

Ngồi bên bàn là những đạo nhân kỳ dị.

Có người dị dạng, hoặc là yêu quái, hoặc là Âm thần.

“Chư vị, đây là Phục Ba đạo hữu, vị này chính là……” Ngũ Tạng đạo nhân giới thiệu mọi người một lượt.

Lục Khiêm ngồi ở bên cạnh một đạo nhân khác.

Đầu vị đạo nhân này làm bằng đồng thau, trên đầu đồng có vết rỉ lốm đốm màu vàng xanh.

Bắt gặp ánh mắt của Lục Khiêm, đạo nhân nâng chén ra hiệu, uống cạn sạch.

Lục Khiêm cười cười, không nói gì, thay vào đó là nhìn chằm chằm ngọn đèn dầu ở bốn phía.

Trong ngọn đèn dầu thỉnh thoảng có một con thân dưới là lửa, thân trên là người bay ra.

Hỏa nhân cao khoảng năm tấc, mỗi khi trong chén không có rượu thì sẽ tiến lên rót rượu.

Loại người bước ra từ ngọn lửa này có vẻ như cùng nguồn gốc với Ngũ Tạng đạo nhân.

Không hề nhìn thấy nữ hài có dung mạo giống hệt nữ nhi của Chúc Quỷ Vương.

【VIP】 Con gái Chúc Quỷ Vương, Tâm Diễm Kim điện (2)

"Ngũ Tạng đạo hữu, phương pháp Tâm Diễm Kim điện này của ngươi lại nâng cao thêm một bước rồi." Thanh Đồng đạo nhân ngồi ở bên cạnh thở dài nói.

"Đạo hữu thật tinh tường." Ngũ Tạng đạo nhân tự mãn nói.

"Có điều ta nhớ rõ phương pháp Ngũ Tạng không được coi là quá mạnh, không biết khi nào lại biến hóa lớn như thế." Thanh Đồng đạo nhân nghi hoặc nói.

Phương pháp Ngũ Tạng là một môn pháp thuật bá đạo, sau khi tu hành thành công sẽ tương đương với việc có được năm món pháp khí.

Theo Thanh Đồng đạo nhân biết, Ngũ Tạng đạo nhân chỉ cần có đăng diễm, không hề dùng tâm đăng mà vẫn có thể đạt được bản lĩnh kia.

Ngũ Tạng đạo nhân cười một cách thần bí khó lường, nói: "Bí mật!"

Lão sẽ không ngốc đến nỗi người khác vừa hỏi, liền nói ra hết bí mật.

Thủ đoạn lợi hại nhất không phải là không để người khác biết, mà là không thể biết được.

Hai người nói chuyện phiếm lọt vào tai Lục Khiêm, lại khiến hắn phải suy nghĩ.

Liệu có phải đây là nguyên nhân con gái của Chúc Quỷ Vương luyện hóa bấc đèn hay không?

Tên Chúc Quỷ Vương này, nghe tên là biết tu luyện pháp thuật về các ngọn hỏa diễm.

Con gái hắn nhất định kế thừa một phần năng lực của hắn.

Nếu vậy thì càng khó hơn một bước.

Dù sao thì đối phương cũng là cao thủ Đạo Cơ, tâm đăng lại ở bên trong cơ thể người ta, nếu muốn dựa vào bộ dáng hóa thân này mà cướp tâm đăng thì khó không kém gì so với lên trời.

Kết thúc yến hội, Đăng Hỏa tinh linh mang theo những người còn lại đi nghỉ ngơi, chỉ giữ lại một mình Lục Khiêm.

"Đạo hữu, ngươi cũng biết yêu cầu của ta, truyền thụ phương pháp phân thân và tinh huyết cho ta, nếu yêu cầu không quá đáng thì bần đạo đều có thể chấp nhận."

Ánh đèn chiếu rọi trên mặt Ngũ Tạng đạo nhân, ánh sáng lúc sáng lúc tối.

Trong nháy mắt, Lục Khiêm cảm thấy dưới ánh đèn chiếu rọi, mọi thứ đều trở thành lãnh địa của Ngũ Tạng đạo nhân.

"Được, ta giao phương pháp tinh huyết và phân thân ra, có điều điều kiện đầu tiên là truyền thụ phương pháp Ngũ Tạng cho ta, còn cả phần lớn huyết thực nữa." Lục Khiêm nói.

"Nhất trí, mời đi theo ta."

Xoạt!

Hai người tiến vào bên trong ngọn lửa.

Bên kia ngọn lửa là một tòa cung điện tỏa ánh vàng rực rỡ.

Ánh sáng chói lọi khiến người ta không mở mắt ra được.

Ngũ Tạng đạo nhân đứng ở trung tâm ánh sáng, quanh người có một đám hỏa nhân lớn nhỏ đứng xung quanh.

Bên người lão đạo này có một nữ hài năm tuổi da trắng môi hồng xinh đẹp mặc trang phục cung đình.

"Đạo hữu, đây là……" Nhìn thấy cô bé này, trong lòng Lục Khiêm kinh ngạc, bên ngoài lại tỏ ra bình tĩnh.

"Đây là Tâm Diễm kim điện của tại hạ." Ngũ Tạng đạo nhân ngoài cười nhưng trong không cười, gằn từng chữ nói, "Ta đã rất chân thành, vì sao lại dùng một dạng hóa thân tới để gạt ta chứ?"

Xoạt!

Vừa dứt lời, hỏa nhân ở bốn phía rít gào xông lên.

Ngọn lửa xẹt qua, làn da của hóa thân bị nướng cháy, tỏa ra mùi khét lẹt khó chịu.

"Không tốt!" Lục Khiêm cảnh giác, không ngờ đối phương lại phát hiện nhanh như vậy.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm không lùi mà tiến tới.

Cửu U cương khí bay ra khỏi thân thể, hình thành cái lồng phòng hộ hình tròn.

Hàn khí lành lạnh, thổi quét bốn phương, hỏa diễm lùi lại vài thước.

Ánh mắt Lục Khiêm nhìn thẳng về phía nữ hài.

"Hà hà, đã sớm đề phòng ngươi rồi! Chết đi!"

Ngũ Tạng đạo nhân đã sớm có chuẩn bị, tế ra tâm đăng, hỏa diễm vạn trượng, trực tiếp bao phủ Lục Khiêm.

Hỏa diễm tan đi, hóa thân tan thành tro bụi.

Vẻ mặt nữ hài thờ ơ nhìn mọi thứ, dường như không thèm quan tâm hết thảy.

“Phế vật, ngay từ đầu ta đã biết rõ là không đúng, không ngờ còn che giấu kỹ như thế.” Hai mắt vẩn đục của Ngũ Tạng đạo nhân hiện lên một tia sáng.

Không ít người thả lỏng cảnh giác khi nhìn thấy dáng vẻ lão nông của lão, thật ra Ngũ Tạng đạo nhân là người có tâm cơ thâm trầm, nếu không sẽ không sống tiêu dao lâu như vậy.

“Thế mà lại không phải là Phục Ba, có điều người này che giấu rất kỹ.”

Ngũ Tạng đạo nhân không thể không nể phục hóa thân lợi hại của Lục Khiêm.

Ánh sáng của tâm đăng có thể soi sáng gót chân và bàn chân của con người.

Trong đại điện không mang tâm đăng ra chiếu.

May mắn Ngũ Tạng đạo nhân để lại một cái tâm nhãn, dùng chủ đèn mới phát hiện ra.

“Ngươi cho rằng cứ chạy trốn như vậy sao? Bấc đèn, ngươi tìm người này đi.”

Ngũ Tạng đạo nhân nhìn lên hư không, tựa hồ nhìn thấy bóng dáng của Lục Khiêm cách đó không xa, khóe miệng mang theo nụ cười dữ tợn.

Nữ hài bên người gật gật đầu, chợt biến mất tại chỗ.

Chỉ cần tìm được người nọ, lại câu thông chính mình, nháy mắt liền có thể di động đến trước mặt người đó.

Bên kia.

Trong sơn động, Lục Khiêm chợt mở to đôi mắt.

“Thế mà bị phát hiện.” Lục Khiêm trong lòng thầm nghĩ.

Hắn không hy vọng xa vời vào một cái hóa thân có thể lừa gạt được cao thủ Đạo cơ, nhưng không ngờ lại bị phát hiện nhanh như vậy.

Lần này cũng coi như đạt được mục đích, trở về cũng có thể bàn giao cho Chúc Quỷ Vương.

Xẹt!

Cửu U Cương khí bay ra, hóa thành một đám mây đen mười dặm, dáng người xuất hiện cách hơn hai mươi dặm.

Cương khí nhẹ nhàng, tốc độ phi hành nhanh hơn rất nhiều.

Nơi đây không nên ở lâu, với thủ đoạn của Ngũ Tạng đạo nhân thì chỉ sợ không lâu nữa sẽ tìm tới cửa.

Bùm!

Phía trước vài dặm, một ngọn hỏa diễm bỗng nhiên nổ tung.

"Hóa ra ngươi ở chỗ này!"

Nữ hài nhi của Chúc Quỷ Vương xuất hiện ở trước mặt Lục Khiêm, cất tiếng non nớt trong trẻo.

Tiểu cô nương vừa xuất hiện, Lục Khiêm liền biết gặp phải chuyện xấu, Ngũ Tạng đạo nhân qua hỏa diễm sẽ câu thông đến, đến lúc đó không tránh được một trận khổ chiến.

Tu vi Dưỡng thần hậu kỳ không biết có đánh thắng được Đạo cơ hay không, ít nhất có thể chạy là không có vấn đề gì.

Nhưng không ngờ bị người này dây dưa.

"Ngươi biết Chúc Quỷ Vương không?" Lục Khiêm lanh trí hỏi.

Vốn cho rằng có thể ảnh hưởng đối phương, không ngờ đối phương không hề dao động.

Nữ nhi Chúc Quỷ Vương tránh thoát Cửu U Cương khí, tay phải đã chậm rãi ngưng tụ ra một ngọn hỏa diễm.

Khí tức của Ngũ Tạng đạo nhân từ giữa truyền ra.

Chỉ cần hỏa diễm lớn hơn một chút, người này sẽ bay từ trong ra.

Nói thì chậm, nhưng thực tế thì nhanh.

Từ lúc tiểu cô nương xuất hiện, đến lúc ngưng tụ ngọn lửa, toàn bộ quá trình không đến mười giây.

Mặc kệ Lục Khiêm công kích như thế nào, cứ đánh tan thì lại tái sinh lần nữa.

"Ngươi không nhận ra người này sao?" Lục Khiêm bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, trong hư không ngưng tụ ra bức họa của Chúc Quỷ Vương.

Lúc nhìn thấy người này, nữ hài bỗng nhiên dừng động tác.

Lục Khiêm thấy thế đánh ra một dòng chân thủy màu vàng.

Chân thủy xối lên người, sắc mặt nữ hài tức khắc thay đổi, thần sắc hơi mờ mịt.

Biểu tình thờ ơ như giếng cổ không gợn sóng bắt đầu có một chút tính cách của con người.

"Thừa dịp luôn!" Lục Khiêm lấy Kiếm Nang ra, một cỗ lực hút từ Kiếm Nang truyền đến, muốn hút nữ hài vào.

"Sao lại thế này!!"

Trong ngọn lửa truyền đến tiếng nói vừa sợ hãi vừa tức giận của Ngũ Tạng đạo nhân.

Hắn phát hiện hình như không khống chế được bấc đèn.

Xoạt Xoạt!

Nữ nhi của Chúc Quỷ Vương biến mất.

Ngũ Tạng đạo nhân sợ tới mức trực tiếp thu hồi pháp thuật, bất chấp Lục Khiêm đang ở gần.

Ngũ Tạng đạo nhân rời khỏi Tâm Đăng.

Vừa rồi có cảm giác mất khống chế trong nháy mắt kia, hiện tại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

May mắn kịp thời kéo bấc đèn trở về.

"Đạo hữu, tình huống gì thế? Phục Ba kia đâu?"

Mấy người Thanh Đồng đạo nhân nghe được dao động, thi nhau bay lại đây.

"Chạy rồi." Ngũ Tạng đạo nhân còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn phương xa, "Suýt nữa trộm được tâm đăng của lão phu đi."

"Này……" Sắc mặt Thanh Đồng đạo nhân kỳ quái.

Vừa rồi nhìn Phục Ba vào tẩm cung Ngũ Tạng, bây giờ lại nghe thấy Ngũ Tạng đạo nhân nói những lời này.

Ngũ Tạng đạo nhân thế mà lại thích thể loại đó.

"Khụ khụ, đạo hữu, nếu không có việc gì thì chúng ta rời đi trước." Thanh Đồng đạo nhân phi thân rời đi.

"Ơ, từ từ!" Lúc Ngũ Tạng nhận thấy được hàm nghĩa khác thì mọi người đã tránh đi hết.

Từ nay về sau, trong vùng phụ cận nhỏ hẹp truyền lời đồn rằng Long Dương đạo tặc nào đó suýt nữa hái bí mật của Ngũ Tạng đạo nhân.

Trời xanh mây trắng, mênh mông bất tận.

Mây đen ùn ùn kéo đến từ phương xa.

Giữa những đám mây đó là thân ảnh Giao Long thoắt ẩn thoắt hiện.

Toàn thân Giao Long được phủ lớp vảy vàng sậm, không pha tạp bất kỳ màu nào khác, mắt nó thuần một sắc vàng kim, thoạt nhìn vừa cao quý vừa thanh nhã.

Hễ đám mây đen kịt bay đến đâu là hơn mười dặm xung quanh sẽ đổ tuyết đến đấy. Thanh thế lớn như vậy khiến tên Yêu Vương chặn đường trong núi run lẩy bẩy, không dám thò đầu ra.

Chân Thủy màu vàng không ngừng tuôn ra từ thân mình Giao Long, liên tục tôi luyện cơ thể.

Lục Khiêm ngưng tụ Cương khí, trở thành Dưỡng Thần hậu kỳ.

【VIP】 Giao Long Thái Úy, huyết mạch áp chế

Hầu hết Âm Quỳ Chân Thủy đã chuyển hóa thành Vong Tình Thủy. Chỉ cần toàn bộ chuyển hóa xong thì phần Hoàng Tuyền Kinh Đồ Dưỡng Thần lập tức bước vào đại thành cảnh.

Sau quãng thời gian bôn ba vừa qua, Lục Khiêm đại khái đã nắm được cách hợp nhất Cương sát. Mấu chốt chỉ cần chuyển hóa toàn bộ trước khi Vong Tình Chân Thủy, vậy thì sẽ rất dễ dàng hợp nhất Cương sát.

Lục Khiêm chạy thẳng về hướng Bắc.

Mục đích của chuyến đi này sắp đạt được rồi.

Dẫu rằng trong quá trình xảy ra vài chuyện bất ngờ, kết quả cuối cùng không toàn vẹn như hắn mong muốn. Song chí ít hắn đã hiểu được mối liên hệ giữa các thông tin và căn nguyên đang bén rễ ở phía Nam. Nếu mai sau không thể vùng vẫy ở đảo Vạn Tượng thì hắn có thể quay về sinh sống ở chốn này.

Bầu trời đổ cơn mưa tuyết lất phất từ khi nào.

"Đây là…" Lục Khiêm hoàn hồn, nhìn quanh bốn phía.

Lúc trước hắn tưởng Cương khí của mình gây ảnh hưởng, nhưng hiện tại xem ra không phải như vậy.

Toàn bộ đất trời trắng phau phau, đỉnh núi như bị bao trùm bởi một lớp tuyết mỏng như lụa. Tuy nhiên tuyết ở đây vẫn chưa dày nhất, càng đi về hướng Nam, tuyết rơi càng nhiều hơn.

Phạm vi của trận tuyết này tối thiểu phải trăm vạn dặm.

“Đây là pháp thuật của Thái U chân nhân à…” Lục Khiêm thầm kinh ngạc.

Lục Giáp bí tháp của Cửu Tiêu Đạo Minh gần như bao trùm toàn bộ khu vực phồn hoa. Trong vòng trăm vạn dặm, phạm vi thế lực của từng môn phái cũng có Lục Giáp bí tháp cho riêng mình. Hàng năm họ phải đưa những tài nguyên và tế phẩm nhất định vào đó, mới tạo ra trận pháp có phạm vi bao trùm rộng như vậy.

Cho dù nơi này không có Lục Giáp bí tháp thì cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Lục Khiêm ngửa tay, một bông tuyết đáp xuống lòng bàn tay hắn: “Sức mạnh có thể xoay chuyển đất trời như này thật khiến chúng ta ngưỡng mộ.”

Dù không thể đạt được, nhưng vẫn luôn hằng ước ao.

Tu sĩ nên có chí lớn đối nghịch mệnh trời.

Thiên địa đã cạn kiệt, bốn mùa chẳng luân chuyển.

Đích thân loài người sẽ điều hòa âm dương, xoay vần bốn mùa.

Chỉ là mùa đông năm nay vẫn chưa kết thúc. Hắn còn nhớ trước khi bế quan Luyện Cương, mình đã từng nói tháng sau là mùa đông.

Bây giờ đã qua ba tháng, nhưng mùa đông lại chưa được một tháng.

Lục Khiêm lên đường không ngừng nghỉ, ngắm trọn phong cảnh ven đường.

Phía trước là mây đen cuồn cuộn, gió thét mưa gào.

Trong mây đen thấp thoáng thân ảnh Giao Long. Giao Long này có lớp vảy trắng muốt và đôi mắt xanh biếc, trên lớp

vảy trắng ngần ấy lấp lánh chút ánh đen. Chứng tỏ huyết thống của Giao Long không thuần.

Nhìn thấy Lục Khiêm, Bích Nhãn Bạch Giao tức thì biến thành một nam tử với phong thái thanh thoát.

"Lục Khiêm đạo hữu, không ngờ ngươi lại để ta tìm thấy dễ dàng như vậy."

Người này đúng là lão đại của Ngọa Long Tự… Bích Nhãn Giao Quân.

"Xin lỗi, tại hạ có việc gấp, không có thời gian cáo biệt đạo hữu." Lục Khiêm thi lễ rồi cười.

Bích Nhãn Giao Quân nhìn chằm chằm Lục Khiêm một hồi, đoạn hắn ta cười phá lên: "Ha ha, không sao. Ai cũng bận việc, có điều phải phạt đạo hữu ba chén mới được. Nào các huynh đệ, bằng hữu đến đây rồi!"

Bích Nhãn Giao Quân vừa dứt lời, mười một Giao Long khác xé gió bay tới. Các Giao Long biến thành hình người, những người mà hắn quen như Tước Nhi với thân hình bốc lửa, Lão Cửu Độc Nhãn Giao, Lão Nhị Ưng Thủ Giao đều có mặt đầy đủ ở đây.

"Lang quân ơi, ngươi để người ta nhớ muốn chết." Tước Nhi nói bằng thanh âm giận dỗi. Trên gương mặt trắng nõn là ít vảy rồng phấn hồng, mang đến cho người ta cảm giác vừa quyến rũ vừa đáng yêu.

Lục Khiêm giả bộ áy náy.

Tước Nhi biết rõ Lục Khiêm giỏi giả vờ giả vịt, Lục Khiêm cũng biết nàng tà nhìn thấu trò vặt của mình.

Chẳng qua họ không vạch trần đối phương, mà âm thầm tính kế đối phương.

Chỉ là không nói thẳng ra thôi.

Đối diện với chúng long mưu mô chước quỷ của Ngọa Long Tự, Lục Khiêm không mảy may sợ hãi.

Hắn không còn là Lục Khiêm của quá khứ.

Bây giờ hắn đã Luyện Cương thành công, tiến vào Dưỡng Thần hậu kỳ. Dẫu là Cửu U Ma trận của Giao Long Đạo binh hay ba trăm trâu ngựa của Thần Tướng Hiển Hình phù, nếu xét về số lượng, thậm chí Lục Khiêm còn nhiều hơn chúng mấy lần.

"Tại sao đạo hữu không xuống đây uống một chén?" Bích Nhãn Giao Quân khẽ cười.

"Được." Lục Khiêm cười gật đầu. Nhóm người bay xuống trong bầu không khí hòa bình.

Tuy hắn có ơn cứu mạng chúng, nhưng Giao Long là loài sinh vật tàn ác, tâm tư thay đổi thất thường. Thế nên Lục Khiêm không hề tin vào nhã ý của chúng.

Thiết đãi yến tiệc.

Các thị nữ bưng từng chiếc đĩa lên, trên đĩa bày các loại huyết thực, các nguyên liệu dược và rượu Nhân Tâm mà Giao Long ưa chuộng nhất.

"Đạo hữu, chuyện mà lần trước ngươi hứa với ta, ngươi vẫn chưa thực hiện đâu…" Tước Nhi dựa vào vai Lục Khiêm, nhìn hắn bằng ánh mắt say đắm, phả hơi thở mơn man.

Hồi đó nàng ta đề nghị hai người lai giống, nào ngờ tên ranh này bỏ chạy ngay lập tức. Hôm nay, nhất định nàng không để tiểu tử Lục Khiêm trốn thoát.

"Để mấy hôm nữa, mấy hôm nữa tính tiếp, bây giờ tại hạ nghỉ ngơi trước đã." Lục Khiêm trả lời lấy lệ.

Bích Nhãn Giao Quân đằng kia không nhịn được mà cười gằn, hôm nay nhất định hắn ta cũng không để tiểu tử Lục

Khiêm trốn thoát.

Bất luận thế nào cũng không đồng ý cho hắn ra ngoài.

Lai giống trước, sau đó giết hắn, lấy Giao Long huyết.

Mặc dù ngần ấy huyết không thể giúp mình biến thành Giao Long, nhưng ít nhất cũng khiến cho tu vi tăng tiến thêm một bậc.

Bên cạnh đó, một nam tử có gương mặt mọc lông chim ưng không giấu được khát khao trong lòng, ánh mắt gã như muốn ăn tươi nuốt sống Lục Khiêm.

Rào!

Bấy giờ ngoài cửa vang lên tiếng mưa to.

"Có chuyện gì vậy?" Chúng long ngờ ngợ ngẩng đầu lên.

"Ai gọi mưa?" Bích Nhãn Giao Quân nhìn đám người.

"Không ai cả." Lão Cửu Độc Nhãn Long nói.

Mưa ở khu vực này đều do Ngọa Long Tự kiểm soát. Nhờ vào tài hô mưa gọi gió, chúng mới có thể sai khiến trăm vạn phàm dân cúng bái mình.

Đám người đổ dồn ánh nhìn về phía Lục Khiêm.

"Đừng nhìn ta, ta không có khả năng ấy đâu." Lục Khiêm nhún vai ra vẻ toàn bộ sự việc đều không liên quan đến mình.

"Đại ca, liệu có phải do đám Hà Tương Giải Tướng tháng trước gây nên không?" Ưng Thủ Long sực nhớ ra.

Đầu đuôi câu chuyện phải kể từ khi Lục Khiêm giết chết Bạng Tinh.

Khi ấy Lục Khiêm rời đi chưa đầy một tháng, có một tên Hà Tương đến trả thù. Gã nói người của Ngọa Long Tự sát hại con trai tướng quân nên đến đây đòi câu giải thích.

Tất cả thành viên của Ngọa Long Tự đều là ác long tội ác tày đình, đương nhiên chúng sẽ không ngoan ngoãn giao nộp Lão Cửu, thế là giết ngay Hà Tương kia.

Trước khi chết, Hà Tương nói rằng Giao Long Thái Úy sẽ báo thù thay chúng.

Chẳng lẽ cơn mưa hôm nay báo hiệu Giao Long Thái Úy đến?

"Mấy con lươn của Ngọa Long Tự ra đây cho lão tử!"

Trong lúc họ đang nghĩ ngợi thì từ trên bầu trời vọng xuống âm thanh hùng hậu vang dội. Song song với đó là áp lực nặng nề. Áp lực ập xuống, tất cả cảm thấy như có một khối đá khổng lồ đè lên cơ thể làm họ không thể thở nổi, không có một chút tư tưởng phản kháng nào.

Duy chỉ có Lục Khiêm không bị ảnh hưởng, ngay khi áp lực dồn xuống, nó đã bị Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ trấn áp.

"Không xong, đây là huyết mạch áp chế!" Bích Nhãn Giao Long ngạc nhiên thốt lên.

Huyết mạch áp chế là ảnh hưởng của huyết mạch cao cấp đối với huyết mạch cấp thấp. Nói cách khác, kẻ mới đến có huyết mạch thuần túy hơn hẳn bọn họ.

Ầm!

Toàn bộ đại điện bị một cái đuôi đen tuyền quét ngang. Hạt mưa to như hạt đậu rơi bộp lên những người đứng trong đại điện.

Chỉ thấy một Giao Long đen tuyền bay lượn trên bầu trời.

Vảy rồng đen nhánh bóng loáng, lóe ra ánh sáng lạnh như kim loại. Toàn thân thuần một màu đen, vừa bá đạo vừa tuyệt đẹp.

Đầu rồng hung tợn, hàm răng sắc nhọn.

Lệ khí đập vào mặt.

Đám Giao Long phía dưới bị ép phải hiện chân thân, cố gắng gồng mình mới có thể đứng vững dưới áp lực của Giao Long Thái Úy.

"Mạnh quá!" Lục Khiêm thầm kinh ngạc.

Có điều chênh lệch giữa mình và Giao Long Thái Úy không quá lớn. Lục Khiêm bèn ở lại xem một lúc, không vội vàng rời đi ngay.

Nhìn đám Giao Long tạp sắc phía dưới, Giao Long Thái Úy nhếch mép như đang trào phúng: "Đây là mười hai Giao Long dị chủng của Ngọa Long Tự? Một lũ tạp chủng."

Huyết mạch luôn là thứ mà chúng long rất tự ti.

Bị kẻ khác giễu cợt là tạp chủng, đôi mắt Bích Nhãn Giao Long lóe lên sự ngang ngược, đầu rồng ngẩng cao như muốn phản kháng.

"Phế vật!"

Rầm!

Hắc Giao lại quất đuôi xuống. Cơ thể Bích Nhãn Giao Long rơi xuống từ trên cao làm mặt đất bị lõm thành cái hố to sâu hoắm, đại điện sụp đổ thành muôn mảnh.

【VIP】 Vương tộc Chân Giao, Thanh Đồng chiến mâu(1)

“Đại ca!”

“Đại ca!”

“Ta liều mạng với ngươi!”

Nhìn thấy đại ca bị đánh chúng long cũng xem như là có nghĩa khí nhao nhao lên không trung phản kích.

Âm phong đen kịt, thần thủy màu vàng, băng tiễn…

Cùng một lúc, linh quang pháp thuật chớp loạn, quang mang nhuộm khắp nửa bầu trời.

“Phế vật, còn muốn phản kháng?” Thanh âm của Giao Thái Úy cuồn cuộn.

Rống!

Hắc Giao ngửa mặt lên trời gào thét.

Chúng long bỗng có cảm giác đầu óc mơ hồ, pháp thuật trì trệ.

Oanh!

Giao Thái Úy thở ra một ngụm Cương Sát thần quang hình rồng, thần quang hóa thành ngũ trảo Hắc Long dữ tợn, thân thể ngàn trượng, thần uy lạnh thấu xương.

Cái đuôi của Hắc Long quét qua, pháp thuật đầy trời lập tức bị phá vỡ.

“Đây là…” Bích Nhãn Giao Long tuyệt vọng.

Huyết mạch áp chế của long tộc chính là tàn khốc như vậy.

Hắn có thể nhìn ra được, Giao Thái Úy trước mắt này chẳng qua là Cương Sát hợp nhất, cảnh giới không khác gì mình thế nhưng huyết mạch của đối phương hết lần này đến lần khác thuần khiết hơn mình, quả thực là đè bọn hắn ra đánh.

Phanh phanh phanh!

Thân hình của Giao Thái Úy linh động, không tiếp tục dùng năng lực nào khác mà chỉ là quét cái đuôi qua, mười một đầu Giao Long đã bị dí vào trong đất.

Giao Thái Úy chậm rãi hạ xuống đất biến thành một hán tử mặt đen râu quai nón.

Hán tử mắt như chuông đồng, bắp thịt cuồn cuộn, khoác lên người lân giáp màu xanh sẫm.

“Thái Úy tha mạng, nhóm chúng ta nguyện ý thần phục!”

Bích Nhãn Giao Quân biến thành hình người quỳ rạp trên mặt đất.

Chúng long còn lại nhìn thấy lão đại đầu hàng thì cũng liên tục không ngừng biến thành hình người quỳ xuống.

Giao Thái Úy vung tay lên, bầu trời bỗng chốc tạnh mưa.

“Đầu hàng?”

Tròng mắt đen nhánh nhìn về phía đám người, trong mắt y lóe lên một tia sát cơ.

“Ngươi giết người của ta, đầu hàng thì sẽ không sao sao?”

Lúc này bỗng nhiên Giao Thái Úy quay đầu nhìn về phía Lục Khiêm ở một góc hẻo lánh đang trầm mặc đã lâu.

Ở bên trong đám người đã quỳ xuống này, lúc này người còn đứng duy nhất là Lục Khiêm quả thực rất gây chú ý.

"Ngươi là kẻ nào? Xem kịch đủ chưa?" Giao Thái Úy đã sớm chú ý tới Lục Khiêm.

Chẳng qua là lúc nãy ánh mắt đặt ở trên người chúng long cho nên đối với tu sĩ nhân loại này cũng không để vào mắt.

Trước đó còn tưởng là huyết thực của tạp chủng Giao Long, hiện tại lại có vẻ như không đúng.

"Thái Úy đại nhân, là hắn giết con trai tướng quân, không liên quan đến chuyện của chúng ta mà!" Bích Nhãn Giao Long dường như túm được một cọng cỏ cứu mạng.

Y lúc này hoàn toàn không có dáng vẻ bình tĩnh giống như trước đây.

Sắp chết đến nơi lấy đâu ra chỗ cho phong độ, chết tử tế không bằng vẫn còn sống, còn sống mới có thể nói đến phong độ, những cái khác đều là phù phiếm mà thôi.

"Ta làm chứng, ngày đó chính là hắn giết Bạng Tinh." Độc Nhãn Long cũng đứng dậy.

"Các ngươi như vậy thật tệ đấy, thật sự cho là đem ta ra thì hắn sẽ buông tha cho các ngươi sao?" Lục Khiêm hời hợt cười nói.

Trong lòng hắn có chút xem thường chúng Giao Long này.

Vốn cho rằng đám người này có thể có chút tiền đồ, dù sao cũng là người của Phương Thốn Yêu Quốc ra ngoài, ở bên ngoài lăn lộn nhiều năm như vậy ắt hẳn sẽ hiểu được một chút quan hệ lợi hại.

"Ồ? Không sao, chỉ cần cái ngươi đem Tâm Huyết giao cho ta, ta sẽ thả cho các ngươi một đường lui." Hắc Giao lộ ra một tia hứng thú.

Bạng Tinh chỉ là thủ hạ bình thường mà thôi, luận giá trị vẫn không bằng mười hai đầu Giao Long này.

Nhưng không ra mặt giúp đỡ thì về sau sẽ khó dẫn dắt đội ngũ.

Đã có kẻ chết thay thì sao không thuận nước đẩy thuyền luôn.

Nghĩ tới đây Giao Thái Úy đưa tay phải ra, thủ chưởng hóa thành móng vuốt sắc bén bay về phía đầu của Lục Khiêm.

Trên móng vuốt Chân Long Cương Sát hình thành vô số xoáy khí nhỏ phá hủy hết thảy sự vật xung quanh.

Phốc!

Lục Khiêm há mồm phun ra một cái, Huyền Kim Kiếm Nang bay ra. Kim khí trăm trượng chiếu sáng bốn phương.

Không trung phân hóa ngàn vạn kiếm khí giống như hạt mưa trút xuống phía đám người.

Cùng lúc đó một đạo Cửu U cương khí lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh vào trên móng vuốt của Giao Thái Úy.

“A!! Súc sinh!” Giao Thái Úy rút tay về nhanh như thiểm điện, làn da của móng phải vỡ ra giống như từng mảnh băng.

Nếu không phải như Chân Long Cương Sát ngăn cản được phần lớn hàn khí bằng không e là phải mất toàn bộ cánh tay.

Giao Thái Úy khinh địch, không nghĩ tới kẻ mạnh nhất không phải là Bích Nhãn Giao Long mà lại là kẻ nhân loại bình thường không có gì lạ này.

Oanh!

Kiếm khí bao phủ chúng long.

“Sắc!”

Cái này vẫn chưa phải là kết thúc.

Lục Khiêm bay phóng lên trời, thân thể hóa thành hình thái Luyện Thể.

Con ngươi màu vàng phóng ra quang mang.

Oanh!

Liên tiếp ba đạo lôi điện xanh lục rơi xuống bên dưới.

Khói lửa ngập trời.

Toàn bộ quá trình còn chưa đến ba hơi thở.

【VIP】 Vương tộc Chân Giao, Thanh Đồng chiến mâu(2)

Từ lúc mới bắt đầu Lục Khiêm đã tính toán kỹ lưỡng chỉ có điều không nghĩ tới là Giao Thái Úy sẽ chắn được một cước kia.

Mà Lục Khiêm cũng không thừa thắng xông lên, ngược lại hắn lại lui ra vài dặm.

Một giây sau, vị trí dưới mặt đất mà Lục Khiêm vừa đứng bỗng nhiên vọt lên một cây Trường Mâu Thanh Đồng dài ba trượng.

Trường Mâu Thanh Đồng bao phủ bởi màu xanh sẫm, bên trên là đồ án Bàn Long mơ hồ không rõ.

Trường mâu có tốc độ cực nhanh, không khí phát ra tiếng nổ đùng kịch liệt.

Oanh!

Trường Mâu sượt qua bên người, kình khí mở ra một vết rách trên cương khí kém chút nữa gây thương tổn đến cả nhục thân.

Khỏi lửa tản đi, thân ảnh của Giao Thái Úy đứng thẳng tại chỗ, ngoại trừ áo giáp trên thân bị phá một lỗ thì không nhận ra được bất cứ thương tổn gì.

Giao Long khác máu me đầm đìa, không rõ sống chết.

“Tốt lắm, không nghĩ tới ngươi là tu sĩ Luyện Thể long chủng, đám tạp chủng kia còn không cả sánh bằng ngươi.” Giao Thái Úy cười lạnh nói.

Rống!

Hắc Long bay lên trời cao.

Phong vân đột biến, cuồng phong đột nhiên xuất hiện, trời bắt đầu đổ mưa xuống.

Trường Mâu Thanh Đồng nhanh chóng biến lớn, mâu lớn dài đến mười mấy trượng giống như là Định Hải Thần Châm lan ra khí thế khiến cho nước mưa bị định trụ.

Oanh!

Trường Mâu Thanh Đồng bay về phía Lục Khiêm, Chân Long Cương Sát quanh quẩn quanh thân mâu.

Chỗ đi qua lưu lại một khe rãnh thật sâu ở trên đại địa.

Đây là Thanh Long chiến mâu, chế thành từ một xương sườn của một Thanh Đồng Giao Long dị chủng, không gì không phá được, mang theo một tia uy áp của Chân Long.

Lục Khiêm bỗng cảm giác thấy không gian phạm vi xung quanh bị khóa định, áp lực vô hình lóe lên trong đầu hắn.

Giao Long điên cuồng hống bên trong thức hải, sau đó áp lực chợt giảm xuống.

Vèo!

Cương sát hình thành mây đen nặng nề, chiến mâu đâm vào trong đó phá vỡ tầng băng Cương khí phát ra âm thanh ken két chói tai.

Thẳng đến khi đụng vào một bức tường vàng ròng to lớn trăm trượng mới dừng lại.

Thanh âm sắt thép giao nhau truyền khắp tứ phương.

Thanh Đồng chiến mâu thật lăng lệ, nhưng Kiếm Nang Lục Khiêm tế luyện đến thất trọng cũng không kém.

Hai người lại đấu pháp một hồi.

Đánh không phân trên dưới, phạm vi hơn mười dặm sinh linh bị liên lụy chết dưới dư ba của hai người nhiều vô số kể.

Bích Nhãn Giao Long vô lực nằm trên mặt đất nhìn thấy biểu hiện của Lục Khiêm bên này thì tròng mắt kém chút nữa trừng ra.

"Quá âm, quá âm rồi…" Bích Nhãn Giao Quân tự lẩm bẩm.

Không nghĩ tới Lục Khiêm lại mạnh như vậy, nếu không phải Giao Thái Úy chặn ngang một cước vậy thì mấy người bọn hắn không phải là bị Lục Khiêm chơi cho đến chết sao.

Tu vi của Giao Thái Úy và Lục Khiêm không khác nhau lắm.

Mặc dù Kiếm Nang của Lục Khiêm và pháp thuật cũng rất lăng lệ thế nhưng Giao Long chi thân của đối phương cũng không kém, chân khí dồi dào không thua kém gì Lục Khiêm tu luyện chân thủy.

Pháp thuật của Giao Long cũng rất nhiều, phần lớn là Chân Thủy và Phong Lôi.

Xoạt!

Thân ảnh của Lục Khiêm nhanh chóng lùi lại vài dặm.

"Không chơi với ngươi nữa." Lục Khiêm đã tìm ra biện pháp chế địch.

Thái Luyện Thần Tướng Hiển Hình Phù hiện lên sau đầu.

Oanh!

Thao thiên ma khí màu vàng bay ra từ bên trong cửa lớn.

Giữa thiên địa xuất hiện sáu đạo thân ảnh trăm trượng.

Phanh phanh!

Đại địa chấn động.

Bên trong âm vụ là những đầu trâu mặt ngựa làn da đen như mực, con ngươi u lục đi ra. Cầm trong tay câu khóa thô to cùng với lang nha bổng đen kịt.

Lang Nha Bổng đánh vào trên đuôi chúng Giao Long, đánh cho chúng thất thanh gào lên đau đớn.

"Sống cũng lên cho ta!" Giao Thái Úy nói về phía mười hai đầu Giao Long.

"Rõ!"

Đám người lê thân thể bị thương vây công mà lên.

"Chừng đó vẫn chưa đủ!" Lục Khiêm mỉm cười.

Âm Thần bay trên trời hóa thành một Giao Long vảy vàng.

"Cái này…Khí tức Giao Long thật thuần khiết, không đúng, sao còn có cả một tia Giao Long chân ý."

Giao Thái Úy muốn rách cả mí mắt, tu sĩ Luyện Thể này sao còn giống Giao Long hơn cả mình.

Chẳng trách huyết mạch không có cách nào áp chế hắn.

Trong khoảnh khắc Âm Thần Giao Long xuất hiện, mắt vàng nhìn sang Giao Thái Úy, trong mắt lóe lên một tia trào phúng.

Cửu U ma trận trải rộng ra.

Cửu U chi khí đen kịt tràn ngập phạm vi vài dặm, trong đó có vài chục đầu Đạo binh Giao Long tạp sắc.

Đám người thân ở trong ma vụ, nghe được ma âm rót vào tai thì đầu não ngất đi.

Giao Long Đạo binh mặc dù chỉ là Luyện Khí hậu kỳ nhưng bằng vào ưu thế địa lợi cùng với Cương sát chi lực mà Cửu U ma trận ban cho thì cũng có thể quần nhau với chúng long kia.

Một bên khác, sáu tên Hoàng Tuyền Âm Ma tu vi Dưỡng Thần cũng vật lộn với Giao Long.

Lục Khiêm thỉnh thoảng ở một bên đánh lén tiêu hao sinh lực địch.

Thế cục đang nghiêng về phía Lục Khiêm. Giao Thái Úy mình đầy thương tích, trong lòng tuyệt vọng.

Ở cảnh giới giống nhau thì Giao Long là tồn tại vô địch, không biết sao lại chạm phải quái vật pháp khí lăng lệ này.

Phốc!

Giao Thái Úy cầm chiến mâu trong tay đi diệt một đầu trâu, kết quả lại bị Bạch Cốt Kiếp châm đi qua lấy đi mảng lớn huyết nhục.

“A! Chết đi!” Giao Thái Úy gầm lên một tiếng.

Hai mắt y đỏ thẫm, ném chiến mâu ra ghim đầu của một đầu trâu vào trên mặt đất.

Chẳng để ý đầu trâu còn lại hạ xuống công kích mà bay về phía Lục Khiêm.

Bắt giặc bắt vua trước.

Ai thiệt ai giả thử một lần thì biết.

【VIP】 Yêu Long Thực Huyết, quay về cố thổ(1)

Giao Long đen tuyền đi qua mưa pháp thuật, mình đầy thương tích đi tới trước mặt Giao Long màu vàng.

Giao Thái úy đang đánh cược.

Long chủng tất nhiên có tính áp chế đối với những loài khác nhất là giữa đồng tộc thì càng rõ ràng hơn.

Dưới tình huống thực lực không quá chênh lệch thì thường huyết mạch thuần khiết chính là định trước kết quả chiến thắng.

Hắc Giao ở trong Chân Long Cương Sát tạo thành mây mù bốc lên.

Khi đi tới trước mặt của Lục Khiêm Giao Long vảy vàng bỗng nhiên quay đầu, diều hâu ngoảnh đầu nhìn chó sói, trong mắt là sự ngoan độc.

“Chân Giao…” Giao Thái úy đột nhiên kinh hãi.

Ở trong mắt gã, cảm giác áp bách mà Lục Khiêm mang lại giống như là vương tộc Giao Long.

Phía sau Giao Long vảy vàng tựa như xuất hiện một thế giới đen kịt.

Hoàng Hà cuồn cuộn tựa như chảy xuôi từ tuyên cổ mà đến, lại giống như một con Giao Long màu vàng.

Oanh!

Giao Long vảy vàng há miệng ra, một phát cắn đi nửa đầu của Giao Thái úy.

Trong miệng ngậm lấy một viên hắc châu to bằng đầu người.

Đây là nội đan của Giao Long.

Sau khi giết chết Giao Thái úy, Lục Khiêm rốt cục cũng rảnh tay.

"Đến lượt các ngươi." Lục Khiêm cười đắc ý, nhục thân bay ra Kiếm Nang, Âm thần tiến vào bên trong nhục thân.

"Đừng mà, đều là hiểu lầm, từ nay về sau huynh đệ chúng ta…." Nội tâm của Bích Nhãn Giao Long vô cùng hối hận.

Gã hận không thể vả vào mặt mình một cái bạt tay.

Vì sao lại đê tiện như vậy, cứ nhất quyết phải trêu chọc tên sát tinh này.

Hôm nay không cản đường hắn chẳng phải mọi chuyện đều thuận lợi rồi hay sao.

"Muộn rồi!" Lục Khiêm nhe răng nhếch miệng, tà ác cười một tiếng.

Một đạo kim quang chói lóa hiện lên, đầu rồng của Bích Nhãn Giao Quân rơi xuống đất. Sau đó là Độc Nhãn Long.

"Đạo hữu, nhóm chúng ta đã quen biết từ lâu, tiểu nhân vẫn luôn cảm kích ân cứu mạng của đạo hữu, đều tại Bích Nhãn này…"

"Bội bạc, lấy oán báo ân. Để ngươi chết lâu hơn một chút."

Kim khí hình thành lồng giam, bao phủ Độc Nhãn Long vào trong đó.

Ngàn vạn Bạch Cốt Kiếp châm không ngừng xen kẽ ra ra vào vào trong thể nội của Độc Nhãn Long, tiếng kêu thảm

thiết khiến cho người nghe không rét mà run.

Mỗi khi Lục Khiêm đi qua một nơi thì đều lấy đi một tính mạng.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Máu của Giao Long phun ra trên nền đất, không khí quẩn quanh một cỗ mùi máu tanh nồng đậm.

"Lang quân, đừng giết ta mà. Người ta gì cũng nguyện ý làm."

Tước Nhi hóa thành hình người, thân không mảnh vải, đường cong khoa trương phập phồng, mị nhãn mê người, say đắm nhìn về phía Lục Khiêm, đầu lưỡi hồng phấn nhẹ liếm môi đỏ một cái.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói, loại mỹ nữ này không thể nghi ngờ chính là một loại hấp dẫn chí mạng.

"Làm bộ làm tịch, ai cũng có thể làm chồng. Chết…"

Kim khí hóa thành bảo kiếm đâm xuyên qua lồng ngực của Tước Nhi, nữ long mang theo tâm tình không cam lòng và tuyệt vọng mà chết đi.

"Chết hay lắm, nữ tiện nhân, đều tại ngươi hại." Chúng long còn lại khoái ý nói.

Cuối cùng, tất cả những điều này là đều do nữ nhân này hại.

Vốn là ân nhân cứu mạng, hai bên còn có thể kết thành một cái thiện duyên, kết quả mấy người tham lam mờ mắt tạo thành một kẻ thù cường đại.

Lục Khiêm đi lên trước, liên tục cắt đầu của chúng long.

Hắn đứng ở giữa vũng máu, cảm nhận Long huyết chi khí đầy trời, trong lòng dâng lên một cỗ cảm xúc tham lam. Có

dũng khí thôn phệ hết thảy dục vọng.

Hắn nhớ rõ Phục Ba đã từng nói, tu sĩ Luyện Thể nếu như muốn tăng cấp nhanh chóng thì ngoại trừ Huyết Tinh đan còn có tinh huyết của đồng loại.

Vật này là đại bổ đối với tu sĩ Luyện Thể.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm khẽ bắt đầu hấp thụ, sau đó hắn không ngừng hấp thu khí huyết, khí huyết điên cuồng theo thất khiếu tràn vào trong thể nội.

Màn đêm kéo dài, Thái Âm treo cao.

Dưới ánh trăng trắng bạc là một cảnh tượng tà ý.

Phong vũ, hắc vụ, long thi, huyết khí lang yên, cùng với đạo nhân vảy vàng có răng nanh, cao chín thước, tất cả tạo thành một bức Yêu Long Thực Huyết Đồ.

Bất kể là ai nhìn thấy cảnh tượng này cũng đều sẽ cảm thấy đạo sĩ này không phải là hạng người lương thiện gì.

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết pháp* Ất Mộc tinh khí(1235/50000)

Khắc độ không ngừng nhanh chóng tăng lên.

Hai ngàn, ba ngàn, năm ngàn…

Long thi không ngừng khô quắt, nội đan trong thể nội của Giao Long dần dần mất đi ánh sáng lộng lẫy.

Chỗ xương đuôi dần dần nhô ra một tia.

Oanh!

Khắc độ đột phá một vạn cửa ải lớn.

Một cái đuôi vảy ố vàng dài sáu thước duỗi ra từ phía sau, phần giữa cái đuôi là vây cá sắc bén như vảy rồng.

Đây là đuôi của Giao Long. Luyện Thể chi pháp đã đi vào giai đoạn mới.

Lục Khiêm mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia bạo ngược.

Ầm!

Cái đuôi quét nhẹ, trường kiếm trên tay của Tước Nhi trực tiếp đứt gãy.

【VIP】 Yêu Long Thực Huyết, quay về cố thổ(2)

Đây là một cái đuôi có thể so với pháp khí. Uy lực cũng không tệ.

Tiếp sau đó là thời điểm dọn dẹp chiến trường, kiểm kê chiến lợi phẩm.

Trên long thân của mười mấy con rồng của Ngọa Long tự không có thứ gì tốt, xuất thân ở dưới tầng chót, Luyện Khí chi pháp nhất định là sẽ không, trên thân sử dụng pháp khí đều là cướp đoạt ở trên thân người khác.

Ngược lại Lục Khiêm cảm thấy có hứng thú với Thanh Đồng chiến mâu của Giao Thái úy.

Thanh Đồng chiến mâu chính là một bảo vật cường đại không thể nghi ngờ.

Có lẽ số lần tế luyện cũng không cao bao nhiêu nhưng vật liệu lại là hiếm thấy.

Một ngọn gió lớn thổi tới, chiến mâu được đặt vào bên trong Kiếm Nang.

Lục Khiêm bay phóng lên trời, nhìn về Ngọa Long tự tan nát thêm một lúc, sau đó rời đi không quay đầu lại.

Nguyên Nhất Chân Thủy biến ảo trở thành Chân Hỏa rơi vào bên trong Ngọa Long tự.

Oanh!

Hỏa diễm đầy trời thôn phệ cả tòa cung điện.

Thành trì của nhân gian dưới núi có thể thấy được ánh lửa đầy trời.

“Gia gia người xem, miếu Long Vương cháy rồi.” Một thiếu niên nhìn về phía ánh lửa đầy trời.

Đứng cạnh thiếu niên là một lão nông khòm lưng.

“Gia gia thấy rồi. Mới vừa rồi còn có rồng ngâm, khả năng là Long Vương đã bị giết…” Ánh mắt của lão nông phức tạp.

“A, thế sau này không phải là chúng ta sẽ không có mưa sao?”

“Hài tử ngốc, trời mưa là chuyện của lão thiên gia, không có Long Vương thì thiên hạ vẫn mưa như thường.”

“Con không hiểu.”

Thiếu niên tỉnh tỉnh mê mê, không hiểu không có Long Vương thì trời làm sao có thể mưa được.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, tất cả nước mưa đều là do Long vương gia ban cho, là Long vương gia nuôi sống bọn hắn.

“Về sau con sẽ hiểu rõ.” Trong mắt của lão nông chứa lệ nóng bỏng, thành trì phụ cận Bạch Long giang có thể giải thoát, không cần bày đồ cúng đồng nam đồng nữ mỗi tháng nữa.

Hỏa thiêu Ngọa Long tự xong, Lục Khiêm lại lần nữa bước lên hành trình trở về.

Trên đường hắn lấy ra một nội đan đen tuyền kích cỡ như nắm đấm.

Vật này là nội đan của Hắc Long Giao.

Sau khi hấp thu một phần lực lượng thì nội đan chỉ còn lớn như vậy.

“Đừng giả bộ nữa, ta biết rõ ngươi ở bên trong.” Lục Khiêm lạnh nhạt nói.

Nói xong câu đó hắn liền trầm mặc như cũ.

“Ta nhận thua, có thể nói cho ta biết vì sao ngươi lại có Giao Long chân ý hay không?”

Thật lâu sau đó, trong nội đan truyền đến thanh âm chần chờ của Giao Thái úy.

Huyết thống Giao Long ngoại trừ huyết mạch còn có Giao Long chân ý.

Từ trước đến nay chỉ có huyết thống thuần chính nhất Chân Giao mới có được, cũng được xưng là Giao Long vương tộc, loại Giao Long này bình thường đều là hậu đại trực hệ.

“Không rõ, là cơ duyên xảo hợp.” Lục Khiêm lắc đầu nói.

Giao Long chân ý là tới từ Ngư Long chân ý tiến hóa mà ra, có lẽ ngày sau sẽ không ngừng tiến hóa, hướng tới con đường cao hơn nữa.

“Hừ, giả thần giả quỷ. Ta là hậu duệ vương tộc của Giao Long ở Phương Thốn Yêu Quốc, giết ta, ngươi sẽ nhận lấy sự truy sát vĩnh viễn.” Giao Thái úy uy hiếp nói.

“Nói nhảm vô dụng, chuyện ngươi nên làm đó là đem tin tức ngươi biết một năm một mười nói rõ ràng ra. Nếu không… Ta có chết hay không thì ta không biết rõ, nhưng ngươi phải chết là chắc.” Lục Khiêm lạnh nhạt nói.

“Đến đây, ngon giết đi.” Giao Thái úy rất kiên cường nói.

Sau đó Lục Khiêm dùng các loại biện pháp tra tấn cũng đều không thể cạy miệng người này ra được chữ nào.

Lục Khiêm bất đắc dĩ thu hồi nội đan, về sau có thời gian lại chậm rãi dạy dỗ vậy.

Bất tri bất giác, thuyền đã tới gần đảo Vạn Tượng.

“Ta cuối cùng cũng trở về rồi!” Trong lồng ngực của Lục Khiêm sảng khoái vô cùng.

Nơi này mới là nơi mà mình làm giàu, nơi mình đại triển thân thủ.

Âm thổ Quỷ tộc.

Đại điện âm trầm.

Nam tử tóc đỏ thẫm khuôn mặt màu chàm ngồi trên ghế chủ vị, mặt như tượng thần.

“Hắc Sơn có tin tức của Lục Khiêm không?” Chúc Quỷ Vương nhìn về phía Quỷ Thất.

“Bẩm lão tổ tông, Lục Khiêm vẫn chưa trở về.” Quỷ Thất cung kính nói.

“Đại nhân, gia hỏa này có khi nào đã chết rồi không.” Gia chủ Chu gia ở một bên nói.

Làm cổ đông của Tam Gia Quỷ Thị, Chu gia chủ đương nhiên hy vọng người cạnh tranh này chết ở bên ngoài.

“Không thể nào.” Quỷ Thất phủ định nói.

Y từng có quen biết với Lục Khiêm, người này làm việc nhạy bén, hiểu được lấy hay bỏ, hoàn toàn không thể có cảnh chết yểu được.

“Mọi thứ đều có thể, hay là sát nhập Hắc Sơn đi? So với phân tâm che chở nó chi bằng giao cho nhóm chúng ta…”

“Ngậm miệng! Lại nhao nhao thì lão phu để Hắc Sơn gộp các ngươi vào.”

Sắc mặt của Chúc Quỷ Vương âm trầm, hung hăng trừng gia chủ Chu gia một cái.

Minh hữu ra ngoài trở về phát hiện nhà mình không còn nữa, cái này khiến cho mặt mũi của Chúc Quỷ Vương để vào đâu được chứ, lão chẳng phải là trở thành người bội bạc sao.

Gia chủ Chu gia nhìn thấy Chúc Quỷ Vương nổi giận thì lập tức ngậm miệng lại.

Đông đông đông đông…

Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

“Quỷ Vương, từ đường nhân gian có một đạo sĩ hắc bào ghé thăm.”

【VIP】 Hắc Bạch(1)

“Hắc bào đạo nhân?” Chúc Quỷ Vương nhướn mày, tóc đỏ rung rung tựa như ánh nến lay lắt.

“Hắc bào đạo nhân nói Lục Khiêm tới chơi.” Chấp sự hắc y nói.

“Lục Khiêm?” Hai mắt của Chúc Quỷ Vương sáng ngời vội vã nói với chấp sự hắc y: “Mau mau, mau mời vào đi.”

Lục Khiêm ra ngoài đã chừng một năm.

Thời gian hơn một năm không có tin tức, Chúc Quỷ Vương bên ngoài mặt thì có vẻ bình tĩnh nhưng không lòng không nhịn được có chút suy nghĩ, e là Lục Khiêm đã chết ở bên ngoài.

Không phải lão có giao tình nhiều ít gì với Lục Khiêm mà là lo lắng có thể mang tin tức của nữ nhi trở về hay không.

“Rõ!” Chấp sự hắc y đứng dậy hóa thành hắc vụ biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ chốc lát sau, một đạo nhân hắc bào chậm rãi đi vào.

Chúc Quỷ Vương ngẩng đầu lên đối mắt với người này.

Con mắt đen kịt ở trong hoàn cảnh u ám lại hiện ra rõ mồn một.

Người này chính là Lục Khiêm, thời gian qua đi một năm không hề xuất hiện, khí thế cả người biến hóa rất nhiều, trở nên ung dung tự tin, đối mặt với mình không có chút lùi bước e dè nào.

Chẳng lẽ là hắn đã thật sự Luyện Cương thành công?

“Bái kiến Chúc Quỷ Vương.” Lục Khiêm chắp tay cười nói, đồng thời gật đầu với Quỷ Thất.

“Lục Khiêm đạo hữu, đã lâu không gặp!” Chúc Quỷ Vương ra lệnh lui ra, trong phòng chỉ còn lại lão và Lục Khiêm.

“Xem ra đạo hữu đã Luyện Cương thành công rồi.” Chúc Quỷ Vương đánh giá trên dưới Lục Khiêm một hồi rồi kết luận.

“Nhờ phúc của Quỷ Vương, tại hạ rốt cục đã Luyện Cương thành công.” Nội tâm của Lục Khiêm cũng có khoái ý khi thần công đại thành.

“Tốt, quả nhiên là thiếu niên hào kiệt.”

Bản thân Thi Giải quỷ tu có thể tự sinh ra Cương Sát, không cần ra ngoài Ngưng Sát Luyện Cương, chỉ có điều đối với độ khó của Ngưng Sát Luyện Cương lão cũng đã nghe qua chút ít.

Ngày đó lão chỉ là nói chơi chơi, không nghĩ tới Lục Khiêm vậy mà lại thành công.

Lục Khiêm nói: “Bần đạo ở Thiên Nguyên gặp được lệnh ái.”

“Người đâu?”

Không đợi Lục Khiêm nói xong, Chúc Quỷ Vương đã không nhịn được nói.

“Không thấy, lệnh ái bị Ngũ Tạng đạo nhân luyện thành Đăng Tâm pháp bảo, tại hạ không có cách nào đưa người ra được.”

Độ khó của việc lấy đi bản mệnh pháp bảo của cao nhân Đạo Cơ chẳng khác nào đánh bại gã. Điều đó là không thể với hắn.

“Ngươi… Ngươi tìm không thấy người còn dám quay lại sao?”

Chúc Quỷ Vương trợn mắt, tóc đỏ dựng đứng lên cao hơn một trượng, ánh lửa chiếu rọi đại điện.

Một cỗ khí thế khổng lồ đánh úp về phía Lục Khiêm. Chỉ trong chốc lát, Lục Khiêm dường như cảm thấy có một ngọn núi lửa ngay trước mặt mình.

Núi lửa lại giống như ngọn nến khổng lồ chiếu sáng mười phương thế giới.

Đối mặt với Chúc Quỷ Vương đang nổi giận Lục Khiêm không đổi sắc mặt.

“Chỉ sợ ngay cả Chúc Quỷ Vương ngài cũng không chắc có thể cứu người ra, huống hồ là một Dưỡng Thần hậu kỳ nho nhỏ như tại hạ.”

Lục Khiêm cũng không thiếu nợ gì người ta, Chúc Quỷ Vương hứa hẹn là sau khi chuyện thành công thì chia ba thành cổ phần, Tin tức Luyện Cương trước đó, Lục Khiêm cho rằng thăm dò tin tức đã đủ để trao đổi sòng phẳng.

Hai người trở nên trầm mặc, không khí bên trong đại điện có chút ngưng trọng.

Đám người ngoài cửa thậm chí còn có thể cảm thấy sắc trời ảm đạm không ít.

Vì để thể hiện tính chân thực của lời nói, hai tay của Lục Khiêm vung lên, Nguyên Nhất Chân Thủy trong suốt bay ra, bắt chước tính chất của ngọn lửa Tâm Đăng tạo thành một nữ hài đồng năm tuổi.

Rất lâu sau Chúc Quỷ Vương chậm rãi mở miệng nói: “Nhưng mà ba thành cổ phần không thể cho ngươi được.”

“Đó là đương nhiên.”

Sự tình không hoàn thành, Lục Khiêm cũng không tiện mở miệng đòi hỏi.

"Nếu như không còn chuyện gì vậy tại hạ xin phép rời đi trước."

Lục Khiêm chia tay Chúc Quỷ Vương.

Đi ra khỏi đại điện, hai bên đứng đầy tu sĩ quỷ khí âm trầm có khuôn mặt u lục cùng nhau quay sang, kết hợp với cảnh tượng tràn ngập khói đen này quả là có chút dọa người.

"Lục Khiêm đạo hữu!" Một tên quỷ tu trẻ tuổi bên cạnh chào hỏi.

"Quỷ Thất đạo hữu." Lục Khiêm gật đầu: "Tình huống của Hắc Sơn sao rồi?"

Không biết vì sao, Lục Khiêm luôn cảm thấy tu sĩ trung niên bên cạnh Quỷ Thất nhìn về mình có chút không đúng lắm.

Người này dường như là Chu gia gia chủ của Tam Gia Quỷ Thị, tên gọi hình như là Chu Nguyên?

"Mọi chuyện vẫn ổn. Đạo hữu để lại sơ hở thì nhóm chúng ta cũng đã xóa sạch."

"Đa tạ đạo hữu, nơi này của tại hạ có chút đồ vật…"

Lục Khiêm lấy ra một thanh bảo kiếm đỏ thẫm, vật này lấy được từ trên người Ưng Thủ Long, cấm chế cũng không tệ, đối với mình thì không có tác dụng gì lớn.

"Cái này sao được chứ." Trong miệng Quỷ Thất thì nói vậy nhưng đồ vật thì vẫn nhận lấy trên tay.

"Tại hạ đưa ngươi ra ngoài."

Hai người sóng vai đi trên con đường của Quỷ tộc.

Hai bên đường thỉnh thoảng có vài quỷ bộc nhô đầu ra từ trong nhà, tò mò nhìn về phía hai người.

【VIP】 Hắc Bạch(2)

Bố cục Âm Thổ của Quỷ tộc không khác biệt nhiều so với thôn xóm ở nhân gian, chỉ khác là quỷ vật ở mà thôi.

Quỷ bộc không thể tu hành nhưng ở bên trong Âm Thổ có thể sống một đời cho nên điểm thua kém này không tính là gì.

Nơi đây cũng có thể được xưng là cõi yên vui.

"Đúng rồi, đạo hữu, chuyện của nữ nhi Chúc Quỷ Vương là sao vậy?" Lục Khiêm không vòng vo mà trực tiếp hỏi.

Nghe thấy lời ấy, Quỷ Thất lộ vẻ khó xử không biết là nên nói hay không.

Không nói lại thấy chuôi pháp khí trong tay có vẻ nóng phỏng tay.

Nghĩ tới đây Quỷ Thất nói: "Chúc Quỷ Vương không có thê tử, quả thực là hắn có một nữ nhi nhưng cũng không phải là nữ nhi của hắn."

Câu nói này của Quỷ Thất rất mơ hồ chỉ có điều Lục Khiêm cũng đã hiểu đại khái ý tứ trong đó.

Giới tu hành pháp thuật kỳ dị tầng tầng lớp lớp, sinh con cũng không cần phải nam nữ kết hợp.

Rất nhiều cao nhân cũng có thể tự mình sinh con.

Không phải nữ nhi… Chẳng lẽ là tồn tại giống như phân thân hóa thân vậy?

Giải thích như thế cũng có thể lý giải tại sao Chúc Quỷ Vương lại khẩn trương như vậy.

Tuổi thọ của tu sĩ kéo dài, lý trí mà coi trọng lợi ích thì kỳ thật một nữ nhi không thể đánh đổi bằng ba thành gia sản được.

Đang suy nghĩ thì hai người đã đi ra khỏi Âm Thổ trở lại bên trong từ đường khói thuốc lượn lờ.

"Tại hạ trở về vẫn còn có chuyện cần phải xử lý, trước không mời ngươi là khách, để lần sau vậy." Lục Khiêm quay đầu nói với Quỷ Thất.

"Không sao, đạo hữu làm xong việc thì ta tìm đến cửa cũng không muộn."

Soạt!

Quỷ Thất biến mất, ở chỗ đứng chỉ lưu lại một đoàn sương mù.

Lục Khiêm há mồm phun một cái, bầu trời bay lên mười dặm mây đen.

Ngồi lên mây đen hắn tiêu sái rời đi.

Hiện tại hắn là sơn chủ Hắc Sơn. Thân phận đã được tẩy trắng, Phục Ba đã bị bắt rồi, giờ hắn có thể nghênh ngang đi ra ngoài, không cần phải lo lắng kẻ thù tìm tới cửa nữa.

Ầm ầm!

Phi hành hơn mười dặm, phía trước là Hắc Sơn dưới mây đen che phủ.

Mây đen áp thành, núi cao bên dưới tối tăm không thấy mặt trời, âm khí mười phần.

Xuyên qua tầng mây, thân ảnh của Lục Khiêm nhanh chóng hạ xuống.

Soạt!

Thân ảnh hắn đứng dưới mười đóa Hướng Nhật Ma Quỳ.

Nghe được động tĩnh, Dạ Xoa bên trong mười đóa Hướng Nhật Ma Quỳ nhìn sang, cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Phía dưới Ma Quỳ là một nữ tử vóc dáng uyển chuyển hai chân thon dài, con mắt là đồng tử dựng thẳng đứng.

Nữ tử nhìn thấy Lục Khiêm thì lập tức nửa quỳ xuống nói: "Yêu Nguyệt tham kiến chủ nhân."

"Không tệ, Kháng Long Giác thế mà được nàng tế luyện đến trình độ này."

Lục Khiêm dò xét xung quanh, ngoại trừ Hướng Nhật Ma Quỳ ở bên ngoại thì những thực vật khác sinh trưởng rất khả quan, xem ra đoạn thời gian rời đi này được quản lý không tệ.

Hắn tiến vào pháp trận trong rừng, sau khi khởi động pháp trận thì đi vào một hòn đảo nhỏ tối om.

Xung quanh là rừng giống như Hướng Nhật Ma Quỳ.

Hàng trăm hàng ngàn mặt Dạ Xoa phun ra nuốt vào ma khí, hà hơi thành mây, cảnh tượng vô cùng chấn động.

Âm thổ bên dưới mơ hồ biến thành màu đen, âm khí nồng đậm.

Trải qua thời gian dài được Hoàng Tuyền âm khí hun đúc, thổ nhưỡng đã có một tia tính chất Hoàng Tuyền âm thổ.

Tốc độ tu hành ở đây gấp đôi bên ngoài.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lục Khiêm kiên trì trở về.

Hai nữ tử đứng bên cạnh Lục Khiêm, Mạc Sầu ở dưới núi kiểm tra sổ sách, khả năng là mấy ngày nữa mới có thể trở về.

Một năm không gặp dáng vóc Yêu Nguyệt vẫn uyển chuyển như vậy, áo bào rộng thùng thình không thể che dấu được vóc dáng lung linh.

Muội muội Tập Nguyệt ngược lại là cao lớn hơn không ít.

Thân mang đạo bào màu vàng hơi đỏ, hai chân thon dài, cặp ngực đầy đặn, lẫn bên trong sự thanh thuần là một tia mê hoặc quyến rũ.

"Tới đi, cùng nhau hành công vận khí."

Tất nhiên Lục Khiêm cũng không háo sắc như vậy. Cũng như vợ chồng, có cái gì chưa nhìn thấy đâu chứ.

Chủ yếu là quan sát tình hình tu hành của hai người.

Khoảng thời gian này nhóm các nàng vẫn là Luyện Khí hậu kỳ, chỉ kém một bước nữa là Dưỡng Thần.

Trút bỏ y phục, da thịt trắng như tuyết ở bên trong ma khí đen tuyền có vẻ cực kỳ mê người.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc, da thịt sáng trắng bắt đầu vận chuyển chân khí.

Hai đạo thần niệm bám vào bên trên Giao Long, cùng với Giao Long ngao du cảm ngộ.

Từ khi Lục Khiêm tiến vào Dưỡng Thần hậu kỳ, chỗ tốt khi song tu đem lại cho hai nữ tử là khá lớn.

Không biết trôi qua bao lâu.

Oanh!

Mây đen khuấy động bốc lên hình thành lốc xoáy điên cuồng tràn vào thân thể của hai nữ tử.

Hai đạo quang mang một trắng một đen bay ra từ đỉnh đầu của nữ tử.

Hai đạo Hắc Bạch Âm Dương chi khí vờn quanh Giao Long vảy vàng tựa như hai vệ tinh.

Xoay quanh mấy vòng mà vẫn không nhập vào thân thể hai nữ tử.

Phía bên dưới, Yêu Nguyệt ngồi khoanh chân trên đùi Lục Khiêm, ngọc phong kề sát lồng ngực lúc này cũng mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia hắc quang.

Khi đối diện với ánh mắt của Lục Khiêm, Yêu Nguyệt nhoẻn miệng cười: "Đa tạ lão gia đã thành toàn!"

【VIP】 Huyết mạch ràng buộc(1)

Trong lần tu hành này, hai nàng đã chính thức bước vào Dưỡng Thần sơ kỳ, Hắc Bạch Âm Dương Luyện Thần Chương vừa bước vào nhập môn.

Tập Nguyệt cũng đã tỉnh lại.

Ánh mắt nàng chạm vào ánh mắt Lục Khiêm.

Chẳng biết từ lúc nào nam tử trước mặt đã mặc một chiếc hắc bào, cơ bắp cân đối, khóe miệng còn vương nét cười.

Bầu trời đầy ma vân, lơ lửng trên người đạo nhân, bóng tối xung quanh đều là mặt quỷ.

Trong ma vụ, đạo nhân trông càng có vẻ quỷ dị vô cùng, khiến người ta sợ hãi, Tập Nguyệt nhìn thấy cảnh này thì không khỏi mụ mị.

Cho dù lão gia là ma vậy thì nàng cũng muốn trở thành nô lệ của ma.

“Đa tạ lão gia.” Tập Nguyệt thật lòng cảm ơn hắn.

Lục Khiêm nhìn hai người, đánh giá nói: “Biểu diễn thử xem nào.”

Vù!

Hai tia sáng một đen một trắng bay ra từ đỉnh đầu của hai thiếu nữ.

Đây là Âm Dương Nhị Khí.

Dưỡng Thần sơ kỳ chỉ có thể ký thác trên một vật thể, nhưng một công pháp này lại khác.

Sau khi nhập môn thì sẽ ngưng luyện ra Âm Dương Nhị Khí, Âm thần có thể ký gửi trên Âm Dương Nhị Khí.

Ầm!

Hai tia sáng đánh xuống mặt đất.

Không có khói súng, không có ánh lửa, mặt đất trống trải xuất hiện một cái hố sâu to.

Dưới ánh mắt Lục Khiêm, lớp đất trống trải bị một lực lượng bí ẩn hủy diệt, không để lại dấu vết.

Vạn vật được sinh ra bởi sự kết hợp của âm dương và ngũ hành, hai khí có sức mạnh hủy diệt cực mạnh, có thể trực tiếp hủy diệt tận gốc rễ, sức mạnh vô cùng vô tận.

Con đường tu luyện sau này sẽ xoay quanh Âm Dương Nhị Khí, phương pháp tuy đơn giản nhưng lại rất mạnh mẽ.

"Tốt lắm! Hắc Sơn ta lại có thêm hai đại tướng rồi." Lục Khiêm rất hài lòng.

Mặc dù hai người mới vào cảnh giới Dưỡng Thần, nhưng sức mạnh hợp thể không thua gì Dưỡng Thần trung kỳ.

Ngoài ra còn có nhị lão của Hư gia và ba cặp đầu trâu mặt ngựa Hoàng Tuyền Âm Ma.

Sức mạnh hợp lại của Hắc Sơn có thể so sánh với Thông U Quan năm đó.

"Các ngươi đi ra ngoài thu thập tư liệu, ta muốn bế quan, ngoại trừ chuyện lớn không thì còn lại các ngươi cứ tự mình giải quyết đi."

Lục Khiêm nhìn hai nữ tử nói.

"Vâng lão gia."

Hai tỷ muội rời đi.

“Nhân tiện, các ngươi đem thứ này giao cho Mạc Sầu.” Lục Khiêm đưa cho Yêu Nguyệt một chiếc vòng tay màu đỏ sẫm.

Đây là Dung Hạch Chân Hỏa Trạc, có thể phóng ra Chân Hỏa chống lại kẻ địch, sức mạnh không hề tầm thường.

Lúc Lục Khiêm rời đi, thứ để lại cho Tập Nguyệt chính là một Cương Phong Nguyên Khí Châu, Yêu Nguyệt là Cang Long Giác, Mạc Sầu là pháp khí phổ thông.

Hắn không muốn thiên vị người này hơn người kia, huống hồ gia đình Mạc Sầu đã bị giết trong trận chiến giữa Lăng Ba Lâu và Thiên Hà hội thế nên đây xem như là một chút an ủi.

Sau khi đuổi hai người đi.

Lục Khiêm ngồi khoanh chân, Vong Tình Chân Thủy tự động lưu chuyển, đồng thời mang theo cả Nguyên Nhất Chân Thủy.

Nguyên Nhất Chân Thủy không có công pháp sau này, tối đa chỉ có thể lấp đầy một lỗ hổng, tu luyện pháp thuật này chỉ là tiện thể mà thôi.

“Bước tiếp theo là chuyển hóa Vong Tình Chân Thủy trước, sau đó hợp nhất Cương Sát, sau đó nữa là Luyện Thể…”

Trong đầu Lục Khiêm đã lên kế hoạch cho mục tiêu tu luyện tiếp theo.

Nâng cao tu vi chắc chắn là điều quan trọng nhất tiếp theo sau đó là hấp thụ huyết khí Phục Ba để Luyện Thể.

Ngoài ra còn có tế luyện Kiếm Nang và Thanh Đồng chiến mâu.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm phun ra một Kiếm Nang.

Lỗ hổng màu vàng khẽ mở ra, một sợi kim khí màu vàng nhỏ bằng sợi tóc bay ra.

Kim khí ngưng tụ thành một cây Tú Hoa châm.

Sát khí sắc bén trực tiếp xuyên qua lông mày.

Lục Khiêm liếc nhìn cây kim, chợt buông tay.

Cạch!

Tú Hoa châm chìm vào trong đất.

Sau đó tiếp tục thâm nhập sâu hơn, dưới sự cảm ứng của Lục Khiêm, nó đi xuống cách mặt đất mấy nghìn trượng mới dừng lại.

Kim khí bên trong Kiếm Nang giống như đại dương, nếu phóng hết ra ngoài, ít nhất cũng phải bay xa mười dặm.

Trong đó ngưng tụ ra mấy ngọn núi vàng rất có sức nặng, tốn trăm vạn Pháp tiền.

Một cây Tú Hoa châm vừa rồi đã nặng tựa vạn quân.

Kiếm Nang là pháp khí mạnh nhất trên người Lục Khiêm, cho đến bây giờ, nó vẫn chưa từng dùng toàn lực để đấu với kẻ địch.

Người duy nhất được hưởng đãi ngộ này là Phục Ba.

Còn có bảy tám năm nữa Thủy Nhãn mới mở ra, trước đó Kiếm Nang đã tu luyện đến cấp thứ tám viên mãn.

Đến lúc đó dù không có đột phá, khi đối đầu với cao nhân Đạo Cơ cũng đủ sức đánh một trận.

Tất nhiên, trước khi bế quan phải làm một việc trước.

Lục Khiêm lại lấy nội đan của Giao Thái úy ra.

“Hừ, lại tới nữa rồi. Cứ giết ta đi, chỉ cần nhíu mày một chút thì cũng coi như ta thua.” Giao Thái úy nói một cách mỉa mai.

“Sao ngươi không thể ngậm miệng vào vậy…” Lục Khiêm bất lực, Âm thần Giao Long phun ra một ngụm Cửu U cương khí bay vào bên trong nội đan Giao Long.

“A…”

Giao Thái úy kêu lên thảm thiết, nhưng vẫn không hề có ý khuất phục.

【VIP】 Huyết mạch ràng buộc(2)

Tiếp theo là kim khí cùng với Hoàng Tuyền Âm khí của Hướng Nhật Ma Quỳ.

Lúc Âm khí chạm vào Giao Thái Úy, Giao Long giống như bị sét đánh.

“Ngươi … Hoàng Tuyền Âm khí, lẽ nào ngươi là người của Hoàng Tuyền đạo thống…” Giao Thái úy kinh hãi nói.

“Vậy thì sao?”

Lục Khiêm không có thói quen giả vờ bức ép trước mặt người chết, duy trì việc liên tục đưa Hoàng Tuyền Âm khí vào.

Hoàng Tuyền Âm khí là vật đại bổ đối với người tu luyện Hoàng Tuyền đạo thống.

Nhưng đối với hồn thể của Giao Thái úy lại là một liều thuốc cực độc.

Không những hồn thể sẽ bị Âm khí ăn mòn mà còn bị rất nhiều các loại ảo giác quấy nhiễu.

Sau khi bị tra tấn một ngày một đêm, cứ mỗi lần Giao Thái úy hấp hối, Lục Khiêm sẽ lại cho hắn ta uống đan dược để cứu lại.

Trong lúc đó Giao Thái úy cũng đã phá bỏ phòng ngự cầu xin tha thứ, nhưng Lục Khiêm vẫn phớt lờ tiếp tục tra tấn, như để trút giận.

Trên thực tế là hắn muốn đánh bại hoàn toàn, tránh bị hắn ta lừa gạt.

“Lần này có thể nói rồi chứ nhỉ? Cho ta biết tin tức về việc tu hành của Phương Thốn Yêu Quốc và Giao Long.”

“Ta nói, ta nói …” Giao Thái úy hoàn toàn hoảng sợ.

Phương Thốn Yêu Quốc là quốc gia được đám yêu quái tạo nên.

Sở dĩ gọi là Phương Thốn Yêu Quốc là vì Phương Thốn Đạo cung do Yêu tộc kiến lập.

Tại Phương Thốn Đạo cung có ba đại vương tộc lần lượt là Giao Long, Đại Bàng và Bạch Tượng.

Giao Thái úy là người của Giao Long vương tộc.

Giao Long vương tộc nằm ở núi Giao Long, tục truyền rằng thi thể Chân Long bị biến đổi khi chết đi, có Chân Long Cương Sát dồi dào.

“Còn phương pháp tu hành của Giao Long thì sao?” Lục Khiêm hỏi.

“Nào có phương pháp tu hành gì, chẳng qua là không ngừng đột phá huyết mạch ràng buộc, bay lên trời hóa rồng mà thôi.”

Giao Thái úy khó hiểu nói.

Hội trưởng Độc Giác cảnh giới Đạo Cơ, được gọi là Chân Giao.

Tương đương với hậu duệ của Giao Long do Chân Long trực tiếp sinh ra, rồi đi lên Đan Kiếp Cảnh, tức là Chân Long.

Tôn ti trong nội bộ Long tộc rất nghiêm khắc, Long chủng cực kỳ cuồng huyết, chỉ khi trở thành Chân Long thì mới không bị người khác khống chế.

“Đột phá huyết mạch ràng buộc sao?” Lục Khiêm nhíu mày.

Theo lý thuyết đó, chẳng phải là có huyết mạch đầu nguồn vẫn luôn khống chế tộc quần này sao?

Hơn nữa, cha mẹ sinh con trời sinh tính, Giao Long vô cùng hung ác, kẻ không có tính cá nhân chỉ có thể một mình một bè.

Có lẽ có thể nhìn xem Giao Long đến trình độ cao nhất.

"Ta đã nói xong rồi, ngươi có thể cho ta thống khoái một lần được chưa?" Giao Thái úy không hy vọng xa vời đối phương sẽ giơ cao đánh khẽ.

Điều này rất không thực tế, đổi lại là hắn ta thì cũng sẽ đuổi cùng giết tận.

"A, xin lỗi, ta quên mất, bây giờ sẽ đưa ngươi đi đây."

Sau khi biến ra chân thân của Giao Long, Lục Khiêm nhếch miệng cười, Giao Thái úy vô thức ngã xuống mặt đất.

Chít chít!

Hàm răng sắc bén gặm nát nội đan, nhưng lần này không phát ra tiếng nổ.

Năng lượng hào hùng bùng nổ trong miệng, nhiệt lượng quét qua toàn thân.

Lục Khiêm lập tức ngồi xuống, dẫn dắt khí huyết, chuyển hóa tu hành thành khắc độ.

Huyết khí nồng đậm bốc lên bầu trời, tạo thành cột khói giống như lang yên.

Cùng lúc đó, Âm thần Giao Long bay ra từ trên đỉnh đầu.

Giao Long giương nanh múa vuốt bay vào mây đen, nuốt chửng biển rộng, không ngừng hấp thu Hoàng Tuyền Âm khí từ xa.

Những ngày sau đó, Lục Khiêm tiếp tục siêng năng khổ tu.

Ngày đêm tu hành, cần cù, không chút chểnh mảng.

Luyện Khí vào ba lần sáng trưa tối giúp cơ thể hấp thụ huyết khí.

Thị Nhục phân ra hai phân thân luyện đan, hai người học thủ pháp Luyện Khí cơ bản và hai người học các pháp thuật khác.

Số lượng phân thân đã đạt đến giới hạn, không thể kiểm soát được nữa.

Tốc độ của khắc độ chậm hơn so với cơ thể vài lần, nhưng có còn hơn không.

Tu vi mỗi ngày đều có tiến triển, đều đặn tăng lên.

Tu luyện thêm một phần, sức mạnh lại tăng thêm một phần.

Chiếc gương vàng không có nhiều tác dụng, không thể thăng cấp lên.

Ít nhất sự nỗ lực này sẽ mang lại trái ngọt, thực sự khiến người ta trầm mê vào tu hành.

Với việc gia tăng thực lực, điều mang lại là tài nguyên nhanh chóng tiêu hao.

Nhưng gia sản của hắn lên tới trăm vạn, vấn đề cũng không lớn.

Một ngày nọ, Yêu Nguyệt đột nhiên tìm tới cửa: “Lão gia, không hay rồi…”

Một ngày.

Lục Khiêm đang tu hành trong vườn Hướng Nhật Ma Quỳ.

Phía sau là nhà là đơn sơ.

Căn nhà chia làm đan phòng, phòng vũ khí, một vài bóng người luyện tập luyện đan chế khí trong đó.

Cách đấy không xa là mấy người có tướng mạo giống Lục Khiêm như đúc, không ngưng phóng ra pháp thuật.

Người giấy có quá nhiều khuyết điểm nên đã bị Lục Khiêm loại bỏ.

Trong đám mây đen, Giao Long hít vào thở ra Âm khí.

Cơ thể bên dưới tràn đầy khí huyết hào hùng.

Khung cảnh vô cùng sinh động, nếu không phải diện mạo giống nhau, người ngoài còn nghĩ đây là một môn phái nhỏ nào đó đang tu luyện.

【VIP】 Thiếu Tể(1)

Ai có thể tưởng tượng tất cả đều là một người đang tu hành.

“Lão gia… đường thu hóa của Hắc Sơn đã bị kẻ khác tăng giá một cách ác ý.”

Yêu Nguyệt bay ra từ trong pháp trận, dùng vẻ mặt nghiêm túc đi tới trước mặt Lục Khiêm

Lục Khiêm không nói gì, hắn thong thả thở ra một ngụm trọc khí, chậm rãi mở mắt ra.

“Có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?” Lục Khiêm hỏi: “Giá tăng hay bị kẻ khác ác ý nhằm vào?”.

Trong khoảng thời gian gần đây, các thế lực xô rất gay gắt, giá vật phẩm tu luyện đã tăng lên rất nhiều.

Mặc dù Lục Khiêm đã cướp đoạt được rất nhiều thứ từ Lăng Ba Lâu nhưng chẳng qua là có rất nhiều vật phẩm quan trọng cần trao đổi với người ngoài.

“Là bị kẻ khác nhằm vào, người của Tam Gia Quỷ Thị.” Yêu Nguyệt nói rõ ngọn ngành.

Tam Gia Quỷ Thị là thị trường giao dịch lớn nhất gần đây.

Phần lớn tài nguyên mà mà Lục Khiêm tu luyện cũng được trao đổi thông qua chợ Quỷ này.

Tuy nhiên, Yêu Nguyệt phát hiện ra gần đây giá cả đã gần như tăng gấp hai lần.

Lúc hỏi thăm các thế lực khác thì chỉ có Hắc Sơn là bị đối xử như vậy.

Tới cửa lý luận thì bị cản lại.

Lại còn buông lời đe dọa không nhận bất kỳ tư liệu gì từ Hắc Sơn nữa.

“Mấy tên ngu từ đâu chui ra.” Lục Khiêm nhíu mày, “Tam Gia Quỷ Thị cấp cao đâu?

“Chu gia Chu Nguyên không tiếp khách, chỉ sai một tên chấp sự đuổi chúng ta đi. Ta đã mời hắn ta tới, điều kiện của người này có chút khắt khe.”

Yêu Nguyệt có chút xấu hổ, bình thường những chuyện vặt vãnh như vậy không cần phải quấy rầy đến lão gia.

Nhưng ở Hắc Sơn việc tu hành của Lục Khiêm mới là ưu tiên hàng đầu nên thực sự không dám qua loa.

“Dẫn đường đi!” Lục Khiêm đứng lên.

Giữa sườn núi Hắc Sơn.

Sắc mặt Hư gia Nhị lão vô cùng xấu, đứng bên cạnh là một người đàn ông trung niên mập mạp ăn mặc sang trọng.

Người đàn ông mập mạp có chòm râu mép, có vẻ rất không lanh.

“Chu Minh chấp sự à, hay là ông cứ châm trước một chút đi.” Hư Tử thận trọng nói.

“Gọi sơn chủ các ngươi đến đây, ngươi không có tư cách cùng chúng ta cò kè mặc cả.” Chu Minh uống hớp trà, không khỏi quay đầu nhìn lại: “Hoặc các ngươi có thể gọi chưởng quỹ xinh đẹp kia đến cũng được đấy.”.

Trong lòng Hư Tử rất bực bội.

Thực lực của hai người tương đương nhau, nếu đơn độc chiến đấu, đối phương còn chẳng thể chịu nổi mười hiệp.

Nhưng hậu thuẫn người này sâu dày, Tam Gia Quỷ Thị không dễ trêu vào, đằng sau đối phương là mười mấy cao thủ Dưỡng Thần hậu kỳ và Đạo Cơ cảnh.

Trong khoảng thời gian này, Âm phủ không cho phép gây thêm phiền phức, nếu là trước kia với tính tình hung bạo của hắn thì đã ra tay tàn nhẫn giết người từ lâu.

Lúc này, một thiếu nữ áo đỏ bước vào đình, mắt hạnh má đào mày ngài, quả là một mỹ nhân xuất chúng vô cùng, mặt mày ẩn hiện sát khí, lại cộng thêm vẻ nổi giận.

"Mạc Sầu chưởng quỹ, ta đã đợi ngươi rất lâu rồi đấy."

Chu Nguyên thậm chí không thèm nhìn những người khác, đi thẳng đến chỗ Mạc Sầu, khuôn mặt mang hiện nét cười giễu cợt.

Thân là tâm phúc của gia chủ Chu gia, hắn ta không cần e dè trước mấy thế lực nhỏ này, hơn nữa lần này hắn ta mang theo nhiệm vụ mà đến.

Mạc Sầu không nói gì, xoay người sang một bên, phía sau là Yêu Nguyệt và Lục Khiêm.

Chu Minh nhìn thấy mọi người vây quanh đạo sĩ áo đen liền biết người này chính là sơn chủ Hắc Sơn tiếng tăm lẫy lừng.

"Hắc ngươi là sơn chủ? Vậy ta đây sẽ nói thẳng vào vấn đề, nếu ngươi muốn tiếp tục hợp tác…"

Lục Khiêm không đếm xỉa tới Chu Minh mà nhìn về phía Hư gia Nhị lão, cười nói: "Xem ra ta khiêm tốn đã lâu nên đã bắt đầu xuất hiện mấy kẻ xem thường ta."

Chu Minh thấy mình bị bỏ qua một bên thì cười lạnh: "Tốt lắm, đây chính là thành ý của các ngươi đấy phỏng…"

Lời lại bị Lục Khiêm cắt ngang: "Lão Từ, giết hắn ta."

“Vâng!”

Sau khi nhận được lệnh, Hư Tử nở một nụ cười tàn nhẫn.

Nhị lão mạnh mẽ vọt tới, Chu Minh phản ứng rất nhanh, trốn đi thật xa.

Hư Tử lấy ra cung thần, kéo căng dây cung.

Một mũi tên đỏ thẫm xẹt qua chân trời.

“A!!”

Xa xa truyền đến tiếng hét thảm thiết.

“Đại nhân, đắc tội với Tam Gia Quỷ Thị e là không ổn lắm.” Yêu Nguyệt lo lắng nói.

“Không sao đâu.” Lời vừa dứt, bóng Lục Khiêm đã bay về phương xa.

Lục Khiêm đại khái có thể đoán được căn nguyên của vụ việc.

Tài lực của Hắc Sơn vô cùng dồi dào, tài nguyên lại phong phú, nhưng thực lực ghi trên giấy chỉ có Dưỡng Thần hậu kỳ.

Có thể xem như một thế lực lớn, vàng thau lẫn lộn, chắc chắn có kẻ xấu tơ tưởng đến.

Trước kia vì chuyện của Chúc Quỷ Vương nên có không ít kẻ không dám ra tay, nhưng bây giờ lá gan đã lớn hơn rồi.

Tại ngõ tối.

Dưới làn sương mù dày đặc có những người mặc trang phục lạ mắt đi qua chợ Quỷ.

Ở giữa thành phố ma quái là một tòa nhà sàn treo hai chiếc đèn lồng lớn màu đỏ.

Trên đỉnh lâu, gia chủ Chu gia đang ngồi uống rượu với mọi người.

“Gia chủ, chúng ta làm vậy liệu có được không?” Thủ hạ bên cạnh hỏi.

“Làm sao?” Chu Nguyên liếc nhẹ thủ hạ một cái.

Loại việc chiếm đoạt này không phải là chưa từng làm trước đây.

Kể từ khi nghe tin Lục Khiêm không hoàn thành nhiệm vụ của Chúc Quỷ Vương, thiếu chút khiến Chúc Quỷ Vương nổi giận.

【VIP】 Thiếu Tể(2)

Chu Nguyên hoàn toàn không còn kiêng dè Hắc Sơn nữa.

Tất nhiên, hắn ta không phải là người không có đầu óc, sau khi quan sát vài tháng, thấy Hắc Sơn đã hoàn toàn bị bỏ rơi thì mới bắt đầu ra tay.

"Mong là kẻ này thức thời chút, tất cả đều có thể phát tài, nếu không thì… ha ha." Chu Nguyên nhàn nhã nhấp một ngụm rượu.

Làm ăn đơn độc sao có thể nhanh có tiền được.

Xảo trá vơ vét tài sản mới có được món lợi kếch sù, kiếm được còn nhiều hơn là cướp.

Bùm!

Ngay khi Chu Nguyên đang nghĩ vẩn vơ, cửa lớn đột nhiên nổ tung.

Vô số mảnh vỡ bắn nhanh ra ngoài.

Ánh sáng vàng phóng ra, một luồng kim khí lóng lánh phá không bay đến.

"Ai?" Chu Nguyên phun ra một ngụm Ngũ Thải khí.

Không khí biến thành xích quỷ, hắc quỷ, bạch quỷ, hoàng quỷ và thanh quỷ.

Chu Nguyên nhìn thấy một đạo sĩ áo đen đằng sau kim khí.

"Lục Khiêm, thì ra là ngươi!" Chu Nguyên chế nhạo, không ngờ đối phương đã đánh tới tận cửa.

Tính tình quả là cương liệt, nhưng hắn ta cũng là Dưỡng Thần hậu kỳ.

Đáng tiếc, Chu Nguyên phản ứng vẫn còn quá chậm, kim khí xuyên qua ngũ quỷ.

Ầm!

Ngũ quỷ biến thành năm làn khói, bị Cửu U Cương khí đông cứng.

Đợi khí Chu Nguyên phản ứng lại, thân thể của hắn đã bị một chiếc tỏa liên khóa lại, hai tên đầu trâu mặt ngựa nhìn hắn ta chằm chằm.

"Chu Minh đâu?" Nội tâm Chu Nguyên có dự cảm không lành.

"Giết rồi."

"Thật to gan, ta là gia chủ Chu gia, cho dù là Chúc Quỷ Vương…"

Lục Khiêm cắt ngang: "Ta đang định tìm ông ta cho một lời giải thích đây."

Nói xong trói Chu Nguyên bay đến pháp trận truyền tống ở Quỷ tộc.

Chu Nguyên còn đang la lối mắng nhiếc, Lục Khiêm trực tiếp bịt miệng hắn ta lại.

"Xem ra có một số việc, không thể không nói." Lục Khiêm bất đắc dĩ.

Lục Khiêm quá chìm đắm vào việc tu hành, nhưng lại đã bỏ qua một số việc.

Nếu có mấy lời không nói rõ ràng thì sẽ luôn có kẻ đối đãi với Hắc Sơn như thế lực lệ thuộc.

Hôm nay Lục Khiêm muốn nói rõ ràng việc này.

Hắc Sơn là thế lực hợp tác, không phải thức lệ thuộc mặc người hiếp đáp.

“Đạo hữu, ngươi đây là…” Quỷ Thất có chút kinh ngạc.

“Quỷ Thất đạo hữu, dẫn ta đi gặp Quỷ Vương.”

Âm Thổ đại điện.

Trên công đường, sắc mặt Chúc Quỷ Vương biến thành màu xanh.

“Ngươi đây là …” Giọng điệu Chúc Quỷ Vương có phần bất mãn.

Lục Khiêm buông người ra, chắp tay:

“Bẩm Quỷ Vương, người này giả mạo chợ Quỷ cấp cao, có ý đồ vơ vét tài sản của Hắc Sơn ta. Loại người này làm hỏng danh tiếng của chợ Quỷ, nếu không thì giết hắn luôn đi?”

Sau đó ngắn gọn giải thích đầu đuôi ngọn ngành.

“Nói nhảm, đây rõ ràng là gia chủ Chu gia!” Dạ Xoa diện mạo dữ tợn, da mặt đỏ sậm quát nói.

“Cái này… hồng thủy cuốn trôi miếu Long Vương, tại hạ không ngờ đây thuộc hạ của Quỷ Vương lại có thể làm ra chuyện như vậy.” Dáng vẻ Lục Khiêm vờ như lần đầu biết đến.

“Vu khống, đây rõ ràng là vu khống! Tiểu tử này chủ động công kích ta.” Chu Nguyên chật vật đứng dậy kêu khóc nói: “Hắn đã giết Chu Minh, đại nhân, xin người hãy làm chủ cho ta!”

Nhìn thấy bộ dạng này của tên thủ hạ, vẻ mặt Chúc Quỷ Vương không vui nói: “Thủ hạ của ta còn chưa tới phiên ngươi dạy.”

Lấy sự hiểu biết của ông ta về Chu Nguyên, chuyện này tám chín phần là chợ Quỷ đuối lý.

Không thể để thủ hạ bị đánh, mà Chúc Quỷ Vương cũng không thể không tỏ vẻ gì.

Bùm!

Một cỗ khí thế áp xuống.

Nắm lấy cơ hội, Cương khí trên thân thể Lục Khiêm bùng phát ra, trong hình dạng Giao Long nhe nanh múa vuốt.

Những người xung quanh bắt đầu xúm lại.

Huyền Kim Kiếm Nang bay lên không trung, miệng há to, kim khí khổng lồ khiến Chúc Quỷ Vương không khỏi giật mình.

Ông ta không sợ, một khi khai chiến, sợ là khắp Âm Thổ cũng đừng nghĩ bức ép.

"Đạo hữu nên cho ta một lời giải thích chứ?" Nghĩ đến đây, Chúc Quỷ Vương liền bình tĩnh lại một chút.

"Vẫn là câu đó, hắn là người gây rối cho ta trước." Lục Khiêm gằn từng chữ, không chút sợ hãi.

"Theo lý mà nói, ta không có quyền hỏi đến nội vụ trong chợ Quỷ, nhưng với tư cách là đệ tử thứ mười tám của Đông Quan Thái Tể, ta cũng không phải hạng để mặc kẻ khác chém giết."

Vù!

Trong ống tay áo bay ra một khối lệnh bài sắc vàng rực rỡ.

Đường vân phức tạp, ánh sáng lưu chuyển.

Trong thư của 'Đông Quan Thái Tể', bên dưới là một hàng chữ nhỏ viết 'Thập Bát Thiếu Tể Lục Khiêm'.

Ra ngoài phải lột da hổ, kéo cờ, trước tiên phải dùng danh tiếng của Thái U sư phụ dùng một chút.

“Môn hạ của Thái U chân nhân…” Chúc Quỷ Vương nghiêm nghị nói.

Ông ta không ngờ Lục Khiêm lại ra ngoài là để ngưng tụ Cương khí, lại được Đông Quan Thái Tể nhận làm đồ đệ.

“Đúng vậy, Quỷ Vương tiền bối. Đắc tội rồi, Chu Nguyên và ta là ân oán cá nhân. Chúng ta không kéo các trưởng bối vào.” Lục Khiêm cất bài tử, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Hắn bắt bí rất đúng chỗ, không hung hăng cũng không hùng hổ.

Suy cho cùng, dù thực lực của Thái U chân nhân có mạnh đến đâu, thì cũng ở cách xa vạn dặm.

Hắn vốn không muốn tiết lộ quá nhiều thông tin.

Nhưng hành tẩu trên giang hồ, khiêm tốn kiếm tiền lại bị người ta cho là mềm yếu.

Hơn nữa, lần này Lục Khiêm cũng muốn sắp xếp lại địa vị của Hắc Sơn, tránh bị kẻ khác coi là lệ thuộc.

Thấy Lục Khiêm chủ động đi xuống nước, Chúc Quỷ Vương cũng thuận nước đẩy thuyền, nghiêm nghị nói: “Không có chuyện gì, Chu Nguyên đã làm sai trước, Quỷ Tề, kéo hắn ta xuống đi.”

【VIP】 Hoàng Tuyền Ma Đậu Chuyển Hóa Chân Hình pháp(1)

“Quỷ Thất, mang Chu Nguyên xuống, kiểm kê gia sản, nếu như có tham ô thì lập tức giáng làm Quỷ bộc.” Chúc Quỷ Vương gương mặt giống như tượng thần nhìn về phía Chu Nguyên.

Trong mắt lão chợt lóe lên một tia sáng đỏ rồi biến mất.

Toàn bộ Âm Thổ dường như hơi chấn động.

“Đừng mà! Quỷ Vương đại nhân.”

Chu Nguyên kêu thảm bị Quỷ Thất kéo xuống.

Tộc nhân của Quỷ tộc tổng cộng có ba nhà Lý Lữ Chu không có quan hệ thân thích với Chúc Quỷ Vương.

Đại bộ phận người của tam gia đều tu luyện Thi Giải chi thuật, một số ít khác thì tu hành bè cánh pháp thuật giống như Chu Nguyên.

Dù sao thì hạn chế của Thi Giải chi pháp quá lớn, nếu như không đến cảnh giới nhất định thì ra khỏi Âm Thổ sẽ phải chịu một chút ảnh hưởng nhất định.

“Đạo hữu đã hài lòng chưa?” Nhãn thần của Chúc Quỷ Vương tĩnh mịch nhìn sang Lục Khiêm.

Mấy ác quỷ trong bóng tối sau lưng dữ tợn trừng mắt.

“Đa tạ Quỷ Vương duy trì công đạo.” Lục Khiêm cười nói.

Lần này lại phán đoán đúng rồi.

Lục Khiêm hành tẩu giang hồ nhiều năm, xuất đạo ngay dưới mí mắt của cao thủ, Chu Nguyên mặc dù là gia chủ của Chu gia thế nhưng đối với Quỷ tộc mà nói thì địa vị của người sống không tính là quá cao.

Đối phương không biết là mình chỉ gặp qua Đông Quan hai lần, đoán chắc là Lục Khiêm bị giết thì Thái U cũng sẽ không xuất đầu lộ diện.

Một kẻ là nô tài, một người khác là đệ tử của Cửu Tiêu Đông Quan, cả hai đặt dưới sự cân nhắc thì Lục Khiêm đoán là hắn sẽ không bị thua thiệt.

"Pháp khí của đạo hữu quả rất ác liệt."Chúc Quỷ Vương sâu kín nhìn qua Kiếm Nang bên hông của Lục Khiêm.

Trong Kiếm Nang mơ hồ bộc lộ ra kim khí, khiến cho bầy quỷ nheo mắt.

Thái độ của đối phương hòa hoãn, chỉ sợ là có quan hệ với Kiếm Nang.

Nếu như liều chết chiến một trận, Lục Khiêm không dám nói là có thể giết chế Chúc Quỷ Vương thế nhưng chí ít là tự bạo Kiếm Nang cũng có thể dư dả hủy đi Âm Thổ.

"Tam Gia Quỷ Thị và Hắc Sơn sẽ tiến hành giao dịch như bình thường, về sau khi giải quyết việc chung sẽ không có người chèn ép ngươi."

Chúc Quỷ Vương khoát tay ra vẻ bản thân vô cùng rộng lượng.

Giải quyết việc chung mang ý nghĩa là ở giữa hai nhà không còn có giao tình.

"Vậy đành đa tạ Quỷ Vương."

Lục Khiêm biết rõ việc này đã để lại hiềm khích giữa hai nhà, là một vết rách không thể nào bù đắp.

Sớm muộn cũng có ngày sẽ vỡ toạc ra.

Lục Khiêm đi ra khỏi Quỷ tộc, Quỷ Thất tiến đến đón, gã cười khổ nói: "Đạo hữu, ngươi hôm nay không khỏi quá lỗ mãng rồi."

"Chu Nguyên khinh người quá đáng, tại hạ chẳng qua cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi." Lục Khiêm mỉm cười.

"Đánh được một quyền ra miễn cho trăm quyền lại tới."

Chỉ có điều đây cũng là thứ mà Lục Khiêm muốn.

Hắc Sơn là cơ nghiệp do tự mình thành lập, về sau sẽ phát triển lớn mạnh, không có bất kỳ dấu vết của bất kỳ kẻ nào đánh lên đó, cũng sẽ không trở thành phụ thuộc.

"Đánh được một quyền ra miễn cho trăm quyền lại tới…" Quỷ Thất nhìn theo bóng lưng của Lục Khiêm rời đi, trong mắt xuất hiện một trận dị sắc: " Tốt, hảo cuồng vọng, về sau ngươi sẽ hoặc là chết thảm hoặc là sống tiêu sái, đây mới là đại trượng phu."

Lời này nói ra quả là hợp với khẩu vị của Quỷ Thất.

Cảm ứng được Lục Khiêm đã đi xa, một ác quỷ mặt đen toàn thân tạo thành từ nước nhịn không được nói:

"Đại nhân, vì sao không giết hắn?"

"Không cần thiết. Người này hai ba lần đánh bại Chu Nguyên cùng cấp, mặc dù là có đánh lén thế nhưng cũng chứng minh được là tu vi người này không tầm thường, đánh nhau thì động tĩnh quá lớn."

Chúc Quỷ Vương cũng không phải là sợ Lục Khiêm, mà là sợ Âm Thổ bị hủy đi, đồng thời bại lộ thực lực của bản thân.

Hơn nữa, Chúc Quỷ Vương không thể không suy tính, nếu như thế liền không có lời.

Bay ra khỏi Âm Thổ.

Lục Khiêm hóa thành một con Giao Long bay về phía Hắc Sơn.

Xoạt!

Giao Long từ trên trời giáng xuống. Đám người tiến đến đón.

“Lão gia, người không sao chứ?” Yêu Nguyệt lo lắng nói.

“Tam Gia Quỷ Thị sẽ không truy cứu sao?” Tập Nguyệt lo lắng.

Mạc Sầu mặt mày cương liệt nói: “Thề sống chết tiến lùi cùng lão gia, cùng lắm là chết thôi.”

“Không nghiêm trọng vậy đâu, về sau cứ kinh doanh như thường, sẽ không có ai gây trở ngại.”

Lục Khiêm nói không chừng đã đánh ra danh tiếng, gia chủ mới của Tam Gia Quỷ Thị cũng không dám bước theo gót chân của Chu Nguyên.

“Không có chuyện gì nữa ta đi về trước, các ngươi.” Lục Khiêm nhìn đám người một cái, Âm Thần Giao Long cuốn lấy hắc vân bay ra khỏi đình nghỉ mát.

Thời gian này Mạc Sầu ngược lại biến hóa rất lớn.

Phỏng chừng là ở với Yêu Nguyệt lâu tính cách cũng trở nên có chút vội vã.

Linh điền Hắc Sơn.

Hướng Nhật Ma Quỳ dưới hắc vụ mờ mịt, Giao Long thổ hô hấp thổ nạp Âm khí.

Âm Quỳ Chân Thủy đen như mực không ngừng chuyển hóa thành Vong Tình Thủy màu vàng.

Đỉnh đầu của Âm Thần trôi nổi hai loại khí thể này.

【VIP】 Hoàng Tuyền Ma Đậu Chuyển Hóa Chân Hình pháp(2)

Thanh khí lên cao, trọc khí hạ xuống.

Tầng cao nhất là Cửu U Cương Khí đen kịt, tầng phía dưới là Huyền Sương Âm Sát.

Hai tầng Sát Khí cách nhau mấy chục mét.

Bộ phận Cương Sát ở rìa bắt đầu dung hợp, hình thành một loại quang mang ố vàng.

Quang mang ố vàng lại mang theo một loại lực áp bách như man hoang cổ lão.

Liếc nhìn lại có cảm giác thê lương thương hải tang điền, vạn vật đều thành không.

Đây là Hoàng Tuyền Nại Hà thần quang.

Có được đặc tính trấn áp đại thiên, tái tạo vạn vật.

Hơn nữa tốc độ còn có danh xưng là Hoàng Tuyền đệ nhất độn quang.

Có tính sát phạt cao hơn so với U Minh A Tỳ thần cương.

Lục Khiêm hơn có khuynh hướng nghiêng về Hoàng Tuyền Nại Hà thần quang nhiều chức năng này hơn.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ (tiểu thành: 3750/8000)

Tiến độ của công pháp gần một nửa, dựa theo tính toán mức độ một ngày năm số thì không cần mấy tháng đã đại thành rồi, toàn bộ Âm Quỳ Chân Thủy chuyển hóa thành Vong Tình Thủy đến lúc đó thì tiến độ Cương Sát hợp nhất sẽ đạt tới giai đoạn mới.

Hô!

Âm khí ra vào theo hô hấp thổ nạp.

Nhà tranh sau lưng bên trong có các phân thân đang luyện tập chế khí luyện đan.

Các loại thủ pháp Luyện Khí cơ sở đã đạt tới trình độ nhất định thì sẽ bắt đầu luyện Kiếm Nang và Thanh Đồng chiến mâu.

Một ngày này.

Phi hạc bay ra từ trong pháp trận rơi xuống trên tay của Lục Khiêm.

Trên đó viết một vài nội dung và mấy cái đồ án xiêu xiêu vẹo vẹo.

"Loạn thất bát tao, thứ gì vậy?" Lục Khiêm nhướn mày.

Bên dưới là chữ viết của Yêu Nguyệt.

Người của Hư gia ở bên trong chợ quỷ Địa Quật phát hiện phù triện thần bí.

Bên trên là dáng vẻ đại khái của phù triện thần bí.

Thì ra là vậy…

Lục Khiêm lập tức hiểu rõ.

Đám người của Hắc Sơn ngoài hỗ trợ thu thập vật liệu tu luyện còn có tìm hiểu tin tức của Hoàng Tuyền đạo thống.

Phù triện thần bí này kỳ thật chính là Hoàng Tuyền Âm Triện.

Chẳng trách vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo như vậy, người bình thường không nhớ được kiểu dáng của Hoàng Tuyền Âm Triện thì ngay cả vẽ cũng không vẽ được.

"Hoàng Tuyền Âm Triện… Cái này mình phải tự thân đi xem một chút." Lục Khiêm bỗng nhiên đứng dậy, sau đó thân ảnh lập tức biến mất tại đó.

Hoàng Tuyền đạo thống liên quan đến con đường sau này của bản thân mình, chính là bí mật lớn nhất ngoài chiếc gương vàng.

Âm Thần biến thành một người đội nón vành màu đen, trong giây lát đã đi hơn mười dặm, cảnh vật nhanh chóng lùi về sau, trên bầu trời đêm lướt tựa như lưu tinh.

Bên cạnh thỉnh thoảng bay qua mấy Hắc Sát tu sĩ đáp lên mây đen, nhìn nhau một cái rồi đường ai nấy đi.

Lục Khiêm còn chứng kiến Hắc Thủy thành, Lăng Ba lâu biến mất, thay vào đó là Thiên Hà thương hội.

Lục Khiêm thầm nghĩ nham hiểm, nếu như thả Phục Ba ra, cảnh tượng nhất định sẽ rất thú vị.

Bay trăm dặm.

Nơi xa là ngọn núi trống rỗng, đi vào bên trong lòng núi, hai bên vách núi là ống thông gió lít nha lít nhít y như tổ ong.

Theo như trí nhớ tiến vào bên trong một ống thông gió nào đó, đi qua một lúc trong động u ám.

Xoạt!

Trước mắt bỗng nhiên sáng lên, cây nấm trên tường tỏa ra ánh sáng xanh lục quỷ dị.

Xung quanh ẩm ướt, không trung tràn ngập một cỗ khí tức mục nát nhàn nhạt.

Giữa hơi nước u lục là một đền thờ đá xanh: chợ quỷ Địa Quật.

Đi qua cổng chào, không biết bao nhiêu thân ảnh áo choàng ghé qua trong đó, hai bên là cửa hàng bán rong.

Tim người, lệ quỷ, anh thi… đồ vật mà bên ngoài không có thì ở đây cái gì cần có đều có, còn có tang vật không biết từ nơi nào có được.

Dựa theo tin tức mà Yêu Nguyệt cung cấp, Lục Khiêm đi vào một quán nước nhỏ trước mặt.

Quầy hàng đơn sơ, một tấm vải xám bên trên đặt rất nhiều món đồ nhỏ.

Chủ quán không biết đã đi đâu rồi.

"Hỏa Phượng Nhãn" "Chân Long Nha" "Hồ lô Dung Thiên Bình"… mỗi một cái tên đều rất khoa trương, nhìn qua rất có thể là hàng giả.

Lục Khiêm ngồi xổm xuống cầm lấy cuốn sổ ố vàng cũ nát.

Sổ lớn cỡ bàn tay, trang bìa dường như là da một loài dị thú nào đó. Sờ tới sờ lui có cảm giác rất mỏng manh.

Trang bìa có chút mấp mô giống như là bị cái gì đó ăn mất.

Lật trang thứ nhất ra, một đồ án đỏ tươi đập vào mắt.

Bút họa lộn xộn giống như là một cuộn dây lộn xộn hoặc là tiểu hài tử tiện tay vẽ nguệch ngoạc.

Chỉ là nhìn một chút đã khiến cho đầu người trở nên choáng váng.

Hai mắt của Lục Khiêm tỏa sáng, đúng là Hoàng Tuyền Âm Triện.

Hẳn là pháp thuật của Thiên Hà nhất mạch trước kia lưu lại.

“Hoàng Tuyền Ma Đậu Nghịch Chuyển Chân Hình pháp”

“Đạo hữu quả là có mắt nhìn, đây là tàn thiên bí bảo của Thượng cổ Tam Mục Ma Tộc, chỉ tám vạn Pháp Tiền.”

Từ trong đất xuất hiện một cây nấm hình người cao ba thước mọc ra hai con mắt và một cái miệng.

“Cút, sao không nói là bí bảo Long tộc, tám mươi thích bán hay không?”

【VIP】 Thái Sử Ti Thiên đài (1)

Khuẩn Nhân bên trong nhảy dựng lên, thân cao chưa đến eo của Lục Khiêm nhưng lại trông rất khí thế.

“Nói hươu nói vượn, cái này là đồ tốt đây, ít hơn tám ngàn thì không bán.”

Khuẩn Nhân con mắt căng tròn trợn trừng, trên cây nấm tròn chẳng biết mọc ra hai cánh tay nhỏ từ lúc nào.

“Đồ tốt? Vậy ngươi nói xem đây là cái gì?” Lục Khiêm hỏi ngược lại.

Cái đồ chơi nhỏ này nhìn vẫn rất là đáng yêu, đáng tiếc lại là giọng nói của nam tử, nếu đổi lại là nữ thì ngược lại cũng không tệ.

“Cái này…” Khuẩn Nhân á khẩu một lúc. “Dù sao thì thấp hơn tám ngàn không bán.”

“Tám mươi.”

Nhìn thấy Khuẩn Nhân không đồng ý, Lục Khiêm quay đầu rời đi.

“Năm ngàn không thể ít hơn đâu… Bốn ngàn… Được rồi, tám mươi lấy đi.”

Khuẩn Nhân bất đắc dĩ nói.

“Đồ vật tương tự còn không?” Lục Khiêm hỏi.

Khuẩn Nhân nhận lấy Pháp tiền vui vẻ đếm đếm, xem ra vẫn có lời.

Nghe được thanh âm của Lục Khiêm thì Khuẩn Nhân ngẩng đầu lên nói:

Ta lật ra từ trong mớ giấy lộn của gia tộc, ngày khác lại đến xem sao.”

Lục Khiêm trao đổi hạc giấy liên lạc với Khuẩn Nhân sau đó bay trở về Hắc Sơn.

Tại Hướng Nhật Ma Quỳ lâm viên.

Lục Khiêm ngồi dưới bóng mờ của Ma Quỳ mở ra sách nhỏ ố vàng.

Hoàng Tuyền Âm Triện khác biệt với văn tự nhân gian. Là pháp và văn kết hợp, hình thần gồm nhiều mặt văn tự.

Chỉ xem hình dáng thì không cách nào đánh giá được hàm nghĩa của văn tự mà phải cảm ngộ nó.

Rất lâu sau, Lục Khiêm rốt cuộc hiểu được một chút hàm nghĩa của nó.

<Hoàng Tuyền Ma Đậu Chuyển Hóa Chân Hình pháp> cũng không phải là pháp thuật mà là thực vật bồi dưỡng của Hoàng Tuyền.

Phá giải hoàn toàn Âm triện, Lục Khiêm gọi Yêu Nguyệt tới.

“Đem đến một bộ Hồng Phấn Khô Lâu, một hạt giống Ma Đậu, Hoàn Dương thảo, tâm huyết, ba cân thịt thú vật không tổn hao gì…”

Phương pháp luyện chế không khác gì so với luyện chế Đạo binh, khó ở chỗ là tìm kiếm Hồng Phấn Khô Lâu.

Hồng Phấn Khô Lâu khi còn sống nhất định phải là nữ tử ra đời vào giờ âm ngày âm tháng âm.

Cốt linh không được vượt qua mười tám tuổi.

Nghe được điều kiện của Lục Khiêm, Yêu Nguyệt hơi khó khăn: "Lão gia, Hồng Phấn Khô Lâu này có thể phân biệt được nam nữ, tuổi tác miễn cưỡng cũng có thể phân biệt thế nhưng ngày tháng sinh ra …"

"Nàng đi tìm thương hội chuyên buôn bán âm vật, những thứ này hẳn là có." Nhãn thần của Lục Khiêm chớp động quang mang.

Có một số việc không cần tự mình đi làm.

Bởi vì cái gọi là không có mua bán thì không có đau thương, có người môi giới phụ trách, chỉ cần có tiền là được.

"Rõ!" Yêu Nguyệt lui ra.

Lục Khiêm lại lần nữa ngồi xuống thổ nạp, Âm Thần phun ra nuốt vào Hoàng Tuyền âm khí.

Đạo tu hành nằm ở chỗ chăm chỉ khổ tu.

Đây cũng là ý định gốc gác mà hắn sáng lập ra Hắc Sơn, công việc rườm ra cũng bàn giao cho thủ hạ.

Ngay vào lúc Lục Khiêm đang tu hành.

Oanh!

Chỗ sâu thẳm không tên.

Nơi đây ở sâu trong lòng núi.

Tầng cao nhất là mỏm núi đá thủy tinh to lớn, thủy tinh trong suốt có một đoàn sự vật đen kịt bên trong.

Phía dưới là vực sâu vạn trượng, cầu độc mộc vắt ngang vực sâu, dưới đáy là vô số bạch cốt.

Chỗ sâu trong lòng núi, là một tòa đại điện cao cao hướng xuống.

Cung điện ở chỗ sâu trong bóng tối giống như tuyên cổ cự thú nhìn chăm chú vào vực sâu thâm uyên.

"Hống!"

Vực sâu truyền đến một tiếng gào thét to lớn.

Oanh!

Một con quái vật to lớn bay ra từ trong đáy vực.

Vật này cao trăm trượng, thân thể hình vuông giống như một quả cầu thịt to lớn, sáu chi nằm rạp trên mặt đất giống như một con chó, đầu mọc ra bốn cánh đen.

Trong khoảnh khắc mà Đế Giang xuất hiện, toàn bộ không gian là khí tức làm cho người ta chán ghét bao vây.

Đây là thân thể Thần Lãng Hỗn Thế Ma Thai ngày đó bị Lục Khiêm ám toán, bị giam giữ ở núi này, bị tồn tại thần bí nào đó đoạt xá.

Bây giờ dựa theo khí thế trên thân thể phát ra, Đế Giang thực lực đã vượt xa trước đây cả trăm lần.

"Quả nhiên là một nhục thân đoạt xá cao cấp…"

Trong hư không truyền đến một tiếng thở dài mãn nguyện.

Hắn không biết đây là ma thai mạnh nhất mà ma đầu đại danh đỉnh đỉnh Tướng Liễu chế tạo.

Bản thân vì đoạt xá mà tồn tại, thực lực của nhục thân càng mạnh mẽ thì hoàn toàn khác biệt với thân thể bình thường.

Trong cung điện.

Ở giữa đại điện âm trầm thê lãnh, hai bên ngồi đầy người.

Những người này hai mắt nhắm chặt, hình dạng sống động giống như thật.

Bân ngoài thân thể là một tầng dày trong suốt, xa xa nhìn sang giống như hổ phách.

Răng rắc răng rắc…

Xác ngoài chậm rãi nứt ra, phát ra từng tiếng tách tách tựa như hóa kén thành bướm, sắp phục sinh.

"Còn có bảy năm, bảy năm…"

Trong hư không lại vang lên tồn tại thần bí tự lẩm bẩm.

Phương nam, bình nguyên bao la rộng lớn mênh mông vô bờ, một tòa đỉnh cao như thiên kiếm đâm thẳng vào mây xanh

Tòa lâu trăm trượng đứng vững trên đỉnh cao phong.

Trên tòa lâu có khắc Tinh đồ phức tạp, đêm tối tụ tập tinh quang.

Cả tòa lâu đài như thể phát tán quang mang, ngoài trăm dặm có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mái nhà là thiên đài rộng lớn.

Ngôi sao lớn như cái đấu*, tay có thể chạm đến ngôi sao.

*đơn vị đo lường

Một nữ tử thân mang tử bào, khuôn mặt thanh lãnh tuyệt mỹ, giữa trán là phỉ thúy hoa điền ngồi khoanh chân ở giữa.

Nữ tử này nhìn trẻ tuổi, thân thể thướt tha, lại cho người ta cảm thấy dáng vẻ thành thục.

Nữ tử mở hai mắt ra, con ngươi là màu xanh thẳm hiếm thấy phản chiếu ánh sao đầy trời.

Tinh không ở trong mắt nàng hóa thành một đồ án truyền đạt một loại tin tức nào đó.

【VIP】 Thái Sử Ti Thiên đài (2)

Đông đông đông!

Một trận tiếng bước chân lộn xộn truyền đến.

Hai thân ảnh đi tới từ dưới lầu.

Phía trước là một nam tử toàn thân khuất trong nón lá, phía sau là một nữ nhân tuổi trẻ nhan sắc không kém cạnh gì so với nữ nhân này.

Nếu như Lục Khiêm ở đây nhất định nhân ra nữ nhân này hắn đã từng gặp qua một lần, chính là Khúc Tố Lê.

"Bái kiến Thái Sử!" Nam tử đội nón lá quỳ xuống.

"Bái kiến sư phụ." Khúc Tố Lê nhẹ nhàng thi lễ.

Thái Sử nhìn sang Khúc Tố Lê, ánh mắt dịu dàng hơn một chút: "Miễn lễ, vi sư đến xem tinh tượng, phát hiện một tia biến số ảnh hưởng đến Nam Linh Vực."

"Thái Sử sư phụ nói là bảy năm đại chiến sau này sao? Không phải nói là đã ở trong tính toán của Ti Thiên đài sao." Khúc Tố Lê cẩn thận nghiêm túc nói.

"Đại chiến vi sư đã sớm tính ra, nhưng bên trong đại chiến còn có biến số, một tồn tại cường đại có khả năng ảnh hưởng đến chiến cuộc, vi sư không biết người này là ai, ta dự định rời núi để tìm ra biến số này."

Ti Thiên đài là chỗ xem bói của Nam Linh Vực, từng tiên đoán nhiều đại sự mấu chốt ảnh hưởng đến nhân tộc.

Mỗi một thời có đại truyền thừa mệnh danh là Thái Sử.

“Nếu như ta chết rồi, ngươi sẽ kế thừa y bát của Ti Thiên đài.” Đôi mắt xinh đẹp của Thái Sử nhìn vào Khúc Tố Lê.

“Sư phụ!” Khúc Tố Lê lo lắng nói.

“Không sao, biến số này tu vi mặc dù mạnh như dường như bị một loại đồ vật gì đó cầm chân. Ta sẽ không có chuyện gì đâu.”

Thái Sử an ủi, trong lòng đã chuẩn bị xong.

Ti Thiên đài nhìn trộm thiên cơ, mỗi một truyền nhân của thời đại đều không có kết cục tốt đẹp gì, tựa như không ai có kết cục yên ổn.

Bởi vì sở trường quan tinh, tu vi cũng không thể nào lớn mạnh, Thái Sử mới Dưỡng Thần hậu kỳ.

Chỉ có điều, Ti Thiên đài giữ mình chính trực, đứng ở đại nghĩa của nhân tộc mà không đứng ở lập trường của các môn phái khác, ngược lại có quan hệ không tồi với các phái khác.

“Thái Sử đại nhân, nếu không thì tại hạ mang thêm nhiều người hôn hộ tống ngài.” Nam tử đội nón lá không nhịn được nói.

“Không cần, ta mang theo hai người là đủ, việc này không nên gióng trống khua chiêng.” Thái Sử cự tuyệt.

Mặc dù tu vi không ổn thế nhưng có rất nhiều bí bảo đủ để bảo vệ tính mệnh. Huống hồ nàng cũng không phải là người không biết lượng sức mình.

Biến số này đoàn chừng là cùng cấp với các chưởng môn các phái, lần này chỉ là ra ngoài điều tra tình huống mà thôi.

“Đi!”

Thái Sử quát khẽ, tay vung lên.

Ánh sao đầy trời ngưng tụ thành bảo toa lưu ly, trong nháy mắt biến mất ở phía chân trời.

Lần này đi rất nguy hiểm, vì sự tồn vong của nhân tộc và chính phái, cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng phải đi, đây là chức trách của Ti Thiên đài.

Trước khi đi, Thái Sử bất giác nhìn vào một vách tường ngọc ở trên đài quan tinh.

"Thái Sử năm đầu, chân nhân bí ẩn xây dựng Ti Thiên đài, xem tinh tượng của thiên hạ; lúc tâm ma loạn thế, sinh linh đồ thán, chân nhân tính được chân thân của tâm ma, bởi vì mạnh nghịch thiên cơ cho nên ba năm bỏ mình. Quần anh kịch chiến với tâm ma trăm năm, ma cuối cùng bêu đầu."

"Thái Sử tám trăm sáu mươi lăm năm, Tà Kiếm Tiên làm loạn, Thái Sử cảnh khanh…"

"Thái Sử 2005 năm, Yêu Quốc xâm lấn Nhân tộc. Thái Sử Linh Diêu…"

Đây là một bộ sự tích tiền bối của Ti Thiên đài, vô số sự kiện lớn đều có thân ảnh của Thái Sử tiền bối.

Một nhóm sử ký là một nhóm huyết lệ, lưu danh sử sách sớm đã trở thành điều truy cầu cuối cùng của các đời Thái Sử.

…

Hắc Sơn.

Lục Khiêm cẩn thận nghiêm túc đứng trước chậu hoa, thỉnh thoảng đưa vào một chút ma khí.

Trước mặt là một gốc thực vật đen kịt.

Nó cao cỡ nửa người, có hai phiến lá đen như mực, trên lá cây là một đầu lâu óng ánh trắng bệch.

Hốc mắt của đầu lâu có hai đoàn u hỏa, sau đầu mọc ra mấy phiến lá nhỏ.

Phiến lá đen kịt không ngừng hấp thụ âm khí.

Mỗi khi góp nhặt âm khí đến một trình độ nhất định thì đầu lâu há hốc miệng ra, phun ra một hạt đậu đen kích cỡ như một nắm đấm.

Tốc độ của đậu đen cực nhanh, lưu lại một hố nhỏ ở trên mặt đất, người không chú ý khả năng sẽ bị làm cho bị thương.

Lục Khiêm nhặt Ma Đậu lên, cảm ứng âm khí nồng đậm trong đó.

"Hoàng Tuyền Ma Đậu, Hoàng Tuyền linh thực sao?" Lục Khiêm nhớ lại một số nội dung trên sổ.

Lấy Hồng Phấn Khô Lâu làm cốt, hạt giống Ma Đậu làm gốc, rốt cục chế tạo ra gốc cây thực vật này.

Vật này là thực vật Minh Hà bí phủ dùng để bồi dưỡng Đạo binh, ở trong chứa năng lượng dồi dào, Đạo binh ăn vào có thể tăng mạnh tu vi, tăng tốc độ tu luyện.

Đương nhiên, người cũng có thể ăn, hiệu quả không khác nhau lắm.

"Ngươi qua đây!" Lục Khiêm nhìn về đầu trâu trông coi một bên nói: "Ăn hết đi."

"Đa tạ Âm Chủ."

Khóe miệng đầu trâu mở ra, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, nước bọt nhanh chóng trào ra, sau hai,ba lần thì nuốt Ma Đậu vào, trên mặt lộ ra biểu cảm hưởng thụ.

Hắc khí trên người của đầu trâu tăng lên một tia.

Hiệu quả nhưng số lượng phải nhiều.

Dùng về lâu dài tu vi khẳng định sẽ tăng lên, đầu trâu mặt ngựa sau khi từ Luyện Khí hậu kỳ tiến vào Dưỡng Thần thì tốc độ sẽ tăng nhanh không ít.

Hơn nữa còn có thể sản xuất hàng loạt, làm thành vật liệu âm tính bán cho ngoại giới.

Ngược lại là thực vật âm tính không tệ.

…

【VIP】 Thượng Cổ Long Thủ dân Đồ Đằng(1)

Linh điền Hắc Sơn.

Nơi đây suốt ngày bị bao phủ bởi hắc vân đầy trời.

Phía dưới mây đen là trăm ngàn cây Hướng Nhật Ma Quỳ kỳ dị.

Mặt Dạ Xoa nhắm chặt hai mắt, thỉnh thoảng phun ra một ngụm âm khí hắc phong.

Cộng sinh ở bên dưới Hướng Nhật Ma Quỳ chính là mấy trăm cây Hoàng Tuyền Ma Đậu, phun ra nuốt vào âm khí, phun ra Ma Đậu lớn bằng nắm tay.

Mười mấy tên đầu trâu mặt ngựa tiến đến nhặt ma đậu để vào trong cái khuôn.

Trên đỉnh đầu của Lục Khiêm lơ lửng một phù lục màu vàng ròng.

Thỉnh thoảng có đầu trâu mặt ngựa từ giữa kim quang ra vào.

Rất lâu sau, Lục Khiêm mở mắt ra, quang mang của phù lục vàng ròng thu liễm lại dừng ở trên bàn tay của Lục Khiêm.

“Đồ tốt, đáng tiếc chỉ có cấm chế nhất trọng thiên.” Trong lòng của Lục Khiêm thầm nghĩ.

Thần Tướng Hiển Hình Phù lục có thể không cần tới tài nguyên, lượng lớn để chế tạo Đạo binh, hạn mức cao nhất là ba trăm.

Đáng tiếc chưa đến Đạo Cơ thì không có cách nào tế luyện cấm chế Thiên Cương nếu không thì hạn mức cao nhất vẫn có thể tăng thêm một chút.

Nghe nói Cửu Thiên Ngọc lâu còn có hai mươi bảy phù lục lưu truyền ở bên ngoài.

Lục Khiêm đã từng phái người tìm hiểu, ngoại trừ một bộ phận ở trên người các cao thủ của đại môn phái thì những cái khác không rõ tung tích.

Sau khi điều tức xong, Lục Khiêm ăn vào một viên thuốc nhỏ đen kịt rồi lại lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

Vèo vèo!

Bầu trời xẹt qua hai đạo quang mang một đen một trắng.

Hắc bạch nhị quang lấy quỹ tích của Thái Cực đồ quay xung quanh Âm Thần của Giao Long.

Đây là Âm Thần của Yêu Nguyệt và Tập Nguyệt, Lục Khiêm phát hiện dưới hắc bạch Âm Thần tu luyện thì tu hành của cả hai đều sẽ xúc tiến lẫn nhau.

Năm tháng sau đó, Lục Khiêm vẫn một lòng tu hành.

Ngẫu nhiên sẽ ra ngoài họp mặt cùng với Quỷ Thất và một vài đạo hữu, phần đa thì vẫn tịch mịch ở bên trên Hắc Sơn.

Từ khi hai tỷ muội Yêu Nguyệt tiến vào Dưỡng Thần thì vẫn luôn chăm chỉ tu hành, tay nghề luyện đan Luyện Khí cũng vẫn không bị thụt lùi.

Dưới sự chỉ dạy của Lục Khiêm, xem như có thể miễn cưỡng tìm thấy con đường đi ban đầu.

Oanh!

Một ngày này.

Vân khí bốc lên Hắc Sơn.

Hoàng Tuyền Âm khí hình thành vòng xoáy không ngừng rót vào thân thể Âm Thần Giao Long.

Hồn thể Giao Long dần dần đưa mắt nhìn, lân phiến ố vàng phản xạ hắc quang trạch đen kịt.

Ma khí hình thành đường vân giống như mạng nhện trải rộng bên trên lân phiến.

Đỉnh đầu của Giao Long lơ lửng hai đoàn Âm vân Cương Sát.

Ma liễn Dạ Xoa mở hai mắt ra, con ngươi đỏ thẫm nhìn về phía bầu trời, miệng há to, gân xanh nổi lên không ngừng phun ra Âm khí tối tăm.

Phần lớn ma khí đã bị Lục Khiêm hấp thu.

Sau một thời gian, Hắc Sơn quanh năm hắc ám dường như trở nên tình lãng.

Lục Khiêm ngồi ở trung tâm vòng xoáy Âm khí.

Tóc phiêu bồng, áo bào phồng lên, trên gương mặt tái nhợt thỉnh thoảng hiện lên chút ít sắc vàng.

Lúc này hắn chợt mở hai mắt ra.

Ba~!

Hư không sinh điện.

Một tia ánh sáng màu lam lóe lên rồi biến mất.

Đây không phải là lôi điện chân chính mà là hiện tượng tinh khí tiết ra ngoài sinh ra.

Quan sát chính trong bản thân, kỳ kinh bát mạch chảy xuôi Chân Thủy màu vàng.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ bên trong thức hải càng thêm phát triển, trí tuệ trong mắt tựa như người bình thường.

Hoàng Tuyền Thánh Hà gột rửa có thêm một tia sáng, mơ hồ có mùi kia của Hoàng Tuyền mà không chỉ là quan tưởng trống rỗng.

“Hoàng Tuyền Kinh Đồ rốt cục đại thành.” Nội tâm của Lục Khiêm cũng không đến nỗi vui mừng không kìm được .

Âm Quỳ Chân Thủy chuyển hóa Vong Tình Thủy, bản thân chỉ cần chăm chỉ dày công thì sự tình liền như nước chảy thành sông.

Âm Thần Giao Long bay trở về nhục thân.

Hư gia nhị lão và ba nữ nhân ở bên kia, vừa rồi bị dị tượng kinh động, chạy tới thì thấy cảnh này.

“Chúc mừng Âm chủ thần công đại thành.” Hư gia nhị lão cung kính nói.

Trong lòng của hai người rất là kinh hãi thán phục.

Trước kia nhìn thấy Âm chủ, hắn vẫn chỉ là Dưỡng Thần trung kỳ, sau đó là Dưỡng Thần hậu kỳ, hiện tại công lực sâu hơn bao nhiêu, thật là kỳ tài.

Trong thâm tâm của hai người cũng cảm thấy là đã quy phục đúng người.

“Chúc mừng lão gia thần công đại thành.” Ba nữ nhân cùng nói, người mới ở hậu trạch mới có tư cách gọi là lão gia.

“Các ngươi lui xuống trước đi.”

Lục Khiêm giải tán đám người.

Hắn ngồi xuống cảm nhận một phen, xuất ra một cái túi màu vàng.

Túi có thể lớn có thể nhỏ, không gian bên trong khoảng chừng mười dặm.

Kim khí thành mây trôi nổi bên trên bầu trời.

Phía dưới là các loại tạp vật, một quái vật bốn thân thể bị vây ở trong chiếc lồng do kim khí tạo thành.

Thu hồi thần niệm, Lục Khiêm bắt đầu đánh pháp quyết lên.

Kim Qua chùy đặt vào hai ngón tay trước mặt, Canh Kim thần sơn chế tác mà thành chùy, bởi vì hấp thụ quá nhiều kim khí thế là thu lại thành dáng vẻ này.

【VIP】 Thượng Cổ Long Thủ dân Đồ Đằng(2)

Xoạt!

Từng sợi Canh Kim chi khí không vào bên trong Huyền Kim Kiếm Nang.

Hấp thụ tới trình độ nhất định, tay Lục Khiêm bấm chỉ quyết ngưng tụ kim khí thành một cái phù lục đánh vào bên trong Kiếm Nang.

Bên trong Kiếm Nang có tổng cộng sáu mươi tầng màng ánh sáng xếp chồng lên nhau, tầng trong cùng nhỏ nhất, tầng ngoài cùng lớn nhất.

Cho nên số tầng cấm chế càng cao thì độ khó tế luyện càng lớn.

Phù lục tiến vào bên trong, ở tầng ngoài cùng hình thành một tiết điểm màu vàng rực rỡ, mười ba cái tiết điểm thì có thể hoàn thành một tầng cấm chế.

Chín tầng cấm chế là nhất trọng thiên, sáu mươi tầng cấm chế là thất trọng thiên.

Sau khi tế luyện bát trọng thiên viên mãn thì uy lực không kém gì cao thủ Đạo Cơ.

Địa Sát Luyện Khí thiên(đại thành 11/3000)

Chư Thiên Huyền Kim Luyện Bảo quyết(đại thành: 300/300)

Tu luyện Luyện Bảo quyết và Luyện Khí thiên đến đại thành thì thủ pháp đánh ra cấm chế càng thêm thành thục.

Qua thêm một khoảng thời gian không lâu hẳn là có thể hoàn thành một đạo cấm chế.

Quá trình tế luyện tiếp tục ba ngày ba đêm, theo một đạo quang mang vàng rực rỡ sáng lên, mãi cho đến khi khí sắc lên đến tận trời, thì một đạo cấm chế tế luyện xong xuôi.

Kim Qua chùy lại thu nhỏ thêm mấy phần.

Hẳn là có thể chống đỡ đến bát trọng thiên, về phần tu luyện đến viên mãn thì đoán chừng là không được.

Lục Khiêm tính toán đại khái một chút, muốn trong thời gian bảy năm hoàn thành viên mãn chỉ sợ phải hao phí trăm vạn Pháp Tiền trở lên.

Đánh xong cấm chế, Lục Khiêm cũng cảm thấy có chút mệt mỏi thế là hắn ngồi xuống điều tức.

Lúc này linh quang trong đầu hắn lóe lên.

Lục Khiêm bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhanh chóng bay đến phía trên bầu trời, đi vào giữa sườn núi.

Một cái hạc giấy đáp xuống vững vàng trên tay hắn.

Hạc giấy truyền tin thuận tiện nhanh lẹ, địa phương có cấm chế thì không vào được.

Lục Khiêm mở hạc giấy truyền tin ra, là lão bản Khuẩn Nhân ở chợ quỷ Địa Quật gửi thư.

"Đạo hữu, chỗ này của ta lại phát hiện đồ án. Chợ quỷ Địa Quật— Khuẩn Nhân ký tên."

"Cuối cùng cũng gửi thư." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Nửa năm không gửi thư, Lục Khiêm còn tưởng rằng bị leo cây nữa nha.

Không nghĩ tới vẫn còn có tin tức truyền tới.

Nhận tin tức, lúc này Lục Khiêm đứng dậy đi về phía chợ quỷ Địa Quật.

Nếu như là Khuẩn Nhân lật đống giấy lộn trong nhà lên vậy thì tổ tiên hắn cũng phải có chút quan hệ với Minh Hà bí phủ.

Khả năng là hậu nhân không biết hàng cho nên mới để cho Lục Khiêm nhặt được chỗ tốt.

Chợ quỷ Địa Quật.

Lần này bên trên quầy hàng không có bất cứ đồ vật gì khác, chỉ có một đóa Linh Chi.

Nhìn thấy Lục Khiêm tới, Linh Chi lắc mình biến hóa hóa thành một nam hài phấn điêu ngọc trác cao ba thước.

"Đồ vật ngươi muốn…" Khuẩn Nhân, không lần này là Chi Nhân đưa tới một tấm da trâu.

Da trâu pha tạp, trên đó khắc họa một Hoàng Tuyền Âm Triện không trọn vẹn.

Đồ vật hẳn không phải giả, chỉ là thiếu mất một góc.

"Sao lại không trọn vẹn?"

"Ta cũng biết đếch đâu." Khuẩn Nhân nhún vai: "Lúc tìm thấy thì đã như vậy rồi, tính cho ngươi tiện nghi một chút vậy."

"Còn có đồ án tương tự hay không?" Lục Khiêm hỏi.

"Còn có mấy cái, nhưng trước tiên đạo hữu phải trả lời một vấn đề cho ta." Khuẩn Nhân thần bí khó lường nói: "Những đồ án này rốt cục là thể hiện cái gì? Trước tiên nói ý nghĩa cho ta biết, nếu không sẽ không đưa những cái còn lại cho ngươi."

Tại đảo Vạn Tượng người lẫn vào không phải kẻ ngu, không ai sẽ cảm thấy hứng thú với thứ vô dụng.

Lục Khiêm coi trọng đồ án này như vậy chắc chắn là có huyền cơ nào đó.

"Nếu như đạo hữu thật sự nhìn ra gì đó, ta bằng lòng tặng miễn phí, điều kiện là phải chia sẻ tin tức."

Chi nhân nói rõ ràng.

Lục Khiêm nhìn đối phương một cái thật sâu, đối phương không chút nào sợ hãi nhìn lại:

"Tốt, ta đề nghị chân thân gặp mặt, việc này có can hệ trọng đại."

"Không." Chi nhân cự tuyệt. "Ngươi nói một phần tin tức trước, cho cái thành ý trước."

"Đồ vật này chính là đồ đằng của Thượng Cổ Long Thủ dân, ghi chép pháp thuật Long Thủ và các loại thực vật nuôi dưỡng."

Lục Khiêm chém gió.

Vì để đối phương tin tưởng, hắn còn chuyên chú ngưng tụ ra một Âm triện huyết hồng ở trong hư không.

"Cái này…" Trong lòng của Chi Nhân đại chấn, lần này đã có chút tin tưởng.

Phù lục này y đã từng nghiên cứu qua, cho dù dùng cách nào thì cũng đều không thể vẽ ra được.

Dù cho chiếu rọi vào bức vẽ cuối cùng cũng xiêu xiêu vẹo vẹo không ra hình dáng gì.

Đối phương đã vẽ hoàn chỉnh ra.

Mặc kệ lời người này nói là thật hay giả, ít nhất là những đồ vật này có thể hiểu được.

Hơn nữa trên tay còn có mấy cái phù lục, quyền chủ động nằm ở trên tay mình, nói thế nào thì cũng muốn kiếm một chén

canh.

Nghĩ tới đây, Chi Nhân hướng về phía Lục Khiêm nói: "Địa điểm ta quyết, giờ tý ba khắc, ở rừng rậm U Du."

Vừa dứt lời thì thân ảnh đã hóa thành tro tàn.

…

【VIP】 Đạo sĩ Tự Âm, Luyện Binh Pháp Đàn(1)

Sau khi đã quyết định xong xuôi địa điểm thì Chi Nhân biến mất

không còn thấy tăm hơi đâu nữa, ngay cả tiền cũng không cần.

Lục Khiêm nhìn tấm da bò trên tay, lòng như có điều suy nghĩ.

Chắc hẳn đồ án không thật sự bị hư hoại mà là có người ác ý hủy

hoại nó.

Không thể không nói, có một vài người rất là thông minh. Đảo Vạn Tượng quả thực không có một ai ngu. Chỉ cần ngửi được lợi ích thì người lập tức trở nên thông minh lanh lợi hẳn ra.

“Thú vị, xem ngươi đến cùng có bao nhiêu năng lực.” Lục Khiêm lạnh lùng

nói.

Oanh!

Thân thể hắn hóa thành hắc vụ biến mất ngay tại chỗ.

Chỗ này của Lục Khiêm quả thực có lợi ích to lớn thế nhưng phải xem người

này có thể đón nhận nổi hay không.

Âm Thần bay hơn mười dặm, rìa bãi cát phía trước có một rừng cây to lớn.

Dưới màn đêm rừng cây tỏa ra hào quang màu tím.

Chướng khí U lục ở giữa rừng cây nhúc nhích, quang ảnh lấp lóe cao lớn khổng lồ giống như cự thú.

Nơi này nổi danh là nơi sinh ra nhiều tinh linh quỷ quái.

Cái gọi là Tinh Linh kỳ thật là thia địa khí ngưng kết thành thể sinh mạng.

Bởi vì một loại trùng hợp nào đó mà sản sinh ra linh trí.

Ví như Lục Khiêm lúc Luyện Cương nhìn thấy Cương khí hóa hình, nếu như lại để cho bọn chúng thêm một đoạn thời gian thì rất có thể sẽ trở thành cơ thể sống mới.

Tiến vào trong rừng cây.

Cây cối cao lớn thẳng tắp, thân cây đỏ chót phát ra hỏa diễm quang mang đỏ thẫm.

Không trung trôi nổi lơ lửng vô số điểm ánh sáng nhỏ bé, tựa như đom đóm phát ra ánh sáng u lam.

Cái này dường như là một loại sinh vật phù du sống bằng tro bụi, vừa rồi nhìn thấy tử quang từ phía trên thật ra lại là màu sắc do hồng quang và lam quang hỗn hợp lại tạo thành.

“Đạo hữu, có thể đi ra được chưa.” Lục Khiêm nhìn bốn phía xung quanh nói.

Vèo vèo!

Một thân ảnh bay đến từ phía bên cạnh.

Vô số sinh vật phù du bay ra từ trong bóng cây tạo thành một bóng người màu lam, cao bằng người bình thường, khuôn mặt mơ hồ không thấy rõ đường nét.

“Đạo hữu, lại gặp rồi.” Bóng người màu lam giọng nói bất cần đời.

Thái độ của Lục Khiêm trở nên lạnh dần, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ta nói là dùng chân thân gặp mặt, đạo hữu phải chăng là đã quên sao?”

“Cẩn thận thôi mà, thành ý của ta vẫn là đủ đấy.” Bóng người màu lam nói sau đó thổi đến một bộ phận của đồ án bị khuyết đi vừa nãy.

Lục Khiêm nhận lấy nhìn kỹ một hồi rồi nói bậy: “Đây là bút ký, ghi chép những kinh nghiệm mà yêu đầu chó Phục Ba từng trải qua, đại khái diễn ra vào sáu ngàn năm trước.”

“Cái này thì sao?”

Người ánh sáng lại đưa qua một tấm giấy da trâu, phía trên vẽ đồ án hoàn chỉnh.

Lục Khiêm nhận lấy xem xét, chợt ném trở lại cho người kia rồi hừ lạnh một tiếng:

“Chẳng là cái thá gì, là đồ án chắp vá lung tung cả.”

Ba~ Ba~

Người ánh sáng vỗ tay tán dương: “Đạo hữu quả nhiên có ánh mắt không tồi, xác thực là chắp vá từ hai nửa tấm mà thành.”

Người ánh sáng màu lam vì để tránh cho Lục Khiêm nói láo nên đã thử hắn một phen.

Sau đó lại lần lượt để cho Lục Khiêm giải thích những nội dung liên quan.

Vẫn có chắp vá, và cả hoàn chỉnh.

Phần lớn là để cho Lục Khiêm giải thích, tránh hắn nói láo, có thể thấy được người này cẩn thận đến cỡ nào.

Mà tính tình Lục Khiêm thể hiện rất tốt, mặc cho đối phương có trêu đùa như thế nào cùng vẫn hòa khí trả lời.

"Được chưa?" Lục Khiêm bày ra vẻ bình tĩnh, không có chút nào không kiên nhẫn.

Đối phương cho rằng đồ án phức tạp thì mình sẽ không nhớ được, thực tế là Lục Khiêm vừa nhìn qua một lần lã đã có thể nhớ kỹ được dáng vẻ đại khái rồi.

Một bộ truyền thừa bảo đồ bí bảo tàng của Long Thủ dân cứ vậy mà được biên ra, cùng với truyền thuyết tương quan với.

Lừa cho người trước mắt này sửng sốt một hồi.

"Hảo, đạo hữu, ba ngày sau chúng ta xuất phát, cùng nhau tìm kiếm bí bảo." Người ánh sáng cười nói.

Hai tay y vung lên, bản vẽ trong tay biến mất không còn thấy đâu nữa, không biết là đã bị truyền tống đến nơi nào.

Người ánh sáng nói xong câu đó thì thân ảnh chậm rãi biến mất, trong lòng thì đắc ý.

Đồ ngu mới chia sẻ với người khác, tự mình đi trước đoạt lấy bí bảo rồi nói sau.

Y có thể tưởng tượng được biểu tình kinh ngạc mấy ngày sau của người này.

Trước khi y biến mất thì Lục Khiêm bỗng nhiên ngẩng đầu lên cười nói: "Ngươi có phải cho rằng mình rất thông minh hay không? Hửm?"

Cái gì?

Người ánh sáng màu lam trong lòng nghi hoặc sau đó đã biến mất không còn thấy đâu nữa.

Chờ sau khi y mở mắt thì trước mặt đã đứng sẵn một người áo đen, xuyên qua áo choàng có thể thấy được huyết nhục nhúc nhích bên trong.

Sau lưng người áo đen là mấy trăm đầu trâu mặt ngựa to lớn.

“Không ổn!” Người này kinh ngạc nói, phản ứng lại cực nhanh, đánh ra một đạo sát khí xanh biếc.

【VIP】 Đạo sĩ Tự Âm, Luyện Binh Pháp Đàn(2)

Răng rắc răng rắc!

Lòng đất chui ra vô số dây leo xanh biếc, dây leo cứng rắn giống như sắt thép mọc ra gai nhọn sắc bén.

"Đánh trả?" Người áo đen mỉm cười.

Oanh!

Huyền Kim Kiếm Nang bay lên trời.

Sát khí trăm trượng nổ ra phân hóa thành ngàn vạn kiếm khí.

Xì xì!

Một loạt tiếng cắt như thái đậu hũ vang lên, ngàn vạn dây leo bị xé nát trong nháy mắt.

Kim khắc mộc, đối phó với pháp thuật tính mộc thật sự quá đơn giản.

Mấy chục thanh bảo kiếm hình thành lồng giam, nhốt lấy người này vào bên trong.

"Lại gặp mặt rồi." Người áo đen xốc áo choàng lên lộ ra dáng vẻ của Lục Khiêm.

Vừa rồi vẫn luôn tiêu tốn thời gian với người này mục đích chính là để làm tê liệt y, trong lúc đó thì phái phân thân đến tìm y.

Hình dáng của kẻ trước mắt này ngược lại có dáng vẻ của thú, làn da màu nâu vỏ cây, tóc là cỏ xanh.

Chẳng qua là khí tức của người bình thường nên hắn là do bí pháp nào đó gây ra.

Bịch!

Người cây quỳ xuống vẻ mặt cầu xin: "Đại nhân, đều là hiểu lầm, xin tha cho tiểu nhân một mạng."

Lục Khiêm lười nghe lời nhảm nhí, trực tiếp dùng đại hình hầu hạ.

Người cây tên là Thanh Mộc đạo nhân, tu vi Dưỡng Thần trung kỳ, lần này ra buôn bán là để kiếm thêm thu nhập.

Không nghĩ tới lại đụng trúng tên sát tinh Lục Khiêm này.

Người này khôn vặt nhiều thế nhưng xương cốt lại không cứng lắm.

Chẳng mấy chốc đã kể hết toàn bộ bí mật ra rồi.

Lai lịch của Hoàng Tuyền Âm Triện cùng với lúc đầu thì không khác nhau lắm, cũng không phải là đồ vật của tổ tiên mà là lột ra từ trên xác của một tiền bối.

"Đại nhân, tiểu nhân có thể đi được chưa?" Thanh Mộc đạo nhân cẩn thận nói.

"Đi?" Lục Khiêm nhẹ nhàng quét mắt về phía gã,

Xoạt!

Thị Nhục bọc gã lại chuyển hóa gã thành tinh khí Ất Mộc, Luyện Huyết pháp tăng khắc độ lên không ít.

Cầm Hoàng Tuyền Âm triện tới, Lục Khiêm lại trở về Hắc Sơn, hắn cẩn thận đọc tin tức bên trên.

Lần này không có pháp thuật mà là đồ vật giống như bút ký.

Chủ nhân của bút ký tên là Tự Âm.

“Năm ba mươi lịch Minh Phủ, Đàn Luyện Binh Giáp Hào nguy hiểm thật, tiếp dẫn Hoàng Tuyền ma khí thất bại, ba đạo hữu mất mạng, hi vọng ta không phải người tiếp theo.”

“Minh Phủ năm một trăm lẻ tám, lại thêm sáu mươi năm, cuối cùng cũng Luyện Cương đại thành, Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang quả nhiên ác liệt.”

“Minh Phủ năm một trăm sáu mươi lăm, những năm tháng phí hoài thời gian, người đã già rồi, bây giờ công lao sự nghiệp chưa thành, thật đáng buồn, đáng tiếc.”

“Minh Phủ năm hai trăm, Hắc Bạch Vô Thường thôi diễn không có chút tiến triển nào, may mà tạo ra được đà thần, đây là kiệt tác đệ nhất trăm năm cả Đàn Luyện Binh Giáp Hào ta, đáng tiếc vẫn chưa trọn vẹn…”

Lục Khiêm cẩn thận đọc tin tức trên đó.

Đạo tu vi này dường như là một pháp thuật thôi diễn Đạo binh nào đó.

Hóa ra Đạo binh đầu trâu mặt ngựa là tới từ Đàn Luyện Binh Giáp Hào.

Trong đó có miêu tả Đà Thần, dường như đã gặp qua đâu đó?

“Chẳng lẽ là sử giả của Hà Bá?”

Lục Khiêm bỗng nhiên nhớ tới Đại Ô Quy ở đại hội Sứ Giả kia. Đảo Vạn Tượng ai nấy đều biết rõ, mở ra đại hội Sứ Giả, thả ra Sắc Thủy Kim Điệp là Cự Đà sứ giả Hà Bá.

Tất cả mọi người vốn tưởng rằng là dị thú trông coi Thủy Nhãn, không ngờ là tạo vật của Minh Hà bí phủ.

Một lúc sau, Lục Khiêm có loại cảm giác mãnh liệt là đã chạm đến âm mưu nào đó.

Ngày đó gặp phải con quái vật ở Minh Hà bí phủ kia hẳn sẽ không phải là bản thân của Minh Hà đạo nhân đi?

Lần Thủy Nhãn mở ra tiếp theo liền có náo nhiệt để xem rồi.

Đám người cho là bảo khố ngàn năm mở ra không ngờ là nhảy ra một lão yêu quái ngàn năm.

Cảnh tượng kia chỉ sợ là có chút máu me.

Chỉ có điều Lục Khiêm cũng chẳng thèm để ý.

Dù sao trời cao sập xuống thì dù gì còn có Kiếm Chủ phía nam, Đại Chủ Tể, Âm Trủng Thiên Sư, các loại lão tặc ở Thông U nữa.

Bọn hắn nhà lớn thì việc lớn không thoát được, thực tế thì bản thân lại đổi một địa phương khác vượt qua mà thôi.

"Địa điểm cũ của Đàn Luyện Binh Giáp Hào ngược lại đáng để tìm tòi."

Lục Khiêm thầm nghĩ.

Căn cứ vào tin tức từ ghi chép truyền lại, pháp Đàn Luyện Binh cũng không ở bên trong Thủy Nhãn.

Dù sao thì điểm quan trọng nhất luyện binh đó chính là số lượng người, đó là nơi đi dọc theo Thông Thiên Hà về phía nam một trăm tám mươi dặm.

Vật tượng trưng là một tòa cự phong.

Mỗi khi đến mười lăm tháng bảy thì cái bóng của cự phong phản chiếu vào bên bờ, môn khẩu chính là chỗ pháp Đàn Luyện Binh.

Đây là phương pháp đơn giản nhất cũng chính là phương pháp duy nhất để ra vào.

Cho dù là Tự Âm cũng không thể tùy tiện ra vào.

Cách mười lăm tháng bảy vẫn còn hai ba tháng, ngược lại không cần thám hiểm gấp, trước về gia tăng cấm chế và Cương Sát lên một chút.

【VIP】 Sát sinh là vì hộ sinh(1)

Bên bờ Thông Thiên Hà.

Ba thân ảnh rơi xuống bên bờ sông.

Cầm đầu là một nữ tử bạch y.

Dáng vẻ nữ tử thanh lệ, vóc dáng uyển chuyển, đôi mắt tiễn thủy phảng phất như muốn câu hồn đoạt phách người ta.

Đi theo bên cạnh là hai đại hán ngang tàng.

Hai đại hán dáng dấp y như nhau, trên mặt có đường vân màu tím nhàn nhạt.

"Thái Sử đại nhân, nơi này chính là Thông Thiên Hà, giữa sông là đảo Vạn Tượng." Đại hán bên phải nói.

Hai đại hán có dáng dấp tương tự nhau, nhưng hoa văn trên mặt vẫn có chút khác biệt.

Bên trái tương đối phức tạp, bên phải lại đơn giản hơn chút.

"Tham Lang, ngươi có thể bay qua đây không?" Thái Sử hỏi.

Cho dù trên người là một bộ trang phục bình thường, nhưng con ngươi ẩn tàng nhan sắc, Thái Sử vẫn vô cùng xuất chúng.

Đại hán bên trái nhìn qua thấy sấm chớp mưa bão bạo liệt cùng với mây đen nồng đậm thì lắc đầu: "Ta không qua được, sấm chớp mưa bão quá lớn."

Nhục thân hoặc là Âm Thần một khi bay vào bên trong lôi điện thiên địa này thì cho dù không chết cũng sẽ trọng thương.

“Hãy tìm một chiếc thuyền đi.” Trong lòng Thái Sử suy nghĩ một chút nhìn về đám người.

“Chốc nữa sẽ có thuyền, chúng ta đợi một chút đi.”

Mặc dù không tinh chuẩn giống như Ti Thiên đài nhưng trên cơ bản cũng là tám chín phần mười.

Quả nhiên, không lâu sau, một chiếc thuyền lớn phá sóng mà vững vàng tựa ở bên bờ.

Mấy Đạo binh vóc dáng cao lớn vận chuyển hàng hóa, trên thuyền có một nữ tử đang chỉ huy.

Nhìn thấy ba người bên bờ, ánh mắt của nữ tử dừng lại, hơn mười Đạo binh đầu trâu mặt ngựa chẳng biết vô tình hay cố ý mà tụ họp lại.

Thái Sử còn phát hiện có một đạo ánh mặt đang âm thầm quan sát bọn họ.

Chỉ cần có dị động thì sẽ nghênh đón cuồng phong công kích.

Tham Lang tiến lên một bước, bày tỏ bản thân không có ác ý chắp tay nói:

“Chư vị đạo hữu, có thể cho chúng ta đi nhờ một đoạn đường hay không, nhóm chúng ta sẽ trả thuyền phí.”

Nữ tử trên thuyền chính là Mạc Sầu.

Mạc Sầu nhìn thấy những người này thì trong lòng đầu tiên là giật mình, hai tên đại hán vạm vỡ mười phần khí thế của đối phương không hề kém cạnh so với Hư gia nhị lão.

Nhìn mấy người bọn họ hạ thấp tư thái, nội tâm của Mạc Sầu cũng thả lỏng một chút.

“Các ngươi lên đây đi, nhớ đừng có lộn xộn.”

Suy đi nghĩ lại, nàng vẫn quyết định để đối phương đi lên.

Chiếc thuyền rách này không có đồ tốt gì, hơn nữa đối phương muốn động thủ thì đã sớm ra tay không cần chần chờ đến bây giờ.

Hơn nữa trên thuyền còn có pháp trận, còn có Hư gia nhị lão đang ẩn nấp ngược lại vẫn có thể đối phó được.

Ba người đi lên trong ánh mắt đề phòng của mọi người trên thuyền.

Thái Sử âm thầm dò xét Đạo binh trâu ngựa.

Những Đạo binh này thật âm tà, trong lòng nhịn không được dâng lên một cỗ cảm giác chán ghét.

“Tại hạ Ngọc Thanh, đạo hữu họ gì? Là chưởng quỹ của thương hội sao?” Thái Sử làm quen lôi kéo hỏi chuyện.

“Không phải, ta chỉ làm việc vặt thôi.” Mạc Sầu lãnh đạm nói.

Mặc kệ đối phương lôi kéo làm quen thế nào thì nàng vẫn không tiết lộ ra tin tức mấu chốt.

Đợi sau khi Đạo binh dỡ hàng xong xuôi, sau khi người một bên khác đến thì thuyền bắt đầu xuất phát.

Một đường không ai nói chuyện gì, sau khi thuyền cập bờ, Mạc Sầu mới thả lỏng một hơi.

Xem ra đối phương thật sự không có ác ý gì.

“Đạo hữu, thương hội có chỗ nghỉ lại hay không?” Thái Sử nói.

Không biết vì điều gì nàng ta luôn cảm thấy đám người Mạc Sầu rất đặc biệt, dường như có bí mật gì đó.

Nàng ta muốn tiếp xúc thêm một hồi nữa xem sao.

“Không có, ngươi tìm Người môi giới khác đi.” Mạc Sầu cự tuyệt.

Sau khi thuyền cập bến, đám người Thái Sử xuống thuyền.

Đám người Thái Sử vừa xuống thuyền liền thấy đủ loại giang hồ báo thù cùng với thi thể phàm nhân nằm ở khắp nơi.

“Đảo Vạn Tượng quả nhiên hỗn loạn.” Thái Sử cảm thán nói.

“Không có cách nào tưởng tượng được ý nghĩa tồn tại của những người này, nhiễu loạn trật tự, cướp đoạt không biết tiết chế, thiên địa cằn cỗi hơn phân nửa nguyên nhân đều là do đám người này tạo thành.”

Trong lòng đầy căm phẫn, những hành động này không hề có ý tứ thay trời hành đạo.

Dù sao lần này ra ngoài phải mang theo nhiệm vụ. Đám người bọn họ liền tùy tiện tìm một cái động phủ để thuê.

Mặc dù dáng vẻ chân ướt chân ráo này của bọn hắn rõ ràng là lần đầu tiên mới vào đảo Vạn Tượng, thế như hai đại hán khí thế hùng hổ nên cũng không có ai dám chọc vào.

Một ngày này.

Thái Sử ngồi xuống trên động phủ, sao băng lướt ngang qua trên bầu trời đầy sao.

Trong mắt của nàng ẩn chứa hình ảnh ngôi sao phản chiếu.

Dưới ngôi sao là một tòa Hắc Sơn với mây đen bao phủ.

Sau một hồi lâu thì cũng hành công xong xuôi.

Thái Sử nhìn về phương hướng của Hắc Sơn trong lòng như có chút suy tư.

“Đại nhân, núi này có vấn đề sao?” Một thị vệ Phá Quân hỏi.

【VIP】 Sát sinh là vì hộ sinh(2)

“Không có vấn đề gì, chỉ là có chút không thích hợp.” Thái Sử nói: “Không biết là có quan hệ với biến số hay không, Phá Quân ngươi có thể lẻn vào trong đó hay không?”

Đảo Vạn Tượng nhiều chỗ tà dị nhưng tinh thần của Thái Sử bẩm sinh đã nhạy cảm, phát hiện Hắc Sơn và những nơi tà dị khác có điểm bất đồng.

“Ta đến xem thử.”

Phá Quân lắc mình biến hóa, dáng vẻ hùng hổ, mái tóc đen suôn dài như thác nước, cả người tràn ngập hơi nước màu đỏ đậm, mùi máu tanh nức mũi, so với người tà đạo còn tà đạo hơn.

Xoạt!

Bóng người đi vào trong đại địa.

“Nhớ bình an trở về.”

Thái Sử dặn dò.

Phá Quân là Bắc Đẩu Tinh thứ bảy, thuộc thủy, tính cách tướng quân cảm tử xông pha chiến đấu.

Tu luyện Bắc Đẩu Phá Quân Huyết Cương cực kỳ mạnh mẽ.

Xem như nhiệm vụ thất bại thì cũng có thể thong dong thoát thân.

Mặc dù phương pháp tu luyện không có khác biệt gì so với tà đạo nhưng căn bản tính chất không giống nhau, Phá Quân Tham Lang sát sinh là để hộ sinh, vì đại cục hi sinh một số người là đáng giá.

Tiêu chuẩn này đối với tất cả mọi người đều như nhau.

Dù cho đến lượt Thái Sử hi sinh thì nàng cũng vì việc nghĩa mà chẳng từ.

Phá Quân xuyên qua trong lòng đất.

Thu lại tinh lực, khí tức vững vàng giống như âm ảnh bình thường đi ngang qua.

Sơn chủ Hắc Sơn trong truyền thuyết khá là thần bí, từng có chiến tích giết chết tu sĩ Dưỡng Thần hậu kỳ.

Trong lòng Phá Quân không để những loại bàng môn tả đạo này vào trong mắt, học được tạp nham mà không tinh thông.

Có điều đối với kẻ địch luôn chú ý mọi điều, thường những cao thủ hay bị lật xe bởi những chi tiết nhỏ không đáng chú ý.

Một đường đi ngang qua đến dưới chân Hắc Sơn. Lại ung dung xuyên qua cấm chế của Hắc Sơn.

Tốc độ rất nhanh chỉ trong chốc lát đã đến giữa sườn núi.

Bình thường muốn tìm cấm chế có thể tra xét từ lòng đất, Phá Quân ở nơi trên mặt đất ngàn trượng, đạo nhân bình thường căn bản là không có cách chạm đến nơi đó, trận pháp cũng không thể.

“Âm khí thật nồng đậm!”

Càng đi lên trên núi, Phá Quân càng cảm nhận được rõ ràng âm khí nồng đậm.

Đi tới chỗ không có người, Phá Quân nhô đầu ra từ trong lòng đất.

Lúc này y bị một màn trước mắt làm cho khiếp sợ tột đỉnh.

Chỉ thấy có mười đóa dị hoa cao ba trượng, Dạ Xoa ở giữa mặt dữ tợn khủng bố, hít vào nhả ra ma khí.

"Hình như là khí tức Hoàng Tuyền, nơi này quả nhiên là có bí mật."

Phá Quân thầm nghĩ.

Nơi đây không người, sau đó y lại tiếp tục tiến lên, phía trước là một Truyền Tống trận.

Không biết là Truyền Tống đến nơi nào, nếu như ở nơi bí mật như vậy thì khẳng định là nơi đó có bí mật trọng đại.

Phá Quân cảm giác mình đã mơ hồ chạm đến bí mật của Hắc Sơn.

Đến lúc ngàn cân treo sợi tóc càng phải cẩn thận từng tí. Không nên bởi vì một chút chuyện nhỏ mà phá hỏng nhiệm vụ.

Phá Quân tiến lên cẩn thận từng li từng tí một, tiếp tục sâu xuống đất chạm về phía Truyền Tống trận.

Lúc Phá Quân khai quật, trong nháy mắt chạm vào trận pháp.

Ầm!

Trận pháp nổ tung, một thân ảnh từ trong đó bay ra.

"Không ổn!" Phá Quân vội vã vận lên Cương khí huyết sắc, Cương khí huyết sắc hình thành quả cầu bảo vệ quanh thân.

Răng rắc!

Sức mạnh ập đến, tấm chắn lúc này vỡ tan.

Một Chiến Mâu màu thanh đồng sặc sỡ phá tan lá chắn.

Trong giây phút nhìn thấy Chiến Mâu màu thanh đồng Phá Quân giống như nhìn thấy một con Giao Long màu thanh đồng đang rít gào lao về phía mình.

Mắt thấy bản thân sắp bị xuyên thủng, Phá Quân vận Cương khí đến cực điểm gầm lên một tiếng: "Khai!"

Bầu trời xuất hiện một một ngọn núi nhỏ như một vết máu.

Vết máu mang theo khí thế đè ép ngàn thiên đánh về phía Chiến Mâu thanh đồng.

Răng rắc!

Vết máu chưa hạ xuống đại địa đã run rẩy nứt ra, không khí xuất hiện âm thanh nổ vang chói tai.

Vô số sát ý hình thành đao kiếm bắn ra bốn phía.

Ấn này tên là Thích Sát Tâm Ấn.

Hóa Sát Tâm mà luyện thành, chính là sát nghiệp thực chất hóa.

Lúc này kim quang xuyên thấu sương mù quỷ dị.

Kim cầu ngàn trượng đến từ trên trời, bên dưới kim cầu là dòng sông hội tụ bởi Chân Thủy, nước sông tỏa ra ánh sáng vàng.

Một khắc mà Chân Thủy xuất hiện sát ý đầy trời bị trấn áp.

Oanh!

Đỉnh kim cầu lại hạ xuống huyết ấn.

Một luồng âm thanh khủng bố truyền khắp tứ phía, khí lãng vô hình làm cát đá bay lên.

Chiến Mâu thanh đồng đột phá hạn chế mang theo thanh âm rồng hống hung hăng đâm vào trên lồng ngực của Phá Quân.

Oanh!

Chiến Mâu thanh đồng phá vỡ hạn chế, vạch ra một đạo cầu vồng.

Phốc phốc!

Chiến Mâu thanh đồng đâm xuyên qua lồng ngực của Phá Quân hung hăng đóng chặt hắn vào trên mặt đất.

"A!"

Phá Quân đau đớn gào to.

Chiến Mâu thanh đồng mang theo lực trấn áp, giống như Giao Long nằm nhoài trên người khiến cho người ta có một loại cảm giác áp bách cực kỳ mạnh mẽ.

"Ngươi rốt cục là ai!"

Phá Quân nhìn thấy thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện từ nơi khoảng trống thì trong lòng kinh hãi tột độ.

Tu vi của đối phương rõ ràng so với mình thì không khác mấy nhưng lại ra tay tàn nhẫn, góc độ chuẩn xác, là năng lực mà gã chưa từng nghĩ có thể đạt tới.

【VIP】 Núi này quỷ thần kinh hãi, hỏa này vạn vật tẫn(1)

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên gã gặp được có người trấn áp được sát ý của Phá Quân.

Sát ý của Phá Quân chính là sát nghiệp thực thể hóa, giống thật mà không phải thật, giống hư mà không phải hư.

Dưới sự kinh hãi gã quên luôn cả tình trạng mà mình đang gặp phải.

"Hắc Sơn sơn chủ, ngươi là ai?" Lục Khiêm chậm rãi đi ra từ trong ma vụ, hắn thu hồi kim khí ngàn trượng.

Đi theo phía sau âm ảnh mông lung hiện ra đạo sĩ đầu chó, đầu trâu mặt ngựa, còn cả ma diện Dạ Xoa khủng bố.

Ánh trăng trắng bạc xuyên thấu mây đen trùng điệp, chiếu vào bên trên gương mặt tái nhợt của đạo nhân, bầu không khí âm trầm kinh khủng giống như là Hoàng Tuyền yêu đạo.

"Ta là ai, liên quan gì tới ngươi?" Phá Quân hừ lạnh nói, Cương khí màu đỏ thẫm phun trào không mảy may rung chuyển được Chiến Mâu thanh đồng.

"Hóa ra là một hán tử cương ngạnh, không biết dưới sự hầu hạ của đại hình, miệng còn cứng rắn được nữa hay không." Lục Khiêm đánh ra mấy đạo kim khí hóa thành xiềng xích khóa gã lại.

"Ngươi thử chút xem, gia gia cứng rắn hơn so với ngươi nghĩ đấy."

Phá Quân dứt khoát không phản kháng, phản kháng cũng thoát không khỏi lòng bàn tay của người này.

Lục Khiêm không nói gì, trong tay áo bay ra một đạo bạch phong.

Bạch Cốt Kiếp châm hấp thu vô số tinh huyết bây giờ càng nhỏ bé, tính chất càng thêm cứng lại.

Bên trong ba tấc âm phong chứa ba vạn Kiếp châm.

Người trúng chiêu đều phải chịu thống khổ như lăng trì gấp mấy lần.

Năng lực của người này không tầm thường, chắc là có chuẩn bị mà đến.

Nếu không phải là Thái Âm Kim Đồng có thể nhìn thấy thiên địa biến hóa trong phạm vi trăm dặm nói không chừng người này có thể thật sự đục nước béo cò.

"A!"

Đỉnh núi truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết.

Hắc Sơn cách đó không xa.

Thái Sử bỗng nhiên mở hai mắt ra, môi son khẽ mở hoảng sợ nói: "Không ổn, Phá Quân xảy ra chuyện rồi."

Soạt!

"Đại nhân, ta đi cứu hắn."

Thân ảnh của Tham Lang bỗng nhiên xuất hiện sau lưng nàng ta.

"Ngươi cẩn thận một chút, thời điểm tất yếu có thể giết người đi, không cần phải vội vàng tìm hiểu tin tức." Thái Sử nói.

Chủ nhân của Hắc Sơn quả nhiên có quỷ, lúc đầu chuyến đi này của Phá Quân trong tính toán của Thái Sử là hung bên trong có cát.

Ai nghĩ tới vừa biến hóa trở thành điềm đại hung.

Mặc kệ người này có quan hệ với đại biến số trong tương lai hay không, chí ít trong tương lai cũng là biến số không hề nhỏ.

"Được!" Tham Lang biểu hiện bình tĩnh nhưng nội tâm lại đang rất vội vã.

Y và Phá Quân là huynh đệ ruột thịt, cùng nhau tu hành hai trăm năm, tình cảm thắm thiết không gì sánh được.

Thời điểm y chuẩn bị rời đi thì thanh âm của Thái Sử lại run rẩy vang lên lần nữa.

"Không cần nữa, Phá Quân hắn…" Mặt mày Thái Sử tràn ngập vẻ không dám tin:

"Phá Quân chết rồi."

"Cái gì? Ta không tin, Phá Quân làm sao có thể chết ở nơi nhỏ bé này…"

Hai mắt của Tham Lang đỏ thẫm, Bắc Đẩu Sát Phá Lang thần quang ngút trời phóng lên, mặt đất của động phủ dần dần vỡ ra.

"Bình tĩnh, người này có rất nhiều biến số, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta!"

Nội tâm của Thái Sử có chút hối hận, vốn nàng cho rằng đây chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn ngủi, nhưng kết quả là bổ nhào một cú thật đau, hao tổn mất một mãnh tướng.

Sơn chủ Hắc Sơn trong thời gian ngắn như vậy đã giết chết Phá Quân, điều này cho thấy thực lực người này không chênh

lệch quá nhiều so với Tham Lang.

Trước tìm được đại biến số, về sau báo thù vẫn chưa muộn.

Nghe được lời phân tích lý trí này của Thái Sử, Tham Lang mới tỉnh táo lại.

Bọn hắn từ nhỏ đã được truyền dạy là phải nhìn vào đại cục, lấy Nhân tộc đại thế làm chủ, nhịn xuống cừu hận ngược lại cũng dễ dàng.

Tham Lang nhìn sang phương hướng của Hắc Sơn thật sâu nói: "Tạm thời tha cho ngươi một mạng trước, ngày khác lại đến lấy đầu chó của ngươi."

Phía trên Hắc Sơn.

Lục Khiêm nhìn sang thân thể của Phá Quân trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

Không nghĩ đến gia hỏa này vẫn còn có bí pháp, vừa không chú ý chút đã bị gã ta vạch trần sau đó lập tức để cho gã bắt lấy cơ hội tự vẫn.

Trước khi chết còn hủy đi túi Hồ Thiên.

May mắn là Lục Khiêm kịp thời phản ứng bắt lại một phần đồ vật.

Nếu không số đồ đó hẳn là đã theo không gian trữ vật vỡ vụn mà lưu vong đến không gian không biết tên.

Bên trên lòng bàn tay của Lục Khiêm có thêm hai quyển trục màu tím.

Cốt làm bằng ngọc, vải lụa làm thành quyển, tơ vàng cột chặt quyển trục.

Bên ngoài được bôi lên nước sơn vàng, phù lục đen tuyền khắc họa ra đồ án phức tạp.

Giữa có sáu chữ to: Núi này quỷ thần kinh hãi

Một quyển trục khác kiểu dáng không khác biệt lắm, trên đó viết sáu chữ: Hỏa này vạn vật tẫn.

Giữ ở trong tay, một cỗ khí thế dồi dào đập vào trong mắt.

Sơn mạch nặng nề và năng lượng hỏa diễm nóng bỏng, nếu như mở quyển sách ra, toàn bộ lực lương buông thả ra chỉ sợ Lục Khiêm liền mặt mày xám xịt.

“Ngọc trục pháp lục, còn có loại đồ vật này cơ à.” Lục Khiêm kỳ quái nói.

Ngọc trục pháp lục và bùa chú bình thường có điểm khác nhau nhất định.

Ngọc trục có thể đem một loại hoặc là mấy loại phù lục khắc vào trên đó để gia tăng uy lực.

Mà phù lục thì không thể.

【VIP】 Núi này quỷ thần kinh hãi, hỏa này vạn vật tẫn(2)

May mắn là hắn không có thói quen trước khi đánh bại kẻ địch thì gáy vài câu, bằng không khi để người này phóng ra quyển trục hắn khẳng định không thể thoát chết được, cơ nghiệp phạm vi vài dặm vất vả xây dựng chỉ sợ cũng trôi theo dòng nước cuốn.

Vật này ngược lại không tồi, về sau có thể dùng để ngầm đối phó kẻ địch, đáng tiếc không thể tìm ra thân phận thật của người này.

"Nước đến đất chặn, binh đến tướng đỡ. Chờ mà xem!". Lục Khiêm mỉm cười, thân ảnh hắn chậm rãi biến mất.

Hắn còn muốn tiến hành hợp nhất Cương Sát.

Trên Vong Tình Thủy ẩn chứa một tia Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang.

Vừa rồi người này bị sát ý trấn áp cũng là do Nại Hà Thần quang gây nên.

Không chỉ có vậy, tốc độ chiến đấu vừa rồi nhanh hơn gấp hai lần so với tốc độ thường ngày.

Lục Khiêm tiến đến rút thanh trường mâu ra.

Vật này là xương sườn của thanh đồng Giao Long dị chủng chế thành, phẩm chất vật liệu không tệ, đánh lên cấm chế cũng rất dễ dàng.

Chiến Mâu mang theo uy áp của Giao Long thuần chủng, cùng với Huyền Kim Kiếm Nang là hai pháp khí không tồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tiến độ hợp nhất Cương Sát chầm chậm gia tăng.

Một bên khác, hai người Thái Sử đi thăm hỏi khắp nơi, tìm kiếm biến số trong thôi diễn thiên tượng.

Chỉ có điều, bí mật dường như bị một tầng đồ vật che kín, từ đầu đến cuối chỉ kém một tầng đồ vật đó thôi.

Thời gian mấy tháng không có bất cứ tiến triển nào.

"Đại nhân, nếu không thì trước đi báo thù, sau đó quay về Ti Thiên đài xem sao?"

Hiện tại Tham Lang vẫn luôn nhớ rõ cừu hận như cũ.

"Không cần, ta vô cùng chắc chắn ngay ở cạnh đây, khả năng là thời gian chưa tới." Thái Sử nói.

Bí mật bao quát thiên thời địa lợi nhân hòa, địa lợi nhân hòa đều có đó chính là thời cơ chưa tới.

"Yên tâm, mối thù của Phá Quân, chúng ta nhất định phải báo." Nội tâm của Thái Sử phẫn hận, quên bẵng đi là do bọn hắn tự tiện xông vào nhà dân trước.

Người của Ti Thiên đài luôn lấy trời xanh là do chính mình đảm nhiệm, cảm thấy mỗi tiếng nói cử động của mình đều đại biểu cho thiên đạo, xem nhẹ ý chí của người khác.

Mặc dù Ti Thiên đài có lịch sử lâu đời, có quan hệ với các phái cũng không tệ, thậm chí còn nhận ân tình của bọn hắn thế nhưng phần lớn đều là đứng trông từ phía xa.

Ngày mười hai tháng bảy.

Lục Khiêm tỉnh lại từ trong trạng thái thiền định, đỉnh đầu càng gần hơn với hai đoàn Cương Sát.

Khoảng cách không đến một trượng, vùng rìa đã sản sinh ra Thần quang màu vàng.

Xoạt!

Âm thần lóe lên một đạo hoàng quang, đột phá vận tốc âm thanh biến mất ở phía chân trời.

Bên kia Thông Thiên Hà, mặt sông sương mù bao phủ quanh năm.

Nước sông đen tuyền, phía dưới tựa như có một loại dị thú ngàn năm nào đó đang bơi lội, vô cùng âm trầm.

Lục Khiêm đi đến bên rìa sông bày ra pháp đàn, thiêu đốt hương hỏa.

"Mây trên nhân gian, thiên thủy xa xôi; dám thỉnh tinh linh, đội trưởng ngênh đón…"

Lục Khiêm chậm rãi niệm tụng chú ngữ.

Đây là nghi thức triệu hoán Quá Thủy dân.

Chưa quen cuộc sống nơi đây, không biết nơi cụ thể, Lục Khiêm cảm thấy để cho người chuyên nghiệp dẫn đường vẫn là tốt hơn.

Xoạt!

Chiếc thuyền đen kịt vọt ra khỏi mặt nước.

Ánh nến dập tắt, âm vụ tạm ngừng.

Âm vụ này che không được ánh mắt của Lục Khiêm.

Thuyền rộng mười bước, một ông lão tóc bạc nhảy xuống từ đầu thuyền, đầu đội mũ rộng vành.

Gương mặt ông lão mọc ra hàm cá, như dã thú nuốt chửng tế phẩm.

Rất lâu sau, sương mù tan đi.

“Phí qua thuyền ba trăm Pháp tiền.” Lão đầu cười nói.

“Tại sao lại là ngươi.” Lục Khiêm ngạc nhiên nói, đây không phải là người cầm lái Chu Liệp hắn từng gặp lúc đến đảo Vạn Tượng trước đây sao.

Quả Thủy dân nhiều như vậy, cả hai lần đều gặp trúng người này.

“Ngươi là…” Chu Liệp đưa mắt nhìn một lúc chợt bừng tỉnh: “Ngươi là Ngư Long?”

Người mà Chu Liệp tiếp đón không ít, người để lại ấn tượng chẳng được mấy kẻ.

Trong đó bao gồm Lục Khiêm, ban đầu ở trên thuyền phẫn nộ mà giết người, cho đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ như cũ.

“Hóa ra là cố nhân, không biết các hạ đi nơi nào?” Chu Liệp âm thầm dò xét, nội tâm có chút kinh ngạc.

“Không biết quý khách đi về nơi nào?”

Chu Liệp âm thầm đánh giá Lục Khiêm, trong lòng gã kinh ngạc.

Lần thứ nhất gặp người này vẫn chỉ là Luyện Khí trung kỳ, hiện tại khí thế sâu không lường được, có lẽ là tu vi tiến bộ quá nhanh.

Chu Liệp lái thuyền nhiều năm chưa bao giờ thấy người nào có tốc độ tu luyện nhanh như vậy.

Tính toán thời gian còn chưa đến mười năm.

Đương nhiên, tiền thì vẫn phải lấy.

“Dọc theo Thông Thiên Hà đi về hướng tây, nghe nói giữa sông có một ngọn Cao Phong, không biết nơi đó là nơi như thế nào?” Lục Khiêm hỏi.

Tự Âm Bút Ký nói cho cùng cũng không phải là địa đồ, phía trên chỉ giới thiệu một vài câu về nơi như thế.

Vị trí cụ thể thì vẫn cần bản thân tự mình đi tìm.

【VIP】 Mười lăm tháng bảy, yêu thú Thử Thiết(1)

Nếu không thì Lục Khiêm cũng không xuất phát sớm hai ba ngày.

“Ngọn núi giữa sông? Ngươi nói là Thiên Đô Phong?” Chu Liệp suy nghĩ kỹ một lúc rồi nói: “Chỗ nào cũng phải trăm dặm, khoảng cách tối thiểu từ đây đến đó là trong khoảng sáu trăm dặm, thêm tiền đê.”

“Sáu trăm dặm?”

Việc thêm tiền ngược lại không đáng để tâm nhưng không ngờ đến khoảng cách lại chênh lệch lớn như vậy.

Lục Khiêm liên tục hỏi thăm, chỉ có Thiên Đô Phong mới phù hợp với miêu tả.

“Được rồi, vậy thì nơi đó đi.” Lục Khiêm đưa cho Chu Liệp một túi Pháp Tiền.

Thuyền lái vào bên trong sương mù, kỹ năng lái thuyền của Chu Liệp rất đáng nể.

Đối diện với sóng to gió lớn mà thuyền vẫn vững như mặt đất.

Lục Khiêm cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Trên Hoài Nam Tử cổ tịch, Thái Trung tiên nhân ở phương đông từng đi khắp ba mươi sáu nước.

Từ Cửu U xuống đến Hoàng Tuyền.

Ghi chép vô số kỳ trân dị bảo, vô số chủng tộc dị nhân.

Chỉ riêng ghi lại nhân tộc đã hơn hai trăm loại.

Tĩnh dân ba tấc, Tu Tí dân tay dài hơn thân, Vũ dân toàn thân lông vũ dài vân vân…

Lục Khiêm chẳng hay đứng ở đầu thuyền tự bao giờ.

"Khách quan, đất này nguy hiểm, ngài hãy cứ vào trong khoang nghỉ ngơi thì hơn." Chu Liệp khuyên can nói.

"Không sao."

Đứng ở đầu thuyền, gió lớn thổi tung tóc dài bay, áo bào phần phật, nhìn sang sóng lớn trăm trượng trong lòng hắn nhịn không được dâng lên một cỗ tráng chí hào hùng.

Chẳng biết lúc nào mới có thể nắm giữ pháp lực triêu du Bắc Hải mộ hồi Thương Ngô*.

*một câu trong bài thơ Tuyệt cú ý chỉ đi hai nơi ở cách xa nhau trong một ngày.

Khi đó, có lẽ hắn cũng sẽ học tập các tiền bối cao nhân.

Du lịch tam sơn ngũ biển, cửu thiên thập địa.

Kiến thức quỷ dị, thế giới chí quái huyền diệu, viết lên điển tịch vạn người truyền xướng.

Dưới nước thỉnh thoảng có một âm ảnh to lớn lướt qua. Dường như là một loài dị thú nào đó.

Loại dị thú này không công kích thuyền trên mặt nước trừ phi chủ động tiến vào trong nước.

Khoảng chừng đi được một ngày một đêm.

Một đỉnh núi cao đập vào trong mắt.

Đỉnh núi cao giống như một thanh kiếm đâm thẳng vào mây xanh.

Trên dưới cả ngọn núi mọc đầy thảm thực vật màu xanh lá, không có vật gì khác nên động vật về cơ bản không thể nào đặt chân lên được.

“Khách quan, đây chính là Thiên Đô phong.” Chu Liệp nói.

“Tốt. Vất vả cho ngươi rồi.”

Lục Khiêm phi thân nhảy xuống thuyền, lúc bay xuống thì Kiếm Nang cũng theo đó mà thả ra một chiếc thuyền nhỏ.

“Tạm biệt!” Chu Liệp hét lên một câu.

Thuyền đột nhiên chui vào trong nước.

Một trận sóng nước nổi lên sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng.

Lục Khiêm ngồi khoang chân ở đầu truyền, hắn đánh lên một đạo pháp quyết ẩn nấp che dấu thân hình, tránh để bị người khác phát hiện.

Thiên Đô phong cao hai ngàn trượng, mây trắng che khuất đỉnh núi.

Ngọn núi này không giống như vật mà thiên địa tạo ra. Có điểm giống với vật mà người tạo nên.

Lúc này, Lục Khiêm đang phân tán thần niệm, tìm tòi thực hư ở dưới đáy biển.

Kết quả không thu hoạch được gì, chỉ là một cây cột bình thường mà thôi.

Lục Khiêm định tiếp tục chờ đợi, cách mười lăm tháng bảy vẫn còn hai ngày.

Ở một bên khác.

Trên Thông Thiên Hà, một chiếc thuyền nhỏ chậm rãi di chuyển.

Một nam một nữ ngồi ở đầu thuyền.

Hai người chính là Thái Sử và Tham Lang.

Thái Sử đứng ở đầu thuyền, hai mắt nhắm chặt.

Thân là truyền nhân của Ti Thiên đài, linh cảm tiên thiên trực tiếp cảm ứng thiên địa, thu được thiên cơ.

Không cần sử dụng các loại pháp khí tính toán chuẩn bị giống với các đạo sĩ xem bói tinh thông thôi diễn.

Phương pháp như vậy là không được phép.

"Bên kia!" Đôi mắt xinh đẹp của Thái Sử nhìn về phía dãy núi bên phải.

"Nơi đây hình như là địa bàn của Yêu Quỷ môn phía nam." Tham Lang nhướn mày, y có chút không yên lòng.

Yêu Quỷ môn là tả đạo nổi danh.

Lấy thân hóa yêu làm chủ, không phải là pháp thuật Luyện Thể, tu luyện đến sau cùng thì sẽ càng không giống người.

Môn chủ là Dạ Xoa sáu tay thân phận thần bí, tu vi sâu không lường được.

Đa số đệ tử trong môn phái là các loại Dạ Xoa, Tam Thủ Yêu, Ngưu Thủ Ma…

Nghe nói địa bàn của hắn ở trong loài người đều là huyết thực của Yêu Quỷ môn.

Mặc dù nguy hiểm nhưng lại không thể không đi.

Thuyền cập bờ, hai người vào trong quần sơn.

Nơi này rất hoang vu, khắp nơi là cây cối năm sáu người ôm không xuể.

Không phát hiện tung tích của ma đạo, điều này khiến cho hai người thả lỏng một hơi.

Hai người không có phương hướng cụ thể, chỉ có thể đi theo linh cảm của Thái Sử.

Lần này xuất hành không nghĩ tới lại khó khăn như vậy.

Mấy tháng không có bất kỳ thành quả gì, nếu như lại trì hoãn thêm mấy tháng vậy chỉ có thể ảm đạm rời khỏi.

Mười lăm tháng bảy.

Tết Trung Nguyên.

Trên Thông Thiên Hà là khói đen tràn lan.

Nghe đồn ngày này là ngày Quỷ Môn quan mở ra, là ngày bầy quỷ xuất hành.

【VIP】 Mười lăm tháng bảy, yêu thú Thử Thiết(2)

Không biết Quỷ Môn quan thực hư thế nào, nhưng mười lăm tháng bảy âm khí sẽ nặng hơn một chút.

Rất nhiều nghi thức quỷ tu đều tiến hành vào ngày này, có lẽ đã bị phàm nhân nhìn thấy nên suy diễn thành các loại truyền thuyết lưu truyền nhân gian.

Lục Khiêm thu lại trận pháp ẩn nấp, hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Một vầng trăng tròn treo cao, ánh trăng trong trẻo lạnh lẽo tỏa xuống.

Bóng của Thiên Đô Phong trải dài.

Đỉnh của cái bóng chiếu vào trên dãy núi.

"Yêu Quỷ môn?" Lục Khiêm nhướn mày.

Kể cũng khéo, Lục Khiêm từng có quen biết với người của Yêu Quỷ môn.

Lúc trước ở trong U Minh còn giết hai đệ tử Dạ Xoa của Yêu Quỷ môn.

Ngoảnh đầu nhìn qua đó vừa hóa thành độn quang bay về phía dãy núi.

Lần này không dám nghênh ngang như lúc ở đảo Vạn Tượng, dù sao cũng là địa bàn của môn phái khác.

Vị trí của đỉnh núi rất mơ hồ.

Hơn nữa, hai ngày này Lục Khiêm vẫn luôn chú ý đến Thiên Đô Phong. Hắn phát hiện vị trí của hắn cũng không phải là luôn cố định mà là theo sóng nước gột rửa chập rãi di chuyển.

Tốc độ di chuyển có nhanh có chậm cho nên vị trí của hắn có chỗ biến hóa.

Dựa theo suy đoán, khả năng có thể ở trong phụ cận mấy trăm dặm.

Bay vào trong dãy núi, lúc này đã hoàn toàn không thể nhìn thấy cái bóng của Thiên Đô Phong mà chỉ có thể đi tìm dựa theo những ký ức lúc nãy.

Oanh!

Phía trước truyền đến một trận nổ vang.

"Ồ?" Trong lòng của Lục Khiêm suy nghĩ, sau đó lại ẩn giấu thân mình.

Dưới ánh trăng bỗng nhiên xuất hiện âm ảnh cao lớn.

Dưới sự chiếu rọi của ánh trăng có thể nhìn thấy rõ tướng mạo của hắc ảnh đó.

Đây là một yêu thú cùng loại với trâu.

Trên đầu mọc ra sừng hươu, lông bờm rẽ hai ngôi lộ ra một đôi mắt huyết sắc, thân thể như sắt đen tuyền bao trùm bởi bùn đất và rêu xanh.

Con thú này cao hai mươi hai trượng, mỗi một lần cất bước lại sinh ra một chấn động kịch liệt.

Bầu trời có một tráng hán cao lớn bay lên, toàn thân y hòa trong khí xanh, không thấy rõ hình dạng.

Bên người y có tám kiếm hoàn óng ánh lơ lửng xung quanh.

Kiếm hoàn tỏa ra ánh sáng huỳnh lục, ánh sáng tạo thành một đầu sói dữ tợn to trăm trượng.

Nam tử đang đấu với yêu thú.

"Thử…Thiết?" Lục Khiêm biết rõ con thú này.

Trước đây Lưu Đỉnh chấp sự của Lăng Ba Lâu đã dùng yêu thú này Luyện Thể.

Thử Thiết lấy kim thiết làm thức ăn, sau khi thành niên làn da có thể sánh với pháp bảo, pháp khí bình thường khó có thể đối phó.

Lục Khiêm cũng không muốn đối phó với loại đồ chơi này.

Oanh!

Sau lưng truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Lục Khiêm sớm đã rút lui ra xa.

Phi hành một lúc thì hắn thả ra tâm thần cảm ứng tứ phương.

Bầu trời vạn dặm không mây.

Trăng tròn treo cao, tinh huy xếp thành từng cụm.

Không biết là có phải do liên quan đến ngày mười lăm tháng bảy hay không, mà trăng tròn tỏa ra một tia ánh sáng lục sắc.

Ánh sáng chiếu vào bên dưới là hai mỏm đá quái dị trên đỉnh núi.

Hình chiếu của nham thạch ở trên mặt đất giống như là một cánh cửa đen kịt cực lớn.

Con mắt của Lục Khiêm biến thành màu vàng, hắn liếc nhìn địa khí trong phạm vi vài dặm. Địa khí hết thảy đều bình thường, không có mảnh đất nào đặc thù.

Lục Khiêm tìm nửa ngày thậm chí chui vào bên dưới mấy trăm trượng nhưng vẫn không tìm được manh mối nào như cũ. Tựa như chỉ là cái bóng bình thường.

Thời gian dần trôi qua, một khi qua mười lăm tháng bảy thì chỉ có thể đợi đến sang năm mới có thể tìm tòi thực hư.

Hơn nữa, Thử Thiết không quá xa với nơi này, tiếng đánh nhau càng lúc càng gần.

Oanh!

Bầu trời truyền đến tiếng nổ vang.

Lúc này một hắc ảnh to lớn xuất hiện phía trên bầu trời.

Oanh!

"Chết tiệt, quả nhiên đến rồi!" Lục Khiêm thầm mắng trong lòng.

Đầu sói to lớn trên bầu trời ảm đạm đi rất nhiều, Thử Thiết cũng bị thương một phần. Chẳng qua là thương thế không nghiêm trọng lắm, nếu như trôi qua một khoảng thời gian thì nhất định có thể dây dưa khiến cho nó tử vong.

Phía dưới đại hán là một nữ tử áo trắng. Dáng vẻ nàng xem ra có chút suy yếu.

Ầm!

Đại hán bị đánh bay, đuổi về hướng nữ tử.

Nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ nghiến chặt hàm răng, nàng hóa thành một đạo độn quang phi thân lui lại.

Xì!

Thử Thiết bắn ra một đạo thần quang trong nháy mắt. Nơi thần quang đi qua vạn vật đều hóa thành tro tàn.

Ầm!

Một đạo kim khí phóng lên tận trời đánh nát thần quang trong mắt của Thử Thiết.

Nữ tử còn chưa kịp phản ứng.

“Đạo hữu, ta giúp đỡ các ngươi một chút lực.” Lục Khiêm bất đắc dĩ.

Bây giờ còn không đến một canh giờ, chỉ có thể ra tay cùng đánh Thử Thiết.

“Đa tạ đạo hữu ra tay tương trợ.”

Lúc này, Thái Sử mới chú ý tới người áo đen phía dưới, khi thấy bóng mờ cánh cửa trên đất thì môi son khẽ nhếch, nàng ta kinh ngạc nói: “Chúng Diệu chi môn!”

【VIP】 Hắc Bạch Vô Thường, thiên hạ thương sinh(1)

Lúc này nữ tử bay xuống đến nơi.

Lục Khiêm nghe được lời nói của người này thì hỏi: "Ngươi biết rõ cách mở cánh cửa này ra sao?"

Nếu như người này có thể mở cánh cửa này ra thì cùng nhau tầm bảo cũng không phải không được.

Đến lúc đó lại dựa theo mức độ cống hiến mà chia thôi.

Nếu như để cho chính mình tự tìm tòi thì chắc là mấy chục năm nữa vẫn chưa mở được.

Nếu như phát hiện bảo vật ngược lại chính là lúc dựa vào thực lực mà nói chuyện.

Nữ tử nhanh chóng nhìn vào Thử Thiết sau lưng một cái, Tham Lang vẫn đang chiến đấu với nó.

"Chúng Diệu chi môn chính là một loại trận pháp kỳ lạ, thỏa mãn điều kiện đặc biệt mới có thể mở ra. Cửa này là hình thái Ảnh Tử*, chắc hẳn là có liên quan đến Ảnh Tử."

*cái bóng phản chiếu

Nói đến đây nữ tử nhắm hai mắt, tinh thần chớp động, có chút bạch quang rũ xuống, linh cảm Tiên Thiên phát tán.

"Đổi chỗ, lấy Ảnh Tử tiến vào đại môn."

Con ngươi trong mắt Thái Sử vậy mà lại biến thành màu xanh thẳm mỹ lệ.

Thời điểm thấy Lục Khiêm , trong lòng của Thái Sử vạn phần kinh dị.

Nàng phát hiện vậy mà lại không thể nhìn thấy quá khứ của người này.

Cho dù là cao nhân cảnh giới Đan Kiếp đứng ở trước mặt thì Thái Sử vẫn có thể cảm ứng được mấy phần, mà người này dường như bị bao phủ bởi một tầng mây mơ hồ, làm cho người ta nhìn không thấu.

Thái Sử nhớ đồ đệ Khúc Tố Lê từng nói qua một câu.

Trước đây Khúc Tố Lê ở bên trong Thủy Nhãn từng gặp được một người nhìn không thấu quá khứ.

Mà người này lại có dáng dấp thanh niên, tu vi khoảng Dưỡng Thần kỳ.

Thái Sử còn tưởng rằng Khúc Tố Lê học nghệ không tinh.

Mặc dù là Tiên Thiên Linh Thể thế nhưng linh cảm cũng chỉ như người bình thường, nhưng nếu không trải qua học tập toàn diện hệ thống thì cũng không mạnh hơn cao thủ bình thường là mấy.

Nếu như không đoán nhầm thì người này hẳn là người mà Khúc Tố Lê đã gặp phải, sẽ không có người thứ hai.

Loại người này trăm ngàn năm khó gặp được một người.

Ở trong ghi chép của những tiền bối Ti Thiên đài cũng chỉ từng xuất hiện hai ba vị.

Phần lớn là người dẫn dắt thời đại lộng triều.

Nếu như ở trong chính đạo thì là hạch tâm đệ tử của môn phái, dẫn dắt môn phái đi về phía huy hoàng.

Nếu như ở trong bàng môn tà đạo thì chính là căn nguyên của hết thảy tai họa.

Người này quỷ khí âm trầm, mười phần huyết tinh, xem xét thì hẳn không phải là chính đạo.

"Không được, nhất định phải bóp chết người này trước lúc hắn kịp trưởng thành, nếu không hậu hoạ khôn lường." Thái Sử thầm nghĩ nói.

Loại người này số mệnh lại rất cứng, nếu muốn ra tay nhất định phải nhất kích tất sát mới được.

Đang suy nghĩ thì Lục Khiêm dựa vào phương pháp mà nàng dạy tiến vào bên trong đại môn.

Xoạt!

Trong một giây mà Lục Khiêm tiến vào, cảnh tượng xung quanh bỗng biến hóa.

Hắn đi vào một nơi rộng lớn dưới mặt đất.

Không gian dưới đất rộng lớn, dài rộng khoảng mười dặm, cao cũng mười dặm.

Dưới đất lát bạch ngọc, bóng loáng như gương, không có một kẽ hở.

Xung quanh tường cũng là bạch ngọc, cứ cách mỗi ba bước lại có một chiếc đèn dầu ly giao Trường Minh đăng.

Có vài Trường Minh đăng đã tắt, phần lớn vẫn đang thiêu đốt, trong phòng sáng sủa như ban ngày.

Trên vách tường khắc đầy Hoàng Tuyền Âm triện phức tạp.

Lục Khiêm nhìn qua loa một cái, là một pháp trận chống bụi trừ sương nào đó.

Bởi vì lâu năm thiếu đi sự bảo dưỡng cho nên pháp trận hơi mất đi hiệu lực, bạch ngọc lát trên sàn nhà có một tầng tro bụi thật mỏng.

Chỉ có điều tổng thể điều kiện vẫn không tệ.

Bên trong không gian mười dặm là một tòa ngũ sắc pháp đàn cao năm thước rộng chín trượng đang đứng sừng sững ở nơi đó.

Bên trong miệng pháp đàn có một ao nước hình dáng lõm.

Lục Khiêm bước lên một cái tế đàn bên trong đó.

Ngũ sắc tế đàn phác họa đồ án Hoàng Tuyền Âm triện phức tạp từ tơ vàng ngân tuyến.

Hoa văn giao thoa uốn lượn, nhìn như lộn xộn thế nhưng trật tự lại rất rõ ràng, sẽ không bị rối loạn vào nhau.

Vô số Hoàng Tuyền Âm triện phức tạp vẽ giống như xấu.

Lục Khiêm nhìn thật sự là được mở rộng tầm mắt.

Bản thân bình thường vẽ ra một cái Âm triện đã mệt không chịu nổi.

Không nghĩ tới còn có người bắt đầu tổ hợp hình thành pháp trận, người này tạo nghệ sâu đến mức nào.

Hoàng Tuyền Âm triện trong quá khứ mình còn có thể xem hiểu được một chút tác dụng, lần này hoàn toàn hai mắt như mù, xem chẳng thể hiểu.

“Cái ao này…”

Ao nước không lớn, trên vách bạch ngọc biến thành màu huyết hồng, giống như là bị huyết dịch thẩm thấu.

Đáy nước khô cạn để lại các hạt vật chất hình dáng chất keo.

Một số nơi trong ao còn lưu lại các loại xương cốt sinh vật.

Bên cạnh ao có khối lệnh bài, ý tứ chữ nghĩa bên trên trái lại Lục Khiêm có thể đọc hiểu.

“Giáp Tự số năm mươi sáu, đạo sĩ đầu hươu thân ngựa.”

Bên trong không gian mười dặm là một trăm pháp đàn dạng như vậy đứng vững.

【VIP】 Hắc Bạch Vô Thường, thiên hạ thương sinh(2)

Ở giữa pháp đàn càng gây chú ý cho người khác.

Diện tích khoảng chừng gấp mười lần những cái pháp đàn khác.

Mùi máu tanh nồng đậm, Lục Khiêm bay người qua đó.

Ở giữa pháp đàn xếp vô số thi cốt nhân loại, một cỗ huyết tinh chi khí ập vào mặt.

"Giáp Tự số một, Hắc Bạch Vô Thường."

Bên cạnh là các loại tài liệu và phù lục sử dụng, còn có trình tự nghi thức thi pháp.

Trình tự rất nhiều, đại khái nhìn một cái, tổng cộng làm ra hơn hai ngàn lần, mỗi lần là ít nhiều thiếu hụt trí mạng, mỗi trình tự vật liệu cũng có khác biệt.

Lục Khiêm nhỡ kỹ cái cuối cùng, hẳn là so sánh lẫn nhau rồi hoàn thiện.

Trừ cái đó ra còn có số hai.

Số hai tên là Đà Thần, có thể giống Đạo binh thành công khác xóa đi quá trình Luyện Binh.

Nơi đây đúng là đạo trường luyện chế Đạo binh cỡ lớn, rất nhiều Đạo binh được luyện thành từ đó.

Chỗ sâu trong không gian là một đài cao to lớn.

Đài này tổng cộng chia làm chín bậc, cao mười trượng, dài rộng cũng mười trượng, Âm triện khắc họa bên trên càng thêm rườm rà phức tạp, từng đạo hắc khí thoát ra từ phía trên pháp đàn.

"Đây là… Hoàng Tuyền Âm khí?" Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Tự Âm bút ký có ghi là đã từng có rất nhiều người chết vì tiếp dẫn Hoàng Tuyền ma khí.

Cỗ âm khí này còn tinh khiết hơn nhiều so với âm khí mà Hướng Nhật Ma Quỳ phun ra.

Ma khí mặc dù ít nhưng chất lượng lại hơn gấp mười lần Hoàng Tuyền âm khí.

Xoạt!

Lúc này, một nữ tử từ trên không trung hạ xuống.

Chính là người vừa bị truy sát lúc nãy, Lục Khiêm vừa liếc nhìn một cái, bề ngoài tỏ vẻ không để ý tới nhưng nội tâm lại âm thầm cảnh giác.

Mặc dù nói trong đó không có kỳ trân dị bảo gì thế nhưng phỏng chừng người này cũng không thể hiểu được Hoàng Tuyền Âm triện.

Nhưng tâm phòng người không thể không có.

"Đa tạ ân cứu mạng của đạo hữu vừa nãy, tại hạ là Ngọc Thanh, không biết đạo hữu họ gì?" Thái Sử dò xét xung quanh một lúc sau đó chủ động nói chuyện với Lục Khiêm.

"Lý Lâm." Lục Khiêm lạnh nhạt nhìn quét qua người này một lượt.

Ở vùng đất lạ, lại ở vào cái chỗ không biết tên này, không nên bại lộ danh tính mới là điều tốt.

“Đây là…” Thái Sử nhìn sự bày trí xung quanh chợt nhớ đến Minh Hà bí phủ trong điển tịch ghi lại.

Lục Khiêm bay đến chỗ sâu trong không gian, gần đài cao có một cái bàn lớn.

Mặt bàn sạch sẽ không có đồ vật gì lưu lại.

Nơi này không phải là đột nhiên bị hủy diệt, tựa như là rút lui có trật tự cho nên không để lại gì cả.

Đừng nói đến bảo vật ngay cả chữ nghĩa cũng chẳng có gì.

Trái lại Lục Khiêm nhìn vào mấy bản nháp viết nguệch ngoạc.

Hắn đang định bay lên trên đài cao thì chợt.

Oanh!

Tựa như cảm thấy ngoại nhân xâm nhập, pháp trận xung quanh chợt tỏa ra ánh sáng.

Hoàng Tuyền ma khí điên cuồng hiện ra, không trung hình thành một cái vòng xoáy.

Bên trong vòng xoáy là cung điện đen tuyền.

“Minh Hà bí phủ?” Trong lòng Lục Khiêm run lên, không nghĩ nơi đây vậy mà lại liên thông với Minh Hà bí phủ.

Bỗng nhiên, vòng xoáy phía đối diện xuất hiện Đế Giang bốn cánh sáu chân.

Một đạo khí thế cường đại chấn nhiếp tỏa ra từ trong vòng xoáy.

Phản ứng đầu tiên của Lục Khiêm đó là Thần Lãng còn sống, chỉ có điều khí chất lại không giống.

Xoạt!

Thân thể hóa thành một đạo hoàng quang chạy về phía lối thoát.

Dù là gì đi nữa thì cứ chạy trước cái đã.

Trong một khoảnh khắc Thái Sử nhìn thấy cung điện và con thú này, tất cả nghi hoặc trong lòng nàng trong nháy mắt đều đã được giải đáp.

Minh Hà bí phủ, Thiên Hà đạo nhân vẫn còn sống.

Nàng cũng phản ứng rất nhanh, hóa thành một đạo tinh quang bay ra khỏi đó.

Tốc độ của tinh quang cực nhanh, đảo mắt đã đến cửa ra vào.

Xoạt!

Thái Sử bay ra cái bóng đại môn, sau đó Lục Khiêm cũng bay ra.

Khí thế sau lưng vẫn truyền tới từ cửa ra.

“Quát!”

Lúc này Thái Sử khẽ kêu một tiếng, tinh quang của pháp bảo trong tay phóng ra mãnh liệt.

Bắc Đẩu lấp lóe, Thiên Tinh trụ ngập tràn rơi xuống mục tiêu chính là Lục Khiêm .

“Muốn chết!” Lục Khiêm phản ứng cũng cực kỳ nhanh.

Kim khí hoành không, trực tiếp hướng vào nàng ta.

Chuyện xảy ra đột xuất, Lục Khiêm ban đầu đối với người ngoài tất nhiên là có phòng bị cho nên phản ứng rất nhanh.

Phốc!

Không nghĩ tới Thái Sử không đánh trả mà cứ thế chống được một kích này.

Một tia kim khí nhỏ như cọng tóc xuyên qua pháp y của hắn, xuyên ngực mà qua.

"Lực phòng ngự thật mạnh." Lục Khiêm kinh ngạc, cái này chỉ e là pháp khí khoảng bát trọng thiên.

Đúng vào lúc đó, Tinh trụ hình thành một đạo cột sáng bao phủ Lục Khiêm.

Oanh!

Kim khí hung hăng tấn công thế nhưng cột sáng không mảy may động đậy.

Khí thế sau lưng càng ngày càng tới gần.

"Vô dụng, đây là Tinh Thần Ngọc Bàn chi lực, pháp khí bình thường căn bản phá không nổi. Mệnh cách của ngươi kỳ lạ, cuối cùng họa loạn thiên hạ, vì thiên hạ thương sinh, cái chết của ngươi sẽ rất có ý nghĩa.

Thái Sử cười nói.

Tốc độ công kích của Lục Khiêm chậm lại trong nháy mắt, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác hoang đường.

Vì yêu, vì hận, thậm chí vì ngấp nghé bảo vật trên người mình mà ra tay thì thôi đi.

Thiên hạ thương sinh? Còn có loại lý do này sao? Khả năng là có bẫy.

Lục Khiêm một bên oanh kích cột sáng, dưới tác dụng của Vong Tình Thủy cột sáng dần có chút tối nhạt.

"Ngươi bây giờ đã nhịn không nổi rồi sao? Chờ ta ra." Lục Khiêm cười nói.

Kim khí ở bên trong cơ thể nàng càn quét, người này chỉ sợ ngay cả đứng cũng khó khăn chớ nói chi là thi pháp.

“Không sao, Tham Lang đã dẫn Thử Thiết ra, đến lúc đó sẽ quay lại đón ta, ngươi ở lại bị quái vật hủy diệt.” Miệng Thái Sử phun máu tươi, trên mặt là nụ cười thản nhiên.

Một cỗ lực lượng khổng lồ đang dồn nén ở sau đại môn.

Đúng lúc đang nói, chân trời có một đạo quang mang bay đến.

【VIP】 Lửa cháy sơn động, chém giết cường địch(1)

Chân trời có một đạo quang mang bay tới.

Mấy đạo kiếm hoàn linh động giống như cá bơi xoay tròn quanh thân Tham Lang.

Xuyên thấu qua Cương Khí Thần quang, Lục Khiêm có thể mơ hồ trông thấy hình dạng của người này.

Cái gia hỏa này vậy mà lại có dáng vẻ y như đúc với kẻ ngày đó thâm nhập Hắc Sơn.

Khí chất có sự khác biệt nhất định nhưng hình dạng quả thật không khác nhau là mấy.

Lúc này Lục Khiêm đã hiểu, kẻ đã chết đó là cùng một bọn với hai người này.

Oanh!

Cửu thiên Cương Khí xen lẫn một tia Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang đánh vào bên trên tường ánh sáng.

Tường ánh sáng run run, nổi lên gợn sóng.

Cột sáng giống như lồng giam, bao phủ không gian phạm vi trăm dặm. Đồng thời bên trong tia sáng như có lợi kiếm phóng tới.

Sau đó hộ thuẫn lại lần nữa tạo ra, tinh quang đã phá hủy lại tái sinh.

Liên lục lặp đi lặp lại mấy chục lần, kim khí mới khó khăn lắm ngăn cản được tinh quang.

Tinh quang này có điểm giống với Cương Sát, có chút tương tự Cương khí của nữ tử tên gọi Ngọc Thanh kia.

Hẳn là một loại pháp khí nào đó, có thể là linh khí cấp bậc Thiên Cương cấm chế cũng nên.

Bóng mờ đại môn sau lưng vang lên ken két.

Xoạt!

Lại một đạo tinh quang hạ xuống bao phủ bóng mờ đại môn.

Bóng mờ đại môn bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, tinh quang chậm rãi biến mất, xem ra chèo chống chẳng được bao lâu.

"Có thể nói cho ta biết tại sao lại như thế không?' Lục Khiêm bên trong lồng giam tựa như đã từ bỏ chống cự.

Tinh quang mặc dù không gì phá nổi nhưng dường như Vong Tình Chân Thủy có thể tẩy luyện được, nhưng cần có chút thời gian.

"Bởi vì tương lai ngươi sẽ trở thành khởi nguồn của họa loạn, ngàn vạn thương sinh sẽ vì ngươi mà gặp nạn."

Dung nhan tuyệt mỹ của Thái Sử bên trên đường vân trắng bạc, đôi đồng tử xanh biếc hiện ra, cả người tắm dưới ánh sao.

Diệt trừ người này, sau đó đem tin tức trở về, về sau mình sẽ được lưu danh sử sách.

"Vì một suy đoán hư vô mờ mịt mà muốn giết chết một người không liên quan gì, thậm chí là người đã từng ra tay cứu giúp ngươi sao?"

Lục Khiêm vẫn còn có chút không thể tin nổi, nói ra có khi thiên hạ cười rớt hàm.

Nếu như nói là bản thân có huyết hải thâm thù gì đó với nàng thì cũng bỏ qua đi, hôm nay ta giết ngươi này mai ngươi

giết ta.

Sớm muộn cũng vẫn còn, Lục Khiêm dù bị giết cũng không có ý kiến.

“Giết chết một người không liên quan, ta sẽ rất áy náy nhưng vì đại thế ta bằng lòng gánh tiếng xấu trên lưng.”

Thái Sử lau khô vệt máu trên khóe miệng, biểu cảm dịu dàng:

“Giới thiệu với ngươi một chút, ta là Thái Sử Ti Thiên đài đương đại. Ti Thiên đài suy tính đại sự của Nhân tộc, lập nên công lao hãn mã. Tiền bối của ta đã từng gánh bêu danh lạm sát kẻ vô tội, hôm nay mới có thể giải thích được sao bọn hắn làm vậy.”

Đối với loại biến số này, chỉ cần không trực tiếp ảnh hưởng thì cứ xóa bỏ trước.

Giáo huấn mấy tiền bối để lại nói cho Thái Sử không nên buông tha bất cứ uy hiếp tiềm ẩn nào.

Dù nhận lấy thế nhân chỉ trích cũng không sợ.

Đương nhiên chính bởi vì vậy mà đắc tội nhiều cao thủ.

Ti Thiên đài ban đầu là một thế lực với người thấp nhất cũng là cao thủ Đạo Cơ biến thành hiện tại hai ba con mèo to.

Nếu không phải là có quan hệ tốt với các đại môn phái thì khả năng là số ít người này cũng đã biến mất rồi.

“Ti Thiên đài…” Lục Khiêm suy tu cái tên này, dường như là một môn phái lấy xem bói là chủ.

Phát hiện nguy hiểm liền muốn bóp chết lúc mới manh nha sao.

Ai cho bọn hắn quyền đó?

Lấy đại nghĩa đè người, miệng toàn vì đại cũ, tất cả đều là chuyện vì tư lợi mà thôi.

“Ngươi vì cái gọi là tương lai mà giết chết ta không khỏi quá là bá đạo.” Lục Khiêm cười nói.

Vong Tình Chân Thủy thông qua lòng bàn chân mà chậm rãi rót vào dưới mặt đất, ăn mòn dưới chân tinh quang.

Thái Sử không nói gì, mà nhìn vào bầu trời.

Tham Lang đáp lấy Cương Phong Thần quang hạ xuống.

“Bái kiến đại nhân.” Tham Lang nửa quỳ nói.

“Dẫn ta đi, nơi này không nên ở lâu.”

Thái Sử nhìn bóng mờ đại môn sắp bị xông phá hạn chế.

Tin tức Thiên Hà đạo nhân chưa chết nhất định phải truyền cho trưởng môn các phái.

Để cho bọn hắn sớm chuẩn bị, nếu không biết rõ tình hình mà lại tiến vào Thủy Nhãn thì chính là một lần đại họa.

Thái Sử lại nhìn Lục Khiêm thêm một lúc, cười phong tình vạn chủng nói:

“Dựa theo tốc độ này của ngươi, thì tối thiểu ba canh giờ mới có khả năng phá vỡ, đừng si tâm vọng tưởng nữa.”

Nõ xong thì nàng bước lên độn quang của Tham Lang, không nhìn Lục Khiêm thêm lần nào nữa.

Hai người chuẩn bị rời đi thì Lục Khiêm mở miệng:

“Trước đây người chui vào Hắc Sơn kia hẳn là đồng bọn của các ngươi đúng chứ?”

“Ngươi là chủ nhân Hắc Sơn?” Thái Sử bỗng nhiên thu tay, hết thảy những điều này có thể lý giải được rồi.

Trách không được Hắc Sơn có cảm giác quái dị như vậy, hóa ra là do người này.

【VIP】 Lửa cháy sơn động, chém giết cường địch(2)

“Ngươi giết Phá Quân?” Tham Lang dừng độn quang lại, hai mắt đỏ thẫm ác độc nhìn về phía Lục Khiêm.

“Đúng vậy đấy, người kia cũng thật kiên cường, hành hạ hơn nửa ngày đã chết, xúi quẩy.” Lục Khiêm chẳng hề để ý, thần sắc hơi tiếc nuối.

“Muốn chết!”

Tham Lang gầm lên, thân ảnh bay về phía Lục Khiêm.

Cương Sát màu xanh hợp nhất với Thần quang hình thành đầu sói dữ tợn gào thét.

Chỗ đi qua, mặt đất bị cày ra khe rãnh thật sâu.

Kiếm hoàn xé rách không khí phát ra tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc.

Kiếm hoàn khác biệt so với pháp khí bình thường. Bởi vì không khí ngăn cản cho nên triệt tiêu một bộ phận lực lượng cho nên đại đa số không cách nào đột phá tốc độ nhất định. Thế nhưng kiếm hòa có thể xé rách không khí, bộc phát tốc độ siêu cường.

Xé rách không khí tạo thành lốc xoáy khiến cho cây cỏ trong phạm vi trăm dặm bị xoắn nát.

Kiếm hoàn hướng thẳng vào đầu của Lục Khiêm.

Tham Lang biết rõ Lục Khiêm đang trì hoãn thời gian, thế nhưng mối thù của huynh đệ, y muốn tự mình báo.

Kiếm hoàn đánh vào tinh quang, kình khí mãnh liệt xé nát kim khí.

Bắc Đẩu Sát Phá Lang Thần quang nhẹ nhàng phá vỡ Cương Sát của đối phương.

Lục Khiêm da tróc thịt bong tiên huyết rỉ ra.

Tham Lang chỉ chú tâm muốn giết, sát khí thẳng tiến không lùi, đem sát ý của đối phương nhổ tận gốc.

Mà Lục Khiêm bởi vì hành động có hạn, lực lượng của bản thân bị tinh quang áp chế chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy mình bị giết.

Thấy cảnh này, nội tâm của Tham Lang có một tia trấn an.

Cuối cùng cũng báo thù cho huynh đệ.

Lúc này ánh mắt của Lục Khiêm lộ ra một tia ý trào phúng.

Lần nữa xuất hiện, trong tay hắn xuất hiện hai quyển trục.

"Không ổn!"

Răng rắc!

Quyển trục bị bóp nát.

Oanh!

Hoàng quang bộc phát, đất rung núi chuyển.

Đại địa vỡ ra kẽ nứt vài vạn dặm.

Một tòa cự phong áp xuống phía Tham Lang.

Cùng lúc đó, đất đá dưới chân phun ra xích diễm đầy trời.

Nhiệt độ không khí bỗng nhiên tăng lên, thổ nhưỡng bị đốt thành vật chất giống như dung nham bao trùm phạm vi ngàn trượng.

“Ngũ Hành Ngọc Trục!” Tham Lang vô cùng kinh hãi thốt lên.

Không chỉ có như thế, hư không duỗi ra một đạo Hắc Ngục Tỏa Liên ngàn trượng trói thân thể của y lại.

Âm phong nhợt nhạt hình thành vòi rồng khổng lồ thổi đến đồng thời còn có ngàn trượng kim khí lóa mắt.

Oanh!

Pháp thuật bao phủ lấy Tham Lang.

“Tham Lang! Cẩu tặc, chó chết!” Thái Sử nghiến răng nghiến lợi, tràn ngập oán hận nhìn về phía Lục Khiêm.

Nghỉ ngơi đến hiện tại thì kim khí bên trong cơ thể đã bị làm cho hao mòn đến gần như chẳng còn gì, thương thế đã khôi phục một ít.

Nàng mặc niệm chú ngữ, đỉnh đầu lơ lửng một Ngọc bàn óng ánh.

Mạn Thiên tinh quang rụng xuống như mưa, thẳng hướng đến đầu lâu của Lục Khiêm.

Thiên Cương Cảnh Ngọc Trục có được lực lượng không thua kém gì Đạo Cơ.

Thần sắc của Lục Khiêm vẫn dửng dưng như thường, không quan tâm lắm. Hai tay hắn dang ra, trên tay có thêm một thân thể.

Người này là Tham Lang, thân thể của người này bị gọt đi, kiếm khí đi qua đan điền, toàn thân đẫm máu.

Trong giây phút nhìn thấy người này thì Thái Sử dừng Mạn Thiên tinh quang lại.

“Đến đi, tiếp tục đi chứ.” Lục Khiêm giống như cười mà không phải cười nói.

“Tiểu nhân hèn hạ!”

Tinh quang lơ lửng giữa không trung, hai người giằng co trong nháy mắt.

“Các ngươi tự tiện xông vào nhà dân, vô cớ ra tay với ta, lại còn dám trả đũa.”

Lời nói của Lục Khiêm thay đổi: “Không cần nhảm nhí nhiều lời. Ta đếm ba tiếng, ngươi buông tinh quang ra thì ta trả người lại cho ngươi.”

“Được!” Trong tay Thái Sử pháp quyết nắm chặt vẫn không buông lỏng.

“Ba!”

“Hai!”

Thái Sử có chút khẩn trương chăm chú nhìn Lục Khiêm, sợ người này lật lọng.

“Một!”

Xoạt!

Lục Khiêm ném Tham Lang ra ngoài mấy trăm trượng.

Thái Sử vội vàng dùng tinh quang đón đỡ, pháp khí hình thoi vững vàng tiếp được Tham Lang.

“Ngươi bị lừa rồi!” Trong mắt của Thái Sử lóe lên một tia đắc ý.

Ngọc bàn bộc pháp ra tinh quang mãnh liệt hơn trong nháy mắt bao phủ Lục Khiêm.

Nhìn thấy đối thủ hồn phi phách tán cuối cùng Thái Sử cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đối phó với loại bàng môn tả đạo này thì không cần nói đạo nghĩa giang hồ gì.

Mặc dù không tính toán được mệnh nhân sinh của người này nhưng chí ít là khí tức đã biến mất.

Vả lại, trước bí bảo truyền thừa Tinh Thần bàn ngàn năm cao thủ Đạo Cơ cũng chưa chắc chịu được nổi một chiêu này.

Ầm!

Lúc này phong ấn ở đại môn tinh quang vỡ vụn, một đôi quỷ thủ duỗi ra.

Đông!

Trong cõi U Minh dường như truyền đến tiếng nổ vang, phảng phất như thổi lên kèn lệnh thu binh, quỷ thủ nhanh chóng rút về.

Mười lăm tháng bảy đã qua, bóng mờ đại môn đóng lại.

"Thành công rồi!" Thân thể của Thái Sử mềm nhũn thiếu chút nữa thì ngã xuống rồi.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Tham Lang ở phía xa, lại thấy y nhìn về mình bằng ánh mắt tràn ngập hốt hoảng, trong miệng mơ hồ còn muốn nói gì đó, thanh âm đứt quãng truyền đến.

"Nhanh…Chạy…"

Tiên Thiên linh cảm của Thái Sử bỗng nhiên truyền đến một trận cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có.

Đáng tiếc là đã trễ.

Phốc!

Thái Sử bỗng cảm thấy ngực mát lạnh, nàng cúi đầu nhìn xuống thì thấy một Thanh Đồng trường mâu đâm xuyên qua ngực mình.

Y phục trắng như tuyết bị tiên huyết nhuộm đỏ.

“Sao lại…” Thái Sử quay đầu, vừa mở mở miệng thì trong miệng đã phun ra một ngụm lớn tiên huyết.

Một tên hắc bào đạo sĩ đứng phía sau trên miệng là nụ cười giễu cợt.

【VIP】 Lửa cháy sơn động, chém giết cường địch(3)

Khuôn mặt tuyệt mỹ dính đầy vết máu, sắc mặt tái nhợt, điểm đạm đáng yêu làm cho người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Thanh Đồng chiến mâu mang theo cường đại trấn áp chi lực, Hoàng Tuyền Chân Thủy tràn vào thân thể của nàng điên cuồng rửa sạch thân thể của Thái Sử.

Kinh mạch, đan điền, Cương Sát toàn bộ bị hủy hoại, mấy đạo lực lượng đánh thành một đoàn ở trong thể nội của nàng.

Giờ phút này Thái Sử đã trở thành phế nhân.

Ngay cả Âm Thần cũng bị một đạo Thần quang vô danh trấn áp, vây khốn ở thể nội hoàn toàn không trốn thoát được.

"Vì sao ngươi có thể một bên hiên ngang lẫm liệt một bên làm chuyện hèn hạ vô sỉ như vậy được?"

Lục Khiêm nhẹ giọng nói bên tai Thái Sử.

Vừa rồi nơi bị tinh quang oanh kích đầy đất đều là thịt nát nhúc nhích.

Thịt nát tập trung lại một chỗ hình thành một quả cầu thịt to lớn.

Đây là hóa thân của Thị Nhục.

Lục Khiêm làm người cẩn thận, dù sao đi nữa thì cũng sẽ không đem hy vọng đặt ở trên người của đối phương.

Thế là hắn sớm đã dùng hóa thân thay thế nhục thân, chân thân tiến vào trong lòng đất, đợi thời điểm phát động một kích trí mạng.

Dưới cảnh giới ngang nhau, so chiến đấu chính là so về kinh nghiệm, năng lực ở cùng một thời khắc sinh tử bắt lấy một chút hy vọng sống.

Điểm ấy Lục Khiêm đã làm được hoàn hảo.

Cho nên không đến mấy hiệp đã có thể bắt được.

Duy nhất Tham Lang có kinh nghiệm chiến đấu thế nhưng lại bị Lục Khiêm lợi dụng cừu hận che mắt.

Cuộc chiến này mặc dù khó khăn trắc trở thế nhưng lại nhẹ nhàng thắng lợi vui vẻ.

"Thái Sử đại nhân!"

Tham Lang nhìn Thái Sử như muốn nứt cả tròng mắt ra, hiện tại y cũng là phế nhân, chỉ có thể trơ mắt nhìn đại nhân bị trọng thương.

"Ồn ào!" Lục Khiêm thở nhẹ ra một hơi, kim khí bay ra từ trong miệng.

Xùy!

Đầu Tham Lang rơi xuống đất, kim khí sắc bén giết cho Âm Thần không còn một manh giáp nào.

Đương nhiên, xử lý đối thủ xong tiền cũng không thể bỏ qua.

Thái Sử nhìn một màn trước mắt này trong lòng không có một tia xúc động nào.

Những việc liên tiếp phát sinh đã khiến cho lòng nàng chết lặng.

Chỉ là khóe mắt vẫn có một giọt lệ đảo quanh.

Vận mệnh của đám người Ti Thiên đài chính là như vậy, kết cục cũng không được tốt đẹp gì.

Chỉ là Thái Sử không nghĩ đến báo ứng lại đến nhanh như vậy.

"Ngươi quả nhiên là gây tai họa, ta vốn không nên chết ở chỗ này." Thái Sử thở dài nói.

"Với phương thức làm việc này của các ngươi, không gây tai họa cũng thành gây tai họa." Lục Khiêm hừ lạnh một tiếng rồi đi vào chuyện chính: "Đem Tinh Thần bàn giao ra, miễn cho ngươi khỏi chết."

Cái gọi là Tinh Thần bàn này vậy mà là Thiên Cương linh khí.

Cho dù linh khí nhất trọng thiên thấp nhất đó cũng là pháp khí cấp bậc uy lực cao thủ Đạo Cơ.

Nếu như không phải là bởi vì cái này chỉ e là nữ tử này đầu đã sớm bị chém từ lâu rồi.

"Không được!"

Sắc mặt của Lục Khiêm kịch biến, nhanh chóng bay ngược mấy trăm trượng.

Phốc!

Thanh Đồng chiến mâu đâm xuyên thân thể của Thái Sử rồi phóng về hướng của Lục Khiêm.

Chiến mâu thật khắc sâu vào trên mặt đất.

Trên thân Thái Sử phát ra bạch quang nhàn nhạt, thân ảnh cả người trở nên mờ đi tựa như một loại pháp trận truyền tống.

"Đáng tiếc." Thái Sử tiếc nuối nói.

Trước khi đi không đến nắm lấy tay Âm một cái.

Đây là một đạo pháp thuật bảo mệnh cuối cùng trên người nàng. Thuật này tên là Đấu Chuyển Tinh Di.

Lúc gặp phải nguy hiểm trí mạng thì sẽ tự động kích hoạt, thân ảnh hư hóa, miễn tất cả các loại công kích đồng thời sẽ truyền tống đến nơi đã sớm định sẵn.

Chỉ có điều không quan trọng, trở về đem chuyện Thiên Hà đạo nhân và người này nói ra, trong lịch sử của Ti Thiên đài nhất định sẽ lưu lại tên của mình.

"Muốn chạy?"

Lục Khiêm lách mình đến trước mặt của Thái Sử, đưa tay ra nắm lấy bả vai của nàng, vậy mà lại trực tiếp xuyên qua vai.

"Ngươi không thể chạm vào ta, đợi đấy, ta nhất định sẽ quay lại lấy đầu chó của ngươi." Thái Sử cười lạnh nói.

Trở về nhất định sẽ triệu tập nhân mã, diệt Hắc Sơn, báo mối thù của Tham Lang và Phá Quân.

Thù này không báo, thề không làm người.

Lúc này, một đôi tay ấm áp đặt lên bả vai nàng. Đôi tay này ấm áp mạnh mẽ, kình lực của Đấu Chuyển Tinh Di cắt cánh tay đến bong tróc da thịt, tiên huyết phun ra.

"Ngươi sao có thể…"

Thân thể của Thái Sử bị Lục Khiêm chậm rãi kéo ra từ bên trong không gian.

Đấu Chuyển Tinh Di chi lực xé nát quần áo, lộ ta thân thể trắng tinh, trên da thịt có mấy vết thương ghê rợn, cũng có mỹ lệ kinh tâm động phách.

"Lần này trốn không thoát sao?"

Lục Khiêm vô tâm nói những lời này. Nữ nhân này đã làm cho toàn bộ kiên nhẫn của hắn dùng hết.

Nếu như không phải là Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang phát huy tác dụng chỉ sợ là đã để người ta chạy mất rồi.

“Đừng giết ta, ta muốn truyền tin tức về, đến lúc đó ngươi muốn giết vẫn chưa muộn.”

“Kể cả là đối với các ngươi, hay là chính phái cũng có chỗ tốt, nếu bị Thiên Hà đạo nhân đánh cái trở tay không kịp thì nhóm chúng ta đều phải chết.”

Thái Sử xấu hổ che đi những nơi yếu hại trên thân thể, cưỡng chế trấn định lại thần sắc.

“Hồng thủy ngập trời, sinh linh đồ thán. Cái này thì có quan hệ gì với ta?”

Kim mang sáng chói bay lên trời soi sáng muôn phương.

“Không!!” Thái Sử ngập tràn không cam lòng.

Làm Thái Sử một trăm hai mươi năm, tên của chính mình cũng quên rồi.

Chưa xuất sư đã chết, trường sử anh hùng nước mắt đầy áo.

Sinh mệnh cuối cùng là kim mang chói mắt.

Kim khí rủ xuống, thân thể xinh đẹp của Thái Sử tháo thành tám khối.

Lục Khiêm vẫn chưa yên tâm, thẳng đến khi cắt thành bột phấn mới dừng lại.

Nhục thân vỡ nát, thần hồn chôn vùi.

Lần này nếu còn có thể phục sinh vậy thì Lục Khiêm dứt khoát không phản kháng nữa, đứng đấy mặc cho nàng chém giết.

Lúc này một đạo hắc khí bay ra từ trên thi thể Thái Sử.

【VIP】 Vô tướng Ma La, nghiên cứu chế tạo Đạo binh(1)

Lúc này, một đạo hắc khí bay ra theo tro thi thể của Thái Sử trên tay.

Hắc khí này huyền diệu dị thường tựa như có sinh mệnh, linh động phóng khoáng bơi trong không trung, tiêu sái tự nhiên.

Hắc khí lơ lửng, nhìn bằng mắt thường có thể thấy đang dần dần hình thành một hạt giống sen nhỏ.

Lục Khiêm trong giây phút nhìn thấy cái này đã ngay lập tức bị đủ loại huyễn tượng đập vào mắt.

U Minh địa ngục, ác quỷ mười phương, Thiên Ma Ngoại Vực đủ loại ma tượng hiện ra.

Ma tượng vờn quanh bên người, hoặc giương nanh múa vuốt, hoặc đe dọa cưỡng ép, hoặc là thấp giọng cầu nguyện cầu khẩn. Tựa như cảm nhận thấy có người bị ảnh hưởng, khói đen ma chủng mờ mịt hình thành bộ rễ vươn tới đầu lâu của Lục Khiêm.

Nhìn thấy hiện tượng kỳ dị này, Lục Khiêm bảo hộ chặt chẽ linh đài của hắn, mặc niệm Tàng Thanh Tâm chú.

“Đồ vật thật tà tính.”

Từ khi đột phá đến Dưỡng Thần cảnh, cường độ của Âm Thần tăng tiến đã không còn gặp được loại tình huống bị ảnh hưởng bởi ngoại giới huyễn tượng này.

Tam Tàng Thanh Tâm chú mấy năm qua cũng là lần đầu tiên phải dùng đến.

Hơn nữa, đạo ma ý này giống như đã từng biết đến, thử duỗi tay đến gần vật này, dưới tình huống bảo vệ chặt chẽ linh đài thì ngoại tà không xâm nhập được.

Loại tà này còn tà ác hơn mấy phần so với sự vật cổ quái từng tiếp xúc trước đó.

"Tà vật như vậy sao lại xuất hiện trên thân của một kẻ chính phái?"

Mặc dù hắn không ưa người của Ti Thiên đài thế nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được những người này là thật lòng dùng một loại tín niệm kiên định tới làm việc.

Loại hành vi này mặc kệ là có chính xác hay không thì Lục Khiêm vẫn cho rằng nội tâm của những người này có xác suất xuất hiện Ma chủng thấp hơn.

Ầm!

Lúc này, Ma chủng ầm vang nổ tung.

Hắc khi đầy trời phun trào kết hợp lại thành một ma liễn dữ tợn.

"Ma La! Ma La!"

Ma liễn nhìn về phía Lục Khiêm phát ra tiếng gào thét bén nhọn chói tai.

Một cỗ ý niệm thu hút não hải của Lục Khiêm, muốn cưỡng ép cắm vào tâm linh.

Đáng tiếc linh đài của Lục Khiêm vô cùng thanh minh, Tam Tàng Thanh Tâm chú đại thành đã hiểu ra không giới tịnh tam tâm.

Linh đài nhẹ nhàng phất, ma niệm bị quét sạch sành sanh.

Ầm!

Ma khí hoàn toàn biến mất.

Thông điệp mà ma niệm lưu lại trong lòng hắn toàn bộ sáng tỏ.

Mây đen tứ tán, ánh trăng chiếu xuống.

Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn xung quanh, nơi này không nên ở lâu, vẫn nên thu thập chiến lợi phẩm rồi trở về thôi.

Xoạt!

Âm Thần bao trùm Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang trong nháy mắt đã xuất hiện ở phạm vi xa hơn mười dặm.

Bây giờ Cương Sát hợp nhất tới trình độ nhất định có thể sử dụng một tia Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang.

Vừa rồi lưu lại Thái Sử vẫn phải nhờ vào ánh sáng này.

Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang ngoại trừ tái tạo và trấn áp thì còn là một loại độn quang.

Cái độn quang này cũng không chỉ là tốc độ, nguồn sáng này đến từ Nại Hà kiều.

Truyền thuyết nói rằng phía trên Hoàng Tuyền có Nại Hà kiều bắc ngang.

Nại Hà kiều bắc ngang này cũng không chỉ đơn giản là nối liền hai bên bờ mà là nối liền hai bên bờ thế giới.

Cho nên nói tu luyện Nại Hà Thần quang đến cao thâm thậm chí có thể liên thông với U Minh.

Hiện tại Nại Hà thần quang không có cường lực như vậy, chỉ có một tia năng lực ít ỏi cho nên mới thừa dịp Thái Sử chưa kịp rời đi thì nắm mạnh rồi lôi ra.

“Ma La…” Lục Khiêm lặp đi lặp lại cái tên này.

Cái tên này ký ức của hắn khắc sâu vô cùng, chỉ có điều đây là ma danh của sư phụ của hắn ban đầu ở Thông U quan.

Ngày đó Lý Độ luyện hóa vô tướng thất tình lục dục, thành tựu Vô Tướng Thiên Ma, miệng hô chính là Ma La danh hào.

"Lấy loại lòng người này, gieo tâm ma xuống. Chính nghĩa cực hạn cũng là một loại ma niệm, loại này sinh ra ma chủng càng thêm cường đại, đây chính là bút tích của ngươi sao?"

Có lẽ cử chỉ điên rồ của Thái Sử như vậy cũng là do cách làm của ma chủng.

Mặc kệ là thủ hạ của Ma La hay chính là Lý Độ tự mình làm thì loại thủ đoạn này đơn giản mà làm cho người khác nhìn vào chỉ biết thở dài.

Trên thế giới này ma chủng chi pháp không ít, Lục Khiêm cũng biết qua mấy loại.

Đại đa số là dẫn dụ người đọa lạc thành ma, sau đó tiến hành thu hoạch.

Trước đây chủng ma liên của đạo tâm Liễu Như Ý cũng là như vậy.

Ma La này ngược lại là mở lối đi riêng. Không phải dẫn người tốt đến bờ vực hủy hoại mà là để một người tốt tốt đến cực đoan.

Bất kể sự vật gì, mặc kệ tươi đẹp đến cỡ nào, một khi rơi vào cực đoan cũng đều sẽ sinh ra hiệu quả trái ngược.

Cực hạn cũng chính là tà ma.

Dùng cái này sinh ra ma chủng uy lực càng cao hơn so với quá khứ.

Đang suy nghĩ, Lục Khiêm bất tri bất giác đã đến bên bờ Thông Thiên Hà.

【VIP】 Vô tướng Ma La, nghiên cứu chế tạo Đạo binh(2)

Hắn lại đi lên con đường trở về.

Lục Khiêm vốn cho rằng ma chủng Ma La hủy đi thì người này sẽ xuất hiện.

Đã chuẩn bị đối phó kỹ càng sư phụ hời không biết là địch hay bạn này. Kết quả người không đến, Lục Khiêm cũng không nghĩ là sẽ tới. Có lẽ không ở tại Nam Linh vực cũng có khả năng.

“Ngày sau lại gặp nhau, không biết là địch hay bạn.” Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Chạy một ngày một đêm rốt cục cũng trở lại Hắc Sơn. Trên đường ngược lại không có bất kỳ khó khăn trắc trở nào.

“Lão gia!” Chúng nữ cung kính chào hỏi.

“Ừm, mấy ngày này không có vấn đề gì chứ?” Lục Khiêm hỏi.

“Không có, Quỷ Thất tiền bối hôm qua đến tìm lão gia.” Yêu Nguyệt nói.

“Biết rồi, ngày mai lại đến tìm hắn.”

Lục Khiêm nói xong thì xoay người lại đến phía trên pháp trận. Quang mang của pháp trận lóe lên, tiến vào linh điền bên trong Hắc Sơn.

Hướng Nhật Ma Quỳ phun ra nuốt vào Hoàng Tuyền Âm khí đen kịt. Lục Khiêm không khỏi nghĩ đến pháp trận bên trong đàn Luyện Binh.

Nếu như đổi thành pháp trận chỉ e là tốc độ tăng tiến của tu vi sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Bên dưới Hướng Nhật Ma Quỳ mọc ra hơn ngàn đóa Hoàng Tuyền Ma Đậu, thỉnh thoảng có từng hạt đậu đen phun ra bị đầu trâu mặt ngựa nhặt để vào trong giỏ.

Lục Khiêm ngồi xuống kiểm kê thu hoạch lần này.

Trên thân Tham Lang lục được một cái túi Hồ Thiên cùng với tám kiếm hoàn toàn thân trong suốt xanh biếc.

Kiếm hoàn lơ lửng trong lòng bàn tay, lục quang chiếu vào trên mặt Lục Khiêm, mi tâm bị kiếm khí đâm vào đau nhức.

"Binh khí tốt." Lục Khiêm cảm thán nói.

Nếu như không phải là có hai cái Ngọc Trục chỉ sợ không thể không trọng thương.

Trừ cái đó ra còn có hai cái túi Hồ Thiên của Thái Sử. Đáng tiếc Tinh Thần bàn trốn vào trong tinh quang rồi biến mất nếu không thì lần này thực sự là đại phát tài.

Túi chứa vật liệu hỗn tạp, cùng với một ít kim điệp ngọc sách, xem dáng vẻ thì là một ít công pháp. Còn có trong đàn Luyện Binh lấy được phương pháp luyện chế Đạo binh của Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch Vô Thường là vũ khí cường đại bên trong Minh Hà bí phủ, hơn xa Đà Thần. Đáng tiếc mãi đến trước khi rút lui thì bọn họ vẫn không thể chế tạo ra được Đạo binh này.

"Dù là bán thành phẩm cũng đã để ta dùng đủ rồi." Lục Khiêm nghĩ như vậy rồi nói.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lấy ra vũ khí bí mật của hắn. Một đạo phù lục óng ánh vàng lơ lửng trong không trung, kim quang xua tan ma khí.

Không sai, vật này chính là Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù.

Không cần vật liệu, chỉ cần khắc phương pháp vào rồi tăng thêm nguyên khí thiên địa là đã có thể chế tạo ra Đạo binh. Hạn mức cao nhất là ba trăm.

Mấy ngày sau, Lục Khiêm bắt đầu khắc phương pháp vào. Sự thật có thể chứng minh không đơn giản như trong tưởng tượng của hắn.

Trước đây khắc vào Đạo binh trâu ngựa, ngoại trừ vật liệu thì chỉ có mỗi trình tự vật liệu, thời gian những ngày thi pháp này chính là kinh nghiệm của Lục Khiêm.

Nói cách khác, Lục Khiêm chí ít đã thành công chế tạo ra một đôi Hắc Bạch Vô Thường, khả năng có thể chế tạo số lượng lớn.

…

Ti Thiên đài.

Phía trên tòa tháp cao trăm trượng Quan Tinh đài.

Xoạt!

Lúc này tinh quang phóng đại, trên Quan Tinh đài ảm đạm vô quang.

Thành Ngọc ghi chép lịch sử phản chiếu ra gương mặt giống y như Thái Sử.

Sự tích trùng điệp hiện lên giống như bích họa, cuối cùng vẫn không lưu lại vết tích trong lịch sử.

Ngọc sách một bên ngược lại xuất hiện danh hào cùng với thời đại của Thái Sử.

"Thái Sử Ngọc Thanh: Thái Sử sáu ngàn tám trăm sáu mươi lăm – sáu ngàn chín trăm năm mươi bốn năm. Bởi vì sự kiện Thủy Nhãn mở ra, tiến về đảo Vạn Tượng điều tra biến số, là XX giết chết."

Cột bị người giết chết kia không hiện ra tên của hung thủ, bởi vì che đậy bí mật, chưa điều tra ra manh mối, trong một giây xuất hiện chữ kia, toàn bộ Ti Thiên đài trở nên oanh động.

Trong một khoảnh khắc mà cuộc đời của Thái Sử xuất hiện trên ngọc thư, toàn bộ Ti Thiên đài lập tức trở nên oanh động.

Mấy đạo thân ảnh xuất hiện ở dưới mái nhà. Những người này trên người Cương khí dồi dào, mười phần sát khí, rõ ràng cũng là cao thủ Dưỡng Thần trung hậu kỳ.

Ầm!

Một đạo quang mang từ phía bên trên cắt tới, trùng điệp ngã trên mái nhà.

Quang mang tản đi, là một Ngọc Bàn mất đi ánh sáng rực rỡ.

Khúc Tố Lê dưới lầu vừa vặn thấy được cảnh này, hốc mắt lập tức đỏ lên.

"Sư phụ!!"

"Thái Sử đại nhân!"

"Tham Lang đại ca và Phá Quân đều đã chết rồi."

Tham Lang, Phá Quân, cùng với mấy tinh đang ở cự môn được xung là Bắc Đẩu Thất Tinh.

Bên trong Ti Thiên đài được xưng là thất tinh hộ vệ.

Mỗi người đều có tu vi Dưỡng Thần, trong đó so với mấy tinh ở cự môn thì Tham Lang và Phá Quân là người có tu vi mạnh nhất.

【VIP】 Tương Liễu chín đầu, chuyện cũ của Kiếm Chủ(1)

“Sư phụ chết rồi, điều này không có khả năng, nàng không nên chết tại thời điểm này.” Khúc Tố Lê tự lẩm bẩm nói, mặt mũi nàng ngập tràn dáng vẻ không thể tin nổi.

“Chẳng lẽ là gặp phải biến số sao.”

“Đến cùng là ai giết đại ca! Thù này không báo, thề không làm người.”

Bắc Đẩu nhị tinh đứng ở cự môn hai mắt đỏ ngầu rống to, cương khí tạo thành hình ảnh một cự linh vờn quanh thân gã.

Khúc Tố Lê không nói gì mà đi đến Tinh Thần bàn đời đời truyền lại của Ti Thiên đài trước mắt.

Nàng ôm lấy Tinh Thần bàn lạnh lẽo, một cỗ trách nhiệm trĩu nặng quanh quẩn trong lòng nàng.

Khúc Tố Lê hiểu rõ về sau phải kế thừa y bát của Ti Thiên đài, gánh vác vũ trụ Quan Tinh, trách nhiệm tâm kế thương sinh.

“Sư phụ, thù này đệ tử nhất định sẽ báo thay người, chẳng cần biết người nọ là ai, hắn sẽ phải trả cái giá nặng nề.”

Ti Thiên đài mặc dù là môn phái không lớn không nhỏ, nhưng ý nghĩa chiến lược không tầm thường.

Tin tức Thái Sử vong mệnh lập tức được trình lên bàn của từng đại lão.

Trong lúc nhất thời phong ba bùng nổ.

Cửu Tiêu đạo mộng, Bạch Thủ sơn.

Đông Quan Thái Tể Thái U chân nhân ngồi trên vách đá trên đỉnh núi.

Cuồng phong làm phất phơ y phục của lão, như đao cương thổi vào trên người nhưng không thể mảy may lay động lão.

"Ngọc Thanh Thái Sử đã chết rồi sao?" Thái U chân nhân mở hai mắt ra, trong mắt có xoắn ốc đen kịt lóe lên một cái rồi biến mất. "Sau này sẽ có nhiều biến số rồi."

Thái Sử của mỗi một đời đột nhiên chết bất đắc kỳ tử đối với môn phái đời đời đơn truyền thừa thì đều là đả kích to lớn, mang ý nghĩa một bộ phận truyền thừa đoạn tuyệt, môn nhân không có người kế tục.

Ti Thiên đài sở dĩ lưu lạc đến tận đây chủ yếu là do trải qua mấy lần Thái Sử chết bất đắc kỳ tử.

Mỗi một lần chết bất đắc kỳ tử cũng mang ý nghĩa là trên giang hồ sẽ xuất hiện một trận gió tanh mưa máu.

Dù sao quan trắc tinh tượng, dự đoán tương lai Thái Sử cũng không thể đoán được mình tử vong đủ để chứng minh biến số này lớn như thế nào.

Soạt!

Hắc khí phun trào, quái vật đầu hươu xuất hiện ở trước mặt của Thái U chân nhân.

"Truyền lệnh xuống, sai người tìm kiếm hung thủ sát hại Thái Sử." Thái U chân nhân mở miệng nói.

Thiên địa sáu quan Xuân Hạ Thu Đông thành lập cùng với thay đổi chế độ Xuân Hạ Thu Đông luân phiên công lao của Ti Thiên đài là không thể bỏ qua.

Nếu như không phải là do bọn hắn hóa giải từ đó chỉ sợ các phái và tán tu cũng không đồng tâm hiệp lực như vậy.

Về tình về lý, đều phải giúp bọn hắn tìm ra hung thủ, khi cần thiết có thể ra tay tương trợ.

Trảm Kiếp Bảo uyển.

Dưới bầu trời đêm, sao trời lấp lóe.

Bỗng nhiên hai mươi bốn đạo Minh Nguyệt rủ xuống, chòm sao nhất thời trở nên ảm đạm.

Ánh sáng Minh Nguyệt lóe lên rồi biến mất tại chỗ, trốn vào nơi nào đó ở giữa không gian hư huyễn.

Nơi này cả ngày sáng trưng.

Vô số ngọn núi lớn đâm thẳng vào mây xanh, Bạch Hạc ghé qua trong tầng mây, nhìn kỹ có thể thấy những ngọn núi lớn này vậy mà lại là chuôi của cự kiếm to lớn.

Kiếm khí hoành không, hình thành mây trắng, có một số ít lại hạ xuống hình thành hồ nước kiếm khí.

Mặc dù nhìn vào thì có vẻ người vật vô hại, thậm chí có phi cầm tẩu thú còn ghé qua trong đó. Chỉ khi nào bộc phát ra mới chính là uy lực hủy thiên diệt địa.

Một nữ tử có tướng mạo giống với Khúc Tố Lê mấy phần, khí chất thành thục hơn nàng ta một chút xuất hiện.

“Bái kiến Kiếm Chủ!” Khúc Tố Anh cung kính nói.

Trước mặt là hai mẫu linh điền, một lão đầu quần áo giản dị cầm cuốc xử lý hoa cỏ trên mặt đất.

Người này da màu đen nhánh, làn da như vỏ cây khô khan, râu tóc bạc trắng, trên đầu là một cái mũ rộng vành, giống như lão nông thường xuyên làm việc ruộng đồng.

“Miễn lễ.” Lão đầu buông cuốc xuống, ngồi ở trên tảng đá.

Cho dù là ai cũng không nghĩ được tới, Kiếm Chủ đại danh đỉnh đỉnh vật mà lại là bộ dạng lão nông này.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại rảnh rỗi đến chỗ của ta.” Kiếm Chủ ôn hòa cười nói.

“Sư phụ A Lê, Thái Sử chết rồi.” Khúc Tố Anh nói giản lược “Về sau Ti Thiên đài do A Lê chưởng quản, nhóm chúng ta có cần phái một ít nhân thủ đến hỗ trợ hay không?”

“Thái Sử chết rồi? Đây cũng không phải là việc nhỏ.”

Kiếm Chủ vẻ mặt nghiêm túc, một cỗ khí thế vô hình phát ra, vân khí phun trào, khí thế Kiếm Chủ rốt cục hiện ra ngoài.

“Về phần hỗ trợ, bỏ đi. A Lê mặc dù xuất thân từ Bảo Uyển thế nhưng bây giờ đã là người của Ti Thiên đài, tránh cho người khác nói khi không rảnh rỗi lo chuyện bao đồng.”

Kiếm Chủ đứng dậy nhìn mây cuộn bay trên trời thanh âm vang vọng:

“Về sau khuyên bảo A Lê làm việc cẩn thận, đừng bộc lộ tài năng quá mức, bước theo gót chân của Thái Sử Ngọc Thanh. Ti Thiên đài thật sự là đời sau không bằng đời trước, lão phu sớm đã biết rõ người này không sống được bao lâu.”

【VIP】 Tương Liễu chín đầu, chuyện cũ của Kiếm Chủ(2)

Kiếm Chủ ánh mắt sáng rực, đôi mắt già nua vẩn đục chứa tinh quang sáng chói: “Chuyện tương lai cuối cùng không xảy ra, nếu như lấy đó làm tiêu chuẩn để can thiệp đến hiện tại thì đó chính là rơi vào ma đạo.”

“Lời ấy là ý gì?” Khúc Tố Anh không hiểu hỏi.

Ti Thiên đài quan trắc tương lai vẫn luôn rất chuẩn, coi đây là chính xác chẳng phải là ít đi một chút đường quanh co.

“Quan trắc tương lai chỉ là kết quả, ngươi không cách nào biết được quá trình dẫn đến kết quả đó. Để lão phu kể cho ngươi một cố sự.”

“Đại khái là vào khoảng sáu trăm năm trước, lúc đó lão phu vẫn là đại sư huynh, tiểu đệ Giang Minh kia là đệ tử một đời kinh tài tuyệt diễm.”

Ánh mắt Kiếm Chủ mang theo một tia hồi ức, phảng phất trở lại năm đó.

Giang Minh thiên tư thông minh, ba năm Luyện Khí đại thành, mười năm đi vào Dưỡng Thần.

Người này học tập lại như chơi vậy, không có bất kỳ ngưỡng cửa nào.

Tu vi Kiếm Chủ mạnh hơn Giang Minh nhưng về phương diện thiên phú này chỉ có thể cam bái hạ phong.

Giang Minh cũng là người đứng đầu cho vị trí kế thừa Kiếm Chủ đời sau.

Ở dưới sự so sánh không ngừng của mọi người, hai người dường như có chút ý tứ đối chọi nhau gay gắt.

Kiếm Chủ làm đại sư huynh, nhập môn sớm hơn mấy chục năm, trái lại có vẻ phập phồng không yên, chỉ vì cái trước mắt.

Đương nhiên những điều này cũng chẳng tính là gì. Đây cũng chỉ là cạnh tranh tốt trong một môn phái mà thôi.

Về sau Thái Hư Kiếm Chủ có bạn cũ là Thái Sử Thanh Huệ tới chơi. Khi đó vừa đúng dịp môn phái tranh tài, Giang Minh tuổi trẻ nóng vội bị đối thủ kích động, ra tay quá nặng, ngộ sát đồng môn.

Thái Sử Thanh Huệ nói thẳng trước mặt mọi người nào là đệ tử nào đó bên trong lòng lang dạ thú, tâm thuật bất chính, tương lai chính là mầm họa sẽ gây nguy hại cho môn phái, tội nhân họa loạn thương sinh.

Dù chưa nói đến tên thân phận nhưng Thái Hư Kiếm Chủ đã dìm việc này xuống. Danh tiếng của Giang Minh bỗng chốc bị người ghen ghét vô cùng, đám người chĩa mũi dùi về phía hắn, từ đây thiên tài vạn nhân chú mục trở thành con chuột chạy qua đường.

Rất nhiều người không có thực lực nhưng lại gièm pha Giang Minh trên phương diện đạo đức nhằm tìm kiếm một chút cảm giác ưu việt.

Khúc Tố Anh nghe đến say sưa, không nghĩ tới còn có cố sự bậc này.

“Về sau, chính là Tướng Liễu mà các ngươi biết rõ, kẻ tu luyện ma công, sát hại đồng môn, tạo Hỗn Thế Ma Thai, gián tiếp khiến cho Kiếm Chủ bỏ mình.” Kiếm Chủ cười nói.

“Người này họa loạn môn phái là quả vậy nếu có nhân, lời nói ấy của Thái Sử Thanh Huệ chính là nhân, chính là lời ấy của nàng, cộng thêm sự xa lánh của đám người mới tạo thành kết quả ngày hôm nay.”

“Cho nên mọi thứ không nên chỉ nhìn vào kết quả, ngươi tự cho là hành vi cải biến kết quả thế nhưng lại là kẻ vừa vặn xúc tiến kết quả này.”

…

Lời nói giác ngộ này khiến trong lòng Khúc Tố Anh rất chấn động.

Thái Sử tiên đoán thật chuẩn xác, nhưng lại suy nghĩ trên một góc độ khác. Chính bởi vì lời tiên đoán này mà môn nhân mới nghi kỵ xa lánh Giang Minh.

Giang Minh ban đầu chỉ là một người tuổi trẻ xốc nổi, tâm địa vốn không xấu.

Ai không có thời trẻ tuổi ngông cuồng, có lẽ chính bởi lời tiên đoán mới khiến người đi vào con đường này.

Nếu không phải vì lời tiên đoán này, e rằng sau này cũng không có đại ma đầu Tương Liễu tiếng tăm lừng lẫy.

Cũng sẽ không có thảm sự nhân luân khiến môn phái hổ thẹn trăm năm.

Lời này khiến Khúc Tố Anh ngộ ra rất nhiều điều.

Mặc kệ phía nam cuồn cuộn sóng ngầm ra sao, Lục Khiêm vẫn vẫn chìm đắm trong nghiên cứu dài dặc như cũ.

Hắc Sơn Linh điền.

Ma vân che kín mặt trời, âm khí âm u.

Bên dưới lâm viên Hướng Nhật Ma Quỳ có dựng một tòa đại cung điện khổng lồ.

Trong cung điện không có bất kỳ thứ gì, phô ra vách tường bằng bạch ngọc trơn bóng, hoa văn tơ vàng đồng tuyến phác họa ra trận pháp phức tạp.

Từng tia Hoàng Tuyền Âm khí đen kịt từ trong bay ra.

Trong điện tràn ngập sương mù.

Hoàn cảnh chế tạo Đạo binh cần có yêu cầu vô cùng cao, nếu Thiên Địa tinh khí không dày đặc thì rất có khả năng sẽ dẫn đến pháp thuật thất bại.

Đại điện không có lấy một đồ dùng, ở giữa là một tòa pháp đàn.

Bên trên pháp đàn có vô số xác chết động vật cùng thi thể hài cốt nhân loại.

Bên cạnh có một đạo sĩ áo bào đen đang đứng, tay bấm pháp quyết.

Xèo!

Phù lục bằng giấy trắng tự bùng cháy, hóa thành một ngọn u hỏa.

"Sắc!"

Lục Khiêm khẽ quát một tiếng, phù hỏa phân thành hai ánh lửa đen trắng, phân nhau đi vào trán của hai xác chết phía trước.

Hai xác chết này là một nam một nữ.

Nam nhân tướng mạo tuấn mỹ, sắc mặt trắng bệch, mi tâm có một hoa văn giống như ngọn hỏa diễm tà khí.

Sắc mặt nam nhân nghiêm túc, đầu đội mũ dài nhọn màu đen kịt, dâng thư có viết bốn chữ lớn màu đen: "Đang bắt lấy ngươi."

Nữ nhân cả người trần trụi, ngực cao mông vểnh eo nhỏ, mi tâm có một đạo hoa văn, đầu đội mũ dài nhọn màu trắng, dâng thư có bốn chữ lớn màu đen: “Ngươi đã tới rồi.”

Sau khi bị phù hỏa đánh vào, cả người bỗng hồng hào tựa như đã sống lại.

【VIP】 Vô Thường khiếm khuyết, Vân Thủy động thiên(1)

Khí chất nghiêng về hai hướng trắng đen cực đoan.

Hắc Bạch Vô Thường một đen một trắng, một âm một dương.

Bạch Vô Thường câu hồn, Hắc Vô Thường trói hồn.

Hắc Bạch Vô Thường hành tẩu trong U Minh, ra vào hai giới.

Mặc dù dưới trướng của Hoàng Tuyền thiên tử, nhưng hai người này cũng là một trong thập đại nguyên soái.

Đồng thời có tính đặc biệt, phân thân ngàn vạn.

Sau khi đánh vào phù lục, Lục Khiêm không ngừng lại mà liên tiếp đánh vào các loại phù chú, thỉnh thoảng lấy một thanh đao khắc lên da hai người hoa văn phức tạp.

Đủ loại phù lục sáng lấp lóe đỏ sậm, chàm, đen kịt.

Mỗi khi hoàn thành xong một tiết điểm, Lục Khiêm đều sẽ lấy đao phá rách lồng ngực hai người, đổi thành một vài bộ phận của dị thú.

Hắc Bạch Vô Thường cũng không phải Hoàng Tuyền âm soái chân chính, mà là phục khắc phẩm do Minh Hà bí phủ chế tạo.

Nguyên liệu chính cần nam tử mười tám tuổi sinh lúc 8 giờ ngày 8 tháng 8 và nữ tử mười bảy tuổi sinh lúc 7 giờ ngày 7

tháng 7.

Thân là Hắc Bạch Vô Thường trừng phạt ác tuyên dương thiện, trước tiên cần có một đôi mắt nhìn rõ U Minh cùng lòng người hiểm ác.

Nguyên liệu tốt nhất là mắt của Giải Trĩ.

"Không tìm được Giải Trĩ, chỉ còn cách thay thế bằng mắt của hắc dương sừng thẳng." Lục Khiêm vừa nhấn hai mắt vừa suy tư nói.

Giải Trĩ là một loài tương tự như Kỳ Lân, là thần thú lông đen có mọc sừng thẳng cùng râu của sơn dương.

Lưu truyền rằng Giải Trĩ có thể phân biệt chính tà, biết được lòng người thiện ác, chính là thần thú được người của Hình Ngục cung phụng.

Vật này được xếp trong Dị Thú Thiên Cương bảng, rất khó tìm, tìm được cũng đánh không lại.

Sơn Dương sừng thẳng có một tia huyết thống của Giải Trĩ, đứng trong nhóm đầu ngọn Địa Sát bảng, là thần thú có thể mua được bằng tiền.

Ngoại trừ đôi mắt và lỗ tai nhạy cảm, lỗ mũi khứu giác, miệng kêu vang… Còn cần có thêm nội tâm không biết sợ hãi, can cảm cẩn trọng.

Lục Khiêm dùng trái tim của Quỷ Hỏa Song Đầu Ma Hổ.

Chỉ mới thu thập những nguyên liệu này đã phải bỏ ra ba mươi, bốn mươi vạn Pháp tiền.

"Phần lớn không tìm được những vật liệu nguyên bản, chỉ có thể tìm được chút nguyên liệu thay thế, hy vọng pháp thuật thành công."

Nếu không phải hắn có trăm vạn của cải, hàng năm Hắc Sơn có chừng hai mươi vạn lợi nhuận thì phỏng chừng không chống đỡ được.

Lục Khiêm cũng không ngại dùng tiền, bởi lẽ cách thời điểm Thủy Nhãn mở ra không còn bao lâu, dù tiêu hết tiền để nâng cao tu vi cũng đáng.

Chỉ sợ để tiền trôi theo nước.

Lại qua mười ngày, hai luồng ánh sáng trắng đen bắn thẳng lên trời xanh.

Bên trong đại điện, trên người hai nam nữ trần trụi bỗng nhiên xuất hiện pháp y màu trắng đen.

Hắc Vô Thường cầm Câu khóa, Bạch Vô Thường cầm Khốc Tang bổng.

Xẹt xẹt!

Hắc Bạch Vô Thường mở to mắt, tinh mang bắn ra bốn phía, một luồng khí thế xông thẳng đến chân trời.

Đương nhiên Hắc Bạch Vô Thường chân chính không mạnh như vậy, tất cả đều do khí thế, còn tu vi thực sự có khả năng phải chờ thương thảo.

Lần này Lục Khiêm ghi nhớ tổng cộng hai phương án.

Một loại là luyện chế Đạo binh tầm thường, một loại khác là luyện chế thành pháp khí, mở ra lối riêng chế tạo ra pháp khí năm giữ linh trí.

Loại thứ hai có độ khó rất cao.

“Bái kiếm Âm chủ!” Trông thấy Lục Khiêm đến đây, Hắc Bạch Vô Thường khom người hành lễ.

Thu pháp khí về, hai tay nâng hai miếng triêu bài ngà voi.

“Các ngươi có năng lực gì?” Lục Khiêm nhìn hai người từ trên xuống dưới.

Hai người này có thể nói chuyện, có điều không quá linh động.

“Lên trời xuống đất cùng câu hồn nắm phách.”

Hai thân ảnh một đen một trắng lóe sáng, một lần nữa lại xuất hiện.

Trong tay nâng một hồn thể trong suốt tựa như một con hổ.

“Ừm? Không tồi.” Tốc độ rất nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt.

Loại năng lực im lặng không tiếng động, hơn nữa còn là câu hồn, uy lực quả thực rất mạnh mẽ.

Trừ những thứ này ra, hai người Hắc Bạch Vô Thường này có có một phần năng lực của bộ phận yêu thú.

Hắc Bạch Vô Thường mà gộp lại, không chừng có tu vi của một Dưỡng Thần trung kỳ.

Điểm này không thể nói tỉ mỉ được, tất cả đều lấy thực chiến làm thước đo.

“Đáng tiếc.” Lục Khiêm bỗng nhiên thở dài một hơi.

Bởi vì là hàng mô phỏng, Hắc Bạch Vô Thường có một khiếm khuyết rất lớn. Đó là không thể ra ngoài, không thể rời khỏi hoàn cảnh có Hoàng Tuyền Âm khí nồng đậm.

Một khi ra ngoài quá một canh giờ, năng lực bản thân sẽ rơi xuống trình độ nhất định, thậm chí ngay cả bộ phận trên người cũng sẽ suy kiệt.

Nếu cứ như vậy, sẽ không sử dụng được lượng lớn ý nghĩa chế tạo của Thần Tướng Hiện Hình phù, khi ấy chỉ triệu hoán được một đám tôm chân mềm mà thôi.

Nếu vậy còn không bằng đầu trâu mặt ngựa.

【VIP】 Vô Thường khiếm khuyết, Vân Thủy động thiên(2)

Một vài đầu trâu mặt ngựa được ăn Hoàng Tuyền ma đậu, tu vi đã là Luyện Khí đỉnh phong, cách Dưỡng Thần chỉ một bước chân.

Hắc Bạch Vô Thường có tu vi mạnh hơn một chút, nhưng chi phí luyện chế gấp mấy chục lần đầu trâu mặt ngựa, hơn nữa chỉ có thể ở trong nhà.

"Xem ra cần phải nghiên cứu thêm." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Dù nói thế nào thì đây cũng là Đạo binh có sức chiến đấu Dưỡng Thần đầu tiên của hắn, nếu có thể sinh sản lượng lớn, dù đắt hơn nữa cũng không sao.

Chí ít tạo ra mười mấy hai mươi người.

Như vậy xét ở phương diện tu sĩ tầm trung, sẽ không có nhiều cách biệt với đại thế lực ở đảo Vạn Tượng.

Nghĩ đến đây Lục Khiêm xuống núi.

Hôm nay là ngày ước định với Quỷ Thất.

Nguyên liệu luyện chế Hắc Bạch Vô Thường còn phải nhờ tên này giúp đỡ, bằng không dù Hắc Sơn có quan hệ với chợ Quỷ, thứ tốt của người khác cũng chưa đến lượt hắn.

"Đạo hữu!" Lục Khiêm từ xa đã nhìn thấy nam tử ở trong lương đình.

Nam tử có khuôn mặt trắng xám, quỷ khí âm trầm, chính là bạn tốt Quỷ Thất của Lục Khiêm.

Quỷ Thất chắp tay đáp lễ, thuật lại nói ngắn gọn.

"Vân Thủy động nhiều lần ám hại đệ tử chợ Quỷ, Chúc Quỷ Vương ra lệnh diệt môn phái này."

Trên mặt Quỷ Thất mang theo sát khí.

Vân Thủy động chính là một trong mười đại thế lực của đảo Vạn Tượng, nội bộ nắm giữ địa mạch Huyết Độc Âm Thận Sát khí, vậy nên số lượng cao thủ Dưỡng Thần bậc trung là nhiều nhất.

Lần này Chúc Quỷ Vương cũng không mạo hiểm, mà là triệu tập thế lực đứng về phe mình cùng xuất kích.

Mỗi thế lực xuất kích sẽ được chia thù lao dựa trên số lượng cao thủ.

Lục Khiêm, hai tỷ muội Yêu Nguyệt, Hư gia Nhị lão tổng cộng có sáu người, có thể thu được sáu mươi vạn phí trợ quyền.

Sau này chiến đấu nếu xuất hiện cao thủ Dưỡng Thần mới cũng sẽ chi trả giá cả giống vậy.

Hơn nữa, ngoại trừ địa mạch Sát khí thì ai cướp được gì sẽ thuộc về người đó hết.

"Lần này có bao nhiêu tổ chức đến?" Lục Khiêm hỏi.

"Đại khái có hơn mười thế lực cấp trung, mười mấy thế lực nhỏ. Phía bên kia cũng tương đương vậy, có người nói Vân Thủy động còn lôi kéo Yên Quật làm minh hữu."

Hai thế lực này Lục Khiêm đều quen thuộc, lúc trước Vân Thủy động vì Minh Hà bí phủ mà truyền thông cáo truy sát hắn.

Còn Yên Quật lại là oan gia cũ, lần đầu tiên đi cướp Lục Khiêm đã cướp nhà trên thuyền của Yên Quật.

Ầm ầm!

Trên trời vọng xuống tiếng nổ vang.

Mấy chục luồng độn quang bay vào bên trong Tam Gia Quỷ Thị.

"Đạo hữu đi cùng chúng ta chứ, thương thảo đối sách một hồi." Quỷ Thất dẫn theo Lục Khiêm đến Tam Gia Quỷ Thị.

Trong thời gian này tuy hai nhà có xảy ra mâu thuẫn nhưng chung quy vẫn chưa trở mặt nhau.

Chúc Quỷ Vương cũng im hơi lặng tiếng, không biết được bận chuyện gì. Hiện giờ mới biết là vì chuyện này.

Gần đến thời điểm Thủy Nhãn mở ra, rất nhiều thế lực đều đánh hơi được phong thanh.

Bây giờ Thập gia thế lực đã biến thành Bát gia.

Các đại thế lực nhìn chằm chằm vào bạn đồng hành, hiện giờ người người cảm thấy bất an, trên cơ bản không đùm bọc lẫn nhau sẽ không tồn tại được.

Âm Thổ đại điện.

Chúc Quỷ Vương ngồi ở vị trí trung tâm, ánh nến bập bùng trong mắt, một luồng khí thế không tên tản ra ngoài.

"Đa tạ chư vị tới trợ lực, lão phu cảm tạ mọi người!"

Chúc Quỷ Vương đứng lên, nghiêm túc chắp tay với mọi người.

Chợt thấy chếch một bên phía đại điện có mười mấy tráng hán gánh năm, sáu chiếc rương lớn.

Mở rương ra, ánh vàng rực rỡ làm lóa mắt mọi người.

“Không dám, nên làm thế mà.”

“Quỷ Vương đa lễ rồi.”

“Chuyện nhỏ thôi mà.”

Nhìn thấy số tiền kia, các cao thủ đã không duy trì được vẻ mặt bình thản, khuôn mặt tươi cười như nở hoa.

Mọi người ngồi xuống nghe Chúc Quỷ Vương nói tình hình thực lực của phía bên kia.

Kỳ thực hai nhà có thực lực không khác biệt nhau quá nhiều, đều có số lượng lớn cao thủ cấp trung tự mình bồi dưỡng cùng với các thế lực lệ thuộc.

Vân Thủy động còn có nhiều hơn một đại thế lực chống lưng, sợ rằng căn cơ Tam Gia Quỷ Thị bên này yếu hơn một chút.

“Đã như vậy chúng ta uống máu ăn thề! Cùng nhau tiến lùi!” Chúc Quỷ Vương vung tay lên, trước mặt bày ra một cái vạc lớn.

Ông ta là người bước lên đầu tiên, ngưng tụ thành một giọt tinh huyết đen kịt.

Người phía sau lục tục bước lên, cắt ra một vết thương, nhỏ vào bên trong vạc lớn.

Uống máu ăn thề là một loại thề không được phản bội minh ước, nếu không sẽ bị phản phệ.

Mặc dù không khoa trương giống như Huyết Chú nhưng cũng đủ một bình để người cùng uống.

Lục Khiêm bước lên đỡ lấy một chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Ý niệm chảy vào trong Thức Hải bị Giao Long nuốt chửng ngay lập tức. Hiệu quả pháp thuật liền bị thôn phệ.

“Hắc Sơn đạo hữu, tại hạ là đường chủ Kim Cương đường, không bằng chúng ta cũng kết minh?”

Đứng bên cạnh Lục Khiêm là một nam tử có dáng dấp kỳ lạ.

Người này thân hình cao lớn, đầy mặt râu quai nón, da dẻ đen sì không thấy lỗ chân lông, nhìn kỹ lại là đá Hắc Diệu.

Lục Khiêm nhớ ra người này gọi là Kim Cương đạo nhân, tu luyện Kim Cương đạo pháp, rèn luyện tự thân trở nên cứng rắn như pháp khí.

【VIP】 Uống máu ăn thề, từ chối gia nhập

Trông thấy ánh mắt Lục Khiêm, Kim Cương đạo nhân nghiêng người ra sau.

Phía sau cũng có mấy đạo nhân ăn mặc kỳ quái, khí thế hùng hổ.

“Huyết Dương đạo nhân gặp mặt Hắc Sơn đạo hữu.” Một đạo sĩ trung niên âm khí âm u bước lên phía trước, nói.

“Lần này lấy Huyết Dương đạo nhân làm chủ, đồng thời còn có Kim Cương đường, Âm Phong môn, Địa Sát môn chúng ta.”

“Hành động chia thành tám hai. Chúng ta tám, Huyết Dương tiền bối thu hai phần. Yên tâm, mấy người chúng ta cùng nhau thu hoạch sẽ thu được càng nhiều.”

Bởi lẽ đây là cuộc loạn chiến giữa hai mươi, ba mươi thế lực. Đao thương không có mắt, nếu muốn thu được càng nhiều lợi ích thì càng phải liên kết với nhiều nhóm.

Hơn nữa mấy thế lực liên hợp với nhau, nơi đóng quân của thế lực có người giúp đỡ, không cần lo lắng bị kẻ địch trộm mất quê nhà.

Nếu không một người thế đơn sức bạc, sợ rằng cả quê nhà cũng không giữ được.

Sở dĩ giao cho Huyết Dương đạo nhân chủ yếu là vì người này có thực lực mạnh mẽ.

Lục Khiêm suy nghĩ một lát, nói: "Không cần, một mình ta cũng có thể xử lý."

Hắc Sơn bên này không cần lo lắng, số lượng Hắc Sơn Đạo binh rất phong phú.

Hắc Bạch Vô Thường mặc dù ở bên ngoài là tôm chân mềm nhưng khi trấn thủ sơn môn lại rất mạnh.

Dứt lời, Lục Khiêm đã rời đi.

"Tính cách thật cao ngạo, để xem sau này ngươi làm ăn được gì." Kim Cương đạo nhân hừ lạnh một tiếng.

Phần lớn mọi người đều sẽ kết thành đoàn thể nhỏ để phân chia phạm vi thế lực, e rằng hạng người có tính cách kiêu ngạo như Lục Khiêm đến canh cũng không có mà húp.

Ầm!

"Ha ha, Chúc Quỷ Vương đạo hữu, lão phu tìm được ngươi rồi."

Bốn phía vọng đến âm thanh vang dội già nua của một nam tử.

Một luồng hàn khí ập xuống.

Âm Thổ nổi lên sương mù dày đặc, trong sương mù hiện lên vô số tôm binh tướng cua, còn có một con rùa lớn cao bằng nửa người.

Những quái vật này điều khiển mây khói, phun ra nuốt vào, Thận khí điên cuồng giết chóc những quỷ hồn xung quanh.

Dưới chân quái vật có khói xanh cuồn cuộn, hóa ra bị những khói xanh này cản trở tầm mắt, mọi người mới không phát giác ra được.

Chưa tới một phút, quỷ hồn trong Âm Thổ đã giảm đi ba phần mười.

“Gan chó thật lớn!”

Rầm!

Chúc Quỷ Vương đứng dậy, thân hình cấp tốc nở lớn, chiều cao trăm trượng, đội trời đạp đất.

Tóc tím trên đỉnh đầu đã biến thành hỏa diễm, ánh nến bao phủ đầy trời.

Lúc này Quỷ Vương giống như một quỷ Dạ Xoa đến từ địa ngục.

Ầm!

Ánh nến trên đỉnh đầu phân hóa, hình thành mấy Chúc Hỏa quỷ cả người dục hỏa.

Chúc Hỏa quỷ đánh nhau với đám Đạo binh bên dưới.

Trong khói mờ mịt cũng hiện ra mấy chục quái nhân che mặt, mỗi người đều có thực lực siêu phàm.

Xem ra đối phương đã sớm có chuẩn bị.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, rất nhiều cao thủ không ngờ rằng Âm Thổ bí mật này lại có người tìm đến cửa. Trong nhất thời không phản ứng kịp.

Lục Khiêm vẫn tính là phản ứng nhanh.

Trên người kẻ bịt mặt mang theo Thận khí giống như huyết vụ, biến ảo thành đủ loại quỷ kéo đến.

“Muốn chết!” Lục Khiêm cười gằn.

Chỉ là một tu sĩ Ngưng Sát bình thường mà thôi, phỏng chừng thấy hắn thân cô thế cô, tưởng rằng dễ bắt nạt hơn.

Kẻ bịt mặt hóa huyết sát thành một luồng trường luyện, mang theo Thận khí có lực mê hoặc tâm thần đè xuống.

Trông thấy Lục Khiêm làm thinh còn tưởng rằng người này không phản ứng kịp, ánh mắt lộ ra một tia cười đắc thắng.

Phía sau có một người muốn xông lên hỗ trợ.

"Không được!" Huyết Dương đạo nhân ra hiệu không được hành động. Người này đánh rơi mặt mũi của ông ta, tại sao phải giúp hắn?

Vào lúc mọi người tưởng rằng Lục Khiêm sắp mất mạng.

Vụt!

*bạng: con trai

Trên bầu trời hiện lên một đạo thân ảnh vô cùng to lớn. Thân ảnh này hình thái giống như mâm tròn, màu sắc như bạch ngọc, trong một khoảnh khắc xuất hiện thì một nửa ánh sáng trên bầu trời bị chặn lại.

Từng đoàn hơi nước theo vật này xuất hiện tứ tán ra. Hơi nước chiết xạ ra các loại cảnh tượng kỳ dị, Âm Thổ bị che kín hoàn toàn, cảnh tượng huyễn hóa làm cho người ta không phân biệt được hư thực.

"Đại Cáp*?" Lục Khiêm kinh ngạc nói, không nghĩ tới gia hỏa này lại là một Cáp tinh.

*con sò

Chẳng trách Vân Thủy động có Thận khí, hóa ra là do Cáp tinh.

Sách cổ ghi rằng: "Nhỏ gọi là Cáp, lớn gọi là Thận. Đều là vật cứng rắn, giống như loài Bạng vậy."

Tôm cá cua rùa cáp chi tu tập lại sinh ra hơi nước, hơi nước tụ thành Thận lâu, trải qua thời gian dài tất nhiên sẽ sinh ra sát khí.

Cáp này không thể xem như là Cáp tinh, hẳn là Thận tinh mới đúng.

"Đến hay lắm!" Chúc Quỷ Vương không sợ mà còn lấy đó làm vui.

Thân thể phủ kín hỏa diễm, hỏa diễm hình thành biển lửa lan tràn khắp Âm Thổ.

Ngoại trừ người của phe mình thì những kẻ ngoại lai đều sẽ chịu sự thiêu đốt của hỏa diễm.

Hỏa diễm liên tục tạo ra nến hỏa quỷ quái, điên cuồng xé toạc địch nhân trước mặt.

Một lúc sau các loại tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt.

Đương nhiên đã có chuẩn bị mà đến nên đối phương cũng đã chuẩn bị tốt phương pháp đối phó.

Lính tôm tướng cua quy tướng Bạng tinh ở bên trong hơi nước không ngừng xuất hiện, đồng thời còn có binh mã thế lực Vân Thủy động phụ thuộc vào gã.

【VIP】 Thận tinh giống Bạng, đục nước béo cò

Một đám người lấy Âm Thổ làm chủ trận đánh người tới ta đi không phân trên dưới.

Bên phía Chúc Quỷ Vương có ưu thế sân nhà, nhưng đối phương tập kích đột ngột, hai bên thực lực tương đương nhau.

Đương nhiên tu vi của Chúc Quỷ Vương không thể khinh thường. Cao thủ Đạo Cơ ngoài so đấu pháp thuật binh khí thì điểm quan trọng nhất chính là pháp lực.

Chúc Quỷ Vương Đạo Cơ pháp thể Chúc hỏa cùng với Thận tinh pháp thể Thận cảnh cũng có được pháp lực không cùng tính chất.

Một cái thủy một cái hỏa.

Thủy khắc hỏa, mà Chúc Quỷ Vương còn đánh không phân cao thấp với Thận tinh, rõ ràng pháp lực còn sâu hơn Thận tinh nhiều.

Oanh!

Cao thủ song phương truy kích trên không, thủy hỏa tấn công, một cỗ dao động vô hình tứ tán.

Bầu trời u lục bị kéo ra một miệng lớn, bên ngoài lỗ hổng là một dãy núi nhân gian.

Lục Khiêm sau khi báo danh vừa nãy thì vẫn một một mực điệu thấp xen lẫn giữa đám người.

Hắn cùng một người bịt mặt đánh không phân cao thấp. Người này ôm hộp kiếm tử đàn, thỉnh thoảng bay ra mấy đạo

kiếm khí lăng lệ đối kháng với Lục Khiêm.

Kỳ thật tu vi của đối phương cũng không mạnh, là trình độ Dưỡng Thần sơ kỳ.

Lục Khiêm cũng không muốn danh tiếng quá nổi thế là liền liên chiêu người đến ta đi.

Người kia vốn thấy Lục Khiêm thì giật mình trong lòng, sau khi giao thủ một hồi mới phát hiện gia hỏa trước mắt này không muốn ra sức.

"Thì ra là thế, người đồng đạo." Kiếm khách sử dụng hộp kiếm trong lòng lập tức hiểu rõ, chợt vỗ hộp kiếm.

Xoạt!

Hộp mở ra, một thanh bảo kiếm xanh thẳm phá hộp mà ra. Quang mang xanh mênh mông có vẻ lộng lẫy mà nguy hiểm. Kiếm khí tứ tán phá hủy hết thảy sự vật xung quanh thành từng mảnh.

Thanh thế to lớn khiến cho người khác cảm thấy như đang muốn liều mạng.

Đinh!

Hoa lửa bắn ra, Lục Khiêm cong ngón búng ra, phi kiếm rút lui quay về, một đọa kim khí sáng chói như diệu dương hoành không.

Hai người đánh là long trời lở đất, người bình thường căn bản không đến gần xung quanh đó được.

"Có ý tứ." Lục Khiêm mỉm cười trong lòng.

Gia hỏa trước mắt này cũng là hạng người tinh thông đục nước béo cò.

Hai người giao thủ nhìn như lộng lẫy trên thực tế lực sát thương đã giảm đi rất nhiều.

Vốn lúc Lục Khiêm xuất lực còn lo lắng đối phương muốn một tấc lại tiến thêm một bước, không nghĩ tới đối phương cũng là người hiểu chuyện.

Lục Khiêm mặc dù được mời đến để giúp đỡ nhưng hắn cũng không phải là chó săn của Chúc Quỷ Vương, vì Chúc Quỷ Vương mà bán mạng.

Nếu là cướp bảo thì Lục Khiêm nhất định là tên đầu tiên xông vào, dù sao mình cũng rất thiếu tiền. Thế nhưng loại đại chiến này rõ ràng là bỏ công lại không có kết quả, uổng phí thời gian chẳng bằng không xuất lực, vô sỉ một thời gian.

Ầm!

Đang suy nghĩ thì kiếm khí sượt qua bên người.

"Ghê tởm!" Lục Khiêm rút lui vài trăm mét, thần sắc kinh sợ.

Đương nhiên đây đều là diễn biến của chương trình mà thôi.

Hai người không ngừng đánh qua đánh lại, dần dần đánh đến biên giới của đám người, đến nơi cách khe hở không đến năm trăm trượng.

"Ha ha, Chúc Quỷ Vương lão đệ, đầu chó cứ giữ lại đấy chờ lão tử đây tới lấy!"

Hơi nước thu về, thiên địa yên tĩnh.

Oanh!

Hơi nước đột nhiên nổ tung!

"Súc sinh!" Âm thanh nổi giận của Chúc Quỷ Vương truyền đến.

Ánh nến đầy trời tràn ngập khắp Âm Thổ, khó khăn lắm mới ngăn cản được công kích hơi nước.

Dù vậy vẫn có nhiều người mất mạng dưới luồng dư âm.

Chỉ mấy khắc thời gian ngắn ngủ, tu sĩ Quỷ tộc tử thương một phần mười, Quỷ bộc chết hơn phân nửa.

Các tu sĩ đến đây giúp đỡ cũng tử thương không ít.

"Tra, trở về tra tới cùng là người nào tiết lộ tin tức ra ngoài." U lục hỏa diễm của Chúc Quỷ Vương không ngừng lấp lóe.

Lần này thì thiếu chút nữa thì Thận tinh thắng được.

Âm Thổ Quỷ tộc từ trước đến nay vô cùng bí mật, lần tụ hội này cũng lấy danh nghĩa làm ăn để triệu tập, hoặc là có người tiết lộ phong thanh, hoặc là trong đám người có nội gián.

Chúc Quỷ Vương nhìn Âm Thổ hỗn loạn không chịu nổi, trong mắt là sát ý mãnh liệt: "Vân Thủy động, Yên quật… Ta muốn để cho các ngươi phải trả giá đắt."

Lão muốn để người này biết rõ, ở trước mặt thực lực cường đại tuyệt đối thì tất cả những âm mưu quỷ kế đều là trò tiểu nhân mà thôi.

"Thu dọn đồ đi, chuẩn bị phản kích." Sau lưng Chúc Quỷ Vương là hơn mười Dạ Xoa da xanh đang đứng.

Có kẻ toàn thân kim khí quanh quẩn, hơi nước bốc hơi, liệt hỏa thiêu người, mặt trắng lưỡi dài…

Quỷ Thất cũng biến thành một Dạ Xoa hoàng khí bốc hơi.

Quỷ Nhất đến Quỷ Thập Ngũ chính là đội ngũ có chiến lực mạnh nhất Quỷ tộc, thấp nhất cũng là tu vi Dưỡng Thần sơ kỳ.

Trên thân tung bay các loại sát khí là pháp môn sử dụng thời điểm Thi Giải.

Giống như Quỷ Thất lúc Thi Giải chính là chôn sống cho nên ngưng kết ra Cương Sát thuộc tính thổ.

Mặc dù nói quỷ tu không cần giống với tu sĩ bình thường vừa đi vừa tìm kiếm Cương Sát tu luyện bớt đi thời gian mấy chục năm nhưng thực lực bản thân đã sớm được quyết định trong một khắc chọn pháp môn Thi Giải.

Xoạt!

Đám người tính cả tu sĩ phụ thuộc bay ra khỏi Âm Thổ.

Bên ngoài Âm Thổ, mỗi đường khẩu Tam Gia Quỷ Thị đều ngập tràn khói lửa. Ngoại trừ bản thân đường khẩu ra thì những thế lực phụ thuộc cũng bị tẩy lễ.

Một bên khác.

Hai thân ảnh một trước một sau bay thẳng đến hơn trăm dặm mới dừng lại. Hai người này chính là Lục Khiêm và kiếm khách.

Một khắc bạo tạc thì hai người đã bay ra khỏi Âm Thổ, trên người trái lại không bị thương.

"Đạo hữu tạm biệt!" Lục Khiêm chắp tay một cái rồi bỗng bay đi.

Khách qua đường trên giang hồ, gặp lại cũng không cần từng quen biết, khách sáo nhiều hơn lại có vẻ lắm mồm.

Kiếm khách cũng rời đi không quay đầu lại.

Lục Khiêm bay về hướng Hắc Sơn.

Ở một khắc mà Vân Thủy động tập kích, Lục Khiêm liền biết rõ sự tình có chút không ổn.

Đối phương không phải là vội vàng chiến mà là sớm đã có âm mưu.

Thế lực báo thù không phải là đánh cờ, sẽ không chờ đến khi dọn xong quân cờ mới động thủ.

Một khi ra chiêu nhất định là một vòng rồi đến một vòng sát chiêu.

Bên Hắc Sơn này chắc hẳn cũng sẽ bị tập kích.

Phía trên Âm Thần là một tầng Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang che kín.

Oanh!

Không khí bị xé đến rách ra phát ra âm thanh chói tai.

Kình khí vô hình xé nát sự vật trong phạm vi trăm mét, phi cầm tẩu thú bị sóng âm chấn động đến chết bất đắc kỳ tử.

Người phía dưới chỉ thấy lưu tinh lóe lên mà không phát hiện ra được đây là độn quang.

Thời gian không đến nửa chén trà nhỏ thì Hắc Sơn đập vào mắt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán. Trên bầu trời Hắc Sơn đại trận hơi nước mờ mịt bao trùm.

【VIP】 Vô Thường hiển uy, Hắc Sơn lão yêu(1)

Nơi xa là một tòa sơn mạch màu đen.

Âm vụ che khuất mặt trời, phía dưới đen kịt như đêm tối.

Tên gọi Hắc Sơn là từ vậy mà thành.

Lục Khiêm làm chủ Hắc Sơn, có được chiến tích đánh giết đường chủ Trường Phong đường, đánh tơi bời gia chủ Chu gia, ngày thường tất nhiên không có ai dám trêu chọc.

Lúc này bên trên Hắc Sơn, hơi nước mờ mịt như mây mù che khuất cả tòa núi. Mây mù huyễn hóa thành cự quy, cự giải các loại dị thú Thủy tộc gào thét lao xuống.

Ầm ầm!

Phía dưới thỉnh thoảng bắn ra hai đạo mũi tên một đen một đỏ.

Uy lực mũi tên cực thịnh nuốt hết cự quy, tôm cua.

"Hắc hắc, vô dụng thôi!" Bên trong hơi nước nồng đậm hiển hiện mấy đám Huyết Sát Âm vân phát ra tiếng cười chói tai không chịu nổi.

Xoạt!

Huyết vân rủ xuống mang theo lực ăn mòn cường đại, không khí phát ra một cỗ kịch độc hôi thối khó ngủ.

Đây là Huyết Sát Âm Thận chi khí.

Nhưng thật ra là tôm cá hư thối vạn năm kết hợp với Thận khí hình thành chi Sát.

Ngoài đặc tính thiên biến vạn hóa của Thận khí còn có độc tính ăn mòn do tôm cá hư thối sinh ra.

Huyết vân còn chưa rơi xuống thì cỏ cây phía dưới Hắc Sơn đã khô héo mà chết.

Bên trong Huyết vân là một nam tử mũi ưng sắc mặt tím tái mọc ra lân phiến trắng như tuyết.

Bên người nam tử là nữ tử có mấy phần tướng mạo tương tự y đang bay cùng.

"Lân Vũ, xem ra Hắc Sơn cũng chỉ đến thế thôi, không biết vì sao Thận chủ lại phái hai ta tới." Nam tử nhìn sang nữ tử bên cạnh nói.

Phối hợp với đại trận huyết vụ chín mươi chín Thận binh thì cho dù là cao thủ Dưỡng Thần hậu kỳ cũng có thể giết chết.

"Bát ca chớ nên xem thường Hắc Sơn, nghe nói chủ Hắc Sơn là Dưỡng Thần hậu kỳ, đường chủ Phong Đường chết trong tay hắn đấy, người này không nên khinh thường." Lân Vũ không khinh địch giống như nam tử vậy.

"Hừ, chẳng qua là hắn vận khí tốt thôi, chi bằng cùng nhau xử lý."

Lân Bát cuốn Âm vân lên, đứng phía sau chín mươi chín Đạo binh sò đá đầu tôm thân cua.

Đây là Thận binh tiếng tăm lừng lẫy của Vân Thủy động, không chỉ có lực cận chiến cường đại mà còn có thể liên hợp để hình thành đại trận.

Thận khí mê hoặc tai mắt của địch nhân, thường thì nhất kích tất sát.

"Các huynh đệ, theo ta lên!"

Lân Bát khí khái hào hùng quát, mở ra một đạo ngư cốt âm gai.

Xương cá nhanh chóng biến lớn biến thành Bạch Cốt kiếm khổng lồ dài trăm trượng.

Tăng thêm Huyết Sát xa xa nhìn lại giống như là Huyết hà giáng lâm,

Một bên khác, lòng bàn tay Lân Vũ hiện ra một chiến kỳ huyết sắc.

Chiến kỳ phần phật, huyết khí thổi ra huyễn hóa thành đàn cá mập.

Bầy huyết cá mập nhe răng nhếch miệng, một luồng gió tanh phả vào mặt.

Trong lúc nhất thời không trung đều là ảnh tử che khuất cả nửa bầu trời.

Phía dưới không ngừng bắn ra những mũi tên lại giống như hạt cát ở trong sa mạc. Hơn nữa còn có ảnh hưởng của Thận khí có thời điểm còn không bắn được.

"Xem ra Hắc Sơn không có gì hơn thế này."

Vèo!

Vừa dứt lời trong không khí truyền đến một tiếng gào bén nhọn.

Hai đạo khí lưu một hắc một bạch phóng tới từ hai phương hướng riêng biệt.

Hắc bạch hợp nhất xoay tròn thành thái cực đồ.

Cự kiếm xương cá lúc này bị âm dương nhị khí triệt tiêu, Đạo binh quanh đó cũng toàn bộ bị cuốn thành cặn bã.

"Ồ, công pháp thật thần kỳ." Lân Bát bất ngờ nói.

Sau đó sự tình bất ngờ hơn xảy ra.

Oanh!

Âm khí tuôn ra, hội tụ thành mây đen kịt.

Ba cặp Hoàng Tuyền Âm ma to lớn đột ngột vụt ra từ dưới mặt đất.

Đầu trầu mặt ngựa to lớn đen tuyền cao hai mươi trượng phá tan Thận đại trận.

Trừ cái đó ra, một trăm Huyết Ấn Đạo binh cùng với mười mấy đạo sĩ đầu chó quần đấu với Thận binh thành một đoàn.

"Cái này…" Nội tâm Lân Bát khiếp sợ tột cùng.

Sáu Âm ma to lớn này mỗi cái đều là Dưỡng Thần kỳ, mặc dù thực lực thấp hơn bọn gã một chút thế nhưng phối hợp với nhau thì chẳng kém là bao.

Lại thêm Hư gia nhị lão, còn có hai đạo Hắc Bạch Âm Thần cùng với chừng trăm tên Đạo binh phía dưới.

Nội tình Hắc Sơn này lại khủng bố đến vậy!

Oanh!

Sáu đầu Âm ma xiềng xích vung vẩy, lang nha bổng giống như thái sơn áp đỉnh đè xuống.

Đại trận Thận khí lúc này vỡ tan, mấy chục Đạo binh mất mạng ngay tại chỗ.

"Chạy mau!" Lân Bát quyết định rút lui ngay tức khắc.

Tin tức về Hắc Sơn là giả, không tính đến tầng cao nhất, từng tầng trung phối trí đã tương đương với phân nửa một đại thế lực rồi.

Gần như không có mấy thế lực tầm trung nào nôi nổi nhiều Đạo binh như vậy, chớ nói chi là tạo thành cả pháp trận.

Phía trước con đường hai người rút lui, mũi tên nổ tung, ánh lửa ngăn cản đường lui của hai người.

Thân ảnh đầu trâu mặt ngựa bỗng nhiên xuất hiện.

Ầm!

Ma Bàn kích thước lang nha bổng đập trúng Huyết vân, Lân Bát và Lân Vũ rút lui vài dặm.

Hắc Bạch nhị khí theo sát đã đuổi kịp,

Một giây sau, hai người đã rơi vào vây công của đám người.

【VIP】 Vô Thường hiển uy, Hắc Sơn lão yêu(2)

Thận binh bị đầu trâu mặt ngựa và những người khác giết chết hầu như không còn. Dù vậy hai người vẫn còn có thể chèo chống một hồi.

Thẳng đến khi một cọng rơm đè chết lạc đà xuất hiện.

Bên trong âm vụ hai đạo thân ảnh đen trắng đi ra.

Một nam một nữ, bên trái là Hắc Vô Thường mặt mũi nghiêm túc, trên mũ viết: "Đang bắt ngươi", Bạch Vô Thường nở nụ cười, trên mũ viết: "Ngươi đã tới."

Trong một khắc hai người nhìn thấy Bạch Vô Thường thì trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Bọn hắn vậy mà lại không biết rõ hai người xuất hiện từ lúc nào.

Bạch Vô Thường yên lặng không một tiếng động xuất hiện phía sau hai người, Khốc Tang bổng trong tay hung hăng gõ trên đầu hai người.

Phanh phanh!

Hai người lập tức mất đi tri giác, từ trên cao mạnh mẽ rơi xuống đất.

Sau đó Hắc Vô Thường ném câu khóa ra, câu hai cái hồn phách tới.

Lục Khiêm ở bên cạnh lặng lẽ quan sát, nhìn đến đây thì không còn để ý nữa.

Hư gia nhị lão, cộng thêm Yêu Nguyệt Tập Nguyệt tương đương với chiến lực của ba tên Dưỡng Thần trung kỳ, còn có Thần Tướng Hiển Hình phù, Hắc Bạch Vô Thường.

Nếu như không đánh lại thì đi chết cả lũ đi chứ còn sống làm cái mẹ gì.

Trước khi đi, hai tay Lục Khiêm vẫy một cái, kim quang phá không bay tới, Thần Tướng Hiển Hình phù vững vàng dừng ở trên đỉnh đầu.

"Cướp đồ vật đi lạc…" Lục Khiêm ranh mãnh cười một tiếng, thân ảnh biến mất tại chỗ. Phương hướng hắn đến chính là Thành Đông chi địa.

Nơi đó là địa bàn thế lực của Vân Thủy động ở Bàng Thủy thành.

Bay vài dặm, phía trước là một tòa lầu các cao lớn, bảng hiệu bên trên ghi mấy chữ "Vân Đài thương hội".

Thực lực của cái thế lực này chỉ có một người là Dưỡng Thần hậu kỳ.

Xem chừng hiện tại lưu thủ chỉ có khoảng Dưỡng Thần trung kỳ.

Oanh!

Kim khí rơi xuống, lầu các sụp đổ.

"Ai dám tùy tiện?"

Bóng đen phẫn nộ gào thét, một tên đạo sĩ đầu dê xuất hiện ở trước mặt của Lục Khiêm.

Oanh!

Mới xuất hiện thì trong một giây đó, chiến mâu giống như Giao Long hung hăng đóng đầu đạo sĩ đầu dê xuống dưới mặt đất.

Âm phong Bạch Cốt thổi qua, trên mặt đất chỉ lưu lại một bộ thây khô.

Lục Khiêm hợp nhất Cương Sát sơ bộ, cộng thêm Huyền Kim Kiếm Nang, Thanh Đồng chiến mâu, trừ khi đối phương có pháp khí cường lực còn không như loại Cương Sát phổ thông này thì ở trước mặt hắn chịu không nổi một hiệp.

"Công Dương đạo trưởng bị giết rồi, chạy mau!"

"Không ổn rồi, chạy mau!"

Đạo sĩ lưu thủ bị miểu sát các đạo sĩ còn lại giải tán ngay lập tức.

Lục Khiêm cũng không để ý tới những người khác mà là trực tiếp hạ xuống.

"Chậm đã!" Một thân ảnh ngăn đường đi của Lục Khiêm lại: "Đạo hữu cứ đến chỗ hắn đi, nơi này đã bị chúng ta nhắm trước rồi."

Phía sau người này là mấy tên đạo sĩ khí thế hùng hổ.

"Cái đồ chơi này còn có thể đặt trước sao?"

Lục Khiêm mỉm cười, dường như sắp chịu thua đột nhiên hắn nghiêm mặt lại, Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang biến lớn hai mắt vàng óng ánh như Giao Long trôi nổi trên đầu hắn.

Kim khí hào hùng, khí tức tang thương xơ xác đập vào mặt.

Xung quanh quanh quẩn Âm vụ, trong sương mù mơ hồ xuất hiện Đạo binh vóc dáng cao lớn.

Lục Khiêm ở dưới Đạo binh, thần sắc khủng bố, âm tình bất định, giống như đến từ địa ngục.

"Ngươi…"

Sau khi thân ảnh đạo sĩ đến thì đám người trực tiếp bị dọa.

“Xem như ngươi lợi hại!” Các đạo sĩ bỏ trốn mất dạng.

Lục Khiêm khinh thường cười một tiếng, rồi bắt đầu vơ vét.

Sau khi vơ vét xong một nhà này thì lấy tiếp nhà tiếp theo. Sau trận chiến này bởi vì Lục Khiêm không hợp với đám người, tính cách thất thường, Đạo binh hung ác như quỷ thì dần dần có danh hào Hắc Sơn lão yêu.

Oanh!

Đại môn vỡ vụn, mảnh gỗ vụn bay tung tóe.

Một đạo thân ảnh hắc bào tiến vào trong khố phòng.

Kim khí xoay chuyển một lần, quang mang chiếu sáng cả không gian, không trung cấp tốc dạo qua một vòng thu hồi.

Phanh phanh phanh!

Mấy cái đầu lâu rơi xuống trong khố phòng.

Gọn gàng giải quyết đối thủ, Lục Khiêm nhìn vào trong khố phòng.

Mười cái kệ hàng bày ra các loại khoáng thạch ánh vàng rực rỡ và phôi thô kiếm khí.

“Thiên Thần Xích Đồng, Thủy Mộc Bạch Thiết, Âm Thổ Thanh Kim…” Lục Khiêm phân biệt bảo vật trên kệ hàng.

Cái khí công đường này chuyên môn chế tạo đao khí kiếm khí, khố phòng này phần lớn là các loại khoáng thạch trong đó.

Ngũ Kim chi khí nồng đậm khiến cho Kiếm Nang nhảy dựng lên.

“Đồ tốt!” Nội tâm Lục Khiêm mừng rỡ.

Những thứ này đủ để cho Kiếm Nang đột phá đến một mức độ không tệ.

Xoạt!

Lỗ hổng Kiếm Nang bành trướng, ngũ kim cuồn cuộn không ngừng tiến vào không gian bên trong.

Ngoại trừ khoáng thạch trên kệ hàng Lục Khiêm còn gỡ vách tường ra, phá ba thước. Thế mà lại tìm thấy một ít đồ vật không tệ.

Sau khi ra ngoài, kim khí mở ra.

Oanh!

Nhà kho ầm vang sụp đổ.

Cốt thép khung sắt kim khí trong vách tường cũng bị hấp thu, quả thực là bóc lột đến tận xương tủy.

Giết từ hành lang đến phần cuối, trên mặt đất chất đầy thi thể bị tàn phá, tiên huyết nhuộm đỏ đại gia.

Huyết tinh chi khí khiến cho người ta ngửi vào là thấy buồn nôn.

Ngoại trừ nhà kho, còn có các nơi như Tàng Kinh các.

Nơi này là nơi cất giữ các loại công pháp đại đa số là pháp môn liên quan đến chế tạo kim khí, ngẫu nhiên cũng có kiếm quyết.

Phần lớn trong số đó Lục Khiêm không cần đến, có thể giao cho thủ hạ hoặc là dứt khoát lấy ra trao đổi.

Vơ vét xong xuôi, Lục Khiêm đi ra bên ngoài cửa.

Đối diện gặp phải một đám người.

Đám người này lại là Kim Cương đạo nhân và đám người Huyết Dương kia.

Những người này nhìn thấy thi thể trên đất cùng với khố phòng trống rỗng thì kinh ngạc trong lòng.

Huyết Dương đạo nhân âm trầm cười một tiếng nói: "Đạo hữu, một người độc chiếm hẳn là không ổn đâu, tốt xấu gì cũng cho nhóm chúng ta một ít canh thừa chứ."

Lúc nói chuyện đồng thời trên thân Huyết Dương đạo nhân hiển hiện một tầng huyết khí.

Bên trong huyết khí vạn quỷ kêu rên, tiếng kêu gào thê lương. Những người khác như muốn ngăn cản đường ra của Lục Khiêm.

"Tự mình tới lấy đi!"

Kim khí hình thành hai hàng vàng ròng dài, ở bên cạnh giương nanh múa vuốt, mười phần nhuệ khí.

Trong tay cầm một thanh Thanh Đồng chiến mâu cổ xưa.

Cửu U cương khí quanh quẩn trên đó, mơ hồ hình thành một khuôn mặt Giao Long dữ tợn.

Hai loại pháp khí sắc bén xuất hiện, con ngươi của Huyết Dương đạo nhân co rút lại, trong là là tham lam và cả kiêng kị.

Hai bên không động thủ bầu không khí có vẻ ngưng trệ một thời gian.

【VIP】 Bí mật của Minh phủ

Lục Khiêm âm thầm dò xét tu vi của bọn họ.

Trong số những người có mặt tại đây thì Huyết Dương đạo nhân có tu vi cao nhất, chắc là trình độ Cương Sát hợp nhất.

Mặc dù hắn có Kiếm Nang Dưỡng Thần đỉnh phong nhưng pháp khí nói tóm lại vẫn là vật chết.

Một kích không đắc thủ sẽ rơi vào cục diện giằng co.

Trước đây Lục Khiêm nhẹ nhàng giết chết Phá Quân và Tham Lang cũng do làm theo cùng một cách cũ.

Nhân lúc bọn họ chưa sẵn sàng thì đánh lén, giảm đi sức chiến đấu mấy phần sau đó nhất kích tất sát.

Nếu như triển khai tác chiến chính diện thì Lục Khiêm có lòng tin giết chết địch nhân chẳng qua là phải hao tổn lượng lớn công phu mới thắng được.

"Động thủ!" Huyết Dương đạo nhân quát lớn.

Ô uế huyết quang và kim khí sáng chói đụng nhau.

Răng rắc!

Đầu tiên Cửu U Cương khí đóng băng huyết quang, giây sau huyết quang lại phá băng mà ra.

Huyết quang chứa sức mạnh ô uế vô cùng mãnh liệt.

Một khi tiếp xúc với pháp thuật và pháp khí sẽ trực tiếp khiến chúng ô uế, mất đi tác dụng vốn có.

Ầm!

Kim khí nổ tung.

Trên bầu trời là khí thế sắc bén quét qua tất cả.

Sát khí đến tận xương, ấn đường âm ỉ đau.

Mọi người nhanh chóng đón đỡ. Sau khi tiếng nổ mạnh biến mất. Phía trước lại trống rỗng.

"Không xong, tên nhãi kia chạy rồi." Huyết Dương đạo nhân tức giận nói, nhìn mặt đất vậy mà lại độn thổ mà chạy: "Đuổi theo!"

Huyết quang chui qua mặt đất.

Cách đó ba mươi dặm.

Ầm!

Mặt đất mở ra, một bóng người từ dưới đất chui lên.

"Khí tức biến mất rồi…"

Huyết Dương đạo nhân căm hận nhìn xung quanh, một trận huyết quang bị làm nổ tung, cây cỏ trong bán kính trăm trượng đều biến thành màu đen và khô héo.

Cách đám đông không xa, một con hạc trắng nhẹ nhàng cất cánh, biến mất vào tầng mây cùng với những con chim khác.

Từ lúc bắt đầu Lục Khiêm đã không định giao chiến với bọn họ.

Ầm ầm!

Tiếng gầm rú từ xa vọng lại.

Một đám Chúc Hỏa cháy lên cao, ánh sáng đỏ rực nhuộm đỏ cả bầu trời.

Từ xa nhìn lại đã thấy Chúc Quỷ Vương lộ ra pháp thể, chiến đấu với một con Yên Long và Thận Tinh.

Pháp lực khủng khiếp, đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được chấn động của pháp lực.

Đây là sức mạnh của cao thủ Đạo Cơ.

Nhưng đó không phải việc của Lục Khiêm.

Trở lại Hắc Sơn.

"Bái kiến lão gia, mới vừa rồi…" Yêu Nguyệt nói lại một lượt về chuyện tấn công Vân Thủy động khi nãy.

"Ta biết rồi, sắp xếp mấy thứ này đi." Lục Khiêm đổ ra một núi nhỏ tạp vật và khoáng thạch.

Hắn cướp sạch ba cửa hàng, tổng giá trị vượt quá hai vạn.

Quan trọng hơn là kiếm được rất nhiều khoáng thạch.

Sau khi Huyền Kim Kiếm Nang hấp thụ Canh Kim thần chùy, vẫn còn đủ dư lượng để tấn thăng lên tầng cao nhất.

Tiếp theo có rất nhiều việc phải làm.

Luyện chế Hắc Bạch Vô Thường, tuy rằng không dễ dùng như trong tưởng tượng, nhưng ít nhất có thể dùng như một gác cổng.

Việc sử dụng Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù không tốt lắm.

Hắc Bạch Vô Thường cần rất nhiều âm khí để tồn tại.

Nếu thực sự sao chép ra mấy trăm bản, e là sẽ khiến Hướng Nhật Ma Quỳ trong Hắc Sơn đã dày công gieo trồng bị hút khô.

Trong lần ra ngoài này, cuối cùng hắn đã thu thập được gần như tất cả các vật phẩm tiêu hao tài lực trong mấy năm tu hành của mình.

Việc còn lại là chìm vào tu hành.

Lục Khiêm đặt ra mục tiêu sau bảy năm sẽ hợp nhất Cương Sát, khoảng cách Đạo Cơ chỉ cách một bước chân vào cửa.

Huyền Kim Kiếm Nang đã đạt đến bát trọng đỉnh phong, sở hữu sức mạnh Đạo Cơ.

Thanh Đồng chiến mâu ít nhất là lục trọng thiên.

Luyện Huyết pháp hấp thu tinh huyết Phục Ba, thử đột phá Chân Hình Hiển Hóa…

Muốn đạt được bất kỳ điều gì đều cần có tu vi Đạo Cơ.

Chỉ có như vậy mới có thể có được chỗ đặt chân trong đại chiến tương lai.

Việc này vẫn phải diễn ra từng bước. Còn rất nhiều thu hoạch chưa được xử lý.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm lấy ra một tờ giấy bồi.

Đây là pháp chỉ nhặt được trong pháp đàn ngày đó, không biết nó ẩn chứa những bí mật gì.

“Minh Chủ Thiên Hà chân nhân lệnh: Tất cả tự bối trở lên đều trở quay về Minh phủ, tất cả chúng bối trở xuống đều giết hết!!”

Dòng chữ như thể nhảy ra khỏi trang giấy, huyễn hóa thành một bức tranh Địa Ngục.

Cạnh Minh phủ đồ sộ là một kỳ cảnh địa ngục âm u.

Rắn dài phun lửa, chó sắt phả khói; núi đao, kiếm thụ, lửa vây băng phủ.

Nuốt hỏa uống độc, tàn sát cơ thể; ma quỷ chuyển đá, không có tu hành.

Giấy bồi là một số công văn đạo luật, xem ra ở Minh phủ đã xảy ra chuyện, nhất định phải triệu hồi người có bối phận.

Ngoài ra còn có các văn thư tạp nham khác.

"Địa vị của Tự Âm này không thấp." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Trên đó giới thiệu đại khái về thế hệ của Minh phủ.

Minh Hoàng nghĩ tới chúng sinh, địa ngục lắng nghe pháp âm.

Pháp thân siêu thoát khỏi đất Tam giới, vĩnh viễn rời U Dạ kiếm lâm.

Thiên Hà đạo nhân là người khai sáng, không tham gia vào bối phận.

"Liệu người đang say ngủ trong đại điện có thể tỉnh lại hay không?" Lục Khiêm nghĩ đến những khả năng này.

Nếu Thiên Hà chưa chết thì Hổ Phách đạo nhân hắn gặp ở Minh phủ ngày đó hẳn là chuẩn bị phục sinh.

"Thú vị đấy…" Lục Khiêm không có ý định truyền tin này ra ngoài.

Dù truyền ra cũng không có ai tin, tốt hơn là tự mình sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn đã phiêu bạt bên ngoài nhiều năm, gặp qua nhiều người, biết rằng lòng người hiểm ác.

Danh môn chính phái chưa chắc đã tốt, còn bàng môn thì chưa chắc đã xấu.

Thiên Hà này không biết là địch hay bạn, hà tất phải đắc tội kẻ này.

Đúng sai không quan trọng, quan trọng là có lợi cho mình hay không.

Chỉ cần có đủ lợi ích, trở mặt với Thiên Hà hay chính phái thì sao.

Lục Khiêm thu lại giấy bồi rồi lấy mấy túi vải tinh xảo ra.

Những chiếc túi này có hoa văn đẹp mắt mà bên trong lại có nhiều không gian.

Đây là thứ lấy được từ Thái Sử và Tham Lang.

Trong đó có tám viên kiếm hoàn, trong túi vải của Thái Sử có hai cuốn sách Thanh Ngọc.

Thạch Ngọc bảo sách trơn nhẵn lưu chuyển, phi thường huyền diệu.

Phù triện cổ xưa chạm khắc những chữ như rồng bay phượng múa.

"Đây là…" Lúc nhìn thấy một cuốn sách ngọc trong đó, con ngươi của Lục Khiêm co rút lại, vẻ mặt kinh ngạc.

【VIP】 Tiểu Lục Nhâm

“Đây là…”

Chỉ thấy trên cuốn sách ngọc được khắc năm chữ lớn: “Tiểu Lục Nhâm Chưởng quyết”.

Một cuốn khác là Kiếm Hoàn Tu Hành chi pháp.

Tiểu Lục Nhâm là một môn chỉ quyết bói toán.

Các ngón trong lòng bàn tay được chia thành sáu loại bố cục: đại an, lưu liên, tiểu cát, không vong… sáu khu vực khác nhau.

Mỗi chỉ quyết đều có một ý nghĩa nhất định.

Thông qua ngày tháng, thời điểm, bắt đầu và kết thúc.

Tính toán vật mất, tìm người, xuất hành, đánh bạc…

Bởi vì có bố cục cố định nên không có nhiều biến số.

Vậy nên chỉ có thể tính toán đại khái vận cát hung, cũng như vị trí và thời gian gần đúng.

Ví như tìm kiếm vật bị mất, đa số sẽ chỉ biết về vị trí đại khái hoặc bao lâu thì sẽ tìm được. Dù vậy đó cũng là một môn pháp thuật hiếm gặp.

“Mặc dù thôi diễn chi thuật này chỉ là tiểu thuật, nhưng lại được coi là chí bảo trong các môn phái bình thường.”

Việc lấy được Tiểu Lục Nhâm khiến Lục Khiêm rất hài lòng.

Sau này xuất hành cũng có thể đơn giản tính toán cát hung trong tương lai, có nhiều thêm một sự bảo đảm.

Nếu cho hắn Quan Tinh thuật quan trắc thiên hạ của Ti Thiên đài có khi hắn còn không dùng đến.

Hắn đơn giản nhìn pháp quyết một chút.

Thuật này không khó, nhưng có ngưỡng cửa nhất định.

Tâm phải tịnh, linh cảm phải mạnh hơn người thường mới có thể cảm nhận được thiên cơ sâu xa.

Tâm tịnh không phải vấn đề lớn, còn về phần linh cảm thì chờ khi nào khai đàn rồi mới nghĩ cách sau.

"Yêu Nguyệt, lập đàn bày trận đi."

Lục Khiêm gọi Yêu Nguyệt.

Âm phong thổi qua, một con hắc ưng khổng lồ hạ xuống, sau đó biến thành hình người.

Trước mặt là một nữ tử thanh sam, dáng người trước lồi sau vểnh.

Đó là Yêu Nguyệt, tuy là yêu thân nhưng lại tu luyện được Âm thần của con người, dù sao phương pháp tu hành của Yêu tộc cũng quá khó tìm.

Ngay sau đó, ba nữ tử ở bên trong đặt bò dê lợn và hoa quả để cúng tế.

Trái phải được thắp hai ngọn nến đỏ và ba cây đàn hương.

Đứng trước đàn đình, miệng Lục Khiêm niệm ca quyết: "Trời đất gặp nhau, âm dương tuần hoàn tương hợp, năm tháng ngày cũng vậy, từ xưa đến nay đều là một mạch."

Khi chú ngữ được niệm lên, Lục Khiêm rơi vào trong minh tưởng.

Tâm trí dần tiến vào một nơi tăm tối.

Bên cạnh cơ thể hắn giống như có một dòng sông thời gian rất dài chảy từ xa xưa đến tận ngày nay, vô số thông tin mãnh liệt đổ về.

Ngũ giác hỗn loạn, đầu đau như muốn nứt ra.

Lục Khiêm niệm Thanh Tâm chú, Linh đài nhất thời trở nên thanh tĩnh.

Nếu người có suy nghĩ không kiên định gặp ải này, sợ rằng ngay lúc cảm nhận được thiên cơ sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Ầm!

Một lúc lâu sau, ở nơi nào đó mở ra một cánh cửa.

Trong sâu thẳm ý thức, vòng tròn màu hoàng kim thong thả chuyển động.

Tiểu Lục Nhâm Chưởng quyết (nhập môn: 5/100)

Học Tiểu Lục Nhâm Pháp quyết thì khó nhưng sau khi nhập môn thì khá đơn giản.

“Thu dọn các thứ đi.” Lục Khiêm nói với đám nữ tử.

“Vâng!”

Lục Khiêm ngồi xếp bằng trên pháp dàn, nhìn bóng dáng bận rộn của ba nữ tử.

Yêu Nguyệt có dáng người mảnh mai nhất, cũng ăn mặc táo bạo nhất. Nàng mặc một chiếc váy màu đen trong suốt dài đến đầu gối, bắp chân trắng như tuyết thẳng tắp, khi cúi xuống dáng người như ẩn như hiện.

Hai người còn lại tiết chế hơn, mặc trường sam và đạo quần.

Mạc Sầu tuy nhỏ tuổi nhất nhưng lại cao nhất, quay lưng lại với Lục Khiêm, eo mông tinh tế, đầy đặn, thân hình thướt tha.

Cảnh ba nữ tử đang bận rộn chỉ cần nhìn thôi đã khiến lòng người vui phơi phới.

Lục Khiêm bước lên ôm lấy vòng eo mảnh mai của hai nữ tử.

"Lão gia, chúng ta đang bận…" Lỗ tai Yêu Nguyệt đỏ bừng, thân thể mảnh mai, mềm mại.

Lục Khiêm bấm tay tính toán, cười nói: "Lúc này âm dương giao hòa, vạn vật hồi phục, đúng là giờ lành thích hợp song tu."

Nếu tiền bối của Tư Thiên đài sáng lập nên Tiểu Lục Nhâm biết Lục Khiêm dùng để tính toán việc này, chắc phải tức đến độ đội mồ sống dậy mất.

Sau đó hắn nhìn về phía Mạc Sầu ở bên cạnh, vân vê đôi bông tai trân châu, nhẹ giọng trêu chọc: "Nghe nói mọi người đặt biệt hiệu cho ngươi là nữ ma đầu thủ đoạn độc ác, có thật là độc ác vậy không? "

Người bên ngoài biết Mạc Sầu tiên tử thủ đoạn độc ác, ở trước mặt Lục Khiêm lại lộ ra dáng vẻ của thiếu nữ.

"Ôi…"

Mạc Sầu vừa muốn nói gì đó, bỗng cảm thấy một bàn tay duỗi ra, tiếp theo đai lưng đạo bào bị nới lỏng, hóa ra là Yêu Nguyệt quấy phá: "Lão gia chẳng phải nhìn rồi sẽ biết sao."

"Ha ha."

Lục Khiêm bắn ra một đám sương đen, ánh sáng lóe lên, bóng ba người bay vào trong đại điện.

Trở về Chân Thủy, kết Kim đan, khôi phục Huyền Châu, liệt Tiên Ban.

Sự ảo diệu đó chỉ có thể hiểu chứ không thể diễn đạt thành lời.

Có câu cổ ngữ: Trời đất giao hòa, nam nữ vốn thiên lương, kẻ dơ bẩn cũng là người.

Trong nhiều ngày, tại thủy trì ở đại điện.

Lục Khiêm bỗng đứng dậy, người ướt đẫm, các đường nét trên cơ thể xếp chồng lên nhau, Yêu Nguyệt lấy khăn sạch tự lau mình.

"Tiếp theo toàn bộ Hắc Sơn sẽ bế quan, mấy chuyện bình thường khác cứ giao cho nhà họ Hư là được. Lát nữa ta sẽ đưa cho ngươi Bạch Cốt Kiếp châm và pháp thuật Âm Độ Hắc Ngục Tỏa. Trở về cố gắng học thật tốt."

Lục Khiêm dặn dò, thể lực của hai nàng khác chống đỡ hết nổi đang ghé vào thủy trì bên cạnh nghỉ ngơi.

Sứ giả đại hội phát kim điệp, sau đó là Thủy Nhãn mở ra.

Cả hai chuyện đều rất nguy hiểm, Lục Khiêm không muốn các nàng vướng chân mình.

Thủ hạ của hắn có thể yếu một chút nhưng không thể là phế vật.

Hiện tại, tổng tài sản của Hắc Sơn là khoảng hai đến ba trăm vạn.

Ngoài việc cung cấp cho việc tu luyện của bản thân, những thứ khác hầu như đều có đủ.

"Vâng, lão gia." Tiếng Yêu Nguyệt như muỗi kêu.

Lục Khiêm phủ thêm đạo bào, xuất hiện trong phòng luyện công.

Hai ngày nay tin tức của Tam gia Quỷ thị và Vân Thủy động cuối cùng đã truyền ra.

Chúc Quỷ Vương chiếm thượng phong, chủ nhân của Yên Quật bị thương nặng tuyên bố bế quan.

Vân Thủy động tuyên bố từ bỏ tất cả sản nghiệp sở hữu và đóng sơn môn.

Tam gia Quỷ thị bị tổn thất lớn, ba thành sản nghiệp bị Tiêu Yên phá hủy, Âm Thổ bị đánh một lỗ lớn.

Có điều sau khi tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp của Vân Thủy động, muốn khôi phục trở lại sự thịnh vượng khi xưa cũng là điều dễ dàng.

Lục Khiêm tranh thủ thời gian đến Quỷ tộc thu phí đầu người.

"Huynh đệ, ngươi nổi danh rồi đấy, Hắc Sơn lão yêu… Tên này thật khí phách." Quỷ Thất vỗ vai Lục Khiêm cười nói.

Ở đảo Vạn Tượng, có tiếng thì có miếng, đến đâu cũng có người bán mặt.

"Hắc Sơn lão yêu…" Lục Khiêm sửng sốt, hắn không ngờ lại có biệt danh này.

Những người khác không biết ý nghĩa của cái tên này.

Theo Lục Khiêm thì cũng chỉ tốt hơn một chút so với Mãng kim cương và Tuyệt hộ thủ mà thôi.

Sau khi nhận được Pháp tiền, Lục Khiêm cáo biệt Quỷ Thất rồi quay trở lại bắt đầu đại nghiệp bế quan của mình.

"Đây là Hắc Sơn lão yêu? Người không lộ mặt thật đó sao?"

"Nghe nói Hắc Sơn lão yêu đã giết lão bát và lão cửu của Vân Thủy động, đúng là lợi hại."

"Đâu chỉ thế, Huyết Dương huyết ma tiếng tăm lẫy lừng cũng không thể chiếm được chút lợi lộc gì từ hắn đâu."

Nghe thấy âm thanh mọi người nghị luận.

Lục Khiêm dừng bước, sau mấy nhịp thở thì độn thổ biến mất, tốc độ nhanh đến mức khiến kẻ khác sợ than.

…

Ti Thiên đài.

Đôi mắt Khúc Tố Lê nhắm chặt, tinh quang rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Thái Sử Ngọc Thanh đã mất, chỉ còn mình nàng đảm đương, hiện tại nàng đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn ngây thơ bay nhảy như xưa.

Một lúc lâu sau, Khúc Tố Lê từ từ mở mắt ra, vẻ mặt chán nản, mất mát.

"Vì sao vẫn không không tìm ra người này?"

Chỉ cần tìm được một chút manh mối, cô có thể sử dụng mạng lưới của Tư Thiên đài để tìm ra người này.

Bây giờ mới biết là khó khăn nhường nào.

Lúc này, một vầng trăng sáng phủ xuống.

Bóng dáng bạch y tựa tiên, như thần nữ nơi tiên cung, thương xót nhìn nàng.

Khoảnh khắc nhìn thấy nữ tử kia, sống mũi Khúc Tố Lê chua xót, không kìm được rơi hai hàng nước mắt.

"A Lê đừng khóc, đợi khi tìm được hung thủ, tỷ tỷ sẽ giúp muội đánh chết kẻ đó."

Lục Khiêm cũng không biết có hai vị đại mỹ nhân đang nghĩ đến hắn.

Hắn cũng không quan tâm có biết hay không, việc tu hành đã đến thời điểm mấu chốt.

【VIP】 Nại Hà kim kiều, Hoàng Tuyền U Minh

Tại Hắc Sơn Linh điền.

Ám Hoàng Giao Long ngao du trong âm vụ nồng đậm.

Giao Long gột rửa hắc khí, con ngươi vàng lấp lóe quang mang nhân tính.

Ác độc, thâm trầm, cẩn trọng… Đủ loại biểu cảm hỗn tạp hội tụ trên người Giao Long, cộng thêm một loại bá khí vô hình nào đó.

Thức Hải tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ bốc lên cuồn cuộn, Hoàng Tuyền Thánh Hà vạn năm bất biến tựa như sống lại.

Hào quang vàng nhạt chứa một tia cảm giác dày nặng thuần túy, vắt ngang qua dòng sông như một cây cầu nối.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ chỉ là Quan Tưởng đồ do Lục Khiêm tự đặt tên.

Giờ khắc này nó đang vô cùng sinh động, tựa như có thể thuận theo tu vi đột nhiên tăng nhanh mà luyện giả thành thật.

Lục Khiêm và Giao Long tâm thần hợp hai thành một, cùng nhau ngao du bên trong Hoàng Tuyền Thánh Hà.

Cơ thể dần chìm xuống, tâm thần vượt qua kim kiều do Nại Hà Thần quang hình thành đi tới một nơi không biết tên.

Bỗng nhiên Lục Khiêm mở mắt, phát hiện hắn chẳng biết đã đứng trên một thế giới khác từ bao giờ.

Hoàng Tuyền Thánh Hà mênh mông ngụ trên một đại địa chảy xuôi cổ kim, ngang qua các giới, phun nuốt ma khí bàng bạc, chấn động mỗi người đã từng ghé qua nơi đây.

“A a!!”

Chân trời vọng đến tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Lục Khiêm dõi theo âm thanh tìm đến, trong nước sông có vô số sinh linh đang giãy giụa, ma ảnh trùng điệp, quỷ khóc thần gào.

Ức vạn sinh linh loại này không ngừng rỉ máu, giãy giụa kêu rên, chém giết lẫn nhau, khâu ghép thành quái vật to như núi bên trong nước sông Hoàng Tuyền.

Luân hồi bên trong đau khổ, mãi đến vĩnh hằng.

Hai bên bờ sông Hoàng Tuyền.

Quỷ hồn hai tay mang còng, bị đám đầu trâu mặt ngựa cao hai mươi trượng dắt đi, đứng xếp hàng ngang qua cầu Nại Hà.

Đội ngũ kéo dài không dứt.

“Đây là Hoàng Tuyền Địa phủ sao?” Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Nại Hà không chỉ có duy nhất một cây cầu, ngang qua Hoàng Tuyền có vô số cầu nối.

Quỷ hồn dưới cầu đều có sự khác biệt, có kẻ là nhân loại bình thường, có kẻ là yêu quái, hoặc là quỷ hồn có hình thù quái lạ không có hình thể.

Kết cấu tựa như thuộc về những thế giới khác nhau.

Phía cuối dòng sông có một tòa cung điện giấu trong bóng tối, chỉ lộ ra vảy ngói hùng vĩ.

Lục Khiêm vừa mới ngẩng đầu bên trong đã vọng đến một tiếng quát lớn.

“Yêu nghiệt phương nào? Dám lỗ mãng dưới chân Hoàng Tuyền Thiên Tử!”

Lục Khiêm quay đầu lại theo bản năng, âm ảnh đã bao trùm.

Một ma trảo cực lớn đen kịt úp xuống.

Ma trảo bao trùm phạm vi mấy dặm, chỉ nhìn thấy móng, thân thể bị âm vụ che kín không nhìn ra hình dáng thật sự.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt ma trảo oanh kích xuống, thân ảnh của Lục Khiêm biến mất không dấu vết.

Trong thế giới hiện thực, thân hình Lục Khiêm chấn động, Âm Thần Giao Long trở về trong cơ thể.

“Chuyện gì thế này…” Lục Khiêm phát hiện mồ hôi lạnh đã thấm ướt sống lưng, trong lòng vẫn còn lưu lại một cỗ cảm giác hơi sợ hãi.

Cảm giác này hết sức chân thực, đạt tới cảnh giới này sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện huyễn tượng hoặc là ảo giác.

Rất có thể là do Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang thật sự nối liền với Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền Thiên Tử, Hoàng Tuyền Nại Hà…

“Tiểu Lục Nhâm đi giữa nhật nguyệt, lúc lên định cung tới phân thanh…”

Lục Khiêm xin quẻ âm dương bói toán, quái tượng rơi vào “xích khẩu” cộng thêm “bình phục”.

Quẻ tượng thể hiện quá trình của sự việc khó khăn, có điều kết quả vẫn khiến người gieo quẻ hài lòng.

Xem ra không có hậu họa gì, chỉ là khúc nhạc dạo ngắn mà thôi.

Đỉnh đầu trôi nổi một luồng ánh vàng ngàn trượng.

Ngoại trừ sức mạnh trấn áp ngột ngạt còn có một tia hàn ý mỏng manh, dưới bầu trời nổi lên băng tinh trong suốt màu u lục

Đây là Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang.

Trải qua một năm tu hành, cuối cùng đã hợp nhất với Cương Sát, Hoàng Tuyền Kinh đồ đại thành, bước vào cảnh giới Dưỡng Thần đỉnh phong.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ (đại thành 251/10000)

Thần quang nhẹ hơn Cương Khí, dày đặc hơn Sát Khí, uy lực càng mạnh mẽ hơn.

"Với tu vi bây giờ, ở U Thông quan chí ít có thể làm một Bát Đại chấp sự, Ngũ chúa cũng chưa chắc đã không thể."

Lục Khiêm im lặng chăm chú quan sát một luồng sáng nhạt trên đầu ngón tay.

Tu hành không quá hai mươi năm, đã bỏ xa những người cùng giới.

Có điều, như vậy vẫn còn thiếu rất nhiều.

Công pháp Luyện Khí còn một đoạn đường rất dài để đi.

Tinh huyết của Phục Ba mới hấp thụ được một phần ba, Luyện Thể chi pháp mới qua được hơn một nửa khắc độ.

Ba năm sau là Sứ Giả đại hội, lại ba năm nữa là ngày Thủy Nhãn mở ra.

Đến khi ấy chắc chắn sẽ lại là một trận gió tanh mưa máu. Trước lúc đó đạt được chiến lực là Đạo Cơ không dễ dàng, hoặc là có pháp khí tham gia cùng.

Lục Khiêm vừa động tâm niệm. Tay phải lật xuống, kiếm hoàn óng ánh màu u biếc nhẹ nhàng trôi nổi như bảo thạch màu lam, nhưng cứng rắn hơn rất nhiều.

Một thẻ ngọc khác lấy được trên người Thái Sử tên là "Kim Cương Linh Thông Như Ý Kiếm hoàn".

Kiếm hoàn là một kiếm khí trong tu hành thiên, hơn nữa được hình thành từ vật liệu hiếm có.

Tốc độ nhanh hơn so với bay bằng kiếm pháp khí, mang đi cũng dễ dàng, đồng thời, theo tu vi tăng cao mà tăng cao.

Nếu là kiếm tu lấy thân làm kiếm, chỉ cần tu luyện một cây kiếm đã có thể nhất kiếm phá vạn pháp.

"Chuyển sang tu luyện kiếm tu?" Lục Khiêm chợt nghĩ tới con đường này, sau đó lại phủ định.

Hắn chắc chắn sẽ không bỏ gốc lấy ngọn, lãng phí thời gian từ bỏ Luyện Khí để chuyển tu.

Mà hắn cũng không có thời gian luyện tu một kiếm khí này.

Nhưng nếu như không có kiếm khí, cái gọi là kiếm hoàn chẳng qua chỉ là một viên đan biết bay.

Ầm!

Lúc này, gần đó bỗng truyền tới một trận nổ vang.

"Người quen người quen!" Đạo sĩ đầu chó hưng phấn hô to.

Hoàng Tuyền Ma Đậu thành thục phun ra một hạt đậu đen tuyền, vững vàng rơi xuống túi vải thiết chế, tạo ra tiếng nổ vang như chiêng đồng.

Đầu trâu mặt ngựa phân ra tám phần Ma Đậu nhập kho, Ma Đậu còn dư lại để cho chính mình.

“Hả?” Lục Khiêm lóe linh quang, trong lòng hiện ra một ý nghĩ.

Kiếm Nang hoặc là một loại vật đựng kiếm, nếu như lấy kim khí điều động kiếm hoàn, sợ rằng càng lợi hại hơn bản thân triển khai rất nhiều.

Lục Khiêm sắp xếp công việc, lại tiến vào bên trong bế quan.

Kiếm Nang kém một bước sẽ tiến vào Bát Trọng Thiên, cũng chính là tầng Địa Sát cấm chế thứ sáu mươi ba.

Đột phá được tầng ải này, tu luyện tiếp đến tầng bảy mươi hai mãn cấp sẽ càng thuận tiện hơn.

Bên bờ sông Thông Thiên, một hòn đảo to lớn đột nhiên vọt khỏi mặt nước.

Hòn đảo rõ ràng là cơ thể của một con cự đà.

Trên đầu cự đà như động phủ mọc đầy rêu xanh, con mắt nhắm chặt, viền mắt đã trở thành một đầm nước.

Trên hòn đảo có một đại điện bằng đồng xanh, rừng cây xung quanh treo xương trắng cùng da người.

Rầm!

Cửa đồng lớn từ từ mở ra.

Một lang quân tuấn tú cưỡi ngựa trắng đi ra, bạch y huyền quan, mười hai đạo đồng theo sau, khí chất bồng bềnh như tiên.

Đây là sứ giả Hà Bá.

Sứ giả Hà Bá nhìn mặt nước mênh mông, vẻ mặt lạnh lùng trở nên kích động: “Đã qua hơn ngàn năm rồi, Chủ Thượng cuối cùng sắp được ra ngoài.”

Âm thanh khàn khàn già nua giống như móng tay cọ trên mặt kim loại, hoàn toàn đối lập với tướng mạo tuấn mỹ.

Sứ giả Hà Bá là một con cự đà, cũng chính là Đà thần mà Lục Khiêm nhìn thấy trong bút ký.

Đà thần phục ở đây ngàn năm.

Bản thân Thủy Nhãn cũng không phải vị trí ban đầu của Minh Hà bí phủ.

Chỉ là sau này vì kế hoạch của Thiên Hà đạo nhân mà di chuyển tới bên trong Thủy Nhãn, hấp thu tinh khí ngàn năm của Thông Thiên hà.

Để phòng ngừa tinh khí lộ ra, Thủy Nhãn không thể mở lâu dài.

Mỗi một thời gian sẽ mở ra một lần, dùng cái này để bổ sung tinh khí bên trong.

Đây cũng là nguyên nhân của Sứ Giả đại hội.

Vì để bảo mật, mỗi lần chỉ đưa ra một chỉ tiêu, thương vong được khống chế trong phạm vi nhất định.

"Rốt cuộc lão nô không cần đợi thêm nữa!" Bên trong mắt Đà thần lóe lên một tia sát ý khát máu.

Lần giải thoát này nhất định phải đánh chén thật nhanh mới thỏa thích.

Những năm nay vì đại kế làm sống lại Minh phủ, trời mới biết lão ta đã nhịn xuống dục vọng cắn nuốt thế nào.

"Đến khi đó ăn trước mười vạn người rồi tính tiếp, khà khà!"

Đà thần lộ ra răng nhanh sắc bén, khuôn mặt tuấn tú lúc này vô cùng dữ tợn.

【VIP】 Hắc Sát Thần phương bắc

Thời gian dần trôi qua, tất cả các đại môn phái bắt đầu hành động.

Ngoài chưởng môn quan chủ ra thì sứ giả đại hội lần này hầu như đều phái ra các trưởng lão có cấp bậc sức mạnh cao. Cũng chính là các cao thủ cảnh giới Đạo Cơ.

Những người có vai vế như chưởng môn sẽ không dễ dàng xuất hành. Tuy nhiên bọn họ dù ở cách xa hàng vạn dặm cũng có thể dễ dàng đến được chỉ trong chớp mắt.

Tuy lần này Minh Hà bí phủ mở ra nhưng dù sao cũng vẫn chưa có ai nhìn thấy Minh phủ thực sự, đa số bọn họ mới chỉ nhìn thấy ánh sáng của bảo vật mà thôi.

Suy cho cùng cũng chỉ là suy đoán nên chẳng thể có chuyện để tông chủ các tông môn tự mình xuất sơn chỉ vì ngờ vực.

Lục Khiêm ẩn mình trong đám đông, thân mặc một chiếc áo choàng.

Xa xa là một hòn đảo khổng lồ.

Một tia sáng hiện lên trên Thái Âm Kim Đồng, địa khí xung quanh trăm dặm thu hết vào trong mắt.

Đúng như hắn đoán, hòn đảo này không phải là một hòn đảo thật sự, mà là một con Cự Đà.

Nhớ lại những gì đã nhìn thấy trong Đàn Luyện Binh Giáp Hào, Lục Khiêm cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Cự Đà là Đạo binh cực mạnh được Minh phủ chế tạo ra.

Mấy năm gần đây lại phóng chìa khóa ra, cho phép mọi người vào Thủy Nhãn vơ vét.

Điều này rõ ràng không hợp lẽ thường.

Hắn nghĩ tới một loại pháp thuật tế máu dùng con người làm vật bổ sung địa khí, rất giống bốn mùa luân phiên của Cửu Tiêu Đạo môn.

Mỗi lần cướp đoạt Sắc Thủy Kim điệp và tiến vào trong Thủy Nhãn, một số lượng lớn người sẽ chết.

Những xác chết này có khả năng bị luyện chế thành chất dinh dưỡng.

"Cao thủ các phái đúng là nhiều không kể xiết!"

Lục Khiêm nhìn trời cảm thán, so với trước đây, cao thủ Đạo Cơ đã đông hơn rất nhiều.

Huyết Sát lục vân, Âm Hỏa Hàn Nha, đạo sĩ Cửu Đầu, còn cả quái xà dài nghìn trượng, trong đất lờ mờ hiện ra tu sĩ tóc vàng vảy đỏ thò đầu ra.

Cự nhân trên núi duỗi chân ra, mỗi bước đi đều khiến mặt đất rung chuyển mạnh mẽ.

Cùng với kiếm tu treo mình trên các ngôi sao…

Những chuyện kỳ lạ ma quái này, cũng chẳng biết là người hay quỷ, hay là một loại hóa thân nào đó.

Lục Khiêm còn nhìn thấy Thông U Tĩnh chủ Hàn Nha và một vài người quen.

Kể từ khi biết Thiên Hà chân nhân chưa chết, Lục Khiêm chưa từng nghĩ tới việc tiến vào Thủy Nhãn.

Biết rõ là bị gài bẫy nên chắc chắn hắn sẽ không xông vào.

Mà hắn cũng không có khả năng đánh lại Thiên Hà chân nhân, bao nhiêu mạng cũng chẳng đủ dùng.

Cho nên tốt hơn hết là yên lặng quan sát động thái, chờ kẻ khác dò đường là được.

Ầm!

Quang cầu màu vàng nổ tung, vô số mảnh vỡ văng tung tóe.

Một trận đại chiến sắp xảy ra.

Linh quang pháp thuật lóe lên, bầu trời nhuộm đủ màu sắc, vừa rực rỡ lại vừa hung hiểm.

Lục Khiêm không tin mấy năm qua chưa từng có ai phát hiện ra điều bất thường. Chỉ là cứ cách mười năm Cự Đà lại gửi đi một Sắc Thủy Kim điệp, loại hành vi không màng lợi lộc này chắc chắn có kẻ sẽ nghi ngờ.

Suy cho cùng, người bình thường đều muốn giữ lại cho riêng mình. Nhưng tiền tài làm con người mờ mắt, chỉ cần có lợi ích, dù trước mắt là dây thừng thắt cổ vẫn sẽ có kẻ sẵn sàng xông vào.

Lục Khiêm quan sát ở đây một lúc rồi thân ảnh lại biến mất không thấy tăm hơi.

Hắn vẫn còn rất nhiều việc phải hoàn thành, bây giờ không phải lúc để xem trò vui. Chỉ cần biết môn phái thế lực nào tới đây là được.

Đúng như dự đoán của Lục Khiêm, lần này phần lớn các thế lực đều tới, bao gồm một số tán tu.

Sau khi quan sát một hồi, Lục Khiêm quay đầu trở lại Hắc Sơn.

Huyền Kim Kiếm Nang bây giờ đã đột phá đến tầng thứ sáu mươi ba, là bát trọng chi cảnh.

Tiếp theo cần thăng Địa Sát lên tầng bảy mươi hai mãn cấp, dung hợp Tham Lang Kiếm hoàn. Như vậy sức mạnh sẽ được tăng lên rất nhiều.

Trong một khu rừng rậm u ám.

Âm hỏa như biển, phủ xuống trăm trượng.

"A a!! Đạo hữu Thông U Quan, hiểu lầm, đều là hiểu lầm thôi!"

Tu sĩ tóc đỏ hét lên thê lương thảm thiết, lăn lộn trong Âm hỏa, không ngừng cầu xin tha thứ.

Bên ngoài Âm hỏa là một nam tử trung niên mặc thanh y tao nhã, bên cạnh là một đạo sĩ trẻ tuổi mặc áo lông vũ.

"Tĩnh chủ, đã tìm được tên tiểu tặc này rồi ạ."

Nam tử trung niên dường như có địa vị rất cao, nhưng đối với chàng trai trẻ bên cạnh lại có phần kính cẩn.

Bên trong Âm hỏa, tu sĩ kia bị đốt thành tro bụi, hai tiểu cầu màu vàng nhẹ nhàng lơ lửng.

Đó là Sắc Thủy Kim điệp.

"Ha ha, xương của đám tu sĩ Yêu Quỷ Môn vẫn mềm như ngày nào."

Khuôn mặt tái nhợt của nam tử lộ ra một nụ cười tà ác.

Âm hỏa u lục được thu lại biến thành một con quạ đen đậu trên vai. "Đảo Vạn Tượng, đã nhiều năm chưa quay lại." Tĩnh chủ Diệu Minh nhìn quanh đánh giá.

Trong chuyến đi này, ngoài lão ta còn có bốn chấp sự.

Từng người trong số họ đều là bát đại chấp sự Dưỡng Thần hậu kỳ.

Ví dụ như đạo sĩ Phương Tố trước mặt, ngoài việc cướp đoạt Sắc Thủy Kim Điệp còn lo những nhiệm vụ khác.

"Lần này làm phiền Phương chấp sự rồi, cần phải bắt được tên đệ tử Lục Khiêm đã bỏ trốn kia. Bản tọa sẽ phái Điển Nha chấp sự và Bồ chấp sự hỗ trợ các hạ, chắc chắn phải bắt được tiểu tặc Lục Khiêm đem về quy án."

Nghĩ đến Lục Khiêm, sắc mặt của Tĩnh chủ lúc trắng lúc xanh.

Lão vẫn nhớ như in ngày hôm đó ở trước Thủy Nhãn đã khiến cho bản thân phải nhục nhã ê chề.

Trong môn phái cũng có đôi lúc không ngóc đầu lên được.

Chỉ tróc nã một tên nhãi Dưỡng Thần trung kỳ lại mất nhiều thời gian đến vậy.

"Rõ, thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức để tìm kiếm." Phương Tố chắp tay nói.

Mặc dù trước đây có giao hảo với sư phụ của Lục Khiêm, nhưng không thể so sánh với tương lai của mình được.

Ngày đó thả cho Lục Khiêm một con ngựa ở trước sơn môn là đã trả nợ tình nghĩa, sau này gặp lại tuyệt đối sẽ không nương tay.

"Hôm trước quan chủ xuất quan đã đích danh nói muốn biết tung tích của người này, trước tiên các ngươi bí mật dò hỏi tin tức, tìm được manh mối thì lập tức đốt lá phù này, đừng hành động hấp tấp."

Diệu Minh suy nghĩ một chút rồi lấy từ trong người ra một tấm ngọc phù. Ví như thật sự gặp được tên Lục Khiêm xảo quyệt kia.

Tất nhiên, sẽ không có chuyện lão ta tốn mấy năm chỉ để tìm kiếm ở đây.

Đạo quan phái ra ba trong số tám đại chấp sự đã là đãi ngộ trăm năm mới có.

Hơn nữa mỗi người đều có bí pháp triệu hồi một trong ngũ chủ tới cứu viện

Hiện tại ngũ chủ đều có tu vi Đạo Cơ, muốn đối phó với một tên Dưỡng Thần trung kỳ chẳng phải là chuyện dễ dàng sao.

"Quan chủ tự mình nói ra chẳng lẽ là vì người nọ?" Lòng Phương Tố phát run, nhớ tới tên của một người quen không bao giờ được nhắc tới trong môn phái.

Tĩnh chủ gật đầu, chợt biến mất tại chỗ, quạ đen khổng lồ lóe lên một cái rồi biến mất.

Bên cạnh Phương Tố có thêm hai bóng người, một người mũi ưng, khí chất âm trầm, người kia ẩn trong hắc vụ, không thấy rõ hư thực.

"Chúng ta bắt đầu ra tay từ chỗ nào đây?" Phương Tố nhìn hai người họ.

"Mỗi người tự dựa vào thủ đoạn của mình đi, ta đi mời Hắc Sát Thần phương bắc xem sao."

Nam tử trong hắc vụ thấp giọng thì thầm đọc chú ngữ.

Hắc khí cuồn cuộn tuôn ra từ mặt đất.

Hắc khí lan ra bán kính vài dặm.

Âm ảnh bao trùm lên họ, hai người kia ngẩng đầu lên, cảnh tượng trước mắt khiến bọn hắn cả đời khó quên.

Chỉ thấy một cơ thể khổng lồ tạo thành từ khói đen bao phủ cả khu rừng.

Đôi sừng ngoằn ngoèo dường như có thể chọc thủng bầu trời, hai mắt đỏ rực, phóng ra ánh sáng màu đỏ quét qua mặt đất.

Khoảnh khắc con quỷ xuất hiện, nhất thời hai người cảm thấy như có sát khí ập vào mặt, cơ thể như rơi vào hầm băng, da gà da vịt thi nhau nổi lên.

"Đây là Hóa chủ Hắc Sát Thần phương bắc sao?" Phương Tố tự lẩm bẩm, vẻ mặt chấn động.

Thông U ngũ chủ đều có ngón nghề và bản lĩnh riêng, nhưng nhìn chung chưa bao giờ lộ ra.

Hôm nay nhìn thấy, quả là không giống bình thường.

Tiếp theo, Phương Tố và Điển Nha đều thể hiện bản lĩnh của riêng mình.

Quạ đen đầy trời giống như mây đen tản ra bốn phương tám hướng.

Phương Tố bắn ra một đạo yên khí, yên khí lại hóa thành hàng ngàn hàng vạn.

Mặc dù vậy, vẫn không thể tìm thấy tung tích của Lục Khiêm như cũ.

Ti Thiên đài còn không tìm ra được, nói gì đến bọn họ.

Vì vậy bọn họ chỉ có thể bắt đầu với những người hoặc những vật Lục Khiêm từng tiếp xúc. Đây sẽ là một một công việc cực kỳ tốn sức.

【VIP】 Ta có tuyệt học, thỉnh quân thử một lần(1)

Vù!

Khí lãng Âm hỏa u lục rơi xuống.

Nháy mắt đã bao phủ toàn bộ con thuyền.

Ngay khi mọi người đều nghĩ đã kết thúc thì có một tiếng động lớn truyền đến từ trong hỏa diễm.

Ầm!

Tia lửa u lục bùng lên, quả cầu màu vàng xé toạc không khí, tạo ra đuôi lửa vàng.

Trong nháy mắt xuyên qua thời không, chĩa thẳng vào đầu Hàn Nha.

Ầm!

Kiếm khí mạnh mẽ cuồn cuộn xé gió, biển Âm hỏa hiển lộ giữa chân không.

“Kiếm tu?” Nội tâm Điển Nha hơi ngạc nhiên.

Kiếm tu có sở trường giết người, nữ từ này vừa nhìn đã biết là mới vào đạo kiếm tu.

So với sải cánh dài hai mươi trượng của Hàn Nha, kiếm tu thậm chí còn không bằng một sợi lông, nhưng sức mạnh ấy khiến ông ta là một Dưỡng Thần hậu kỳ cũng cảm thấy kinh ngạc.

Ầm!

Âm hỏa Hàn Nha vẫy cánh, Âm hỏa Cương Sát tạo thành một chiếc hộ thuẫn bằng phỉ thúy.

Kiếm tu đánh vào chiếc hộ thuẫn phỉ thúy.

Răng rắc!

Hộ thuẫn bị nứt vài đường giống như mạng nhện, ngăn chặn kiếm hoàn có hai cánh này.

Đúng lúc này, thân ảnh Mạc Sầu hóa thành độn quang, biến mất ở chân trời phía xa.

"Đuổi theo!" Âm thần Phương Tố phun ra một làn khói Cương Sát màu xanh.

Khói dài như một con rắn lục, uốn éo trên không trung, hóa thành một đám mây xanh có chu vi đến mười dặm.

Vù!

Âm thần Phương Tố bay lên, trong mây xanh có thể lờ mờ thấy một con Thiên Xà vảy xanh dài trăm trượng, răng nanh dữ tợn cùng đôi mắt oán độc.

Đôi mắt to như cái đấu của cự xà bắn ra lục quang dài nghìn trượng, vạn vật đều khô héo mục nát.

Thông U Quan tổng cộng được chia thành ba trường phái: Âm Quỳ Chân Thủy, Hoàng Tuyền Uế Thần và Hàn Nha Âm Hỏa.

Phương Tố chính là quan trưởng của Thiên Xà, ngưng tụ Hoàng Tuyền Uế Thần quang Dưỡng Thần hậu kỳ.

Còn Bồ Phong bị hắc vụ cuốn lấy, bóng người lóe lên, giây tiếp theo liền xuất hiện cách đó hơn mười dặm.

Khí thế ba người đều vô cùng hung hăng, cách xa mấy chục dặm cũng có thể nhận ra sát khí của bọn họ.

Thủ lĩnh của các thế lực bên dưới vô cùng chấn động, nghĩ thầm từ khi nào mà đảo Vạn Tượng có mấy quá giang Long này.

Toàn bộ Nam Linh vực chia làm nam bắc cùng mấy bộ phận của hải vực.

Số lượng các cao thủ thượng tầng Đan Kiếp cảnh không đủ đếm trên đầu ngón tay, là rồng thấy đầu không thấy đuôi.

Tất cả đều không can thiệp vào sự việc của nhân gian, mấy trăm đến hơn ngàn năm cũng không thấy xuất hiện một lần, không biết còn sống hay đã chết.

Cao thủ đứng đầu gọi là Đạo Cơ, bình thường đều là nhân vật chủ chốt của các phái hoặc là thủ lĩnh của các thế lực lớn. Tọa trấn trọng địa, sẽ không dễ dàng xuất sơn.

Những cao thủ hoạt động nhiều chủ yếu là Dưỡng Thần hậu kỳ. Ba loại cao thủ này đủ để huỷ diệt một số thế lực, người ngoài đều né tránh, sợ trêu vào mấy tên sát tinh này.

“Hả? Tại sao lại chạy vào bên trong đó?” Bồ Phong kinh ngạc.

Thân là cấp dưới trung thành, không phải nên dụ kẻ địch mạnh rời đi chỗ khác giúp chủ nhân ư.

“Chẳng lẽ nàng ta cho rằng Lục Khiêm sẽ cứu được mình?” Điển Nha giống như nghe thấy chuyện gì đó cực kì buồn cười.

Gần mười năm trước, Lục Khiêm là Dưỡng Thần trung kỳ giai đoạn Ngưng Sát.

Cho dù hắn có vận khí hay thiên phú cao siêu thế nào đi chăng nữa, trong ngắn ngủi mười năm dù Luyện Cương thành công thì cũng không thể nào so được với những người đã có kinh nghiệm nhiều năm.

“Như thế cũng tốt, coi như dẫn đường cho chúng ta.”

Ba người Phương Tố đuổi theo Mạc Sầu từ xa, thỉnh thoảng lại công kích, khiến nàng cảm thấy áp bách.

“Chẳng lẽ đằng sau Lục Khiêm thực sự có chuẩn bị?” So với hai người khác, Phương Tố cẩn thận hơn nhiều.

Con người của Lục Khiêm rất biết tạo ra kỳ tích.

Chỉ riêng thị nữ đã có tu vi không tầm thường, khẳng định hắn không thể kém hơn quá nhiều.

Tuy nói hơn mười năm, dù có tài năng đến đâu cũng không đến mức có được sức mạnh và thế lực mạnh mẽ như vậy.

Nhưng Phương Tố vẫn có cảm giác tiếp theo sẽ có ‘bất ngờ’.

Nghĩ đến đây, thân thể lặng lẽ tụt về sau một chút.

Mọi người phi hành một lát. Phía trước là một ngọn núi cao đen kịt.

Ngọn núi lúc nào cũng hắc ám, mây đen mịt mù.

“Đây là nơi ẩn thân của Lục Khiêm ư?” Bồ Phong nhìn ngọn núi đen nói.

Ngọn núi này nhìn qua cũng được.

“Lão gia nhà ta chính là chủ nhân của Hắc sơn, các ngươi còn không mau nhận lấy cái chết đi?”

Mạc Sầu đột nhiên ngừng lại dưới chân núi, cười khanh khách nhìn ba người.

Ánh mắt Điển Nha nhìn sang Mạc Sầu, nếu đã tìm được địa điểm, người cũng không còn giá trị lợi dụng.

Hỏa vân nóng cháy mà âm trầm rủ xuống từ biển mây, bao phủ nghìn trượng.

Ở tầng cấp cao của Thông U Quan, mỗi người đều đa mưu túc trí, sẽ không làm chuyện ngu ngốc như để kẻ địch thừa cơ, vừa ra tay đã là sát chiêu.

Ầm!

Phía xa bay tới một đám mây đen.

Mây đen rơi xuống màn mưa màu vàng.

Dưới sự cọ rửa của nước mưa, Âm hỏa phụt tắt.

Chỉ thấy một đạo sĩ mặc áo bào đen đạp lên ma vụ.

Nhìn tướng mạo là một đạo sĩ tuổi trẻ, khuôn mặt tái nhợt, khóe môi nở nụ cười hời hợt bất cần.

【VIP】 Ta có tuyệt học, thỉnh quân thử một lần(2)

Bên cạnh ma vụ biến hóa như đầu trâu mặt ngựa ác quỷ Dạ Xoa âm trầm khủng bố hiện hình.

Giao Long bốn chân, không sừng, mắt vàng, vảy đồng, răng nanh vuốt nhọn vờn quanh bên cạnh, đôi mắt nhìn chằm chằm mọi người.

Khoảnh khắc ba người nhìn thấy Giao Long, lập tức cảm nhận được một khí tức ác độc hung lệ ập vào mặt.

Giống như Giao Long ngay lập tức sẽ vung nanh vuốt, điên cuồng giết chóc.

“Lục Khiêm!” Nhìn thấy người này, Phương Tố tức khắc buột miệng thốt ra.

“Ngươi chính là Lục Khiêm?” Bồ Phong rất có hứng thú nói.

“Khí đồ Lục Khiêm, có nhớ rõ sơn môn Thâm Nha trước đây?” Điển Nha nhìn Lục Khiêm, nhớ tới năm đó thật sự có một người như vậy.

“Đương nhiên là nhớ.” Lục Khiêm cười nói.

Lúc trước tiến vào sơn môn, tên kia hóa thân Hàn Nha đạo nhân, thực sự đã lưu lại ấn tượng khắc sâu cho hắn.

“Vậy còn không mau giơ tay chịu trói!”

Ào ào!

Âm hỏa tràn ngập, Hàn Nha lệ kêu.

Bồ Phong không nói nhiều, Âm thần hình người lắc mình biến hoá.

Bên trong hắc vụ, đại thụ đen nhánh đột ngột mọc lên từ dưới mặt đất.

Đó là một cây đa đen nhánh, cành cây dài rũ xuống, tựa như rừng rậm sâu thẳm.

Chạc cây không có phiến lá, bên trên treo đầu lâu tái nhợt, gió thổi qua giống như đầu lâu giương nanh múa vuốt.

Đây là bí pháp Bồ Phong tu luyện, Dung Thụ Thần, vừa là hóa thân bên ngoài, vừa là Âm thần pháp thuật.

Phương Tố nhìn thấy người xưa cũng không chào hỏi, mà lấy ra một lá phù.

Lá phù không cần lửa cũng tự cháy, một tia sáng xanh chui xuống lòng đất.

Âm phong nghìn trượng, ma vụ mười dặm.

Đối mặt với pháp thuật đầy trời thi nhau mà đến, Lục Khiêm không vội vàng, còn có thời gian rảnh rỗi nói chuyện:

"Khí đồ Lục Khiêm… Ta không thích danh xưng này, các ngươi có thể gọi ta là Hắc Sơn lão yêu!"

Nói đến từ 'yêu', giọng nói của Lục Khiêm trở nên sắc nhọn khàn khàn, thân hình nhanh chóng trở nên to lớn.

Tóc tím mắt vàng, vảy giao vàng đen, đuôi giao quét đất.

Bên ngoài thân thể bốc lên Chân Thủy màu vàng.

Biển lửa rơi xuống, cơ thể Giao Long bước chậm trong biển lửa, không bị thương tổn thân thể chút nào.

Ầm!

"Nếu đã tới, vậy thì ở lại đây làm khách đi."

Chân phải Lục Khiêm mạnh mẽ đạp xuống, mặt đất nứt ra.

Thần quang Hoàng Tuyền Nại Hà phun ra từ trong miệng, ánh sáng vàng phân hoá muôn vàn, theo khe hở đi xuống phía dưới.

Ánh sáng xanh vừa nãy của lá phù bị ép ra, rơi vào lòng bàn tay của Lục Khiêm, bị ánh sáng màu vàng trấn áp.

Ánh sáng còn sót lại trồi ra mặt đất.

Khi nhìn thấy ánh sáng này, Phương Tố vội vàng hóa thành Thiên Xà tránh né, kinh hãi nói: "Đây là Dưỡng Thần hậu kỳ Cương Sát hợp nhất!"

Nội tâm ông ta sợ hãi đến cực điểm, người bình thường mười năm Luyện Cương đã được gọi là thiên tài.

Mười năm Luyện Cương lại còn Cương Sát hợp nhất, đó chính là yêu nghiệt.

"Cương Sát hợp nhất thì sao, ta muốn nhìn xem ngươi là Hắc Sơn lão yêu, hay là Hắc Sơn lão thử*!"

(*)Chuột

Bồ Phong cười lạnh, hét lớn một tiếng.

Cành của Dung Thụ Thần lay động, trong hắc vụ hiện lên mấy vạn quỷ tái nhợt, muôn vàn bộ xương khô bay lên.

Thiên Xà phun ra thần quang ngàn trượng, Hàn Nha to lớn phân hoá ra muôn vàn Âm Hỏa Hàn Nha.

Pháp thuật còn chưa rơi xuống, Hắc Sơn đã chấn động mạnh mẽ.

Trong lòng Lục Khiêm vừa run rẩy vừa hưng phấn, liên tục bị kích thích.

Ngay từ đầu hắn đã dùng Tiểu Lục Nhâm tính ra Mạc Sầu có nguy hiểm.

Chỉ vì pháp môn còn nông cạn, không thể do thám kỹ càng tỉ mỉ, vì vậy mới dùng Mạc Sầu để thử.

Không nghĩ tới lại câu được ba con cá lớn.

"Tốt, tốt lắm! Ta có một món binh tuyệt thế, một môn tuyệt học, còn thỉnh chư quân thử một lần!"

Ta có tuyệt học, thỉnh quân thử một lần.

Đối mặt với ba gã cao thủ vây công, Lục Khiêm không những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn rất kích động.

Đã từng có lúc, ba người trước mặt là tồn tại mà hắn phải ngước nhìn.

Nay đã khác xưa, bây giờ đã có thể đứng ngang hàng với đám người này.

Âm thần Giao long điên cuồng thét ra tiếng.

Trên bầu trời đen kịt xẹt qua một thứ ánh sáng lộng lẫy vô cùng, chia thương khung thành hai nửa.

Ầm!

Đây là Nại Hà thần quang, có được lực trấn áp vô cùng mạnh mẽ cùng với đặc tính gột rửa vạn vật.

"Nại Hà, Nại Hà!"

Nại Hà Thần quang giống như một cây cầu vàng kim, nối liền trời đất.

Ánh sáng trùng điệp, ma âm quanh quẩn bên tai, mơ hồ nghe thấy hai chữ 'Nại Hà'.

Mấy vạn quỷ vật nhe răng trợn mắt, duỗi cánh tay dài, tranh nhau chen chúc tiến đến.

Trên không trung, đầu lâu cuốn theo sương mù lao xuống.

Cảnh tượng này giống như đang ở địa ngục, giây tiếp theo sẽ bị chúng quỷ xâu xé thành mảnh nhỏ.

"Khinh thường ư?" Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Bồ Phong khó hiểu.

Những quỷ hồn này có số lượng rất nhiều, là quỷ vật mà phù chú bình thường không thể trấn áp.

Đây là quỷ quyến của cây đa.

Bồ Phong gieo trồng cây đa ở chính giữa thành trì, mất mấy chục năm để cây đa lớn mạnh, rồi sau đó giết chết một thành mấy vạn người mới thành công tu thành pháp thuật.

Cây đa là bản thể của quỷ vật.

Cho dù quỷ hồn bị đánh tan vạn lần, chỉ cần cây đa tồn tại, quỷ vật vẫn có thể lần nữa sống lại. Đầu lâu cũng như vậy.

【VIP】 Cao thủ tề tụ, vây công yêu ma

Ầm ầm!

Ánh sáng phủ xuống, bao trùm mấy vạn quỷ vật trong đó. Quỷ hồn gần nhất cách Lục Khiêm không đến mười trượng. Có nam có nữ, có già có trẻ.

Nội tâm quỷ vật phẫn hận oán độc, đối với người sống chỉ có ghen ghét và nguyền rủa. Những cảm xúc đó thậm chí hóa thành sương quỷ xanh tối, nếu dính phải chắc chắn sẽ bị oán niệm của sinh linh làm ô uế.

Lục Khiêm lập tức nghĩ đến lý do của chuyện này, trong lòng khinh thường loại thủ đoạn như vậy. Thủ đoạn tàn sát dân thành quá thảm thiết, dù trong bàng môn tà đạo cũng là chuyện rợn người.

Nhìn những quỷ hồn vĩnh viễn không thể siêu sinh này, Lục Khiêm hơi mỉm cười: “Một khi đã như vậy, để tại hạ giúp các người giải thoát vậy.”

Hoàng Tuyền Thần quang, Nại Hà kim kiều.

Ánh sáng hoàng kim chiếu rọi muôn nơi, phủ kín đầu lâu và quỷ hồn.

Ầm!

“A!”

Quỷ hồn thống khổ tru lên trong ánh sáng vàng, Thần quang như là một cây cầu khiến bọn họ mãi mãi bị trấn áp dưới chân cầu.

Vong Tình Chân Thủy rửa sạch oán niệm của sinh linh.

‘Vô Thường… Nại Hà! Nại Hà!’

Ma âm quỷ ngữ truyền khắp bốn phương tám hướng, tiếng than thở tuyên cổ hoang vắng không biết từ đâu truyền đến. Đầu lâu mất đi ánh sáng, rơi xuống trên mặt đất.

Sắc mặt quỷ hồn từ oán độc đến bình tĩnh, cuối cùng vỡ vụn hóa thành ánh sáng đầy trời, hoàn toàn siêu thoát.

Sắc mặt Bồ Phong từ thong dong tự tin, giờ đã trở nên cực kì hoảng sợ.

“Điển Nha, Phương Tố, mau, xông lên đi!”

Khuôn mặt Bồ Phong vặn vẹo, mặc kệ lễ tiết vội vàng thúc giục.

Ông ta phát hiện quỷ hồn không thể sinh ra được nữa, hoàn toàn mất khống chế.

Ngắn ngủn mấy giây, số lượng quỷ hồn đã giảm tám phần mười, nếu tiếp tục như thế, không lâu nữa ông ta sẽ chẳng còn gì nữa.

Ào ào!

Lúc này, Hoàng Tuyền Uế thần quang của Phương Tố hạ xuống.

Trong nháy mắt khi ánh sáng chạm đến đến Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang thì như chuột gặp mèo, lập tức trở nên dịu hiền, ngoan ngoãn bị trấn áp bên dưới.

“Đây là ánh sáng gì?” Phương Tố không dám tin.

Hoàng Tuyền Uế Thần quang được xưng là không gì không ô uế, cho dù là kiếm khí của kiếm tu khi đụng phải ánh sáng này cũng sẽ suy yếu tám phần.

Nhưng tại sao đụng vào ánh sáng kia lại thay đổi như vậy.

“Tuyệt chiêu này thế nào?” Lục Khiêm cười nói, làm tâm thái của đối phương đại biến.

Bồ Phong đã đụng phải họng súng rồi.

Mỗi giây mỗi phút đều có vô số quỷ hồn đi qua cầu Nại Hà ở Hoàng Tuyền.

Nếu không có năng lực trấn áp, chỉ sợ đã sớm bị các Quỷ vương lật đổ. Đó là lý do Nại Hà Thần quang trời sinh khắc chế với âm khí quỷ vật. Chỉ cần bảo quang chuyển động, hồn phách vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Phụt!

Lúc này, muôn vàn Hàn Nha thét chói tai chọc thủng mây đen, kết hợp với thần quang hình thành lớp phòng hộ.

Hai người Bồ Phong phản ứng cũng không chậm, pháp thuật bị phá chỉ hoảng hốt một chút, sau đó kịp phản ứng lại.

Bọn hắn lần nữa sử dụng tuyệt chiêu. Bầu trời lại chứa đầy ánh sáng do pháp thuật tạo ra.

“Đến hay lắm!”

Lục Khiêm đã biến thành hình Giao Long cười to, phun ra một Kiếm Nang ánh vàng rực rỡ.

Bùm!

Tám đạo kim quang lộng lẫy như ánh mặt trời sáng chói bắn ra từ trong Kiếm Nang.

Kiếm khí sắc nhọn cắt vụn hầu hết hàn quang. Tám cây Tham Lang Kiếm hoàn lớn như cối xay vẽ ra từng vòng cung.

Vòng cung kiếm đi đến đâu, pháp thuật, Hàn Nha đều bị phá hủy.

Kiếm hoàn bay về phía Âm thần của ba người. Bọn họ sợ tới mức nhanh chóng độn quang thoát đi. Kiếm hoàn thất bại,

đập xuống mặt đất.

Ánh sáng vàng kim nuốt trọn rừng cây, chờ ánh sáng tan đi, chỗ vừa rồi lưu lại mấy hố sâu.

Ầm!

Kiếm hoàn không ngừng công kích. Không có pháp thuật đặc biệt gì cả mà tất cả chỉ là dùng sức mạnh phá tan kĩ xảo.

Một kiếm hoàn có trọng lượng tương tự như một ngọn núi cao.

Chỉ cần đặt trên mặt đất, trọng lượng chính bản thân cũng có thể khiến nó lún xuống mấy nghìn trượng. Va chạm một chút thôi sẽ hồn phi phách tán.

Liên tiếp công kích, đánh khiến kẻ địch trốn xa trăm dặm, chỉ có thể chống đỡ, không có sức lực chống trả.

Thật vất vả mới né xa ra được.

"Kiếm khí thật sắc bén, tiểu tử này rốt cuộc còn chuẩn bị bao nhiêu thứ nữa."

Bồ Phong oán hận nói, quay đầu nhìn về phía Phương Tố: "Phương chấp sự, Tĩnh chủ bao giờ mới tới?"

"Ta cũng không biết, vừa đưa tin đã bị người này chặn lại." Phương Tố cười khổ: "Nhưng Tĩnh chủ có cảm ứng với bùa chú, mặc dù bị phá hủy, có lẽ không lâu nữa người sẽ đến đây."

"Người này có pháp khí sắc bén, chúng ta không cần giấu chiêu." Hàn Nha bên cạnh hai người nói.

Hàn Nha hóa thân muôn vàn, chỉ cần còn lại một con cũng có thể sống lại bất cứ lúc nào.

"Được! Chúng ta cần phải ứng phó hết sức, lần này chớ để người này chạy trốn." Bồ Phong gật đầu.

Không thể không thừa nhận, Lục Khiêm này rất tốt số, có thuật pháp lại có pháp khí mạnh mẽ như vậy.

Chẳng qua người này tu hành ngắn ngủi, nội tình không sâu, chỉ dựa vào pháp thuật sắc bén cũng không thể chống đỡ được nữa.

Ba người liên thủ thể nào cũng có thể bắt được. Nghĩ đến đây, Bồ Phong mặc niệm chú ngữ, phía dưới cây đa toát ra hắc vụ, hơn một ngàn Đạo binh mặc áo bào đen bước ra.

Bên kia, đám người từng người trong đám Phương Tố gọi ra hộ pháp Đạo binh, thiết kế pháp trận. Những Đạo binh này đều có tu vi Luyện Khí, kết thành pháp trận có thể đánh bại cao thủ Dưỡng Thần.

Nói về nội tình tu hành, ngoài pháp thuật đạo hạnh ra, quan trọng nhất vẫn là pháp khí và có được bao nhiêu Đạo binh.

“Giết!”

Mấy nghìn Đạo binh rống to ra tiếng.

Ngoài Đạo binh ra, bọn họ mang đến năm sáu tên chấp sự Dưỡng Thần cũng đến tiếp ứng từ xa.

Hỏa Nha Đạo binh, Đa Thần Đạo binh, Thiên Xà Đạo binh kết thành pháp trận.

Thần quang ngàn trượng, ba ngàn quỷ vật, muôn vàn Hàn Nha.

Giữa các pháp thuật xen lẫn cả Âm thần của các cao thủ và pháp khí.

Mọi người vây công một Giao Long Luyện Thể thân cao chín thước, cùng với Âm thần Giao long dữ tợn Phía dưới các thành trì, không biết có bao nhiêu đạo nhân Âm thần xuất khiếu, vây xem cảnh tượng này.

Hình ảnh này có loại cảm giác như các đại cao thủ tề tụ, tiêu diệt yêu ma ngàn năm.

"Các huynh đệ, giết cho ta!" Bồ Phong hét lớn.

"Đạo binh à? Ta cũng có!"

"Thụ Pháp Đạo binh, đến đàn đình của ta. Thần binh nhanh chóng tuân theo pháp lệnh! Sắc!"

Âm thần Giao Long vung đuôi, Cửu U Ma trận mở ra, từ trong ma khí bay ra trăm con Giao long đủ loại.

Đại Luyện Thần Tướng hiển hình, biến ảo kim môn, ba trăm Đạo binh kết thành pháp trận, ba cặp đầu trâu mặt ngựa vờn quanh bên người.

Ầm!

Dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người, Kiếm hoàn đập tan pháp trận của Đạo binh, Giao long và đầu trâu mặt ngựa bao phủ toàn bộ chúng binh bên dưới.

Cùng lúc đó, Hư Gia nhị lão, Âm thần hai tỷ muội Hắc Bạch và Khôi Địa Canh Kim Kiếm hoàn của Mạc Sầu đến chi viện, đối đầu với những chấp sự khác.

Nếu bàn về nội tình, Hắc Sơn cũng không thua kém gì.

Đợi bọn người Bồ Phong nhận ra chuyện này thì sớm đã không thể thoát thân.

【VIP】 Bát tinh quy nhất, đại uy thiên long

Oanh!

Pháp trận mà các Đạo binh khổ sở kết ấn đã bị Kiếm hoàn phá nát trong nháy mắt.

Mất đi pháp trận, Đạo binh chỉ là con thí Luyện Khí kỳ mà thôi. Mà dưới sự trấn áp của Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang, Đạo binh thậm chí không có cả cơ hội sống lại.

"Đây là thứ pháp thuật, pháp khí gì vậy!"

Mọi người không dám tin, một đám người vây công vậy mà thậm chí không đỡ nổi một chiêu.

Điều càng khiến bọn họ kinh ngạc là, trong mấy năm ngắn ngủi mà Lục Khiêm đã tích lũy được thế lực cường đại như thế.

Đạo binh Luyện Khí kỳ, mỗi một tên tối thiểu cũng có giá trị hơn mấy ngàn vạn pháp tiền.

Ba trăm tên tối thiểu là trăm vạn trở lên.

Con số này vẫn chưa bao gồm vật liệu tổn thất. Cho dù bọn họ là bát đại chấp sự, những năm này cũng tích lũy được mấy trăm Đạo binh. Pháp trận Đạo binh càng là bí thuật của một môn phái, người bình thường căn bản không có cách có được. Nhưng năm tên tu sĩ Dưỡng Thần này tới từ đâu vậy?

Thực lực được bố trí đến thế này, có thể so với nội tình của cả một Điện rồi.

Oanh!

Con ngươi Lục Khiêm phóng kim quang, mấy tia lôi điện màu xanh to như bắp đùi đánh xuống.

Lôi điện đánh vào trên cây đa, thân cây tỏa ra khói xanh, Âm Hỏa Hàn Nha trên bụi cây bay hơn phân nửa, Hoàng Tuyền Thiên Xà đứt mất một đoạn đuôi.

"Lão phu cảm thấy… Hình như nhóm chúng ta đã đánh giá Lục Khiêm quá thấp." Phương Tố chán nản nói.

Nhận thức của ông với Lục Khiêm có thể nói là biến đổi bất ngờ. Ban dầu chỉ là văn bối có chút thiên phú, sau này Lục Khiêm phản bội chạy trốn, ấn tượng lại biến thành văn bối cả gan làm loạn. Lần này khi mới gặp đã đối đãi với hắn như người cùng thế hệ. Hiện tại xem ra, vẫn còn đánh giá hơi thấp.

Chí ít với thành tựu của Lục Khiêm hiện tại, lão đã không sánh bằng.

Hiện tại Âm chủ còn chưa chi viện, Phương Tố đã nản lòng.

"Đến lúc kết thúc rồi." Lục Khiêm mỉm cười.

Thực lực của ba người này mạnh mẽ, nếu là đơn độc chiến đấu, Lục Khiêm còn phải tốn nhiều sức lực hơn.

Nhưng hôm nay hắn có thần binh lợi khí trong tay.

"Tất cả thuộc nghe lệnh! Không tiếc bất cứ giá nào, giết sạch bọn họ cho ta!" Lục Khiêm ra lệnh.

"Rõ, Âm chủ!"

Đám người cung kính nói.

Yêu Nguyệt hóa thân thành Âm thần đen kịt, cánh tay trắng nõn nâng lên, một Cang Long Giác phá không bay ra, đồng thời nương theo Bạch Cốt Kiếp Châm.

Tập Nguyệt đánh ra một viên Nguyên Khí Châu màu trắng, cuồng phong cường đại thổi tới. Pháp thuật phá vỡ phòng thủ của kẻ địch.

Hắc Bạch Âm thần hợp thể, Âm Dương Nhị Khí mạnh mẽ xoắn nát đối phương.

Hư gia Nhị lão phối với hợp Âm binh, cũng giải quyết bọn họ.

Hắc Sơn bắt đầu dùng toàn lực phản công.

Ầm!

Đúng lúc này, cuối cùng ba người cũng đánh tan Hoàng Tuyền Âm Ma. Bấy giờ một khí thế từ trên hư không khóa chặt xuống. Trong lòng mọi người run lên, vô thức ngẩng đầu nhìn một cái, cảnh tượng trước mắt cả đời khó quên.

Chòm sao biến mất, chỉ để lại tám vì sao treo thật cao trên bầu trời.

Bỗng nhiên, sao trời hợp nhất, quả cầu ánh sáng lớn như mặt trời rơi xuống.

Kim khí dài như Kim Long, một áp lực cường đại đánh tới. Đại địa chìm xuống ba tấc, không khí bị đè nén, phát ra tiếng nổ đùng đoàng.

“Không ổn rồi! Mau rút lui!” Trong lòng Bồ Phong dâng lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Đáng tiếc đã trễ, chờ ông ta kịp phản ứng lại, còn không chạy nhanh bằng Phương Tố.

Mặt trời rơi xuống, ánh sáng nóng bỏng xé nát Hàn Nha.

Sau đó là cây đa, kim khí xé nát toàn bộ chạc cây, thân cây bị chia thành hai nửa.

“A a! Lão tử mặc kệ!” Thần sắc Bồ Phong oán độc, thống khổ gào to, “Đệ tử mời chân thân của tổ sư Hắc Sát Thần phương bắc giáng lâm, thần binh nhanh như… hự!”

Lời còn chưa nói hết, cây đa và Âm thần đã hồn phi phách tán.

Một bên khác, kiếm khí khiến Thiên Xà mình đầy thương tích, nhưng vẫn có thể chạy trốn.

Mặt trời tiêu diệt hai tên Dưỡng Thần hậu kỳ, chợt quay về, hóa thành tám tia kiếm hoàn.

Nhìn kiếm hoàn không ngừng vận động, vờn quanh trong lòng bàn tay, Lục Khiêm tự lẩm bẩm: “Kiếm nang cộng thêm kiếm hoàn, uy lực quả nhiên khủng bố.”

Bảy mươi hai tầng Địa Sát viên mãn, lại thêm Tham Lang Kiếm hoàn, uy lực quả nhiên cường đại hơn chỉ mình Kiếm Nang rất nhiều.

Một kích vừa rồi, đã có uy lực như một kích toàn lực của Đạo Cơ sơ kỳ.

Thông U quan xuất thân là Dưỡng Thần hậu kỳ, quả nhiên mạnh hơn tán tu ít nhiều.

Nếu là đổi thành Dưỡng Thần hậu kỳ bình thường, chỉ sợ trong phút chốc đã bị mình giết sạch. Đương nhiên, chuyện này cũng liên quan tới việc vừa rồi Lục Khiêm không dùng toàn lực. Hiểu rõ uy lực đại khái của Kiếm Nang, hắn lập tức hạ một kích lôi sét, chém giết cường địch.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nhìn quan Phương Tố ở nơi xa.

“Trốn không thoát đâu.” Lục Khiêm quay đầu nhìn về phía những người khác, dặn dò: “Thu thập xong xuôi rồi kết thúc đi, trấn thủ sơn môn, ta đi một chút.”

Vừa dứt lời, thần ý ký gửi trên Kiếm Hoàn rồi biến mất phía chân trời.

Chỗ mạnh của Kiếm tu là dốc lòng vì đạo.

Lực sát thương của kiếm hoàn là hàng đầu, càng có thể đột phá lực cản không khí, vượt xa những binh khí khác.

Không lâu nữa sẽ có thể đuổi kịp Phương Tố.

Đại khái bay khoảng mấy trăm dặm, bên bờ Thông Thiên Hà, một tia kim quang cản đường Phương Tố.

Phương Tố nhìn Âm thần của Lục Khiêm, trong lòng khó hiểu: "Âm chủ Hắc Sơn sao? Quả nhiên là khí phách."

Nhớ lúc trước vào thời điểm phản bội chạy trốn là ông ngăn Lục Khiêm ở bên bờ. Hiện tại vật đổi sao dời. Nhưng trong lòng Phương Tố biết rõ, Lục Khiêm sẽ không giống ông trước đây vì bỏ qua cho hắn mà buông tha mình.

Lục Khiêm dường như nhìn thấu suy nghĩ của Phương Tố, nói: "Phương chấp sự cũng đã thay đổi rồi. Đáng tiếc…"

Trước đây hắn biết Phương Tố thân bất do kỷ, nhưng trong lòng vẫn có mấy phần ý tứ phản kháng. Hiện giờ tu vi tinh thâm, trong lòng ngược lại mất đi nhuệ khí khi xưa.

"Nể giao tình trước đây, có trăng trối gì cứ nói, ta sẽ cố gắng đáp ứng nguyện vọng."

"Hừ! Ta cũng không phải kẻ để mặc người nắn bóp, đánh một trận đi rồi nói!"

Phương Tố cười hào sảng một tiếng.

Thân hóa Thiên Xà.

Miệng rắn to lớn mở ra, lao về phía Lục Khiêm.

Rống!

Thanh Đồng chiến mâu mang theo tiếng rồng ngâm bay ra, thân mâu cao mười trượng. Huyết mạch của Giao Long cao hơn loài rắn, khí thế của Thiên Xà nhanh chóng bị đè ép. Kiếm hoàn lướt từ phía sau tới, xuyên qua đầu đầu rắn, chiến mâu ghim chặt thân thể trên mặt đất. Cuối cùng Phương Tố cũng không thể duy trì hình dáng Thiên Xà nữa mà hiện ra nguyên hình.

"Đúng là mạnh thật!" Phương Tố liên tục tán thưởng.

"Là do ngươi đã đánh mất ý chí chiến đấu." Lục Khiêm nói. Nếu thật sự liều một trận, còn có thể kéo dài thời gian.

"Đúng rồi, lời hứa ngươi vừa nói còn tác dụng không?" Phương Tố bỗng nhiên cười nói, không đợi Lục Khiêm đáp lời, ông lẩm bẩm nói, "Ta muốn ngươi giết Thông U."

Thông U đạo quan dù không gió tanh mưa máu nhưng sinh mệnh cao tầng cơ bản đều nằm trong tay Thông U đạo nhân.

"Khụ khụ, được rồi, sau này hãy nói." Lục Khiêm chợt không hề để tâm lời hứa vừa xong nữa.

Bóng Phương Tố dần mờ đi, người sắp chết, lời nói cũng tốt đẹp hơn:

"Phải rồi, Tĩnh chủ hoặc tứ chủ khác có thể sẽ đến, ngươi cẩn thận một chút. Hắc Sơn thành có nơi trú ngụ của người trong Thông U quan… ha ha."

Dứt lời thì ông đã hồn phi phách tán.

Lục Khiêm lẳng lặng nhìn một hồi rồi lập tức biến mất tăm.

Lần này một lần ra tay đã khiến Thông U quan tổn thất ba bát đại chấp sự. Có thể thấy được tương lai sẽ bị trả thù vô cùng thảm khốc. Nhưng Lục Khiêm không sợ.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ (đại thành: 6000/10000)

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết Pháp *tinh khí Ất Mộc (50000/50000)

Hiện giờ Luyện Huyết Pháp đã đại thành, chỉ còn cách Chân Hình Hiển Hóa một bước nữa.

Cương Sát trong Hoàng Tuyền Kinh Đồ hợp nhất, hắn đã sắp tu luyện Vong Tình Chân Thủy đến viên mãn.

Lại thêm Kiếm Nang Huyền Kim và chiến mâu thanh đồng.

Trên cơ bản hắn đã có chiến lực của Đạo Cơ.

Không rõ trận chiến sinh tử sẽ ra sao nhưng chí ít vẫn còn có thể thong dong ứng phó.

Huống hồ, trước đó Lục Khiêm cũng đã suy tính kỹ càng

【VIP】 Âm Hỏa Đạo Vạn Vật Tịch

Bên bờ Thông Thiên Hà, sóng lớn vỗ vào bờ, cuồng phong cuồn cuộn.

Lục Khiêm đứng ở bên bờ, lòng bình tĩnh không chút gợn sóng.

Qua việc ngày hôm nay, cái tên Hắc Sơn lão yêu hay Hắc Sơn Âm chủ sẽ truyền khắp Vạn Tượng đảo.

Suy cho cùng hắn đã giết ba vị chấp sự của Thông U Quan cùng một lúc.

Gần trăm năm nay chưa có kẻ nào làm ra hành động vĩ đại như giết các vị cao tầng của thế lực lớn như vậy. Bởi vậy chắc chắn sẽ tạo ra tiếng tăm rất lớn. Chỉ sợ ánh mắt của phần lớn thế lực đều sẽ tập trung tại Hắc Sơn.

Đương nhiên, hậu quả cũng rất khủng bố, sau này có lẽ hắn sẽ bị cường giả Đạo Cơ đuổi giết không ngừng.

Đã rất lâu rồi hắn chưa xem qua bảng treo thưởng, hiện chắc phải đứng trong mười vị trí đầu rồi. Chỉ có điều, Lục Khiêm cũng có ưu thế là tiên tri.

Mãi đến mười ngày sau, khi Thủy Nhãn mở ra, giới tu hành xảy ra sự biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chiến tích ít ỏi này của hắn so với việc Thiên Hà chân nhân xuất thế có vẻ chẳng là cái thá gì.

Đương nhiên, việc này chỉ là một trong những chuẩn bị cho sau này. Việc cấp bách hơn cả vẫn là xử lý xong chuyện tiếp

theo. Nếu đã mất lòng rồi thì không ngại tiếp tục đắc tội ác hơn tí nữa.

Ầm!

Âm thần bám vào trên tám kiếm hoàn, biến mất phía chân trời.

Kiếm hoàn tám cái như một, có thể phối hợp lẫn nhau để công kích, cũng có thể hợp nhất tám cái, bùng nổ ra một kích mạnh nhất.

Toàn bộ uy lực của Kiếm Nang đều được chuyển sang cho kiếm hoàn.

Nếu không phải Kiếm tu, việc sử dụng kiếm hoàn như vậy cũng sẽ không phát huy tác dụng quá lớn.

Lục Khiêm luyện nhập kiếm hoàn vào Kiếm Nang, lấy Kiếm Nang điều khiển kiếm hoàn, như thế vừa không cần chuyển sang Kiếm tu, lại còn có thể bùng nổ uy lực lớn hơn cả trước kia.

"Sau này có lẽ nên thu thập nhiều Kiếm khí hơn một chút?" Lục Khiêm thầm nhủ trong lòng.

Kiếm tu chia làm rất nhiều loại, Phi kiếm, Kiếm hoàn, Kiếm hạp…… Mỗi chủng loại lại có các tính chất khác nhau.

Có loại thiên về tốc độ, có loại uy lực rất lớn, còn có loại chuyên phá trận pháp.

Rất nhiều thứ nếu không phải người trong cuộc thì không thể biết rõ nội tình được. Nếu Lục Khiêm cái gì cũng muốn học, có khả năng mấy trăm năm thọ mệnh cũng không đủ dùng.

Nhưng có được Kiếm Nang lại không giống vậy, thay thế bước tu luyện Thiên Trung Kiếm Khí này, không biết bớt được bao nhiêu sức lực.

Hắn tưởng tượng đến việc thành công, khung cảnh đó thật sự quá đẹp đẽ.

Kiếm Nang vừa ra, vạn kiếm quy tông.

“Trước phải thăng cấp vật liệu lên một chút, nếu không thì không thể dung nạp nổi.”

Chủ nhân trước đây của Kiếm Nang chỉ là một Dưỡng Thần bình thường, tư liệu chỉ có thể là đủ tiêu chuẩn, tu luyện đến viên mãn tầng thứ bảy mươi hai đã là chuyện nghịch thiên.

Nếu muốn bảy mươi hai tầng hợp nhất hình thành cấm chế Thiên Cương, e là còn phải thăng cấp chất liệu.

Chất lượng của chất liệu quyết định độ khó dễ của cấm chế, cấm chế cũng ảnh hưởng đến chất liệu.

Bên kia.

Bên trong lầu các to lớn.

Trong đại điện vẫn rất náo nhiệt.

Bồ Ngọc An ngồi ở chủ vị, hai bên là Luyện Khí quản sự cùng với Dưỡng Thần chấp sự, tổng cộng có khoảng mười người.

Hơn mười mỹ nữ có dáng người tuyệt đẹp, khoác áo lụa mỏng phấn hồng đi lại ở giữa các bàn.

Nhìn kỹ lại, những nữ tử này từ một bức bình phong bước ra.

Trên bình phong bằng bạch ngọc có treo một bức tranh mỹ nữ.

Oanh oanh yến yến, muôn hình vạn trạng.

Khuôn mặt sinh động như thật, thỉnh thoảng lại bước ra từ trong tranh..

“Thôi chấp sự, ngươi nói phụ thân đã tìm thấy Lục Khiêm rồi à?” Bồ Ngọc An nhìn về phía một chấp sự.

“Dạ đúng, Bồ đại nhân đã tìm được manh mối, chắc Tĩnh chủ cũng tới rồi, có lẽ đã bắt được tên kia.”

Chấp sự cung kính nói.

“Đáng tiếc lão tử không ở đấy, không thể tự tay báo thù.” Bồ Ngọc An buồn bực nhấp một ngụm rượu.

Hắn còn nhớ rõ sỉ nhục ngày đó.

Bị một chưởng của Lục Khiêm đánh bại, ký ức về cảm giác khiếp sợ và chênh lệch đó đến tận hôm nay vẫn còn mới mẻ đối với hắn ta.

Sau khi trở về hắn nỗ lực cố gắng, một lòng tu hành, cuối cùng cũng Luyện Cương thành công, trở thành đạo sĩ vũ y Dưỡng Thần hậu kỳ.

“Nào! Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa đi!” Bồ Ngọc An cười vui sướng.

Đại điện lại lần nữa trở nên náo nhiệt.

Làm người phải hướng về tương lai, ngày đó Lục Khiêm có mạnh hơn nữa, hắn ta cũng đã ném lại những chuyện đó ở phía sau rồi.

Sau này là một mảnh trời khác, hắn ta và Lục Khiêm đã không còn là người của cùng một thế giới nữa rồi.

Ào ào!

Lúc này, một khí thế cường đại truyền đến từ nơi xa.

“Khí thế này… Chẳng lẽ là mấy người phụ thân?” Bồ Ngọc An vội vàng đứng dậy.

Ngoài chấp sự của môn phái, gần như không còn ai biết đến nơi này.

Nghĩ đến đây, Bồ Ngọc An lập tức đi ra ngoài đón.

Chỉ thấy phía chân trời sáng lên một tia sáng vàng kim.

Trước đó một giây vẫn còn cách mấy chục dặm, giây tiếp theo đã cách mọi người không đến trăm trượng.

Kim quang ngưng tụ thành hình ảnh một người nam tử, bộ dạng rõ ràng.

Khoảnh khắc nhìn thấy Lục Khiêm, Bồ Ngọc An ngây ngẩn cả người.

【VIP】 Âm Hỏa Đạo Vạn Vật Tịch(2)

Tại sao lại là hắn? Mấy chấp sự kia đâu?

Như là biết được trong lòng Bồ Ngọc An nghĩ gì, Lục Khiêm cười nói: "Cha ngươi đã bị ta giết, giờ cũng đến lượt ngươi thôi."

Ầm!

Vừa dứt lời, một kiếm hoàn lao thẳng tới trước mặt Bồ Ngọc An, sát khí xông thẳng vào mặt một cách đau đớn.

"Tới cũng tốt!"

Bồ Ngọc An cười lạnh một tiếng, tay tạo chỉ quyết, hơn trăm thị nữ bên người bong từng mảng da, biến thành ác quỷ, khuôn mặt và làn da đỏ như quỷ dữ.

Cương Sát u lục hình thành một đám mây, cuốn theo quỷ quái bay tới, toàn bộ đại điện biến thành Quỷ vực.

Đây đều là những bộ xương mỹ nữ, nữ tử chịu đủ tra tấn mà chết, sau khi chết sẽ hóa thành lệ quỷ, thêm vào Cương Sát chi lực, giống như dòi bọ trong xương.

"Cái thứ nhân phẩm này đúng là…"

Lục Khiêm lười nói chuyện vô nghĩa, đánh ra Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang trấn áp quỷ hồn.

Kiếm hoàn phá hủy tầng tầng lớp lớp ma chướng, khóa chặt Bồ Ngọc An.

Người này chỉ bắt đầu Luyện Cương, khó khăn lắm mới vào được Dưỡng Thần hậu kỳ, với tu vi Cương Sát đại thành hiện tại của Lục Khiêm, cho dù không cần Kiếm khí cũng có thể dễ dàng giết chết kẻ này.

"Không thể nào!" Đồng tử của Bồ Ngọc An co lại, trong lòng sợ hãi đến tận cùng.

Y ngoài sợ hãi Lục Khiêm ra, càng nhiều hơn là suy sụp mất mát, y đã nỗ lực nhiều năm như vậy nhưng vẫn là bị người này đạp xuống dưới chân, nội tâm đã đánh mất ý chí chiến đấu.

Cho dù lần này có sống sót được, về sau cũng hoàn toàn phế bỏ.

Ầm!

Đúng lúc này, bầu trời nứt ra.

Vô số Âm Hỏa u lục bay ra từ bên trong một con Hàn Nha to lớn.

Hàn Nha dài trăm trượng, đôi mắt xanh lục lập lòe hiện lên ánh sáng trong đó như mắt người.

Khoảnh khắc Hàn Nha xuất hiện, vạn vật biến động.

"Ai dám giết người của Thông U Quan ta!"

Ngay lúc nhìn thấy Hàn Nha xuất hiện, Bồ Ngọc An lập tức hô to: "Tĩnh chủ cứu ta!"

Hàn Nha hóa thân thành một nam tử trẻ tuổi, đầu đội mão vàng, thân khoác hoàng bào.

Đây là dấu hiệu đặc thù của cao thủ Đạo Cơ tại Thông U Quan.

Tĩnh chủ nhìn về phía Lục Khiêm, chợt điểm một ngón tay.

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, vạn vật như mất đi ánh sáng, chỉ còn lại một vệt sáng này.

Đặc điểm của cao thủ Đạo Cơ đó là có được pháp lực. Có pháp lực thì có thể sử dụng nhiều loại bản lĩnh.

Chiêu này có tên Âm Hỏa Đạo Vạn Vật Tịch. Như bóng với hình, chạm vào là chết.

Công kích còn chưa rơi xuống, Lục Khiêm đã cảm thấy lạnh cả sống lưng, giống như bị dị thú nào đó nhìn chòng chọc vậy.

"Không ai có thể cứu ngươi đâu, ta đã nói rồi."

Lục Khiêm mặc kệ pháp thuật sau lưng, nhìn Bồ Ngọc An đang hưng phấn, dưới ánh mắt hoảng sợ chấn kinh chém đầu hắn.

Một cái đầu rơi xuống trên mặt đất, hai mắt trợn to, giống như còn chưa kịp phản ứng.

"Muốn chết!" Tĩnh chủ tức giận nói.

Ánh sáng xanh bao phủ xuống, một vệt kim quang lộng lẫy cắn nát ánh sáng xanh, còn lại theo thế tiến công không ngừng đánh về phía Tĩnh chủ.

Kiếm khí cường đại, cho dù là cấp bậc cao thủ như Tĩnh chủ cũng không thể xoay người đón được.

"Tương lai còn dài! Đi thôi!"

Hắn thu hồi Kiếm hoàn, giây tiếp theo đã xuất hiện cách xa hơn trăm dặm.

"Súc sinh!"

Tĩnh chủ dựa theo tin tức mọi người truyền đến đi tới Hắc Sơn, phát hiện ngọn núi này rỗng tuếch.

Tức giận san phẳng cả ngọn núi cũng không làm được gì.

Ngày tiếp theo, chuyện xảy ra tối hôm nọ đã được lan truyền khắp nơi, ai cũng biết đến biệt hiệu Hắc Sơn lão yêu này.

Hơn nửa đỉnh núi Hắc Sơn bị san phẳng thành bình địa.

Sự tích về Lục Khiêm lập tức được lan truyền suốt mấy ngàn dặm.

Tiền thưởng truy nã cũng cao vô cùng. Đứng ở vị trí thứ hai, chỉ sau Cửu Đầu Tương Liễu.

Thông U Quan tổn thất ba đại chấp sự, ba cao thủ Dưỡng Thần hậu kỳ, có thể nói là cực kỳ nghiêm trọng.

Tại Thông U Quan.

Lúc này bên trong môn phái đang nhuốm màu u ám.

Mọi người nhìn thì bình thường nhưng trong lòng lại giống như có tảng đá nặng nề đè chặt.

"Nghe nói gì chưa? Lục Khiêm lại gây chuyện lớn rồi."

"Tiểu tử này đúng là đồ tai họa."

"Lại chẳng thế à, nghe nói Tĩnh chủ tự mình ra tay cũng không bắt được. Hóa chủ Hắc Sát Thần ra tay chỉ khiến người này bị thương nhẹ, còn để hắn chạy mất."

Thông U Quan vốn không đến nỗi tệ hại như vậy.

Các cao thủ sẽ không để Lục Khiêm trêu đùa như mèo vờn chuột.

Hóa chủ Hắc Sát Thần phương bắc lần theo dấu vết để lại tìm được vị trí của Lục Khiêm.

Đánh nhau một trận, sau đó khiến người này bị thương chạy đi. Đáng tiếc là không thể giết chết người này.

Chủ phong của Thông U Quan.

Ngọn núi này được giấu ở bên trong mây mù, không thấy mặt trời.

Dưới chân núi có có Âm hỏa lót đường, lôi vân bao phủ.

Người can đảm dám lên núi đều phải chịu nỗi thống khổ Âm hỏa thiêu tâm, lôi hỏa thiêu đốt thân thể.

【VIP】 Khôi phục

Nơi này chính là nơi mà Thông U đạo nhân bế quan.

Trên đỉnh núi.

Một con Cự Xà xanh đen khổng lồ quanh quẩn trên trời cao. Phần lớn cơ thể biến mất giữa những tầng mây. Vảy to như ván cửa, xanh tựa phỉ thúy, đầu rắn dữ tợn mọc gai ngược, giống như sừng rồng. Cự xà phả hơi tạo thành mây, thổi khí thành gió, mỗi một cử động đều khiến thời tiết thay đổi.

Lúc này, cự xà mở to đôi mắt, tinh quang lóe lên.

Ầm!

Gió mây đột nhiên nổi lên, sấm sét lập lòe.

Toàn bộ người của Thông U Quan đều bị kinh động.

"Tổ sư muốn rời núi!"

"Là vì chuyện Thủy Nhãn ư? Hay là vì Lục Khiêm?"

Mọi người bàn tán sôi nổi.

Trên đỉnh núi.

Có mấy bóng người xuất hiện ở trên đỉnh núi, chắp tay làm lễ với Thông U.

"Chúc mừng quan chủ luyện thành thần công!"

Mọi người đồng thanh nói.

Trong nhóm người này có những người Lục Khiêm quen thuộc đó là đối thủ cũ - Tĩnh chủ, ngày đó thẩm vấn Lục Khiêm, Đô giảng kiêm Chấp Pháp đường chủ, Dạ Xoa Vương Xích Hải.

Hóa chủ Hắc Sát Thần tỏa ra sát khí lạnh người cùng với nam tử có sắc mặt tái nhợt, đô trù kiêm Kinh chủ Minh Du.

Bởi vì Điện chủ Liễu Như Ý bị giết, trong môn phái không còn cao thủ nào khác nên chức vụ này do một chấp sự Dưỡng Thần hậu kỳ đảm nhiệm.

Phần lớn thực lực của Thông U Quan đều tập trung hết ở đây.

Trong đó Minh Hải (Xích Hải) và Minh Du dù chưa xuất hiện đều thuộc quyền quản lý của các cao thủ thế hệ 'Minh', bối phận chỉ sau Thông U.

Cự Xà biến thành một nam tử trung niên.

Đôi mắt nam tử màu xanh lục đậm, mặt trắng không râu, tóc tai lộn xộn.

Khiến người khác chú ý nhất là làn da của hắn, bóng loáng tinh tế giống như bạch ngọc, không có một sợi lông tơ hay lỗ chân lông gì.

Gợi cho mọi người nhớ đến thân thể Vô Lậu Thiên Nhân trong truyền thuyết.

Người này là Thông U, vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

"Luyện thành thần công sao?" Thông U cười nhẹ: "Còn xa lắm, gần đây ta mới hoàn thiện thuật pháp Tiên Thiên Quỳ Thủy Thiên Xà pháp, Minh Du, công pháp mà ta cho ngươi, ngươi luyện đến đâu rồi?"

Trong tất cả mọi người, Minh Du là người được Thông U ưu ái nhất.

Bởi vì người này luyện Quỳ Thủy Thiên Xà, mà tốc độ tu luyện cũng nhanh nhất.

“Cũng ổn, không phụ kỳ vọng của quan chủ, tại hạ vừa mới hoàn thành Hậu Thiên chuyển Thiên Tiên”

“Tốt lắm!” Thông U khen ngợi: “Đúng rồi, tên Lục Khiêm này đã giết ba người sao? Minh Sát, Diệu Minh, các ngươi thấy thế nào?”

Tĩnh chủ Diệu Minh hổ thẹn nói: “Đệ tử vô dụng, đã để Lục Khiêm chạy mất.”

Một người có Âm thần đen kịt, hắc vụ quấn quanh cơ thể tiến lên nói:

“Ngày hôm qua đệ tử đã thông qua Hắc Sát Thần tìm được Lục Khiêm, người này pháp thuật sắc bén, lại có Cương Sát đại thành, chỉ sợ sẽ trở thành tai họa cho Đạo quan ngày sau.”

Khoảng ba ngày trước, Tĩnh chủ bất lực trở về.

Nhiệm vụ giao lại cho Hóa chủ Minh Sát.

Dù sao Diệu Minh vừa mới tấn chức Đạo Cơ, về kinh nghiệm vẫn còn thua xa các cường giả có kinh nghiệm nhiều năm.

Hắc sát thần phương Bắc lần theo dấu vết để lại tìm được Lục Khiêm.

Kết quả giống như mọi người đã nói, thuật pháp của Lục Khiêm rất sắc bén, Kiếm khí càng xuất sắc.

Thế nhưng khi đấu mấy chục hiệp với Hắc Sát Thần.

Lại còn thành công trốn thoát, cái giá phải trả chỉ là mấy vết thương nhẹ.

“Không sao, Huyễn Am sắp xuất quan rồi, chuyện này cứ giao cho hắn đi.”

Huyễn Am!

Nghe được cái tên Huyễn Am này, trong lòng mọi người rất kinh ngạc.

Nếu bàn đến kẻ thần bí nhất, Thông U cũng chỉ có thể xếp thứ hai.

Thứ nhất là Huyễn Am.

Kẻ này ngoài mấy người Xích Hải và Minh Du đã sớm quen biết ra, những người khác đều chưa từng được thấy hình dáng của ông ta.

Năm đó Thông U quan chủ còn chưa tu thành Đan Kiếp, là Huyễn Am và Thông U đã cùng nhau trở thành đại diện của Thông U Quan.

Thông U không thèm để ý, nói tiếp:

"Việc cấp bách bây giờ là tìm kiếm Minh Hà bí phủ, Diệu Minh, Xích Hải, Minh Sát các ngươi đi tìm, Thiên Hà chính là Đan Kiếp chân nhân, cần phải lấy được truyền thừa này."

"Đệ tử không rõ, quan chủ đại nhân cũng là Đan Kiếp, vì sao còn muốn lấy được truyền thừa của Thiên Hà?"

Xích Hải mang khuôn mặt Dạ Xoa khó hiểu.

"Làm gì có nhiều Đan Kiếp đến vậy…" Thông U cười nhạo: "Đan Kiếp trước đây không giống Đan Kiếp hiện giờ."

Lý do cụ thể Thông U không nói ra.

"Chờ lát nữa bọn đệ tử sẽ xuất phát ngay." Xích Hải nói.

Gã lập tức phái ra phần lớn chiến lực của môn phái, có thể thấy được Thông U Quan chủ coi trọng việc này như thế nào.

"Đi xuống đi."

Nói xong, Thông U hóa thành Tiên Thiên Quỳ Thủy Chân Xà, tinh khí thiên địa hình thành lốc xoáy, bị người này hấp thu không ngừng.

Hắc Sơn linh điền.

Bóng tối vô tận bao phủ lấy mảnh đất này.

Cực quang vàng kim che kín khắp không trung, thê mỹ mà lại rét lạnh.

Người thường đi vào nơi này, không bị âm khí ăn mòn cũng sẽ bị đông lạnh ngay lập tức.

Hoàn cảnh ác liệt như vậy lại là thiên đường đối với tu sĩ nào đó.

Ma vụ nồng đậm âm khí, ở một mức độ nào đó cũng đã ngăn cách việc điều tra từ bên ngoài.

Vẻ mặt của mấy trăm tên đầu trâu mặt ngựa đều rất đề phòng, tuần tra khắp rừng Hướng Nhật Ma Quỳ.

Trong làn sương ma, bóng dáng của Hắc Bạch Vô Thường thoắt ẩn thoắt hiện, cho dù là ruồi bọ cũng không thể trốn khỏi đôi mắt tinh tường của bọn họ.

Chính giữa Ma Quỳ là một đạo nhân áo đen đang ngồi xếp bằng.

Một nữ tử dáng người hoàn hảo, khuôn mặt tuyệt mỹ ngồi trên đầu gối người áo đen, đầu tóc rối tung, ngực nửa lộ ra ngoài.

Theo nhịp hô hấp, chân nguyên của hai người không ngừng tiếp xúc, Âm thần xoay quanh bầu trời như tri kỷ đã lâu.

【VIP】 Khôi phục(2)

Nữ tử bên cạnh hắn người này lại tiếp người khác.

Thậm chí ngay cả Bạch Vô Thường trên trời cũng tham gia vào đó.

Vẻ ngoài của Bạch Vô Thường cũng là mỹ nhân tuyệt sắc.

Đầu đội mũ tiêm giác cao, sắc mặt trắng bệch, hai tròng mắt hẹp dài bén nhọn, cơ thể dưới lớp áo bào trắng khắc vô số phù lục đen nhánh hoặc đỏ son, tăng thêm cảm giác yêu dị.

Bởi vì là Đạo binh do Lục Khiêm tự tay tạo ta, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều cực kỳ hoàn hảo, nhưng lại có một vẻ đẹp riêng.

Đương nhiên, thân thể dục vọng chỉ là phụ, quan trọng nhất là có thích hợp tu hành hay không.

Thật lâu sau, Lục Khiêm mới tỉnh lại từ trong nhập định, sắc mặt đã trở nên hồng nhuận, khí tức đạt đến đỉnh cao nhất.

“Rốt cuộc thương thế cũng khỏi hẳn rồi.” Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Có lẽ khoảng thời gian này đã quá mức xuôi buồm mát mái.

Phục Ba, Ngũ Tạng đạo nhân, Chúc Quỷ Vương cũng không làm gì được mình.

Sau đó cao thủ Đạo Cơ cũng chỉ làm được đến thế thôi. Kết quả là Hóa chủ Thông U tự mình tìm tới suýt chút nữa đã khiến mình ngã ngựa. Cho dù dựa vào tốc độ vô song của kiếm hoàn để chạy thoát thì Lục Khiêm vẫn bị thương, đến tận

bây giờ mới hóa giả được Hung tinh chi ý phương bắc trong cơ thể.

Tu luyện mấy ngày, cuối cùng vết thương của hắn cùng lành lại. Có điều lúc này Lục Khiêm đã hiểu rõ giới hạn của mình đến đâu. Chiến lực đại khái là mới bước vào Đạo Cơ.

Nếu chiến đấu sống chết một trận với cao thủ thực sự thì thắng hay thua khó mà nói được.

Lục Khiêm không để ý đến việc Hắc Sơn bị hủy diệt.

Chỉ là một mảnh đất mà thôi, người còn thì sớm hay muộn cũng sẽ có lại. Việc cấp bách trước mắt đó là gia nhập Đạo Cơ.

Luyện Khí còn kém một đoạn. Nhưng Luyện Huyết chỉ kém một bước.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm nhìn vào chiếc gương vàng.

Từ nơi sâu xa, mặt đĩa tròn hoàng kim từ từ chuyển động. Bên trên chiếc bàn hoàng kim có khắc từng hàng thông tin.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ, Luyện Huyết Pháp, Nguyên Nhất Chân Thủy, Địa Sát Luyện Khí Thiên, Bạch Cốt Kiếp Châm… Còn có Chiết Chỉ thuật hắn đã học trước đó.

Tin tức vừa nhiều vừa hỗn loạn, hóa ra trong vô thức, chính hắn đã học nhiều pháp thuật như vậy.

Đằng sau mỗi một thông tin đều có một vòng tròn nho nhỏ đen nhánh.

Có cái đã viên mãn biến thành kim sắc, có cái còn kém một nửa…

Lục Khiêm tập trung niệm một thông tin trong số đó.

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết Pháp* Ất Mộc Tinh khí (50000/50000)

Tiến độ của Luyện Huyết Pháp đã được hoàn thành.

Phục Ba giết trăm vạn người lấy tinh huyết thực sự quá khủng bố, hấp thu xong trực tiếp đổ đầy khắc độ.

Kế tiếp là giai đoạn Chân Hình Hiển Hóa. Cái cốt lõi của phương pháp Luyện Thể là 'hóa yêu'.

Đầu tiên là cô đọng huyết chủng, có được năng lực của yêu vật. Sau đó 'Huyết Hóa quanh thân', huyết chủng mọc rễ nảy mầm, huyết mạch được tinh luyện cường hóa thêm một lần, có được thần thông trong huyết mạch yêu quái.

Bởi vì con đường rõ ràng, có ít con đường nên phương pháp Luyện Thể có thể nói khá đơn giản so với Luyện Khí. Chỉ cần không nhắc đến việc yêu hóa làm đánh mất nhân tính thì thường tốc độ tu luyện của phương pháp Luyện Thể các giai đoạn đều khá nhanh.

"Bước tiếp theo của Huyết Hóa quanh thân chính là Chân Hình Hiển Hóa, giai đoạn này cần phải cảm ngộ được tầng thứ sâu trong huyết mạch và nội tại của yêu quái, đây cũng là một cửa cần vượt qua."

Lục Khiêm nghĩ thầm trong lòng.

Chân Hình Hiển Hóa chính là cơ thể hóa thành hình dạng thật sự của yêu quái, hoàn toàn có được năng lực từ huyết mạch của yêu quái, ví dụ như Hà La Ngư của Phục Ba.

Cửa này khó khăn ở chỗ phải hiểu được ý nghĩa thật sự của yêu quái. Mà ải này rất dễ dàng ảnh hưởng đến tính cách, rất có thể sẽ trở thành quái vật nửa người nửa yêu. Hoặc hơi không cẩn thận sẽ hoàn toàn hóa thành yêu quái.

"Chân ý của Giao Long trong Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ có thể dùng để cảm ngộ được không?" Trong lòng Lục Khiêm hiện lên một ý tưởng.

Nghĩ đến đây, cơ thể hắn hóa thành Giao Long.

Giao Long cao gần một trượng, tạo cho người ta một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ.

Ngoài thế giới đen kịt mênh mông, Hoàng Tuyền Thánh Hà cùng với Giao long ra còn có thêm một chiếc kim kiều bắc qua hai bên bờ Nại Hà.

Tâm trí của Lục Khiêm hòa làm một với Giao Long. Lần này hắn sẽ không tiếp tục chủ quan nữa. Mà hoàn toàn trở thành một con Giao Long, một con dã thú.

…

Mưa nhỏ tí tách làm dịu mặt đất.

Cỏ từ dưới đất đen nhô lên.

Thân như lông hồng, mệnh như cỏ dại, ý chỉ là thứ ti tiện rẻ tiền nhất.

Một cây cỏ dại bình thường dưới cơ duyên xảo hợp, cắn nuốt tinh khí của đồng loại, thoát khỏi hạn chế tuổi thọ một năm của cỏ cây.

Không biết qua bao lâu, linh trí bắt đầu ra đời, tham lam đoạt lấy tinh khí của đồng loại, đoạt lấy tinh khí của vạn vật để tiến hóa.

【VIP】 Chân Hình Hiển Hóa

Vạn vật chỉ riêng mình ta, lấy vạn vật trong thiên hạ cho ta sử dụng.

Chẳng phân biệt thiện ác đúng sai, chỉ vì siêu phàm thoát tục.

Tham lam, ác độc, dã tâm, dòm ngó, tối cao… dẫm đạp đám người đã cùng đồng hàng dưới chân, tranh đoạt thiên cơ. Đây gọi là một đường thiên cơ, có ngươi không có ta.

Bên ngoài.

Vảy trên người Lục Khiêm càng thêm ngưng tụ thành thực, hơn nữa năm ngón tay bắt đầu dài ra, móng tay dài ra, bén nhọn, cơ thể từ từ cao lên.

Càng ngày càng tiến hóa theo hướng phi nhân loại.

Trên người hắn tản ra khí thế bạo ngược, mơ hồ có chứa một tia khí tức Hoàng Tuyền.

Xung quanh, đầu trâu mặt ngựa quỳ sát xuống dưới, hô to Âm chủ.

Hướng Nhật Ma Quỳ và Hoàng Tuyền Ma Đậu nhanh chóng phát triển, giống như Lục Khiêm thật sự là hóa thân của thiên tử Hoàng Tuyền.

Không biết qua bao lâu, Lục Khiêm tỉnh lại từ trong minh tưởng.

Trong ánh mắt hắn hiện lên nét thô bạo, mất thời gian thật lâu mới áp hết được tạp niệm trong lòng xuống.

“Không tồi, chân ý Giao Long thật thật sự có tác dụng.”

Lục Khiêm đánh giá cơ thể cao ba trượng hiện tại, tuy là dáng vẻ của nhân loại, nhưng sau khi đột phá cánh cửa kia có thể hóa thân thành Giao Long.

Vì sao có ít tu sĩ Luyện Thể long chủng như vậy, thứ nhất là vì long chủng rất hiếm thấy, huyết mạch long chủng lại khá cao.

Chân ý Giao Long trên người hắn xem như đi đường tắt.

Lục Khiêm đứng dậy, thầm nghĩ: “Còn hai ngày nữa Thủy Nhãn sẽ mở ra. Phải chuẩn bị trước mới được.”

Hắc Sơn Linh điền có thể coi như nơi có thể lẩn trốn. Tạm thời ở lại đây không có gì nguy hiểm. Không cần Tiểu Lục Nhâm cũng biết một khi hắn đi ra ngoài chắc chắn sẽ bị vô số kẻ đuổi giết.

Ngoài Thông U Quan ra còn có các thế lực khác mơ ước trăm vạn tiền thưởng.

Cùng với việc sau khi bại lộ thân phận Lục Khiêm, những người mình đã đắc tội trước đó nữa.

“Đà thần, Minh phủ…… Yêu Nguyệt!” Lục Khiêm gọi Yêu Nguyệt.

“Lão gia!” Một giọng nói truyền ra từ trong làn sương mù đen kịt.

“Tin tức ngày đó ta bảo ngươi điều tra đâu rồi?”

“Thưa lão gia, Hà Bá sứ giả gần đây có đi đến đảo Vĩnh Hợp ở tây nam.” Yêu Nguyệt trả lời.

“Ta biết rồi! Ngươi lui đi, trong khoảng thời gian này không cần đi ra ngoài.”

Sau khi đuổi Yêu Nguyệt đi, Lục Khiêm âm thầm dùng chỉ quyết với Tiểu Lục Nhâm.

Tiểu Lục Nhâm đi trong nhật nguyệt, không xác định rõ ràng.

Không ngoài dự đoán của hắn, chuyến đi này tiền đồ mơ hồ không rõ, cát hung chưa biết.

"Đúng là khó hiểu." Lục Khiêm bất đắc dĩ cười.

Không phải thứ gì cũng có thể tính ra được.

Nếu không chẳng phải thế giới này sẽ loạn mất sao, mỗi người đều sẽ là trung tâm trời đất.

Bỏ qua mấy ý nghĩ vớ vẩn, Lục Khiêm tiếp tục nhập định tu hành.

Theo thời gian trôi đi, rốt cuộc cũng tới ngày Thủy Nhãn mở ra.

Cửu Tiêu Đạo Minh, U Đô Kiếm Lâu, Trảm Kiếp Bảo Uyển… Các môn phái cưỡi thuyền lớn ngàn trượng tung bay bên trên không trung của Thông Thiên Hà.

Sấm chớp đầy trời, mưa bão đánh vào thuyền lớn ngàn trượng cũng không làm nó lung lay chút nào.

Mọi người ở Vạn Thế Âm Trủng khống chế âm vụ trong vòng mười dặm.

Bọn họ lờ mờ thấy trong âm vụ u lục có lục thi, linh đồng, hắc cương, yêu khuyển…các loại tạp thần tà quỷ, đạo nhân âm khí dày đặc.

Trừ cái này ra, còn có đại bàng của Phương Thốn Yêu Quốc.

Trên lưng đại bàng là mấy trăm con hổ con báo… Các loại yêu quái hình thù kỳ lạ.

Trên thuyền Phù Không, một nữ tử dáng người cao gầy mặc áo đỏ đứng ở bên trong đám người.

Nàng ta có vẻ ngoài thanh lệ, lông mày toát lên anh khí, nhìn đặc biệt xuất chúng.

Các chàng trai tài tuấn cạnh đó nhìn qua, muốn tiến lên lại gần nhưng đều bị ánh mắt lạnh băng của nữ tử dọa lùi.

"Sư tỷ, nhóm người này thật là phiền phức, sức hút của sư tỷ quá lớn rồi đấy."

Một vị nam tử tuấn lãng bên hông treo lệnh bài Thiếu tể của Cửu Tiêu Đạo Minh trêu chọc nói.

"Đan Thư sư đệ, nếu không có việc gì thì ta đi về nghỉ ngơi trước." Nữ tử nhíu mày, tìm bừa một lý do rời đi. Bỏ lại một mình Đan Thư xấu hổ đứng đó.

Quay lại phòng, bàn tay trắng nõn của nữ tử chống lên mặt, lười biếng nửa nằm trên giường, hai bắp chân trắng nõn vô thức đong đưa.

"Hắc Sơn Âm chủ Lục Khiêm… Rốt cuộc có phải là ngươi không?" Xích Âm nghĩ thầm.

Bích Hỏa Phi Đao bên người nàng ta tựa như ánh sáng lộng lẫy do ong mật vẽ ra.

Mấy năm qua, Xích Âm đã luyện pháp khí này đến mức độ cực cao.

Lần này quay lại đây là vì muốn tìm kiếm cơ hội để đột phá Đạo Cơ.

Trong khoảng thời gian này nàng ta nghe được thông tin về sự tích của Hắc Sơn Âm chủ, trong lòng Xích Âm hơi ngờ ngợ Lục Khiêm đó chính là người nàng ta biết.

Nhớ tới ngày tu luyện Âm thần trong hồ Lưỡng Giới khi đó, khuôn mặt tuyệt đẹp của Xích Âm đỏ lên.

Đợi khi tìm được tên tiểu tử này, nàng ta chắc chắn sẽ đánh hắn một trận.

【VIP】 Thiên Hà Luân Hồi bàn

Khi đám người đi vào bên trong Thủy Nhãn, có những thay đổi to lớn đã xảy ra, trong Minh Hà bí phủ hiện lên một tòa cung điện khổng lồ.

Dù ngoài trăm dặm vẫn có thể thấy rõ những bức tường cao và ngói vàng, cũng như mây đen dày đặc bao phủ trên bầu trời.

"Đây là Minh phủ trong truyền thuyết sao?" Xích Hải trầm tư nói.

Để xây lên một tòa phủ đệ này có lẽ đã tiêu tốn rất nhiều. Tòa kiến trúc này không những to lớn mà còn được bao phủ bởi rất nhiều pháp trận, vật liệu pháp trận đều là những thứ quý hiếm, chỉ sợ đã hao tốn hết nội tình của một đại thế lực.

"Minh Phủ đã mở!"

Đám người liếc nhìn nhau.

Giờ phút này dù là chính đạo hay bàng môn tà đạo, trong lòng chỉ có tham lam và ham muốn đối với bảo vật.

Nghe nói tu sĩ Đan Kiếp vài ngàn năm trước so với bây giờ rất khác biệt.

Hiện tại cho dù là cao thủ Đan Kiếp cũng rất thèm muốn đối với truyền thừa Thiên Hà. Mặc dù không ai nói nguyên do, nhưng đều hiểu sự quý giá của nó.

Thời điểm mọi người công kích pháp trận bên ngoài, bỗng trong Minh Phủ xảy ra biến hóa.

Sâu trong cung điện, các tu sĩ hai bên đại điện nhắm chặt mắt, trên người được bao phủ bởi một lớp vỏ hổ phách dày.

Lúc này, hư không xuất hiện một vết nứt.

Những vết nứt vặn vẹo xoắn lại, tỏa ra ánh sáng bốn phía, giống như một dải ngân hà nhỏ.

Một đạo bạch quang nháy mắt chiếu sáng toàn bộ cung điện.

Oành!

Bỗng nhiên, một con dị thú vàng sẫm có bốn cánh sáu chân xông qua, phá vỡ cánh cửa, như một hòn đá khuấy động ngàn con sóng.

Bạch quang tán loạn, đánh vào các tu sĩ được bao bọc trong hổ phách.

Răng rắc răng rắc!

Lớp hổ phách có vết nứt rồi vỡ vụn.

Lúc này đầu của Đế Giang bay ra một tia bạch quang. Bạch quang bao trùm toàn bộ không gian.

Phía trên bạch quang mờ ảo hiện lên một dòng sông.

Nước sông như sấm rền, thế nước dậy sóng, mang theo khí thế cọ rửa đại ngàn.

Dòng sông như một vòng tròn, nối từ đầu đến cuối, từ thời Tuyên Cổ đã không ngừng lưu chuyển.

Trong làn nước sông trong veo có những sinh vật vô tận sinh tồn, dòng sông giống như một khay ngọc đang xoay tròn.

Không có điểm bắt đầu hay kết thúc, chu kỳ lặp đi lặp lại.

Một cỗ khí tức hào hùng đè nén lan tỏa khắp nơi.

Ngay cả mọi người bên ngoài đều có thể cảm giác rõ ràng được bầu không khí ngột ngạt.

Nhưng đại bộ phận người tham lam đều không phát giác điểm ấy, một số ít người bắt đầu âm thầm cảnh giác, thối lui đến đám người sau lưng.

Lúc này, một số tu sĩ đứng dậy trong đại điện, hai mắt sáng ngời.

“A a! ! Chúng ta lại xuất thế! Thần lực của chủ công là vô song.”

“Khặc khặc! Không biết đã năm nào tháng nào, thế nhân có thể từng nhớ tên thật của chúng ta?”

Trong đại điện có bảy người có khí thế mạnh mẽ nhất.

Có nam có nữ, cách ăn mặc khác nhau.

Trên thân tản ra khí thế âm độc, giết chóc.

Đứng quanh bên cạnh bọn họ còn có hai mươi người.

Lúc này, dòng sông trên bầu trời bị thân thể Đế Giang hút vào.

Đế Giang đứng lên, thịt mỡ trên người co rút nhanh chóng, hình thành một người mặc áo bào màu vàng, ngũ quan ẩn hiện trong bóng tối.

Nhìn thấy người này xuất hiện, đám người lập tức quỳ xuống.

“Cung nghênh Phủ chủ trở về!”

Nam tử mặc áo bào màu vàng nhìn thường thường, không có nửa điểm khí thế, nhưng những người xung quanh lại rất cung kính với hắn.

Kết hợp với xưng hô của đám người, liền biết người này là Thiên Hà, Minh phủ chi chủ trong truyền thuyết.

Thiên Hà ngẩng đầu, trong bóng tối bắn ra hai đạo bạch quang, chậm rãi liếc nhìn đám người, trong mắt Thiên Hà dường như mọi bí mật riêng của đám người như bị lộ ra trước mắt Thiên Hà không chút lưu tình.

"Ma Kiếp, Kinh Khủng, Vô Sinh, Tà Lực… Mười tám Âm soái chỉ còn bảy người các ngươi sao?"

Không phải tất cả mọi người đều có thể phá kén mà ra.

Hầu hết đại bộ phận đều ngồi y nguyên ngồi tại chỗ, bởi vì hổ phách vỡ vụn, tinh khí tiết ra, biến thành thây khô.

Minh Phủ thời kỳ cường thịnh tổng cộng có mười tám Âm soái, mỗi Âm soái đều có tu vi Đạo Cơ.

Cùng bảy mươi hai Dưỡng Thần Âm Tướng, hiện tại chỉ còn lại không tới hai mươi người.

"Quả nhiên, không phải là tất cả mọi người đều thích hợp Thâu Độ Tuế Nguyệt chi pháp, bản tọa vẫn kém hỏa hầu một chút." Thiên Hà chân nhân tự lẩm bẩm.

"Phủ chủ thần công cái thế, 'Chí Giản" là chi pháp vô song ở thế gian, thử hỏi thiên hạ ai so được Phủ chủ?"

Tu sĩ mắt xanh tóc đỏ bước tới nịnh nọt.

"Dừng!"

Thiên Hà chân nhân cười nhạo một tiếng, nhưng không có phản bác, hiển nhiên đối với câu nói này rất hưởng thụ.

Mảnh thiên địa này đúng là không có người nào so ra mà vượt hắn cả.

Từ khi giác ngộ Chí Giản Đại Đạo làm giảm chi pháp đến bế quan đến bây giờ, đoán chừng đã bốn năm ngàn năm.

Lại thêm tuổi thọ ban đầu, tối thiểu đã sống hơn sáu nghìn năm.

Tuổi thọ Đan Kiếp bình thường là ba ngàn năm, Thiên Hà chân nhân đúng là kỳ tài ngút trời, nghịch thiên cải mệnh.

Oanh!

Lúc này, Minh Phủ đại môn bị nổ tung.

"Ồ? Cuối cùng đến rồi sao? Cũng tốt, bản tọa đang cần chút huyết thực!"

Đế Giang lần nữa hiện thế, thân thể trực tiếp xông qua đại sảnh.

Một phát bắt lấy mấy tên cao nhân bay cao nhất, nhét vào cơ thể tiêu hóa.

"Không ổn! Có người!"

Trong đám người truyền đến một tiếng kinh hô.

Đám người vốn cho là địch nhân là người xung quanh, có ít người cũng bắt đầu động thủ, không nghĩ tới đại điện ngàn năm bên trong còn có người.

Oanh!

Đế Giang nhảy lên thật cao, sáu cái chân thịt đá về phía sáu tu sĩ.

"Hừ! Không biết sống chết." Thanh Bào lão đạo bị công kích cười lạnh.

Người này cõng một quan tài đen kịt.

Quan tài mở ra, âm khí tuôn ra, một Cương Thi đầu tóc xanh kim giáp nhảy ra.

Hắn đạo hiệu Thiên Thi, chính là Đạo Cơ trưởng lão của Vạn Thế âm trủng, vang danh vì tu luyện Kim Giáp Âm Lôi Cương Thi Vương.

Hống!

Kim giáp Cương Thi phẫn nộ gầm rú, trong miệng phun ra thi độc xanh biếc.

Loại độc này nếu bị dính phải, sẽ bị chuyển hóa làm Cương Thi, vĩnh viễn không được siêu thoát.

Pháp khí dính vào thì bị ô uế, âm độc không gì sánh được.

Mấy người khác sử dụng tuyệt chiêu của riêng mình.

Dù không phải tất cả đều là cao thủ Đạo Cơ, nhưng đều là môn phái tinh anh.

Oanh!

Chân Đế Giang duỗi dài, một chưởng đánh bay, đập nát Cương Thi Vương.

Không dùng pháp thuật mà trực tiếp dùng lực lượng thuần túy của thân thể bắt lấy sáu người, nuốt chửng.

"Ha ha, tấm nhục thân này dùng được đấy."

Đương nhiên, những người khác cũng không đứng nhìn. Một số người tấn công Đế Giang, một số người thì đục nước béo cò. Xích Hải cùng các cao thủ Thông U bay thẳng hướng đại điện.

Tiến vào đại điện, phát hiện mấy chục ánh mắt đang nhìn bọn hắn.

"Hôm nay, các ngươi chính là hiến tế bản tọa xuất thế."

Thanh âm Đế Giang truyền đến từ khắp các phương hướng.

"Không được! Hắn là Thiên Hà, Thiên Hà còn chưa chết!" Xích Hải nội tâm chấn động.

Vừa mới nghĩ đến điều này, hắn lập tức thối lui, không dám lưu luyến.

Những người khác cũng phản ứng lại.

Mọi người tại đây đều là tinh anh các phái, sao có thể không biết bản thân bị cuốn vào âm mưu.

Nhìn thấy đám người bay lên phía trên. Thiên Hà mỉm cười.

Ông!

Tiếng chuông lớn vang lên.

Bầu trời xuất hiện một vòng Luân Hồi bàn bạch ngọc không ngừng xoay tròn, bao trùm toàn bộ thế giới Thủy Nhãn. Luân Hồi bàn là dòng sông đầu đuôi nối liền nhau.

Hầu hết các cao thủ bị cuốn vào Luân Hồi bàn, lực lượng cường đại trong nháy mắt khiến bọn hắn xoắn thành nhiều mảnh.

"Phủ chủ Thiên Hà Luân Hồi bàn quả nhiên kinh khủng." Vô Sinh trong bảy đại Âm soái cảm thán nói.

Âm soái có tu vi Đạo Cơ, có được độc môn tuyệt kỹ của chính mình.

Trong đám người cùng cảnh giới Đạo Cơ đoán chừng khoảng hai mươi người. (gồm mấy đại thế lực cao tầng cùng một ít cao thủ tán tu)

Vừa rồi một kích kia gần như quét sạch hơn phân nửa cao thủ, chỉ có số ít trốn thoát.

Đoán chừng trong đó có đại nhân vật, thủ lĩnh thế lực cao tầng của ngàn năm sau.

Thiên Hà Luân Hồi bàn giết chết đám người bằng một kích, toàn bộ sinh linh trong Thủy Nhãn thế giới biến thành chất dinh dưỡng của Luân Hồi bàn.

【VIP】 Thiên Địa Tạo Hóa Tuyên Cổ Luân Hồi Đạo tàng

Thu lại Luân Hồi Ngọc bàn, Đế Giang lại lần nữa biến thành hình dáng một đạo nhân mặc áo bào màu vàng.

Ánh sáng rực rỡ ban ngày cũng không thể khiến cho hình dáng của người này lộ ra.

Thiên Hà nhắm mắt, cảm nhận ký ức Luân Hồi bàn truyền đến.

Lượng tin tức khổng lồ từ hơn hai trăm người đối với Thiên Hà mà nói chẳng tính là cái thá gì, chỉ như chín trâu mất một cọng lông mà thôi.

Hấp thu ký ức của mọi người xong, ông ta đã nắm rõ hoàn toàn các sự kiện mấy nghìn năm qua.

“Thú vị thật! Ha ha, bổn tọa là nguyên nhân của tai kiếp này đấy phỏng.” Thiên Hà hứng thú nói.

Trăng có lúc tròn lúc khuyết, nước có khi dâng khi cạn.

Cách thế giới vận hành cũng vậy.

Năm đó khi Minh Phủ chưa ẩn thế, số lượng người tu hành đạt đến đỉnh cao. Thành nào cũng tu hành, thôn nào cũng có đạo sĩ. Tài nguyên không đủ để sử dụng, gần như sắp bùng nổ đại chiến thanh tẩy.

Đại chiến như thế này cực kỳ khủng bố, không có chiến thắng, mục đích đơn thuần chỉ để giảm bớt dân số, tổng số dân không giảm từ một nửa trở lên thì chiến đấu sẽ vĩnh viễn không chấm dứt.

Kể cả là Minh Phủ, lúc ấy cũng có vài thế lực không kém gì bọn họ.

Thiên Hà lĩnh ngộ Chí Giản chi pháp, chủ động cắt bớt, thế nên mới có thể âm thầm vượt qua những năm tháng đó đến tận bây giờ.

Hiện tại số lượng tu sĩ lại lần nữa tăng cao, tình cảnh còn tồi tệ hơn so với năm đó, kiếp nạn này có lẽ sẽ ứng vào người lão.

Nghĩ đến đây, Thiên Hà nhìn về mọi người phía sau: "Vô Sinh, Hắc Nha, triệu tập mọi người rời núi. Đã đến lúc tái hiện lại huy hoàng của Minh Phủ chúng ta rồi."

"Rõ!"

"Trước tiên phải lấy lại đảo Vạn Tượng, đầu tiên đánh các thế lực làm chủ trên đảo, sau đó lôi kéo bọn họ. Kẻ nào không phục, giết!"

Thiên Hà bổ sung thêm.

Dựa theo ký ức của ông ta, sau nghìn năm sau vẫn còn rất nhiều môn phái lớn mạnh.

Trảm Kiếp Bảo Uyển, Phương Thốn Yêu Quốc, Thông U Quan…

Thậm chí còn có mấy cao nhân Đan Kiếp.

Đương nhiên, Thiên Hà không cho rằng những cao nhân Đan Kiếp này có thể so sánh được với lão. Thuộc hạ dưới trướng ông ta có bảy Đạo Cơ, sau này đối đầu với những thế lực đó dù liên hợp lại vẫn có hơi không đủ.

Ầm!

Lúc này, trên bầu trời, từ chỗ xoáy nước trong Thủy Nhãn truyền ra một tiếng nổ vang thu hút tầm mắt của tất cả mọi

người.

Một con Cự Đà hạ xuống từ trên bầu trời.

"Ồ? Thủy đà!"

"Chẳng lẽ sức sống của nó thật sự ngoan cường đến vậy sao, vậy mà lại sống đến tận bây giờ."

Trong lòng mọi người rất kinh ngạc.

Dựa theo lời nói vừa nãy của Thiên Hà thì đã trôi qua mấy ngàn năm rồi. Dù Đạo Cơ có một ngàn năm thọ mệnh cũng không sống đến bây giờ.

Thế mà sức sống của loài rùa này lại ngoan cường đến vậy.

"Bái kiến chủ nhân, tiểu nhân may mắn không làm nhục sứ mệnh." Đà thần cung kính nói.

"Tốt, tốt lắm! Ngươi đúng là khiến bổn tọa phải nhìn bằng ánh mắt khác đấy." Thiên Hà liên tục tán thưởng.

Vốn ông ta có chuẩn bị ở phía sau không ngờ lại phát huy tác dụng lớn đến vậy.

Nếu không nhờ Đà thần, chỉ sợ phải mất thêm mấy trăm năm nữa mới có thể thức tỉnh.

"Đây là bổn phận của thuộc hạ, chủ nhân quá khen." Hà Bá sứ giả cười nói.

"Từ trước đến nay bổn tọa có công ắt thưởng, tất nhiên không thể bỏ qua ngươi được, phong ngươi làm đại soái Thủy Cung Thông Thiên Hà, chấp chưởng khu vực Thông Thiên Hà."

Vừa dứt lời, lòng bàn tay Thiên Hà ngưng tụ ra một giọt Thủy châu.

Giọt Thủy châu chui vào giữa trán của Hà Bá sứ giả.

Hà Bá sứ giả nhắm chặt hai mắt, trong đầu hiện lên rất nhiều tin tức.

Bẩm sinh đã có được năng lực khống chế thủy, nước ở Thông Thiên Hà giống như cánh tay đắc lực của lão vậy.

"Đa tạ chủ nhân." Hà Bá sứ giả, không, hiện tại đã có thể xưng Hà Bá rồi, Hà Bá vội vàng quỳ gối.

"Vị này chính là?" Thiên Hà nhìn về phía Lục Khiêm đứng bên cạnh Hà Bá.

Những người còn lại cũng nhìn qua theo ánh mắt của Thiên Hà. Một cỗ áp lực mạnh mẽ đè ép tới.

Vẻ mặt Lục Khiêm bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh, chắp tay thi lễ nói:

"Hắc Sơn Lục Khiêm bái kiến phủ chủ, nghe nói phủ chủ rộng rãi độ lượng, chiêu hiền đãi sĩ. Hôm nay đặc biệt tới đây xin gia nhập."

Trong lúc mọi người đánh giá Lục Khiêm thì đồng thời, hắn cũng đang âm thầm đánh giá mọi người. Quả nhiên chốn Minh phủ danh tướng như mưa, dù lần đầu tiên thấy Thiên Hà chân nhân nhưng cũng không có cảm giác áp bách gì.

Loại cảm giác này mới thật sự là khủng bố, có khả năng người này đã đạt tới cảnh giới trở lại nguyên trạng. Hơn nữa, hóa thân của người này vậy mà là Thần Lãng Đế Giang.

"Ta còn nhớ rõ ngươi. Có phải mười năm trước ngươi đã từng tới Minh Phủ, đúng không?" Ánh mắt Thiên Hà sáng quắc, nhìn người bên cạnh như hổ rình mồi, chỉ cần trả lời không đúng là sẽ vạn kiếp bất phục.

"Đúng là tại hạ, ngày đó có được mấy cái ngọc giản."

Lục Khiêm lấy ngọc giản ra, kể ra làm thế nào lấy được truyền thừa của Tự m, cả việc biết được vị trí của Minh phủ và

chuyện của Đàn Luyện Binh Giáp Hào. Hắn đảo lộn thứ tự thời gian một chút.

Khí thế của mọi người không giảm chút nào, quanh thân Lục Khiêm tỏa ra hoàng quang.

"Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang…"

Nhìn thấy ánh sáng này, Thiên Hà cười nói: "Bổn tọa có được thân thể này, cũng coi như nhận thiện duyên của ngươi. Bổn tọa không quan tâm công pháp là cướp hay trộm, về sau nếu hai lòng, ngươi tất sẽ biết hậu quả."

Lời này xem như đồng ý cho Lục Khiêm gia nhập. Với tư cách là thế lực đầu tiên mình gia nhập, hắn cũng coi như là một vốn bốn lời.

Nghĩ đến đây, Thiên Hà lại lần nữa nói:

"Đảo Vạn Tượng tổng cộng có tám thành, như thế này đi, ngươi phụ trách trấn thủ một thành, muốn chọn nơi nào? Chúng ta sẽ không giúp ngươi đánh chiếm, đây xem như là một bài kiểm tra."

"Bàng Thủy Thành." Lục Khiêm nói.

"Bàng Thủy Thành… Vị trí hơi xa, cũng khá thích hợp với ngươi."

Không phải khinh thường Lục Khiêm, nhưng với tu vi Dưỡng Thần hậu kỳ của hắn, chỉ sợ ngay cả Bàng Thủy Thành cũng không chiếm được.

Trong trí nhớ của Thiên Hà, Lục Khiêm có danh hiệu Hắc Sơn lão yêu nhưng tu vi vẫn chưa đến Đạo Cơ, trong lòng ông ta cũng không coi trọng người này.

Trong khi mọi người đang nói chuyện phiếm, những người sống sót còn lại đã chạy trốn ra bên ngoài.

Các cao thủ bỗng nhanh chóng giảm đi tám phần, chuyện này đã gây nên sóng to gió lớn.

Rất nhiều cái tên của các cao thủ quen thuộc đã táng thân tại đây.

Mấy trăm năm qua chưa từng gặp thiệt hại nhiều như thế.

Cao thủ của các môn phái cũng đưa tin về cho tông môn.

Trong nhất thời, Kiếm chủ của Trảm Kiếp Bảo Uyển, Yêu chủ tam tộc của Phương Thốn Yêu Quốc, Quan Thái Tể của Cửu Tiêu Đạo Minh cùng với Thông U phương Bắc, các loại yêu quỷ, chưởng môn thay nhau thi triển thần thông đi tới.

Ầm!

Thế giới Thủy Nhãn chấn động mạnh mẽ.

Thiên Hà đạo nhân ngẩng đầu lên, cười to sung sướng: "Tới đúng lúc lắm, lão phu cũng muốn nhìn xem những tên hậu bối này có tu vi ra sao rồi!"

Vù!

Thiên Hà hóa thân thành Đế Giang, trên đầu là Thiên Hà Luân Hồi bàn, chớp mắt đã biến mất ở Thủy Nhãn.

"Chúng ta không đi lên giúp đỡ à?" Hà Bá hỏi.

"Giúp đỡ, giúp đỡ cái gì?" Một nam tử tóc đen dài gần đến đầu gối, tay dài eo thon nói.

Nếu ngay cả Thiên Hà cũng không giải quyết được, bọn họ đi lên chỉ là chịu chết thôi.

"Nhưng có nhiều người như vậy…" Hà Bá còn muốn nói gì đó lại bị nam tử ngắt lời.

"Đừng nói nhảm nữa, ngươi nghĩ rằng Đan Kiếp bây giờ vẫn giống như trước đây à? Yên tâm chờ là được."

Đà thần uy phong ở trước mặt nam tử đến dũng khí cãi lại cũng không có.

Mấy người nói chuyện với nhau, Lục Khiêm cũng biết được tin tức đại khái của mấy người này.

Nam tử tóc đen tên Vô Sinh, là người đứng đầu của bảy đại Âm soái hiện tại.

Trong đó có một Tà Lực Âm soái khiến hắn chú ý, người này cũng tu luyện Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang.

Nhưng khí tức toàn toàn không giống hắn.

"Ngươi là Lục Khiêm à?" Ánh mắt Vô Sinh chuyển sang Lục Khiêm.

"Đúng vậy."

"Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang của ngươi còn rất nông cạn, không có vẻ ngoài, biểu hiện cho tốt vào, về sau thỉnh cầu Đạo Tàng tuyệt học từ Phủ chủ."

Vô Sinh hời hợt nói vài câu có lệ, sau đó đi về phía người khác.

Những Âm soái khác không có hứng thú khách sáo với Lục Khiêm, cả đám nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Đạo Tàng tuyệt học à?" Lục Khiêm lẩm bẩm tự nói.

"Tên đầy đủ là Thiên Địa Tạo Hóa Tuyên Cổ Luân Hồi Đạo tàng, công pháp của chúng ta đều được bắt đầu từ đó." Hà Bá nhắc nhở nói.

Ầm!

Chấn động từ chiến đấu bên ngoài truyền tới.

Không gian thế giới Thủy Nhãn nứt ra từng khe rãnh tối tăm, giống như một giây nữa là sẽ sụp đổ vậy.

...

【VIP】 Đan Kiếp pháp tướng, danh phận chữ Niệm

Răng rắc!

Chấn động từ cuộc chiến bên ngoài truyền đến.

Thế giới Thủy Nhãn bắt đầu vỡ vụn, ngay cả bên cạnh Lục Khiêm cũng xuất hiện vết nứt.

“Mạnh quá, đây chính là cao thủ Đan Kiếp ư?” Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Ầm!

Đột nhiên, một cầu lửa u lục cao hơn mười trượng nổ tung ở bên cạnh mọi người.

Âm hỏa quét qua, phá hủy vạn vật.

“Tránh ra!”

Vô Sinh quát lớn, tóc dài lay động, hai tay chỉ về phía Âm hỏa.

Ầm!

Lòng bàn tay bắn ra ánh sáng trắng lóa mắt, lấy Vô Sinh làm trung tâm, xung quanh hình thành một vòng sóng chấn động màu trắng.

Chấn động lập tức quét qua cơ thể của mọi người.

Lục Khiêm mới vừa phản ứng lại đã bị cơn sóng quét qua.

Khoảnh khắc nó quét qua cơ thể, thế giới như chợt im lặng.

Mọi âm thanh đều biến mất, trong thiên địa chỉ còn một lại một sắc thái tái nhợt.

Đầu tóc, quần áo, mặt đất, cung điện tất cả đều trắng xóa.

Giống như cơn sóng chấn động này đã đưa mọi người đến một thế giới khác vậy.

Một thế giới màu trắng không có sức sống, bao gồm cả bản thân Lục Khiêm cũng không cảm nhận được sự sống.

Âm hỏa xuyên qua cơ thể không tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì, nhanh chóng bị dập tắt, không còn chút sóng động nào nữa.

"Vô Sinh…… Đây là ý nghĩa của Vô Sinh ư?" Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ.

Vô Sinh Âm soái có tu vi rất cao, ít nhất là cao thủ Đạo Cơ hậu kỳ.

Hơn nữa còn có pháp thuật cực kỳ sắc bén, chỉ sợ còn mạnh hơn Đạo Cơ hậu kỳ bây giờ một chút.

Thế giới Thủy Nhãn không ngừng chấn động. Cuộc chiến ở bên ngoài vẫn chưa kết thúc.

Mọi người không dám thả thần niệm ra để điều tra, chỉ đứng tại chỗ cũng có thể cảm thấy thần hồn đau đớn. Nếu còn dám tiến lên góp vui, chỉ sợ sẽ bị dư âm của cuộc chiến làm cho vô tình chết oan.

Thỉnh thoảng dư âm trong cuộc chiến lại truyền tới.

Kiếm khí, Âm hỏa, Thi độc, lôi điện,…

Chúng Âm soái ai nấy đều thi triển đại thần thông, Lục Khiêm chú ý thấy Tà Lực Âm soái cũng ra tay.

Chỉ thấy y vươn tay phải, phá vỡ tầng mây, một chưởng lớn được tạo thành từ ánh sáng màu vàng ép xuống.

Ầm!

Lòng bàn tay bao trùm phạm vi năm dặm, lực trấn áp mạnh mẽ, trấn áp một con Âm ma chín đầu thân cao trăm trượng, ép thành mảnh nhỏ chỉ trong một giây.

Nhờ sự bảo vệ của mọi người, Thủy Nhãn mới ổn định trở lại. Lục Khiêm thậm chí còn chưa ra tay.

Đương nhiên, nếu có thể không ra tay chắc chắn hắn sẽ không ra tay, hắn vẫn khá khiêm tốn.

Bên ngoài.

Phạm vi chiến đấu của rất nhiều cao thủ từ Thông Thiên Hà đánh tới phía nam, lại từ phía nam đánh tới phía bắc.

Phạm vi chiến đấu lan đến mấy vạn dặm.

U lục âm vụ tràn ngập ngàn dặm, bên trong mây mù mơ hồ có thể thấy được Thiên Xà vảy xanh dữ tợn khủng bố. Đây là Thông U chân nhân của Thông U Quan.

Cửu Thiên ngang trời, kiếm ý như cầu vồng, tiếng vọng của kiếm âm ngân vang, thần bí khó lường. Đây là Kiếm chủ của Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Tử Khí Đông Lai*, Huyền môn mở rộng, Âm hỏa và Tử lôi cùng nhau nhảy múa, bên trong vạn quỷ lục thi có thể mơ hồ thấy được một lão nhân mặc áo bào bát quái thần bí.

*Câu thành ngữ với bốn từ "Tử khí đông lai" nghĩa là tía khí tức "sắc tím" từ phương Đông đến. Đây là loại khí tốt lành, mang lại bình an và may mắn. Hơn nữa, mặt trời mọc ở hướng Đông, nên từ sáng sớm, bình minh đã chiếu rọi, ấm áp, dịu êm, tinh thần con người phấn chấn.

Đây là lão nhân Vạn Thế Âm Trủng, cầm trong tay Thiên Địa Huyền môn cổ xưa.

Cách đó không xa, một cặp mắt lớn tuần tra thiên địa, đây là Quan Thái Tể của Cửu Tiêu Đạo Minh.

Huyết khí xông lên tận trời, yêu khí bao trùm ngàn dặm, mơ hồ có thân ảnh của Độc Giác Giao Long, Kim Sí đại bàng, Bạch tượng đi tới.

Uy thế rung trời, không phải Đạo Cơ thì không thể chống đỡ được thanh thế lớn như vậy.

Rất nhiều pháp tướng vây đánh một thân ảnh che khuất bầu trời, đó là Đế Giang.

Ngắn ngủn nửa canh giờ đã có vô số sinh linh chết thảm. Bên trên bầu trời quanh mấy chục dặm là Tiên Thiên Quỳ Thủy Cự Xà.

Vù!

Cự xà há to miệng, phun ra một cái thác nước màu xanh tối, mục tiêu là Đế Giang đang che trời trên cao.

Thác nước bay qua ngọn núi, nhưng lại bị hủy đi nhanh chóng.

"Tiên Thiên Quỳ Thủy? Vậy mà lại là U Minh đạo thống? Nhưng vẫn còn kém một chút đấy, Thông U!"

Trên đầu Đế Giang hiện ra Luân Hồi bàn.

Luân Hồi bàn tựa như sao trời, chuyển động từ cổ chí kim không hề thay đổi.

Lực lượng vô hình mạnh mẽ làm tan rã Tiên Thiên Quỳ Thủy.

Cùng lúc đó, sắc trời ảm đạm đi.

Xung quanh đen nhánh, chín ánh sao trời màu sắc khác nhau sáng lên, từ độ cao hơn chín nghìn trượng rơi thẳng xuống.

"Hỗn Độn Hoá Sinh kiếm ý? Cửu Thanh Tiên Quang kiếm hoàn, đây chắc hẳn là bản nhân của Trảm Kiếp Kiếm chủ."

“Thôn Thiên Ma quang? Giao Long Đạo chủ? Tiểu Giao này có phong phạm rất giống nãi tổ.”

Đế Giang vừa tiếp chiêu một cách ổn định vừa có tâm trạng nói ra lai lịch của các cao thủ.

Ầm!

Luân Hồi Bàn từ từ chuyển động, sừng sững không ngã.

Chỉ một chiêu này, chỉ một chiêu này đã ngang địa vị với các đại cao thủ.

Đương nhiên, giữa các lão tổ cũng có thù oán riêng, vẫn còn đề phòng lẫn nhau.

Cho nên phối hợp không được chặt chẽ, ai làm việc của người nấy, vẫn giữ một phần lực lượng để đề phòng những người khác.

Ầm ầm!

Hai bên lại lần nữa đánh nhau. Đế Giang và những người khác rất ăn ý, phân công nhau rút về, hai bên không có thương vong. Giống như đang thử sức mạnh của mình, chẳng qua lần thử ngắn ngủi này đã dẫn tới vô số sinh linh chết thảm.

Tại Thủy Nhãn.

Hình ảnh Thiên Hà chợt xuất hiện.

“Bái kiến phủ chủ!” Mọi người vội vàng khom mình hành lễ.

“Tốt!” Thiên Hà gật đầu.

“Phủ chủ, tình hình chiến đấu như thế nào?” Vô Sinh tiến lên một bước, hỏi.

“Đánh đến giới hạn là dừng, bổn tọa muốn nghỉ ngơi, tháng sau xuất quan. Tháng sau bổn tọa muốn thấy được các ngươi đã lấy lại được đảo Vạn Tượng.”

Dứt lời, ánh mắt nhìn về phía Lục Khiêm: "Nếu ngươi gia nhập Minh phủ, vậy thì theo bối phận ở Minh Phủ, ban cho ngươi chữ lót là 'Niệm'. Khen thưởng cụ thể thì chờ ngươi hoàn thành thử thách rồi nói."

Bối phận ở Minh Phủ chia làm: Minh Hoàng Đạo Niệm Tự Chúng Sinh, Địa Ngục Hàm Thính Đại Đạo m.

Minh, Hoàng, Đạo chỉ đến cảnh giới Đạo Cơ mới được truyền cho, chữ lót "Minh" chỉ có các thủ lĩnh như Âm soái, Thủy phủ mới có.

'Niệm Tự Chúng Sinh' là giai đoạn Dưỡng Thần.

Bối phận của Lục Khiêm bình thường chỉ có cao thủ Dưỡng Thần có thể một mình đảm đương một phía mới có.

Nghe thấy Lục Khiêm được ban cho chữ lót này, các Âm tướng còn lại đều nhìn qua, không thể tin được Lục Khiêm lại may mắn như vậy.

Trên không trung ngưng tụ ra một ngọc bài phỉ thúy, bên trên có chữ "Niệm", phía dưới có khắc mấy chữ to 'Bàng Thủy Thành chủ, Hắc Sơn âm chủ'.

"Đa tạ phủ chủ." Lục Khiêm cung kính nói.

Mặc dù không cho lợi ích thực tế gì, nhưng có được tên tuổi như vậy cũng đủ để làm rất nhiều chuyện rồi. Mọi người ai nấy lần lượt rời đi.

Ở một nơi khác.

Xích Âm khống chế độn quang, hóa thành Giao Long màu trắng, di chuyển giữa các dãy núi. Bởi vì đại chiến cho nên nàng bị tách khỏi tông môn. Nơi đây cao thủ khắp nơi tề tụ, có một số người có ý xấu muốn giết người đoạt bảo.

Chỉ ngắn ngủn hai canh giờ, Xích Âm đã đấu mấy trận với người khác. Nhưng kẻ địch thật sự quá nhiều, chỉ có thể tránh

xa.

“Thiên Hà chân nhân, Minh phủ xuất thế… Chẳng lẽ những chuyện này là biến số trong lời của Ti Thiên Đài ư?” Xích Âm thầm nghĩ.

Việc Thái Sử Ti Thiên Đài điều tra biến số rồi bị giết được lưu truyền rộng rãi ở các đại môn phái, đến nay vẫn không tìm thấy hung thủ. Bây giờ nghĩ lại chắc là do Thiên Hà làm, cũng chỉ có ông ta mới đủ gọi là biến số.

“Haiz, không quản được nhiều như vậy, đi về trước rồi nói.” Xích Âm vứt bỏ những suy nghĩ linh tinh trong đầu đi.

Đảo Vạn Tượng ở trung tâm vòng xoáy. Cũng không biết tiểu tử Lục Khiêm sao rồi, tuyệt đối đừng bỏ mạng.

…

Mọi người trong Thủy Nhãn ra hết, mấy trăm thế lực đường khẩu ở tám thành của đảo Vạn Tượng gây nên một trận sóng gió lớn.

Bàng Thủy Thành.

Một bóng người áo đen đứng trước cửa thành.

“Ta đã trở về.” Lục Khiêm xốc áo choàng lên .

Hắn đã từng nói, một Hắc Sơn không tính là gì, chỉ cần người còn, muốn một ngọn núi dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, bây giờ vẫn chưa phải lúc đắc ý. Thiên Hà cho mình địa vị cao như thế cũng có yêu cầu. Không lấy được nơi này thì không thể thật sự vào được trung tâm của Minh phủ.

Bàng Thủy Thành có hai thế lực lớn.

Một là Tam Gia Quỷ Thị, hai là Vân Thủy Động.

Mặc dù Vân Thủy Động đã nửa phế, nhưng ít nhất còn có cao thủ Đạo Cơ.

Chúc Quỷ Vương và Thận Chủ khá may mắn, đều không tiến vào Thủy Nhãn, xem như tránh được một kiếp. Điều này thế nhưng lại tăng thêm khó khăn để hắn lấy được thành này.

Ầm!

Gần Sơn Thành truyền ra một tiếng nổ vang. Lục Khiêm quay đầu lại theo bản năng, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ chụp nát một phần ba tòa thành.

Đây là cách mà bọn họ thu phục à?

Âm Thổ quỷ tộc.

Nghe cấp dưới báo lại, Quỷ Vương mặt xanh tóc đỏ, giống như tượng thần đèn cầy, mặt mày tái mét.

Thiên Hà chân nhân, Minh Hà bí phủ…

Không nghĩ đến mọi chuyện nghiêm trọng đến mức như vậy.

“Báo, Hắc Sơn âm chủ Lục Khiêm đến bái phỏng!”

Lúc này, thủ hạ lại tới báo.

【VIP】 Giết Thận chủ, hàng Quỷ Vương(1)

“Lục Khiêm sao, hắn tới đây làm gì?” Chúc Quỷ Vương nghi ngờ nói, lão chợt khoát tay: “Cho hắn vào đi.”

“Rõ!” Thủ hạ lui ra.

Không lâu sau, thân ảnh của Lục Khiêm xuất hiện ở bên trong đại điện. Thủ hạ bên người Chúc Quỷ Vương ai nấy đều trợn mắt dữ tợn nhìn hắn.

Ngoài Quỷ Thất và Lục Khiêm giao tình tương đối thâm hậu ra thì những người còn lại không có mấy ấn tượng tốt đẹp gì với gia hỏa từng đại náo Âm Thổ này.

“Lâu rồi không gặp, Quỷ Vương.” Lục Khiêm nói.

“Ngươi đến đây làm gì?” Chúc Quỷ Vương thắc mắc hỏi.

“Chắc hẳn Quỷ Vương cũng biết rõ Minh Phủ đã hiện thế, Thiên Hà chân nhân khí thế tàn bạo, sợ rằng tất cả mọi người sẽ không có cách nào thoát được.”

Lục Khiêm vừa nói chuyện vừa đánh ra một đạo khí vụ đen kịt. Bên trong khí vụ xuất hiện một hình ảnh đánh nhau.

Rất nhiều cao thủ chỉ nghe từng qua đại danh đều đang có mặt ở bên trong đó. Phần lớn là nhân vật đóng vai bị đánh, có một số thì hồn phi phách tán, một số khác thì thần phục dưới uy quyền của cao thủ.

“Đây là bảy đại Âm soái của Minh Phủ, mỗi một kẻ đều là cao thủ hạng nhất, mục tiêu kế tiếp e là Quỷ Vương ngài rồi.”

Lục Khiêm cười như không cười nói: "Ta đến đây là để giúp các hạ bảo vệ Âm Thổ của quỷ tộc mà thôi."

"Ngươi? Ngươi thì tính là cái thá gì chứ?"

Chúc Quỷ Vương càng không thể hiểu được lí do người này đến đây làm gì.

Lúc này, trong tay của Lục Khiêm xuất hiện một khối ngọc bài, một cỗ sát khí U Minh ập vào mặt.

"Đây là…"

"Giới thiệu với ngài một chút, đây là lệnh bài của Minh Phủ." Lục Khiêm nhàn nhã tản bộ, nhìn qua các cao thủ quỷ tộc xung quanh nói: "Tại hạ bất tài, vừa mới 'bị' Thiên Hà phủ chủ bổ nhiệm làm Thành chủ Bàng Thủy thành."

Xoạt!

"Nói hươu nói vượn."

"Hắn điên rồi sao?"

Lời vừa nói ra ngay lập tức khiến cho đám người xôn xao hẳn lên. Ngay cả Quỷ Thất có quan hệ khá tốt với Lục Khiêm cũng cảm thấy hắn thật điên rồ.

Thiên Hà chân nhân là ai chứ? Đó là tổ sư người có địa vị đứng đầu môn phái đỉnh lưu. Lục Khiêm có tài đức gì mà lại được chính Thiên Hà bổ nhiệm.

Oanh!

"Yên lặng!"

Chúc Quỷ Vương hét lớn, pháp thể Đạo Cơ mơ hồ xuất hiện ở sau lưng, trong lòng của mọi người như xuất hiện một tảng đá lớn đè nặng.

"Thành chủ Bàng Thủy thành, khẩu khí cũng lớn đấy, ngươi cho rằng ta thật không dám giết ngươi sao?"

Chúc Quỷ Vương đứng dậy, ánh lửa lấp lóe trong nháy mắt đi đến trước mặt của Lục Khiêm, hai con ngươi nhìn chăm chú vào hắn.

“Ngươi có thể thử một chút xem sao.”

Pháp lệnh kích hoạt, một tia khí thế luân hồi uy nghiêm lan tỏa ra. Cảm nhận được cỗ khí thế này, sắc mặt của Chúc Quỷ Vương lập tức biến đổi.

Cái này giống hết khí tức ở đại chiến bên ngoài lần trước. Xem ra Lục Khiêm quả đúng là đến tìm chỗ dựa.

Nghĩ đến Thiên Hà, nội tâm của Chúc Quỷ Vương vô cùng kiêng dè. Ngày đó các cao thủ đại chiến, những Đạo Cơ khác bị giết y hệt gà con vậy.

“Ngươi muốn cái gì?” Giọng nói của Chúc Quỷ Vương dịu đi một chút.

“Rất đơn giản, không cần Chúc Quỷ Vương các hạ thành tâm cống hiến sức lực, chỉ cần ủng hộ ta làm Thành chủ đồng thời giúp ta giết chết Thận chủ của Vân Thủy động là đủ rồi.”

Lục Khiêm cũng không được một tấc lấn một bước. Cao thủ Đạo Cơ cũng có ngạo khí của riêng mình, nhất là loại cao thủ cấp bậc như Chúc Quỷ Vương này.

Lục Khiêm nắm vào nhược điểm của Chúc Quỷ Vương , người này rất coi trọng quỷ tộc. Lấy tính các của các Âm soái khác, lão không thể không đau đầu một trận mới chấp nhận vấn đề gia nhập.

Nghĩ đến đây Lục Khiêm nói thêm: “Quỷ Vương yên tâm, giao tình của chúng ta đã có từ lâu rồi, bây giờ là thời gian quyết định, đã là nguy hiểm thì cũng là kỳ ngộ, hai người chúng ta liên thủ chưa chắc đã không thể đánh ra một mảnh thiên địa.”

Chúc Quỷ Vương trầm mặc không nói gì.

Lúc này không giống với ngày trước, Lục Khiêm không còn là tiểu gia hỏa trước đây, hắn mạnh mẽ giết chết ba vị Dưỡng Thần hậu kỳ, trốn khỏi truy kích của Thông U quan, có thể thấy được chiến lực của bây giờ của hắn không tầm thường.

"Được!" Chúc Quỷ Vương trịnh trọng gật đầu.

Ở Thông Thiên Hà.

Sông rộng trăm trượng, bên trong có một hòn đảo biệt lập ẩn giấu trong mây mù hơi nước, thoắt ẩn thoắt hiện.

Hơi nước huyễn hóa thành mấy ngàn răng vuốt dị thú, phun ra nuốt vào hơi nước, thu nạp tinh hoa.

Ầm!

Nơi xa, có một đạo trường luyện* màu vàng bay đến.

*lụa dài

Xuyên qua mây mù, trấn áp hơi nước và cả tà ma.

"Ha ha, lão tặc Vân Thủy động, Hắc Sơn Lục Khiêm đến đây thỉnh giáo!"

Hư không hiện lên mười dặm hắc vụ, bên trong hắc vụ là Giao Long dữ tợn. Mấy trăm con Giao Long tạp sắc quanh quẩn xung quanh cơ thể hắn, sáu tên Hoàng Tuyền Âm ma bảo vệ, Hắc Bạch Vô Thường như ẩn như hiện.

Trên thuyền phía dưới còn có đám người Hư gia nhị lão, Yêu Nguyệt.

Trong trận chiến ở Hắc Sơn, phần lớn người đã bị dời đến trong linh điền cho nên không có quá nhiều tổn thất.

"Tiểu tặc, dám đến tìm gia gia ngươi náo loạn cơ đấy!"

Hơi nước dạt ra, bầu trời hiện lên một vầng trăng tròn. Trăng tròn tỏa ra ánh sáng trắng nhẹ nhàng. Nhìn kỹ lại, đây đâu phải ánh trăng, đây rõ ràng là Thận khí.

Mà trăng tròn cũng không phải là mặt trăng mà là một Bạng Tinh to lớn.

Một giây sau, Thận khí tản ra, huyết sắc tràn ngập, Đạo binh tôm sò răng nanh răng nhọn đánh tới.

"Sắc!"

Lục Khiêm khẽ quát một tiếng, tám kiếm hoàn bay ra Kiếm Nang. Kiếm hoàn lấy Lục Khiêm làm trung tâm rồi giết về bốn phương tám hướng, vạch ra đường vòng cung màu vàng.

Từ xa nhìn lại thấy rõ là bị một quả cầu bằng sợi màu vàng bao trùm. Hư không chấn động, kiếm âm như đàn.

Bên trong kiếm khí vàng ròng là một mảnh chân không, lực lượng trấn áp của Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang khiến cho những Đạo binh này không thể động đậy, tiếp theo dùng kiếm khí chém giết quân tôm cua thịt nát xương tan tại chỗ.

【VIP】 Giết Thận chủ, hàng Quỷ Vương(2)

Một bên khác, đám người Hắc Sơn và những người Vân Thủy động đang chiến đấu thành một đoàn.

"Ồ, thú vị. Có điều, như vậy thì muốn làm gì thì làm sao?" Bốn phương truyền tới những tiếng cười nhạo.

Bản thể Thận chủ là một Bạng Tinh, mặc dù chiến đấu với Chúc Quỷ Vương bị thương nhẹ thế nhưng cũng không thể dễ dàng bị một Dưỡng Thần hậu kỳ ăn hiếp được.

Xoạt!

Pháp lực tuôn trào huyễn hóa thành ngàn vạn dị thú. Bản lĩnh biến giả thành thật chính là thứ am hiểu trong pháp lực của Thận chủ.

Lục Khiêm bên này cũng thi triển các chiêu thức. Ngàn trượng bạch phong, vạn thước hắc cáp cùng với tám cái Tham Lang kiếm hoàn.

Hai bên đại chiến không phân trên dưới, hai người người tới ta đi đấu đến hơn trăm hiệp. Kiếm khí ác liệt cùng với Thận khí quỷ dị công kích lẫn nhau, đánh đến nỗi mọi người xung quanh không ai dám đến gần.

"Còn có thể chống đỡ được bao lâu đây?" Nội tâm của Thận chủ hơi ngạc nhiên, trên mặt vẫn là nụ cười lạnh: "Một lúc nữa bổ xương cốt ngươi ra, xé nát hồn phách của ngươi rồi để vào bên trong Thận khí tra tấn ba trăm năm.

Oanh!

Bạng Tinh thân thể như trăng tròn tỏa ra hào quang mãnh liệt.

Tầng mây xung quanh hiện lên dãy cung điện vàng son lộng lẫy, giam Lục Khiêm vào bên trong đó.

Đây là ảo ảnh, người bị vây khốn ở trong đó sẽ vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Oanh!

Bầu trời truyền đến tiếng nổ ầm vang.

Ánh lửa đỏ thẫm đốt xuyên qua sương mù Thận khí, hơn nửa ảo ảnh tan thành mây khói.

"Lão phu đến đây. Ha ha, Thận Bạng lão đệ, đã lâu không gặp!"

Giữa thiên địa sáng lên một chiếc đèn.

Đây là pháp tướng của Chúc Quỷ Vương.

"Không tốt!" Thận chủ nghĩ thầm không ổn rồi, nhanh chóng quyết định bay về Vân Thủy động.

Vân Thủy động nối liền với địa tâm, bốn phía thông suốt, là nơi Thận khí nồng đậm nhất, Chúc Quỷ Vương cũng không dám thâm nhập.

Đáng tiếc, Chúc Quỷ Vương ngồi xổm lâu như vậy chính vì đợi người này để lộ ra sơ hở.

Ánh nến soi sáng trên thân Thận chủ, vỏ sò hình tròn bóng loáng bị đốt lập tức hiện ra một lỗ thủng, lộ ra thịt trắng như tuyết.

"A!!!"

Thận chủ lớn tiếng tru lên, một kích này đã đánh bay hơn nửa đạo hạnh của nó.

Chỉ có điều, liều mạng trả cái giá lớn nó cuối cùng cũng đã tới gần được cửa Vân Thủy động trước mặt.

Chỉ cần đi vào trong động thì đã có thể rời đi dựa vào thông đạo thông suốt tứ phía kia.

Oanh!

Lúc này ảo ảnh của Lục Khiêm bay ra, trong tay cầm chiến mâu phóng tới Thận chủ.

"Đừng!" Chúc Quỷ Vương ngăn cản.

Lục Khiêm sao lại không khôn ngoan như vậy, lại cứng đối cứng với yêu loại này.

"Không biết tự lượng sức." Con ngươi của Thận chủ hiện lên một tia sát ý: "Cũng tốt, trước cứ thu về chút lợi này."

Vỏ sò to lớn mang theo sức mạnh của vạn quân va chạm về phía Lục Khiêm.

Một kích này có lực lượng đánh sập cả một ngọn núi lớn.

Thận chủ dường như nhìn thấy dáng vẻ thịt nát xương tan của người kia.

"Không đúng!"

Thế mà ánh mắt của Lục Khiêm đối diện với nó lại chỉ là trào phúng mà không phải là hoảng sợ, nó lập tức sợ hãi trong lòng.

Xoạt!

Huyết khí như lang yên, Giao Long hình người mười trượng sừng sững.

Thanh Đồng chiến mâu phóng đại ánh sáng xanh, phát ra tiếng long hống đinh tai nhức óc.

Thân thể của Thận chủ xuất thân Thủy tộc cứng đờ.

Oanh!

Thanh Đồng chiến mâu đánh nát vỏ sò, đóng Bạng Tinh chồng chất từng lần lên trên một ngọn núi cao.

Chỗ Thanh Đồng chiến mâu phát ra một tiếng phẫn nộ gào thét.

Trong giây lát, huyết mạch của Thận chủ chấn động, thân hình như bị ngưng trệ trong phút chốc.

Ầm!

Thanh Đồng chiến mâu mãnh mẽ ghim chặt vào trên ngọn núi. Máu tươi róc rách nhuộm đỏ cả ngọn núi.

"Lực Luyện Thể mạnh mẽ như vậy, ngươi đã đột phá Chân Hình Hiển Hóa rồi sao?"

Chúc Quỷ Vương có thể thấy được, Lục Khiêm ở trong giây phú đột phá lại có được trạng thái chỉ kém chút nữa.

Huyết thống cực kỳ nồng đậm, khoảng cách với Chân Hình Hiển Hóa chỉ e là còn kém một bước nữa thôi.

Hơn nữa còn là tu sĩ Luyện Thể chủng long, chẳng trách tu vi lại cường đại như vậy.

Tu luyện chủng long là khó khăn nhất, một khi luyện thành cũng vô cùng lợi hại.

Sau khi thủ lĩnh chết đi, những người khác của Vân Thủy động đều đánh mất ý chí chiến đấu mà bỏ chạy tán loạn.

Chưa được bao lâu thì bị đầu trâu mặt ngựa và người của Chúc Quỷ Vương mang tới đuổi theo giết sạch.

"Huyết nhục, nội đan của Bạng Tinh này ta muốn có, những thứ khác ở Vân Thủy động chúng ta chia năm năm ngươi thấy sao?" Lục Khiêm nói.

【VIP】 Diễn hóa Đạo Tạng tuyệt học

Cảnh giới Chân Hình Hiển Hóa chỉ cách Đạo Cơ nửa bước chân mà thôi. Nhưng nếu muốn nhanh chóng đột phá thì không thể thiếu việc hấp thu càng nhiều huyết khí hơn.

Bạng Tinh thân là yêu quái cảnh giới Đạo Cơ, huyết khí tất nhiên thâm hậu không gì sánh được. Lục Khiêm nhất định phải có được.

Thời cuộc bây giờ chỉ có cao thủ tu vi Đạo Cơ mới có thể tham gia cùng. Mặc dù dựa vào sự mạnh mẽ của pháp khí mà tạm thời có được chiến lực của Đạo Cơ sơ kỳ, đủ sức chống lại một ít môn phái cao tầng.

Đối mặt với cao thủ kinh nghiệm lão đại thì lại có hơi không đáng để vào mắt.

"Đương nhiên." Lời nói của Chúc Quỷ Vương thay đổi: "Bên phía Minh Phủ…"

"Bên kia không vấn đề, ta trở về nói một tiếng là được rồi."

Kiếp nạn này Chúc Quỷ Vương xem như là đã tránh thoát, về phần sau này như thế nào thì chẳng còn liên quan đến mình nữa.

Về sau vẫn còn rất nhiều chuyện quan trọng cần xử lí.

Thu phục hai đại thế lực còn cả Đường Khẩu cỡ trung là Đạo Môn.

Sau đó, Lục Khiêm và Chúc Quỷ Vương bắt đầu hành trình cướp đoạt.

Bây giờ mới là điểm quan trọng của vở kịch. Đây chúng chính là nguyên nhân vì sao Lục Khiêm gia nhập Minh Phủ, quang minh chính đại cướp đoạt, sau lưng lại còn có chỗ dựa.

Thương hội Tâm Ý.

Ầm!

Đại môn của thương hội nổ tung, mấy tu sĩ bị kiếm quang bêu đầu.

"Ta chính là Thành chủ Bàng Thủy thành Lục Khiêm, các ngươi còn không mau đầu hàng!"

Hư không truyền đến âm thanh uy vũ, Âm Thần Giao Long với ánh mắt hung ác bắn phá mặt đất rộng lớn.

"Thành chủ chó má, Lục Khiêm rác rưởi, ngươi có giỏi thì hạ xuống đây đánh một trận!"

Ầm!

Đạo nhân áo xanh khống chế huyết sát hắc vân, Âm hỏa cầu bay ra từ tầng mây nổ tung.

"Bản thân không gì không thể!"

Xì!

Tham Lang kiếm hóa nhẹ nhàng xoay chuyển một cái, lúc này phá nát pháp y của đạo nhân áo xanh.

"Ấy ấy, Hắc Sơn lão yêu… Không! Thành chủ đại nhân, ta nói đùa thôi… ách!"

Lời còn chưa nói hết, đạo sĩ áo xanh đã bị chặt đầu. Sau khi quét sạch hàng hóa của thương hội, Lục Khiêm lại đến với mục tiêu kế tiếp.

Phản khác giết, nói năng lỗ mãng giết… Thần phục không giết, vuốt mông ngựa cũng không giết.

Giao Long chân đạp mười dặm hắc vân, miệng phu ra hắc vụ có ánh vàng, đầu trâu mặt ngựa bảo vệ xung quanh, tay sai phụ thuộc thì đang tuần tra.

Giết chóc đầm đìa, huyết diễm ngập trời.

Giao Long độc ác, tàn nhẫn, tâm cơ thâm trầm.

Thân rồng vĩ đại như thần cộng thêm nội tâm ác độc xảo trá hình thành sự tương phản khác biệt.

Đây cũng là Lục Khiêm và Giao Long bổ sung lẫn nhau.

Trải qua một hồi giết chóc, Lục Khiêm càng lĩnh ngộ sâu hơn về Giao Long Chân Ý.

Cướp đoạt vạn vật, vạn vật chỉ có mình ta.

Đương nhiên, không phải là giết chết toàn bộ, nếu không thì đã chẳng tha ai rồi.

…

Bàng Thủy thành, núi cao nhất nơi này tên là Long Thủ phong.

Bởi vì cao lớn cho nên nửa trên của ngọn núi quanh năm bị bao phủ trong mây mù.

Lúc này, ngọn Long Thủ phong này đã bị chiếm cứ, cũng đổi tên thành Hắc Sơn.

Ở rìa vách núi.

Đạo nhân mặc áo bào đen đang ngồi ở ngay rìa, phía dưới là vách đá cao vạn trượng. Ánh trăng sáng bạc theo kẽ hở âm vụ mà chiếu sáng vào trên thân người này. Cái bóng kéo dài trên mặt đất tựa như một con Giao Long uốn lượn.

Rất lâu sau, Lục Khiêm mở mắt ra, huyết khí đỏ thẫm lóe lên. Phía sau là cung điện hao tốn rất nhiều sức người vật cùng

tạo nên và các loại pháp trận. Đại khái đã bỏ ra trên trăm vạn Pháp Tiền mới dựng nên được.

Núi này so ra thì địa khí sung túc hơn linh điền Hắc Sơn, đã trồng khoảng chừng ba ngàn gốc Hướng Nhật Ma Quỳ.

"Năm trăm vạn Pháp Tiền…"

Lục Khiêm nhớ đến thu hoạch của những ngày trước, ở Vân Thủy động thu được khoảng chừng hai trăm vạn, tất cả các Đường Khẩu lớn tổng cộng hơn hai trăm vạn.

Đương nhiên vì vậy mà đắc tội với không ít người.

Điểm ấy Lục Khiêm đã nợ nhiều nên không lo lắm. Sau khi hành công xong, hắn đứng dậy đi vào bên trong điện.

"Lão gia!"

"Âm chủ đại nhân!"

Đi trên đường thì mấy Đạo binh và các tu sĩ Dưỡng Thần chào hỏi.

"Ở đây cảm thấy sao?" Lục Khiêm cười nói.

"Lão gia quả anh minh."

Mấy ngày trước mọi người vẫn như là chó nhà có tang, một giây sau lại có gia nghiệp to lớn như vậy.

Chuyển biến diễn ra bên trong đó thật là khiến cho người ta khó mà quên được.

"Các ngươi trấn thủ sơn môn, ta trở về Thủy Nhãn một chuyến."

Tính toán thời gian một chút thì hiện tại là thời điểm mà Thiên Hà xuất quan. Lục Khiêm không muốn đến trễ cho nên dứt khoát đến sớm xem sao.

Cái môn phái này ai cũng không phải là thiện nam tín nữ, hắn không muốn bởi vì chi tiết nhỏ này mà để cho Thiên Hà ác cảm.

Gia nhập Minh Phủ đến giờ vẫn chưa nghe nói là sẽ bị gieo huyết chú hoặc là cấm chế gì đó có thể thấy được lão có bao nhiêu tự tin với thủ đoạn của mình.

Có lẽ người này vốn dĩ chẳng thèm để tâm đến việc thủ hạ phải trung thành với mình.

Ngày tiếp theo, Chúc Quỷ Vương và mười cao thủ Dưỡng Thần kỳ đi theo sau lưng Lục Khiêm.

"Lục đạo hữu, thật sự không có vấn đề gì sao?" Chúc Quỷ Vương vẫn có chút thấp thỏm.

"Đương nhiên, ngươi cứ yên tâm đi." Lục Khiêm đã tính trước.

Bây giờ là giai đoạn dùng người, Lục Khiêm kết luận là Thiên Hà đạo nhân sẽ không làm chuyện qua cầu rút ván.

Gần Thủy Nhãn.

Xoạt!

Dòng nước bị tách ra, một lang quân áo trắng cưỡi bạch mã rong ruổi trên mặt nước.

"Lục Khiêm?"

【VIP】 Đại Giải Thoát Luân, quay vần tạo hóa(1)

Người này chính là Hà Bá.

Hà Bá nhìn thấy đám người sau lưng Lục Khiêm thì lập tức hiểu rõ trong lòng, y nói: "Làm không tệ, lần này có thể báo cáo với chủ thượng rồi."

"Nhờ phúc của Hà Bá."

Hai người nói chuyện phiếm một lúc.

Mặc dù không có giao tình gì nhiều thế nhưng Lục Khiêm là người có truyền thừa của Đàn Luyện Binh.

Hắn không giống như những người khác tự xem mình là Đạo binh, Hà Bá cũng vui vẻ giao lưu với Lục Khiêm.

Chúc Quỷ Vương nhìn thấy Lục Khiêm và cự đà thần bí trò chuyện vui vẻ thì trong lòng không khỏi run lên, nghĩ thầm hậu thuẫn của người này thật là ghê gớm.

Sau khi vào trong Thủy Nhãn, nơi này bỗng nhiên thay đổi dáng vẻ rất nhiều.

Hoàng Tuyền âm khí che khuất bầu trời. Bên dưới mây mù ngoài Hướng Nhật Ma Quỳ còn có Hướng Nhật Ma Quỳ dị chủng hai đầu, mọc ra mặt người đau khổ như nhau, và cây nấm u lục cao ba trượng.

Lục Khiêm vừa mới đi vào bên trong đó thì lập tức cảm thấy cả người thoải mái, khắc độ của Hoàng Tuyền Kinh Đồ tăng lên không ít.

Nồng độ của Hoàng Tuyền âm vụ này cao hơn ở Hắc Sơn rất nhiều.

Nếu như không phải sợ bị bại lộ bí mật thì Lục Khiêm rất muốn ở đây tu luyện thêm mười mấy hai mươi năm.

Sau khi tiến vào đại điện hùng vĩ, lúc này bên trong đại điện số người đi ra đã tăng gấp đôi, bảy đại Âm soái cầm đầu đứng ở hàng thứ nhất. Đằng sau là Âm tướng, sau nữa là thủ hạ mới thu nhận.

Nhìn thấy Lục Khiêm, Thiên Hà đạo nhân khẽ gật đầu nói: "Không tệ, ngươi muốn được ban thưởng gì?"

"Tại hạ mong muốn được nhìn thấy Đạo Tàng tuyệt học!" Lục Khiêm đã sớm suy nghĩ kỹ.

Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang mặc dù rất mạnh mẽ thế nhưng chỉ có lực trấn áp và cọ rửa, tốc độ thì nhanh hơn chút. Lúc chiến đấu không tránh khỏi có hơi khô khan, hẳn là có pháp thuật song hành xứng đôi với nó.

"Cũng được." Ánh mắt của Thiên Hà đạo nhân nhìn về Lục Khiêm nói:

"Thiên Địa Tạo Hóa Tuyên Cổ Luân Hồi đạo thống chính là tuyệt học cơ bản của Minh Phủ, một ít pháp thuật nhờ vậy mà đến thế nhưng không có pháp thuật cụ thể, tất cả đều nhờ vào người tự diễn hóa, lần thứ nhất rất quan trọng, liên quan đến hệ thống đằng sau, ngươi cần phải nắm chắc!"

Vừa dứt lời thì Thiên Hà đạo nhân chỉ tay một cái. Lục Khiêm chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, lúc tỉnh lại thì trước mắt đã không còn là bí phủ.

Thiên Hà chỉ tay vào trán của Lục Khiêm.

Một tia sáng bắn ra, đi vào giữa trán.

Lục Khiêm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lúc hắn mở to mắt ra thì xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Người ở trong màn sương đen, duỗi tay không thấy năm ngón.

Tiếng bước chân quanh quẩn bốn phía.

Không phân biệt được đông nam tây bắc, không biết là năm nào tháng nào.

Chẳng rõ đã đi bao lâu, giống như qua mấy trăm năm, hoặc cũng có thể mới chỉ một vài giây.

Sương mù âm lãnh, Lục Khiêm lại không nóng nảy chút nào.

Vừa rồi khi tia sáng đi vào giữa trán hắn, đồng thời truyền đến một vài thông tin.

Thiên Địa Tạo Hóa Tuyên Cổ Luân Hồi đạo tàng không có văn tự hay pháp thuật cụ thể nào. Truyền thừa chân chính không dựa vào văn tự, mà hoàn toàn dựa vào cảm ngộ cá nhân. Nghe nói đạo tàng này là truyền thừa từ một cao nhân nào đó ở U Minh Hoàng Tuyền. Cho dù là Thiên Hà đạo nhân cũng chỉ hiểu biết một chút đạo tàng này, không hiểu quá sâu.

Quá trình thấu hiểu đạo tàng thật ra là tôi luyện tâm tính. Cho dù ở trong đó bao lâu, bên ngoài cũng mới chỉ qua một giây mà thôi. Người bình thường không chịu đựng được loại cô đơn tịch mịch hàng ngàn hàng vạn năm như vậy sẽ bị đá ra ngoài, không có duyên hiểu được đạo tàng.

Giống như đã qua mấy nghìn năm.

Mặc dù tâm trí Lục Khiêm vững vàng, nhưng giờ phút này hắn cũng không tránh khỏi cảm thấy sốt ruột. Hắn dứt khoát không đi nữa, ngồi xếp bằng tại chỗ, thả lỏng tâm trí. Làn da

hắn cảm nhận được hàn ý âm lãnh nhè nhẹ, phần nào xua tan sự nóng lòng trong mình.

"Hết thảy dựa vào cảm ngộ cá nhân, lần đầu tiên là cực kỳ quan trọng, liên quan đến hệ thống đằng sau…"

Hắn chợt nhớ lại những lời Thiên Hà đạo nhân nói.

"Hệ thống? Ta có hệ thống gì…" Lục Khiêm cẩn thận tự hỏi.

Luyện Huyết Pháp lấy Giao Long huyết mạch là chủ, hệ thống này là cố định, rất dễ dàng giải thích.

Luyện Khí có hơi phức tạp hơn. Hắn từng học Âm Quỳ Chân Thủy, Nguyên Nhất Chân Thủy của Thái U chân nhân, những cái này đều học không sâu.

Thứ có thể gọi là hệ thống chỉ sợ cũng chỉ có Hoàng Tuyền Kinh Đồ.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ có công pháp kỹ càng tỉ mỉ đến Đạo Cơ hậu kỳ,

Đan Kiếp cảnh cũng có nói qua.

Chân khí là Vong Tình Chân Thủy, Cương Sát có Hoàng Tuyền Nại Hà Thần Quang. Nhìn như có hệ thống, trên thực tế phần lớn người trong Minh Phủ đều có loại công pháp này, không có gì đặc biệt.

Ngoài công pháp cố định ra, còn phải hình thành các loại pháp thuật thích hợp, đặc trưng cho cá nhân.

Đây là hệ thống đạo của Minh Phủ.

Lục Khiêm cảm thấy Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ có lẽ mới là trung tâm hệ thống của mình.

Luyện Khí, Quan Tưởng đồ và Luyện Huyết Pháp đều có mối liên hệ chặt chẽ.

Chân ý Giao Long liên quan đến Luyện Huyết Pháp Chân Hình Hiển Hóa.

Cũng ảnh hưởng đến Âm thần Giao Long.

“Hệ thống của ta chính là Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ!”

Ánh mắt Lục Khiêm kiên định, trong lòng như đẩy ra một tầng sương mù, lập tức rõ ràng không ít.

【VIP】 Đại Giải Thoát Luân, quay vần tạo hóa(2)

Bên ngoài cơ thể Giao Long là Vong Tình Thủy, bơi trong Hoàng Tuyền Thánh Hà, phía trên là Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ tập hợp nhiều loại nguyên tố, đúng thật là căn bản của hắn.

Nghĩ thông suốt chuyện này, đám sương mù xung quanh hắn tan đi rất nhiều.

Phía trước xuất hiện một con đường lát đá.

Đường này nối thẳng đến chỗ sâu không biết tên, hai bên là hắc phong gào thét.

Bên trong màn sương mù âm trầm dày đặc không biết đang che dấu thứ gì, khiến lòng người run sợ.

Lục Khiêm đi đến con đường phía trước, phía trước nổi lơ lửng một Hoàng Tuyền Âm triện lớn bằng bàn tay màu đỏ thẫm.

Hắn đến gần Hoàng Tuyền Âm Triện, một lượng tin tức xộc thẳng vào trong não.

"Tuyệt kỹ Phi Long Tứ: Một bước đi lên trời, hai bước bay ngang trời, ba bước đi trong gió, bốn bước như thần du."

Đây là một môn độn pháp, tốc độ ẩn nấp mau lẹ, xuất quỷ nhập thần.

"Độn pháp không đủ, không thích hợp với ta."

Lục Khiêm lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Trong nháy mắt khi hắn đi qua Hoàng Tuyền Âm triện, những phù văn này lập tức biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thẳng tiến không lùi, không có đường lui.

Phía trước lại lại lần nữa xuất hiện Hoàng Tuyền Âm triện.

"Âm ma Thực: Âm ma thực nhục, Âm ma thực cốt, Âm ma thực kinh, Âm ma thực hồn, Âm ma thực huyết."

"Tuy thuật pháp này có uy lực cực đại, nhưng để ngưng tụ thực khí vẫn không quá thích hợp."

Là do vấn đề của hệ thống đó, không thành hệ thống, không thể chú ý.

Trên thế giới pháp thuật lợi hại cường đại rất nhiều, nhưng không phải học toàn bộ.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm không chút nào lưu luyến, tiếp tục đi về phía trước.

"A Tị Minh Nhạc Thân: Âm thần có thể hóa thành A Tị Tu La, cao trăm trượng, đến Đạo Cơ có được Tu La sát khí, từ sát khí tái sinh, sẽ có Luân Hồi Nhất chỉ, U Minh trảo, Phân Thi quang, các loại pháp thuật chí sát chi đạo."

Nếu nói những cái khác đều có thể làm lơ, như vậy cái này Lục Khiêm thật sự rất muốn có.

Pháp thuật này thật sự mạnh mẽ, Tu La đại biểu cho giết chóc.

Nếu phối hợp với Nại Hà Thần quang.

Một cái trấn áp, một cái giết chóc, hợp lại sẽ càng tăng thêm sức mạnh.

Nhưng vẫn có chút không xứng.

Một khi tu luyện cái này, Giao Long và Hoàng Tuyền Nại Hà Thần Quang sẽ trở thành phụ thuộc.

Hơn nữa lần đầu tiên lựa chọn sẽ ảnh hưởng đến sau này, Lục Khiêm không muốn mình đi sai đường.

Cẩn thận nghĩ lại thực sự là không thích hợp.

Lục Khiêm nhịn đau rời đi.

Nơi đây không có cơ hội hối hận, một khi rời khỏi Hoàng Tuyền Âm triện sẽ biến mất.

Hơn nữa không phải càng về sau càng tốt.

Cái này do cơ duyên của mỗi người, số lượng thu hoạch của mọi người cũng không giống nhau.

Lỡ như bây giờ không chọn, con đường đóng lại chỉ có thể khóc.

Tiếp tục đi không biết bao lâu, lần này ngay cả trong lòng Lục Khiêm cũng không chắc chắn, có phải đã bỏ lỡ gì rồi hay không.

Thời gian lâu dài dày vò, trong lòng Lục Khiêm cũng có chút sốt ruột.

Dứt khoát ngồi xuống, mặc niệm Tam Tạng Thanh Tâm chú.

Trong lúc nhất thời, đầu óc hắn thanh tỉnh.

Bỗng nhiên, trong não lóe lên vệt sáng.

Nếu lấy Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ làm trung tâm, sao không để tự Giao Long lựa chọn?

Ầm ầm!

Âm thần hóa thành Giao Long vảy vàng, thế giới trước mặt lập tức xuất hiện thay đổi lớn.

Bên trong Thái Âm Kiếm Đồng, thế giới như hỗn độn, không có địa khí, không có tinh khí.

Trong hư không ngưng tụ ra Hoàng Tuyền Âm Triện.

Giao Long nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng tìm được Hoàng Tuyền Âm Triện thích hợp.

"Đại Giải Thoát Luân: Vĩnh hằng luân chuyển, từ cổ chí kim như ban đầu. Trong người chịu khổ hình vĩnh hằng luân chuyển, đến khi siêu sinh giải thoát, sẽ có được sức mạnh hòa giải Sóc Hối.'

Vật ấy thoát thai với cầu Nại Hà, dùng để tra tấn quỷ hồn đi qua cầu Nại Hà.

Người tiến vào Đại Giải Thoát Luân sẽ chịu lột da róc thịt, hổ đầu trát đao, luyện thạch toái cốt, ba loại khổ hình tra tấn.

"Pháp thuật này cũng không tồi…"

Pháp thuật Đại Giải Thoát Luân cũng không miêu tả lợi hại như vậy, có lẽ những cái này là sau khi đại thành.

Ngoài những cái này, Lục Khiêm coi trọng nhất năng lực: hòa giải Sóc Hối.

Oát có nghĩa thay đổi, xoay chuyển.

Sóc là ngày đầu tiên mỗi tháng, hối là ngày cuối cùng mỗi tháng. Sóc hối chỉ thời gian.

Nghĩa cả câu là thay đổi thời gian.

Căn cứ miêu tả, người trong này sẽ thay phiên chịu khổ hình, khoảng một canh giờ, tương đương với một giây bên ngoài.

"Nếu thi triển thuật thuật này lên người mình, không cho Giải Thoát luân phiên công kích, chẳng phải là nhiều thêm

một canh giờ? Thi triển nhiều lần, một ngày cũng có thể coi như nhiều ngày?" Lục Khiêm thầm nghĩ.

Đây chính là năng lực chỉ có Động Thiên mới có.

Tương truyền một ít danh môn đại phái đều có Tiểu Động Thiên, tốc độ của dòng chảy thời gian khác với bên ngoài.

Bình thường chỉ có môn phái rất lớn mới có, nghe nói Minh phủ trước kia cũng có, chẳng qua loại thế giới nhỏ này có thọ mệnh quá ngắn, sẽ tan vỡ theo thời gian.

Lục Khiêm càng nghĩ càng cảm thấy có thể được.

Nói như vậy, hắn sẽ không cần lo lắng thời gian không đủ.

Tu luyện nhiều môn pháp thuật như vậy, thời gian một ngày là không đủ dùng.

Dùng người giấy chậm chạp, có thêm Đại Giải Thoát Luân sẽ đầy đủ rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Giao Long nuốt Hoàng Tuyền Âm Triện.

Ầm!

Trong Thức Hải truyền đến một tiếng nổ vang, cảnh vật trong Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ long trời lở đất.

Nước sông Hoàng Tuyền chảy ngược, chân ý Giao Long điên cuồng hét lên, giống như luyện giả thành thật, hóa thân thành rồng.

Thông tin liên tục chảy vào trong đầu.

Hoàng Kim Giám chuyển động, đại phóng kim quang.

Phía trên Luân Bàn hiện lên một hàng tin tức.

Đại Giải Thoát Luân (nhập môn 1/1000)

"Năng lực Oát Toàn Sóc Hối vậy mà còn có thể tăng trưởng." Cảm ứng tin tức trên chiếc gương vàng, trong lòng

Lục Khiêm kinh ngạc.

Đương nhiên, công năng này không chỉ mạnh mẽ như tưởng tượng.

Một giây dùng một lần, một ngày như mấy năm.

Lấy tu vi hiện tại của Lục Khiêm, một ngày nhiều nhất có thể sử dụng được ba lần.

Hơn nữa, còn không xác định có sử dụng cho chính mình được không, nếu không thì có chút thiệt.

Ngay lúc Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ phát sinh dị biến, Lục Khiêm đắm chìm trong pháp thuật là lúc bên ngoài bắt đầu phát sinh biến hóa.

【VIP】 Đạo tàng Thần Thi, Hoàng Tuyền Kim Kiều(1)

Mây đen tản đi, con đường này nối thẳng đến trời cao.

Trên đỉnh của con đường lát đá xanh là một đại lục đen kịt đang lơ lửng.

Nhìn từ phía dưới lên, đây cũng không phải là đại lục mà là một khối thi thể rất lớn.

Thi thể này không biết đã lơ lửng bao nhiêu năm, huyết quang hình thành một đám mây, một khí tức tuyên cổ ập vào mặt.

Thi thể không hư thối, hoàng bào dùng chỉ vàng thêu lên muôn vàn dị thú, bên trên dính máu của Thần Ma loang lổ.

Âm lãnh, cô tịch, máu tanh…

"Đây là…" Lục Khiêm mở to mắt, ở trong hắc vụ mênh mông nhìn thấy thi thể này.

Hình dạng thi thể vẫn có thể thấy được rõ ràng.

Tóc đen như thác nước, mắt báo mũi sư tử, bộ râu dài, đầu đội phương quan, đôi tay khoanh ở trước ngực.

Y phục cao quý như là quan viên thượng triều trong thế gian.

"Là Thần Ma phương nào?" Lục Khiêm khiếp sợ.

Cơ thể to lớn như thế, chỉ sợ pháp tướng của Đan Kiếp cao thủ cũng không lớn như vậy. Chẳng lẽ là Nguyên Thần trên Đan Kiếp sao?

Chỉ là liếc từ xa một cái, tâm trí đã bị khí tức tuyên cổ ảnh hưởng.

Nội tâm hắn chợt có loại cảm giác bi quan, rất muốn đi theo thi thể.

"Không ổn rồi!" Lục Khiêm vội vàng trấn định lại.

Ầm!

Bên ngoài.

Minh phủ chấn động, Thiên Hà đạo nhân mặc hoàng bào, ngũ quan mơ hồ đột nhiên đứng lên.

"Phủ chủ, xảy ra chuyện gì vậy ạ?"

Vô Sinh và các Âm soái hỏi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy phủ chủ xuất hiện loại biểu cảm này.

Bọn họ không hiểu ra sao, trước một giây mới tiễn Lục Khiêm đi, giây tiếp theo đã xuất hiện loại vẻ mặt này.

"Đạo tàng có chấn động, bổn tọa muốn nhìn xem đã xảy ra chuyện gì."

Vừa dứt lời, Thiên Hà cười lạnh giơ tay phải.

Từ hư không truyền đến một tiếng vang nặng nề, phá vỡ thành một cái hố.

Thế giới đạo tàng.

"Hình như trên tay thi thể này có chữ viết?"

Sau khi ổn định lại, Lục Khiêm lập tức tiến lên xem.

Hắn còn chưa kịp đi vào.

Không gian vỡ ra, lực hấp dẫn cực lớn từ trong đó truyền đến.

“Hả? Sắp đi ra ngoài rồi ư?” Lục Khiêm nhìn khe hở không gian thầm nghĩ.

Lần đầu tiên hắn tiến vào đạo tàng, cũng không rõ sao lại thế này.

Lúc này, trong sương mù lại lần nữa xuất hiện mấy cái Hoàng Tuyền Âm Triện.

Không kịp cẩn thận tự hỏi, Lục Khiêm nhìn một chút công pháp thích hợp với chính mình nhất, hút vào bên trong Thứ Hải.

Rầm!

Giây tiếp theo, đôi mắt hắn mở ra, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Ánh mắt Thiên Hà gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn, đánh giá.

“Ngươi gặp được thứ gì ở bên trong?” Thiên Hà hỏi.

“Tại hạ cũng không rõ lắm, chỉ cảm thấy một khí tức cổ xưa mênh mông đánh úp lại, có thể nhìn thấy đại lục thật lớn đang trôi nổi, suýt nữa thì đã chết, may mà óc đại nhân cứu giúp kịp thời.”

Lục Khiêm giấu đi những chi tiết nhỏ.

Thi thể này có lẽ là bí mật lớn nhất của đạo tàng.

Một khi để Thiên Hà biết được hắn gặp được bí mật này, chỉ sợ kết cục sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Nghe đến đó, Thiên Hà trầm tư thật lâu.

“Quả nhiên là thứ đó.” Thiên Hà thì thầm trong lòng.

Mặc dù tuyên bố với mọi người chính lão là người thừa kế của Thiên Địa Tạo Hóa Tuyên Cổ Luân Hồi đạo tàng.

Nhưng tình tiết bên trong chỉ có chính lão là rõ nhất.

Bí mật về thi thể này đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi nhưng vẫn không ai biết, đến nay chẳng rõ thân phận thật sự của thi thể.

Thiên Hà quay đầu, thấy không rõ mặt, Lục Khiêm vẫn như cũ cảm nhận được ánh mắt soi xét của lão.

"Ngươi đã lĩnh ngộ pháp thuật gì?" Giọng nói của Thiên Hà không có chút cảm xúc, không có cách nào biết lão vui hay buồn.

"Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều."

Đây là pháp thuật cuối cùng Lục Khiêm có được.

"Thế còn được."

Pháp thuật này cũng không hiếm.

Phần lớn tu sĩ luyện Hoàng Tuyền Nại Hà Thần Quang, lần đầu tiên lĩnh ngộ đều là pháp thuật này.

Thiên Hà không có cảm giác chờ mong, người này lần đầu tiên tới gia nhập, đủ để chứng minh ánh mắt của lão.

Còn tưởng rằng có thể mang đến bất ngờ gì.

"Còn có Đại Giải Thoát Luân!"

"Hả?"

Nghe đến đó, Thiên Hà cuối cùng cũng để lộ cảm xúc kinh ngạc.

"Đại Giải Thoát Luân là gì?"

Bảy đại Âm soái cũng có chút kinh ngạc.

Tuy nói trong đạo tàng biến đổi muôn vàn pháp thuật, Minh phủ tồn tại ngàn năm, theo lý thuyết pháp thuật biến đổi đã nhiều không đếm xuể.

Trên thực tế vì trở ngại tư chất của mỗi người nên đa số là lặp lại.

Hiện giờ lĩnh ngộ pháp thuật mới đại khái đều không tệ rồi.

Nếu giống bảy đại Âm soái, lĩnh ngộ pháp thuật mang tính duy nhất, trên cơ bản pháp thuật sẽ ngày càng mạnh, hoặc là có tác dụng ở lĩnh vực đặc thù.

"Chẳng lẽ lại xuất hiện một vị Âm soái "Giải Thoát"?" Vô Sinh nghĩ thầm.

Thiên Hà vươn ngón tay, đầu ngón tay ngưng tụ một chút hắc quang, đặt vào trên trán Lục Khiêm.

Lục Khiêm cảm thấy khí tức đạo tàng chợt lóe rồi biến mất.

"Không tồi, ngươi không nói sai." Thiên Hà cười như không cười, ý vị thâm trường.

【VIP】 Đạo tàng Thần Thi, Hoàng Tuyền Kim Kiều(2)

May mắn là Lục Khiêm không chơi trội, nếu không bây giờ có lẽ đã chết ở đây.

Sau đó Thiên Hà không để ý tới hắn nữa, mà quay đầu nhìn về phía những người khác.

“Lần này thêm sáu Đạo Cơ, hai tám Dưỡng Thần.” Vô Sinh tiến lên nói.

“Tốt lắm!” Thiên Hà biến mất, xuất hiện ở chỗ sâu bên trong trên đại điện chủ vị.

Đại điện này có không gian rộng lớn, tám mươi tám cây gỗ Nguyên Đồng chống đỡ khung đỉnh.

Ở phía sau trung tâm ghế vàng là chỗ ngồi của Thiên Hà.

Đài cao cách mặt đất năm trượng, từ trên cao nhìn xuống mọi người, cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Nội tâm mọi người trong đại điện không khỏi căng thẳng, xem ra là có chuyện lớn muốn tuyên bố.

“Vô Sinh, bổn tọa lệnh cho ngươi là điện chủ Vô Sinh, cai quản sáu Âm tướng, một Âm soái Đạo Cơ, thống lĩnh ba nghìn Đạo binh.”

“Ma Kiếp là điện chủ Ma Kiếp… Khủng Bố là điện chủ Khủng Bố… Tà Lực là điện chủ Tà Lực…. Hắc Nha là thành chủ Hắc Thủy Thành”

“Mọi người phối hợp với năm đại điện chủ cùng nhau hành động.”

Thiên Hà phân phối thủ hạ ban đầu và Đạo Cơ mới gia nhập cho năm đại điện chủ.

Bảy đại Âm soái từng người đều có chức vị, hai người là thành chủ, năm người là điện chủ.

Từng người phân chia chiến khu, tiến công theo hướng nhất định.

Ngoài bảy đại Âm soái, còn có các Đạo Cơ khác bị phân làm thành chủ.

"Chúc Quỷ Vương đảm nhiệm thành chủ Bàng Thủy Thành."

"Đa tạ phủ chủ." Chúc Quỷ Vương vừa vui mừng vừa dở khóc dở cười.

Vui mừng vì chính lão không cần tốn nhiều sức cũng đã có được thành này.

Đồng thời cảm thấy Lục Khiêm bận rộn cả ngày, cuối cùng lại dâng lên cho mình.

Lục Khiêm nghe vậy không biểu hiện gì, nhưng trong lòng rất khó chịu.

Mặc dù thứ hắn có thể lấy đều đã lấy, có điều loại cảm giác thành quả thắng lợi bị người khác cướp lấy vẫn không thoải mái chút nào.

Thiên Hà giống như biết lòng Lục Khiêm nghĩ gì, cười nói:

"Lục Khiêm, ngươi không cần mắng thầm, thành chủ và điện chủ đều tác chiến tám phương, chỉ sợ là người quá nhiều việc không lo liệu không hết được."

"Hơn nữa, Đại Giải Thoát Luân thích hợp chế tạo Đạo binh, bổn tọa lệnh cho ngươi làm đàn chủ của đàn Luyện Binh Giáp Hào, phụ trách trùng kiến đàn Luyện Binh. Một lát nữa

bổn tọa đưa Luyện Binh pháp điển cho ngươi, ngươi có thể điều động tài nguyên luyện binh ở các thành lớn bất cứ lúc nào.”

Đàn Luyện Binh Giáp Hào?

Nghe lời này xong, Lục Khiêm cảm thấy cũng không tệ lắm.

Chỉ bằng việc lời này nói hắn có thể điều động tài nguyên trong các thành, cũng đủ để hắn vừa lòng.

Có thể học tập càng nhiều phương pháp luyện chế Đạo binh, huyết khí dư thừa thì dùng để xúc tiến Luyện Huyết.

“Vật này là tỉ ấn của đàn chủ, có được quyền hạn khống chế Đạo binh, cùng với tư cách nói chuyện với bổn tọa.”

Thiên Hà mở tay phải ra, lòng bàn tay ngưng tụ một cái Vạn Quỷ Đồ Lục Ngọc tỉ lớn bằng bàn tay, thượng thư “Đàn chủ Luyện Binh”.

“Đa tạ phủ chủ.” Lục Khiêm nói.

Minh phủ thu phục đảo Vạn Tượng, thực lực tăng lên gấp bội.

Điều duy nhất không đủ đó là số lượng Đạo binh quá ít.

Thời gian trước khi Minh phủ nhập cư trái phép, đã từng tích góp mấy vạn Đạo binh, lần này khi thức tỉnh lại chỉ còn năm sáu ngàn.

Năm đại điện chủ mỗi người chỉ được chia hơn một ngàn, dưới tình huống bốn phía khai chiến, nơi nơi giao chiến. Trọng trách luyện chế Đạo binh lại được giao cho Lục Khiêm.

Lúc đầu Thiên Hà cũng không có giao cho nhiệm vụ quá khó, yêu cầu đầu trâu mặt ngựa, đầu hươu đầu chó là được.

Ngoài đầu hươu không biết làm ra, thật ra những thứ khác đã biết rõ rồi.

Đợi thành chủ mới quen với việc điều hành xong, các loại tài nguyên sẽ không ngừng vận chuyển tới Long Thủ phong.

Hướng Nhật Ma Quỳ, Âm Khí Ma Cô cùng các loại vật tạo huyễn cảnh đều bước vào giai đoạn gieo trồng.

Trong lúc mọi người đang hừng hực khí thế cải tạo.

Thông U Quan.

Chỗ không biết tên.

Một người ngồi trong bóng tối.

Ầm ầm!

Âm khí tràn ngập, từ bóng người kia, một đôi mắt màu u lục mở ra.

Người này là Huyễn Am, đô quản thần bí nhất Thông U Quan.

Thân ảnh trên thân người xuất hiện đầy rẫy những con mắt chen chút, lít nha lít nhít.

Đôi mắt phát ra ánh sáng u lục, toàn bộ sơn động u ám đột nhiên bừng sáng.

Người này có mái tóc trắng buông xõa, thân thể ngoài ngũ quan và những bộ phận nên có, thì còn lại đều là những con mắt mọc ra chen chúc. Mỗi một con mắt hiện lên những cảm xúc khác nhau.

Người này là đô quản Huyễn Am. Là người có tu vi mạnh đứng thứ hai tại Thông U Quan.

【VIP】 Giải Thoát Luân bước đầu lộ ra sức mạnh, hoàn thành xây dựng pháp đàn Luyện Binh(1)

Tương truyền trước khi thành lập Thông U Quan, Huyễn Am đã đi theo Thông U đạo nhân.

Thông U không giành được truyền thừa của U Minh, lúc bước vào cảnh giới Đan Kiếp, hai người bọn họ đã cùng nhau chèo chống phát triển môn phái.

Vù!

Huyễn Am nhắm mắt lại, làn da lại bình thường như cũ, thân trên trần trụi, cơ bắp cân đối.

Giây tiếp theo bóng người đã xuất hiện trên ngọn núi.

Trên đỉnh núi cuồng phong gào thét. Nam tử trung niên mặc đạo bào thêu hoa văn xanh đen ngẩng đầu lên, con ngươi màu lục nhìn Huyễn Am từ trên xuống dưới, cười nói:

“Ra ngoài rồi à? Xem ra ngươi vẫn chưa thể đột phá Đan Kiếp.”

“Hừ, chỉ là Hư Đan mà thôi, cũng chẳng biết ngại mà gọi là Đan Kiếp.”

Mặt Huyễn Am tái nhợt, trên miệng là nụ cười nhạt châm chọc, không chút khách sáo cầm ly rót trà.

“Chớ có xem thường Hư Đan, thiên địa Nam Linh vực cằn cỗi, cao thủ Hư Đan gần như là đứng đầu. Người đứng đầu các

phái đều chẳng phải như vậy ư.”

Thông U dường như đã quen với sự tùy tiện này của Huyễn Am.

Đạo Cơ tạo ra pháp lực, được hình thành từ ba bảo vật Tinh Khí Thần hội tụ.

Pháp lực nối liền với trời đất, thiên nhân hợp nhất.

Cùng một loại pháp thuật, pháp lực phóng ra thường mạnh hơn mấy lần so với chân khí thông thường. Hơn nữa, sau khi có được pháp lực thì có thể sử dụng được rất nhiều pháp thuật cao thâm.

Ví dụ như Luyện Đan, từ một đến bốn khiếu phụ thuộc nhân phẩm và linh phẩm Kim Đan.

Dưỡng Thần phổ thông chỉ luyện chế được những thứ này.

Sự sản sinh pháp lực có thể luyện chế địa phẩm Kim Đan từ ngũ khiếu trở lên.

Luyện Khí cũng như vậy, Thất Thập Nhị Địa Sát được gọi là pháp khí, Thiên Cương cấm chế từ tầng ba mươi sáu trở xuống thì gọi là linh khí.

Có được pháp lực có thể cô đọng cấm chế Thiên Cương tốt hơn.

Pháp lực lại ngưng tụ thêm nữa thì gọi là Đan Kiếp cảnh.

“Kim Đan trong cơ thể chính là tinh khí thần viên mãn, là kết quả của sự hòa hợp pháp thuật. Dù chỉ là Hư Đan cũng tượng trưng cho sự viên mãn của đạo hạnh. Dù thiên địa cằn cỗi, nhưng nếu muốn bước vào Đan Kiếp, trước tiên phải kết thành Hư Đan.”

Sau chữ Đan là chữ Kiếp.

Kết đan độ kiếp, trải qua ba kiếp phong, hỏa, lôi mới có thể gọi là chân nhân trường sinh.

Vào lúc kết được đan, sức mạnh sẽ đạt tới trình độ nhất định, khiến thiên địa biến đổi, đại đạo cảm ứng.

Phong Kiếp sẽ tới.

Tiếp theo ở bên ngoài, thất khiếu và nội tâm sẽ cùng bay ra giống như đao nhỏ, mài đi xác thịt và linh hồn.

Nếu thoát được sẽ sống tới nghìn năm.

Sau ngàn năm lại nghênh đón Hỏa Kiếp, thêm một ngàn năm nữa là Lôi Kiếp. Tránh được ba kiếp thì mới viên mãn.

“Có điều, lão phu đã nhìn thấy Đan Kiếp thực sự, đó là Thiên Hà chân nhân.”

“Không thể nào, thế giới này làm sao có thể chống đỡ nổi một vị chân nhân Phong Kiếp.”

Huyễn An trực tiếp phủ định.

“Lão phu cũng rất tò mò, nhưng người này không phải Hư Đan mà ngược lại là thật.”

Nghĩ tới đây, Thông U nhìn Huyễn Am nói, “Ngươi đi thăm hỏi lão một chút xem có cơ hội hợp tác không.”

“Vừa đánh vừa hợp tác với người ta, ngươi được đấy.” Huyễn Am cười nói.

“Chờ tin của ta đi, không phải ngươi muốn ta giết tên khí đồ kia sao? Nhân tiện ta sẽ giúp ngươi. Đi đây!!”

Lời vừa dứt, bóng người đã biến mất không thấy tăm hơi. Chỉ còn lại Thông U vẫn ở đó một mình.

“Làm phép trừ sao?” Thông U tự lẩm bẩm một mình, không biết đang nghĩ gì.

Long Thủ phong, cũng chính là Hắc Sơn hiện giờ. Nơi này quanh năm bị mây đen bao phủ, âm khí dày đặc, thỉnh thoảng huyết khí lại bốc lên tận trời.

Trên sườn núi, một đám đầu trâu mặt ngựa và phù lục lực sĩ đang chuyên chở đá, gỗ về xây dựng cung điện.

Tại nơi trung tâm nhất của đại điện, sàn nhà được lát bằng ngọc xanh đẹp không tì vết.

Ở giữa là hai pháp đàn thô sơ ngũ sắc.

Trên cạnh pháp đàn là Lục Khiêm và ba tu sĩ có âm khí u ám đang đứng.

Ba tu sĩ Dưỡng Thần này là Âm tướng do Thiên Hà phái đến để trợ giúp.

Đại hán râu quai nón là Viêm Trung, nam tử râu ngắn cao lớn là Xích Lân, Sơn Dương Hồ lão đầu tên Ngô Hà.

"Ngô Hạ, ngươi có kinh nghiệm phong phú và xuất thân từ đàn Luyện Binh. Ta chỉ định ngươi làm phó đàn chủ, sau này phải nhờ ngươi rồi."

Lục Khiêm nhìn Sơn Dương Hồ lão đầu.

"Đa tạ đàn chủ." Ngô Hà là người dày dặn kinh nghiệm, có mắt nhìn người, lập tức nhận chức.

"Ta giao cho hai người Viêm Trung, Xích Lân các ngươi làm sứ giả trấn đàn, phụ trách trông coi pháp đàn."

Lục Khiêm nói với hai kẻ kia.

"Rõ, đa tạ đàn chủ." Nam tử để râu quai nón tên Viêm Trung là người thành thật, đóc óc khá đơn thuần.

Ngược lại, Xích Lân có vẻ hơi miễn cưỡng, thậm chí còn không đáp lại.

Suy cho cùng trong thời đại lão sống, mười tám đời tổ tông nhà Lục Khiêm còn chưa ra đời.

Hôm nay lão lại bị một tiểu bối đè đâu như vậy thì làm sao có thể chịu được.

"Ngươi có ý kiến gì à?" Lục Khiêm cười như không cười nhìn chằm chằm Xích Lân.

Bùm!

Không đợi Xích Lân nói, Lục Khiêm đột nhiên vọt ra.

Bóng người xuất hiện phía sau Xích Lân, dùng một chân đạp ngã, đè lão xuống đất.

"Ngươi dám…" Xích Lân hét lên, vùng vẫy chống trả.

Cùng lúc đó, lòng bàn tay của Lục Khiêm ngưng tụ một kim bàn rộng ba thước.

Kim bàn có màu vàng xám, trên đó khắc quái tướng địa ngục, xoay tròn theo chiếc kim bàn, tất cả quái tướng từ địa ngục như sống lại.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy thứ đó, Xích Lân ngây ngẩn cả người.

【VIP】 Giải Thoát Luân bước đầu lộ ra sức mạnh, hoàn thành xây dựng pháp đàn Luyện Binh(2)

“A… đại nhân, ta sai rồi, ta sai rồi.”

Xích Lân kêu gào thảm thiết, lăn lộn trên đất rên rỉ, không ngừng quỳ lạy.

Trên cơ thể ông không có chỗ nào toàn vẹn, như thể bị cực hình nào đó tra tấn dã man.

Nhìn thấy cảnh này, hai người kia đều ngẩn ra, không biết đang xảy ra chuyện gì, bọn họ hơi sững người, không ngờ kẻ này lại thành ra như thế.

Nhìn thấy trạng thái thê thảm của nam tử kia, hai người đồng thời rùng mình, trong lòng càng thêm kính nể Lục Khiêm.

“Uy lực cũng không tồi, nếu không nương tay, gia hỏa này chắc chắn không trụ được bao lâu.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Lục Khiêm nhìn Xích Lân lăn lộn khóc rống, cười lạnh nói:

“Còn muốn thêm lần nữa không? Ta không có tâm tình đấu đá với ngươi. Ngươi có tin dù giết ngươi, Thiên Hà cũng không trách tội ta?”

“Ta sai rồi, đại nhân, ta thực sự sai rồi.”

Xích Lân rùng mình một cái, trải qua hơn tám mươi lần ngục tù, ông đã gần như suy sụp.

“Được, đi làm việc đi.”

Lục Khiêm vỗ vỗ mặt Xích Lân, cùng mọi người đi đến đàn ngũ sắc.

Ở giữa là một ao máu lớn.

Ao máu ngập trong làn khói xanh, vô số quỷ hồn đang khóc gào.

Trên mép của đàn ngũ sắc có một pho tượng bằng đồng.

Dưới đáy chiếc đồng bị đốt cháy, bên trong là chất lỏng màu vàng đang nóng chảy.

Lục Khiêm xúc một thìa chất lỏng màu vàng.

Xùy!

Khói trắng bay ra.

Đổ vào đường vân trên đài, chất lỏng tạo thành ký hiệu phức tạp dọc theo đường vân, sau đó đông đặc lại thành sợi chỉ vàng.

Pháp trận được lập ra trong nháy mắt, ánh lên đủ loại màu sắc.

Ao máu nổi lên bong bóng ùng ục.

Quỷ hồn bay lên, tru ra tiếng.

Từ chỗ Lục Khiêm tế Đại Giải Thoát Luân. Một giây sau, quỷ hồn đang than khóc biến thành những quả cầu ánh sáng màu xanh đen lơ lửng. Đây là gột rửa ký ức siêu sinh của tinh hoa quỷ hồn.

Cái khó của Đàn Luyện Binh nằm ở đây.

Quỷ hồn là một nguyên liệu quan trọng, nếu có những ký ức và cảm xúc khác thì rất dễ dẫn đến thất bại.

Đây cũng là lý do tại sao Thiên Hà đạo nhân nói Đại Giải Thoát Lân thích hợp cho Luyện Binh.

Rầm rầm!

Bọt bong bóng từ ao bốc lên, một con quái vật hình người đầu bò leo ra khỏi ao máu.

Một con, hai con… mười con.

Đạo binh không ngừng dũng mãnh ùa ra, đồng thời lại có rất nhiều nguyên vật liệu được đổ vào.

Lục Khiêm cảm thấy đau ví vô cùng, đây đều tiền cả đấy.

Ưu điểm của Đàn Luyện Binh là tăng tốc độ chế tạo Đạo binh và tiết kiệm nguyên liệu, có thể giảm chi phí xuống còn năm Pháp Tiền một người.

Lục Khiêm quan sát một lúc, sau đó quay về mật thất.

Năm trăm linh hồn đủ để vận hành trong vài ngày, lúc sắp hết thì trở về siêu sinh một ít, không cần phải chú ý mọi lúc.

Hắn vẫn còn rất nhiều việc quan trọng phải làm, đột phá Luyện Huyết pháp, Đại Giải Thoát Luân mấy thứ đó còn chưa được xử lý.

Trở lại phòng luyện công trên núi.

“Ngươi chính là Lục Khiêm?”

Đúng lúc này, trong bóng tối vang lên giọng nói trêu cợt của một nam tử.

Bên trong mật thất âm u tĩnh mịch.

“Ngươi chính là Lục Khiêm?” Một giọng nói trêu cợt của nam tử truyền đến.

Trong lòng Lục Khiêm cảnh giác, ánh sáng vàng dưới chân chợt lóe.

Giống như dẫm lên một chiếc Kim Kiều, hắn nhanh chóng xuất hiện cách đó trăm dặm.

Đây là Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều Độn quang, tuyệt học Lục Khiêm lĩnh ngộ từ trong đạo tàng.

Giờ phút này hắn đã rời khỏi Long Thủ phong.

Dưới chân dẫm lên Kim Kiều làm từ vàng ròng, liên tục di chuyển không ngừng, giờ không còn biết đang đi đến đâu nữa.

Mặc dù không biết kẻ thần bí kia rốt cuộc là ai, nhưng vừa nhìn đã biết người tới không có ý tốt.

Nếu có thiện chí đã không lẻn vào mật thất.

Bầu trời bỗng nhiên ảm đạm.

"Vô ích thôi, ngươi không chạy thoát được đâu."

Một thân ảnh chặn ở trước mặt Lục Khiêm.

Lục Khiêm đứng lại ổn định thân thể, nhìn thấy dáng vẻ của người này.

Người này có vẻ ngoài trẻ tuổi, tóc trắng cực dài, sắp chạm đến mặt đất, trên người khoác một chiếc áo tím.

"Rốt cuộc các hạ là ai? Vì sao tự tiện xông vào động phủ của ta?" Lục Khiêm hỏi.

Vừa dứt lời, kim quang từ Kiếm Nang bắn ra bốn phía.

Một cái Kiếm hoàn sáng như thái dương hạ xuống từ trên không trung.

Lục Khiêm vừa ra tay đã tung chiêu Bát Tinh Hợp Nhất.

Kiếm hoàn còn chưa rơi xuống, kim khí kích thích khiến làn da bỏng rát khó chịu, ma sát với không khí sinh ra nhiệt độ cao khiến cho cây cối không hỏa tự thiêu.

Kiếm hoàn có tốc độ cực nhanh, hạ xuống với tốc độ khiến đối phương cũng phải kinh ngạc.

Xoẹt xoẹt!

Quần áo trên người đàn ông đầu bạc bị rách tung tóe, lộ ra cơ thể mọc đầy những con mắt màu u lục.

Ào ào!

Hai xương sườn là sương khí u lục tỏa ra, trong mắt bắn ra ánh sáng lục thẫm.

Kiếm hoàn bị cố định giữa không trung.

Người này búng tay, Kiếm hoàn lấy tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy bay ngược trở về.

Bay về cùng với Kiếm hoàn chính là ánh sáng lục trong mắt y.

Phong cảnh thế giới xung quanh thay đổi hoàn toàn, tất cả là một màu xanh lục thẫm.

Lục Khiêm phát hiện không gian đã bị phong tỏa, sử dụng Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang cũng không thể chạy thoát.

“Ngươi có thể gọi ta Huyễn Am, hoặc là Thông U Đô quản.”

Huyễn Am phi thân đến phía sau Lục Khiêm. Trong lúc nói chuyện đồng thời xuất ra một chưởng.

Keng!

Bàn tay hạ xuống, sau đó là một tiếng kim loại va chạm truyền đến.

【VIP】 Thiên Túc Lục Ngô(1)

"Hử?"

Huyễn Am ngẩng đầu lên, chỉ thấy dưới chưởng là một cái mâm tròn màu vàng xám.

Luân Bàn Tuyên Cổ chuyển động, triệt tiêu phần lớn lực lượng, cảnh tượng ở địa ngục rất sống động.

Bỗng nhiên, từ Luân Bàn truyền đến một lực lượng không tên.

Cơ thể Huyễn Am lấp loé một cái. Lần xuất hiện tiếp theo sắc mặt có chút khó coi, trên cánh tay có vết máu mờ mờ.

"Quả nhiên là tai họa, Dưỡng Thần hậu kỳ đã có chiến lực như vậy, không thể để ngươi tiếp tục sống nữa."

Lúc này, Huyễn Am không nương tay nữa.

Pháp thể Đạo Cơ mở rộng ra, trên tầng mây hiện lên một con Thiên Túc Lục Ngô, phần bụng con rết có hơn ngàn con mắt.

Ánh sáng lục bắn ra từ con rết ngàn mắt hội tụ thành một cột sáng cực đại, mục tiêu thẳng hướng vào Lục Khiêm.

"Hóa ra là Đô quản đại nhân." Lục Khiêm cười nói.

Lúc trước ở Thông U Quan đã từng nghe nói về kẻ tên Huyễn Am này.

Trong tam đô ngũ chủ, Đô quản thần bí nhất, trên trăm năm không lộ mặt, vẫn luôn bế quan. Không nghĩ tới mới xuất quan

đã ra tay với mình, xem ra Thông U rất coi trọng mình.

Ở trong mắt Huyễn Am, Lục Khiêm giống như bị dọa choáng váng, vẫn không nhúc nhích, tùy ý cho mình xâu xé.

Người này có bộ dáng không sợ gì cả, chắc là có át chủ bài gì đó.

"Át chủ bài à? Lấy ra nhanh lên, để ngươi chết một cách minh bạch."

Ông ta không thèm quan tâm, một tu sĩ Dưỡng Thần bình thường thôi, át chủ bài có mạnh cũng không mạnh đến đâu?

Ánh sáng cách Lục Khiêm không đến trăm trượng, hắn lấy ra một cái ngọc tỷ, đưa chân khí vào.

"Hả?"

Ngay lúc Huyễn Am cho rằng hắn sắp ra tuyệt chiêu, Lục Khiêm bỗng nhiên hô to một tiếng.

"Phủ chủ cứu ta!"

"Cái gì?" Sắc mặt Huyễn Am thay đổi.

Răng rắc!

Hư không vỡ ra, một cánh tay tái nhợt như ngọc, không có lỗ chân lông vươn ra.

Búng tay một cái, âm phong thổi qua, lục quang biến mất.

Sau đó là bàn tay đập xuống chỗ Huyễn Am.

Phạm vi to lớn, đủ để bao trùm một đỉnh núi.

"Phủ chủ hiểu lầm! Ta là Đô quản Huyễn Am của Thông U Quan, theo lệnh Thông U quan chủ đến hợp tác."

Uy áp cường đại khiến cho Huyễn Am biến thành hình người, đôi mắt trên người đều nhắm lại.

Bàn tay khổng lồ ngừng lại.

“Nếu hợp tác, vì sao lại đánh người ở đảo Vạn Tượng của ta.”

Huyễn Am sắp xếp lại từ ngữ, nói:

“Phủ chủ nghe ta nói, tại hạ đang thanh lý môn hộ, Lục Khiêm là phản đồ của Thông U Quan, nhiều lần đánh bị thương người của chúng ta, tại hạ bất đắc dĩ mới ra tay ở nơi này.”

Trước mặt Thiên Hà Phủ chủ, Huyễn Am không ai bì nổi vẫn phải chịu thua.

Lần này Thiên Hà bí phủ xuất thế, Thông U Quan đã chết một tên Hóa chủ, Đường chủ Tĩnh chủ thì bị trọng thương. Ngũ chủ bị phế đi ba người.

Căn cứ theo lời của người trốn được trở về, Thiên Hà Phủ chủ đối phó bọn họ như là đập gà con, một hiệp cũng không thể chống đỡ.

Hơn nữa, gần nhất ở phía bắc hai vị Điện chủ Tà Lực và Khủng Bố công thành đoạt đất cũng chứng minh thực lực của Minh Phủ không tầm thường.

Hai vị Điện chủ đoạt từ trong tay bọn họ năm tòa thành, thương vong hai trăm vạn sinh linh.

Nghe được lời nói của Huyễn Am, Lục Khiêm trêu chọc nói:

“Xem ra Đô quản bế quan lâu, không biết tin tức bên ngoài. Cái gì mà phản đồ của Thông U Quan, bây giờ ta là đàn chủ Đàn Luyện Binh Giáp Hào của Minh Hà bí phủ.”

“Thanh lý môn hộ? Người của Minh phủ từ khi nào đã tới lượt Thông U Quan quản rồi? Không coi Phủ chủ ra gì à?”

Không thể không nói, có cường giả chống lưng phía sau, cảm giác nói chuyện cũng cứng rắn hơn không ít.

“Ngươi…” Huyễn Am bị Lục Khiêm trách mắng như vậy, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa tức giận, không còn phong thái thong dong tự tin nữa.

Không ngờ tiểu nhân vật vừa rồi khinh thường lại trở thành người của Minh Phủ.

Bộ dáng tiểu nhân đắc chí này khiến Huyễn Am không kìm lòng được mà lại muốn ra tay đập chết hắn.

“Bỏ đi! Người của Minh Phủ ta, chỉ có bổn tọa mới có thể xử trí.”

Bàn tay khổng lồ ập xuống, Huyễn Am bị đánh đuổi ra ngàn dặm, không biết sống chết.

“Đa tạ Phủ chủ tương trợ!” Lục Khiêm chắp tay nói.

“Ừ, tiến độ Đàn Luyện Binh như thế nào rồi?”

“Bẩm Phủ chủ, Đàn Luyện Binh đã kiến tạo xong đầu trâu mặt ngựa, năm ngày sau sẽ có ba ngàn Đạo binh đưa đi chiến trường. Đầu hươu đầu chó đang trong quá trình chế tạo.”

“Tốt!”

Khe hở khép lại, khí tức cũng biến mất theo.

“Cuối cùng cũng yên tĩnh.” Lục Khiêm nhìn phương xa.

Có lẽ gia hỏa Huyễn Am này lại muốn bế quan tiếp đây.

Kim Kiều vắt ngang trời, ở cách đó hơn trăm dặm.

Lần này trở về, nhất định phải đột phá Chân Hình Hiển Hóa.

Năm trăm vạn chính mình cướp đoạt vẫn đủ dùng, nếu không được còn có vật liệu của Đàn Luyện Binh.

Chiến tranh kéo ra tấm màn che, năm đại Điện chủ cùng với Thủy phủ đã bước đầu đặt vững gót chân ở hai bên bờ.

Hiện tại chỉ là chiến đấu giữa tu sĩ bình thường cùng với Đạo binh.

Lại qua không lâu nữa độ chấn động thăng cấp, chỉ sợ cũng phải đối mặt với đại chiến toàn diện.

Mật thất u ám, âm khí dư thừa đến sắp ngưng tụ ra chất lỏng.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng ở trên đệm hương bồ, song chưởng hướng vào nhau.

Ánh sánh vàng sáng lên, dựng thẳng đến chỗ mâm tròn chuyển động trên lòng bàn tay.

Kim quang chiếu vào trên mặt, biểu cảm không rõ tâm trạng. Giây tiếp theo, thân hình biến mất. Trước mắt là một cái thế giới huyết sắc.

Không trung màu đỏ, thổ nhưỡng màu đỏ, phảng phất như dính đầy máu tươi.

Thế giới mênh mông vô bờ. Trước mắt là một bệ đá máu tươi loang lổ.

Bên trên đặt con dao dùng để lột da, đao chặt, đao đào dùng thiền, đao mổ bụng.

Hai bên đài cao là Thần Ma do âm khí hóa thành. Phía sau đài cao là đầu hổ trảm, sau nữa là toái cốt chùy, trấn thạch các loại.

Phân biệt là các loại khổ hình lột da đào thịt, đầu hổ dao cầu, luyện thạch toái cốt.

Vòng người bên trong sẽ tự động truyền tống đến trên đài để chịu khổ hình.

Chịu đựng được cái phía trước sẽ lập tức bị truyền tống đến cái sau.

Vĩnh hằng luân chuyển, đến khi thời gian kết thúc, hoặc là tử vong siêu thoát.

Mức tu luyện càng cao, hình phạt sẽ càng ngày càng khốc liệt, thời gian càng ngày càng dài.

"Khổ hình của Đại Giải Thoát Luân hẳn là không chỉ có ba loại, hoặc là sau này hiểu được Đạo Tàng mới có." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Rốt cuộc biết nguyên nhân Thiên Hà không hạ huyết chú rồi.

Nắm giữ truyền thừa sau đó, không sợ người khác chạy.

Lục Khiêm lại lần nữa hiểu được Giao Long Chân Hình. Đồng thời lấy ra huyết nhục của Thận chủ, hấp thu tinh khí của nó để bổ sung.

Thế giới hiện thực.

Lục Khiêm lại lần nữa mở to mắt, giọt nước bên cạnh trước khi rời đi đang lơ lửng giữa không trung, bây giờ nhỏ giọt xuống dưới.

Trong Đại Giải Thoát Luân tu luyện một canh giờ, ngoài hiện thực khoảng một giây.

Sau đó lại tu luyện một lần.

Đại Giải Thoát Luân tiêu hao chân khí rất nhiều, dưới tình huống không bổ sung, có thể liên tục thi triển ba lần.

Hạn mức cao nhất một ngày hạn mức là sáu lần, nhiều hơn sẽ cảm thấy tâm trí mỏi mệt.

Như vậy cũng coi như khá tốt, mỗi ngày nhiều hơn người khác sáu canh giờ tu luyện.

Một tháng thì nhiều hơn người khác nửa tháng.

Cuối cùng cũng có thời gian thăng cấp cấp độ pháp thuật khác.

Trong lúc Lục Khiêm đang hừng hực khí thế tu hành. Huyễn Am lê cơ thể bị thương trở lại Thông U Quan. Thông U đạo nhân lập tức chạy đến trước mặt Huyễn Am, vẻ mặt nghiêm trọng: “Sao lại thế này?”

Đây là lần đầu tiên ông ta thấy dáng vẻ này của Huyễn Am.

Đôi mắt bị mù một phần tư.

【VIP】 Tà Lực phân thi, Xích Âm xuất hiện

Huyễn Am vén quần áo, một phần tư số mắt trên người lão vỡ ra, nước mủ u lục cũng theo đó mà chảy xuống.

“Quan chủ, đều do chúng ta tính sai, địa vị của Lục Khiêm ở Minh phủ khá cao, bộ dạng của ta bây giờ là do bị Thiên Hà đánh.”

Huyễn Am cười khổ nói.

Lão đã tung hoành nhiều năm như vậy mà giờ lại bị một tiểu bối Dưỡng Thần làm cho ngã nhào.

Ý muốn hợp tác ban đầu cũng đổ sông đổ bể.

“Đúng là tai họa mà.”

Thông U nhắm mắt lại, vốn chỉ là một tên nhãi lão không coi ra gì, giờ đây đã ngáng chân Thông U không chỉ một lần.

Thông U hối hận tại sao lão không đánh chết tên này sớm hơn, để hắn trưởng thành cho đến tận bây giờ.

“Quên đi, nếu chúng ta không thể hợp tác, vậy phải đánh. Trận chiến phía trước thế nào rồi?” Thông U nhìn vào khoảng không.

Trong khoảng không xuất hiện một con Hàn Nha.

“Hiện tại chúng ta đã mất năm thành, ba đạo sĩ Dưỡng Thần. Mấy ngày trước điện chủ Khủng Bố giao thủ với hai tên Đạo Cơ của Yêu Quỷ Môn, hai bên đến đó thì ngừng.”

Tình hình ngày càng phức tạp hơn.

Các phái đều liên kết với nhau, không có cao thủ Đan Kiếp nào ra tay.

Ngươi ra tay trước rất có khả năng phải một mình đối mặt với Thiên Hà. Hơn nữa Minh phủ cũng không phải kẻ thù của tất cả mọi người, e rằng có rất nhiều thế lực đã chủ động liên hệ với Thiên Hà.

Một khi lợi ích của tất cả các bên đã rõ ràng, chỉ sợ đó sẽ là một cuộc chiến bi thảm hơn nhiều.

Có kẻ nói Ti Thiên đài ở phía nam đã dự tính đại chiến lần này sẽ khiến số dân giảm đi bảy phần.

Nghĩ đến đi ngược lại Thông U cảm thấy bình tĩnh. Được mất của một thành đối với lão vốn chỉ là chuyện nhỏ. Nếu thật sự có được phương pháp tiến vào Đan Kiếp, cho dù Thông U Quan có chết sạch lão cũng không chút quan tâm.

Phía nam Thông Thiên Hà.

Một tòa cung điện tối đen như mực đứng sừng sững.

Xung quanh cung điện tỏa ra yêu khí lan đến tận trời, hai ngàn đầu trâu mặt ngựa đi xuyên qua khu rừng rậm rạp.

Ngoài Đạo binh, còn có một số tu sĩ đội đấu bồng đen. Hầu hết những người này đều là tán tu mà Vô Sinh thu nhận.

Tà Lực ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người.

Bàn bên trong là người đầu thú của Yêu tộc, Yêu đạo âm khí u ám, cùng với chính đạo tiên phong đạo cốt.

Tà Lực có vẻ ngoài sạch sẽ, đôi mắt dài hẹp, sống mũi vừa sâu vừa cao.

Trên người mặc thú diện kim quang khải, đầu đội mũ long thôn kim*.

*áo giáp vàng đầu thú, mũ đầu rồng nuốt vàng

Nhìn kỹ hơn mới thấy bộ giáp này hóa ra đã khảm vào da thịt của Tà Lực.

“Báo! Điện chủ.” Thuộc hạ vội vàng đẩy cửa lớn vào, nửa quỳ bẩm báo.

“Có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?”

Tà Lực cau mày, huyết khí đằng sau gã hình thành một cái đầu lâu, như thể chỉ cần một lời không hợp sẽ lập tức ăn thịt người ta.

“Cự Linh sơn không chịu đầu hàng, lại còn giết chết ba sứ giả của ta.”

“Gan chó lớn nhỉ.” Tà lực đột nhiên đứng dậy, chén rượu loảng xoảng rơi xuống đất.

“Chư vị cứ uống trước đi, ta đi một lát sẽ về.” Tà Lực nói với các vị tân khách trong yến tiệc.

“Hay để chúng ta đi phụ một tay?” Một ông lão gầy gò đứng lên.

Nếu Lục Khiêm ở đây, nhất định hắn sẽ nhận ra người này chính là Ngũ Tạng đạo nhân.

Bên cạnh là lão đầu tiên phong đạo cốt tên Linh Quang thượng nhân, hai người đến để gia nhập Minh phủ.

“Không cần!”

Tại Cự Linh sơn.

Đây là nơi đặt chân của Cự Linh phái, được đặt theo tên của Cự Linh Thỉnh Thần thuật.

Trong đại điện của môn phái, một đại hán dũng mạnh thân cao chín thước được mọi người vây quanh.

“Môn chủ, cứ đắc tội Minh phủ như vậy liệu có ổn không?” Người gác cổng lo lắng nói.

“Không sao, Tà Lực còn chưa thành đạo. Hơn nữa Ti Thiên đài đã tổ chức liên minh, ngày mai chúng ta sẽ gia nhập vào hội, chỉ cần có thể yên ổn vượt qua cơn sóng gió này là được.”

Sở dĩ môn chủ Cự Linh tự tin như vậy là bởi vì gần đây hắn đã lĩnh hội được Cự Linh Tổ Sự đại pháp, tu vi đã tiến bộ lên tầng cao hơn.

Ầm!

Đúng lúc này, sơn môn rung chuyển.

“Môn chủ, có địch tập kích!”

“Tới hay lắm!!!”

Môn chủ Cự Linh hào sảng cười. Y bước đến trước đàn đình, bốc một nắm đèn nhang rồi dùng chân khí cắt ngón tay, nhỏ vào vài giọt tinh huyết và đèn nhang thành một hỗn hợp. Ngón tay nhúng tro hương vẽ phù chú lên mặt.

Y vừa vẽ phù, vừa lẩm nhẩm.

“Thiên linh linh, địa linh linh. Lấy trời rửa thân, lấy trăng luyện hình. Tiên nhân nâng đỡ, ngọc nữ tùy hình. Kính mời đại ân chủ của bản đàn, đại đạo tôn Cự Linh kim cương; đệ tử thành tâm đến bái tạ, thần binh nhanh như pháp lệnh! “

Lúc y vừa bước ra khỏi cổng.

Thân hình môn chủ Cự Linh nhanh chóng trở nên khổng lồ, làn da biến thành màu tím, thân hình cao tới nghìn trượng, giống như một cự thần.

Ầm!

Mỗi bước đi đều làm mặt đất nứt ra.

Vẻ mặt của mọi người dưới Cự Linh môn đều khiếp sợ.

Chỗ mạnh của Thỉnh Thần thuật là mượn sức mạnh vượt ra ngoài cảnh giới của chính mình. Nếu Luyện Khí kỳ có Thỉnh Thần thuật cao siêu thì dù muốn có sức mạnh của Dưỡng Thần kỳ cũng không thành vấn đề.

Mặc dù môn chủ Cự Linh chỉ sở hữu Đạo Cơ sơ kỳ, nhưng tấm pháp thân Cự Linh hiện tại của hắn ít nhất cũng có sức mạnh của Đạo Cơ hậu kỳ.

Ầm!

Pháp thân Cự Linh đập vào mây đen trên bầu trời.

Một quyền đủ để phá vỡ một ngọn núi.

"Ha? Muốn đọ sức mạnh với ta ư?" Từ trong không trung vang lên một tiếng cười chế nhạo.

Một bàn tay đen như mực nhô ra từ những đám mây.

Bàn tay khổng lồ đen kịt cực kỳ to lớn, gần như bao phủ bán kính mười dặm, nhưng pháp thân Cự Linh còn bao phủ rộng hơn bàn tay khổng lồ này tới vài lần.

Đây là pháp thể của Tà Lực - Tà Lực Đại Thủ Ấn.

Không có tác dụng đặc biệt, chỉ là sức mạnh thuần túy, lần trước y đã dùng pháp thân này giết một thành người.

Ầm!

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy bàn tay khổng lồ, môn chủ Cự Linh đột nhiên thu chiêu, sau đó tuyệt vọng giơ hai tay lên, cố gắng đỡ lấy bàn tay khổng lồ.

Bùm!

Pháp thân Cự Linh rơi xuống trăm trượng, hai mắt mở ra, đôi tay không chịu nổi gánh nặng phát ra tiếng kêu xì xèo.

"Hửm?"

Tà lực kinh ngạc, xem ra pháp thân Cự Linh này cũng có chỗ đáng khen.

Ầm!

Lòng bàn tay phát ra huyết quang mờ ảo.

Tà Lực Đại Thủ Ấn đánh giết!

Ầm!

Sức mạnh của bàn tay lại tăng thêm vài lần.

Lần này môn chủ Cự Linh không còn sức chống đỡ, thân thể trực tiếp bị một cỗ quái lực xé thành tám mảnh.

Sau đó chuyển hướng đến sơn môn, liên tiếp đánh ra mấy chưởng, tiêu diệt Cự Linh môn.

Tình cảnh này bị một đạo độn quang trong bóng tối phát hiện.

Trong độn quang là một cô gái xinh đẹp, đó chính là Xích m.

Mấy ngày trước nàng đã trở lại sơn môn, hôm nay được môn phái đến bàn bạc với Cự Linh môn.

Hiện giờ hay rồi, không cần bàn bạc nữa..

【VIP】 Tà Lực phân thi, Xích Âm xuất hiện(2)

Nghĩ tới đây, Xích Âm dùng độn quang, trong nháy mắt nàng đã ra xa hơn mười dặm.

Chờ khi đi xa hơn một chút nàng mới điều khiển độn quang màu trắng rời khỏi đó.

Âm độn dùng để di chuyển trong cự li ngắn, dương độn dùng để phi hành.

Nàng rời đi với tốc độ cực nhanh, không quan tâm đến việc để lộ dấu vết của bản thân.

Một khi bị Tà lực phát hiện thì không còn cơ hội chạy thoát nữa.

Bên trong điện của Tà Lực, nội tâm Linh Quang và Ngũ Tạng đạo nhân đều có chút lo lắng, dù sao bọn họ cũng chỉ là người mới tới, lại phải đối mặt với kẻ hung ác bậc này.

Trong lòng thấy hoang mang cũng là điều dễ hiểu.

“Ôi! Đầu trâu bị giết rồi!”

Đột nhiên, bên ngoài điện có tiếng hoảng sợ.

Linh Quang thượng nhân vừa đi ra ngoài thì thấy một nhóm Đạo binh đầu trâu mặt ngựa đang vây đánh một đạo độn quang.

Đúng lúc này, từ giữa độn quang bay ra mười tám Bích Hỏa Phi Đao, đánh giết khỏi vòng vây, độn quang biến mất ở phía chân trời.

Tất cả Đạo binh đều không thể đuổi kịp.

“Cái này…” Linh Quang thượng nhân nhìn thấy Bích Hỏa Phi Đao thì lập tức trợn mắt há mồm: “Đây không phải là phi đao của ái đồ nhà ta sao, thì ra hung thủ ở đây!”

Mấy năm trước, đệ tử duy nhất của Linh Quang thượng nhân ra ngoài thì bị giết.

Khi lão đến nơi, mọi dấu vết đều bị tiêu hủy, mười tám Bích Hỏa Phi Đao cũng bị lấy đi.

Cứ tưởng kiếp này lão sẽ không bao giờ bắt được hung thủ, nhưng không ngờ lại gặp ở đây, quả thật là chẳng mất sức mà lại tìm thấy.

“Đạo hữu, lão phu sẽ giúp ngươi một tay. Người này giết Đạo binh, nếu như chúng ta cùng bắt được người này, cũng coi như là lập công đầu.” Ngũ Tạng đạo nhân niềm nở cười.

Lão lật tay, Tâm Đăng xuất hiện, từ ngọn lửa đỏ đậm bay ra mấy ngọn lửa hình người.

“Đi!”

Ngũ Tạng đạo nhân vung lên một ngọn lửa, xông vào hư không.

Không lâu sau, Tâm Đăng hình người phá không bay về.

“Chủ thượng, đã tìm thấy mục tiêu.” Tâm Đăng phát ra âm thanh như chuông bạc của nữ tử.

“Đạo hữu, cùng ta đuổi theo kẻ địch.”

Ngũ Tạng đạo nhân bước vào trong ngọn lửa, theo sau là Linh Quang thượng nhân.

Ngay lúc ngọn lửa bùng lên, chỉ nhìn thấy trong ánh sáng ngoài mười dặm là một nữ tử.

“Nghiệt súc, nộp mạng đi!”

Khi nhìn thấy người này, đôi mắt Linh Quang đạo nhân đỏ ngầu, sát khí lạnh thấu xương.

Nhiều người không biết đệ tử duy nhất này thực ra là nhi tử của Linh Quang đạo nhân.

Nhi tử bị giết thì làm sao có thể không hận được.

Pháp lực màu vàng ngập trời, tế pháp thể Đạo Cơ.

Tám mươi tám phi đao có mày có mắt có cánh, đôi mắt của chúng bắn ra kim quang.

Đây là Trảm Long Vân Sí phi đao.

Ánh sáng trong mắt có thể chế trụ cơ thể và tâm trí của kẻ thù cho tới chết.

Đây là vật được sinh ra có linh trí, một khi mục tiêu bị phong tỏa, nó sẽ tự động tấn công đến khi kẻ thù chết mới thôi.

Vù!

Phi đao bay ra ngoài, mang theo đuôi lửa như mây khói. Tấn công Xích Âm từ bốn phương tám hướng và mọi góc độ.

Xích Âm đang bay bỗng nhận thấy sau lưng có nhát đao đâm đến, vừa nhìn lại thì giật mình đến mức mồ hôi lạnh túa ra.

Không biết cao thủ xuất hiện từ đâu, hình như rất có địch ý với mình.

Vù!

Trong tay nàng xuất hiện một cây quạt hương bồ ngũ sắc cực lớn, nhẹ nhàng phẩy một cái.

Cự sơn, hỏa diễm, dòng nước và các pháp thuật khác đều được thi triển.

Mười tám Bích Hỏa Phi Đao chặn lại đòn tấn công của đối thủ.

Xích Âm còn cách cảnh giới Đạo Cơ chỉ một bước, dù sao nàng cũng xuất thân từ môn phái lớn, cho dù không thể chống lại đối phương thì cũng có thể ngăn chặn một lát.

Xích Âm tìm được cơ hội, lập tức biến thành Giao Long trắng như tuyết trốn thoát, tốc độ càng nhanh hơn.

"Có chút giống tiểu tặc trộm Tâm Đăng ngày đó. Chẳng lẽ là cùng một bọn sao? Thật lớn mật!"

Nhìn thấy Giao Long trắng như tuyết, Ngũ Tạng đạo nhân giật mình, nhớ tới tên giả mạo Phục Ba trộm đồ.

Nhất thời, cả hai đuổi theo Xích Âm như chó điên.

"Hai người đã bọn họ làm sao thế?"

Xích Âm chẳng hiểu ra sao, cho tới bây giờ cũng không biết tại sao bọn họ lại đuổi theo nàng.

Tại sao lại giống như nhìn thấy kẻ thù?

Mấy đạo độn quang một trước một sau đuổi theo nhau.

Xích Âm tu luyện Âm Dương độn quang nên tốc độ cực nhanh, nhưng Ngũ Tạng đạo nhân cũng không kém. Hơn nữa hai bên chỉ cách nhau một cảnh giới, có khả năng không bao lâu nữa nàng sẽ bị đuổi kịp.

Bởi vì con đường phía sau bị chặn nên chỉ có thể chạy về phía bắc.

"May mà dựa vào thân thể Giao Long mới có thể thi triển độn thuật nhanh như vậy, nếu không sẽ bị đuổi kịp mất."

Đáng tiếc sau khi Lục Khiêm đi rồi, không có ai cùng mình lĩnh ngộ chân ý Giao Long nữa. Bằng không sau khi nguyên

thần Giao Long đạt đại thành, nhất định sẽ tiến vào cảnh giới Đạo Cơ.

Nhớ tới cái tên tiểu tặc không chút tin tức nào kia, Xích Âm chửi thầm trong lòng.

Nàng vực lại tinh thần, chính mình sao lại làm mình làm mẩy như thế, giống như oán phụ vậy, tên tiểu tặc Lục Khiêm đâu có quan hệ gì với nàng.

Bây giờ quan trọng vẫn là chạy trốn.

"Nộp mạng đi!"

Lại có vô số hàn mang đâm tới. Một chiếc phi đao sượt qua cơ thể Xích Âm, suýt chút nữa đã khiến nàng ta bay đầu.

【VIP】 Gặp lại Xích Âm(1)

Để tránh né công kích của những người này, Xích Âm đã dùng hết phù chú đan dược sư phụ cho mình. Hai người này vậy mà khó chơi đến vậy, đặc biệt là Tâm Đăng trong tay đạo nhân kia.

Cho dù có kéo xa khoảng cách ra sao thì sau một giây đều có thể đuổi theo mình, còn phiền hơn cả ruồi bọ.

"Ngươi và ta không oán không thù, vì sao lại bám riết không tha?" Xích Âm không nhịn được nói.

Sao hai người này lại rảnh rỗi đến vậy, đuổi theo hơn vạn dặm rồi mà còn không thấy đủ, rốt cuộc bọn họ có thù oán gì.

"Ngươi giết đệ tử của ta còn giả vờ như không biết? Phi đao bên cạnh ngươi là cái gì?" Linh Quang thượng nhân cười lạnh nói.

"Chỉ cần ngươi khai ra Giao Long ngày đó, ta sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái." Ngũ Tạng đạo nhân nói.

Nghe đến đó, Xích Âm mới hiểu được.

Hóa ra là kẻ thù của Lục Khiêm.

Trách không được lại vô duyên vô cớ công kích mình, chỉ sợ người này đã coi mình là hung thủ.

Nghĩ đến đây, Xích Âm bất đắc dĩ chạy đi. Cơ thể lập tức lẻn vào Thông Thiên Hà.

Mặc dù nghe nói đáy sông nguy hiểm, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn so với việc đụng phải hai tên quái vật này.

Khoảnh khắc lao vào trong nước, hai người do dự một chút nhưng vẫn lựa chọn đuổi theo.

Ở Long Thủ phong.

Lục Khiêm thu hồi Kim Luân, lại hoàn thành một canh giờ tu luyện. Lúc này cơ thể thay đổi rõ rệt, đã không còn nhìn ra hình dạng nhân loại.

Đầu là đầu Giao Long, tứ chi là móng vuốt của Giao Long, đuôi cũng là đuôi của Giao Long. Đằng sau lưng mọc ra vây cá giống như gai ngược, từ sau đầu lan đến tận chóp đuôi. Bộ vảy màu vàng tối không có một chút tạp sắc nào, ôn hòa như ngọc vàng.

Ngoài cơ thể không giống ra, mấy thứ còn lại không khác chút nào. Nhìn như còn cách một khoảng. Nhưng Lục Khiêm biết nên để mọi thứ thuận theo tự nhiên. Chỉ cần có cơ hội thích hợp, hắn lập tức hóa thân thành rồng, tiến vào cảnh giới Chân Hình Hiển Hóa, đạt được chiến lực Đạo Cơ.

Nghỉ ngơi một chút, hắn sử dụng đan dược khôi phục lại khí lực.

Đương lúc hắn đang chuẩn bị tiến vào Đại Giải Thoát Luân thì.

"Ồ? Khí tức của Giao Long?" Lục Khiêm nhăn mày lại, bỗng nhiên cảm ứng được khí tức cực kỳ quen thuộc.

Khí tức và Âm thần Giao Long có cùng nguồn gốc, giờ phút này đang di chuyển rất nhanh.

"Là Xích Âm ư? Tại sao lại tới đây, chẳng lẽ bị bắt?" Lục Khiêm đứng lên.

Trong hư không hiện lên một Kim Kiều.

Bước lên Kim Kiều, cơ thể hắn biến mất tại chỗ.

Bên kia.

Sắc mặt Xích Âm tái nhợt, thở hồng hộc. Chân khí của nàng đã tiêu hao hết chín phần, suýt chút nữa không duy trì nổi độn quang của mình.

“Chạy đi, tiếp tục chạy đi.” Linh Quang thượng nhân cười lạnh một tiếng, từ từ tới gần.

Bên kia là Ngũ Tạng đạo nhân.

Ngũ Tạng đạo nhân tế ra pháp khí Ngũ Tạng, cuốn đất cát lên phạm vi vạn trượng.

Ầm!

Dưới sự công kích của pháp thuật, Xích Âm gần như không có tí sức lực nào để đánh trả.

Ầm!

Phía chân trời bay ra một viên Kiếm hoàn rất lớn.

Kiếm hoàn màu vàng kim di chuyển linh động trên không trung. Lập tức chắn lại Vân Sí phi đao, Âm thần Giao Long điên cuồng hét lên, Vong Tình Chân Thủy hóa thành nước mưa rơi xuống rửa sạch, phá hủy pháp thuật của Ngũ Tạng đạo nhân.

Xích Âm lấy lại tinh thần, có một đạo sĩ áo đen đựng chắn trước người.

“Bái kiến Xích Âm sư tỷ.” Lục Khiêm cười chào hỏi, sau đó nhìn về phía hai người kia: “Thật đúng là chuyện tốt, kẻ thù đều tới rồi.”

Hắn biết Linh Quang thượng nhân, hắn nhớ rõ cái tên xui xẻo bị mình đánh giết, pháp khí còn bị mình mượn hoa hiến phật đưa cho Xích Âm.

Không nghĩ tới thế gian còn có chuyện trùng hợp như vậy.

“Lục Khiêm?… Cẩn thận!”

Ào ào!

Xích Âm mới vừa nói xong câu đó, trước mắt chợt tối sầm.

Chờ lúc lấy lại tinh thần, phát hiện đã ở một thế giới màu đỏ như máu.

Đang lúc không biết sao lại thế này, vòng eo nhỏ nhắn bị người nào đó choàng qua ôm gọn vào lòng.

“Sư tỷ, lâu rồi chưa gặp.”

Quay đầu lại nhìn thấy gương mặt tủm tỉm cười của Lục Khiêm, khuôn mặt Xích Âm lập tức đỏ lên, chỉ cảm thấy gương mặt kia rất ngứa đòn.

“Lục Khiêm ta không nuốt lời, nói bảy tám năm sau gặp mặt thì là bảy tám năm. Ta nói không sai chứ?” Lục Khiêm ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, cười nói.

“Ta không quen biết ngươi, đồ biến thái, cút ra!” Xích Âm phỉ nhổ, nghiến răng nghiến lợi nói.

Quay lại vấn đề chính, nơi này là đâu.

Lục Khiêm nghiêm túc, đứng đắn nói:

“Nơi đây chính là bên trong Đại Giải Thoát Luân, một giây bên ngoài tương đương với một canh giờ bên trong.”

Xích Âm cũng đã quên mất mình đang ở trong lòng Lục Khiêm, mày đẹp nhíu lại: “Bằng một giây bên ngoài, vừa nãy hai người kia đều ra tay toàn lực, đến lúc đó phải làm như thế nào.”

Hai người bên ngoài đều là cảnh giới Đạo Cơ, cho dù Xích Âm ở lại đây một canh giờ để khôi phục khí lực, đến lúc đi ra ngoài cũng không làm nên chuyện gì.

Khoảng cách ngắn như vậy, gần như không có khả năng chạy trốn.

“Chân ý Giao Long của sư tỷ hiểu được đến mức nào rồi?”

“Vẫn còn kém một chút.”

“Nếu không chúng ta cùng tìm hiểu ở đây được không?”

Không chờ Xích Âm trả lời, Âm Thần hắn đã hóa thành Giao Long.

Giao Long vảy vàng dài mấy trăm trượng, bay lượn thành vòng tròn ở trên không trung. Cái đầu dữ tợn cực lớn cách Xích Âm không đến ba thước, đôi mắt hoàng kim ánh lên hình ảnh ngược của gương mặt mỹ nhân.

Luyện ngục đỏ máu, mây đen, sương mù dày đặc, Giao Long dữ tợn, mỹ nhân tuyệt đẹp… Tạo thành một bức Giao Long mỹ nhân đồ tương phản mãnh liệt.

“Được.” Đôi mắt xinh đẹp của Xích Âm liếc một cái, bàn tay trắng nhẹ chạm vào đầu Giao Long.

Rầm!

Xích Âm lắc mình biến hoá, hóa thân thành Giao Long có lớp vảy trắng như tuyết.

Bốn chân, không sừng, thân hình tinh tế, nhỏ hơn nhiều so với Giao Long vảy vàng.

Hai con Giao Long bay thẳng lên tầng mây vờn quanh chơi đùa, chẳng phân biệt ngươi ta.

Loại tiếp xúc giữa hai Âm Thần thân mật này hơn nhiều so với tiếp xúc thân thể.

Mắc dù Xích Âm đã trải qua vài lần, nhưng cách mấy năm, vẫn như cũ đắm chìm trong đó.

Ầm!

Bên dưới, cơ thể hai người vẫn giữ động tác ôm nhau.

Chân khí hai bên lưu chuyển, chẳng phân biệt ngươi ta, từ từ lớn mạnh, Giao Long trắng tuyết dần dần trở nên ngưng thực hơn. Loại cảm giác bổ sung cho nhau phát triển, hơn xa cảm giác song tu với đám người Yêu Nguyệt.

Nếu là thật sự song tu, nguyên âm chi lực đem lại chỉ sợ có thể khiến cơ thể đi vào Chân Hình Hiển Hóa chi cảnh.

Theo đó, Xích Âm cũng có thể mượn việc này tiến vào Đạo Cơ.

Hai người đều nghĩ thông suốt chuyện này.

Lục Khiêm mở to đôi mắt, nhìn Xích Âm trong lòng ngực đang nhắm mắt lại, lông mi run nhẹ, giả bộ không biết nói: "Sư tỷ…"

Lục Khiêm không tiếp tục nói, dưới tác dụng của việc Âm Thần giao thoa, hai người lập tức thấu hiểu ý nghĩ của nhau.

Nhẹ nhàng cởi bộ quần áo đỏ thẫm ra, đập vào đôi mắt là chiếc yếm màu trắng thêu hoa mẫu đơn cùng với đường cong có lồi có lõm.

Chóp mũi quanh quẩn một mùi u hương xử nữ nhàn nhạt.

Da thịt trắng tinh như ngọc của Xích Âm hiện lên màu ửng đỏ, vẫn nhắm mắt lại, cơ thể căng chặt làm lộ tâm tình của nàng.

Hai người thẳng thắn thành khẩn đối mặt, Xích Âm sư tỷ vẫn giả chết.

Lục Khiêm liếc mắt đánh giá một cái, nhẹ giọng cười nói: "Bởi vì cái này… nên tỷ mới đặt tên mình là Xích Âm?"

【VIP】 Chân Hình Hiển Hóa, Đạo Cơ pháp thể.

“Cút!”

Xích Âm nghe thấy vậy thì đôi mắt mỹ lệ lườm hắn, hung hăng nhéo Lục Khiêm một cái.

Lục Khiêm không nói gì mà là nín thở ngưng thần, vận khởi công pháp.

Lưỡi chạm vào trên vòm miệng, hít vào thở ra, tinh khí chứa ở bụng dưới đầu tiên là để dưỡng thận. Sau đó Giao Long hít vào thở ra vài nhịp rồi tiến vào trong mình nàng.

Trìu mến nhìn vào người đang ôm trong lòng, Giao Long rong ruổi trên dưới lúc nông lúc sâu.

Vừa ở cạn vừa ở sâu, vừa di chuyển lại nhấn xuống.

Bướm muốn thử hoa còn giữ gìn phấn, chim mới học hót ríu rít thẹn thùng.

Dưới sự giao hợp của thân thể và tâm hồn, tinh khí thần của hai người đạt đến mức độ cao nhất.

Ham muốn cua tinh thần và thân thể chính là loại cảm giác trước nay chưa từng có.

Một luồng năng lực vô cùng khí thế chảy khắp toàn thân. Xích Âm vốn tu luyện Nguyên Nhất Chân Thủy được khen là căn nguyên của vạn thủy, vô hình vô chất, diễn biến ra đủ các loại hình thái dáng vẻ.

Lúc song tu, Vong Tình Thủy và Nguyên Nhất Chân Thủy dung hợp vô cùng chặt chẽ.

Điều khiến cho Lục Khiêm càng không nghĩ tới đó là cô nương này vậy mà lại lần đầu tiên tu hành như vậy.

Chẳng trách bà cô năm sáu mươi tuổi lại có tâm hồn thiếu nữ như vậy.

Nếu như ý nghĩ này của Lục Khiêm mà để Xích Âm biết được vậy thì sẽ không tránh khỏi bị nhìn bằng nửa con mắt khinh bỉ.

Một canh giờ trôi qua rất nhanh. Trong quá trình song tu cả hai người đều có sự lột xác.

Giao Long trắng như tuyết từ giả hóa thành thật, vảy ánh sáng lộng lẫy, thân thể thon dài quấn quýt với Giao Long thành một khối, một trắng một vàng vô cùng rõ ràng.

Ầm!

Bạch Giao Long vô cùng thanh lệ, thân thể duyên dáng thon dài uyển chuyển xông lên tận chân trời.

Gió mây biến đổi.

Trên bầu trời có Vô Hình Chân Thủy trong suốt chảy xuống.

Hư không tỏa ra ý cảnh huyền diệu.

Vô hình vô chất, cực nhỏ cực đẹp.

Bầu trời xuất hiện một nữ tử thanh lệ, đó chính là Xích Âm.

Sau đó Xích Âm hóa thành một con bạch hổ mắt đen. Bạch hổ cao ba trượng, ngửa mặt lên trời gào thét, bách thú chấn động. Bạch hổ biến thành báo, tê giác giống như các loại thú vật trên mặt đất. Cuối cùng lại hóa thành Giao Long trắng như tuyết, hô mưa gọi gió trên không trung.

Mỗi một biến hóa đều không kém chút nào so với vật thực, nắm giữ các loại thần thông.

Đây cũng là do Xích Âm tu luyện Nguyên Nhất Chân Thủy và Kim Tỏa Liên Hoàn Ẩn Độn chân quyết.

Kim Tỏa Liên Hòa Ẩn Độn chân quyết tổng cộng chia ra Âm Dương Độn pháp, Thiên Địa Long Hổ Nhân ngũ quyết.

Trong đó, Hổ biến hóa không chỉ có lão hổ mà còn lấy lão hổ làm thú vật đại biểu.

Long là Hoàng Tuyền Bạch Giao. Huyết thống thuần khiết là điều mà Giao Long tạp sắc bình thường không thể so sánh.

Bây giờ Giao Long đại thành chính thức tiến vào cảnh giới Địa quyết.

Rào!

Giao Long biến mất không còn thấy tăm hơi.

Nguyên Nhất Chân Thủy hóa thành hư vô. Không phải là biến mất mà là hoàn toàn hòa vào trong thiên địa, bắt đầu đúc ra Đạo Cơ.

Đạo Cơ vì là nền tảng của đại đạo, chân khí viên mãn, kết hợp với tinh khí thần mà hóa thành pháp lực.

Nguyên Nhất Chân Thủy hóa thành Nguyên Nhất pháp lực.

Mà pháp thể là luyện thành bốn loại Địa Long Hổ Nhân. Đây cũng là chỗ cường đại của Nguyên Nhất Chân Thủy, có thể bao gồm các loại pháp thể khác nhau.

Lúc này không có hình thái pháp thể trên thực tế là biến thành Địa pháp thể.

Một lúc lâu sau, thân hình của Xích Âm chậm rãi ngưng tụ, đương nhiên quần áo cũng đã được mặc vào xong xuôi.

Trước đây khoảng cách đến Đạo Cơ chỉ là một bước mà thôi cho nên đột phá không tạo ra thanh thế quá lớn.

Mà Lục Khiêm lại vẫn nhắm mắt như cũ.

Rào!

Bỗng nhiên, hắn mở mắt ra.

Hai mắt bắn ra hai đạo huyết quang.

"Rống!" Vậy mà lúc há mồm lại phát ra tiếng rồng ngâm.

Thân ảnh bay lên trời. Ở độ cao hai trăm trượng, thân thể Giao tựa như rắn, bốn chân là ưng trảo, hai mắt vàng óng ánh, vảy ố vàng như mạ vàng.

Thân thể chìm trong hắc vân nồng đậm, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Thần bí khó lường.

Trong nháy mắt Giao Long xuất hiện, linh lực nồng nặc như khói báo động xông thẳng lên trời.

Đây không phải là Âm Thần Giao Long mà là Chân Hình của thân thể hiện ra sau khi thực thể hóa Giao Long.

So với Âm Thần thì càng rắn chắc càng chặt chẽ hơn, còn có cảm giác xung kích.

Lục Khiêm cảm giác trong cơ thể tràn ngập sức mạnh bùng nổ.

Huyết dịch như dung nham nóng rực, chỉ là nhiệt độ cũng đủ khiến cho một người bị bỏng đến chết.

Thân này tên là Thái Âm Giao Long Kim thân, ngoài ra còn có các năng lực khác.

Ca!

Vuốt rồng nhẹ nhàng vung lên, năm đạo hào quang đỏ đậm xé mặt đất ra thành từng rãnh sâu, âm khí ăn mòn đất đai, đây

là Cửu U Long Trảo.

Miệng rồng phun một cái, Long Diên* màu máu bao trùm phạm vi ngàn trượng, Long Diên giống như dung nham nóng rực, đây là Long Diên Huyết Ngục.

*nước miếng rồng

【VIP】 Chân Hình Hiển Hóa, Đạo Cơ pháp thể(2)

Ngoài cái này ra, còn có Xích Lôi Giao Vĩ, Bất Phôi Long Giáp, cùng với Thái Âm Kim Đồng, còn cả Ất Mộc Thần Lôi đã được thăng cấp.

Biến trở về hình người, Lục Khiêm và Xích Âm nhìn nhau cười.

“Chưa cả đến nửa khắc, một lát nữa cho bọn họ một bất ngờ lớn.” Lục Khiêm nói.

Bên ngoài.

Tám mươi tám chiếc Trảm Long Vân Sí phi đao hình thành một chiếc đao võng dày đặc hạ xuống.

Đao này có mày có mắt, còn có một đôi vân cánh.

Không chỉ có tốc độ cực nhanh mà còn có linh trí nhất định, khóa chặt mục tiêu tự động công kích. Tương đương với tám mươi tám tu sĩ Luyện Đao vây công, uy lực có thể nói là rất cường đại.

Nội tạng của Ngũ Tạng đạo nhân phân hoá ra thành các loại pháp khí như phi kiếm, phi toa, Hắc Phiên Viên Châu.

Khói độc mười dặm, kiếm khí ngàn trượng.

Hai người gần như không có khả năng chạy trốn. Thậm chí còn không có cơ hội đánh trả.

Gào!

Lúc này, cơ thể hai người lóe lên.

Một con Giao Long phá không mà ra.

Ầm!

Lôi điện màu xanh lá to như lu nước nổ tung trên phi đao.

Dòng điện hung tàn bốn phía, đánh cho đao võng rơi tan tác.

Tám cái Kiếm hoàn ngăn cản thế tiến công của phi đao.

Một con rồng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng quét đuôi trúng giữa ngực Linh Quang thượng nhân.

Ầm!

Lôi điện màu đỏ nổ tung, dòng điện đốt cháy ngực lão, thậm chí ăn mòn cả Âm Thần.

"A!" Đau đớn kịch liệt khiến cho Linh Quang hét lên.

Bên kia, Xích Âm chiến đấu với Ngũ Tạng đạo nhân.

Ngũ Hành phiến thổi ra Ngũ Hành pháp thuật, bởi vì có pháp lực thêm vào, uy lực của pháp thuật tăng gấp mười lần.

Mười tám phi đao hình thành đao võng rậm rạp chằng chịt.

Ầm!

Mấy loại pháp thuật xung kích bỗng nhiên nổ mạnh. Xích Âm triển lộ ra pháp thể Đạo Cơ, thi triển Địa Văn Tổng Quyết.

Cơ thể hóa thành pháp thể vô hình vô chất.

Ầm!

Hoàng khí ngang trời.

Mặt đất nhô lên một ngọn núi cao, mạnh mẽ đánh vào trên pháp thể của Ngũ Tạng. Đánh đến mức Tâm Đăng lay động, Đạo binh bên người vờn quanh Đăng Diễm hồn phi phách tán, ngọn đèn suýt chút nữa tắt.

“Sao lại thế này!”

Cơ thể Ngũ Tạng đạo nhân bay ngược vài dặm, phun ra một ngụm máu tươi.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh.

Toàn bộ quá trình không đến ba giây.

Giây trước đôi cẩu nam nữ này còn đang trong hoàn cảnh nhất định phải chết, giây sau trực tiếp bùng nổ lực lượng cấp bậc Đạo Cơ. Dẫn tới hai người phản ứng không kịp, trên người đều bị thương ít nhiều, tổn thất ba phần lực lượng.

Ầm!

Trên không trung truyền đến một tiếng vang lớn.

Lại là pháp thuật đầy trời trời đánh lại đây.

Tham Lang Kiếm hoàn, Bạch Cốt Kiếp Châm, Ngũ Hành pháp thuật, cùng với các loại đầu trâu mặt ngựa hình thành Hoàng Tuyền Âm Ma.

Đánh khiến cho hai người không chống đỡ được.

“Đạo hữu, không cần nương tay!” Ngũ Tạng đạo nhân điên cuồng hét lên.

Còn tiếp tục như vậy thế nào cũng sẽ bị giết chết.

Ầm

Đuôi rồng lại quét qua, dòng điện màu đỏ đậm suýt chút nữa đột phá vòng vây của ngọn lửa.

Hai người cũng là tay già đời kinh nghiệm phong phú, chỉ chốc lát đã điều chỉnh tốt trạng thái.

Đánh với hai người kia đến mức chẳng phân biệt hơn kém.

Bọn họ cũng là Đạo Cơ sơ kỳ, nhưng dù sao cũng bị thương, lại bị hai người đánh trở tay không kịp, cho nên mới

như vậy.

Thân thể Giao Long của Lục Khiêm cực kỳ khó chơi.

Hơn nữa có Hoàng Tuyền Kim Kiều độn quang cực nhanh, tốc độ càng khiến cho người ta không thể theo kịp.

Thân hình Giao Long khổng lồ ngược lại có vẻ linh hoạt.

Lại còn có Kiếm hoàn và các loại Đạo binh, Linh Quang thượng nhân bị đánh khiến cho phải liên tiếp lùi lại.

Bên kia, pháp thể Xích Âm ngưng tụ một ngụm hoàng khí.

Hoàng khí này là Khôn Phương khí Địa Quyết.

Người tu luyện Địa Quyết thành công, có thể điều khiển đất lún núi lở, sông cạn đá mòn, xuyên núi xuống đất, xuất nhập không lo.

Ầm!

Khôn Phương chi khí không biết từ đâu bay ra.

Hóa thành ngọn núi lớn bao trùm phạm vi vài dặm, ầm ầm áp xuống.

Loại pháp thuật thần bí khó lường này đánh khiến cho Ngũ Tạng đạo nhân khó có thể chống đỡ.

Tuy là hắn có rất nhiều pháp khí, cũng không thắng nổi việc đối phương sử dụng lực lượng phá pháp thuật.

“A! Tiện nhân, nộp mạng đi!”

Ngũ Tạng đạo nhân nổi giận.

Một ngọn lửa từ Tâm Đăng trong tay bay ra.

Ngọn lửa nhanh chóng lớn dần, biến thành biển lửa cao ngàn trượng.

Bên trong biển lửa hiện lên muôn vàn ngọn lửa Đạo binh, chính giữa là một nữ đồng phấn điêu ngọc trác.

“Ồ? Ta cũng có!”

Trên không xuất hiện Giao Long trắng như tuyết, miệng rồng há to, phun ra biển lửa đầy trời.

Vậy mà có tính chất giống y như đúc với Ngũ Tạng đạo nhân.

Ầm!

Bên kia, Linh Quang thượng nhân bị đánh ngã trên mặt đất. Muôn vàn tro bụi bốc lên. Giao Long rống giận lao xuống, Ất Mộc Thần Lôi cùng với Kiếm hoàn hợp nhất bát tinh rơi thẳng xuống.

“Không thể nào!”

Ánh mắt Linh Quang thượng nhân dại ra, không dám tin tưởng.

Cuộc chiến này đánh thật sự kìm nén, Giao Long hoàn toàn khắc chế lão, cho dù phá vỡ lân giáp kiên cố, giây tiếp theo nó sẽ lại khôi phục như cũ.

Chuyện này thì cũng thôi đi, nhưng còn có cả Đạo binh giết không chết, cùng với Kiếm hoàn sắc bén ác liệt.

Tu sĩ Luyện Thể không phải được xưng là ngốc nghếch khô khan à? Sao lại có pháp thuật sắc bén quái dị như vậy?

【VIP】 Tạm biệt trở về, phần cuối Luyện Huyết(1)

Hay là vừa rồi không cẩn thận nên bị thương, nếu không hắn cũng không thể đắc ý đến vậy được.

Ầm!

Ất Mộc Thần Lôi đột phá đao võng dày đặc.

Kiếm hoàn chỉ thẳng vào đầu Linh Quang thượng nhân. Cái đầu to lớn của Giao Long gần ngay trước mắt.

“Ngươi trúng kế rồi.” Trong mắt Linh Quang thượng nhân ánh lên nét cười gian xảo vì đã thực hiện được gian kế.

Tám mươi tám phi đao tập hợp thành một chiếc phi đao rất to lớn có mặt mũi.

Đao này vừa xuất hiện, mọi âm thanh im bặt.

Đao khí sắc ngọn bốn phương tám hướng, muông thú chạy trốn.

Ngay cả hai người đang chiến đấu ở bên cạnh cũng không khỏi dừng tay.

“Bảo bối mau chuyển mình đi!” Linh Quang thượng nhân khom người nói.

Đây mới là tuyệt chiêu lớn nhất của hắn. Đao này mười năm dùng một lần. Chính là át chủ bài mạnh nhất của hắn.

Sau khi nói ra những lời này, cơ thể Linh Quang thượng nhân trở nên mềm nhũn, không có sức lực.

Ào ào!

Phi đao xoay người, chỉ mất một giây.

Loảng xoảng, sau đó ầm ầm rơi xuống đất, tản ra thành tám mươi tám cái phi đao.

Lại nhìn sang chỗ khác, Linh Quang thượng nhân biến thành một bãi thịt vụn.

Bên trên vụn thi thể là luân bàn màu ám kim.

"Đây là…" Ngũ Tạng đạo nhân kinh ngạc.

Vừa rồi Linh Quang còn đang chuẩn bị phản kích, sao bây giờ bỗng nhiên đã chết rồi.

"Nguy hiểm thật!"

Lục Khiêm biến thành hình người thầm nghĩ.

Phi đao thực sự lợi hại, nếu mình không ra tay có lẽ suýt nữa đã bị chém bay đầu.

May mắn phi đao có kẽ hở thời gian một giây để xoay người, làm Đại Giải Thoát Luân có cơ hội phát huy.

Sau đó hai người vây công Ngũ Tạng.

Hoàng Tuyền Kim Kiều cộng thêm Khôn Phương khí quả thực như hổ thêm cánh.

Từng tòa núi lớn không biết bay tới từ chỗ nào, rơi xuống trên người Ngũ Tạng.

"Hừ, tương lai còn dài, đi thôi!"

Ngũ Tạng đạo nhân oán độc nhìn chằm chằm hai người, lau khô máu tươi nơi khóe miệng.

Tâm Đăng sáng ngời, đạp bộ bước vào giữa ngọn lửa.

Chỉ cần có một tia lửa phân hóa ra là có thể đi đến bất cứ nơi nào thông qua Tâm Đăng.

"Xích Âm, theo sau!"

Vào lúc ngọn lửa chuẩn bị đóng lại, Lục Khiêm kéo Xích Âm bước lên Nại Hà Kim Kiều.

Vượt qua mấy chục dặm, đúng lúc ngọn lửa sắp tắt tiến vào trong đó.

Trước mắt sáng ngời, phía trước là Ngũ Tạng đạo nhân, phía dưới có vô số Đạo binh đầu trâu mặt ngựa.

Trong lòng Lục Khiêm rùng mình, vội vàng thu Xích Âm vào Kiếm Nang.

Sau đó một thanh Kiếm hoàn bay về phía lưng Ngũ Tạng đạo nhân.

"Không thể nào!"

Ngũ Tạng đạo nhân còn đang kinh ngạc, không phản ứng kịp, không thể tưởng tượng được Lục Khiêm còn có mặt ở đây.

Phụt!

Kiếm hoàn đâm thủng ngực.

Ngũ Tạng vẫn chưa chết, mồm phun máu tươi, thân hình lảo đảo ngã xuống, đồng thời hô lớn: "Tà Lực điện chủ, cứu ta!"

"Người nào dám hành xử lỗ mãng trước mặt bổn điện chủ!"

Lúc Tà Lực rống giận bay ra tới, chỉ thấy Lục Khiêm đã chém đầu Ngũ Tạng.

…

Phụt!

Kiếm hoàn chợt lóe, chém bay đầu Ngũ Tạng đạo nhân, đồng thời đánh chết cả nhục thân và hồn phách.

Sau khi giết xong còn lấy thi thể cho vào Kiếm Nang.

"Người nào gây chuyện ở đây?"

Tà Lực bay ra tới, trợn mắt tức giận nhìn.

Chỉ thấy Ngũ Tạng đạo nhân bị giết, chưa cho cơ hội giải thích đã tung ra một quyền.

Ầm!

Tốc độ của quyền đánh cực nhanh, cắt qua không khí, tạo ra âm thanh nổ tung kịch liệt.

Khí áp dâng lên mấy chục lần, không khí xung quanh quyền đánh bị áp súc thành màu trắng sữa.

Đây là lần đầu tiên Lục Khiêm thấy người nào đó tùy tiện ra một quyền mà đã bùng nổ ra lực lượng mạnh mẽ như vậy.

Không kịp né tránh, chỉ đành lựa chọn mạnh mẽ chống đỡ.

Cơ thể lóe lên từng gợn sáng.

Chỉ thấy toàn thân Lục Khiêm được phủ thêm một tầng giáp vảy rồng dày nặng ám vàng.

Toàn bộ cơ thể đều được võ trang, từ mu bàn tay đến bàn chân, mũ giáp là một cái đầu Giao Long há to miệng.

Khôi giáp dán người vừa in.

Khoảnh khắc nắm tay Tà Lực lao tới, Lục Khiêm giơ quyền đón đỡ.

Ầm!

Hai quyền chạm nhau, tạo ra một tiếng vang lớn.

Khí kình bốn phía hóa thành cuồng phong.

Hai người đều không bị thương.

“Hử?” Tà Lực ngoài ý muốn nói: “Vậy mà có thể chống đỡ một quyền này của ta.”

Tuy không dùng hết sức lực nhưng một quyền này không phải người nào cũng có thể đỡ được.

Càng đừng nói đến chuyện không bị thương chút nào.

Bộ áo giáp này thật thú vị.

Tà Lực vừa định ra tay lần nữa.

“Tà Lực điện chủ, chỉ là hiểu lầm thôi, ta là Đàn chủ của Đàn Luyện Binh Giáp Hào, vừa nãy chỉ là chém giết thù địch, bất đắc dĩ thôi.”

Nói tới đây, Lục Khiêm lấy ra ngọc tỷ Thiên Hà đưa.

“Mặc kệ ngươi là Đàn chủ gì, giết người của ta thì phải trả giá đắt.”

Tà Lực âm ngoan cười.

Hiện tại gã đã nhớ ra, người này hình như là tu sĩ đầu tiên xin gia nhập Minh phủ.

Nhưng mà, vậy thì có quan hệ gì với mình gã đâu?

Cùng lắm không giết hắn, đánh hắn đến tàn phế là được.

Nhìn thấy bộ dạng tàn bạo của Tà Lực.

Lục Khiêm lười giải thích, cười nói:

“Giết ta, đừng nói thủ hạ, Đạo binh cũng đừng nghĩ có. Đến lúc đó ngươi đi mà giải thích với phủ chủ.”

Lục Khiêm vẫn đứng im không nhúc nhích, mặc kệ nắm tay của Tà Lực đang tới gần.

Khi khoảng cách giữa đầu hắn và nắm tay chỉ còn chưa đến ba tấc, Tà Lực bỗng nhiên dừng lại.

“Thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi?” Tà Lực cười lạnh, khí thế không ngừng tăng lên: “Chẳng lẽ chỉ có ngươi mới luyện chế được Đạo binh?”

“Thủ hạ của ngươi muốn giết ta, chẳng lẽ ta phải đứng im bất động để hắn giết? Ta chính là Đàn chủ do phủ chủ bổ nhiệm, tới mà giết ta.”

Lục Khiêm không đề phòng, dáng vẻ mặc kệ mọi thứ.

Loại người này làm việc xúc động, đầu óc đơn giản, chỉ cần tìm được đúng điểm yếu, đối phó loại người này sẽ rất đơn giản.

Bảy đại Âm soái không sợ trời không sợ đất, người làm cho bọn họ sợ hãi có lẽ chỉ có phủ chủ.

Cho nên Lục Khiêm nói ba câu thì cả ba đều dính đến Thiên Hà.

Quả nhiên, những lời này rất có tác dụng.

“Ta sẽ bẩm báo chuyện này cho phủ chủ, hôm nay không đưa ra được lý do, ngươi đừng nghĩ đi được.”

Tà Lực biết Thiên Hà từng tự mình chọn người này để luyện binh.

Hơn nữa người này lĩnh ngộ ra pháp thuật có tính độc nhất, sau này chỉ sợ sẽ là một đại Âm soái.

Dù vậy, Tà Lực vẫn không nhượng bộ, tiền đồ có sáng lạn thế nào đi nữa thì vẫn chỉ là một tu sĩ tu vi Dưỡng Thần.

“Phủ chủ sẽ vì một tên tu sĩ Dưỡng Thần mà trách phạt ta? Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, trước tiên giao áo giáp ra để bồi tội đi.”

Tà Lực từ từ tới gần, tay phải vươn ra, tầng mây quay cuồng.

“Ngại quá, ta không phải là tu sĩ Dưỡng Thần, mà là cảnh giới Luyện Thể Chân Hình Hiển Hóa.”

【VIP】 Tạm biệt trở về, phần cuối Luyện Huyết(2)

Lục Khiêm hiển lộ chân thân Giao Long, đôi mắt màu vàng kim nhìn chằm chằm vào người này.

Bộ giáp cứng rắn không gì phá hủy được trên người của hắn là vảy của Giao Long, sao Giao Long có thể tặng vảy của mình cho người khác được.

Trước người hắn có một ngọc tỷ lơ lửng, cấm chế bên trên chạm vào là nổ ngay.

"Chân Hình Hiển Hóa?"

Sắc mặt Tà Lực khó coi, nhìn qua ngọc tỷ, Lục Khiêm thật sự viết mấy chữ 'đánh ta lập tức gọi người' ở trên mặt.

"Cái thứ vô liêm sỉ, đừng để ta nắm được thóp ngươi."

Tà Lực phất tay áo bỏ đi.

Địa vị của cao thủ Đạo Cơ và Dưỡng Thần khác nhau như trời với đất.

Nếu là thật dám giết chết Đạo Cơ, cho dù là lão nhân ngàn năm cũng phải chịu đau khổ.

"Ha ha."

Lục Khiêm lặng lẽ cười, có quyền không dùng là đồ ngu.

Hắn nhanh chóng bước lên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, rời khỏi nơi đây. Đi đến một nơi xa xôi.

Thả Xích Âm trong Kiếm Nang ra, giải thích rõ đầu đuôi câu chuyện cho nàng.

“Đắc tội Tà Lực sẽ không sao chứ?” Xích Âm lo lắng sốt ruột: “Nếu không được thì trở về Đạo Minh với ta, Địa quan và sư tôn đều ở đó, bọn họ không làm gì được ngươi.”

“Không được. Sau này trở về, nhớ gửi lời hỏi thăm của ta đến sư tôn.” Lục Khiêm nói.

Đương nhiên hắn biết Minh phủ không phải thứ tốt lành gì, giống như đi cạnh bờ sông, nào có chuyện không ướt giày. Chẳng qua vì truyền thừa trọn vẹn, mạo hiểm một chút vẫn rất đáng giá.

Hai người im lặng, bầu không khí trở nên kì lạ. Vừa nãy đang trong thời điểm nguy hiểm, không rảnh lo những cảm xúc của nữ nhi.

Xích Âm nhớ tới cảnh tượng trong Đại Giải Thoát Luân, mặt đỏ lan đến tận tai.

“Khụ khụ, ngươi đi về báo cáo kết quả công việc trước đi, sau này gặp lại.” Lục Khiêm ho nhẹ một tiếng, chuyển sang chuyện khác.

“Nếu không ta đi cùng ngươi? Hai người ít nhất còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Không được, Minh phủ quá nguy hiểm.”

Trong chốc lát Lục Khiêm không biết nên trả lời như thế nào.

Quen với việc kết giao nhờ lợi ích, không tin bất cứ quan hệ gì lấy tình cảm làm cơ sở, đột nhiên nhìn thấy một nữ tử không màng lợi ích cá nhân như vậy, hắn có chút không quen.

“Được, vậy ngươi cẩn thận, tuyệt đối không được lừa ta, nếu không ngươi biết tay.”

Trong lòng Xích Âm có chút không nỡ, mới vừa vừa gặp lại đã phải chia lìa.

“Đương nhiên.”

Sau đó Lục Khiêm lấy ra pháp khí của Linh Quang thượng nhân và Ngũ Tạng.

Chỉ để lại Tâm Đăng và phi đao, những thứ khác đều giao cho Xích Âm.

Kiếm Nang có thể khống chế phi đao, Tâm Đăng liên quan đến bí mật của Chúc Quỷ Vương, Lục Khiêm cảm thấy hứng thú với chuyện này.

Những thứ khác không giúp được gì nhiều cho mình.

Vốn Xích Âm không muốn lấy, cuối cùng dưới sự khuyên bảo của Lục Khiêm vẫn cầm đi.

“Đạo hữu, sau này gặp lại.”

Bên người Xích Âm sáng lên độn quang trắng tuyết.

Cơ thể ở bên trong quang mang, da thịt trắng như tuyết được quang mang chiếu rọi, đôi mắt tựa làn nước mùa thu, chiếc cổ thon dài, đôi hàng mi cong lên rất anh khí, lúc này trông vẫn có vẻ dịu dàng.

Giữa tu sĩ với nhau, không cần hành động thân mật, không cần xưng hô thân mật.

Một câu đạo hữu cũng đủ đi hết thiên trường địa cửu.

Dứt lời, Xích Âm đang định rời đi.

“A, từ từ!”

Lục Khiêm gọi Xích Âm lại.

“Sao vậy?” Xích Âm quay đầu lại nhìn.

Nơi đây nguy hiểm, giây tiếp theo có khả năng Tà Lực sẽ nổi điên đuổi theo, vì sao lại có dáng vẻ tiểu nữ nhi như vậy?

“Đại Giải Thoát Luân còn có thể dùng một lần nữa.”

Kim quang lóe lên.

Giao Long giao triền, mây mưa kéo dài.

Tình cảnh này, không thể so sánh với nhân đạo.

…

Hắc Sơn.

Sau khi tạm biệt Xích Âm, Lục Khiêm trở lại trong tĩnh thất để bế quan.

Hai lần song tu mang đến lợi ích rất lớn.

Không chỉ tiến vào cảnh giới Chân Hình Hiển Hóa, tiến độ của Hoàng Tuyền Kinh Đồ cũng dâng lên không ít.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ (Đại thành: 8541/10000)

Cửu Thiên Nguyệt Hoa Luyện Huyết Pháp * Ất Mộc Tinh khí (50000/50000)

Hoàng Tuyền Kinh Đồ còn hơn một ngàn là sẽ đầy tiến độ.

Đến lúc đó có thể trùng kích cảnh giới Đạo Cơ.

Cửu Thiên Luyện Huyết Pháp đã tu luyện đến đỉnh điểm, không có công pháp tiếp tục.

“Công pháp này đã đến cực hạn rồi ư?” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Phần lớn công pháp Luyện Huyết đều chỉ đến Chân Hình Hiển Hóa, gần như đều không có tiếp sau đó.

Đám người Phục Ba đều là như thế.

Chân Hình Hiển Hóa nhìn tên đoán nghĩa, là giai đoạn hiện hóa chân hình của yêu thú.

Giai đoạn này tu sĩ Luyện Thể đều đã bước đầu hoàn thành giai đoạn ‘hóa yêu’.

Lúc này, không thể sử dụng công pháp của nhân loại nữa.

Nếu muốn được phần sau, chỉ có thể tìm thấy chủng tộc tương ứng, đạt được công pháp huyết mạch truyền thừa tiếp theo, mới có thể tiếp tục tu hành.

Đây cũng là nguyên nhân mọi người không xem trọng long chủng, và tu sĩ Luyện Thể huyết mạch cấp thấp.

Cái trước thì huyết mạch hi hữu, lúc đột phá đến Chân Hình Hiển Hóa không dễ dàng hiểu được Chân ý.

May mắn đột phá được, cũng không có cách nào tiến vào Long tộc tìm kiếm truyền thừa.

Truyền thừa của yêu không giống nhân tộc, tùy tiện giết người còn có thể tuôn ra mấy quyển bí tịch.

Mà là cắm rễ trong huyết mạch, không lưu lại tuyệt học bằng văn tự.

“Sau này ta đến chỗ vương tộc Giao Long thử xem.” Lục Khiêm nghĩ thầm, sau đó không để ý tới nữa.

Có lẽ phải nhiều năm về sau hắn mới đi về phía nam.

Mặc dù không có phần sau, nhưng ít nhất thực sự có chiến lực của Đạo Cơ.

Chờ sau này đột phá đến pháp lực Đạo Cơ, người tu luyện cả thân thể và thần hồn như hắn, tu vi chắc chắn mạnh hơn người cùng cảnh giới gấp mấy lần.

Đạo sĩ song tu khó nhất chính là phải để ý đến cả hai.

Cả hai thứ đều bình thường chẳng quan tâm, cuối cùng gà bay trứng vỡ.

Sau khi có Đại Giải Thoát Luân, vấn đề áp lực về thời gian sẽ giảm bớt.

Ngoài việc đột phá cảnh giới, còn thu hoạch thêm được Tâm Đăng thần bí cùng với phi đao.

Hai loại đồ vật này không thể nghi ngờ là rất mạnh. Vì thế đắc tội với Tà Lực cũng không cần lo lắng. Dù sao sớm hay muộn vẫn sẽ đắc tội với người ta, hắn cũng không thể khiến ai cũng thích mình được.

Sau khi đột phá tu vi, đối phó với mình cũng không dễ dàng gì.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm đứng dậy rời đi.

Kim quang lóe lên.

Hắn bước lên Kim Kiều, bay đến Thủy Nhãn. Tu vi đột phá, không tăng đãi ngộ một chút sao chịu được.

【VIP】 Diễm Trung Tiên(1)

Thế giới Thủy nhãn.

Nơi đây không còn không khí thần tiên ngày xưa. Bộ dạng trông giống như địa ngục.

Ở chính giữa thế giới là một cung điện cao như một ngọn núi. Cung điện chiếm diện tích rất rộng, ngay cả sức mạnh của tu sĩ cũng không phải trong chốc lát đã tạo ra.

Lục Khiêm tiến vào đại điện.

Không có tu sĩ nào khác ngoại trừ những hàng Đạo binh đứng hai bên cửa.

Nói chung, không có triệu tập, hoặc là có việc quan trọng, rất ít người đến quấy rầy chủ nhân Thiên Hà phủ.

"Đứng lại, người tới là ai!"

Sương mù bốc lên, lộ ra đám người đầu rồng ba thân cao ba trượng.

Lục Khiêm tiến lên lấy ra ngọc ấn chứng minh thân phận của mình.

"Làm phiền sứ giả thông báo, Lục Khiêm, đàn chủ của Luyện Binh chữ Giáp cầu kiến."

Trong khi đưa ngọc ấn ra, Lục Khiêm bí mật dò xét các Đạo binh ba thân đầu rồng.

Đạo binh này mặc áo giáp vảy đen, có ba thân người, chân thú, móng vuốt đại bàng và đầu rồng lốm đốm đen trắng. Trông kỳ dị lại hài hòa không gì sánh được.

Đạo binh này không phải là thứ hắn có thể tạo ra ở giai đoạn này. Tu vi thấp nhất của đầu rồng ba thân người chính là Dưỡng Thần sơ kỳ.

Lục Khiêm đã nghiên cứu qua Đạo binh của đầu rồng ba thân, yêu cầu ba người cùng ngày và cùng tháng cùng một lúc, cầm tinh theo thứ tự là rồng, rắn, gà mới có thể luyện chế.

Một Đạo binh đầu rồng có giá ít nhất là một trăm ngàn Pháp Tiền.

Ít nhất cũng phải đột phá đến cảnh giới Đạo Cơ, sau khi có được pháp lực mới có thể chế tạo được ra Đạo binh.

"Phủ chủ có lời mời."

Một lúc sau, một tên Đạo binh bước tới truyền lời. Lục Khiêm đi theo Đạo binh đi vào bên trong. Thiên Hà chân nhân ngồi trên ghế chủ vị cao cao, bắt đầu là một tu sĩ có nước da đỏ thẫm và đạo bào sẫm màu.

Khuôn mặt của tu sĩ và làn da lộ ra ngoài được vẽ bằng những hoa văn phức tạp bằng phù mực.

"Ngươi đã đến. Bổn toạ đã nghe nói về việc của ngươi và Tà Lực. Cả hai bên đều lùi một bước, về sau không truy cứu nữa."

Giọng nói của Thiên Hà thăm thẳm truyền đến.

"Phủ chủ, Luyện Thể chi pháp của tại hạ đã đột phá Chân Hình Hiển Hóa."

Lục Khiêm nói đến đây thì thả ra một cỗ khí thế.

"Song tu? Không tệ không tệ. Quả nhiên là người lĩnh hội được Đại Giải Thoát Luân."

Thiên Hà đạo nhân khá hài lòng: "Bản tọa phong ngươi làm Đạo Anh Âm soái, ban thưởng cho ngươi một gốc đan

dược bảo vật hạng Giáp, ba cây bảo vật hạng Ất."

"Đa tạ Phủ chủ."

Lần này chưa hề nói về việc lĩnh ngộ đạo tàng, có vẻ như việc lĩnh ngộ đào tàng cũng có những hạn chế nhất định.

Thiên Hà chỉ vào tu sĩ bên cạnh nói: "Đây là Phù Hỏa, một trong bảy đại Âm soái. Hiện tại là người phụ trách đàn Luyện Binh chữ Thiên, các ngươi hãy làm quen với hắn. Sau này nếu ngươi tiến vào Đạo Cơ, ngươi cũng có thể tiếp quản lớp của hắn."

Phù Hoả khẽ gật đầu với Lục Khiêm.

Gã trông không kiêu ngạo như những người khác, coi thường bất cứ ai.

Hiện nay bên trong Minh Phủ, ngoại trừ gã, Lục Khiêm là người có thành tích cao nhất trong việc luyện binh.

"Bái kiến Phù Hỏa Âm soái." Lục Khiêm nói.

Có mối quan hệ tốt với Phù Hỏa, sau này học một số phương pháp luyện chế Đạo binh. Nếu không, Đại Luyện Thần Tướng hiện hình phù chỉ có đầu trâu mặt ngựa, không khỏi quá mức đơn điệu.

"Phù Hỏa, ngươi dẫn hắn đến nhà kho chọn bảo vật."

Sau khi Thiên Hà nói xong, bóng dáng biến mất trong bóng tối.

"Đi thôi." Phù Hỏa vẽ phù lục đầy mặt, lộ ra một nụ cười âm âm u u.

Hai người đến phía sau đại điện.

Toàn bộ trang viên bị bao phủ bởi bóng tối và sương mù, bên trong có thể nhìn thấy những cây cỏ có hình dáng kỳ lạ đang mọc lên.

Bên tay phải của Lục Khiêm là một con trăn khổng lồ. Vảy sẫm màu, to như bể nước, thân quấn quanh núi giả, hai mắt nhắm nghiền.

Nhìn kỹ đó cũng không phải là một con trăn thật. Mà là một sợi dây leo, phần thân con trăn chạm đất cũng có thể nhìn thấy bộ rễ xanh biếc.

"Đây là rắn dây leo?" Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Thứ đồ chơi này cũng đã được trồng ở Hắc Sơn trước đây, nó là một loại cây quý hiếm. Cái lớn nhất chỉ to bằng cánh tay, to như bể nước về cơ bản đã có hàng nghìn năm tuổi rồi chứ?

Trừ cái đó ra, còn có hoa mặt người ngàn năm, Oa Khiếu Thảo ngàn năm, Hàm Tu ma đằng.

Ngược lại nhân sâm ngàn năm hà thủ ô có thể nhìn thấy khắp nơi như cỏ dại.

Những thứ thường thấy ở thế giới bên ngoài, bên trong Minh Phủ đều lớn lên mạnh mẽ vô cùng. Nhưng nếu nghĩ lại, nếu bản thân Lục Khiêm đã ngủ say một nghìn năm, cũng muốn trồng một đám thực vật như vậy.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, cỏ dại biến thành báu vật, loại cảm giác này nghĩ lại cũng thấy rất tốt.

"Những thứ này là bảo vật Ất đẳng, đằng sau là bảo vật Giáp đẳng, có nửa canh giờ từ từ chọn."

Lục Khiêm đi tới đi lui trong vườn.

Không thể nhìn thấy phần cuối.

【VIP】 Diễm Trung Tiên(2)

Hắn hoa mắt, không biết chọn cái gì mới tốt.

Bảo dược để tăng cường Luyện Huyết đã không còn cần thiết nữa, phương pháp Luyện Huyết đã đến thời kỳ cuối cùng, không có mức độ gia tăng, uổng phí hết cơ hội quý giá.

"Hửm?"

Ánh mắt Lục Khiêm rơi vào một cái cây.

Cây này ngã rạp xuống đất, thân cây cháy đen, thân cây thẳng tắp chỉ còn cành ở ngọn. Trông giống như một cái cây chết.

Lục Khiêm thông qua Thái Âm Kim Đồng, lại nhìn thấy một sức sống nhỏ bé đến mức không thể nhận ra. Cùng tinh khí trắng bạc. Luồng tinh chất này chứa ma khí và âm khí mạnh mẽ.

"Ta muốn cái cây này…"

"Cái này mà cũng bị ngươi nhặt được." Phù Hỏa nhịn không được cười lên.

"Đây là bảo vật tốt nhất ở vườn Giáp. Thời thượng cổ, nó là bảo vật đứng đầu bảng Thiên Cương. Về sau, nó bị sét đánh mới rơi vào hoàn cảnh như vậy."

Cây này có tên là Thượng Cổ Hoàng Tuyền Ma Thần Ngân Huyết.

Truyền thuyết kể rằng trận đại chiến giữa Hoàng Tuyền Ma Thần, âm huyết bắn tung tóe trên cây hình thành. Nó có sức mạnh âm khí và lực lượng Ma Thần vô cùng mạnh mẽ.

Nếu có thể xua tan được Lệ khí và Ma khí của nó, vẫn có thể xem là một loại thuốc tốt.

“Ta muốn nó.”

Phù Hỏa đâm rách cây cối, lấy ra một giọt máu nhỏ màu bạc.

“Thứ này có thể được sử dụng để Luyện đan Luyện Khí hoặc có thể giúp ích cho tu luyện, mười năm mới ra một giọt. Hãy sử dụng nó đúng cách.”

Phù Hỏa trân trọng cất vào bình ngọc.

Lục Khiêm chọn thêm ba báu vật để Luyện Khí rồi lưu luyến rời khỏi khu vườn.

Của cải dưới Minh phủ thật là phong phú, nếu đổi hết ra Pháp Tiền, e rằng ít nhất cũng phải trăm triệu, hơn nữa còn là loại có tiền cũng không mua được kia.

Nếu cướp sạch bí cảnh này, thật đúng là đại phát tài.

Trước khi Đan Kiếp thì không cần đi ra xông xáo, ở nhà nhắm mắt làm liều cũng được.

Đáng tiếc điều này rõ ràng không thực tế.

Thiên Hà chính là một lão yêu quái tuổi già thành tinh, không dễ lừa như Phục Ba và Ngũ Tạng.

Trở lại Hắc Sơn. Lục Khiêm đặt bảo dược sang một bên. Lấy ra Tâm Đăng được trấn áp trong thanh kiếm ra. Khoảnh khắc Tâm Đăng xuất hiện, chiếu sáng bốn phương.

“Kẻ xấu!” Một nữ đồng dễ thương cao ba thước, được chạm khắc bằng ngọc hồng, vừa mắng vừa chỉ ngón tay giống như hành lá vào Lục Khiêm.

Bộ dạng tức giận khiến người ta muốn bật cười.

Ngọn lửa tạo thành ở phần trên cơ thể của một con người, phần dưới của một người rực lửa. Nữ đồng bay vào ngọn lửa muốn trốn thoát.

Lục Khiêm bước lên cây cầu vàng và túm chặt lấy cổ áo nữ hài. Hoàng Tuyền Nại Hà thần quang dập tắt ngọn lửa đang dâng cao, ngăn chúng bùng phát.

"Buông ta ra, tên xấu xa, ngươi đã giết chủ nhân của ta, thả ta ra!"

Nữ hài siêu hung dữ, sau khi không còn sức lực, còn muốn dùng hai nắm đấm nhỏ đấm đá. Đáng tiếc bị Lục Khiêm xách lên, nắm đấm quá ngắn để với tới, hai chân vẫn còn cách một đoạn.

"Người xấu, ta không phải người xấu." Lục Khiêm cười nói: "Ngũ Tạng đạo nhân mới là người xấu, ngươi biết hắn sao?"

Trong khoảng không ngưng tụ ra chân dung của Chúc Quỷ Vương.

Nhìn thấy người này, vẻ mặt của nữ hài bối rối, lập tức nhìn Lục Khiêm căm hận.

"… Ngươi vẫn nên im lặng đi."

Đầu ngón tay ngưng tụ một chút Vong Tình Chân Thuỷ nhỏ xuống trán nữ hài.

Khuôn mặt nữ hài trở nên bối rối, vẻ mặt chợt đau đớn, chợt nhớ ra điều gì đó.

Lục Khiêm thấy lượng rõ ràng là không đủ, vì vậy lại thêm một giọt nữa.

Không dám thêm quá nhiều.

Vong Tình Thuỷ rửa sạch trình tự ký ức, là rửa sạch từ hiện tại đến quá khứ.

Quá nhiều sẽ làm cho ký ức trước đó bị xóa đi.

Không biết qua bao lâu, nữ hài mở hai mắt ra, nhìn vào bức chân dung của Chúc Quỷ Vương, hoảng sợ nói: "Là hắn!"

"Hắn là ai?"

"Người trông coi miếu Thần đèn, đây là tên trộm kia!" Nữ hài thốt ra, kịp phản ứng che miệng lại.

"Nói đi, ta hiện tại là chủ nhân của ngươi, có cái gì mà không thể chia sẻ?"

Lục Khiêm cầm cây đèn, ngọn lửa thay đổi theo suy nghĩ của hắn.

Thì ra vừa rồi giúp nữ hài rửa sạch trí nhớ, nhân tiện cũng luyện hóa lại ngọn đèn.

Nữ hài bất đắc dĩ nói ra tình hình thực tế.

Nữ hài tên là Diễm Trung Tiên. Là một trong hai mươi tám pháp khí còn tồn tại của Cửu Thiên Ngọc Lâu, một trong những pháp khí của Động Chân Diễm Tâm Kim Cung.

Bản thể của pháp khí là một chiếc đèn, trong đèn có lửa, trong ngọn lửa có cung điện.

Trung tâm của cung điện là Diễm Trung Tiên.

Năm đó Cửu Thiên ngọc lâu diệt vong, tất cả đại pháp khí bay khắp thế gian.

Động Chân Diễm Tâm Kim Cung rơi vào bên trong Man Hoang Quỷ Nhân quốc.

Do đặc tính nước giội không tắt, vĩnh hằng bất diệt nên nó được người dân địa phương tôn thờ như một thần vật.

Quỷ Nhân quốc là một đất nước mà quỷ và người sống chung với nhau, người sau khi chết có thể hóa thành Quỷ tiếp tục sinh tồn, sống lại kiếp thứ hai.

Tuổi thọ vì thế dài gấp đôi người thường, nhưng không thể tu hành được.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, một thế hệ người trông miếu nào đó nổi lên dị tâm.

Còn muốn gửi thân trong đèn và tận hưởng cuộc sống vĩnh hằng.

Kế hoạch chỉ thành công một nửa, Diễm Trung Tiên trốn thoát khỏi bấc đèn, người trông miếu chỉ thu hoạch được một phần ngọn lửa và cây đèn.

【VIP】 Trở về Thông U quan, gặp lại cố nhân(1)

Từng trận gió lạnh, sương mù giăng kín khắp nơi. Một đoàn xe dài, xuyên qua lớp sương mù lạnh giá. Người kéo xe là mãnh thú sừng dê thân trâu, mỗi một bước chân đều tạo ra khe rãnh in sâu trên mặt đất.

Đây là Dương Giác Cửu Lưu thú.

Dương Giác thú không có năng lực đặc biệt, ngoại trừ sức mạnh và sức chịu đựng lâu dài của chúng. Mỗi tháng cho ăn cỏ khô một lần, có thể kéo hàng hóa nặng hơn nó mấy chục lần, làm liên tục không ngủ không nghỉ suốt mấy tháng. Ăn ít nhất, nhưng làm nhiều nhất, đây chính là yêu thú bị áp bức nhiều nhất.

Lục Khiêm ngồi trên xe ngựa đi giữa đội ngũ. Hai mắt nhắm chặt, hô hấp thổ nạp âm khí. Tâm trí hắn dần bay về thức hải.

Ở một nơi sâu xa không rõ tên.

Hoàng Kim Giám chuyển động vĩnh hằng không thay đổi. Hàng chục thông tin về pháp thuật được khắc trên thứ đồ ấy. Hoàng Kim Giám định lượng tất cả pháp thuật thành từng mức độ.

Cũng là nhờ vật ấy, Lục Khiêm mới có thể tu hành nhanh như vậy. Mặc dù nó không có khả năng chỉ nhấn phím một cái là tu vi sẽ tiến bộ vượt bậc nhưng ít nhất cũng có thể định lượng nỗ lực của mình, để không bị lãng quên.

Tâm trí hội tụ trên gương tròn.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ (Đại thành: 10000/10000)

Địa Sát Luyện Khí Thiên (Đại thành: 3000/3000)

Thủy Hỏa Duyên Hống Luyện Đan thuật (Đại thành: 1000/1000)

Âm Đô Hắc Ngục Tỏa Phù Lục (Đại thành: 500/500)

Vô Sinh Hóa Mang Bạch Cốt Kiếp Châm * Tinh Huyết (Đại thành: 800/800)

Đây là những pháp thuật tu luyện đại thành viên mãn gần đây.

Tiếp theo là chuẩn bị đột phá Đạo Cơ.

Giai đoạn này, đối với người có thiên phú cực tốt thì đây chỉ là ngưỡng cửu nho nhỏ thôi. Còn đối với người kém cỏi, có khả năng sẽ bị mắc kẹt ở đây suốt đời. Dù sao cũng là giai đoạn chuyển từ chân khí sang pháp lực mà. Ngang với những thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Lục Khiêm cũng không biết khi nào mình mới bước qua ngưỡng cửa này được.

Luyện đan và Luyện Khí thuật đại thành, thật ra là do hắn nắm giữ Địa Sát cấm chế.

Thanh Đồng chiến mâu đã đạt đến mức độ mạnh nhất rồi. Chỉ cần chờ tới lúc tiến vào Đạo Cơ là có thể bắt đầu tu hành Thiên Cương cấm chế và luyện chế đan dược. Tuy nhiên, trước đó phải tìm được công pháp ứng đối phù hợp mới được.

Xe ngựa một đường xóc nảy. Lục Khiêm ngồi yên bất động như núi. Lần bế quan này, về cơ bản là tu luyện toàn bộ những thứ nên tu luyện. Có điều, Huyền Kim Kiếm Nang vẫn cần phải thăng cấp thêm chút nữa.

Lấy Địa Sát cấm chế cấp cao nhất, nếu muốn khống chế phi đao cấp bậc Thiên Cương, thực sự có chút khó khăn.

"Hay là thử luyện chế bằng Ngân Huyết một lần xem sao?" Lục Khiêm thầm nghĩ.

Ma Thần Ngân Huyết đổ lên pháp khí có thể tăng cường cấm chế pháp thuật . Tiến hóa pháp khí thành Thiên Cương Linh khí, mua bán cái này thực ra rất có lời. Hiện tại bảo vật cấp bậc này, vẫn chưa đủ để hắn tiến vào Đạo Cơ. Không bằng dùng pháp khí ở trên vẫn tốt hơn.

"Đại nhân, sắp tới địa bàn Thông U Quan rồi, hay là nghỉ ngơi trong trấn một chút?"

Ngoài xe vang lên tiếng đạo sĩ đầu chó.

"Không cần! Trực tiếp đi qua sơn môn Thông U Quan đi."

Lục Khiêm nóng lòng muốn trở về quá rồi. Không biết cố nhân có còn trên dược sơn ấy nữa không. Đồng đạo ở Thông U Quan lúc trước thế nào rồi nhỉ?

Dù thời gian Lục Khiêm ở đạo quán cũng chỉ ba bốn năm thôi. Nhưng dù sao đó cũng là trạm đầu tiên hắn tu hành.

Lúc trước hắn ngây thơ mờ mịt, nhìn chấp sự tuần tra giết người mà sợ muốn chết. Vậy mà giờ hắn đã biến thành yêu đạo giết người không chớp mắt rồi.

Thông U Quan.

Sơn mạch nơi đây kéo dài không dứt. Hộ sơn đại trận khổng lồ bao phủ sơn mạch. Âm khí nồng đậm hóa thành mây mù, che phủ bầu trời, bên dưới là chạng vạng tối đen, quanh năm vẫn thế.

Sột soạt……

Tiếng bước chân đạp lên lá khô vang lên.

Đập vào mắt hắn trước tiên là một đôi giày vàng nhạt xinh xắn, hai chân thon dài thẳng tắp, mái tóc đen nhánh rối tung tùy ý buông xõa sau mông. Nữ tử răng trắng môi đỏ, vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, tựa như băng sơn người sống đừng có đến gần.

Rầm!

Giữa không trung tối tăm, một đàn u lục Hàn Nha bay qua. Con Hàn Nha to lớn dẫn đầu bám chặt thân cây, đồng tử xanh đậm nhìn chằm chằm nữ tử kia.

"Hàn Băng Ly đạo hữu, lâu rồi không gặp."

Hàn Nha phi xuống đất, lắc mình biến hoá, hóa thành thanh niên người mặc áo bào trắng, mày kiếm mắt sáng. Thanh niên bộ dạng trẻ trung, để râu ngắn, khiến gã có vẻ uy nghiêm.

Hàn Băng Ly thu trường kiếm lại, cười nói: "Hóa ra là Vu Từ đạo hữu. Lâu rồi không gặp."

"Đúng vậy, ít nhất cũng mười năm rồi nhỉ." Vu Từ cảm thán nói.

Khoảng thời gian mười năm này, gã từ Luyện Khí hậu kỳ chuyển sang Dưỡng Thần sơ kỳ. Còn đảm nhiệm vị trí chấp sự tuần sơn nữa.

"Hả? Kiếm của ngươi đâu, đạo hữu?"

Nhìn sát khí lành lạnh như có như không trên người Hàn Băng Ly, Vu Từ nhướn mày, dường như nghĩ tới gì đó, kinh ngạc:

"Chẳng lẽ đạo hữu đã ngưng tụ Kiếm Sát thành công rồi ư?"

【VIP】 Trở về Thông U quan, gặp lại cố nhân(2)

Sát khí mạnh mẽ này, phỏng chừng là Kiếm Sát đại thành, bước tiếp theo có lẽ sẽ ngưng tụ Kiếm Cương.

Kiếm Tu chính là Kiếm Khí bản mệnh. Giai đoạn Kiếm Sát tương đương với giai đoạn Dưỡng Thần trung kỳ ngưng sát.

"Ừ, Kiếm Khí bản mệnh Tiểu Băng Long của ta đã ngưng sát đại thành rồi."

Hàn Băng Ly cũng chẳng có gì phải giấu giếm, đã là đạo hữu với nhau nhiều năm vậy rồi. Mọi người đều hiểu nhau đến tận gốc rễ, lừa gạt cũng chẳng có ý nghĩa gì.

"Chúc mừng chúc mừng, đạo hữu có thiên phú thật đấy, có thể xưng đệ nhất những người cùng đợt ở Thông U rồi."

Cùng đến một đợt, nhưng Hàn Băng Ly đã đạt tới trình độ này rồi.

"Vậy sao?……" Đôi mắt Hàn Băng Ly nhấp nháy, như suy nghĩ gì đó.

"Đương nhiên, trừ hắn ra. Gia hỏa kia là quái vật, chúng ta kém hắn nhiều lắm." Vu Từ cười khổ nói.

Năm đó từng gặp Lục Khiêm ở Thủy Nhãn một lần, không nghĩ tới Đạo đồng Ất bài năm ấy nay đã thành thiên tài đi trước bọn họ rất xa, nếu đem Hàn Băng Ly so sánh với Lục Khiêm thì vẫn thua kém không ít.

Lục Khiêm khiến bọn họ khiếp sợ cho tới nay vẫn không bì kịp. Tránh được việc bị Tĩnh Chủ đuổi giết, có thể gọi là thiên

tài. Chỉ là nổi danh trong môn phái mà thôi.

Mấy ngày trước vừa liên tiếp giết chết ba gã đại chấp sự, mới là cuộc chiến thành danh của Lục Khiêm. Hai môn phái lớn nam bắc đều biết chuyện có người tên Lục Khiêm vừa giết ba đại chấp sự, đối mặt với cao nhân Đạo Cơ mà cũng có thể an toàn trốn thoát.

"Đúng vậy, quái vật……"

Hàn Băng Ly trầm tư, lần đầu tiên làm cộng sự của người này thực hiện nhiệm vụ, gã đã cảm thấy người này không hề đơn giản, chưa từng nghĩ rằng hắn lại trưởng thành đến tận trình độ này. Khiến trong gã trào dâng cảm xúc lạ thường. Đương nhiên chẳng phải thích hay ái mộ, chỉ là một loại tò mò mà thôi.

"Không biết hắn hiện giờ thế nào rồi, ta vẫn còn nợ hắn một khoản tiền đan dược."

Vu Từ khẽ cười nói.

"Không biết nữa, với bản lĩnh của hắn, chỉ cần không tới gần sơn môn Thông U, hắn sẽ chẳng ai bắt được hắn."

Địa vị của hai người bọn họ trong môn phái cũng không tính là cao. Không biết Lục Khiêm đã trở thành Âm soái ở Minh Phủ. Rốt cuộc liên quan tới chuyện làm môn phái mất mặt, sẽ chẳng có chuyện tuyên dương cao cấp gì đâu.

"Hình như ta nghe thấy có người mắng ta là quái vật!!"

Không biết từ lúc nào, một làn sương đen đã bao trùm hai người bọn họ. Tiếng nam tử cười khẽ truyền ra từ lớp sương đen.

"Ai?"

Rầm!

Vu Từ phản ứng cực nhanh, Âm thần hóa thành Hàn Nha, mười trượng Âm hỏa chuẩn bị hạ xuống. Hàn Băng Ly cau mày, ngưng tụ một đạo Hàn Sương Kiếm khí sắc bén trong không trung.

"Đạo hữu chớ hoảng sợ, cố nhân gặp mặt, đừng rút đao chĩa về phía nhau chứ."

Một nam tử áo đen bước ra khỏi màn sương. Thoạt nhìn nam tử tuổi cũng không lớn lắm, sắc mặt tái nhợt, mắt tựa hàn tinh, bên hông treo một chiếc túi màu vàng. Khóe miệng mang theo ý cười như có như không, nhìn hai người.

"Lục Khiêm! Sao lại là ngươi!"

Hai người trăm miệng một lời. Gặp lại cố nhân, phản ứng đầu tiên không phải ngạc nhiên mừng rỡ, mà là lo lắng. Bọn họ không cho rằng chỉ bằng chút giao tình trong quá khứ có thể khiến cho Lục Khiêm thả họ đi. Vu Từ trong lòng còn đang nghĩ tìm cơ hội gọi viện binh.

"Đừng sợ, ta nhận lệnh của chủ nhân Thiên Hà phủ, tới bàn giao công việc với Thông U Quan, trước đó ta đã thông báo qua rồi."

Nói cũng khéo thật đấy. Dưới chân núi vừa vặn chẳng có ai, vì thế hắn liền lục soát thi thể Phương Tố, tìm thấy tín vật qua sông. Sau đó thì bắt gặp hai cố nhân tại cánh rừng này.

"Ngươi gia nhập Minh Phủ rồi?" Vu Từ kinh ngạc.

"Dĩ nhiên……"

"Đây chẳng phải là Âm soái Lục Khiêm sao?"

Còn chưa nói xong, một con Hàn Nha lớn hơn từ trên trời giáng xuống.

Hàn Nha đáp đất, trước mắt Lục Khiêm là lão oan gia Tĩnh Chủ Diệu Minh. Diệu Minh liên tục cười lạnh, một cỗ khí thế

cường đại phóng về phía Lục Khiêm.

Khí thế không hề làm Lục Khiêm lùi bước, ngược lại khiến hai người bên cạnh lùi lại mấy bước. Lục Khiêm không chút yếu thế đối diện với lão, huyết khí như khói báo động, nhiễm đỏ phía chân trời.

"Âm soái? Chẳng lẽ Lục Khiêm đã thành cao nhân Đạo Cơ rồi sao?" Cả hai người Vu Từ và Hàn Băng Ly trong lòng chấn động.

Hai mươi ba năm đạt mốc Đạo Cơ, đây không còn là thiên tài nữa, mà hoàn toàn là yêu ma quỷ quái rồi.

"Can đảm đấy! Dám tự tiện xông vào Thông U Quan ta." Diệu Minh không hề ra tay.

"Tĩnh Chủ sao có thể vô tình như thế, tại hạ nói thế nào thì cũng xuất thân từ Thông U Quan mà." Lục Khiêm phớt lờ cười nói.

Gia hỏa này đuổi theo hắn nhiều năm như vậy, còn phá huỷ cả nguyên Hắc sơn. Lục Khiêm trong lòng nói, làm gì có chuyện không để ý chứ. Nếu sau này có cơ hội, hắn nhất định sẽ giết người này.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lấy ngọc tỷ của đàn chủ ra, nói: "Theo lệnh của Thiên Hà phủ chủ, Luyện Binh Đàn chủ Lục Khiêm tới giao phó Đạo binh, gọi quản sự tới đây."

Nhìn thấy ngọc ấn, sắc mặt Diệu Minh trở nên khó coi, lão gằn từng chữ nói: "Chuyện này phải bẩm báo với Quan chủ, đi với ta."

Nội tâm Diệu Minh hận đến phát điên.

【VIP】 Phương pháp độ kiếp, Bạch Cốt Ma Hoàn(1)

Đuổi theo hắn nhiều năm như thế, vất vả lắm mới bắt được hắn ngay tại cửa nhà, kết quả lại không thể giết. Trên đời này còn có chuyện gì nghẹn khuất hơn chuyện này sao?

Thông U Quan không cho phép tự tiện phi hành. Vì thế hai người chọn đi bộ.

“Hai vị đạo hữu, tại hạ đi trước, nói chuyện sau nhé.” Lục Khiêm chắp tay về phía hai người, rồi đi theo sau Diệu Minh.

“Không sao, cũng đến lúc ta thay ca rồi, đi cùng nhau đi.”

Hàn Băng Ly cũng về sơn môn, vừa lúc tiện đường với bọn họ.

Cảnh sắc Thông U Quan không khác hai mươi năm trước là bao. Thậm chí còn nhìn thấy mấy người quen trong dược phòng. Kia là gia hỏa bụi bặm phong trần, hẳn là đệ nhất thiên tài dược phòng Yến Kiếm Phong lúc trước.

Y ôm tài liệu, thoáng thấy ba người. Khoảnh khắc nhìn thấy Lục Khiêm, hai mắt trợn to, như nhìn thấy quỷ, ấm thuốc trong tay rơi xuống đất.

Trên đường có đi ngang qua chợ Quỷ. Vệ binh mặc bạch y tuần tra khắp phố. Quầy hàng hai bên đường bán đủ thứ, Linh thực, Thi Du, Linh thảo vân vân. Tiếng rao hàng không ngừng vang lên bên tai, ngập tràn hơi thở phố chợ.

“Đến xem đi, Linh thảo tốt nhất của Linh viên đây!”

Một đại hán râu quái nón đứng trước hàng rao bán. Đại hán da ngăm đen, râu rậm rạp, nhìn bộ dạng hẳn là ba bốn mươi tuổi.

“Có cỏ cá không? Ta muốn 300 cây.” Tu sĩ hỏi.

“Cỏ cá……” Đại hán râu quai nón sửng sốt, “Đã nhiều năm lắm rồi, chẳng ai mua nhiều đến vậy.”

Vương Minh theo bản năng ngẩng đầu, chợt thấy một gương mặt quen thuộc.

Diện mạo với cách ăn mặc không khác năm đó mấy.

Vương Minh cảm thấy mình nhìn nhầm rồi, dùng sức dụi mắt.

“Ngươi không nhìn nhầm đâu.” Lục Khiêm cười nói.

“Ây da! Không thể nào.” Vương Minh vỗ đùi, buột miệng thốt ra, “Huynh đệ, xin, xin chào, sao ngươi lại bị tóm về rồi?”

Khi Vương Minh nhìn thấy kia là cố nhân, lập tức nói năng lộn xộn.

Nhìn thấy Tĩnh Chủ bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, lập tức cúi đầu: “Bái kiến Tĩnh Chủ.”

Đến bây giờ Vương Minh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Còn tưởng rằng Tĩnh Chủ đã bắt được Lục Khiêm về.

Tĩnh Chủ thậm chí còn không thèm nhìn, một nhân vật nhỏ như vậy không đủ để lọt vào tầm mắt của lão.

Lão nói với Lục Khiêm: “Đạo hữu, nên trở về báo cáo rồi.”

Lục Khiêm gật gật đầu, không tiếp tục ôn chuyện với người quen nữa.

Bây giờ với thân phận của mình, nói chuyện với người khác chính là hại người khác.

“Đạo hữu…”

Đợi sau khi mọi người rời đi, lúc này Vương Minh mới có phản ứng. Nghe xưng hô của Tĩnh Chủ, Lục Khiêm không phải là bị bắt.

Giống như là hợp tác?

Đây mới thật sự lợi hại. Kẻ phản bội làm được đến mức này, e rằng trên đời này không có người thứ hai.

Sâu trong Thông U quan là một ngọn núi lớn. Nó được bao phủ trong sương mù quanh năm, thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

“A? Dược Sơn đâu?” Lục Khiêm nghi hoặc.

“Dược Sơn đã bị đánh tan trong một trận chiến ở đây từ lâu rồi.” Vu Từ giải thích.

“Ồ, thì ra là như vậy.” Lục Khiêm hiểu ra.

Kể từ đó, Lâm Thanh sư tỷ bế quan kia hẳn là chết rồi.

Lục Khiêm cùng Tĩnh Chủ theo đường nhỏ đi lên.

Con đường lát đá xanh được chạm khắc hoa văn phức tạp, thoang thoảng mùi sấm sét và Âm hoả. Một khi pháp trận cấm chế được phát động, chỉ sợ cả người sẽ bị sấm sét và lửa thiêu rụi.

Năm đó Liễu Như Ý chính là đi con đường như vậy sao? Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lục Khiêm.

Chẳng bao lâu đã đến đỉnh của vách đá. Một đạo sĩ áo xanh quay lưng về phía họ. Cảm nhận được có người tới, vị đạo sĩ quay lại, dùng đôi mắt xanh lục nhìn chằm chằm Lục Khiêm, mỉm cười nói:

“Lục Khiêm? Lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi đã gây ra cho chúng ta rắc rối không nhỏ.” Thông U cười một cách chân thành, như thể không quan tâm đến tất cả những điều này. Đôi mắt xanh thẳm như đá quý, phản chiếu rõ nét cảnh vật bốn phương.

“Bái kiến Thông U chân nhân.” Vẻ mặt Lục Khiêm nghiêm túc, nghiêm trang chắp tay thi lễ.

Đối với nhân vật ở cấp bậc này, Thiên Hà không còn được sử dụng làm lá chắn nữa. Nhỡ đâu chọc giận người ta, chỉ sợ đã quá muộn để triệu hồi Thiên Hà.

“Ừm, để Đạo binh lui xuống đi, cũng ngồi xuống đi!” Thông U gật đầu, ngồi vào bàn đá, chào hỏi hai người Tĩnh Chủ và Lục Khiêm.

“Đa tạ quan chủ.” Hai người nói rồi lập tức ngồi xuống.

Thông U thong thả pha trà, giống như một nhà hiền triết sống ẩn dật trên núi, không bị gò bó, không bị giới hạn bởi lễ giáo, thậm chí còn tự mình rót một tách trà cho Lục Khiêm. Điều này khiến Lục Khiêm ngạc nhiên. Chẳng phải đại ma đầu đều là toàn thân đầy máu, cả ngày nấp trong sơn động âm u phát ra những tiếng cười khặc khặc quái dị sao?

Bộ dạng nho nhã hiền hoà này khá hiếm. Lục Khiêm lấy ngọc ấn ra và thả một ngàn tên Đạo binh ra.

Đôi mắt của Thông U lóe lên một tia kỳ quái, cười nói: “Đều là ngươi tự mình làm?”

“Đúng vậy.”

“Thật thú vị, Thông U quan bỏ lỡ thầy trò các ngươi đúng là vụ mua bán thua lỗ nhất. Điểm này đúng là lão phu đã sai.”

【VIP】 Phương pháp độ kiếp, Bạch Cốt Ma Hoàn(2)

Thông U cười nhẹ nói: "Nếu như sau này ngươi muốn trở lại Thông U quan, ta nhất định sẽ để lại cho ngươi vị trí Tam đô ngũ chủ."

"Chân nhân nói đùa." Lục Khiêm liếc mắt một cái qua loa, không có đáp lại. Chỉ có kẻ ngu mới tin vào những chuyện vô nghĩa của Thông U.

Loại cao thủ cấp bậc này tâm trí vô cùng kiên định. Dù là làm sai, cũng sẽ tiếp nhận hiện thực, sẽ không giống người bình thường hối hận không kịp.

Nếu tin chuyện vô nghĩa này của Thông U, có thể sẽ không biết mình chết như thế nào.

Ba người không nói gì, bầu không khí lập tức im lặng. Thông U thờ ơ, Diệu Minh tức giận đầy bụng, Lục Khiêm thì là nhập gia tùy tục.

Một lúc sau, Lục Khiêm định đứng dậy chào tạm biệt.

"Thiên Hà cũng sắp độ kiếp rồi, chưa tới mười năm." Thông U đột nhiên nói một câu.

"Độ kiếp? Đây là cái gì?"

Lục Khiêm vừa định đi lại ngồi xuống.

Diệu Minh cũng vểnh tai lên.

"Về mặt lý thuyết mà nói Đan Kiếp cảnh có thể trường sinh bất tử. Có thể sống sót qua ba kiếp gió, lửa và sấm sét một lần trong một nghìn năm, thì có thể viên mãn trường sinh."

“Trên đời này có Tích kiếp chi pháp. Sau khi tích kiếp nạn lớn xảy ra một lần trong một nghìn năm, có thể sống an toàn cho đến khi kiếp nạn tiếp theo bắt đầu. Nhược điểm của Tích kiếp chi pháp là sức mạnh của kiếp nạn tiếp theo sẽ được nhân đôi.”

Ví dụ như tránh né Phong Kiếp, lần tiếp theo vẫn là Phong Kiếp, uy lực sẽ càng mạnh.

Sau khoảng thời gian tiếp xúc này, Thông U hiểu rõ Thiên Hà không phải là Phong Kiếp chân nhân.

Mặc dù lão mạnh hơn Hư Đan cao thủ, nhưng cũng không có độ kiếp, hẳn là đã tránh nhiều lần Phong Kiếp.

Đan Kiếp cao thủ cũng rất tiếc mạng, tất cả mọi người đang chờ Thiên Hà độ kiếp, sau đó bỏ đá xuống giếng.

“Độ kiếp?”

Lục Khiêm biết rõ Thông U nói bóng gió, nói đơn giản là không còn mấy ngày tốt lành để nhảy nhót.

Người này đã sống được năm sáu nghìn năm, lần Phong Kiếp tiếp theo sẽ càng thêm trí mạng. Thiên Hà vội vã công thành đoạt đất, chắc là vì thu thập tài nguyên độ kiếp.

“Chỉ cần ngươi lấy được chân đan của Thiên Hà và Tích kiếp chi pháp, ta đảm bảo ngươi không bị làm sao.”

Đôi mắt của Thông U sáng rực, giờ phút này mới lộ ra suy nghĩ thực sự.

“Ha ha, chân nhân thật biết nói đùa, tại hạ chẳng qua chỉ là một Âm soái nhỏ bé, làm sao có cơ hội này.” Lục Khiêm không có trả lời, sau khi tán gẫu một lúc thì tạm biệt xuống núi.

Đợi đến khi Lục Khiêm đi xa, Diệu Minh nhịn không được nói ra: “Quan chủ, ngươi không sợ hắn mật báo sao?”

“Không, hắn tuyệt đối sẽ không.” Mặc dù là lần đầu gặp mặt, nhưng dường như Thông U hiểu Lục Khiêm rất rõ.

Bờ nam của Thông Thiên Hà.

Ti Thiên đài.

Một nữ tử xinh đẹp ngồi ngay ngắn trên mái nhà, cho dù là ban ngày, bầu trời cũng đầy sao.

Nữ tử này chính là Thái sử Khúc Tố Lê đương thời. Bởi vì là Tiên Thiên Đạo Thể, có được linh tính mà thế hệ trước không có cho nên được chọn làm truyền nhân một đời.

Khúc Tố Lê mở mắt ra, hàng ngàn vì sao lấp lánh trong đôi mắt xinh đẹp của nàng. Đồng tử của người này hóa ra lại là màu lưu ly.

“Ta dường như đã tìm ra kẻ sát hại sư phụ, không phải Thiên Hà, mà là một người khác.”

Vì thể chất đặc biệt của mình, nàng đã vượt xa các thế hệ sư phụ đi trước trên con đường này. Với một đôi mắt tâm linh, không có gì là không thể nhìn thấu.

Hiện tại manh mối đã được tìm ra, ước tính sẽ sớm tìm được dấu vết của người này.

“Thái sử đại nhân, bạn của ngài đến thăm.” Một bóng mờ xuất hiện từ bóng tối.

“Bạn à?” Đôi mắt Khúc Tố Lê sáng lên: “Là Xích Âm tỷ tỷ sao?” Khúc Tố Lê vội vàng đứng dậy đi nghênh đón. Đồng thời thu lại con mắt tâm linh.

Bình thường nàng sẽ không tuỳ tiện nhìn người thân và bạn bè của mình bằng mắt tâm linh, đó thể hiện sự thiếu tôn trọng và không tin tưởng người khác.

“Xích Âm tỷ tỷ, tỷ đã trở về rồi sao? Nói cho tỷ một tin tức tốt.”

Ngoại trừ tỷ tỷ, người thân thiết nhất có lẽ là Xích Âm.

Năm đó Yêu Quốc Ác Giao đánh lén đệ tử Bảo Uyển, Khúc Tố Lê còn nhỏ tình cờ nằm trong số đó. Nếu không có Xích Âm đi ngang qua ra tay cứu giúp chỉ sợ cũng không có mình của bây giờ.

Bùm!

Lục Khiêm vừa đi xuống núi.

Sao băng vụt qua trên bầu trời. Hung hăng đánh vào trận pháp lớn phía trên sơn môn Thông U.

“Thông U lão cẩu, mau tới nhận lấy cái chết! !”

Giọng nói tức giận truyền ra ngàn dặm xung quanh.

Lục Khiêm nhìn kỹ, đây nào phải là loại sao băng nào. Là một ngọn giáo đẫm máu. Huyết sát phóng thẳng lên trời, huyết vân bao phủ trăm dặm. Thỉnh thoảng, những vệt sấm sét màu máu rơi xuống, bắn phá trận pháp mây đen lớn hàng trăm năm vẫn không thay đổi.

Cuối cùng, trận pháp lớn đã bị đánh ra một vết nứt.

Mấy trăm người áo đen bay vào theo khe hở.

Toàn thân tràn đầy huyết khí nồng đậm, ngay cả vũ khí cũng đầy tà khí.

“Ha ha, tiểu tặc Thất Vũ, rốt cục ngươi cũng không giữ được bình tĩnh.”

Một con rắn lục khổng lồ bay lên trời. Các đệ tử khác của Thông U quan cũng phản ứng và cưỡi kiếm bay đến nghênh địch. Hai nhóm người cùng nhau đánh, khó mà tách rời.

【VIP】 Huyết Tế Pháp Cấm, Giải Thoát Điện chủ(1)

“Thất Vũ sơn liều mạng?” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Kể từ khi Thông U cùng Yêu Quỷ môn gia nhập liên minh, Thất Vũ sơn, một trong ba phe phái lớn ở phía bắc luôn bị đè lên đánh.

Hiện tại sợ là muốn cá chết lưới rách.

“Thông U quan tiểu tặc, nạp mạng đi!!!”

Đang muốn mượn cơ hội chạy đi, bầu trời truyền đến tiếng cười to càn rỡ.

Xoạt!

Huyết vân tạo thành một tấm lưới khổng lồ, bao phủ xuống.

“Ta không phải người Thông U quan, ngươi vào trong đi!” Lục Khiêm cười nói.

Lời hay khó khuyên quỷ đáng chết.

Tấm lưới khổng lồ vẫn giăng xuống.

Xoạt! Thanh kiếm chói mắt xuyên thủng bầu trời, trực tiếp phá lưới chui vào trong huyết vân.

Một cái đầu đẫm máu rơi xuống.

Phổ thông Dưỡng Thần sơ kỳ, cơ bản chính là cặn bã ở trước mặt mình.

“Thật có bản lĩnh, ăn một thương máu của ta!” Một tiếng cười nhạo phát ra từ bên cạnh. Ngọn thương máu lao lên bầu

trời. Quả thực là bản sao của tên đạo sĩ vừa rồi.

Sở dĩ núi Thất Vũ được gọi là Thất Vũ là vì người của toàn môn phái chỉ tu luyện bảy loại vũ khí.

Bùm! Khi thương máu rơi xuống, Lục Khiêm đi lên kim cầu trên tháp để trốn thoát.

Mặt đất nổ tung thành một hố sâu.

"Lại ăn một Bạch Cốt Ma Hoàn của lão phu!" Trong không trung lại đánh xuống một cái xích.

Xích được hình thành bởi các vòng tròn lồng vào nhau từ các bộ xương trắng. Xích quấn quanh ngọn núi và đánh xuống.

Đối phương dựa vào sức mạnh của pháp khí quần nhau với Lục Khiêm. Không biết mình đang phải đối mặt với loại tồn tại nào.

Soạt! Lục Khiêm tế Huyền Kim Kiếm Nang ra.

Tám mươi tám đạo phi đao vạch ra một quỹ đạo chói mắt đi vào trong huyết vân.

"Xùy! Ngươi có thể phá vỡ huyết giáp của lão phu sao?" Một tiếng giễu cợt già nua từ trong huyết vân truyền đến.

"A…" Lại là một tiếng hét thảm, đầu lâu cùng thân thể rơi xuống từ trên không.

Người này tự cho mình là mạnh mẽ, nhưng trên thực tế, pháp khí của Lục Khiêm thậm chí còn mạnh hơn.

Phi đao tự nó có linh tính. Nếu đối phó với pháp khí thông thường, chắc chắn sẽ hung hăng ngã nhào một cái.

Lão đầu chính là không hiểu điều này. Tu vi coi như không tệ, chẳng qua quá mức kiêu ngạo.

Nếu như đối phó một cách nghiêm túc, vẫn là có thể bức Đại Giải Thoát Luân ra, đáng tiếc không có cơ hội.

Sau khi lục soát thi thể, Lục Khiêm liếc mắt nhìn người trong bụi cỏ cười nói: "Đi ra, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Người bước ra là Vương Minh.

"Haha, trên đường trở về Linh viên, không ngờ lại đụng phải cảnh tượng này." Vương Minh cởi mở cười to: "Đã lâu không gặp."

"Đúng vậy, ước chừng đã hai mươi năm, ngươi cầm lấy cái này." Lục Khiêm lấy ra một vài lọ thuốc từ túi vải Hồ Thiên của ông lão, ném cho Vương Minh.

"Sao có thể như vậy được."

"Không sao, đủ để ngươi tiến vào Luyện Khí kỳ. Hẹn gặp lại."

Tư chất của Vương Minh thực sự rất kém, hai mươi năm vẫn chưa tiến vào Luyện Khí, mấy viên thuốc này đối với hắn cũng vô dụng. Lục Khiêm lấy Tâm Đăng ra, một ngọn lửa ngưng tụ trong khoảng không rồi biến mất tại chỗ.

"Tạm biệt." Đại hán râu quai nón Vương Minh sững sờ nhìn khoảng không, khóe mắt có chút ươn ướt. Bạn cũ năm đó về cơ bản đã ngừng liên lạc, không ngờ Lục Khiêm còn nhớ đến mình.

Ngọn lửa lóe lên, bóng người hiện ra bên dưới. Không thể đi thẳng về, còn có một ngàn Đạo binh phải giao cho Khủng Phố điện chủ.

Đã bay hàng trăm dặm. Trước mặt là một tòa thành khổng lồ. Cả toà thành tối đen như mực, quanh quẩn trong làn sương mù dày đặc, thỉnh thoảng lại truyền đến một trận kêu rên lên đến tận trời từ trong thành.

"Ô!!" Gió âm u như tiếng sói tru khiến người ta nổi da gà. Dưới sự hướng dẫn của Đạo binh, vượt qua huyết vụ dày đặc

đi vào bên trong đại điện.

Trước mặt là một người mặc áo choàng. Chỉ thấy người này vén áo choàng lên, để lộ một cái đầu lâu, quỷ hoả âm u màu xanh thỉnh thoảng chập chờn.

Chiếc ghế bên dưới thực sự được làm bằng vô số xương cốt.

"Lục Khiêm? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đặt đồ vật ở đây đi." Khủng Phố điện chủ cười xấu xa một tiếng, tựa hồ mang theo một tia ác ý: "Hắc hắc, nếu không đến làm việc với ta? Ta sẽ bảo Phủ chủ điều ngươi tới."

"Đa tạ Điện chủ nâng đỡ, tại hạ vẫn tương đối thích luyện binh."

"Ồ? Ngươi cho rằng điều kiện của ta ở đây không đủ tốt, không chứa nổi ngươi sao?" Khủng Phố điện chủ hỏi ngược lại.

"Không phải vậy đâu, tại hạ đi trước." Lục Khiêm thầm oán trong lòng, tên này hẳn là không phải bị bệnh thần kinh chứ.

Khủng Phố điện chủ không nói tiếng nào, một đôi quỷ hỏa nhìn chăm chú Lục Khiêm rời đi.

Trở lại Hắc Sơn.

Bên trong đại điện, mấy tên trấn đàn sứ giả không ngừng bổ sung vật liệu. Đạo binh trồi lên khỏi mặt nước đẫm máu.

"Bái kiến đàn chủ." Mấy người tiến lên chào hỏi. Trong đó bao gồm Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, Lục Khiêm đã sử dụng chức vụ của mình để xếp người của mình vào đàn Luyện Binh. Dù sao nơi này âm khí tương đối nồng đậm, còn có bổng lộc nữa.

"Ừm, làm rất tốt." Lục Khiêm gật đầu, xoay người lại.

【VIP】 Huyết Tế Pháp Cấm, Giải Thoát Điện chủ(2)

Sau khi ngồi xuống, Lục Khiêm mở túi Hồ Thiên ra, soạt một tiếng đổ ra rất nhiều thứ. Hầu hết chúng là vật liệu Luyện Khí, và phương pháp luyện chế bảy loại vũ khí. Ngoài ra còn có một thuật huyết tế "Huyết Sát Phi Tinh Huyết Luyện Pháp Cấm".

"Ừm?" Phương pháp này có thể gia tăng cấm chế pháp khí thông qua thuật huyết tế. Tác dụng của nó tương tự như Ma Thần Ngân Huyết, chỉ có thể đề cao Địa Sát cấm chế, cao nhất là Địa Sát đến Thiên Cương.

Chất lượng máu và hàm lượng âm khí càng cao, cơ hội nâng cao cấm chế càng lớn.

"Có thể học tập một chút." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Pháp thuật này không khó lắm, chủ yếu là do yêu cầu cao về vật huyết tế. Nhưng vấn đề này có thể được bỏ qua.

Cùng lắm thì cho mọi thứ vào huyết trì, chút lông dê ấy không hao ngu sao mà không hao.

Phương pháp này đã được lĩnh ngộ sau khi tiến vào Đại Giải Thoát Luân.

Một canh giờ sau.

"Huyết Sát Phi Tinh Huyết Luyện Pháp Cấm" (nhập môn: 8/200)

Mật thất bị sương mù bao phủ, nét mặt ẩn hiện trong sương mù, không nhìn rõ thực hư. Lục Khiêm mặc một chiếc áo bào

đen, dáng người thấp thoáng, trông quỷ dị như một Ma Thần.

"Độ kiếp…" Lục Khiêm im lặng trong suy nghĩ. Lời nói của Thông U hẳn không phải là giả, hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng thế tiến công của Minh phủ càng ngày càng mất kiên nhẫn. Mỗi khi chiếm đoạt xong một địa bàn thì trực tiếp đến địa điểm tiếp theo mà không cần tiêu hóa nó.

Ngày càng có nhiều vật liệu được vận chuyển vào Minh phủ, một chút bong bóng cũng không thoát ra ngoài.

Có thể đang chuẩn bị cho một lần độ kiếp.

"Đã đến lúc phải chuẩn bị trước." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Không thể đặt cược tất cả mọi thứ vào thành công của Thiên Hà trong việc ngăn chặn độ kiếp này.

Cho dù độ kiếp thành công, trong lúc đó tất cả đại cao thủ đại chiến, Lục Khiêm không thể bảo đảm tự mình có thể sống sót.

Nhất định phải bắt cá hai tay mới được.

Thân phận Cửu Tiêu Đạo Minh Thập bát thiếu tể có thể cân nhắc mượn dùng một lúc. Chẳng qua cũng không thể xúc động mà tiếp nhận, làm không tốt còn bại lộ thân phận của mình, cả hai bên sẽ không hài lòng.

Chương trình này đòi hỏi sự suy nghĩ cẩn thận.

Thế giới Thủy nhãn.

Từ trên trời nhìn xuống. Đây là một đồ án bát quái rất lớn. Mỗi một nét vẽ là một ngọn núi. Trước đó không rõ ràng cho đến khi cây cối bị chặt đứt, dòng sông bị chuyển hướng. Mới phát hiện ra thế giới Thủy nhãn này hóa ra là một bản đồ bát quái khổng lồ.

Bên trong Minh phủ, ánh mắt Thiên Hà nhìn khắp thế giới. Bởi vì không thể nhìn rõ nét mặt của lão, nên không biết lão đang nghĩ gì.

"Muốn lợi dụng sự nguy hiểm của người khác, các ngươi chọc nổi sao?" Thiên Hà giống như cười mà không phải cười, không ai biết lão đang nghĩ gì.

Thông U quan và Khủng Phố điện chủ truyền đến tin tức Thất Vũ sơn hủy diệt.

Hiện tại cơ bản đã giải quyết xong bờ bắc Thông Thiên Hà, việc còn lại là tập trung tinh lực đối phó với địch ở phía nam. Nơi giàu có này mới là mục tiêu thực sự của Thiên Hà.

Thiên Hà ho nhẹ một tiếng, Vô Sinh Âm soái xuất hiện.

"Truyền lệnh xuống, một số người sẽ ở lại bờ bắc, toàn bộ Điện chủ di chuyển đến phía nam."

Trừ cái đó ra, Thông U quan cùng Yêu Quỷ môn có thể tự xây bốn điện, nhân thủ dư thừa có thể trộn vào các điện khác, chiến lợi phẩm có thể để lại ba phần, đồng thời hưởng thụ tài nguyên cùng Đạo binh của Minh Phủ.

Xem như là phúc lợi của việc trở thành đồng minh.

Mỗi Âm soái có một tòa điện, mỗi điện có ngàn tên Đạo binh. Đại âm soái cùng minh hữu môn chủ quản lý một số điện.

"Thưa đại nhân, một trong những thuộc hạ của Tà Lực đã chết trong trận chiến, yêu cầu Lục Khiêm điều thủ hạ của hắn đi, ngài thấy thế nào?"

"Lại định mưu ma chước quỷ cái gì." Thiên Hà cau mày, nghĩ ngợi rồi đồng ý.

Khi nhân lực tăng lên, có bốn đàn Luyện Binh Giáp Ất Bính Đinh.

Địa vị của Lục Khiêm có vẻ không còn quá quan trọng nữa.

“Như vậy đi, điều đàn Luyện Binh Giáp về phía nam, phong Lục Khiêm là Giải Thoát điện chủ, giám sát hàng ngàn Đạo binh và trông coi đàn Luyện Binh.”

Buổi chiều, lúc Lục Khiêm nhận được mệnh lệnh, trong lòng vẫn còn có chút bối rối.

Thế mà bị điều đến làm thủ hạ của Tà Lực, chắc chắn tên gia hỏa này đã giở trò quỷ.

“Một khi tầm quan trọng hạ xuống, thì có thể muốn làm gì thì làm sao?” Lục Khiêm cười lạnh trong lòng.

Hiện tại binh nhiều tướng mạnh, chỉ riêng Đạo Cơ cao thủ đã có gần hai mươi tên, trong số đó không thiếu cao nhân có sở trường luyện khí luyện binh.

Lục Khiêm không chút nghi ngờ, sau này sẽ trở thành bia đỡ đạn của Minh Phủ.

Một giây sau, bóng người xuất hiện phía trên đàn Luyện Binh. Tay Lục Khiêm bấm chỉ quyết, bong bóng òng ọc xuất hiện từ tám đàn Luyện Binh bên dưới. Số lượng giảm với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Trong nháy mắt khô cạn, tất cả đều đổ vào dưới đáy huyết trì số một, bên trên là trường thương bằng đồng và Huyền Kim Kiếm Nang.

“Đàn chủ ngươi đây là!” Phó đàn chủ Ngô Hà giật mình.

“Các vị đừng hoảng sợ, chúng ta phải dọn nhà.” Lục Khiêm giải thích chân tướng.

“Đi tiền tuyến… Chẳng phải là rất nguy hiểm sao.” Viêm Trung kinh ngạc nói.

“Có thể cấp trên cho rằng Thông Thiên Hà vận chuyển binh lính quá chậm.”

Ngô Hà cảm thấy có chút bất lực. Đám người Hắc Sơn lập tức bắt đầu di chuyển. Pháp đàn trực tiếp nổ tung ngay tại chỗ, về cơ bản không cần mang theo bất cứ thứ gì ngoại trừ Đạo binh chế tạo ra.

Bờ nam của Thông Thiên Hà.

Mọi người đi tới đại điện của Tà Lực. Tà Lực mặc áo giáp ngồi trên đại điện cởi mở cười to: "Đàn chủ, à không, Giải Thoát điện chủ, nhóm chúng ta lại gặp mặt rồi."

"Đúng vậy, Điện chủ, thật sự là trùng hợp đấy." Lục Khiêm ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Trong lòng cũng không cảm thấy tức giận, người sống một đời, dù sao cũng phải gặp được mấy người có thù tất báo.

"Ngươi có năm vị trí Âm tướng, ngươi chọn đi."

Tà Lực đưa qua một miếng ngọc bội, nhập sức mạnh vào.

Hầu hết tất cả lão Âm tướng ở Minh phủ đều có chủ, có danh tiếng về cơ bản đều đi theo ân nhân của mình.

Về cơ bản là không có sự lựa chọn tốt nào.

"Ừm?" Lục Khiêm nhìn thấy mấy cái tên quen thuộc, tiện tay vạch một cái: "Chọn mấy người này đi."

Cả ba cái tên này đều rất quen thuộc. Đường Băng, Vu Từ, cùng Vương Minh.

Bây giờ không có người quen biết, dứt khoát tùy tiện chọn mấy người.

Hai vị trí còn lại giao cho nhị lão Hư gia, những người xa lạ khác cũng không thể tin được.

Tà Lực đưa cho Lục Khiêm năm con dấu bằng ngọc, đây là thân phận của Âm tướng và quyền hạn điều khiển Đạo binh.

Sau khi Lục Khiêm rời đi, Tà Lực âm âm u u cười một tiếng.

Gã nhịn lâu như vậy, đương nhiên sẽ không nuốt cục tức này xuống, thế là thỉnh cầu Vô Sinh cùng Khủng Bố hỗ trợ vận hành. Cuối cùng điều Lục Khiêm đến đây, trò chơi chỉ mới bắt đầu.

【VIP】 Mượn đao giết người(1)

Thượng du sông lớn.

Hai bên bờ là mấy chục tòa thành đứng sừng sững. Trong đó có một tòa thành lưng tựa vào núi, một bên chân núi là một tòa đại điện hùng vĩ được xây dựng lên.

Công trình chỉ mới được tiến hành mới một nửa thế nhưng đã thấy được quy mô vĩ đại của nó.

Đây là Giải Thoát đại điện, là nơi mà Âm soái Giải Thoát tu hành.

Ba người Vu Từ, Đường Băng, Vương Minh đi đến nơi này, trong lòng ai nấy đều có chút thấp thỏm lo âu.

Không biết vì sao có người điều họ đến đây.

Hai người trước thì chỉ là Dưỡng Thần sơ kỳ bình thường, thuộc về loại chọn xong còn dư ra đó.

Còn Vương Minh thì càng bối rối hơn, hắn mới chỉ đột phá Luyện Khí là nhân vật được xếp vào nhóm bia đỡ đạn.

Không nghĩ đến chỉ chớp mắt đã trở thành Âm tướng, đại nhân vật nắm trong tay mấy trăm Đạo binh, chấp chưởng sinh tử của mấy tòa thành.

Ai lại không có mắt như vậy?

Mọi người chờ đợi bên trong cung điện đã lâu, chính chủ đội đấu bồng màu đen, xốc màn sa của đấu bồng lên, dáng vả khiến ai nấy đều sợ ngây người.

“Lục huynh, ngươi là điện chủ Giải Thoát điện sao?”

“Lục huynh?” Vương Minh và Đường Băng trăm miệng một lời nói.

“Đúng vậy.”

Lục Khiêm nhìn về phía Đường Băng, cô gái này da dẻ xanh sẫm, hai mắt là đồng tử dựng thẳng đứng, hàm răng sắc nhọn giống như là một con ác quỷ.

Có người nói người này tu hành đại thân pháp Quỷ Mẫu, mỗi một giây phút đầy phải chịu đựng nỗi thống khổ của Âm phong đến từ Hoàng Tuyền địa ngục.

Trong ba người, trái lại Lục Khiêm đánh giá cao Đường Băng hơn một chút.

“Không biết Điện chủ tìm chúng ta có chuyện gì?” Vương Minh hỏi.

Dưới tình huống này thì tốt nhất là xưng hô theo chức vụ, thể hiện tình cảm thân thiết với cấp trên ngược lại không tốt.

Đây là kinh nghiệm mà nhiều năm gã rút ra được.

“Nơi này có tổng cộng mười hai thành, năm Âm tướng các ngươi chọn hai thành, ngoài xuất binh thì mỗi tháng phải nộp vật tư nhất định cho Minh phủ.”

Thành trì ở đây không giống với đảo Vạn Tượng. Đảo Vạn Tượng mỗi một miếng gạch rớt xuống là có thể đập chết ba, năm tên tu sĩ.

Thành trì nơi này, ngoài những nơi có địa mạch đặc thù thì mười vạn nhân khẩu có mười tên tu sĩ cũng đã tính là nhiều rồi.

Sau đó mọi người phân phát ngọc ấn, mỗi một ngọc ấn đều có hai trăm tên Đạo binh.

“Đa tạ Điện chủ.”

Ba người cũng tìm đúng vị trí của mình.

Giới tu sĩ lấy thực lực là chuẩn xác nhất, mặc dù trước đây là đồng đội thế nhưng người ta bây giờ là cao thủ cấp bậc Đạo Cơ. Dù trước kia có giao tình thì cũng không thể chống lại sự khác biệt lớn như vậy.

“Ừ, Vương Minh ngươi đến đây, ta bàn giao cho ngươi một chuyện.”

Lục Khiêm chào hỏi.

“Điện chủ đại nhân, ngài có gì dặn dò?”

Hai người đi tới nội điện, vẻ mặt của Vương Minh thả lỏng hơn nhiều nhưng xưng hô thì vẫn giữ nguyên là Điện chủ.

Cái tên này có chút khôn vặt, đối với phương diện này tính ra lại rất là tinh thông.

Dù sao muốn dùng Huyết Trì để luyện pháp khí, làm cho tiêu hao và chi ra bình thường một chút tránh để cho người khác tra ra được.

“Ban đầu ta ở Linh viên chính là làm cái này, nhất định sẽ làm cho rõ ràng hết thảy.” Vương Minh khẽ mỉm cười.

Giải Thoát điện và Luyện Binh đàn đang xây dựng, Lục Khiêm thân ở phòng khách của động phủ tạm thời, hai mắt khép hờ không biết đang suy nghĩ điều gì.

Yêu Nguyệt ở sau lưng bóp vai cho hắn, Tập Nguyệt rót thêm trà, Mạc Sầu đút bánh ngọt, tất cả rất có ý cảnh của lão gia nhà giàu đang hưởng thụ.

Lục Khiêm không quan tâm đến gã ghé tới, tâm thần đang ở Đại Giải Thoát Luân.

Âm Thần giao long bay lượn ở trời xanh huyết sắc.

Vong Tình thủy ở trên người đã đạt đến cực hạn như nước sông bình thường chảy ở trong lân phiến ố vàng.

Trán Giao Long hơi nhô ra cục u, tựa như có thứ gì đó muốn phá kén chui ra.

Việc cấp bách nhất là đột phá Đạo Cơ. Cho đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy manh mối gì.

Tà Lực hao tổn tâm cơ điều mình đến đây nhất định sẽ không để cho mình được an ổn tu luyện, phải tìm cơ hội giải quyết người này mới được.

Đơn đả độc đấu thì quá sức, vậy thì cần phải mượn lực.

Nếu không thì sẽ vẫn phải chịu cảnh bị người này phiền nhiễu căn bản chẳng có tâm tư tu hành.

Nửa tháng sau, Giải Thoát điện đã xây dựng xong xuôi.

Ngoài đàn Luyện Binh Hắc Sơn và ngũ đại Âm tướng thì không còn kẻ nào khác.

Có chút vô vị.

Phỏng chừng biết được quan hệ của mình và Tà Lực cho nên không người nào dám đến chúc mừng.

“Như vậy ngược lại càng thoải mái.” Lục Khiêm cười đắc ý, sau đó hắn đuổi mọi người đi, lại lấy ra một lá bùa.

Búa chú này là phù lấy máu chim bồ câu làm mực vẽ ra phù văn huyền ảo.

Đây gọi là Trát Tấn Linh phù. Mà người truyền tin chính là Xích Âm.

Sở dĩ không liên hệ với Thông Thiên Hà bởi vì ở dưới mí mắt của Thiên Hà khi truyền tin khó tránh khỏi có chút sơ hở.

【VIP】 Mượn đao giết người(2)

Cửu Tiêu Đạo Minh, bên trong động phủ.

Xích Âm khoác lên mình một chiếc áo lông bạch hồ, chân trần đi trên tấm thảm màu đỏ, híp mắt lại, pháp khí vờn quanh bên cạnh, cặp mắt xinh đẹp có chút kinh ngạc hiện lên.

Chỉ thấy tay phải của nàng xuất hiện một vệt linh quang.

Bên trong linh quang ẩn chứa thông tin của Lục Khiêm.

"Ngươi cuối cùng cũng đến rồi sao?" Xích Âm mỉm cười, trên đó ghi thông tin tùy tùng theo Minh phủ đi đến bờ nam.

Nhưng không nói cụ thể là ai, dù sao thì bên phía Cửu Tiêu Đạo Minh này cũng nhiều người nhiều ánh mắt nhìn, chẳng may không cẩn thận để lộ tin tức vậy kế hoạch của Lục Khiêm liền đi tong.

Xích Âm lần thứ hai lấy ra Trát Tấn Linh phù, ghi thông tin vào, giảng sơ qua một ít tình huống.

Nói Lục Khiêm với Thái U đạo nhân. Nàng trở về vấn an sư tôn thay Lục Khiêm, đồng thời truyền đạt ý tứ tạm thời không thể trở về.

Thái U chân nhân không nói gì, nếu như là đệ tử chân truyền khác chỉ e là Thái U đã có ý kiến rồi.

Lục Khiêm thì lại khác, ngoài danh phận thầy trò ra thì hầu như không kế thừa y bát gì từ Thái U, lúc này mới để cho Lục Khiêm tự do như vậy.

Lục Khiêm và Xích Âm báo về tình trạng gần đây một lúc mà không định ước địa điểm gặp mặt.

Mấy ngày sau, Tà Lực triệu tập mọi người đến.

Đại điện âm lãnh đen như mực.

Ngoài Tà Lực ra thì còn có Lục Khiêm và bốn Điện chủ cùng cấp khác.

"Ngày mai tấn công Linh Ứng phái, phái này tổng cộng có hai tên Đạo Cơ…"

Tà Lực đứng ở trước bản đồ, chỉ vào hướng tây nam phía trên bản đồ.

Nơi này cách đại điện Khủng Bố chưa đến vạn dặm, các đại điện Giải Thoát hơn bảy ngàn dặm.

"Lần này không cần gióng trống khua chiêng, chúng ta lấy đánh lén làm chủ." Tà Lực nói.

Linh Ứng phái và Cửu Tiêu Đạo Minh xem nhưu là phe phái có địa vị khá cao, lần trước mọi người gióng trống khua chiêng công kích cho rằng hai kẻ Đạo Cơ không thể làm ra được chuyện gì. Không ngờ Địa Quan và Thu Quan của Cửu Tiêu Đạo Minh lại ra tay. Lần đó Tà Lực bị thương, còn tổn thất thêm một tên Âm soái.

Nếu không phải cuối cùng Thiên Hà đạo nhân ra tay thì sợ rằng cả mấy người không thoát được.

"Giải Thoát Âm soái, ngươi và Hỏa Điện chủ tấn công từ cửa chính, dẫn dụ phần lớn người ra, những người chúng ta đánh lén từ hậu sơn. Cần phải trước khi Cửu Tiêu Đạo Minh viện trợ chiếm lấy ngọn núi này."

Yêu Hỏa Điện chủ là kẻ mạnh nhất trong tứ đại Điện chủ, để cho gã tấn công cửa chính có thể trước lúc phe địch trợ giúp mà toàn thân trở ra.

Mà Lục Khiêm này mèo lớn mèo nhỏ có hai ba con, cũng có chút nguy hiểm.

Quan lớn một cấp đè chết người. Tà Lực đây rõ ràng là mượn đao giết người.

"Tuân mệnh." Lục Khiêm chắp tay nói.

Sau khi trở về, Lục Khiêm thiêu dốt Thông Tấn Linh phù.

…

Ngày tiếp theo.

Đoàn người nhân lúc đêm tối bay đến Linh Ứng phái.

Bên cạnh Lục Khiêm ngoài Vương Minh còn có bốn Âm tướng, Đạo binh bị giữ ở bên trong ngọc ấn.

"Sao ngươi lại mang người không đều nhau?" Một người tóc đỏ bên cạnh Lục Khiêm nói.

"Ba người được rồi."

"Khà khà, tùy ngươi vậy, không chết là được rồi."

Vừa dứt lời, đạo nhân đã hóa thành một đạo hỏa diễm biến mất ở phía chân trời.

Ầm!

Phía trước truyền đến một trận tiếng nổ vang. Mấy chục gần trăm tu sĩ bay ra.

"Động thủ!" Lục Khiêm chỉ huy mọi người thả ra một ngàn Đạo binh, một đám Đạo binh xông lên trong cảnh tối om.

Bên ngoài mấy trăm dặm, Tà Lực nhìn chằm chằm cuộc chiến bên này.

"Đại nhân, hay là chúng ta cũng động thủ?" Thủ hạ nói.

Gã rất yêu thích bộ khôi giáp trên người Lục Khiêm. Nếu như đổi thành bộ khôi giáp này, sức chiến đấu của bản thân

nhất định sẽ cao thêm một bậc.

Lục Khiêm và Yêu Hỏa cùng với mấy người Linh Ứng phái đánh tới đánh lui, không ai chiếm thượng phong.

Mấy người Tà Lực nghỉ chân ở một bên xem cuộc vui.

Sau nửa canh giờ, Tà Lực hơi nhướn mày nói: "Thái Tể của Cửu Tiêu Đạo Minh sao vẫn còn chưa tới?"

Rầm!

Cuồng phong đột nhiên nổi lên.

"Ngươi đang nói ta sao?"

….

"Ngươi đang tìm ta sao?"

Âm thanh bình thản của nam tử vang lên bên tai Tà Lực.

Gã theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hư không lơ lửng một tên tu sĩ mặc đạo bào rộng thùng thình.

Đây là một nam tử có tóc trắng lông mày trắng nho nhã, nhìn mình giống như cười mà không phải cười.

Rào rào!

Ngàn dặm đóng băng.

Băng hàn cực độ đánh úp về phía Tà Lực, dường như ngay cả tư duy cũng sắp đông cứng.

"Không được!" Tà Lực nhìn thấy người này, chợt thấy kinh hãi đến biến sắc.

Bàn tay khổng lồ bao phủ phạm vi mấy dặm, từ trên chín tầng trời hiện ra.

Răng rắc răng rắc!

Một lực mạnh đột phá xuyên qua ngàn lớp băng .

Sức mạnh Đại Thủ Ấn của Tà Lực, cho dù là một ngọn núi cũng có thể san bằng.

Cự ly và tốc độ bậc này, đối phương mặc dù có khả năng thông thiên cũng không cách nào thoát được.

Bạch Mi đạo nhân không nhanh không chậm, khẽ cười nói: "Ta cũng có đấy !"

Ầm!

Trời đất chấn động. Đất đai nứt ra một đạo vực sâu. Trong vực sâu lộ ra một bàn tay khổng lồ.

【VIP】 Hoàng Tuyền Yêu Hỏa, Diễm Tiên tiến hoá(1)

Bàn tay khổng lồ giống y như Đại Thủ Ấn của Tà Lực, ngay cả khí tức cũng có chỗ giống nhau.

Ầm!

Hai tay đụng nhau, bàn tay của Tà Lực ngược lại rơi vào thế hạ phong, trực tiếp bị nghiền nát vụn.

Dư thế không giảm xông về phía gã.

"Nguyên Nhất pháp lực, ngươi là Đông Quan Thái Tể?"

Tà Lực tức giận nói. Không nghĩ đến lại có thể có người mai phục mình.

Ầm!

Bầu trời truyền đến một tiếng nổ lớn. Lại là một bàn tay đè xuống. Hai người đánh túi bụi. Tà Lực càng đánh càng kinh hãi.

Đông Quan Thái Tể này thế mà cũng có tu vi Đan Kiếp .

Địa Quan Thái Tế là Đan Kiếp coi như bỏ qua. Dù sao cũng là đệ nhất cao thủ của Cửu Tiêu Đạo Minh.

Thiên Quan Thái Tể không tính, Thiên Quan Thái Tể là cho môn phái khác một chức vị vinh dự, bình thường phụ trách trù tính hiệp thương chung của thế lực khắp nơi.

Chức này vị không cố định, mỗi môn phái đều cách sáu mươi năm lại đổi một lần. Bởi vì công việc bận rộn, tốn công

mà không có kết quả, chưởng môn các phái sẽ không đảm nhiệm, bình thường giao cho nguyên lão trong môn phái.

Đa số Thiên Quan Thái Tế tu vi còn không bằng Địa Quan.

Đông Quan Thái Tế sao cũng là Đan Kiếp, Đạo Minh này thực lực cũng quá mạnh rồi?

Ầm!

Bất kể đám người Tà Lực dùng ra pháp thuật gì, Thái U chân nhân đều sẽ hoàn mỹ sao chép, một số ít thậm chí còn mạnh hơn.

Đây cũng là bản chất của Nguyên Nhất pháp lực, vô hình vô chất, bắt chước hết thảy.

Tà Lực càng đánh càng uất ức, hai tên Điện chủ bên cạnh ra tay tương trợ mới có thể chịu đựng được.

Một bên khác, hai người Yêu Hỏa và Lục Khiêm cũng bị đám người Linh Ứng phái và cao thủ Cửu Tiêu Đạo Minh vây công.

Đạo binh bị giết đến chẳng còn dư lại bao nhiêu.

Ầm!

Không trung mấy đạo pháp khí dày đặc. Ánh sáng bắn ra bốn phía, bầu trời bị nhuộm thành một mảnh rực rỡ.

Phi kiếm phi toa, hắc phiên viên châu cuốn lên vạn trượng Âm hỏa cuồng phong.

Pháp thuật đánh lên người Lục Khiêm, đánh hắn bay ngược hơn mười dặm, thân thể khảm thật sâu vào trong lòng núi, không biết sống hay chết. Chỉ còn lại Yêu Hỏa đối mặt với các vị cao thủ vây công.

Cho dù sử dụng Hoàng Tuyền Yêu Hỏa pháp thể, biển lửa bao trùm phạm vi hơn mười dặm, diễn hoá vô số Âm hỏa quỷ

quá cũng không có cách nào trốn khỏi đám người vây công, rất nhanh đã đánh đến liên tục tháo chạy.

Âm Tướng toàn bộ chết hết, bất đắc dĩ đành phải chạy trốn.

"Phong khẩn, xa hô!"

Tà Lực hét lớn một tiếng, bóp nát một tấm bùa chú, độn quang cuốn theo mấy người biến mất không thấy đâu.

Ngay lúc Thái U chân nhân xuất thủ chặn đường, hư không vỡ ra mấy đạo khe hở.

Một đạo hình chiếu Luân bàn chặn lại một kích trí mạng.

Trì hoãn như thế một lúc, những người khác sớm đã chạy đi xa.

Đây là phù lục Thiên Hà cho những người khác để bảo vệ tính mạng.

Lúc gặp phải cao thủ không thể đánh lại, có thể thả ra bùa này ngăn cản địch nhân.

Một bên khác.

Yêu Hỏa biến trở về thân phận thực sự, tốc độ phi hành cực nhanh.

Hạ xuống đám người ở phía xa.

Lần này có thể nói là tấn công thảm nhất, bị người sớm biết trước, hung hăng đánh cho trở tay không kịp.

Yêu Hỏa bị thương nặng.

Trong quá trình phi hành mang theo một đuôi lửa dài đỏ thẫm.

May mà tốc độ tương đối nhanh, không ai có thể đuổi theo kịp.

Rào!

Một đạo độn quang màu trắng phá không mà đến.

Bên trong độn quang là một hồng y nữ tử.

"Ghê tởm!" Yêu Hỏa nghiến răng nghiến lợi.

Cô gái này tu vi không tính là quá mạnh, một khi để cho nàng dây dưa tới mình, đưa tới người phía sau sẽ không tốt.

Phía trước nổi lên âm vụ.

Trong sương mù có thể thấy được bóng người.

Nhìn thấy người này, Yêu Hỏa nhất thời phấn khích nói: "Lục Khiêm đạo hữu, giúp ta ngăn người này lại."

"Không thành vấn đề!"

Lục Khiêm cười nói, cầm trong tay một Thanh Đồng chiến mâu.

Oanh!

Ném chiến mâu ra ngoài. Chiến mâu phá vỡ bầu trời. Mục tiêu hướng đến lại là lồng ngực của Yêu Hỏa.

Thanh Đồng chiến mâu hóa thành một Thanh Đồng Giao Long, giương nanh múa vuốt, rống giận đâm vào trên lồng ngực Yêu Hỏa.

"A! ! Lục Khiêm, dám phản bội Minh Phủ, ngươi nhất định phải chết! !"

Yêu Hỏa thống khổ kêu to.

Ầm!

Biển lửa ngập trời giống như thác nước, trút xuống từ chín tầng mây.

Biển lửa nóng bỏng, không khí vặn vẹo.

Cây cối biến thành than, không khí quanh quẩn một mùi cháy khét.

Hỏa diễm hóa thành thiên quân vạn mã, giơ cao trường thương hỏa diễm.

Lục Khiêm lấy Tâm Đăng ra, hỏi: “Diễm Trung Tiên, ngọn lửa này ngươi có thể khống chế không?”

Diễm Trung Tiên có năng lực điều khiển hỏa diễm trong tay .

Chút hỏa diễm đối với nàng mà nói, hẳn không phải là vấn đề lớn.

Trong những năm tháng Diễm Trung Tiên mất trí nhớ, Ngũ Tạng đạo nhân có mắt không biết Thái Sơn, cho rằng Diễm Trung Tiên mất trí nhớ chỉ có tác dụng truyền tống và luyện chế Đạo Binh.

“Tu vi của ta bây giờ chỉ có thể giúp ngươi ngăn cản.” Bên trong đăng diễm vang lên âm thanh của tiểu cô nương.

【VIP】 Hoàng Tuyền Yêu Hỏa, Diễm Tiên tiến hoá(2)

Xoạt!

Biển lửa hạ xuống, lúc đến gần Lục Khiêm thì tự động tách ra.

Lục Khiêm bước lên Nại Hà Kim Kiều, lòng bàn tay ngưng tụ Ám Kim chi Luân.

Bánh xe bắn ra ánh sáng, chiếu vào trên người Yêu Hỏa và Xích Âm.

Ầm!

Thế giới xung quanh đang thay đổi hình dáng.

Trên đài cao đỏ như máu, Yêu Hỏa đang phải chịu đựng nỗi khổ rút gân lột da.

“Hoá ra các ngươi là cùng một bọn, Thiên Hà Phủ chủ sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Hai mắt Yêu Hỏa hoàn toàn nức toát, một bên thống khổ kêu rên, một bên nghiến răng nghiến lợi chửi mắng.

Lục Khiêm không trả lời, một lát nữa người này cũng chỉ còn lại tiếng hét thảm mà thôi.

Đại Giải Thoát Luân mặc dù vẫn là một canh giờ.

Theo mức độ gia tăng uy lực ít nhất là gấp mấy lần trước kia.

“Sư tôn vậy mà lại tin tưởng lời của ta.” Xích Âm cười nói.

“Cũng là nhờ mặt mũi sư tỷ của ngài.”

Nếu như không phải Xích Âm, kế hoạch mượn đao giết người chỉ sợ không áp dụng được.

“Lần sau ta không chắc sẽ cung cấp tin tức đúng lúc đâu.”

Lần này xem như là danh trạng đầu tiên.

Cho dù Thiên Hà ngã xuống, cũng có thể tẩy trắng ẩn núp thành quân địch, chịu nhục.

“Ngươi hẳn là sắp Đạo Cơ đi? Tốt nhất đem Tinh Khí Thần tu luyện đến đỉnh phong nhất, mới có thể ngưng tụ pháp lực Đạo Cơ tốt hơn.” Xích Âm nói.

Hai người trao đổi bí mật trong khoảng thời gian này.

Nghe được Khúc Tố Lê tìm ra manh mối sát hại Thái sử đời trước, trong lòng Lục Khiêm hơi nhột, nói:

“Ngươi giúp ta chú ý người này một thời gian.”

Xích Âm hơi nghi ngờ, thế nhưng vẫn không chút do dự đồng ý.

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, với những người xung quanh, Lục Khiêm cũng không muốn kể lại chuyện cũ.

Khi Yêu Hỏa sắp chết , Đăng Diễm trong lòng bàn tay truyền đến âm thanh nhỏ bé không thể nhận ra.

“Chủ nhân, ta có thể ăn người này được hay không?”

“Ăn?” Lục Khiêm có chút ngây người.

“Vâng, ta rất cần bổ sung hoả diễm, ăn rồi có thể lớn lên.”

Lục Khiêm nghe vậy thì đánh ra một đạo hỏa diễm.

Hỏa diễm tựa như có sinh mệnh, trực tiếp bổ nhào tới.

Thời gian đã đến.

Ngoại giới chỉ mới trải qua một hơi thở. Hai người chia ra rời đi.

Lục Khiêm ở trên đường thả ra mấy người Vu Từ Đường Băng.

Mấy cái tên đáng thương này, vốn cho rằng lần này ra có thể nhìn một chút chuyện đời.

Cảnh tượng lớn như vậy xuất hiện vậy mà sau cùng ký ức dừng lại tại thời điểm Lục Khiêm bị đánh bay, còn tưởng rằng mình đã chết rồi nữa đấy.

Lục Khiêm sắc mặt tái nhợt, che lấy ngực, khóe miệng rướm máu, chân khí hao hết, bản thân bị thương nặng.

"Đường Băng, ngươi gọi ra quỷ hồn điều tra bốn phía, Vu Từ ngươi dìu ta trở về…"

Trở lại đại điện của Tà Lực.

Người này không có đợi tại đại điện, xem ra bị thương rất nặng. Phỏng chừng người này đến chết cũng không nghĩ đến, vậy mà lại có nội gián.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không diễn nữa, lấy Tâm Đăng ra, cất bước tiến vào hỏa diễm.

Bóng người xuất hiện tại động phủ.

Ở mật thất u ám.

Ánh sáng của Tâm Đăng nhấp nháy không yên, chợt sáng chợt tắt. Một ngọn lửa từ đó bay ra.

Hỏa diễm càng lúc càng lớn, suýt chút nữa nổ tung toàn bộ mật thất. Tiếp theo hỏa diễm dần dần ngưng tụ. Hội tụ thành hình người, hình người trước kia là hỏa nhân, theo hỏa diễm ngưng tụ, dần dần trở nên rõ ràng.

Y phục đỏ rực, mái tóc đỏ thẫm, bên hông quấn thắt lưng đỏ, diện mạo thay đổi từ năm tuổi thành mười một hay mười hai tuổi. .

Diễm Trung Tiên mở to mắt, đôi mắt linh động, trên mặt lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ, vẻ đẹp vô cùng bại hoại.

“Cảm thấy như thế nào?” Lục Khiêm hỏi.

“Ta đã có tu vi thời kỳ Dưỡng Thần. Hỏa diễm có thể đi tới nơi xa hơn. Kim điện ở diễm tâm lớn thêm không ít. Lại cho ta hấp thu càng nhiều hỏa diễm, tu vi khôi phục càng nhanh.”

“Xem tình hình đi.”

Lục Khiêm có chút hài lòng, hỏa diễm di chuyển tốt trong khoảng cách xa, khoảng cách ngắn thì là Hoàng Tuyền Nại Hà thần quang.

Mấy ngày sau.

Tà Lực thoát ra. Nhìn thấy Lục Khiêm còn sống, trong lòng cảm thấy khó chịu. Đặc biệt là sau khi biết được Yêu Hỏa đã chết.

Nếu nói về giá trị, mười tên Lục Khiêm cũng không sánh bằng một tên Yêu Hỏa.

Hiện tại không thể lại gây sự, liên tiếp hai tháng triệu hồi Thiên Hà Phủ đến, xem ra Tà Lực rất kém cỏi.

Sau khoảng thời gian đó, ngược lại yên tĩnh một cái lạ thường.

Lục Khiêm mỗi ngày tu luyện ở trên đàn Luyện Binh, hai cái pháp khí bí mật hấp thụ tinh hoa trong Huyết Trì.

Phần lớn thời gian bế quan lĩnh ngộ Đạo cơ tuyệt học.

Đạo Cơ sinh ra pháp lực, Hoàng Tuyền Kinh Đồ là Hoàng Tuyền Nại Hà pháp lực, có thể sử dụng sức mạnh độc nhất của Hoàng Tuyền.

Vào ngày này, Minh Phủ lại phái tới Điện chủ mới. Đám người tụ tập tại đại điện.

Cửa lớn rộng mở.

Một người đàn ông với mái tóc đỏ và nước da màu chàm bước vào. Người này vậy mà lại là Chúc Quỷ Vương. Chúc Quỷ Vương nhìn thấy Lục Khiêm, thiện ý cười một cái. Lần này lão chủ động xin đi, đặc biệt vì Lục Khiêm mà tới.

Sau khi mọi người giới thiệu, lần này hiển nhiên lão nhiệt tình hơn Lục Khiêm rất nhiều.

Sau khi kết thúc, Lục Khiêm vừa định bay trở về, Chúc Quỷ Vương ngăn ở trước mặt hắn, cười nói:

"Đạo hữu, nhiều ngày không thấy, có khoẻ không? Tại hạ đặc biệt tới tìm ngươi."

Kể từ khi Lục Khiêm trở thành Âm soái, Chúc Quỷ Vương rõ ràng khách khí hơn rất nhiều.

"Ồ? Vì sao ngươi đến tìm ta?" Lục Khiêm nhìn từ trên xuống dưới Chúc Quỷ Vương.

Đây thế nhưng là một cái bình thật có sẵn, nếu là đem bấc đèn cầm về, trên tay coi như có hai cái bình thật.

"Ta nghe nói đạo hữu giết Ngũ Tạng đạo nhân, ngươi có nhìn thấy con gái của ta không?"

Chúc Quỷ Vương chính là vì thế mà tới.

…

【VIP】 Tam Hoa tụ đỉnh, Đề Kỵ Vũ dân(1)

Để đọc được truyện trên web này bạn cần đăng nhập tài khoản vào trình duyệt của vbook nhé!

【VIP】 Tam Hoa tụ đỉnh, Đề Kỵ Vũ dân(2)

Huyết Trì ùng ục bốc lên huyết thủy, thỉnh thoảng Đạo binh trần trụi cả người đi ra.

Lão Ngô râu dê đang quan sát ở một bên, hai người Viêm Trung và Xích Lân thì trấn thủ pháp đàn.

Yêu Nguyệt Tập Nguyệt chỉ huy Đạo binh còn lại vận chuyển vật liệu.

Xì!

Bỗng nhiên, có một tòa pháp đàn Luyện Binh bốc khói đen.

"Không ổn, trận pháp hỏng rồi." Ngô Hà bay lên pháp đàn, hai tên sứ giả và những người khác đồng thời dùng Kim Ti Đồng Tuyến tu bổ trận pháp.

Pháp đàn Luyện Binh hợp lại từ tổng cộng hơn hai mươi loại trận pháp. Có trận pháp luyện huyết, tinh luyện, dung hợp, tụ khí.v.v..

Trong lúc trận pháp hỗ trợ lẫn nhau thì không thể bị quấy nhiễu đồng thời dựa theo thứ tự nhất định mà tiến hành.

Bởi vậy cho nên sự cố Đồng Kim Tuyến cũng thường xuyên xảy ra.

Mặc dù Minh phủ hà khắc thế nhưng mỗi tháng cũng sẽ có tiêu chuẩn báo hỏng nhất định.

Trận pháp nhanh chóng được sửa chữa xong xuôi. Nhìn thấy Lục Khiêm đến thì mọi người vội vàng chào hỏi.

“Bái kiến đàn chủ đại nhân, đúng rồi, Vô Hỏa Âm soái vừa mới truyền đến một quyển đồ lục, yêu cầu chúng ta làm ra Hỏa Quỷ Đề Kỵ và Âm Giang Vũ dân.”

Ngô Hà đưa tới một cuốn sách mỏng, phía trên là một kỵ binh toàn thân mặc hắc giáp, tay cầm đuốc cưỡi ngựa xương khô. Còn có quái nhân mọc ra cánh màu đen có miệng ưng.

Hai người này đều là Đạo binh Luyện Khí kỳ.

Người trước hai mắt có thể phun lửa, cốt mã dưới thân bất chấp các loại địa hình, người sau là dị tộc sinh tồn ở bên bờ sông U Minh, có khả năng phòng ngự.

Hình dáng vốn có của Đạo binh Minh phủ phần lớn bắt nguồn từ sinh vật gần với U Minh Hoàng Tuyền.

Lục Khiêm cất đi cuốn sách sau đó giải tán đám người chỉ để lại Vương Minh.

“Vừa nãy là ngươi giở trò quỷ đúng không?” Lục Khiêm nhìn về phía Vương Minh.

“Khà khà, đúng vậy. Minh phủ mỗi tháng có hai phần mười hạn mức hao tổn, bình thường nộp lên hay ít hơn chút, cộng thêm chút hao tổn thì cơ bản sẽ tiết kiệm được rất nhiều.

“Hai kiện pháp khí và Hắc Bạch Vô Thường sao rồi?”

Lục Khiêm không để ý lừa gạt như thế nào, chỉ quan tâm pháp khí sửa chữa sao rồi.

“Pháp khí đã chuyển hồng hết rồi, đã hấp thụ được khoảng nửa thời gian. Hắc Bạch Vô Thường ngày hôm qua đã tiến vào cảnh giới Dưỡng Thần.”

“Được, lại thêm chút vật liệu, hôm nào làm cho ta cái Huyết Trì.”

Huyết Trì hội tụ tinh huyết của bách thú, ở trong đó tu luyện vượt xa đan dược bình thường.

Lấy ở nơi này một ít, hơn nữa vật tư giá trị mấy triệu Pháp Tiền cộng với chiến lợi phẩm cướp đoạt tới thì gần như đã đủ rồi.

Nửa tháng sau.

Trong mật thất. Nơi đây có thêm một cái Huyết Trì rộng ba thước vuông.

Huyết tinh chi khí tràn ngập khắp cả phòng. Lục Khiêm cởi trần ngâm mình trong ao.

Huyết dịch trải qua trận pháp chuyển hóa hình thành một luồng năng lượng nóng rực tiến vào trong cơ thể, chuyển hóa thành tinh nguyên xác thịt.

Không biết qua bao lâu, Lục Khiêm mở hai mắt, ánh sáng trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất.

Bản thân tu sĩ Luyện Thể tinh lực dồi dào, tinh huyết viên mãn không uổng phí bao nhiêu công sức.

Ngược lại Thần là thứ khó khăn nhất, cho tới trước mắt chỉ có thể dựa vào thủ đoạn như Luyện Tinh Hóa Thần đẩy Thần niệm tới viên mãn.

“Như vậy cũng được, nếu như là có được máu của đám người Tà Lực, vậy thì cả Tinh và Thần có thể viên mãn trong nháy mắt.”

Lục Khiêm thầm nghĩ.

Lại qua thêm một chút thời gian. Sau khi Tà Lực ăn quả đắng thì đã an phận hơn một chút. Về cơ bản thì địa phương chiếm đóng đều là nơi tụ tập tán tu.

Tại sơn mạch đen kịt ở ngoài thành. Trên núi phía dưới có một sơn trại to lớn.

Lúc này là giữa đêm, trong sơn trại vừa múa vừa hát.

Mấy ngàn đạo phỉ vây quanh đống lửa trại, nướng thịt người, gặm cắn máu tanh đầy mặt, tiếng nhân loại kêu rên thảm thiết không ngừng vang bên tai.

Phần lớn sơn tặc mọc ra bộ vị của dã thú trên thân, tựa như là một đám tu sĩ Luyện Thể.

Ầm!

Trong lúc đám người đang ăn uống say sưa. Trong rừng cây là một ngàn Đạo binh đầu trâu mặt ngựa đánh giết ra.

Đầu trâu mặt ngựa tay cầm Câu Khóa Lang Nha Bổng, như giết một bầy gà vậy, cướp đoạt đi tuổi thọ của mọi người.

Đạo sĩ đầu chó đánh ra từng quả cầu lửa. Cầu lửa rơi vào trong đám người, mỗi một lần đều lấy đi tính mạng của mấy người.

Ngoài ra còn có Hàn Nha kiếm khách ngự kiếm, Quỷ Mẫu xua quỷ.

Kim quang lóe lên trong rừng cây, đạo sĩ đầu hươu bay ra, Hỏa Quỷ Đề Kỵ, Nhân Điểu Âm Giang ba trăm tên.

Trong nháy mắt giết không còn một mống.

Trại chủ bị hai người Đường Băng liên hiệp cắn chết.

"Điện chủ, Hắc Vân Trại đã chiếm."

Hàn Nha hạ xuống hóa thành Vu Từ.

Trải qua vài trận đại chiến, kinh nghiệm chiến đấu của mấy người Vu Từ đã tăng lên nhiều. Toàn thân tràn ngập tinh lực kinh người.

“Tốt lắm, xác chết cũng đừng lãng phí, đem về tạo một cái Huyết Trì.”

Lục Khiêm nhìn thấy xác chết đầy đất thì trong lòng khá thỏa mãn, Đề Kỵ và Vũ dân thực lực rất tốt.

Hắn đem Ngân Huyết của Thượng Cổ Ma Thần dùng ở trên Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù.

Ma huyết mạnh mẽ trực tiếp đẩy bùa chú lên đến tầng ba cấm chế Thiên Cương.

Mỗi tầng cấm chế tăng thêm hạn mức ba trăm tên Đạo binh, hiện tại mức tối đa là chín trăm tên.

【VIP】 Lôi Đình Hóa Dục, cặp song sinh Chu Nho(1)

Lục Khiêm có thể chi phối gần hai ngàn Đạo binh.

Đây đều là Đạo binh cảnh giới Luyện Khí, kết thành trận pháp có thực lực Dưỡng Thần. Cũng xem như là một đám bia đỡ đạn cao cấp.

Không hiểu vì sao, Lục Khiêm luôn cảm thấy ở nơi sâu xa có cảm giác rất nguy hiểm, cảm giác này không phải bắt nguồn từ Tà Lực hoặc Chúc Quỷ Vương.

Thầm bấm Tiểu Lục Nhâm chỉ có thể mơ hồ tính toán ra nguy hiểm đại khái nằm ở phía nam.

Nguy hiểm càng ngày càng gần dường như một giây sau sẽ là đại họa ngập đầu.

“Phía nam, chẳng lẽ là Ti Thiên đài?”

Lục Khiêm nhớ ra Xích Âm từng nói, nghĩ đến đây, hắn lấy ra linh phù triệu hoán.

Tiểu Lục Nhâm của Lục Khiêm tính toán không sai. Lúc này Ti Thiên đài quả thực đang triển khai một thứ liên quan đến chuyện của hắn.

Ti Thiên Đài.

Thái sử Khúc Tố Lê đương thời đứng trước dụng cụ quỷ dị. Toàn thân dụng cụ này được chế tạo từ vàng, chiếm diện tích trăm trượng, vô số quả cầu lớn bé khác nhau xoay tròn xung quanh.

“Ta biết hung thủ ở đâu rồi.” Khúc Tố Lê lẩm bẩm tự nói.

Vốn còn rất mơ hồ, gần đây không biết vì sao thiên tượng bỗng chốc trở nên rõ ràng.

Vì thế Khúc Tố Lê mượn dùng quỹ đạo thiên thể, suy đoán nơi hung thủ đang ở. Nhưng không biết là ai, chỉ đại khái biết được vị trí của hung thủ mà thôi.

"Đại nhân, Xích Âm Thiếu Tể cầu kiến." Bắc Đẩu Thất Tinh hộ vệ lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

"Mời nàng lên đây đi."

Một nữ tử xinh đẹp mặc xiêm y đỏ rực đi lên.

Xích Âm vừa lên tới nơi, liền cười hì hì nói: "Thế nào rồi? Tìm được hung thủ rồi sao?"

"Đã xác định được đại khái địa điểm rồi, người này nằm trong phạm vi thế lực của Tà Lực điện chủ, không phải Thiên Hà phủ chủ."

Trong mắt Khúc Tố Lê hiện lên một tia hận ý, nói: "Người này là đồng bọn với yêu ma, lại giết sư phụ, thù này không báo, thề không làm người."

"Vậy ngươi chuẩn bị đi báo thù một mình à?"

"Không, lần này ta sẽ thỉnh Bảo Uyển trưởng lão."

Xích Âm trong lòng như đang suy tư gì.

Lục Khiêm đưa tin đến, thẳng thắn thừa nhận việc hắn đã giết chết Thái Sử. Nàng chẳng có ý kiến gì về việc này, dù sao thì nàng cũng xuất thân từ môn phái nửa chính nửa tà Vạn Thế Âm Trủng.

Nếu đoán không sai, vị trí kia hẳn là đại điện Giải Thoát, chỗ của Lục Khiêm.

Nghe Khúc Tố Lê nói sẽ báo lên trưởng lão môn phái, nàng thầm nhớ tới một người, không khỏi dâng lên cảm giác chán

ghét.

“Trưởng lão nào? Ta đi với ngươi. Tà Lực đánh lén Cửu Tiêu Đạo Minh của ta, ta còn chưa tìm hắn gã tính sổ đâu.”

“Là Ngọc Sinh trưởng lão. Sư phụ năm đó có chỉ dẫn vài trưởng lão, hiện giờ cũng nên báo đáp nhân tình rồi.”

“Quả nhiên là bà ta.”

Trảm Kiếp Bảo Uyển tổng cộng ba nhánh núi: Lôi Đình Hóa Dục, Trung Cổ Thiên Đạo và Đế Quân Đại Thế. Đại diện cho ba loại kiếm đạo cực kỳ mạnh mẽ.

Ngọc Sinh trưởng lão là trường lão của Lôi Đình Hóa Dục. Tính cách không đường đường chính chính như Lôi Đình, ngược lại hỉ nộ vô thường, thanh danh ở phía nam rất tệ.

“Chúng ta ra ngoài trước đi, Ngọc Sinh trưởng lão vẫn đang chờ.” Khúc Tố Lê nói.

Ánh sáng sao trời hội tụ thành độn quang, mang theo năm Bắc Đẩu hộ vệ còn lại, biến mất phía chân trời.

Xích Âm nghĩ ngợi, rồi cũng theo sau.

Độn quang vượt qua năm trăm dặm, tiến vào thành trì nhân gian. Tường thành cao mười trượng, trên thành mười mấy thủ thành mặc giáp đứng thành hàng canh gác. Dòng người đi qua cổng tò vò nối liền không dứt, cửa thành cao lớn tựa cự thú, phun ra nuốt vào vô số người.

Tiến vào trong thành, tiếng người bán rong rao hàng, tiếng người đi đường hét to hết đợt này đến đợt khác, mùi thơm tỏa ra từ các món ăn vặt quanh quẩn chóp mũi.

Xích Âm hòa lẫn vào đám người, tâm trạng chợt tốt lên không ít.

Sinh mệnh phàm nhân ngắn ngủi, suốt ngày bôn ba khổ cực, chẳng được nhàn rỗi một khắc nào. Sống như thế chắc chắn chẳng cảm nhận được lạc thú. Nếu lấy tâm lý tách biệt trà trộn vào đó, ngược lại sẽ có loại tâm lý vui chơi hồng trần. Đó có lẽ giống với tâm thế phú thương thế gian thích sơn dã tiểu cư. Nếu muốn họ chân chính làm việc ngoài ruộng, không chừng cả trăm người chẳng ai muốn.

Nơi mọi người gặp gỡ bàn bạc là Hồng Tân khách điếm. Khách điếm này đã nổi tiếng từ cả trăm năm qua, có rất nhiều tu sĩ say mê niềm vui chốn hồng trần, ngày thường thích đến đây nhấm nháp mỹ thực.

Họ còn chưa tiến vào đã ngửi thấy mùi máu tanh. Giữa khách điếm là sân khấu kịch. Nữ tử mười sáu tuổi ôm đàn tỳ bà, ngân nga tiểu khúc, tỳ bà che nửa mặt, vẻ mặt quyến rũ, muốn nói lại thôi.

“Tốt, tốt lắm! Tiểu nương tử chơi với ta đi!!”

Trên lầu hai khách điếm, hai tên Chu Nho thân cao ba thước khoác y phục hồng phấn đứng lên, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Chu Nho diện mạo xấu xí, răng vàng, miệng xấu, mặt rỗ. Chu Nho bên trái răng vẩu, bên phải có nốt ruồi bà mối. Bộ dạng đáng khinh này khiến nữ tử trên đài nhíu mày không thôi.

【VIP】 Lôi Đình Hóa Dục, cặp song sinh Chu Nho(2)

Càng không để ý tới Chu Nho, Chu Nho ngược lại càng nghiến răng nghiến lợi.

Chu Nho có nốt ruồi bà mối quay đầu nhìn đồng bọn bên cạnh, khóc nức nở: "Đại Chu, tiểu nương tử không để ý tới ta. Có phải nàng ghét bỏ chúng ta không?"

"Tiểu Chu, người đó là đồ nông cạn, giết luôn đi cho rồi." Cặp mắt nhỏ của Chu Nho răng vẩu lộ ra một tia ác độc.

Xôn xao!

Ánh sáng chợt lóe, nữ tử đầu rơi xuống đất, mắt còn mở, nhưng không phản ứng nữa.

Phụt!!

Máu phun cao ba mét.

"A!!"

"Giết người rồi!"

Quần chúng nổ tung, có vài người thậm chí còn bị dọa bất tỉnh.

Hai gã Chu Nho nhìn mỹ nhân chết đi, tưởng tượng đóa hoa tươi đẹp như thế giờ đây đã điêu tàn, không khỏi đau khổ, gào khóc. Nhảy vào đám người như muốn phát tiết, điên cuồng tàn sát.

Đại môn khách điếm đóng chặt, bị pháp thuật khóa lại. Mọi người bất lực đập cửa, có vài người cầu Chu Nho tha cho

mình.

Nếu Chu Nho trong trạng thái điên cuồng, trước khi giết người còn thích hỏi một chuyện, trả lời xem chúng có cao không. Nói không cao sẽ bị chúng lột da ngay lúc còn đang sống sờ sờ. Người nói cao, Chu Nho lại chửi ầm lên kêu bọn họ nói dối, vẫn không thoát khỏi kết cục bị giết.

Nhìn thấy những mỹ nhân khác trong đám người, chúng lập tức quên mất nữ tử gảy tỳ bà, ào ào chạy tới bao vây phía trước.

Không phải làm chuyện cẩu thả bừa bãi. Như tiểu hài tử đang vui đùa, chậm rãi cắt đứt tứ chi mỹ nhân. Mỹ nhân trước mặt không ngừng kêu rên, rồi chết đi, Chu Nho có loại khoái cảm phá hỏng những thứ đẹp đẽ. Thủ đoạn tàn nhẫn, khiến người còn đang sống sờ sờ chết đi.

Lúc đám người Khúc Tố Lê phá cửa tiến vào, liền nhìn thấy cảnh tượng chân tay bị cắt cụt, máu tươi vương vãi khắp nơi.

Nhìn thấy hai người, Khúc Tố Lê ngay lập tức nổi giận, quát: “Đại Chu, Tiểu Chu, các ngươi vậy mà dám giết người!!”

Hai gã Chu Nho vẻ mặt vô tội, bị nữ tử quát lớn, lập tức òa khóc: “Mẫu thân, nàng quát con!!”

Không trung nổi lên một trận gợn sóng. Một thiếu phụ duyên dáng yểu điệu, mặt tựa hoa đào mặc bạch y xuất hiện.

Vừa thấy thiếu phụ, Chu Nho liền nhào vào lòng bà ta.

Người này chính là Ngọc Sinh trưởng lão của Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Ngọc Sinh trưởng lão không để ý cả hai người đầy máu tươi, ánh mắt tràn ngập cưng chiều.

Tiếp đó Ngọc Sinh quay đầu nhìn về phía Khúc Tố Lê, bất đắc dĩ nói: "A Lê, đừng so đo với hai đứa nhỏ chứ, ngươi đã lớn vậy rồi."

"Ra mắt Ngọc Sinh trưởng lão." Khúc Tố Lê bất đắc dĩ hành lễ, dù sao cũng là trưởng bối, nên cũng không dám nói gì.

Lúc này, hai tên Chu Nho nhìn thấy Xích Âm, mắt lập tức sáng ngời, nói: "Mẫu thân, con muốn nương tử kia chơi với chúng con."

"Không, nàng là của ta."

"Biến đi, ta là ca ca."

Ngọc Sinh cười gật đầu, nhìn về phía Xích Âm.

Không đợi bà mở miệng, Xích Âm đã giành trước nói: "Cửu Tiêu Đạo Minh Đông Quan Thiểu Tể Xích Âm, ra mắt Ngọc Sinh trưởng lão."

Thanh danh Ngọc Sinh với hai nhi tử của bà phải gọi là tồi tệ như nhau.

Bọn họ ỷ vào có mối quan hệ với Ngọc Sinh mà hoành hành ngang ngược, lạm sát người vô tội. Nếu không tính phàm nhân, thì cũng có không ít nữ tu chết trên tay bọn họ rồi.

Nhưng Ngọc Sinh người này cũng bệnh hoạn luôn rồi, dù yêu cầu gì cũng thỏa mãn, mới tạo thành tính cách biến thái của hai tên Chu Nho thế này.

Đây cũng là lý do tại sao Xích Âm không có quá nhiều quan niệm chính tà.

Có rất nhiều chính phái, thường sẽ làm những việc tàn nhẫn hơn tà phái nhiều.

"Ồ, hóa ra là đệ tử của Thái U."

Ngọc Sinh chân nhân cười nói, Thái U chân nhân có mười tám đệ tử, nhưng thật ra chưa từng có ai nghe nói qua cả.

Hai tên Chu Nho vẫn đang nằm trên đất khóc nháo, Ngọc Sinh nói:

"Hai đứa nhỏ mê chơi, Xích Âm ngươi chơi với bọn chúng một lúc đi, bọn chúng nào có ý xấu đâu."

Xích Âm cau mày, trong lòng càng thêm chán ghét:

"Không được rồi, Chu Nho kia của ngài lớn lên thật sự chẳng ra người, nên tránh xa ra chút, ta sợ nhịn không được sẽ giết hai vật nhỏ này mất."

Nghe Xích Âm nói, Ngọc Sinh và Chu Nho lập tức ngây người.

Mắt Khúc Tố Lê trừng lớn, một mặt không dám tin.

Chu Nho răng vẩu sắc mặt vặn vẹo, ánh mắt oán độc, kêu gào nói: "Nàng dám chửi ta! Giết nàng, mẫu thân, giết nàng ta đi!!"

Vừa dứt lời, một đạo Kiếm Khí lao ra khỏi tay áo Chu Nho, trực tiếp lấy đầu.

Keng!

Kiếm Khí bị phi đao đánh tan.

"Đã lâu rồi không ai nói với ta như vậy."

Lúc này Ngọc Sinh mới phản ứng lại, cười lạnh một tiếng.

Bầu trời xám xịt hẳn đi, sấm rền cuồn cuộn, khí thế cường đại vô cùng đánh xuống.

"Vậy lần này ngài gặp được rồi đấy."

Xích Âm là người khiêm tốn, nhưng chỉ những người thân quen mới biết tính cách nàng kiên cường khí khái tới mức nào,

nàng sẽ không dễ dàng khuất phục.

“Ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao?”

Trên không trung ngưng tụ một đạo kiếm ý mười dặm xanh thẳm.

Kiếm khí lập tức rơi xuống.

“Ta là đệ tử đích truyền Thái U chân nhân coi trọng nhất, ngài có thể thử xem. Xem có giữ được cái mạng của mình với hai tên Chu Nho xấu xí này không.”

Lời Xích Âm từng câu như nhát đao đâm vào lòng Ngọc Sinh, Chu Nho vừa tức vừa hận.

Nếu Lục Khiêm ở đây, có lẽ sẽ cảm thấy sao kịch bản này quen thế nhỉ.

Nhớ tới Địa Quan Thái Tể không biết là người hay ma và Cửu Tiêu Đạo Minh Thái U. Ngọc Sinh chung quy vẫn không dám xuống tay.

Bà ta ngay cả Đan Kiếp cảnh giới cũng chưa đạt được, thực sự không có tự tin đối mặt với Thái U.

Cuối cùng vẫn là Khúc Tố Lê cho bậc thang đi xuống.

“Hừ! Ngày khác nào đó ta sẽ tự mình tới cửa đòi một lời giải thích.” Ngọc Sinh thu hồi thần thông.

Mọi người mang theo bầu không khí lúng túng rời khỏi đây. Mà mục tiêu chính xác là đại điện của Tà Lực.

【VIP】 Tam bảo viên mãn, quỷ chết thay(1)

Đại điện Tà Lực.

Chúc Quỷ Vương ngồi uống rượu với Tà Lực, hai người nói chuyện phiếm câu được câu mất.

“Tà Lực điện chủ, nghe nói ngươi có hiềm khích với Lục Khiêm?”

Chúc Quỷ Vương cố tình vô ý nói.

“Sao? Ngươi có cao kiến gì à?” Ánh mắt Tà Lực nham hiểm nhìn chằm chằm vào Chúc Quỷ Vương.

Bộ giáp trên người Tà Lực bị phá hủy mới được sửa lại xong.

“Vừa vặn Lục Khiêm cũng có thù oán với tại hạ, không bằng hai người chúng ta liên thủ…, thảo luận một chút cùng bày kế sách.”

Chúc Quỷ Vương nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Tà Lực không nói gì, con ngươi trong mắt chớp động.

Trực tiếp ra tay chắc chắn không được, lại như lần trước một hồi vất vả mà kết quả cũng chẳng ra gì. Mối thù của gã với Lục Khiêm chưa nặng đến mức không màng tính mạng cũng phải giết chết hắn.

“Vậy ngươi nói xem nên làm thế nào?”

Nếu có người thế này giúp gã, vậy quả thực dễ dàng hơn.

“Quan lớn hơn một cấp đè chết người, Điện chủ là cấp trên của Lục Khiêm, chẳng bằng trước cứ lấy cớ chặt đứt tài nguyên của hắn, mài mòn tính kiên nhẫn của người này, buộc hắn phải ra khỏi thành đoạt tài nguyên, đến lúc đó chúng ta tìm thời cơ ra tay.”

Chúc Quỷ Vương ra tay còn tàn nhẫn hơn, lần trước đã đoạt lấy gần năm trăm vạn tài nguyên của Lục Khiêm. Lão khuyên Tà Lực nên tìm cơ hội cướp tài nguyên về mình. Nếu có thể ép Lục Khiêm chủ động ra tay càng tốt, công kích cấp trên, là sẽ có cơ hội động thủ.

“Không tồi, đủ tàn nhẫn.” Tà Lực hung hăng vỗ bả vai Chúc Quỷ Vương.

Tu vi của Chúc Quỷ Vương cũng không tồi, đại khái đã đạt được tới trình độ Đạo Cơ trung kỳ rồi. Cũng coi như là thuộc hạ nắm việc chính dưới trướng Âm soái.

Gã biết trong lòng Chúc Quỷ Vương có tính toán khác, nhưng cũng chẳng để ý.

Soạt!

Cả hai thương lượng xong kế hoạch, Chúc Quỷ Vương phi thân về hướng đại điện Giải Thoát trong thành trì.

Đại điện Giải Thoát.

Lục Khiêm ngồi trên đệm hương bồ, sắc mặt tái nhợt trở nên hồng nhuận, trên đỉnh đầu mơ hồ trôi nổi một đám huyết vân tinh khí. Cả người trông vô cùng khoan khoái. Tinh Khí Thần được điều chỉnh đạt mức viên mãn.

Vốn dĩ khoảng cách của Đạo Cơ chỉ là một tầng trở ngại khá mỏng thôi. Trạng thái thể xác và tinh thần đã đạt tới đỉnh cao, bây giờ chỉ cần điều chỉnh hơi thở một chút là có thể tiến vào viên mãn cũng chẳng có gì lạ.

“Lão gia. Chúc Quỷ Vương tới thăm.” Sương mù đen thẫm chợt lóe, Yêu Nguyệt vóc dáng uyển chuyển xuất hiện.

Trong khoảng thời gian này, vì điều chỉnh thể xác và tinh thần, hắn hầu như không hề song tu. Có điều sự vụ của đại điện cũng nhiều lắm. Lục Khiêm ném mọi việc cho hai tỷ muội, đàn Luyện Binh, Vu Từ và Âm tướng, thu thập tài nguyên vân vân.

Lục Khiêm tiến về phía đại điện.

Vừa vào đã thấy khuôn mặt già nua âm dương quái khí kia của Chúc Quỷ Vương.

“Đạo hữu!” Chúc Quỷ Vương chắp tay nói: “Không biết đã tìm được tin tức gì về nữ nhi của tại hạ chưa?”

“Không biết, mời đạo hữu trở về. Chỗ này của ta không có đâu.”

Chúc Quỷ Vương biết Lục Khiêm lại lấy lý do này thoái thác, tức khắc cười lạnh:

“Điện chủ nói, bởi vì chiến trận kéo dài, có khả năng sẽ không thể cung cấp tài liệu Luyện Binh và bổng lộc được, ngươi tự nghĩ cách nộp đủ số lượng Đạo binh tháng này đi.”

Luyện Binh đàn chủ có quyền lực rất lớn, nhưng cũng có trách nhiệm nhất định. Nếu không giao nộp đủ số lượng đạo binh theo quy định, sẽ bị xử phạt nghiêm khắc.

Nghe Chúc Quỷ Vương nói những lời này, Lục Khiêm trầm tư một hồi rồi nói: “Ngươi chờ chút, ta còn nhớ có một thứ như vậy.”

Nói sớm có phải tốt hơn không.

Chúc Quỷ Vương trong lòng cười lạnh, đáng tiếc người này sẽ chẳng sống được bao lâu nữa đâu.

Lục Khiêm phi thân lao ra khỏi động phủ.

Thân thể đi sâu xuống lòng đất ba ngàn trượng. Đồng thời gọi Tâm Đăng ra, tiến vào Hỏa Diễm Kim điện.

Tâm Đăng bên trong Kim điện không lớn lắm. Nhưng có thể soi sáng phạm vi mười trượng xung quanh. Bên trong tràn ngập những ngọn lửa khổng lồ tựa biển lửa, vô số ngọn lửa tinh quái rong chơi trong đó. Nghe nói ngọn lửa ngay giữa Kim điện còn lớn hơn thế này gấp trăm lần. Con đường Chân Lục này vốn được dùng cho mục đích đi lại.

Hỏa Diễm Đạo binh là Linh quan trông coi động phủ này.

Luyện Đan Luyện Khí trong đó, chất lượng và xác suất thành công cao hơn bên ngoài không ít.

Bên kia.

Vài đạo độn quang lần lượt bay tới vùng phụ cận. Chính là Xích Âm.

"Ở ngay trước đó!" Khúc Tố Lê chỉ vào đại điện cao lớn phía trước nói.

Ngọc Sinh trưởng lão bay phía trước, hai tên Chu Nho theo sau. Mặc dù tu vi chỉ tới Dưỡng Thần trung kỳ, nhưng pháp khí không tồi chút nào, vậy mà có thể đuổi kịp tốc độ của bọn họ.

Chu Nho hiển nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định với Xích Âm, cố ý tới gần nàng, nặn ra nụ cười xấu xí khó coi: "Hắc hắc, tỷ tỷ, chơi với chúng ta một lúc được không?"

Xích Âm mặt lạnh không nói gì, lập tức tăng nhanh tốc độ, bỏ xa hai người đằng sau. Vẫn chưa tới nơi cần đến, hai tên Chu Nho bỗng nổi giận đùng đùng, ồn ào kêu muốn nghỉ ngơi. Mọi người bất đắc dĩ đành phải dừng lại nhìn hai tên ngốc này

nghịch nước, trong khi đó Ngọc Sinh lại mặt đầy ý cười ngồi bên cạnh chơi với hai người.

【VIP】 Tam bảo viên mãn, quỷ chết thay(2)

“Thật ngại quá, Ngọc Sinh trưởng lão trước kia quả thực là người tốt, chỉ là lại xảy ra chuyện kia……” Khúc Tố Lê tỏ vẻ hối lỗi.

Lôi Đình Hóa Dục Kiếm Ý cực kỳ mạnh mẽ bá đạo, rất dễ kiếm tẩu thiên phong, ảnh hưởng đến tính cách con người.

Một lần lúc Ngọc Sinh đang tu hành, không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, giết chết nhi tử song bào thai của mình. Kể từ đó, tính tình bà ta thay đổi rất lớn.

Đi khắp nơi trộm con người khác về nuôi dưỡng, nuôi đến khi trưởng thành, thấy không giống con mình liền giết chết họ. Suốt trăm năm, không biết đã có bao nhiêu đứa trẻ vô tội chết trong tay bà ta rồi.

Kiếm chủ nghiêm cấm, bà ta chuyển từ công khai thành âm thầm, mãi đến khi nuôi nấng được hai tên Chu Nho không cao mấy này mới an phận. Không ngờ lại nuôi ra hai tên Chu Nho chuyên đi gây chuyện thế này. May mà không quá nguy hại như Ngọc Sinh khi trước, bình thường không chọc phải những người có hậu đài vững chắc thì sẽ chẳng ai hỏi đến.

“Ta biết.” Xích Âm không để ý, trong lòng có chút nôn nóng, nếu còn kéo dài lâu thêm, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ cơ hội mất.

Một ngọn lửa bay ra khỏi túi Hồ Thiên túi. Đây là phương thức liên lạc của nàng với Lục Khiêm.

Nghĩ tới đây, Xích Âm nói: “Trời sẽ sáng nhanh thôi, ngươi mau kêu bọn họ bây giờ xuất phát ngay đi.”

Khúc Tố Lê bất đắc dĩ tiến lên phía trước, phí một phen miệng lưỡi, cuối cùng cũng lừa được hai tên Chu Nho kia.

Đại điện Giải Thoát.

Chúc Quỷ Vương ngồi nghiêm chỉnh, nội tâm không giấu được kích động. Chỉ cần tiến đến Đăng Tâm, tất cả sẽ viên mãn.

Đến lúc đó đạo hạnh lại tăng thêm một bậc, dù có đối mặt với Tà Lực, Chúc Quỷ Vương cũng tự tin sẽ không thua đối phương.

Bùm!

Kim Đỉnh của đại điện nổ tung.

Kiếm Ý rộng lớn, không trung truyền đến âm thanh sấm rền. Lôi đình cuồn cuộn, Kiếm Ý do âm dương hóa thân cưỡng chế hạ xuống.

Chúc Quỷ Vương theo bản năng ngẩng đầu, đập vào mắt là biển xanh thăm thẳm. Kiếm Khí ngàn trượng, vừa xuống liền hóa thành muôn vàn những vệt sáng, rơi xuống chủ điện như mưa sao băng. Lôi Đình Kiếm Khí phân tán, quét sạch phòng ốc vài dặm quanh đó.

Chúc Quỷ Vương ở trung tâm cảm giác lưng như bị kim đâm, tai vạ đến nơi. Kiếm Khí điên cuồng cắt chém Pháp Thể Đạo Cơ của lão.

“Thả ta ra!!!”

Chúc Quỷ Vương gầm lên, mái tóc đỏ đậm như ngọn lửa bay lên.

Sau lưng lão xuất hiện Chúc Hỏa Pháp Tướng vô cùng lớn. Ngọn lửa đầy trời hóa thành biển lửa, chống đỡ Lôi Đình Kiếm Khí.

Sức phá hoại của Kiếm Khí thật kinh người, Chúc Quỷ Vương không thể chống đỡ nổi dù chỉ ba hơi thở, Pháp Thể Đạo Cơ bị cắt tạo thành vết thương rất sâu, miệng vết thương đầy lôi điện cuồng bạo.

Chúc Quỷ Vương trả giá bằng thương tích cuối cùng cũng tìm thấy một cơ hội chạy trốn

Biển Lôi Đình Kiếm Khí truyền ra một tiếng hừ lạnh, rồi biến mất.

Khúc Tố Lê cùng đám người Bắc Đẩu hộ vệ đuổi tới. Nhìn Đạo binh và người Minh Phủ bên dưới như ruồi nhặng mất đầu.

Khúc Tố Lê hạ lệnh: "Tà ma ngoại đạo…… Giết hết cho ta! Một người cũng không được để lại."

"Tà ma ngoại đạo, giết!!"

Khúc Tố Lê sắc mặt lạnh băng. Năm Bắc Đẩu hộ vệ còn lại đồng thời động thủ.

Tinh Thần Kiếm Hoàn, Ngự Không Phi Toa, Vô Hình Chi Hỏa…… từng pháp thuật cùng xuất hiện.

Bắc Đẩu thất tinh dù không phải cao thủ cấp bậc Đạo Cơ nhưng đều là tu vi Dưỡng Thần trung hậu kỳ, được huấn luyện chuyên môn, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Ánh sáng pháp thuật rực rỡ ngàn trượng.

Đạo binh bên dưới tán loạn khắp nơi, chưa kịp tập hợp lại thì đã bị giết chết hầu như toàn bộ

Ầm!

Hai mũi tên một đỏ một đen phá không lao đến. Hóa ra là Hư gia Nhị lão ra tay. Bên cạnh đó còn có Hàn Nha, sử dụng quỷ vật Quỷ Mẫu Âm Ma.

Hai nguyên thần một đen một trắng tạo thành Thái Cực. Âm Dương Nhị Khí khiến pháp thuật bị cắn nuốt gần hầu như không còn.

“Mạnh quá!!” Khúc Tố Lê kinh ngạc.

Đối thủ phản ứng quá nhanh, họ thay đổi ý nghĩ, cùng nhau tổ chức phản kháng.

Đương nhiên, Khúc Tố Lê cũng chẳng phải người ăn chay. Chỉ thấy tay nàng bấm chỉ quyết, mây đen tản ra, ngôi sao khổng lồ giáng xuống bạch quang lộng lẫy.

Bạch quang ẩn chứa khí cực kỳ sắc bén, cọ xát với không khí phát ra tiếng nổ chói tai. Tựa như sao băng rơi xuống. Đây là sức mạnh của Tinh Thần bàn, bí bảo mà Ti Thiên đài truyền thừa biết bao đời.

Ầm ầm!

Hư gia Nhị lão bắn mũi tên nhằm ngăn lại.

Tinh quang đánh tan mũi tên, lao vào Âm Dương Nhị Khí.

Bùm!

Thái Cực tan vỡ, hai đạo Âm thần bay ngược trở lại.

Bắc Đẩu hộ vệ đứng hàng thứ hai Cự Môn tinh thừa thắng xông lên. Mục tiêu là Bạch Âm thần bên phải của Hắc Bạch Âm thần.

Thiên Tuyền Cương Sát xanh thẳm quanh quẩn quanh cơ thể, tản mát ra Kình Khí, khiến mặt đất xung quanh không ngừng chấn động.

Dưới sự hỗ trợ của Cương Sát chi lực, tốc độ của Cự Môn ngày càng nhanh hơn.

Rầm!

Cương Sát hợp nhất, dài trăm trượng, hình chiếc thìa, tỏa ra hắc thiết quang trạch lộng lẫy đánh xuống Âm thần.

Âm thần màu trắng bộ dạng còn tạm ổn, nhu nhược đáng thương, khiến lòng người không khỏi dâng lên ý muốn bảo vệ. Đáng tiếc, mỹ nhân xinh đẹp kiều diễm tới vậy mà phải hồn phi phách tán.

Rầm!

【VIP】 Lôi Hề phá thương khung(1)

Đúng lúc này, đại địa chấn động, vỡ ra khe rãnh thật sâu. Một con Giao Long dài ba trăm trượng, vảy vàng sẫm, hàm răng sắc nhọn, hai mắt lóe lên quang mang ác độc bay ra khỏi khe rãnh.

Chỉ một thoáng, huyết khí phun đầy trời.

Chiếc thìa va chạm với lớp vảy vàng sẫm của Giao Long. Tiếng kim thiết giao kích vang lên, tia lửa văng tung tóe khắp nơi.

Cự Môn bắn ra một kích toàn lực, nhưng không hề có tác dụng.

Đôi mắt vàng kim của Giao Long dừng lại nhìn nơi này.

"Không ổn rồi!"

Khoảnh khắc nhìn thấy Giao Long, Cự Môn trong lòng thầm nghĩ không ổn.

Ban đầu y chỉ nghĩ đó là Âm thần ngoại tượng mà thôi. Nhưng nhìn kỹ thì hóa ra không phải, huyết nhục ngưng thật, khí huyết mạnh mẽ. Đó rõ ràng là tu sĩ Luyện Thể Chân Hình Hiển Hóa.

Trong lòng Cự Môn vừa nảy sinh ý nghĩ chạy trốn, Giao Long đã há mồm phun Long Tiên huyết sắc.

Soạt!

Long Tiên Huyết Ngục dội lên Âm thần Cự Môn, như bát nước nóng đổ xuống tuyết trắng, lập tức tan ra. Trốn cũng

không thoát, huyết khí tựa như nhà giam giam cầm Âm thần.

Ầm!

Lúc Giao Long lao ra, còn thuận tiện dùng đuôi quất người Văn Khúc bên cạnh một cái. Xích Hồng Điện Tương nổ tung, Văn Khúc văng ra xa, không biết còn sống hay đã chết.

Cao thủ Chân Hình Hiển Hóa vừa xuất hiện. Tình cảnh nháy mắt thay đổi.

Bên kia, Chúc Quỷ Vương cùng đám người Tà Lực bao vây tấn công Ngọc Sinh.

Hai bên giằng co không dứt.

Tà Lực bên này nhân số đông đảo, Ngọc Sinh có chút khó có thể chống đỡ, dần rơi vào thế hạ phong. Xích Âm ở một bên tàn sát Đạo binh.

"Hóa ra là ngươi!" Đồng tử Khúc Tố Lê biến thành màu trắng, lập tức nhận ra thân ảnh Lục Khiêm.

Là người mà không thể nhìn ra chút quá khứ nào.

Hết thảy tiền căn hậu quả đều sáng tỏ. Thái sử đương đại chắc chắn đã bị kẻ không có số mệnh trước mặt này giết chết. Không ngờ người này lại là tu sĩ Luyện Thể, có được tu vi Đạo Cơ.

Thông thường, để thuận tiện cho việc xưng hô, mọi người thường sử dụng cảnh giới trên Luyện Khí để gọi. Ví dụ như Chân Hình Hiển Hóa, thường hay được gọi là Đạo Cơ.

Tiếng Khúc Tố Lê kinh hô đã đem lại sự chú ý của Giao Long, đồng từ màu vàng cực lớn phản chiếu dung nhan tuyệt mỹ của Khúc Tố Lê.

Kim đồng lóe kim quang, Ất Mộc Thần Lôi rơi xuống tựa như Giao Long uốn lượn. Tinh khí Ất Mộc nồng đậm, khiến

cây cối chồi lên khỏi mặt đất, nhưng Ất Mộc Thần Lôi lại có sức phá hoại rất lớn.

Loại ý cảnh phá hủy lại ẩn chứa sinh cơ thế này, có tác dụng thần kỳ như Kiếm Ý của Lôi Đình Hóa Dục.

Ầm!

Ất Mộc Thần Lôi giáng xuống Tinh Thần bàn, khiến mâm ngọc đung đưa một trận.

Những Bắc Đẩu hộ vệ còn lại xông lên cứu giá. Nhưng lại bị đám Vu Từ ngăn cản.

Thần Tướng Hiển Hình phù thả ra chín trăm Đạo binh. Mỗi một trăm Đạo binh tạo thành một pháp trận. Triệu hồi đầu trâu mặt ngựa thân cao hai mươi trượng, Hỏa Quỷ Đề Kỵ, Âm Giang Vũ dân và Hoàng Tuyền Âm Ma chân chính.

Trước sự tấn công bao vây của Đạo binh cắn giết và mọi người, tất cả Bắc Đẩu thất tinh đều chết.

"Xích Âm tỷ tỷ!!" Khúc Tố Lê kêu lên.

Một khắc đồng tử trắng toát nhìn thấy Xích Âm, lập tức sửng sốt, sau đó khôi phục bình thường.

Xích Âm nghe vậy liền bay tới. Nàng ta cách Khúc Tố Lê chưa đến một dặm.

Khúc Tố Lê bỗng nhiên tung ra một quyển quyển trục ngọc chí.

Trên sách đề năm chữ to ' Lôi Hề phá thương khung'. Quyển ngọc trục này lưu trữ các thuật pháp cao cấp.

Mấy chục đạo Lôi Điện rơi xuống. Mà mục tiêu lại là Xích Âm.

"Xích Âm, ta không ngờ rằng tỷ thế nhưng lại cấu kết với tà ma ngoại đạo." Khúc Tố Lê rưng rưng sắp khóc.

Vừa rồi thông qua Linh Mục, nàng phát hiện ra Xích Âm với Lục Khiêm cùng một giuộc. Chẳng trách lại theo họ tới đây.

Biến hóa trong nháy mắt, Xích Âm nhất thời không phản ứng kịp.

Gào!

Giao Long điên cuồng hét lên một tiếng, hàng chục miếng vảy bảy ra khỏi người nó.

Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang mang theo vảy, lao đến bên người Xích Âm, bao trùm phía trên.

Đây là Bất Hoại Long Giáp.

Keng!

Lôi Đình dừng trên Bất Hoại Long Giáp, vảy rồng vàng sẫm chuyển xám, sau đó tái sinh lại như cũ. Cứ lặp đi lặp lại như thế mấy trăm lần, uy lực của Lôi Điện gần như chẳng là gì cả.

Xích Âm cùng Lục Khiêm bước lên cây Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, trốn xa ra một trăm dặm.

Mà lúc này, Giao Long hóa thành hình người, Đại Giải Thoát Luân từ trong lòng bàn tay bay ra.

Quang luân vĩnh hằng vàng sẫm xoay tròn, cảnh tượng địa ngục rất sống động.

U Minh Hoàng Tuyền, một trong những địa ngục luân hồi càn quét tứ phương. Kim quang bắn trúng Khúc Tố Lê, nàng lập tức sửng sốt.

Cảnh tượng chợt thay đổi.

Huyết sắc thế giới vẫn là sắc điệu huyết tinh âm u vĩnh hằng. Hình cụ tàn khốc đặt trên đài cao khiến da đầu người

xem tê dại.

Lúc này, một nữ tử diện mạo xinh đẹp bị trói ở trên đó. Những người do âm khí hóa thành xung quanh đài cao cũng không có hành động gì.

Thân ảnh Lục Khiêm xuất hiện bên cạnh đài cao, nói: "Vì sao ta không động tới các ngươi mà các ngươi cứ đuổi theo ta mãi không bỏ vậy hả?"

Trong tâm hắn thực sự chẳng còn gì để nói nữa, trên đời này có nhiều tên ác ôn như vậy, hắn chắc là cũng gần chạm giới hạn rồi nhỉ.

"Chẳng lẽ lại là vì cái gọi là mệnh số? Ngươi đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy sao?"

【VIP】 Lôi Hề phá thương khung(2)

Nhìn đến vẻ mặt im lặng của Khúc Tố Lê, Lục Khiêm đã biết được đáp án rồi.

Hắn thật sự không hiểu nổi mạch não của mấy người của Ti Thiên đài này thế nào nữa.

Lúc trước ở trong Thủy nhãn, tốt xấu gì hắn cũng đã cứu Khúc Tố Lê, kết quả ngược lại là lấy oán trả ơn thế này đây.

"Muốn giết muốn chém, tùy ngươi, muốn làm gì cũng được." Đôi mắt xinh đẹp của Khúc Tố Lê nhìn về phía Lục Khiêm, trong mắt mang theo thù hận.

Người này quá khứ không thấu, vận mệnh không hay. Tương lai tất sẽ trở thành tai họa, muôn vàn sinh linh đều vì người này mà chết.

Nếu trốn thoát được, nàng không tiếc dùng hết thảy đại giới truy tìm đuổi giết người này. Dù cho đó là ân nhân đã từng cứu mạng mình đi chăng nữa.

Lục Khiêm hỏi lại lần nữa: "Nếu có người cả đời làm việc tốt, nhưng mệnh số rất xấu. Với ác nhân làm tất cả những chuyện xấu, nhưng mệnh số như nhau. Các ngươi sẽ giết ai."

Nghe Lục Khiêm nói những lời này, Khúc Tố Lê không khỏi nhớ tới hai huynh đệ Chu Nho. Nàng vẫn là không có được sự kiên định và ý chí cực đoan như Thái sử thế hệ trước.

Bình tĩnh xem xét, bản thân nàng ghét những người không coi mạng sống con người ra gì như Ngọc Sinh với Chu Nho

hơn. Ngược lại, nàng lại có hảo cảm với Lục Khiêm.

Có điều ngoài miệng vẫn nói: "Giết người xấu là việc chính phái làm, chúng ta chỉ phụ trách giám sát thiên hạ, bảo vệ Nhân tộc."

"Hừ! Ta đây hỏi lại ngươi……"

Lục Khiêm liếc mắt một cái liền nhìn ra người này đang chột dạ, rốt cuộc thì vẫn còn non lắm, kinh nghiệm không đủ.

Mặc dù mấy năm nay đã trưởng thành rất nhiều, nhưng bản chất vẫn yếu đuối như trước.

Lục Khiêm hỏi hết câu này đến câu khác.

Bao gồm cả ký ức về vấn đề khó nhằn với tàu điện kiếp trước, các loại khảo nghiệm nhân tính, cả những câu hỏi triết học không có đáp án cũng được đưa ra.

Khúc Tố Lê biểu tình từ kiên định thành nghi hoặc, cuối cùng là hoang mang.

Nàng phát hiện có điểm không đúng, muốn đóng chặt màng nhĩ, nhưng trước mặt Lục Khiêm căn bản không thực hiện được.

Bất tri bất giác, trong lòng Khúc Tố Lê dần hoài nghi những giá trị quan trước kia, tâm nhĩ dần tan rã.

Bên trong Đại Giải Thoát Luân ngoài hình phạt tàn khốc ngoài cơ thể, không khí âm u tà ác đối với người tâm thần cũng là một loại ám thị dễ lây lan.

Làm trầm trọng thêm vết nứt trong lòng nàng.

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa!" Khúc Tố Lê không ngừng giãy giụa, vẻ mặt thống khổ.

"Muốn biết đáp án không, để ta dạy ngươi một đạo Pháp quyết……" Thanh âm Lục Khiêm tựa quỷ mị.

Thanh âm của Lục Khiêm giống như quỷ mị truyền vào trong tai của Khúc Tố Lê.Bỏ ra thời gian dài như vậy thông não cho người này không phải là do hắn không có việc gì làm, mà chuyện này còn có thâm ý khác.“Cái gì?”Lục Khiêm không nói gì mà niệm một đoạn thần chú tối nghĩa khó tả, nhịp điệu quái dị.Từng trận ma âm truyền vào trong tai của Khúc Tố Lê. Bất kể trong lòng có chống cự như thế nào thì vẫn bị thần chú bất tri bất giác làm ảnh hưởng.Thần chú cũng không tà ác như trong tưởng tượng mà trái lại khiến lòng người nghe trở nên rộng mở hơn.Đây là Tam Tàng Thanh Tâm chú. Thanh Tâm chú là thần chú Ma La truyền lại. Có công dụng thanh tâm dưỡng thần.Từ khi biết được Ma La là thành tựu Vô Tướng Thiên Ma, Lục Khiêm càng chú tâm đến thần chú này, thỉnh thoảng lại lôi ra nghiên cứu một phen.Dù sau cũng là pháp quyết duy nhất mà Ma La truyền thụ lại cho mình. Nhất định có chỗ đặc biệt. Thế nhưng liên quan đến phương diện tâm thần vẫn không có manh mối nào.Đa phần tu sĩ trên thế giới này đều như vậy, rất dễ dàng bị công pháp tu hành ảnh hưởng mà trở nên thô bạo tàn ác.Sau một phen hóa giải thì Lục Khiêm đại khái đã tìm tòi ra mạch suy nghĩ điều khiển lòng người.Tu thành Tam Tàng Thanh Tâm chú có thể chống lại nội tâm biến động, tâm ngộ ra giới luật thanh tĩnh của bản thân.Thanh Tâm chú nếu như trải qua một phen ma biến thì cũng có thể hình thành thuật điều khiển lòng người.Thần chú không ngừng vang vọng ở trong tai của Khúc Tố Lê. Nội tâm không thể nhìn thẳng vào trong quá khứ hiện tại đã hiện ra rõ ràng. Nội tâm có cảm ngộ mới.Vạn vật chi không, Linh Thai chi tịnh, đạo đức chi giới.Nội tâm nhìn thấy càng rõ ràng thì đem đến hậu quả đó là phần lớn ý thức ẩn sâu bên trong lòng tất nhiên hiện ra ngoài.Tà ác, thiện lương, đố kị…Các loại cảm xúc phức tạp quấy nhiễu nội tâm của nàng.“A!!!” Khúc Tố Lê ôm đầu thống khổ kêu to.Lục Khiêm duỗi một cánh tay ra nhẹ nhàng điểm ở trên trán nàng một điểm.Thức hải của Khúc Tố

Lê xuất hiện một quả cầu ánh sáng trắng thuần. Quả cầu ánh sáng tỏa ra ánh sáng Thần Ý tràn ngập mọi ngóc ngách trong nội tâm

【VIP】 Thần Ý võng lạc, Diễm Tâm Kim Cung(1)

Trong nháy mắt mạng lưới Thần Ý bao trùm nội tâm của Khúc Tố Lê trở nên yên ổn, nàng nói với Lục Khiêm: “Ngươi đã làm gì ta?”“Chẳng làm gì.” Lục Khiêm nở nụ cười thần bí khó lường.“Quên chuyện ngày hôm nay, quên luôn cả chuyện của Xích Âm đi, đi ra ngoài đi.”Thần Ý võng lạc làn tràn như mạng nhện…Ở bên ngoài, Khúc Tố Lê mở to mắt, nàng nhảy lên Tinh Thần bàn rồi rời đi.Thủ hạ bị Giải Thoát Điện chủ giết chết, hung thủ đó đang tác chiến với Ngọc Sinh dường như đang chiếm thế thượng phong.Hiển nhiên là nhiệm vụ thất bại nên lúc này mới phải đưa ra lựa chọn chính xác, dưới tác dụng của Thần Ý võng lạc ký ức của Khúc Tố Lê bắt đầu rối loạn. Ký ức của Giải Thoát Điện chủ không còn móc nối với Lục Khiêm nữa, trong lòng nàng lại cho rằng hung thủ giết chết sư phụ là Tà Lực.Trong rừng rậm u ám.Hai đứa nhóc cầm bùa chú trong tay hòa với tảng đá cây cối làm một thể không hề có chút khí tức nào lộ ra ngoài.“Mẫu thân lúc nào mới quay lại đây, ta thật chán quá đi.” Đại Chu nhẹ giọng nói.Soạt soạt soạt…Những tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Hai người ngẩng đầu lên, vậy mà lại là Xích Âm tỷ tỷ xinh đẹp. Hai người ngay lập tức lộ ra thân hình.“Tỷ…”Một đạo Chuyển Luân to lớn quay tròn, ánh sáng bắn trúng ba người.Bên trong thế giới Đại Giải Thoát Luân, hai Chu Nhọ bị trói ở trên đài cao tra tấn, chịu đựng hình phạt lột da rút xương. Những thủ đoạn bọn họ từng dùng lên người khác ở trong quá khứ hiện tại tất cả tăng thêm ở trên người bọn họ.“Nhẹ một chút, đừng để bọn hắn chết nhanh như vậy.” Xích Âm mắt điếc tai ngơ

với những lời cầu xin tha thảm thiết của bọn họ.Lục Khiêm đứng đối diện Xích Âm.Cô gái trước mặt dáng ngọc yêu kiều, mắt như thu thủy, búi tóc vân tú, sau khi thoải mái một phen thì rất có phong tình.Nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của đối phương, Xích Âm khẽ vuốt tóc, đôi mắt xinh đẹp lườm hắn một cái.“Ngươi không sợ Khúc Tố Lê quay lại truy sát ngươi sao?”“Không sao, người này sẽ không mật báo.”Lục Khiêm truyền là phương pháp phát hiện thay lòng đổi dạ chứ không truyền thụ phương pháp khuất phục.Lấy phương pháp của mình để hàng phục tâm của đối phương liền có thể hình thành sự khống chế.“Thì ra là vậy, Tố Lê tỷ tỷ là Long Tiêu nữ tiên, cao thủ của Trảm Kiếp Bảo Uyển đông đảo nếu như gieo huyết chú xuống khẳng định sẽ dễ dàng bị phát hiện, thủ thuật này trái lại không tồi.”“Trò vặt thôi.”Không đi con đường Thiên Ma đạo thì có nghiên cứu nhiều Tâm niệm chi đạo cũng vô dụng. Lần này là do gặp phải người có tâm niệm yếu đuối. Tâm niệm chi đạo không có liên quan đến cảnh giới cao thấp, chỉ cần nội tâm của đối phương mạnh mẽ thì cho dù là một người phàm thì cao thủ Đan Kiếp cũng bó tay toàn tập.Lục Khiêm chỉ là dùng biện pháp của người khác đến chứng thực tâm của bản thân. Lại nhân tiện tiêu diệt một mầm họa.Một canh giờ trôi qua.Hai tên Chu Nho thoi thóp.“Ngươi đi trước đi, lát nữa sợ chạy không thoát.” Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn trời nói.Ngọc Sinh trưởng lão rõ ràng không thể chống đỡ được trong thời gian dài.“Được, ngươi cẩn thận chút.”Xích Âm hóa thành độn quang rồi biến mất.Lục Khiêm nhìn hai tên Chu Nho, một đạo kiếm khí chấm dứt tính mạng của hai người sau đó chui vào lòng đất.“Con trai của ta!”Ngọc Sinh trưởng lão hét lên trong không trung, bà ta phẫn nộ hóa thành Lôi điện cuồn cuộn.Đỉnh núi phạm vi mười dặm đều bị san phẳng. Dưới sự đau khổ thì cuối cùng đã lộ ra sơ hở, trực tiếp bị Tà Lực dùng một chưởng đánh bay.Vốn thực lực của hai người không chênh nhau mấy, đều nằm cấp độ ở Đạo Cơ hậu kỳ.Lần

này bị đánh trọng thương, chiến cuộc có xu thế nghiêng về một bên.Ngọc Sinh trưởng lão không thể làm gì khác hơn là đau khổ nhẫn nhịn rời đi.Ở cánh đồng hoang vu cách Giải Thoát đại điện ngàn dặm. Nơi này là ngàn dặm hoang mạc, khí hậu khô nóng.Trong sơn động thỉnh thoảng bay ra những con chuột lửa lớn, trong bóng râm cồn cát truyền đến từng tiếng sói hú.Hai nhóm quái vật xảy ra ác chiến, cảnh tượng mấy ngàn dị thú chém giết quả là hiếm thấy.Rào!Bầu trời đen kịt sáng lên một luồng ánh sáng đỏ, hỏa diễm nhuộm mây đen đến đỏ chót,Một Âm thần khổng lồ xuất hiện bên trên. Pháp thể màu chàm như nước sơn, thân mang trường bào đỏ thẫm, bốc lên hỏa diễm đỏ đậm, ác quỷ hạ xuống.Ầm!Mấy ngàn dị thú tan thành mây khói ngay tại chỗ.Đây chính là Âm thần Pháp Thể của Chúc Quỷ Vương. Từ xa nhìn lại nó giống như là một cây nến. Một vết sẹo dài từ vai phải xuống đến bụng. Vết thương có vô vàn Lôi đình lấp lóe không ngừng phá hoại Đạo Cơ Pháp Thể. Không lúc nào ngừng xâm nhập vào bên trong vết thương, chỉ ngắn ngủi mấy canh giờ đã gần như hao hết toàn bộ pháp lực.Ý thức của Chúc Quỷ Vương dần trở nên mơ hồ.Bỗng nhiên, nơi sâu xa ở trong hoang mạc truyền đến một đạo ánh lửa.Chúc Quỷ Vương nhìn thấy ánh lửa thì tựa như trở lại giây phút còn làm người canh miếu.

【VIP】 Thần Ý võng lạc, Diễm Tâm Kim Cung(2)

Năm đó cũng là một ánh lửa như vậy thu hút lão, trộm đi thần vật mà tộc người cung phụng, bước vào thế giới tu hành, tham niệm như lửa đốt cháy nội tâm, Chúc Quỷ Vương không kìm nén được, từng bước đi đến hồn nhiên không để ý cảnh giác bốn phía mà trực tiếp đi đến.Càng đi càng gần, hỏa diễm ngưng tụ ra một nữ tử dáng dấp mười một mười hai tuổi.“Là nàng, chính là nàng.”Mặc dù dáng dấp trẻ hơn chút thế nhưng Chúc Quỷ Vương vẫn nhận ra được.Từng có lúc lão cũng có tuổi trẻ như vậy, thân ảnh kia chính là tồn tại mà lão phải ngước nhìn, bây giờ hai người như muốn hòa làm một thể, vĩnh viễn ở cùng một chỗ.“Đại nhân trông miếu!”Ầm!Bát Tinh hợp nhất, kiếm hoàn phá đất chui ra, đồng thời còn có Thanh Đồng chiến mâu, Bạch Cốt kiếp châm.Cùng với một vòng khiến người nhìn cảm thấy khiếp sợ- Đại Giải Thoát Luân.Hóa ra chẳng biết từ lúc nào đã rơi vào cái bẫy của đối phương. Chúc Quỷ Vương hối hận không kịp.Pháp thuật dồn dập cùng với hỏa diễm bấc đèn hạ xuống bên trên Pháp Thể Đạo Cơ, Chúc Quỷ Vương dù sao cũng là Đạo Cơ trung kỳ.Đối với lão mà nói cũng không tính là vết thương trí mạng, Đại Giải Thoát Luân cũng không đến nỗi chí tử, đáng sợ nhất chính là động đến Lôi Đình kiếm ý ở trong vết thương.Lôi Đình kiếm khí nuốt chửng toàn thân, thân ảnh của Lục Khiêm xuất hiện ở phía trước, có thể vì sợ Chúc Quỷ Vương sắp chết sẽ phản kích nên đứng ở hơi xa.“Hóa ra ngươi đã sớm biết rồi.” Chúc Quỷ Vương bất đắc dĩ cười khổ.Người sắp chết, lời nói cũng thiện.Lão bây giờ khí độ bất phàm gần giống như lần

đầu gặp mặt mà không phải là tiểu tặc cả người lệ khí lén trộm hỏa.“Tiểu tặc, ta chờ ngươi đã lâu.” Diễm Trung Tiên bước lên trước.“Ha ha, ta cũng chờ ngươi đã lâu!”Chúc Quỷ Vương cười ha ha: “Nếu như có một lần nữa ta vẫn sẽ trộm thêm lần nữa. Sống tạm trong Âm Thổ có ý nghĩa gì, chỉ có trường sinh mới là gốc rễ.”Lão có vốn liếng để tự hào. Sáng tạo ra Quỷ tộc có thể tu luyện, không hề trốn chui như trước đây, cũng không phải từng phút giây đều đề phòng bị yêu đạo bắt đem đi tu luyện.“Đáng tiếc, cho ta thêm chút thời gian thì tốt rồi.”Lôi Đình cắn nuốt Pháp Thể của Chúc Quỷ Vương.Lục Khiêm vẫn không yên lòng, hắn sử dụng Đại Giải Thoát Luân đến dằn vặt thêm một lúc mới thở phào nhẹ nhõm.Chúc Quỷ Vương tan thành mây khói để lại một cây đèn không có bấc đèn ở đó.“Cây đèn rốt cục quay lại rồi.” Lục Khiêm nhìn về phía Diễm Trung Tiên.Diễm Trung Tiên mắt cười như trăng lưỡi liềm, bỗng nhiên hóa thành hỏa diễm bao trùm cây đèn tối tăm.

Cây đèn đỏ rực trong suốt, như được chế tạo từ một loại đá quý nào đó. Sau khi Diễm Trung Tiên tiến vào bỗng nhiên phát sáng. Bấc đèn lập loè ánh lửa. Quang mang ngày càng sáng, lúc này, bên trong cây đèn xuất hiện một cái bấc đèn tinh xảo.

Khoảnh khắc bấc đèn hiện thân, quang mang chiếu sáng trăm dặm.

Tay Lục Khiêm nhanh chóng tạo chỉ quyết, thi triển pháp thuật ẩn thân để quang mang và khí thế không lộ ra ngoài.

Bốn phía thành biển lửa. Ngọn lửa tạo thành vô số sinh linh hình thù kỳ quái.

Một lát sau, quang mang chậm rãi thu về, cuối cùng có xu hướng bình đạm trở lại.

Trước mặt là một khối ngọc bài màu đỏ đậm lớn bằng bàn tay. Phù điêu trên ngọc bài là một chiếc đèn, tiểu tiết Diễm Hỏa hoàn mỹ, phảng phất như một ngọn lửa thật. Hơn nữa theo ánh mắt chăm chú nhìn, mơ hồ có cảm giác đong đưa.

Đây là Kim Cung Chân Lục ở Diễm Tâm, là một trong hai mươi tám Chân Lục của Cửu Thiên Ngọc Lâu. Kim Cung ở Diễm Tâm chủ yếu là làm động phủ lưu động, cùng với pháp trận Truyền Tống.

Động phủ này không chỉ có lớp ẩn mình, mà luyện đan luyện khí trong đó cũng tăng thêm tỷ lệ thành công.

Diễm Trung Tiên cùng Hỏa Diễm Đạo binh là những linh hồn trông coi động phủ.

Không biết tu vi ra sao, có điều Diễm Trung Tiên hiểu biết rất nhiều tri thức thượng cổ. Dù không thể dùng để đối địch, cũng là một Linh Khí phụ trợ không tồi.

Một tia lửa bay ra từ bên trong Kim Cung ở trong Diễm Tâm ngưng tụ thành Diễm Trung Tiên lớn ba tấc.

"Đa tạ chủ nhân thành toàn, ta mới có thể khôi phục được nguyên trạng." Diễm Trung Tiên nhẹ nhàng hành lễ.

"Không cần khách khí, tìm được ký ức rồi chứ? Tu vi khôi phục chưa?" Lục Khiêm nói.

"Đã tìm được một ít ký ức rồi." Diễm Trung Tiên dừng một chút: "Ta muốn ngủ say một khoảng thời gian để tiêu hóa chúng."

"Không sao."

Dứt lời, Diễm Trung Tiên vươn bàn tay đẹp đẽ ra, một hạt châu ngọn lửa chậm rãi hội tụ.

"Đây là phương pháp Tam Hoa Tụ Đỉnh."

Vừa dứt lời, Diễm Trung Tiên chợt biến mất. Kim Cung Chân Lục ở Diễm Tâm mất đi lực lượng rơi xuống đất, Hỏa Diễm châu lẳng lặng trôi nổi giữa không trung. Ngón tay Lục Khiêm chạm vào Hỏa Diễm châu, đầu ngón tay truyền tới xúc cảm nóng rực, hạt châu dung nhập vào đầu ngón tay.

Một đạo tin tức truyền tới nhập vào tâm trí hắn. Phải mất một lúc để tiêu hóa.

"Trăm ngày Trúc Cơ bồi dược sơ quan tiên thuật sao?" Lục Khiêm tinh tế suy ngẫm mấy chữ này.

Công pháp này không được tính là thần công bí pháp gì cả. Chỉ là sở tu pháp môn mà tu sĩ Cửu Thiên Ngọc Lâu tu luyện khi đạt mức Đạo Cơ mà thôi.

Tu vi không đủ, cầm cũng vô dụng, phải đáp ứng yêu cầu nhất định mới có thể tu luyện. Là dạng pháp môn dệt hoa trên gấm mà thôi tu hay không cũng không thể khiến mình đột phá. Nhưng tu thì sẽ có thể khiến cơ sở của mình tốt hơn.

Từ Tinh Khí Thần tam bảo viên mãn, Tu Hành đến Tam Hoa Tụ Đỉnh đại khái chỉ là khoảng thời gian trăm ngày thôi. Do đó mới được gọi là trăm ngày Trúc Cơ.

【VIP】 Trăm ngày Trúc Cơ, lại tiến vào đạo tàng(1)

Trăm ngày qua đi nếu không thực hiện được Tam Hoa Tụ Đỉnh, đại biểu cho không hợp tu hành, cưỡng bức tu luyện còn có thể dẫn tới căn cơ bị tổn hại.

Tổng cộng chia làm ba giai đoạn: Trúc Cơ Bồi Dược, Khảm Ly Giao Tĩnh, Thải Dược Quy Đỉnh.

Lục Khiêm thu hồi Chân Lục, vừa định trở về.

Ầm!

Tầng mây bị đâm thủng, một bàn tay đen kịt khổng lồ hạ xuống. Áp lực cường đại khiến Lục Khiêm biến thành hình dạng Giao Long. Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang tạo thành nhịp cầu, đỡ lấy bàn tay đen kịt khổng lồ.

Giao Long phun ra một ngụm Long Diên.

Răng rắc!

Bàn tay khổng lồ và Long Diên triệt tiêu lẫn nhau. Pháp thuật tan biến, thân ảnh Tà Lực lơ lửng trên không trung, mắt chứa sát khí nhìn về Lục Khiêm.

“Chúc Quỷ Vương đâu?”

“Hình như đây là lão.” Lục Khiêm chỉ đống tro tàn trên đất.

“Ngươi giết lão?” Trên người Tà Lực ấp ủ khí thế.

Gã biết Chúc Quỷ Vương đi tìm Lục Khiêm, nhưng không ngờ lại phát sinh chuyện này.

“Ta nào có năng lực này chứ, lại nói, rõ ràng là dấu vết Lôi Điện Kiếm Ý, các hạ chớ có ngậm máu phun người.” Lục Khiêm vẻ mặt oan uổng.

Tà Lực nhìn chằm chằm Lục Khiêm, nói:

“Không cần biết thế nào, chuyện Chúc Quỷ Vương tử vong ở chỗ ngươi là sự thật. Ngày mai ngươi thay lão ta tấn công Linh Ứng Phái đi.”

“Chỉ sợ không được. Đàn Luyện Binh bị trận chiến hôm nay phá hủy toàn bộ rồi, ta còn phải báo cáo với phủ chủ cho xây dựng lại đàn Luyện Binh nữa.”

Lục Khiêm không chút đến lời uy hiếp của Tà Lực, kéo Thiên Hà phủ chủ vào, nói:

“Nói cho cùng thì Luyện Binh là nhiệm vụ chính, nếu đại nhân cần người, vậy nên nói với phủ chủ đi.”

“Hừ! Đợi đã!”

Tà Lực bóp nát bùa chú, một đạo quang mang bao vây Lục Khiêm rồi biến mất. Ngay sau đó xuất hiện ở thế giới Thủy Nhãn. Hai người tiến vào đại điện nơi Thiên Hà đạo nhân đang ở.

Tà Lực không nuốt nổi bộ dạng này của Lục Khiêm nữa. Dứt khoát trực tiếp đưa Lục Khiêm tới đây, đích thân muốn xin ý kiến.

Đại điện u ám, trên đài cao, một đạo nhân không thấy rõ ngũ quan mặc hoàng bào ngồi đó. Khí thế cường đại thổi tới, mang theo cảm giác áp bách vô cùng.

“Có chuyện gì?”

Tà Lực nói rõ tiền căn hậu quả.

Thiên Hà chân nhân gật đầu, nói: "Ta biết, chuyện của Lục Khiêm không cần phụ trách, trước tiên để hắn xây dựng lại đàn Luyện Binh đã, sau đó làm thay việc của Chúc Quỷ Vương sau."

Dứt lời, Thiên Hà nhìn về phía Lục Khiêm, ánh mắt cẩn thận xem xét kỹ lưỡng.

"Tu hành Đại Giải Thoát Luân thế nào rồi?"

"Bẩm đại nhân, sắp tiếp cận tiểu thành rồi." Lục Khiêm trả lời.

Từ khi có được Đại Giải Thoát Luân đến nay, chỉ mới hơn một tháng. Có lẽ sẽ cần xấp xỉ năm tháng hoặc nhiều hơn. Dựa theo tính toán mỗi ngày sáu lần, khắc độ tăng lên tới hơn 900 điểm.

Đại Giải Thoát Luân (Nhập môn 956/1000)

Lục Khiêm nhìn lướt qua một chút, quả thật có khắc độ này.

Sau khi đột phá tiểu thành, thời gian và uy lực của Đại Giải Thoát Luân hẳn sẽ gia tăng thêm một ít. Chẳng sợ không tăng thời gian, Lục Khiêm cảm thấy số lần tăng đã là không tồi rồi.

"Không tồi, thiên phú của ngươi quả nhiên tuyệt vời, nếu sắp tới đột phá, ngươi trước tiên cứ ở đây tu hành đi."

Thiên Hà đạo nhân duỗi ngón tay ra. Cửa điện bên phải mở toang, cửa động sâu thẳm toát ra ma khí Hoàng Tuyền nồng đậm.

Ma khí Hoàng Tuyền này khác với âm khí mà ma quỷ tạo ra trước kia.

Đây là thông qua pháp trận nào đó, trực tiếp rút ma khí từ chỗ gần Hoàng Tuyền. Hiệu quả tu luyện trong đó cao hơn mấy lần Âm khí khác.

“Đa tạ phủ chủ.” Lục Khiêm không thể từ chối, đi vào mật thất tu hành.

Tiến vào luồng âm khí nồng đậm, ma khí Hoàng Tuyền bốn phía biến hóa thành các loại yêu thú quỷ dị. Ác quỷ mặt mũi hung tợn nhào tới. Còn chưa chạm tới Lục Khiêm, đã bị Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang trấn áp. Thân ở trung tâm vạn ma tu hành.

Đại Giải Thoát Luân lơ lửng trên đỉnh đầu, chậm rãi luân chuyển. Yêu ma nhìn thấy vật ấy, lũ lượt hoảng sợ lui về phía sau, tránh như rắn rết. Khắc độ từ từ dâng lên, cảnh tượng địa ngục khắc trên Đại Giải Thoát Luân ngày càng rõ ràng.

Thiên Hà chân nhân đang âm thầm quan sát hết thảy những thứ này, liên tục gật gù.

“Luyện đến tiểu thành gần như có thể……” Thiên Hà chân nhân cười ranh mãnh.

Từ khi xuất thế tới nay, lão đã không ngừng giao chiến với rất nhiều cao thủ. Thiên Hà chân nhân trước mắt chỉ mới xuất ra hai chiêu, một là Luân Hồi bàn, cái thứ hai là còn lại là Đế Giang nhục thân.

Rất nhiều người cho rằng lão có hậu thủ. Trên thực tế Thiên Hà sẽ như thế này.

Một chiêu ăn sống cả trời.

“Mỗi người đều biết tính toán phép cộng, nhưng lại không biết làm phép trừ, thật đáng buồn đáng tiếc.” Thiên Hà chân nhân thần bí khó lường cười.

Thân hình lão lại hòa vào hắc ám.

Năm ngày sau.

Trong mật thất, Đại Giải Thoát Luân phát ra một trận nổ tiếng vang ầm ầm.

Nó cấp tốc xoay tròn, bốn phía sáng rọi. Thể tích từ ba thước ban đầu biến thành năm thước. Có nghĩa là phạm vi tăng lên, hơn nữa có thể dung chứa nhiều người hơn.

Sau khi tu luyện công pháp thành công, Thiên Hà chân nhân đột nhiên xuất hiện bên người Lục Khiêm, như một bóng ma, dọa Lục Khiêm nhảy dựng.

"Ngươi trong khoảng thời gian này không có công lao cũng có khổ lao, bổn tọa chấp thuận ngươi tiến vào đạo tàng một lần nữa."

Thiên Hà không đợi Lục Khiêm đáp lời, tay lão đã điểm trên trán Lục Khiêm.

Kể từ lần trước Lục Khiêm dẫn Thần Thi khí tức ra về sau Thiên Hà dù mò mẫm thế nào cũng vô pháp tái hiện Thần Thi.

Vì thế lão muốn cho Lục Khiêm thử lại một lần. Nhìn xem là cơ duyên xảo hợp, hay là người này thiên phú dị bẩm.

Bên trong thế giới đạo tàng.

Lục Khiêm một mình một người đi trên con đường u ám đen tối.

Có kinh nghiệm của lần đầu tiên, tiến vào lần thứ hai không còn mờ mịt như trước nữa. Khi lựa chọn lần đầu tiên, quả thật có liên quan đến hệ thống kế tiếp.

Trên đường gặp được Hoàng Tuyền Âm Triện, gần như là công pháp tương quan với Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang.

Số lượng Âm triện thiếu rất nhiều. Có điều, như vậy thì định vị sẽ chính xác hơn. Hầu như đều thích hợp với hắn.

Tìm nửa ngày, rốt cuộc tìm được chỗ sâu trong lớp âm sương vô tận, phát hiện ra Hoàng Tuyền Âm Triện.

Đây là Đại Giải Thoát Luân kế tiếp thương nhớ ngày đêm.

Âm triện này bao gồm ba loại khổ hình: Pháo Lạc Phần Khu, Liệt Mạch Phân Cân, Hoàn Linh Xao Tủy.

Khổ hình càng thêm ác độc hung tàn.

Không nên gọi nó là Đại Giải Thoát Luân, phải gọi Đại Tra Tấn Luân mới đúng.

Khoảnh khắc hấp thu Âm triện, một cổ lực hút bài xích đẩy Tâm Thần ra ngoài. Lần này không thấy Đạo Tàng Thần Thi to lớn như trên đại lục nữa.

"Thế nào rồi?" Ánh mắt Thiên Hà hội tụ, như nhìn thấu nhân tâm.

Lục Khiêm một năm một mười trả lời.

"Không tồi, Đại Giải Thoát Luân có mười loại khổ hình, lần sau lĩnh ngộ tu hành sâu một chút. Tiến vào lần nữa là có thể gom đủ toàn bộ rồi, trở về đi." Thiên Hà vỗ bả vai Lục Khiêm rồi chợt biến mất không thấy tăm hơi.

【VIP】 Tiên Thiên Nhất khí, Thải Dược Quy Đỉnh(1)

Thế giới Thủy Nhãn một mảnh đen tối. Vô số Đạo Binh khuân vác các loại vật liệu đi xuyên qua núi rừng. Toàn bộ thế giới quanh năm quanh quẩn ma vụ u ám. Ma khí nồng đậm hình thành các loại yêu thú.

Một con ma khí cự xà dài mười dặm xoay quanh ma vụ, thấy Lục Khiêm tới gần thì giương nanh múa vuốt tiến lên công kích, kết quả lại bị một đạo Nại Hà Thần quang đánh tan.

Bay tới Thủy Nhãn, dưới chân ngưng tụ cầu vàng Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều. Kim Kiều so với khi nhập môn thì ngưng tụ lâu hơn rất nhiều, có một chút cảm giác kim loại. Bên trên dính một chút Thần Ma Tinh Huyết, khí tức vạn cổ mênh mông phả vào mặt.

Diễm Trung Tiên đang ngủ say, Lục Khiêm đành phải tự mình bay về.

Tốc độ Kim Kiều rất nhanh. Cảnh sắc hai bên nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Suốt đường đi nội tâm hắn vẫn luôn nghi hoặc.

Căn cứ theo cách nói của mọi người ở Minh phủ, đạo tạng Tuyệt Học diễn biến dựa theo đặc điểm mỗi cá nhân. Phần lớn các tu sĩ tu luyện tuyệt học bị trùng lặp.

Đại Giải Thoát Luân là pháp thuật xuất hiện lần đầu. Theo lý sẽ không ai biết cái tiếp theo, nhưng cái tiếp theo là gì Thiên Hà chân nhân đều biết hết.

Điều này khiến Lục Khiêm cảm thấy rất kỳ quái.

Nghĩ nửa ngày cũng chẳng biết tại sao lại như thế, hắn âm thầm mở thêm một Tâm Nhãn. Thiên hạ này sẽ chẳng có chuyện có cơm trưa miễn phí đâu. Thêm một Tâm Nhãn cũng chẳng có hại gì.

Bên kia, Ngọc Sinh trưởng lão chật vật bay về Trảm Kiếp Bảo Uyển. Phương hướng là Kiếm Chủ phong. Kiếm Chủ phong nằm giữa sườn núi ẩn hiện trong mây mù.

"Ngọc Sinh cầu kiến Kiếm Chủ."

Ngọc Sinh trưởng lão bay đến gần mây mù, trực tiếp ngừng lại. Đó không phải đám mây bình thường. Mà là vô số Kiếm Khí tinh mịn hình thành một biển Kiếm Khí. Đám mây bao trùm trăm dặm. Nhìn thì phong đạm vân khinh, nhưng một khi bùng nổ, uy lực thật không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù tu vi của Ngọc Sinh đã đến mức này, nhưng tiến vào tất sẽ có kết cục hồn phi phách tán.

Đám mây tách ra, tạo thành một con đường. Ngọc Sinh trưởng lão phi thân lao vào.

Trên đỉnh núi.

Lão nông mặt đầy nếp nhăn cuốn ống quần, cầm cuốc dọn sạch cỏ dại trên đất, thỉnh thoảng lại tưới nước cho Linh thảo.

Nhìn thấy bộ dáng Ngọc Sinh chật vật, Kiếm Chủ ngẩng đầu lên, cười hỏi: "Làm sao thế?"

"Ngài phải làm chủ cho ta, con ta bị người Minh phủ giết rồi."

Ngọc Sinh vừa khóc vừa nói, bộ dạng thiếu phụ phong tình vạn chủng hoa lê đới vũ luôn khiến người khác thương tiếc. Kiếm Chủ lại không thèm nhìn, phảng phất nữ tử trước mặt còn chẳng quan trọng bằng hoa cỏ dưới chân.

“Đừng khóc, rốt cuộc là sao thế, sớm đã nói ngươi đừng làm chuyện xằng bậy, ngươi lại không nghe, coi như gặp báo ứng đi.”

Kiếm Chủ bỗng ném cuốc xuống, tức giận đánh ra một quyền vào không khí. Mấy năm nay nhìn an phận hơn chút, nhưng thực ra bất kỳ hành động nhỏ nhặt nào ông đều biết rõ.

“A Lê không sao chứ?”

Hiểu rõ tiền căn hậu quả, Kiếm Chủ ngược lại có chút lo lắng cho Khúc Tố Lê.

Lúc kế nhiệm Ti Thiên đài, Kiếm Chủ đã khuyên Khúc Tố Lê đừng tin vào bất cứ vận mệnh gì. Đừng lấy mấy chuyện chưa xảy ra mà xem đó là chân lý. Chuyện của Giang Minh trước đây không phải vì thế mà xảy ra sao.

“Nàng không sao, được Cửu Tiêu Đạo Minh Xích Âm đưa về rồi.”

Nhớ tới Xích Âm, trong lòng Ngọc Sinh vừa tức vừa hận, hận không thể giết người này. Không chỉ trước đó nhục nhã bà ta, khiến bà ta mất mặt trước tiểu bối. Nhưng quan trọng hơn là thấy chết không cứu.

Rõ ràng nàng ta cứu Khúc Tố Lê, vì sao không thuận tiện cứu hai nhi tử của bà ta? Rõ ràng cố ý thấy chết mà không cứu, quan báo tư thù. Ngọc Sinh cảm thấy, việc hai nhi tử của bà ta chết, Xích Âm phải chịu một nửa trách nhiệm.

Nghĩ đến đây, Ngọc Sinh nhìn về phía Kiếm Chủ:

“Xích Âm vũ nhục Trảm Kiếp Bảo Uyển, gián tiếp hại chết nhi tử đáng thương của ta, Kiếm Chủ, lát nữa ngài dẫn ta tới Cửu Tiêu Đạo Minh đòi giải thích, ngài phải thay ta làm chủ.”

Kiếm Chủ không hề dao động, lạnh nhạt nói: “Đừng tìm tới cửa làm phiền, chuyện Minh phủ ta sẽ tự xử lý, về phía Thái

U, ngươi đừng đi quấy rầy họ.”

“Lão chẳng qua chỉ là một Đông Quan nho nhỏ mà thôi, Kiếm Chủ……”

“Câm miệng, còn ngại đắc tội với người khác chưa đủ nhiều à?”

Kiếm Chủ đánh gãy lời Ngọc Sinh, sống lưng thẳng tắp, một cổ khí thế phóng thẳng lên trời. Đám mây Kiếm Khí điên cuồng kích động. Kiếm âm vang dội khắp không trung.

Giờ phút này, Ngọc Sinh mới nhớ ra người này không phải lão nông hòa ái dễ gần. Mấy lão nhân lớn tuổi đều biết Kiếm Chủ tức giận có bao nhiêu đáng sợ.

Đây là Hỗn Độn Hóa Sinh Kiếm Ý, Cửu Thanh Tiên Quang Hiếm Hoàn, là cao thủ Đan Kiếp đứng số một số hai ở thế giới này. Là Cửu Kiếp Đại Kiếm tiên dùng một chiêu Kiếm Quang Hàn ba ngàn dặm bêu đầu Ma Long.

【VIP】 Tiên Thiên Nhất khí, Thải Dược Quy Đỉnh(2)

Trong lòng Ngọc Sinh run lên, vội vàng cáo lui. Không dám nói lại việc báo thù nữa, ít nhất không nên tìm phiền toái lúc Kiếm Chủ tức giận.

Thân ảnh Kiếm Chủ biến mất, hướng tới Ti Thiên đài.

Sau khi điều tra một phen, không phát hiện được gì khác thường cả. Khúc Tố Lê không bị thương, cũng không bị người nguyền rủa.

Lục Khiêm đã cắt đứt Thần niệm võng lạc từ lâu, chỉ để lại một hạt giống trong đầu Khúc Tố Lê. Giống hệt ma chủng, mọc rễ bên trong thức hải. Không ăn sâu bén rễ như Ma La Ma Chủng, hấp thu ma niệm của con người để sinh trưởng. Ít nhất lần tiếp theo tái kiến Khúc Tố Lê, phát động Thần Ý võng lạc là có thể khống chế người này.

Quay lại đai điện Giải Thoát bị tàn phá.

Đàn Luyện binh gần như bị phá hủy hoàn toàn, Ngô Hà trọng thương, Xích Lân và Viêm Trung chết ngay tại chỗ.

Đám người Yêu Nguyệt Tập nguyệt chỉ huy Đạo binh gom lại thi thể, khuân vác vật tư tài liệu các loại.

Việc trùng tu đàn Luyện binh có thể làm từ từ. Có thể kéo dài được một khoảng thời gian. Âm thần tiến vào Đạo Cơ cảnh giới, hết thảy đều dễ bàn.

Đến lúc đó lực lượng của bản thân sẽ nhanh chóng bành trướng, sẽ không có chuyện không sức phản kháng như khi đối

phó với Tà Lực trước đây nữa.

"Phần còn lại đã sắp xếp xong chưa?" Lục Khiêm chợt nhìn về phía Vương Minh.

Vương Minh nở nụ cười ý vị thâm trường, nói: "Khởi bẩm điện chủ, vật liệu của sáu tòa Huyết Trì đã để vào động phủ của ngài rồi."

Lục Khiêm đã sớm thông qua Xích Âm biết tin đám người Khúc Tố Lê đang tới đây. Làm sao có thể không chuẩn bị tốt mọi thứ trước được. Ngay trước khi Chúc Quỷ Vương tới, hắn đã nhờ người chuẩn bị dời vật liệu Huyết Trì đi rồi.

Cơ thể hắn hoàn toàn chìm vào mặt đất, đi sâu xuống dưới ba trăm trượng.

Nơi đây là hang động đá vôi tự nhiên, thạch anh trên vách động phản chiếu quang mang đủ màu. Giữa động là một tòa Huyết Trì rất lớn.

Ao ùng ục nổi bọt nước. Một vài thân ảnh cao lớn ngâm trong ao.

Một nam một nữ Hắc Bạch Vô Thường. Một đôi đầu trâu mặt ngựa, Đề Kỵ và Vũ dân đang chờ.

Tu vi của Hắc Bạch Vô Thường hiện giờ là Dưỡng Thần sơ kỳ rồi, còn lại vẫn đang ở Luyện Khí hậu kỳ. Lục Khiêm tính toán định dùng Huyết Trì đẩy bọn họ lên cảnh giới cao hơn.

Đạo binh Minh phủ luyện chế cường đại ở chỗ có thể tiến giai. Đạo binh trở thành Dưỡng Thần, có thể làm thủ lĩnh đảm đương Đạo binh, lúc tác chiến sẽ không đem về tổn thất quá lớn.

Mặc dù là pháo hôi, nhưng ít nhất cũng phải là pháo hôi bền một chút.

Ngoại trừ Đạo binh, còn có hai dạng pháp khí là Thanh Đồng chiến mâu và Huyền Kim Kiếm Nang.

Trong khoảng thời gian này, hấp thu máu tươi và các loại vật liệu, thì khoảng cách tới Thiên Cương tầng thứ nhất chỉ thiếu chút nữa thôi.

Trước mắt chỉ mới tiêu tổng cộng hơn hai trăm vạn thôi.

Chỉ có điều chỉ cần đạt được Thiên Cương Linh Khí, chút tiêu phí này vẫn đáng giá lắm.

Lục Khiêm nghĩ ngợi, ngồi bên cạnh Huyết Trì. Trong đầu nhớ lại《 Trăm ngày Trúc Cơ bồi dược sơ quan tiên thuật 》.

Bước đầu tiên của công pháp này là ‘ Trúc Cơ Bồi Dược ’.

Đầu tiên là tam bảo quy trung cung, thời khắc giác chiếu tâm. Tọa vong nội thị, ngưng thần dẫn khí.

Chờ đến khi mặt trời mọc phí đông kia, khi Nguyên Dương dồi dào, lấy một tia tinh khí thiên địa bộc phát, đưa vào trung cung đan điền. Sợi tinh khí này tên là Cốc Thần tinh khí, chờ đến tinh khí đầy đủ, thời cơ chín muồi, trong trạng thái mơ màng tối tăm, Tiên Thiên Nhất khí từ hư vô sẽ tới. Dùng thần niệm hấp thu Tiên thiên Nhất khí, nạp vào đan điền, đó là Bồi Dược.

Bước tiếp theo là ‘ Khảm Ly Giao Tĩnh ’.

Lấy thần niệm vận chuyển Tiên Thiên Nhất khí, đợi đến khi sinh ra Kim Khí Sơ Hiện chi tượng ‘ có ánh sáng xuyên qua, tựa trăng non lần đầu. Hoặc như túc như châu, chiếu vào phần bụng’.

Tiếp đó có thể tiến vào bước cuối cùng ‘ Thải Dược Quy Đỉnh ’.

Ba bước này đồng thời tôi luyện Tinh Khí Thần.

Nếu hoàn thành trong vòng trăm ngày, sẽ là Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Đơn giản cảm ngộ một phen, Hoàng Kim Giám hiện lên một dòng chữ.

‘Trăm ngày Trúc Cơ bồi dược sơ quan tiên thuật’ (1/500)

“Ta không thích hợp với công pháp này sao?” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Cách khảo nghiệm công pháp này chính là Thủy Ma công phu, vận chuyển Chu Thiên, cùng với hiệu suất chuyển hóa tinh khí.

Bình thường là khoảng một trăm ngày. Một ngày vận công ba lần, một trăm ngày là ba trăm khắc độ. Lục Khiêm cần năm trăm lần vận công.

Ít nhất phải mất hơn người khác một nửa thời gian, mới có thể hoàn thành Chu Thiên vận chuyển, hoặc hấp thụ hoàn toàn Tinh khí.

“Đại Giải Thoát Luân tiến vào tiểu thành chi cảnh, một hơi thở bên ngoài tương đương với hai canh giờ. Một ngày dùng năm sáu lần, nhiều lắm chỉ là mười hai canh giờ thôi.”

Như thế xem ra vẫn còn nhiều thời gian lắm. Nghĩ đến đây, Lục Khiêm bắt đầu hành trình trăm ngày Trúc Cơ. Trong khoảng thời gian này nhiệm vụ chính là tu sửa đàn Luyện binh.

Vì Thiên Hà chân nhân đã lên tiếng, sẽ không hay lắm nếu Tà Lực ra bất kỳ mệnh lệnh gì trước khi đàn Luyện binh hoàn thành. Cho nên cơ bản sẽ không có chuyện gì.

Vì để kéo dài tiến độ, việc xây dựng đàn Luyện binh có thể chậm thì chậm, kiểm soát trong phạm vi không bị trách phạt là được.

Thời gian từng ngày qua đi.

Vì có Đại Giải Thoát Luân trợ lực, một ngày đại khái tăng lên sáu vạch khắc độ. Chỉ cần tám mươi bốn ngày là có thể hoàn thành trăm ngày Trúc Cơ. Tiến độ còn nhanh hơn so với trong tưởng tượng của hắn nữa.

Thời gian trôi đi từng chút.

……

Cửu Tiêu Đạo Minh.

Bạch Thủ sơn.

Thái U chân nhân ngồi xếp bằng cạnh huyền nhai, cuồng phong thổi bay mày bạc tóc bạc.

Trước mặt là hắc động sâu thẳm. Trong hang động tối om là tròng mắt màu vàng cực lớn. Tròng mắt phát ra kim quang, quang mang không biết dài bao nhiều trượng, tựa hồ xuyên thấu trời cao bích lạc, chiếu xuống Hoàng Tuyền.

Bùm!

Kim quang nổ tung, Thái U chân nhân như bị tia sét nuốt chửng, vội vàng xuất một đạo pháp quyết, chặn hắc động lại.

“Còn thiếu chút độ nóng!!” Thái U nghĩ thầm.

Soạt!

Một đạo thanh quang từ xa phá không lao đến. Vững vàng ngừng trước mặt Thái U chân nhân.

Thái U vươn bàn tay trắng như ngọc, không lỗ chân lông tiếp được vật ấy. Một đạo tin tức từ nó truyền đến.

“Các ngươi rốt cuộc không nhịn được nữa rồi à? Lão phu cũng đi vung tay đây! Ha ha ha!!”

Thái U sung sướng cười to, đứng dậy, ánh mắt phảng phất xuyên qua vạn dặm núi sông, hội tụ ở chỗ nào đó.

Từng ngày trôi qua.

Ngày ngày chăm chỉ tu luyện, hàng đêm khổ luyện.

Trăm ngày Trúc Cơ dần viên mãn, mắt thấy khắc độ sắp viên mãn, nhưng không phải chuyện gì cũng như ý người, luôn có những chuyện ngoài ý muốn xảy đến.

【VIP】 Kim Khí lần đầu xuất hiện, kiếm khí như cầu vồng(1)

“Còn thiếu chút độ nóng!!” Thái U nghĩ thầm.

Soạt!

Một đạo thanh quang từ xa phá không lao đến. Vững vàng ngừng trước mặt Thái U chân nhân.

Thái U vươn bàn tay trắng như ngọc, không lỗ chân lông tiếp được vật ấy. Một đạo tin tức từ nó truyền đến.

“Các ngươi rốt cuộc không nhịn được nữa rồi à? Lão phu cũng đi vung tay đây! Ha ha ha!!”

Thái U sung sướng cười to, đứng dậy, ánh mắt phảng phất xuyên qua vạn dặm núi sông, hội tụ ở chỗ nào đó.

Từng ngày trôi qua.

Ngày ngày chăm chỉ tu luyện, hàng đêm khổ luyện.

Trăm ngày Trúc Cơ dần viên mãn, mắt thấy khắc độ sắp viên mãn, nhưng không phải chuyện gì cũng như ý người, luôn có những chuyện ngoài ý muốn xảy đến.

Trong động phủ.

Trong đám sương mù dày đặc u ám là một đạo nhân hắc bào đang tĩnh tọa điều tức. Người này sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, mỗi lần hít thở thì đan điền mơ hồ có quang mang lộ ra.

Ánh sáng ở vùng đan điền tròn trịa, vàng rực rỡ như đom đóm trong rừng rậm, lại tựa như trăng tròn ngày thứ ba, kích thước như hạt gạo, đây là hiện tượng Kim Khí xuất hiện lần đầu tiên. Ý cảnh hiện lên này thể hiện Khảm Ly Giao Tĩnh đã viên mãn.

Lúc này Lục Khiêm đã bước vào giai đoạn ba Thải Dược Quy Đỉnh, đợi đến khi Chu Thiên viên mãn, Đại Dược như trăng tròn, phần bụng cảm nhận được đan điền nóng hừng hực, nước trong hai thận cuồn cuộn thì chính là lúc Đại Dược đã thành, lại lấy Chân Ý xoay quanh giữa phần đuôi, xuyên qua tam quan tụ lại ở Nễ Hoàn cung thì chính là lúc Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Bây giờ mới bảy mươi ngày, cách Thải Dược Quy Đỉnh còn mười bốn ngày nữa.

Thời gian mười bốn ngày này nói dài cũng không dài, đối với tu sĩ có tuổi thọ lâu năm mà nói thì đây chỉ là thời gian một cái chớp mắt mà thôi. Chuyện xấu thường sẽ đến vào khoảng thời gian này.

Lại đi về phía nam, trên núi xuất hiện một ông già, người này mặc hoàng bào bát quái, bên hông là kiếm gỗ đào lơ lửng và Bát Quái Kính, đầu đội Âm Dương quan.

Hai hàng lông mày rất dài, phần đuôi rủ xuống, râu dê hoa râm. Phía sau người này là một ông lão mặc áo vải, ống quần xắn lên.

Nếu như cao tầng các phái ở nơi này nhất định có thể nhận ra đây là Kiếm Chủ của Trảm Kiếp Bảo Uyển và Cổ Điển lão nhân của Vạn Thế Âm Chủng.

“Cửu Kiếp, đã lâu không gặp.” Cổ Điển lão nhân nhìn Kiếm Chủ cười nói, nhẹ nhàng vuốt râu dê giống như bạn cũ gặp mặt.

Kiếm Chủ của Trảm Kiếp Bảo Uyển tên là Cửu Kiếp, người đời gọi là Cửu Kiếp Kiếm tiên.

Tên gốc vốn không phải là như vậy, mà bởi vì tu luyện Cửu Thanh Tiên Quang Kiếm Hoàn mỗi một đạo Kiếm Hoàn uy lực như thiên phạt giáng lâm nên được gọi như vậy.

"Ha ha, còn có những đạo hữu khác đến, không vội." Kiếm Chủ cười nói.

Răng rắc răng rắc…

Hư không nứt ra, đạo nhân trung niên mày bạc tóc bạc bay ra từ trong hắc vân.

"Thái U, ha ha, không nghĩ đến lại là ngươi, Địa quan không tới sao?" Cổ Điển lão nhân rất lắm mồm, cứ gặp ai cũng chào hỏi.

"Không tới, Địa quan bình thường sẽ không chủ động ra tay." Thái U nói.

Sau đó một đạo độn quang bay tới từ phương xa, một nam tử lạnh lùng đạp phi kiếm bay tới. Đây là Lâu chủ của U Đô Kiếm Lâu, cũng là tu vi Đan Kiếp.

Bầu trời thỉnh thoảng lại có một đạo độn quang bay tới.

Có cự nhân khổng lồ đầu đồng trán sắt, âm dương đạo sĩ phiêu dật, tu sĩ Luyện Thể đầu rồng đuôi rắn.

Những người này là chưởng môn của những phái hệ khác nhau, không phải là tu sĩ cảnh giới Đan Kiếp thì cũng thấp nhất là tu vi cảnh giới Đạo Cơ trung hậu kỳ.

Mọi người lại đợi thêm một lúc, chân trời bay tới trăm dặm hỏa vân, hỏa diễm đỏ đậm làm cho nhiệt độ tứ phương tăng lên mấy chục độ, đêm tối sáng như ban ngày.

Trong ngọn lửa có mọt chân chim khổng lồ bay ra.

“Tất Phương? Ngươi cũng đến sao!” Cổ Điển lão nhân nói.

Chim khổng lồ hóa thành hình người, là người mặc áo xanh tuổi tác có vẻ như cũng không lớn lắm.

“Tất nhiên, vài ngày trước Thông U giết đồ đệ của ta, món nợ này nhất định phải tính toán một chút.”

“Được, thời gian cấp bách, không nên nói nhiều lời nữa.”

Kiếm Chủ đánh ra một đạo pháp lực. Pháp lực hội tụ thành một tấm bản đồ sơn hà lồi lõm chập trùng.

Bản đồ bao quát trăm vạn dặm dọc theo Thông Thiên Hà, phần lớn là địa thế bờ phía nam.

Mặt trên đánh dấu các thế lực và các địa thế núi song hiểm yếu.

Theo dòng sông đi về phía nam hầu như là một mảnh màu đỏ. Màu đỏ không ngừng ăn mòn về phía nam, ăn mòn phần lớn những thế lực ở ngoài rìa.

Những môn phái Cửu Tiêu Đạo Minh, Vạn Thế Âm Chủng, Trảm Kiếp Bảo Uyển .v.v… Còn có một vài thế lực bị đánh đan xen vào nhau, tính qua loa đan xen cũng gần hai trăm cái.

Bên trong phạm vi thế lực màu đỏ địa phương có vẽ vòng tròn là các vị trí của Đại Điện chủ. Gộp lại tổng cộng là ba mươi.

Trong đó có bảy cái lớn nhất.

“Từ Minh phủ náo loạn đến nay khiến cho một trăm tám mươi lăm thế lực bị tiêu diệt, tổn thất mười bảy Đạo Cơ, hai trăm lẻ một Dưỡng Thần, gần ngàn vạn tu sĩ Luyện Khí. Thành trì bị hủy diệt hai trăm lẻ bảy tòa, nhân khẩu giảm đi một trăm mười triệu.”

Kiếm Chủ nói sơ qua một vài con số khiến cho người ta kinh hãi.

【VIP】 Kim Khí lần đầu xuất hiện, kiếm khí như cầu vồng(2)

Bờ phía nam rất lớn, chiến tuyến của Minh phủ lại trải dài đến mức kinh người,

Hơn ba mươi Điện chủ Đạo Cơ phân bố ở trên mười mấy vạn dặm chiến tuyến.

Những người bình thường không ra khỏi cửa lớn vẫn biết là Minh phủ mạnh, Thiên Hà chân nhân có thực lực rất mạnh. Vì vậy cho nên có thể nhường thì nhường, nhiều lắm là tổn thất một góc sừng mà thôi, không ai nghĩ sẽ cứng đối cứng bởi vì vừa ra mặt nhất định sẽ bị đối xử tàn bạo.

Cho đến bây giờ không nghĩ đến cái thế lực này đã bành trướng đến vậy.

Hơn ba mươi Điện chủ là khái niệm gì? Chỉ sợ thế lực ở bờ bắc Thông Thiên Hà đã bị bọn hắn chiếm đoạt toàn bộ nên mới có nhiều cao thủ như vậy.

Thiên Hà Minh phủ, Thông U và Yêu Quỷ Môn chủ là ba kẻ Đan Kiếp rồi. Địa bàn lớn như vậy bị bọn hắn chiếm cứ, hơn trăm triệu người chết ở trên tay Minh phủ. Đám người giờ phút này mới biết mình đang đối mặt với loại quái vật gì.

Cả đám nghị luận ầm ĩ.

“Mục đích triệu tập mọi người rất rõ ràng, tất cả cao thủ Đan Kiếp mang theo một nhóm người, chủ yếu là tấn công bảy

đại Điện chủ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai quét sạch lực lượng chủ chốt của Minh phủ.”

Cổ Điển lão nhân, Kiếm Chủ, Thái U, Lâu chủ, Tất Phương đều là cảnh giới Đan Kiếp. Ngoài Yêu tộc ở bên trong sơn cốc thì phần lớn các cao thủ đều đã ở chỗ này.

Kiếm Chủ vừa động tâm niệm.

Ầm!

Kiếm ý nứt ra, cửu thiên ngang trời.

Kiếm ý uy nghiêm đáng sợ, người có tu vi hơi thấp có cảm giác như có gai ở sau lưng, không dám nhúc nhích, như một ngọn núi lớn đè ở trên người.

Ào ào ào!

Bách thú sợ hãi, kiếm ý còn chưa hạ xuống những sinh linh cảm quan nhạy cảm này đã bị hù chết tại chỗ.

“Kiếm ý thật là mạnh mẽ!”

Mọi người kinh ngạc nói. Kiếm Chủ ở Kiếm Hoàn chi đạo có thể nói là đã đạt tới đỉnh cao.

U Đô Kiếm Lâu chủ tu chính không phải là Kiếm Hoàn mà là trường kiếm, ở trên trình độ kiếm đạo vẫn chênh lệch với nhân gia một bậc.

Rào!

Cửu thiên lóe lên rồi biến mất không còn thấy tăm hơi. Mục tiêu chính là đại điện Tà Lực.

Kiếm Chủ ngoài miệng nói không quan tâm kỳ thực nội tâm vẫn rất chú ý đến môn nhân, đặc biệt chọn đại điện Tà Lực.

Đáng thương cho Tà Lực còn không biết có một cao thủ nhưu vậy để mắt đến mình.

Ngay cả Thiên Hà đạo nhân cũng không biết đối phương đột nhiên vùng vẫy. Kiếm quang mang theo đám người vượt qua ngàn dặm.

Kiếm quang xé rách thương khung, chín đạo Kiếm Hoàn vạch ra đuôi lửa dài đến trăm dặm.

Quang mang nhợt nhạt chiếu sáng bầu trời phạm vi ngàn dặm, sáng như ban ngày.

Ầm!

Cửu thiên hạ xuống, thần quang rực rỡ.

Kiếm Hoàn xé rách không khí phát ra âm thanh nóng bỏng chói tai. Con đường không khí nó bay qua bốc cháy, nhưng từng hành lang đỏ đậm.

Cuối mùa thu lạnh lẽo bỗng chốc trở nên nóng rực làm người ta thoáng chốc cảm thấy như thân mình ở trong hỏa diễm.

Khung cảnh cực kỳ rực rỡ đồ sộ. Khiến người ta không khỏi nhớ đến thần thoại hậu duệ Xạ Nhật thời thượng cổ.

Lúc trước mặt trời không phải cũng rơi xuống như vậy sao?

Tình cảnh này nếu như dưới góc độ của khán giả thì cực kỳ đặc sắc, nhưng nếu thân ở bên trong còn đặc biệt hứng chịu công kích mà nói thì sẽ trở nên cực kỳ kinh khủng.

Kiếm Hoàn ngoại trừ bên ngoài trung tâm đại điện Tà Lực còn phân tán bay về các phó điện khác.

Ngay cả đại điện Giải Thoát cách đại điện Tà Lực cả ngàn dặm cũng phải hứng chịu ảnh hưởng. Chỉ có điều không giống với Kiếm Hoàn người khác đối mặt mà chỉ là một đạo kiếm khí mà thôi.

Dù vậy cũng không phải là một đòn mà Đạo Cơ bình thường có thể ngăn cản được.

Ầm!

Kiếm Hoàn hạ xuống, thành trì và cả cư dân bên trong đều bị tiêu diệt.

Tất cả trở nên trống rỗng.

"A a!" Tiếng kêu thảm thiết của Tà Lực vang vọng bốn phương.

"Người này để ta đối phó, các ngươi đi diệt người ở tứ phía đi."

"Vâng!" Đám người phía sau Kiếm Chủ tản ra, từng người điều khiển độn quang bay về hướng từng đại điện.

Đại điện Giải Thoát.

Ở dưới đáy động phủ.

Lục Khiêm ngồi ở rìa của Huyết Trì, trăng non ở vùng đan điền giống như ánh sáng hiện đã biến thành trăng tròn. Thể hiện trăm ngày Trúc Cơ sắp hoàn thành.

Ầm!

Lúc này, bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang.

Trên ngọn cây, một con Hàn Nha ngơ ngác nhìn lên bầu trời. Cực quang giống như kiếm khí lấp lánh ngang qua bầu trời, mang theo mùi chết chóc hạ xuống.

"Không ổn!"

Vu Từ ngơ ngác, xoay người trốn về phía đại điện.

Đáng tiếc tốc độ quá chậm, ánh kiếm trực tiếp xé nát hồn phách, hắn tan thành mây khói tại chỗ.

Toàn bộ đại điện cũng bị xóa bỏ.

Hư Gia nhị lão Cương Sát cùng xuất hiện hóa thành lồng phòng hộ hai màu hồng đen. Một nữ tử mặc quần dài hơi đỏ đứng phía sau hai người. Mạc Sầu bên cạnh Khôi Địa Kiếm Hoàn lại nhỏ bé như vậy,

Khôi Địa kiếm khí so với kiếm khí ở trên bầu trời thì chỉ như giọt nước mưa so với biển cả.

Răng rắc răng rắc….

Tấm chắn Cương Sát chỉ chống đỡ được một giây đã rạn nứt.

"Tiểu thư, các ngươi chạy trước đi!! Nhanh đi tìm Âm Chủ!"

Hư Gia nhị lão hô to.

Mạc Sầu lúc này quay người rời đi, trốn về phía động phủ dưới lòng đất.

Ầm!

Ánh kiếm đầy trời nuốt trọn toàn bộ đại điện, các loại pháp trận hộ pháp trong nháy mắt mất đi hiệu lực. Đan Kiếp tiện tay ra uy vậy mà lại khủng bố đến vậy, mọi người không biết là còn sống hay đã chết.

【VIP】 Đạo Cơ Pháp Thể, Giao Phục Hoàng Tuyền(1)

Kiếm khí sáng chói hạ xuống mang theo ý chí của mênh mông Hỗn Độn.

Quang mang trắng xóa chiếu rọi lên người khiến người ta không thể mở nổi mắt.

Hư Gia nhị lão ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra đã hồn phi phách tán. Vật thể tiếp xúc với kiếm khí lúc này đã bị chôn vùi thành hư vô.

Đây là Hỗn Độn kiếm ý.

Hóa tất cả những sự vật tiếp xúc thành Hỗn Độn, chẳng lưu lại chút gì kể cả một ít tàn phấn.

Ầm!

Kiếm khí xóa hết toàn bộ đại điện. Không chỉ có thế nó còn xuyên qua ba trăm trượng dưới mặt đất, vừa đúng phạm vi của động phủ dưới mặt đất.

Lục Khiêm từ lúc tỉnh lại từ bên trong thì đã nhìn thấy cảnh này ập vào mắt. Mái vòm của động phủ bị vỡ nát, chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Ánh sáng chói mắt khiến người ta không mở nổi mắt ra. Bên trong quang mang mơ hồ có thể thấy được thân ảnh của đám người Yêu Nguyệt, Tập Nguyệt, còn có cả những người khác nữa.

Bọn họ không có cách nào chống lại kiếm khí đành phải tìm tới hắn.

Xoạt!

Động tác của Lục Khiêm cũng không chậm, Huyết Trì bay ra Huyền Kim Kiếm Nang. Lỗ hổng của Kiếm Nang mở rộng, kim khí vô biên điên cuồng tuôn ra. Huyền Kim chi khí thực thể hóa, hình thảnh từng tầng vòng bảo hộ, che khuất mái vòm động phủ và phạm vi xung quanh.

Mọi người ở bên trong viên cầu màu vàng.

Rầm rầm rầm.

Âm thanh kiếm khí xé rách cái lồng vang lên. Huyền Kim Kiếm Nang ít nhất chứa đựng trọng lượng và tinh hoa của vài chục tòa kim sơn.

Bây giờ đã vào tầng thứ nhất Thiên Cương, sau này thành tựu Linh Khí thì uy lực sẽ còn tăng mạnh thêm mấy lần.

"Chuyện gì đã xảy ra, những người khác đâu?"

Lục Khiêm nhìn sang mọi người.

Đường Băng, Vương Minh, Yêu Nguyệt ba nữ nhân vẫn còn, Vu Từ và Hư Gia nhị lão thì không thấy đâu, những người khác của đàn Luyện Binh ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy đâu.

"Không biết nữa, tự nhiên có một đạo kiếm khí hạ xuống, chúng ta ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có." Mạc Sầu nối.

Uy lực kiếm khí này còn lớn hơn trong quá khứ.

"Chẳng lẽ là người của Trảm Kiếp Bảo Uyển?" Lục Khiêm thầm nghĩ.

Có được kiếm khí cường đại như vậy ngoài Trảm Kiếp Bảo Uyển ra thì không ai có thể so sánh được. Chỉ sợ là những người kia của đàn Luyện Binh đã lành ít dữ nhiều rồi.

Nói đến cái đàn Luyện Binh này, Lục Khiêm quả thực cảm thấy liệu có phải nó bị nguyền rủa hay không, mỗi lần vừa xây xong thì lại bị hủy hoại vì một nguyên nhân nào đó.

Răng rắc!

Cái lồng vàng vỡ vụn, từng tia kiếm khí chảy vào trong.

"Ồ? Nơi này còn có người sao?"

Nơi xa truyền đến tiếng nam tử kinh hô, sau đó một chiếc búa lớn đánh lên trên cái lồng.

Ầm!

Cái lồng vỡ tan tạo nên hiệu ứng mắt xích. Biển kiếm khí nuốt trọn đám người. Bên trong Huyền Kim Kiếm Nang là Lục Khiêm và đám người đang ẩn nấp. Trong đó là một mảnh không gian hỗn độn.

Không trung trôi nổi hào quang màu vàng, tám Kiếm Hoàn chìm nổi. Phía dưới là tạp vật tạp nham. Bên trong Kiếm Nang không ngừng chấn động, suy cho cùng thì nó cũng chỉ là một pháp khí công kích, sức phòng ngự không lớn. Kiếm khí vẫn đang không ngừng ăn mòn Kiếm Nang. Nếu như hủy hoại cấm chế thì chỉ sợ là sẽ bị hạ cảnh giới.

Cường địch bên ngoài nhìn chằm chằm chỉ sợ kiếp này trốn không thoát.

Ầm!

Lại là một chiếc búa lớn nện xuống, không gian bên trong Kiếm Nang chấn động kịch liệt.

Cấm chế phát ra ánh sáng không thể kham nổi gánh nặng.

Ở bên ngoài.

Một tu sĩ Luyện Thể đầu rồng đuôi rắn tay cầm cự chùy đánh xuống. Cự chùy rộng mười trượng, thân chùy đen kịt

chứa đầy mạch máu màu xanh tím.

Rầm rầm rầm!

Đầu búa nảy lên như trái tim đập.

"Chết đi!"

Gã có thể nhìn ra được, chỉ cần thêm một chùy nữa thì sẽ biến thành cọng rơm đè chết lạc đà. Người trốn ở bên trong pháp khí bị kiếm khí đầy trời bao phủ, hồn phi phách tán.

Ầm!

Một giây mà chùy nện xuống, ánh lửa lóe lên, Kiếm Nang không còn thấy đâu nữa. Ở Diễm Tâm Kim Điện.

Một nữ tử thanh lệ ngồi trên ghế, tướng mạo của nữ tử kỳ lạ, ước chừng mười bảy mười tám tuổi.

Khuôn mặt xinh đẹp, tóc lông mày đều có màu đỏ rực như hỏa diễm.

Thân mặc váy ngắn màu đỏ, lộ ra hai bắp chân trơn bóng, bàn chân nhỏ trần trụi dẫm lên trên hỏa diễm.

Lục Khiêm đảo mắt nhìn xung quanh, Diễm Tâm Kim Điện phạm vi lớn hơn không ít.

Bên ngoài có thêm chủ điện và vài tòa phó điện cùng với mấy chục mẫu Linh viên, mấy người Yêu Nguyệt cũng đang ở bên trong Linh viên.

Diễm Trung Tiên lại trưởng thành không ít.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, lông mày Diễm Trung Tiên nhướn lên, nàng hoạt bát cười nói: "Thấy sao?"

"Rất kịp thời."

Hóa ra là Diễm Trung Tiên kịp thời tỉnh lại rồi ra tay, gia sản những năm nay hắn gom góp giờ mất cả chì lẫn chài rồi.

“Trăm ngày Trúc Cơ sao vẫn chưa viên mãn?” Đôi mày thanh tú của Diễm Trung Tiên nhăn lại.

“Ngươi mới ngủ say bảy mươi ngày.”

Diễm Trung Tiên suy nghĩ chợt ngón trỏ và ngón giữa khép lại. Một tia ánh sáng ngưng tụ ở đầu ngón tay, hỏa diễm xung quanh bay nhào vào trong ánh sáng. Sau đó ánh sáng biến mất không còn tăm tích.

【VIP】 Đạo Cơ Pháp Thể, Giao Phục Hoàng Tuyền(2)

Miệng nhỏ của Diễm Trung Tiên khẽ mở, răng ngà ngậm lấy một hạt châu đỏ rực.

"Cho ngươi! Ăn hết đi, không muốn thì dẹp." Diễm Trung Tiên lấy hạt châu từ trong miệng ra, hai gò má đỏ ửng.

"Không sao, ta không chê." Lục Khiêm nhận lấy hạt châu.

"Ngươi!" Lông mày Diễm Trung Tiên dựng lên.

Không đợi nàng nói tiếp, Lục Khiêm đã nuốt hạt châu vào, Đại Giải Thoát Luân lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Thân hình hắn tiến vào thế giới bên trong Đại Giải Thoát Luân.

Ăn hạt châu vào, năng lượng nóng rực như lửa nổ tung bên trong thể nội, bên trong hạt châu ẩn chứa tinh khí nóng rực, còn nồng đậm hơn mấy phần so với Cốc Thần tinh khí.

Vận chuyển Chu Thiên.

Chỉ trong chốc lát đã cảm thấy vùng đan điền hừng hực, nước trong hai thận cuồn cuộn như dầu chiên.

Trong lòng Lục Khiêm vui vẻ, đây là hiện tượng của Tam Hoa Tụ Đỉnh rồi. Lại dẫn dắt Tiên Thiên tiến vào trong Nễ Hoàn cung.

Ầm!

Chỉ trong chớp mắt Huyền Quan nổi gió, cung Trường Minh đỏ thẫm, hai hàng lông mày hiện lên ánh sáng rực rỡ.

Quan sát bên trong thân thể, trong Nễ Hoàn cung có ba đóa sen nở rộ.

Tinh hoa, Khí hoa, Thần hoa.

Đây là Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Giờ phút này tam bảo viên mãn chính là thời điểm bước vào Đạo Cơ.

Vong Tình thủy chảy xuôi vận chuyển đại Chu Thiên.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ trở nên sinh động. Giao Long ở bên trong Hoàng Tuyền Thánh Hà không nhịn được mà gào thét, gây sóng gió.

Âm thanh gào thét mang theo một tia thống khổ.

Mụn trên cái trán vỡ ra mọc ra một cái sừng máu chảy đầm đìa.

Ở Diễm Tâm Kim Điện.

Thân ảnh của Lục Khiêm lóe lên sáu lần. Hắn giương mắt, trong mắt hắn bắn ra ánh sáng đỏ như máu sau đó lại khôi phục bình thường.

Diễm Trung Tiên vốn đang cười cợt thì bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Trong nháy mắt đó khiến cho nàng có cảm giác như bị một loại yêu thú âm lãnh tà ác nào đó nhìn chằm chằm.

Ác độc, tà ác, thâm trầm…

Một giây đã biến mất nhưng cái cảm giác đó khiến người ta khó mà quên được.

“Đạo Cơ rồi à?” Diễm Trung Tiên hỏi: “Chạy hay là đánh? Người bên ngoài kia ít nhất là Chân Hình Hiển Hóa trung kỳ.”

“Đánh.”

“Được, ta chỉ có thể nhốt hắn trong ba hơi thở, cố gắng nhanh hết sức.”

Ở thế giới bên ngoài.

Trong lúc tu sĩ đầu rồng đang thắc mắt thì biển lửa bỗng nhiên bốc lên nuốt trọn gã. Lúc mở mắt ra là một màn cả đời khó quên.

Chỉ thấy dòng sông màu vàng từ nơi sâu xa không tên chảy xuôi đến, vượt qua cổ kim, tuyên cổ bất biến. Một con Độc Giác Giao Long híp mắt lại, nằm phục bên trên Hoàng Tuyền, trấn áp Hoàng Tuyền.

Độc Giác hẹp dài, hiện ra màu đen có chứa hoa văn hình dạng xoắn ốc.

Thế giới phía sau đen kịt, mơ hồ có tiếng quỷ thần khóc thét.

Hoàng Tuyền Giao Long như Đế Quân của thế giới Hoàng Tuyền này. Trấn áp Hoàng Tuyền, lực lượng phục quỷ thần.

Cảnh giới Giao Phục Hoàng Tuyền này khiến cho tu sĩ đầu rồng không khỏi thất thần vì đó.

Giao Long giương mắt, pháp thuật đầy trời hạ xuống, Thanh Đồng chiến mâu hóa thành Thanh Đồng dị chủng Giao Long, tám Kiếm Hoàn hợp nhất như sao băng rơi xuống đất.

Hai thanh linh khí lấy thế sét đánh không kịp bưng tay hạ xuống trên người tu sĩ đầu rồng, đánh cho gã da tróc thịt bong.

Hỏa diễm thừa cơ tiến vào trong cơ thể tu sĩ.

“A!”

Thân ở trong hỏa diễm lại bị biển lửa trấn áp, tu sĩ đầu rồng bị đánh đến trở tay không kịp.

Lúc này muốn phản công thì Đại Giải Thoát Luân đã nhanh hơn một bước, khóa gã lại.

Trong hai giây lấp lóe liên tục, trải qua sáu loại tra tấn tàn khốc hành hạ mấy ngàn lần.

Đến lúc đi ra, tu sĩ đã biến thành một bãi thịt rữa.

"Cuối cùng cũng chết rồi, đi thôi." Lục Khiêm và Diễm Trung Tiên nhìn nhau nở nụ cười. Nếu như không có Diễm Trung Tiên trợ giúp chỉ e là không bắt được người này.

Ở trong ba giây thuấn sát người này vận may tương đối nhiều.

Diễm Tâm Kim Cung biến mất không thấy tăm hơi, lại xuất hiện ở cách đó hơn mấy trăm dặm.

Kiếm khí phía sau Hỗn Độn nổ tung, cả thành trì và Giải Thoát đại điện đều biến mất. Lục Khiêm quay đầu lại nhìn thì thấy đòn đánh này khiến ít nhất mười mấy vạn sinh linh chết đi.

Bên ngoài ngàn dặm, Cửu Đạo, Liệt Dương và Thiên Hà Luân Hồi bàn đấu thành một đoàn, còn có một tòa Huyền Môn áp trận thật lớn.

Lục Khiêm biết là người của Trảm Kiếp Bảo Uyển, nhưng không nghĩ đến là Kiếm Chủ tự mình ra tay. Chẳng trách một đạo kiếm khí lại sắc bén như vậy.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm bước lên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đi về hướng ngược lại.

Sau khi tu thành Đạo Cơ, uy lực của pháp thuật quả nhiên mạnh mẽ hơn nhiều.

Chỉ chớp mắt đã xuất hiện ở ngoài ba trăm dặm. Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang tu luyện đến chí cao nói không chừng có thể có khả năng vượt qua giới hạn.

Trên đường chạy vội, nội tâm của Lục Khiêm cảm ngộ biến hóa sau khi đột phá Đạo Cơ mang lại.

Mặc dù là nước chảy thành sông nhưng dù sao cũng quá vội vàng, cảnh giới Đạo Cơ mang lại biến hóa lớn nhất chính là sinh ra pháp lực và nắm giữ Pháp Thể Đạo Cơ.

Lần này Lục Khiêm cảm ngộ Pháp Thể Đạo Cơ là Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Là Pháp Thể Đạo Cơ cao cấp nhất hơn xa mọi loại Pháp Thể công pháp, thần thông, binh khí…

Bỗng nhiên, khóe mắt quét đến một bộ "xác chết" nằm dưới nước.

Huyết dịch nhuộm đỏ nước sông thành một mảnh, nhìn người nọ chớp mắt, Lục Khiêm vọt đến bên người này cười nói: "Điện chủ đại nhân, ngươi sao vậy?"

【VIP】 Tà Lực sụp đổ, giáp đạo hạnh(1)

Bên cạnh dòng sông có một người đang nằm. Người này cúi đầu, đầu ngâm ở trong dòng nước, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng nước sông ở gần đó.

Phía sau là một vết thương rất dài, còn thấy được cả lục phủ ngũ tạng vỡ vụn. Đương nhiên loại thương tích này không tính là gì với những cao thủ Đạo Cơ, phần lớn tổn thương nhục thể có thể sửa chữa phục hồi dựa vào Pháp Lực.

Ngoài tu sĩ Luyện Thể ra thì dù bị đánh nổ đầu chỉ cần không tổn thương đến hồn phách thì sau khi điều trị một thời gian là có thể hoàn hảo như lúc ban đầu.

Kiếm ý tổn thương đến hồn phách mới là chí mạng.

Người trước mắt này chính là Tà Lực. Hắn miễn cưỡng chống đỡ ba chiêu của Kiếm Chủ, suýt chút nữa bị đánh đến hồn phi phách tán. Nếu như không phải là phủ chủ cuối cùng cũng đến thì chỉ sợ Tà Lực này đã chết rồi.

“Hừ? Muốn nhân lúc người gặp nguy mà ra tay? Ngươi có tư cách này sao? Rác rưởi!”

Tà Lực hung tợn nhìn Lục Khiêm rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Ầm!

Tầng mây bị phá vỡ, một thủ ấn to lớn hạ xuống, ấn còn chưa vỗ đến thì đã bị mười tám phi đao liên hợp xoắn nát.

“Hả? Âm Thần của ngươi đã tiến vào Đạo Cơ rồi sao?” Tà Lực vô cùng sợ hãi có hơi không dám tin.

Âm Thần song tu với nhục thân, “Song Đạo Cơ” hợp nhất chiến lực không thua kém gì Đạo Cơ trung kỳ.

Nếu như là Tà Lực thời kỳ chiến lực sung mãn nhất chỉ cần chưa đến hai mươi chiêu là đã hạ gục Đạo Cơ trung kỳ rồi.

Đáng tiếc hiện tại bản thân gã trọng thương, tu vi cả người không đánh ra được một phần.

Lần này đại họa đến rồi.

“Không sai!”

Vừa dứt lời, không đợi Tà Lực nói chuyện, Đại Giải Thoát Luân lơ lửng ở trên đỉnh đầu của Lục Khiêm, sau khi đột phá cảnh giới, Giải Thoát Luân càng trở nên thực hơn, tốc độ xoay chuyển nhanh chóng.

Ánh sáng càng ngày càng nhanh, chỉ một chớp mắt đã hút lấy Tà Lực.

Sau khi có được Pháp Lực, mỗi ngày có thể dùng Giải Thoát Luân mười lần.

Cảnh vật xung quanh đột nhiên biến ảo. Tà Lực bị trói ở bên trên đài cao.

Âm khí đen kịt tạo thành Đạo binh cầm đao lột da, đầu tiên là rạch ra một lỗ thật sau ở trên đầu sau đó kéo dài xuống.

“A a!! Lục Khiêm ta muốn giết ngươi!!”

Tà Lực đau đớn hét lên. Trong lòng gã hối hận vì sao trước đây lại không giết chết người này, thế giới Giải Thoát luân chấn động kịch liệt mơ hồ có dấu hiệu vỡ ra.

Dù sao hai người chênh lệch hai cảnh giới, nếu như cưỡng ép thu nạp vào thì có vẻ hơi phí sức.

Trong đan điền một đạo ánh sáng vàng bay ra.

Ánh sáng vàng tựa như Giao Long trên không trung, tứ tán ra, không gian dần trở nên ổn định.

Đây là Pháp Lực Hoàng Tuyền Nại Hà.

Có được Pháp Lực không chỉ tạo nên biến hóa về chất mà đồng thời còn có được thần thông độc nhất vô nhị. Điểm này Lục Khiêm vẫn chưa nghiên cứu được rõ ràng.

"Lục Khiêm chó má, phủ chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!"

Tà Lực trừng mắt như muốn nứt cả tròng mắt ra, sau khi chịu đựng lột da rút gân thì lần nữa bị truyền tống đến một hình phạt khác trên đài cao.

Hình phạt địa ngục tàn khốc không phải là để giết người.

Giết người chẳng qua là đầu rơi xuống đất, mấu chốt nằm ở chỗ dằn vặt. Để người bị tra tấn vĩnh viễn trầm luân ở trong đau khổ luân hồi. Mãi đến khi tinh thần và thân thể hoàn toàn vỡ tan.

Sau hai giờ. Tà Lực bị truyền tống ra bên ngoài. Vốn dĩ gã đã bị trọng thương, hiện tại lại cực kỳ thê thảm. Cao thủ bậc này, sinh mệnh lực cực kì dẻo dai, chịu dằn vặt đến vậy mà vẫn không chết.

"Nói một ít bí mật của Minh phủ đi, các ngươi làm sao có thể vượt qua mấy ngàn năm được?"

Lục Khiêm khá cảm thấy hứng thú với cái này, dù sao cũng là một phương pháp trọng sinh.

"Khà khà…" Tà Lực lặng lẽ cười gằn mà không trả lời hắn.

Gã biết dù mình có nói ra thì cũng không thể tránh khỏi cái chết được. Hơn nữa Tà Lực cũng sẽ không nói những bí mật

này ra. Đây là bí mật lớn nhất của Minh phủ. Một khi bị bại lộ, e rằng toàn bộ Minh phủ sẽ bị diệt.

Tà Lực ngủ say ngàn năm nên tâm trí đã vô cùng kiên định từ lâu.

"Thôi bỏ đi, tạm biệt."

Chỉ thấy một tia kim khí ngưng tụ, bên trong kim khí hiện lên một thanh phi đao to lớn có lông mày có mắt còn mọc ra một đôi cánh. Phi đao này là Trảm Long Vân Sí phi đao, mười tám phi đao hợp thành một thanh duy nhất.

"Mời bảo bối…"

Lời của Lục Khiêm còn chưa nói hết thì một cỗ hàn ý từ hư không đánh tới.

Ngàn dặm băng phong, dòng sông bị đông cứng hoàn toàn. Phi đao bị chậm lại trong nháy mắt không có cách nào động đậy.

Thân thể của Lục Khiêm cứng đờ, Pháp Lực cũng vận chuyển một cách trì trệ.

Dưới băng hàn cực độ dường như ngay cả tư duy cũng có thể bị đông cứng.

"Hỏng bét." Trong lòng của Lục Khiêm xuất hiện cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

【VIP】 Tà Lực sụp đổ, giáp đạo hạnh(2)

Lực lượng này chỉ sợ lại là Đan Kiếp.

Hôm nay toàn bộ cao thủ Đan Kiếp đều bị điều động sao?

Mình làm sao lại xui xẻo như vậy, lần nào cũng gặp phải loại chuyện xấu này. Người khác đột phá ai cũng là tàn sát bốn phương tại chỗ, thần cản giết thần. Mình thì hay rồi, liên tiếp đụng phải hai cao thủ.

Nghĩ đến đây Lục Khiêm câu thông với Diễm Trung Tiên trong nội tâm.

"Có thể chạy không?"

Diễm Trung Tiên rất lâu sau mới truyền lời ra: "Có thể chạy, nhưng có thể hoàn chỉnh mà thoát thân hay không thì khó nói."

Nhục thân và Âm Thần dù sao cũng phải để lại một thứ. Chỉ có thể chọn một trong hai mà thôi.

Xoạt!

Hàn khí đen kịt hình thành mây đen bao trùm phạm vi trăm dặm. Vạn vật đông cứng dường như ngay cả thời gian cũng muốn ngừng trôi.

"Ha ha, tiểu tử Lục Khiêm, ngươi cũng phải chết."

Ngũ quan của Tà Lực mơ hồ, máu me đầy mặt, hai mắt là hai lỗ trống rống, tròng mắt đã bị đào lên.

Một bên điên cuồng cươi, một bên là máu me đầy miệng.

“Ha ha… Tuổi ngươi vẫn còn rất trẻ…”

Tà Lực cười trên nỗi đau của người khác. Trước đó một thời gian Tà Lực đã sớm phát hiện ở nơi xa dường như có ai đó đang tới. Mặc dù bị thương nhưng cảm ứng ở trong quá khứ vẫn còn, phát hiện còn sớm hơn Lục Khiêm một lúc.

Dù sao mình không sống được thì chết cũng phải kéo theo một cái đệm lưng.

Lúc này trong lòng bàn tay của Lục Khiêm xuất hiện một đạo phù lục, hỏa diễm từ cánh tay lan tràn đến toàn thân.

“Muốn trốn sao?” Tà Lực vận chuyển Pháp Lực.

Cát đá dạt ra, cánh tay đen kịt phá đất mà lên, bắt lấy mắt cá chân của Lục Khiêm.

Kim khí lóe lên, cánh tay đen kịt bị chặt đứt.

Ầm!

Tà Lực vẫn còn chuẩn bị chiêu tiếp theo, lại là một bàn tay khổng lồ đánh xuống.

Lục Khiêm há mồm phun một cái. Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang giống như Giao Long dữ tợn mang theo lực trấn áp và tái tạo bay ra.

Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang cảnh giới Đạo Cơ bao trùm phạm vi mười dặm, giống như mây vàng lại giống như Hoàng Tuyền thánh hà.

Cánh tay khổng lồ đi qua đám mây, lúc này đã bị trấn áp.

Thời gian mấy hơi thở trì hoãn đã bỏ lỡ thời gian trốn chạy tốt nhất.

Răng rắc răng rắc!

Hư không bên cạnh Lục Khiêm vỡ ra một khe hở. Trong khe hở chậm rãi xuất hiện một thân ảnh đen kịt.

Bóng người mơ hồ, thần bí vô cùng.

Khí thế huyền diệu khó giải thích quanh quẩn tứ phương, một cánh tay trắng toát đập vào mi mắt, lại khoác lên trên vai của Lục Khiêm.

Nhìn thấy cảnh này, Tà Lực vui sướng cười to, giễu cợt nói:

"Lục Khiêm à Lục Khiêm, ngươi cũng có ngày hôm nay, không phải ngươi thích giết người sao? Bây giờ còn ai có thể cứu được ngươi đây."

Tà Lực là người có thù tất báo, trong lòng gã vẫn nhớ rất rõ chuyện Lục Khiêm ly gián gã và phủ chủ. Chính vì việc này mà gã và Lục Khiêm mới nảy sinh xích mích.

Một tên thủ hạ chết đi thì thù hận chẳng tính là gì, nhưng mình bị mất mặt mũi mới là chuyện đại sự.

Vốn tưởng rằng Lục Khiêm sắp xong đời rồi thì những chuyện xảy ra tiếp theo thiếu chút nữa khiến gã há hốc mồm kinh ngạc.

"Bái kiến sư tôn!"

Lục Khiêm lại nhìn thêm một lần nữa, trước mắt là đạo nhân trung niên tóc trắng lông mi cũng trắng nốt, lúc này hắn lui ra sau một bước thở dài hành lễ.

Hóa ra người này chính là Thái U.

Lục Khiêm một đường chạy trốn vậy mà lại đi vào khu vực của Thái U phụ trách.

"Điều này…" Mặt mũi Tà Lực tràn đầy vẻ không dám tin, trong lòng có một loại cảm giác hoang đường bất đắc dĩ.

Người này thiếu chút nữa là sụp đổ. Tiểu tử này tu vi kém cỏi vậy mà sao lại có nhiều hậu trường như vậy? Ngàn tính

vạn tính cũng không tính được người tới vậy mà vẫn lại là người bên phe Lục Khiêm.

Lúc này, linh quang trong lòng Tà Lực lóe lên, người này chính là nội ứng. Không được, gã muốn truyền tin tức này cho phủ chủ.

Tà Lực cắn đầu lưỡi, thiêu đốt sinh cơ cuối cùng. Chiêu này vừa ra thì cũng có nghĩa là gã hẳn phải chết. Vốn muốn cho Lục Khiêm một đòn hung ác thế nhưng hiện tại chỉ có thể dùng để truyền tin tức.

Soạt!

Không đợi Tà Lực ra tay thì ánh mắt của Thái U nhìn sang, một chỉ điểm ra, Tà Lực ngay lập tức hóa thành tượng băng.

Gã trái lại không kinh ngạc thân phận của Lục Khiêm, dù sao trước đó cũng đã biết rồi.

"Ngươi lừa gạt học trò cưng của ta chạy mất, phải chịu tội gì đây?"

Xích Âm không nói với Thái U chuyện của Lục Khiêm. Nhưng Thái U là lão yêu quái đã sống hơn ngàn năm, sao có thể không nhìn thấy vấn đề giữa hai người.

"Khụ khụ, sao có thể nói là lừa gạt được chứ, người ta tình nguyện mà." Lục Khiêm xấu hổ cười nói.

May là Thái U chân nhân tính tình tốt nếu không sợ rằng một tay lão đã có thể chưởng mình chết tươi.

Thái U thăm dò Lục Khiêm trên dưới một lần rồi cười nói:

"Đạo hạnh không cạn, thế mà là song Đạo Cơ đấy, ồ? Mới vừa đột phá sao lại có đạo này được, Đạo Cơ pháp thể của ngươi là gì?"

Lục Khiêm không nói gì, bên ngoài cơ thể hiện ra pháp thể. Thế giới trong phạm vi vài dặm bỗng nhiên đen kịt.

Hoàng Tuyền Thánh Hà không biết là chảy xuôi từ nơi nào, Giao Long nằm xuống trên Hoàng Tuyền, thân thể và dòng sông có kích thước không khác nhau lắm.

Hai mắt như đang khép hờ, trong lúc đóng mở mơ hồ có thần quang lấp lóe.

【VIP】 Cầu Không chi pháp, Tích Kiếp chi bí(1)

“Tốt lắm, đúng là pháp môn Quan Tưởng đồ.” Thái U càng cảm thấy hứng thú: “Chẳng trách vừa đột phá đã có đạo hạnh sáu mươi năm.”

“Đạo hạnh sáu mươi năm?” Lục Khiêm hơi thắc mắc hỏi.

Nhưng cũng không thường thức tu hành, đại môn phái dạy dỗ thì đều sẽ có bài tập chuyên môn thường thức.

“Ngươi không biết sao?” Sau đó Thái U chậm rãi giải thích.

Người ta nói lão yêu ngàn năm, Pháp Lực vô biên bình thường dùng để so sánh Pháp Lực cảnh giới Đạo Cơ trở lên.

Cường giả Đạo Cơ có cường độ pháp thuật quyết định bởi số lượng và chất lượng Pháp Lực. Lấy Đạo Cơ bình thường dưới trạng thái lý tưởng, một ngày tu luyện ba lần, lấy được Pháp Lực làm tiêu chuẩn của đạo hạnh một ngày. Một năm đạo hạnh chính là tu luyện Pháp Lực 365 ngày.

Cái này không có liên quan đến tuổi thọ, cao thủ Đạo Cơ có thể sống ngàn năm đồng thời mỗi lần tu hành cũng đạt tới hiệu quả tốt nhất.

“Đa tạ sư tôn chỉ bảo.” Lục Khiêm chắp tay nói.

“Không có gì, ngươi cũng là đệ tử của lão phu.” Thái U khoát tay ra vẻ không cần đa lễ.

Sau đó lão nhìn sang Tà Lực đang đóng băng nói: “Nơi này không nên ở lâu, cứ về trước rồi hãy nói. Ngươi có trở về

không?”

Lục Khiêm nhìn linh quang pháp thuật ở ngoài ngàn dặm và Pháp Lực biển cả làm cho người ta nghẹt thở thì nói: “Đồ đệ cũng nên trở về rồi.”

Nơi này vẫn quá nguy hiểm, chờ bao giờ an toàn hơn chút nữa thì lại tới.

Thái U xé rách không gian, bước vào trong đó. Lục Khiêm nhấc tượng băng Tà Lực lên sau đó cũng vội vàng đi theo.

Một cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến, chờ đến khi mở mắt ra thì trước mắt đã là Bạch Thủ sơn.

Thái U chân nhân ngồi trên vách núi, trong vết nứt trước mặt có một tròng mắt màu vàng. Tròng mắt có kích thước như mắt người bình thường bắn ra ánh vàng ngàn trượng.

Răng rắc!

Vết nứt đóng lại, tròng mắt biến mất không còn thấy tăm hơi. Thái U chân nhân có chút bất đắc dĩ dường như không có bất cứ biện pháp nào với tròng mắt này.

“Ngươi lấy vật đó làm gì?” Thái U nhìn về phía tượng băng.

“Ta xem có thể dụ ra một vài thứ hay không.”

“Lão phu đã thử rồi, bên trong cơ thể bọn họ đều có một đạo cấm chế, tiếp nhận thuật Sưu hồn hoặc các pháp thuật nhìn trộm ký ức thì cấm chế sẽ tự động tiêu hủy. Những cách khác là uổng công phí sức.”

Lời nói đơn giản như vậy thì bí mật của Minh phủ sớm đã bị người khác biết rồi.

“Ta cứ thử một lần xem.”

Pháp thuật không có cách nào tới tay vật thì có thể động tay động chân ở tâm niệm. Lúc này ở chân trời có một đạo độn quang bay tới.

Một hồng y nữ tử dáng người yểu điệu hạ xuống đất.

"Sư… Lục Khiêm? Sao ngươi lại đến đây?"

Độn quang màu trắng bay tới từ chân trời.

Một hồng y nữ tử hạ xuống, nữ tử có cái cổ trắng như tuyết, đồng tử linh động, nàng chính là Xích Âm.

"Lục Khiêm, sao ngươi lại tới đây?" Miệng nhỏ của Xích Âm khẽ nhếch, vô cùng kinh ngạc.

"Trên đường gặp phải sư tôn nên thuận tiện tới thăm."

Lục Khiêm nói lại đại khái những chuyện đã xảy ra.

Xem ra lần này cao thủ Đan Kiếp hành động rất nhanh chóng, ngay cả hạch tâm đệ tử như Xích Âm cũng không nhận được tin tức.

Sớm chuẩn bị như vậy cũng tốt, ít nhất là tổn thất không nặng nề như vậy. Phần lớn gia sản đã bị hủy dưới một kích kiếm khí kia, chỉ còn lại không đến trăm vạn gia sản bên trong Huyền Kim Kiếm Nang mà thôi.

"Thì ra là vậy, ta còn tưởng là ngươi chọc tức sư phụ, muốn chết cơ đấy." Xích Âm che miệng cười khẽ.

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu. Thái U chân nhân ho khan vài tiếng, Xích Âm mới giật mình thỉnh an sư phụ.

"Sư phụ, tế phẩm năm nay đã chuẩn bị xong xuôi, tháng sau có thể mở mùa đông được rồi."

"Ừ, ta biết rồi."

Thái U tiến lên điểm một chỉ vào tượng băng.

Răng rắc!

Tượng băng vỡ vụn, Tà Lực lộ ra.

Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ hiển hóa, Hắc Giác Giao Long quanh quẩn một tầng hoàng quang kiểu dáng sa y bên ngoài thân.

Hoàng quang lộn xộn, nước sông mãnh liệt.

Không đợi Tà Lực kêu thành tiếng thì một cỗ ma ý trấn áp ẩn chứa lạnh lẽo đã tới.

Tà Lực bị vây khốn ở sâu bên trong nước sông Giao Phục Hoàng Tuyền đồ, trên đó còn có một Giao Long áp chế. Tất cả công kích ở trong phạm vi Giao Phục Hoàng Tuyền đồ đều bị Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang trấn áp làm cho tan rã.

Đây là trường lực trấn áp của Giao Phục Hoàng Tuyền đồ. Từ khi Giao Long mọc ra sừng nhọn kết hợp với lực trấn áp của Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang thì dường như có thể áp chế Hoàng Tuyền, trấn áp Thần Ma.

Bên ngoài thân thể Giao Long quanh quẩn gấm vàng sa chính là Pháp Lực,

Phàm là sự vật ở bên trong đó đều bị áp chế đến suy yếu.

Ngay cả Hoàng Tuyền cũng có thể áp chế huống chi là sự vật bình thường.

Nhìn sang Tà Lực ở chỗ sâu trong Hoàng Tuyền không ngừng bị dòng nước cọ rửa, con ngươi của Độc Giác Giao Long nhìn vào trong hư không. Dường như muốn hỏi có thể ăn người này hay không.

Một giây sau ánh mắt trở nên thanh minh, hóa ra là Lục Khiêm tiếp quản ý thức của Giao Long.

【VIP】 Cầu Không chi pháp, Tích Kiếp chi bí(2)

Đại Giải Thoát Luân bắn ra ánh sáng thuần kim. Quang mang hình thành cột sáng như lợi kiếm bắn trúng đầu lâu của Tà Lực.

Thế giới giải thoát. Thân thể Giao Long xoay quanh hư không, lân phiến ố vàng ánh sáng lưu chuyển sinh động như thật.

Từ từ đi lên Hoàng Tuyền Kim kKều, mắt vàng ác độc âm trầm phản chiếu con ngươi của Tà Lực.

"Giết ta đi, ta không biết gì cả."

Tà Lực cười thảm một tiếng, nằm bừa trên đài cao nhìn Đạo binh lột da mình, tựa như đó vốn chẳng phải là thân thể của gã.

Sáu loại cực hình luân chuyển, lột da róc thịt… Bào xương đốt thể, trảm mạch chia gân, hoàn linh gõ tủy.

Lúc này Lục Khiêm mới thật sự hiểu được ý nghĩa của Đại Giải Thoát Luân.

Chỉ trong khoảng thời gian hai canh giờ, Tà Lực đã nhận năm trăm vòng cực hình.

Gã thoi thóp chưa kịp thả lỏng thì Lục Khiêm lại tiến hành tra tấn thêm một lần.

Lúc Tà Lực chịu cực hình thì Lục Khiêm cũng không rảnh rỗi, con mắt Giao Long nhìn chằm chằm vào Tà Lực. Chỉ đợi tâm thần gã xuất hiện sơ hở.

Sau sáu canh giờ, Tà Lực muốn chết nhưng lại bị Lục Khiêm cứu sống nhiều lần. Giao Long mặc niệm Tam Tàng Thanh Tâm chú, khởi động Thúc Tâm Viên Ý Mã chi pháp. Chẳng hiểu vì sao Pháp Thể Đạo Cơ này lại rất thích hợp với thuật tâm thần. Thúc Tâm dung hợp không có trở ngại.

Có lẽ là do Giao Long vẫn luôn đóng vai ác độc thâm trầm ở trong thần thoại, hình tượng bạo lực đùa bỡn lòng người.

Giao Long nhắm mắt, thời khắc hư không xa xôi u tối, vực sâu hỗn độn lặng yên phía trước chợt xuất hiện một tia sáng.

Thần niệm của Lục Khiêm chạm lên lại vận chuyển Tam Tạng Thúc Tâm chi pháp. Thần ý phân hóa thành ngàn vạn ánh sáng trắng hình thành mạng nhện lao tới.

Một lúc sau là hàng ngàn hàng vạn tin tức lộn xộn ùa tới. Lục Khiêm hiểu rõ đây là do tiếp xúc với nội tâm của Tà Lực.

Suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh, hắn chỉ giữ lại phần tinh hoa rồi chậm rãi khống chế nội tâm của Tà Lực.

Ở thế giới bên ngoài.

Con ngươi lớn như cối xay của Giao Long phản chiếu hình dáng của Tà Lực.

Con mắt phóng ra ánh sáng trắng vô cùng quỷ dị.

Rõ ràng vẻ mặt trên đài cao của Tà Lực không có biểu cảm gì, thế nhưng trong con mắt lại là cảm xúc biến ảo dữ tợn.

Rất lâu sau, Tà Lực ở trên đài cao mở mắt ra.

“Nói bí mật của ngươi ra đi, còn có cả công pháp nữa.”

Biểu cảm của Tà Lực đần độn, lại dễ dàng nói ra công pháp. Sau khi nói xong công pháp thì thời hạn của Đại Giải Thoát Luân kết thúc, hai người trở về hiện thực.

Hai người Thái U nhìn thấy cơ thể của Tà Lực liên lục lấp lóe vài lần rồi lại trở về như bình thường. Không đợi bọn họ thắc mắc Tà Lực đã nói ra một đoạn bí văn.

Năm đó, mặc dù Thiên Hà đạo nhân là cao thủ hạng nhất thế nhưng không phải là thời đại trấn áp chủng loài kia. Sau này lĩnh ngộ "Chí giản" chi pháp mới quyết định cả toàn pháp an nghỉ.

Cao thủ Đạo Cơ dù rơi vào trạng thái ngủ say thì tuổi thọ vẫn giữ nguyên mà không đến thời điểm kết thúc.

Mặc dù bọn họ cũng dùng Chí giản chi pháp, bỏ phức tạp thành đơn giản, gọt đi Pháp Lực Pháp Thể chỉ để lại một loại năng lực. Là Đạo Cơ mà không phải Đạo Cơ, thoát ra khỏi ngũ hành.

Thiên Cơ đạo nhân cũng là như vậy, chỉ để lại năng lực Luân Hồi bàn.

Lấy Thái Âm Xích Huyết làm nến, phong bế toàn bộ khiếu huyệt cơ thể, tránh khỏi Thiên Cơ, âm thầm vượt qua năm tháng. Mỗi một ngàn năm là lại vượt qua một lần tử kiếp.

Người cùng thời đại trước đây phần lớn không thể sống sót.

"Độ tử kiếp, độ như thế nào?" Lục Khiêm hỏi.

"Lấy Thủy Nhãn làm trận, trán… A!"

Tà Lực kêu la thảm thiết, làn da tróc ra, máu huyết nát rữa hóa thành một bãi máu sền sệt.

Những lời này khiến Lục Khiêm và Xích Âm chẳng hiểu ra làm sao.

Nhìn nhưng đã hiểu nhưng lại không rõ ý tứ trong đó.

“Lão phu hiểu rồi.” Hai mắt của Thái U chân nhân tỏa ra tinh quang.

“Tố Giảm Cầu Không, đúng là loại Tố Giảm Cầu Không này rồi. Thiên Hà đạo nhân quả là thiên tài, có thể nghĩ ra được loại pháp thuật này, lão phu rốt cục cũng hiểu rõ vì sao người này có thể tiến vào Đan Kiếp được.”

Người đời bây giờ phần lớn là Hư đan, chỉ có Thiên Hà đạo nhân là Chân Đan. Mặc dù không có độ kiếp Chân Đan nhưng cũng vượt xa Hư đan.

Mảnh thiên địa này không đủ để cho một Đan Kiếp dùng thăng cấp.

“Như vậy, chẳng phải là sẽ bị sụt giảm cảnh giới sao?” Lục Khiêm vạch ra lỗ hổng.

“Đúng, hắn giảm nhưng cũng không giảm.” Thái U nói thêm.

“Nếu như lão phu đoán không sai, những người này thừa hưởng năng lực của Thiên Hà, nói cách khác để người khác gánh vác đạo hạnh của mình, tu vi của bản thân lại không yếu đi, người lại bởi vì biện pháp giảm mà lại tiến vào Đan Kiếp.”

“Thì ra là vậy.” Nói đến đây, Lục Khiêm cuối cùng cũng hiểu rõ. Làm một so sánh, tu sĩ Đan Kiếp là một cỗ xe ngựa to, tinh khí thiên địa là một con ngựa con.

Ngựa con kéo xe ngựa không di chuyển, thế là xe ngựa giảm trọng tải để xe khác cùng chứa kể từ đó ngựa con có thể kéo được chiếc xe ngựa này.

“Về phần một ngàn năm tử kiếp mà Tà Lực nói, chỉ e là kiếp chặn của Thiên Hà.”

Dùng góc độ của thiên địa để quan sát, những người này là một bộ phận của Thiên Hà. Kể từ đó chỉ cần Thiên Hà giả chết

che đậy bí mật là có thể chuyển tai kiếp đến trên thân kẻ khác.

Đợi lần sau xuất hiện thì thiên địa lại phát hiện vì sao kẻ này vẫn chưa chết, lại bắt đầu một Kiếp lớn hơn tuần hoàn.

"Chẳng trách người này không sợ người khác biết rõ ngày độ kiếp, hóa ra là vì chẳng cần độ kiếp." Lục Khiêm cảm thán nói.

Chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, hắn tu luyện nhất mạch Hoàng Tuyền công pháp cùng với Đại Giải Thoát Luân vậy lần độ kiếp này chẳng phải cũng không tránh thoát sao?

Hơn nữa tu luyện càng sâu thì khả năng bị Phong Kiếp chú ý càng lớn. Lục Khiêm nói nghi vấn này ra với Thái U.

"Trên lý luận là như thế đấy, ngươi nguy hiểm rồi." Thái U cười nói.

"Sư phụ, người có biện pháp giải quyết sao?" Trong lòng của Xích Âm lo lắng.

"Hay là để Địa Quan đến xem sao?"

"Không cần."

Thái U lắc đầu, trong lòng lão thì thầm cảm thán con gái thật là hướng ngoại, chuyện nội bộ cũng muốn nhờ vả người ngoài.

"Chỉ có điều, Thủy Nhãn là trận pháp mà Thiên Hà dùng để giả chết, chỉ cần trốn tránh hoặc phá hủy trận pháp này đi, làm cho Thiên Hà bị bại lộ để cho Kiếp Lực đánh về phía Thiên Hà thì hẳn là có thể thoát được."

Nghĩ đến đây, Thái U lại nhìn về phía Lục Khiêm rồi nói: "Con có thể tìm được vị trí yếu của trận pháp, tìm hiểu thời gian chính xác mà Thiên Hà độ kiếp, trước lúc Phong Kiếp giáng xuống thì mấy người chúng ta sẽ giúp ngươi phá hủy trận này."

“Đương nhiên, khả năng cũng không thể dùng trên người con được, việc này ta sẽ bàn bạc thêm với những người khác.” Thái U hơi dừng lại nói: “Lão phu sẽ không để ngươi bị bại lộ thân phận.”

Đây không phải chỉ vì mỗi Lục Khiêm. Thiên Hà thu liễm như vậy chỉ sợ cũng là vì độ kiếp.

Một khi để cho Thiên Hà vượt qua được Kiếp này thì Pháp Lực của lão nhất định sẽ lại lần nữa lớn mạnh, đến lúc đó chỉ e là sẽ không có ai có thể khống chế được.

Lục Khiêm suy nghĩ một chút rồi nói: “Được, vậy con về trước đã.”

Mấy người lại dặn dò thêm một chút chuyện sau đó Thái U lấy ra một pháp chú chứa một kích Pháp Lực của lão, đồng thời ra tay xóa đi khí tức ở trên người của Lục Khiêm.

Lục Khiêm bước vào kẽ hở, sau đó biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

【VIP】 Ngộ Đại thủ ấn, đạo tàng dị biến(1)

Phía trên vùng đất hoang vu. Hư không chợt vỡ ra một vết nứt. Thân ảnh của Lục Khiêm bỗng nhiên xuất hiện trên mặt đất tối tăm khiến con chuột lửa khổng lồ bên dưới sợ hãi một trận.

Có gia hỏa không sợ chết muốn tiến lên công kích,lại trực tiếp bị một đạo kim khí xé nát. Lục Khiêm cũng không quan tâm đến những con thú bên cạnh này. Trước kia đụng phải những dị thú được ghi lại trong Thần Dị Kinh sợ muốn chết, bây giờ tu vi tăng nhiều, những con thú khổng lồ này yếu như con kiến trước mặt hắn.

“Nhất định phải quay về, nhưng không thể chủ động quay về, nếu không quá dễ gây nghi ngờ.”

Mọi người đều chết hết, chỉ mỗi bản thân vẫn còn sống. Hơn nữa còn không bị thương. Lục Khiêm dứt khoát chọc vào lồng ngực, dùng Kiếm Hoàn rạch vài đường thật sâu ở trái tim, Âm thần cũng rạch vài đường. Sau đó đánh người của Diễm Tâm Kim Cung ngất xỉu để vào Kiếm Nang, bản thân cũng bay vào đó. Đám người trốn ở bên trong Kim Cung cũng có người chết. Nhục thân bị kiếm khí làm bị thương, mặc dù chỉ là một lỗ nho nhỏ, nhưng kiếm ý hỗn độn cũng không dễ dàng loại trừ như vậy, bọn họ trực tiếp bị bóp đến chết.

Lấy kiếm ý còn sót lại nhét vào vết thương.

Kiếm Nang trở lại Giải Thoát đại điện phía dưới ba trăm trượng thông qua hỏa diễm. Sau đó nằm xuống và đợi người

khác tìm thấy mình.

Khi nằm xuống, Lục Khiêm suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo. Không ngờ Hoàng Tuyền đạo thống lại có hố lớn như vậy. Vốn dĩ tưởng rằng Thiên Hà đạo nhân không dùng huyết chú cho môn nhân phía dưới là bởi vì nắm giữ đạo tàng trong tay, coi thường dùng những thủ đoạn thấp kém này. Người ta căn bản không quan tâm đến môn nhân phản bội.

Bất kể chạy đến đâu, chỉ cần tu hành Hoàng Tuyền đạo thống tới trình độ nhất định, cũng có thể đối mặt với lôi kiếp. Điều này là để ngăn chặn việc cướp cho người khác. Chẳng trách Thiên Hà biết rõ như lòng bàn tay tuyệt học của đám người đó, trước kia chính là pháp thuật trên người mình, nói không hiểu cũng không được.

"Tuy nhiên, nếu không có điều này, e rằng ta cũng không thu hoạch được pháp thuật mạnh mẽ như Đại Giải Thoát Luân."

Mặc dù rất nguy hiểm, vài năm nữa sẽ gặp phải Phong Kiếp. Kiếp nạn này cũng không phải Đạo Cơ bình thường ngăn cản được. Cơ bản tìm tới ai thì phải chết. Đây cũng là một cơ hội. Nếu như không phải tìm kẻ chết thay chỉ sợ tự mình cũng không tiếp xúc được đến tuyệt học của Minh Phủ. Cho dù đưa đến môn phái nào cũng là tuyệt học cao cấp nhất.

Lục Khiêm thậm chí còn không đủ tư cách để chạm vào một tán tu.

Còn có môn tuyệt học Tà Lực Đại Thủ Ấn này. Dù sao thì học cũng đã học được, cũng không kém mấy cái này.

Lục Khiêm quyết định chắc chắn, dù sao cũng học được ở cùng một chỗ rồi. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bắt đầu cảm ngộ Tà Lực Đại Thủ Ấn trong trí nhớ.

Pháp thuật này là một loại thần thông. Thần thông là một loại pháp thuật mà chỉ pháp lực mới có khả năng vận hành.

Uy lực của thần thông cũng rất lớn. Ví dụ như Tà Lực Đại Thủ Ấn là thần thông lấy lực phá vạn pháp thuần túy. Sau khi tu luyện thành công, phóng thích thần thông sẽ xuất hiện một bàn tay khổng lồ. Bởi vì nó ở dạng một lòng bàn tay đang mở ra, giống như một dấu tay đang ấn xuống. Cho nên được gọi là Đại thủ ấn.

Thuật này có sức mạnh phá hủy núi cao, có thể lớn hoặc nhỏ, rất linh hoạt.

Lục Khiêm từng nhìn thấy Tà Lực dùng Đại thủ ấn phá hủy một thành trì, có thể thấy được uy lực rất mạnh. Giao Long Cửu U trảo có vẻ không đủ khi so với nó. Tu thành công thuật này, nếu lấy thân thể của Giao Long thi triển. Già Thiên Long trảo nhô ra khỏi biển mây ngàn dặm, cảnh tượng chắc hẳn rất là hùng vĩ.

Bùm!

Lục Khiêm đang suy nghĩ thì một tiếng gầm vang lên từ lớp đất dày phía trên. Cát bụi tung tóe, một nam tử dáng vóc cao lớn, tóc đen đến eo, khuôn mặt kiên cường anh tuấn bước ra từ cái hố.

Kiếm khí còn sót lại từ mọi hướng tràn đến, lại trực tiếp xuyên qua cơ thể nam tử mà không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Vô Sinh nhìn chung quanh bốn phía, mày kiếm nhíu chặt. Cảnh tượng trước mắt có chút thê thảm, cũng giống như những đại điện khác, người chết, bao gồm cả pháp khí, thậm chí không còn một chút cặn bã.

Rốt cuộc thì thứ bọn họ đối mặt là đệ nhất Kiếm Tiên.

“A?” Lông mày Vô Sinh nhíu lại, nhìn thấy một túi vàng ròng được chôn trong đất. Cái túi này bảo quang lưu chuyển, lơ lửng trên không trung, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết được chủ nhân của linh khí vẫn còn sống. Tương tự linh khí mất chủ nhân đều ám đạm vô quang, sẽ không trôi nổi như thế này.

Không đợi Vô Sinh tới gần, kim quang của Kiếm Nang lấp lóe, lỗ hổng mở rộng, một thân ảnh bay ra. Sắc mặt người này cực trắng, khóe miệng có vết máu, trên ngực có một vết máu sâu.

Trái tim bị thủng một lỗ lớn, nội tạng vỡ thành cặn thịt, huyết dịch đã đông lại thành chất rắn màu nâu.

【VIP】 Ngộ Đại thủ ấn, đạo tàng dị biến(2)

Vô Sinh thấy trong bụng của người này vẫn còn có hỗn độn kiếm ý. Nam tử nhìn thấy là Vô Sinh, nới lỏng một hơi, cười khổ nói: "Lục Khiêm bái kiến Vô Sinh Điện chủ."

"Chỉ có một mình ngươi?"

"Cũng không phải, một phần thủ hạ của tại hạ còn sống." Lục Khiêm nói ra tiền căn hậu quả. Kể ra việc Kiếm Chủ kiếm ý cùng giết chết tu sĩ đầu rồng.

Vô Sinh không có nghi ngờ gì về điều này, vừa rồi khi đến đây đã nhìn thấy thi thể của một tu sĩ Luyện Thể.

"Người kia vậy mà lại là tu sĩ Đạo Cơ trung kỳ, ngươi bị kiếm khí làm bị thương. Cho dù có Đại Giải Thoát Luân thì làm sao có thể đánh bại đối phương?" Vô Sinh hoài nghi dò xét Lục Khiêm vài lần.

"Điện chủ quả nhiên mắt sáng như đuốc, tại hạ vừa lúc lâm trận đã đột phá, đã đạt được Đạo Cơ pháp thể."

Nói đến đây, Lục Khiêm toát ra một tia khí thế.

Một chút ngạc nhiên xuất hiện trên khuôn mặt vô cảm của Vô Sinh.

"Song Đạo Cơ, chúc mừng chúc mừng." Vô Sinh chắp tay cười một tiếng, chuyển chủ đề: "Đúng rồi, ngươi nhìn thấy Tà Lực không?"

"Tại hạ không biết. Giết tu sĩ đầu rồng xong, ta vẫn luôn trốn ở phía dưới này."

“Được, ngươi trước cùng ta trở về.” Vô Sinh không tiếp tục truy vấn.

Gã biết rõ Lục Khiêm cùng Tà Lực có hiềm khích, hai người cách xa như vậy, Lục Khiêm không biết rõ cũng bình thường. Mà có biết rõ cũng không nhất định đi cứu. Vốn Tà Lực để Lục Khiêm đóng quân nơi đây là vì cô lập Lục Khiêm, không ngờ lại cứu người ta một mạng.

Thế giới Thủy nhãn.

Quy hoạch ở đây ngày càng san bằng, một vài ngọn núi bên cạnh đã biến mất.

Xoạt! Vòng xoáy Thủy nhãn trên bầu trời tuôn ra. Một lang quân áo trắng bước xuống. Người này khôi ngô tuấn tú, áo trắng nhẹ nhàng, chỉ là trên ngực có một vết máu lại có chút chói mắt.

Hà Bá (Đà thần) nhìn thấy Lục Khiêm, lập tức xấu hổ cười cười: “Ha ha, suýt chút nữa chết rồi.”

“Đạo hữu cũng gặp tập kích sao?” Lục Khiêm biết rõ còn cố hỏi.

“Đúng vậy, đám oắt con này đều tới, may mà chủ thượng kịp thời ra tay.”

Hà Bá gặp may mắn, suýt chút nữa mất cái mạng nhỏ, loại cảm giác này không phải rất tốt.

Bùm!

Mấy đạo thân ảnh hạ xuống trước mặt. Hầu hết là Đạo Cơ Điện chủ. Bảy đại Âm soái chỉ còn bốn người, còn lại chắc hẳn giống như Tà Lực đã chết rồi. Hơn ba mươi Điện chủ, bây giờ không đến hai mươi người.

Lần này chính phái đột nhiên tập kích, nhưng Minh phủ minh hữu đã phải gánh chịu rất nhiều thiệt hại. Lục Khiêm

nhìn thấy một Dạ Xoa da đỏ trong đám đông. Dạ Xoa da đỏ cảm nhận được ánh mắt của Lục Khiêm, quay đầu đối mặt với nhau, mỉm cười.

Người này chính là đường chủ Xích Hải, Thông U chấp pháp.

Trước đây chính là người này thẩm vấn Lục Khiêm. Nghe nói người này và Lý Độ có quan hệ sư huynh đệ, lúc Lục Khiêm thoát thân cũng giúp một tay.

Bùm!

Đám đông tập trung trong đại điện.

Ba bóng người đứng trong đại điện. Thông U ở bên phải, Thiên Hà ở giữa, bên trái là một Ác Quỷ cao ba trượng, làn da đen như mực, hai cái răng nanh mọc ra ngoài môi, trên đầu có một đỉnh hình tam giác. Người này là Yêu Quỷ Môn chủ La Sát Thị Dã. Ba vị cao thủ tề tụ, có thể thấy Thiên Hà Phủ chủ rất coi trọng họ.

"Chính đạo khinh người quá đáng, thù này bản tọa sẽ đích thân lĩnh giáo bọn họ." Sắc mặt Thiên Hà lạnh như băng, lão phản ứng cũng rất nhanh nhưng không đỡ nổi đối phương cùng nhau ra tay, trợ giúp một cái dù sao cũng phải từ bỏ một cái khác.

Nếu không có hai người Thông U và La Sát, e rằng tổn thất lần này còn phải nhiều thêm mấy tầng.

"Bản tọa cùng Thông U, La Sát đích thân ra tay, đòi một chút lợi ích trước."

"Phủ chủ anh minh." Đám người Minh phủ liên thanh phụ họa.

"Các ngươi cũng không cần đi." Thiên Hà liếc qua đám người: "Ta sẽ mở đạo tàng cho mỗi người một cái, kể cả minh

hữu.”

Lời vừa nói ra, đám người xôn xao. Hầu hết những người ở Minh phủ cả đời chỉ có một hai cơ hội để lĩnh hội đạo tàng.

Số lần càng nhiều thì phải có công lao tương ứng. Đệ tử của hai minh hữu kia cũng rất ngạc nhiên. Từ lâu họ đã nghe đến Minh Phủ đạo tàng đại danh. Đạo tàng có thể biến đổi phép thuật căn cứ theo từng người, bọn họ làm minh hữu cũng chưa bao giờ được tiếp xúc với những việc bí mật như vậy. Ngay cả Thông U và La Sát cũng có chút chủ đích.

Lục Khiêm ngoài mặt thì vui mừng nhưng trong lòng lại xem thường.

Sau cái chết của bảy đại âm soái, xem ra là Thiên Hà thiếu kẻ chết thay. Chẳng qua, thứ này không cần thì phí.

Thiên Hà chỉ ra một chỗ. Ngoại trừ hai tên Đan Kiếp, đám người trong đại điện đều không tự chủ tiến vào thế giới đạo tàng.

Thời điểm Lục Khiêm mở mắt ra, trước mặt là một thế giới tối đen như mực. Đi vào thế giới này, Lục Khiêm lúc này hiện ra Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Bùm!

Khoảnh khắc Giao Long xuất hiện, hắc vụ âm lãnh điên cuồng phun trào tứ phía. Thân thể không thể khống chế mà bị hút vào sâu trong âm vụ.

【VIP】 Bạch Diện Âm Quân, Giải Thoát toàn văn(1)

Bùm! Khoảnh khắc Giao Long xuất hiện, hắc vụ âm lãnh điên cuồng phun trào tứ phía. Lục Khiêm cảm thấy một sức hút truyền đến, cơ thể không tự chủ được bị hút vào trong sương mù.

Không biết qua bao lâu. Phía trước mới xuất hiện một chút quang mang.

Bỗng nhiên mở hai mắt ra. Giao Long đạp chân lên một lục địa. Đất đỏ như máu, trên đó có những dải kim loại, ngoằn ngoèo như những con đường, chằng chịt. Móng vuốt gõ nhẹ xuống đất, có thể nghe thấy âm thanh cứng rắn.

Với độ cứng của nó, Lục Khiêm nghi ngờ rằng cho dù là kiếm khí của Kiếm Chủ cũng không thể làm nó bị thương dù chỉ là nhỏ nhất.

Góc nhìn dần dần hướng lên trên. Lục Khiêm thình lình phát hiện vùng đất dưới chân mình chính là bộ đạo tàng Thần Thi ngày ấy. Thi thể khổng lồ đến nỗi hắn nghĩ rằng mình đang đứng trên lục địa.

“Tại sao ta lại ở đây?” Trong lòng Lục Khiêm nghi hoặc. Lúc này, hắn đang đứng trên phần bụng của đạo tàng Thần Thi. Hắn nhớ lại thời điểm hắn nhìn thấy Thần Thi lần trước, trong đó hai tay dâng một miếng thẻ ngọc.

Thẻ này thường được sử dụng khi các đại thần vào triều. Lần trước hình như nhìn thấy có chữ. Nghĩ đến đây, Lục Khiêm lập tức phi thân bay lên. Lần trước bị Thiên Hà chen ngang, lần này không thể bỏ qua.

Xoạt! Giao Long quấn Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang, một giây sau xuất hiện cách đó hàng chục dặm. Thân hình liên tục lấp lóe mấy chục lần.

"Ừm?" Lục Khiêm nghi hoặc. Hắn thấy mình vẫn quay tại chỗ, không di chuyển một chút nào. Lục Khiêm nhớ tới vừa rồi lúc Giao Phục Hoàng Tuyền đồ xuất hiện, mới có cảnh vừa rồi. Nghĩ đến đây, lập tức gọi ra Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Đạo Cơ pháp thể không cần lúc nào cũng phải duy trì, như thế tiêu hao quá nhiều pháp lực, bình thường chỉ cần duy trì Giao Long.

Bùm! Hoàng Tuyền, Giao Long, Nại Hà Kiều…

Giao Long cuộn trên Nại Hà Kim Kiều bắc qua Hoàng Tuyền. Nại Hà Kim Kiều câu thông với U Minh, một tia Hoàng Tuyền khí tức lan ra.

Ngay khi ý cảnh này xuất hiện, thế giới xung quanh xảy ra biến cố long trời lở đất. Lục Khiêm dường như hóa thân thành một Bạch Diện Âm Quân mặc một bộ triều phục màu đỏ, một chiếc khăn gấp gạc đen trên đầu. Ngồi bên bờ sông, trước mặt là Hoàng Tuyền Thánh Hà vĩnh hằng. Trên sông là Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều. Tất cả thời gian đều có Âm Quỷ Ma Thần dưới sự thúc giục của quỷ sai đi qua cầu.

Bất kể khi còn sống mạnh mẽ thế nào, sau khi chết đều là bình đẳng.

Khóc thật to 'Nại Hà Nại Hà'. Âm thanh tang thương. Những Quỷ Thần đi qua cầu Nại Hà đều phải nhận tra tấn trấn áp, rửa sạch tất cả ký ức.

Thỉnh thoảng, một vài yêu ma không nghe lời làm loạn, giết quỷ sai, làm rung chuyển Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, cố gắng thoát khỏi khốn khổ.

Bùm! Lúc này, Bạch Diện Âm Quân di chuyển. Âm hoả cao vạn trượng bay ra từ dưới triều phục, ba ngàn Hắc Nha binh lao ra theo âm hỏa.

Lấy lang quân mặt trắng làm trung tâm, một ý cảnh Vô Sinh Luân Hồi xuất hiện.

Hoàng Tuyền Hà Thủy bốc lên, vạn quỷ khóc thét. Kim Luân Tuyên Cổ to lớn luân chuyển. Hướng tới một con Hắc Ma đầu trâu trên cầu để trấn áp nó.

Bùm! Hắc Ma đầu trâu với thân hình cao tới vạn trượng đã biến thành bột dưới sự xoay tròn của Kim Luân.

Ngay sau đó, cơ thể của Âm Quân lớn lên nhanh chóng. Làn da hiện lên màu vàng óng, duỗi ra một thủ ấn khổng lồ.

Bùm! Lại là một Tu La Địa Ma bị Đại thủ ấn quay thành cặn bã. Máu mài chảy ra trên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, tạo thành những vết máu lốm đốm. Bởi vì Ma Thần cường đại, huyết dịch không thể rửa sạch, lưu lại sâu bên trên. Máu lốm đốm trên cầu Hoàng Tuyền Nại Hà chính là xuất phát từ điều này.

Sau khi Bạch Diện Âm Quân giết chết Thần Ma gây rối lại bình tĩnh trở lại. Nhãn thần nhìn Hoàng Tuyền cùng Nại Hà Kim Kiều vĩnh viễn không thay đổi, không biết trong lòng là cảm xúc gì.

Không biết qua bao nhiêu năm. Thời gian vẫn đơn điệu và tẻ nhạt như cũ. Cả ngày nhìn từng sinh linh trở về thiên địa, đưa vào Luân Hồi. Hoặc là ra tay trấn áp Địa Ma Tà Thần, Tu La Dạ Xoa và các loại quỷ vật không phục.

Một nhục thể kim thân bất động, hay Luân Hồi Bàn bay ra từ Âm thần, đơn giản đã trở thành Mộng Yểm trong lòng U Minh Ma Thần.

Âm thần của Lục Khiêm lại hóa thành một Giao Long nho nhỏ, lang thang trong Hoàng Tuyền thánh thuỷ. Khác biệt với những người rơi vào bên trong Hoàng Tuyền sống không bằng chết. Giao Long có vẻ rất hợp với Hoàng Tuyền, ở trong đó không chịu bất cứ thương tổn gì mà ngược lại còn rất thoải mái, dễ chịu.

Lúc này, Bạch Diện Âm Quân nhàm chán cũng chú ý tới cảnh này, trong mắt hiện lên một tia dị sắc. Âm Quân ngay lập tức đưa tay ra muốn nắm lấy Giao Long này.

Bùm! Thiên địa chấn động. Quang mang trắng bệch chiếu sáng thế giới, vô số Quỷ Thần ở bên trong quang mang hồn phi phách tán. Chỉ thấy trong hư không xa xôi, một ngôi sao không rõ kích thước bay qua.

Bùm!! Ngôi sao rơi xuống.

“Gió!!” Bạch Diện Âm Quân rống to một tiếng, kim thân hiển hóa, khóe mắt vỡ ra, huyết sắc màu bạc chảy ra. Tay phải giơ cao Luân Hồi Bàn, đón đánh ngôi sao.

Bùm! Lục Khiêm rời khỏi ý cảnh này. Mở mắt ra, phát hiện Giao Long nhanh chóng rời xa đạo tàng Thần Thi.

【VIP】 Bạch Diện Âm Quân, Giải Thoát toàn văn(2)

Ban đầu, ngọc bài khoảng cách rất gần lại không thể nhìn thấy rõ nữa. Lục Khiêm dùng hết tầm mắt, miễn cưỡng thấy rõ một chút công pháp. Trong đó bao gồm toàn bộ nội dung của Đại Giải Thoát Luân, cùng một bộ phương pháp luyện chế đan dược. Hầu hết những chiếc còn lại đều bị che khuất trong mê vụ, không thể nhìn thấy chi tiết.

Xoạt! Một lực hút kéo đám người Lục Khiêm ra ngoài.

Bên ngoài, sắc mặt Thiên Hà chân nhân nghiêm nghị. Những người khác có người hưng phấn, có người sắc mặt tái mét. Thậm chí có người chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ. Bởi vì ở đạo tàng quá lâu, trong lòng không chịu nổi dẫn đến tâm thần sụp đổ.

Vừa rồi khí tức của đạo tàng Thần Thi lại xuất hiện. Lần này lại không biết là vì nguyên nhân gì, quá nhiều người tiến vào đạo tàng, không biết phải bắt đầu từ đâu.

"Đi về trước đi." Thiên Hà đạo nhân bất đắc dĩ khoát tay áo. Bản thân và đám người Thông U bay về phía xa, đi tìm chính đạo thu lợi tức.

Lục Khiêm trở lại Long Thủ phong ở Bàng Thủy Thành. Giải Thoát đại điện đã không còn. Căn bản không thể ở lại đó được nữa. Đành phải đến đây. Đảo Vạn Tượng nằm gần Thủy nhãn nhưng không bị ảnh hưởng quá nhiều. Long Thủ phong

vẫn chưa đổi chủ, đại điện vẫn như lúc mới dọn ra. Lục Khiêm thả đám người bên trong Kiếm Nang ra.

Ba người Yêu Nguyệt, Vương Minh, Đường Băng, Hắc Bạch Vô Thường đều ở đó. Vẫn còn sót lại một số Đạo binh rải rác, chưa đến một trăm người. Tổn thất lần này có thể nói là nặng nề, Vu Từ và Hư Gia nhị lão đều đã chết.

Sống chết có số, trong thời buổi hỗn loạn này. Về cơ bản không ai có thể bình yên vô sự.

"Các ngươi nghỉ ngơi trước, có việc lại nói cho ta." Lục Khiêm lấy ra một Tâm Đăng to bằng lòng bàn tay. Quang mang ảm đạm, lại tràn ngập cả phòng.

Xoạt! Thân hình hóa thành độn quang, bay vào Kim điện ở trung tâm ngọn lửa.

Trong biển lửa, Diễm Trung Tiên không một mảnh vải, làn da trắng như tuyết mịn màng tắm trong biển lửa, hai chân thon dài, mông eo ngạo nghễ ưỡn lên.

Nàng hơi hài lòng nhìn cơ thể mình. Ít nhất không phải là cơ thể của một đứa trẻ ba hoặc bốn tuổi. Tu vi cũng đạt tới Đạo Cơ sơ kỳ.

Soạt! Hoả diễm bay ra một bóng người, thân thể của Diễm Trung Tiên hiện ra trước mặt người này không sót một chút nào. Diễm Trung Tiên bị dọa đến hét ầm lên, hỏa diễm vội vàng kết thành y phục.

"Ngươi làm gì vậy, lần sau ngươi từ bên ngoài đi vào thì đừng truyền tống đến chỗ ta." Diễm Trung Tiên khẽ kêu nói.

Toàn bộ không gian được gọi là Diễm Tâm Kim Cung. Nơi của Diễm Trung Tiên là Kim điện trung tâm trong ngọn lửa, chính là nơi nàng đang sống. Trước đây, vì không có cây đèn nên người khác mới vào được.

“Khụ khụ, ta hiểu rồi.” Lục Khiêm khẽ cười một tiếng, dò xét trên dưới Diễm Trung Tiên một lần.

Vóc dáng không như mong đợi như bọn người Yêu Nguyệt, quy mô cũng nhỏ hơn nhiều, cho mình nhìn không cũng không nhìn. Trong mắt xem thường Diễm Trung Tiên đang giơ chân mắng chửi người.

Lục Khiêm đi ra khỏi Kim điện.

Diễm Tâm Kim Cung có bố cục đơn giản, bố trí như động phủ bình thường. Biên giới của không gian là một bức tường lửa. Tổng cộng có ba tầng Thiên Cương cấm chế. Ngoài Kim điện nơi Diễm Trung Tiên thủ hộ, còn có một tòa Kim Cung lớn hơn thế này gấp mấy lần. Toàn bộ được làm bằng vàng đỏ và mười tám cột vàng hoa văn đỏ làm trụ đỡ mái vòm. Hai bên là Thiên Điện, một cái là phòng luyện công, một cái khác là Thư Các. Hai bên của Kim Cung theo thứ tự là Luyện Khí điện và Luyện Đan điện. Phía trước hai toà điện có hàng chục mẫu đất và hồ nước trống.

Lục Khiêm tiến vào phòng luyện công, cảm ngộ được bí tịch công pháp.

Bộ thứ nhất là bốn loại cực hình còn lại của Đại Giải Thoát Luân. Mười vạn núi đao, biển lửa vô biên, Ngạ Quỷ tranh giành thức ăn, xoáy nước vô tận. Nên bốn loại cực hình không có biện pháp luyện tập có lẽ là do độ thuần thục của Đại Giải Thoát Luân quá thấp. Đoán chừng phải tu luyện tới đại thành mới có tác dụng.

Bộ công pháp thứ hai tương đối đơn giản, không có quá nhiều từ. Chính vì như vậy Lục Khiêm mới nhớ được chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Hoàng Tuyền đại đan: Đan này lấy U Minh Âm Ma, Huyết Sát Tu La, Ác Quỷ Dạ Xoa huyết tinh luyện chế thành đại đan.

Uống nó có thể gia tăng nhục thân khí huyết và tiến độ tu hành. Đan này cũng có hiệu quả đối với nhục thân và thần hồn. Cũng có thể thúc đẩy tiến độ tu luyện thần thông. Ví dụ như Tà Lực Đại Thủ Ấn, Đại Giải Thoát Luân, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, v.v.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều (tiểu thành:50/1000)

Đại Giải Thoát Luân (tiểu thành 25/3000)

Bây giờ hai môn công pháp này mới ở cảnh giới tiểu thành. Tu luyện từng bước, từ tiểu thành đến đại thành viên mãn chỉ sợ mất thời gian mười năm. Nếu như luyện chế Hoàng Tuyền đại đan, tốc độ tu luyện nhất định sẽ nhanh hơn.

Đan này và công pháp Hoàng Tuyền Nhất Mạch đơn giản là hoàn toàn phù hợp. Đương nhiên, Lục Khiêm biết rõ đây không phải trùng hợp.

"Đạo tàng Thần Thi chắc là nguồn gốc của đạo tàng."

Vừa rồi nhìn thấy cảnh tượng kia trong ảo ảnh, rất nhiều pháp thuật mà Bạch Diện Âm Quân sử dụng Lục Khiêm đều rất quen thuộc. Ngoại trừ kim thân cao lớn kia, Đại thủ ấn và Luân Hồi Bàn đều là tuyệt học của đạo tàng.

Tất cả những pháp thuật này được tập hợp lại, uy lực đơn giản là rung chuyển trời đất.

"Lần sau vào đạo tàng nhất định phải học thêm thật nhiều công pháp mới được." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Những tuyệt học này thực sự làm cho người khác rất thèm muốn. Đạo tàng Thần Thi trấn thủ Nại Hà Kim Kiều, nhất định có chỗ hơn người. Có lẽ tu vi còn chưa đủ, không đủ để phá vỡ mê vụ nhìn thấy thêm nhiều công pháp.

Lục Khiêm lấy ra một quyển sách nhỏ từ trong Kiếm Nang, trên bìa sách ghi "Địa Quan Thuyết Đạo Cơ Tu Hành Pháp

Lực Chân Yếu". Đây là một số kiến thức tu hành liên quan đến Đạo Cơ cảnh giới trong Cửu Tiêu Đạo Minh. Trước khi đi Thái U chân nhân đút cho mình một bản.

Đạo Cơ đột phá cảnh giới có yêu cầu cứng nhắc. Đạo Cơ trung kỳ ít nhất phải có năm trăm năm đạo hạnh. Đạo Cơ hậu kỳ ít nhất tám trăm năm đạo hạnh. Phải biết rằng Đạo Cơ bình thường đã có thể sống một ngàn năm. Một ngàn năm này không ăn không uống, cả ngày tu luyện. Cũng không chắc chắn có được ngàn năm đạo hạnh.

【VIP】 Hoàng Tuyền đại đan, nguy cơ thân phận(1)

Cũng không phải là mỗi ngày tu hành là có thể đạt đến trạng thái tốt nhất. Mà lại có một số người Đạo Cơ pháp thể kém, tốc độ tu luyện chậm hơn so với Đạo Cơ bình thường khác. Cho nên phần lớn người sống ngàn năm cũng chỉ có ba trăm đến năm trăm năm đạo hạnh. Đây cũng là lý do tại sao hầu hết tán tu Đạo Cơ đều quanh quẩn ở sơ kỳ.

Lục Khiêm hiện có tổng cộng sáu mươi năm pháp lực, cách năm trăm năm đạo hạnh vẫn còn rất xa.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm thử ngồi xuống tu hành. Trước khi tu hành, đầu tiên phải trồng toàn bộ Hướng Nhật Ma Quỳ ở bên ngoài Linh điền. Lưỡi chạm vào vòm miệng, dồn khí xuống đan điền. Pháp lực giống như tuấn mã lao nhanh, nhảy nhót bốn phía bên trong kinh mạch. Sáng trưa tối tất cả ba lần. Mỗi lần một canh giờ. Bởi vì là Pháp Thể Quan Tưởng đồ cho nên tốc độ tu hành nhanh không tưởng tượng nổi.

Đại Giải Thoát Luân có thể sử dụng mười lần, một lần hai canh giờ. Mỗi ngày nhiều hơn hai mươi canh giờ so với những người khác.

Theo sự vận hành của công pháp, vô số Hoàng Tuyền âm khí điên cuồng vọt tới, tạo thành một vòng xoáy lớn trên đỉnh đầu. Trong xoáy nước, Giao Long chìm chìm nổi nổi, phun ra nuốt vào tinh khí. Không mất bao lâu, Lục Khiêm chậm rãi thức tỉnh, hai mắt hiện lên một tia đỏ mang. Một ngày lại thêm hai mươi canh giờ tu hành. Khiến cho mức độ tăng lên hai bậc. Giới hạn là ba lần một ngày.

Có nhiều thêm hai mươi canh giờ, ít nhất một nửa trong số đó sẽ được dùng để nghỉ ngơi. Một ngày tăng lên hai điểm mức độ, nhưng vẫn chỉ là hạt cát trong sa mạc.

"Quá ít." Lục Khiêm cười khổ một tiếng. Nhìn vào Hoàng Kim Giám trong đầu.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ (Đạo Cơ sơ kỳ: 21902/150000)

Tròn một trăm năm mươi ngàn là hạn mức cao nhất, đây là công pháp có mức độ cao nhất mà Lục Khiêm từng gặp. Cộng thêm hai mươi ngàn mức độ kia là sáu mươi năm đạo hạnh. Dựa theo tốc độ một ngày một khắc, sẽ mất ít nhất bốn trăm mười bốn năm để đạt được viên mãn.

Sở dĩ không phải là năm trăm năm e rằng là bởi vì Pháp Thể Đạo Cơ thượng giai, cho nên hạn mức tối đa để viên mãn thấp một chút.

Cho dù một ngày hai mức độ, tối thiểu cần hai trăm năm mới có cơ hội đột phá Đạo Cơ. Chưa kể đến còn tu luyện những pháp thuật khác, dưới tình huống không dùng đan dược, thời gian này sẽ lâu hơn một chút. Cho nên vẫn cần rất nhiều tài nguyên.

"Đại nhân. Vô Sinh Điện chủ bái phỏng."

Bên trong hỏa diễm truyền đến âm thanh của Vô Nguyệt.

"Hắn tới làm gì?" Lục Khiêm nghi hoặc. Đi ra khỏi Diễm Tâm Kim Cung, đi vào đại điện.

Vô Sinh chắp tay đứng bên trong đại điện, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra được cảm xúc của gã.

Thời điểm Lục Khiêm đi đến, Vô Sinh bỗng nhiên quay đầu. Một luồng sát khí ập đến.

"Sắc!"

Lục Khiêm cảm thấy sức sống của mình đang trôi qua nhanh chóng.

"Ngươi bị điên à?" Lục Khiêm vừa sợ vừa giận. Gia hỏa này rõ ràng là hạ tử thủ. Kiểu này Lục Khiêm sẽ không nhượng bộ nữa, trước tiên đánh một trận lại nói tiếp.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ ngang trời, Giao Long mắt vàng gầm thét, khí thế trường lực trấn áp cướp đoạt sinh khí.

"Ngươi có quan hệ gì với Thái U chân nhân của Cửu Tiêu Đạo Minh?" Vô Sinh gằn từng chữ.

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì." Trong lòng Lục Khiêm giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Thầm nghĩ làm sao đám người này phát hiện mối quan hệ của mình và Thái U. Ngoài Xích Âm và Thái U, dường như không ai biết thân phận chân chính của mình.

"Hừ! Không nói đúng không." Vô Sinh hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay ngưng tụ Thương Bạch Cốt kiếm. Thương Bạch Cốt kiếm phá vỡ hư không, đâm thẳng vào mi tâm của Lục Khiêm.

Trong chốc lát, thiên địa biến sắc. Toàn bộ thế giới chỉ còn lại một màu trắng xám. Ở trong đó, sinh cơ nhanh chóng trôi qua.

Ầm!

Cốt kiếm và Kiếm Hoàn va chạm, tia lửa văng khắp nơi. Kiếm Hoàn và Cốt kiếm bất phân thắng bại.

"Thật trùng hợp, đồ đệ thứ mười tám của Thái U cũng gọi là Lục Khiêm, ngươi cũng gọi là Lục Khiêm."

Vô Sinh lặng lẽ cười lạnh, Cốt kiếm đè xuống, Kiếm Hoàn bay ngược lại xuyên thủng vách tường đại điện, cày ra khe rãnh sâu ngàn trượng trên mặt đất.

Đại điện sụp đổ, những người khác ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh do nhận phải dư âm công kích của hai người.

Nếu không phải Giao Phục Hoàng Tuyền đồ ngăn chặn phần lớn Vô Sinh ý cảnh chỉ sợ đám người này sớm đã bỏ mạng tại chỗ.

"Hắn gọi là Lục Khiêm liên quan gì đến ta? Lục Khiêm trên đời này chỉ có một mình ta hay sao?" Nghe thấy Vô Sinh nói như vậy, Lục Khiêm cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Hóa ra chỉ bởi vì cái tên này.

Cả hai đánh từ dưới đất lên đến bầu trời. Giao Long dài mấy trăm trượng dẫm lên đám mây đen, chiến đấu với Vô Sinh nhỏ hơn mình gấp mười lần.

Mười dặm kim quang, ngàn trượng Long Tiên, cùng Đại Giải Thoát Luân…

Luyện Thể và Luyện Khí cùng các loại thủ đoạn đồng thời phóng ra.

Mặc dù là Đạo Cơ sơ kỳ, nhưng vì là song Đạo Cơ nên cũng có thể phát huy sức chiến đấu của Đạo Cơ trung kỳ. Vô Sinh nhìn mà âm thầm kinh hãi, không ngờ người này đã trưởng thành đến mức này.

Nghĩ đến đây, Vô Sinh dừng tay.

【VIP】 Hoàng Tuyền đại đan, nguy cơ thân phận(2)

“Ngươi nói cũng đúng, thật sự không thể phán đoán chỉ qua cái tên được. Bản Điện chủ xin lỗi ngươi.” Vô Sinh ngoài miệng biểu đạt xin lỗi nhưng vẻ mặt không có một chút áy náy. Gã cũng là tình cờ nghe được cái tên này, thế là đến xò xét một phen.

Thập Bát Thiếu Tể vẫn chưa lộ mặt, có lẽ chỉ là trùng tên thôi. Tất nhiên, chỉ điều này vẫn không thể thuyết phục được Vô Sinh. Dù sao Lục Khiêm này thực sự quá may mắn.

Tất cả mọi người đều chết, lần nào cũng có thể may mắn trốn được một kiếp.

“Không sao, có hoài nghi cũng rất bình thường, tại hạ giờ mới biết có người trùng tên với mình.” Vừa rồi suýt chút nữa sử dụng phù lục do Thái U chân nhân cho. Lục Khiêm cũng không ngờ lại có sơ hở như vậy. Cửu Tiêu Đạo Minh cách chỗ này mấy vạn dặm.

Đã sớm lấy lại tự do, thế là lúc gia nhập mới khai báo tên thật. Ngoại trừ một cái tên, không có thân phận nào khác bị lộ. Suýt chút nữa làm bản thân làm lộ chứng cứ.

Nhưng nó gần như trở thành bằng chứng để vạch trần bản thân.

Vô Sinh cười nói: “Đừng nói nữa, ngày mai Phủ chủ khải hoàn trở về, chính đạo sẽ có truy binh, đến lúc đó cùng ta đi nghênh đón. Phủ chủ còn muốn nâng ngươi làm Đại âm soái,

lần này để bọn họ nhìn xem sự lợi hại của Giải Thoát Âm soái."

"Được." Lục Khiêm thầm nghĩ người này muốn tuyệt đường lui của mình đây mà. Vốn còn muốn dựa vào thân phận Thập Bát Thiếu Tể để tẩy trắng. Một khi lộ mặt trước mắt mọi người, tương lai chỉ có thể đi vào bóng tối. Không thể không thừa nhận một chiêu này thật là độc.

Vô Sinh nhìn xung quanh, nói: "Nơi này cũng đã bị hủy hoại, ngươi đi theo ta đến đại điện Minh phủ, ngày mai với đồng liêu cùng nhau xuất phát." Dáng vẻ này của Vô Sinh là không muốn để cho Lục Khiêm rời khỏi tầm mắt.

Lục Khiêm cũng không có cách nói rõ tình huống với Thái U.

Quên đi, đến lúc đó lại tùy cơ ứng biến. Hoặc là liều mạng đào thoát, không cần xen vào bí mật độ kiếp, xem xem mệnh có cứng hay không, có thể vượt qua kiếp nạn này hay không.

Hoặc là tiến một bước lấy được tín nhiệm của đám người Thiên Hà, gia nhập trung tâm của Minh phủ.

Tại Minh phủ.

Mây đen ngàn dặm bay lơ lửng trên cung điện to lớn. Vô số thực vật bên dưới phun ra âm khí. Nơi này rất thích hợp cho việc tu hành. Ở trong Hoàng Tuyền âm khí nồng đậm, Lục Khiêm cảm giác pháp lực của mình vận chuyển nhanh hơn không ít.

Đại điện.

Ba nhân vật còn lại đứng ở trung tâm. Cảm thấy hai người Lục Khiêm tiến đến, ba người xoay đầu lại. Khủng Bố điện chủ giống như bộ xương, Dương Giác Ma Kiếp mặt xăm phù lục phù hoả.

“Giải Thoát Âm soái, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Ánh mắt của cả ba đầy ẩn ý, Khủng Bố điện chủ cười lạnh.

“Bái kiến các vị Âm soái.” Lục Khiêm chào lại mà không thay đổi sắc mặt, cảm giác giống như một bữa Hồng môn yến, tâm trí bí mật liên lạc với phù lục do Thái U đưa cho.

“Bái kiến các vị Âm soái.”

Lục Khiêm chào lại mà không thay đổi sắc mặt, cảm giác giống như một bữa Hồng môn yến, tâm trí bí mật liên lạc với phù lục do Thái U đưa cho.

Chắp tay hồi lâu nhưng không thấy đối phương ra tay. Nghĩ đến đây, cuối cùng Lục Khiêm cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Xem ra đối phương còn chưa chắc chắn, chỉ nghi ngờ ở trong lòng mà thôi.

Dựa trên sự hiểu biết của Lục Khiêm về đám người ở Minh phủ, nếu có bất kỳ bằng chứng nào, đám người này nhất định sẽ ra tay không chút do dự. Sẽ không kéo dài cho đến bây giờ. Trái tim treo lơ lửng của Lục Khiêm hạ xuống.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu như không gặp được độ kiếp mà nói, Minh phủ chắc chắn là một thế lực tương đối tốt. Sẵn sàng trao tặng địa vị và công pháp, không bao giờ keo kiệt khi ban thưởng.

Thật không may, hầu hết mọi người không biết rằng đây là tiền mua mạng sống.

Lục Khiêm có lẽ đã hiểu một chút trong khoảng thời gian này.

Phong Kiếp sẽ không tìm một người đơn độc. Mà mọi người đều có cơ hội. Đồng thời tu vi càng mạnh thì sức mạnh của Phong Kiếp sẽ càng mạnh. Dù thế nào đi chăng nữa, tai họa ập xuống đầu là điều không thể tránh khỏi.

Lần này Thiên Hà mở đạo tàng, e rằng Thông U quan và Yêu Quỷ Môn đều sẽ bị liên lụy.

Lục Khiêm và những người khác ngồi trong đại điện điều điều tức. Các loại pháp thuật dị tượng hòa lẫn trong đại điện.

Vốn chỉ muốn học tập một Đại thủ ấn. Bây giờ không có cơ hội. Một khi lộ ra một chút hơi thở, chỉ sợ thật sự sẽ bị giết.

"Sức mạnh của Đại Giải Thoát Luân không tồi." Vô Sinh nhìn bánh xe màu vàng trên đỉnh đầu Lục Khiêm. Nhìn bánh xe này từ xa, nó thực sự mang ý nghĩa của Thiên Hà Luân Hồi bàn. Nếu không phải Lục Khiêm thấp hơn mình hai cảnh giới thì chỉ cần cao hơn một chút cũng sẽ khiến cho mình không chịu nổi.

"Ngày khác lại so tài một chút. Khặc khặc."

【VIP】 Bạch Kim Thần Lôi Phi Sát Kiếm Quang(1)

Đầu lâu của Khủng Bố điện chủ lóe lên một tia sáng xanh. Vừa nói chuyện, vừa chộp lấy một trái tim đang nhảy lên từ khoảng không ừng ực ừng ực nuốt vào.

Mỗi người trong số bảy đại Âm soái đều là một kẻ điên cuồng giết người không chớp mắt. Vô Sinh thích cướp đoạt sinh cơ của người dân cả thành, Khủng Bố điện chủ ăn trái tim của mọi người, Dương Giác Ma Kiếp thích ăn thịt và máu của thiếu nữ. Phù Hỏa càng không cần phải nói, cùng Lục Khiêm là cá mè một lứa. Hai người luyện binh dùng Huyết Trì, một tòa dùng ít nhất tinh huyết của mười vạn người.

Ngày hôm sau, Vô Sinh đứng dậy, nhìn qua đám người.

"Đi thôi, Phủ chủ sắp trở về rồi."

Soạt!

Năm người bay ra khỏi Thủy Nhãn.

Vô Sinh bước lên một quả cầu ánh sáng trắng, bay vọt hơn chục dặm. Ma Kiếp biến thành một Hắc Sơn Dương tài hoa xuất chúng, giẫm lên đám Ma vân mười dặm bị trấn áp rời đi. Mọi người đều thể hiện thần thông của mình.

Cảnh giới của Lục Khiêm thấp hơn những người khác một chút. Nhưng tốc độ không hề chậm, thậm chí còn vượt mặt một chút. Phía trước là nửa cây cầu vàng. Mặt cầu loang lổ vết máu, trở nên hoang tàn từ thời cổ đại. Chỉ thấy hắn bước trên mặt cầu, giây tiếp theo xuất hiện ở đầu bên kia của cầu vàng,

trực tiếp băng qua trăm dặm. Tốc độ quá nhanh khiến mọi người không khỏi ghé mắt nhìn.

"Tốc độ thật nhanh!" Khủng Bố điện chủ kinh ngạc nói.

Có rất nhiều người tu luyện Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người nhanh như Lục Khiêm. Trong vòng chưa đầy nửa khắc, mọi người đã vượt qua hàng ngàn dặm.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng gầm rú. Một đạo pháp tướng khổng lồ bao phủ hàng trăm dặm ở trên bầu trời. Cửu Thanh Kiếm Hoàn, Thiên Địa Huyền Môn cùng đụng vào nhau từ đầu đuôi của một dòng sông hình thành Luân Hồi Bàn.

Kiếm khí mạnh mẽ và pháp lực đâm vào phía sau lưng đám người làm đau âm ỉ.

Ầm! Một cổng tháp khổng lồ mọc lên từ bầu trời. Toàn thân trở thành vàng ròng, kim quang vạn trượng. Kim quang biến thành hư ảnh bát quái màu vàng to lớn. Một ông già mặc áo choàng bát quái đứng trong đó. Đối diện là Thiên Hà và ba người Thông U.

Ầm! Tiên Thiên Bát Quái ầm vang rơi xuống.

Nó va chạm với Thiên Hà Luân Hồi bàn, hai loại lực lượng đâm vào nhau, năng lượng quét qua ngàn dặm.

Một kích này lại làm Luân Hồi bàn rung chuyển một chút. Ngay cả Thiên Hà cũng hơi ngạc nhiên.

"Thật là một pháp khí mạnh mẽ." Thiên Hà nhìn Thiên Địa Huyền môn phía sau Cổ Điển lão nhân.

"Đây chính là năm ngàn năm pháp lực sao? Quả nhiên cường đại."

Cổ Điển lão nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ, sắc mặt có chút tái nhợt, có thể thấy được tiêu hao không ít.

Kiếm Hoàn của Kiếm Chủ cũng mờ đi rất nhiều, giống như ánh chiều tà. Phía sau hai người còn có những tia sáng lóe lên.

Hầu hết họ là người của Vạn Thế Âm Trủng và Trảm Kiếp Bảo Uyển. Cũng có những người từ Cửu Tiêu Đạo Minh mặc trang phục Thu Quan.

Không nhìn thấy Thái U.

Keng! Tiếng kiếm vang vọng. Bầu trời ảm đạm, hai mươi bốn Minh Nguyệt rủ xuống. Hóa ra là Tố Anh, Long Tiêu nữ tiên ra tay.

"Hừ! Một chút thủ đoạn bắn sâu bọ." Tiên Thiên Quý Thủy Thiên Xà cười khinh thường, rắn quét qua. Hai mươi bốn vầng Minh Nguyệt trực tiếp mờ đi, bị đánh bay về phía chân trời.

Khúc Tố Anh tuy là Đạo Cơ hậu kỳ, nhưng cuối cùng so với Đan Kiếp vẫn kém một cảnh giới. Một cảnh giới chính là chênh lệch vạn dặm.

Hai bên Đan Kiếp lại bộc phát đại chiến.

Một hồi lại xuất hiện ở ngoài ngàn dặm, một hồi gần trong gang tấc. Đánh tới đánh lui, cũng chỉ có mấy người như vậy.

Đan Kiếp sẽ không dễ dàng tử vong.

Dù sao hai người Kiếm Chủ cũng là thủ lĩnh của môn phái lớn. Đây mới chỉ là pháp lực yếu một chút, còn có binh khí pháp bổ sung sức chiến đấu thiếu hụt.

"Phủ chủ, chúng ta tới đây!" Vô Sinh bay về phía trước, phi người tiến lên. Pháp thuật hạ xuống đám người, lập tức chết một mảng lớn. Lục Khiêm dừng một chút, cuối cùng vẫn đi theo.

Hắn đã lựa chọn xong. Vậy thì giúp Minh phủ bên này.

Vì không có Đông Quan nên rất dễ xử lý. Nếu không sẽ dễ gây ra hiểu lầm, nếu không có sự trao đổi tin tức từ trước, Thái U sẽ nghĩ rằng mình là nội ứng của Minh phủ.

Nền tảng của sự tin tưởng của họ hoàn toàn dựa trên sự tin tưởng của Thái U dành cho Xích Âm. Lục Khiêm cảm thấy rằng mối quan hệ tin cậy này sẽ không quá bền chặt.

Ầm! Mấy đại Âm soái rơi vào đám người, đại sát bốn phương, không dừng lại cho đến khi họ gặp phải kẻ thù mạnh.

"Khặc khặc, Giải Thoát Đại Âm soái của Minh Phủ đến đây lĩnh giáo!!" Nhục thân Chân Hình hiện ra một cái đuôi Giao Long dài mấy trăm thước đánh tu sĩ bên cạnh biến thành huyết vụ.

Ngoài sức mạnh khổng lồ, đuôi Giao Long còn có lôi điện màu đỏ.

Sau khi Lục Khiêm giết một vài người, cuối cùng cũng có người tìm tới cửa.

"Tiểu tặc, nhận lấy cái chết!"

Kiếm ý sấm sét lóe lên một tia tinh quang, bay vụt mà đến, trong nháy mắt đã tới trước mặt Lục Khiêm. Kiếm ý đập vào long giáp bất phàm, đầu tiên là phát ra một trận chói tai réo vang, như chuông lớn va chạm, sau đó xuyên thấu qua cơ thể. Giao Long gầm lên trong đau đớn và rút lui vài dặm.

【VIP】 Bạch Kim Thần Lôi Phi Sát Kiếm Quang(2)

Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ triển khai, pháp lực màu vàng tăng nhanh cuồn cuộn, vân khí giãn ra.

Sắc!

Tám mươi tám mũi phi đao bay ra, giống như cá linh động bơi bên cạnh người, tạo thành một quả cầu bóng loáng.

Keng! Kiếm khí lôi đình còn nện vào phía trên quả cầu lập tức bị dội ngược trở lại. Một bóng người lơ lửng trên bầu trời. Đây là một mỹ phụ có khuôn mặt như hoa đào, trong mắt tràn đầy hận ý. Hai Chân Lôi Kiếm Hoàn xanh lam bay xuống, khí thế hào hùng, như đại giang sông lớn, sóng lớn vỗ bờ.

Lôi quang hủy diệt mọi thứ, lại mang ý nghĩa nuôi dưỡng sức sống. Đây là một dòng kiếm đạo Lôi Đình Hóa Dục của Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Ầm! Tia chớp nhanh hơn tốc độ âm thanh, rơi vào trường lực của Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ.

Răng rắc! Pháp thể của Đạo Cơ phát ra một tiếng vang không chịu nổi gánh nặng. Nước sông Hoàng Tuyền không ngừng sôi trào, sóng lớn ngập trời, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều lung lay sắp đổ.

“Thật là một pháp lực mạnh mẽ.” Đồng tử của Lục Khiêm co rút lại.

Pháp lực rắn chắc như vậy, đây ít nhất là một cao thủ Đạo Cơ hậu kỳ, có ít nhất tám trăm năm pháp lực trở lên.

Giao Long trên sông gầm lên dữ dội, huyết khí nổ bắn ra, khí thế hung ác bức người. Cửu U long trảo mang theo một cơn ớn lạnh và sức mạnh trấn áp vạn vật đánh trúng hai thanh Kiếm Hoàn.

Ầm! Pháp thể chấn động. Chân Lôi Kiếm Hoàn trì trệ, ba hơi một hơi bất động.

Lục Khiêm tìm thấy cơ hội, bước lên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trốn xa trăm dặm.

Kiếm Hoàn thất bại, những thứ trong bán kính một dặm biến thành bột mịn, mặt đất bị san bằng ba trượng.

"Hôm nay ngươi phải chết!" Nữ tử khống chế lôi quang, đuổi theo với một tốc độ chính xác. Một người và một ánh sáng đuổi theo phía sau.

Đột nhiên, Giao Long dừng lại. Hai mắt nổ bắn ra kim quang, năm cột sấm sét màu lục lam dày đặc như thùng nước rơi xuống. Trực tiếp đánh trúng nữ tử.

Y phục trên người nữ tử sáng lên ánh sáng màu xanh lục, tạo thành một quả cầu ánh sáng màu xanh lục.

Sét đánh trúng nó, trực tiếp bị khúc xạ bay trở lại Giao Long.

Ầm! Cái đuôi khổng lồ của Giao Long quét qua, đánh bay lôi điện. Miệng Giao Long phun ra một ngọn giáo bằng đồng, biến thành một con Giao Long bằng đồng cao trăm trượng.

Tám đạo Tham Lang Kiếm Hoàn hoà lẫn với phi đao. Sau khi Kiếm Nang và chiến mâu tiến vào Thiên Cương, sức mạnh rõ ràng là mạnh hơn vài phần, chiến đấu ngang ngửa với Chân Lôi Kiếm Hoàn.

Lục Khiêm thậm chí còn đánh trả.

Long Tiên, Cửu U trảo, đuôi sấm sét màu đỏ, long giáp không kém kim cương, không khí trong bán kính mấy dặm bị thân thể của Giao Long khuấy động, tiếng rít bạo tạc.

Ầm! Khí kiếm đánh vào áo giáp Giao Long, tạo ra âm thanh giòn giã của sắt thép. Đến gần vài lần, cái đuôi quẹt vào pháp y bảo vệ, khiến tấm khiên run lên.

"Tại sao ngươi cứ đuổi theo không buông vậy?" Giao Long hùng hồn hỏi.

Giao Long bên trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ hợp nhất với thân thể của Giao Long, càng ngày càng trở nên giống như thật, thân thể bên trên hoàng tuyền uy nghiêm như ngục giam.

Trong chốc lát, nữ tử cảm thấy Giao Long này là Giao Long Vương tộc thật, khí chất âm hiểm, ác độc, hung ác.

"Có phải ngươi giết hai đứa con trai của ta?" Hóa ra người này là Ngọc Sinh.

Sở dĩ hận Lục Khiêm đến vậy là vì khi bà bỏ chạy vào ngày hôm đó, bà vô tình nhìn thấy một con Giao Long đang tấn công đám người Khúc Tố Lê.

Bởi vậy nên ấn tượng rất sâu.

Đồng thời Lục Khiêm vừa nói rằng mình là Giải Thoát Âm soái.

Nơi mọi người chiến đấu hôm đó chính là đại điện Giải Thoát. Cho nên Ngọc Sinh bất chấp nguy hiểm, tự ý đến đây truy kích Lục Khiêm.

Lại là hai thanh Kiếm Hoàn hợp lại làm một, hóa thành trăm trượng tinh quang.

Hào quang sáng chói như Long Xà xuyên thẳng qua, xuyên qua không trung.

Bạch Kim Thần Lôi Phi Sát Kiếm Quang!

Tinh quang sáng chói phá không bay tới. Bất kể Lục Khiêm có phải là một kẻ giết người hay không thì điều đó ít nhất là có liên quan rất lớn với hắn.

“Hoá ra là ngươi.”

Kiếm khí nhanh như ánh sáng, xé rách không khí, bùng lên một tiếng nổ chói tai. Chỉ là làn sóng âm này đã thổi bay khu rừng bên dưới.

Bạch Kim Thần Lôi Phi Sát Kiếm Quang đột nhiên xuất hiện hai chữ “nhanh” và “xa”. Nó có thể tiêu diệt kẻ thù ở cách xa năm trăm dặm. Tốc độ của nó nhanh đến nỗi ngay cả thần niệm cũng không kịp phản ứng. Tuy nhiên, Lục Khiêm đã có chuẩn bị.

“Diễm Tiên!”

Chỉ thấy một ngọn lửa đột nhiên xuất hiện cách Ngọc Sinh không xa. Một biển lửa bay ra từ trong ngọn lửa. Biển lửa giống như thác nước đỏ thẫm, từ hư không đổ xuống.

Trong nháy mắt đã bao phủ Ngọc Sinh.

Bởi vì bị quấy rầy, kiếm quang bị chệch hướng, Lục Khiêm tự tại bước lên cây cầu vàng để trốn thoát.

Đỉnh núi phía sau trực tiếp bị san phẳng, có thể thấy uy lực của nó mạnh mẽ cỡ nào.

Đại Luyện Thần Tướng Hiển Hình phù lục, chín trăm Đạo binh kết thành chín tòa Hoàng Tuyền Âm Ma đại trận.

Đầu trâu mặt ngựa, Hoả Quỷ Đề Kị, Âm Giang Vũ dân và các loại Hoàng Tuyền Âm Ma hình thể to lớn nhao nhao xuất hiện. Đồng loạt cùng nhau tấn công. Thêm vào đó, Giao Long thi triển Cửu U Ma trận. Hai mươi Đạo binh Giao Long bay ra khỏi Hoàng Tuyền. Những Đạo binh Giao Long này cao lớn,

bàn chân có ma văn, trong miệng có âm triện phun lửa, trong tay cầm trường đao có móc và khóa.

【VIP】 Bát Giác Kiếm Hoàn, biệt hiệu Giải Thoát(1)

Đồng thời còn có thể hóa thân thuần sắc Giao Long. Từ khi Lục Khiêm tiến vào cảnh giới Đạo Cơ về sau, những con Giao Long này đã có tu vi khoảng chừng Dưỡng Thần sơ kỳ. Những Đạo binh này hung hãn không sợ chết lao đến chỗ Ngọc Sinh đang chật vật đi ra khỏi biển lửa.

Hoàng Tuyền Âm Ma chín đầu, ba mươi con Giao Long thuần huyết, cộng thêm Hắc Bạch Vô Thường âm thầm thăm dò. Tổng cộng có bốn mươi mốt Dưỡng Thần. Cho dù là bia đỡ đạn cũng phải để Ngọc Sinh bận rộn một thời gian. Hơn nữa còn có hai tên Đạo Cơ là Diễm Trung Tiên và Lục Khiêm áp trận.

Theo nhân số trên hình thành áp chế thì ít nhất rút lui ra ngoài trở lại đại quân cũng không có vấn đề gì.

Tất nhiên, Lục Khiêm có những mối quan tâm khác.

“Đúng rồi, con của ngươi trước khi chết kêu rất thê thảm, không biết ngươi có nhìn thấy thi thể của chúng không. Ta đã tra tấn chúng cả một canh giờ. Ha ha.” Lục Khiêm cất cao giọng nói.

“Tiểu súc sinh, ta muốn ngươi chết!!”

Nghe thấy những lời của Lục Khiêm, khuôn mặt của Ngọc Sinh méo mó, thần sắc ác độc, có thể nói rằng sự sự cố chấp của bà đối với con trai đã trở thành tâm ma của bà. Nghe thấy kẻ thù thực sự đang đứng trước mặt, bảo bà phải làm thế nào để giữ vững lí trí.

Chỉ thấy bà cắn đầu lưỡi rớm máu, phun lên phía trên hai thanh Chân Lôi Kiếm Hoàn.

Cạch!

Vỏ ngoài của Kiếm Hoàn nứt ra, hai thanh thực sự hợp làm một, lộ ra một hình bát giác linh lung óng ánh.

Vật này là Nhật Nguyệt Bát Giác Chân Lôi Kiếm Hoàn.

Khoảnh khắc Kiếm Hoàn xuất hiện, lập tức phá vỡ hư không, mang theo khí thế cường đại áp xuống. Không khí bị chia thành tám luồng khí trắng như tuyết bởi các cạnh của Kiếm Hoàn.

Kiếm Hoàn không nhất định phải là hình tròn mới có uy lực, như loại Kiếm Hoàn đặc biệt này ngược lại có uy lực đặc thù. Bát Giác Kiếm Hoàn chính là một linh khí cực mạnh. Nó được hình thành bằng cách lấy Thiên Thần Sát Kim hấp thu sáu mươi năm nhật nguyệt tinh khí, lại trải qua sáu mươi năm rèn bằng lôi hỏa. Cực kỳ mạnh mẽ và cứng cáp, nếu không cẩn thận sẽ có nguy cơ bị phản phệ. Cho nên chia làm hai nửa, thời điểm vạn bất đắc dĩ mới sát nhập lại.

Ầm ầm! Kiếm Hoàn cuốn theo tám luồng không khí, mọi thứ đều bị nghiền nát ở bất cứ đâu nó đi qua.

Chín tên Dưỡng Thần Âm Ma và Giao Long Đạo binh bị biến thành tro ngay tại chỗ.

Bát Giác Linh Lung Kiếm Hoàn trong chốc lát đã đến trước mặt Giao Long. Kiếm khí sắc bén đâm vào trán nó một phát đau đớn.

Bùm!

Kiếm Hoàn xuyên qua tấm khiên vàng, vỡ tan như một tấm gương. Sau đó bay qua biển lửa, mang theo hào quang khí thế của không thể chống đỡ. Long giáp hỏng căn bản không có

thời gian để hồi phục nhanh chóng khi đối mặt với loại tấn công mạnh mẽ như vậy.

Đáng tiếc lòng người này đang rối loạn, ngay khi lời nói của Lục Khiêm kích thích người này đã tìm ra một lối thoát.

Xoạt! Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Giao Long bước vào hỏa diễm, biến mất không thấy gì nữa.

Bùm! Kiếm Hoàn rơi vào khoảng không, một cái hố khổng lồ trên mặt đất vừa dày và sâu, hố rộng ba mươi trượng, sâu không thấy đáy.

Vách tường của hố bị không khí nhanh chóng ma sát thành vật chất màu đỏ sẫm.

Giọng nói của Lục Khiêm xuất hiện phía sau Ngọc Sinh, từng đạo phi đao cùng hỏa diễm đánh vào phía trên pháp y của bà. Có mấy đạo thậm chí còn cắt qua quần áo của người này.

Đại Giải Thoát Luân xuất hiện phía trên đỉnh đầu Ngọc Sinh. Ánh sáng xuyên qua các khe hở của pháp y chiếu vào làn da của Ngọc Sinh.

Thân ảnh của Ngọc Sinh thoáng qua một lúc, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ngươi đây là yêu pháp gì?"

Vừa bị kéo vào một thế giới đỏ như máu. Bị tra tấn trong đó nửa canh giờ mới tìm thấy một cơ hội để trốn thoát. Dường như là một phương pháp tra tấn tinh thần, chịu cực hình trong nửa canh giờ ngắn ngủi, trí nhớ của Ngọc Sinh đặc biệt tồi tệ.

"Đây là nơi con trai ngươi bị tra tấn. Sáu loại cực hình, đằng đẵng hai canh giờ mới tắt thở."

Lục Khiêm chậm rãi giải thích, lời nói kích thích lòng người sâu sắc.

Quả nhiên, Ngọc Sinh nghe thấy con trai mình phải chịu sự tra tấn như vậy, trong lòng bà liền rối loạn. Giống như không muốn sống mà công kích Lục Khiêm và Diễm Trung Tiên. Kiếm Hoàn thất bại hết lần này đến lần khác, bán kính hàng chục dặm hỗn loạn. Mặt đất đầy những hố lớn do lôi điện lớn nhỏ đốt cháy. Một khi một người sử dụng hết sức lực của mình, họ thường dễ lộ sơ hở.

Pháp y của Ngọc Sinh cũng bị công phá nhiều lần, trên người có vài vết máu.

Mặc dù đối phương dùng lực mạnh nhất, nhưng Lục Khiêm cảm thấy càng thêm nhẹ nhõm. Hắn đã sớm nhìn ra Ngọc Sinh dường như có chút thiếu sót về mặt tinh thần. Muốn trở thành một cao thủ có tư cách, trước hết phải có một tâm tính tỉnh táo và bình tĩnh. Nếu bị cơn giận làm cho đầu óc choáng váng, đánh mất lý trí thì chỉ có thể ngoan ngoãn bị người khác dắt mũi mà thôi. Vì vậy càng nguy hiểm ngược lại càng an toàn.

【VIP】 Bát Giác Kiếm Hoàn, biệt hiệu Giải Thoát(2)

Mà hắn đã từng nói. Ở ranh giới của sự sống và cái chết, pháp lực và bối cảnh không còn quan trọng. Điều quan trọng là trong những tình huống nguy hiểm nhất tìm được một con đường sống. Rõ ràng Ngọc Sinh không thể làm được điều này.

Bùm! Bát Giác Linh Lung Kiếm Hoàn sượt qua người, kiếm khí đã làm cho Giao Long bị thương máu me đầm đìa, xương cốt và huyết nhục cũng trần trụi lộ ra trong không khí.

Nhưng Lục Khiêm vẫn không hề lay chuyển. Ngọc Sinh đang ở trước mặt hắn hai trăm trượng. Một chút hy vọng sống này, Lục Khiêm đã cướp được.

Đại Giải Thoát Luân chụp vào bên trong Ngọc Sinh. Cùng lúc đó, tám mươi tám phi đao Mai Vân Sí hợp làm một. Một phi đao khổng lồ với lông mày và đôi mắt lặng lẽ bay lơ lửng trên không trung.

“Thỉnh bảo bối quay người!” Lục Khiêm nhẹ nhàng nói.

Lúc này Ngọc Sinh mới thoát khỏi Đại Giải Thoát Luân. Vừa mở mắt đã nhìn thấy một thanh phi đao có hình mặt người và đôi cánh đang đánh đến đây.

“Không!!” Ánh mắt Ngọc Sinh hoảng sợ. Pháp y lúc này hoàn toàn sụp đổ rồi tan biến, lộ ra thân hình trắng như tuyết lung linh mềm mại.

Mặc dù người này tâm lý biến thái, nhưng dáng vẻ vẫn là một mỹ nhân hạng nhất. Có nhiều hơn một nét quyến rũ thành thục, có thể thu hút một số người có sở thích đặc biệt.

Đôi mắt xinh đẹp của Ngọc Sinh trợn to, khuôn mặt đầy kinh hoàng, Lục Khiêm không có chút thương hương tiếc ngọc nào, phi đao ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cắt qua lồng ngực của bà.

"Ừm?" Lông mày Lục Khiêm nhướng lên. Vừa rồi dường như có một sức mạnh nào đó khiến cho phi đao không tự chủ được tránh qua điểm mấu chốt.

Chẳng qua tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Đao khí bên trong phi đao và pháp lực của Hoàng Tuyền Nại Hà xâm nhập vào cơ thể Ngọc Sinh, phá hủy cơ thể bà lúc nào không hay. Một đạo này đã phá hủy gốc rễ của bà.

Bát Giác Linh Lung Kiếm Hoàn rớt xuống đất.

"Ngươi chờ đó cho ta!" Đôi mắt Ngọc Sinh đầy oán hận, uống một viên đan dược, bùng nổ ra tốc độ của thời kỳ hoàng kim, một lần nữa tránh được đòn chí mạng của Lục Khiêm.

Hai người dường như đã đổi vai cho nhau.

Có hai tia sáng lóe lên, Lục Khiêm đuổi theo ở phía sau, Ngọc Sinh chạy trốn ở phía trước.

Quay trở lại nơi mà mọi người đã chiến đấu. Dưới con mắt quan sát của công chúng, chỉ thấy Ngọc Sinh, một nữ ma đầu nổi danh, lại bị giết bởi Giải Thoát Âm soái đến nỗi quần áo cũng không cần, khỏa thân lao nhanh,không cần cả mặt mũi.

"A!" Trong lòng Ngọc Sinh vừa xấu hổ vừa tức giận, hít một hơi không thở ra được, nôn ra máu, ngã xuống đất.

Cuối cùng vẫn là Kiếm Chủ không thể nhìn được nữa, ra tay cứu giúp.

Giải Thoát Âm soái Lục Khiêm hoàn toàn thành danh trong trận chiến này.

“Thật không hổ là ‘Giải Thoát’!” Có người thốt lên.

Ầm! Kiếm Chủ hừ lạnh một tiếng. Một đạo Kiếm Ý hỗn loạn chói mắt từ trên trời rơi xuống trực tiếp chỉ vào đầu Lục Khiêm. Tốc độ nhanh đến mức không kịp suy nghĩ.

Ầm! Kiếm khí bị Luân Hồi bàn ngăn lại, phát ra tiếng răng rắc răng rắc. Dòng sông xoay tròn không ngừng bóp nghẹt kiếm khí này.

Lục Khiêm bình tĩnh trở lại, lập tức bay xuống, thân thể Giao Long bắt đầu chém giết.

Ban đầu, cơ thể của Giao Long được chia thành hai loại là Âm Thần Giao Long và nhục thân Giao Long. Bây giờ cả hai hợp hai làm một, Giao Long càng trở nên chân thực, mức độ nồng đậm của huyết mạch cũng không kém gì Giao Long ở trong Vương tộc.

Sự cao quý của huyết mạch Giao Long bình thường giảm dần từ thế hệ này sang thế hệ khác. Giao Long sinh ra từ Chân Long là cao quý nhất. Tiếp theo là Giao Long cùng Giao Long sinh ra, thứ ba là Giao Long và các loài rắn khác thuộc chi nước.

Lục Khiêm, Giao Long đang nằm phía bên Hoàng Tuyền, pháp thể Đạo Cơ có một lực lượng áp chế yếu ớt. Tu sĩ và pháp thuật trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ đã bị cắt giảm ở một mức độ nhất định. Tình huống cứ kéo dài như thế, Lục Khiêm mạnh mẽ giống như một vị chiến thần.

Chưa đến Đạo Cơ hậu kỳ, căn bản không dám đối đầu trực diện với hắn.

Lục Khiêm biểu hiện ngày càng dốc sức, tín nhiệm của đám người Thiên Hà cũng tăng lên thêm mấy phần.

“Thật là một vị tướng dũng mãnh!”

Một chút ngạc nhiên thoáng qua trong con ngươi to lớn thẳng đứng của Tiên Thiên Quỳ Thủy Thiên Xà.

Thông U không ngờ Lục Khiêm lại trưởng thành đến tình trạng này. Người này dũng mãnh như vậy, ai có thể nghĩ rằng hai mươi ba mươi năm trước, hắn chỉ là một đạo sĩ Luyện Khí nhỏ bé. Nghĩ đến đây, trong lòng Thông U thực sự có chút hối hận. Hối hận vì đã không phát hiện ra người này sớm hơn, nếu không thực lực của Thông U quan sẽ tăng thêm một chút. Đồng thời cũng hối hận vì không giết tên này sớm hơn.

Ầm! Một cái đuôi Giao Long quét xuống, lực lượng mạnh mẽ xé nát pháp khí, tu sĩ hóa thành huyết vụ ngay tại chỗ.

【VIP】 Ma khí đại trận, ma vật tiếp dẫn

Vừa đánh nhau, Lục Khiêm âm thầm cắt một khối Thị Nhục, xuyên qua hỏa diễm bay đến Bạch Thủ sơn.

Lấy Thị Nhục làm phân thân của mình, thỉnh thoảng xuất hiện ở Đông Quan bên kia. Xem như để chuẩn bị trước cho sự trở lại Cửu Tiêu Đạo Minh.

Hiện tại không có bất kỳ biến số nào.

Bên phía Ti Thiên đài, Khúc Tố Lê đã quên mình rồi.

Bên phía Cửu Tiêu Đạo Minh biến số cũng không lớn.

Trên cơ bản không đến mười người nhìn thấy diện mạo của mình, những người biết tên cũng không quá năm ngón tay.

Bên phía Thái U chân nhân nói với bọn họ một câu, làm tốt việc che giấu là đủ. Tổn thất của cả hai bên lần này hẳn là khá lớn, Lục Khiêm xem chừng không có quá nhiều động tác. Ngược lại có thể an tâm cảm ngộ công pháp.

“Thật tiếc không lấy được viên Bát Giác Kiếm Hoàn kia.” Trong lòng Lục Khiêm có chút tiếc nuối.

Kiếm Hoàn hình như có một chút linh tính, trong nháy mắt liền biến mất. Thương thế của Ngọc Sinh rất nghiêm trọng, Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang cùng kim khí đã xâm nhập vào xương tủy. Không giây phút nào không làm tổn thương về căn bản, e rằng ba đến năm năm nữa cũng không phục hồi được.

Soạt! Tại đây, một số tia sáng bay trở lại Minh phủ. Lục Khiêm theo sát. Sau chuyến đi này, sự đề phòng của mọi người đối với mình hẳn là nhỏ hơn rất nhiều.

Trở lại thế giới Thủy Nhãn.

Lục Khiêm nhìn thấy trên người Quỳ Thủy Thiên Xà có vài vết máu rất sâu. Vết thương của Thông U dường như không hề nhẹ. Xem ra tu vi của của người này thấp hơn một chút so với cao thủ kia. Thiên Hà vẫn giữ nhục thân của Đế Giang, nhìn về phía đám người, chậm rãi nói: "Bản tọa bế quan một đoạn thời gian, hiện phong Thiên Mục đại Âm soái - Huyễn Am, Dạ Xoa đại Âm soái - U Hoàng."

Ánh mắt đám người đều nhìn về phía một nam tử trẻ tuổi tóc trắng, trên người đều là mắt u lục, còn có Ác Quỷ ba đầu mặt đỏ đến từ Yêu Quỷ Môn. Đây là đô quản Huyễn Am của Thông U quan và phó môn chủ U Hoàng của Yêu Quỷ Môn. Lần trước bị Thiên Hà đánh bay bằng một chưởng, một phần mười con mắt cũng mù, bây giờ mới khôi phục lại.

Nhìn thấy ánh mắt của Lục Khiêm, Huyễn Am mỉm cười, như thể hai người đã giải tỏa mối hiềm khích trước đó. Lục Khiêm nhìn y mà không hề nao núng.

"Còn có Giải Thoát đại Âm soái - Lục Khiêm."

"Ừm? Đa tạ Phủ chủ." Lục Khiêm suýt chút nữa không có kịp phản ứng.

Vốn dĩ nghĩ rằng Vô Sinh chỉ nói vậy thôi, thế mà thật sự phong mình là đại Âm soái.

Phải biết, Lục Khiêm chỉ là một Đạo Cơ sơ kỳ đạo hạnh sáu mươi năm. Luyện Thể huyết mạch là chủng Long, Chân Hình Hiển Hóa của hắn mạnh hơn một chút, miễn cưỡng cũng coi như sáu mươi năm. Gộp lại là một trăm hai mươi năm đạo hạnh, một trăm hai mươi năm. Tính cả Đại Giải Thoát Luân,

cùng Thần Tướng Hiển Hình phù, Kiếm Nang, Chiến Mâu và Diễm Tâm Kim Cung, Thiên Cương linh khí các loại. Miễn cưỡng có sức chiến đấu khoảng bốn trăm năm đạo hạnh.

Mặc dù vậy, còn cách tám trăm năm đạo hạnh Đạo Cơ hậu kỳ một đoạn.

Lục Khiêm có chút không hiểu.

"Huyễn Am và U Hoàng mỗi người lĩnh một tòa đại điện. Chiến tuyến lui về bờ sông."

Trải qua bài học này, Thiên Hà cảm thấy không nên kéo căng chiến tuyến quá lâu. Nếu bọn họ cùng nhau hành động như vậy lần này, bằng vào ba Đan Kiếp vẫn là không thể lo cho bọn họ. Hơn nữa, thời gian đó cũng gần đến rồi… Thiên Hà nghĩ thầm.

"Về phần Lục Khiêm, ngươi phụ trách giám sát ở thế giới Thủy Nhãn." Thiên Hà nói lời sắp xếp. Chợt đưa cho Lục Khiêm một ngọc tỷ. Đây là ngọc tỷ khống chế Đạo binh.

Lục Khiêm bước tới nhận lấy ngọc tỷ, thầm nghĩ thật sự là trời cũng giúp ta. Đang lo làm thế nào để tìm hiểu tình báo trận pháp, đúng là người buồn ngủ lại đưa gối đầu.

Sau khi sắp xếp công việc, Đế Giang hóa thân trốn vào trong đất, biến mất không thấy gì nữa.

Lục Khiêm vô thức liếc nhìn nơi sâu thẳm của Minh phủ. Hắn khắc sâu ấn tượng đối với các loại dược liệu và cây quý bên trong.

Bước ra khỏi động phủ. Bên ngoài là bầu trời u ám quen thuộc.

Khuôn mặt Dạ Xoa của Hướng Nhật Ma Quỳ nhắm mắt, thỉnh thoảng phun ra một luồng khói đen.

Khói đen bay lên không trung giống như một con rắn dài, tụ lại với những đám mây đen và ma vụ.

Mấy ngàn Đạo binh giống như là con kiến, vận chuyển từng chiếc xe ngựa, sừng tê giác kéo xe chở đầy hàng hóa đi qua bên người Lục Khiêm. Trên mặt đất để lại một vệt máu đỏ tươi, mùi hôi thối đập vào mặt.

"Cái này là cái gì?" Lục Khiêm ngăn một người đầu rồng ba thân lại.

Đầu rồng dân đang muốn nổi giận, nhìn thấy ngọc tỷ bên hông Lục Khiêm, kinh hãi quỳ xuống tại chỗ: "Khởi bẩm đại nhân, đây là tim người."

Lục Khiêm nhìn từng xe tim người, e rằng phải có hàng chục ngàn người?

"Cái này để làm gì?"

"Thưa đại nhân, tiểu nhân cũng không rõ. Chỉ là làm theo phân phó, vận chuyển tâm can tỳ phổi thận về núi Ngũ Sắc."

Quả thật có năm ngọn núi có màu sắc khác nhau giữa những đám mây đen ma vụ. Được sắp xếp với ngọn núi màu vàng làm trung tâm. Chắc là một loại trận pháp ngũ hành nào đó.

Lục Khiêm đi theo đoàn xe vào sâu trong núi. Có hàng chục chiếc vạc lớn ở phía trước. U diễm hừng hừng hực thiêu rụi một quả cầu nước bằng đồng lỏng màu vàng. Năm hoặc sáu Âm tướng ở bên cạnh trông nom hỏa diễm. Đợi đến khi lửa vừa đủ, múc nước đồng và chất lỏng vàng, đổ vào mô hình để làm lạnh, sau đó hình thành pháp trận.

Ầm! Ngay sau khi nó được đổ vào mô hình đã phát nổ trực tiếp. Chất lỏng nóng bỏng bắn tung tóe xung quanh, va vào một bức tường dày màu vàng.

Đám người xoay đầu lại, sáu tên Âm tướng vội vàng hành lễ: "Bái kiến Giải Thoát Âm soái."

"Đây là trận pháp gì vậy?" Đánh giá mô hình trên mặt đất.

Đây là một loại Hoàng Tuyền Âm Triện cực kỳ phức tạp và rườm rà, như một đám dây bóng rối rắm.

"Đây là Câu Thông U Minh, tiếp dẫn Hoàng Tuyền ma khí pháp trận."

Nồng độ âm khí trong Hoàng Tuyền được tạo ra nhân tạo quá thấp để duy trì một ít pháp trận mạnh mẽ. Chỉ có Hoàng Tuyền ma khí chân chính mới có thể coi như là tinh khiết.

"Đây chính là Hoàng Tuyền ma khí pháp trận sao?" Lục Khiêm biết về trận này trong nhật ký của Tự Âm vào ngày hôm đó.

Đây là trận pháp rất nguy hiểm, thường xuyên thất bại, trận pháp thỉnh thoảng sẽ có Hoàng Tuyền ma vật chạy ra giết người vô cớ.

"Sẽ có Hoàng Tuyền ma vật chạy ra sao?" Linh quang trong lòng Lục Khiêm lóe lên.

Nguyên liệu chủ yếu của Hoàng Tuyền đại đan chính là tinh huyết Dạ Xoa Tu La Ác Quỷ trong U Minh.

Lục Khiêm đang lo không có đủ vật liệu chế tạo Hoàng Tuyền. Nếu học được trận này, chẳng phải sẽ có vật liệu sao. Nghĩ đến đây, Lục Khiêm đứng bên cạnh quan sát.

Xác suất thành công của pháp trận quá thấp, ở đây nhìn rất lâu, thất bại ba lần liên tiếp.

Lục Khiêm bấm ngón tay tính toán, dùng Tiểu Lục Nhâm chi pháp để suy luận.

Tiểu Lục Nhâm ngoại trừ tốt xấu, còn có thể suy đoán khai địa khởi công, hẳn là tương tự như chế tạo pháp trận.

“Chuyển cái vạc lớn đến sườn núi, thử đổ bê tông cách nhau một lúc xem.” Lục Khiêm nói.

“Cái này…” Trong lòng Âm tướng oán thầm, cái này có ích lợi gì? Dời đến dời đi, ngược lại làm tăng thêm khối lượng công việc. Xem ra vị đại nhân này thuộc loại cấp trên nửa hiểu nửa không.

Mặc dù trong lòng oán thầm, nhưng Âm tướng vẫn làm theo. Chiến tích của Giải Thoát Âm soái đã truyền khắp toàn bộ Minh phủ.

Cũng không muốn bị ‘giải thoát’, cởi truồng chạy xung quanh, như vậy còn không bằng giết gã.

Mỗi đại Âm soái đều có năng lực đặc thù, Đại Giải Thoát Luân của Lục Khiêm là thần bí nhất.

Lần này tất cả mọi người coi là nó dùng để cởi quần áo.

…

【VIP】 Ba loại Dạ Xoa, câu cá U Minh(1)

Từng trận âm vân, quỷ khí tràn ngập. Trong sương mù có năm, sáu tên Đạo binh kỳ quái thân mặc đạo bào đang đứng. Không ai trong số những người này lên tiếng, nín thở, thậm chí không cả dám thở mạnh. Bọn họ nhìn chằm chằm vào một cái đỉnh lớn. Khi hoả hầu chín muồi, Âm tướng tiến lên múc một muôi nước đồng đổ vào phía trên khuôn mẫu.

Xì! Khói trắng bùng lên, những người còn lại hai mắt tỏa sáng, tay vội vàng bấm chỉ quyết niệm tụng thần chú.

Khi một tia sáng đỏ lóe lên, một cái lỗ đen như ẩn như hiện xuất hiện ở trung tâm của pháp trận.

Hố đen phun ra Hoàng Tuyền ma khí. Ma khí truyền đến các loại tiếng la hét quỷ dị.

“Đại nhân, trận này không thể thấy máu, một khi có huyết tinh chi khí, có thể sẽ dẫn tới U Minh ma vật.” Âm tướng bên cạnh nhắc nhở.

Tất cả các Âm tướng giờ phút này đều vô cùng bội phục Lục Khiêm. Chỉ cần di chuyển vị trí một vài lần và điều chỉnh thời gian, có thể cải thiện đáng kể tỷ lệ thành công của pháp trận.

Lục Khiêm gật gật đầu, lùi lại mấy bước. Hắn đi dạo một vòng xung quanh. Ngoài lục phủ ngũ tạng của con người, còn có những hồ nước được hình thành bởi huyết dịch của các loại yêu thú.

Lục Khiêm mơ hồ cảm thấy đây là một pháp trận cực lớn, cực kỳ phức tạp. Chỉ sợ đặt nguyên lý của pháp trận trước mặt hắn thì hắn cũng không thể hiểu được loại pháp trận phức tạp khó hiểu này.

Chỉ riêng vật liệu đã tiêu tốn vô số nhân lực và vật lực.

Thiên Hà đạo nhân này quả là cường đại, chẳng trách có thể Thâu Độ Tuế Nguyệt, sống mấy ngàn năm.

Lục Khiêm ở tại chỗ quan sát Hoàng Tuyền ma khí pháp trận, muốn lấy một phần bản vẽ đem về Long Thủ phong.

Quay trở lại đại điện, hắn thả mọi người ra.

"Các ngươi dựa theo bản vẽ này, điêu khắc hoa văn này trên đá cẩm thạch." Lục Khiêm giao bản thiết kế cho đám người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt.

Phía trên đều là Hoàng Tuyền âm triện, nhưng sau khi đi theo mình lâu như vậy, lại tu luyện ở đàn Luyện Binh một khoảng thời gian, trên cơ bản hầu như đều học rồi.

"Yêu Nguyệt ở lại."

Lục Khiêm nhìn Yêu Nguyệt mặc đồ đen, lộ ra bắp chân thon dài trắng nõn, vóc dáng có lồi có lõm, bước tới ôm lấy vòng eo mảnh mai của nàng.

"Ngươi hình như cũng sắp Ngưng Sát rồi?" Lục Khiêm nói.

"Vâng, đại nhân."

Yêu Nguyệt to gan đối diện với Lục Khiêm, đôi mắt ngập tràn xuân thủy, khuôn mặt như hoa đào, có vẻ rất phong tình.

"Hắc Âm Thần thích hợp Huyền Sương Âm Sát, hôm nào ngươi có thể đi tìm xem sao."

Lục Khiêm nhớ mình Ngưng Sát trên hàn đàm ở gần Thủy Nhãn. Trước đây còn suýt chút nữa bị quái vật ở sâu trong âm khí bắt được. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nói: "Hoặc là ngươi có thể thử Hoàng Tuyền ma khí xem sao."

Sát khí của bản thân được hình thành khi các loại địa mạch tinh khí quá nồng đậm.

Một vài nơi của thế giới Thủy Nhãn cũng có thể trực tiếp Ngưng Sát được.

"Được rồi, ngươi không cần phải để ý đến Huyền Sương Âm Sát, trực tiếp hấp thu Hoàng Tuyền ma khí đi."

Hai người Yêu Nguyệt tu luyện Hắc Bạch Âm Thần Chương chủ yếu luyện Âm Dương Nhị Khí.

Mục đích của việc Ngưng Sát Luyện Cương cũng là để tăng cường Nhị Khí, để Âm Dương Nhị Khí có tính chất Cương Sát. Mà không phải là chú trọng bố trí như những Ngưng Sát Luyện Cương khác.

"Đều tuân theo đại nhân."

Lục Khiêm nhìn chiếc cổ mảnh mai trắng như tuyết và mùi thơm thoang thoảng của nữ tử, không khỏi nhớ đến họ đã lâu không cùng nhau tu hành.

Thời gian này rất bận rộn, đã đến lúc phải nghỉ ngơi. Nghĩ đến đây, Lục Khiêm bảo hai nữ tử buông việc trong tay xuống.

Hắn ôm ngang Yêu Nguyệt lên, pháp lực bao phủ hai người, phi thân tiến vào trong ngọn lửa.

Diễm Trung Tiên vểnh chân nhỏ lên, ngân nga một bài hát tựa vào trên ghế hoả diễm.

Trong không khí nổi lên mấy tên hỏa nhân cao ba tấc sinh động như thật. Mấy tên hỏa nhân này đang diễn vở kịch tài tử

và giai nhân. Vở kịch này đã được biểu diễn không biết bao nhiêu lần.

Ở trong Diễm Tâm Kim điện mấy ngàn năm, trước đây và bây giờ đều giống nhau, Diễm Trung Tiên ngược lại vẫn vui vẻ tự tại.

Đột nhiên, đôi tai nhỏ của Diễm Trung Tiên giật giật, hỏa nhân tản ra. Sau khi lắng nghe cẩn thận vài giây, con ngươi của Diễm Trung Tiên hiện lên một chút ngượng ngùng và chán ghét, oán hận gắt một cái: "Buồn nôn, nhàm chán."

Diễm Trung Tiên bực bội che lỗ tai, cố gắng thu hút sự chú ý bằng cách xem vở kịch, nhưng làm sao cũng không thể tĩnh tâm được.

Không biết qua bao lâu, động tĩnh mới chậm rãi dừng lại.

Trong lòng Diễm Trung Tiên hết sức cạn lời, tại sao mình lại tìm một người chủ nhân như vậy.

Ba ngày sau.

Diễm Tâm Kim Cung chủ điện.

Trước mặt Lục Khiêm trưng bày một pháp trận phức tạp. Lấy Nguyên Tân Lục Kim làm dây, Xích Đồng làm khung xương, Chu Sa tô điểm tạo thành pháp trận.

Độ chính xác của trận này tương đương với một dụng cụ tinh vi. Trung tâm của pháp trận từ từ toát ra Hoàng Tuyền ma khí. Một khi có một cái dây bị hư hỏng thì gần như phải mất mấy canh giờ để sửa chữa.

Sở dĩ lĩnh ngộ pháp trận nhanh chóng như vậy là vì dựa vào Đại Giải Thoát Luân.

【VIP】 Ba loại Dạ Xoa, câu cá U Minh(2)

Trong phòng tràn ngập âm khí nồng đậm. Tốc độ vận chuyển pháp lực vô tình tăng lên mấy phần.

Lục Khiêm lấy ra một giọt máu người, thả vào lỗ đen chính giữa pháp trận.

Xoạt! Một cỗ âm hàn chi ý nhanh chóng đánh đến. Ác độc, xảo trá, hung ác…

Ầm! Một bàn tay đen tối xuất hiện từ lỗ đen, chụp lấy đầu của Lục Khiêm.

Còn chưa tới, giây tiếp theo đã bị kim khí trực tiếp xé nát.

"Còn yêu ma thì sao?" Lục Khiêm rất nghi hoặc. Đây vẻn vẹn chỉ là một đạo lực lượng.

Thần niệm thăm dò vào lỗ đen, ngoại trừ tinh khí phong phú bên ngoài, không cảm giác được thứ gì, hẳn là đồng bọn một phương.

Có thể do huyết dịch quá ít. Lục Khiêm tăng thêm liều lượng.

Một hơi thở mạnh mẽ khác truyền đến. Lần này là một con quái điểu ba chân. Tu vi của quái điểu không cao, khoảng chừng Dưỡng Thần kỳ. Vừa ra liền bị phi đao bay lơ lửng trên không trung chém thành tro.

"Vẫn là lực lượng khí tức, chẳng lẽ không thể truyền chân thân đến?"

Căn cứ theo những ghi chép trong Minh Phủ điển tịch, ma vật trong U Minh căn bản không hề có chút sức kháng cự nào đối với huyết thực của người sống. Đây cũng là nguyên nhân Hoàng Tuyền ma khí đại trận hấp dẫn ma vật đến vậy.

U Minh thiếu huyết thực, bọn chúng tìm thấy dấu vết của người sống, không thể không đuổi theo. Khả năng duy nhất là chân thân không thể đi qua pháp trận, hoặc là nhân gian bài xích bọn chúng.

Lục Khiêm liên tục thử nghiệm mấy loại huyết thực. Đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là yêu ma không có chân thân.

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lục Khiêm. Hắn biết nên làm như thế nào.

Soạt! Lại ném một trái tim vào lỗ đen rộng năm thước. Cùng lúc đó, một đạo kim quang phun ra từ trong miệng.

Kim quang tạo thành một cây cầu loang lổ máu, một đoạn liên kết với hiện thực, một đoạn liên kết với lỗ đen.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều có khả năng kết nối với U Minh. Có lẽ có thể thu hút quái vật đến. Soạt! Một bóng đen lao qua cầu. Kim quang soi sáng hình dạng của thứ này.

Thứ này là hình người, không có da, chỉ có huyết nhục đẫm máu, đầu cá có vảy màu xanh lục, vây kéo dài từ đỉnh đầu đến đốt sống đuôi.

Quái vật nhìn thấy Lục Khiêm, lập tức quơ xương cá lên xiên, trong miệng phát ra âm thanh khó hiểu.

Một mùi tanh vô cùng ập vào mặt. Lục Khiêm nhíu mày, thừa dịp trước khi nó lao lên, mấy đạo kim khí bóp chặt nó đến chết. Phi đao đụng vào thứ đồ chơi này cũng ngại bẩn.

Ầm! Xác con quái vật đầu cá rơi bùm xuống đất. Huyết dịch xanh biếc chảy xuôi trên mặt đất, Lục Khiêm thu lại.

Đây là Dạ Xoa U Minh thường gặp.

Dạ Xoa chia làm ba loại, thủy hành, lục hành cùng không hành.

Dạ Xoa tính tình hung ác, hình dạng hay biến hóa đa dạng.

Âm khí ô uế tụ tập sinh ra, hình dạng hay thay đổi, có đầu người, đầu ngựa, đầu dê, đầu cá. Ba chân, bốn cánh tay.

Sau khi tìm ra quy luật, Lục Khiêm tiếp tục câu U Minh ma vật.

Ầm! Lại là một xác chết Dạ Xoa da xanh ba chân rơi xuống đất. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều không ngừng câu ra từng con ma vật có vẻ ngoài hung ác khác nhau. Dạ Xoa vừa bước lên Nại Hà Kim Kiều lập tức bị Thần quang của Hoàng Tuyền Nại Hà trấn áp. Sau đó, bị chém đầu gọn gàng.

Không đến ba canh giờ đã câu ra mười Dạ Xoa có hình dạng khác nhau.

Lục Khiêm ngồi bên cạnh pháp trận, đầu bên kia của Hoàng Tuyền Kim Kiều luồn vào. Cảnh tượng này thấy thế nào cũng có chút giống là câu cá. Huyết nhục chính là mồi câu, U Minh ma vật chính là con cá. Thỉnh thoảng nếu không bắt được cá thì quăng thêm huyết nhục làm mồi.

Lục Khiêm còn tìm ra cách để kiểm soát sức mạnh của con cá. Sử dụng tinh hoa của trái tim và lá gan, có thể vẽ ra Dạ Xoa cảnh giới Dưỡng Thần.

Hiện tại câu được ước chừng hai con Dạ Xoa là Dưỡng Thần, mấy con còn lại đều là cảnh giới Luyện Khí.

Khi đến con thứ hai mươi, dù làm thế nào cũng không câu ra ngoài được. Có lẽ là không có ma vật nào ở chỗ liên kết với pháp trận. Lần tiếp theo xây dựng lại một pháp trận thử một chút.

Lục Khiêm thu hồi thần thông, mắt thần phát ra ánh sáng quỷ dị. Doạ cho đám Dạ Xoa run lẩy bẩy, cảnh tượng này nhất thời không phân biệt được ai mới là ma.

Lục Khiêm phi thân tiến lên, một phát bắt được một con Dạ Xoa. Hắn đi ra khỏi cửa và đi đến Luyện Đan điện ở bên phải.

Trong Luyện Đan điện.

Ở trung tâm của nó là một đan đỉnh khổng lồ ba chân hai tai. Đỉnh này được làm từ Xích Đồng đổ bê tông, là một pháp khí Địa Sát Ngũ Trọng Thiên. Chất lượng không tốt lắm nhưng ít nhất là đủ. Phía dưới kết nối với hỏa diễm ở Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm ngồi trước mặt đại đỉnh, một đạo pháp lực màu vàng đánh lên đan lô.

Soạt!

Hoả diễm màu vàng đỏ rực phụt một cái bùng cháy. Về mặt lý thuyết, hỏa diễm ở Diễm Tâm Kim Cung có thể hóa thành hỏa diễm có bất kỳ tính chất nào. Đây là ngọn lửa cốt lõi của trái đất, thích hợp luyện đan.

Lục Khiêm nắm lấy một con Dạ Xoa đang oa oa gọi bậy.

【VIP】 Hoàng Tuyền đại đan, Thái U gửi thư(1)

Răng rắc!

Một phát chém đầu. Huyết dịch phun vào bên trong đại đỉnh, Dạ Xoa chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ. Những Dạ Xoa khác bị nhốt trong lồng kim khí bị dọa đến sắp tiểu ra quần.

Bọn chúng không nghĩ tới chỉ ăn một chút đồ vật lại rơi vào kết cục này.

Một thân huyết dịch ngưng tụ thành ba giọt máu tinh khiết. Đây là Dạ Xoa tinh huyết. Trải qua một lần tinh luyện, những huyết dịch màu sắc hỗn tạp này đã khôi phục lại màu hồng bình thường.

Dạ Xoa tinh huyết ẩn chứa huyết khí phong phú. Nếu tu sĩ Luyện Thể sử dụng, hiệu quả có lẽ còn tốt hơn cả huyết tinh đan.

Đương nhiên, Hoàng Tuyền đại đan vẫn chưa hoàn thành. Số lượng và chất lượng rõ ràng là không đủ.

Lục Khiêm lại giết mấy con Dạ Xoa tinh luyện tinh huyết. Đợi đến khi tinh huyết đã đủ, lại ném Duyên Hống Kim Ngân loại Ngũ Kim vào bắt đầu luyện đan.

Ba canh giờ trôi qua.

Nắp đỉnh đan ầm vang xốc lên. Một luồng dị hương quanh quẩn toàn bộ đại điện.

Ầm! Một đạo kim quang vèo một cái bay ra, Lục Khiêm tay mắt lanh lẹ, đem thu vào lòng bàn tay.

Đan này có màu ánh kim, bên trên có bốn cái khiếu huyệt. Dị hương chính là phát ra từ bên trong khiếu huyệt. Đây là Linh Phẩm Tứ Khiếu Hoàng Tuyền đại đan. Đan dược có chất lượng cao nhất có thể được luyện chế ở Dưỡng Thần cảnh giới. Đương nhiên, muốn luyện tốt thì ít nhất cũng phải đạt tới Đạo Cơ cảnh giới.

Lục Khiêm ăn đan này vào.

Ầm! Một luồng năng lượng hào hùng nóng rực không gì sánh được chảy khắp toàn thân.

Luồng năng lượng này rất nóng, cả người như ngâm trong nham thạch, đau đến mức gần như khiến người ta ngất đi.

Dược lực của Hoàng Tuyền đại đan thẩm thấu vào toàn thân từng chút một, nuôi dưỡng cơ thể và sưởi ấm thần hồn. Tạp chất bên trong máu thịt đều bị năng lượng này đốt cháy hết, càng ngày càng trở nên tinh khiết.

Lục Khiêm nhanh chóng lợi dụng sức mạnh của dược lực để tu luyện Tà Lực Đại Thủ Ấn.

Tà Lực Đại Thủ Ấn chủ yếu là tu luyện cánh tay. Sử dụng cánh tay như một pháp khí để luyện chế. Nhưng không giống như các phương pháp khác vĩnh viễn sẽ không khôi phục. Có thể sử dụng bất cứ lúc nào, cũng có thể trở lại trạng thái bình thường bất cứ lúc nào.

Soạt!

Lục Khiêm hóa thành Giao Long, dưới sự hướng dẫn có ý thức, dược lực của Hoàng Tuyền đại đan từ từ tập trung về phía Long trảo.

Dược lực như hỏa diễm, luyện hóa vảy, huyết nhục, gân cốt. Chất cặn máu đỏ sẫm được thải ra từ các khe hở của vảy, huyết dịch càng lúc càng trở nên óng ánh sáng long lanh.

Pháp thuật nhập môn rất chậm, cần kiên trì bền bỉ luyện hóa. Trong lúc đó giết tất cả Dạ Xoa, tổng cộng luyện được ba viên Hoàng Tuyền đại đan.

Lại trôi qua mười hai canh giờ.

Lục Khiêm bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một luồng kim quang. Thân ảnh bay ra bên ngoài Diễm Tâm Kim Cung. Đến một khu rừng rậm trên Long Thủ phong.

Giao Long lơ lửng trên không, đột nhiên thò ra móng vuốt bên phải.

Ầm!

Mây tan. Một móng vuốt khổng lồ với vảy rồng màu vàng sẫm thò xuống. Bóng tối bao phủ, móng vuốt bao phủ bán kính hai mươi trượng.

Ầm! Mặt đất chấn động, Đại thủ ấn biến mất không thấy gì nữa, để lại một cái hố to thật sâu.

"Uy lực không tệ." Lục Khiêm thỏa mãn gật gật đầu.

Mặc dù phạm vi bao phủ hơi hẹp, nhưng hiện tại vảy Giao Long không phải là thứ mà vũ khí thông thường có thể làm tổn thương được.

Sức mạnh Đại thủ ấn ép xuống không thua gì một ngọn núi nhỏ.

Giao Long Đại thủ ấn (nhập môn: 28/500).

Bây giờ mới ở cảnh giới nhập môn, tu luyện tới tầng sâu nhất, nói không chừng có thể tái hiện cảnh tượng một chưởng diệt một toà thành.

Mấy ngày sau đó, Lục Khiêm dành phần lớn thời gian cho luyện đan và tu luyện. Một ngày có khoảng ba mươi hai canh giờ tu hành, nhiều hơn gần hai ngày so với những người khác.

Hoàng Tuyền đại đan dường như có lợi cho hầu hết các pháp thuật của Hoàng Tuyền đạo thống.

Khắc độ của các pháp thuật khác cũng đang tăng với tốc độ rất nhanh. Nâng cao tỉ lệ thành đan của Diễm Tâm Kim Cung quả thực không tệ.

Lại phối hợp với Lục Khiêm độ thuần thục sẽ không bao giờ giảm, hầu như không có bất kỳ phế đan nào.

Nếu tỷ lệ thành công này bị những người khác biết, chỉ e là ai nấy cũng đều kinh ngạc đến rớt hàm.

Một ngày này. Lục Khiêm luyện đan ở phòng luyện đan. Thị Nhục hóa thân bỗng nhiên truyền đến một tin tức.

"Ừm? Thái U chân nhân tìm ta?" Trong lòng Lục Khiêm nghi hoặc, đem tâm niệm chuyển sang Thị Nhục ở bên kia.

Thị Nhục hóa thân thành hình dạng khác hoàn toàn Lục Khiêm.

Lục Khiêm mở to mắt, bản thân đang ở trên đỉnh Bạch Thủ sơn.

Băng tuyết ngàn dặm, lạnh thấu xương.

Xích Âm hất áo khoác Bạch Hồ lên, duyên dáng yêu kiều, chiếc áo choàng rộng không che được dáng người xinh đẹp.

Nhìn thấy ánh mắt của Lục Khiêm, Xích Âm hơi ngạc nhiên, nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Đạo hữu, ngươi đã đến."

Có thể là do Thái U ở đây nên cả hai không thể biểu hiện thân mật quá mức.

"Tới rồi." Lục Khiêm cười nói. Đã lâu không gặp Xích Âm, trong lòng rất nhớ.

Dù hóa thân ở đây nhưng cả hai không giao tiếp nhiều. Dù sao hóa thân luôn là một cơ thể khác, ngay cả khi linh hồn của

mình ở trong đó.

Một vài chuyện nhỏ, còn cần bản thể tự mình làm mới được.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, nhìn về phía Thái U chân nhân ở bên bờ vực. Trước mặt Thái U là một hố đen tối đen kịt. Trong lỗ đen có một nhãn cầu khổng lồ bằng vàng ròng.

Thái U ngồi xếp bằng trước nhãn cầu. Thỉnh thoảng đánh ra một đạo pháp lực vào nhãn cầu, dường như muốn khống chế nhãn cầu.

Bùm! Nhãn cầu quay xung quanh, phát ra một làn sóng vô hình, trực tiếp đánh bay pháp lực của Thái U chân nhân.

Hố đen rung chuyển dữ dội, như thể nó sắp đóng lại trong một giây tới.

Ngón tay của Thái U chân nhân không ngừng bấm quyết, pháp lực như hải dương, miễn cưỡng duy trì được không gian.

Vào lúc này, khoé mắt Thái U liếc nhìn Lục Khiêm, quát: "Tiểu tử, cho ta mượn Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang dùng một lát."

Trong lòng Lục Khiêm khó hiểu, nhưng vẫn bắn ra một đạo hoàng quang, bắn trúng vào nhãn cầu bên trong không gian.

Cùng lúc đó, pháp lực của Thái U cũng thay đổi thành Hoàng Tuyền Nại Hà thần quang.

Lực trấn áp mạnh mẽ làm cho nhãn cầu an phận lại.

【VIP】 Đỗng Sát Thần Nhãn, ngày độ kiếp(1)

Thái U chân nhân chuyển hóa một thân pháp lực thành Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang. Lại thêm sức mạnh của Lục Khiêm, nhãn cầu vàng ròng lập tức an phận.

Thái U vội vàng bắn ra vài đạo pháp quyết. Nhãn cầu dần có một tia linh động.

"Đây là Đỗng Sát Thần Nhãn, là vũ khí bí mật của Cửu Tiêu Đạo Minh, có thể nhìn rõ vạn vật, tuần tra thế giới." Thái U nhìn về phía Lục Khiêm nói.

"Đỗng Sát Thần Nhãn? Đây không phải pháp thuật của Địa Quan sao? Chẳng lẽ……" Lục Khiêm trong lòng ngạc nhiên.

Địa Quan Thái Tể thân phận thần bí, gần như chưa ai từng nhìn thấy chân thân của lão. Người này có một năng lực, đó là Đỗng Sát Thần Nhãn tuần tra Địa giới, nhìn thấu vạn vật. Chẳng lẽ người gọi là Địa Quan Thái Tể không hề tồn tại?

Dường như nhận thấy được sự ngờ vực của Lục Khiêm, Thái U chân nhân cười nói: "Ngươi đoán không sai. Địa Quan Thái Tể là do Đỗng Sát Thần Nhãn biến thành, tương đương với Khí Linh của pháp khí."

Chỉ có một số ít người biết chuyện này.

Thái U chân nhân đang luyện hóa Đỗng Sát Thần Nhãn, trải qua vài thập niên tế luyện, lão đã bước đầu nắm giữ được pháp khí này rồi. Nghĩ đến đây, Thái U chân nhân vươn tay, thăm dò vào hư không.

Sau đó lấy ra một đạo kim quang từ phía trên Đỗng Sát Thần Nhãn.

Kim quang bay tới trước trán Lục Khiêm, tiếp đó hoàn toàn đi vào giữa mi tâm. Lục Khiêm chỉ thấy giữa mi tâm chợt lạnh, trong cõi U Minh tựa hồ cảm nhận được một cổ lực lượng cường đại.

"Đây là gì?"

"Đây là phân nhãn của Đỗng Sát Thần Nhãn phân mắt, có thể thấy rõ hết thảy pháp thuật. Cũng có thể thừa dịp Thiên Hà thả lỏng mà điều tra theo dấu vết này hoặc là dựa vào sơ hở của Thuỷ Nhãn pháp trận."

Mi tâm của Lục Khiêm xuất hiện hoa văn kim sắc nhàn nhạt. Hoa văn từ từ mờ đi rồi biến mất.

"Đúng rồi, bên trong còn có một đạo Thẩm Phán Thần quang, Huyền Băng Bảo Giáp và vài đạo pháp thuật Hỗn Độn Thanh quang, Thần Binh Thiên Hàng, đều có sức mạnh tương đương với một kích của cao thủ Đan Kiếp."

Sau hai người là pháp thuật có được từ chỗ Kiếm Chủ và Cổ Điển lão nhân.

Từ khi bọn họ biết có nội gián thì vẫn luôn chú ý chặt chẽ việc này. Thái U còn tự mình tới cửa mới cầu được pháp thuật.

"Ti Thiên Đài Thái Sử hôm nay cảm ứng được thiên tượng chỉ sợ lúc Thiên Hà Độ Kiếp không còn xa nữa."

Thái U chân nhân trong lòng thật ra rất chờ mong.

Tu vi bọn họ đại đa số là Hư Đan, không đủ để tiếp xúc với cấp độ Lôi Kiếp thế này. Quan sát cao thủ Độ Kiếp ở khoảng cách gần, cũng có trợ giúp rất lớn cho công cuộc tu hành của chính họ.

“Đáng tiếc mảnh thế giới này tinh khí quá ít, không đủ để chống đỡ Đan Kiếp chân chính.”

“Vì sao không thăm dò phía bên ngoài?” Lục Khiêm hỏi.

Nơi đây là Nam Linh vực, hải ngoại còn có lục địa rộng lớn hơn nữa kia.

“Đã có người nghĩ tới điều này rồi. Nhưng hải ngoại thật sự quá lớn, bay một trăm vạn dặm mà vẫn còn trên mặt biển, hơn nữa trên biển khí hậu ác liệt, sinh mạng mỗi lúc đều có thể rơi vào nguy hiểm.”

Đại đa số những người ấy đều chết khi đang trên đường thăm dò lục địa khác.

Hơn nữa, trong lòng mọi người vẫn luôn có câu hỏi. Sau khi ra ngoài, có thể sở hữu vùng đất giống như nơi đây không. Vậy thì ra ngoài có ý nghĩa gì?

Nếu những người ở đó mạnh hơn người nơi đây, vậy chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao.

Với tâm lý như vậy, tuyệt đại đa số các môn phái đều tình nguyện dù phải ở lại tại chỗ cạnh tranh, cũng không muốn ra ngoài thăm dò con đường phía trước.

“Hơn nữa, Nam Linh vực cũng rất lớn, rất nhiều địa phương hẻo lánh ít dấu chân người, không biết ẩn giấu bao nhiêu bí mật, không nhất định một hai phải mạo hiểm ra ngoài.”

Thái U chân nhân cười nói.

“Tại hạ xin phép về trước.”

Lục Khiêm chắp tay hành lễ, ánh mắt tối tăm. Tâm niệm đã trở lại bản thể.

Đỉnh Long Thủ phong. Lục Khiêm đứng thẳng cạnh huyền nhai. Phía xa xa là mây đen Âm khí liên miên không dứt. Bên dưới là Thủy Nhãn không ngừng xoay tròn. Mi tâm chậm rãi hiện ra hoa văn vàng nhạt.

Rầm!

Hoa văn bỗng nhiên xé mở, ở giữa lộ ra đồng tử vàng ròng. Nhìn từ xa, hắn như có con mắt thứ ba. Bộ dáng sự vật trước mắt đại biến.

Hắn có thể phân biệt rõ tên và chủng loại khoáng thạch dưới chân và thực vật, chỉ cần là người chưa vượt qua tu vi của hắn, hắn có thể thấy được năng lực của người đó. Bao gồm cả những trận pháp trước kia không hiểu, hiện giờ như hiểu rõ tất cả, minh bạch cách trận pháp vận chuyển.

Hơn nữa Giao Long có thể nhìn thấu địa khí tinh khí Thái Âm Kim Đồng.

Phảng phất hết thảy sự vật trước mặt hắn chẳng có bí mật nào cả.

Dưới đáy Thông Thiên Hà có một đạo kim sắc địa khí không biết dài mấy vạn dặm. Tựa như con rồng nằm dưới đáy sông. Đầu rồng ở ngay dưới Thủy Nhãn.

“Long mạch?”

Lục Khiêm không chắc chắn. Long mạch là một nơi địa thế tinh hoa. Thông Thiên Hà chảy khắp đại lục, dài mười vạn dặm, long mạch này nhất định vô cùng lớn mạnh. Chẳng trách Thiên Hà lại xây động phủ ở đây.

【VIP】 Đỗng Sát Thần Nhãn, ngày độ kiếp(2)

Xem xét một vòng, Lục Khiêm tắt Đỗng Sát Thần Nhãn đi.

Thần Nhãn này chỉ dùng được trong ba canh giờ thôi. Sử dụng hết ba canh giờ thì nó sẽ biến mất.

Khoảng thời gian tới, Lục Khiêm vừa tu hành, vừa âm thầm điều tra. Vì sợ bị người Minh phủ phát hiện, Lục Khiêm vẫn luôn chỉ mở vài giây liền tắt đi.

Ba tháng.

Ngoài việc tu luyện Giao Long Đại Thủ Ấn đến tiểu thành, còn khám phá được toàn cảnh trận pháp thế giới Thủy Nhãn.

Tất cả ngọn núi trong thế giới được bài bố theo một hướng nhất định. Địa khí hình thành đồ án Bát Quái.

Ở giữa là Ngũ Hành Sơn và Lưỡng Nghi hồ. Tạo thành Bát Quái Ngũ Hành Âm Dương trận pháp.

Long Thủ phong.

Lục Khiêm vẫn như mọi ngày, mở Đỗng Sát Thần Nhãn mười mấy giây xem xét Thủy Nhãn.

Rầm!

Thanh âm đinh tai nhức óc truyền đến.

Chỉ thấy, một đạo tinh khí màu trắng phóng lên cao. Tinh khí này chỉ có hắn mới nhìn thấy, những người khác chỉ cảm giác được một cổ hơi thở áp lực truyền đến mà thôi.

Mây đen phủ kín phạm vi ngàn dặm.

“Không ổn, người này sắp Độ Kiếp rồi.” Lục Khiêm trong lòng dâng lên cảm giác nguy hiểm vô cùng.

Thiên Hà người này vậy mà lại che giấu kỹ đến vậy, không đến một khắc cuối cùng này thì căn bản không cách nào phát hiện được.

Lục Khiêm vội vàng dùng Thị Nhục hóa thân thông tri cho đám người Thái U.

Nhìn tư thế e rằng không bao lâu nữa sẽ độ kiếp, hy vọng bọn họ có thể nhanh chóng tới đây, bằng không thật sự sẽ thành quỷ chết thay mất.

“Phủ chủ đại nhân có lệnh! Mọi người tới Thủy Nhãn đen tối kia đi.” Không trung truyền đến thanh âm uy nghiêm của Vô Sinh.

Mấy ngàn độn quang lao vào Thủy Nhãn. Lục Khiêm cũng bay trở về Thủy Nhãn.

Không trung nơi này tập hợp một đám người đứng đông đảo chen chúc. Tất cả hai mươi Đạo Cơ điện chủ đã tập hợp đủ. Hàng vạn Đạo binh và hàng trăm Âm tướng hệt như quân đoàn đứng sau mọi người.

“Lão phu bế quan ba ngày, mọi người chia nhau trấn thủ Thủy Nhãn. Lục Khiêm, Vô Sinh, Phù Hỏa, Khủng Bố, Huyễn Am trấn thủ Minh Phủ. Tự tiện xông vào, giết chết.”

Đám đông xôn xao giải tán, chỉ còn lại năm đại Âm soái.

Vô Sinh liếc nhìn đám đông một cái, chợt ngồi xếp bằng đả tọa điều tức. Các đại Âm soái còn lại tụ tập, chuẩn bị chờ phủ chủ Độ Kiếp.

Mỗi người đều trong trạng thái như đang đối mặt với kẻ thù đáng gờm.

Thường vào lúc này, luôn có vài người bất hạnh phải chịu ảnh hưởng.

Mây đen như muốn nhấn chìm cung điện. Kiếp vân chầm chậm vọt tới.

Lục Khiêm biết trong đám quỷ chết thay này chắc hẳn có người đã chết, phải hành động mới được, không thể đợi thêm được nữa.

Theo kiếp lực áp xuống, Lục Khiêm cũng đang nghĩ cách thoát thân.

Ầm!

Một tiếng sấm rền cắt đứt suy nghĩ của hắn. Không trung truyền đến một tiếng nổ vang. Sấm rền cuồn cuộn, quang mang tái nhợt chiếu sáng toàn bộ đại địa.

Kiếp nạn lần này tuy là Phong Kiếp, nhưng cũng đủ khiến thiên địa dị biến, Lôi Đình không ngừng rơi xuống. Một số người đã chết dưới Lôi Điện. Lục Khiêm không biết thế này có tính là quỷ chết thay không.

Phong Kiếp tên là Bí (đọc là tất) Phong.

Bí Phong từ trên trời bay tới, từ ngũ tạng lục phủ dâng lên. Xuyên thấu từ đỉnh đầu đến bàn chân. Một khi không chịu nổi nữa, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Nơi đây không thể nào chứa được Đan kiếp chân chính. Thiên Hà chân nhân hẳn cũng không muốn Độ Kiếp. Nên hiển nhiên sẽ tìm quỷ chết thay.

Soạt!

Lúc này, sắc trời chợt trở nên trong xanh. Chỉ thấy trên trời cao vạn trượng, một đoàn thanh quang ngàn dặm chậm rãi buông xuống.

Tiếng gió rít gào chói tai truyền đi mấy ngàn dặm. Như vạn quỷ khóc thét, Ma Thần rống giận. Thanh khí còn chưa buông xuống, áp lực không khí cường đại đã lên đến tột đỉnh.

Răng rắc răng rắc!

Rừng rậm cỏ cây trực tiếp bị đè gãy nát. Mọi người cảm giác áp lực trên người chợt tăng lên mười lần, loại áp lực này vẫn chậm rãi gia tăng.

Đó là Bí Phong.

Soạt!

Thiên Hà hiện hóa Đế Giang chân thân. Thân cao ngàn trượng, sáu chân bốn cánh ngửa mặt lên trời gào thét.

Một cổ năng lượng hỗn độn kinh tởm lan ra. Ngửa mặt lên trời thét dài, không chịu khuất phục. Giây tiếp theo, thân hình xuất hiện cách xa mấy trăm dặm, biến mất giữa trung tâm pháp trận.

"Sắp tới Phong Kiếp sẽ giáng xuống, cẩn thận bị liên lụy." Vô Sinh nhìn mọi người.

Phong Kiếp chủ yếu rơi xuống người Thiên Hà, nhưng cũng có bộ phận lực lượng phân tán. Năng lượng đó bất cứ lúc nào cũng có thể giết người.

Bọn họ không thể chạy được.

Nhiệm vụ hàng đầu là bảo hộ phủ chủ, không để người ngoài quấy nhiễu.

Rốt cuộc thì lần này cũng không giống vài lần trước cho lắm.

Uy lực Phong Kiếp mấy lần trước đó chỉ ở mức trung bình. Có thể tránh thông qua sức mạnh của trận pháp được hình thành trong giấc ngủ say.

Bọn họ mấy lần trước chỉ mơ hồ vượt qua, cũng không biết phủ chủ vượt qua lúc nào.

Vô Sinh thân là tâm phúc nhưng cũng chỉ hiểu đại khái một ít quá trình. Đây là lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng chính xác uy lực của kiếp nạn. Cho dù có một trăm gã đi nữa cũng chẳng đủ chết.

【VIP】 Bí Phong đại kiếp, Bát Quái pháp trận(1)

Mọi người tránh xa mấy trăm dặm, áp lực trên người chợt giảm một chút. Kiếp Vân ngày càng nồng đậm, áp lực cường đại, khiến mọi người căn bản không dám lớn tiếng thở dốc.

Nhìn bốn phía xung quanh, ngoài trừ bộ phận người ngoài cực nhỏ, về cơ bản đều là dòng chính Minh phủ. Nếu bây giờ có bất kỳ động tác nào, Lục Khiêm không chút nghi ngờ nhóm người này sẽ tràn lên vây quanh hắn.

"Có lẽ dùng một chút pháp thuật Đỗng Sát Thần Nhãn nhỉ?"

Lục Khiêm nghĩ ngợi, cảm thấy này phương án này khả thi. Có điều chạy đi cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thái U chân nhân đã phân tích qua rồi. Thiên Kiếp sẽ coi một bộ phận người kế thừa có năng lực như Thiên Hà thành Thiên Hà. Bất kể chạy bao xa, kiếp lực sẽ luôn theo kịp. Thượng sách chính là phá hư pháp trận, khiến Thiên Hà chân thân bại lộ, hấp dẫn tất cả Kiếp Lôi mới an toàn.

Kiếp lực thanh vân không ngừng áp xuống. Lục Khiêm trong lòng trống rỗng bỗng dâng lên cảm giác áp lực. Có lẽ những người khác không để ý, nhưng Lục Khiêm biết rõ đây là đang bị Thiên Kiếp theo dõi. Bí phong trừ việc đến từ bầu trời, còn dâng lên từ lục phủ ngũ tạng bên trong cơ thể.

Thái U chân nhân vừa mới truyền tin đến. Trước mắt bọn họ đang trên đường. Phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ tới.

Lục Khiêm biết không thể nào đợi thêm được nữa. Phải ứng đối, nếu không chờ tới lúc bọn họ đến thì hắn đã chết rồi.

Lúc này, Lục Khiêm nhìn Huyễn Am sắc mặt có chút khó coi.

Thấy Lục Khiêm nhìn sang, Huyễn Am cũng nhìn hắn, tựa hồ như đang nói: Tiểu tử ngươi chắc là đã biết từ lâu rồi nhỉ.

Bình tĩnh xem xét, việc Thiên Hà chân nhân độ kiếp vô cùng nguy hiểm.

Trước không nói đến kiếp vân đủ để hủy diệt vạn vật. Lão dùng mông cũng biết, một khi chính đạo phát hiện việc này, nhất định sẽ tiến đến quấy rối, đến lúc đó lại là một hồi đại chiến.

Sao không ở Thông U Quan cùng Quan chủ chờ đợi đi, hà tất cứ phải cùng người tới làm việc xấu thế. Hiện giờ thế giới Thủy Nhãn phong bế rồi, chỉ sợ không liên hệ được với Quan chủ.

Lục Khiêm gật đầu.

"Có phải ngươi biết gì rồi không?"

Hàng lông mi nhỏ rậm của Huyễn Am không thể phát hiện chớp động một cái.

Đáy lòng Lục Khiêm thế nhưng lại vang lên thanh âm y.

"Đúng vậy, nói vậy chắc ngày đó ngươi cũng lĩnh ngộ đạo tàng công pháp rồi."

Lục Khiêm kể tất cả mọi chuyện từ Thiên Hà đạo nhân tích kiếp, phân hoá truyền thừa, ngay cả việc tìm quỷ chết thay.

"Sao ngươi biết được?" Huyễn Am nội tâm khiếp sợ, thiếu chút nữa lộ ra rồi.

Thật đáng sợ.

Thông U Quan chủ ngày đó cũng lĩnh ngộ được đạo tàng tuyệt học.

"Ta giết Tà Lực, biết được từ miệng Tà Lực thôi."

Huyễn Am trong lòng có chút tin tưởng. Y biết nhiều hơn Lục Khiêm nhiều.

Nơi đây không có khả năng xuất hiện Đan Kiếp chân chính.

Nếu Thiên Hà Tố Giảm Cầu Không thì thật ra có một chút khả năng.

Phương pháp tích kiếp cũng không phải tin đồn vô căn cứ. Rốt cuộc đây là chứng cứ cho việc Thiên Hà chân nhân có thể sống năm sáu ngàn năm. Nếu không phải tích kiếp, hiện giờ chỉ sợ đã sớm đột phá cảnh giới trên Đan Kiếp rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Huyễn Am nổi lên cảm giác khủng hoảng. Thiên Kiếp sắp rơi xuống, chỉ sợ lần này chạy trời không khỏi nắng.

Vừa thấy biểu tình vân đạm phong khinh của Lục Khiêm, Huyễn Am biết ngay tiểu quỷ này có lẽ có biện pháp.

"Tiểu…… Lục Khiêm đạo hữu, có phải ngươi có cách xoay sở không?"

Tuy rằng đáy lòng khinh thường người này, nhưng Huyễn Am không thể không thừa nhận người này thực sự lợi hại.

"Có một chút, hoặc phá hỏng trận này, hoặc đánh vỡ phong ấn Thủy Nhãn, nói chân tướng cho Quan chủ, để lão ra tay phá trận."

Thông U quan cách nơi đây không xa, có thể kéo thêm một kẻ xuống nước thì sẽ kéo thêm một kẻ nữa xuống cùng.

Soạt!

Một đạo thanh phong ngàn trượng phá vỡ biển mây, hạ xuống ngàn trượng.

Ầm!

Quang mang đủ màu sáng lên, hư ảnh của Ngũ Hành Bát Quái pháp trận bao trùm trăm dặm. Thanh phong đụng phải pháp trận thật lớn.

Thanh âm đinh tai nhức óc, toàn bộ thế giới chấn động.

Bí Phong phân tán không tìm được mục tiêu, trực tiếp bay về phía người khác. Bí Phong màu xanh từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong.

Một Âm soái tính cả hơn mười Âm tướng hóa thành hư vô, không để lại chút dấu vết nào. Luyện Khí kỳ và Đạo binh bên cạnh ngược lại bình yên vô sự.

"Chúng ta cần ra tay ngay thôi." U Hoàng, Huyễn Am và Lục Khiêm bên cạnh nhìn nhau mấy lần.

Sau một lúc giao lưu đơn giản, ba người có được nhận thức chung.

Trước cảnh tượng đồng liêu hôi phi yên diệt, mọi người trực tiếp sợ ngây người, có chút vài người lặng lẽ lui về phía sau vài bước.

"Hửm? Chớ hoảng loạn." Ánh mắt Vô Sinh gắt gao nhìn chằm chằm mọi người, khí thế uy nghiêm tỏa ra.

Tư thế này, một khi có người nhiễu loạn quân tâm, chỉ sợ sẽ phải đối mặt với một kích Lôi Đình của gã.

Những người thời trước so với bây giờ trung thành với Thiên Hà hơn nhiều. Cho dù phải đối mặt với tình huống nguy hiểm thế này, cũng sẽ không ai lùi bước.

【VIP】 Bí Phong đại kiếp, Bát Quái pháp trận(2)

Rầm!

Lại một đạo Bí Phong rơi xuống.

Pháp trận không hề bị thương tổn chút nào, ngược lại một bộ phận cao thủ đã chết. Lần này ngay cả Vô Sinh và Khủng Bố đều bị ảnh hưởng, hai người sắc mặt tái nhợt, xem ra pháp lực tiêu hao không ít.

"Động thủ!!"

Huyễn Am hét lớn một tiếng. Bỗng hiện nguyên hình.

Là lục ngô lớn dài ngàn trượng, bụng mọc đầy con mắt dày đặc.

Soạt!

Miệng lục ngô phun ra U Lục Độc Yên. Sương khói bao phủ toàn thân nó.

Vèo vèo!

Một ngàn con rết kim quang thi nhau rơi xuống như mưa, lao thẳng vào các đại Âm soái.

Cùng lúc đó, U Hoàng ác quỷ ba đầu ác hiện hóa pháp thân, Độ Hỏa vô tận đen nhánh chuẩn bị phát nổ.

Quang mang cùng Độc Hỏa bao phủ mọi người.

Khói thuốc súng tan đi, Vô Sinh và mọi người bình yên vô sự đứng tại chỗ, một đạo hư ảnh Luân Hồi bàn khiến pháp thuật tiêu biến.

“Hừ! Sớm đã đề phòng các ngươi rồi.” Vô Sinh hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, trong phạm vi bao phủ của Luân Hồi bàn, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Giao Phục Hoàng Tuyền hiện nguyên hình, Luân Hồi bàn vốn đang chuyển động nháy mắt có chút đình trệ.

Rầm!

Giao Long phun Kiếm Hoàn và chiến mâu ra, Long trảo vươn ra.

Giao Long Đại Thủ Ấn từ dưới đất vươn lên, tóm lấy Phù Hỏa gần Giao Long nhất.

Răng rắc răng rắc!

Âm thanh ầm ầm liên tiếp truyền đến, Phù Hỏa thiếu chút nữa bị nghiền nát. Kiếm Hoàn phá vỡ pháp lực hộ thể của Khủng Bố, thiếu chút nữa đã xuyên qua Bạch Cốt pháp thân.

Thanh Đồng chiến mâu hóa thành Giao Long, đạp lên Nại Hà Kim Kiều, trực tiếp nắm lấy đầu Vô Sinh.

Cùng lúc đó, Đại Giải Thoát Luân vừa được xuất ra, bay đến trên đỉnh đầu Phù Hỏa. Luân quang liên tục chớp động vài lần.

Phù Hỏa bị sáu loại khổ hình tra tấn hàng nghìn lần. Lúc gã thoát ra, thân thể mơ hồ, không biết còn sống hay đã chết.

Keng!

Vô Sinh ngăn chiến mâu lại.

Không chịu thương tổn, trì hoãn một hồi, Luân Hồi bàn đột nhiên trở nên đình trệ.

Huyễn Am cùng U Hoàng nhân cơ hội gây khó dễ.

“Tà Lực Đại thủ ấn, súc sinh, quả nhiên Tà Lực bị ngươi hãm hại!”

Khóe mắt Vô Sinh như sắp nứt ra. Tốc độ Lục Khiêm ra đòn thực sự quá nhanh.

Mặc dù những người khác có nghi ngờ khả năng Lục Khiêm không trung thành. Nhưng không ngờ chuyện này lại diễn ra nhanh tới vậy.

Hơn nữa do không biết Lục Khiêm đã liên lạc với người khác từ trước. Lúc này mới trở tay không kịp.

Sau khi phản ứng lại, gã trực tiếp phất tay đánh ra mười đạo Cốt kiếm trắng xám. Cốt kiếm tập kích bốn phương tám hướng, phong tỏa không gian, mang theo sát ý của Vô Sinh.

Vô Sinh ít nhất có một ngàn năm pháp lực. Dù không bằng Đan Kiếp chân chính, nhưng cũng chỉ kém chút ít mà thôi.

Uy lực một kích này hơn xa lần Lục Khiêm gặp Ngọc Sinh.

“Đến hay lắm!”

Giao Long bay lượn xung quanh, giấu mình trong pháp lực màu vàng.

Đại thủ ấn bao trùm ba trăm trượng va chạm với Cốt kiếm trắng xám.

Răng rắc!

Đại thủ ấn ấn xuống Cốt kiếm, Cốt kiếm trong lòng bàn tay tán loạn, thực chất hóa sát ý màu trắng cắn nát vảy.

Vảy vững chắc như pháp khí, Cốt kiếm trắng xám xé nát thủ ấn, cũng theo đó mất đi ánh sáng, rơi xuống.

“Hả?” Vô Sinh khiếp sợ trong lòng.

Tên này sao lại tiến bộ nhanh tới vậy được. Đại thủ ấn là một phép thần thông vô cùng mạnh mẽ. Dù là Tà lực, cũng

phải mất hơn nửa năm mới bước đầu nhập môn.

Ầm!

Lại là kim quang và độc hỏa đầy trời rơi xuống. Lục ngô phun khói độc bao phủ mọi người, độc tính mạnh mẽ dù là sắt thép cũng có thể ăn mòn thành bột mịn.

"Cùng nhau xông lên, bắt lấy bọn họ!" Vô Sinh hét lớn.

Soạt!

Mọi người bốn phía từ bốn phía vây công đến đây.

"Những người Thông U Quan và Yêu Quỷ Môn mau lại đây, Minh phủ thất tín bội nghĩa, lấy chúng ta làm quỷ chết thay, cùng giết họ rồi mau ra ngoài!"

Hai mươi mấy đạo thân ảnh bay đến đằng sau đám người Huyễn Am. Trong đó bao gồm bốn gã Đạo Cơ của hai môn phái.

Mọi người đạp lên âm vân phía trên ngô lục, điên cuồng đánh lên trên, ý đồ phá vỡ phong ấn Thủy Nhãn.

Bên kia, Lục Khiêm cũng rơi vào giữa vòng vây.

Trong bầu trời phủ kín hoàng vân, che giấu một con Giao Long dữ tợn.

Hàng trăm nghìn tu sĩ khống chế các loại độn quang và pháp khí công kích.

Quang mang đủ màu khiến không trung rực rỡ vô cùng. Phụ họa khiến giao long càng thêm dữ tợn, tựa như hỗn thế nghiệt long trong thần thoại.

Kiếm Hoàn Phi Đao và Thanh Đồng chiến mâu cùng nhảy múa.Vẽ ra từng đạo ánh đao kiếm võng trên không trung. Vây quanh Giao Long kín không một kẽ hở, hơn nữa Giao Long

Đại thủ ấn, cùng với biển lửa Tâm Đăng xuất quỷ nhập thần. Mọi người nhất thời không có cách nào xuống tay.

Trải qua những năm tháng bế quan tu hành này. Cùng với dùng một số lượng lớn Hoàng Tuyền đại đan, Lục Khiêm đã tăng thêm mười năm đạo hạnh. Đại thủ ấn cũng tiến vào tiểu thành chi cảnh, các pháp thuật thần thông còn lại cũng gia tăng ở mức độ khác nhau. Đạo hạnh so với trước đây cao lên không ít.

Hai môn thần thông giúp sức chiến đấu gia tăng không ít.

Rầm!

Một đạo phi kiếm lăng không phóng tới. Huyết quang đỏ sậm hóa thành quỷ Dạ Xoa dữ tợn giương nanh múa vuốt.

【VIP】 Thanh quang kiếm khí, chân tướng hiển hiện(1)

Giao Long vẫy đuôi, Đại thủ ấn hạ xuống.

Quét sạch chướng ngại vật, trên vảy Giao Long lưu lại dấu vết nhàn nhạt.

Ầm ầm!

Bí Phong màu xanh lại rơi xuống lần nữa. Thanh gió tản ra thổi tung đám người.

“A!!” Một tu sĩ Đạo Cơ sống sờ sờ trước mặt Lục Khiêm ngay lập tức hóa thành hư vô.

Thiếu chút nữa đã quét qua cơ thể Lục Khiêm rồi.

“Đây là Phong Kiếp sao? Sức mạnh kinh khủng thật.” Lục Khiêm tặc lưỡi.

Nghe nói đây chỉ mới là kiếp thứ nhất của Đan Kiếp cảnh, sau này sẽ còn càng ngày càng mạnh.

Mọi người bị kiếp nạn hất bay lại lần nữa tiến lên vây đánh.

Rốt cuộc thì Lục Khiêm đạo hạnh không đủ, sớm hay muộn cũng sẽ không chống đỡ nổi nữa. Cũng may vẫn còn có hậu chiêu mà Thái U để lại.

Có điều đây là pháp thuật dùng một lần, phải tìm thời cơ tốt mới được.

Rầm!

Lục ngô ngàn trượng hung hăng đâm vào xoáy nước Thủy Nhãn trên trời. Xoáy nước Thủy Nhãn ẩn ẩn nứt thành hoa văn mạng nhện.

"Muốn chạy?"

Đám người Vô Sinh lần nữa vây đánh lên trên.

Lục ngô ngàn trượng nhất thời lâm vào cục diện bế tắc. Mấy người còn lại cũng dần có dấu hiệu không chống đỡ nổi nữa. Yêu Quỷ Môn còn thảm hại hơn, đã chết hết, chỉ còn lại một mình U Hoàng.

"Các vị đạo hữu cố gắng chống đỡ thêm một lúc nữa, ta vừa mới thông tri tới Thông U Quan chủ rồi, một lát nữa sẽ tới đây ngay, hiện giờ Thiên Hà độ kiếp, kiên trì một lúc là chúng ta sẽ thắng!."

Thanh âm Huyễn Am uy nghiêm, có khả năng ổn định nhân tâm, cuối cùng giữ vững được quân tâm của mọi người.

"Vậy sao?"

Vô Sinh cười khẩy một tiếng.

Ầm ầm!

Minh phủ cao ngàn trượng đột ngột chui lên từ mặt đất. Nhanh chóng thu nhỏ lại, vững vàng dừng trên lòng bàn tay Vô Sinh, đó là một binh khí.

Chỉ thấy, Vô Sinh tung Minh phủ ra.

Bóng ma thật lớn bao trùm lục ngô, đập vào người lục ngô, Ngô Công Lân Giáp lập tức tan vỡ, mắt mù hơn nửa, chảy ra nước mủ xanh biếc.

Cùng lúc đó, Khủng Bố và một người bạch y lang quân bay về phía Lục Khiêm.

“Lục Khiêm, ngươi thật sự khiến người khác quá thất vọng. Vậy mà dám phản bội chủ nhân.”

Trong mắt Hà Bá mang theo sát ý, đi đến đâu, mưa to rơi xuống tầm tã đến đó. Mỗi một giọt nước nặng ngàn cân. Rơi xuống đất tạo thành hố vừa sâu vừa to.

Bên kia, Khủng Bố xuất ra Bạch Cốt pháp thân ba trăm trượng. Âm khí đen đặc bao phủ khắp cơ thể, vô số ác quỷ mặt mũi hung tợn chui ra khỏi hắc động.

Hai Cao thủ Đạo Cơ một trước một sau. Cùng với mười mấy tên Âm tướng áp trận, hàng ngàn Đạo binh xung phong.

Lục Khiêm thấy lần này dù thế nào cũng là tử cục, không có biện pháp sống sót.

Một Đạo Cơ sơ kỳ, cho dù thuật pháp có sắc bén đi chăng nữa, chung quy so với trung kỳ chân chính, hay thậm chí là hậu kỳ thì vẫn kém hơn rất nhiều. Tựa như khác nhau một trời một vực.

Nước mưa nặng nề xối lên hoàng vân do pháp lực tạo thành, phát ra tiếng đậu nổ lốp bốp. Pháp lực hoàng vân nổi lên từng trận gợn sóng.

Muôn vàn quỷ vật dũng mãnh không sợ chết mạnh mẽ nhào lên, phi đao và Kiếm Hoàn giết mãi không hết.

Mắt thấy Lục Khiêm sắp phải chết trên chiến trường này. Lúc này, thân hình Giao Long vặn vẹo ngừng lại. Hai mắt uy nghiêm, thần quang sáng láng. Hoàng Tuyền quanh quẩn sau lưng, tựa như U Minh ma thần.

Lúc này, Bạch Cốt Pháp Tướng cao lớn cũng tới trước mặt Lục Khiêm.

Bách Cốt móng vuốt thật dài trong tay, cách đầu Giao Long không đến mười trượng. Ngay lúc Khủng Bố điện chủ cho

rằng khoảnh khắc Lục Khiêm sắp chết tới rồi.

Soạt!

Giao Long chợt mở to mắt. Giữa mày cư nhiên xuất hiện con mắt thứ ba. Đồng tử kim sắc, thần quang lộng lẫy, hệt như thần minh.

Rầm!

Bạch quang bùng lên. Hỗn Độn Thanh quang Kiếm Khí trực tiếp bao lấy Khủng Bố. Đây là Thanh quang Kiếm Ý của Kiếm Chủ Cửu Thanh Kiếm Hoàn.

Khoảnh khắc tiếp xúc với Thanh quang Kiếm Ý, quỷ vật nháy mắt hóa thành nước trong vô hình vô chất. Không có bất kỳ uy lực nào.

Đây là Cửu Thanh trong Thanh quang Kiếm Ý, khiến hết thảy hóa thành hư vô nước trong.

Khủng Bố điện chủ gần đó nhất ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, biến mất ngay tại chỗ.

Kiếm Ý cường đại hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh.

“Đây là…… Kiếm Chủ? Ngươi đúng là to gan.” Vô Sinh đầu tiên sửng sốt, sau đó giận tím mặt.

Lập tức ném Minh phủ ra sau lưng Lục Khiêm, nhằm ngăn người này lại. Đáng tiếc khi Minh phủ sắp tiếp cận Lục Khiêm, lại bị Hàn Băng Bảo Giáp đánh bật về.

Với sự trợ giúp của Đỗng Sát Chi Nhãn, Lục khiêm dùng Kiếm Khí còn lại đập tan điểm yếu của Thủy Nhãn.

Thân hình bay lên, cũng sắp đến lúc hắn hội hợp với đám người Thái U rồi.

Rầm!

Bỗng nhiên, một bàn tay khổng lồ tái nhợt chợt vươn ra từ pháp trận bên dưới, hung hăng bóp nát Hàn Băng Bảo Giáp.

“Thiên Hà!”

Phong Kiếp màu xanh từ trên trời giáng xuống. Lần này không phải trò đùa trẻ con như trước đó nữa.

Rầm!

【VIP】 Mọi người hy sinh thân mình vì chính nghĩa, pháp trận cuối cùng cũng bị phá vỡ(1)

Sức mạnh Thiên Kiếp lớn hơn khi xưa mấy chục lần. Hơn nữa, đúng như Lục Khiêm đoán trước. Thiên Hà có hậu chiêu.

Nhìn bàn tay tái nhợt khổng lồ gắt gao chế trụ xoáy nước Thủy Nhãn, gia hỏa Thiên Hà này rõ ràng không cho ai thoát ra cả. Ngay cả Hỗn Độn Kiếm Khí cũng không phá được lớp phòng ngự của bàn tay này.

Kiếp vân dần phủ xuống.

Soạt!

Đáy lòng Lục Khiêm chợt dâng lên một nỗi kinh sợ khó hiểu. Phảng phất như bị sinh vật không tên nào đó theo dõi.

Lục Khiêm lập tức hiểu rõ có lẽ Thiên Kiếp đang theo dõi hắn. Nhưng lúc này đám người Thái U vẫn chưa tới đây.

Hoàng Kim Thụ Đồng ở mi tâm Giao Long nhìn về phía Thiên Kiếp.

Quả nhiên, một luồng tinh khí màu xanh đang theo dõi hắn.

“Ha ha. Xem ngươi có thể chạy đi đâu!!”

Những người của Minh phủ tiến lên vây đánh. Vô Sinh cầm Minh phủ đại sát khí trong tay, đánh bại đám người Huyễn Am và U Hoàng. Những người này đã bị dồn vào bước

đường cùng rồi, chiến thắng là kết cục hiển nhiên. Giờ chỉ còn Lục Khiêm khiến người khác đau đầu nữa thôi.

"Mối thù của Tà Lực, Khủng Bố, Phù Hỏa… Ta muốn rút linh hồn ngươi, thiêu đốt trong ngọn lửa một nghìn năm."

Ma Kiếp cười khặc khặc, mấy trăm luồng hắc khí tạo thành trường xà bổ nhào tới.

Mọi người dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được, chỉ là Đạo Cơ sơ kỳ bình thường, vậy mà lại đem lại cho bọn họ tổn thất lớn đến thế.

Rầm!

Mọi người đồng thời công kích Hàn Băng Bảo Giáp phía trên. Hàn Băng Bảo Giáp mà Thái U đưa cho hắn vỡ vụn.

Thiên Kiếp sắp rơi xuống rồi. Lục Khiêm không tiếp tục bay ra khỏi Thủy Nhãn nữa. Mà dưới ánh mắt bất ngờ của mọi người, hắn xông thẳng về phía trung tâm Bát Quái Ngũ Hành trận.

Giao Long chế ngự hoàng vân, chân đạp lên Nại Hà Kim Kiều. Mượn một tia sức mạnh cuối cùng của Hàn Băng Bảo Giáp, đột phá vòng vây, tiến vào pháp trận bên trên.

Nơi đây không một bóng người, giữa pháp trận là Lưỡng Nghi hồ hai màu trắng đen.

"Ngăn hắn lại!"

Mọi người cực kỳ sợ hãi, không ngờ Lục Khiêm lại không sợ chết tới vậy. Đây là trung tâm pháp trận, ngay dưới Thiên Kiếp.

Lúc này khoảng cách giữa Thiên Kiếp tới đỉnh đầu Lục Khiêm chỉ chưa đến năm dặm. Bốn phía lại là mấy nghìn người mãnh liệt đổ xô xung quanh. Lục Khiêm thân đã rơi vào tử cục rồi.

“Gầm!”

Giao Long rống giận, Thụ Đồng đại phóng kim mang. Nhìn thấy toàn bộ thế giới trước mắt không sót thứ gì. Lúc này, nhược điểm của pháp trận cũng lộ ra.

Trận này chia thành ba bộ phận Bát Quái Ngũ Hành Âm Dương. Nhược điểm vậy mà lại ở Hỏa Diễm cự sơn.

Cùng lúc đó, sáu gã kim giáp Thần Tướng thân cao trăm trượng bay ra từ bên trong kim quang. Kim giáp Thần Tướng mặt như hồng ngọc, mắt tựa chuông đồng, chân đạp lôi vân, miệng phun ngọn lửa.

Đây là Thần Tướng Hiển Hình thuật của Cổ Điển lão nhân.

Ngoài ra, Lục Khiêm còn thả ra các loại Đạo binh và đám người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt.

“Cản bọn họ lại.”

Lục Khiêm bỏ xuống lại một câu, thân hình lập tức hướng về phía nhược điểm của pháp trận. Cảnh vật hai bên nhanh chóng lùi lại phía sau.

Sức mạnh của Ngũ Sắc pháp trận điên cuồng cắt vảy trên người Giao Long. Vảy tróc ra, máu tươi đầm đìa. Máu tươi đỏ đậm vẩy khắp bầu trời như mưa.

Mọi người phía sau hãy còn đang dây dưa với đám người Vô Sinh.

Từng bước lui về phía sau, mắt thấy mình chống đỡ không được bao lâu nữa.

Soạt!

Thân ảnh nhanh chóng rơi xuống.

Càng đi sâu vào bên trong, áp lực xung quanh càng lúc càng lớn. Không chỉ có áp lực từ Thiên Kiếp, mà đồng thời

cũng là áp lực của pháp trận.

Bảy mươi năm đạo hạnh của Lục Khiêm căn bản chẳng là gì cả. Chưa đến nửa khắc, gần như đã tiêu hao hết không còn gì nữa. Lục Khiêm thậm chí còn phải trốn trong Đại Giải Thoát Luân nghỉ ngơi một lúc mới khôi phục lại được.

Lúc này, Hỏa Diễm sơn chỉ cách hắn tám dặm. Mà Thiên Kiếp lại càng ngày càng gần.

Sau lưng Giao Long huyết nhục mơ hồ, xương cốt trắng bệch đều lộ ra ngoài, ngay cả Âm Thần cũng chịu tổn thương không nhỏ.

Huyết thủy trong Lưỡng Nghi hồ cuồn cuộn. May thay, lúc này hắn đã tiếp cận Hỏa Diễm sơn rồi.

Chỉ thấy Giao Long Thụ Đồng kim mang bắn ra tứ phía. Nhuốm thiên địa thành một màu vàng nhạt.

Ngoại giới.

Trên trời cao ngàn dặm. Kim sắc quang trụ thật lớn xuyên qua Thủy Nhãn, cùng với nùng vân hắc vụ.

Ánh sáng này chí cao chí đại, chí cương chí chính. Cuồn cuộn mạnh mẽ, có chứa một loại sức mạnh trảm phá tà ma. Yêu ma tà ác không nơi giấu mình.

Đây là Thẩm Phán Kim quang của Đỗng Sát Thần Nhãn. Có sức mạnh ngang với một kích toàn lực của cao thủ Đan Kiếp.

Khác với những chiêu thức bình thường của đám người Kiếm Chủ, đây mới là một kích toàn lực chân chính.

Lúc này, Thiên Kiếp đã đánh xuống.

Lục Khiêm ngay lập tức cảm thấy lục phủ ngũ tạng dâng lên một trận đau đớn, như dùng dao cứa từng chút từng chút.

Hắn hiểu rõ đâu là gió nổi lên từ bên trong.

Một lúc sau, hắn sẽ chết dưới Thiên Kiếp. May mắn thay, hắn dư dả thời gian lắm. Chỉ cần phá trận này, bản thể của Thiên Hà sẽ bại lộ, Thiên Kiếp tìm thấy chính chủ sẽ tản đi ngay.

Đúng lúc này, chuyện khiến hắn tuyệt vọng đã xảy ra.

【VIP】 Mọi người hy sinh thân mình vì chính nghĩa, pháp trận cuối cùng cũng bị phá vỡ(2)

"Hửm? Chỉ có vậy thôi sao?" Phía dưới truyền đến tiếng Thiên Hà khinh thường cười nhạo.

Chỉ thấy một bàn tay tái nhợt khổng lồ lại lần nữa thò ra từ Lưỡng Nghi hồ. Bàn tay khổng lồ ngăn Thẩm Phán Kim quang lại.

Kim quang điên cuồng phá hủy bàn tay khổng lồ, Thiên Kiếp tại thượng, Thiên Hà không dám dùng mấy phép thần thông cơ bản.

Bàn tay khổng lồ này chỉ có thể cản một lúc thôi. Chờ đến khi Lục Khiêm bị Thiên Kiếp giết chết, hoặc những người phía sau đuổi tới, Thẩm Phán Kim Quang tất sẽ biến mất.

Nhìn thân thể và thần hồn Lục Khiêm từng tấc bị nhấn chìm, vào nơi sâu xa chẳng rõ tên, Thiên Hà vô cùng tán thưởng.

"Ngươi rất thông minh, gan dạ sáng suốt. Thật đáng tiếc."

"Thật đáng tiếc, chỉ kém một chút nữa thôi."

Tính toán cặn kẽ tường tận, chỉ còn một bước nữa thôi. Đáng tiếc hiện tại hắn chẳng còn chút pháp lực nào cả. Bằng không có thể liều một lần nữa.

Rầm!

Phía sau, sáu Thần Tướng hôi phi yên diệt.

Diễm Trung Tiên mang theo ba người Yêu Nguyệt và Hắc Bạch Vô Thường, tính cả chúng Đạo binh bay trở về bên người Lục Khiêm.

Nhìn Lục Khiêm thương tích đầy mình, đám người Yêu Nguyệt cực kỳ hoảng sợ.

"Lão gia, ngài làm sao……"

"Không sao." Lục Khiêm vẫy tay, ra hiệu mọi người giải tán.

Hai mắt Yêu Nguyệt tối tăm, nhưng ánh mắt lại kiên nghị: "Chẳng lẽ lão gia chê ta vô dụng sao? Nô bộc đạo hạnh yếu ớt, nhưng cũng chỉ là một cái mạng mà thôi, tiểu nữ tử không để bụng."

Lục Khiêm nhìn mọi người thật sâu, ánh mắt những người khác cũng kiên định như thế. Cho dù là người ngày xưa đã thoát khỏi Diễm Trung Tiên, lúc này cũng không hề có ý định lùi bước.

"Được, vậy ta thành toàn cho các ngươi! Nuôi binh ngàn ngày dùng một giờ, tình nghĩa của các ngươi, Lục Khiêm ta ghi nhớ trong lòng, tại hạ sẽ không cô phụ các người!"

Soạt!

Lục Khiêm trong lòng hào hùng vạn trượng, thân hình lại lần nữa hóa thành Giao Long. Một ngụm nuốt hết mọi người vào. Một người Đạo Cơ, năm người Dưỡng Thần, hơn sáu trăm Đạo binh.

Giao Long Chân Ý lần thứ hai hiện ra.

Vạn vật đều thuộc về hắn, đoạt lấy vạn vật. Thân thể, thần hồn, cương sát, pháp khí, đan dược của bọn họ…… hấp thu toàn bộ, từng thứ một. Không chỉ vậy, trăm vạn tài liệu giá trị

trong Huyền Kim Kiếm Nang cũng bị Lục Khiêm hấp thu toàn bộ bất chấp hậu quả bạo thể.

Trạng thái khôi phục về lúc đỉnh cao. Quá trình hấp thu rất thuận lợi, không phải kiểu cắn nuốt bằng được.

Mọi người trong cơ thể đều dùng hết toàn thân sức lực, mỗi một tia pháp lực, mỗi một đạo năng lượng, không hề giữ lại mà tuôn hết ra. Nội tâm Lục Khiêm cứng như sắt, rõ ràng cảm nhận được các nàng dùng toàn lực thúc giục từng phần sức mạnh trong mình.

Mọi người nỗ lực phối hợp, hy vọng có thể giúp được cho hắn. Loại thống khổ khi sức mạnh bị cướp đoạt tương đương với từng tấc cơ thể bị xé nát, sẽ chẳng người bình thường nào có thể chịu đựng nổi. Nội tâm hắn cứng như sắt, vậy mà lại có một tia xúc động.

Giao Long ngửa mặt lên trời thét dài, Giao Phục Hoàng Tuyền đồ hiện lên, Đại Giải Thoát Luân lơ lửng trên đỉnh đầu. Kiếm Hoàn và phi đao bám theo bước chân truy binh.

Bên trong đồng tử Giao Long không có bất kỳ cảm xúc gì, trong mắt chỉ có phía trước.

“Thiên Hà lão cẩu! Chết đi!”

Tiếng hô truyền khắp tứ phương. Đại Giải Thoát Luân lớn gấp mấy lần, trăm trượng cự luân, phát ra Tuyên Cổ Vĩnh Hằng Giải Thoát chi ý, từ trên cao vời vợi hạ xuống.

Rốt cuộc, bàn tay tái nhợt nát vụn.

Ngay lúc Thiên Kiếp chưa hoàn toàn cắn nuốt Lục Khiêm, Thẩm Phán Kim Quang nháy mắt đánh tan pháp trận.

Tinh khí tản ra bốn phía.

“Súc sinh!!!” Thiên Hà rống giận.

Thiên Kiếp dừng lại, toàn bộ sức mạnh nhắm ngay về phía Thiên Hà ở trung tâm pháp trận.

Thẩm Phán Kim quang hạ xuống.

Ầm!

Hỏa Diễm sơn lập tức bị Thẩm Phán Kim quang xóa sạch, biến mất tăm không thấy đâu. Ngũ Hành thiếu mất Hỏa Hành, thế cho nên pháp trận mất đi hiệu quả.

Tinh khí đầy màu sắc khắp bầu trời mất kiểm soát lập tức nổ tung. Dưới sự che chắn của pháp trận, một con quái vật có sáu chân bốn cánh to lớn như ngọn núi hiện ra trước mặt mọi người.

Rầm!

Thiên kiếp bỗng nhiên dừng lại, Tích Kiếp chi pháp lập tức mất đi hiệu lực.

"Súc sinh!"

Đế Giang ngửa mặt lên trời gào thét. Không có ngũ quan nhưng lại có thể phát ra âm thanh. Sóng âm vô hình đánh bay Lục Khiêm.

Luân Hồi bàn che khuất bầu trời, còn chưa kịp thừa thắng xông lên. Gió xuân lớn đã bao phủ Luân Hồi bàn vả cả Đế Giang bên dưới.

Cót két cót két!

Luân Hồi bàn phát ra tiếng vang không chịu nổi sức nặng. Luân Hồi bàn ngàn vạn năm vẫn không thay đổi, luân hồi vĩnh viễn cuồn cuộn dâng trào. Thoáng chốc phần lớn các sinh linh mãi không siêu thoát trên Luân Hồi bàn đã tan thành mây khói.

Thiên Kiếp tìm được mục tiêu lại đánh xuống từng đợt sóng.

Phong Kiếp bình thường, dựa vào công pháp với đạo hạnh tu hành của từng người mà thường chia làm một đợt đến chín đợt. Nhưng Thiên Hà đạo nhân Thâu Độ Tuế Nguyệt ít nhất cũng tránh được năm lần phong kiếp. Làm cho sức mạnh Phong Kiếp cũng càng lúc càng lớn. Giới hạn tối đa có thể lên đến chín mươi chín đợt.

【VIP】 Tích kiếp Ngọc giản(1)

Kiếp vân khắp trời quét sạch mọi thứ trong phạm vi mấy ngàn dặm.

Bầu trời xanh đến mức khiến người ta kinh hồn bạt vía, thật không dám tưởng tượng tình hình bên trong Kiếp Vân thế nào.

Ầm!

Lại thêm một đường kiếp lực hạ xuống.

Gió xuân thổi nhẹ qua, một ngọn núi lặng lẽ biến mất.

Bí Phong lại dâng lên từ đáy lòng, xoắn nát lục phủ ngũ tạng.

Cách đó ngàn dặm, một con U Lục Thiên Xà dài trăm mét thầm thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy một màn này. Nửa phần nhỏ của Tiên Thiên Quỳ Thủy Thiên Xà rơi ra, u lục tiên huyết chảy không ngừng.

“Tên nhóc này xem ra không tệ.” Thông U thầm nghĩ.

Mặc dù Lục Khiêm là kẻ thù của lão, nhưng không thể không nói trong chuyện này là Thông U nợ hắn ân tình.

Vừa nãy trong quan nhận được tin tức của Huyễn Am mới biết được âm mưu của Thiên Hà đạo nhân, lão lập tức cảm thấy không ổn cho nên ngay tức khắc chạy tới trợ giúp. Không ngờ mới bay được nửa đường, đáy lòng lại dâng lên một luồng gió kỳ lạ, thiếu chút nữa giết chết Thông U.

Bây giờ kiếp lực đã biến mất, chắc là đám người Huyễn Am Lục Khiêm đã phá hủy Tích Kiếp pháp trận rồi.

“Thiên Hà… Ngươi dám tính kế lão phu.” Ánh mắt Thông U hiện lên tia nguy hiểm. Sau đó bay về Thủy nhãn.

Lần này phải ép Đan Kiếp thăng cấp tên này ra, sau đó để trong U Minh Hỏa Diễm tra tấn hơn ngàn năm thì mới có thể giải được thù hận trong lòng.

Phía bên kia, Thái U, Kiếm Chủ, Cổ Điển lão nhân kể cả chưởng môn nhân chính phái khác đều đã tới.

Bên cạnh đó.

Nơi cách phía sau bọn họ vạn dặm còn có mấy đạo Âm Sát Huyết Vân.

Phía sau những thứ này là Yêu Vương của Phương Thốn Yêu Quốc.

Bọn họ không có đầy đủ tin tức của đám người Thái U, chờ cho Thiên Kiếp xuất hiện mới phản ứng lại.

“Thái U đạo hữu, gián điệp của ngươi nói quả thật không sai.” Kiếm Chủ Cửu Kiếp cười nói.

Lão không biết thân phận thật của gián điệp này. Ban đầu khi Thái U nói với bọn họ, Cửu Kiếp còn có chút không thèm để ý. Dù sao bọn họ cũng sắp xếp xong nội gián cả rồi, chẳng qua là không có hiệu quả mấy. Nhưng hiệu quả lần này lại nằm ngoài dự liệu một cách lạ thường.

Ầm ầm!

Phía trước lại truyền đến một trận nổ vang.

“Chúng ta mau qua đó thôi.” Cổ Điển lão nhân nói.

Thiên Địa Huyền Môn sáng lên, thân hình xuất hiện ở ngoài ngàn dặm đã tới bầu trời Thủy Nhãn. Lục Khiêm không

có thể diện đến nỗi mà có thể mời được những cao thủ này. Đa số bọn họ tới đây với mục đích muốn tìm được Thiên Hà đạo nhân tiến vào Đan Kiếp và Tích Kiếp chi pháp.

Bọn họ kẹt ở cảnh giới Hư Đan này nói nhiều thì cũng đã mấy trăm năm rồi. Sinh mạng của một số người cũng sắp kết thúc. Chủ yếu dựa vào một vài Tục Mệnh pháp mới có thể kéo dài tính mạng thêm một vài năm. Nếu như chính thức tiến vào Hư Đan, sau đó vượt qua kiếp nạn thì ít nhất còn sống được hơn ngàn năm.

"Ha ha, Thiên Hà, lão phu lại tới tìm ngươi đây."

Cổ Điển lão nhân cười ha ha, Thiên Địa Huyền Môn tung ra vô số lá bùa màu tím.

Những lá bùa hóa thành những quả cầu lửa nóng rực, cùng nhau tạo thành một vùng biển lửa.

Ầm!

Biển lửa bao phủ đám người Minh phủ phía dưới Thủy Nhãn.

"Hừ! Chỉ là một đạo cỏn con mà đòi múa rìu qua mắt thợ." Thiên Hà hừ lạnh một tiếng.

Lão phất tay đánh ra một đạo pháp lực, nước Thông Thiên Hà trào dâng ngọn sóng cao trăm trượng. Nước sông đổ xuống dập tắt biển lửa trong chớp mắt.

"Xem ngươi còn kiên trì được bao lâu nữa đây?" Cổ Điển lão nhân giễu cợt nói.

Không biết có bao nhiêu cao nhân bay tới từ xung quanh.

Ngoài các phái chưởng môn ra, còn có số lượng cao thủ Đạo Cơ hậu kỳ vượt xa Đan Kiếp gấp mấy lần.

Ầm!

Phía xa rung chuyển ầm trời.

Một Sơn Lĩnh cao ngàn trượng, toàn thân được tạo thành bởi khối nham thạch cứng rắn đang bước đến.

Người này là Sơn Lĩnh đại vương bí ẩn nhất bờ nam.

Có một con Cửu Đầu Quái Xà đang quanh quẩn trên núi, dùng mười tám con mắt nham hiểm nhìn mọi người ở đây.

Những người Đạo Cơ này cũng muốn kiếm lợi. Dù sao khoảng cách Đan Kiếp Cảnh chỉ kém lâm môn một bước chân, nếu như đạt được phương pháp này thì đương nhiên sẽ có nhiều lợi hơn.

Đa số cao thủ đều đang ấp ủ suy nghĩ như vậy. Có thể nói lần độ kiếp này của Thiên Hà là vô cùng nguy hiểm.

Ầm!

Lại thêm một đạo Phong Kiếp giáng xuống. Các cao thủ lập tức lui ra.

"Đây chính là phong kiếp sao? Quả nhiên mạnh thật." Thái U chân nhân lẩm bẩm.

Nếu đổi lại là lão e là chỉ có thể chống đỡ được hai ba cái mà thôi.

Thiên Hà đạo nhân thế mà lại chống đỡ được lâu như vậy. Lợi dụng khoảng thời gian trống của đợt Thiên Kiếp tiếp theo, lại có người kiềm chế không được mà phát động công kích.

Ngọn núi lớn đè xuống.

Ầm!

"Hừ?" Đế Giang nổi giận gầm lên, lập tức đánh tan ngọn núi này.

Đạo Thiên Kiếp tiếp theo giáng xuống Đế Giang, thân thể này lập tức bị thủng một lỗ lớn, máu tươi văng khắp mặt đất.

Lúc này, Thiên Hà đánh một đạo khí cơ đến người vừa mới phát động công kích khi nãy.

“A! Tha…”

Thiên Kiếp chi lực nuốt chửng thân thể người này, một giây sau đã bị Minh phủ đánh thành thịt vụn, thì ra là đám người Vô Sinh đã ra tay.

Thấy Thiên Hà tiêu diệt kẻ gây họa, đám người nóng lòng muốn thử cũng dừng lại.

Nhất thời tạo thành cảnh tượng mọi người vây xem độ kiếp. Không ai muốn trở thành người dẫn đầu.

“Thiên Hà, còn không mau khoanh tay chịu trói. Chẳng lẽ ngươi cho rằng nếu vượt qua kiếp nạn thì mọi người sẽ bỏ qua cho ngươi sao?

“Ngoan ngoãn giao Đan Kiếp bí pháp ra đây, chúng ta đảm bảo sẽ không ra tay.”

【VIP】 Tích kiếp Ngọc giản(2)

Mọi người ầm ĩ. Chỗ Thiên Hà đạo nhân đứng đã biến thành một cái hố lớn sâu ba ngàn trượng, rộng ngàn trượng. Đế Giang đứng trong cái hố lớn, đầu đội trời, xung quanh cái hố lớn là Âm soái Âm tướng của nhóm người Minh phủ. Nơi xa hơn là nhóm người của Nam Linh vực.

Trên đỉnh đầu là kiếp vân màu xanh âm u. Trong tình cảnh này, Đế Giang giống như một thần thú ngẩng đầu ưỡn ngực, uy vũ bất khuất.

Nghe mọi người nói vậy, Thiên Hà nở nụ cười bí ẩn khó lường nói: "Được thôi."

Ngay sau đó, Thiên Hà ngưng kết một cái Ngọc Giản ngay trước mắt bao người.

Pháp lực tạo thành vô số chữ viết, trạm khắc lên trên.

Giống như để lấy lòng mọi người mà Thiên Hà còn cố ý để lộ chút nội dung công pháp.

"Cầm đi!"

Thiên Hà ném Ngọc Giản lên không trung. Mọi người bị một màn trước mắt này làm cho ngạc nhiên đến mức có chút không kịp phản ứng.

Không ngờ rằng Thiên Hà lại dứt khoát như vậy. Tới khi phản ứng lại mới nhận ra hành động này hiểm độc biết bao. Nơi này hội tụ tinh anh các phái, phần lớn giữa các môn phái đều thù hằn lẫn nhau.

Soạt!

Những người phản ứng lại lập tức ra tay cướp đoạt. Mặc kệ là thật hay giả, nhưng dù sao cũng không thể để cho kẻ thù lấy được vật này. Nhân tộc, yêu tộc, quỷ vật… nhất thời lại trở thành hỗn chiến. So với sự nguy hiểm của Thiên Hà thì Ngọc Giản lại quan trọng hơn nhiều.

Lúc mọi người đang hỗn chiến. Thân hình Lục Khiêm dần chìm vào lòng sông Thông Thiên Hà.

Ngay từ lúc pháp trận bị vỡ tan, Lục Khiêm đã bị đánh bay ra ngoài Thủy nhãn.

Cơ thể Giao Long dài mấy trăm trượng rơi xuống nước, làm dâng lên con sóng lớn cao trăm trượng.

Huyết khí khổng lồ của Giao Long hấp dẫn vô số quái vật không biết tên dưới đáy sông.

Soạt!

Dưới đáy sông xuất hiện một cái bóng khổng lồ. Đây là một con rùa cá sấu mình đầy rêu xanh.

Con rùa cá sấu thấy Giao Long đang không ngừng chìm sâu vào làn nước ở phía trước, trong mắt hiện lên tia tham lam. Sau đó nó há cái miệng to như chậu máu cắn thẳng vào.

Soạt!

Hơn mười con cá nhỏ màu vàng lội ngược dòng nước xuyên qua thân thể con rùa cá sấu, mang theo một trận huyết vụ. Xác con rùa cá sấu nặng nề rơi xuống, trong mắt còn mang theo tia không dám tin.

Con cá nhỏ màu vàng dừng lại, dòng nước đục ngầu dần trở nên trong hơn. Đây chẳng phải là cá nhỏ gì cả, mà rõ ràng đây là tám mươi tám mũi phi đao có mặt mũi và đôi cánh nhỏ.

Giao Long giống như vẫn đang hôn mê, thân thể không ngừng chìm xuống, ngày càng có nhiều quái vật dưới nước xông lên.

Phi đao cũng giết không nổi, máu tươi nhuộm đỏ cả vùng nước này, lại còn hấp dẫn càng nhiều yêu thú hơn.

Mặc dù phi đao có tác dụng tự bảo vệ cơ thể, nhưng xem ra cũng có chút lực bất tòng tâm.

Giao Long càng chìm sâu xuống thì yêu thú xung quanh cũng trở nên ít đi, thậm chí còn có chút kiêng kỵ đối với độ sâu khu vực này. Rõ ràng đã cách Giao Long chưa tới ba trượng, mà lại sợ tới mức phải lùi về sau mấy dặm.

Ầm!

Thân thể Giao Long nặng nề rơi xuống làm cho bùn đất tung bay đầy trời.

Nếu như bây giờ Lục Khiêm có ý thức sẽ phát hiện ngay trước mắt là một khe rãnh thật sâu chạy dài không dứt, giống như một con Giao Long nằm trong lòng đất.

Di chuyển góc nhìn lên trên sẽ thấy chỗ rơi xuống vừa vặn là vị trí Giao Long Long Thủ.

Nằm ngay bên dưới thế giới Thủy nhãn.

Tinh khí Thủy Mạch xung quanh lại hội tụ lần nữa.

Tinh khí dày đặc hình thành sát khí, Giao Long ở trung tâm sát khí.

Sát Khí Cự Xà dài mười dặm đột nhiên nhào tới, mang theo trọng lực vô cùng nặng.

Sâu trong Thức Hải, Hoàng Tuyền Thánh Hà ngàn năm không thay đổi bắt đầu ngưng trệ giống như một ao tù nước đọng.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều vắt ngang hai sông tối tăm không có ánh sáng, trên đó còn loang lổ huyết tích của Thần Ma, gợi lại thời huy hoàng của Kim Kiều trước đây.

Độc Giác Giao Long nổi trên mặt nước, không biết chết hay sống.

Lục Khiêm mất ý thức, trong lúc mơ màng giống như mình đã hóa thân thành một ngọn cỏ nhỏ.

Cỏ nhỏ vô cùng bá đạo, hấp thu tinh khí của đồng loại để bản thân phát triển.

Chính cái gọi là đường thiên cơ, chỉ có một đường thiên cơ, đối với đối thủ cạnh tranh nhất định là muốn đuổi cùng giết tận. Không chỉ như thế, nó còn muốn cướp đoạt tinh khí của cái khác để cho bản thân mình sử dụng.

Cỏ cá trở thành Ngư Long thảo và Ngư Long thảo lại là Ngư Long.

Lại hóa thành Giao Long và dài ra Độc Giác Tinh Huyết của Giao Long Vương tộc.

Giao Long không còn tinh khí để hấp thu nữa. Giống như đã đạt đến đỉnh điểm.

Lúc này hư không truyền đến một trận nổ lớn, khiến cho toàn bộ không gian đều bị chấn động.

Trong lúc Giao Long đang khó hiểu, chợt cảm giác một luồng khí tức vô cùng tinh thuần truyền vào. Giao Long không chút do dự mà há mồm nuốt một cái.

Thơm thật!

Càng ngày càng có nhiều tinh khí tràn vào, Giao Long ăn lấy ăn để.

Ầm!

Không biết qua bao lâu, Giao Long mở mắt ra.

【VIP】 Long Mạch Long Châu

Thế giới thực.

Lục Khiêm khôi phục ý thức, nhìn thấy tinh khí xung quanh nhịn không được cười nói: "Thì ra là các ngươi. Cám ơn nhiều lắm."

Chỉ thấy hắn đang nằm giữa sát khí, phạm vi mấy dặm cũng sắp bị hắn ăn sạch.

Các Sát Khí Tinh Linh khác không dám tiến lên, đang run lẩy bẩy.

Nếu không phải mấy tên tiểu tử này liều mạng xông lên tấn công, thì chính hắn cũng không tỉnh lại nhanh như vậy.

Lục Khiêm nhìn xung quanh, áp lực nước nặng tới vạn quân không hề có tác dụng đối với thân thể Giao Long, xem ra hắn đã an toàn rồi.

Nơi này chắc là đáy sông Thông Thiên Hà.

Lục phủ ngũ tạng cũng không có cảm giác bị gió thổi.

Cách làm lần này của hắn cuối cùng lại hủy diệt trận pháp. Phần còn lại không phải là vấn đề của riêng mình hắn nữa. Đáng tiếc không thể thăm dò đạo tàng được nữa.

Lục Khiêm khôi phục hình người. Trên mi tâm có một đường Kim Văn Lộ nhạt.

"Hả? Vẫn chưa dùng hết sao?" Lục Khiêm thầm sửng sốt.

Thời gian của Đỗng Sát Thần Nhãn này chỉ còn lại khoảng mười mấy tức, như thế vừa hay có thể dò xét phong thủy nơi này.

Soạt!

Dựng thẳng lông mày mắt mở ra, Kim quang tỏa ra.

"Đây là cái gì?" Lục Khiêm nhướng mày.

Chỉ thấy trong con ngươi là vô số địa khí hội tụ trên mặt đất. Hội tụ trên mặt đất không biết chiều sâu giống như vòng xoáy.

"Long Mạch sao?"

Lục Khiêm liếc mắt một cái nhìn thấu mặt mũi thực của địa khí này. Địa khí này chắc là Long Mạch của Thông Thiên Hà, dưới chân chắc là vị trí của Long Mạch Long Thủ.

Lục Khiêm đang tính nhìn xuống thì Đỗng Sát Thần Nhãn lại mất đi tác dụng ngay lúc này.

Dù sao cũng rảnh rỗi, cứ đi xuống xem thử thế nào, lỡ như phát hiện ra bảo bối gì đó thì sao.

Nghĩ như vậy, Lục Khiêm gọi Kiếm Hoàn ra. Tham Lang Kiếm Hoàn xoay tròn với tốc độ cao, tạo ra một vòng xoáy nước.

Vòng xoáy này giống như một vòng rồng dưới nước, sức mạnh đáng kinh ngạc, yêu thú phía trên bị cuốn vào trong, lúc này đã hóa thành mảnh vụn.

Ầm.

Kiếm Hoàn đánh xuống dưới, tạo ra một cái hố thật sâu.

Không gian đáy hố vô cùng lớn.

Lục Khiêm nhảy vào trong đó, rơi xuống mấy trăm trượng.

Kiếm hoàn ở dưới đáy nước không đánh ra được hố sâu lớn thế này, nói vậy phía dưới vốn đã như này.

Dưới thông đạo một mảnh đen kịt, không thấy rõ cảnh vật xung quanh.

Soạt!

Đột nhiên đụng phải một lá chắn bảo vệ trong suốt đằng trước. Lục Khiêm dừng lại, trước mắt là một đạo thanh quang huyền diệu vô cùng.

Ánh hào quang chói mắt đến mức khiến cho người ta không mở mắt nổi. Đây là một lá chắn bảo vệ trong suốt như pha lê. Lá chắn này giống như thủy tinh trong suốt, vô cùng cứng rắn, mang theo Thủy Tinh khí nồng đậm.

Đây là Tiên Thiên Thủy Tinh được Tiên Thiên Thủy Tinh khí ngưng kết tạo thành. Là Ngưng Sát Luyện Cương và tài nguyên để Luyện Khí tốt nhất.

Ầm!

Kiếm Hoàn đánh lên đó nhưng chỉ để lại một vệt trắng nhạt.

Vật này cứng thật, nếu tấn công bằng sức mạnh thì e rằng có đánh hồi lâu cũng không mở ra được.

Lục Khiêm nhớ tới cảnh tượng Giao Long thôn phệ Thủy Tinh vừa rồi, thế nên biến thân thành Giao Long. Giao Long thổ nạp tinh khí, với tốc độ mắt thường có thể thấy được lá chắn trở nên mỏng đi.

Cuối cùng cũng đã xuất hiện một lỗ nhỏ.

Soạt!

Vừa bước vào, cảnh sắc xung quanh chợt thay đổi. Đằng sau là nước, trước mặt là đất liền. Lục Khiêm mở mắt ra,

không khỏi bị một màn trước mắt làm cho ngạc nhiên.

Dưới chân là bãi cát được tạo thành bởi các hạt cát trắng. Nhưng nếu nhìn kỹ thì thứ này chẳng phải bãi cát gì cả, mà là cát được hình thành từ xương cốt sau khi phong hóa, không biết là xương người hay xương yêu thú.

Tập trung nhìn về phía xa xa, chính giữa bãi cát trắng là một bảo tháp chín tầng đẫm máu.

Tháp cao ngàn trượng, bên ngoài là vô số lớp da người da thú trắng bệch dữ tợn, khung sườn làm từ xương cốt máu thịt đỏ tươi, gân thịt mạch máu xanh tím làm dây thừng.

Vô số hài cốt chất thành một đống tạo thành một tòa tháp cao chín tầng.

Tháp khổng lồ cao ngàn trượng, rộng trăm trượng, hơn nữa xương cốt phong hóa tạo thành bãi cát, không biết dùng bao nhiêu cái hài cốt tạo nên.

Huyết Khí tạo thành Huyết Vân, đập vào mặt là mùi máu tanh nồng nặc.

Lục Khiêm giữ bình tĩnh, chậm rãi tới gần.

Tới một khoảng cách nhất định, nhìn thấy trên đỉnh bảo tháp chín tầng giống có một quả cầu thủy tinh lớn phát ra ánh sáng. Trong quả cầu ẩn chứa tinh khí nồng đậm.

"Long Châu" Nội tâm Lục Khiêm có chút mừng rỡ.

Long Châu là tinh hoa Long Mạch, chính là báu vật hiếm có. Đồng thời, nơi này tập trung thi thể Thông Thiên Hà trăm vạn năm nay, tạo thành đám mây Huyết Sát dày.

Giống như cảm nhận được có người ngoài đến, Huyết Sát âm vân đầy trời tạo thành các loại yêu thú ma vật rơi xuống.

…

Huyết vân cuồn cuộn, âm phong từng cơn. Mùi máu tanh xộc thẳng lên chóp mũi khiến người buồn nôn.

Quái điểu ba đầu, quái nhân nhiều đầu, rết nghìn mắt…

【VIP】 Tố Giảm Cầu Không, Âm Dương thai nghén(1)

Huyết Sát chi khí bám vào phía trên bảo tháp chín tầng, rất nhiều huyết nhục được khâu lại thành những con quái vật có hình thù kỳ lạ. Những con quái vật này hoàn toàn không phù hợp với cấu tạo bình thường, chúng phát ra âm thanh chói tai, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Đồng thời, những hạt xương trên bãi cát tập kết lại tạo thành bạch cốt Đạo binh.

Ngàn vạn quỷ vật bao vây tấn công. Đây có thể là cơ chế tự bảo vệ của Long Châu.

Ngoại giới.

Hầu hết thế giới Thủy Nhãn đã sụp đổ. Trên Luân Hồi bàn xuất hiện từng khe hở, nhục thân của Đế Giang thương tích đầy mình.

Kiếp vân màu xanh cuồn cuộn, bao phủ vạn dặm.

Từng cột vòi rồng cùng với kiếp lực rơi xuống. Thiên Hà chân nhân thương tích đầy mình. Cảnh tượng thật là thảm thương.

Những người xác định Ngọc giản thuộc về họ dừng lại và biến mất. Không nói một lời nhìn chằm chằm vào Thiên Hà đang độ kiếp, thần sắc nghiêm túc và trang trọng.

Nhìn thấy Thiên Hà cố gắng chiến đấu với trời cao như vậy, không ai chế giễu lão, trong lòng không khỏi cảm thấy có

điều gì đó đau lòng.

"Tu sĩ chúng ta là nghịch thiên mà đi. Thiên Hà đạo nhân thật sự là hình mẫu của chúng ta."

Một lão nông với mái tóc lốm đốm cảm thán nói. Trong tay còn cầm một cái Ngọc giản.

Thần niệm của Kiếm Chủ quét qua, lập tức biết là Thiên Hà Đan Kiếp chi pháp. Trong lòng có thêm một chút kính nể Thiên Hà. Người này có thể thấy là không thể sống sót, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự kính trọng đối với lão tiền bối này trong lòng.

"Tố Giảm Cầu Không, lão phu hiểu rồi…" Kiếm Chủ liên tục nhai lại câu nói này, chợt ném cho Thái U đạo nhân một ánh mắt. Lão và Cổ Điển lão nhân cùng Thái U ba người liên minh, cùng đoạt lấy công pháp Ngọc giản.

Dựa theo thoả thuận quan sát cùng một chỗ, dù sao công pháp loại này cũng không phải một lần duy nhất. Chỉ cần không truyền bá lượng lớn tạo thành hỗn loạn là đủ. Đáng tiếc công pháp này nhiều lần đổi chủ, vẫn bị một ít người thấy được.

Kiếm Chủ nhìn mấy tên Đạo Cơ chạy trốn ở phía xa, cùng ba tên Yêu Vương của Phương Thốn Yêu Quốc.

Những Đạo Cơ khác coi như bỏ qua, đáng sợ nhất là để cho người của Phương Thốn Yêu Quốc lấy được. Chẳng lẽ muốn tái hiện đại chiến năm đó sao?

Xoạt! Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, lại là một đạo kiếp lực rơi xuống. Đế Giang nhục thân triệt để sụp đổ.

Đáng thương cho Hỗn Thế Ma Thai này còn chưa chân chính thể hiện được sự nổi bật, đã gặp phải sự đả kích của thiên kiếp.

Sau khi Đế Giang nhục thân biến mất, lộ ra Thiên Hà Âm thần. Đây là một đạo nhân mặc áo bào màu vàng. Dáng người cao lớn, không có ngũ quan, thậm chí ngón tay cùng ngón chân, Âm thần chậm chạp thoái hóa, cho đến khi biến thành hư vô.

Đám người ngoại giới còn tưởng rằng đây là Thiên Hà sắp chết, kiếp lực càng phát ra mạnh mẽ.

Đám người Minh phủ đều đã chết gần hết, thế giới Thủy Nhãn chỉ còn lại một mình Thiên Hà đạo nhân lẻ loi trơ trọi.

…

Dưới đáy Thông Thiên Hà, long mạch. Ngàn vạn quỷ vật bổ nhào đi lên.

Ầm! Biển lửa quét ngang trời. Vô số quỷ vật kêu thảm hóa thành tro tàn, tan biến thành tro bụi. Quái vật mạnh hơn một chút còn đang giãy dụa chống đỡ, nhưng trong nháy mắt đã bị đám Đạo binh lao ra từ bên trong ngọn lửa phân thây.

Đây là một đám được tạo thành từ hỏa diễm, nửa phần dưới là hỏa diễm, nửa phần trên là người Đạo binh. Số lượng quái vật mặc dù nhiều, nhưng số lượng Đạo binh cũng không hề kém cạnh.

Cả hai tiếp tục giằng co.

Trong ngọn lửa, hiện ra một nữ đồng tử mặc y phục đỏ chót, môi hồng răng trắng, đôi mắt linh động. Người này chính là Diễm Trung Tiên. “Hừ, lập tức nuốt của ta hơn phân nửa tu vi. Đoạn này thời gian mất công bận rộn.” Diễm Trung Tiên hờn dỗi một tiếng, trợn mắt nhìn Lục Khiêm một cái.

Vừa nói, vừa không ngừng tạo ra pháp lực chế tạo Đạo binh.

Ầm! Bầu trời truyền đến nổ vang. Lại có thêm nhiều quái vật xuống. Quang mang phát ra từ Long Châu càng phát ra sáng chói, che kín toàn bộ không gian.

"Ngươi trước chống đỡ, ta đi một chút sẽ tới." Giao Long vung đuôi trong biển lửa, bay về phía không trung.

Càng tiếp cận Long Châu, Giao Phục Hoàng Tuyền đồ càng phát ra hưng phấn. Giao Long không thể nhịn được nuốt Long Châu vào, con ngươi màu vàng loé lên quang mang vô cùng khao khát.

Ngay khi tới gần bảo tháp chín tầng, một luồng Thủy Tinh chi khí càng thêm nồng đậm tuôn ra. Tinh khí sinh ra linh tính, hóa thành Tinh Linh tu vi càng thêm mạnh mẽ bao vây tấn công đến.

Có thể bọn họ không biết rõ, đối diện là Giao Long thuần huyết huyết mạch nồng đậm. Tiên Thiên Thủy Tinh chi khí đối với Giao Long quả thực là vật đại bổ. Bơi ở trong đó giống như cá gặp nước.

Lục Khiêm ngược lại càng đánh càng mạnh, tu vi của bản thân cũng khôi phục không ít. Cách Long Châu càng ngày càng gần, từng bước một tới gần Minh Châu sáng chói cỡ nắm tay này.

【VIP】 Tố Giảm Cầu Không, Âm Dương thai nghén(2)

Hoàng Tuyền bên trong Thức Hải, hai đạo Âm Dương chi khí đang thai nghén một đen một trắng, Âm Dương nhị khí bốc lên, dường như đang thai nghén một loại sinh mệnh nào đó.

…

Thế giới Thủy Nhãn.

Thân ảnh của Thiên Hà chỉ còn lại một nửa trong suốt, có thể thấy là phải hồn phi phách tán.

Theo một đạo lôi kiếp tiếp theo rơi xuống.

Ầm! Cuồng phong thổi ngàn dặm. Thiên Hà lúc này hồn phi phách tán.

Kiếp vân dần dần tan biến, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng nấu chết gia hỏa này rồi. Rất may không có nhiều người thương vong.

Xoạt! Một vài người thông minh nhanh chóng bay xuống. Muốn cướp đoạt di sản của Minh Phủ. Minh Phủ đạo tàng chi danh không gì không biết, nếu thu hoạch được đạo tàng, như vậy bọn hắn chính là Thiên Hà kế tiếp.

Người chạy phía trước là môn chủ Yêu Quỷ Môn, sau đó là ba vị Yêu Vương của Phương Thốn Yêu Quốc, còn có tán tu cao nhân linh tinh.

Ban đầu Thông U có thể nhanh hơn, nhưng lão đã do dự. Thiên Hà đạo nhân đa mưu túc trí, tâm cơ thâm trầm. Chuẩn bị nhiều năm như vậy, không có khả năng không có một chút chuẩn bị ở phía sau.

Thái U cùng mấy người Kiếm Chủ cũng có suy nghĩ tương tự.

Ầm!

Quả nhiên, ý nghĩ này mới vừa nghĩ đến. Vố số đường vân vỡ ra trong không gian của thế giới Thủy Nhãn.

"Không được!" Môn chủ Yêu Quỷ môn quá sợ hãi. Muốn rời khỏi thế giới này. Đáng tiếc đã quá muộn.

Thế giới bên trong vòng xoáy Thủy Nhãn đã hoàn toàn bị chôn vùi. Yêu Quỷ môn chủ và tất cả đại cao thủ thậm chí không thể hét lên một tiếng, cùng thế giới biến thành hư vô ngay tại chỗ.

Bản thân thế giới Thủy Nhãn là một hang động được nối với nhau bằng một dòng xoáy trên Thông Thiên Hà. Chỉ có thông qua vòng xoáy mới có thể đi vào. Ba vị Yêu Vương cách vòng xoáy khá gần, phản ứng vẫn chậm một nhịp. Đuôi của Giao Long, đại bàng, bạch tượng đã biến thành hư vô trước sức mạnh hủy diệt của Tiểu Động Thiên.

Xoạt!

Phía trên Thông Thiên Hà là một con sông hình vành khuyên, bên trong sông có vô sinh linh Luân Hồi, giống như là một khay ngọc không ngừng xoay tròn.

"Không hay rồi, Thiên Hà còn chưa chết." Kiếm Chủ kinh ngạc nói.

Không chỉ không chết, pháp lực còn mạnh hơn.

Đám người kịp phản ứng, vội vàng dùng sát chiêu.

Phạm vi của khay ngọc lớn hơn, bao phủ bán kính ngàn dặm. Lực xoắn mạnh mẽ trực tiếp chôn vùi pháp thuật.

Thông Thiên Hà dường như đang đến, hàng trăm triệu con sông cọ rửa xuống.

"Ngu xuẩn."

Hư không ngưng tụ một cái bóng mờ, ở giữa thực tại và ảo ảnh. Thân ảnh của Thiên Hà vừa xuất hiện, đánh cho đám người có chút chật vật.

Đạo thân ảnh này từ từ dung nhập với Thông Thiên Hà.

Mi tâm Thái U xuất hiện một thần nhãn màu vàng thông qua thần mục, lão nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

"Thiên Hà muốn hòa làm một thể với Thông Thiên Hà." Sắc mặt Thái U nghiêm nghị, thanh âm truyền khắp bốn phương: "Mong rằng chúng đạo hữu đồng tâm hiệp lực, một khi Thiên Hà hòa hợp với thiên địa, chính là thời điểm chúng ta hồn phi phách tán."

Mặc dù hiện tại thực lực của Thiên Hà rất mạnh, nhưng cũng không thể nghiền ép tất cả mọi người.

Hoá ra đây mới là Tố Giảm Cầu Không. Bọn họ chỉ tập trung vào việc thực hiện phép trừ. Lại không nghĩ rằng hai chữ cầu không. Thiên Hà đạo nhân mượn thiên kiếp, làm xong một phép trừ cuối cùng, làm bản thân mình triệt để thành không, thân thể hợp với thiên địa, đời đời bất diệt.

Nước sông trong vắt ọc ọc toát ra bọng máu. Xương cốt tay chân đứt đoạn của cơ thể con người bốc lên trong máu. Dòng sông rộng trăm dặm dường như cũng bị nhuộm đỏ.

Từ khi Minh Phủ xuất thế mấy năm qua, chiến loạn đã cắt giảm hầu hết dân số. Hai bên bờ Thông Thiên Hà về cơ bản là

mười gian phòng thì có chín phòng trống.

Tổng cộng, gần tám trăm triệu người đã chết dưới tay của đám người Minh phủ. Ngoại trừ một số nhỏ xem như vật liệu, phần lớn thả vào trong sông, lúc này mới dùng đến.

Cho dù đó là kiếm quang, hay là phù hoả, hay là chân thân của tu sĩ Luyện Thể.

Trước huyết dịch tạo thành sóng gió động trời trước mặt này, tất cả đều có vẻ vô cùng nhỏ bé, bị nhấn chìm trong khoảnh khắc.

Đan Kiếp cao thủ pháp lực cao cường, tiện tay san bằng núi cao. Trước sức mạnh thực sự của thiên nhiên cũng dường như bất lực. May mà hiện tại Thiên Hà còn chưa hoàn toàn dung hợp với Thông Thiên Hà, nếu không chỉ có thể bó tay chịu trói.

Bọn họ không cách nào phá hủy một dòng sông khổng lồ dài hàng trăm nghìn dặm, rộng hàng trăm dặm.

Soạt! Sóng lớn huyết hồng vỗ xuống. Thái U giơ tay đánh ra một đạo băng hàn chi khí. Sóng lớn đông cứng tại chỗ. Cùng lúc đó, đồng tử thẳng đứng lóe lên kim mang. Một cột sáng vàng đập tan sóng lớn. Mặt khác, Cổ Điển lão nhân cũng triệu hồi Lục Đinh Lục Giáp Thần Tướng, Kim Giáp Cương Thi ra, thậm chí bố trí xong Tiên Thiên Bát Quái trận.

Thiên Địa Huyền Môn chống đỡ nhiều pháp thuật như vậy, lờ mờ có dấu hiệu không thể chống đỡ nổi. Luân Hồi bàn chậm rãi rơi xuống, khí tức càng ngày càng gần với Thông Thiên Hà.

【VIP】 Huyền Vũ Trụ, ánh sáng vô lượng

Một khi hoàn toàn dung hợp, sẽ là thời điểm Thiên Hà tỏa sáng tái sinh.

Thân ảnh Thiên Hà đứng trên không trung, nhãn thần nhìn đám người đau khổ giãy dụa. Đáng tiếc không thể giết chết bọn họ ngay lập tức. Từ đầu đến cuối, Thiên Hà chưa bao giờ nghĩ tới việc Tích kiếp. Mà là lựa chọn chống lại thiên kiếp. Dù sao lần này nếu như không độ kiếp thì lần sau chính là tình thế chắc chắn phải chết.

Kế hoạch ban đầu là lấy tất cả mọi người hiến tế tích kiếp, cuối cùng còn lại mấy đạo mạnh mẽ chống đỡ vượt qua. Bằng cách này vừa vặn hoàn thành Tố Giảm Cầu Không, cũng tổn thất không nhiều lực lượng. Gần như có thể đạt được độ kiếp thành công, hoàn thành hòa nhập với thiên địa. Không ngờ lại xuất hiện việc ngoài ý muốn.

Đám người Vô Sinh đúng là phế vật, ngay cả một người cũng không trông coi được.

Càng không ngờ Lục Khiêm lại có đám người Kiếm Chủ trợ giúp, khiến cho pháp trận bị phá hỏng.

Thân ảnh Thiên Hà nhẹ nhàng trôi nổi. Sóng gió động trời không thể tạo ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Thiên Hà, ngay cả góc áo cũng không bị xê dịch.

“Thiên Hà!”

Trong cõi U Minh truyền đến một tiếng hét lớn. Cửu Nhật vượt qua bầu trời, kiếm ý vang lên. Kiếm khí hỗn loạn mạnh

mẽ khiến cho Âm thần của Thiên Hà cũng có một cơn đau nhói lên.

"Đến hay lắm!" Thiên Hà chợt quát một tiếng. Luân Hồi bàn lại bắt đầu chuyển động. Khói đen mờ mịt, hóa thành Yên Long ngàn trượng. Yên Long phun ra lửa độc, ngửa mặt lên trời thét dài. Hơn mười Đại thủ ấn bao phủ vài dặm đè xuống. Những thứ này đều có bóng dáng của bảy đại Âm soái.

Bây giờ tất cả đám người Minh phủ đã chết, cộng với việc Tố Giảm Cầu Không đã hoàn thành, không cần phân hóa năng lực.

Ầm! Cửu Thanh Kiếm Hoàn oanh phá pháp thuật. Giống như mặt trời cùng rơi xuống. Mỗi một đạo Kiếm Hoàn của Cửu Thanh Kiếm Hoàn đều có sức công phá cực mạnh.

"Ừm?" Uy lực của Kiếm Hoàn này cũng làm cho Thiên Hà có chút kinh ngạc. Xem ra vẫn là coi thường anh hùng thiên hạ.

Luân Hồi bàn tách ra năm đạo Kim Luân nhỏ. Kiểu dáng không khác Đại Giải Thoát Luân của Lục Khiêm lắm, chẳng qua các chi tiết khác nhau, khí tức cũng khác nhau.

Kim Luân cùng Kiếm Hoàn giằng co một chỗ.

Bên kia, một con Tất Phương ngàn trượng kêu lên một tiếng, ba ngàn Hỏa Nha binh giống như mây lửa bay tới. Tiên Thiên Quỳ Thủy Thiên Xà phun ra một ngụm Quỳ Thủy. Một thần nhãn bằng vàng ròng lơ lửng trên bầu trời.

"Địa Quan đến rồi?" Kiếm Chủ ngẩng đầu lên.

"Cửu Kiếp, phía bên phải!" Thái U nhìn ra sơ hở pháp thuật của Thiên Hà, thế là mở miệng nhắc nhở.

Kiếm Chủ phản ứng cực nhanh, Kiếm Hoàn tìm tới sơ hở, xoắn năm đạo kim luân vào dòng nước hỗn loạn. Sau đó chỉ

thẳng vào Thiên Hà.

Thái U, Cổ Điển lão nhân, U Đô Lâu chủ áp trận, thỉnh thoảng ra tay giải vây. Dưới sự vây công của tất cả mọi người, cho dù có được Luân Hồi bàn và ban đầu điều khiển sức mạnh của Thông Thiên Hà, thì lão cũng có chút có lòng mà không đủ lực. Mặc dù đạo hạnh của lão cao hơn đám người mấy ngàn năm.

Đám người cùng tiến lên thì cũng quá quá sức. Dù sao vừa mới độ kiếp, không phát huy ra sức chiến đấu vốn có. Thiên Hà hiểu rằng đây là đạo kiếp cuối cùng để lão có thể hòa nhập với thiên địa.

Phàm là thời điểm thần công đại thành, thần vật sinh ra đều sẽ thu hút sự chú ý trong cõi U Minh thiên địa, lúc này kiếp nạn sẽ hạ xuống. Đây là đạo kiếp cuối cùng mà Thiên Hà phải vượt qua khi thần công đại thành – Binh kiếp.

Ầm! Luân Hồi bàn rơi xuống bất kể tiêu hao. Vĩnh hằng không ngừng chuyển động, phàm là cao thủ rơi vào Luân Hồi bàn, sẽ bị bóp cổ đến chết bởi sức mạnh của Luân Hồi bàn.

Thông Thiên Hà dường như đã sống lại, điên cuồng tạo ra những con sóng lớn. Đám đông vừa tiến lại gần đã lùi lại. Trên trăm tên cao thủ lập tức thiếu đi ba phần. Có người trong lòng sinh ra khiếp đảm, trực tiếp khống chế độn quang thoát thân.

Ầm! Vừa mới phi đao đến rìa Thông Thiên Hà, thiên lôi tràn đầy ập xuống người lão, điện tương cuồng bạo thiêu đốt Âm thần thành màu đen.

Sóng máu nuốt hết người này, các chi bị gãy dưới sông tràn lên, xé người này thành mảnh nhỏ.

Xem ra Thiên Hà đã động sát tâm, không đồng ý để bọn họ rời đi.

Xoạt! Một đạo kim luân rơi xuống đỉnh đầu Thái U, kim quang bắn trúng thân thể của lão. Áp lực lớn như một ngọn núi.

Ầm! Thái U bị cự lực đánh rơi, hung hăng đập xuống đất, nhưng thân thể không hề bị tổn thương, cự lực đã bị pháp y màu lam trên người chặn lại. Đây là Thiên Cương Mãn Tằng Linh Khí Huyền Băng Thần Y, lấy 'Huyền Băng Vương Ngọc' chế thành, lực phòng ngự cực mạnh.

Theo thời gian trôi qua, Thiên Hà và nước sông bên dưới dung hợp ngày càng chặt chẽ hơn. Sức mạnh trở nên mạnh mẽ hơn.

"Tiểu bối bây giờ pháp thuật có chút nóng nảy, đạo hạnh lại không được." Trên mặt nước, một thân ảnh mặc đồ trắng xuất hiện. Người này mặt như bạch ngọc, ngũ quan đoan chính, khí chất tuấn nhã, mái tóc đen suôn dài như thác nước, nhưng tóc mai lại là tóc trắng. Một đôi mắt đen như mực sâu thẳm như bầu trời đêm. Giẫm lên mặt nước đẫm máu, hàng trăm triệu thi thể hài cốt tại dưới nước bốc lên.

Một tướng công thành vạn cốt khô. Đây cũng là hình dạng chân thực của Thiên Hà.

Luân Hồi bàn xoay quanh phía sau đầu lão, bí ẩn và huyền bí. Khí chất của Thiên Hà bất phàm và đáng sợ như một thiên tai.

Trong chốc lát. Sắc trời đột biến, phong vân hội tụ. Mặt đất rung chuyển, thú dữ chạy tán loạn. Đây là thời khắc cuối cùng của sự dung hợp. Mọi người cũng hiểu rằng đây là cơ hội cuối cùng.

"Haha, có thể giao thủ với người này, bất kể thắng thua, lão phu không hối hận! Thoải mái đi!" Kiếm Chủ thoải mái cười to.

“Lời này rất đúng!”

“Hay!”

“Chúng ta hãy cố gắng hết sức, lĩnh giáo người này một hai bài học.”

Thông U, Kiếm Chủ, Tất Phương, Lâu chủ… Tất cả Đan Kiếp vui sướng cười to, không phân địch ta.

Quang mang bao phủ hơn mười vị Đạo Cơ còn lại. Cửu Thanh Tiên Quang hợp nhất, bầu trời tối sầm, tựa như Hỗn Độn. Đột nhiên, Hỗn Độn sáng lên một ánh sáng yếu ớt. Ánh sáng bị phân biệt và vẩn đục, mở ra Hỗn Độn.

Nó giống như cảnh tượng khi thế giới mới được sinh ra. Đây là tuyệt chiêu của Kiếm Chủ - Huyền Vũ Trụ. Một thanh kiếm quang vô biên phóng tới từ phía trên bên cạnh, đây là U Đô Lâu chủ - Kinh Tịch Thiên Kiếm.

Hư không vỡ ra, ma khí cực độ rét lạnh vạn trượng bay ra, đây là Vô Lượng Cửu U của Thái U.

Nhất thời, huyết quang vạn trượng, nước sâu trăm dặm, thất tinh quang mang. Các loại pháp thuật chung cực như Thái Bạch Xích Huyết, Tiềm Âm Quỳ Thủy, Bắc Đấu Hặc Hồn đánh về phía Thiên Hà từ bốn phương tám hướng.

【VIP】 Vận mệnh trêu người, cuối cùng thành không(1)

Huyết quang của Tất Phương nhuộm đỏ bầu trời. Thiên địa như lò luyện nóng bỏng. Tiên Thiên Thiên Xà phun ra Tiềm Âm Qùy Thủy, Cổ Điển lão nhân gọi ra Bắc Đấu Hặc Hồn chi thuật. Đỉnh đầu còn có Huyền Vũ Trụ kiếm quang, Vô Lượng Cửu U, Kinh Tịch Thiên Kiếm. Thiên Hà chân nhân ở trong đó gần như không có khả năng chạy trốn.

Đương nhiên, Thiên Hà cũng không muốn chạy trốn. Bây giờ lão đã dung hợp với Thông Thiên Hà, pháp lực đã đạt đến đỉnh điểm. Bây giờ chỉ còn một bước cuối cùng đó chính là Thiên Hà hoàn toàn biến mất, cơ thể và long mạch thổ khí của Thông Thiên Hà hợp hai làm một.

Trên thế giới chỉ còn lại Thông Thiên Hà Thông Thiên đạo nhân.

Đến lúc đó, lão sẽ hoàn toàn hòa làm một thể với mảnh thiên địa này, vĩnh hằng bất hủ. Không còn bối rối vì Thiên Kiếp nữa. Cái giá phải trả là vĩnh viễn không thể tiến thêm một bước. Tất nhiên, mức giá này Thiên Hà có thể chấp nhận được. Sau này quản lý khu vực hàng tỷ người này. Với thiên phú của lão hoàn toàn có thể tiến xa hơn khi có sức mạnh của vạn dân.

Ầm!

Công kích đầy trời rơi xuống. Một khoảnh khắc trước, thân ảnh của Thiên Hà sụp đổ thành những mảnh vỡ trên bầu trời,

triệt để dung hợp với thiên địa, hòa làm một với Thông Thiên Hà. Công kích của đám người rất mạnh mẽ, nhưng đối với Thông Thiên Hà mà nói chỉ là gãi ngứa. Sau khi hợp làm một với Thông Thiên Hà, Thiên Hà chính là Thông Thiên. Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ biến thành tế phẩm cho Thông Thiên đạo nhân xuất thế.

Ầm!

Những mảnh vỡ do Thiên Hà đạo nhân rải khắp vạn dặm Thông Thiên Hà. Thần niệm và Long mạch được hình thành bởi hơi nước tinh túy hàng trăm triệu năm kết hợp chặt chẽ với nhau. Pháp lực ngàn năm của Thiên Hà so với thiên địa to lớn này vẫn còn có chút chênh lệch, giống như một giọt nước nhỏ vào dòng suối.

Không phải lão thôn phệ Thông Thiên Hà, ngược lại là Thông Thiên Hà đang đồng hóa lão. Không mất nhiều thời gian, lão đã mất đi ý thức, triệt để biến thành vật chết. Đương nhiên, Thiên Hà còn có hậu thủ. Nhiều năm như vậy, không thiếu chính là hậu thủ.

Chỉ có nuốt Long Châu vào mới có thể giải quyết vấn đề này một cách hoàn hảo.

“Cái này… Long Châu đâu?” Thiên Hà quá sợ hãi. Thiên Hà trước đây luôn tự tin, giờ phút này đã hoàn toàn suy sụp.

“Chuyện gì đã xảy ra!” Tròng mắt Thiên Hà trợn tròn như sắp nứt ra. Thông qua cảm ứng trong tim, mới biết rõ ngọn nguồn vấn đề. Một con Giao Long nho nhỏ trong lúc vô tình rơi vào vị trí Long Thủ, lại vô tình phát hiện ra vị trí của Long Châu. Lại trùng hợp là thân thể của Giao Long không sợ Tiên Thiên Thủy Tinh.

Sau đó lại nuốt Long Châu vào. Không có Long Châu, Thiên Hà triệt để đã mất đi hy vọng.

Mặc dù không ảnh hưởng việc lão dung hợp với Thông Thiên Hà, cũng không ảnh hưởng đến sự vĩnh hằng bất hủ. Nhưng ý thức của bản thân sẽ biến mất hoàn toàn, không còn một người gọi là Thiên Hà nữa.

Cho đến bây giờ Thiên Hà vẫn không biết làm thế nào mà Lục Khiêm tìm ra Long Thủ. Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Vị trí của Long Thủ không cố định, tính bí mật cực mạnh, cực kỳ khó tìm, nếu không ai cũng có thể trảm Long Mạch, đoạn dòng sông rồi.

Chẳng lẽ thật sự là trùng hợp liên tiếp.

"Trời xanh xa xôi, hà cớ gì bạc với ta."

Năm ngàn năm cố gắng. Vô số bố trí và hậu chiêu, hôm nay tan thành mây khói. Thời khắc ý thức biến mất, nội tâm bi phẫn của Thiên Hà bình tĩnh trở lại.

"Hoá ra đây là kiếp nạn của ta. Không nghĩ ra, không nghĩ ra, ông trời, ta vẫn không đấu lại ngươi. Ta chịu thua."

Đủ loại mê vụ đều tan biến. Thiên Kiếp không phải tử kiếp, các Đan Kiếp vây công không phải tử kiếp. Tử kiếp thực sự là đây.

Vai trò của Lục Khiêm không quá lớn, dù chưa tới cả một phần trăm. Cho dù là phá hỏng trận pháp hay là nuốt Long Châu. Lục Khiêm nuốt Long Châu, Thiên Hà cùng lắm thì nuốt người này, nhưng chính là bị mắc kẹt ở một thời điểm như vậy. Thiên Hà vừa biến mất, khoảng cách một hơi thở chính xác nữa thì nuốt Long Châu. Hơi thở này vừa vặn là mấu chốt.

Lão không thể nào thôn phệ Long Châu, không có lực lượng để chống lại đám người. Ý thức nhanh chóng rút đi, pháp thuật của đám người Kiếm Chủ hạ xuống.

“Hừ, vận mệnh trêu người quá mà. Lão phu sợ mình không phải trò cười của hậu nhân.”

Từ xưa đến nay, vô số hào kiệt kiêu hùng thường thường gục ngã vì những điều nhỏ nhặt không đáng chú ý. Thiên Hà trước kia còn cười nhạo bọn họ, một chút chuyện nhỏ cũng có thể khiến bọn họ khó chịu, xứng đáng không làm nên chuyện.

Thế là lão bỏ ra thời gian mấy ngàn năm để chuẩn bị, tất cả hậu thủ đều chuẩn bị kỹ càng. Chính là khoảng cách đến thành công, khoảng cách không phẩy mấy giây không đáng cân nhắc đến.

Bây giờ xem ra, đây chính là ông trời trêu ngươi. Không phải vận mệnh của đối phương mạnh đến mức nào mà là đúng lúc là hắn thôi.

Thì lai thiên địa giai đồng lực, vận khứ anh hùng bất tự do (Chú thích: Thời cơ đến thì có cả thiên địa góp sức, thời cơ đi thì anh hùng cũng…tèo).

【VIP】 Vận mệnh trêu người, cuối cùng thành không(2)

Thời điểm vận mệnh cần người ứng kiếp, làm thế nào cũng sẽ không chết. Mà người bị kiếp lực quấn lấy, tùy tiện uống một ngụm nước cũng có thể chết.

Ầm!

Ngay khi kiếm khí đầy trời, trong nháy mắt huyết quang vạn trượng đánh xuống Thông Thiên Hà, Thiên Hà triệt để mất đi ý thức bản thân. Danh hào Thông Thiên Hà đạo nhân này chung quy cũng chỉ là một giấc mơ xa vời.

Đáng tiếc tiện nghi cho đám tiểu tử này.

Vẫn còn cơ hội!

Đây chính là ý nghĩ cuối cùng trước khi ý thức của Thiên Hà đạo nhân biến mất.

Động vật sản sinh ra linh trí có mấy chục năm, mấy trăm năm. Cỏ cây Hóa Linh hơi khó một chút, thời gian càng lâu, hàng trăm hàng ngàn năm cũng có. Cái khó nhất là núi non sông ngòi sinh ra linh trí. Có thể mất hàng trăm nghìn năm, thậm chí hàng triệu năm mới có một cơ hội yếu ớt như vậy.

Thông Thiên Hà vẫn luôn ở đây, sau này chắc chắn sẽ có cơ hội. Đối với Thiên Hà mất đi ý thức, cũng chỉ là việc nhắm mắt và mở mắt.

Thông Thiên Hà đầy sóng gió dần dần lắng xuống, huyết sắc nhạt dần.

Đám người Kiếm Chủ bay trên không trung, nhìn dòng sông gió êm sóng lặng, tìm kiếm hồi lâu vẫn không tìm thấy tung tích của Thiên Hà. Mắt thần nhìn xuống phía dưới cũng không có khí tức của Thiên Hà.

"Cuối cùng cũng xong." Kiếm Chủ thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt lão vàng như nến, khí tức bất ổn, một chiêu Huyền Vũ Trụ này hiển nhiên tiêu hao không ít.

Mọi người đi xuống điều tra, chỉ tìm ở một số ngóc ngách. Đạo tàng trong truyền thuyết càng không tìm thấy. Sau đó, mọi người điều khiển độn quang bay đi. Nếu ở lại, lại phải đại chiến một trận.

Trước khi Thái U rời đi có dùng thần nhãn liếc nhìn xung quanh, nhưng không tìm thấy tung tích của Lục Khiêm.

"Hẳn là vẫn còn sống…" Thái U tự lẩm bẩm. Lại tìm kiếm xung quanh vài lần, thậm chí tìm cả ở dưới nước. Vẫn không tìm thấy tung tích của Lục Khiêm. Lần này trở về không thể báo cáo rồi.

Khả năng lớn nhất là Lục Khiêm biến mất cùng với sự hủy diệt của Thủy Nhãn. Sau khi tìm kiếm hồi lâu, Thái U không còn lựa chọn nào khác đành phải rời đi.

Sâu trong Thông Thiên Hà.

Dưới vị trí Long Thủ Long Mạch. Một con Giao Long xoay quanh phía trên bảo tháp chín tầng. Trong miệng ngậm một viên Long Châu. Long Châu giống như quả cầu pha lê từ từ phát ra ánh sáng xanh mờ ảo. Những con quái vật xung quanh biến mất. Giao Long hấp thụ năng lượng của Long Châu. Từ trong ra ngoài, cảm giác mát lạnh chảy khắp toàn thân. Huyết mạch được thanh lọc hơn nữa, Âm thần óng ánh sáng long lanh. Thương thế lúc trước hoàn toàn khôi phục.

Thức Hải.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ. Trong thế giới u ám đen như mực, một dòng Hoàng Tuyền Thánh Hà chậm rãi chảy. Nại Hà Kim Kiều bắc qua Hoàng Tuyền.

Giao Long mọc ra một chiếc sừng duy nhất với hoa văn màu đen trên nền vàng nhắm mắt lại, trôi nổi trên mặt nước. Sau khi hấp thụ tinh khí Long Châu, Giao Phục Hoàng Tuyền đồ cuối cùng đã sống lại.

Ầm! Hư không truyền đến tiếng vang. Trăng tròn trắng như nước lơ lửng trên không trung. Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống mặt đất.

Hai đạo Âm Dương chi khí một trắng một đen lao ra khỏi Hoàng Tuyền, xoay tròn và đuổi theo sau Giao Long, tạo thành một thái cực đồ.

Phía trên Nại Hà Kim Kiều dường như có một hư ảnh nữ tử mơ hồ ngưng tụ.

Minh Nguyệt trắng sáng, ánh trăng sáng tỏ. Thế giới của Giao Phục Hoàng Tuyền đồ không còn tối đen như mực nữa. Minh Nguyệt chính là Long Châu. Lục Khiêm đương nhiên không thể hấp thụ toàn bộ Long Châu trong một lúc. Thế là đem luyện hóa trong cơ thể. Những ánh trăng mang theo tia mát mẻ này chính là năng lượng của Long Châu.

Ầm!

Bảo tháp chín tầng rung chuyển một lúc rồi đột ngột sụp đổ, khói bụi mịt mù. Thế giới này tựa như có dấu hiệu bất ổn.

Lục Khiêm thu hồi Diễm Tâm Kim Cung bảo vệ ở bên cạnh, bay ra khỏi nơi đó.

Xoạt! Giao Long xuống nước một cách dễ dàng. Long mạch mặc dù không có Long Châu nhưng cũng không bị hủy hoại. Long Châu tương đương với một cái cây kết trái, không còn trái cây cũng không có nghĩa là cây không thể sống được.

Giao Long ở trong nước thậm chí còn nhanh nhẹn hơn so với trên cạn. Dòng nước giống như tứ chi có thể vận động theo ý muốn.

Cơ thể của Giao Long dần dần di chuyển về phía bàn. Nơi này không có cái gì có thể lưu luyến. Mà nước càng sâu thì càng có nhiều yêu thú kỳ quái, nhỡ đâu đụng phải lão yêu ngàn năm gì đó thì sẽ hơi phiền phức.

Có câu nói càng sợ hãi điều gì thì điều đó sẽ càng xảy đến. Một cảm giác không thể giải thích được cuốn đến. Âm hàn thê lãnh, oán khí tận trời. Dòng nước biến thành màu đen kịt. Những con yêu thú xung quanh đang muốn vây công đột nhiên sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Bóng râm bao phủ xuống, Giao Long ngẩng đầu nhìn lên, đây là một con cự thú cao trăm trượng. Đầu giống như con mắt nữ nhân màu xanh lục, thân cáo có cánh, lông tóc trắng mịn như tuyết, cánh hiện lên đen như mực.

Khoảnh khắc con thú này xuất hiện, mạch nước ngầm tuôn ra. Lục Khiêm cảm thấy dòng nước xung quanh cũng đông đặc lại, cứng như thép, không thể di chuyển được.

“Âm Mai?” Lục địa có Hạn Bạt, dưới nước có Âm Mai.

“Đạo Pháp Hội Nguyên” ghi chép: Thiên địa có hai yêu quái gây hạn hán và ngập lụt là Hạn Bạt và Âm Mai. Hạn Bạt vừa xuất thế, sẽ mang đến đại hạn hàng ngàn dặm. Âm Mai thì mang đến hồng thuỷ kéo dài ngàn dặm.

【VIP】 Vệ tinh đen trắng, Long Mạch Hoàng Tuyền

“Xếp hạng trước mười lăm trong Địa Sát bảng, đồ tốt đấy.” Lục Khiêm kích động, không kinh sợ mà còn vui mừng, không lo lắng chút nào bởi vì đây là sân nhà của đối phương.

“Gào!” Dưới nước truyền đến một tiếng gầm thét, Âm Mai huy động hàng trăm triệu tấn nước gột rửa xuống. Âm Mai chỉ có Khống Thủy Chi Thuật, bên trong sân nhà của nó, cho dù tu sĩ cao hơn nó một hai cảnh giới cũng không chiếm được ưu thế.

“Thật thú vị.” Lục Khiêm cười khẽ một tiếng. Thông Thiên Hà từ trước đến nay chính là một nơi cực kỳ nguy hiểm, hôm nay nhìn thấy quả thật danh bất hư truyền.

Dòng nước sắp đổ xuống. Dưới sức ép của hàng triệu tấn nước, bất luận kẻ nào đều sẽ thịt nát xương tan.

Lục Khiêm không chút hoang mang. Há mồm phun ra một hạt châu nhỏ. Khoảnh khắc nhìn thấy hạt châu, Âm Mai phát ra một tiếng hét hoảng sợ rồi ngay lập tức bay đi.

Lục Khiêm phá tan dòng nước, đuổi sát theo. Không đến năm trăm dặm đã chặt đầu. Thu thi thể của Âm Mai vào Kiếm Nang. Yêu thú trên Địa Sát bảng có thể trị giá hàng triệu.

Hiện tại Lục Khiêm nghèo đến rối tinh rối mù, dù sao có thể tiết kiệm một chút thì một chút. Toàn thân trên dưới của Âm Mai đều là bảo vật, còn có thể luyện chế Đạo binh. Lại thêm một lượng lớn Tiên Thiên Thủy Tinh thu hoạch được ở

trong Long mạch, Lục Khiêm đột nhiên cảm thấy mình lại giàu lên.

Bay ra khỏi Thông Thiên Hà. Đập vào mắt là một khung cảnh hoang tàn. Thủy Nhãn biến mất.

Hai bên bờ sông hàng ngàn dặm không có thảm thực vật nào. Lực lượng mạnh mẽ thậm chí còn ép đất thành một lớp men như pha lê, cứng hơn thép, trên đó vẫn còn sót lại một ít khói độc và kiếm khí. Đoán chừng trong vòng ngàn năm sẽ không mọc ra bất kỳ thứ gì.

"Trở về Đạo Minh hay bế quan một thời gian?" Trong lòng Lục Khiêm thầm nghĩ. Đảo Vạn Tượng chắc chắn không thể trở về được, nơi này cũng đã trở thành một hòn đảo hoang. Vẫn là nên bế quan trước, trước tiên tìm tòi dị biến của Long Châu và Giao Phục Hoàng Tuyền đồ rồi nói sau.

Nhục thân thăm dò ba trăm trượng dưới mặt đất. Đào ra một tòa động phủ, đánh cấm chế lên. Sau đó lại dùng Thần Tướng Hiển Hình phù lục chế tạo ra ba trăm tên Đạo binh hộ vệ. Làm xong những này, tâm trí của Lục Khiêm dần dần trôi về phía Thức Hải.

Bên trong Hoàng Tuyền Hà Thủy, Giao Long mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia nhân tính quang mang. Kể từ khi mặt trăng treo cao trên bầu trời, Giao Phục Hoàng Tuyền đồ có thêm một tia linh động. Lục Khiêm tò mò nhìn hai khí trắng đen không ngừng xoay tròn sau đầu. Hai khí Âm Dương vòng quanh lẫn nhau tạo thành một hình thái đồ án Thái Cực. Lục Khiêm có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt. Suy nghĩ một chút, có lẽ Lục Khiêm đã nghĩ ra tiền căn hậu quả. Các nàng không giữ lại chút nào tự thôn phệ bản thân, sức mạnh đã được tích hợp vào cơ thể, thế là lưu lại một đạo khí tức. Mượn lực lượng của Thủy Nhãn để thành hình. Hai người bọn họ giống như vệ tinh, phụ thuộc sít

sao vào Giao Long Âm thần, lại giống như pháp thuật pháp khí. Tiếp tục hấp thụ một đoạn thời gian hẳn là có thể khôi phục linh trí.

Tuy nhiên, Âm Dương nhị khí này là một phép thuật không tệ, có khả năng tiêu diệt vạn vật. Thân ảnh lại bay trên phía trên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Ở giữa cây cầu là một hư ảnh duyên dáng yêu kiều. Hư ảnh chợt sáng chợt tắt, hoàn toàn dựa vào ánh trăng để duy trì thân ảnh.

Lục Khiêm tạo ra một con đường đến, để Âm thần có thể hấp thụ nhiều quang mang hơn. Đây là hồn phách của Mạc Sầu. Ngay khi ở một mình trên cầu Nại Hà, làm cũng không thể làm được, Lục Khiêm cũng không biết có năng lực cụ thể gì. Vẫn nên đợi nàng hấp thụ một lượng năng lượng nhất định rồi thử lại lần nữa xem. Sau đó, Lục Khiêm liền một mực hấp thu lực lượng của Long Châu.

Bên cạnh Đại Giải Thoát Luân, có hai mươi canh giờ tu hành hơn so với nhiều người. Long Châu tràn đầy tinh khí, một phần được sử dụng để sưởi ấm nhục thân thần hồn, thúc đẩy tu hành. Một phần khác tràn vào Giao Phục Hoàng Tuyền đồ,

phân một chút cho ba nữ thần hồn. Khoảng thời gian này không có Âm thần mới xuất hiện. Chắc hẳn ba người Yêu Nguyệt tự mình song tu đạo hữu, Âm thần ở giữa tương đối thân mật cho nên mới hồi sinh một lần nữa trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Hoặc là nói người ta căn bản không chết, chỉ là bị dung nhập vào trong cơ thể. Lục Khiêm nghĩ thông suốt điểm này lại nhập vào bên trong tu hành. Theo việc hấp thụ Long Châu tinh khí, hai khí Âm Dương trắng đen dần lớn mạnh hơn.

Mặc dù trí tuệ tâm linh chưa được sinh ra nhưng sức mạnh của khí đen và trắng đã rất lớn. Giao Long dường như có thêm hai pháp khí vệ tinh. Khi giao chiến với người khác, hai khí đen trắng tạo thành một vòng tròn Thái Cực làm hao mòn lực lượng của địch nhân, đồng thời cũng có thể bay ra ngoài giết địch.

Thu hoạch lớn nhất lần này không dừng lại ở đó. Đạo hạnh tăng lên hai mươi năm, hiện nay đã có tám mươi năm đạo hạnh.

Giao Long hấp thu một phần sức mạnh của Long Châu, gần gũi hơn với Hoàng Tuyền Thánh Hà, như thể hóa thân thành Long mạch Hoàng Tuyền.

【VIP】 Trở về Đông cung, Đô vệ Đạo Minh(1)

Từ nơi sâu xa, Lục Khiêm dường như cảm nhận được một sự tồn tại mạnh mẽ không thể giải thích được. Dường như là một dòng sông đã trôi qua hàng nghìn năm, mang ý nghĩa cổ xưa, rộng lớn khiến người ta không khỏi chìm đắm. Dần dần, Lục Khiêm rơi vào một loại trạng thái bí ẩn và khó hiểu. Hoàng Tuyền Hà Thủy không ngừng cọ rửa Giao Long nhục thân. Bởi vì hóa thân của Long mạch, Giao Long dường như cũng có một số năng lực của Hoàng Tuyền.

Ngay ở thời điểm Lục Khiêm tu hành. Cửu Tiêu Đạo Minh, Bạch Thủ sơn. Thái U trở lại núi. Thân hình còn chưa có đứng vững đã đâm đầu vào một nữ tử xinh đẹp mặc đồ đỏ đi tới.

“Sư tôn, Lục Khiêm trở về rồi sao?” Xích Âm vốn dĩ ở bên trong Đạo Minh đợi tin tức. Hoá thân của Lục Khiêm chợt biến mất, lúc này mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Không có tin tức của hắn.” Thái U dừng một chút: “Nhưng cũng không tìm thấy thi thể, tiểu tử này phúc lớn mạng lớn, đoán chừng là trốn ở chỗ nào dưỡng thương rồi, đừng lo lắng, cứ đợi thêm một đoạn thời gian nữa xem.”

“Không phát hiện ra tung tích sao?” Xích Âm nhíu mày suy nghĩ.

“Đúng vậy, lúc ta đến đã không thấy người, hẳn là đã trốn đi rồi.” Thái U nói.

Sau đó biết được từ trong miệng những người may mắn còn sống sót của Thông U quan là Lục Khiêm đã phá hủy pháp

trận. Sau khi pháp trận phát nổ, thân ảnh của Lục Khiêm cũng biến mất.

Lúc này Thái U mới suy đoán có thể Lục Khiêm không chết, dù sao cũng không phải Thiên Hà đích thân ra tay.

"Có lẽ lão phu sẽ tìm người của Ti Thiên đài tính toán một chút."

"Không được, chúng ta chờ thêm đã." Xích Âm vội vàng ngăn cản.

Thật vất vả mới khiến cho người của Ti Thiên đài không chú ý đến bọn họ, lỡ như tính toán ra lại đẩy ra một đống phiền phức.

Không ngờ, sự chờ đợi này lại là hơn ba tháng. Một ngày này, Xích Âm đi vào bên trong bảo tháp cao ngàn trượng, nơi đây là tổng đàn Đông Quan.

Nơi đây là trung tâm của Đông Quý trận pháp. Sàn nhà bên trong được lát bằng ngọc thạch trắng tinh, là nơi cư trú của các nhân viên cốt cán của Đông cung.

Mọi người đều bận những bộ đồng phục trắng giống nhau với những họa tiết khác nhau.

Tòa tháp được chia thành nhiều khu vực khác nhau. Gồm mười đại điện như Luyện Đan điện, Luyện Khí điện, Luyện Binh điện, Đạo Pháp điện v.v…

Mười đại điện lại do Ngũ đô quản lý, còn được gọi là Thập Điện Ngũ Đô Đẳng.

"Bái kiến Thiếu Tể."

"Bái kiến Thiếu Tể!"

Xích Âm đi đến đâu, người chung quanh đều nhao nhao cúi đầu hành lễ.

Xích Âm đảm nhiệm chức vụ Đô tra, phụ trách giám sát chi tiêu của tất cả các điện và duy trì trật tự tham ô v.v…

“Sư tỷ!” Lúc này, một thanh niên tuấn tú vội vàng chạy tới: “Sư tỷ vẫn đang hỏi thăm tin tức của Lục sư đệ sao?”

Người này chính là Đan Thư xếp hạng thứ năm. Đan Thư được mọi người đặt cho biệt danh là Thiết Kiếm Đan Thư, có xuất thân từ thế gia tu sĩ, gia cảnh giàu có, ra tay hào phóng. Lại có thêm thiên phú dị bẩm, còn trẻ tuổi mà đã là Đạo binh Điện chủ, nhân duyên rất tốt.

Nhìn thấy hai người đứng cùng nhau, tùy tùng ở gần đó thức thời tránh đi. Dường như tất cả mọi người đều biết Đan Thư theo đuổi Xích Âm, đó là đang tạo cơ hội cho bọn họ.

“Đan Thư sư đệ.” Xích Âm cười gật gật đầu, thần sắc lãnh đạm, không chỉ giữ khoảng cách mà còn thể hiện phong thái của sư tỷ.

“Sư tỷ yên tâm, tiểu đệ nhất định tìm được tung tích của Lục sư đệ.” Đan Thư thề son sắt cam đoan.

“Vậy thì đa tạ Đan Thư sư đệ.” Xích Âm mỉm cười khách khí, rồi kiếm cớ rời đi.

Trong lòng cực kỳ chán ghét Đan Thư này, người này không chỉ có ý đồ xấu, nội tâm dối trá, kéo bè kết phái, đối với vọng tộc thì nịnh bợ, hàn môn thì chèn ép.

“Xem ra trái tim của sư tỷ đã bị tên tiểu tử kia lấy đi rồi, thật đáng hận.”

Đan Thư thầm hận trong lòng, vậy mà lại bị tiểu tử Lục Khiêm này nhanh chân đến trước.

Xích Âm là đệ tử được coi trọng nhất của Thái U và cũng là đệ tử có thiên phú cao nhất. Tu hành chưa đến sáu mươi năm đã có tu vi Đạo Cơ.

Hơn nữa mấu chốt là nữ, chỉ cần Đan Thư có được Xích Âm, vị trí Đông Quan sau này nói không chừng chính là của y.

Nhưng không ngờ theo đuổi từ lâu, lại bị một gia hỏa tên là Lục Khiêm vượt lên trước.

"Đại nhân và Đô tra trai tài gái sắc, Lục Khiêm này là yêu quái từ nơi nào tới? Ta thấy Đô tra chính là bị lừa."

Đan Thư không nói gì, vẻ mặt âm trầm phân phó: "Ngươi điều tra thân phận và tung tích của Lục Khiêm một chút."

"Đại nhân thật sự muốn tìm Lục Khiêm trở về?" Thuộc hạ không thể tin được.

"Đương nhiên muốn tìm." Đan Thư dừng một chút, cười nói: "Chẳng qua ta không chịu trách nhiệm việc hắn có còn sống hay không. Haha."

"Đúng rồi, mấy ngày nữa sư tôn lại bắt đầu tuyển chọn Đô vệ, các ngươi phải chuẩn bị sự thật tốt, đến lúc đó đừng làm mất uy phong."

Lần đại chiến Đông Quan này có không ít người chết. Điện chủ chết ba người, Ngũ đô chết một người.

Đô vệ được chọn từ mười đại Điện chủ. Đô vệ phụ trách bảo vệ tháp chính và hàng chục tháp phụ phòng ngự trong bán kính hai mươi ngàn dặm.

【VIP】 Trở về Đông cung, Đô vệ Đạo Minh(2)

Trong số các Ngũ đô khác, đây cũng được coi là một chức vị tốt. Quyền cao chức trọng, béo bở nhiều hơn.

Quan trọng hơn chính là, trở thành một Thiếu Tể Đô cấp về cơ bản cũng chính là đệ tử đích truyền của Thái U chân nhân.

Ý nghĩa này lớn hơn bất kỳ sự béo bở nào. Cho dù là danh vọng hay là nhân mạch, Đan Thư tất nhiên không phải là người được chọn.

Đan Thư đã từng thăm dò Thái U chân nhân, bản thân sư tôn không có ý kiến gì đối với việc này.

Những Điện chủ khác hoặc là người của y, hoặc là không có tư cách cạnh tranh.

Vị trí Đô vệ đã là vật trong bàn tay.

…

Bên cạnh Thông Thiên Hà.

Dưới độ sâu ba trăm trượng. Lục Khiêm tỉnh lại sau khi tĩnh tọa, trong mắt lóe lên một tia tinh quang. Chỉ thấy hắn đưa tay phải ra nhẹ nhàng vung lên.

Ầm!

Hai luồng khí đen trắng thoát ra theo ống tay áo.

Thái Cực luân chuyển.

Hai lực lượng đối lập hoàn toàn kết hợp hài hòa và mâu thuẫn với nhau.

Mang theo một lực hủy diệt cực kỳ mạnh mẽ, nó tiếp xúc với lớp đất cứng rắn, như thể dầu nóng được đổ trên băng tuyết, thổ nhưỡng tan thành mây khói trong nháy mắt.

Một cái hố to ba trăm trượng xuất hiện thẳng đến đỉnh. Đây là uy lực của Âm Dương nhị khí, không thua gì Thiên Cương linh khí.

Xoạt!

Lục Khiêm hóa thành Giao Long bay lên trời bay về hướng của Cửu Tiêu Đạo Minh. Móng vuốt của Giao Long rất mạnh mẽ, tràn đầy năng lượng. Khống chế mười dặm quang vân màu vàng, tùy ý phi hành, đi đến nơi nào đều mưa to đầy bồn.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ (Đạo Cơ sơ kỳ: 29200/150000)

Một khắc độ tượng trưng cho một ngày đạo hạnh, chuyển đổi ra chính là tám mươi năm đạo hạnh.

Long Châu trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi đã có thêm hai mươi năm đạo hạnh. Pháp lực vàng nhạt đã rắn chắc hơn trước kia rất nhiều. So với Hoàng Tuyền đại đan còn nhanh hơn.

"Bây giờ thế giới đã hòa bình, bước tiếp theo là khiêm tốn tu hành pháp thuật, luyện tập kỹ thuật một chút." Trong lòng Lục Khiêm đặt ra mục tiêu. Việc tu hành đã tăng trưởng nhanh chóng trong những năm qua. Tương ứng là rất nhiều thứ đã giảm xuống. Địa Phẩm Luyện Đan thuật, Thiên Cương cấm chế thủ pháp cũng không có thời gian để học, cũng không tìm được công pháp thủ pháp tương ứng.

Hầu hết pháp khí mạnh mẽ trên người vẫn dừng lại ở Thiên Cương cấm chế tầng thứ nhất. Thần Tướng Hiển Hình phù lục cao nhất cũng mới ở Thiên Cương tầng thứ ba, cách tầng cao nhất là ba mươi sáu còn rất xa.

Mục tiêu lúc này là tận dụng khoảng thời gian này làm phong phú một năng lực của bản thân. Đồng thời âm thầm điều tra tin tức của Thiên Hà đạo tàng.

Cho đến bây giờ Lục Khiêm vẫn không hiểu Thiên Hà cuối cùng là chết như thế nào.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ chỉ có thể tu hành đến Đạo Cơ hậu kỳ, con đường tu hành còn lại phải tự tìm tòi. Trực giác cho Lục Khiêm biết rằng bí mật của bước tiếp theo có thể nằm ngay ở đạo tàng thần thi.

Xoạt!

Giao Long bước lên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều. Thân hình xuất hiện cách đó hàng trăm dặm. Tăng tốc lao đến Cửu Tiêu Đạo Minh.

Bạch Thủ sơn. Hai mươi bảy thân ảnh rơi xuống đỉnh Bạch Thủ sơn.

Trong đó bao gồm Xích Âm.

"Bái kiến sư tôn." Đại đệ tử Hàn Tiêu nâng bước tiến lên hành lễ. Sau đó là tam đệ tử Xích Âm. Tứ đệ tử Kim Long… Ngũ đệ tử Đan Thư v.v…

Tổng cộng có tám đệ tử, còn lại đều là người ngoài, Điện chủ và các loại chấp sự.

Thái U chân nhân tương đối tùy tiện trong việc thu nhận đệ tử, phương diện quản lý cũng tương đối lười biếng.

Trong những năm này đã thu nhận mười tám đệ tử, một số người mất tích và một số người đã chết. Hiện tại chỉ còn lại có tám người này, còn lại có bốn Đạo Cơ và hai người lão đại lão tam.

Vốn dĩ cộng thêm Lục Khiêm còn có thể tập hợp năm Đạo Cơ Đô chủ.

Thái U nhìn lướt qua ba mươi con người ở đây, phần lớn lực lượng của Đông Quan cũng ở đây.

“Tiếp theo, lão phu tuyên bố người được chọn cho vị trí Đô vệ và Điện chủ.”

“Tiếp theo, lão phu tuyên bố người được chọn cho vị trí Đô vệ và Điện chủ.” Thái U cất cao giọng nói. Nhãn thần đảo qua đám người một lần nữa, có người phấn khích, có người khinh thường.

Bên trong ba mươi người tổng cộng có bảy Đạo Cơ. Thực ra hai người trong số đó là đệ tử của lão, còn lại là tán tu phụ thuộc, hoặc là người cầm đầu các thế lực môn phái nhỏ.

Dù sao Cửu Tiêu Đạo Minh là một liên minh của tán tu thế lực nhỏ, không giống như các môn phái khác có nền tảng tốt, có sự kế thừa nghiêm ngặt.

Ngũ đô quyền cao chức trọng, Thái U thường đem ba vị trí này cho đệ tử của mình, còn hai vị trí còn lại không quan trọng mang tính biểu tượng thì ném cho những người khác.

Bây giờ đệ tử đã chết rồi, đành phải mặt dày mày dạn giao vị trí Đô vệ cho Dưỡng Thần hậu kỳ Đan Thư.

“Luyện Đan Điện chủ do Thiên Chân đạo nhân đảm nhiệm, Linh Viên Điện chủ do Kim Long đảm nhiệm, Thú viên do Thư Kiếm cư sĩ đảm nhiệm.” Thái U dừng một chút, nói: “Về phần Đô vệ…”

Xoạt! Lúc này, một đạo kim quang chiếu sáng Bạch Thủ sơn.

Trước mắt bao người, một đạo nhân mặc áo bào đen đạp trên Huyền Diệu Chí Cập Kim Kiều đến.

Kim Kiều nhuốm đầy Thần Ma tinh huyết, phát ra hơi thở tuyên cổ thê lương, Hoàng Tuyền Chân Ý huyền diệu dị

thường.

Đạo nhân mặc áo bào đen có khuôn mặt như bạch ngọc, đôi mắt như sơn mài, thần thái tiêu sái tự tại, nhãn thần mang theo một tia tà ý.

“Ai?” Mọi người giận dữ hét lên, đang muốn ra tay giáo huấn tên gia hỏa gan to bằng trời này.

【VIP】 Thổ Địa Đạo binh, đổi lấy Công huân(1)

“Lục Khiêm!” Xích Âm kêu lên một tiếng ngạc nhiên, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Lục Khiêm? Hắn chính là Lục Khiêm.”

“Hôm nay không mang theo đấu bồng nữa à? Ta còn tưởng rằng hắn không dám gặp người đấy.”

Ngày đó để tránh cho đám người của Minh phủ nghi ngờ, Lục Khiêm đã đặc biệt phân ra một phân thân cử đến đây. Cả ngày đội đấu bồng, không tiếp xúc với mọi người, dần dần mang danh tự cho là thanh cao.

“Đệ tử bái kiến sư tôn.” Lục Khiêm cúi đầu hành lễ, sau đó ôm quyền hướng về phía xung quanh: “Bái kiến các vị đạo hữu.”

“Đã lâu không gặp, Lục sư đệ, khi nào thì đến phủ của sư huynh làm khách đây?” Đan Thư nhiệt tình khách sáo, làm cho người khác không nhìn ra cảm xúc trong lòng y.

“Lần sau lần sau.”

Lục Khiêm đi đến hàng sau của các đệ tử và đứng đó, dáng vẻ không muốn tranh giành.

“Được rồi, tiếp tục, người được chọn cho vị trí Đô vệ là…” Thái U dừng một chút, trong lòng Đan Thư rất mong đợi, nhưng ngoài mặt lại rất bình tĩnh thản nhiên.

Vị trí Đô vệ, cùng với chân truyền dòng chính của Thái U. Thăng cấp lên Đạo Cơ đã là chuyện ván đã đóng thuyền. Sau

này lại có được Xích Âm, vị trí Đông Quan sẽ nằm trong tầm tay. Tất nhiên, những điều này chỉ là mong muốn trong lòng y mà thôi.

Chưa đạt được đồ vật đã thể hiện sự đắc ý ngược lại sẽ là chuyện xấu.

"Đô vệ là Lục Khiêm. Lục Khiêm chính là môn hạ mới tiến vào Đạo Cơ của lão phu, không biết chư vị có dị nghị gì không?"

Một câu nói kia của Thái U chân nhân đã trực tiếp đánh Đan Thư vào vực sâu. Vẻ mặt Đan Thư cứng đờ, ánh mắt của mọi người xung quanh như gai nhọn đâm sâu vào tim y.

Hoàn toàn không ngờ, lại bị một người chen ngang như vậy. Càng không nghĩ tới Lục Khiêm lại là Đạo Cơ.

"Đa tạ sư tôn." Lục Khiêm cũng không có từ chối, mà là tiến lên nhận lấy vị trí này.

Nhìn thấy vẻ mặt của Đan Thư có lẽ Lục Khiêm đã biết đầu đuôi mọi việc. Chắc hẳn trước kia là chức vụ của gia hỏa này, kết quả bị mình nhanh chân đến trước, kịch bản hẳn là như vậy.

Cho dù có phải hay không, Lục Khiêm cũng sẽ không vì một nhân vật không có ý nghĩa mà nhường đường. Về phần trả thù? Vậy thì cứ đến chứ sao.

"Được rồi, các ngươi đi về trước đi, ta nói chút chuyện với Lục Khiêm."

Thái U vẫy lui đám người, chỉ để lại Lục Khiêm.

Sau khi mọi người rời đi, Thái U bước tới vỗ vai Lục Khiêm, chòm râu dê màu trắng lắc qua lắc lại một cái, cười nói: "Không tệ, rất lợi hại. Thiên Hà cũng bị ngươi ám toán."

Thái U không bao giờ nghĩ đến Lục Khiêm có thể phá vỡ pháp trận của Thiên Hà trước khi bọn họ đuổi đến đó.

"Vẫn là nhờ phúc của mấy vị chân nhân."

"Haizz, sự can đảm này đã vượt qua rất nhiều Đạo Cơ, không hổ là đệ tử của Thái U ta." Thái U khá hài lòng.

Ở bên trong chúng ma bất nhập bất xuất, lấy hạt dẻ từ trong lò lửa.

Ngay cả Thái U khi còn trẻ cũng không có đủ can đảm và tầm nhìn này.

"Đúng rồi, mấy tháng này ngươi đi đâu?"

"Đệ tử, ngày đó…"

Lục Khiêm nói ngắn gọn, giấu giếm chuyện của Long Châu, chỉ nói bản thân rơi xuống nước, tìm một nơi khôi phục thể lực. Gần như khôi phục mới dám ra ngoài.

Sau một lát trò chuyện, Lục Khiêm cuối cùng cũng biết Thiên Hà đã chết như thế nào.

Lại là hợp với thiên địa. Người này thực sự rất tài năng.

"Hẳn là ta nuốt Long Châu vào nên Thiên Hà mới dung hợp không thành…" Lục Khiêm càng ngày càng cảm thấy có khả năng này. Thiên Hà không thể hợp nhất với Long Mạch, bị mọi người giết chết trong một đòn.

Tính toán nhiều năm như vậy có ý nghĩa gì.

Cứ như vậy, chẳng phải di sản của Thiên Hà vẫn nằm trong Long Mạch sao? Nghĩ đến đây, Lục Khiêm có một số ý tưởng. Điều này sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Mấu chốt của Long Mạch chính là Long Châu, từ trên Long Châu có thể khám phá ra chân tướng.

“Đi về nghỉ ngơi trước đi, Đô vệ có quyền hạn gần với ta, ngươi có thể trao đổi phần lớn công pháp cùng dược liệu.”

Tất nhiên, những thứ này đều không phải là miễn phí.

Trao đổi cần Công huân. Công huân tương đương với một loại tiền tệ.

Có thể dùng các loại vật liệu cùng công pháp mà Tàng Thư các không thu nhận để đổi lấy Công huân nhất định. Cũng có thể thu hoạch bằng cách hoàn thành các nhiệm vụ do người khác ban bố.

“Đúng rồi, ngươi nộp công pháp và pháp thuật lên, nếu có người trao đổi sử dụng, ngươi cũng sẽ được chia ba phần lợi nhuận, hỏi chi tiết với Điện chủ, hoặc là Thư tiền bối của Tàng Thư các.”

Bỏ lại câu nói này, thân ảnh của Thái U biến mất.

Lục Khiêm trở lại chân núi, Xích Âm đang đợi ở chân núi. Nhìn thấy nữ tử duyên dáng yêu kiều, Lục Khiêm cười nói: “Đạo hữu, đã lâu không gặp.”

Xích Âm khẽ gật đầu một cái, nói: “Ta dẫn ngươi đi trao đổi Công huân, nhân tiện làm quen với chức vụ.”

Cả hai bay cả một quãng đường. Phía trước là một tòa tháp khổng lồ. Cao tới ngàn trượng, thẳng lên trời.

Tháp được chia thành chín tầng, càng lên cao thì càng quan trọng.

Ngoài cửa, một hàng Lục Giáp Đạo binh mặt như giấy vàng canh cửa.

【VIP】 Thổ Địa Đạo binh, đổi lấy Công huân(2)

Xích Âm đứng trước khoảng trống, hai chân giẫm nhẹ một cái. Mặt đất phồng lên, một Bạch Hồ lão đầu lưng gù, người mặc bạch bào chui ra.

“Bái kiến Tiên trưởng.” Bạch Hồ lão đầu cười tủm tỉm nói.

“Hai Điện chủ của Đạo Pháp điện và Đạo Binh điện có ở đây không?”

Bạch Hồ lão đầu cẩn thận suy nghĩ, nói: “Thanh Huyền Điện chủ ở trong tháp thứ hai mươi mốt của khu vực Giáp, Đạo Binh điện chủ ở ngay trong tháp này.”

“Thông báo cho bọn họ nhanh chóng đến đây.”

“Rõ!” Lão đầu râu bạc không tiến vào.

Thổ Địa Đạo binh là một nhóm lão đầu với bộ râu trắng, biết độn thổ, ngự thú, đạp gió phun lửa v.v…

“Thổ Địa Đạo binh trải rộng toàn bộ Đông Quan, nếu cần chạy việc vặt, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi Thổ Địa.”

Với quyền hạn của bọn họ có thể ra roi Đạo binh bất cứ lúc nào.

“Hiểu rồi.” Lục Khiêm tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Các loại Đạo binh kỳ dị, quét rác gồng gánh, tuần tra tìm người.

Nếu không phải Lục Giáp tháp trên mặt đất, Lục Khiêm thật sự nghĩ mình đã đến một Tiên gia nào đó.

Sau đó hai người đến Đạo Pháp điện.

Nơi này được lát bằng bạch ngọc, không nhuốm bụi trần. Phía trước là quầy hàng, chỉ lộ ra một cái lỗ nhỏ. Giống như một tiệm cầm đồ ở trần gian. Có thể mơ hồ nhìn thấy mấy đạo sĩ Ưng Chủy thu dọn đồ trên kệ hàng phía sau quầy.

"Bái kiến hai vị đại nhân."

Các đạo sĩ nhìn thấy hai người, lập tức quỳ một chân xuống.

Xoạt! Trong phòng lóe lên quang mang, một đạo nhân trung niên áo bào xanh xuất hiện.

"Hai vị đại nhân muốn đổi Công huân sao?"

"Hai vị đại nhân muốn trao đổi Công huân sao?" Điện chủ Đạo Pháp điện Thanh Huyền nói.

"Ừm. Những thứ này giá trị bao nhiêu Công huân?" Lục Khiêm thả những thứ bên trong Kiếm Nang ra.

Một trận quang mang hỗn tạp lấp lóe.

Tiên Thiên Thủy Tinh nồng đậm tinh khí tràn ngập trong đại điện. Ngoài tinh khí, còn có Tiên Thiên Thủy Tinh thực chất hóa hơn.

Ưng Chủy đạo sĩ run lẩy bẩy ngã xuống. Nếu không nhờ Lục Khiêm sớm khống chế Thủy Tinh, chỉ sợ đã sớm bùng phát.

"Tiên Thiên Thủy Tinh?" Đôi mắt xinh đẹp của Xích Âm trừng đến tròn xoe. Đây là nguyên liệu tuyệt vời để luyện chế Kiếm Hoàn thuộc tính Hàn Băng và Bảo Giáp Thần Y.

Ngoài những thứ này, còn có huyết nhục nóng hôi hổi và mười túi Hồ Thiên kiểu dáng khác nhau.

Vừa nhìn có thể chắc chắn chính là giết người phóng hỏa lấy được.

Thanh Huyền Điện chủ bên cạnh mắt nhìn thẳng

Nhiều túi như vậy, điều này bằng bao nhiêu người đã bị giết đây. Trước kia không quan tâm đến người mới tiến vào Đạo Cơ này, cho rằng chỉ là dính ánh sáng của Thái U chân nhân. Không ngờ người này lại là một nhân vật độc ác.

"Người đâu, mau đến nâng lên." Thanh Huyền đạo nhân kêu Đạo binh tiến lên.

Hai mươi mấy Đạo binh thở hổn hển tiến lên, di chuyển huyết nhục lên pháp trận. Pháp trận hơi sáng lên Hồng Quang. Ưng Chủy đạo sĩ lập tức biến thành Thụ Đồng, liếc nhìn huyết nhục Âm Mai từ trên xuống dưới.

Đây là tất cả Đạo binh được luyện chế của đại Đạo Binh điện.

Ưng Chủy Đạo binh không có năng lực đặc thù nhưng thị giác, khứu giác, vị giác tương đối nhạy cảm, có thể giám định phẩm chất của đồ vật.

Ưng Chủy đạo sĩ đánh ra các loại pháp quyết, giám định Tiên Thiên Thủy Tinh, v.v… Thỉnh thoảng lại chạy đến bên cạnh Thanh Huyền đạo nhân để báo cáo điều gì đó.

"Huyết nhục Âm Mai trị giá một lạng một Pháp Tiền, tổng cộng là bốn trăm ngàn, huyết dịch hai Pháp Tiền một khắc, xương cốt năm tiền một lượng… Tổng cộng là chín trăm mười ngàn Pháp Tiền, quy đổi thành Công huân là chín mươi mốt ngàn, Tiên Thiên Thủy Tinh, mười túi Hồ Thiên, ba thanh Tàn Phá Phi Kiếm, hai viên Kiếm Hoàn."

Thanh Huyền đạo nhân lách cách tính toán thu nhập, giống như chợ bán thức ăn bán đồ ăn.

“Chờ đã, đạo hữu, ngươi có thể bán cho ta một ít Tiên Thiên Thủy Tinh được không, vừa lúc ta thiếu vật liệu làm một bộ Thần Y.” Xích Âm chợt mở miệng.

Nàng không trực tiếp muốn nó, mà là mua. Dù sao Tiên Thiên Thủy Tinh là một thứ vô cùng quý giá. Nếu là vật phẩm nhỏ thông thường, sẽ thu ngay khi nhận được. Mặc dù nàng ta và Lục Khiêm là đạo lữ song tu, nhưng điều đó không có nghĩa là của Lục Khiêm chính là của nàng, của nàng chính là của Lục Khiêm.

Giữa người và người vẫn phải có một chút cảm giác về khoảng cách. Trả giá mới có thu hoạch, đó chính là chân lý bất biến của tự nhiên.

Mặc dù có thời điểm luyện tập một số pháp thuật, Xích Âm cũng trao đổi thông qua Công huân. Mà không phải trực tiếp đòi hỏi Thái U. Dù sao phần lớn pháp thuật là mọi người vất vả nộp lên, đòi hỏi miễn phí ngược lại sẽ khiến cho nội bộ lục đục.

“Được rồi, nếu đạo hữu mua ta sẽ giảm giá cho ngươi 40%.” Lục Khiêm gật đầu, cũng không quá khách sáo.

“Ồ, đúng rồi, đạo hữu biết luyện chế Tiên Thiên Thủy Tinh Thần Y Bảo Giáp?” Lục Khiêm nghi ngờ nói.

“Không, Băng Thanh đạo hữu của Trảm Kiếp Bảo Uyển biết luyện chế, nàng nợ ta một món nợ ân tình.”

“Vậy thì cũng luyện cho ta một bộ, ta sẽ không thu tiền của ngươi.”

Lục Khiêm đưa tay ra cắt ra hai khối khoáng thạch Thủy Tinh trong suốt cao nửa người trên pháp trận.

“Khụ khụ, Đô vệ đại nhân, tổng cộng tương đương hai mươi mốt vạn công huân.”

Tương đương khoảng hai trăm mười vạn Pháp Tiền.

【VIP】 Gặp tên dở hơi bên trong Đạo Binh điện

Âm Mai và Tiên Thiên Thủy Tinh mang lại rất nhiều lợi ích. Lục Khiêm lấy ra một miếng ngọc bội có khắc tên và chức vụ của hắn.

Thanh Huyền đạo nhân đi đến bên bàn, lấy Âm Mặc Tuyên Chỉ ra, viết từng hàng nội dung, sau đó đóng dấu lên.

Xoạt! Tuyên Chỉ không lửa tự cháy.

Một đạo quang mang biến mất trong ngọc bài, một đạo khác bay vào Ngọc tỷ trên bàn dài.

Tương đương với ngân hàng chuyển khoản, thông tin bao gồm số lượng Công huân và ghi chú thời đại, mỗi một khoản Công huân đều có dấu vết để lần theo.

Chuyển khoản riêng tương đối đơn giản, hai khối Ngọc bài chạm nhẹ một cái là được.

"Đúng rồi, chỗ của ngươi cũng thu công pháp sao?" Lục Khiêm hỏi.

"Thu."

Sau đó, Lục Khiêm lấy phương pháp luyện chế Ngưu Đầu Mã Diện, Lộc Đầu Cẩu Đầu Đạo binh và công pháp tịch thu được ra.

Lại bắt đầu nhặt nhạnh, mua được tổng cộng tám ngàn Công huân.

Những thứ này không phải là phần lớn thu nhập. Đợi đến lúc có người mua và chế tạo Đạo binh, mỗi một Đạo binh đều

có thể cống hiến một chút Pháp Tiền, nếu như là công pháp, thì được chia ba phần.

Giao dịch xong xuôi, Xích Âm dẫn Lục Khiêm đến Tàng Thư các trao đổi Thiên Cương Luyện Khí và Địa Phẩm Luyện Đan thủ pháp.

Đây là những nội dung mà chỉ Đạo Cơ mới có thể tiếp xúc. Tổng cộng bỏ ra hai mươi ngàn Công huân.

Theo sau, cả hai đi dọc theo cầu thang lên đỉnh cao nhất của bảo tháp.

"Ta đi về trước, ngươi cứ từ từ xem, có chuyện gì thì tìm ta." Xích Âm rời đi.

Phía bên phải đại điện lờ mờ truyền đến huyết tinh chi khí. Trên cửa điện có khắc ba chữ to "Đạo Binh điện".

Đi vào đại điện. Đập vào mắt là vô số quái vật có hình thù kỳ quái, cùng hài cốt của nhân loại và thú loại. Hầu hết chúng được ngâm trong Kim Thủy Phù Thủy để đảm bảo thi thể hài cốt sẽ không bị thối rữa.

Chính đạo không phải lúc nào cũng ngay thẳng, bọn họ vẫn sẽ làm những việc này một cách bí mật.

"Nhanh lên. Độc Giác Nhân sắp xong rồi."

Ầm! Một tên đạo sĩ trong đó chỉ vào Cốt Khôi đàn màu đen nói.

Mọi người chưa kịp phản ứng thì Cốt Khôi đàn đã nổ tung tại chỗ, tro bụi và huyết nhục vương vãi đầy mặt đất.

"Mẹ nó, ai vẽ Tinh Khí pháp trận vậy, còn có dán nhiều Thái Âm Luyện Hình phù lục như vậy làm gì? Não có phát triển không vậy?"

Một tên Sơn Dương Hồ lão nhân vóc dáng cao gầy, vừa giận vừa mắng các đệ tử, vừa phẫn nộ vừa đau lòng.

Nhìn thấy bọn người Lục Khiêm đến, lão đầu vội vàng cúi đầu, nói: "Môn chủ Hộ Pháp Đạo Mao Cửu bái kiến Đô vệ."

"Ngươi không phải người của Đạo Binh điện sao? Điện chủ đâu? Bảo hắn tới đây." Lục Khiêm thấy y phục của người này khác với các Đạo binh xung quanh.

"Điện chủ có việc đi ra ngoài rồi." Nam tử trung niên râu ngắn mặc y phục hoa văn màu đỏ nền trắng của chấp sự nói.

"Không phải, tại hạ thuê Luyện Binh pháp trận ba ngày, đang nghiên cứu Độc Giác Đạo binh… Đáng tiếc…" Sắc mặt Mao Cửu đau lòng, từng phút từng giây đều là tiền đấy.

Nguyên liệu và hoàn cảnh của trận pháp này đều là nơi tốt nhất để chế tạo Đạo binh.

Hộ pháp nói môn phái nhỏ như vậy chỉ có thể chế tạo ra Đạo binh bán chạy mới là con đường để chấn hưng môn phái.

Hiện tại Đạo binh phổ biến nhất là đạo sĩ Lan Lăng Phường, cực kỳ mạnh mẽ, một hơi khiêng một cái bình, có thể thả tiểu quỷ Phi Thiên Độn Địa ra.

Cùng với chi phí tương đối thấp, gần như là Đạo binh cần có của tất cả các phái.

Đạo nhân chế tạo ra Đạo binh này đã kiếm được hàng trăm triệu Pháp Tiền nhờ vào pháp thuật này.

Hộ pháp nói nếu có cơ duyên như vậy, cao thủ Dưỡng Thần và đệ tử trong môn phái sẽ có thể nhân đôi mấy lần.

"Ừm, ta hiểu rồi. Các ngươi tiếp tục làm việc đi." Lục Khiêm gật đầu, gọi chấp sự hiểu rõ tình huống của Đạo Binh điện đến.

Đô vệ quản lý tất cả Đạo binh và phòng thủ, chuyện của Đạo Binh điện đương nhiên cũng do mình quản lý.

Giống như cho thuê Luyện Binh pháp trận cũng là một loại thu nhập.

Đô vệ có thể rút ra một phần trong tất cả thu nhập.

"Đa tạ đại nhân, tại hạ đi ngay." Mao Cửu chắp tay, nhìn hai cái đồ đệ bất tài, tức giận mà không có chỗ phát tiết nói: "Xuân Sinh, Vũ Tài, còn không mau mở đàn ra!"

Ầm!

Cốt Khôi đàn vỡ ra.

"Mẹ nó, Vũ Tài? Ngươi tỉnh rồi?"

Ầm! Lại là một trận huyết vụ khói lửa.

"Xuân Sinh!! Sao lại có thêm hai cái chân, tay phải đâu!"

…

"Haizz… Lần này lại xảy ra chuyện gì?"

Lục Khiêm nhìn ghi chép và văn hiến của Đạo Binh điện, vừa nhìn ba tên sư đồ dở hơi này.

Làm Đàn chủ Luyện Binh của Minh phủ, Lục Khiêm đã nhìn ra vấn đề từ sớm, chẳng qua không nhắc nhở.

Cũng không phải lợi ích của mình, tiền thuê còn kiếm được ít hơn.

Chẳng mấy chốc, Đạo binh vẫn không thành công.

Ba sư đồ chán nản ngồi dưới đất, chật vật thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Mọi người trong Đạo Binh điện đều không nhịn được cười.

Lão xui xẻo rồi.

“Chờ đã…”

Lúc này, Lục Khiêm đứng lên đi về phía ba người họ.

【VIP】 Độc Giác Đạo binh, đoạt thức ăn trước miệng cọp(1)

“Chờ đã!!” Lục Khiêm bước tới, ngăn cản ba thầy trò đang chuẩn bị rời đi.

“Đại nhân có chuyện gì vậy? Mấy người chúng ta đã tính tiền rồi.” Mao Cửu khó hiểu nói.

Thí nghiệm thất bại, trong lòng uể oải cũng không dám thể hiện sắc mặt với Lục Khiêm. Dù sao người ta cũng là cao thủ Đạo Cơ, bản thân chẳng qua chỉ là Dưỡng Thần hậu kỳ.

“Phương pháp này của ngươi không đúng.” Lục Khiêm nói.

“Đúng vậy, lão phu cũng đã nhìn ra.” Mao Cửu chán nản nói. Đáng lẽ phải nhìn ra sớm hơn. Nếu không cũng không phải mất nhiều tiền như vậy.

Nơi này là đàn Luyện Binh chính của tổng bộ Lục Giáp bí tháp. Cao Cửu Thiên có thể đón Cửu Thiên thanh khí, bảo tháp lại có thể hấp thu trọc khí trên mặt đất. Hoàn cảnh luyện binh ở đây có thể nói là lựa chọn tốt nhất. Tất nhiên, tiền thuê đối ứng sẽ đắt hơn gấp nhiều lần.

Thuê chỗ này ba ngày gần như đã bỏ ra một nửa tài sản của môn phái.

Lần này trở về không thể bàn giao với các vị sư huynh rồi.

“Nếu như ta dạy ngươi phương pháp luyện binh chính xác, trả giá chính là chia cho ta năm phần lợi ích, không biết có

bằng lòng hay không?”

Ngay khi Lục Khiêm nói ra điều này, không chỉ có Lục Khiêm, mà cả một số chấp sự bên cạnh đều có chút không tin.

Đạo binh này trên căn bản là mâu thuẫn huyết mạch. Độ khó của việc cải tạo không kém gì việc thiết kế lại một Đạo binh mới.

“Nếu đại nhân thật sự có thể giúp ta hoàn thành, ta chia cho ngươi sáu phần.” Mao Cửu nói.

Mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần có thể ngăn chặn tổn hại, bao nhiêu phần đều có thể.

“Được, nhìn đây. Trương Phong! Dọn mặt đất, mở đàn, dâng hương.” Lục Khiêm nhìn về phía nam nhân trung niên râu ngắn bên cạnh.

Người này là chấp sự trưởng của Đạo Binh điện này.

Lục Khiêm đi đến Hồng Thổ đàn rộng ba trượng, cao năm thước ở nơi hẻo lánh. Bên trên lấy bạch ngọc làm nền, lấy kim tuyến đồng ti làm pháp trận.

“Vâng, đại nhân.” Trương Phong mang theo hai tên Tịnh Đàn chấp sự tiến lên. Những người còn lại dường như không muốn lắm, hoặc là e ngại điều gì đó.

Tất cả điều này đều bị Lục Khiêm thu vào trong mắt. Xem ra hình như đám người này có chút bí mật.

Lục Khiêm vẫn ung dung thản nhiên, cũng không bước đến hỏi.

Đi đến pháp trận trước đó, lật cuốn sách nhỏ do Mao Cửu đưa cho, trong đó viết phương pháp luyện chế Đạo binh.

Đạo binh chủ yếu có ba loại yếu tố: Hồn, xương, phù. Đạo binh này lấy hồn của nhân loại làm chủ thể, lấy xương người

làm khung xương, thêm vảy cá chép, sừng tê giác, cánh tay vượn làm bộ phận cơ thể, lấy Thái Âm Luyện Hình phù, Đạp Thủy phù, Huyệt Thực Dưỡng Hồn phù làm cốt lõi. Đạo binh được luyện chế ra mạnh như trâu, đao thương bất nhập, có thể bước hỏa đạp nước, ngày đi ngàn dặm. Thực lực không quá mạnh nhưng chất lượng cân đối về mọi mặt. Quan trọng hơn là nguyên liệu rất dễ kiếm.

Lục Khiêm có thể chắc chắn Độc Giác Nhân này nhất định sẽ bán rất chạy.

Đạo binh về bản chất chỉ là những hạ nhân làm những việc linh tinh và hộ pháp, có cao cấp, cũng có cấp thấp được sử dụng phổ biến như loại này.

Xoạt! Vào lúc này, pháp trận sáng lên một đạo quang mang.

"Sắc!" Lục Khiêm đánh mấy đạo pháp quyết lên đó.

Âm vụ đột nhiên bốc lên, năm tên Đạo binh đầu chó bước ra khỏi Thần Tướng Hiển Hình phù lục.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người thu dọn tất cả vật liệu và xếp chúng theo thứ tự mà Lục Khiêm đã quy hoạch lại.

"Đây là… Đạo binh thật là linh hoạt." Chấp sự trưởng Trương Phong kinh ngạc.

Nhìn thủ pháp thuần thục của Lục Khiêm, người này không phải là loại bao cỏ rỗng kia, mà là cao nhân thực sự.

"Lần này có trò hay xem rồi." Trương Phong nheo mắt lại, liếc nhìn những người xung quanh. Một vài chấp sự xung quanh vốn muốn động tay động chân, hiện tại hoàn toàn không có chỗ trống cho bọn hắn nhúng tay vào.

Trương Phong đột nhiên muốn cười.

Theo thời gian trôi qua, mấy khối huyết nhục bắt đầu thành hình dưới tác dụng của pháp trận và ấn quyết.

Rất nhanh, một Đạo binh cao hai mét với sừng tê giác, cánh tay vượn, toàn thân phủ đầy vảy cá xuất hiện.

"Hả?" Mao Cửu không thể tin được vậy mà lại thành công dễ dàng như vậy.

"Được rồi, ghi lại công pháp, cùng đi đến Đạo Pháp điện bán." Lục Khiêm dẫn đạo binh đi đến trước mặt Mao Cửu.

"Đa tạ đại nhân." Mao Cửu tiếp nhận sách nhỏ rất dày, tâm trạng hơi kích động. Hai tên đồ đệ cũng nở nụ cười ngốc nghếch.

"Được rồi, cùng đi chứ." Nói rồi, Lục Khiêm đưa cho Trương Phong một tấm bùa chú: "Điện chủ trở về thì bảo hắn tới tìm ta."

"Vâng." Trương Phong cung kính nói.

Sau đó Lục Khiêm và Mao Cửu đi ra ngoài đại điện, chuẩn bị bán phương pháp luyện chế Đạo binh cho Đạo Pháp điện.

Sau vài canh giờ tìm hiểu, Lục Khiêm đại khái đã hiểu Cửu Tiêu Đạo Minh. Phần lớn tu sĩ cũng không phải là không quấy nhiễu phàm nhân. Chỉ cần có mức độ, sẽ không khát nước mà bắt cá. Hơn nữa, bầu không khí giao lưu pháp thuật nồng hậu dày đặc, Đạo binh được sử dụng rộng rãi, có thể là do tài nguyên sung túc.

Liên minh này cũng không phải là cảnh tượng thế lực lớn hút máu thế lực nhỏ như trong tưởng tượng. Ngược lại còn cho thế lực nhỏ một chút nền tảng phát triển.

Nếu như đổi thành Thông U quan, một khi Đạo binh được nghiên cứu ra, đã sớm bị người khác sử dụng, làm sao còn có thể cho tiền.

【VIP】 Độc Giác Đạo binh, đoạt thức ăn trước miệng cọp(2)

Lục Khiêm dẫn Mao Cửu nộp công pháp lên. Công pháp này ước tính sẽ mang lại rất nhiều lợi ích hàng tháng.

Khi Mao Cửu chuẩn bị rời đi, đột nhiên dừng lại nói: "Đại nhân, tại hạ muốn nói cho ngài một việc."

"Ừm? Chuyện gì?"

"Lão phu mới vừa nghe thấy bọn hắn muốn làm giả sổ sách, nói là một chút công huân cũng sẽ không cho ngài."

Mao Cửu trước kia không dám quản những chuyện này, nhưng Lục Khiêm đã giúp mình một ân tình lớn như vậy, cũng nên nhắc nhở hắn một chút.

"Ồ?" Lục Khiêm lộ ra vẻ hứng thú: "Điện chủ là ai?"

"Điện chủ là Ngũ Thiếu Tể Đan Thư."

"Ta hiểu rồi. Ngươi rất tốt. Sau này có khó khăn gì đều có thể tìm ta." Lục Khiêm vỗ vỗ bả vai Mao Cửu.

"Đa tạ đại nhân." Mao Cửu hưng phấn nói, chuyện này coi như là ở cùng một thuyền với Đô vệ.

Mao Cửu đã sống nhiều năm như vậy, khác hẳn những người kéo bè kết phái kia. Lão biết rõ tầm quan trọng của thực lực. Âm mưu quỷ kế dù mạnh đến đâu cũng không thể sánh bằng sức mạnh của cấp cao hơn. Ngay cả khi Lục Khiêm chỉ là một kẻ cô độc không có căn cơ.

Sau khi Mao Cửu rời đi, Lục Khiêm mới hồi phục tinh thần lại, nhãn thần sắc bén: "Nếu có người muốn chết, vậy thì không còn cách nào."

Trở về còn phải Luyện Khí luyện đan.

Cảnh giới Thiên Cương, chỉ nguyên Kiếm Nang mỗi lần thăng cấp đều phải hấp thụ một lượng lớn Kim Khí. Chưa kể đến còn có Thanh Đồng chiến mâu, Diễm Tâm Kim Cung, Thần Tướng Hiển Hình phù lục v.v…

Ngoài những thứ này còn có vật liệu của Hoàng Tuyền đại đan.

Hai trăm ngàn Công huân trên người này căn bản không đủ dùng.

"Hèn gì không nhìn thấy sổ sách riêng khác của Đô vệ."

Đô quản quản lý Đạo Binh điện và Hộ Pháp ti. Hộ Pháp ti phân bố ba mươi hai Lục Giáp bí tháp trong các thành thị thuộc quyền quản lý của Đông Quan. Phụ trách bảo vệ bí tháp và an toàn của tường thành và duy trì trật tự của phường thị.

Phương diện chất béo rất phức tạp, bình thường phải phân chia với những đạo môn tán tu khác, Hộ Pháp ti giữ một phần, nộp lên ít đến đáng thương.

Mà khác với thành trì, số lượng nộp lên không giống nhau. Cũng nhiều lần không rõ ràng trong một thời gian. Xích Âm nói một năm có khoảng bảy trăm ngàn chất béo Pháp Tiền.

Chất béo của Đạo Binh điện mới là đầu to. Cũng là ba mươi hai tòa phân điện. Rất nhiều thế lực nhỏ và cá nhân không có năng lực luyện chế Đạo binh. Bình thường đều sẽ thuê pháp trận, hoặc là ủy thác chế tạo nghiên cứu Đạo binh. Bao gồm nội bộ Đạo Binh điện cũng có rất nhiều chuyên môn buôn bán Đạo binh.

Ở bờ nam nơi Đạo binh được sử dụng rộng rãi, đó là một nguồn thu nhập rất lớn. Chỉ riêng chất béo hàng năm của Đô vệ đã có năm triệu trở lên.

Lục Khiêm muốn biến Ngưu Đầu Mã Diện trở thành Đạo binh chuyên môn của Đạo Binh điện. Như vậy thu nhập một năm có thể so sánh với hai thế lực lớn ở đảo Vạn Tượng.

"Dám nhổ lông dê trên người ta… Có mệnh đón nhận hay không?" Ánh mắt Lục Khiêm thâm thúy nhìn về phía xa xa. Dường như xuyên qua khoảng không và hội tụ vào một số người. Đáng tiếc Lục Khiêm không có cách nào lấy danh hiệu Giải Thoát Âm soái, Hắc Sơn lão yêu ra. Chỉ cần lấy mấy cái tên tuổi này ra, đám người kia cho dù đánh chết cũng không dám trêu chọc mình.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bay ra khỏi thành trì. Phương hướng là động phủ của Xích Âm. Đã lâu không nghiên cứu thảo luận công pháp với Xích Âm sư tỷ rồi.

Mấy ngày nay nói chuyện thâu đêm, nhìn xem thành quả tu hành như thế nào. Đương nhiên đây không phải là mục đích chính của Lục Khiêm,

chủ yếu là hắn muốn hỏi lai lịch của Đan Thư.

Đại điện trên đỉnh núi, trời quang mây tạnh, cỏ cây tươi tốt. Một tòa cung điện sừng sững đứng ở nơi đây. Động phủ to lớn vắng vẻ không một bóng người.

Ở một con suối nước nóng trong rừng. Làn suối bốc lên hơi nóng, có thể nhìn thấy một thân thể trắng nõn trơn nhẵn mờ ảo trong làn hơi nóng bốc lên.

Xích Âm mệt mỏi tựa vào tảng đá lớn, gương mặt bị hơi nóng hun cho ửng đỏ, dưới làn suối là thân thể mềm mại nhanh nhẹn. Ánh mắt mơ màng nhìn xa xăm, đôi chân xinh

đẹp nhẹ nhàng lay động dòng nước, đầu óc không biết đã bay đến nơi nào.

Xích Âm có chút không dám đối mặt với Lục Khiêm, nàng không biết nên lấy thân phận đạo hữu hay là đạo lữ song tu mới phải. Nhất là sau khi Thái U chân nhân biết được, càng làm cho nàng có chút xấu hổ. Dù biết rõ kiểu dáng vẻ tiểu cô nương e thẹn này là không nên, nhưng vẫn kìm chế không được mà suy nghĩ lung tung.

Rào rào…

Xích Âm dùng tay khoát nước tẩy rửa cơ thể, dù Đạo Cơ cảnh hoàn toàn có thể làm sạch không dính một hạt bụi nhưng nàng vẫn thích tắm để thư giãn.

Ngâm một hồi lâu, Xích Âm bỗng nhiên đứng dậy. Làn da trắng như tuyết có chút phiếm hồng, từng giọt nước xuôi theo cơ thể rơi xuống, dáng người tinh tế, đôi chân ngọc ngà thon dài. Nàng khoác áo choàng tắm trắng, bên trong không mặc gì, áo choàng lụa che phủ đường cong duyên dáng.

【VIP】 Một kích Lôi Đình, tiêu diệt toàn bộ(1)

Động phủ của Xích Âm bình thường không có người ngoài, nàng thích một môi trường yên tĩnh và tự do.

Đạo binh chỉ canh giữ dưới chân núi, đề phòng có người ngoài tự tiện xông vào.

Ngay lúc này, một cánh tay mạnh mẽ choàng qua vai nàng.

“Ai?” Xích Âm giống như một con thỏ bị dọa cho sợ hết hồn. Quay đầu nhìn lại thấy là Lục Khiêm, lúc này mới bình tĩnh trở lại. Nàng thầm sợ hãi, rõ ràng tiểu tử này tiến vào Đạo Cơ còn muộn hơn nàng, nhưng sao đạo hạnh lại uyên thâm như vậy.

“Sư tỷ chẳng lẽ đã quên ta rồi sao?”

Lục Khiêm cười nói, đánh giá thân thể Xích Âm một vòng từ trên xuống dưới.

Xích Âm đỏ mặt, lúc này mới phát hiện cảnh xuân chợt lộ, cho nên vội vàng giãy khỏi ngực Lục Khiêm, trách móc: “Ai là sư tỷ ngươi, có ai đối xử với sư tỷ giống ngươi không?”

“Ha ha. Sư đệ sai rồi, sư tỷ ngươi bắt nạt lại ta đi.”

Nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Lục Khiêm, Xích Âm chịu thua. Dù trong lòng có trách móc nhưng cũng không có sức để nói, nàng mềm nhũn tựa vào người Lục Khiêm.

Năm ngày sau.

Bên trong tấm màn phù dung của đại điện, người đẹp đang nằm trong ngực hắn ngủ không được sâu lắm, hai má nàng gối

lên cánh tay hắn.

Hồi lâu, Xích Âm tỉnh lại, nàng có hơi không dám nhìn vào ánh mắt Lục Khiêm.

"Không tệ, mới vào Đạo Cơ, đạo hạnh cũng đã ba mươi năm." Lục Khiêm cười như không cười, cảm thụ được tinh khí Long Châu trong cơ thể đang chuyển động, đạo lữ trước mặt cũng thoải mái không ít.

Đạo Cơ Pháp Thể của Xích Âm là loại hình công pháp, cho nên mạnh hơn Đạo Cơ Pháp Thể bình thường một chút. Có điều vẫn kém hơn đôi chút so với Pháp Thể Quan Tưởng đồ của Lục Khiêm.

Loại hình công pháp Đạo Cơ Pháp Thể, pháp lực xuất phát từ công pháp, tính dung nạp có chút thấp, cũng có cùng chuỗi pháp thuật xuất phát tương thích phù hợp với công pháp.

Quan Tưởng đồ thì khác, Lục Khiêm ngưng tụ pháp lực Hoàng Tuyền Nại Hà, đều có gia tăng thêm đối với pháp thuật thuộc tính âm.

Xích Âm không nói gì, mong muốn lâu nay giờ đã thực hiện được. Mấy ngày tu hành này, có thể coi là đã làm nàng mệt muốn chết rồi. Dù sức khỏe của nàng có mạnh hơn đi chăng nữa, thì so ra cũng kém hơn Song Đạo Cơ của Lục Khiêm.

"Đúng rồi, Đan Thư là ai vậy? Hình như ta có chút ấn tượng với người này."

"Đan Thư sao?" Xích Âm khẽ xíu mày.

Lục Khiêm nói đến chuyện này, lúc này Xích Âm mới biết, có lẽ nàng đã liên lụy đến Lục Khiêm, vì thế nói rủ rỉ.

"Đan Thư vốn tên là Tiêu Thư, là trưởng tử của Dung Ngục Tiêu gia. Dung Ngục Tiêu gia là gia tộc tán tu nổi tiếng, gia

chủ Tiêu Diễm chính là Đạo Cơ trung kỳ, một tay Dung Ngục làm cho Dung Ngục Đại Diệt Tuyệt Từ Quang vô cùng tráng lệ, Từ Quang chiếu xuống khiến cho mọi thứ trong phạm vi trăm dặm đều cháy đen.”

Tiêu gia có quan hệ thông gia với Trảm Kiếp Bảo Uyển, trưởng tử lại là chân truyền của Thái U chân nhân, cho nên thế lực được xem là đệ nhất trong phạm vi mấy vạn dặm.

Chính bởi vì có người chống lưng cho nên Đan Thư mới không kiêng nể gì như thế.

“Hèn chi lại phách lối như thế.”

“Không thì ta nói chuyện với sư tôn một chút nhé?” Xích Âm hỏi.

“Không cần đâu, ta sẽ tự mình xử lý, trước tiên cứ đi Hộ Pháp ti xem thử.”

Quan hệ nhân sự của Hộ Pháp ti khá đơn giản, trụ sở chính nằm dưới Lục Giáp Tổng tháp. Ngoại trừ Trường Sử, Tư Mã với các chủ sự hậu cần lớn ra thì đa số đều trấn thủ ở các thành trì, cứ mỗi nửa năm sẽ trở về báo cáo một lần.

Ngoại trừ quan liêu do Trường Sử đứng đầu ở trụ sở chính, thì bên ngoài còn có tứ đại Lang tướng. Mỗi Lang tướng quản lý tám giáo úy, tổng cộng có ba mươi hai giáo úy, vừa đủ cho mỗi người trấn thủ một tòa thành.

Chưa đến nửa năm mà báo cáo, mọi người tụ tập sẽ không đông đủ. Lục Khiêm chỉ cần lộ mặt, nói vài câu xã giao. Quy củ vẫn như trước kia, chờ sau hai tháng mọi người báo cáo thì mới có thể lập ra quy củ của riêng mình.

Lục Khiêm đi ra Hộ Pháp ti, hắn bước lên pháp trận, bóng dáng thoáng chốc đã xuất hiện ở trụ sở chính Đạo Binh điện.

“Đại nhân.” Tổng chấp sự Trương Phong cung kính nói.

Ngoại trừ y ra, những chấp sự khác cũng chỉ chắp tay qua loa.

Trong khoảng thời gian không quản lý công việc này, đã làm cho bọn họ tưởng rằng Lục Khiêm dễ bị lừa. Hơn nữa Điện chủ bày mưu tính kế, cho nên rất nhiều chuyện đã bắt đầu không kiêng nể.

"Điện chủ đâu?"

"Thưa đại nhân, điện chủ có việc nên đã đi ra ngoài." Tổng chấp sự Trương Phong nói.

"Xem ra rất bận nhỉ."

Lục Khiêm nhìn xung quanh, thu vào mắt vẻ mặt của những người xung quanh, cười lạnh một tiếng:

"Trương Phong, ngươi đi thông báo, thời gian trong ba nén hương, tổng chấp sự của các phân điện lớn và các thuộc hạ tứ đại chấp sự nhất định phải có mặt. "

"Tuân… Tuân lệnh." Trương Phong khẽ sửng sốt, vẻ mặt nghiêm túc vội vàng làm theo lời Lục Khiêm.

【VIP】 Một kích Lôi Đình, tiêu diệt toàn bộ(2)

Thông qua pháp trận thông báo tin tức này ra ngoài.

Trong lòng y đang thắc mắc không biết hành động này của Lục Khiêm có ý gì. Biết rõ gần như ba mươi hai tổng chấp sự không có bao nhiêu người đến mà lại làm vậy.

Đợi đến khi tin tức được thông báo, Lục Khiêm mới nói: "Nội trong thời gian ba nén hương mà ai không đến kịp, thì hủy bỏ toàn bộ chức vụ của người đó."

Trong mỗi Lục Giáp Bí tháp đều có Truyền Tống trận, chỉ cần muốn tới thì đều đến kịp.

"Đại nhân, chuyện này không đúng với quy củ cho lắm?" Một tên chấp sự nhịn không được nói.

"Quy củ? Điều ta nói chính là quy củ."

Ầm!

Khí thế trên người Lục Khiên tăng cao, áo bào lay động.

Một tên chấp sự ở góc đột nhiên hộc máu bay ra ngoài, lăn trên mặt đất mấy chục mét.

"Để ta xem ai còn dám truyền tin tức nữa không?" Ánh mắt Lục Khiêm như đuốc, nhìn lướt qua mọi người.

Lục Khiêm ra tay tàn bạo, đám người này rốt cuộc cũng đã yên phận trở lại.

Hơn nửa nén nhang trôi qua, đã có tốp ba tốp bốn chấp sự đến đây. Những người này dáng vẻ già nua, khí chất tang

thương, ăn mặc không tính là tráng lệ. Vừa nhìn đã biết bọn họ đã nhẫn nhục chịu khó trong thể chế, chuyện gì cũng làm, chịu tiếng xấu thay cho người khác. Lục Khiêm thầm ghi lại thứ tự đi vào của mọi người.

Rất nhanh, thời gian ba nén hương đã trôi qua.

Ba mươi hai tổng chấp sự chỉ có tám người đến, chấp sự hơn bốn mươi người đến. Có một số đến đông đủ, phần lớn tổng chấp sự lấy cớ có việc, chỉ cử một chấp sự tới đây.

"Khụ khụ, được rồi, chỉ có như vậy đúng không?"

Lục Khiêm mỉm cười, lời nói ra khiến người ta ngạc nhiên không ngờ tới: "Ta lấy thân phận Đô vệ tuyên bố, hủy bỏ toàn bộ chức vụ của những người không tới đây."

"Chuyện này…"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Thông báo được truyền đi.

Soạt!

Pháp trận truyền đến một luồng tia sáng.

"Sư đệ, chuyện này không hợp quy củ đâu?"

Người đàn ông trẻ tuổi điển trai xuất hiện, theo sau lưng là một đám chấp sự đầy căm phẫn.

…

Khoảnh khắc Lục Khiêm tuyên bố tin tức. Đám người ở đó bỗng xôn xao.

Những người vốn là không thể tới, lần lượt nhao nhao xuất hiện dưới sự dẫn dắt của Điện chủ Đan Thư.

"Sư đệ, cái này không trái với quy củ chứ?" Đan Thư cười nói.

“Đúng vậy đó, chúng ta ai cũng có việc quan trọng cần giải quyết.”

“Không sai, lão phu vừa rồi ở bên ngoài, không phải không đến, mà là thật sự có việc.”

“Điện chủ đại nhân, ngươi cần phải thay chúng ta làm chủ đấy.”

Bọn họ đã đoán được Lục Khiêm sẽ trả thù như thế nào. Hoặc là giết gà dọa khỉ, hoặc là tìm sơ hở để làm khó dễ. Không nghĩ tới Lục Khiêm thế mà trực tiếp nhấc cái bàn lên, khai trừ nhiều người ngay tại trận như vậy.

Hắn dựa vào cái gì?

“Sư đệ?” Lục Khiêm cười một tiếng, “Ngươi phải gọi ta Đô vệ”.

Đan Thư sững sờ, sắc mặt có chút khó coi, nói: “Đô vệ đại nhân thật là uy phong.”

“Đó là điều đương nhiên, dù sao cũng là quan lớn một cấp, nếu như ngươi là Đô vệ, ngươi cũng có thể nói như vậy.”

Lục Khiêm không nhượng bộ chút nào, nói đến Đan Thư nói không ra lời.

“Tốt, ngươi đem bọn họ đuổi đi, xem ngươi tìm ai chế tạo Đạo binh.”

Đan Thư oán hận nói, chợt phất tay áo rời đi. Phần lớn Tổng chấp sự nhìn cũng không nhìn Lục Khiêm một cái, trực tiếp bỏ đi.

Lục Khiêm cũng không giữ lại, cũng không thèm nhìn tới mọi người.

“Đại nhân, cái này làm thế nào cho phải, bọn họ tập thể bãi công, đơn hàng kia của chúng ta không ai hoàn thành, nếu

không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra?”

Trương Phong thận trọng nghiêm túc nói.

Đạo Binh điện mỗi ba tháng đều muốn chế tạo hơn mấy ngàn vạn tên Đạo binh, điều chúng cho cái môn phái khác.

Các môn phái vừa và nhỏ có bán kính hàng trăm nghìn dặm, thậm chí có cả những môn phái nổi tiếng là Trảm Kiếp bảo uyển, cũng đều được mua từ Đạo Binh điện. Còn có một số tự chuẩn bị vật liệu để người Đạo Binh điện hỗ trợ chế tạo.

Một khi những điều này bị chậm trễ, sẽ bồi thường gấp mười lần tiền đặt cọc.

Đến khi đó, hắn sẽ phải chịu trách nhiệm về điều này.

“Không sao.” Trong lòng Lục Khiêm đã có dự tính, trước hết để cho bọn họ dừng công việc lại, sắp xếp chức vị Tổng chấp sự cho người vừa rồi tới nhanh nhất.

Những người này thăng quan ngược lại không có chút tâm trạng vui vẻ nào, từng đám mây mù che phủ, sợ bị xem như là kẻ chết thay.

“Không cần phải gấp gáp luyện chế Đạo binh, hiện tại dựa theo cái tờ đơn này thu thập vật liệu, sau đó về nói cho ta biết.”

Lục Khiêm để lại một câu, sau đó lập tức bay lên trời. Đi tới trên ngọn núi ở vùng ngoại ô, trong động phủ mà Cửu Tiêu Đạo Minh sắp xếp cho hắn. Diện tích của động phủ không tính là quá lớn. Mấu chốt là yên tĩnh.

Trong đại điện đầy tro bụi.

Xoạt !

Lục Khiêm vung tay lên, một trận cuồng phong thổi qua, đại điện mới tinh như lúc ban đầu.

【VIP】 Cấm chế Thiên Cương, thế giới thần bí(1)

Hắn ngồi xếp bằng xuống, lòng bàn tay xuất hiện một ngọn đèn. Bóng người lóe lên, tiến vào trong ánh lửa. Trước mắt là thế giới hỏa diễm. Xung quanh bốn phía tất cả đều cháy hừng hực hỏa diễm.

Ở trung tâm là Kim Cung nguy nga lộng lẫy, bên cạnh là một vài toà kim điện thấp hơn. Phía trước cung điện ước chừng có ba bốn mươi mẫu ruộng linh điền.

Trên đó trồng đầy Song Đầu Hướng Nhật Ma Quỳ, Nhân Diện Ma Cô các loại

Thực vật ở giữa Dạ Xoa Ma Liễn không ngừng phun ra âm khí đen như mực.

Khói đen tạo thành mây đen, che đậy kim cung huy hoàng, cùng bầu trời đỏ thẫm huyết vân xen lẫn chung một chỗ. Có vẻ vô cùng quái dị tà ác.

Đây mới là động phủ của Lục Khiêm.

“Thiên Cương Chân Lục tầng thứ nhất, vẫn còn hơi quá nhỏ.” Lục Khiêm trong lòng thầm nghĩ.

Động phủ bí mật quả thực rất bí mật, chỉ có điều là diện tích không đủ dùng.

Mỗi chín tầng cấm chế đều là nhất trọng thiên.

Diễm Tâm Kim Cung Chân Lục mới tầng thứ nhất cấm chế Thiên Cương, ít

nhất đến tầng thứ chín bước vào đệ nhị trọng thiên, mới có không gian thích hợp.

Cấm chế Thiên Cương trình độ phức tạp hơn Địa Sát gấp mấy chục lần.

Độ khó cực cao.

Trong thời gian này mục tiêu chủ yếu của Lục Khiêm là hấp thu năng lượng

Long Châu, tăng lên đạo hạnh. Sau đó là học được cấm chế Thiên Cương cùng thủ pháp luyện chế Địa phẩm đan dược, trang bị tất cả những thứ này lên người.

Cuối cùng chính là truy tìm di sản mà Thiên Hà để lại.

Long Mạch bí mật, dài hơn mười vạn dặm. Không khác nào mò kim đáy biển.

Chỉ có thể bắt đầu từ Long Châu trên người. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm há mồm phun ra một viên cầu trong suốt.

Long Châu lơ lửng lên đỉnh đầu, từ từ phát ra ánh sáng giống như ánh trăng.

Ánh trăng như nước, trút xuống một chỗ. Năng lượng tinh thuần theo hô hấp đi vào trong cơ thể, mức độ tăng trưởng của Hoàng Tuyền Kinh Đồ nhanh gấp mấy lần.

Xoạt!

Diễm Tâm Kim Cung gió nổi mây vần.

“Tinh khí thật là tinh khiết”.

Diễm Trung Tiên trông giống như cô bé mười một mười hai tuổi, mở to đôi mắt tròn xoe, bên cạnh hỏa diễm tiểu nhân bị dọa đến sợ hãi.

Tinh khí vậy mà theo Kim Cung bay tới đây. Diễm Trung Tiên mở ra cái miệng nhỏ nhắn, từng ngụm từng ngụm cắn

nuốt lấy tinh khí. Dù sao Lục Khiêm cũng đã từng nuốt tinh khí của mình, mình dùng một chút lại có làm sao.

Theo tinh khí hấp thu, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Diễm Trung Tiên càng dài càng lớn, mũi đẹp tinh xảo miệng nhỏ, đôi mắt linh động.

Kim Cung.

Nơi đây tràn ngập ánh sáng màu vàng nồng đậm. Đây là Hoàng Tuyền Nại Hà pháp lực. Pháp lực ngày càng trở nên nặng nề ngưng tụ.

Pháp lực có nghĩa là lực lượng thi pháp, cường độ pháp thuật nằm ở chỗ đạo hạnh sâu cạn. Càng ngưng thực pháp lực các phép thuật được giải phóng càng mạnh.

Pháp lực tổng cộng có ba giai đoạn. Sơ kỳ tiến vào trung kỳ là sương mù hình dáng pháp lực, sương mù ngưng tụ tới trình độ nhất định, chính là dịch thể hóa.

Lúc này chính là Đạo Cơ hậu kỳ.

Trong những trường hợp bình thường, Lục Khiêm đều là tiến vào bên trong Đại Giải Thoát Luân thu nạp tinh khí Long Châu, hoặc là chỉnh đốn pháp thuật.

Sau hai mươi canh giờ sử dụng hết, mới ra ngoài luyện đan Luyện Khí.

Hắn cũng không có trực tiếp bắt đầu, mà là trước tiên luyện tập thủ pháp thông thường, cho đến khi đạt đến một trình độ nhất định ,sau đó dùng một thanh kiếm để thử.

Một ngày này.

Trong phòng luyện khí.

Cung điện nguy nga lộng lẫn, khắc đầy pháp trận chằng chịt.

Tiếp dẫn Cửu Thiên Thanh khí, địa mạch diễm hỏa, tụ tập thiên địa tinh hoa pháp trận, cái gì cần có đều có.

Thanh kiếm vàng lơ lửng giữa không trung, và trung tâm giống như một ngọn núi kim loại cao gần tới nóc nhà.

“Sắc!”

Lục Khiêm đứng trước pháp đàn màu vàng, ngầm sai Chư Thiên Luyện Bảo Quyết, Kiếm Nang thả ra một ánh sáng màu vàng.

Kim quang cuộn xoắn.

Kim khí bị hấp thu, kim loại hóa thành bột tro màu xám.

Xoạt!

Lúc này, ba mươi sáu cái tiết điểm bên trong pháp trận toả ra ánh sáng rực rỡ.

“Bắc Đẩu Cửu Thần, giữa bầu trời đại thần; thượng triều kim khuyết, dưới

che Côn Luân… Đại chu thiên giới, tế nhập vi trần; thiên cương sở chỉ, ngày đêm thường luân…”

Lục Khiêm dậm chân tại chỗ , trong miệng nói lẩm bẩm, phía trên pháp đàn yên khói lượn lờ.

Xoạt!

Sau khi câu thần chú được niệm, một luồng không khí trong lành buông xuống.

Ánh kiếm bị kìm hãm, trong trẻo sáng ngời, đầy linh khí. Tầng thứ hai Thiên Cương cấm chế thành công!

“Cuối cùng cũng thành công…” Lục Khiêm thở phào nhẹ nhõm.

Có kinh nghiệm từ lần thành công thứ nhất, rất nhanh, những linh khí khác cũng có Thiên Cương cấm chế tầng thứ hai.

Với tiền đề là điều kiện bên ngoài không thay đổi, Lục Khiêm có được Hoàng Kim Giám, chắc chắn sẽ không xuất hiện hiện tượng thụt lùi.

"Tài liệu còn chưa thu thập xong sao?"

Lục Khiêm bế quan đến bây giờ, có vẻ cũng đã rất lâu rồi.

Trên thực tế chỉ mới qua hơn nửa tháng, hắn có được Đại Giải Thoát Luân, tương đương với tu luyện hai tháng.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lần nữa tiến vào bên trong bế quan.

【VIP】 Cấm chế Thiên Cương, thế giới thần bí(2)

Tinh khí của Long Châu dường như vẫn chưa cạn kiệt, được hắn hấp thụ từ từ.

Bên trong Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ hắc bạch Âm Thần, cùng Nại Hà Kim Kiều trên Âm Thần càng phát ra rõ ràng.

Ầm!

Ngày này.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều kim quang bắn ra bốn phía, không ngừng chấn

động.

Phía trên thần hồn trở lên rõ ràng, hai mắt linh động, mặt mày đẹp đẽ.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều (tiểu thành: 1000/ 1000) —— (đại thành: 1/ 3000)

Trải qua nhiều ngày tu hành, chính thức đi vào đại thành chi cảnh.

Đầu kia của cây cầu vàng câu thông đến một nơi chưa sâu xa không biết tên.

“Đây là…”

Lục Khiêm cảm nhận được một thế giới quen thuộc.

Ầm! Thức hải truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều tỏa sáng rực rỡ.

Hư ảnh Âm Thần của Mạc Sầu đột nhiên trở nên rõ ràng. Trở nên sinh động như thật, trong mắt tựa như có thần trí.

Trăng tròn giống như Long Châu treo trên trời cao, ánh sáng trắng bạc chiếu rọi xuống, nuôi dưỡng vạn vật trên thế gian này.

"Cuối cùng cũng đại thành rồi."

Sau khi Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đại thành thì nắm giữ độn quang có tốc độ nhanh hơn cùng với uy lực trấn áp mạnh hơn.

Không đợi Lục Khiêm lấy lại tinh thần, một đầu khác của Nại Hà Kim Kiều giống như đã nối liền với rõ ràng thế giới bên trong.

Lục Khiêm bước lên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều. Giẫm lên những vết máu lốm đốm, giống như quỷ hồn, đặt chân lên con đường một đi không trở lại này.

Đương nhiên, khác biệt với những quỷ hồn bị ép buộc khác. Lục Khiêm là người điều khiển nơi này. Chúa tể của cái thế giới này.

Âm Thần của Mạc Sầu còn đang đắm chìm trong ánh sáng, thần sắc có chút đờ đẫn. Lục Khiêm không để ý đến, đi thẳng tới đầu cầu bên kia.

Xoạt!

Huyễn cảnh xung quanh bỗng nhiên phát sinh biến hóa long trời lở đất. Cảnh tượng biến đổi. Cái này giống như là đáy nước, xung quanh tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Khoảnh khắc một số con thú khí thế hung hăng nhìn thấy Lục Khiêm liền bỏ chạy tứ tán.

Long Mạch?

Không đợi Lục Khiêm suy nghĩ cẩn thận, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều lần nữa kéo dài, đi đến một độ sâu thậm chí còn chưa được biết đến. Lại đi tới một thế giới đen tối khác. Lần này, ngược lại Lục Khiêm đã quen thuộc.

Đây lại là thế giới đạo tàng.

Hoá ra Long Châu thật sự có thể cảm nhận được long mạch, đồng thời tiến vào thế giới đạo tàng. Lục Khiêm bước chậm ở trong thế giới đạo tàng.

Từ nay về sau, cái kho báu này là của riêng mình.

Truyền thừa của Thiên Hà đạo nhân, cùng với đạo tàng Thần Thi thần bí, những thứ này còn lại để tự mình từ từ tìm tòi.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng. Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ hiện ra.

Một con Giao Long dữ tợn lơ lửng giữa không trung, miệng phun hoàng quang, mắt phóng ra kim mang. Ngay lúc Giao Long xuất hiện, một luồng ảo giác kỳ quái kéo đến.

Lần này lại là một cảnh khác bên trong Địa Ngục Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền Hà Thủy vĩnh hằng không đổi, kim thân cự nhân cao cao vững chãi.

Đội ngũ Thần Ma xếp thành hàng dài không biết mấy vạn dặm.

Lục Khiêm vẫn hóa thành Giao Long tiềm ẩn bên trong Hoàng Tuyền Hà Thủy như cũ.

Xoạt!

Lúc này, Bạch Diện Âm Quân bỗng nhiên trông thấy Lục Khiêm, trong mắt lóe

lên vẻ kinh hỉ rồi biến mất.

Chợt duỗi ra bàn tay khổng lồ hướng về phía Giao Long mà Lục Khiêm hoá thành mà cào xuống.

“Không ổn!”

Trong lòng Lục Khiêm hiện lên một cảm giác nguy hiểm.

Ầm!

Hoàng Tuyền Hà Thủy chảy ngược, thân thể Lục Khiêm mất kiểm soát mà bay lên. Một thân pháp lực không có tác dụng gì trước mặt cự nhân này. Căn bản không có khả năng chống cự.

Lục Khiêm bất kể giãy giụa thế nào đi nữa, cũng không có cách nào thoát ra.

Trong lòng của hắn có cảm giác mơ hồ, một khi để cho người này thành công, sẽ giống như những Thần Ma này, không bao giờ có thể thoát ra được.

Đáng tiếc bất luận có dùng phương pháp gì, cũng không thoát được lòng bàn tay của cự nhân. Lực hút cực lớn đã hút Lục Khiêm vào tay cự nhân.

Vào khoảnh khắc chạm vào làn da cứng như thép của người này, mọi hình ảnh hiện lên trong đầu. Tâm trí của bản thân dần dần mất đi.

Lúc này, trong Thức Hải truyền đến một trận đau nhói.

Hoá ra là Long Châu giải phóng năng lượng, khiến cho Lục Khiêm tỉnh táo lại.

Giao Long bỗng nhiên tạo ra một lực rất lớn, thoát ra lòng bàn tay của cự nhân.

Cảnh vật tiếp tục khuất xa dần, Lục Khiêm có thể mơ hồ nhìn thấy được thế giới đạo tàng, bên trong có một Thanh Đồng cự môn đóng chặt trong màn sương.

Trở về với thế giới hiện thực. Lục Khiêm nhíu mày suy tư.

“Thanh Đồng cự môn, thế giới đạo tàng đóng lại sao?”

Lục Khiêm cảm thấy có khả năng này.

Đạo tàng vốn tên là Thiên Địa Tạo Hóa Luân Hồi Tuyên Cổ đạo tàng.

Chính là truyền thừa của Thiên Hà đạo nhân. Trước đây sở dĩ có thể đi vào đạo tàng, nguyên nhân là bởi vì Thiên Hà chủ động mở ra. Bây giờ Thiên Hà đã chết, chỉ Lục Khiêm mới có thể mở ra.

【VIP】 Diêm Ma chân thân, Thanh Đồng cự môn(1)

Mở ra đạo tàng chắc là phải giải quyết Bạch Diện Âm Quân. Thoát khỏi tầm mắt của người này, mới có thể thực sự mở ra đạo tàng, cũng không biết Thiên Hà ban đầu là làm sao mở.

Bạch Diện Âm Quân thuật pháp quá mạnh, Lục Khiêm căn bản không có khả

năng chống đỡ. Chỉ có năng lượng Long Châu mới có thể thoát khỏi khống chế.

Cho nên trở về Long Châu lần nữa. Trước tiên luyện hóa Long Châu triệt để, đạo hạnh đề cao, mới có khả năng mở ra đạo tàng cự môn…

Lục Khiêm đi ra khỏi Diễm Tâm Kim Cung. Hắn đứng bên rìa của một bờ vực.

Màn đêm thẫm như mực, những ngôi sao nhỏ rủ xuống.

Gió đêm mát mẻ thổi xiêm y bay lất phất.

Ánh mắt của Lục Khiêm kiên định. Đối với đạo tàng, hắn nhất định phải thắng.

Thông qua cảnh tượng Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ, Lục Khiêm đại khái hiểu

được nguồn gốc của đạo tàng.

Nếu như đoán không sai, đạo tàng bắt nguồn từ tên Bạch Diện Thần Quân kia.

Người này có lực trấn áp Quỷ Thần. Cũng như thân hình cao lớn như núi, pháp thuật Thiên Hà phần lớn bắt nguồn ở đây.

Ít nhất có thực lực Đan Kiếp trở lên. Đạo hạnh của Bạch Diện Âm Quân cơ bản tên là Diêm Ma Chân Thân. Khi tu luyện thân thể này, chính là kim thân đội trời đạp đất, trấn áp Chư Thiên Ma Thần. Cho dù là Thiên Hà đạo nhân, cũng chưa từng có được thân thể này, chỉ là học được những năng lực khác có nguồn gốc từ Diêm Ma Chân Thân mà thôi.

Đây cũng là công pháp tiếp theo của Hoàng Tuyền đạo thống. Đối với công pháp này, Lục Khiêm nhất định phải có được. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lần nữa trở lại Diễm Tâm Kim Cung, bế quan hấp thu Long Châu chi lực.

Nửa tháng sau.

Lục Khiêm tỉnh dậy từ thiền định, trong mắt lóe lên một tia sáng vàng lấp lánh.

"Hửm? Long Châu này rõ ràng có nhiều tinh khí như thế, tại sao không thể hấp thu được nhỉ?"

Lục Khiêm trong lòng rất khó hiểu.

Hấp thu nhiều tinh khí như vậy, Long Châu chỉ còn nhỏ hơn một sợi tóc so với ban đầu.

Rõ ràng dự trữ nhiều như vậy, lại cảm giác tốc độ hấp thu trở nên chậm lại.

Lục Khiêm dự định đi Tàng Thư các tra cứu một chút tài liệu lịch sử.

Xoạt!

Lúc này, một đạo ánh sáng đỏ thẫm lóe lên một cái rồi biến mất.

“Rốt cuộc thu thập xong chưa?” Lông mày Lục Khiêm nhíu lại.

Vài ngày trước Lục Khiêm để cho thủ hạ thu thập thông tin, hiện tại gần như đã hoàn thành. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bay về phía Lục Giáp bí tháp tổng bộ.

Bên trong Đạo Binh điện. Đám người gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, Trương Phong đầu toát ra mồ hôi lạnh.

“Ai, làm thế nào mới phải.” Trương Phong than thở.

Không tới nửa tháng là phải giao hàng, còn thiếu hơn một ngàn Đạo binh.

Có thể Lục Khiêm có hậu thuẫn lớn, sẽ không phải chịu trừng phạt nhưng bọn họ nhất định là chạy không thoát.

Một bóng người từ trong pháp trận đi ra.

Người này chính là Lục Khiêm.

“Bái kiến đại nhân.”

“Đại nhân, thông tin bọn ta đã thu thập xong xuôi, không biết đại nhân có gì chỉ

thị?”

Trong đại điện đứng đầy các đại tổng chấp sự. Đây đều là thủ hạ Lục Khiêm bổ nhiệm.

Bây giờ từng cái đến muốn đòi Đạo binh.

“Không nóng nảy. Trước tiên tạo ra năm cái pháp đàn ngũ sắc.” Lục Khiêm đã đoán được từ trước nên nở nụ cười.

Không sai, hắn chính là muốn xây dựng đàn Luyện Binh Minh phủ.

Nếu bàn về kĩ thuật chế tạo Đạo binh, Minh phủ xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất. Tốc độ đàn Luyện Binh ít

nhất là gấp mười lần pháp trận Luyện Binh ở đây. Chớ nói chi là Lục Khiêm còn có bùa hộ mệnh Đại Luyện Thần Tướng. Cùng lắm thì dùng nhiều pháp lực hơn tái tạo mấy cái.

Dưới sự chỉ huy của Lục Khiêm, đám người tạo ra từng cái pháp trận tinh vi, cùng pháp đàn ngũ sắc chín thước vuông. Ở giữa có cái Huyết Trì năm thước, bên cạnh là pháp trận Hoàng Tuyền Âm Triện tinh vi.

"Đây là cái gì?" Trương Phong nghi ngờ nói.

"Hoàng Tuyền Âm Triện, pháp đàn Luyện Binh." Lục Khiêm thậm chí còn không sợ đám người này học trộm.

Kể từ khi Minh phủ bị diệt vong, bây giờ số người biết đến Hoàng Tuyền Âm Triện chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Theo các loại vật liệu để vào Huyết Trì.

Trong không gian này có một luồng khí huyết nồng đậm khiến người ta phải nhíu mày.

"Sắc!"

Lục Khiêm phớt lờ ánh mắt của đám người, đánh ra từng đạo pháp quyết.

Pháp trận Kim Tuyến Đồng Ti sáng lên.

Òng ọc…

Huyết Trì bốc lên bong bóng. Một thân ảnh chợt xuất hiện từ trong Huyết Trì.

Đây là đạo sĩ thân cao hai trượng, đạo sĩ gánh một cái bình đen như mực.

Từ trong cái bình phát ra âm thanh từng tiếng trẻ em vui đùa ầm ĩ.

Đây là đạo sĩ Lan Lăng phường.

“Đây là Luyện Binh trận kiểu mới sao?” Trương Phong mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới còn có loại pháp trận Luyện Binh kiểu mới này.

Sự tình đằng sau càng khiến bọn hắn kinh ngạc. Chỉ thấy Đạo binh giống như hàng miễn phí lũ lượt xuất hiện.

【VIP】 Tạc Nguyệt Nhân, Ngọc Tiết Linh thực(1)

Đạo binh không ngừng đi ra từ trong Huyết Trì. Mọi người trợn tròn mắt, bọn họ chưa từng thấy pháp trận nhanh như vậy. Hơn nữa ở đây còn có một cái bình ở trong đó. Có bốn cái khác còn chưa được sử dụng. E rằng không đầy mười ngày nữa là có thể lấp đầy khoảng trống của một ngàn Đạo binh.

"Đại nhân anh minh!!" Trương Phong hoàn hồn, quỳ gối thật sâu. Đám người thở dài hành lễ, tỏ lòng kính trọng sâu sắc.

Đan Thư lần này có thể nói là tự lấy đá đập vào chân mình, không ngờ không có bọn họ thì Đạo binh vẫn có thể hoạt động bình thường. Đồng thời, mọi người cũng nhìn ra cơ hội buôn bán của đàn Luyện Binh này. Có được đàn Luyện Binh này, số tiền kiếm được sau này ước tính gấp mấy lần trước đây. Quả nhiên, đi theo Lục Khiêm là lựa chọn tốt nhất.

"Các ngươi trước tiên cứ quan sát đi, ta đi ra ngoài một chuyến." Lục Khiêm vỗ vỗ bả vai Trương Phong, chợt đi ra cửa.

Về sau đây sẽ là con đường vơ vét của cải của riêng mình. Đi qua đám người trùng điệp, người ở hai bên cung kính chào hỏi. Cũng có người giả vờ như nhìn không thấy. Dù sao, nội tình của Lục Khiêm ở đây cũng quá mỏng, làm một Đô vệ như vậy không biết đã ngăn cản tài lộ của bao nhiêu người rồi.

Tàng Thư các.

Nơi này rất rộng lớn. Trước cửa lầu các có một tủ sách. Một cuốn sách đang mở trôi nổi trên bàn.

“Thư tiền bối, tại hạ đến tìm đọc tư liệu.” Lục Khiêm chắp tay nói.

Xoạt!

Một tia bạch quang lóe lên một cái rồi biến mất. Một ông già râu trắng lơ lửng trên những cuốn sách.

“Bốn khu vực Giáp Ất Bính Đinh, ngoại trừ khu công pháp, cấp Đinh tính phí một trăm Công huân trong một canh giờ, hạng nhất một ngàn.”

Tìm đọc tư liệu phần lớn là cảm ngộ tu hành, thường thức tu hành, phát hiện giống loài v.v… Căn cứ theo chiều sâu của nội dung để phân chia khu vực.

“Khu Giáp.” Lục Khiêm trả mười ngàn tiền đặt cọc trước. Chợt truyền tống đến khu vực khác. Hắn mở to mắt ra. Trước mặt là hàng chục dãy giá sách và nền nhà được lát bằng bạch ngọc, không nhuốm bụi trần. Tốp năm tốp ba đạo sĩ ở trong đó đọc sách.

Có hàng chục kệ sách địa lý, thiên văn, nhân văn, thủy văn, tiểu luận, v.v. Lục Khiêm tùy tiện lật xem một bản.

“Mạnh Thư quốc Bác Vật Chí”: người Mạnh Thư quốc, đầu người thân chim. Chủ nhân đầu tiên của nó là Tráp thị, đã huấn luyện hàng trăm con chim, bắt đầu ăn trứng sau thời nhà Hạ. Cuốn sách hơi phát sáng, hình ảnh một người có đầu người thân chim trở nên sống động. Cuốn sách này ghi lại một đạo nhân nào đó ở hải ngoại vô tình đi vào một quốc gia, cực kỳ chi tiết không có vẻ gì là giả cả.

Ngoài cái đó ra, còn có “Mao Long quốc”, “Hắc Xỉ quốc” và các loại địa lý khoa học về tạp chất độc thực vật. Mô tả diện mạo của từng thế giới kỳ lạ. Làm cho người khác cảm

thấy kỳ lạ. Một số được viết bởi con người qua hàng nghìn năm, một số là những khám phá mới. Còn có thể tìm thấy tung tích của nhiều dị nhân.

Ví dụ như nguyên liệu Đạo binh của Lục Giáp cuối cùng ở dưới đáy tháp được làm từ một loại cát nhi mọc trên cát sỏi.

Lục Khiêm chậm rãi đi lại, xem từng nội dung trên giá sách. Ngoài địa lý và thiên văn, còn có những cảm ngộ về tu hành của các cao thủ.

"Luyện Khí Đạo Dẫn Tam Quang Cửu Biến Diệu Kinh", "Âm Thần Tam Bộ Xuất Khiếu Tốc Thành Khảo", "Âm Thần Binh Giải Diên Mệnh Giả Tưởng", "Kiếm Hoàn Phá Không Phi Tinh Yếu Lược", "Thất Nhật Tất Thắng Quyết",…

Phần lớn những thứ này đều không phải là công pháp, mà là cảm ngộ tu hành. Một số thậm chí chỉ là giả tưởng, để ở chỗ này có thể là đang tìm kiếm chuột bạch ở đây.

Ngoài ra còn có cảm ngộ tu hành của tất cả các cao thủ của Cửu Tiêu Đạo Minh, cùng với lý giải về một cảnh giới nào đó, trong đó Thái U chân nhân viết "Thái U Đạo Dẫn Xuất Khiếu Giảng Nghĩa".

"Nếu trước đây có một kho báu như vậy, mình cũng không cần đi nhiều đường quanh co như vậy." Lục Khiêm cảm thán nói. Chẳng trách nhân tài phía Nam xuất hiện lớp lớp.

Cho dù là Thiên Hà được sống lại hàng ngàn năm trước cũng không thể chiếm được bao nhiêu tiện nghi trước mặt những cao thủ này.

Lần này Minh Phủ hỗn loạn, tuy các phe phái đều bị tổn thất, nhưng vẫn chưa đến mức bị thương đến gân cốt.

Chẳng bao lâu, Lục Khiêm đã tìm thấy một mô tả về Long Mạch "Hải Ngoại Động Thiên Ký". Đây là kết quả của chuyến du hành của Thái Hà cư sĩ một nghìn năm trước.

Chuyện kể rằng trong một lần ông vào một hang động nọ và phát hiện bên trong động có Long Mạch. Sát biên giới Long Mạch có ngàn vạn loài Thủy Chúc Lân Giáp, mượn tinh khí của Long Mạch để vượt Long môn.

Long Mạch đã từng là Địa Long, Long tính cao ngạo, còn có linh tính. Người bên ngoài có thể hấp thụ một chút linh khí không đáng kể, nhưng nếu muốn thực sự lợi dụng thì vẫn cần một chút phương pháp.

Nói cách khác, phương pháp hấp thụ tinh khí Long Mạch, tộc Giao Long có thể có cách. Có lẽ Thiên Hà đạo nhân có, nhưng lão đã không còn. Có lẽ ở trong đạo tàng, nhưng Lục Khiêm không có biện pháp mở ra.

【VIP】 Tạc Nguyệt Nhân, Ngọc Tiết Linh thực(2)

Muốn mở ra phải dựa vào sức mạnh của Long Châu, cái này đã tạo thành một vòng lặp vô hạn. Ngoài ra, Lục Khiêm cũng đọc một số lý thuyết về cách luyện hóa thiên tài địa bảo.

Long Châu chính là bảo vật trên Kỳ Vật Thiên Cương bảng.

Thiên tài địa bảo không thể sử dụng theo những cách thông thường, nếu không không những không đạt được mục đích mà còn có thể nguy hiểm đến tính mạng. Mà phải được hấp thụ theo một cách đặc biệt.

Ngoài việc đến tộc Giao Long để tìm kiếm, Lục Khiêm cũng đã xem những phương pháp tương tự khác.

"Tạc Nguyệt Nhân". Tương truyền một đạo sĩ vào một ngôi làng, dân làng của thị trấn đã tiếp đón ông ta một cách nồng nhiệt, mặt trăng trên ngôi làng to lớn một cách kỳ lạ. Thường có tám mươi hai ngàn người người trong làng, vào mỗi đêm trăng tròn, người dân trong làng sẽ đeo bao trên lưng phóng lên trời.

Mở bao ra có vài cái đục, những người dân làng này đục trăng trên bầu trời đêm, đánh những mảnh ngọc xuống. Thứ này nấu thành Ngọc Tiết Linh thực, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ. Sau khi đạo sĩ ăn Ngọc Tiết Linh thực, trong người cảm thấy dễ chịu, sức mạnh Thái Âm dồi dào có thể gột rửa nhục thân thần hồn, tốc độ tu hành cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cho dù chưa luyện hóa thiên tài địa bảo, chỉ cần phối hợp với Ngọc Tiết Linh thực cũng có thể tiêu hóa trực tiếp.

Đạo sĩ gọi những người này là Tạc Nguyệt Nhân, sau khi quan sát vài ngày đã tổng kết ra phương đục mặt trăng lấy mảnh vụn.

"Ngọc Tiết Linh thực? Phương pháp này không tệ." Đáng tiếc phương pháp này đã thất truyền. Lục Khiêm tìm đọc rất nhiều tư liệu, một số người khịt mũi coi thường đoạn du ký này. Cho rằng nó chỉ là ngôn ngữ lừa người, mặt trăng ở bên ngoài Cửu Thiên, căn bản không thể lên tới được. Mấy người dân làng bình thường làm thế nào có thể đục mặt trăng lấy mảnh vụn.

Cũng có người đi kiểm tra thực địa, căn bản không nhìn thấy cái gọi là Tạc Nguyệt Nhân. Mặt khác, hơn hai trăm năm trước, có người tìm ra động phủ của đạo sĩ kia, cũng không thấy ai ở đó.

"Vương tộc Giao Long, Tạc Nguyệt Nhân… Xem ra mấu chốt để luyện hóa triệt để Long Châu chính là nằm ở chỗ này."

Trước không nói đến Vương tộc Giao Long, Lục Khiêm ngược lại cảm thấy khá hứng thú với Tạc Nguyệt Nhân này. Nếu phương pháp đục mặt trăng này là thật, vậy quả thật rất quý giá, mảnh ngọc chắc hẳn cũng rất nồng đậm Thái Âm chi lực, cũng không giống bảo vật bình thường.

Trực giác nói cho Lục Khiêm biết đây đều là thật, ít nhất không phải là không có căn cứ.

Việc đục mặt trăng không có gì là lạ, Đại Thiên thế giới không thiếu cái lạ. Muốn tìm được hai cái này, nhất định sẽ tốn nhân lực, vật lực, đành phải nhờ đến lực lượng của Cửu Tiêu Đạo Minh.

Long Châu bây giờ còn có năng lượng hấp thu. Tận dụng đoạn thời gian này để ngồi vững vị trí Đô vệ. Đến lúc đó lại phái người đi tìm cái gọi là đạo nhân, hoặc là Tạc Nguyệt Nhân. Cho dù bắt một Vương tộc Giao Long đến, tra hỏi phương pháp luyện hóa tinh khí Long Mạch cũng đều được.

Nghĩ đến đây, thân ảnh Lục Khiêm lóe lên, sau khi cất sổ sách xong thì bay trở về Đạo Binh điện.

Đạo binh điện.

Lúc này, bên trong đại điện đứng từng dãy Đạo binh. Đạo sĩ Lan Lăng Phường, lực sĩ đầu hổ, lực sĩ Hoàng Cân và các loại Đạo binh thông thường bán chạy khác.

Tám phần đều là chủng loại Đạo binh này, căn bản không lo nguồn tiêu thụ. Số còn lại là một chút Đạo binh do môn phái tùy chỉnh. Quỷ lật thuyền chuyên đi đường sông, Trường Thoái dân…

Thực ra hầu hết các môn phái đều biết chế tạo Đạo binh, nhưng xác suất thành công của Cửu Tiêu Đạo Minh cao, chi phí thấp nên rất nhiều môn phái sẽ không tự làm mà ủy thác cho Cửu Tiêu Đạo Minh luyện chế.

Dù sao Đạo binh là vật phẩm tiêu hao, việc sử dụng Đạo binh lâu dài phải dựa vào chi phí giá cả rẻ làm chủ.

“Đúng rồi, Ngưu Đầu Mã Diện đã chế tạo xong chưa? Còn có Độc Giác Nhân nữa.”

“Đã chế tạo vài mẫu rồi, đại nhân, Ngưu Đầu Mã Diện này nhất định sẽ bán chạy. Dù giá cao hơn một chút cũng sẽ có người mua.” Trương Phong cảm thán nói.

Đây là Đạo binh có thể tu hành. Mới bắt đầu đã có tu vi Luyện Khí trung kỳ rồi. Cho dù bán ba ngàn năm trăm Pháp Tiền một tên vẫn sẽ có người đổ xô về phía trước để mua nó.

“Vậy là được. Bốn phần lợi nhuận cho Đạo Minh, ba phần cho ta, ba phần còn lại cho chấp sự các ngươi.”

“Đa tạ đại nhân, đại nhân anh minh.”

Đám người mừng rỡ như điên, liên tục chắp tay thi lễ.

Phải biết rằng Đô vệ ban đầu chỉ cho bọn họ một phần. Một phần chia cho tất cả các chấp sự, mỗi người tối đa cũng được tám ngàn mười vạn.

Bây giờ đàn Luyện Binh kiểu mới ra đời, sau này sẽ càng ngày kiếm được nhiều tiền hơn. Có thể nghĩ mức thu nhập cao như thế nào.

“Điện chủ bên kia…” Trương Phong thử dò xét nói.

“Không cần lo lắng, ta sẽ xử lý.” Lục Khiêm bước lên pháp trận, sau một khắc xuất hiện trong Hộ Pháp ti dưới lòng đất.

Đập vào mắt là cửa lớn đen như mực, hai bên là sư tử đá sinh động như thật. Hai tên Đạo binh đầu hổ vóc dáng cao lớn canh cổng. Thấy Lục Khiêm đến, Đạo binh vội cúi xuống dẫn Lục Khiêm vào trong.

Bên trong giống như nha môn ở nhân gian. Tấm bảng ở giữa viết “Chính đại quang minh”.

【VIP】 Tứ đại Lang tướng

Trên bàn bằng gỗ tử đàn, một nam nhân trung niên với bộ râu dê, hai mắt nhắm lại, tướng mạo sắc sảo trong chiếc áo bào đỏ đang cau mày viết gì đó.

Hai bên bàn là chủ sự của tất cả Ti Thanh Bào. Đạo binh đầu hổ đứng bên trái, Đạo binh đầu báo đứng bên phải.

Hổ hổ sinh phong, uy nghiêm như ngục.

"Đô vệ đại nhân."

Người mặc áo bào đỏ chính là trưởng sử Lý Tín, tu vi Dưỡng Thần hậu kỳ.

"Đô vệ đại nhân."

Mấy thuộc hạ nhao nhao tiến lên hành lễ.

"Bọn hắn đều đến sao?" Lục Khiêm nhìn về phía đám người.

"Đoán chừng buổi trưa sẽ đến." Lý Tín nói.

"Được rồi, trước tiên chuyển tới Bạch Hổ đường." Lục Khiêm quay người đi về phía sau. Bạch Hổ đường là nơi Hộ Pháp ti nghị sự.

Không gian bên trong lớn hơn một chút so với tiền điện. Ở giữa Bạch Hổ đường là một cái bàn cát rất lớn. Bàn cát vẽ các ngọn núi địa lý và sông ngòi, cũng như vị trí của mỗi thành trì. Còn có mười mấy tiểu quốc là chư hầu của Đông Quan.

Lớn có bán kính năm hoặc sáu nghìn dặm, nhỏ chỉ có vài chục thành trì.

Phải biết tu sĩ bình thường sẽ không tùy tiện chọn thành trì định cư. Những nơi có tài nguyên và tinh khí sung túc mới là lựa chọn tốt nhất để tu sĩ định cư. Đừng nhìn hàng chục người dưới tay Lục Khiêm. Không nói đến thân phận Đô vệ này, cho dù là Giáo úy nho nhỏ ở trong vương triều ở trần gian cũng là một tồn tại trên cao.

Xoạt!

Pháp trận sáng lên quang mang đỏ thẫm. Mấy chục thân ảnh xuất hiện tại Bạch Hổ đường. Tổng cộng có tứ đại Lang tướng, ba mươi hai giáo úy.

Những người này nhìn thấy Lục Khiêm và ngọc bài trên người Lục Khiêm lập tức quỳ một chân xuống.

"Bái kiến Đô vệ."

Cầm đầu là một đại hán có râu dài tám thước, đầu và mắt báo, giọng nói như lôi điện. Người này là lang tướng Hổ Bôn Lưu Uy, Dưỡng Thần đỉnh phong, tu vi Cương Sát Hợp Nhất.

Phía sau là một tướng lĩnh nho nhã mắt như hàn tinh, thân hổ tay vượn, và một tướng quân áo giáp đen cao lớn và mập mạp.

Ba mươi hai tên Giáo úy Thanh giáp đứng sau lưng bốn người. Mỗi người trong số bốn người này cũng có sức mạnh Cương Sát Hợp Nhất. Theo thứ tự là tứ đại Lang tướng Hổ Bôn, Ưng Dương, Vũ Uy, Kiêu Kỵ.

Ngồi ở bốn khu vực chính Đông Nam Tây Bắc, thủ hạ có tất cả tám giáo úy, mỗi Giáo úy quản một số thuộc hạ và Đạo binh. Phụ trách bảo vệ thành trì, phường thị, đường phố và các công việc khác.

"Xin đứng lên." Lục Khiêm gật gật đầu, ngồi trên ghế da hổ trong đại điện, nghe trưởng sử Lý Tín báo cáo.

“Khởi bẩm đại nhân, tứ Lang tướng và ba mươi hai giáo úy, thực tế có ba mươi sáu người, số lượng Đạo binh là mười sáu ngàn, thực tế là tám ngàn.”

“Tại sao số lượng Đạo binh lại ít như vậy?” Lục Khiêm nhướng mày.

Tám ngàn Đạo binh, nhìn như rất nhiều nhưng khi chia đều đến trên tay mỗi Giáo úy chỉ có hơn hai trăm người.

Mà Đạo binh lại không giống như Minh phủ, thấp nhất đều là Luyện Khí trung kỳ, nếu giảm giá ba mươi phần trăm cũng bằng mấy chục tên thủ hạ Luyện Khí.

Đừng nhìn tám ngàn người rất doạ người, ngay cả chín trăm tên Đạo binh Thần Tướng Hiển Hình phù lục cũng có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

“Có thể đại nhân không biết, chúng ta thật sự không có tiền.” Lang tướng Ưng Dương có tướng mạo tao nhã một chút cười khổ nói.

Đừng nhìn phạm vi quyền lực của bọn họ rất rộng, còn có những thu nhập béo bở của phường thị.

Cửu Tiêu Đạo Minh là một liên minh tán tu quy mô lớn, từng thế lực nhỏ và Đường Khẩu chia sẻ hầu hết các quyền lợi.

Hộ Pháp Ti cho dù cuồn cuộn như nước cũng không có gì để ăn. Thứ duy nhất có thể ăn cũng chỉ có một chút lệ phí vào thành cùng các chi phí linh tinh khác.

Đạo binh cũng cần ăn Linh thực, miễn cưỡng nuôi sống tám ngàn người cũng không tệ. Sau khi trừ đi các chi phí khác nhau từ thu nhập trong nửa năm nay, đến tay của Lục Khiêm cũng mới có hơn ba trăm ngàn Pháp Tiền, tương đương với hơn ba mươi ngàn công huân.

“Hơn ba mươi ngàn? Hơi ít.” Lục Khiêm nhíu mày suy nghĩ. Đối với hắn mà nói, chút tiền ấy thực sự chẳng là gì cả. Lần trước Kiếm Nang hấp thu Kim Khí, tăng lên một tầng cấm chế Thiên Cương, tiêu tốn gần hai trăm ngàn Pháp Tiền vật liệu.

Càng lên cao càng cần nhiều vật liệu. Chưa kể còn có những pháp khí khác và chi phí của các hạng tu luyện khác.

Dùng tiền để đổi lấy sự tăng trưởng tu vi, tất nhiên Lục Khiêm sẽ không cảm thấy đau lòng.

Nếu như tất cả linh khí đạt tới Thiên Cương tầng thứ hai, cũng chính là tầng thứ chín cấm chế, thì ít nhất cũng phải tốn ngàn vạn trở lên.

Đây chỉ là linh khí, không tính các khoản chi phí khác.

Thu nhập hàng năm của Hộ Pháp ti và Đạo binh điện là năm sáu triệu quả thực có chút không đủ dùng. Mà hơn phân nửa số tiền này còn bị người nào đó đánh cắp. Nghĩ đến đây, Lục Khiêm nhìn về phía đám người, cười nói: “Đi, ta dẫn các ngươi đi đánh thổ hào, làm một vố lớn.”

“Chỗ nào?” Đám người nghi ngờ nói.

“Dung Ngục Tiêu gia.”

“Tiêu gia, nhưng Tiêu gia không nằm trong sự quản lý của chúng ta mà.” Lý Tín kinh ngạc nói.

“Tất nhiên là ta biết, nhưng Đan Thư nằm trong sự quản lý của chúng ta, Đan Thư mang lợi ích của Cửu Tiêu Đạo Minh cho Tiêu gia, cái này thì chúng ta nhất định phải đòi lại.”

Trong khoảng thời gian này, Lục Khiêm cũng không để bất cứ ai nhàn rỗi, đặc biệt tìm Xích Âm đòi một phần tội trạng của Đan Thư.

Trong đó có việc Đan Thư đã nhiều lần cho Tiêu gia luyện Đạo binh miễn phí. Việc này có thể lớn có thể nhỏ, không ai truy cứu thì xem như không có gì. Nếu có người truy cứu, chính là việc lớn ăn cây táo rào cây sung.

Đạo binh điện vừa vặn đụng phải Lục Khiêm có thẩm quyền, không muốn tìm phiền phức cũng không được. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nói: "Đúng rồi, Lý Tín."

"Có thuộc hạ."

"Giúp ta điều tra Vương tộc Giao Long, và tin tức của một người gọi là Truy Nguyệt đạo nhân."

"Vâng."

…

Tiêu quốc. Tiêu quốc tổng cộng có năm châu hai mươi ba quận, với dân số hơn ba mươi triệu người, nằm trong một khu vực đồng bằng đầy hỗn loạn. Vì là quốc gia do tu sĩ thành lập nên không có nhiều cuộc chiến loạn, kéo dài hơn tám trăm năm.

Hoàng cung Tiêu Đô.

Đông cung vàng son lộng lẫy. Một đám cung nữ và thái giám quần áo lộng lẫy bưng khay đựng đầy món ngon và rượu ngon đi xung quanh.

"Nhanh lên, Thái Tử đại nhân mở tiệc chiêu đãi Tiên Trưởng, nếu chiêu đãi không chu đáo, đó chính là chuyện rơi đầu đấy." Một thái giám âm dương quái khí nói.

Bên trong đại điện, Đan Thư một thân hoa phục đang uống rượu với các chấp sự.

【VIP】 Đế Quân Đại Thế, Chư Hầu kiếm(1)

“Haha, thời hạn giao phó sắp đến, bọn họ sắp gấp đến độ giơ chân rồi?”

Một tên chấp sự trưởng giễu cợt nói.

“Ta thấy không được bao lâu nữa sẽ tới cửa cầu xin chúng ta đi trở về thôi.” Đám người nghị luận ầm ĩ. Trọng tâm đương nhiên là đám người Lục Khiêm.

Đan Thư cười không nói.

Đây chính là âm mưu công khai, thân là Đô vệ mà ngay cả chút chuyện này cũng không làm được chỉ sợ Thái U đạo nhân cũng sẽ có ý kiến.

Nếu như chủ động tìm tới cửa cầu xin mình trở về, Lục Khiêm có thể mất đi quyền lực dễ như trở bàn tay, cứ như vậy, bản thân cũng tương đương với Đô vệ.

Tài nguyên mà Đô vệ mang đến đủ để cho mình tiến vào cảnh giới Đạo Cơ.

Tiêu gia cai quản một quốc gia, bản thân là Thái Tử, mặc dù rằng độ giàu có không thể so với ba mươi hai quận của Đông cung nhưng ít nhất có thể chống đỡ gia tộc có thế lực của một quốc gia cũng không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Đan Thư nhàn nhã uống rượu Lục Nhĩ trong tay.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào. Đan Thư vội vàng bước ra cửa. Chỉ thấy một đám cháy lớn ngoài cửa

hoàng cung.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Ba mươi đạo độn quang lơ lửng trên bầu trời, treo lơ lửng trên không trung, thỉnh thoảng phóng ra một phép thuật, thu hoạch sinh mạng của đám người.

"To gan!"

Một tiếng hét giận dữ truyền đến từ trên bầu trời. Bầu trời đêm nổi lên một hoàng hôn đỏ rực. Ánh hoàng hôn bao phủ bán kính hàng chục dặm, một mảnh đỏ rực, nhuộm đỏ bầu trời.

Quang mang đỏ thẫm rủ xuống, một lực lượng nóng rực quét sạch bốn phương. Hoàng đế của Tiêu quốc, gia chủ Tiêu gia Tiêu Viêm đã ra tay.

Cùng với Tiêu Viêm ra tay, còn có hơn mười đạo Dưỡng Thần độn quang.

Quang mang đỏ thẫm phong tỏa không gian bốn phương tám hướng, đám người bị bao phủ giống như đang ở trong luyện ngục.

Còn chưa rơi xuống, mặt đất dưới chân lờ mờ có dấu hiệu tan chảy, mặt đất rung chuyển, quang mang có thể gợi lên những thay đổi của địa khí.

Không khí nóng bỏng vặn vẹo. Bán kính mười dặm sắp trở thành luyện ngục.

"Dung Ngục Đại Diệt Tuyệt Từ Quang." Lang tướng Ưng Dương hoảng sợ nói.

Uy lực của cao thủ Đạo Cơ trung kỳ, tứ đại Lang tướng không thể nào chống cự được.

"Tới thật đúng lúc! Diễm Trung Tiên!"

Trước khi xích mang rơi xuống, Trong tay Lục Khiêm xuất hiện một chiếc Tâm Đăng.

Biển lửa ngút trời chặn đánh đi lên. Lục Khiêm lắc mình biến hoá, nhục thân cùng Âm thần hợp nhất, Kim Giác Giao Long sinh động như thật, vươn móng phải của mình ra.

Ầm! Mặt đất nứt ra, một Long trảo rộng ngàn trượng đánh trúng xích mang.

Cả hai loại bỏ lẫn nhau, Đại Diệt Tuyệt Từ Quang biến thành ánh lửa rải rác khắp bầu trời. Rơi xuống mỗi một chỗ đốt cháy mặt đất thành một cái hố sâu.

Chỉ có Lục Khiêm ở bên này là không bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Dưới sức mạnh trấn áp của Giao Phục Hoàng Tuyền đồ, Đại Diệt Tuyệt Từ Quang không chiếm được chỗ tốt nào.

Nhãn thần hung ác của Giao Long nhìn chằm chằm vào đám người, khí chất như núi cao biển rộng, âm tàn xảo trá.

Các loại dị tượng Hoàng Tuyền, Kim Kiều, Minh Nguyệt tạo thành một bức Hoàng Tuyền đồ làm cho người khác khắc sâu ấn tượng.

Khoảnh khắc Đan Thư nhìn thấy bức đồ này, trái tim lập tức run lên, cảm giác tà ác lạnh lẽo khắc thật sâu vào trái tim của y.

Không ngờ Lục Khiêm có thể đánh lại với phụ thân Đạo Cơ trung kỳ của mình.

Ầm!

Một đan lô ba chân hai tai từ trên trời giáng xuống, phun ra ngàn vạn Đại Diệt Tuyệt Từ Quang.

Đây là tuyệt học Đại Diệt Tuyệt Từ Quang của Tiêu gia và linh khí Phần Thiên Dong lô.

Lục Khiêm ở bên này cũng bày ra hết thủ đoạn, Giao Long Đại Thủ Ấn không ngừng đánh xuống.

Huyền Kim Kiếm Nang, Vân Sí phi đao, Thanh Đồng chiến mâu, Diễm Tâm Kim Cung và Đạo binh không muốn sống cùng nhau xông lên.

Phần Thiên Dong lô của Tiêu Viêm bị nổ bay ngay lập tức. Các Lang tướng khác đang chiến đấu với Đan Thư và đám người Tiêu gia.

Từ Quang dội xuống giống như mưa khiến người ta có cảm giác như đang ở trong lò luyện.

Xoạt!

Giao Long há mồm phun một cái, hai luồng khí Âm Dương đen trắng hình thành Lưỡng Nghi đồ. Pháp lực có tính chất hoàn toàn trái ngược nhau tạo thành một lực xoắn mạnh mẽ, không ngừng chôn vùi Đại Diệt Tuyệt Từ Quang.

Trước sức mạnh bóp nghẹt của Âm Dương lưỡng tính, danh xưng Diệt Tuyệt tất cả của Đại Diệt Tuyệt Từ Quang có vẻ hơi kém.

Chỉ là đạo hạnh của Lục Khiêm kém hơn Tiêu Viêm rất nhiều.

Nếu đạo hạnh bằng nhau, Âm Dương Lưỡng Nghi đồ tuyệt đối tốt hơn một bậc.

Hai người liên tục giao thủ mười mấy hiệp. Đánh từ trên trời xuống mặt đất, từ mặt đất lại đánh đến trên trời. Đánh đến long trời lở đất.

Mặc dù Lục Khiêm chỉ có tám mươi năm đạo hạnh nhưng với sự hỗ trợ của các loại pháp thuật linh khí mạnh mẽ và sự tăng cường của song Đạo Cơ, cũng có được sức chiến đấu của Đạo Cơ trung kỳ.

Theo thời gian trôi qua, Tiêu Viêm dần dần rơi vào thế hạ phong.

Chiến trường lại diễn ra trong hoàng cung Tiêu tộc. Cung điện vàng son lộng lẫy này đã sụp đổ. Mấy ngàn cung nữ thái giám và mỹ nữ chốn hậu cung bị thiêu sống.

【VIP】 Đế Quân Đại Thế, Chư Hầu kiếm(2)

Một phần tu sĩ của Tiêu tộc cũng bị xóa sổ. Mà bên phía của Lục Khiêm mới có bốn năm người tử thương.

Ầm!

Sau khi phản công lần nữa, Đại Giải Thoát Luân ngang trời, quang mang bắn trúng đám mây đỏ.

Một nam tử trung niên với bộ râu dài mặc áo bào màu vàng, có mấy phần tương tự với Đan Thư hiện ra Chân Hình.

Thân hình lấp lóe mấy phút, nam tử trung niên lộ ra vẻ không dám tin, nôn ra máu bay ngược mấy dặm, hung hăng rơi xuống mặt đất.

Lục Khiêm thừa thắng xông lên, Giao Long Đại Thủ Ấn khổng lồ đập xuống, cát sỏi văng tung tóe, Tiêu Viêm trong nháy mắt đã không có động tĩnh.

"Không!!"

Nhìn thấy một màn này làm hốc mắt Đan Thư đang chiến đấu với Lang tướng như muốn nứt ra.

Y không ngờ Lục Khiêm lại ngoan độc như vậy. Chẳng qua chỉ ngấm ngầm làm một số thủ đoạn vậy mà lại dẫn tới sự trả thù tàn nhẫn như vậy. Vừa đến đã muốn giết phụ thân y.

Đây là điều mà Đan Thư không bao giờ nghĩ đến. Lần phong ba này của Tiêu gia có thể nói là thương vong nặng nề. Không chỉ có hoàng cung được xây dựng nhiều năm bị thiêu

rụi trong biển lửa, mà phần lớn hạ nhân và tộc nhân được bồi dưỡng nhiều năm cũng đều đã chết.

Lục Khiêm đã thành công trong một đòn tấn công nhưng vẫn không có ý định dừng tay.

Ầm ầm ầm!

Giao Long Đại Thủ Ấn không ngừng rơi xuống. Thân thể của gia chủ Tiêu gia chìm sâu vài trăm trượng, hấp hối.

Giao Long Đại Thủ Ấn rất khác với Tà Lực Đại Thủ Ấn về kiểu dáng, nhưng nó có thể được sử dụng mà không bị hạn chế.

Cuối cùng, Lục Khiêm sắp kết liễu người này.

"Dừng tay! A!! Lục Khiêm, lão tử sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Đan Thư ngửa mặt lên trời rống to, hai mắt chảy ra hai hàng huyết lệ.

Đan Thư lúc này thực sự sợ hãi. Người này chính là người điên. Không tuân theo quy tắc. Không nói đạo lý. Giống như một tiểu nhân hèn hạ bước ra từ bàng môn tả đạo. Không ai chơi như hắn cả.

"Nghiệt súc! Dừng tay!"

Một kiếm ý mạnh mẽ từ đằng xa bay tới. Hư không chấn động, kiếm ý bay lên trời. Quang mang chói lọi từ ngàn dặm truyền đến, khiến người ta không thể mở mắt.

Thanh kiếm này giống như sấm sét chấn động, uy hiếp tứ phương.

Như chư hầu tọa trấn ở đất phong, trong bốn biển, vị vua mà tất cả mọi người đều phục tùng và nghe theo.

"Đế Quân Đại Thế?" Đồng tử Lục Khiêm co rụt lại, vội vàng thu tay về chống đỡ.

Loại kiếm ý mạnh mẽ bá đạo này giống như hiện thực hóa quân vương ý cảnh. Chỉ có Trảm Kiếp Bảo Uyển Đế Quân Đại Thế nhất mạch mới có.

Nhất mạch này bình thường lịch luyện ở nhân gian, phần lớn là vua của một nước để tiện lĩnh ngộ kiếm ý của Đế Quân Đại Thế.

Đế Quân Đại Thế từ cao xuống thấp tổng cộng có ba loại là Thiên Tử kiếm, Chư Hầu kiếm, Thứ Dân kiếm.

Người này hẳn là Chư Hầu kiếm đỉnh phong, cũng chính là cảnh giới Đạo Cơ đỉnh phong.

Kiếm ý bao trùm trăm dặm, đâm thẳng vào mi tâm đau đớn.

Lần này Lục Khiêm không có cách nào để bảo vệ những người khác, chỉ có thể miễn cưỡng để mình bình yên vô sự.

"Đủ rồi!"

Một tiếng hừ lạnh truyền đến từ hư không. Âm vụ ma khí tuôn ra. Một cỗ hàn ý quét sạch bốn phương, kiếm ý ở hư không trực tiếp đông cứng lại, một lão đầu đội đầu đội mũ miện, người mặc long bào xuất hiện trong kiếm ý, gần như không duy trì được hình dáng.

Ở giữa đám người là một đạo nhân với mái tóc trắng và lông mày trắng.

"Sư tôn, ngài phải làm chủ cho ta."

Đan Thư nhìn thấy người này, lập tức than khóc một tiếng.

Người này chính là Thái U chân nhân.

"Sư tôn, ngài phải làm chủ cho ta!" Đan Thư kêu rên nói.

Y nghĩ không ra bản thân vậy mà lại chọc phải một vị sát tinh. Nào có ai chơi như Lục Khiêm chứ. Vừa đến đã triển

khai tàn sát.

Hoàng cung và hàng chục ngàn người xung quanh đã chết sau trận chiến với đám người Lục Khiêm.

“Sư tôn.” Lục Khiêm dừng tay hành lễ.

“Đế Quân Đại Thế nhất mạch Quân Triều bái kiến Thái U chân nhân.”

Hán tử mặc long bào đối diện tên là Quân Triều cũng không ra tay mà chỉ hành lễ một chút. Dù gì thì người trước mặt này cũng là một cao nhân cảnh giới Đan Kiếp.

“Có chuyện gì vậy?” Thái U giương mắt lên nhìn đám người, đôi mắt lóe lên kim quang rồi biến mất.

Đan Thư giải thích nguyên nhân và hệ quả của sự việc, trong đó không thiếu thêm mắm thêm muối và việc Lục Khiêm vô cớ tới cửa khiêu khích. Cuối cùng nói thêm: “Sư tôn, người này làm việc tàn nhẫn, không biết lễ nghĩa, sau này sợ là con sâu làm rầu nồi canh, đề nghị sư tôn có thể bắt hắn lại, người này có lẽ là yêu nghiệt do tà đạo phái tới.”

Thái U chân nhân gật đầu, biểu thị đã biết nhưng cũng không tỏ rõ thái độ. Đương nhiên lão biết rõ Lục Khiêm là yêu nghiệt tà đạo. Còn là bản thân chủ động mời Lục Khiêm trở về.

Lục Khiêm không có công lao cũng cũng có khổ lao, gần một tỷ người đã chết trực tiếp và gián tiếp vì sự hỗn loạn của Minh phủ. Tương đương với một phần sáu dân số của toàn bộ Nam Linh vực. Nếu không phải là Lục Khiêm cung cấp thông tin vào thời khắc mấu chốt, e rằng con số này sẽ tăng lên gấp đôi.

【VIP】 Hoàng Tuyền Giao Long dương danh(1)

Nghĩ tới đây, Thái U chân nhân nhìn về phía Lục Khiêm, nói: "Ngươi lại có chuyện gì vậy?"

"Đây không phải là ngoài ý muốn mà là đệ tử cố ý hành động." Nói rồi, Lục Khiêm đưa lên một phần tội trạng.

Trên đó viết các loại tội ác của Tiêu gia, bao gồm việc Đan Thư lấy thân phận Ngũ đệ tử để cung cấp các loại tiện nghi cho Tiêu gia.

"Theo thống kê của thuộc hạ, trong ba mươi năm qua, Cửu Tiêu Đạo Minh đã tổn thất hơn mười triệu Pháp Tiền. Đệ tử thân là Đô vệ theo lý thuyết nên chịu trách nhiệm." Lục Khiêm chậm rãi giải thích.

Có nhân chứng và vật chứng, nói đến mức Đan Thư không thể nào phản bác được. Bởi vì nó thực sự là sự thật.

Thái U cũng hơi sốc khi nhìn thấy tội trạng trên tay mình. Đối với những chuyện này lão cũng biết một chút. Bình thường cũng không hỏi quá nhiều về thu nhập xám của đệ tử. Dù sao mọi người ai cũng như thế, chỉ cần không vượt quá giới hạn nhất định là được.

Nhưng không ngờ Đan Thư lại giấu diếm lão làm nhiều chuyện xấu như vậy, đây quả thực là coi Cửu Tiêu Đạo Minh như nhà của mình.

"Ngươi có gì muốn nói không?" Ánh mắt Thái U sáng rực, nhìn về phía Đan Thư.

“Sư tôn thứ tội, đệ tử nhất thời bị ma quỷ mê hoặc…” Đan Thư sợ tới mức quỳ xuống cuống quít dập đầu.

Quân Triều muốn cầu tình nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của Thái U, lập tức bị dọa đến mức lập tức nuốt lời nói xuống. Mặc dù tỷ tỷ Đan Thư là phi tử của y nhưng cũng chỉ có mối quan hệ này.

Đối với cao thủ bình thường, Quân Triều có thể cầm Trảm Kiếp Bảo Uyển tới dọa. Nhưng đối mặt với Thái U chân nhân thì chiêu này không có hiệu quả.

Trong đống đổ nát, một nam tử trung niên chật vật đi ra. Làn da người này cháy đen, toàn thân trên dưới không có chỗ nào tốt.

“Thái U đại nhân, việc này là lão phu xúi giục, tất cả cũng tại ta…” Sắc mặt của gia chủ Tiêu gia tái nhợt, lung lay sắp đổ. Kinh mạch toàn thân của người này đã bị đánh gãy, thần hồn bị thương nặng, về sau chỉ sợ sẽ là phế nhân.

“Được rồi, việc này dừng ở đây.” Thái U khoát tay áo, cũng lười quan tâm những chuyện này.

Tất nhiên, cái gì còn nợ thì vẫn phải hoàn trả, sau một phen kiểm kê, hiện tại Tiêu gia chỉ có thể bỏ ra hơn sáu triệu Pháp Tiền.

Số tiền này cũng rơi không ít vào tay Lục Khiêm. Mà Đan Thư thì bị Thái U hạ lệnh nhốt lại ba năm. Sau khi Quân Triều tạm biệt cũng xám xịt rời đi.

“Hừ! Thái U… Có gì đặc biệt hơn người. Chờ ta tu thành Thiên Tử Kiếm Hào Lệnh Tứ Thì, ngươi thì được coi là thứ gì?” Trong lòng Quân Triều hừ lạnh một tiếng. Đương nhiên, y không dám nói thẳng câu này trước mặt.

Đoàn người Lục Khiêm quay trở lại Lục Giáp Tổng tháp cùng với Thái U. Đan Thư thì bị giam trong động phủ.

“Ngươi đi theo ta.” Thái U vỗ bả vai Lục Khiêm.

Thân hình hai người biến mất, xuất hiện phía trên Bạch Thủ sơn.

“Gần đây ngươi cũng không biết khiêm tốn một chút.” Thái U cười nói: “Mặc dù Thiên Hà chết rồi nhưng những kẻ thù kia của ngươi vẫn chưa chết, Thông U, Huyễn Am, nghe nói còn có Trảm Kiếp Ngọc Sinh?”

“Đúng thế.” Đương nhiên trong lòng Lục Khiêm hiểu rõ, vì vậy cười nói: “Ta là gián điệp bỏ gian tà theo chính nghĩa, sư tôn chắc hẳn sẽ bao che cho ta.”

Đặc trưng của hắn thực sự là quá rõ ràng. Hoàng Tuyền và Giao Long, cùng Đại Giải Thoát Luân thần bí.

Có lòng muốn tìm, trên cơ bản đều sẽ tìm ra dấu vết để lại.

“Điều này ngược lại không có vấn đề, chẳng qua bên phía Ti Thiên đài kia nhỡ đâu bọn họ nhận định ngươi là tà đạo, chỉ sợ…”

Nếu có người để Ti Thiên đài tính ra bước chân của Lục Khiêm, e rằng lúc đó sẽ bị bại lộ.

“Ti Thiên đài? Không sao đâu …” Lục Khiêm niên cười bí hiểm.

Tâm thần Khúc Tố Lê đã bị mình khống chế, căn bản không cần lo lắng.

Thái U cũng không tiếp tục truy vấn, mà đổi chủ đề, nói: “Ngươi có biết Thiên Hà đã công bố phương pháp Tố Giảm Cầu Không ra ngoài không?”

Thông U, Phương Thốn Yêu Quốc, Kiếm Chủ, Thái U v.v., cùng mấy tán tu Đạo Cơ đỉnh phong nổi danh.

“Ý ngươi là…” Lục Khiêm nghĩ đến một khả năng nào đó.

Phương pháp tu hành của Thiên Hà thật sự là một phương pháp có thể thực hành được. Có thể để cho người ta tiến vào cảnh giới Chân Đan.

Lần này công pháp lan rộng, lại sắp sản sinh ra mấy tên cao thủ Đỉnh Tiêm rồi, có lẽ là người giống như Thiên Hà cũng khó nói.

Cân bằng bị phá vỡ, lại là một phen gió tanh mưa máu.

"Thế thì không có nghiêm trọng như vậy, chủ yếu là Yêu tộc, một khi thực lực của bọn họ mạnh hơn chúng ta, chỉ sợ lại có một trận đại chiến khác."

Nhân tộc là khẩu phần lương thực tuyệt vời để Yêu tộc tu luyện, không có khả năng hòa bình giữa hai chủng tộc. Cho dù là bàng môn tà đạo cũng không dám hợp tác với Yêu tộc. Khác biệt chủng tộc, những gì con người cho rằng hôi thối, kinh khủng, máu tanh nhưng theo Yêu tộc lại là mỹ vị tuyệt vời. Giác quan cùng tình cảm cũng khác nhau thì làm sao chung sống hòa bình được.

"Tất nhiên, nếu chúng ta là người đầu tiên có Chân Đan thì bọn họ sẽ là những người xui xẻo." Thái U lặng lẽ cười lạnh.

【VIP】 Hoàng Tuyền Giao Long dương danh(2)

Tuy nhiên, những điều này còn xa vời. Không thể bật ra một viên Chân Đan ngay lập tức được. Có thể hàng chục năm sau, hoặc hàng trăm năm nữa. Mọi thứ đều là một cuộc tranh chấp chủng tộc, đơn giản là thiếu hụt tài nguyên thôi.

Nam Linh vực không thể mở rộng ra bên ngoài, việc cuộn vào trong là điều khó tránh khỏi.

Lục Khiêm cũng không quan tâm lắm. Việc cấp bách vẫn là tăng cường tu vi, đạt được đạo thống và pháp thuật cao cấp hơn. Chỉ cần đẳng cấp mạnh, bất kể là trận đại chiến nào, tu vi mới là căn bản yên thân gửi phận.

Sau việc này, Lục Khiêm trở lại Hộ Pháp ti, bắt đầu chỉnh đốn nội vụ. Hạ lệnh tất cả thành phường thị nhất định phải tập trung đến khu vực được chỉ định, các chợ đen tư nhân bị nghiêm cấm. Đồng thời tăng thêm rất nhiều Đạo binh để duy trì trật tự phường thị, nắm chắc lợi ích của phường thị trong tay.

Bầu không khí và trật tự đột nhiên trở nên tốt hơn. Tất nhiên, bên trong quá trình này nhất định phải đổ máu, thậm chí hủy diệt mấy gia tộc độc chiếm một vùng.

Lục Khiêm cũng không phải là một người thích giết chóc, hắn vẫn hiểu được đạo lý kéo phe này để chống lại phe khác. Cũng không keo kiệt trong việc phân chia lợi ích.

Ngược lại người bao vây càng nhiều. Thủ đoạn mạnh mẽ và tàn nhẫn của Lục Khiêm cũng được mọi người trong Cửu

Tiêu Đạo Minh biết đến, được gọi là "Hoàng Tuyền Giao Long".

Danh hào này truyền đến tai những người có ý đồ…

Thanh danh Lục Khiêm truyền ra. Trước đây xem thường Đô vệ vốn vắng vẻ vô danh này.

Hiện giờ Lục Khiêm nắm giữ hai đại tài nguyên là Đạo Binh điện và Hộ Pháp ti, gần như trở thành đối tượng mà mọi người nịnh bợ.

Đông Cung chủ thành.

Tháp cao ngàn trượng đâm thẳng mây xanh. Thỉnh thoảng có mấy đạo độn quang bay qua, kéo theo quỹ tích như sao băng.

Trên một tòa núi xanh bên ngoài chủ thành. Non xanh nước biếc, tiên khí lượn lờ. Đỉnh núi sừng sững một tòa động phủ xa hoa. Đại điện động phủ có một cái màn che phấn hồng. Phù dung trướng ấm, mùi thơm ngập tràn.

Lục Khiêm ở trần, trong ngực lộ ra ôn hương nhuyễn ngọc. Xích Âm khép hờ hai mắt, tựa trên lồng ngực Lục Khiêm. Trên người nàng không một mảnh vải, khoác áo lông bạch hồ, vai ngọc nhẵn bóng lộ ra ngoài, trong lúc giơ tay nhấc chân đều mơ hồ trông thấy da thịt trắng như tuyết.

Lục Khiêm đứng lên, khiến giai nhân trong ngực giật mình, vươn tay tìm tòi.

"Đừng nhúc nhích."

Xích Âm lườm hắn một cái, rồi cũng ngồi dậy. Thảm trong đại điện cũng làm từ lông cáo trắng, tất cả đều là da lông Yêu Hồ, vô cùng xa hoa.

"Nàng rất yêu thích áo lông cáo sao, hôm nào gọi người đưa thêm cho nàng một ít."

Lục Khiêm cười nói.

“Được.”

Xích Âm gật gật đầu, từ trong Hồ Thiên bố lấy ra hai đoàn mây trắng. Nhìn kỹ thì đó không phải là mây, mà là hai dải lụa mỏng. Xích Âm giơ bàn tay trắng nõn lên, một giây sau pháp y liền mặc lên người. Trước mắt là một mỹ nhân áo trắng tiên khí bồng bềnh.

“Đây là Tiên Thiên Thủy Tinh pháp y, luyện chế từ Băng Thanh mà thành.”

Áo này là cấm chế Địa Sát Tam Trọng Thiên, có thể phòng hộ pháp khí pháp thuật, thủy hỏa bất xâm, cũng là một cái hộ pháp thần y không tệ.

Thế nhưng có một cái khuyết điểm… Lục Khiêm nhìn bạch y công tử tiên khí bồng bềnh trong gương, hơi có chút không quen.

“Tốt cái mẹ gì.”

Lục Khiêm không hài lòng. Trước kia ấn tượng mình tạo ra cho người khác, đều là loại khí tức âm u, người sống chớ tiến vào Yêu Đạo. Bây giờ nhìn lại có chút đẹp trai.

“Dùng một cái huyễn thuật là được rồi.”

Trong lòng Xích Âm lại rất hài lòng. Hai người thu dọn đơn giản lại một chút, rồi tới Lục Giáp tổng tháp.

“Đô vệ đại nhân, Đô Tra đại nhân…”

Người xung quanh cung kính chào hỏi, mục tiêu đám người quan tâm đều ở trên người Lục Khiêm. Gần như tất cả người của Cửu Tiêu Đạo Minh đều biết rõ, quan hệ giữa Lục Khiêm và Xích Âm. Hai người tách ra.

Ở Hộ Pháp ti.

Trưởng sử Lý Tín càng thêm bận rộn, công văn chất trên bàn thành đống, hai bên chủ sự cũng bận rộn không thôi.

"Đô vệ đại nhân."

Nhìn thấy Lục Khiêm đi tới, đám người liền vội vàng đứng lên. Lý Tín hưng phấn chạy tới, nói:

"Đại nhân thật anh minh, năm nay chúng ta thu nhập gấp mười năm trước."

Đám người không nghĩ tới Lục Khiêm mới nhận chức ngắn ngủi một năm, đã mang đến thu nhập cao như vậy. Đây là thành tích trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Trước kia một năm Đô vệ thu được nhiều nhất cũng chỉ sáu bảy mươi vạn Pháp Tiền, bây giờ là sáu bảy trăm vạn.

Cộng thêm lợi nhuận của Đạo Binh điện, một năm Lục Khiêm có ít nhất một ngàn vạn trở lên. Chi phí tu luyện gần như không phải lo.

Hiện tại lại cho thêm mấy cái linh khí đề cao hai tầng cấm chế, pháp khí đều là Thiên Cương tầng thứ ba, cùng một đẳng cấp với Thần Tướng Hiển Hình Phù lúc đầu. Gần đây đang nghiên cứu Thiên Cương cấm chế tầng thứ tư.

【VIP】 Thủy Tinh pháp y, lao nguyệt truyền thuyết(1)

Giới hạn cao nhất mỗi tầng Thần Tướng Hiện Hình Phù tăng thêm ba trăm người, tiếp tục đề cao một tầng nữa chính là một ngàn hai trăm Đạo binh.

Không gian bên trong Diễm Tâm Kim Cung, cũng theo cấm chế gia tăng mà gia tăng, nông sâu tương đương với một cái động thiên cỡ nhỏ.

"Làm rất tốt, không thiếu chỗ tốt cho ngươi đâu."

Lục Khiêm cười nói.

Hắn cũng không làm gì nhiều, chỉ chỉnh hợp lại toàn bộ tài nguyên vốn có, đặt tất cả sản nghiệp ngầm trước kia ra bên ngoài. Vừa thuận tiện quản lý mà lại có thể quang minh chính đại thu phí.

"Đúng rồi đại nhân, Hổ Bí tướng quân tới tìm ngài báo cáo tung tích Truy Nguyệt đạo nhân."

Bỗng nhiên Lý Tín mở miệng.

"Ồ?"

Trong lòng Lục Khiêm hơi động, ra hiệu người không phận sự rút lui.

"Ngươi nói có tin tức Truy Nguyệt đạo nhân?"

Nội tâm nói không kích động là giả. Ròng rã một năm, nửa năm trước Long Châu đã không thể hấp thu được. Rõ ràng có bảo sơn treo ở giữa không trung Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ, nhưng không cách nào đào móc được, quả thực khiến cho

người ta có chút khó chịu. Đạo hạnh tự thân cũng dừng lại ở khoảng chín mươi năm. Tốc độ hai loại thần thông Đại Giải Thoát Luân và Giao Long Đại Thủ Ấn, đột phá đến đại thành cũng chậm đi rất nhiều.

Mặc dù có Hoàng Tuyền đại đan, lại thêm Đại Giải Thoát Luân, tốc độ tu luyện gấp đôi người khác. Thì ít nhất cũng cần hơn một trăm năm, mới có khả năng nắm giữ năm trăm năm đạo hạnh.

Đây là dưới tình huống ngày ngày khổ tu. Cho nên Long Châu là lựa chọn tốt nhất để tăng trưởng tu vi.

"Đúng vậy, ở phía tây Bích Lạc thành sáu ngàn dặm, Hổ Bí tướng quân phát hiện truyền thuyết tương tự ngay tại chỗ đó."

Lý Tín nói. Vừa dứt lời, Lục Khiêm liền bước lên trận pháp. Một giây sau, thân ảnh xuất hiện ở Bích Lạc thành. Đại hán mạnh mẽ thân cao chín thước bị dọa cho giật mình, sau khi nhìn thấy là Lục Khiêm mới yên lòng.

"Nói lại một chút tin tức ngươi nghe được."

Lục Khiêm ngồi xuống, tiện tay rót cho mình một chén trà.

"Ngài nói Truy Nguyệt đạo nhân, ta đã nghe qua truyền thuyết tương tự ở một vùng phía tây."

Không phải Tạc Nguyệt Nhân như trong tưởng tượng của Lục Khiêm, mà là một Lao Nguyệt Nhân phiên bản khác.

Truyền thuyết nói trước kia có một vị Lao Nguyệt đạo nhân, không ăn khói lửa nhân gian, chỉ ăn trăng trong nước.

Mỗi khi trăng tròn, Lao Nguyệt đạo nhân sẽ đứng trước một cái giếng cổ, dùng chậu mò ánh trăng trong nước lên. Mặt trăng trong chậu hóa thành hạt gạo óng ánh. Ăn Nguyệt Mễ có thể trường sinh. Lao Nguyệt đạo nhân sinh sống một đoạn thời

gian. Trong đêm trăng tròn cuối cùng liền bay trên trời thành tiên.

Nguồn gốc truyền thuyết không đủ khảo chứng. Mấu chốt là ở chỗ kia.

"Ngươi mang theo mấy người, đi qua tìm tòi thực hư."

Hổ Bí lang tướng đi xuống sắp xếp người.

Nửa canh giờ sau. Hai chiếc xe ngựa dừng ở trước cổng chính phủ đệ. Xích Mục Hắc Tông Mã cao lớn lôi kéo xe ngựa. Lần này xuất hành, Lục Khiêm cần điệu thấp nên chỉ có thể lựa chọn những yêu thú dị chủng giống ngựa này.

Bốn tên Giáo úy thân mang Thôn Kim khải mặt thú, khoác áo choàng đỏ chót bảo vệ xung quanh xe ngựa. Sau lưng còn có Đạo binh Ngưu Đầu Mã Diện mặc áo choàng. Một đoàn chừng năm sáu mươi người.

Từng tên cao lớn uy mãnh, đằng đằng sát khí. Nhất là đại hán râu quai nón đánh xe, sát khí gần như sắp tràn ra ngoài.

Rầm rầm!

Tiếng vó ngựa gấp gáp, đạp trên phong trần, biến mất ở cuối đường. Tốc độ đám người cực nhanh, trên đường đi qua mấy cái tiểu quốc. Sau khi bái kiến mấy vị tu sĩ lâu năm ở đó, manh mối cũng dần dần rõ ràng, nói chung là có đầu mối. Mục tiêu khóa chặt ở mấy cái quốc gia có lịch sử lâu đời như Hứa quốc, Trạch quốc, Lâm quốc.

Trùng hợp chính là, mấy cái quốc gia này cũng ở gần bờ biển.

Màn đêm hạ xuống, tinh không trong vắt như rửa. Một đoàn xe xuyên qua rừng rậm. Bình thường thương đội cũng không dám tuỳ tiện xuất hành ban đêm, nhưng đám người này lại không kiêng nể gì cả. Gặp phải cường đạo không có mắt

chặn đường, thì trực tiếp đánh ra một đạo pháp thuật, cho tất cả hồn phi phách tán tại chỗ, ngay cả bụi cũng không còn.

Ở gần quan đạo.

Đêm khuya quan đạo không một bóng người.

Oanh!

Điện quang uốn lượn vặn vẹo. Cùng lúc đó mưa to hạ xuống. Tiếng sấm rền vang.

"Chờ chút!"

Lúc này, Lục Khiêm nói đội xe dừng lại, vén rèm cửa lên. Nhìn bầu trời xa xa, bắt đầu bấm ấn quyết Tiểu Lục Nhâm. Mặc dù Tiểu Lục Nhâm suy tính sự vật mơ hồ, phần lớn chỉ có thể đoán cát hung, có thể nói là gân gà. Nhưng dùng để tìm người tìm vật lại cực kỳ tốt. Sở dĩ nhanh như vậy đã tìm ra manh mối, chính là vì may mắn có Tiểu Lục Nhâm.

"Gặp chuyện tại phương bắc…"

Lục Khiêm nhìn qua xe ngựa về phía sau lưng.

"Đi, quay đầu."

…

Oanh!

Lôi điện vạch phá bầu trời, bạch quang nhợt nhạt chiếu rọi đại địa. Mưa to như trút nước.

【VIP】 Thủy Tinh pháp y, lao nguyệt truyền thuyết(2)

Sáu tên nam tử toàn thân là bùn bảo vệ một thân ảnh yêu kiều. Phía sau là mấy trăm tên kỵ sĩ cưỡi hắc mã, tướng quân cầm đầu mang theo mặt nạ, đằng đằng sát khí. Binh sĩ từ bốn phương tám hướng vây quanh đám người.

“Giết!”

Tướng quân không nói hai lời, chỉ trường thương vào người ở giữa.

Xoạt!

Binh sĩ nhao nhao lấy ra Ngưu Cân cung, mũi tên rơi xuống như mưa.

“Hừ! Các huynh đệ, liều mạng đi.”

Đại hán cụt tay ăn vào một viên đan dược màu huyết hồng.

Rắc rắc, một tiếng đậu vỡ vang lên, thân hình tráng hán cao lên mấy vòng.

Thời điểm mũi tên rơi xuống, nội lực màu trắng xuyên qua thân thể mà ra, hình thành lồng khí.

Phanh phanh!

Ngàn vạn mũi tên rơi xuống phía trên lồng khí, bị bắn ngược trở về, giết chết không ít người.

Mấy tên tráng hán khác cũng đều như thế. Nội lực ngoại phóng, từng đạo chưởng lực đánh ra, dù cách xa mười trượng cũng có thể giết người.

Thậm chí phun ra một ngụm nhiệt khí, cũng làm nổ nát đầu binh sĩ trong phạm vi mười bước.

Chưởng lực hoặc hiện lên hỏa diễm, hoặc là băng sương, mấy trăm tên bộ binh hạng nặng được vũ trang đầy đủ, vậy mà không tiến đến gần được.

Tình cảnh này giống như tiên nhân thi pháp.

Thế nhưng biểu hiện càng cương mãnh, sắc mặt những người này càng trắng bệch, rõ ràng không chèo chống được bao lâu nữa.

"Chơi chán chưa?"

Bỗng nhiên tướng quân đeo mặt nạ vàng lên tiếng, giọng nói như thiết kích, vô cùng chói tai.

Vừa dứt lời, tướng quân đeo mặt nạ vàng bắt đầu lơ lửng lên, thời điểm nước mưa tiếp cận phạm vi ba thước quanh thân hắn, đều tự động bắn ra, giống như đụng vào một bức tường khí vô hình.

"Võ Thánh!"

Con ngươi nam tử cụt tay co rụt lại, sau đó cắn răng một cái, quay đầu nhìn về phía thân ảnh yêu kiều.

"Tiểu thư, người chạy trước đi!"

"Không…"

Thân ảnh yêu kiều mặc một thân áo choàng, không thấy rõ khuôn mặt, thế nhưng từ thái độ người xung quanh đến xem, đó là người cực kỳ quan trọng.

"Đi mau, hi vọng tộc ta đều ở trên người tiểu thư. Nhanh!"

Nam tử cụt tay trợn mắt hét lớn, bất chấp lễ phép.

Nữ tử nghe được câu này, hung hăng cắn răng, quay người thoát đi. Nam tử cụt tay nhìn qua thân ảnh tướng quân, trong

mắt lóe lên một tia tàn khốc:

"Thiên Sách thượng tướng đúng không? Hôm nay ở lại nơi này đi!"

Võ Thánh là cường giả có thể ngự không phi hành, thả ra nội khí giết người bên ngoài ngàn bước. Lâm quốc có tổng cộng ba tên Võ Thánh, vị Thiên Sách thượng tướng này là một tên trong đó.

Nam tử vừa dứt lời, liền cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết vào lòng bàn tay, vẽ một vòng trên đầu.

Ánh trăng màu bạc chiếu lên trên mặt, tiên huyết hấp thu ánh trăng, lóe lên chút hồng quang.

"Hống! !"

Nam tử rống to một tiếng.

Làn da trở nên đen như mực, mọc ra mủ nhọt u lục, con mắt nâng lên, tựa như một con Thiềm Thừ.

Oanh!

Nam tử cụt tay đạp hai chân xuống đất, mặt đất vỡ ra, loạn thạch bắn tung tóe. Bộc phát ra lực lượng cường đại, phóng tới đám người.

Những nam tử khác ở sau lưng cũng như thế.

"Đây chính là Nguyệt Tinh trong truyền thuyết sao?"

Dưới mặt nạ vàng kim, con ngươi đen như mực hiện lên một tia hứng thú.

Nguyệt Tinh nhảy lên cao mười trượng, hàm răng sắc nhọn, đầu lưỡi dài năm mét, bắn ra như tiễn.

Tốc độ kia nhanh tới mức mắt người bình thường khó mà nắm bắt được. Hơn nữa còn có một đạo khí tiễn màu u lục từ

hai mũi phun ra. Khí độc theo khe hở trên khôi giáp binh sĩ tiến vào.

“A a!”

Binh sĩ kêu thảm hóa thành một bãi máu sền sệt. Tướng quân đeo mặt nạ vàng gặp nguy không loạn, đẩy ra một chưởng.

Oanh!

Nội lực hơi nén, sóng khí trong suốt thổi tan độc khí màu u lục. Cùng lúc đó, Thiên Sách thượng tướng hơi lật bàn tay, nắm vào hư không một cái.

Giọt nước đầy trời dừng lại, giống như thời gian bị ngưng đọng. Toàn thân Thiên Sách tướng quân phát ra quang mang xanh thẳm, cả người giống như Thần Linh.

Tiếp theo là một cỗ hàn ý tràn ra, giọt nước hội tụ thành vô số băng lăng.

Soạt!

Băng lăng bắn ra, vạn tiễn xuyên tâm. Trên thân mấy người xuất hiện vô số huyết động, băng lăng đông cứng huyết dịch, khiến nó không chảy ra.

Bịch bịch…

Nam tử cụt tay mang theo vẻ không cam lòng ngã xuống đất mà chết.

Thiên Sách thượng tướng gọn gàng giải quyết đám người, vẻ mặt binh sĩ xung quanh nhìn về phía hắn giống như thần linh.

Mà lúc này, nữ tử đã chạy ra bên ngoài mấy dặm.

Dáng vẻ thon gầy nhìn như mềm yếu vô lực, nhưng trên thực tế một thân nội tình không tệ.

“Chạy được sao?”

Thiên Sách thượng tướng phát ra nội lực, một bước mười trượng, đạp trên băng lăng. Không đến mười hơi thở, đã kéo gần khoảng cách đến nữ tử còn không đến ngàn bước.

“Xuống!”

Thiên Sách thượng tướng đánh ra một chưởng.

Nội lực tuôn ra, áo bào phần phật. Chưởng lực trong suốt trực tiếp vượt qua ngàn bước, đánh lên trên người nữ tử.

Nữ tử hừ nhẹ một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết, ngã xuống đất. Áo choàng rơi ra, để lộ một tấm dung nhan câu hồn đoạt phách.

【VIP】 Nguyệt Tinh nhất tộc(1)

Tóc dài thanh khiết, lông mi giống như lá liễu, lông mày nhỏ nhắn, da trắng như tuyết, váy dài xanh thẳm cùng khuôn mặt trắng như tuyết lấm bùn đất, càng lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Thân hình Thiên Sách rơi xuống đất, trọng giáp binh ở bốn phía cũng xông tới.

Bọn hắn mang vác rất nhiều, nhưng ai cũng có nội lực, nên hành động còn nhanh hơn so với liệt mã.

Xoạt!

Thiên Sách vừa định tiến lên bắt lấy nữ tử. Một cỗ xe ngựa đen như mực phá mưa mà đến, ngăn ở trước hai bên. Thiên Sách vô ý thức đánh ra một chưởng, đánh vào trên thân ngựa, giống như đánh vào Bách Luyện Cương cứng rắn.

Chẳng những không đánh chết ngựa, mà lực phản chấn còn khiến cho hắn rút lui mấy bước.

“Con ngựa này…”

Trong mắt Thiên Sách lóe lên một tia kinh dị.

Chỉ con ngựa đã thần tuấn như vậy, vậy chủ nhân của nó sẽ lợi hại như nào.

Ngồi đầu xe ngựa là một đại hán râu quai nón đeo vòng đầu báo. Hai người liếc nhau, Thiên Sách ngửi được một cỗ sát khí mãnh liệt. Kinh nghiệm sa trường lâu năm nói cho hắn

biết, trên tay không có hơn ngàn mạng người, không thể có sát khí như thế.

Dũng tướng như vậy lại làm xa phu cho người, đến cùng người trong xe ngựa là ai?

"Ai dám ngăn cản Thiên Sách quân, không muốn sống nữa sao?"

Thủ hạ quát.

"Ngừng!"

Thiên Sách ngăn tên thủ hạ sắp xuất thủ lại, nhìn về phía đám người trên xe ngựa, cười nói.

"Vị tráng sĩ này, nàng và ta có thù, xin giơ cao đánh khẽ."

Ai ngờ đại hán râu quai nón căn bản không nể tình, quát lớn:

"Nhanh chóng rời đi, cô gái này được đại nhân ta bảo vệ rồi."

"Đa tạ ân cứu mạng của đại nhân."

Nữ tử này cũng rất thức thời, vội vàng đứng dậy, hành lễ về phía xe ngựa, biểu thị cảm tạ với Hổ Bí.

"Vị tráng sĩ này, các ngươi vốn không quen biết, cần gì phải sa vào vũng nước đục này."

Vẻ mặt Thiên Sách cứng đờ, kiềm chế lòng giết người của mình.

"Tiểu Cửu, mang cho vị tráng sĩ cùng quý nhân trong xe ngựa này hai vò rượu ngon, thuận tiện đưa họ chút lộ phí."

Thiên Sách thượng tướng tự nhận mình đã đủ hạ thấp tư thái. Bình thường hắn đã sớm hạ lệnh chém gia hỏa vô lễ này thành muôn mảnh. Nhóm người này xuất hiện ban đêm, nhất định có chỗ dựa dẫm, Thiên Sách thực sự không muốn gây

thêm rắc rối. Vì thế hắn còn đặc biệt phô ra bản lĩnh cách không thủ vật.

Loảng xoảng!

Vò rượu bị ném xuống đất, mấy trăm lượng hoàng kim rơi vào trong nước bẩn.

"Mau cút, đừng ép ta nổi giận."

Hai mắt Hổ Bí trừng đến căng tròn.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, động thủ!"

Thiên Sách cũng không nói nhảm nữa. Lập tực ra tay, vừa ra tay chính là sát chiêu, băng lăng đầy trời rơi xuống.

Hổ Bí khinh thường cười cợt. Nhẹ nhàng điểm ra một chỉ. Trăm trượng huyết quang hoành không. Ngoài mười dặm cũng có thể thấy rõ huyết quang.

Xoạt!

Huyết sắc cương sát lóe lên một cái rồi biến mất, Thiên Sách ngay cả tro cũng không để lại.

Cùng lúc đó, mấy chục tên Đạo binh ở dưới sự dẫn dắt của Giáo úy từ hai cánh xông ra, chém dưa thái rau, tiêu diệt mấy trăm tên trọng giáp binh.

"Tiên nhân… Đúng là tiên nhân trong truyền thuyết."

Trong ánh mắt nữ tử hiện lên một tia kinh ngạc.

Võ Thánh thần công cái thế một đấu một vạn, vậy mà lại dễ dàng chết rồi. Trong lúc nhất thời nữ tử nói không ra lời.

"Đô vệ đại nhân."

Lúc này, rèm xe ngựa xốc lên. Một tên nam tử trẻ tuổi mặc trường bào đi ra.

Khuôn mặt nam tử như ngọc, hai con ngươi tà ý nghiêm nghị. Lưu lại ấn tượng sâu sắc cho nữ tử. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lục Khiêm, trong đầu nữ tử này xuất hiện một chút kịch bản.

"Nô gia Tuyết Nguyệt, đa tạ đại nhân ân cứu mạng."

Lúc này, mưa to vẫn chưa ngừng. Toàn thân Tuyết Nguyệt ướt đẫm, y phục xanh thẳm dính sát vào thân thể linh lung tinh tế, mông eo hơi vểnh, kích thước vừa vặn, thật là mỹ nhân xuất sắc.

"Tuyết Nguyệt? Tên rất hay, ngươi lên trước đi."

Tuyết Nguyệt nhấc váy leo lên xe ngựa, nhìn thấy ánh mắt Lục Khiêm, ngượng ngùng cúi đầu xuống. Nhưng trong lòng đang âm thầm tính toán.

Người này tuổi tác còn trẻ, đã có tiên nhân làm thủ hạ, nhất định là dòng dõi có bối cảnh thâm hậu. Sở dĩ cứu mình là vì trẻ tuổi khí thịnh, muốn anh hùng cứu mỹ nhân.

Tuyết Nguyệt vẫn rất tự tin với dung mạo của mình.

Có lẽ có thể lợi dụng điểm ấy.

Người này tuổi trẻ khinh cuồng, cho thêm chút ngon ngọt, thỉnh thoảng kéo một cái, khiến bọn hắn đối lập với Lâm quốc. Đến lúc đó có thể báo thù cho tộc nhân đã chết đi. Nghĩ tới đây, Tuyết Nguyệt bày ra dáng vẻ thẹn thùng, ngẩng đầu nhìn Lục Khiêm.

Lúc này, nàng phát hiện ánh mắt Lục Khiêm thanh tĩnh, giống như có thể nhìn thấu lòng người.

"Có phải ngươi đang muốn lợi dụng ta? Cảm thấy sắc đẹp của mình đủ để ta bị ma quỷ ám ảnh?"

Lục Khiêm khẽ cười một tiếng, bổ sung lần nữa:

“Hoặc là cho một điểm ám chỉ nho nhỏ, ta sẽ bán mạng vì ngươi?”

Tuyết Nguyệt vừa muốn nói gì, Lục Khiêm đã trực tiếp điểm ra một chỉ.

Sử dụng Tam Tạng Thanh Tâm Chú lâu rồi không dùng, mạng lưới thần ý nhanh chóng nảy mầm mọc rễ trong nội tâm Tuyết Nguyệt.

【VIP】 Nguyệt Tinh nhất tộc(2)

Đại Giải Thoát Luân thu hút nàng, một giây tiếp theo, sắc mặt Tuyết Nguyệt trở nên ngốc trệ, tự nói ra hết sự tình. Lục Khiêm nghe xong, quả nhiên giống như mình đoán, người này xác thực liên quan đến Tạc Nguyệt Nhân.

Tuyết Nguyệt xuất thân từ Nguyệt Tinh nhất tộc.

Tộc nhân hạch tâm tóc sắc như ánh trăng, có được thể chất siêu việt, bách độc bất xâm, thủy hỏa không dung. Nhưng không có năng lực quá mạnh. Tộc nhân có màu tóc đen như mực thì có thể hóa thân Nguyệt Thiềm.

Khuyết điểm của chủng tộc này là tuổi thọ ngắn, chỉ có bốn mươi năm. Mấy trăm năm trước truyền xuống sứ mệnh, tìm một cái giếng cổ. Chỉ có đạt được truyền thừa trong giếng cổ, mới có thể kết thúc lời nguyền tuổi thọ này.

Mấy trăm năm qua bọn hắn không ngừng tìm kiếm, cũng đã sơ lược tìm được vị trí giếng cổ.

Nơi đây là Lâm quốc.

Quốc gia này ở biên giới Tây Hải, có nhiều núi cao rừng rậm, cho nên tên gọi là Lâm.

Nhân khẩu Lâm quốc tầm ba bốn ngàn vạn, quốc chủ đang độ tuổi tráng niên, quốc nội có ba Đại Võ Thánh, truyền thuyết còn có tu luyện giả làm cung phụng. Nguyệt Tinh nhất tộc vừa mới đi vào Lâm quốc, còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị truy sát. Mấy trăm tộc nhân chỉ còn lại một mình Tuyết Nguyệt.

“Xuất phát, đi Lâm quốc.”

Lục Khiêm hạ lệnh.

Lúc này nhóm Đạo binh cũng xử lý xong dấu vết.

“Vừa rồi ngươi không để lại mấy tên võ giả, trở về bảo Đạo Binh điện cẩn thận nghiên cứu.”

Lục Khiêm nhìn về phía Hổ Bí.

Quả thật người vừa rồi hơi khiến Lục Khiêm có chút chú ý. Có lẽ không có tu sĩ Luyện Khí phổ thông nào có pháp thuật phong phú như vậy. Nhưng nếu chiến đấu ở khoảng cách gần, cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu phong phú, chỉ sợ tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ cũng không đánh lại người này. Phải năm sáu tên Ngưu Đầu Mã Diện mới chắc chắn bắt được người này.

“Đại nhân có chỗ không biết, võ giả này gọi là Ngự Không Võ Thánh, ở trong thế gian cũng là trăm vạn người mới có một người, hơn nữa tiêu hao rất lớn, còn phải ăn uống ngủ nghỉ, không lợi bằng Đạo binh.”

Chỗ khác biệt lớn nhất giữa võ giả và tu sĩ là việc sử dụng năng lượng thiên địa.

Võ giả luyện hóa huyết khí trong cơ thể, sinh ra nội lực, không ngừng rèn luyện nhục thân để tăng cường nội lực. Thông qua ăn các loại đồ ăn để bổ sung khí huyết, tu vi càng cao, đồ ăn càng nhiều. Một lần Võ Thánh phải ăn ít nhất năm con trâu. Nội lực lớn mạnh tới trình độ nhất định, sẽ có thể ảnh hưởng thiên địa bên ngoài.

Bởi vì thân thể con người có giới hạn, hạn mức tối đa không cao, Võ Thánh đã là tồn tại đỉnh chóp. Còn tu sĩ thì thu thập thiên địa tinh khí tu hành, hạn mức tối đa vô cùng lớn.

“Thì ra là thế…”

Lục Khiêm bỏ đi ý niệm bồi dưỡng võ giả.

Ngày sau có thể lập một cái hạng mục nghiên cứu, chế tạo hàng loạt thì thôi.

Có công phu này, còn không bằng chế tạo thêm một chút Đạo binh không sợ chết.

Khoảng cách đến Lâm quốc càng ngày càng gần, Lục Khiêm càng cảm thấy sự tình không đơn giản.

Xe ngựa chạy chậm lại. Lục Khiêm quay đầu nhìn về phía Tuyết Nguyệt tĩnh tọa ở một bên. Cô gái này toàn thân ướt sũng, đường cong uyển chuyển, ngược lại có một chút phong tình đặc biệt

"Nào, cởi quần áo ra."

Đương nhiên, Lục Khiêm không có tâm tư gì khác, hắn không hứng thú đối với chủng tộc biến thân thành cóc này.

Chỉ là muốn nghiên cứu loại chủng tộc kỳ lạ này, nhìn xem đến cùng có lai lịch gì.

Ngày thứ hai.

Khi tia nắng bình minh thứ nhất, theo khe hở trên xe ngựa chiếu vào thân thể như tuyết trắng. Lục Khiêm phất tay đánh ra một đạo pháp lực màu vàng.

Thân thể phủ đầy vết thương của nữ tử khôi phục nguyên dạng.

Dường như Tuyết Nguyệt có chút mệt nhọc quá độ, nên đã thiếp đi.

"Nguyệt Thỏ…"

Lục Khiêm nhẹ nhàng đắp quần áo lên cho nàng, đầu ngón tay chạm vào làn da mềm mại, truyền đến từng tia mát mẻ.

Đó không phải là Thiềm Thừ tinh trong tưởng tượng.

Có lẽ là một loại Đạo binh.

Hoặc là hậu duệ của tu sĩ Luyện Thể sinh ra.

Tu sĩ Luyện Thể hấp thu huyết mạch yêu thú tu luyện, tương đương với một nửa yêu quái.

Mặc dù nhục thân tu sĩ Luyện Thể mạnh mẽ, dưới tình huống cùng cấp bậc, cận chiến hơn xa tu sĩ Luyện Khí. Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, con đường phía trước tương đối cố định, pháp thuật không có tính đa dạng. Hơn nữa độ khó sinh con cực cao. Thế nhưng một khi sinh ra hậu duệ, hậu duệ của bọn hắn sẽ trời sinh mang theo một tia huyết mạch yêu thú.

Tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với tu sĩ Luyện Thể phổ thông. Cho nên đại bộ phận tu sĩ Luyện Thể lấy hình thức gia tộc tụ tập.

Nguyệt Tinh nhất tộc chính là như thế.

Lục Khiêm tiến lên, nhẹ nhàng gẩy gẩy mái tóc trắng như tuyết của Tuyết Nguyệt ra, chỉ thấy một đôi tai lông trắng, mềm mềm nằm sấp ở đỉnh đầu.

Tiếp tục hé đôi môi mềm mại của Tuyết Nguyệt, liền thấy hai cái răng cửa lớn làm người khác chú ý.

“Không ngờ là con thỏ.”

Lục Khiêm cười nói, thoạt nhìn rất đáng yêu. Trước kia không có những dị tượng này, đoán chừng là ngủ say mới hiển lộ ra. Cũng không phải là Thiềm Thừ như mình tưởng tượng.

【VIP】 Nguyệt Thỏ tạc nguyệt, Lâm quốc sơn thành(1)

Có lẽ Nguyệt Tinh nhất tộc chia làm hai loại. Huyết mạch Nguyệt Thỏ là dòng chính, huyết mạch Thiềm Thừ là chi nhánh thủ hộ.

Tất cả chuyện này đều có quan hệ với mặt trăng. Lục Khiêm càng cảm thấy hứng thú đối với chiếc giếng cổ trong truyền thuyết của Nguyệt Tinh nhất tộc kia. Có lẽ có quan hệ lớn tới Tạc Nguyệt Nhân trong truyền thuyết.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền bấm ấn quyết, lẩm bẩm nói:

"Tiểu Lục Nhâm trung nhật nguyệt hành, thượng định cung lai phân minh…"

Kết quả thôi diễn biểu hiện, phía trước là một mảnh sương mù, cát hung khó mà phân rõ.

Theo kinh nghiệm của Lục Khiêm, khi loại quái tượng này xuất hiện, hoặc là phía trước có cường địch, hoặc là có trọng bảo không thể nắm lấy.

Hắn cảm thấy hai chuyện này có khả năng lớn hơn một chút.

Năm sáu canh giờ sau, Tuyết Nguyệt ung dung tỉnh lại, nàng nhìn quần áo trên người, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Thần Ý Võng Lạc một mực khống chế tinh thần nàng.

Chỉ cần tâm niệm hơi động, tất cả ký ức và ý thức của người này sẽ trở nên trống rỗng. Nhưng Lục Khiêm lười nhác làm những chuyện như này.

Một người sống sờ sờ, ít nhất phải có tư tưởng và cảm xúc của mình. Nếu không sẽ như con rối, không có bao nhiêu thú vị.

Rất nhanh, mọi người đã đi tới tòa thành trì thứ nhất của Lâm quốc. Quốc gia này nằm ở vị trí rừng sâu núi thẳm, phần lớn thành trì đều xây dựng dựa lưng vào núi. Toà thành trì to lớn trước mắt này cũng được xây dựng ở trên núi, cao thấp xen vào nhau.

"Lâm quốc cũng thuộc về Cửu Tiêu Đạo Minh, ngươi biết gì về quốc gia này?"

Lục Khiêm nhìn về phía Hổ Bí lang tướng. Hổ Bí lang tướng cẩn thận suy nghĩ một phen, nói:

"Thuộc hạ biết không nhiều, quốc gia này không có bao nhiêu tài nguyên tu hành, hình như có mấy võ giả tương đối lợi hại, đúng rồi, nghe nói có ba đến năm cung phụng Luyện Khí."

Khoảng cách giữa tiên phàm trong cái thế giới này vẫn tương đối lớn. Địa phương không có tài nguyên, cho dù là quan lại quyền quý, cuối cùng cả đời cũng không thể nhìn thấy tu sĩ chân chính. Cho dù tìm được mấy cái, thì phần lớn cũng chỉ biết một hai trò ảo thuật.

Một số ít Luyện Khí tự biết tiền đồ vô vọng, dứt khoát tìm địa phương phú quý dưỡng lão.

Dưỡng Thần gần như sẽ không tham dự vào sự tình phàm tục, không làm bạn cùng phàm nhân.

Đừng nhìn Lục Khiêm giết Dưỡng Thần giống như giết gà. Nhưng nói như thế nào Dưỡng Thần cũng là cao thủ một

phương, đủ để chèo chống một cái gia tộc tu sĩ.

Cho dù sinh mệnh đã đi đến phần cuối, thì chiếm lĩnh một hai cái thành trì sinh sôi hậu đại, vẫn tốt hơn so với làm quan dưới tay người khác.

Lục Khiêm không muốn lãng phí thời gian, dứt khoát bảo xe ngựa đi đến thành đô Lâm quốc.

Xe ngựa đi được ngàn dặm. Trước mắt là một tòa núi lớn cao ngất trong mây. Thành trì to lớn xây dựng dựa lưng vào núi. Từ thấp đến cao, một mực kéo dài đến đỉnh núi. Đường đi rắc rối phức tạp, nổi lên một cái kỳ chữ.

Ở bên trong sơn thành, ngoại trừ Đông Tây Nam Bắc, còn phân chia trên dưới.

Người bình thường không hiểu đường đi rất dễ bị lạc ở trong đó. Đám người nộp tiền, đi theo dòng người tiến vào trong thành.

“Heo nướng móng nổ đậu hũ…”

Ven đường có các tiểu thương rao hàng, mùi thơm đồ ăn nức mũi.

“Não Kim Ti Hầu, tay Thực Thiết Thú…”

Tiểu nhị các cửa hàng hai bên mời chào đám người. Khắp nơi trong sơn thành đều là phàm nhân, không giống như thành trì ở Đông cung thỉnh thoảng sẽ có một hai tu sĩ bay qua. Sau khi lẫn vào phàm nhân, đám người cũng thu liễm khí tức, ngụy trang thành một phàm nhân chân chính.

“Lấy hai cái móng heo.”

Lục Khiêm vén rèm cửa lên. Khiến tiểu thư khuê phòng hai bên ngừng chân quan sát, khí chất xuất trần của tu sĩ, không phải là người thường có thể so sánh.

“Hả, à được.”

Hổ Bí lang tướng sững sờ, vị hán tử mặt đen cao hơn hai mét này, đi đến trước quầy hàng, suýt chút nữa dọa cho chủ quán sợ đái ra quần.

“Bao nhiêu tiền hai cái?”

Hổ Bí ồm ồm nói.

“Mười văn một cái.”

“A… Được rồi, cho ngươi!”

Sau khi không tìm ra tiền, hắn liền dứt khoát ném đi một khối vàng to cỡ nắm đấm.

Chủ quán liên tục nói cám ơn, người bên cạnh thì quăng tới ánh mắt vừa ước ao lại vừa ghen ghét, hắn đưa toàn bộ quầy hàng cho Hổ Bí lang tướng.

“Đi Hoàng cung.”

Nếu Thiên Sách thượng tướng đã truy sát Nguyệt Tinh nhất tộc, vậy rõ ràng cao tầng Lâm quốc biết rõ một ít sự tình.

Lúc này, đám người xôn xao một trận, nhao nhao tránh né.

“Giá! Tản ra!”

Một cỗ xe ngựa lộng lẫy lao nhanh trên đường cái.

Kỵ sĩ phụ trách mở đường dùng roi da quật đám người không tránh kịp. Quầy hàng trực tiếp bị lật tung, nhưng không người nào dám tiến lên tranh luận phải trái.

“Mau tránh ra, đây là xe ngựa của Hồng Ngọc quận chúa.”

Người bên cạnh có ý tốt nhắc nhở. Bị người quyền quý giết chết, sẽ không có ai chủ trì công đạo cho bọn hắn. Đoàn xe của Lục Khiêm không nhúc nhích.

“Muốn chết!”

Trong mắt kỵ sĩ lóe lên một tia tàn nhẫn.

Roi thép trong tay quất thẳng về phía mặt một tên Giáo úy ở phía trước.

【VIP】 Nguyệt Thỏ tạc nguyệt, Lâm quốc sơn thành(2)

Giáo úy đẩy ra một chưởng.

Oanh!

Tuấn mã chết tươi tại chỗ, kỵ sĩ hung hăng ngã sấp trên mặt đất. Rèm xe ngựa bị xốc lên, một gương mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ đập vào mắt, trang phục thợ săn hỏa hồng nóng bỏng, giày da hươu tinh tế, tuổi không lớn lắm. Nữ tử nhướng mày, liếc xe ngựa một cái, không thấy gia huy hoặc ký hiệu quen thuộc, chắc là thương nhân ngoại lai.

“Giết.”

Hồng Ngọc quận chúa nhẹ nhàng vứt xuống một câu, sau đó buông rèm xuống.

Không coi mạng người là chuyện to tát. Đừng thấy dáng vẻ nàng đáng yêu như tinh linh, trên thực tế nội tâm rất ác độc.

Hơi có chút khó chịu là trút giận lên người khác, một năm đánh chết hoặc làm tàn phế hơn mười thị nữ cũng là chuyện thường tình. Đợi nửa ngày cũng không thấy thủ hạ đáp lại. Lần nữa vén rèm lên, liền phát hiện toàn bộ thủ hạ đã ngã trên mặt đất, đại hán mặt đen thì hèn mọn nhìn mình chằm chằm.

“Súc sinh thấp hèn, ngươi biết ta là ai không?”

Hồng Ngọc quận chúa phất tay đánh ra hai đạo phi tiêu, nhắm thẳng hai mắt Hổ Bí.

Loảng xoảng!

Phi tiêu rơi xuống đất, Hồng Ngọc quận chúa bị một cỗ lực lượng vô hình giam cầm.

“Mang chúng ta đi hoàng cung.”

…

Đại nội hoàng cung.

Dưỡng Tâm điện vô cùng náo nhiệt, nhân khí tràn đầy.

Mười mấy nữ tử mặc y phục hở hang, nhảy múa vũ đạo dị vực, mị nhãn câu người, nhất cử nhất động đều khiến nơi mỹ diệu như ẩn như hiện.

Trên long ỷ là một nam tử trung niên sắc mặt tái nhợt, xem ra chính là tửu sắc quá độ. Bên phải là hai đại Võ Thánh của Lâm quốc Triệu Vũ, Kiến Uy.

Trên bàn bọn hắn để đầy huyết thực chồng chất như núi, phần lớn đều là thịt tươi, cùng máu người nóng hôi hổi.

Võ Thánh danh xưng một đấu một vạn, nhưng không giống như tu sĩ hấp thu thiên địa tinh khí bổ sung tự thân. Đồ ăn bình thường đã không cách nào thỏa mãn nhu cầu của bọn hắn. Chỉ có thể phục dụng một ít thiên tài địa bảo, nhưng trên thế giới nào có nhiều thiên tài địa bảo như vậy. Cho nên bình thường đều ăn những thứ này.

Võ Thánh và phần lớn Tiên Thiên, đều nuôi mười mấy tên huyết nhân, để cung cấp nhu cầu thường ngày. Người có chút thiện tâm sẽ dùng máu trâu.

Ngồi bên trái là một nam tử trên đầu mọc ra vảy cá. Yêu khí bừng bừng, sát khí bức người.

Nam tử này không nhìn ra được tuổi tác cụ thể, trên mặt là vảy cá đỏ xanh giao nhau. Dường như vẻ mặt đám người đối

với hắn rất là cung kính. Người này cũng không thèm để ý ánh mắt đám người, trước mặt là một mâm lớn lòng, gan người. Hắn tiện tay cầm lên một quả tim người còn đang đập, mở ra miệng lớn còn đang dính máu nuốt vào, huyết dịch theo khóe miệng nhỏ xuống.

Toàn bộ trường sam xanh nhạt đều là tiên huyết. Tuy là hình người, nhưng so với dã thú ăn lông ở lỗ còn thô bạo hơn. Hứng thú nổi lên, thậm chí còn ở ngay trước mặt mọi người, kéo một vũ nữ vào lòng đùa bỡn, chỉ còn kém làm việc ngay tại chỗ.

Bên cạnh nam tử còn có mấy tu sĩ hình thù kỳ quái.

Một lão nhân có làn da khô cạn như vỏ cây, một đạo sĩ cao gầy toàn thân đen như mực, thi khí bức người và Dương Giác đạo nhân có đồng tử dọc màu xanh.

Những người này là cung phụng Luyện Khí của Lâm quốc.

Trên mặt hoàng đế Lâm quốc, Lâm Phàm mang theo ý cười, không quan tâm hành động vô lễ của đối phương, ân cần nói:

“Bích Lân Giáo úy, không biết tiểu Hoàng chiêu đãi có hài lòng không?”

Quái nhân được gọi là Bích Lân này không có trả lời, mà chậm rãi ăn lòng người.

Vũ nữ trong ngực bị hắn cởi sạch, sau khi xoa nắn một phen, mới vỗ vỗ tuyết đồn rung rinh bảo nàng rời đi.

“Cũng được. Năm nay lấy hai trăm đồng nam đồng nữ. Ta trở về sẽ bẩm báo Thái úy, bảo đảm cho Lâm quốc ngươi một năm mưa thuận gió hoà.”

Bích Lân liếc qua thị nữ run lẩy bẩy, cười nói:

“Lát nữa đưa đến chỗ ta.”

“Đó là tự nhiên.”

Lâm Phàm vỗ vỗ tay, ra hiệu chúng vũ nữ:

“Nào, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa.”

“Báo!”

Thái giám nhanh chóng bước lên:

“Bệ hạ, có người cầu kiến ngoài hoàng thành?”

“Ai?”

“Nô tài không biết.”

“Hừm? Các ngươi làm việc kiểu gì vậy? Cứ có người cầu kiến là đến bẩm báo sao?”

Lâm Phàm không giận tự uy, khiến thái giám run lẩy bẩy:

“Dường như những người này được quận chúa mang tới.”

Chỉ chốc lát sau, một nhóm người do Hồng Ngọc dẫn đầu tiến vào đại điện.

Phía sau Hồng Ngọc là một thanh niên mặc áo đen, tiếp theo là đại hán râu quai nón và bốn vị hắc giáp tướng quân.

Dường như đám người thu liễm khí tức, nên nhìn qua không quá đáng chú ý.

Vừa mới bước vào đại điện, Hồng Ngọc quận chúa đã co chân, chạy về phía đám người Lâm Phàm, hai mắt ửng đỏ:

“Cữu cữu, bọn hắn uy hiếp con!”

Soạt!

Hai tên Võ Thánh phản ứng rất nhanh, trong chớp mắt đã bảo vệ ở trước mặt hoàng đế và quận chúa, nhìn đám người Lục Khiêm mắng:

“Đúng là gan chó, dám bất kính đối với quận chúa.”

Bích Lân nhìn thấy Hồng Ngọc, hai mắt sáng lên.

“Bắt lại!”

Lâm Phàm hạ lệnh.

【VIP】 U Nhưỡng Mẫu Đơn(1)

Oanh!

Võ Thánh đạp nát sàn nhà, bắn đi như mũi tên.

Kình khí giống như đao, vạch phá mặt đất thành từng mảnh nhỏ.

Một bên khác, lão đầu phun ra một ngụm khói đen, khói đen hóa thành đầu lâu, mang theo huyết tinh chi khí nồng đậm đánh tới.

Còn có các loại pháp thuật như độc hỏa u lục, thủy tiễn.

Chưa tới trước mặt đám người, Hổ Bí hừ lạnh một tiếng, trên tay xuất hiện một thanh Hóa Huyết Ma Đao. Thân đao đỏ chót, giống như máu tươi giội lên.

Phi hành một vòng. Đầu hai tên Võ Thánh và ba tên cung phụng Luyện Khí rơi xuống đất.

“Tu sĩ! !”

Con ngươi Lâm Phàm co rụt lại, ngay cả ba vị cung phụng cũng đỡ không nổi, lực lượng thật là kinh khủng.

Hồng Ngọc quận chúa ở bên cạnh cũng thấy choáng váng, không nghĩ tới tùy tiện ra đường liền xuất hiện cường địch như thế.

Hổ Bí đi từng bước tới gần.

“Xin Bích Lân tiên sinh cứu mạng!”

Lâm Phàm vô cùng hoảng sợ.

Lúc này Bích Lân mới thu hồi ánh mắt từ trên người Hồng Ngọc về, không để ý đám người Lục Khiêm, cười nói:

"Có thể, nhưng lát nữa đưa nàng đến giường của ta."

"Được được, cái gì trẫm cũng bằng lòng."

Vừa dứt lời, thân hình Bích Lân liền nhanh chóng biến lớn, hóa thành một con Bích Lân Hồng Văn Tạp Sắc Giao Long dài ba mươi trượng, đầu đỉnh phá cung điện.

Con ngươi lớn như nắm đấm nhìn chằm chằm vào đám người Lục Khiêm, trong mắt lóe lên vẻ trêu tức. Huyết mạch chi uy, khiến cho phàm nhân run rẩy.

Nội tâm Lâm Phàm vừa sợ hãi vừa mừng rỡ, cuối cùng cũng được cứu.

"Ồ? Tạp chủng Giao Long?"

Lục Khiêm có chút kinh ngạc.

"Muốn chết! !"

Cái từ tạp chủng này là nghịch lân của mỗi con Giao Long.

Bích Lân giận tím mặt, ngửa mặt lên trời thét dài, khí tức tanh hôi quét ngang bốn phía.

"Ta muốn lột da rút… Ặc…"

Cảnh tượng trước mắt, khiến Bích Lân trực tiếp nuốt những lời ác độc của mình xuống.

Chỉ thấy, trước mặt là một con Giao Long càng thêm to lớn.

Lân phiến ám hoàng không có một tia tạp sắc, con ngươi vàng óng ánh, độc giác sắc bén, long hình hoàn mỹ, không khỏi làm người mê say.

Đúng là một con Giao Long thuần huyết.

Oanh!

Long uy cường đại, ép Bích Lân nằm bẹp trên mặt đất, không thể động đậy, hoàn toàn không có tâm tư phản kháng. Tám mười tám đạo Vân Sí Phi Đao cắt mở lân phiến Giao Long, máu tươi chảy đầm đìa.

"Đại nhân tha mạng, ta là thủ hạ của Giao Doanh thái úy Nhật Nguyệt vịnh, ngươi không thể giết ta! Ngươi không thể giết ta!"

Ba hơi trôi qua, tạp sắc Giao Long biến thành thịt muối.

"Giao Doanh thái úy Nhật Nguyệt vịnh?"

Lục Khiêm nghe tên dường như là một Vương tộc thuần huyết.

Bình thường chỉ có Giao Long thuần huyết mới có tư cách trong tên mang một chữ 'Giao'.

Thế nhưng đây là bờ biển, cách nơi ở của Giao Long Vương tộc rất gần cũng là bình thường.

Nói không chừng lần này nhất tiễn song điêu, lấy được phương pháp Giao Long hấp thu long mạch. Còn con tạp sắc Giao Long này thì không có ý nghĩa rồi, huyết mạch của đồ chơi này không có tư cách tiếp xúc công pháp như vậy.

"Cho ngươi thời gian mười hơi, nói ra tung tích giếng cổ và quan hệ của các ngươi với Nguyệt Tinh nhất tộc."

Giọng nói của Lục Khiêm rất bình thản, nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác sát khí đằng đằng:

"Đúng rồi, cứ chậm một hơi, ta sẽ chặt một cái tay của ngươi xuống…"

Hổ Bí mang theo Giáo úy tiến lên, đẩy Hồng Ngọc đã bị dọa đến đần độn ra.

Để biểu hiện tính chân thực câu nói của mình, trực tiếp giật một lỗ tai Lâm Phàm xuống.

Đau đớn khiến hắn hét to. Sau một phen tra tấn, rốt cuộc Lâm Phàm cũng nói ra tình hình thực tế. Lục Khiêm không muốn dùng Thần Ý Võng Lạc, tiếp xúc nhiều ký ức có thể sẽ sinh ra hỗn loạn.

Nội tâm loại người này dơ bẩn, hắn cũng không muốn đụng vào những đồ chơi này.

"Nguyệt Tinh nhất tộc là chi nhánh của Tạc Nguyệt Nhân, năm đó lão tổ tông thu phục Tạc Nguyệt Nhân, không cẩn thận để một chi chạy mất, trước khi lão tổ bế quan đặc biệt dặn nhóm chúng ta đuổi tận giết tuyệt…"

Hóa ra hoàng thất Lâm quốc thật sự có quan hệ cùng Nguyệt Tinh. Thực ra bọn hắn là hộ pháp cho Truy Nguyệt đạo nhân. Trước đây Truy Nguyệt đạo nhân nhìn thấy bản lĩnh kỳ dị của Tạc Nguyệt Nhân, thế là sinh lòng tà niệm, cầm tù Tạc Nguyệt Nhân chế tạo ra ngọc tiết tu hành cho hắn.

Trung tâm trận pháp cầm tù là một cái giếng cổ. Truy Nguyệt đạo nhân hoàn toàn biến mất ở dưới giếng cổ, không còn tái hiện nhân thế.

Ngàn năm trôi qua, hộ pháp trước đây lưu lại sinh sôi nảy nở, thậm chí thành lập quốc gia ở đây.

Ngoại trừ hoàng đế mỗi một thời đại được truyền thừa bí mật ra, đại bộ phận đều quên sự tồn tại của giếng cổ.

"Ba ngày sau chính là đêm trăng tròn, cấm địa ở hậu sơn sẽ xuất hiện cảnh tượng Kim Thiềm bái nguyệt, giếng cổ ở dưới chân Kim Thiềm…"

Lâm Phàm cẩn thận nói.

Trải qua nhiều năm như vậy, sự kính sợ trong lòng đã sớm biến mất.

Ngoại trừ Nguyệt Viên Huyết Tế mỗi tháng, Lâm Phàm gần như đã quên mất sự tồn tại của giếng cổ.

【VIP】 U Nhưỡng Mẫu Đơn(2)

“Ba ngày? Được, ta sẽ chờ ngươi ba ngày.”

Yến hội tiếp tục tiến hành, chỉ là đổi một tốp người khác.

Hồng Ngọc bị thái giám mang xuống dưới.

Lục Khiêm đi vào sắp xếp chỗ ở cho Lâm Phàm.

Gian phòng đen như mực, nến đỏ lấp lánh, ánh sáng tràn ngập trong phòng.

“Hử?”

Lục Khiêm đi đến trước mặt giường, nhấc chăn uyên ương lên.

Ngọc thể đang nằm, lồng ngực chập trùng, dường như nàng có chút khẩn trương.

Nhìn kỹ, nữ tử có thân hình đẹp đẽ, gương mặt hướng sang một bên khác, khóe mắt có một vệt nước mắt nhàn nhạt. Đúng là Hồng Ngọc quận chúa điêu ngoa ngoan độc ban ngày.

Lúc này nàng giống như là một con dê đợi làm thịt, lẳng lặng nằm ở trên giường, vừa tức giận vừa sợ hãi, hai chân thon dài khép chặt.

“Ha ha, lão tiểu tử Lâm Phàm này…”

Lục Khiêm bật cười, gia hỏa này tự bồi tội cho mình đây

Xoạt!

Nến đỏ bị thổi tắt.

Đẩy ra U Nhưỡng Mẫu Đơn loại này, nộp gặp dương hòa một điểm xuân.

…

Ba ngày sau.

Lục Khiêm du ngoạn ba ngày trong hoàng cung.

Ánh mắt Hồng Ngọc nhìn về phía mình tràn đầy sợ hãi. Hoàn toàn không có vẻ điêu ngoa ngoan độc hằng ngày. Đương nhiên, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Lục Khiêm không mang nàng về sơn môn, cần gì phải quản người ta có nghe lời hay không.

Hôm nay. Chính là đêm trăng tròn. Có thể vì đây là vùng núi, nên mặt trăng to đến dọa người.

Lục Khiêm và những người khác đi tới chỗ giếng cổ mà Lâm Phàm nói. Nơi đây không phải là đỉnh núi, mà là một chỗ sơn âm.

Sơn âm phía sau núi chính là cấm địa. Nơi hội tụ chướng khí của cả tòa núi.

Chướng khí u lục mông lung, quanh quẩn toàn bộ núi rừng.

Giống như dã thú tuần tra sơn lâm.

Ngược lại không nhìn thấy mặt trăng.

Ngoại trừ Lục Khiêm và thủ hạ Hộ Pháp ti ra, còn có Lâm Phàm và mấy chiếc xe ngựa chở nam nữ già trẻ.

Ngày trăng rằm mỗi tháng, Hoàng cung đều phải làm một cái huyết tế.

Lấy người huyết tế Kim Thiềm.

Vạch cỏ dại mọc thành bụi ra. Cùng lúc đó, Lục Khiêm một mực chú ý đến thần thái của Lâm Phàm. Một khi gia hỏa

này có bất cứ dị động gì, sẽ nhận một kích lôi đình từ mình. Đương nhiên, Lục Khiêm tự tin với ánh mắt của bản thân, sẽ không nhìn lầm người.

Hơn nữa trước khi đến hắn đã dùng Tiểu Lục Nhâm suy tính một phen.

Lần này đi có hung có cát, trước hung sau cát, chính là dấu hiệu khổ tận cam lai.

Bỗng nhiên thế giới phía trước trở nên thoáng đãng.

Trước mặt là một ao nước nhỏ trong veo. Hồ nước giống như tồn tại mấy trăm năm, ánh trăng chiếu lên trên nước, sóng nước lăn tăn, yên tĩnh bình dị.

Chỉ nhìn một chút, liền có cảm giác tâm thần thanh thản. Lục Khiêm cẩn thận xem xét, đây không phải là hồ nước. Mà là Thái Âm Nguyệt Hoa Chi Lực thuần túy.

Bởi vì Nguyệt Hoa quá mức nồng đậm, cho nên mới hình thành hồ nước.

Một người mặc áo choàng ở bên cạnh mở mũ trùm ra, mắt như sóng nước, ngón tay như búp măng mùa xuân, tai thỏ hoạt bát trắng như tuyết giật giật.

“Là nơi này sao?”

Lục Khiêm nhìn về phía Tuyết Nguyệt.

Tuyết Nguyệt nhẹ nhàng hít một hơi, chóp mũi hơi rung động, nói:

“Bẩm đại nhân, có lẽ là giếng cổ trong truyền thuyết.”

Mặc dù Tuyết Nguyệt chưa từng thấy tận mắt, nhưng ít nhất đạo khí tức này không sai được.

“Nguyệt Tinh…”

Trong lòng Lâm Phàm âm thầm chấn kinh. Không trách được Lục Khiêm lại biết rõ tung tích giếng cổ. Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Phàm lập tức cảm giác được nguy cơ. Cứ tiếp tục như vậy, ngộ nhỡ Tuyết Nguyệt khiến Lục Khiêm đại nhân giết mình thì làm sao bây giờ. Phải biết Lâm quốc và Nguyệt Tinh nhất tộc có huyết hải thâm cừu.

Lâm Phàm không tin tưởng đối phương sẽ bỏ qua cho mình, giống như hắn cũng sẽ không bỏ qua cho đối phương. Sau khi khó khăn suy tính ba giây đồng hồ, hắn làm ra một cái quyết định vi phạm giáo huấn của tổ tông.

Lâm Phàm tiến lên một bước, nói:

"Đại nhân, Kim Thiềm bái nguyệt chi trận là trận pháp do lão tổ tông bày ra, Kim Thiềm sẽ tập kích người không có huyết mạch Lâm gia."

"Có chuyện này sao?"

"Đương nhiên, hơn nữa lúc Kim Thiềm hưởng dụng huyết thực, sẽ ngủ say một đoạn thời gian, đó là thời điểm lực lượng nó yếu nhất."

Tổ tông cái mẹ gì.

Đời đời kiếp kiếp làm nhiều như vậy, một chút chỗ tốt cũng không lấy được, nhưng mỗi tháng lại hưởng thụ không ít cung phụng.

Người trước mắt này mới thật sự là đối tượng đáng nịnh bợ.

Mấy ngày trước hiến một nữ nhân, liền cho mình công pháp và đan dược Luyện Khí kỳ. Luyện Khí kỳ có thể sống một trăm năm mươi năm, nói cách khác Lâm Phàm còn có thể làm hoàng đế hơn một trăm năm. Không chỉ có như thế, hắn còn biết thân phận thật sự của Lục Khiêm.

Người này chính là cao tầng của Cửu Tiêu Đạo Minh. Phải biết rằng Cửu Tiêu Đạo Minh là bá chủ mười vạn dặm quanh đây.

Dậm chân một cái, là vô số quốc gia phi hồi yên diệt. Nếu có thể dựa vào đường dây này, đừng nói dâng lên một đứa chất nữ, cho dù là mẹ hắn, thậm chí là chính mình cũng không có vấn đề.

"Không tệ, rất nghe lời, Hổ Bí, ghi tên hắn lại."

"Rõ!"

"Đa tạ tiên trưởng, đa tạ tiên trưởng."

【VIP】 Kim Thiềm bái nguyệt, di hình hoán ảnh(1)

Lâm Phàm liên tục nói cám ơn. Xem ra lần này mình đã thành công.

Giờ Tý đã đến.

Đột nhiên cuồng phong nổi lên. Lá rụng ào ào.

“Mau! Mau! Kéo xe ngựa qua đi.”

Lâm Phàm vội vàng dặn dò thủ hạ. Thủ hạ kéo xe ngựa đầy người đến bên hồ nước rồi nhanh chóng chạy về. Người trên xe bị đánh thuốc mê, nên lúc này cũng không còn kêu khóc gì nữa.

Oanh!

Hồ nước nổ tung.

Một cái bóng mờ bay ra. Hư ảnh nặng nề rơi xuống đất, tạo lên bụi mù đầy trời, vật này lộ ra hình dáng chân thực. Đám người tập trung nhìn vào, đúng là một con Kim Nhãn Tam Túc Kim Thiềm cao hai mươi trượng.

Làn da như được mạ vàng, mọc ra u cục lớn chừng nắm đấm. Hai mắt to tròn nhìn chằm chằm vào ánh trăng, đầu một cao một thấp, bày ra cảnh tượng bái nguyệt.

Ánh trăng chậm rãi hội tụ, trước kia là hư ảnh, bây giờ trở nên rõ ràng. Bên cạnh Thiềm Thừ, dần dần hiện ra một cái giếng cổ. Rộng năm trượng, cao mười hai thước, miệng giếng được xây thành hoàn toàn từ bạch ngọc.

Có thể mơ hồ cảm nhận được bên trong tràn đầy Nguyệt Hoa chi khí.

Lâm Phàm không dám thở mạnh, sắc mặt Hổ Bí có chút ngưng trọng.

Con Kim Thiềm này có chút kỳ lạ. Nó không phải là yêu thú bình thường, mà là một trận pháp loại nào đó hiển hóa ra.

Hơn ngàn năm hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, ít nhất đã có tu vi Đạo Cơ cảnh.

Lúc này, Kim Thiềm chú ý tới người trên xe ngựa, bắn ra đầu lưỡi đỏ tươi.

Ầm!

Xe ngựa tan ra thành từng mảnh, đầu lưỡi duỗi dài mấy chục trượng, cuốn lấy tất cả mọi người, sau đó kéo về trong miệng.

Răng rắc răng rắc…

Âm thanh xương đầu bị nhai nát rợn người vang lên. Sau khi Kim Thiềm ăn xong cống phẩm, vậy mà vang lên tiếng ngáy, ngủ thiếp đi.

"Động thủ! !"

Lục Khiêm chợt quát một tiếng. Âm sát huyết vân, trăm trượng huyết quang, ngàn trượng cát vàng. Các loại pháp thuật cùng xuất hiện, che khuất bầu trời.

Tràng cảnh rung động, khiến những người bình thường này kinh sợ đến mức không ngậm được miệng.

Đương nhiên, làm người ta khiếp sợ nhất chính là Giao Long ngàn trượng giữa bầu trời.

Ma ý thao thiên, che khuất bầu trời. Lục Khiêm vừa lên đã dùng ra tuyệt chiêu.

Oanh!

Pháp thuật oanh kích trên người Kim Thiềm, phát ra thanh âm sắt thép giao nhau, tia lửa văng khắp nơi. Nhiều pháp thuật như vậy nhưng chỉ tạo thành chút thương tích ngoài da cho Kim Thiềm.

Không chỉ như thế, bọc mủ trên thân Kim Thiềm vỡ tan, còn khiến pháp khí của mấy tên Giáo úy hoàn toàn vô dụng.

"Oa!"

Kim Thiềm mở hai mắt ra, nhìn đám người xung quanh, trong mắt lóe lên cảm xúc bạo ngược. Nó trực tiếp tránh thoát sự trói buộc của Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ, đầu lưỡi bay vụt tới.

Đầu lưỡi đỏ tươi thiêu đốt lên ngọn lửa màu vàng óng, nhìn như quang minh chính đại, nhưng thực tế lại có độc tính kinh người.

Không có nhiệt độ, nhưng pháp thuật, pháp khí, pháp lực dính vào đều có thể bị ô uế thành chất dinh dưỡng, nếu dính vào sinh mạng thể, độc tính cường đại có thể biến người đó thành nước mủ trong nháy mắt.

Đây là Kim Thiềm Yêu Hỏa.

Ầm!

Hóa Huyết Ma Đao của Hổ Bí đánh vào đầu lưỡi Kim Thiềm, đầu lưỡi nhìn như mềm mại nhưng lại cứng rắn như pháp khí.

Hóa Huyết Ma Đao trực tiếp bị đẩy lùi.

Lúc này, kim quang Đại Giải Thoát Luân bắn trúng Kim Thiềm.

Thân hình Kim Thiềm hơi ngưng lại, thân thể bị hút vào trong Đại Giải Thoát Luân, tiếp nhận sáu loại cực hình hai canh giờ. Một hơi sau, thân hình Kim Thiềm đầy thương tích, huyết dịch xanh biếc vung vãi đầy mặt đất.

"Oa oa!"

Kim Thiềm ác độc nhìn qua Giao Long trên bầu trời, phần bụng nhanh chóng phình ra, quai hàm phùng lên giống khí cầu. Một đoàn Kim Thiềm yêu hỏa uy lực không gì sánh được đang nổi lên.

Đại Giải Thoát Luân bắn trúng Kim Thiềm lần nữa. Kim Thiềm liên tục bị bắn trúng mấy cái, lúc này phù một tiếng, Kim Thiềm yêu hỏa nồng đậm như tương trực tiếp vẩy lên người mình, dẫn lửa thiêu thân chính là như thế.

Trải qua lần tra tấn này, Kim Thiềm không còn khí lực công kích đám người nữa. Kim Thiềm oán độc nhìn đám người một cái, sau đó quay người nhảy vào giếng cổ.

"Sinh mệnh lực thật mạnh."

Lục Khiêm cảm thán nói. Kim Thiềm sống từ trước đến nay, hơn nữa còn kết hợp chung một chỗ với trận pháp. Bởi vì thời gian chưa hết, nên giếng cổ cũng không có biến mất.

Giao Long hóa thân thành người, dưới ánh mắt kính sợ của mọi người đi đến trước mặt giếng cổ. Cái giếng này không nhìn thấy phần cuối, phía dưới là một mảnh đen như mực.

Kiếm Hoàn và phi đao cùng oanh kích, nhưng vẫn không mở ra được giếng cổ.

Hỏi dò Tuyết nguyệt, nhưng nữ tử này cái gì cũng không biết. Lòng bàn tay Lục Khiêm hiện lên tâm đăng, ngọn lửa trên tâm đăng huyễn hóa ra một tiểu nhân cao ba tấc.

"Diễm Trung Tiên, ngươi xem cấm chế này…"

“Ồ, thủ pháp cấm chế thật cổ lão, có lẽ là trận pháp ngàn năm trước.”

Diễm Trung Tiên hơi nhíu mày.

“Hình như là một cái trận pháp Di Hình Hoán Cảnh.”

Di Hình Hoán Cảnh chính là hoán đổi địa phương lựa chọn và vị trí lúc đầu ra.

Trên thực tế nơi lựa chọn vẫn luôn ở đó, chỉ là không có chìa khoá thì không vào được. Đây là pháp thuật mà tu hành giả dùng để tránh bị quấy rầy.

Tương đương với một cái động thiên giả, chênh lệch rất nhiều so với Diễm Tâm Kim Cung.

“Đi vào như thế nào?”

“Không biết, phương pháp mở khóa đã thất truyền, nhất định phải tìm được chìa khoá chân chính, mới có thể đi vào trong đó.”

Lúc này, Diễm Trung Tiên nhìn thấy Tuyết Nguyệt trong đám người.

“Cái này không phải là chìa khoá sao?”

“Nàng?”

Lục Khiêm gọi Tuyết Nguyệt đi lên.

“Nhỏ một giọt máu vào.”

Diễm Trung Tiên nói.

Một giọt máu đỏ thắm nhỏ vào giếng cổ.

Ông!

Gợn sóng vô hình quét sạch bốn phương, giống như thế giới thay đổi.

【VIP】 Thái Âm lạc hồn, Hoàng Tuyền Nại Hà(1)

Tuyết Nguyệt đi tới, nàng dùng một con dao nhỏ cắt đứt ngón tay. Huyết dịch nhỏ vào trong giếng cổ.

Vù!

Trong nháy mắt giọt máu rơi vào giếng cổ. Gợn sóng vô hình giống như sóng nước tràn ra bốn phía. Khung cảnh nơi đây bỗng xảy ra biến đổi lớn.

Mọi người đang đứng ở một trấn nhỏ. Trong trấn nhỏ, mọi nhà đều đóng chặt cửa, đường phố phủ đầy tro bụi giống như vắng người từ rất lâu rồi.

Mọi người đứng ở trên đường phố, có vẻ cực kỳ hoang vu. Giếng cổ trước mặt biến mất không thấy gì nữa. Ngay cả Tuyết Nguyệt cũng bị một luồng sức mạnh vô hình quang hóa, khiến toàn thân toả ra bạch quang.

Quang mang tản đi, dưới chân có một con thỏ nhỏ mắt màu đỏ. Thỏ nhỏ lắc lắc cái đuôi ngắn ngủn, nhảy một cái về phía trước.

Đám người đi theo sau con thỏ ngọc. Đi về phía nơi xa, dọc đường bắt đầu xuất hiện những bộ xương trắng. Hai bên đường phố có từng bộ xương cốt màu trắng nằm xuống, trong tay các bộ xương cầm cuốc ngọc đã mất đi ánh sáng.

Số lượng bạch cốt rất nhiều, có cái đã phân hoá, có cái mang theo một điểm sáng, giống như vừa mới chết đi không lâu.

Càng đi sâu vào bên trong càng có nhiều bạch cốt, chồng chất như một ngọn núi nhỏ.

Bầu trời không có sao tối đen như mực, chỉ có một vầng trăng tròn treo trên cao.

Mặt trăng như mâm tròn, to đến có chút yêu dị.

Phía trước rộng rãi sáng sủa. Đây là một cái quảng trường. Quảng trường chiếm diện tích cực lớn, mặt đất phủ kín xương khô.

Trung tâm là một cái đài cao. Đài được xây dựng bằng kim ti nam mộc*, cao chín trượng, trên đó khắc đầy hoa văn phức tạp.

*cây lim

Thỏ ngọc ngừng lại ở chỗ này, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Đám người cũng vô ý thức ngẩng đầu. Trước mắt là một cảnh tượng cả đời bọn họ khó mà quên được.

Trăng tròn óng ánh, to lớn như cối xay treo trên bầu trời. Ánh sáng ôn hòa như mưa xuân hình thành một cây cầu nối. Bảy bóng người đứng dưới trăng tròn, dùng hết khí lực toàn thân tạc lấy mặt trăng phía trên bầu trời.

Bên trong hư không truyền đến từng tiếng va chạm thanh thúy, vừa như tiếng đàn, lại như tiếng châu rơi khay ngọc. Đây chắc hẳn là Tạc Nguyệt Nhân tạc nguyệt rồi, chân tay mỗi người đều mang theo xiềng xích, thể xác tinh thần mỏi mệt.

“Ngọc Tiết, Tạc Nguyệt Nhân…”

Lục Khiêm nhìn xong trong lòng nóng như lửa. Vật này có tính âm mát nhu hòa, nếu như dùng nó luyện hóa Long Châu, nhất định có thể luyện hóa ra rất nhiều tinh khí.

Đến lúc đó không chỉ có đạo hạnh nhanh chóng gia tăng, mà còn có thể mượn lực lượng Long Châu đến thu hoạch Hoàng Tuyền đạo thống.

Ngọc Tiết óng ánh rơi từ trên không xuống, rơi vào trên đài cao. Ngọc Tiết rơi lên thân thể những người này, lập tức bị một cỗ lực lượng thần bí hấp thu.

Đám người tập trung nhìn lại, trên đài cao có một bức tượng ngồi ngay ngắn lóng lánh kim quang. Mũi cao mắt sâu, gương mặt to lớn rõ ràng, vóc dáng gầy nhỏ, giống như là một khung xương.

Người này chính là Truy Nguyệt đạo nhân.

Lục Khiêm có thể cảm ứng được tinh khí dồi dào và một cỗ tử khí nồng đậm trên người này. Giống như là một bộ thi thể đã chết từ lâu.

Trong nháy mắt nhìn thấy thi thể, Lục Khiêm liền dẫn đầu xuất thủ. Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ hiện hình, một cỗ lực lượng áp chế cường đại lập tức đè sập tầng cao.

Cùng lúc đó, Âm ảnh Giao Long Đại Thủ Ấn bao trùm cả nửa quảng trường.

Ầm!

Đại thủ ấn đánh xuống, mặt đất lún sâu, đá vụn bay tán loạn.

"Muốn chết!"

Một thân ảnh bay ra từ trong bụi mù.

Giấy vàng trên bức tượng tróc ra, để lộ một hình dạng kinh khủng và dữ tợn.

Làn da khô héo như vỏ cây, hàm răng đen như mực đã rụng hơn phân nửa, toàn thân trên dưới không có một chỗ nào có

thịt, chỉ có da bọc xương.

Trong nháy mắt người này lên tiếng. Hắc nguyệt hoành không.

Bề ngoài mặt trăng đen như mực lấm tấm điểm đỏ, một con Kim Thiềm to lớn dựa vào trên đó. Được lực lượng hắc nguyệt gia trì, hình thể Thiềm Thừ tăng lên mấy vòng.

"Oa oa!"

Thiềm Thừ nhìn thấy Giao Long trên trời, lập tức bổ nhào qua. Đầu lưỡi nó bắn ra thật dài.

Xoạt!

Còn chưa tiếp cận đến gần Giao Long, biển lửa đầy trời đã nuốt gọn Thiềm Thừ. Biển lửa hiện lên vô số hỏa diễm Đạo binh, vung vũ khí đánh về phía Thiềm Thừ.

"Đạo binh sao? Cũng chỉ được đến thế mà thôi."

Truy Nguyệt đạo nhân cười lạnh một tiếng. Lúc này giấy vàng trên nửa người dưới của lão còn chưa hoàn toàn tróc ra, hành động bị hạn chế, nhưng cũng không trở ngại thi pháp.

Keng keng keng…

Tạc Nguyệt Nhân ở phía trên hắc nguyệt tăng nhanh tốc độ vung búa, Ngọc Tiết rơi xuống như mưa.

Hắc nguyệt sau khi chuyển hóa thành hắc Ngọc Tiết thì rơi xuống hài cốt phía dưới, hài cốt đứng thẳng lên, huyết nhục mọc ra, hóa thân thành người sống sờ sờ.

Đây là hắc nguyệt Đạo binh, toàn thân bao trùm đường vân đen kịt, chân đạp nguyệt quang, trong tay cầm trăng tròn, mắt như Kim Thiềm, trong bụng có một ngụm Kim Thiềm yêu hỏa.

Hắc nguyệt Đạo binh kết thành pháp trận, phun ra Kim Thiềm yêu hỏa.

Yêu hỏa vàng óng chiếu sáng bốn phía đại địa. Yêu hỏa dung hợp lẫn nhau, hình thành một con Tam Túc Kim Thiềm cao ba trượng.

【VIP】 Thái Âm lạc hồn, Hoàng Tuyền Nại Hà(2)

“Oa oa!”

Nó xông vào trong biển lửa, chém giết với hỏa diễm Đạo binh. Chính vì vậy Tam Túc Kim Thiềm bị hãm sâu trong biển lửa được giải thoát, đầu lưỡi bắn về phía Giao Long.

Oanh!

Mặt đất bắn ra một cái Đại Thủ Ấn đen như mực. Giao Long Đại Thủ Ấn kéo đứt đầu lưỡi Kim Thiềm. Đầu lưỡi bị cắt thành hai nửa khiến Kim Thiềm thét lên một tiếng đau đớn.

Hắc nguyệt quang mang phủ xuống, lại khôi phục như lúc ban đầu. Càng ngày có càng nhiều hắc nguyệt Đạo binh bao vây về phía đám người.

Lúc này, ưu thế của Giao Long Đại Thủ Ấn liền hiện ra. Một trảo chụp xuống, liền mang đi mấy trăm hắc nguyệt Đạo binh.

Uy lực mạnh hơn, cũng không ngăn nổi nhiều người, giết cũng giết không hết.

Hắc nguyệt bất diệt, Đạo binh không dứt.

“Rống!”

Giao Long điên cuồng gầm lên. Cùng lúc đó, Thần Tướng Hiển Hình Phù toả ra hào quang rực rỡ.

Chín trăm Đạo binh từ trong cửa lớn màu vàng tuôn ra, kết trận với nhau, Hoàng Tuyền Âm Ma chín đầu cao mấy chục trượng trợ giúp đám người Hổ Bí.

Áp lực của đám người lập tức nhỏ đi rất nhiều.

Lâm Phàm và đám phàm nhân đã sớm bị nổ bay, không biết sống hay chết.

"Thần Tướng Hiển Hình Phù, Diễm Tâm Kim Cung? Rốt cuộc ngươi là ai?"

Truy Nguyệt đạo nhân hoảng sợ nói, hắn đã nhận ra hai đạo chân phù này.

"Người giết ngươi!"

Cái đuôi của Lục Khiêm đập bay Kim Thiềm, thân rồng đạp lên Kim Kiều, đi đến đỉnh đầu của Truy Nguyệt đạo nhân.

"Cái phù này không tệ, lão phu thu."

Ngoài miệng thì Truy Nguyệt đạo nhân tỏ ra khinh thường, nhưng nội tâm đã dần dần trở nên coi trọng.

Lão vung tay đánh ra ba đạo hắc quang to như vạc nước.

Thiên địa nhân tam tài có xu thế rơi xuống giống như hàng rào, những người ở bên trong phạm vi đều cảm thấy pháp lực vận chuyển đình trệ.

Đây là Thái Âm Lạc Hồn Sách. Một khi bị bắn trúng, thần hồn sẽ bị ba cái hàng rào vĩnh viễn vây khốn.

Lạc Hồn Sách quay chung quanh Truy Nguyệt đạo nhân nhanh chóng xoay tròn.

Quang mang Đại Giải Thoát Luân bị ngăn trở, dư thế của hắc quang không giảm, sau khi chôn vùi Đại Thủ Ấn, liền bao phủ tới Giao Long. Giao Long đã bước lên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều tránh thoát.

Hai người đánh nhau có qua có lại.

Theo chiến đấu kéo dài, tốc độ Tạc Nguyệt Nhân vung ngọc hạo cũng trở nên nhanh dần, giống như không muốn

sống nữa, một số kiệt lực rớt xuống đất, thịt nát xương tan.

Lục Khiêm nhìn qua hắc nguyệt phía sau Tạc Nguyệt Nhân, trong lòng như có điều suy nghĩ, nơi phát ra năng lượng hắc nguyệt chính là những Ngọc Tiết này.

Đáng tiếc từ đầu đến cuối không đến gần được. Ít nhất gia hỏa trước mắt này cũng là Đạo Cơ hậu kỳ. Đoán chừng do sống quá lâu, đạo hạnh bị tụt lùi rất lớn, cho nên mới đánh đến không phân cao thấp với Lục Khiêm. Thế nhưng dù sao cũng là sân nhà của lão, dựa vào ưu thế sân nhà, cũng có thể mài chết bọn họ.

Oanh!

Thái Âm Lạc Hồn Sách nổ tung, Giao Long nhanh chóng lui lại vài dặm.

"Thời gian đã đến, nên kết thúc rồi."

Trong mắt Truy Nguyệt đạo nhân hiện lên dáng vẻ đạt được mục đích. Lúc này, vị trí mặt trăng đã lên đến chính giữa, Ngọc Tiết nhao nhao rơi xuống. Hình dáng hắc nguyệt lớn hơn mấy lần. Trong phương viên mười dặm, càng ngày có càng nhiều Đạo binh hiện lên.

Răng rắc răng rắc!

Hắc nguyệt mang theo lực lượng vô tận rơi xuống. Toàn bộ không gian phát ra âm thanh ken két không chịu nổi. Đây mới là một kích tất sát mà Truy Nguyệt đạo nhân tỉ mỉ chuẩn bị.

Giao Long cảm giác lực lượng vô tận đè xuống, lân phiến đều sắp nổ tung ra, những người phía dưới đã sớm bị ép cho nằm trên mặt đất. Thời điểm nguy hiểm nhất, chính là thời điểm Truy Nguyệt đạo nhân lộ ra sơ hở. Hắc nguyệt rơi xuống, cũng khiến cho mình cách xa Tạc Nguyệt Nhân.

"Diễm Trung Tiên!"

Giao Long bước lên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, đi qua hỏa diễm, đi đến phía dưới trăng tròn.

Giao Long Đại Thủ Ấn đánh về phía Tạc Nguyệt Nhân.

Oanh!

Giao Long Đại Thủ Ấn đánh vào bên trên hắc nguyệt, trọng áp trực tiếp khiến Đại Thủ Ấn vỡ vụn.

"Ha ha, ngu xuẩn."

Truy Nguyệt đạo nhân giễu cợt nói. Thời điểm hắn muốn chấm dứt Lục Khiêm.

Lại đột nhiên phát hiện dị biến mà hai người cũng không nghĩ đến.

Vừa rồi có một chút Ngọc Tiết rơi xuống trên người Giao Long, rơi xuống Nại Hà Kim Kiều.

Nại Hà Kim Kiều hiển hiện ra một cái bóng mờ.

"Đây là…"

Trong lòng Truy Nguyệt đạo nhân chấn động mạnh, nội tâm dâng lên một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Đây là một nữ tử, đạp trên Kim Kiều mà đến, mang theo lực lượng vô danh, mang người đã sớm đi đến phần cuối cuộc đời như hắn, triệt để kéo vào luân hồi.

Một chiếc Kim Kiều hoành không bay đến. Bên trên có một nữ tử mặc váy dài màu xanh nhạt chậm rãi đi tới. Gương mặt đẹp đẽ, sóng mắt lưu chuyển, môi hồng răng trắng, khí chất tựa như tiểu cô nương nhà bên. Là một tiểu mỹ nhân duyên dáng đáng yêu.

"Đây là… Hoàng Tuyền, ngươi là người của Hoàng Tuyền?"

【VIP】 Nguyệt Hoa Chân
Lục, tám năm về sau(1)

Nhưng trong mắt Truy Nguyệt đạo nhân lại là vẻ kinh khủng không gì sánh được.

Truy Nguyệt đạo nhân sinh ra ở một ngàn năm trăm năm trước, Đạo Cơ hậu kỳ tám trăm năm đạo hạnh. Tuổi thọ của cao thủ Đạo Cơ bình thường không đến một ngàn năm.

Theo lý thuyết, với số tuổi này nên là thọ nguyên hao hết chết già mới đúng. Thế nhưng Truy Nguyệt đạo nhân lại lợi dụng Ngọc Tiết chi pháp, nghịch thiên cải mệnh, Thâu Độ Tuế Nguyệt sống tạm đến nay.

Theo góc độ thiên địa mà nói, thọ mệnh người này đã hết, vốn nên là người sắp chết. Người chết sợ nhất chính là Hoàng Tuyền âm binh, cùng cái Nại Hà Kiều trấn áp hết thảy kia.

Xoạt!

Trong chớp mắt Kim Kiều đã đi đến dưới chân Truy Nguyệt đạo nhân.

Răng rắc!

Trên lưng Truy Nguyệt đạo nhân giống như có một ngọn núi lớn, khiến hắn lập tức quỳ xuống tại chỗ. Trán hắn áp sát vào Kim Kiều, phía dưới là tinh huyết Thần Ma pha tạp. Nhìn thấy những tinh huyết Thần Ma này, Truy Nguyệt đạo nhân có thể tưởng tượng được trước đây có bao nhiêu yêu ma chết ở đây.

“A a a! Mở cho ta a a! ! !”

Rầm rầm rầm!

Nại Hà Kim Kiều chấn động kịch liệt. Nữ tử đưa tay đánh ra một đạo kim quang. Nại Hà Kiều ổn định lại.

Thân thể Truy Nguyệt đạo nhân không tự chủ được đứng lên, đi về một bên khác của cầu. Dưới chân là Hoàng Tuyền Thánh Hà vĩnh hằng chảy xuôi, một con Độc Giác Giao Long màu vàng đang chăm chú nhìn mình.

Trong nháy mắt Truy Nguyệt đạo nhân bước lên Kim Kiều, liền cảm giác lực lượng toàn thân cũng bị rút lấy, thân thể không nghe theo sai khiến nữa.

Lão muốn giãy ra.

Ba!

Nữ tử vút xuống một roi, khuôn mặt Truy Nguyệt đạo nhân sưng lên, xuất hiện vết máu thật sâu. Lực lượng vừa mới nhấc lên lại tụt xuống.

“Lại là người Hoàng Tuyền, lão phu thật hận, thượng thiên ngươi đang trêu cợt ta sao…”

Truy Nguyệt đạo nhân điên cuồng gào thét trong lòng. Thời đại của lão người Hoàng Tuyền đã không xuất hiện. Nhưng vẫn nghe lão nhân nói trước đây Hoàng Tuyền Thiên Tử bá đạo. Truyền thuyết nói Hoàng Tuyền Thiên Tử có một quyển sổ Sinh Tử. Trên đó viết danh tự và tuổi thọ của sinh linh vạn giới.

Tuổi thọ này cũng không phải là tuổi thọ bình thường của tu sĩ.

Ví dụ như bình thường Đạo Cơ có tuổi thọ là một ngàn năm. Nhưng trên sổ Sinh Tử sẽ khác, có người là sáu trăm năm, có người là hơn chín trăm năm.

Người Hoàng Tuyền gọi là tuổi thọ. Một khi tuổi thọ dùng hết, Hoàng Tuyền sẽ phái người đến câu đi hồn phách của tu sĩ, mười phần bá đạo. Đó là thời đại thật sự làm người ta tuyệt vọng.

Lão nhân sống sót từ thời đại kia, nghe thấy cái tên Hoàng Tuyền Thiên Tử này cũng bị dọa đến run lẩy bẩy.

Bảo ngươi canh ba chết, ngươi tuyệt đối không sống đến canh năm.

Về sau không biết vì nguyên nhân gì, Hoàng Tuyền đạo thống không còn xuất hiện nữa, bọn hắn mới tránh thoát một kiếp.

Truy Nguyệt đạo nhân nghĩ không ra mình vừa mới tỉnh lại, đã đụng phải người Hoàng Tuyền.

Công pháp Hoàng Tuyền rất khắc chế loại người như hắn.

Thật sự là vận mệnh trêu cợt.

Truy Nguyệt đạo nhân đi đến giữa Nại Hà Kiều, thân ảnh càng ngày càng mơ hồ, ý thức cũng dần dần không thanh tỉnh. Bên tai vang lên tiếng gào khóc của ngàn vạn Thần Ma, chư thiên yêu quỷ.

"Thế nhưng, thế nhưng…"

Truy Nguyệt đạo nhân nhớ lại nhân quả cả đời, trên mặt không khỏi chảy xuống hai hàng thanh lệ. Bản thân hắn không phải người tâm lý yếu ớt, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì Nại Hà Kim Kiều. Đi đến bên người nữ tử, lòng bàn tay nữ tử ngưng tụ ra một đạo hoàng sắc lưu thủy.

"Vong Tình Thủy?"

Lần này không phải Truy Nguyệt, mà là Lục Khiêm. Không nghĩ tới Vong Tình Chân Thủy lại xuất hiện trên người Mạc Sầu. Không sai, nữ tử trên cầu này chính là Mạc Sầu.

Vừa rồi Lục Khiêm hấp thu một điểm Ngọc Tiết, không ngờ lại khiến Long Châu không động hồi lâu tiết ra một điểm tinh khí.

Mạc Sầu vừa vặn kém chút ấy tinh khí liền thành hình.

Nghe thấy Lục Khiêm nói, Truy Nguyệt đạo nhân giống như hồi quang phản chiếu, không cam lòng nói:

"Có thể nói một chút ngươi làm sao tìm được ta không?"

Truy Nguyệt đạo nhân luôn ẩn nấp trong thành thị, vẫn không hiểu tại sao, lão lựa chọn nơi bí mật như vậy, lại bị người tìm được.

Chuyện này khiến lão có chút không cam lòng.

"Hắn nói…"

Lục Khiêm chỉ chỉ Lâm Phàm té xỉu trên đất trên cách đó không xa. Còn nói tự mình phát hiện truyền thuyết Tạc Nguyệt Nhân. Cũng không phải hắn nói nhiều, cơ bản Truy Nguyệt đạo nhân chạy không được rồi, hiện tại chỉ dựa vào một cỗ chấp niệm chống đỡ.

Còn không bằng nói ra chân tướng, bỏ đi chấp niệm của người này.

Quả nhiên, Truy Nguyệt nghe xong đoạn văn này của Lục Khiêm, cười khổ một tiếng, nói:

"Tử tôn bất tài. Nào có cái gì là Tạc Nguyệt Nhân, rõ ràng là tuyệt học của lão phu, ai…"

Truy Nguyệt uống Vong Tình Thủy.

Thân hình chậm rãi tiêu tán, chỉ lưu lại vết cắt mờ giống hình trăng lưỡi liềm ở trên mặt cầu.

Hắc nguyệt, Kim Thiềm, hắc nguyệt Đạo binh tiêu tán theo. Lúc này, hoàng kim lóe lên trong đầu Lục Khiêm. Tập

trung nhìn kỹ thì thấy Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trực tiếp biến mất.

"Nô tì bái kiến lão gia."

【VIP】 Nguyệt Hoa Chân Lục, tám năm về sau(2)

Mạc Sầu đạp trên Kim Kiều đi tới, nhẹ nhàng thi lễ.

“Chuyện này là sao? Ngươi hòa làm một thể với Kim Kiều rồi ư?”

Lúc Lục Khiêm điều khiển Kim Kiều, rõ ràng cảm ứng được một cái bóng mờ.

“Ta cũng không quá rõ ràng, tỉnh lại đã biến thành bộ dạng này.”

Mạc Sầu tỉnh lại phát hiện mình có thể khống chế Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, một thân chân khí cũng hóa thành Vong Tình Thủy.

Hơn nữa vĩnh viễn không thể thoát ly Nại Hà.

Chỉ cần Lục Khiêm không chết, Mạc Sầu sẽ vẫn luôn sống sót.

“Trở về rồi nói sau.”

Lục Khiêm nhìn xung quanh một cái. Nếu hắn đoán không lầm, có lẽ Mạc Sầu và Hoàng Tuyền Kim Kiều đã biến thành linh khí.

Tạc Nguyệt Nhân từ không trung rơi xuống. Phần lớn đều bị té chết, chỉ còn một người thoi thóp.

Thỏ ngọc vội vàng chạy lên, thân thể nhỏ nhắn nhảy một cái, đi đến bên cạnh người còn chưa chết kia.

Xoạt!

Một cỗ Nguyệt Hoa chi lực cường đại bao lấy thân thể người này.

Sau khi quang mang tán đi, trước mặt là một nữ tử trắng như tuyết, có chút giống với Tuyết Nguyệt.

Chỉ có điều khí chất càng thêm thành thục một chút. Nàng giống như có chút suy yếu, thân hình lấp lóe mấy cái, liền biến thành một con thỏ mắt đỏ trắng như tuyết. Chỗ mi tâm con thỏ có một đường vân hình trăng khuyết màu bạc.

Diễm Trung Tiên nhìn thấy đường văn này, kinh hô:

"Đây là… Chân phù."

Vừa rồi Diễm Trung Tiên cũng có chút hoài nghi, bây giờ thấy đường vân này, rốt cuộc trong lòng cũng xác định.

"Chân phù?"

Lục Khiêm nhìn qua Diễm Trung Tiên. Lại là một cái Cửu Thiên Ngọc Lâu chân phù sao?

Cứ như vậy, tự dưng trong tay mình có ba cái Chân Lục rồi?

"Đúng vậy, đây là Cửu Âm Trường Dạ Nguyệt Hoa Huyền Chương Chân Lục."

Danh tự quá dài, nên gọi tắt là Cửu Âm Nguyệt Hoa Chân Lục.

Bản thể của cái chân phù này là một con thỏ ngọc, chính là hóa thân Thái Âm Nguyệt Hoa.

Bình thường bên trong chân phù, đại biểu nguyên tố sẽ hóa hình thành người.

Ví dụ như Diễm Trung Tiên đại biểu hỏa diễm, thỏ ngọc đại biểu Nguyệt Hoa.

Mỗi một cái chân phù sẽ có tác dụng đặc biệt.

Diễm Trung Tiên có động phủ và khả năng khống hỏa, thỏ ngọc điều khiển Kim Thiềm và Ngọc Tiết, Thần Tướng Hiển Hình Phù chế tạo Đạo binh.

Năng lực Kim Thiềm thì không cần nói.

Ngọc Tiết là một loại thuốc tăng tiến tu hành, ôn dưỡng nhục thân thần hồn, còn có thể kéo dài tuổi thọ. Đặt song song với Vong Tình Thủy bên trong Hoàng Tuyền, xưng là Bích Lạc Ngọc Tiết, Hoàng Tuyền vong tình.

Đương nhiên, Vong Tình Thủy này là Vong Tình Thủy chân chính, chứ không phải là chân khí trước đây Lục Khiêm ngưng tụ.

"Xem ra thế nhân trách lầm hắn, thật sự là truyền thuyết hại chết người mà."

Lục Khiêm cười nói.

Nào có cái Tạc Nguyệt Nhân gì, chỉ là người bình thường do Truy Nguyệt đạo nhân bắt tới tạc nguyệt thay hắn.

Thỏ ngọc suy yếu như vậy, có lẽ nguyên nhân là do một mực tạc nguyệt.

Có lẽ một chi tộc nhân của Tuyết Nguyệt chính là Đạo binh chạy ra từ bên trong trận pháp. Lão tiểu tử này cũng đủ thảm rồi.

Bố trí nhiều năm như vậy, quả thực chính là một cái Thiên Hà cỡ nhỏ. Không nghĩ tới sinh ra một tên tử tôn bất tài, khiến tất cả đều bị hủy sạch.

"Trở về đi."

Bây giờ chân phù tới tay, có thể mượn lực lượng Ngọc Tiết luyện hóa tinh khí Long Châu.

Trở về lập tức bế quan, tăng cao đạo hạnh, lại tu luyện Đại Giải Thoát Luân, Giao Long Đại Thủ Ấn cùng với các thần thông khác đến trình độ cao nhất.

Có thêm ba cái chân phù, tu vi Lục Khiêm sẽ đến một độ cao mới.

Cho dù không thể đột phá Đạo Cơ trung kỳ, nhưng Đạo Cơ trung kỳ không đánh lại hắn.

Lục Khiêm trở lại động phủ, an bài tất cả công việc, liền bế quan tu hành.

Quả nhiên thời gian đối với tu sĩ không đáng tiền, nhoáng một cái đã là tám năm.

Nhoáng một cái tám năm thời gian đã trôi qua. Ngay cả Lục Khiêm cũng không nghĩ tới lần này mình sẽ bế quan dài như thế.

Trong tám năm này, tất cả tạp vụ đều giao cho thủ hạ của hắn, trên cơ bản sẽ không gặp phải chuyện phiền toái gì.

Thế giới tu sĩ chính là như thế. Rất nhiều chuyện không chặt chẽ giống như phàm nhân. Trên cơ bản đều là bình thản mà lặp lại.

Như lần trước Thủy Nhãn mở ra, Minh Hà chi loạn, về sau các sự tình, đều có thể xưng là loạn thế.

Trong mật thất.

Diễm Tâm Kim Cung. Một vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời.

Mấy tên Đạo binh đầu trâu mặt ngựa cầm ngọc hạo trong tay, dưới sự dẫn dắt của một nữ tử tóc trắng, đinh đinh đang đang gõ trên mặt trăng.

Ngọc Tiết óng ánh không ngừng rơi xuống.

Rơi vào trên người một vị hắc bào đạo nhân.

Đạo nhân nhắm chặt hai mắt, Ngọc Tiết rơi xuống trên người hắn, lập tức hóa thành Thái Âm Nguyệt Hoa chi lực tinh thuần. Bên cạnh còn có phân thân giống y hệt mình. Một cái đại trận kiến tạo Hoàng Tuyền ma khí, trong đại trận toát ra Hoàng Tuyền ma khí đen như mực.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trải rộng ra, một đầu khác nối vào trung tâm trận nhãn.

Rống!

Trung tâm truyền đến tiếng rống ác độc. Một con Dạ Xoa hình thù kỳ quái từ trung tâm pháp trận chạy đến. Không đợi Dạ Xoa động thủ, hư ảnh nữ tử phía trên Kim Kiều đã xuất thủ, trấn áp nó thành cặn bã.

【VIP】 Thiên Cương nhị trọng, thần thông đại thành(1)

Huyết nhục Dạ Xoa bay đến đan lô ở một bên. Luyện chế thành Hoàng Tuyền đại đan tinh túy nhất.

Ở một bên khác, Luyện Khí phòng có ba đến năm cái phân thân. Kiếm Nang lơ lửng trên đỉnh đầu, không ngừng hấp thu kim khí.

Lúc này Kiếm Nang lộ ra sự sắc bén, chỉ nhìn một chút, đã có cảm giác mi tâm bị đâm đau nhói.

Oanh!

Đột nhiên Kiếm Nang phát ra một tiếng oanh minh. Lục Khiêm tĩnh tọa ở một bên chợt mở hai mắt, trong mắt lóe lên kim quang sắc bén.

Thân hình lấp lóe, bay đến trước mặt Luyện Khí đỉnh, đánh ra một đạo pháp quyết.

Địa tâm chân hỏa nóng bỏng không ngừng thiêu đốt. Không bao lâu sau, Thiên Cương cấm chế tầng thứ chín hoàn thành.

“Kiện linh khí Thiên Cương Đệ Nhị Trọng Thiên thứ năm…”

Lục Khiêm vuốt ve mặt ngoài thô ráp của Kiếm Nang, cảm thụ tám thanh Kiếm Hoàn và phi đao bên trong.

Binh khí bên trong không cần tu luyện, bởi vì nó đã hòa làm một thể cùng Kiếm Nang, uy lực Kiếm Nang quyết định uy lực những binh khí này.

Bốn cái linh khí Thiên Cương Đệ Nhị Trọng Thiên khác là ba cái chân phù và Kim Kiều.

Hiện tại giới hạn Đạo binh cao nhất của Thần Tướng Hiển Hình Phù là hai ngàn bảy trăm tên.

Nói cách khác chỉ cần đầy đủ pháp lực, Lục Khiêm có thể một lần triệu hồi ra hai ngàn bảy trăm tên Đạo binh Luyện Khí.

Đây là một con số rất khủng bố.

Đệ tử Luyện Khí của đại phái cũng chỉ như thế này.

"Lão gia."

Nhìn thấy Lục Khiêm thức tỉnh, Mạc Sầu nhẹ nhàng hành lễ.

"Cấm chế tầng thứ bao nhiêu?"

Lục Khiêm nhìn về phía Mạc Sầu.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đã thực sự biến thành linh khí.

Mà phương pháp tiến giai cũng rất kì lạ, trấn áp địch nhân, thu hoạch được tinh huyết địch nhân cấm chế sẽ gia tăng.

Tu vi địch nhân càng mạnh, trình độ cấm chế càng cao.

Cho nên Lục Khiêm cũng không có biện pháp đề cao, chỉ có thể để nàng hỗ trợ câu cá.

"Mười tầng…"

"Mười tầng sao?"

Chín tầng trong đó là Truy Nguyệt đạo nhân cống hiến.

Đáng tiếc sinh cơ lão già này đã gần hết, nếu không phải vậy một cao thủ Đạo Cơ tu luyện hơn nghìn năm, kiểu gì cũng có thể lên mười mấy tầng.

"Được rồi, con tôm nhỏ ấy xác thực không đủ ăn. Ngày khác dẫn ngươi đi tìm đồ tốt hơn."

Lục Khiêm trở lại đại điện Diễm Tâm Kim Cung. Từ khi tiến vào Thiên Cương đệ nhị trọng, Diễm Tâm Kim Cung lớn hơn gấp đôi.

Hướng Nhật Ma Quỳ cũng có khoảng chừng một trăm mẫu. Lúc này phía trên bầu trời đều là mây đen. Những cái này là Hoàng Tuyền âm khí và ma khí pha lẫn vào nhau.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, nín thở ngưng thần. Ngọc Tiết hòa vào tinh khí Long Châu, khiến cho người ta giống như trong mưa nhỏ, tâm thần thanh thản.

Tâm thần bay tới thức hải xa xôi.

Một vòng Hoàng Kim Giám chậm rãi chuyển động.

Phần lớn tin tức trên đó đều lóe ra kim quang, điều này đại biểu pháp thuật viên mãn.

Hoàng Tuyền Cửu Cung Triều Tu Bí Quyết Kinh Đồ (Đạo Cơ sơ kỳ: 95005/ 150000)

Giao Long Đại Thủ Ấn (đại thành: 3000/ 3000)

Đại Giải Thoát Luân (đại thành: 8000/ 8000)

Tiểu Lục Nhâm Chưởng Quyết (đại thành: 500/ 500)

Địa Sát Luyện Khí thiên (đại thành: 3000/ 3000)

Duyên Hống Hoàng Sa Pháp Lực luyện đan thuật (đại thành: 3000/ 3000)

Tám năm tu hành, mức độ tu hành Luyện Khí đã tăng tới hơn chín vạn.

Dựa theo một khắc độ bằng một ngày đạo hạnh tính toán. Tương đương với hai trăm sáu mươi năm đạo hạnh, tiến độ tu luyện đã qua hơn nửa.

Còn lại luyện đan luyện khí đã tu luyện tới cấp độ tối đa, hiện tại có thể sử dụng thủ pháp Thiên Cương cấm chế thuần thục luyện chế Địa phẩm Ngũ Khiếu Kim Đan.

Đương nhiên, những thủ pháp này còn có phần sau, cũng không phải là sau khi đến cấp độ tối đa là có thể tùy ý luyện chế. Trừ cái đó ra, còn có hai môn thần thông đại thành.

Giao Long Đại Thủ Ấn bao trùm phương viên vài dặm, một chiêu hạ xuống phá hủy một tòa thành không có áp lực gì. Sau khi mãn cấp còn có thể sinh ra một cỗ lực hút cường đại, hút địch nhân vào phạm vi công kích của Giao Long Đại Thủ Ấn.

Đại Giải Thoát Luân thì gia tăng đến ba canh giờ, một ngày có thể sử dụng mười hai lần.

Nói cách khác, một ngày của Lục Khiêm tương đương với ba ngày của người khác. Hơn nữa còn tăng lên "Thập Vạn Đao Sơn, Vô Biên Hỏa Hải, Ngạ Quỷ Tranh Tự, Vô Gian Toàn Qua".

Tiếp cận thành giải thoát thập hình.

Lục Khiêm muốn tìm một người tới giải thoát, nhìn xem uy lực của Đại Giải Thoát Luân.

Cộng thêm tinh khí Long Châu, đạo hạnh mới tăng trưởng nhanh như vậy.

Bây giờ chiến lực không phải Đạo Cơ trung kỳ có khả năng so sánh được.

"Như vậy, không có phần sau, về sau cũng chỉ có mấy chiêu này…"

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Người bình thường thu hoạch được một loại thần thông nào đó, luyện thành đều là cao thủ một phương, thậm chí là cơ sở một phái.

Lục Khiêm rất có dã tâm.

Hắn muốn tiếp thu di sản của Thiên Hà đạo nhân, nhưng như thế vẫn chưa đủ, hắn còn muốn tu luyện thần thông mà ngay cả Thiên Hà cũng không tiếp xúc.

Ví dụ như Bạch Diện Âm Quân Diêm La chân thân.

【VIP】 Thiên Cương nhị trọng, thần thông đại thành(2)

Đây mới là Hoàng Tuyền chính thống. Đáng tiếc tám năm này không có bất cứ tiến triển gì, mỗi một lần đều là may mắn chạy thoát, căn bản không có cách nào tránh thoát pháp thuật của Bạch Diện Âm Quân.

Lục Khiêm nhìn Long Châu đã nhỏ đi tầm vài vòng, chắc hẳn hấp thu xong toàn bộ là có thể mở ra Thanh Đồng cự môn, kế thừa Hoàng Tuyền đạo thống.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lại tiến vào bế quan lần nữa.

Thời điểm bế quan.

Ở Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Mây mù lượn lờ trong quần sơn, từng toà cung điện nguy nga đứng sừng sững.

Trên quảng trường được lát bằng bạch ngọc, có hơn ngàn tên tu sĩ áo trắng đang tu luyện buổi sớm.

Hơi thở thành mây, kiếm khí như mưa. Tràng cảnh cực kỳ hùng vĩ. Đây chính là nội tình của đệ nhất đại phái Nam Linh vực.

Kiếm Chủ phong. Đỉnh núi Linh điền.

Không có thân ảnh Kiếm Chủ, thay vào đó là nữ tử có tướng mạo hơi giống Khúc Tố Lê.

Đây là Long Tiêu Kiếm Tiên Khúc Tố Anh.

Kiếm Chủ đạt được phương pháp kết đan của Thiên Hà, nghiên cứu một đoạn thời gian, rốt cục vào ba năm trước cũng tuyên bố bế quan. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, ngày xuất quan, Trảm Kiếp Bảo Uyển sẽ có thêm một vị Chân Đan.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là độ kiếp thành công.

Cho nên Linh điền liền giao cho Khúc Tố Anh chăm sóc. Ngọn núi này rộng mấy ngàn dặm, có một tòa thần phong cao ba ngàn trượng. Từ giữa sườn núi trở lên ẩn vào vân tiêu, tiếng sấm cuồn cuộn. Đây là nơi ở của Lôi Đình Hóa Dục nhất mạch Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Lôi Đình Hóa Dục có tổng cộng ba tên đại trưởng lão, Ngọc Sinh xếp hạng thứ ba.

"A!"

Bỗng nhiên, trên một ngọn núi truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu này cực thảm, giống như ác quỷ kêu khóc, lại giống phạm nhân đang bị cực hình tra tấn. Những đệ tử mặc y phục màu xanh dưới núi nghe được thanh âm này, lập tức bị dọa đến bịt tai chạy trốn.

"Có phải Ngọc Sinh trưởng lão điên rồi hay không? Cảm giác sau khi hai người lùn kia chết càng trở nên không bình thường."

"Cũng chưa chắc, hôm trước ta lên núi đưa đồ vật cho Lâm sư huynh, ngươi đoán ta đã nhìn thấy cái gì?"

"Cái gì?"

"Khắp nơi đều là thi thể trẻ con, sắp chất thành núi. Ngọc Sinh trưởng lão thì tóc tai bù xù đứng ở bên cạnh, suýt chút dọa ta đái ra quần."

“Nhiều như vậy, tối thiểu cũng phải hơn vạn đứa. Thật hung ác, môn phái cũng bỏ mặc không quản sao.”

“Ai có thể quản? Kiếm Chủ cũng bế quan…”

“Xuỵt… Nói nhỏ chút, ngươi không muốn sống nữa sao?”

Người bên cạnh vội vàng ngăn lại.

Lúc này có một nam tử mặc long bào khống chế độn quang lên núi.

Nếu Lục Khiêm ở đây, sẽ nhận ra người này là thân thích của Tiêu gia, Quân Triêu.

Trong hư không có một đạo kim quang quang bay tới. Bên trong độn quang là một cỗ xa giá hoa lệ, toàn thân dát vàng, trên đó tô điểm các loại châu báu hiếm thấy.

Xích Tùng, Tiên Thạch, Tiên Lệ, Hổ Phách, Hắc Hổ, Mục Châu vân vân

Những bảo thạch này tùy tiện lấy xuống một viên, cũng có thể bán được không ít tiền.

Bây giờ lại tùy tiện khảm nạm trên xa giá. Quân Triêu xuống xe, đệ tử bên cạnh nhao nhao chào hỏi.

“Bái kiến trưởng lão!”

Quân Triêu nhìn thẳng, không để ý người bên ngoài một cái, trực tiếp đi ra.

Trảm Kiếp Bảo Uyển có tổng cộng tam đại chi mạch Lôi Đình Hóa Dục, Trung Cổ Thiên Đạo và Đế Quân Đại Thế.

Quân Triêu là hậu giả trưởng lão, không phải Đại trưởng lão, hắn cách Đạo Cơ hậu kỳ một khoảng cách, mới hơn bảy trăm năm đạo hạnh.

Người tu luyện Đế Quân Đại Thế tiến vào thế gian, từ một tiểu quốc chư hầu đi lên, từng bước kinh doanh thành vương

triều, lĩnh ngộ thứ dân, chư hầu, thiên tử tam kiếm.

Vì lĩnh ngộ kiếm ý tốt hơn, bọn hắn phải toàn tâm tập trung vào cái sự nghiệp này. Cho nên người lĩnh ngộ cái đại đạo này, rất dễ trầm mê hồng trần, một thân tu vi hóa thành tro tàn. Vì thế hầu như mỗi một người tu hành có thành tựu, trên thân sẽ mang theo một tia quý khí của hoàng đế.

Đi tới đỉnh núi, đập vào mắt là một thiếu phụ tóc tai bù xù, khuôn mặt hơi xinh đẹp. Trước mặt Ngọc Sinh là một tòa núi thây chồng chất, phần lớn là trẻ nhỏ ba tuổi đến năm tuổi.

Những thứ này đều là Ngọc Sinh lừa gạt ở xung quanh đến. Từ khi bị Lục Khiêm ám toán, kinh mạch toàn thân đứt đoạn, may mắn Trảm Kiếp Bảo Uyển có thần dược cứu chữa. Thế nhưng cũng phải chịu mấy năm khổ cực, kinh mạch đứt đoạn, pháp lực hỗn loạn, trình độ đau khổ hơn xa lăng trì.

Ngọc Sinh chịu khổ cả ngày lẫn đêm, lại thêm nỗi đau mất con, vì thế cả người trở nên không bình thường.

Đương nhiên, ép vỡ cọng cỏ cuối cùng chính là trận chiến ngày đó.

Lục Khiêm dùng một chiêu lột sạch y phục của nàng, thân thể bị tất cả cao thủ các đại môn phái nhìn thấy.

Khiến cho Ngọc Sinh mỗi khi bị người nhìn thẳng, đều có cảm giác toàn thân bại lộ ở ngay trước mắt người khác. Có rất nhiều đệ tử vì vậy mà chết.

Sau khi khỏi bệnh yên tĩnh mấy năm, thẳng đến khi Kiếm Chủ bế quan, người này mới khôi phục bản tính.

Bởi vì tính cách điên điên khùng khùng, nên gần như không có người nào dám trêu chọc.

【VIP】 Mười năm mài lưỡi đao, rút kiếm muốn thử(1)

“Bái kiến Ngọc Sinh trưởng lão.”

Quân Triêu thở dài hành lễ.

“Ngươi là Quân Triêu? Tới đây làm gì? Không có việc gì thì nhanh chóng rời đi.”

Ngọc Sinh bực bội vung tay áo. Gương mặt xinh đẹp hiện rõ sự hung ác, thỉnh thoảng trong mắt hiện lên vẻ bạo ngược.

Kiếm Chủ bế quan không biết bao nhiêu năm, thừa dịp thời gian này tìm ra con của mình.

“Tại hạ phát hiện tin tức của Âm soái Đại Giải Thoát Điện, cũng chính là người giết chết con trai ngươi.”

Quân Triêu tràn đầy tự tin nói.

“Cái gì?”

Oanh!

Một tiếng sét vang lên. Phong vân đột biến, lôi đình chợt hiện.

Lời vừa nói ra, Ngọc Sinh lại bạo phát lần nữa. Lôi đình kiếm khí cường đại, xé nát tất cả sự vật chung quanh.

Quân Triêu không tự chủ được lui lại mấy bước, âm thầm nhíu mày, gia hỏa này thật mạnh, không phải nói kinh mạch đã bị tổn thương rồi sao?

“Hắn ở đâu?”

Ngọc Sinh tức sùi bọt mép, vẻ mặt điên cuồng.

“Hắn là thập bát đệ tử Thái U nhất mạch Lục Khiêm, hắn và điện chủ Đại Giải Thoát Điện Lục Khiêm cùng tên, trước kia Thái U đã điều tra không phải người này, nhưng qua Tiêu gia Tiêu Thư điều tra, Đạo Cơ pháp thể của Lục Khiêm này cũng là Giao Long, nên người này không sai…”

“Hóa ra là người của Cửu Tiêu Đạo Minh, Thái U lão tặc, dám bao che hung thủ…”

Ngọc Sinh điên cuồng, nhưng cũng không phải đồ đần.

Không có khả năng người ta nói ai liền tới nhà đó báo thù.

Nghe thấy Quân Triêu nhắc tới Lục Khiêm có Giao Long Đạo Cơ, nội tâm nàng cũng đã gần như tin tưởng.

“Không trách được tiểu tiện nhân Xích Âm thấy chết không cứu, hóa ra là cùng một bọn, rất tốt, thù này cùng báo một lần luôn.”

Xoạt!

Vừa dứt lời, Ngọc Sinh khống chế độn quang rời đi.

Trong lòng biết rõ khả năng Quân Triêu coi mình là vũ khí sử dụng, nhưng vì mối thù ngày đó, nàng bất chấp những thứ này.

Đương nhiên, nàng không dám gióng trống khua chiêng đi báo thù, dù sao nàng cũng thật sự không đánh lại Thái U và Địa Quan.

Chỉ cần giết hai người, lại chạy về sơn môn, ai cũng không động được nàng.

Vì nhất kích tất sát, Ngọc Sinh đặc biệt mang theo một cái trọng bảo của sư môn.

Một khi nhìn thấy người này, không nói nhảm, trực tiếp hủy diệt Đạo Cơ của hắn, rút thần hồn hắn ra.

Sau đó đặt linh hồn hắn ở trong lôi trì tra tấn một ngàn năm.

Xoạt!

Tốc độ độn quang của Ngọc Sinh cực nhanh, đồng thời lại bí mật, mấy hơi thời gian đã vượt qua ngàn dặm.

Lục Giáp tổng đàn, lúc này Lục Khiêm còn không biết nguy hiểm sắp đến gần.

Hắn ở Đạo Binh điện chỉ huy đám người.

Tất cả pháp trận trong Đạo Binh điện đều đổi thành đàn Luyện Binh.

Loại phương thức hiệu suất cao mà chi phí rẻ này lập tức kiếm lời rất nhiều tiền.

Cộng thêm thu nhập của Hộ Pháp ti, một năm Lục Khiêm thu vào khoảng một ngàn vạn gì đó.

Bằng không thì cũng sẽ không lập tức thăng cấp năm cái linh khí Thiên Cương Đệ Nhị Trọng.

Bình thường Đạo Cơ có một kiện cũng đã rất tốt rồi, cũng không phải ai ai cũng luyện khí cả.

Cũng chỉ có những danh môn đại phái kia mới nhiều linh khí một chút.

Lục Khiêm nhìn thoáng qua sổ sách, chợt ném cho Trương Phong:

"Mang sáu trăm vạn tới chỗ ta, còn lại các ngươi chia nhau."

Sáu trăm vạn tương đương sáu mươi vạn Công huân, đủ để đổi một số công pháp không tệ.

Đan Thư ở một bên nhìn mà nóng mắt. Từ khi bại lộ ra, phát hiện chỗ tốt vô duyên với hắn.

Chuyện này càng làm cho trong lòng Đan Thư thấy không công bằng, phong độ công tử trước kia biến mất không còn sót lại chút gì.

“Hừ, cho ngươi đắc ý thêm một đoạn thời gian.”

Đan Thư ác độc nói trong lòng.

Quân Triêu đã phát hiện thân phận điện chủ Giải Thoát Điện của Lục Khiêm.

Không lâu nữa cừu gia tới cửa, cuối cùng những chỗ tốt này sẽ là của mình, còn có Xích Âm…

“Hả?”

Lục Khiêm cảm ứng được ánh mắt của Đan Thư, trong lòng cảm thấy không thích hợp.

Tuy nói mỗi lần tới đều là loại ánh mắt này, nhưng rõ ràng lần này không thích hợp.

Bên trong căm hận mang theo một tia đắc ý.

Đến cùng hắn cười cái gì đây?

Xem ra trong lòng tên tiểu tử này có gì mờ ám. Lục Khiêm âm thầm bấm Tiểu Lục Nhâm, suy tính trong lòng.

Điềm đại hung.

Kết quả suy tính mơ hồ, nhưng là dấu hiệu cực kì hung hiểm, đủ để uy hiếp sinh mệnh mình.

Vừa rồi tiểu tử Đan Thư này đắc ý như vậy, chắc hẳn biết chút ít gì đó.

“Các ngươi đi xuống trước đi, Đan Thư ở lại.”

Lục Khiêm cho đám người lui xuống.

“ Đô vệ đại nhân có gì dặn dò?”

Đan Thư nói hai chữ ‘Đô vệ’ rất nặng, rõ ràng bối phận nhỏ hơn so với mình, lại gọi hắn là đại nhân.

Trước hết để cho hắn đắc ý mấy ngày.

Đến lúc đó không tra tấn hắn đến chết, về nhà cũng không dám đối mặt phụ thân nửa tàn phế nữa.

“Dường như ngươi có chuyện gì giấu diếm ta?”

Lục Khiêm hỏi.

“Nào dám giấu diếm chuyện…”

Xoạt!

Lời còn chưa nói hết, Đại Giải Thoát Luân đã bắn trúng Đan Thư.

【VIP】 Mười năm mài lưỡi đao, rút kiếm muốn thử(2)

Thân hình Đan Thư tiến vào Đại Giải Thoát Luân, sau khi hành hạ ba canh giờ, lại xuất hiện lần nữa.

Đằng đẵng ba canh giờ.

Lúc trở ra, toàn thân trên dưới Đan Thư không có chỗ nào lành lặn.

Đây là Lục Khiêm còn lưu thủ.

Không phải vậy gia hỏa này đã sớm chết.

“Đủ chưa? Không đủ ta lại tiếp tục.”

“Quả nhiên ngươi là tà ma ngoại đạo. Ta muốn nói cho người trong thiên hạ…”

Đan Thư hoảng sợ nhìn qua Lục Khiêm.

“Không sai, ta chính là tà môn ngoại đạo, cho nên giết ngươi cũng rất hợp lý?”

Nói xong, Đại Giải Thoát Luân lại bắn trúng Đan Thư lần nữa.

Uy lực Giải Thoát Thập Hình cao hơn gấp mười lần khi chưa đại thành.

Đặc biệt là bốn cái cực hình Thập Vạn Đao Sơn, Vô Biên Hỏa Hải, Ngạ Quỷ Tranh Tự, Vô Gian Toàn Qua vừa mới tăng thêm.

Tự mình nhìn qua cũng tê cả da đầu.

Thời điểm Lục Khiêm tra tấn Đan Thư, vẫn luôn chú ý, miễn cho đùa chết người ta.

Thân hình Đan Thư trở lại hiện thực lần nữa, lần này y đã nói ra tất cả mọi chuyện.

“Ngọc Sinh? Ha ha, hóa ra còn chưa chết, lần này để ngươi chết được rõ ràng.”

Cuối cùng Lục Khiêm cũng hiểu được, hóa là gia hỏa này muốn giết mình, không trách được là điềm đại hung.

Bây giờ biết được âm mưu, trong lòng lại không có nguy hiểm như vậy.

Lục Khiêm không có ý định tìm Thái U, ngược lại, hắn còn muốn phản sát.

Đánh một quyền mở, miễn cho trăm quyền tới.

Đang muốn tìm người thử uy lực thần thông đại thành và Thiên Cương linh khí một chút.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền thu Đan Thư đang hấp hối vào Kiếm Nang, biến mất tại chỗ.

Gia hỏa này còn có một chút tác dụng, không thể để hắn chết quá sớm.

Đỉnh núi ngoài thành. Núi này tên là Thanh Phong.

Lục Khiêm lười nhác đặt tên, thấy núi có màu xanh, cho nên lấy tên là Thanh Sơn.

Màn đêm như mực, sáo trời lấp lánh, mặt trăng như cái mâm tròn treo trên cao, thả xuống ánh trăng trong veo.

Lại là một đêm trăng tròn. Nơi đây là động phủ của Đô vệ. Lục Khiêm ngồi xếp bằng bên bờ vực. Đỉnh đầu có một viên Long Châu lơ lửng. Ở phía trên là thỏ ngọc hóa thân thành nữ tử.

Đạo binh đầu trâu mặt ngựa cầm ngọc hạo đặc chế, đinh đinh đương đương tạc nguyệt.

Thanh âm trong trẻo, giống như đập vào phía trên ngọc thạch trân quý nhất, làm cho người nghe có loại cảm giác tâm thần sảng khoái.

Trên thực tế thứ bọn hắn tạc không phải là mặt trăng thật sự.

Mặt trăng ở xa bên ngoài triệu dặm, hắn có tài đức gì đụng vào viên tinh thần này. Chỉ là Thái Âm chi lực cụ tượng hóa mà thôi.

Mặt trăng đám người tạc và trăng trong nước không khác nhau chút nào.

Dáng người thỏ ngọc mỹ diệu, khuynh quốc khuynh thành, không giống như là tạc nguyệt, ngược lại giống như đang diễn tấu một loại nhạc khí nào đó.

So sánh với nhau, đầu trâu mặt ngựa giống như làm việc khổ sai.

Một con Tam Túc Kim Thiềm nằm rạp trên mặt đất, phun ra nuốt vào Nhật Tinh Nguyệt Hoa.

Thấy Lục Khiêm nhìn sang, Kim Thiềm kêu oa một tiếng, nhảy hai ba cái tại chỗ, giống như đang hỏi có muốn đi lên hay không. Sau khi Kim Thiềm thu nhỏ lại nhìn rất đáng yêu.

Không có đầy bọc mủ buồn nôn giống như những con Thiềm Thừ khác, nhìn qua là từng cái mụn nhỏ màu vàng. Tính chất làn da hơi giống vàng, không trách thế nhân xem Kim Thiềm là Thụy Thú kéo dài duyên thọ.

"Lát nữa sẽ cưỡi…"

Lục Khiêm vỗ vỗ cái lưng rộng của Kim Thiềm.

Quẻ tượng Tiểu Lục Nhâm biểu hiện nguy hiểm càng ngày càng gần.

Xung quanh động phủ và khắp nơi bên trong đều là Đạo binh.

Trong ngoài động phủ, lít nha lít nhít hơn hai ngàn cái.

Đầu trâu mặt ngựa, hỏa kỵ vũ dân đầu hươu đầu chó. Tam quân trên không, dưới đất, trên biển đủ cả.

Bọn hắn dưới sự dẫn dắt của đạo sĩ đầu chó, vận chuyển các loại vật liệu.

Đại Giải Thoát Luân màu vàng lơ lửng trên không trung, thỉnh thoảng đổ ra nước đồng bị nung đến nóng chảy.

Bọn hắn đang xây dựng pháp trận, trận này tên là Lục Dương Thiên Hỏa.

Cũng dùng để luyện khí luyện đan, hỏa diễm vô cùng mạnh mẽ, tốc độ luyện hóa vật liệu cực nhanh.

Khuyết điểm là pháp trận bất ổn, người có tay nghề không tốt khả năng sẽ dẫn đến nổ tung.

Hơn nữa cường độ nổ tung vô cùng lớn, thường xuyên có tu sĩ gà mờ nổ bay động phủ.

Pháp trận này dùng để hại người cũng không tệ. Vô số pháp trận che kín toàn bộ ngọn núi. Nếu là tu sĩ khác nhìn thấy, sẽ không khỏi cảm thán Lục Khiêm xuất thân giàu có.

Hơn ngàn cái pháp trận này tối thiểu tiêu tốn hai trăm vạn.

Không chỉ có như thế, trong đó còn có vô số phù lục và các loại ngọc trục.

Cộng lại phải đến năm trăm vạn.

Đây là tất cả đồ vật tốt nhất Lục Khiêm có khả năng thu thập được trong thời gian ngắn nhất.

Hiện tại có khoảng chừng một ngàn vạn vật liệu, nếu như không phải thời gian không đủ, Lục Khiêm còn muốn lấy toàn bộ bán đi, đổi thành phù lục quyển trục.

Mặc dù không biết rõ lúc nào Ngọc Sinh sẽ đến, thế nhưng trên cơ bản đã chuẩn bị kỹ càng.

Nghĩ tới đây, thân hình Lục Khiêm bước vào hỏa diễm, Long Châu và mặt trăng trên đỉnh đầu biến mất không thấy gì nữa.

【VIP】 Thiên Kiếp Lôi Hỏa lệnh

Một canh giờ sau.

Dưới chân núi.

Độn quang xanh thẳm bay qua hư không. Lúc đến chân núi liền hạ xuống. Đây là một nam tử trung niên có tướng mạo bình thường. Nhưng ánh mắt lại vô cùng sáng tỏ, mang theo một loại điên cuồng.

Đây là bộ dáng Ngọc Sinh biến hóa ra.

"Lục Khiêm… Trước hết sẽ giết ngươi, sau đó lại giết tiểu tiện nhân Xích Âm kia."

Ngọc Sinh tự lẩm bẩm. Thân ảnh biến mất không thấy gì nữa. Mỗi một con đường từ chân núi lên đỉnh núi đều có trạm gác, Đạo binh trấn giữ.

Đạo binh đầu trâu mặt ngựa cao hai mét qua lại tuần tra.

Đạo binh cao một trượng, to lớn uy mãnh.

Thời điểm đầu trâu đi đến chỗ hẻo lánh, đột nhiên một đạo thân ảnh bay ra như thiểm điện. Kiếm khí như tơ chém bay đầu trâu.

"Minh Phủ đầu trâu mặt ngựa, quả nhiên là ngươi."

Mặc dù Đạo Binh điện nói với bên ngoài có được bí tịch từ Minh Phủ.

Nhưng Ngọc Sinh biết rõ trước đây điện chủ Giải Thoát điện là đàn chủ Luyện Binh, nhất định là Lục Khiêm mang tới.

Thân hình Ngọc Sinh thay đổi, biến thành dạng vẻ giống hệt Đạo binh.

Lúc biến ảo thân hình, có thể mơ hồ thấy được bên ngoài cơ thể Ngọc Sinh có quần áo mỏng màu nâu sa.

Đây là vỏ ngoài của dị chủng Huyễn Hình Thiền Thuế lột ra. Toàn lực triển khai có thể đạt tới hai mươi trượng. Có thể huyễn hóa thành vật thể từ hai mươi trượng trở xuống, bao gồm các loại dị thú và tử vật.

Khí chất, thân ảnh, mùi vị giống y hệt vật thật, chỉ cần không xuất thủ, trên cơ bản đều có thể lừa dối vượt qua kiểm tra.

Ngọc Sinh cứ như vậy theo đường núi đi lên.

Đạo binh đầu trâu đi tới động cửa phủ. Ngọc Sinh cố gắng nhịn xuống dục vọng giết chóc mãnh liệt, thần thức nàng cảm ứng được rõ ràng khí tức Lục Khiêm.

Người này chính xác là điện chủ Giải Thoát Điện trước đây.

Càng là thời khắc mấu chốt, càng không thể phớt lờ. Lục Khiêm giảo hoạt đến cực điểm, ngộ nhỡ là phép che mắt cũng không chừng.

Nhất định phải nhìn thấy chân nhân mới xuất thủ.

Dù sao đến lúc đó vừa thấy mặt liền lấy ra trọng bảo sư môn, đánh cho hắn hồn phi phách tán, thuận tiện thu một điểm chân linh của hắn, hung hăng tra tấn một phen.

Trong tay Ngọc Sinh cầm một cái đào phù.

Hoa văn đào phù rõ ràng, chất gỗ biến thành màu đen, phù văn mực đỏ có chút ảm đạm.

Giống như có chút cũ kỹ, lệnh bài đệ tử phổ thông cũng có bề ngoài giống cái này.

Trên thực tế cái này lại là trọng bảo cao cấp nhất. Bảo vật này tên là Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh.

Tương truyền là cao thủ Đan Kiếp thời thượng cổ độ Hỏa Kiếp, phong ấn ba đạo hỏa kiếp chi lực tạo thành.

Người Trảm Kiếp Bảo Uyển đạt được vật này, lại phóng ra Lôi Đình Phong lợi dụng lôi hỏa rèn đúc mấy trăm năm.

Uy lực vô cùng mạnh mẽ, trước đây Thiên Hà xâm lấn Bảo Uyển đã dùng một đạo, còn thừa lại hai đạo.

Cho dù là Hư Đan cũng không dám chính diện chống đỡ phong mang của nó.

Khuyết điểm chính là chỉ có thể phóng thích với một người, giống như thiên kiếp, sau khi đạo nhân lịch kiếp sẽ nhanh chóng tiêu tán. Cũng tản mát ra chấn động, thế nhưng uy lực giảm đi mấy trăm lần. Nếu không Ngọc Sinh cũng sẽ không đợi đến lúc nhìn thấy chân nhân mới sử dụng, còn không thì bay đến trên núi trực tiếp ném xuống không phải là càng tốt hơn sao.

Oanh!

Đầu ngón tay Ngọc Sinh ngưng tụ thành kiếm khí, kiếm quang phong hoá, cửa lớn rộng mở. Đập vào mắt nàng là ánh mắt kinh ngạc của Lục Khiêm.

“Súc sinh, chết đi! ! !”

Ngọc Sinh thét to, Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh thả ra tam thốn xích mang.

Tuy xích mang rất nhỏ, nhưng trong nháy mắt xuất hiện đó. Đã khiến tinh thần ảm đạm, ánh trăng biến mất. Dường như trên đời này chỉ có một đạo xích mang.

Xích mang bắn trúng Lục Khiêm.

Ngọc Sinh vọt ra bên ngoài hai trăm trượng.

Xoạt!

Lôi hỏa từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong, đảo mắt Lục Khiêm đã hóa thành tro tàn. Tính cả phương viên trăm trượng cùng một chỗ hóa thành hư vô.

Mặt đất xuất hiện hố to cháy đen.

Đại đạo chí giản.

Một điểm động tĩnh cũng không có, giống như chỉ chết một con kiến.

Không có đại chiến oanh oanh liệt liệt, toàn bộ quá trình không đến một phần trăm hơi thở.

Sưu!

Gần như cùng lúc đó, hạt châu u lục hút lấy một đạo u quang.

"Hô… May mắn có thể hút một điểm chân linh."

Ngọc Sinh nhìn qua hạt châu trong tay, một giây sau trực tiếp ngây dại.

Trong hạt châu là một khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, tướng mạo người bên trong tuấn tú, trong miệng phát ra tiếng gào thét bén nhọn.

Đây không phải Lục Khiêm!

Vì sao khí tức lại giống như vậy? Chẳng lẽ hắn cũng có Huyễn Hình Thiền Thuế.

Thực ra nàng đoán cũng không sai bao nhiêu, lấy hóa thân Thị Nhục cũng có thể làm đến dùng giả loạn thật.

“Ngũ sư huynh? Ngọc Sinh lão tặc đáng chết, ngũ sư huynh tới nhà ta làm khách, ngươi lại giết hắn! Lục Khiêm ta và ngươi thế bất lưỡng lập! !”

Một tiếng gầm thét bi phẫn đến cực điểm truyền khắp bốn phương.

Thanh âm cực lớn, chỉ sợ người ta không nghe thấy.

Toàn bộ người trong thành, thậm chí lão thái thái nặng tai cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Không trung xuất hiện một thân ảnh, người này chính là Lục Khiêm.

Lúc này hai mắt hắn đỏ bừng, gân xanh nổi lên, khiến cho người ta không khỏi cảm thán huynh đệ tình thâm.

“Không tốt!”

Trong lòng Ngọc Sinh xuất hiện một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Đáng tiếc hiện tại mới phát hiện ra thì đã chậm.

Oanh!

Hỏa diễm đầy trời nổ tung dưới chân. Thiên hỏa, khói độc, lôi đình, trọng thủy…

Ở ngoài ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng tráng lệ. Toàn bộ ngọn núi nổ thành bột phấn. Không chỉ có như thế, một đạo ám hoàng long trảo dài đến vài dặm hung hăng vỗ xuống. Còn có cự luân màu vàng rộng tới trăm trượng, mỗi khi chuyển động một vòng, sẽ có tiếng vạn quỷ kêu rên truyền đến.

Hỏa Hải, Kim Thiềm Yêu Hỏa, Kiếm Hoàn, Hoàng Tuyền Âm Ma, Thanh Đồng Chiến Mâu, cùng Kim Kiều bắc ngang trời.

Vậy mà Ngọc Sinh vẫn không chết, không biết đã dùng bí pháp gì, kéo lấy thân thể tàn phế không có tứ chi vượt qua mấy ngàn dặm.

Đương nhiên, chuyện này chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi. Các loại lực lượng tán loạn trong thể nội, đã không đơn giản như kinh mạch đoạn tuyệt. Thời điểm Lục Khiêm chạy đến, Ngọc Sinh đã sớm không chống đỡ nổi, thân hình nặng nề rơi xuống đất.

Vừa vặn rơi xuống một cái thôn. Thôn dân bị kinh động, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, liền bị dọa đến trốn đi, vụng trộm nhìn qua khe hở trên cửa.

"Vì cái gì… Vì cái gì giết con ta…"

Ngọc Sinh tự lẩm bẩm, nhìn qua Lục Khiêm trên bầu trời.

"Hừ, đồ đần."

Đến chết nữ nhân này cũng không biết vì sao nàng bị người hận, thật sự là sống uổng nhiều năm như vậy.

"A? Đây là yêu bà bắt cóc con ta."

"Con ta cũng bị nàng bắt."

"Chính là nàng."

"Con của các ngươi đã bị ta giết chết, ha ha ha."

Ngọc Sinh cuồng tiếu.

"Tiện nhân, súc sinh!"

"Giết nàng!"

Thôn dân phẫn nộ cầm cuốc, liêm đao và đá tảng tiến lên vây quanh Ngọc Sinh.

Không đến nửa khắc, Ngọc Sinh đã không thành hình người.

Cuối cùng bị ném vào trong hố phân, dùng tảng đá lớn đè lên, vĩnh thế không được siêu sinh. Đáng thương cho một đời Đại trưởng lão, lại chết đi bằng cách buồn cười khuất nhục như này.

Có lẽ vận mệnh ở trong cõi u minh giở trò.

【VIP】 Ác nhân cáo trạng trước(1)

Ngọc Sinh làm nhiều việc ác, dung túng hai tên Chu Nho giết người. Tự mình hại không biết bao nhiêu đứa bé. Xem người bình thường như thịt cá, bây giờ chết ở trong tay người bình thường, cũng coi như chết có ý nghĩa.

Lục Khiêm lục soát trên người nàng ra một cái xác Thiền Thuế lớn chừng bàn tay và Nhật Nguyệt Bát Giác Chân Lôi Kiếm Hoàn.

Cũng chính là cái Kiếm Hoàn tám cạnh, uy lực cực kỳ mạnh mẽ kia. Lục Khiêm thấy ít nhất cũng có cấm chế Thiên Cương tam trọng trở lên. Đồng thời còn có một cái Đào Phù.

Nhìn thấy cái Đào Phù này, Lục Khiêm lập tức nhớ tới hỏa diễm vừa rồi giết chết Đan Thư.

Hỏa diễm bùng nổ nhanh như sấm chớp. Giết người trong vô hình.

Cái này giống là một loại lực lượng thiên kiếp, có thể sử dụng như át chủ bài.

Trở về phải nghiên cứu thật tốt mới được.

Răng rắc!

Không gian bị phá vỡ, một lục bào đạo sĩ tóc bạc mày trắng đi ra. Tuy tóc đạo sĩ đã bạc, nhưng dáng vẻ lại làm cho người ta không nhìn ra tuổi tác.

Người này chính là Thái U.

“Ngươi làm cái quỷ gì vậy? Thân phận bại lộ rồi sao?”

Thái U nhìn thấy thi thể Ngọc Sinh. Tiếng nổ vừa rồi đã kinh động đến Thái U.

Thế nên lão sang đây xem xét, không nghĩ tới lại phát sinh một màn này. Lục Khiêm kể lại toàn bộ tiền căn hậu quả, nói ra có thể là Đan Thư để lộ tin tức.

"Hừ, ăn cây táo rào cây sung, coi như chết có ý nghĩa."

Thái U cười lạnh nói, một cỗ Cửu U hàn ý tràn ra. Trong phương viên trăm dặm liền xuất hiện tuyết rơi. Lục Khiêm thấy vậy liền âm thầm kinh hãi, tối thiểu pháp lực của Thái U cũng đã ngoài ngàn năm.

Mỗi một cường giả Đan Kiếp đều là lão yêu ngàn năm, không hổ là tồn tại cao nhất Nam Linh Vực.

"Chết cũng đã chết rồi, thân phận không có bại lộ chứ? Bại lộ ta cũng không thể nào cứu được ngươi."

Thái U nói.

Lão tu luyện chính là Cửu U ma khí, bình thường cũng liên hệ với Cửu U ma vật. Bản thân không phải người chính phái gì. Lại thêm Ngọc Sinh dám trực tiếp đến Đông Cung giết người, quả thực là đánh vào mặt mo của hắn.

Dù Ngọc Sinh còn sống, Thái U cũng muốn giết gà dọa khỉ, miễn cho thế nhân thấy mình khiêm tốn dễ bị ức hiếp.

"Không có."

"Có phải ngươi có phương pháp lẩn tránh Ti Thiên Đài suy tính hay không?"

Thái U nhớ tới lời nói ngày đó của Lục Khiêm.

"Vâng, cho dù Khúc Tố Lê đến trước mặt ta, cũng không nhìn ra quá khứ của đệ tử, ta có phương pháp lẩn tránh."

Lục Khiêm không nói rõ, có lẽ Thái U cũng sẽ không hỏi.

“Vậy thì tốt, có lý cũng không thể cho hắn ba phần, bây giờ ngươi còn sức lực không?”

Thái U vừa nói, hai mắt vừa lóe lên kim quang sáng chói.

“Đương nhiên là có.”

“Tốt, vậy đi theo lão phu, tới cửa đòi một lời giải thích, dám giết ái đồ Đan Thư của ta.”

Thái U nắm lấy bả vai Lục Khiêm, không gian phá vỡ, hai người biến mất tại chỗ. Chờ người ta tìm tới cửa, sự tình sẽ không nói rõ được. Chỉ cần cáo trạng trước, như vậy người bị hại chính là mình.

Một hồi cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến. Một giây sau, hai người đã đứng trước mặt một tòa cự phong.

Đỉnh núi đâm thẳng vào mây xanh, lôi đình tràn ngập.

Hai mắt Thái U bắn ra một đạo kim mang. Kim mang quét qua khắp đại địa.

Đây là Địa Quan Đỗng Sát Thần Nhãn.

Truyền thuyết nói Địa Quan không phải là chân nhân, mà là linh khí hóa hình.

Sau khi Thiên Cương ba mươi sáu tầng viên mãn, sẽ hình thành một đạo bảo cấm. Lúc này linh khí sẽ gọi là pháp bảo, có ý thức bản thân, lại gọi là Nguyên Linh.

Nguyên Linh là tiêu chí của pháp bảo, chỉ pháp bảo mới có.

Đương nhiên, ba đạo Chân Lục của Lục Khiêm không tính là Nguyên Linh pháp bảo. Đây là Chân Lục mô phỏng pháp khí luyện chế ra.

Mấy người Diễm Trung Tiên cũng không phải Nguyên Linh chân chính. Có lẽ sau khi Thiên Cương viên mãn, mới có khả năng có ý thức trở thành Nguyên Linh.

“Đông Quan Thái Tể Thái U tới chơi, đại trưởng lão Lôi Đình Phong Lôi Minh mau tới nghênh đón!”

Oanh!

Vừa dứt lời, một đạo khí thế vô hình tràn ra. Không có Pháp Thể chói mắt, cũng không có pháp lực chói sáng. Chỉ là một đạo pháp lực bình thường dao động.

Dường như vạn vật cũng theo tâm ý Thái U mà vận hành.

Thái U giống như là chúa tể thiên địa, miệng ngậm thiên hiến, một lời nói ra khiến vạn vật nghịch chuyển. Đây là lần đầu tiên Lục Khiêm nhìn thấy Thái U dùng Pháp Thể này.

Đây là Thái Thượng Kim Tỏa Liên Hoàn Ẩn Độn Chân quyết đồng căn đồng nguyên với Xích Âm.

Tu luyện năm loại Pháp Thể Thiên Địa Nhân Long Hổ. Đây cũng là Thiên Pháp Thể trong truyền thuyết.

Dường như cảm nhận được Thái U phẫn nộ, cuồng phong mưa rào liền hạ xuống. Trong vòng trăm dặm, khí thế như sôi sục.

Oanh!

Thiên lôi nổ vang. Một đạo độn quang xanh thẳm phá không bay tới.

Trước mặt hai người xuất hiện một lão giả áo lam.

Đầu tóc người này có màu lam, nhìn kỹ thì đây không phải là tóc, mà là lôi đình kiếm khí thuần túy.

Kiếm khí ti* tỏa ra ánh sáng lung linh, lóe ra hàn mang trí mạng.

*Kiếm khí ti: Kiếm khí biến thành tóc

【VIP】 Ác nhân cáo trạng trước(2)

Đây là đại trưởng lão Lôi Đình Hóa Dục Lôi Minh.

“Hóa ra là Thái U chân nhân, không thể nghênh đón từ xa, xin thứ lỗi.”

Vẻ mặt Lôi Minh mang theo ý cười, nhưng trong lòng lại đang nói thầm.

Thái U làm người khiêm tốn, gần như không ra khỏi cửa, tại sao hôm nay lại rảnh rỗi tới chơi?

“Hừ, nào dám nhận là quý khách.”

Thái U cười lạnh.

“Lời ấy của chân nhân là có ý gì? Lão phu có chỗ nào không chu đáo sao?”

Xem ra người đến không thiện.

“Đại trưởng lão Ngọc Sinh giết ngũ đệ tử của ta, làm tổn thương thập bát đệ tử của ta. Các ngươi nói một chút là chuyện gì xảy ra?”

“Cái gì?”

Lôi Minh mở to hai mắt nhìn, tại sao bà nương điên Ngọc Sinh này lại chọc tới trên đầu Thái U rồi. Bình thường trêu chọc một chút tiểu môn tiểu hộ còn được, tại sao lại chọc tới trên người cao thủ Đan Kiếp.

Thái U cũng không phải dễ trêu. Nghĩ tới đây, tròng mắt Lôi Minh trừng một cái, kiếm ý tuôn ra, tức giận nói:

“Nàng ở đâu? Lão phu sẽ tự mình bắt nàng trở về, nhất định cho chân nhân một cái công đạo, bản môn quản giáo chặt chẽ, phải nghiêm phạt, về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra việc này.”

Lão vẫn có một chút bao che trong lòng. Giết ngũ đệ tử người ta rồi, nói không chừng Thái U sẽ hạ sát thủ. Tự mình xuất thủ vừa có thể cho người ta mặt mũi, vừa có khả năng bảo vệ được mạng nhỏ của Ngọc Sinh.

Quá không có chừng mực rồi, nhất định lần này trở về phải quản lý chặt, không để nàng ra ngoài gây chuyện nữa.

Vù!

Vừa dứt lời, Thái U liền ném ra một bộ thi thể không thành hình người.

“Không cần làm phiền đại giá, đệ tử lão phu đã giúp ngươi quản giáo rồi, về sau tuyệt đối nàng sẽ không gây chuyện nữa.”

Từ một chút mặt mày còn lại đến xem, hình như đúng là Ngọc Sinh.

“Thái U chân nhân, ngài đây là?”

Nhìn thấy cỗ thi thể này, Lôi Minh lập tức ngây ngẩn cả người, nói không ra lời.

Không ngờ đại trưởng lão Trảm Kiếp Bảo Uyển lại bị giết.

Oanh!

Lôi Đình Phong tuôn ra lôi điện, quang mang trắng bệch chiếu rọi đại địa.

Một cỗ sức mạnh mang tính hủy diệt ấp ủ, trong lòng các đệ tử phía dưới giống như có một ngọn núi đè lên, kiềm chế nói không ra lời.

“Khinh người quá đáng, ngươi cho rằng tùy tiện mượn cớ, là có thể đánh giết đại trưởng lão chúng ta hay sao. Trảm Kiếp Bảo Uyển cũng không sợ ngươi!”

Lôi Minh nổi giận xông lên, áo bào phiêu động.

Đỉnh đầu ngưng tụ ra một mảnh lôi đình cự kiếm ngàn trượng.

Ấp ủ sức mạnh mang tính hủy diệt.

Mặc dù Lôi Minh không phải là Đan Kiếp, nhưng cũng chỉ cách Đan Kiếp một chút nữa.

Cộng thêm bản thân đang ở Lôi Đình Phong, chiếm cứ ưu thế sân nhà, căn bản không sợ người này.

Mặc kệ Ngọc Sinh làm chuyện sai trái gì, thì thân là đại trưởng lão Trảm Kiếp Bảo Uyển, cũng chỉ có thể do người Trảm Kiếp Bảo Uyển xử lý. Nếu không mặt mũi đệ nhất đại phái ở đâu. Chẳng phải ngày sau ai cũng có thể đánh giết người của bọn họ sao.

“Hả? Ngươi muốn đánh một trận với ta sao?”

Thái U phất tay đánh ra một đạo pháp lực vô hình. Khí thế sôi trào, cả tòa Lôi Đình Phong bắt đầu chấn động. Thái U cũng ngưng tụ ra một đạo lôi đình cự kiếm trên đỉnh đầu.

Khí tức và uy lực giống y hệt Lôi Minh, thậm chí càng lớn hơn một chút. Đây là pháp thuật Nguyên Nhất Chân Thủy mô phỏng pháp thuật.

Bây giờ pháp lực của Thái U chân nhân đã đủ để làm được dùng giả loạn thật, thậm chí so với nguyên bản còn mạnh hơn.

Người khác vất vả tu luyện pháp thuật mấy trăm năm, vậy mà bất cứ lúc nào cũng có thể bị lấy ra sử dụng. Đây cũng là lý do vì sao người khác kiêng kị Thái U.

Đạo hạnh người này đơn giản là không có khuyết điểm, đương nhiên, cũng không có cái ưu điểm gì. Nhưng chính vì như thế, mới khiến cho những người khác khó mà ra tay.

Trừ phi cảnh giới cao hơn hắn, nếu không căn bản không làm gì được.

Khí thế hai người đẩy lên tới đỉnh phong, Lôi Minh xuất hiện mồ hôi trán, không thể không kiên trì chống đỡ. Chiến đấu hết sức căng thẳng.

"Đạo hữu chậm đã!"

Giữa hai người xuất hiện thân ảnh một lão giả.

"Đạo hữu chậm đã!"

Đột nhiên có một bóng người chặn giữa hai người.

Người này dáng vẻ già nua, thân hình thon gầy, giống như một lão nông. Mặc dù không thấy rõ khuôn mặt, nhưng cho người ta cảm giác vô cùng cao thâm.

Người này chính là Kiếm Chủ đã bế quan. Bình thường tu sĩ bế quan, không phải là tử quan thì cũng không phải là không thể ra. Nếu có chuyện gì quan trọng, trên cơ bản đều có thể ra bất cứ lúc nào.

Trải qua Kiếm Chủ cắt ngang, Lôi Minh lập tức tỉnh táo lại, bị dọa cho sau lưng toàn là mồ hôi lạnh. Nếu vừa rồi thật sự nháo lên, cho dù mình không có việc gì, thì toàn bộ đệ tử phía dưới cũng chết hết.

Làm người vẫn không thể quá xúc động. Thái U cũng thu công theo.

"Đạo hữu cần gì nổi giận cùng tiểu bối, có việc thì bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện."

【VIP】 Phương Thốn yêu quốc dị biến(1)

Kiếm Chủ cười nói.

Lôi Minh nói ra tiền căn hậu quả, Kiếm Chủ nghe xong liền nhíu mày.

Chuyện tình này xác thực Ngọc Sinh có chút làm không đúng, tự mình đuối lý trước, thế nhưng Thái U cũng không nên giết người.

“Đạo hữu nói Ngọc Sinh giết người, chắc là có nhân chứng vật chứng chứ.”

“Đương nhiên, vị đệ tử này của tận ta mắt nhìn thấy, người toàn thành thấy rõ rõ ràng ràng. Đồng thời còn bị Ngọc Sinh đả thương, Ngọc Sinh chết cũng là Lục Khiêm phòng vệ chính đáng.”

“Đả thương…”

Nghe thấy Thái U nói câu nói này, Kiếm Chủ cũng có chút không kiềm chế được.

Bộ dạng sinh long hoạt hổ này của Lục Khiêm, đâu có chút nào là thụ thương.

“Lần này lão phu không tìm người để trách, nhưng Ngọc Sinh phá hư Cửu Tiêu Đạo Minh ta, dù sao cũng phải bồi thường.”

Thái U cho đám người tính toán một chút, Thanh Sơn và động phủ của Lục Khiêm bị hủy hoại, phí mai táng ngũ đệ tử và phí nuôi dưỡng người Tiêu gia.

Nhiều vô số kể, ít nhất cũng phải đền tám trăm vạn. Một tên trưởng lão vội vàng đi đến bên người Lôi Minh và Kiếm Chủ.

“Kiếm Chủ, đại trưởng lão, Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh bị Ngọc Sinh trưởng lão cầm đi.”

Nghe thấy lời trưởng lão nói, hai người liếc nhau, sắc mặt đều có chút khó coi.

“Thái… Chân nhân ngươi đừng quá mức, thế mà còn muốn bồi thường, có phải Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh ở trong tay ngươi hay không?”

Lôi Minh bị lời nói của Thái U chọc đến phát cười. Giết người mình, còn muốn bồi thường.

“Vậy chỉ có thể đánh, Lục Khiêm, động thủ! !”

Thái U hét lớn một tiếng, hai mắt đại phóng kim mang. Hư không ngưng tụ thần mục, thần mục nhìn rõ bốn phương.

Oanh!

Thẩm Phán Kim Quang sáng chói từ trên không trung vạn dặm phủ xuống. Cột sáng nóng bỏng xé rách không khí, phát ra tiếng nổ chói tai. Đạo thần quang sáng chói này so với kim quang trước đây Lục Khiêm thả ra mạnh hơn gấp mấy chục lần.

Từ xa nhìn lại, tựa như lưu tinh rơi xuống.

“Thật can đảm!”

Kiếm Chủ chợt quát một tiếng. Thiên địa vô quang, cửu dương lăng không. Khí thế lạnh thấu xương đâm vào mi tâm người đau nhức.

Oanh!

Trong mây đen thò ra một cái Giao Long trảo to lớn, mục tiêu trực chỉ Lôi Minh và ngọn núi phía dưới.

"Thần thông thật cường đại."

Trong mắt Lôi Minh lóe lên một tia kinh ngạc. Tên đệ tử tầm thường không có gì lạ này, lại bộc phát ra tu vi còn mạnh hơn Đạo Cơ trung kỳ lâu năm.

Cửu Thanh Kiếm Hoàn và Thẩm Phán Kim Quang đâm vào nhau. Không có kim quang bắn ra, hai loại sức mạnh vô thanh vô tức chôn vùi, cường độ vô cùng tinh chuẩn.

"Ngươi luyện hóa Đỗng Sát Thần Nhãn?"

Kiếm Chủ kinh ngạc nói.

"Còn thiếu một chút."

Trong lòng hai người đều kiêng kị lẫn nhau, tất cả chỉ là thoáng thăm dò. Song phương lôi kéo cãi lộn, ông nói ông có lý.

Cuối cùng không biết Kiếm Chủ từ chỗ nào bắt được nhược điểm Lục Khiêm là điện chủ Giải Thoát điện. Nếu như việc này là thật, không chỉ có Lục Khiêm bị liên luỵ, chỉ sợ về sau ngay cả người Đông Quan đều sẽ bị người người kêu đánh.

Cuối cùng đám người quyết định đi Ti Thiên đài, để Tiên Thiên Đạo Thể Thái Sử nhìn quá khứ một chút.

Đám người một đường bay đến.

Trên đường Kiếm Chủ hữu ý vô tình dò xét Lục Khiêm. Điện chủ Giải Thoát điện là Âm Thần Giao Long, Lục Khiêm cũng thế.

Hơn nữa Minh Phủ còn có một cái Đại Âm soái cũng có thần thông gần giống Lục Khiêm. Chuyện này đúng tám chín

phần mười rồi.

Bóng đêm dần dần về khuya, mọi người đi tới trước một cái mái nhà cao che trời.

Trung tâm mái nhà là một cái vòng tròn xoay chầm chậm. Tinh thần trên đỉnh đầu to như đấu, dường như đưa tay là có thể hái được. Một nữ tử áo trắng đi tới, tắm rửa dưới tinh quang, lê oa nhàn nhạt, tựa như tiên nữ hạ phàm.

"A Lê, ngươi xem quá khứ người này một chút."

Ánh mắt Khúc Tố Lê nhìn về phía Lục Khiêm, con ngươi biến thành màu trắng thuần.

Trong nháy mắt nhìn về phía Lục Khiêm, Thần Ý Ma Võng lan tràn nội tâm, vô số xúc tu vươn về chỗ sâu trong nội tâm như mạng lưới.

Tất cả chuyện này đều do tâm thần điều khiển.

Ngoài mặt Lục Khiêm vẫn ung dung thản nhiên.

Đây cũng là chỗ đáng sợ của tâm thần chi thuật, vô thanh vô tức, ảnh hưởng tâm thần.

Kiếm Chủ và Lôi Minh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Thật lâu sau, Khúc Tố Lê lấy lại tinh thần, nói:

"Hắn không phải điện chủ Giải Thoát điện."

"Chuyện này không có khả năng, A Lê ngươi nhìn lại một lần xem."

Kiếm Chủ nghi hoặc, thế gian thật sự có người giống như vậy sao?

Đáng tiếc kết quả vẫn là như thế.

"Ha ha, lão phu nói không sai chứ, Ngọc Sinh chính là nhận lầm người."

Kiếm Chủ rơi vào đường cùng, đành phải nhận kết quả này. Dù sao Khúc Tố Lê cũng không lừa gạt mình, Ngọc Sinh thật sự có khả năng nhận lầm.

Cuối cùng Trảm Kiếp Bảo Uyển bồi thường tám trăm vạn, Lôi Hỏa Lệnh và Bát Giác Kiếm Hoàn cũng một đi không trở lại.

Trên đường trở về, hai người một trước một sau.

"Đối phó loại người này, không thể biểu hiện ra khiếp nhược, có lý thì phải chiếm được thực chất, không để ý tới liền động thủ. Không cần nói đạo đức gì cả, một khi rơi vào cạm bẫy đạo nghĩa bọn hắn bày ra, ngươi sẽ bị thua thiệt."

"Đệ tử hiểu rồi."

Lục Khiêm gật đầu.

【VIP】 Phương Thốn yêu quốc dị biến(2)

Đám danh môn đại phái này rất thích giảng đạo lý, nhưng làm việc không nói đạo lý lại là bọn hắn.

Ngọc Sinh hại nhiều người như vậy, không cho người ta câu trả lời. Xảy ra chuyện lại bắt người khác cho bọn hắn lời giải thích.

Ngày kế tiếp, sự tình truyền khắp bốn phương.

Tất cả mọi người đều biết Trảm Kiếp Bảo Uyển tổn thất một vị đại trưởng lão, còn bồi thường một số tiền lớn.

Nhân vật chính Lục Khiêm càng được đám người để mắt.

Cường sát Ngọc Sinh, cùng Thái U đánh lên Lôi Đình sơn. Mỗi một chuyện đều có thể làm cho hắn dương danh thiên hạ.

Thân phận Hoàng Tuyền Giao Long truyền khắp bốn phương, dương danh thiên hạ. Địa vị Lục Khiêm ở trong Cửu Tiêu Đạo Minh cũng theo đó mà đề cao rất nhiều.

Địa vị bên trong Đông Cung gần với Thái U, cho dù là đại đệ tử, cũng không phải là đối thủ của Lục Khiêm.

Luận đạo hạnh, Lục Khiêm chỉ xếp thứ hai tại Đông Cung.

Giết Ngọc Sinh, lại có bối thư của Ti Thiên đài, Lục Khiêm càng không lo lắng vấn đề thân phận bại lộ. Về sau liền tiến vào bế quan, hấp thu tinh khí Long Châu, mở ra Hoàng Tuyền đạo tàng, dần dần cũng có đầu mối.

Theo thời gian trôi qua Thái U, Kiếm Chủ, Cổ Điển lão nhân và Tất Phương, cũng lần lượt tuyên bố bế quan. Ngoại

trừ những người này, còn có một số tán tu muộn thanh phát đại tài. Ý nghĩa tiếp theo sẽ xuất hiện thêm càng nhiều cao thủ Chân Đan.

Phía tây.

Vô tận đại sơn. Nơi đây là Phương Thốn yêu quốc.

Lúc này, một đạo khí huyết hào hùng phóng lên trời, tiếng Giao Long gào thét truyền khắp bốn phương, chấn động ngàn dặm.

Huyết vân bao trùm vạn dặm.

Bầu trời cũng bị nhuộm thành màu huyết hồng.

Ba đạo thân ảnh Giao Long, Bạch Tượng, Đại Bằng Điểu hiển hiện che khuất bầu trời, thoải mái bay lượn ngao du.

"Chúc mừng Đạo Chủ Yêu Vương thần công đại thành."

Vô số Yêu tộc và con dân trong phương viên mười vạn dặm, nhao nhao quỳ bái Yêu Vương, chúc mừng Yêu Vương của bọn hắn thần công đại thành.

Người duy nhất không vui mừng ngày hôm nay, chính là đám nhân loại bị chăn nuôi, chuyện này có ý nghĩa bọn họ sẽ lại bị coi như tế phẩm đồ sát.

Phương Thốn yêu quốc. Nói là một quốc gia nhưng trên thực tế do nhiều yêu quốc liên minh lại dưới sự lãnh đạo của Phương Thốn Đạo Cung.

Các loại Yêu tộc như Hổ Báo Sói thành lập Tẩu Thú quốc, còn các loại Khổng Tước Lão Ưng thành lập Phi Cầm quốc, phụ thuộc vào sông lớn biển hồ.

Còn có các loại dị thú hỗn tạp thành lập thành bang, ví dụ như Song Đầu Xà Thần, Thái Dương Điểu Nhân, các loại đầu

thú thân người. Các chủng loại yêu thú có tới mấy trăm loại. Có thể nói là quần ma loạn vũ.

Dãy núi chập trùng, giống như từng đầu long yêu nằm phía trên đại địa. Nếu tu sĩ hiểu biết phong thuỷ chi thuật tới đây, chắc chắn có thể thấy được đây là từng đầu Long Mạch.

Chỗ Long Mạch hội tụ, có một tòa bạch cốt cung điện đứng vững. Cung điện cao ba trăm trượng, chiếm diện tích hơn mười dặm. Đình đài lầu các, kim ngõa cốt tường.

Đây là một tòa cung điện được xây dựng hoàn toàn từ bạch cốt, ngoại trừ xương người chồng chất ra, trên tường còn tô điểm đầu người đầu thú.

Đây là Yêu tộc Phương Thốn Đạo Cung. Lấy Phương Thốn Đạo Cung làm trung tâm, bên ngoài đạo cung trải rộng các phòng ốc, liên miên mấy trăm dặm.

Những phòng ốc này cũng có quy hoạch giống như thành trì của nhân loại.

“Mau tới xem, đầu người kho tàu tươi ngon, vợ chồng phổi phiến, gan người xào…! !”

“Giày da người, áo da người, chỉ cần một Pháp Tiền một bộ.”

Bên đường có các loại tiểu thương hình thù kỳ quái rao hàng.

Mời chào khách nhân đi ngang qua.

“Ông chủ, cho một phần gan xào.”

Một tên yêu quái mày trắng, tóc xanh, mũi sư ngồi xuống. Sư Tử Tinh là yêu quái bản địa, lão Phương Thốn, buổi sáng tỉnh dậy, chính là một màn như thế.

Ông chủ bưng lên một đĩa gan người xào nóng hổi.

“Khách quan, một đĩa mười Pháp Tiền.”

“Sao đắt vậy?”

“Thật xin lỗi, thời gian này nhân loại không dễ nuôi, từng cái chết già, lại không sinh sản, nên giá cả hơi đắt.”

Thỉnh thoảng trên đường phố lại có một đám nhân loại quần áo tả tơi đi qua.

Từng tên nhân loại hai mắt vô thần, vẻ mặt ngây ngô, trên vai khiêng vật nặng gần bằng hình thể.

Đứng bên cạnh là đám Thử Vĩ Nhân, Cẩu Đầu Nhân, Trư Tị Nhân các loại.

Trong tay những yêu quái chưa hoàn toàn hóa hình này cầm roi da, nhìn thấy người nào lười biếng, liền quất xuống từng roi. Yêu quái ven đường không cảm thấy kinh ngạc đối với chuyện này. Một tên yêu quái mũi heo ở bên cạnh giơ lệnh bài lên, bên trên viết mấy cái yêu văn phức tạp xiêu xiêu vẹo vẹo.

‘Nhân loại khổ sai, không thể ăn, người vi phạm phạt ba mươi Pháp Tiền.’

Trong cái Phương Thốn Yêu Quốc này, địa vị nhân loại thấp nhất, phần lớn đều là đồ ăn và khổ sai.

Không cho phép tùy ý đi lại, phân ra khu vực để nuôi nhốt. Lên một tầng nữa chính là các loại yêu thú như chuột heo chó. Yêu tộc có chế độ đẳng cấp nghiêm khắc, địa vị cao nhất là tam tộc Giao Long, Bạch Tượng, Đại Bàng.

【VIP】 Yêu Vương độ kiếp, Thiên Nhân chuyển sinh(1)

Phương Thốn Đạo Cung.

Chủ điện một mảnh đen kịt, mơ hồ nhìn thấy ba thân ảnh. Một tên mọc ra sừng rồng, một tên có vòi voi, người cuối cùng có miệng chim.

“Chúc mừng hai vị.”

“Cùng vui cùng vui, không nghĩ tới nhóm chúng ta lại đồng thời đột phá Chân Đan. Đoán chừng Nhân tộc bên kia vẫn chưa có cao thủ Chân Đan.

“Đó là đương nhiên, Yêu tộc ta nội tình phong phú, huyết mạch cao quý, làm sao có thể đánh đồng với nhân súc.”

Bạch Tượng Yêu Vương cười nói.

Nhân súc là cách xưng hô khinh miệt của Yêu tộc đối với nhân loại.

Bởi vì số lượng Nhân tộc quá nhiều, khả năng sinh sản mạnh, thể chất yếu đuối không so được với Yêu tộc, chỉ có thể làm súc sinh mặc cho chúng chém giết.

“Ha ha, chờ thêm chút thời gian nữa, chính là thời điểm Phương Thốn Đạo Cung ta thống nhất Nam Linh Vực.”

Một nam tử tóc vàng, trên đầu có trường kim long giác, bích nhãn phương đồng, hàm dưới có hai sợi long tu từ trong bóng tối đi ra.

Đây là Giao Long Yêu Vương, hay còn gọi là Giao Long Đạo Chủ.

“Đại thiện! Đến lúc đó mấy tỉ người này sẽ là huyết thực của Yêu tộc ta, nói không chừng còn có thể nhờ vào đó tìm được Long Lĩnh Chi Vực thời thượng cổ.”

Long Lĩnh Chi Vực là một khối thổ địa còn lớn hơn Nam Linh Vực, bên kia thiên địa tinh khí sung túc, cao thủ đông đảo. Thậm chí còn có cao thủ cảnh giới Nguyên Thần.

Đi bên kia mới là con đường tốt nhất.

“Chuyện đó sau này hãy nói, việc cấp bách chính là phải vượt qua một kiếp này. Trận pháp đạo cung có chút không che giấu được, bản tọa đã ngửi được khí tức thiên kiếp.”

Giao Long nhìn qua hư không.

Thân hình ba tên Yêu Vương trốn vào hắc ám, chuẩn bị độ kiếp. Ngày xuất quan, chính là thời điểm Yêu tộc tiến công Nhân tộc quy mô lớn. Đương nhiên, trước đó, phải cho thủ hạ thăm dò một phen đã.

…

Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm ngồi bên trong đại điện vàng son lộng lẫy, hít thở tinh khí thiên địa.

Long Châu lơ lửng trên đỉnh đầu. Trước người là một cái Nhật Nguyệt Bát Giác Chân Lôi Kiếm Hoàn.

Bát Giác Kiếm Hoàn giống như linh lung bảo tháp, lơ lửng trong hư không, lôi ý cuồn cuộn, thỉnh thoảng có một đạo thiểm điện nhỏ bé lóe lên chiếu sáng cả phòng.

Cái Kiếm Hoàn này chia làm hai khối, sau khi hợp hai làm một uy lực cực mạnh. Hơi không cẩn thận sẽ có nguy cơ phệ chủ.

Cái Kiếm Hoàn này còn có cấm chế Thiên Cương hai mươi lăm tầng. Mà mình mới tới tầng thứ chín mà thôi.

Khoảng thời gian từ lúc giết chết Ngọc Sinh đã qua tháng ba. Bỏ ra ba tháng, lại thêm thời gian của Đại Giải Thoát Luân, cuối cùng cũng luyện cái Kiếm Hoàn này vào Huyền Kim Kiếm Nang.

Hắn cũng đã khám phá ra tác dụng của Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh. Cái này tương đương với một con át chủ bài, dễ dàng hại chết Hư Đan. Phải giữ gìn cẩn thận mới được.

Lục Khiêm thu công, hít vào một hơi thật sâu.

Đi ra đại điện, liền có một nữ tử thanh lệ đứng ở phía ngoài. Người này chính là Xích Âm.

"Đã lâu không gặp, Hoàng Tuyền Giao Long."

Xích Âm trêu đùa.

"Khụ khụ, chỉ là biệt hiệu thôi, không đáng nhắc đến."

Lục Khiêm luôn cảm giác cái ngoại hiệu này có chút xấu hổ.

Ngoài cửa có một hắc bào nam tử tướng mạo hơi thành thục tiến đến. Đây là Đại Thiếu Tế Hàn Tiêu.

"Mùa đông gần đến rồi, lát nữa cùng đến Thu Quan bàn giao đi."

"Ai, đang êm đẹp tại sao sư tôn lại bế quan."

Lục Khiêm thở dài nói.

Thái U bế quan, nhiệm vụ luôn phiên mùa đông liền giao cho bọn hắn. Lục Khiêm chém giết Ngọc Sinh, lại là người có đạo hạnh cao nhất, đương nhiên phải tạm thời đảm nhiệm chức vụ này. Chỗ hại của thanh danh lớn chính là như thế. Thế

nhưng, người bình thường cũng không dám mập mờ ở phương diện này.

Bốn mùa luân phiên xảy ra sai sót, sẽ sinh ra phản ứng dây chuyền, không thể qua loa được.

Ba người thu dọn hành lý, chuẩn bị xuất phát.

Ba người khống chế độn quang, bay về phía Thu Quan thành bên ngoài ba vạn dặm.

"Đi Thu Quan nhất định phải kiềm chế tính khí, người bên kia vẫn luôn có thành kiến với chúng ta."

Xích Âm nhẹ giọng nói bên tai Lục Khiêm. Hàn Tiêu cách đó không xa thấy vậy liền lắc đầu, vội vàng tăng thêm tốc độ, kéo ra cự ly.

"Chuyện này giải thích thế nào?"

Xích Âm nhẹ nhàng nói.

Thật ra Thu Cung là thế lực chi nhánh của Vạn Thế Âm Trủng - Tinh Tú Kiếp, trước đây Xích Âm xuất thân từ đây.

Về sau Xích Âm đổi Nguyên Nhất Chân Thủy, phát hiện hiệu quả tu hành vô cùng tốt, thế nên được Thái U thu làm đệ tử, người bên kia cũng vẫn luôn coi Xích Âm là phản đồ.

"Hừ, chim khôn biết chọn cây mà đậu, những người này chỉ biết lấn yếu sợ mạnh, sao bọn hắn lại có sư tôn như thế, nàng thoạt nhìn vẫn rất dễ bắt nạt."

Tu vi mạnh nhất là Địa Quan, Cửu Tiêu Đạo Minh và Đông Quan, thuộc về nguyên lão sáng lập ra môn phái, còn lại ba người Xuân Thu Hạ đều là Đạo Cơ đỉnh phong. Cho nên địa vị ba người sau thấp hơn một chút.

"Cẩn thận một chút vẫn hơn, Thu Quan tu hành Tinh Túc Chuyển Sinh Thuật, nghe nói chuyển thành Thiên Nhân. Một

thân tu vi thần bí khó lường.”

“Thiên Nhân? Chuyển sinh?”

Tại sao cái này nghe giống như pháp thuật bên U Minh Hoàng Tuyền vậy.

Bỗng nhiên Lục Khiêm nhớ tới hai tỷ muội chậm chạp chưa thành hình, không biết có thể nhờ vào đó chuyển sinh ra hay không?

【VIP】 Thu Quan Thái Tể, mùa đông thay phiên(1)

Thu Quan thành, là một tòa thủy thành.

Cả tòa thành trì xây dựng ở phía trên hồ nước rộng lớn. Ban đêm hồ nước như phỉ thúy, phản chiếu tinh thần trên trời. Thành trì to lớn đứng lặng ở giữa.

Bên trong thành không có đường bộ, chỉ có từng cái đường thủy. Kiểu dáng không khác Hắc Thủy thành mà trước đây Lục Khiêm ở lại lắm. Nhưng rõ ràng hoàn cảnh tốt hơn một chút, nước hồ trong suốt, có thể thấy được cá nhỏ vui sướng bơi lội.

Trong nước chứa một đạo tinh khí nồng đậm. Từng chiếc thuyền nhỏ lướt trên mặt nước. Đám người nhập gia tùy tục, hạ xuống một chiếc thuyền con, chậm rãi đi vào trước cửa thành.

Xoạt!

Dòng nước tách ra, trước mặt mọi người xuất hiện một hàng người do dòng nước tạo thành. Thân hình trong suốt, tựa như sĩ binh điêu khắc từ thủy tinh.

Những thứ này là quỷ lật thuyền.

Quỷ hồn trong nước, uy lực cường đại, có thể lật tung thuyền.

“Người đến là người nào?”

Tướng lĩnh cầm đầu nói.

“Thái Tế tạm giao của Đông Quan, Lục Khiêm cầu kiến.”

Lục Khiêm đưa ra một cái lệnh bài.

Quỷ lật thuyền nhìn thấy lệnh bài mới trở nên tôn kính.

"Ngăn những người khác lại, thỉnh chư vị đại nhân vào thành!"

Thủ thành hành lễ.

Thủ hạ tán ra, ngăn cản đám người không có phận sự chuẩn bị vào thành, dẹp ra một con đường. Đám người đứng trên thuyền nhỏ tiến vào trong thành.

Lục Giáp bí tháp của Thu Quan cũng cao ngàn trượng, đâm thẳng vào mây xanh.

Toàn thân tháp này màu vàng sẫm, Đạo binh phía dưới là một loại Giao Nhân Đạo binh đầu người thân rắn và Lục Mao Cương Thi âm khí sâm sâm.

Phần dưới nước của Lục Giáp bí tháp có từng bộ thi thể trong suốt chậm rãi trôi qua.

"Vạn Thế Âm Trủng am hiểu khống quỷ ngự thi, đây là Thủy Thi bọn hắn nuôi." Xích Âm lặng lẽ nói.

Đạo binh đi lên thông báo.

Đám người đợi nửa ngày, cũng không thấy người đi lên. Hàn Tiêu hơi không kiên nhẫn, nhìn về phía Đạo binh bên cạnh, nói:

"Vừa rồi hai vị đã đi lên thông báo chưa?"

"Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã chuyển lời. Thái Tể nói một lát hắn sẽ xuống." Giao Nhân nói.

"Xem ra cố ý để chúng ta đợi rồi."

Lục Khiêm nhìn về phía Xích Âm, cười nói.

Từng cung của Cửu Tiêu Đạo Minh nhìn như một thể, nhưng trên thực tế không có quan hệ thượng hạ cấp gì. Tương đương với từng cái môn phái độc lập.

Tuy Lục Khiêm là Thái Tế tạm giao, nhưng xác thực không có quyền hạn tiến vào động phủ người ta.

Oanh!

Vừa dứt lời, Hoàng Tuyền Giao Long hiện thân. Thân thể dài ngàn trượng ngang bằng Lục Giáp bí tháp, con ngươi to lớn màu vàng nhìn chằm chằm đỉnh cửa sổ.

"Thu Quan đại nhân ở đâu? Hoàng Tuyền Giao Long Lục Khiêm đến đây bái kiến?"

Gần như người toàn thành đều nhìn thấy con Giao Long này. Cùng lúc Giao Long nói chuyện, có vô số thiên thủy cuồn cuộn, bầu trời hạ xuống mưa to.

Kẹt kẹt!

Lúc này, cửa lớn phía dưới mới mở ra. Một Đạo binh mặc áo bào màu vàng từ đó đi ra.

"Thu Quan đại nhân có lời mời."

Lục Khiêm và Xích Âm nhìn nhau cười một tiếng. Nhóm người này chính là nhìn người bưng món ăn. Nhìn thấy Lục Khiêm lộ ra chân thân, không nhịn được mới cho người tiến vào.

Mấy người bước lên pháp trận, đi vào tầng cao nhất. Nơi đây là một cái đại điện tràn ngập âm khí. Mười tám cây gỗ lim sợi vàng chống đỡ mái vòm, trên cột khảm giá cắm nến, từng ngọn nến màu trắng thiêu đốt.

Ánh lửa thăm thẳm tràn ngập đại điện.

Xuyên thấu qua quang mang mờ ảo, có thể trông thấy chỗ sâu trong đại điện trưng bày mấy trăm cỗ quan tài. Trung tâm là một bóng lưng mặc vân văn thanh bào đứng đấy, trong đại điện chỉ có một người, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Xoạt!

Bỗng nhiên, nam tử xoay người lại.

Ánh nến u lục không ngừng lay động, âm phong từng cơn. Sau tai vang lên giọng nói nỉ non của nữ tử, nhiệt khí giống như đánh vào lỗ tai, làm cho người ta nổi cả da gà. Đương nhiên, loại công kích tinh thần này đối với Lục Khiêm hoàn toàn không có áp lực gì.

Cái này chỉ là huyễn thuật đơn giản mà thôi, mình đã từng thấy rất nhiều tràng cảnh kinh khủng hơn.

"Không hổ là điện chủ Giải Thoát điện Lục Khiêm, xem như lão phu lĩnh giáo."

Thu Quan âm dương quái khí mà nói.

Tướng mạo lão có chút kì lạ, da trắng tinh, khuôn mặt nhu hòa, tóc đen mềm mại xõa trên vai, hai mắt có thần linh hiện ra.

Nhìn qua không biết là nam hay nữ.

Rõ ràng là hình dạng người bình thường, lại có loại cảm giác cực kỳ ôn nhu.

"Thu Quan quá khen, tại hạ không phải điện chủ Giải Thoát điện."

Lục Khiêm ngoài cười nhưng trong không cười.

Không biết tại sao, người này cho mình cảm giác, dường như mang theo ác ý cực lớn, đối với Xích Âm phía sau cũng có một loại ác ý và tham lam.

Đây không phải là ham muốn tình yêu nam nữ, mà là một loại tham tiền nhìn thấy trân bảo.

“Bàn giao đúng không? Vậy lão phu cho ngươi Tổng Đàn Bảo Hạp.”

Thu Quan quay người đi vào chỗ sâu trong đại điện.

Lúc đến lúc đi vô biên không ngại, việc gấp như thường; trên người mang theo một cỗ dị hương.

Lục Khiêm cảm thấy càng ngày càng giống Thiên Nhân trong điển tịch miêu tả.

Nghe nói Thiên Nhân cao hơn nhân loại một cấp bậc.

【VIP】 Thu Quan Thái Tể, mùa đông thay phiên(2)

Nhân loại sinh con, đều là một nam một nữ kết hợp, mang thai mười tháng mới sinh nở.

Thiên Nhân thì là hoá sinh, không cần nam nữ kết hợp, mang thai mười tháng sinh nở.

Vừa ra đời chính là trưởng thành, có được rất nhiều tiên thiên thần thông.

Rõ ràng khí tức trên người Thu Quan có Tiên Thiên chi khí giống thời điểm ấp ủ thai nhi.

Đám người đợi một hồi lâu, Thu Quan liền từ chỗ sâu trong đại điện đi ra, Đạo binh sau lưng ôm kim văn hạp tử màu đỏ, rộng ba thước.

"Đây là Tổng Đàn Bảo Hạp, chư vị nhớ phải cất kỹ."

Thu Quan cười nói.

Vẻ mặt hòa khí, hoàn toàn không có bộ dạng giương cung bạt kiếm như vừa rồi.

Tổng Đàn Bảo Hạp là chìa khoá pháp trận mở ra bốn mùa luôn phiên.

Chỉ có người cấp bậc Thái Tể mới có tư cách tiếp xúc. Dù sao pháp trận cũng liên thông các phái, ngộ nhỡ có người làm chuyện xấu, khả năng sẽ xuất hiện nhiễu loạn lớn.

Lục Khiêm tiếp nhận bảo hạp nặng trĩu, cất vào bên trong Diễm Tâm Kim Cung. Mấy người nói chuyện phiếm một hồi, liền chia tay rời đi.

Thu Quan nhìn qua thân ảnh Lục Khiêm và Xích Âm rời đi, vẻ tham lam trong mắt không xóa đi được.

“Vật liệu thật tốt… Hắc hắc…”

Thân hình Thu Quan không có đi vào bóng tối.

“Tại sao tên Thu Quan này lại kỳ quái như vậy?”

Lục Khiêm không hiểu.

“Ta cũng không rõ, trước kia người này nổi danh tính khí nóng nảy, bỗng nhiên những năm này thay đổi.”

Xích Âm nói.

“Môn hạ của Thu Quan đều như này, tính tình tên nào cũng cổ quái.”

Hàn Tiêu cũng không muốn liên hệ cùng bọn hắn.

Lục Khiêm còn muốn tìm hiểu một chút về sự tình chuyển sinh, cho dù tốn một chút tiền, trao đổi một cái công pháp cũng được. Nhưng xem thái độ của những người này, chỉ sợ có chút không được.

Bạch Thủ sơn.

Đỉnh núi. Gió lạnh thấu xương, cuồng phong gào thét như sói tru quỷ khóc. Dưới chân núi có hàng ngàn hàng vạn Đạo binh đang vận chuyển từng chiếc xe ngựa chất đầy thi thể.

Sau khi lấp đầy cả tòa pháp trận.

Lục Khiêm mở hộp ra.

Bạch!

Kim quang vạch phá chân trời.

Oanh!

Sau đó biến thành pháo hoa màu vàng, bay về các nơi trên thế giới.

Cả tòa Bạch Thủ sơn lóe lên hồng quang, tám mươi tám tòa Lục Giáp bí tháp nối liền thành một, hàn ý quét sạch bốn phương.

Lục Khiêm đứng ở bên bờ vực, khép hờ hai mắt, cảm thụ thiên địa vĩ lực thay đổi.

Một đám tuyết bay xuống. Mùa đông tiến đến.

Thông qua Tổng Đàn Bí Hạp, có thể khống chế nhiệt độ bất kỳ một khu vực nào.

Lục Khiêm chính là chúa tể mùa đông này!

Bất tri bất giác đứng mười ngày.

Mấy trăm ngàn dặm nền đất phủ một tầng tuyết trắng ngần.

Mười ngày này có rất nhiều cảm ngộ, tâm thần thanh tĩnh, Linh Đài trong suốt.

Tốc độ tu luyện nhanh hơn không ít, xem ra chủ trì cái pháp trận này cũng không phải là không có chỗ tốt.

"Ồ?"

Lúc này, Lục Khiêm chợt mở hai mắt ra.

Nhiệt độ khu vực nào đó ở Tây Nam cao hơn một chút, hơn nữa còn không ngừng tăng lên.

Dưới sự khống chế khổng lồ của Tổng Đàn Bí Hạp, gần như không có tình huống nhiệt độ một khu vực nào đó bỗng nhiên hạ xuống.

Nếu như xuất hiện loại này tình huống, liền có nghĩa là pháp trận khu vực đó xảy ra vấn đề.

Nói đơn giản, chính là pháp trận bị hỏng, hoặc là Lục Giáp tháp bị công kích.

Lúc này, Xích Âm, Hàn Tiêu, mấy người tứ đệ tử Kim Long cũng đi vào Bạch Thủ sơn.

"Sư đệ, Lục Giáp tháp số hai hai xảy ra vấn đề, không liên lạc được với người ở đó."

Thân ảnh Hàn Tiêu vội vàng. Mình vừa mới tiếp nhận liền xuất hiện sự tình này, nếu kinh động Thái U, chẳng phải là bọn hắn rất vô năng sao.

Lục Khiêm trầm ngâm một hồi, nói:

"Trước không vội, chúng ta truyền tống đến thành trì gần nhất xem một chút."

Có thể thành trì chỗ Lục Giáp tháp số hai hai là địa phương xa xôi nhất.

Tận trên bán đảo phía Tây Nam, khá gần Nhật Nguyệt vịnh, rất khó để không khiến người ta hoài nghi Giao Long làm.

Trước đó thủ hạ truyền đến tin tức, hoàng thất Lâm Quốc bị người thần bí huyết tẩy.

Lâm Phàm chỉ còn lại nửa cái đầu lâu.

Nói không chừng là Giao Long ở Nhật Nguyệt vịnh đến trả thù, khả năng lần này là nhắm vào mình.

Bốn người vừa nói vừa bước lên pháp trận, đi đến tháp số hai mốt gần số hai hai nhất.

Vừa ra đi, đã có người vội vàng chạy tới. Đây là Ưng Dương lang tướng.

"Bái kiến Đô Vệ đại nhân, Kiêu Kỵ lang tướng mất tích, thuộc hạ phát tín hiệu cũng không có trả lời."

"Cụ thể bên kia xảy ra tình huống gì? Một chút tình báo cũng không có sao?"

“Thuộc hạ mới tìm hiểu được chút tin tức từ tu sĩ bên kia trốn qua, hình như là Huyết Sát giáo phản loạn, đồ sát một tòa thành.”

“Huyết Sát giáo… Hiến tế?”

Huyết Sát giáo là một tiểu phái bình thường, môn chủ Huyết Sát đạo nhân là Dưỡng Thần đỉnh phong, tu vi gần bằng Kiêu Kỵ lang tướng.

Chẳng lẽ nguyên nhân là do huyết tế?

Vấn đề cụ thể chỉ có thể chờ đến lúc đó lại nhìn lại.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nhìn về phía Ưng Dương lang tướng, nói:

“Cho ngươi nửa canh giờ, chuẩn bị bốn ngàn Đạo binh.”

【VIP】 Đột nhiên xảy ra dị biến, hai tộc chi tranh(1)

Sau nửa canh giờ.

Phân tháp tiền trạm Lục Giáp bí tháp tràn đầy các loại Đạo binh đầu trâu mặt ngựa, Lan Lăng Phường đạo sĩ, Độc Giác Nhân.

Lấy tám trăm tên đầu trâu mặt ngựa làm chủ, các Đạo binh còn lại tạo thành một đội.

"Xuất phát!"

Lục Khiêm biến thành hình dáng Giao Long, há mồm phun ra một đạo mây đen chu vi mười dặm.

Đạo binh bay lên đám mây, cùng Giao Long bay về phía mục tiêu là Hải Ba thành.

Kiêu Kỵ lang tướng bị vây ở thành này, nhưng đối thủ không chỉ có tu vi Dưỡng Thần hậu kỳ.

Lúc đám người tiếp cận Hải Ba thành, thình lình phát hiện nước biển đã nhấn chìm một mảnh thổ địa nơi đây.

Nước không sâu, có lẽ chỉ tới đùi gì đó. Mức độ này đủ để một ít Thủy tộc đi lại trên đất bằng.

Bên ngoài trăm dặm là một tòa thôn trang nhỏ.

Thôn trang truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Vận nhãn lực nhìn qua, liền thấy thôn dân của thôn trang này bối rối bay nhảy ở trong nước.

Sau lưng là sóng cao mấy trượng, Hắc Ngư to như nhân loại đứng đó, chống cái đuôi trên nước, ngửa mặt lên trời nhả sóng.

Xoạt!

Hắc Ngư khạc nước, đánh bại một tráng hán trưởng thành.

Một đám Hắc Ngư trực tiếp bổ nhào đi lên, gặm nhấm thân thể tráng hán.

Tỉnh cảnh cực kỳ máu tanh, tráng hán gần như bất lực nhìn thân thể bị gặm sạch.

Cuối cùng, một con Hắc Ngư Tinh đầu cá thân người há miệng nuốt đầu vào vào, tráng hán ngay cả cặn cũng không còn.

Theo sát là Hắc Ngư bách phu trưởng đầu cá thân người mang theo một trăm con đại Hắc Ngư.

Trong thôn không giây phút nào là không phát sinh thảm kịch như vậy.

Đồng nam đồng nữ mười tuổi trở xuống bị trói lại. Những người khác thì bị ăn sạch giống như tráng hán. Cuối cùng chỉ để lại một lão đầu ăn mặc quần áo tương đối lộng lẫy. Bọn chúng lột sạch quần áo lão đầu, treo ngược trên cây.

Con Hắc Ngư Tinh bách phu trưởng đi đến trước mặt trưởng thôn, nói:

“Hỏi ngươi một lần nữa, các tu sĩ chạy tới phương hướng nào rồi?”

“Gọi ta một tiếng gia gia ta sẽ nói cho ngươi biết. Ha ha.”

Trưởng thôn hấp hối cười nói.

Răng rắc!

Hắc Ngư Tinh há cái miệng rộng mọc đầy răng nhọn, trực tiếp kéo cánh tay trưởng thôn xuống, nuốt vào ngay trước mặt hắn.

"A…"

Đau đớn kịch liệt khiến trưởng thôn suýt nữa hôn mê bất tỉnh, nước mắt và nước mũi xen lẫn một chỗ.

"Có nói hay không?"

"Nói cha ngươi ấy! Đúng rồi, ngươi là yêu quái, không có cha."

Răng rắc!

Lại một cánh tay bị kéo xuống, lần này trưởng thôn thật sự hôn mê bất tỉnh, nhưng vẫn bị làm tỉnh.

"Vẫn không nói đúng không? Rất kiên cường!"

Sau đó là đùi, cái mũi… .

Trưởng thôn ngất đi, lại bị làm tỉnh lại, cuối cùng chỉ còn lại một hơi thở.

"Ta nói… Ta nói…"

Hơi thở trưởng thôn yếu ớt, Hắc Ngư Tinh ghé sát tai lại gần.

"Ôi thối…"

Một cục đờm bắn lên mặt Hắc Ngư Tinh.

Trưởng thôn cười ha ha:

"Các tiên trưởng sẽ báo thù cho ta!"

"Muốn chết!"

Hắc Ngư Tinh rút xiên thép ra, muốn chấm dứt người này.

Xoạt!

Một cái đầu lưỡi đỏ tươi từ bên ngoài ngàn trượng bay tới.

Cuốn Hắc Ngư Tinh và trăm tên Hắc Ngư chung quanh đi.

Trưởng thôn ngẩng đầu nhìn lên, một đạo nhân áo bào đen ngồi trên đầu Kim Thiềm, Kim Thiềm răng rắc nhai Hắc Ngư Tinh và các loại yêu quái.

"Rốt cuộc đã đến…"

Trưởng thôn thả lỏng một hơi.

"Giao cho nhóm chúng ta đi."

Hàn Tiêu nhìn qua đồng nam đồng nữ bị trói ở trên cây, nói.

Sau khi trưởng thôn nghe xong, đột ngột mất đi.

Trên thế giới này đâu có nhiều người mạnh mẽ như vậy, hắn chống đỡ được là do mối thù hận thấu xương trong lòng, đây mới là nguồn nghị lực vô tận của hắn.

Lục Khiêm thấy vậy trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Rất nhiều dị tộc đánh vỡ đầu cũng không nghĩ đến, Nhân tộc thân thể yếu đuối, thậm chí ngay cả Tiên Thiên thần thông cũng không có, nhưng tại sao lại sừng sững giữa vạn giới chủng tộc.

Bởi vì cho dù nhân loại nhỏ yếu đến đâu, cũng đều có bản năng khắc chế chính mình, bộc phát ra dũng khí từ trước đến nay chưa từng có.

Cùng với những thứ đã mất đi Tiên Thiên bản năng biến thành dã thú con tôm nhỏ như bọn chúng, có cách biệt một trời một vực.

Đây cũng là nguyên nhân Lục Khiêm luyện thể, nhưng từ đầu đến cuối không dám thật sự hóa yêu.

Như thế có khác gì dã thú.

Tạo ra lửa, vượt mọi chông gai, liều lĩnh nếm bách thảo…

Lịch sử Nhân tộc chính là một bài hát liên quan tới dũng khí. Yêu tộc coi con người là thức ăn, chém tận giết tuyệt. Cho dù là bàng môn tà đạo, cũng tràn đầy ác cảm với yêu quái.

Thời điểm Lục Khiêm tại Thông U đã tiếp nhận mấy cái nhiệm vụ trảm yêu.

Giữa Nhân loại và Yêu tộc tuyệt đối không thể chung sống, là đấu tranh sinh tồn có ngươi không có ta.

Xoạt!

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều bắc ngang trời. Một bóng người đứng ở phía trên Kim Kiều.

"Khặc khặc! ! Có thể coi là cơ hội tìm tới, Mạc Sầu, hôm nay cho ngươi ăn thoải mái!"

Nại Hà Kim Kiều vượt qua trăm dặm, hạ xuống thôn trang, lóe lên kim quang.

Lại có mấy trăm con Hắc Ngư Tinh bị Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trấn áp.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều no bụng, kim quang đại phóng.

【VIP】 Đột nhiên xảy ra dị biến, hai tộc chi tranh(2)

Yêu ma trong phương viên trăm dặm nhìn thấy Nại Hà Kim Kiều, lá gan gần như bị dọa vỡ.

Binh khí thật bén nhọn, kim quang vừa hạ xuống, rất nhiều đồng liêu trực tiếp biến mất.

“Oa oa oa!”

Kim Thiềm nâng quai hàm lên, giống như đang ăn hải sản.

“Không sao, có đủ cả!”

Lục Khiêm vỗ vỗ đầu Kim Thiềm. Sau đó mang theo bốn ngàn Đạo binh và đám người Xích Âm bay về phía Hải Ba thành.

Dọc theo đường đi có rất nhiều yêu quái, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều một đường trấn áp tới, khiến bên trên dính đầy tiên huyết hỗn tạp.

Theo đó Kim Thiềm càng ăn đến quên cả trời đất.

Bốn ngàn tên Đạo binh cũng từ bên trong tầng mây hạ xuống, chiến đấu cùng các loại yêu ma hình thù kỳ quái. Số lượng yêu ma rất nhiều, nhưng không có một tên Đạo Cơ nào.

Lục Khiêm bên này, cộng thêm Xích Âm và Hàn Tiêu là có ba Đạo Cơ, đánh cho đối phương hoa rơi nước chảy.

Ngoại trừ yêu ma ra, còn có tu sĩ nhân loại mang trường bào màu đỏ.

Lục Khiêm xuất thủ, lăng không hút tới một tên tu sĩ.

“Huyết Sát giáo?”

Lục Khiêm hỏi.

“Tha mạng, ta bị ép buộc.”

Tu sĩ run lẩy bẩy.

Dưới một phen tra tấn, tu sĩ mới nói ra tình hình thực tế.

Huyết Sát đạo nhân và thái úy Giao Doanh Nhật Nguyệt vịnh cấu kết, đồ sát một tòa thành, thuận lợi đột phá Đạo Cơ chi cảnh.

Có thể nói lần này Nhật Nguyệt vịnh đã dốc toàn bộ lực lượng.

Ba đại yêu Hắc Ngư, Kình Ngư, Giải Lão Ẩu cùng xuất hiện, đồng thời còn có Phù Thanh và hai Đại Đạo Cơ yêu suất Nguyên La.

Hiện tại đang vây công Lục Giáp bí tháp Hải Ba thành, đồ thành hiến tế.

Oanh!

Lúc này, nơi xa truyền đến một tiếng oanh minh.

“Không tốt, Lục Giáp bí tháp bị phá.”

Xích Âm nói.

Oanh!

Nơi xa truyền đến một cơn chấn động.

Hình như là phương hướng Lục Giáp bí tháp.

“Là Lục Giáp bí tháp!”

Sắc mặt Hàn Tiêu trở nên nghiêm túc, nhìn về phương xa.

Bên trong Lục Giáp bí tháp có pháp trận phòng ngự. Cho dù là Dưỡng Thần điều khiển, cũng có thể ngăn cản cao thủ

Đạo Cơ công kích.

Bây giờ Lục Giáp bí tháp bị phá, xem ra tin tức của tên tu sĩ này không sai.

…

Hải Ba thành.

Nơi đây đã thành một mảnh trạch quốc. Nước biển cao cỡ nửa người nhấn chìm cả tòa thành thị.

Hơn hai trăm ngàn nhân khẩu đang bị một đám yêu thú Thủy tộc đánh giết.

Tiên huyết nhuộm mặt nước thành màu hồng.

Trong nước còn mười tám tòa pháp đàn khổng lồ, rộng chín trượng, cao chín thước. Pháp đàn lấy tĩnh kim ti đồng làm trụ cột, bạch cốt tô điểm, khắc hoạ ra một cái pháp trận hình đầu ác quỷ dữ tợn.

Một đám tu sĩ áo đỏ đứng phía trên pháp đàn, nắm lên một tên đồng nam, đặt vào pháp trận.

Không lâu sau, đồng nam biến thành một đống bột phấn, tinh huyết đều bị hút khô.

Huyết khí nồng đậm phóng lên tận trời, hình thành cột trụ che trời.

Tất cả có mười tám đạo.

Phía trên bầu trời là yêu thú to lớn.

Kình Ngư thân dài ngàn trượng, Hồng Bì Bàng Giải có càng to như căn phòng, cùng Hắc Ngư có thể một ngụm nuốt vào mấy ngàn người.

Hai tên yêu tướng thân cao hơn một trượng đứng đấy.

Một tên đầu người thân lân, một đầu lân thân người.

Lân giáp hiện lên đen nhánh, tinh khiết không tạp sắc, là vảy Giao Long.

Đây là Phù Thanh và Nguyên La có được huyết mạch Giao Long thuần huyết.

Bên cạnh đám người còn có một đoàn huyết vân, thân ảnh một tên đạo nhân như ẩn như hiện.

Hạ phàm là hạ xuống nửa đoạn dưới Lục Giáp bí tháp.

Một tướng quân mặt trắng, trên người mặc hắc giáp toàn thân đẫm máu, sau lưng chỉ còn lại ba tên giáo úy và chừng một trăm Đạo binh.

"Nhân tộc nhỏ bé thật yếu. Chết đi!"

Nhân Thủ Phù Thanh nhìn bộ dạng chống cự chật vật của Ưng Dương lang tướng, không nhịn được cười nhạo một tiếng, sau đó ném ra một cục đá cuội màu vàng.

Đá cuội theo gió lớn lên, hóa thành một tòa cự sơn, bóng mờ bao trùm cả tòa Lục Giáp bí tháp.

Huyết Sát đạo nhân bên trong huyết vân khẽ quát một tiếng, đánh ra một đạo phù lục đỏ tươi.

Huyết khí tạo thành một cái lồng giam, không cho đám người thoát khốn.

"Lần này chết chắc rồi…"

Ưng Dương lang tướng cười khổ nói. Sở dĩ chèo chống được đến bây giờ, chính là may mắn có Lục Khiêm. Lục Khiêm vừa mới nhậm chức đã tăng Đạo binh lên đến bốn ngàn người, bất kể chi phí thay đổi các loại Đạo binh đầu trâu mặt ngựa, nên gã mới có khả năng chống đỡ đến nay.

Tuyệt đối không nghĩ tới, Yêu tộc tại nhân gian được Huyết Sát dẫn dắt đánh tới.

Đáng tiếc!

Oanh!

Đá cuội màu vàng đánh xuống, chui vào lòng đất hơn mười trượng. Trong nháy mắt Lục Giáp bí tháp cao lớn biến mất. Viên đá cuội này không phải tảng đá phổ thông, vật này gọi là Địa Mẫu Vân Anh.

Dùng vạn năm Vân Anh dưới biển sâu chế thành, chứa Địa Tâm Mẫu Khí dạt dào, một viên liền có sức nặng triệu quân.

"Kết thúc."

Nhân Thủ Phù Thanh quay đầu cười nói với đám người.

"Đại nhân anh minh!"

Huyết vân tán đi, lộ ra một tên lão đầu cao bốn thước tướng mạo hèn mọn.

"Hừ, Nhân tộc các ngươi bản lĩnh không được, nhưng huyết nhục lại ăn rất ngon."

【VIP】 Phù Thanh Nguyên La, Đà Long Giao Doanh

Nhân Thủ Phù Thanh vẫn chưa thỏa mãn, thế nhưng lần này ăn no rồi.

Thịt nhân loại tươi non, lại có thể tăng thêm đạo hạnh, nếu không phải Thái Úy không cho ăn đồng nam đồng nữ, thì hôm nay mới là thoải mái mà ăn.

"Đúng đúng… nhất định ngày khác sẽ khiến đại nhân ăn đến tận hứng."

Huyết Sát đạo nhân nịnh nọt nói, nếu không phải dựa vào Yêu tộc giúp đỡ, hắn còn không biết thời điểm nào mới có khả năng đột phá Đạo Cơ.

Nhìn qua lang yên như huyết yên trụ, Nhân Thủ Phù Thanh nói:

"Lúc nào pháp trận mới có khả năng hoàn thành?"

Vừa nói, vừa thu hồi đá cuội.

"Cái này…"

Nguyên La ở bên cạnh kinh hô.

Phía dưới căn bản không có ai, không biết người đã chạy đi đâu rồi.

Xoạt!

Bỗng nhiên, một cái đầu lưỡi đỏ tươi từ phương xa bay tới, trực tiếp xuyên thủng đầu Giải Lão Ẩu.

Kim Kiều đánh qua, Giải Lão Ẩu tử vong tại chỗ.

May mắn đám người tránh né nhanh, nếu không người chết chính là mình.

“Ai?”

Nhân Thủ Phù Thanh nổi giận.

Chỉ thấy, một tên đạo nhân cưỡi Kim Thiềm, đạp trên kim kiều mà tới.

Phía trên mặt cầu, Giải Lão Ẩu hóa thân thành lão phụ đã uống xong Vong Tình Thủy, lưu lại một điểm vết tích trên mặt cầu hoàng kim.

Tình cảnh này nhìn lên rất có lực đánh vào thị giác.

“Hai tên Đạo Cơ sơ kỳ, một tên tiếp cận Đạo Cơ trung kỳ, ai cho các ngươi lá gan đến gây chuyện?”

Lục Khiêm cười nói.

Ha ha ha!

Vừa dứt lời, một con Hồng Quan Công Kê to như ngọn núi ngửa mặt lên trời gáy to.

Gà trống gáy minh thiên hạ trắng!

Gà trống nhẹ nhàng mổ Kình Ngư Yêu Tướng một cái.

“A!”

Kình Ngư Yêu Tướng kêu lên thảm thiết, thân hình nhanh chóng thu nhỏ giống như là khí cầu xì hơi.

Sau đó bị gà trống một ngụm nuốt vào.

“Ha ha, Kình Kê của ta cũng đã lâu không có ăn mặn, Lục Khiêm sư đệ, có thể nhường sư huynh một chút hay không.”

Hàn Tiêu cười nói.

Vừa dứt lời, Thần Tướng Hiện Hình Phù thả ra hai ngàn bảy trăm tên Đạo binh.

Những Đạo binh này đều có cảnh giới Luyện Khí.

So sánh với vô số yêu thú phía dưới, dường như có vẻ nhỏ yếu như con kiến.

Lục Khiêm ném ra Thanh Đồng chiến mâu, chiến mâu hóa thành một con Thanh Đồng Giao Long giương nanh múa vuốt.

Trừ cái đó ra, còn có biển lửa của Diễm Trung Tiên, thỏ ngọc Thái Âm Nhiếp Hồn Nguyệt Quang và Kim Thiềm, Mạc Sầu Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Xích Âm hiện ra Đạo Cơ Pháp Thể, địa Pháp Thể vô hình vô chất khống chế một ngụm Khôn Phương Chi Khí.

Thỉnh thoảng Khôn Phương Chi Khí hóa thành cự sơn đè xuống, thời điểm đụng vào lượng lớn yêu thú, lại hóa thân thành Giao Long trắng như tuyết, một ngụm tiếp lấy một ngụm nuốt.

Dưới nhiều lực lượng Đạo Cơ như vậy, Yêu tộc bên này tan tác tại chỗ.

Tình cảnh không thua gì vừa rồi bọn hắn đối phó nhân loại.

Hoặc là sống sờ sờ bị Kim Thiềm Kình Kê ăn, hoặc là cứ thế mà bị trấn áp.

Nguyên La và Huyết Sát bị Kim Kiều trấn áp.

“Không xong, chạy mau!”

Nhân Thủ Phù Thanh phản ứng cực nhanh, mượn cái chết của đồng bọn yểm trợ, biến mất ở ngoài trăm dặm.

“Muộn rồi!”

Lục Khiêm cười nói.

Tiếp theo hắn há mồm phun ra Kiếm Nang.

Hai cái Bát Giác Kiếm Hoàn hợp lại làm một.

Oanh!

Hư không cuồn cuộn lôi ý.

Xoạt!

Bát Giác Kiếm Hoàn xé rách không khí, bắn ra tám cái đuôi lửa. Trong giây lát đã đến phía sau Nhân Thủ Phù Thanh.

"Không!"

Trong lòng Nhân Thủ Phù Thanh dâng lên một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Khoảng cách đến Nhật Nguyệt vịnh không đến trăm dặm, cự ly này có vẻ vô cùng dài.

Xoạt!

Trong biển phía trước bay ra một bóng người cao ba trượng.

Hai lọn tóc mai người này đỏ rực, đỉnh đầu trụi lủi mọc ra độc giác, mặt giống như màu chàm, mắt như chuông đồng.

Tướng mạo cực kỳ hung ác, người này chính là Thái úy Giao Doanh.

"Thái úy cứu…"

Oanh!

Bát Giác Chân Lôi Kiếm Hoàn đánh trúng Nhân Thủ Phù Thanh, lôi điện bạo liệt trực tiếp giật Nhân Thủ Phù Thanh thành than cốc.

Tám đạo khí lưu cuốn hắn thành bột mịn ngay tại chỗ.

"Gan chó lớn lắm! !"

Giao Doanh tức giận nói:

"Người đâu! Lấy giáp trụ của ta ra đây!"

Giao Doanh khoác kim giáp, đầu đội Kim Long bảo khôi.

Trong tay nắm Trúc Tiết Cương Tiên, đạp trên cuồng phong bạo vũ bay về phía Hải Ba thành.

Cũng không lâu lắm liền đi đến phía trên Hải Ba thành.

"Ngươi chính là Lục Khiêm?"

Giao Doanh nhìn qua Lục Khiêm cười lạnh nói.

Lần trước gia hỏa này giết sứ giả, lần này lại giết thủ hạ mình.

Lục Khiêm không trả lời, mà phối hợp hỏi:

"Ngươi là Giao Long vương tộc? Có thể có truyền thừa của Giao Long nhất tộc."

"Đó là tự nhiên, gia gia ngươi được người ta xưng là Tiểu Đà Long."

Bản thể Giao Doanh là một con Đà Long.

"Thật tốt!"

Lục Khiêm tế ra Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ, Hoàng Tuyền Giao Long khổng lồ nhìn qua Giao Doanh, như muốn rút gân lột da hắn.

Oanh!

Lúc này, pháp trận vốn nên bị hủy ở phía dưới bộc phát ra cột máu tận trời.

Pháp trận bao phủ đám người cũng bao gồm cả Giao Doanh.

Đám người giống như ở dị giới, bầu trời một mảnh màu máu.

"Hay cho lão cẩu ngươi, dám hãm hại ta!"

Thấy tình cảnh này, dường như Giao Doanh đã nghĩ ra cái gì, ngửa mặt lên trời mắng to, giống như đang mắng đồng bọn nào đó.

【VIP】 Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn(1)

Pháp trận bao phủ tất cả mọi người đi vào trong đó.

“Huyết Ngục lão cẩu, dám ám toán ta!”

Giao Doanh chửi ầm lên.

“Huyết Ngục lão cẩu? Đây là cao nhân phương nào?”

Lục Khiêm bay về bên người Xích Âm, chỉ nghe thấy nàng nghi ngờ trả lời.

“Trước không nói những thứ này, vẫn nên nhìn tình huống xung quanh đi.”

Lục Khiêm dò xét xung quanh, cũng bất chấp Giao Doanh ở đây.

Đây là một cái thế giới máu tanh.

Bầu trời, đại địa, tất cả đều là màu đỏ sậm.

Tràn đầy huyết tinh chi khí nồng đậm.

Phía dưới là một cái Huyết Trì to lớn, lúc này đang bốc lên bong bóng.

Nếu như hắn không đoán sai, vừa rồi huyết dịch của những đồng nam đồng nữ kia đều ở đây.

“Nếu như đoán không lầm, đây cũng là chuyển sinh đại trận…”

Đôi mi thanh tú của Xích Âm cau lại, lo lắng nhìn qua chung quanh.

“Chuyển sinh đại trận, ngươi nói là Thu Quan?”

Lục Khiêm nhớ tới tên Thiên Nhân Thu Quan kia.

Chuyển sinh đại trận là sở trường của Tinh Túc Kiếp nhất mạch.

Hiện nay, trên cái thế giới này chỉ có một mình Thu Quan là dùng đến xuất thần nhập hóa.

“Trong Vạn Thế Âm Trủng cũng có người biết chuyển sinh chi thuật, nhưng luận khả năng, Thu Quan có hiềm nghi lớn nhất.”

“Thế mà cất giấu chiêu này.”

Hàn Tiêu cười khổ nói.

Không trách được bỗng nhiên Huyết Sát giáo phản loạn, đồng thời còn cấu kết với Nhật Nguyệt vịnh.

Phải biết rằng pháp thuật Huyết Sát giáo tu luyện cũng có một bộ phận từ Vạn Thế Âm Chủng chảy ra.

Nhật Nguyệt vịnh thì không cần nói, liên quan đến chuyện ăn người bọn hắn sẽ chủ động tới.

Thế giới huyết tinh càng ngày càng nóng bỏng.

Một cỗ áp lực vô hình hiện lên trong đầu. Theo thời gian trôi qua, áp lực càng lúc càng lớn.

Lục Khiêm gọi ra Diễm Tâm Kim Cung, phát hiện thông qua hỏa diễm không cách nào trở về.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều cũng không cách nào vượt qua cái không gian này.

” Xích Âm, trận pháp này phá như thế nào?”

Lục Khiêm nhìn về phía Xích Âm.

“Không phá được, chỉ có thành công chuyển sinh, trận pháp mới tự động biến mất.”

Độ khó khi tu hành chuyển sinh đại trận cực cao. Chỉ riêng xây dựng pháp trận đã cần vượt qua ngàn vạn. Đồng thời có ít nhất tiên huyết mười vạn người trở lên hiến tế. Trong đó tiên huyết đồng nam đồng nữ là tốt nhất.

Bởi vì huyết tế quá tàn nhẫn, nên bình thường không được chính đạo chấp nhận, Thu Quan chuyển sinh Thiên Nhân, cũng là tù binh chiến tranh hoặc là tội phạm.

Đương nhiên, số lượng những người này có hạn, một bộ phận nhỏ là lương dân vô tội cũng không chừng.

Nếu không sẽ không góp nhặt được nhanh như vậy.

Sau khi chuyển sinh đại trận mở ra không thể nghịch.

Chỉ có một người có thể ra.

Hơn nữa còn dưới điều kiện pháp trận thành công.

Nếu không sẽ bị lưu đày vào trong cõi u minh thế giới Huyết Ngục, thẳng đến cuối đời.

“Chỉ có một người?”

Lục Khiêm suy nghĩ một phen.

Bên ngoài mấy dặm, Giao Doanh bận rộn nửa ngày, rốt cục cũng nhận ra không cách nào dựa vào chính mình đi ra.

Lúc này, hắn cũng nghe được cuộc nói chuyện của mọi người.

Ánh mắt Giao Doanh nhìn về phía đám người cũng có chút không bình thường.

“Lên!”

Vẫn là Lục Khiêm chợt ra tay.

Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ hiển hóa, Hoàng Tuyền Giao Long uốn lượn phía trên bầu trời.

Giao Long Đại Thủ Ấn ép xuống dưới.

"Long chủng? Long chủng thuần huyết?"

Đà Long có chút kinh ngạc, chợt cười gằn nói:

"Để ngươi kiến thức một chút, cái gì mới thật sự là long chủng."

Xoạt!

Sấm sét vang dội.

Hơi nước ngưng tụ thành mây, bầu trời dày đặc mây đen.

Oanh!

Một con hắc giáp Trư Bà Long xuất hiện phía trên bầu trời.

Giao Doanh là con trai Giao Long Đạo Chủ.

Pháp lực hình thành trăm dặm mây đen, mấy chục đạo lôi điện oanh kích xuống.

Hai cây Trúc Tiết Cương Tiên hóa thành hai đầu hắc long, gầm thét vọt tới.

"Ngớ ngẩn."

Hoàng Tuyền Giao Long uốn éo cái đuôi, Giao Long Đại Thủ Ấn đánh bay hai con hắc long.

Bát Giác Kiếm Hoàn giống như một đạo điện quang, hấp thu lôi đình rơi xuống, trực tiếp đánh lên người Đà Long.

Oanh!

Điện quang bắn ra bốn phía, phần bụng Đà Long bị đánh thành hố to đen như mực, tám đạo khí lưu một mực hút lại, khiến cho nó không cách nào tránh thoát.

“A! Không có khả năng, ngươi mới chỉ Đạo Cơ sơ kỳ!”

Thực ra muốn nhìn rõ cảnh giới Đạo Cơ rất dễ dàng, sơ kỳ là ánh sáng, trung kỳ là sương mù, hậu kỳ là dịch.

Mỗi khi vượt qua một tiểu cảnh giới, sức chiến đấu tăng ít nhất gấp mười cái trước.

Đà Long thân là cao thủ Đạo Cơ trung kỳ, lại không chiếm được lợi trước mặt Lục Khiêm.

Oanh!

Trúc Tiết Cương Tiên lại thất bại lần nữa.

Lục Khiêm hóa thành nhân hình, lách mình đến sau lưng Đà Long.

Đại Giải Thoát Luân chậm rãi chuyển động, hút hắn vào trong Đại Giải Thoát Luân.

Thế giới giải thoát.

Lúc này lại tăng thêm mười toà đài cao.

Mỗi một loại đài cao tương ứng với một loại hình phạt.

Lục Khiêm trực tiếp cho Giao Doanh lên tiết mục đặc biệt. Thân hình vọt đến trước một tòa đài cao một trượng vuông.

Trên đài là một tòa núi đao, Đà Long lớn cỡ con cá chạch bị vây ở trên núi, vô số thanh đao nhọn cắt chém thân thể của hắn. Bên cạnh đài cao ngoại trừ Lục Khiêm, còn có mấy cái hư ảnh âm u, những hư ảnh này là người hành hình.

Đây là cực hình Thập Vạn Đao Sơn, đằng sau còn có Vô Tận Hỏa Hải, Ngạ Quỷ Tranh Tự, Vô Gian Toàn Qua.

【VIP】 Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn(2)

Kinh khủng nhất là cực hình Vô Gian Toàn Qua.

Cái cực hình này sẽ xé nát toàn bộ nhục thân và tâm thần người.

Có thể nói ai vượt qua được một lần, gần như là người cứng cỏi nhất.

Đương nhiên, Lục Khiêm sẽ không dễ dàng sử dụng.

"Ta là con trai của Giao Long Đạo Chủ, còn không mau thả ta ra!"

"Nhân súc đê tiện, lão tử sẽ không khuất phục."

Giao Doanh kiên cường nói.

Từ trước đến nay Long chủng vốn rất cao ngạo, không dễ dàng cúi đầu, chớ nói chi là cúi đầu trước Nhân tộc có huyết mạch đê tiện hơn với mình.

"Thật sao?"

Lục Khiêm lôi hắn ra.

Thân hình Trư Bà Long kéo dài đến mười trượng.

"Ngươi muốn làm gì?"

Trư Bà Long vô cùng hoảng sợ.

Lục Khiêm không nói gì, một cước dẫm ở phía sau cái cổ, hai ngón tay cắm vào cổ Đà Long, móc ra một cái gân rồng màu đen đẫm máu, dùng sức kéo một phát.

Dát!

Toàn bộ thân hình Đà Long bắt đầu cuộn lại.

Đau đến suýt chút ngất đi. Đây mới là uy hiếp của long chủng.

Sau khi gân rồng bị rút ra, Đà Long giống như bị rút đi Tinh Khí Thần.

Tiếp theo lại bị ném vào mười vạn núi đao.

"Làm sao để thu hoạch được truyền thừa Giao Long?"

Lục Khiêm hỏi.

"Dừng tay, ta sẽ nói cho ngươi."

Giao Doanh vừa giãy dụa trong biển lửa, vừa cầu xin tha thứ.

"Hừ, ngươi cho rằng ta sẽ rơi vào bẫy của ngươi sao? Ai không biết truyền thừa Yêu tộc có nguồn gốc từ huyết mạch, không truyền qua văn tự."

Sau đó, để Giao Doanh thay phiên tiếp nhận cực hình.

Toàn bộ giải thoát thập hình có mười cái thì hưởng thụ chín cái.

Lúc đầu Giao Doanh còn chửi ầm lên, đến hiện tại đã cầu xin tha thứ, không có nửa điểm cao ngạo.

So với phàm nhân mình đã từng xem thường vẫn yếu đuối hơn.

"Lần này có thể nói rồi chứ?"

Đôi mắt đen như mực của Đà Long mở ra, gật đầu, lân giáp trên lưng vỡ ra, rơi xuống ba bốn viên dạ minh châu màu xanh lá lớn nhỏ không đều.

"Đây là Long Châu?"

Lục Khiêm hỏi.

Đà Long là cá sấu, phần lưng dài phủ đầy hắc giáp, tu hành đến giai đoạn nhất định, phía dưới xương sườn sẽ mọc ra một viên Long Châu.

Đợi đến khi đạo hạnh viên mãn, hai mươi bốn cái xương sườn lần lượt mọc ra Long Châu.

Lúc này chính là lúc rũ bỏ giáp xác, hóa thân thành long.

Có thể nói Long Châu chính là nơi phát ra lực lượng của hắn.

Lục Khiêm thu hồi Long Châu, trấn áp Giao Doanh trong Diễm Tâm Kim Cung, để Diễm Trung Tiên trông chừng.

Sau đó đi ra ngoài.

Nhiệt độ không khí càng ngày càng nóng.

Nếu đổi lại là sắt thép, đoán chừng hiện tại cũng sắp bị hòa tan.

Đại bộ phận Đạo binh và Kiêu Kỵ lang tướng mới được cứu cũng không chịu nổi.

Lục Khiêm dứt khoát thu bọn hắn vào Kiếm Nang.

“Làm sao bây giờ? Cuối cùng chúng ta cũng không thể sống hết được? Nếu không chọn một người chuyển sinh xuống?”

Hàn Tiêu nói.

“Người bình thường không được, nếu như trận pháp chuyển sinh thất bại, nhóm chúng ta cũng sẽ bị lưu vong.”

Xích Âm lắc đầu.

Pháp trận chuyển sinh thất bại, khả năng sẽ không đến nỗi chết, mà có thể vây bọn hắn ở địa phương kỳ quái này.

“Như vậy đi, các ngươi tiến vào bên trong Kiếm Nang, ta thử một chút.”

“Chuyện này… Ngươi có biện pháp sao?”

Không phải Xích Âm không tin Lục Khiêm, mà là sợ hắn không có kinh nghiệm.

Người chuyển sinh thành công, sẽ bị người xây dựng trận pháp khống chế.

“Yên tâm, khẳng định không phải ta.”

Vừa dứt lời, Lục Khiêm liền hút mọi người vào trong Kiếm Nang.

Người không có phận sự quá nhiều, Lục Khiêm không muốn thu bọn hắn vào Diễm Tâm Kim Cung, miễn cho bị người khác phát hiện là Chân Lục.

“Thật sự là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.”

Lục Khiêm nhìn Huyết Trì cuồn cuộn, thầm nghĩ trong lòng. Đang nghĩ làm sao lấy được phương pháp chuyển sinh, kết quả tự dưng có.

Bất ngờ hơn nữa còn có phương pháp Giao Long hấp thu Long Mạch.

Lần này trở về hẳn là có thể thuận lợi hấp thu Long Mạch Long Châu, mở ra đạo tàng.

Học được Bạch Diện Âm Quân Diêm La chân thân, tiến độ luyện thể đình trệ đã lâu lại có thể tu luyện.

Vì thế đắc tội một tên Giao Long Đạo Chủ cũng không tính là gì.

Bản thân mình là Nhân tộc, cho dù không đắc tội hắn, đoán chừng tương lai hắn cũng sẽ không bỏ qua mình.

Có nên ngẫm lại làm sao khiến hai tỷ muội thuận lợi chuyển sinh, mà không rơi vào trong tay Thu Quan, làm áo cưới vì người khác.

Lục Khiêm nghĩ nửa ngày, rốt cục nghĩ ra một cái phương pháp giải quyết.

…

Thế giới huyết tinh, nóng bỏng như luyện ngục.

Một tên đạo nhân lơ lửng phía trên Huyết Trì.

Nhiệt độ nóng bỏng không đả thương được hắn mảy may. Mặc dù Lục Khiêm đã nghĩ ra phương pháp, nhưng không thể cam đoan có thành công hay không.

Nếu như không thành công, chỉ có thể tự mình xuất thủ đánh giết hai người sau chuyển sinh.

Hai tỷ muội phụ thuộc vào Âm Thần Giao Long, có lẽ đánh tan thần hồn và nhục thân, chân linh sẽ trở lại bên cạnh mình. Cái giá chính là uổng phí Âm Dương nhị khí những năm này tu luyện ra.

“Không thể không nói, tên Thu Quan này thật là độc ác.”

Lục Khiêm nghĩ thầm.

【VIP】 Đẻ con đẻ trứng, Tu La hoá sinh(1)

Đầu tiên là mượn lực lượng Huyết Sát giáo và Yêu tộc đồ thành, sau đó dẫn dụ đám người Lục Khiêm đồ giết Yêu tộc. Dùng tiên huyết song phương thúc đẩy trận pháp này. Hơn nữa mặc kệ trận pháp này như thế nào, cuối cùng người được lợi đều là mình.

Cho dù không thành công, cũng sẽ không có người chú ý.

Nói không chừng Thu Quan đang núp ở địa phương nào đó, chuẩn bị thu hoạch kết quả do Yêu tộc Nhân tộc hiến tế sản sinh ra. Tuy người này xấp xỉ Đạo Cơ đỉnh phong, nhưng dường như đã sống một nghìn sáu trăm năm.

Tuổi thọ của hắn gần kết thúc trước khi tu luyện chuyển sinh, tâm trí và quyết đoán không thua gì lão quái Đan Kiếp.

Thời gian không còn sớm, nhiệt độ không khí lại tăng lên gấp bội lần nữa, Huyết Trì càng lúc càng lớn, dường như muốn thôn phệ toàn bộ thế giới.

Lục Khiêm suy nghĩ một chút, thả ra hai đạo khí lưu một âm một dương.

Xoạt!

Âm Dương nhị khí không có vào Huyết Trì.

Tuy nói một cái chuyển sinh đại trận chỉ có thể chuyển sinh một người.

Thế nhưng trải qua Lục Khiêm tế luyện, hai tỷ muội này đã hợp làm một, không phân khác biệt, nên vấn đề không lớn.

Oanh!

Trong nháy mắt đi vào Huyết Trì, thế giới liền phát ra chấn động kịch liệt.

Huyết trì nhanh chóng khuếch trương, chiếm cứ toàn bộ thế giới.

Trước đó Lục Khiêm đã sớm bay vào một đám lửa. Chỉ để lại đám lửa này lơ lửng tại chỗ.

Diễm Tâm Kim Cung không có yếu ớt như vậy, nên có thể chèo chống một hồi.

Chuyện này cũng vì chuyển sinh đại trận chỉ có thể chứa được một người.

Một khi có người tiến vào chuyển sinh, Huyết Trì sẽ thôn phệ toàn bộ sinh mạng thể trong không gian, thẳng đến khi sinh ra một người chuyển sinh, hay là pháp trận thất bại mới thôi.

Trong nháy mắt chuyển sinh đại trận mở ra.

Thu Quan thủy thành. Có một nam tử ngồi xếp bằng ở giữa đỉnh tháp. Thần sắc thoải mái, thân thể ưu mỹ. Dáng vẻ không quá anh tuấn, vóc dáng không quá cao lớn nhưng lại cho người ta một loại cảm giác cân đối cực kỳ ưu mỹ.

Người này chính là Thiên Nhân Thu Quan.

“Quả nhiên Thiên Nhân tu hành mạnh mẽ, so với người thường không chỉ nhanh gấp mười lần.”

Người này có đạo hiệu là Tinh Túc. Thế nhưng người bình thường gọi là Thu Quan. Lúc này, Thu Quan bấm ngón tay tính toán, khóe miệng lộ ra nụ cười cao thâm khó dò:

“Rốt cục cũng tiến vào rồi sao? Lần này là ai đây? Hi vọng là Xích Âm, Lục Khiêm cũng không tệ.”

Tinh Tú Kiếp chuyển sinh tổng cộng có sáu loại, cũng xưng là lục đạo.

Lục đạo chia làm tam thiện đạo Thiên Nhân đạo, Nhân Gian đạo, Tu La đạo. Tam ác đạo là Địa Ngục đạo, Ngạ Quỷ đạo, Súc Sinh đạo.

Có thể Xích Âm sẽ chuyển sinh đến Tu La đạo, còn Lục Khiêm, khả năng rất lớn sẽ tiến vào Địa Ngục đạo. Những người khác nhiều nhất là Súc Sinh đạo và Ngạ Quỷ đạo, không có bất cứ giá trị lợi dụng gì. Đây cũng là nguyên nhân Thu Quan một mực nhớ kỹ Xích Âm. Thể chất của Xích Âm khác với những người khác.

Khả năng chính Xích Âm cũng không biết rõ, còn bí pháp Thu Quan tu luyện có chút đặc thù, nên mới cảm ứng ra được. Bình thường nhân loại đều sinh con.

Hoá sinh gọi là Thiên Nhân.

Có một số người hoá sinh từ trong lửa, có người lại hoá sinh bên trong hoa sen.

Còn Xích Âm lại là đẻ trứng. Giống như loài chim loài cá. Trước kia Thu Quan tưởng nàng là yêu quái. Nhưng Xích Âm thực sự là nhân loại, không phải nhân loại và yêu quái kết hợp. Có lẽ là một loại dị nhân nào đó. Các chủng tộc trong Đại Thiên Thế Giới đếm không hết. Có mấy loài không như vậy cũng là rất bình thường. Loại dị nhân này dùng làm tài liệu chuyển sinh không thể tốt hơn.

Nếu thành công chuyển hóa làm Tu La, như vậy Thu Quan sẽ luyện nàng thành phân thân thứ hai.

Nếu gom góp đủ lục đạo, chỉ sợ tu vi bản thân ít nhất cũng là Đan Kiếp.

Nghĩ tới đây, Thu Quan liền ngưng thần tĩnh khí, nhắm mắt lại lần nữa. Hiện tại không phải thời điểm gấp gáp. Sở dĩ hắn

nhân cơ hội này nổi lên, chính là nhìn trúng Thái U bế quan, mình có thể xóa đi rất nhiều sơ hở. Nếu bản thân đi qua, ngộ nhỡ kinh động Thái U. Đến lúc đó Đỗng Sát Thần Nhãn vừa chiếu xuống, chẳng phải là sẽ hiện ra nguyên hình sao.

Một bên khác, chuyển sinh đại trận.

Huyết trì thu nhỏ mấy lần, dường như bị đồ vật gì đó hấp thu.

Không biết qua bao lâu, Huyết Trì sắp khô cạn hiện ra hai cái nữ thể.

Thân thể linh lung chập trùng, hai chân thon dài như bạch ngọc, đôi gò bồng đào sung mãn tròn trịa, xuất hiện ở trước mắt.

Bên trái là một cô gái tóc trắng, hai đầu lông mày mang theo một cỗ mị ý, ngũ quan tương đối góc cạnh, cho người ta một loại cảm giác hùng hổ dọa người. Cô gái bên phải tóc đen, tướng mạo có chút giống cô gái tóc trắng, chỉ là ngũ quan có chút nhu hòa.

Đây chính là hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt.

Yêu Nguyệt tu luyện Hắc Âm Thần, lại là tóc trắng.

Muội muội Tập Nguyệt là tóc đen đến thâm thúy.

Trong nháy mắt hai người xuất hiện, một cỗ ma ý giết chóc cuốn tới.

【VIP】 Đẻ con đẻ trứng, Tu La hoá sinh(2)

“Ồ? Lại có hai cái Tu La đạo, tốt lắm tốt lắm!”

Thu Quan thoải mái cười to.

Dường như có vấn đề ngoài ý muốn gì đó, dẫn đến tu vi hai cái Tu La có chút thấp.

Thế nhưng là Tu La đạo là được, còn về tu vi cùng lắm thì từ từ tu luyện.

…

Xoạt!

Yêu Nguyệt Tập Nguyệt mở hai mắt ra.

Sát ý huyết hồng thậm chí hóa thành thực chất, vô số ác quỷ dữ tợn tru lên.

Xoạt!

Hai thanh ma đao một đen một trắng lơ lửng, sau đó công kích về phía Lục Khiêm.

Như thiểm điện bay múa, trường hồng xuyên vân. Đao quang chưa tới, đao khí vô tận đã cận thân.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lục Khiêm dễ dàng tránh được phi đao. Dưới chân lóe lên một trận hoàng quang, Nại Hà Kim Kiều trải rộng ra, một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu xanh nhạt xuất hiện trên cầu.

“Mời hai vị tỷ tỷ đi lên một lần!”

Mạc Sầu nở nụ cười xinh đẹp. Hai tỷ muội bị trực tiếp hút lên phía trên Nại Hà Kim Kiều. Vừa lên cầu, liền cảm giác đi lại khó khăn. Giống như trên thân cõng một tòa đại sơn, bên tai có ngàn vạn thần ma gào khóc.

Mạc Sầu ngưng tụ ra Vong Tình Thủy. Lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, rơi xuống trên trán hai người. Có thể là lo liều lượng không cao, bàn tay trắng nõn khẽ vẫy, gọi ra hai đầu thủy long màu vàng.

Soạt!

Vong Tình Thủy giội xuống người hai nữ, khắp nơi trên thân thể xích lõa là Vong Tình Thủy màu vàng.

Bỗng nhiên lúc này dưới chân xuất hiện một cái Hoàng Tuyền.

Giao Long bên trong Hoàng Tuyền Thánh Hà nhô đầu ra, rống lên một tiếng với hai nữ.

Lúc này, thần trí Yêu Nguyệt Tập Nguyệt cũng tỉnh táo lại.

Nhìn thân thể của mình, gương mặt xinh đẹp không khỏi đỏ lên, vội vàng biến ra y phục.

“Bái kiến lão gia.”

Hai tỷ muội nhẹ nhàng thi lễ, dường như không hiểu tất cả mọi chuyện xung quanh.

“Các ngươi đã hôn mê gần mười năm, trở về sẽ chậm rãi nói.”

Lục Khiêm chuyển sang chuyện khác, tò mò dò xét thân thể hai tỷ muội.

“Các ngươi có năng lực đặc thù hay là ký ức không?”

Yêu Nguyệt còn đang chấn kinh việc mình ngủ say vài chục năm, trong ấn tượng sau khi nàng nhóm bị Lục Khiêm

hấp thu về, liền bất tỉnh nhân sự. Không nghĩ tới có một ngày mình còn có thể tỉnh lại.

Nghe Lục Khiêm nói vậy, Yêu Nguyệt liền nhắm mắt lại, cẩn thận nhớ lại một cái.

"Hình như chúng ta là Tu La đạo gì đó. Đã thức tỉnh Tu La sát khí, Huyết Sát phi đao, các loại truyền thừa của Chí Sát Chi Đạo."

"Ồ? Hiện tại các ngươi có tu vi gì?"

Xem ra vận khí hai người này không tệ, Lục Khiêm thật sự sợ các nàng chuyển sinh đến Súc Sinh đạo.

Ngộ nhỡ xuất hiện heo chó sài lang gì đó, chẳng phải phía bên mình thành vườn thú sao.

"Bây giờ chúng ta là Phi Thiên Dạ Xoa, tương đương với Dưỡng Thần hậu kỳ. Tu luyện lên một chút chính là Tu La, cũng chính là Đạo Cơ."

Con đường tu luyện của Tu La tên là Chí Sát Chi Đạo.

Tu luyện sát khí, chỉ cần sát khí không suy, cho dù bị vết thương trí mạng, cũng có thể dùng sát khí phục sinh trong nháy mắt.

Lúc này, Lục Khiêm nhìn chung quanh một chút, nói:

"Thời gian không còn sớm, ra ngoài đi."

Sau khi chuyển sinh đại trận thành công, đám người cũng theo đó rời khỏi cái thế giới này. Dưới chân vừa vặn là Hải Ba thành đang có thuỷ triều xuống.

Thi thể nhân loại và yêu quái xếp thành một khối, khắp nơi đều có vết máu.

Chỉ sợ người bên trong thành không còn mấy người sống sót. Người chạy ra ngoài thành có khoảng một hai vạn.

Tiếp theo, Lục Khiêm tha mọi người từ trong Kiếm Nang ra. Hai Đại Lang tướng, hơn ba ngàn Đạo binh còn thừa lại, mấy người Hàn Tiêu, Xích Âm cũng không bị thụ thương.

"Như vậy đi, Hàn sư huynh ở lại thu dọn kết cục, ta và Xích Âm trở về bẩm báo sư tôn."

Chắc hẳn lúc này Thu Quan đã biết rõ sự tình hai tỷ muội mất đi khống chế.

Lục Khiêm thật sự muốn nhìn một chút dáng vẻ tức hổn hển của gia hỏa này.

Chắc chắn lão sẽ không tới điều tra, khả năng lúc này đang tức giận ở trong Lục Giáp bí tháp.

Lục Khiêm đoán không sai.

Bên trong Lục Giáp bí tháp truyền đến một tiếng gào thét phẫn nộ cùng thanh âm đập chén.

Thu Quan thành.

Mái nhà truyền đến một tiếng gầm gừ tức giận. Trước đó Thu Quan luôn có phong cách nhẹ nhàng, lúc này khuôn mặt lại dữ tợn, đập nát cái chén.

"Hay cho một tên Lục Khiêm, lần này lại dám tính toán lão phu."

Ánh mắt Thu Quan sáng rực, lóe ra sát ý kinh người. Chuyển sinh đại trận mình nhọc nhằn khổ sở chuẩn bị nhiều năm, thừa dịp chưởng môn các phái bế quan phát động. Không nghĩ tới bị người ta trực tiếp cướp đoạt thành quả đại trận.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. Thu Quan hận không thể lột da Lục Khiêm tại chỗ.

Đáng tiếc vẫn chưa phải lúc, thời cơ không đến, đành phải nhịn thêm một chút.

Căn cứ tin tức của Giao Doanh, ba đại yêu vương đã thành công tiến vào Chân Đan chi cảnh. Chờ vượt qua phong kiếp, chính là thời điểm bọn hắn tiến công Nhân tộc quy mô lớn. Tuy nói người và yêu thế bất lưỡng lập, nhưng Thu Quan cảm thấy chỉ cần chủ động hòa giải một cái, vẫn có rất nhiều lợi ích.

【VIP】 Bồng Lai tiên đảo, Đà Long đại đan(1)

Sau khi Lục Khiêm trở về, liền đốt một tấm phù lục nói cho Thái U chân nhân biết sự tình.

Thái U trả lời một câu ‘Yên lặng theo dõi kỳ biến ‘

Đại điện Diễm Tâm Kim Cung.

Bên trong màn trướng, hai người Xích Âm và Lục Khiêm chân chính hành công, màn lụa không quá dày, có thể thấy được toàn bộ tình cảnh sau màn màn lụa mỏng.

Hai thị nữ Yêu Nguyệt Tập Nguyệt nhu thuận đứng ở một bên, không dám tiến lên. Các nàng cũng biết địa vị Xích Âm cao hơn mình.

Khi chủ nhân không lên tiếng, các nàng cũng không dám quá mức phóng túng.

Theo một tiếng thét dài, Xích Âm ngồi ở phía trên ngừng lại.

Hai nữ đưa khăn mặt lên.

Xích Âm nhìn cũng không nhìn tiếp nhận khăn mặt, khẽ cười cười, cầm khăn mặt lau mồ hôi.

Bỗng nhiên, một con thỏ ngọc trắng như tuyết từ chỗ hẻo lánh chạy tới, nhào vào trong ngực Xích Âm.

Hai cái lỗ tai dài giật giật, giống như đang hỏi hai người đang chơi cái gì.

Xích Âm vừa vuốt ve lông thỏ, vừa nói với Lục Khiêm:

“Ta lấy được Cửu U Lao từ chỗ Huyết Sát đạo nhân, vật này có thể xua quỷ, cũng có thể phóng thích quỷ khí đả thương người. Ngươi có muốn hay không?”

“Không, nàng cầm dùng đi.”

Lục Khiêm xem thường Thiên Cương Đệ Nhất Trọng phổ thông, loại đồ chơi này quá nhiều sẽ ảnh hưởng tu hành.

Hiện tại, Lục Khiêm cảm thấy chủ yếu tăng lên ba cái Chân Lục, cùng với các loại linh khí khác là đủ rồi.

“Vậy thì tốt, ta cũng bế quan một đoạn thời gian.”

Xích Âm đứng lên, mái tóc dài đen nhánh rủ xuống, che khuất đường cong mỹ diệu.

Sóng mắt Xích Âm lưu chuyển, giống như cười mà không phải cười nhìn hai nữ một cái, sau đó nói với Lục Khiêm:

“Các ngươi chậm rãi chơi đi.”

Xích Âm khoác lên váy trắng như tuyết, hóa thành độn quang, biến mất ở chân trời.

“Nữ nhân hư hỏng, khoác váy lên liền không nhận người.”

Phốc phốc!

Yêu Nguyệt không nhịn được cười ra tiếng.

Đối mặt với ánh mắt như cười mà không phải cười của Lục Khiêm, thân thể nóng lên, suýt chút nữa ngã xuống.

Sau đó bị Lục Khiêm ôm ngang ném lên giường.

Bây giờ sức hấp dẫn của hai tỷ muội lớn hơn trước kia rất nhiều.

Phần lớn mỹ nữ Tu La đạo xinh đẹp không gì sánh được, mị nhãn câu người, nếu đế vương phàm tục gặp được, sẽ nguyện ý vì các nàng từ bỏ giang sơn.

…

Tây Hải Long Cung.

Đây là một tòa cung điện dưới đáy biển. Nước biển bị vách tường vô hình ngăn cách bên ngoài. Xa xa nhìn lại giống như một cái bát thủy tinh úp ngược. Cung điện hoa lệ, vách tường đại điện điểm xuyết các loại báu vật như dạ minh châu, huyết san hô.

Mấy người bên trong đại điện có tướng mạo hình thù kỳ quái đi tới đi lui. Một hán tử tóc đỏ mặt ngựa, mặc kim giáp nói:

"Lão cửu bị giết rồi."

"Cái gì? Không phải hắn ở Nhật Nguyệt vịnh sống rất tốt sao?"

"Lão cửu?"

Soạt!

Nơi hẻo lánh có một thân ảnh bay ra, suýt nữa lật tung chỗ ngồi. Người này có tướng mạo gần giống Đà Long, giữa đầu là độc giác, xung quanh một vòng tóc đỏ, cái mũi giống như là mũi heo, hình dạng cực kỳ hung ác.

"Giao Doanh chết rồi? Ai làm?"

Hai mắt Giao Đãng đỏ thẫm, sát khí lạnh lùng. Huynh đệ hai người đồng nguyên đồng chủng, tình cảm khăng khít.

Hôm nay biết được huynh đệ chết, làm sao Giao Đãng có thể nhịn được.

"Đừng xúc động, tất cả chờ Đạo Chủ xuất quan lại nói."

"Chờ cái gì mà chờ, chờ thêm nữa, người đều chạy mất rồi."

Giao Đãng có chút không khống chế nổi tâm tình của mình.

"Ngậm miệng!"

Một công tử mặc quần áo đỏ nhẹ nhàng nói. Thân thể người này không có bất cứ gì đặc điểm gì của loài rồng, giống như là một nhân loại lẫn vào trong đó.

Nhưng dường như đám người rất sợ hãi đối với người này, trong nháy mắt người này lên tiếng, liền yên tĩnh trở lại.

"Gấp cái gì? Mấy trăm năm cũng đợi được. Đợi thêm một lát thì có làm sao?"

Nam tử áo trắng nhìn bốn phía xung quanh, chậm rãi nói:

"Không nên gấp gáp, tất cả loại đều là của chúng ta. Tên Lục Khiêm kia cũng không chạy được. Nghe nói các Đạo Chủ đã tìm được tọa độ Long Lĩnh, chỉ đợi thời cơ chín muồi, tìm được tài liệu trợ giúp pháp trận, đến lúc đó sẽ có thể đưa cả tộc nhảy vọt."

"Thật sao? Nhị ca?"

Câu nói này vừa ra, người bên ngoài liền quên sự tình Giao Doanh bỏ mình.

"Đương nhiên, chuyện này sao có thể giả sao, nơi đó chính là Bồng Lai tiên đảo!"

Bồng Lai tiên đảo ở Tây Hải.

Đảo này lúc ẩn lúc hiện, trên đảo có vô số tiên căn, kỳ hoa.

Càng có người tìm được bí bảo, hoặc là công pháp ở đây.

Lịch sử cũng không có ghi chép có tiên nhân ở lại, còn có người nói thật ra Bồng Lai là một chỗ ở khác của thần tiên. Cho nên mới nhiều tài nguyên như vậy.

Thời điểm và địa điểm Bồng Lai đảo xuất hiện không cố định. Mỗi lần xuất hiện, đều sẽ dẫn tới gió tanh mưa máu.

"Đây là các Đạo Chủ xem điển tịch của lão tổ tông phát hiện ra, lão tổ tông cũng không phải người Nam Linh Vực, mà từ một địa phương gọi là Long Lĩnh tới, khả năng Bồng Lai có quan hệ cùng Long Lĩnh."

【VIP】 Bồng Lai tiên đảo, Đà Long đại đan(2)

“Thì ra là thế, nhưng nhân loại cũng biết rõ Bồng Lai tiên đảo, ngộ nhỡ bọn hắn nhanh chân đến trước thì phải làm sao?”

“Đương nhiên phải để bọn hắn biết rõ, nếu không làm sao một mẻ hốt gọn? Đại bộ phận Đan Kiếp bế quan ngộ đạo, chúng ta bắt đầu từ thiên kiêu nhân loại trước.”

Mấy chục năm nay Bồng Lai đảo chưa từng xuất hiện, dựa theo quy luật, khả năng chính là mấy năm này. Có lẽ những cao thủ sẽ không thể nhanh chóng kết thúc bế quan đi ra. Phần lớn là tiểu bối, đến lúc đó nam tử áo trắng dự định đánh trận đầu tiên, liên hợp hai nhà khác, trước tiên tiêu hao sinh lực chính đạo.

Người Phương Thốn yêu quốc đang mưu đồ bí mật gì đó.

Một bên khác, Diễm Tâm Kim Cung.

Ba nữ nhân có vóc dáng uyển chuyển nằm trên giường. Rất lâu không vuốt ve an ủi các nàng, nên một lần này chính là hơn nửa tháng.

Đương nhiên, chỗ tốt cũng vô cùng nổi bật.

Sau khi thể chất ba người được cải biến, hiệu quả song tu mang tới vượt qua dự kiến.

Bỗng nhiên, Lục Khiêm cảm giác cái mũi ngứa ngứa. Mở to mắt, thấy một nữ tử ghé vào bên giường. Trên người khoác áo lông trắng như tuyết, đỉnh đầu là hai cái tai thỏ đáng yêu, mắt to lóe sáng, trong tay cầm một cọng lông tóc.

“Chủ nhân, ngươi đang làm gì vậy?”

Thỏ ngọc khó hiểu nói.

Thoạt nhìn dáng vẻ thỏ ngọc cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, mặc dù sống ngàn năm, nhưng không quá hiểu mấy chuyện nam nữ này.

Câu nói này khiến cho chúng nữ cười đến run rẩy, không biết trả lời thế nào.

“Khụ khụ, chơi trò chơi thôi, về sau chủ nhân sẽ dạy ngươi.”

Lục Khiêm vỗ vỗ đầu thỏ ngọc.

Thỏ ngọc hóa thành nguyên hình, cái mông nhỏ vểnh lên, nhảy trên lồng ngực Lục Khiêm.

“A, đừng có ị nhé.”

Lục Khiêm cười mắng.

“Lão gia nói quá rồi, làm sao thỏ ngọc muội muội sẽ làm loại sự tình này.”

Yêu Nguyệt cười đến gập cả người.

Thỏ ngọc cũng xấu hổ, hai cái răng cửa lớn nhẹ nhàng cắn Lục Khiêm một ngụm.

Thỏ ngọc là thiên địa tinh khí hóa hình, lại không ăn ngũ cốc hoa màu, làm sao có thể có loại vật dơ bẩn này.

Lục Khiêm được hai nữ giúp đỡ cũng mặc xong y phục, ôm thỏ ngọc đi vào trung tâm Diễm Tâm Kim Điện.

“Ta có thể vào không?”

Không đợi bên trong truyền đến thanh âm, Lục Khiêm đã đi thẳng vào.

Tiểu cô nương tóc đỏ bên trong bị dọa nhảy dựng lên, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, vội vàng nói:

"Làm gì đó? Ta không có nhìn lén các ngươi, ngươi điên rồi?"

"Nói cái gì vậy, ta muốn hỏi ngươi tên Đà Long lần trước đâu."

Lục Khiêm không hiểu.

"A a, ngươi nói hắn à, hắn đang ở Luyện Đan Điện."

Ngón tay Diễm Trung Tiên chỉ vào bên ngoài đại điện.

"Được rồi."

"Tên biến thái…"

Lục Khiêm ôm thỏ ngọc đi ra ngoài, vừa ra cửa, đã nghe thấy âm thanh lầm bầm của Diễm Trung Tiên.

Lòng của nữ nhân như kim đáy biển, có lúc thật không hiểu não các nàng ở đâu.

Vẫn là thỏ ngọc muội muội nghe lời.

Gường như cảm ứng được nội tâm Lục Khiêm, nên thỏ ngọc cọ xát đầu.

Vẫn tương đối khéo hiểu lòng người, ngày khác sẽ để nàng cùng chơi với nhau, khụ khụ…

Tiến vào Luyện Đan Điện.

Quả nhiên phía dưới đan lô trấn áp một con Đà Long.

"Giết ta đi, giết ta đi, van ngươi…"

Đà Long hấp hối, giống như bị đánh gãy cột sống, thân thể không thẳng lên được.

Gân rồng bị rút ra, xương cổ bị đánh gãy, không có hai đồ vật này, hiện tại Đà Long mềm nhũn gần như cá chạch.

Hỏa diễm phía dưới đan lô đang nướng thân thể của hắn

Hiện tại trong lòng Giao Doanh không có một chút tâm tư trả thù nào, chỉ cầu nhanh chết một chút.

“Vậy không được, ngươi chết rồi, làm sao ta lĩnh ngộ Giao Long chi pháp.”

Không có Giao Long chi pháp, làm sao có thể hấp thu Long Mạch Long Châu, làm sao chiếm được đạo tàng.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng trước lò luyện đan, cẩn thận tự hỏi kế hoạch tiếp theo.

Có thể thông qua Long Châu của Đà Long đến cảm ngộ bí pháp truyền thừa của Giao Long.

Nhưng như này có chút chậm.

Lục Khiêm dự định lấy Long Châu của Đà Long làm chủ, thần hồn và huyết nhục Đà Long làm phụ, luyện chế ra một viên Ngũ Khiếu Đà Long tinh huyết đại đan địa phẩm.

Nuốt một viên này, sẽ lập tức lĩnh ngộ truyền thừa.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền lôi Đà Long từ dưới đáy đan lô ra.

“Ngươi muốn làm gì?”

Đà Long hoảng sợ nói, không biết tại sao, nụ cười của Lục Khiêm mang đến cho hắn một loại cảm giác rất tà ác.

Chưa từng có một nhân loại nào cho hắn loại cảm giác khủng bố này.

“Khặc khặc, luyện đan!”

…

Hỏa diễm lò luyện đan cháy hừng hực. Quang mang đỏ thẫm chiếu sáng cả Luyện Đan điện.

Trong điện có pháp trận tự động điều chỉnh nhiệt độ, nên không có vẻ nóng bỏng như vậy.

Đương nhiên, Đà Long ở bên trong đan lô lại không nghĩ như vậy.

Thần hồn và nhục thân của gã bị địa tâm chân hỏa thiêu đốt. Pháp lực tự thân cũng bị luyện hóa ra. Bốn năm viên Long Châu lơ lửng trong lửa.

Đà Long không có lực lượng kêu thảm, bởi vì đã sớm không có sức lực gào thét. Lúc này gã hi vọng có người cho mình một đao cỡ nào.

【VIP】 Chân Long Cửu Biến, Đạo Cơ trung kỳ(1)

Không biết tại sao, Đà Long nhớ lại nhân loại đặt ở trên kệ nướng, yến hội trước kia. Có phải trước đây nội tâm bọn hắn cũng tràn ngập tuyệt vọng giống như mình hay không?

Không phải là Đà Long thông cảm bọn hắn, mà là nghĩ đến sinh vật đáng sợ này.

Huyết mạch nhân loại đê tiện, không đoàn kết, ưa thích nội đấu là nhận thức chung của Yêu tộc. Sở dĩ chiếm cứ nhiều địa phương phồn hoa như vậy, chẳng qua là dựa vào tốc độ sinh con như của heo.

Hiện tại Đà Long đã không nghĩ như vậy.

Nhân loại âm hiểm xảo trá, am hiểu ẩn nhẫn. Sẽ có một ngày, bọn hắn đối đãi với Yêu tộc như đối với mình.

Nô dịch Yêu tộc, coi Yêu tộc là đồ ăn.

Thật là đáng sợ.

Nghĩ tới chuyện này, Đà Long run lẩy bẩy. Yêu tộc rất tự tin đối với trận chiến trong tương lai này. Nhưng Đà Long thật không dám tưởng tượng, Nhân tộc ở dưới sự dẫn dắt của loại người như Lục Khiêm này sẽ sinh ra bao nhiêu biến số.

Đương nhiên, tất cả chuyện này không có quan hệ gì với hắn. Theo một đạo pháp quyết cuối cùng đánh lên. Đà Long kêu thảm một tiếng, triệt để hồn phi phách tán.

Ầm!

Cái nắp đan lô mở ra.

Kim quang bắn ra bốn phía, dị hương xông vào mũi. Một viên đan dược mọc ra năm cái khiếu huyệt, vàng óng ánh bay ra. Dường như có linh trí, bay về phía cửa điện, muốn chạy thoát.

Ba!

Lục Khiêm lập tức bắt được. Viên đan dược nóng bỏng không ngừng giãy dụa, thật lâu mới ngừng lại.

Lục Khiêm dò xét một phen, rồi lập tức nuốt vào.

Oanh!

Viên đan dược vừa vào miệng liền tan đi. Năng lượng nóng rực nổ tung, thân thể đỏ bừng, bốc lên nhiệt khí hừng hực. May mắn Lục Khiêm là tu sĩ Luyện Thể, nếu đổi thành người bình thường, chỉ sợ đã bạo thể tại chỗ mà chết.

Lục Khiêm dần dần rơi vào trong tưởng tượng.

Thân thể mọc ra lân giáp ố vàng, cùng độc giác bén nhọn. Đây không phải Lục Khiêm chủ động hiện hình, mà là do huyết mạch kích phát.

Trong cõi u minh, Lục Khiêm giống như tiến vào một cái khu vực thần bí. Thân thể lơ lửng ở ngoài không gian. Cách đó không xa là một viên tinh thần. Nhìn kỹ, cái này đâu phải là tinh thần gì. Mà là vô số loài bò sát dưới nước tạo thành tinh thần, từng con quấn vào nhau tạo thành một khối. Có con dài mấy trượng, có con dài không biết mấy ngàn vạn dặm.

Bên ngoài là huyết mạch phổ thông, càng tiến vào trong là Giao Long, Thận Long các loại…

Cái này tựa như là một cái hạch tâm. Dường như chỗ sâu trong hạch tâm có một loại tồn tại nào đó, khống chế tất cả các loài lân giáp. Liên thông chư thiên vạn giới.

Thân thể Lục Khiêm cũng có một loại dục vọng, muốn dung nhập vào trận doanh của bọn hắn.

Thân thể dần dần bay đi, bỗng nhiên, trong lòng Lục Khiêm hiện lên một tia cảnh giác, lúc này liền tỉnh lại.

"Đây là… Huyết mạch khống chế?"

Lục Khiêm nhớ tới một cái thuyết pháp của Long tộc. Truyền thuyết nói Long tộc cao cấp có huyết mạch áp chế đối với Long tộc cấp thấp, Chân Long càng có quyền khống chế đối với các chủng loại huyết mạch phía dưới.

Phải chăng trong cõi u minh có một cái Tổ Long, khống chế tất cả huyết mạch?

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm cảm thấy khả năng này rất lớn. Thế nhưng mình đi đến một bước này, cũng không có đường có thể lui, không thể vứt bỏ nhục thân được.

Lục Khiêm cảm ứng đến truyền thừa trong huyết mạch.

Long tộc không hổ là chủng tộc đỉnh cao của vạn giới. Đẳng cấp huyết mạch và truyền thừa đều mười điểm hoàn chỉnh. Nếu không phải trên thân mình cũng có một tia huyết mạch Long tộc, nhân loại phổ thông căn bản không cách nào lĩnh ngộ.

Không biết qua bao lâu, Lục Khiêm mơ màng tỉnh lại, nhổ ra một ngụm trọc khí.

"Cuối cùng cũng đến tay…"

Lục Khiêm thầm nghĩ nói. Lần này thu được một phần Giao Long luyện thể quyết, cùng phương pháp thổ nạp Long Mạch.

Phương pháp này tên là Chân Long Cửu Biến, cũng đối ứng với các chiêu thức như vậy.

Đệ nhất biến: Phục Khí Ích Cốc.

Đệ nhị biến: Bách Tượng Chi Lực.

Đệ tam biến: Đồng Bì Thiết Cốt.

…

Đệ thất biến: Ly địa đằng không.

Đệ bát biến: Chân Thủy Chân Hỏa

Đệ cửu biến: Chân Long Ngọc Thân.

Tu luyện tới đệ lục biến là cảnh giới Đạo Cơ, đệ cửu biến là Chân Long trong truyền thuyết.

Theo truyền thuyết Chân Long có tuổi thọ vạn năm, có được năng lực nuốt mây nhả khói, phun ra chân hỏa.

Hiện tại chỉ có Giao Long Đạo Chủ tu luyện tới cảnh giới đệ bát biến.

Nếu như muốn hấp thu Long Mạch, chỉ cần tu luyện đệ nhất biến là đủ.

Về phần muốn tu luyện Chân Long Cửu Biến hay không, Lục Khiêm còn đang cân nhắc.

Một khi nhục thân tu luyện Chân Long Cửu Biến, như vậy khi đối mặt với Giao Long cao cấp, huyết mạch sẽ bị áp chế một bước.

Hơn nữa Lục Khiêm cũng nghĩ tới việc thăm dò, tiếp tục tìm tòi về phía cao thâm của Giao Long nhất đạo.

Không muốn chân chính hóa long.

Giao Long và Hoàng Tuyền đạo thống nhất mạch là cực kỳ phù hợp.

Nhìn xem đến lúc đó có thể lĩnh ngộ Diêm La chân thân hay không.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm hóa thành Giao Long dài ba trượng.

Trong lòng vận khởi bí quyết Giao Long Phục Thực. Long Châu treo ở phía trên bầu trời, thả ra hào quang nhỏ yếu.

Bước đầu tiên hút Long Mạch, chính là ngưng tụ Long Châu, cũng chính là nội đan của đám yêu loại. Lấy Long Châu của bản thân đến cướp đoạt Long Mạch tinh khí.

Giao Long tắm rửa bên trong hoàng quang do pháp lực hội tụ, phun ra nuốt vào nhật nguyệt tinh hoa và tinh khí Long Châu.

Theo thời gian trôi qua, Long Mạch Long Châu càng ngày càng nhỏ. Còn trên đỉnh đầu Giao Long, dần dần ngưng tụ ra một viên quang hoa lớn cỡ hạt gạo.

Hạt gạo biến thành to bằng ngón út, rồi lại biến thành bằng ngón tay cái.

Giao Long Long Châu dần dần thành hình, mà Long Mạch Long Châu càng ngày càng nhỏ.

Trong động không nhật nguyệt, trên đời đã ngàn năm.

【VIP】 Chân Long Cửu Biến, Đạo Cơ trung kỳ(2)

Bất tri bất giác lại mười năm trôi qua.

Lần trước đã báo cáo sự kiện Huyết Sát giáo đồ thành cho Thái U, bởi vì đang bế quan, cho nên không giải quyết được gì.

Lục Khiêm cũng phải tu luyện, không có tiếp tục theo dõi đến tiếp sau. Giao Long vương tộc và Thu Quan bên kia yên tĩnh lạ thường, không biết lại lập mưu gì.

Xích Âm bế quan ba năm, rốt cục luyện một trăm mười tám thanh Bích Hỏa phi đao thành linh khí, thành công luyện hóa Cửu U lao, pháp lực tăng nhiều.

Ngoại trừ thay phiên mùa đông ra, Lục Khiêm gần như không ra ngoài đi dạo.

Hải ngoại.

Trời nắng chang chang, hơi nước bay tới không trung hình thành đám mây trắng như tuyết. Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, có thể mơ hồ thấy được một hòn đảo ở trong mây.

Trời quang mây tạnh, Bạch Hạc tung bay.

Các đồ vật trên đó có màu bạc trắng, hoàng kim bạch ngân là cung điện, châu hiên chi thụ đều mọc thành bụi.

Đây là Bồng Lai tiên đảo.

Tin tức đảo này xuất hiện vừa ra, toàn bộ Nam Linh vực lập tức oanh động.

Đảo này tươi tốt vượt xa Thủy Nhãn. Từng người lên đảo đều có thu hoạch.

Mặc dù mấy ngàn năm nay đám người tìm tòi, gần như không xuất hiện kỳ trân đặc biệt quan trọng gì.

Nhưng con người luôn luôn mang lòng may mắn, cho rằng mình mới là người đặc biệt nhất kia.

Ngộ nhỡ thu hoạch được dị bảo, chẳng phải là kiếm bộn sao.

Từ nam đến bắc, cao thủ rất nhiều thế lực đều động tâm, nhao nhao tổ chức nhân thủ, muốn đợi đến ngày Bồng Lai hiện liền lên đảo.

"Bồng Lai tiên đảo? Đây là động phủ của thần tiên nào?"

Lục Khiêm đi ra khỏi Diễm Tâm Kim Cung, nhìn qua Xích Âm nói.

"Không phải động phủ của Thần Tiên, là bí cảnh cùng loại với Thủy Nhãn."

"Trước kia sư tôn đã từng đi lên rồi sao?"

"Từng lên, thế nhưng địa hình Bồng Lai tiên đảo hay thay đổi, mê vụ che mắt, trình độ tìm kiếm không cao hơn một thành."

Xích Âm cũng muốn đi lên tìm tòi một phen, ngộ nhỡ thu hoạch được thần công hoặc bí pháp gì cũng không biết chừng.

Vừa nói tới Bồng Lai tiên đảo, Lục Khiêm liền nhớ lại linh viên ở hậu sơn Minh Phủ.

Thiên Hà lão tặc trời đánh, vì độ kiếp lãng phí nhiều tài liệu như vậy, nếu để lại cho mình một hai kiện thì tốt biết bao nhiêu.

"Được rồi, các ngươi đi trước đi."

Lục Khiêm ngưng tụ ra một ngọn lửa, đưa cho Xích Âm.

"Nàng cầm lấy hỏa diễm trước, có tình huống gì thì cho ta biết."

Bây giờ đạo hạnh đã gần tiếp cận năm trăm năm, pháp lực sắp hóa vụ, bước vào Đạo Cơ trung kỳ.

Chờ đợi hấp thu toàn bộ Long Châu, đột phá cảnh giới, thu hoạch được đạo tàng lại đi cũng không muộn.

Dù sao cũng có thể thông qua phân hỏa đi vào.

Sau khi tiễn Xích Âm đi, Lục Khiêm liền mặc kệ lần nữa.

Một tháng sau.

Oanh!

Đỉnh núi truyền đến tiếng Giao Long gầm thét. Sau đó phong vân đột biến, cuồng phong bão vũ. Pháp lực màu vàng ngưng kết thành hình dạng mây mù.

Lục Khiêm tốn gần ba mươi năm, thông qua hấp thu Long Mạch Long Châu chi lực, thành công vụ hóa pháp lực, bước vào cảnh giới Đạo Cơ trung kỳ, có được năm trăm năm đạo hạnh.

Pháp lực vụ hóa của Đạo Cơ trung kỳ hơn xa quang hình trước đó. Thi triển cùng một loại pháp thuật, uy lực hoàn toàn khác biệt.

Xoạt!

Giao Long biến mất.

Thế giới Hoàng Tuyền. Bên cạnh Nại Hà Kim Kiều, có một tòa pháp thân Bạch Diện Âm Quân cao vạn trượng đứng lặng. Lúc này, lại Giao Long xuất hiện trong nước sông lần nữa. Già thiên cự thủ của Bạch Diện Âm Quân chụp xuống.

Bạch!

Giao Long thừa dịp hắn chưa biết, bộc phát ra tốc độ gấp mấy chục lần trước kia, thoát khỏi lòng bàn Bạch Diện Âm Quân.

Lưu lại Bạch Diện Âm Quân một mặt kinh ngạc.

Hoàng Tuyền Thánh Hà.

Nước sông chảy xiết, vô số sinh linh chìm nổi trong nước sông, kêu rên từng trận, vĩnh viễn không siêu sinh, thẳng đến cuối đời. Lúc này, trong lòng sông có một con Giao Long linh hoạt bơi qua. Giao Long không lớn lắm, chỉ cỡ ngón tay. So với Thần Ma lớn như núi cao thì đơn giản là nhỏ yếu như con kiến.

Giao Long khác với những sinh linh khác, nó ở trong nước sông có vẻ rất vui sướng tự tại. Không giống như là bị tra tấn, ngược lại giống như là hưởng thụ cuộc sống. Cho dù Giao Long ẩn giấu rất tốt, cũng vẫn không chạy thoát pháp nhãn của Bạch Diện Âm Quân.

Một cái cự thủ to như ngọn núi từ trên trời giáng xuống.

Hai người chơi trò ngươi đuổi ta chạy đã mấy chục năm.

Mỗi lần Lục Khiêm đều may mắn chạy thoát.

Bạch Diện Âm Quân giống như là một con rối không có cảm xúc, một mực lặp lại động tác bắt người. Đây là chức trách của y, chỉ bắt những người có dị thường.

Còn chưa rơi xuống, Giao Long đã vèo một cái, bộc phát ra tốc độ không giống trước kia trượt qua. Bạch Diện Âm Quân vẻ mặt kinh ngạc, sau đó là không dám tin. Đây là lần thứ nhất y lộ ra loại tâm tình này. Không nghĩ ra thế mà để Lục Khiêm tránh thoát.

Bạch Diện Âm Quân sửng sốt một hồi lâu, khóe miệng lộ ra một nụ cười cao thâm khó lường, y trở lại phía trên chủ vị,

nhắm nghiền hai mắt.

Oanh!

Sau khi Lục Khiêm bơi qua lòng bàn tay Bạch Diện Âm Quân, chân trời truyền đến tiếng nổ vang.

【VIP】 Diêm La Chân Thân, Vạn Long Ngọc Tỷ(1)

Khung cảnh biến ảo. Đây là đạo tàng thế giới đen như mực. Âm vụ quanh năm không tiêu tan, đưa tay không thấy được năm ngón. Chỗ sâu nhất trong sương mù là một tòa Thanh Đồng cự môn cao lớn.

Lục Khiêm kiềm chế tâm tình kích động trong lòng.

Hắn chậm rãi mở cửa lớn ra.

Oanh!

Cửa lớn mở ra, một đạo tin tức tràn vào não hải Lục Khiêm.

"Thiên Địa Tạo Hóa Tuyên Cổ Luân Hồi Đạo Tàng, thật sự gọi là cái tên này?" Nội tâm Lục Khiêm cả kinh nói. Hắn vốn cho rằng Thiên Hà đạo nhân thuận miệng nói bậy, không nghĩ tới nó thật sự gọi như thế.

Trừ cái đó ra, trong đầu còn có một môn công pháp tu luyện. Đây là phương pháp tu luyện Diêm La Chân Thân.

Từ Đạo Cơ sơ kỳ cho đến Đạo Cơ đỉnh phong. Bao gồm sáu loại Kim Luân thần thông, Pháp Thiên Tượng Địa chi pháp.

Âm Thần và nhục thân đều có thể tu luyện.

Âm Thần tu luyện Kim Luân thần thông, nhục thân tu luyện Pháp Thiên Tượng Địa. Cả hai hợp nhất là Diêm La Chân Thân.

Sau khi học được Diêm La Chân Thân, là có thể thuần thục nắm giữ các loại pháp môn trong Tuyên Cổ Luân Hồi Đạo Tàng.

"Vì sao Thiên Hà không luyện thành thân này?"

Trong lòng Lục Khiêm vẫn luôn nghi ngờ chuyện này. Trong số các thần thông Thiên Hà đạo nhân triển lộ không có một cái nào liên quan đến Diêm La Chân Thân. Nhưng không có Diêm La Chân Thân, làm sao học tập những thần thông này.

Chẳng lẽ có quan hệ với Bạch Diện Âm Quân?

Nội tâm Lục Khiêm có nghi hoặc thật sâu.

Nghĩ không ra liền dứt khoát không nghĩ nữa, chuyên tâm lĩnh ngộ Diêm La Chân Thân.

"Luyện thể lại luyện hồn, song tu tính mạng, hỗ trợ lẫn nhau, không nghĩ tới Kim Luân thần thông dùng như thế." .

Lục Khiêm cảm ngộ nội dung phương pháp này, không thể không cảm thán người sáng lập phương pháp này lợi hại đến mức nào.

Ví dụ như Đại Giải Thoát Luân.

Vốn cho rằng mục đích chủ yếu của môn thần thông này là công kích địch nhân.

Không nghĩ tới mấu chốt là tra tấn bản thân, nói đơn giản một chút là xúc tiến tu hành.

Trước tu hành Đại Giải Thoát Luân, sau đó để nhục thân vào đó tu hành, thể nghiệm cực hình trùng điệp.

Đợi đến khi trải qua thập hình mà mặt không đổi sắc, cực hình không cách nào tạo thành tổn thương. Chính là luyện thành thời điểm Diêm La Chân Thân.

Nhục thân cường hoành, lại hỗ trợ Âm Thần là có thể tu hành tiếp một loại Kim Luân.

Nghĩ tới đây, thân thể Lục Khiêm liền tiến vào bên trong Đại Giải Thoát Luân.

Đầu tiên là lột da cắt thịt. Lục Khiêm nằm trên ghế dài, xung quanh là hư ảnh cầm công cụ đi lên.

Răng rắc!

Đao nhọn lạnh buốt đâm vào nhục thân, một cỗ cảm giác đau nhức kịch liệt truyền đến, Lục Khiêm cảm nhận được da của mình đang bị lột ra từng khối từng khối. Loại cảm giác dục sinh dục tử này, hơn xa hình phạt lăng trì.

Trên đài cao giải thoát cực hình không thể ngất đi, Lục Khiêm cảm nhận được rõ ràng mỗi một phần thống khổ, cảm thụ được cảm giác da bị lột ra. Cứ như vậy một mực tái diễn rút gân lột da.

Nhục thân dần dần ngưng thực, tạp chất bị bài xuất, cũng không biết trải qua bao lâu, dần dần quen thuộc cực hình lột da. Sau đó lại là Hổ Đầu Trát Đao, Luyện Thạch Toái Cốt…

Mỗi khi thành công vượt qua một loại cực hình, nhục thân càng trở nên mạnh mẽ. Đến cuối cùng thậm chí căng đầy cứng rắn giống như hoàng kim.

Toàn bộ nhục thân cực kỳ rắn chắc, gõ lên mơ hồ có loại cảm giác như pháp khí. Chỉ cần vượt qua một đạo cực hình Vô Gian Toàn Qua cuối cùng, đại biểu cho Diêm La Chân Thân thành công nhập môn.

…

Bồng Lai tiên đảo.

Một mình Xích Âm khống chế độn quang đi đến bên bờ tiên đảo.

Chung quanh cũng có một nhóm lớn người hình thù kỳ quái đi tới.

Bầu trời lơ lửng các loại Âm Sát Huyết Vân, Cửu Đầu Lục Thi, Thiên Trượng Thiên Xà.

"Tại sao lại nhiều người như vậy."

Xích Âm nhướng mày, chuyện này có chút không hợp lẽ thường. Trước kia đều là một nhóm nối tiếp một nhóm đến, hiện tại lại tụ tập. Mà lại không thấy bóng dáng Yêu tộc. Phải biết rằng chỗ này là Tây Hải. Là đại bản doanh của Giao Long vương tộc. Nghĩ tới đây, Xích Âm rút lui ra xa đám người.

Bồng Lai tiên đảo hiện ra từ trong Hải Thị Thận Lâu.

Hoàng kim bạch ngân làm cung điện, châu hiên chi thụ mọc thành bụi.

Có người không kìm nén được tham lam, xông tới.

Oanh!

Phong vân bất ngờ thay đổi. Độc hỏa u lục rơi vào đám người, biến cao thủ phía trước thành bột phấn. Vốn là Bồng Lai tiên cảnh tiên khí bồng bềnh, lại biến thành thế giới ảm đạm đen như mực.

Âm phong gào thét, vạn quỷ kêu rên. Bầu trời có hàng trăm hàng ngàn đầu Giao Long giương nanh múa vuốt bay qua.

Hắc giáp Giao Long, song đầu Giao Long, Thận Long, Ly Long… Còn có Bạch Tượng cao như sơn nhạc, Đại Bằng điểu giương cánh che khuất bầu trời.

"Ha ha, quả nhiên kế sách của Giao Phù huynh đệ hữu dụng, đám người này trực tiếp đến đây."

【VIP】 Diêm La Chân Thân, Vạn Long Ngọc Tỷ(2)

Đại Bằng Kim Sí Điểu kêu lên. Thân hình lao xuống, một ngụm tha lên mấy tu sĩ nhân loại, răng rắc nuốt xuống, tiên huyết phun ra một chỗ.

Soạt!

Tràng cảnh máu tanh, khiến đám người bối rối.

Có cao thủ muốn khống chế độn quang thoát đi, lại bị mấy trăm đầu long ở giữa bầu trời gầm thét lao xuống, trong nháy mắt cắn xé người này.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình."

Một con Giao Long thanh sắc khinh thường nói. Giao Long này toàn thân thanh sắc, không có một chút tạp sắc, thân thể ưu mỹ, trên đầu có hai cây độc giác.

Một cái ngọc tỷ lơ lửng ở trên đầu hắn. Ngọc tỷ dài rộng một thước, cao năm tấc.

Trên đó khắc lấy ngàn vạn con Giao Long sinh động như thật. Nhìn thấy đám người bị chia ăn, Đại Bằng Kim Sí Điểu mở miệng nói tiếng người:

"Ngươi khá lắm, ngay cả Vạn Long Ngọc Tỷ cũng lấy ra, không sợ Giao Long Đạo Chủ làm thịt ngươi à?"

Vạn Long Ngọc Tỷ là chí bảo của Giao Long vương tộc.

Sau khi mỗi một đầu Giao Long thuần huyết chết đi, toàn bộ tinh phách sẽ tiến vào bên trong, hàng ngàn hàng vạn năm

tích luỹ lại, đã có quy mô vô cùng khả quan. Danh xưng ngọc tỷ hiệu lệnh vạn long.

"Không sao, đây đều là tinh anh các phái, mau giết hết bọn hắn đi, miễn cho có biến số."

Giao Long thanh sắc nói.

Soạt!

Vừa dứt lời, ba người mang theo thủ hạ đáp xuống.

"Tiểu súc sinh Yêu tộc, cũng thật ngông cuồng."

Ầm ầm!

Một ngọn núi lớn đột ngột mọc lên từ mặt đất, tổ hợp thành Sơn Lĩnh Cự Nhân to lớn. Từng tu sĩ nhân tộc nhao nhao thả ra thần thông pháp khí.

Trên cơ bản người tới nơi này đều là cao thủ Dưỡng Thần hậu kỳ trở lên, những người này và ba tên vương tộc đấu lại thành một khối. Có thể là bởi vì ở sân nhà người khác, nên cao thủ nhân tộc dần dần rơi vào hạ phong.

"Xong, rơi vào bẫy của Yêu tộc rồi."

Xích Âm hóa thân thành một đầu Giao Long phổ thông, ẩn giấu ở rìa động thiên thế giới.

Nơi đây không phải Bồng Lai gì, mà là cạm bẫy Yêu tộc bày ra.

Huyết quang che lấp mặt trời, mây đen cuồn cuộn.

Xích Âm mang Huyễn Hình Thiền Thuế Lục Khiêm tặng, ẩn giấu bên trong các đầu Giao Long.

Thiền Thuế có thể bắt chước khí tức của bất cứ sinh vật nào.

Lại thêm vừa rồi Yêu tộc nổi lên, khoảng cách xa xôi, nên lúc này không có người chú ý tới Xích Âm.

Lúc này, tình huống trên trận càng trở nên không ổn. Cao thủ nhân tộc lần lượt vẫn lạc. Dưới sự vây công của Vạn Long Ngọc Tỷ, những cao thủ nhiều lần chiến bại.

Đối phương lấy nhiều đánh ít, lại là sân nhà người ta.

Oanh!

Bầu trời rơi xuống một nắm đấm to lớn. Bỗng nhiên đánh nát Sơn Lĩnh Cự Nhân phía dưới. Đây là Tượng Thần Chi Quyền, bí pháp của Bạch Tượng nhất tộc. Thuật này có được lực lượng phá hủy núi cao, không ai địch nổi.

Sơn Lĩnh Cự Nhân ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trực tiếp hóa thành bột mịn.

Đại Bằng Kim Sí Điểu khẽ vỗ cánh. Cuồng phong màu vàng hóa thành phong nhận, không ngừng cắt chém xuống. Một vị cao thủ nhân loại hồn phi phách tán.

Chiến cuộc gần như là xu thế thiên về một bên. Nhân tộc bên này chỉ có thể chống đỡ, không cách nào hoàn thủ. Đương nhiên, nhân loại cũng không có yếu đuối không chịu nổi như vậy. Vẫn có thể phản kích giết chết một số Giao Long.

Nhưng đại bộ phận Giao Long là tinh khí bên trong Vạn Long Ngọc Tỷ.

Giao Long chân chính ở bên người thanh sắc Giao Long.

Nhân số hai tên vương tộc còn lại thì ít hơn. Cũng không lâu lắm, cao thủ nhân loại đoàn kết lại một khối, cuối cùng ngăn chặn được thương vong.

“Đạo hữu, nhóm chúng ta đồng loạt lao ra? Không cần lưu thủ.”

Thông U Quan Xích Hải nói.

“Đạo hữu nói rất phải, nhóm chúng ta nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, đồng tâm hiệp lực mới đúng.”

Trưởng lão U Đô Kiếm Lâu nói.

“Tốt, vậy cùng nhau đánh vỡ trận pháp lao ra!”

Oanh!

Trong lúc nhất thời. Tất cả cao thủ dùng hết toàn lực. Ngũ thải quang mang lấp lánh chân trời. Vạn trượng âm hỏa, trăm dặm cuồng phong, ngàn trượng kiếm khí, cương thi quỷ quái, khôi lỗi kim đồng…

Các loại pháp thuật cùng xuất, mục tiêu nhắm thẳng vào vùng rìa thế giới ảm đạm đen như mực.

Giao Long trên bầu trời cũng dừng bước chân lại, căn bản không cách nào tới gần đám người. Trong nháy mắt mấy trăm đầu Giao Long phía ngoài nhất hồn phi phách tán. Pháp thuật đánh vào phía trên hàng rào, toàn bộ thế giới cũng chấn động. Đại địa vỡ ra khe rãnh thật sâu, sâu không thấy đáy.

“Ha ha, ngu xuẩn, đây là Vạn Long Viên của Giao Long vương tộc ta!”

Vạn Long Viên là động thiên phúc địa của Giao Long vương tộc, tương đương với một cái tiểu thế giới.

Lối ra thật sự nằm ở vòng xoáy vân vụ phía sau Thanh Giao, muốn thoát khốn chỉ có thể đột phá Vạn Long Ngọc Tỷ.

Thanh Giao tế ra Vạn Long Ngọc Tỷ, thả ra mấy ngàn đầu Giao Long vây công mà tới.

Đám Giao Long phun độc hỏa chân thủy, gọi ra các loại Đạo binh.

Bạch Tượng lại nện xuống một cái Tượng Thần Chi Quyền.

Nhân tộc phía dưới đoàn kết lại, cuối cùng duy trì được thế cân bằng.

Cứ như vậy qua mười hai canh giờ.

【VIP】 Tượng thần chi quyền, tam tai cửu nạn

“Mọi người chống đỡ thêm một hồi, hẳn là nhóm chưởng môn đã nhận được tin tức rồi.”

Tu sĩ nhân loại hô lên.

“Ngu xuẩn, thời gian trong Vạn Long Viên khác biệt, bên ngoài mới trôi qua ba canh giờ. Ngươi lấy cái gì đấu với nhóm chúng ta.”

Thanh Giao làm tan rã trái tim mọi người từng bước một. Đan Kiếp Nhân tộc trợ giúp tới, bọn hắn chỉ có thể rút lui.

Đan Kiếp Nhân tộc có thể ra, Đan Kiếp Yêu tộc gần như không có khả năng.

Bởi vì bọn hắn đang chuẩn bị độ kiếp, thậm chí không thể để cho Đan Kiếp Nhân tộc phát hiện chuyện này.

Sở dĩ Thanh Giao đánh lén đám người Nhân tộc, cũng là vì hấp dẫn lực chú ý.

Nếu không một khi để nhân loại biết rõ Yêu Vương gặp phải thiên kiếp, nói gì thì nói cũng phải đến quấy rối một phen.

Nghĩ tới đây, Thanh Giao tiếp tục gia tăng thế công.

Thanh Giao huyễn hóa ra nguyên hình, Giao Long dài ba ngàn trượng uốn lượn trên mây, mở ra miệng lớn mọc đầy răng nanh.

“Rống!”

Trận trận sóng âm gió nổi mây phun. Ngưng tụ thành ngàn vạn đao thương thiết kỵ. Sóng âm vừa vào não hải, liền chấn động linh hồn vỡ nát. Đây là bí pháp của Giao Long nhất tộc, Âm Sát Long Khiếu.

Đại Bằng Kim Sí Điểu vỗ cánh bay cao, vô cùng vô tận đao kiếm thủy hỏa rơi xuống. Đại Bằng Kim Sí Điểu nhất tộc tu luyện Tam Tai Cửu Nan Đại Pháp.

Đây là đao kiếm thủy hỏa nan.

Bạch Tượng thì phun ra Tam Vị Chân Hỏa.

Trong chốc lát, thần thông pháp thuật bao trùm toàn bộ Vạn Long Viên.

"Thần thông thật mạnh! Ức hiếp Trảm Kiếp Bảo Uyển ta không người hay sao?"

Một lão đạo mặc long bào bước ra một bước. Bảo kiếm vàng óng lơ lửng trên đỉnh đầu, trên đó có khắc sông núi xã tắc, thiên địa bốn mùa.

Thiên Tử Kiếm bá đạo lan ra.

Trước mặt mọi người giống như xuất hiện Thánh Hoàng chí cao vô thượng bá đạo tuyệt luân.

Trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác muốn quỳ bái. Thánh Hoàng giận dữ, càn khôn điên đảo, giang sơn vỡ vụn.

"Đến hay lắm!"

Nhìn thấy đối phương liều mạng, Đại Bằng Kim Sí Điểu cũng không ẩn giấu nữa.

Lưu tinh màu vàng vạch phá chân trời, mang theo một cái đuôi lửa thật dài, dừng lại ở bên cạnh Đại Bằng Kim Sí Điểu.

Đây là một thanh trường thương làm từ vàng ròng.

Thần thương của Thiên Thần đại đạo, cũng là chí bảo của Đại Bằng nhất tộc.

Ba người này đều là Đạo Cơ đỉnh phong, đồng thời còn là tộc trưởng tương lai của tam tộc, binh khí sử dụng đều là bảo bối cao cấp nhất.

Đại chiến nổ ra.

Xích Âm cũng không thể không hiện ra nguyên hình, triển khai địa pháp thể.

Đây là đại chiến của cao thủ nhất lưu Nam Linh Vực, không thể qua loa chút nào.

Oanh!

Đại Giải Thoát Luân chậm rãi chuyển động, to như phòng ốc, kim quang chiếu rọi.

Cảnh tượng Địa Ngục sinh động như thật.

Thân thể Độc Giác Giao Long nhẹ nhàng trôi nổi trên không trung, thân thể ngưng thực cứng rắn đến cực độ.

Mỗi một tấc huyết nhục giống như hoàng kim, thân thể ngàn trượng giống như đúc từ vàng ròng, cực kỳ cứng rắn.

Trình độ cứng rắn của nhục thân có thể so với Linh Khí, trọng lượng khổng lồ có thể đè chết người.

Răng rắc răng rắc!

Long thân vẫn đang kéo dài, thẳng đến hơn ba ngàn trượng mới dừng lại.

Diêm La Chân Thân đệ nhất luân chính thức luyện thành.

Lục Khiêm hóa thành nhân hình, mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một luồng kim quang sáng chói.

Khí thế vô hình lan ra, con ngươi có chút phiếm hồng, khí chất có chút giống Bạch Diện Âm Quân.

"Hô! Cuối cùng cũng thành công."

Mặc dù nhục thân bị tra tấn, nhưng cũng có công dụng rèn thể tương ứng, không phải là tra tấn thuần túy.

Hơn nữa độ thuần thục của Đại Giải Thoát Luân và tốc độ rèn đúc nhục thân có liên quan.

Đây cũng là nguyên nhân tốc độ tu luyện nhanh như vậy.

Lục Khiêm nâng tay phải lên, hiện tại cảm giác thể nội có lực lượng dồi dào.

Không cần binh khí, dường như thân thể chính là binh khí, cảm giác một quyền có thể đánh nát Linh Khí.

Tính chất thân thể giống như hoàng kim, huyết dịch hiện lên màu vàng, nơi đan điền có Long Châu màu vàng.

Tiến độ luyện thể đình trệ đã lâu bước vào Luyện Khí.

Còn tiến độ Hoàng Tuyền Kinh Đồ biến thành Diêm La Chân Thân.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ, Diêm La Chân Thân (Đạo Cơ trung kỳ: 2300/ 100000)

"Tiến độ mười vạn, gần ba trăm năm đạo hạnh mới tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ. Long mạch Long Châu đã hấp thu xong xuôi, tiếp theo chỉ có thể từng bước tu hành."

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Giao Long bước lên một con đường tiến hóa hoàn toàn mới.

Không còn là thuần nâng huyết mạch như trước kia, tiến về phương hướng Chân Long. Mà là lấy hình thái Giao Long đi một con đường mờ mịt, không biết là phúc hay họa.

Bây giờ đệ nhất luân đại thành, là thời điểm lĩnh ngộ đệ nhị luân. Không biết rõ đệ nhị luân sẽ là loại năng lực nào.

Lúc này, một ngọn lửa từ trong lòng bay ra, hóa thân thành một nữ tử lớn tầm ba tấc.

"Xích Âm phát tới tin tức, dường như bọn họ trúng kế."

Diễm Trung Tiên nói tới chuyện đã xảy ra.

"Hả? Bồng Lai tiên đảo là giả?"

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm vội vàng bay ra ngoài.

Đương nhiên là đi tìm Thái U chân nhân, hắn sẽ không một mình xâm nhập địa phương nguy hiểm như thế.

【VIP】 Thẩm Phán kim quang, mạnh mẽ đoạt Ngọc(1)

Bạch Thủ sơn.

Một đạo thân ảnh bay lên đỉnh núi. Người này chính là Lục Khiêm. Tuyết trắng rơi xuống vai, hàn phong thấu xương. Lục Khiêm đứng ở đỉnh núi, cất cao giọng nói:

"Sư tôn, đệ tử Lục Khiêm cầu kiến."

Đỉnh núi không một bóng người, thanh âm quanh quẩn. Thật lâu sau, hư không chậm rãi hiện ra một bóng người tóc trắng mày bạc.

"Xảy ra chuyện gì?"

Hai mắt Thái U lóe lên kim quang. Thần quang sáng chói.

"Đám người Xích Âm…"

Lục Khiêm nói tới chuyện đã xảy ra.

Thái U nghe xong nhướng mày, xem ra Yêu tộc đến có chuẩn bị, lại có sự tình như này, hơn nữa còn thừa dịp bọn hắn bế quan.

Lúc này thực sự Thái U không tách ra được. Luyện hóa Đỗng Sát Thần Nhãn chỉ còn kém một cửa ải cuối cùng. Thiếu chút nữa là có thể luyện hóa được cái pháp bảo Nguyên Linh này.

Đến lúc đó thành tựu Chân Đan, độ khó vượt qua thiên kiếp sẽ giảm mạnh.

“Tạm thời ta không ra được, như vậy đi, ngươi cầm phân hồn Đỗng Sát Thần Nhãn đi qua, bên trong có mười đạo Thẩm Phán kim quang, mười cái hàn băng thần y. Chắc cũng đủ để ngươi cứu người rồi.”

Thái U điểm ra một chỉ, kim quang bắn vào mi tâm Lục Khiêm, hình thành một đạo thần văn màu vàng.

“Được rồi, vậy đệ tử đi trước.”

Đạo Đỗng Sát Thần Nhãn này còn mạnh hơn so với trước kia, ít nhất bình yên thoát thân là không thành vấn đề.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm cất bước tiến vào hỏa diễm.

Diễm Tâm Kim Cung có thể thông qua phân hỏa đi đến bất cứ địa phương gì.

May mà vị trí Xích Âm, có thể khiến Diễm Tâm Kim Cung truyền tống, nếu không chỉ có thể bay qua.

“Đạo Cơ trung kỳ, cơ duyên tiểu tử này thật sâu.”

Thái U chân nhân tấm tắc khen.

Nhất định tiểu tử này đã tiếp nhận di sản của Minh Phủ. Cơ duyên như thế thật sự khiến người ta hâm mộ vạn phần.

Thế nhưng trong lòng Thái U cũng không tham lam. Nhất định người có cơ duyên thâm hậu sẽ mang theo kiếp lực, lão tu hành sắp đến chỗ khẩn yếu, không cần mạo hiểm thêm chút này.

Hơn nữa Thái U cũng không phải không có cơ duyên. Vừa nghĩ vậy, thân thể Thái U dần dần biến mất.

Tố Giảm Cầu Không chi pháp của Thiên Hà cho Thái U dẫn dắt rất lớn.

Tuy nhiên không có Tố Giảm Cầu Không cực đoan giống như Thiên Hà.

Phong cách của Thiên Hà quá lớn, lão muốn bước nhanh chân. Thái U không có yêu cầu cao như vậy, chỉ cần đột phá Chân Đan, đồng thời thành công vượt qua thiên kiếp là đủ.

Không thích ứng được thiên địa, vậy thì Tố Giảm Cầu Không, để cho mình thích ứng thiên địa. Đây cũng là lý luận mà Thái U ngộ ra.

Vạn Long Viên.

Nơi đây biến thành một mảnh hỗn độn, sơn hà vỡ nát. Thiên Tử Kiếm ảm đạm vô quang, Huyết Sát Âm Vân tách ra hơn phân nửa.

Yêu tộc bên này cũng tổn thất nặng nề. Thế nhưng Nhân tộc vẫn tương đối thế yếu.

Giao Long do Vạn Long Ngọc Tỷ triệu hoán đi ra ép mọi người đến nơi hẻo lánh. Xích Âm vốn đứng ở ngoài rìa đám người, giờ phút này lại ở bên trong rồi.

Ầm!

Lúc này, một con Bạch Tượng thân cao trăm trượng giẫm nát một thanh phi kiếm. Trưởng lão Đạo Cơ mặc trang phục U Đô Kiếm Lâu thổ huyết bay ngược.

Bạch Tượng thừa thắng xông lên, nâng cự túc đuổi sát theo.

Tượng chi nhất tộc có lực lượng lớn vô cùng, nhục thân có thể so với pháp khí, phi kiếm rơi xuống trên thân Bạch Tượng, chỉ lưu lại vết tích màu trắng nhàn nhạt.

Bốn cái chân voi giống như một loại Linh Khí.

Trưởng lão U Đô Kiếm Lâu căn bản không cách nào chống cự, lại thêm bản thân bị trọng thương, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tượng đuổi theo.

“Trưởng lão!”

Các đệ tử khác của U Đô Kiếm Lâu la lớn.

“Chết chắc rồi…”

Trong lòng trưởng lão hiện lên một tia tuyệt vọng.

Lúc này, trưởng lão phát hiện Xích Âm bên cạnh cũng đang lùi lại.

“Dừng lại cho ta!”

Trưởng lão Kiếm Lâu phất tay đánh ra một đạo kiếm khí màu trắng, mục tiêu trực chỉ Xích Âm.

“Hèn hạ! !”

Xích Âm nghiến chặt hàm răng, không nghĩ tới lão gia hỏa này sẽ lấy mình làm bia đỡ đạn.

Ầm!

Một trăm mười tám thanh Bích Hỏa Phi Đao đánh tan kiếm khí. Trì hoãn một hồi như thế, khiến Xích Âm tụt hậu khá xa so với trưởng lão Kiếm Lâu.

“Ha ha, tử bần đạo không bằng tử đạo hữu, xin lỗi nha.”

Trưởng lão Kiếm Lâu cảm thấy vô cùng đắc ý vì mình nhanh trí. Dù sao tình cảnh hỗn loạn, sau đó cũng sẽ không có ai nhớ kỹ tiểu động tác này của hắn.

“Hừ!”

Trong mắt Bạch Tượng lóe lên một tia trào phúng. Chợt chân phải giơ lên, mang theo tiếng xé gió, đạp xuống đầu Xích Âm.

Ầm!

Một trăm mười tám thanh Bích Hỏa Phi Đao bị bắn ra. Quỷ vật Cửu U Lao thả ra hoàn toàn không ngăn cản được.

“Lần này nguy rồi.”

Trong lòng Xích Âm có chút tuyệt vọng.

Mình mới là Đạo Cơ sơ kỳ, đối diện với Bạch Tượng ít nhất là hậu kỳ, hơn nữa còn là vô địch cận chiến. Chỉ sợ lần này khó thoát tai kiếp.

Bạch Tượng gây ra động tĩnh rất lớn, gần như thu hút ánh mắt đám người.

“Đây là Xích Âm sư muội!”

Hàn Tiêu ở trong đám người, mở to hai mắt nhìn, giờ phút này đã không kịp tới cứu viện.

“Đệ tử Thái U, Xích Âm? Chỉ sợ Thái U sẽ tổn thất ái đồ rồi.”

Có người cười trên nỗi đau của người khác.

Năng lực cận chiến của Bạch Tượng ở trong cùng cảnh giới là vô địch.

【VIP】 Thẩm Phán kim quang, mạnh mẽ đoạt Ngọc(2)

Không có ai cho rằng Xích Âm đánh thắng được Bạch Tượng.

Oanh!

Bóng mờ bao trùm xuống, đại địa cũng chấn động một cái.

Khói lửa tán đi.

“Đây là…”

Dưới chân voi to lớn, là một cái nắm đấm nhân loại.

Nắm đấm hiện màu vàng, nặng nề giống như hoàng kim.

Sắc mặt Bạch Tượng kịch biến, sau đó miệng phun ra tiên huyết.

Oanh!

Đùi phải Bạch Tượng vỡ nát tại chỗ.

Người này lại một quyền đánh nát chân voi, đám người không khỏi sững sờ.

“Lục Khiêm!”

Xích Âm kêu lên một tiếng phá tan không khí trầm muộn.

“Lát nữa lại nói.”

Lục Khiêm thu nàng vào Diễm Tâm Kim Cung.

“Đáng chết!”

Bạch Tượng nổi giận, thân hình tăng vọt mấy lần. Chân trái hung hăng đạp xuống.

"So sức mạnh với ta?"

Lục Khiêm cười nhẹ một tiếng, phát động Diêm La Chân Thân.

Trước mắt mọi người xuất hiện cự nhân cao ngàn trượng, màu da vàng nhạt, trong tay cầm kim luân.

Đại Giải Thoát Luân bắn trúng Bạch Tượng. Thân hình Bạch Tượng trì trệ trong giây lát, mình đầy thương tích.

Cự nhân ôm lấy chân trái của nó, hung hăng ném lên trên đất.

Phanh phanh phanh!

Liên tiếp mấy chục lần, dần dần Bạch Tượng không có khí tức, cuối cùng bị Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trấn áp.

Toàn bộ quá trình không tới mười hơi thở.

"Thiếu tộc trưởng! !"

"Tượng Sơn!"

Thanh Sắc Giao Long không dám tin:

"Ngươi nhất định phải chết, ngươi dám giết thiếu tộc trưởng Tượng tộc!"

Tràng cảnh gọn gàng, khiến song phương giao chiến cũng rất là kinh ngạc.

"Ta còn muốn giết ngươi nữa đấy!"

Oanh!

Bát Giác Kiếm Hoàn mở đường. Lục Khiêm bay về phía thanh sắc Giao Long đang được thiên long bao vây ở giữa.

"Mau! Mau phá vây cùng Lục Khiêm! !"

Nhân tộc bên này cũng phản ứng lại, nhao nhao theo sau lưng Lục Khiêm.

“Lục Khiêm! Ngươi là gia hỏa giết đệ đệ Giao Doanh của ta?”

Bên trong quần long thoát ra một con Đà Long.

Cự nhân vừa mới xông lên liền hóa thân thành Giao Long dài ba ngàn trượng, Giao Vĩ hung hăng quét trúng đầu Đà Long, trực tiếp quét hắn đến thổ huyết bay ngược trở về.

Thân hình ầm ầm rơi xuống đất, tạo thành hố to, khói lửa thật lâu không tiêu tan.

“Hoàng Tuyền Giao Long Lục Khiêm, nghe danh đã lâu!”

Giao Phù cất cao giọng nói nhưng trong lòng đang âm thầm chấn kinh.

Đây là loại pháp thân gì, sao lại có uy lực mạnh mẽ như vậy.

Thế nhưng gia hỏa này trốn không thoát. Hơn ngàn Giao Long vây quanh hắn, lại thêm mình và Đại Bằng Kim Sí Điểu, không phải vừa rồi Thiên Tử Kiếm có thực lực mạnh hơn cũng ngã xuống đó sao.

Người này tuyệt đối không thể để chạy thoát.

Rống!

Thanh Sắc Giao Long thét lớn một tiếng, sóng âm vô hình dời sông lấp biển mà tới.

Đại Bằng Kim Sí Điểu Cửu Nạn tề xuất.

Lúc này, trong mắt Hoàng Tuyền Giao Long lóe lên một tia được như ý nguyện. Mi tâm vỡ ra một vết nứt, lộ ra mắt thần màu vàng óng.

Oanh!

Mười đạo Thẩm Phán thần quang rơi xuống, chôn vùi hết thảy.

Quang mang chói mắt, đám người vô ý thức nhắm mắt lại. Đương nhiên Vạn Long Ngọc Tỷ cũng không phải ăn chay, gào thét một tiếng, ngăn trở đại bộ phận uy lực, bảo vệ Thanh Sắc Giao Long.

Quang mang tán đi.

"Cái này…"

Ánh mắt Thanh Sắc Giao Long đờ đẫn.

Lục Khiêm biến mất, đồng thời cả Vạn Long Ngọc Tỷ nữa…

Mười đạo Thẩm Phán kim quang rơi xuống. Vạn Long Ngọc Tỷ phát ra một tiếng gào thét ngăn trở. Nhưng chỉ có thể ngăn cản Giao Phù không bị tổn thương mà thôi.

Những Long tộc khác đều bị hất bay, Đại Bằng Kim Sí Điểu không biết bay đi nơi nào. Uy lực mười đạo Thẩm Phán kim quang này, tương đương với một kích toàn lực của mười vị cao thủ Đan Kiếp.

Không thể không nói Thái U đã dốc hết vốn liếng.

Đỗng Sát Thần Nhãn muốn một lần ngưng tụ nhiều thần quang như vậy, cũng tốn hao sức lực một hồi lâu.

Quang mang tán đi, Giao Phù ngạc nhiên phát hiện Lục Khiêm biến mất, các tu sĩ nhân loại khác cũng bay ra khỏi Vạn Long Viên.

Càng đáng sợ hơn chính là, Vạn Long Ngọc Tỷ cũng không thấy.

"Súc sinh! Trả chí bảo cho ta!"

Giao Phù hoàn toàn luống cuống.

Không nói đến lần này hại chết Tượng Sơn, quan trọng hơn là Vạn Long Ngọc Tỷ không còn.

Vạn Long Ngọc Tỷ là pháp bảo Thiên Cương ba mươi sáu tầng mãn cấp, ngưng tụ ra một đạo bảo cấm. Dù chưa sinh ra Nguyên Linh, nhưng uy lực cũng rất khó lường.

Làm mất bảo vật này, chỉ sợ Giao Phù sẽ bị đánh chết. Nghĩ tới đây, Giao Phù vội vàng đuổi theo.

Đập vào mi mắt là biển lớn trắng xoá, ngoại trừ một chút Nhân tộc xui xẻo chạy tương đối chậm ra, thì không thấy những người khác.

"Lục Khiêm, Lục Khiêm!"

Giao Phù phẫn nộ gào thét, sóng biển cao ngàn trượng.

Đáng hận là mình không thể luyện hóa Vạn Long Ngọc Tỷ, nếu không sao lại tuỳ tiện để Lục Khiêm cướp đi.

Có điều Lục Khiêm muốn luyện hóa nó cũng không có khả năng.

Trừ phi hắn có thể xóa đi thần thức của Giao Long Đạo Chủ, đồng thời được Vạn Long Ngọc Tỷ thừa nhận.

Nếu không lấy được ngọc tỷ chỉ là vướng víu, căn bản không có nửa điểm tác dụng.

Một bên khác.

Biển lớn mênh mông.

Mấy đạo kiếm quang nhanh chóng bay qua, mang theo một trận sóng biển.

Cầm đầu chính là trưởng lão U Đô Kiếm Lâu Lý Thanh, cùng mấy tên đệ tử Dưỡng Thần.

【VIP】 Đấu cực càn xu, phi khí Kiếm Hạp(1)

Sắc mặt Lý Thanh nghiêm túc, một mạch bay về phía trước.

Hắn sợ Lục Khiêm trả thù.

Ngộ nhỡ Lục Khiêm tới trả thù, hắn cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

Một Đạo Cơ sơ kỳ như hắn, căn bản không đánh lại người này. Chỉ tiếc Xích Âm không chết, nếu không sẽ không có chứng cứ.

"Nhanh lên! Nếu không sẽ không kịp quay về sơn môn."

Lý Thanh thúc giục nói, hận không thể nắm đám người lên chạy trốn.

Lúc này, phía trước xuất hiện một đạo bóng người.

"Đi vội vã như vậy làm gì?"

Đạo sĩ áo bào đen phía trước cười nói. Đứng phía sau là Xích Âm.

Con ngươi Lý Thanh co rụt lại, cười khan nói:

"Hiểu lầm, đạo hữu đều là hiểu lầm, vừa rồi ta đánh nhầm thôi."

"Thật sao?"

Xích Âm giống như cười mà không phải cười. Hai người Lục Khiêm chậm rãi tới gần.

“Các ngươi muốn cái gì? Ta là trưởng lão U Đô Kiếm Lâu, các ngươi đừng tưởng tốt rồi…!”

Thấy mềm không được, Lý Thanh liền muốn cứng.

“Ta còn là người đại diện Đông Quan, Cửu Tiêu Đạo Minh.”

Xoạt!

Vừa dứt lời, không ngờ Lý Thanh giành lên động thủ trước.

Chỉ thấy hắn xuất ra một cái Kiếm Hạp tử đàn.

Một ngụm chân khí phun ra.

Keng!

Hàn quang lóe lên, kiếm khí lành lạnh bắn ra. Hơn mười đạo hàn quang như tấm lụa bắn thẳng đến đầu Lục Khiêm.

Kiếm khí trong Kiếm Hạp nở rộ giống như pháo hoa. Có lẽ uy lực một cái không bằng Kiếm Hoàn, nhưng hơn ở số lượng đông đảo.

Lục Khiêm tiến lên trước một bước, cầm một thanh phi kiếm xanh biếc. Cánh tay nhẹ nhàng dùng lực.

Răng rắc!

Phi kiếm đứt gãy.

Răng rắc răng rắc!

Liên tiếp mười mấy tiếng răng rắc vang lên, mười mấy thanh phi kiếm bị Lục Khiêm dùng nhục thân bóp nát tại chỗ.

“Cái này…”

Lý Thanh bị phản phệ, phun ra một ngụm tiên huyết.

Đây là người sao?

Không ngờ nhục thể còn cứng hơn Địa Sát phi kiếm bảy mươi hai tầng viên mãn của hắn.

Lúc này, một cái Bát Giác Kiếm Hoàn lấy tốc độ cực nhanh bay tới.

Nhìn thấy túi lớn rộng mở trên không trung, Lý Thanh hoảng sợ nói:

"Huyền Kim Kiếm Nang? Vì sao lại có Kiếm Nang tầng số cao như vậy."

"Hả?"

Bát Giác Kiếm Hoàn hơi chuyển.

Điện quang nở rộ, ngoại trừ Lý Thanh ra, toàn bộ đệ tử phía sau hắn chết hết.

Bát Giác Kiếm Hoàn vững vàng dừng ở trên đỉnh đầu Lý Thanh.

Lôi đình kiếm ý cuồng bạo, chưa rơi xuống đã khiến cho Lý Thanh chảy đầy mồ hôi lạnh.

"Kiếm Nang còn có phần sau không?"

Lúc này Lục Khiêm mới nhớ tới, hình như Kiếm Nang có được từ trên người đệ tử U Đô Kiếm Lâu, hình như là thời điểm Ngưng Sát trước đây.

"Ta không nói, trừ phi ngươi thả ta."

Lý Thanh vẫn mạnh miệng. Lục Khiêm lười nhác nói nhảm, trực tiếp đạp bước tiến lên. Tay cầm Đại Giải Thoát Luân.

Kim quang trong bánh xe bắn ra, bắn trúng đầu Lý Thanh.

Thân hình Lý Thanh lóe lên, một giây sau trực tiếp rơi xuống mặt nước. Từ khi tu thành Diêm La Chân Thân, Đại Giải Thoát Luân càng bộc phát ra sự cường đại.

“Lần này có thể nói chưa?”

Lục Khiêm cười dịu dàng, Xích Âm không nói một lời đứng ở bên cạnh, đề phòng chung quanh.

“Khụ khụ, ta nói.”

Lý Thanh nổi trên nước.

“Không nghĩ tới ngươi có thể luyện Kiếm Nang đến Thiên Cương chi cảnh…”

Phải biết mỗi khi đột phá một tầng Kiếm Nang, sẽ cần tiêu tốn rất nhiều kim loại.

Tu luyện tới Thiên Cương chi cảnh, tối thiểu tiêu hao mấy chục toà kim sơn.

Cho nên đại đa số Kiếm Nang chỉ làm pháp khí để bay hoặc Kiếm Hạp.

Lý Thanh không nghĩ tới có người giàu đến loại trình độ này, thật sự tu luyện Kiếm Nang đến Thiên Cương chi cảnh.

Sau một phen tra tấn của Lục Khiêm, rốt cục Lý Thanh cũng nói ra công pháp bí quyết của U Đô Kiếm Lâu, và phương pháp luyện chế Kiếm Hạp.

Sau khi hủy thi diệt tích, Lục Khiêm bước vào hỏa diễm của Diễm Tâm Kim Cung rời đi.

Một giây sau xuất hiện ở bên trong động phủ.

“Xích Âm, nàng về trước phục mệnh với sư tôn đi, ta bế quan một trận đã.”

Lục Khiêm vứt xuống một câu, liền vội vàng bay vào Diễm Tâm Kim Cung.

“Lục Khiêm ngươi cũng biết tính đó.”

Bầu trời bên trên Diễm Tâm Kim Cung, Vạn Long Ngọc Tỷ xanh biếc bay lượn trong Ma Vân. Thả ra từng đạo yên long hắc khí dài đến mấy trăm trượng, mạnh mẽ đâm loạn xạ trong Diễm Tâm Kim Cung.

Diễm Trung Tiên bấm chỉ quyết, gương mặt nhỏ trắng bệch, tóc đỏ theo gió bay múa, có chút dấu hiệu không chống đỡ nổi.

Lục Khiêm vung tay lên, đánh ra một đạo hoàng vân. Đây là pháp lực vụ hóa, cuối cùng ngăn chặn Vạn Long Ngọc Tỷ tán loạn.

May mắn không ai khống chế, nếu không xông phá Diễm Tâm Kim Cung cũng khó nói.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền thu nó vào Thức Hải, trấn áp ở dưới Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Độc giác Giao Long canh giữ ngày đêm, một khi Vạn Long Ngọc Tỷ có bất kỳ dị động gì, lập tức xuất thủ trấn áp. Như này Lục Khiêm yên tâm hơn rất nhiều.

Sau đó chính là nghiên cứu làm sao luyện hóa Vạn Long Ngọc Tỷ. Dù sao cũng là một cái pháp bảo, nếu như nắm giữ được lực lượng, quả thực là người mạnh nhất từ Đan Kiếp trở xuống.

Thời gian về sau, Lục Khiêm một mực đắm chìm trong luyện hóa Vạn Long Ngọc Tỷ. Lấy được công pháp Kiếm Hạp cũng chưa kịp tu luyện.

Sau khi cao thủ các phái trở về, liền truyền bá ra sự tình phát sinh trong Vạn Long Viên.

【VIP】 Đấu cực càn xu, phi khí Kiếm Hạp(2)

Thông U quan.

Huyễn Am nghe được tin tức Xích Hải, sững sờ một hồi, sau đó thở dài thật sâu:

"Cuối cùng vẫn để tên tiểu tử này trưởng thành."

Giết Tượng Sơn, chiến Giao Phù.

Mặc dù tu vi là Đạo Cơ trung kỳ, nhưng chiến lực không thua gì Đạo Cơ hậu kỳ.

Huống hồ có một sư phụ bao che khuyết điểm như Thái U.

"Đúng rồi, sự tình Lục Khiêm đoạt được Vạn Long Ngọc Tỷ là thật sao?"

"Ta chưa từng thấy tận mắt, nhưng có người nói như vậy."

Chính phái cũng đang thảo luận về nhân vật gây tranh cãi gần đây.

Giết Ngọc Sinh, Tượng Sơn, Giao Doanh… Những chiến tích này đều là thật, hơn nữa còn có lời đồn thật ra Lục Khiêm là điện chủ Giải Thoát Điện.

Trước đây Trảm Kiếp Bảo Uyển cũng vì chuyện này mà suýt gây chiến cùng Cửu Tiêu Đạo Minh.

Những lời đồn này càng làm cho Lục Khiêm bị vây trong một tầng sắc thái truyền kỳ.

Thậm chí có người đặt hắn song song với đệ nhất thiên tài Long Tiêu nữ tiên Khúc Tố Anh của Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Nữ tử thanh lệ đứng lẳng lặng ở bên bờ vực, y phục nhẹ nhàng, di thế mà độc lập.

“Lục Khiêm…”

Trong lòng Khúc Tố Anh hơi xúc động. Năm đó lần đầu nhìn thấy Lục Khiêm, gia hỏa này mới chỉ là con tép Dưỡng Thần sơ kỳ.

Bây giờ đã trưởng thành đến tình trạng này. Thế mà sánh ngang cùng mình.

Người sợ nổi danh heo sợ mập.

Lục Khiêm thành danh, cũng mang đến tai hoạ ngầm lớn lao.

Hai tộc yêu nhân đều có người nhớ kỹ hắn.

Tốc độ làm giàu nhanh như vậy, rất khó khiến cho người khác không cho rằng trên người hắn không có cơ duyên lớn lao.

Cộng thêm tin tức Yêu tộc mất đi Vạn Long Ngọc Tỷ truyền đến.

Càng nhiều ánh mắt tập trung vào trên người Lục Khiêm còn chưa biết.

Từ một loại trình độ nào đó mà nói, có được bí bảo càng nguy hiểm hơn so với đắc tội toàn bộ thiên hạ.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Thế giới ma khí đen như mực. Âm phong gào thét, như khóc như tố.

Hoàng Tuyền Thánh Hà chảy xuôi vạn năm.

Nại Hà Kim Kiều đính đầy tiên huyết pha tạp bắc qua hai bờ. Dường như tiên huyết Thần Ma trên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đã ngưng thực hơn rất nhiều.

Trận chiến ở Vạn Long Viên, đã trực tiếp khiến Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đi vào Thiên Cương tầng thứ hai mươi sáu, cũng chính là đệ tam trọng thiên chi cảnh. Hấp thu Tượng Sơn chi huyết, kém một bước chính là Thiên Cương tứ trọng thiên.

Dưới cầu là Hoàng Tuyền Hà Thủy cuồn cuộn chảy nhanh. Một cái ngọc tỷ chìm chìm nổi nổi. Thỉnh thoảng toát ra một trận tinh khí hình rồng, nhấc lên sóng gió động trời.

Toàn bộ Giao Phục Hoàng Tuyền đồ cũng chấn động lên.

Độc Giác Giao Long nhảy lên một cái, cái đuôi đánh tan tinh khí hình rồng.

"Linh vật có chủ, sợ là khó mà hàng phục."

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Nếu như đoán không lầm, chủ nhân vật này là Giao Long Đạo Chủ.

Thần niệm cao thủ Đan Kiếp rất khó bài trừ, chính vì cái này, cho nên mới khó luyện hóa như thế. Hiện tại chỉ có thể che đậy cảm giác của Giao Long Đạo Chủ.

Nếu không phải cách nhau quá xa, chỉ sợ Giao Long Đạo Chủ đánh xuống một cái thần niệm, vạn long tề xuất, khiến Lục Khiêm hồn phi phách tán cũng không chừng.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bước lên Kim Kiều. Nói với Mạc Sầu:

"Trước tiên nàng ở lại đây, dùng Vong Tình Thủy xóa đi thần niệm hắn lưu lại, lúc nào mài xong nói cho ta."

“Vâng lão gia.”

Lục Khiêm trở lại Diễm Tâm Kim Cung. Mở ra Kiếm Hạp đoạt được từ trên người Lý Thanh.

Cái hộp này được chế tạo từ Lôi Văn Tử Đàn, hoa văn đường viền khắc họa long phượng kỳ lân, nhân văn xã tắc, núi non sông ngòi.

Kiếm Hạp mở ra, kiếm khí phun trào như pháo hoa.

Lục Khiêm nhướng mày, nhẹ nhàng thả ra kiếm khí của hắn.

Kiếm Hạp không có kiếm, giống như binh khí không có lưỡi. Bên trong Kiếm Hạp không khác Kiếm Nang quá nhiều, có được không gian rộng lớn như động phủ, có thể dung nạp nhiều loại binh khí.

“Đây mới là phương pháp tiến giai Kiếm Nang.”

Lúc này Lục Khiêm mới bừng tỉnh, không trách được Thiên Cương Kiếm Nang tiêu hao lớn như vậy, một tầng liền muốn mấy chục đến hơn trăm vạn pháp tiền.

Hắn còn tưởng rằng người U Đô Kiếm Lâu rất có tiền, hóa ra là có phương pháp tiến giai cao hơn.

Lục Khiêm đi đến trước bàn gỗ tử đàn ở Luyện Công Điện. Dưới ánh nến yếu ớt viết nội dung luyện chế Kiếm Hạp.

Kiếm Hạp tên là ‘Đấu Cực Càn Xu Phi Khí Kiếm Hạp’

Phẩm chất phi khí Kiếm Hạp chia làm nhất đạo cửu khí. Cái này là do cấm chế ban đầu của Kiếm Nang quyết định. Trước kia Kiếm Nang là Thiên Cương đệ nhị trọng. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, coi như đây là cơ sở luyện chế ra Kiếm Hạp phẩm chất cửu khí.

Chín chín tám mươi mốt, ý vị có thể dung nạp tám mươi mốt loại kiếm khí.

Luyện chế Linh Khí ngoại trừ thủ pháp cấm chế, còn có một yêu cầu là vật liệu.

Vật liệu ban đầu càng cao, đương nhiên giới hạn pháp khí càng cao.

Đương nhiên là Lục Khiêm dùng vật liệu tốt nhất. Tốn hao nhiều cũng không quan trọng, chỉ cần có thể tăng cường tu vi là được.

【VIP】 Thương Sơn quỷ đốc, Đại Khổ Ách Luân

Sau khi phân phó xong, Lục Khiêm tiếp tục cảm ngộ Diêm La Chân Thân đệ nhị luân.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng Lục Khiêm luôn có loại cảm giác nguy cơ.

Đây chính là chỗ hại của thanh danh lên cao. Tất cả những chuyện trước kia của mình đều sẽ bị phóng đại.

Thông U quan cũng biết mình là điện chủ Giải Thoát Điện. Chỉ cần có lòng điều tra, chắc chắn sẽ tìm ra một tia dấu vết để lại. Lịch sử đen tối trước kia bị khai quật ra từng chút từng chút. Sở dĩ không lựa chọn tung lên, có lẽ là chờ đợi thời cơ, hoặc là không tìm được chứng cớ xác thật.

Lục Khiêm luôn cảm giác về sau sẽ bị cắn lại. Cho nên tăng cường tu vi bản thân mới là sự tình gấp nhất.

…

Thái Côn sơn mạch.

Ngọn núi này nằm ở phía nam Cửu Tiêu Đạo Minh xa xôi.

Là địa phương yêu loại, tà môn ngoại đạo, tán tu phản đồ rất ưa thích ẩn tàng.

Ngư long hỗn tạp, bởi vì là nơi xa xôi nghèo khổ, nên chúng thường xuyên xuống núi quấy rối các môn phái khác. Bình thường cướp đoạt xong sẽ trốn lên núi, các phái cũng không làm sao được.

Ngày kế tiếp.

Bên ngoài Thái Côn sơn có một người tới. Người này khống chế độn quang màu vàng. Nhìn kỹ thì đang ngồi trên một đầu Kim Thiềm, bảo khí dào dạt.

Đạo độn quang này ở ngoài trăm dặm cũng có thể trông thấy, hấp dẫn ánh mắt những con chuột trong chỗ tối.

"Lão đại, gia hỏa này quá kiêu ngạo, cho hắn biết thế nào là lễ độ đi."

Mây đen bao phủ Hắc Sơn.

Hắc phong cuốn lên cát vàng, hình thành một tu sĩ mặt trắng mặc vũ phục màu đen.

Tu sĩ mặt trắng nhìn về phía một tảng đá nói.

Răng rắc!

Vừa dứt lời, tảng đá mở ra một con mắt lớn như cối xay. Con ngươi màu đen, tròng trắng mắt dày đặc tơ máu.

"Giết!"

Rắc…

Đột nhiên tảng đá mọc lên từ mặt đất, rễ cây màu nâu giống như vô số cái chân, chống đỡ tảng đá màu đen mọc ra mắt to này.

Đây là Nhãn Tinh, có thể cưỡi gió bay được, thổ khí biến hóa, sở trường ăn số mệnh người sống, vốn là vạn niên Khô Bách Chi Tinh.

Hốc mắt phát ra mười trượng hắc mang. Bên trong hắc quang có chút đỏ, mùi máu tanh xông vào mũi, trực chỉ Lục Khiêm phía trên bầu trời.

"Lên!"

Ba mươi sáu tên hắc bào nhân hóa thành hoàng sa toàn phong, phù diêu mà lên.

Người trên trời cũng chú ý tới loại tình huống này, hừ lạnh một tiếng, sau lưng cõng một cái Kiếm Hạp.

Hộp này dùng Tiên Thiên Thủy Tinh trong suốt là thân hộp, vỏ ngoài làm bằng lôi kích tử đàn mộc nghìn năm.

Bàn Long, Đối Phượng, Thiên Mã, Ích Tà là đường viền.

Ngọc Bích, Xích Anh, Trắng Mã Não, Lam Lưu Ly, … Ghép thành các loại phi cầm tẩu thú màu sắc rực rỡ.

Cực kỳ lộng lẫy và dữ tợn, nhìn qua chính là có giá trị không nhỏ.

Ầm!

Kiếm Nang bắn ra mấy trăm đạo quang mang.

Nhìn kỹ, đó là các loại hình dạng kiếm khí.

Trong đó hình dạng phi đao chiếm đa số, thứ mạnh nhất Bát Giác Kiếm Hoàn, chính là tám thanh Tham Lang Kiếm Hoàn rất linh động.

Xoạt!

Kiếm khí lành lạnh, giống như cày đất. Chỗ đi qua đều hóa thành bột mịn, trong nháy mắt mấy chục tên quỷ quái biến thành hư vô.

“Nhanh đi thỉnh Thương Sơn quỷ đốc!”

Nhãn Tinh chỉ kịp nói ra một câu như vậy, đã bị kiếm khí xoắn thành hư vô.

Con quỷ quái ngay cả Đạo Cơ cũng không phải này căn bản không thể chống cự sức mạnh như thế công kích.

“Thương Sơn quỷ đốc? Có lẽ ngươi có thể thử thần thông chi uy của ta.”

Lục Khiêm vỗ đầu Tam Túc Kim Thiềm.

“Đi!”

Độn quang bay về phía chỗ sâu trong dãy núi.

Cách đó không xa là một tòa cự sơn bị mây đen bao phủ. Núi này quanh năm có khói đen che phủ, âm vụ xanh nhạt giống như chướng khí, âm trầm thê lãnh, đưa tay không thấy được năm ngón.

Xoạt!

Lúc này, âm vụ phá vỡ. Một đám quỷ vật đi ra. Quỷ vật mấy trăm, tạo phục khăn vấn đầu. Trung tâm là một quỷ mang kiệu mười tám con mắt, mặt trắng má đỏ, áo đỏ.

Tốc độ cực nhanh, vô thanh vô tức, rất là quỷ dị.

“Ai dám giết người nhà của ta!”

Bên trong xe ngựa truyền đến một tiếng quát lớn.

Mấy trăm tên quỷ tùy tùng bị dọa quỳ xuống, một tên quỷ mặt xanh hai sừng mặc Đại Hồng triều phục bên trong xe đi ra, đầu đội mũ ô sa.

Hình dạng người này giống như là quan viên bên trong miếu thờ, chính là thanh diện song giác.

“Ngươi chính là Thương Sơn quỷ đốc? Nếm thử thần khí của ta đi!”

Một đạo kiếm khí sáng chói biến thành con đường ánh sáng, từ chân trời mà tới.

Oanh!

“Đạo Cơ trung kỳ!”

Nhìn thấy đoàn mây vàng hình dáng sương mù kia, Quỷ Đốc khiếp sợ nói không ra lời.

Nơi này là sân nhà mình, có lẽ có thể chiến một trận. Nghĩ tới đây, ánh mắt Thương Sơn quỷ đốc trở nên hung ác, phun ra một ngụm hắc vụ.

Hắc vụ hóa thân thành đầu lâu to lớn.

Mấy trăm tên quỷ tùy tùng gầm thét xông tới.

Xoạt!

Kiếm Hạp xé nát bầy quỷ, đánh tan đầu lâu.

"Chết đi cho ta!"

Rốt cục Thương Sơn quỷ đốc cũng bạo phát, đột nhiên thân thể mấy trăm trượng mọc lên từ mặt đất, một quyền nện xuống Lục Khiêm.

Lúc này, bầu trời trở nên ảm đạm.

Đỉnh đầu Lục Khiêm xuất hiện một cái Tam Sắc Đăng Luân bằng vàng chói sáng.

Tam Sắc Đăng Luân chợt cao chợt thấp, chợt trước chợt sau. Bỗng nhiên bay đến đỉnh đầu Thương Sơn quỷ đốc, hạ xuống ba loại thần thủy màu vàng bạc tím.

Kim thủy làm hao mòn tinh huyết cốt nhục. Ngân thủy làm hao mòn pháp lực chân khí. Tử thủy làm hao mòn nguyên thần hồn phách. Ba loại thần thủy đổ xuống, Thương Sơn quỷ đốc liền hóa thành hư vô.

Đây là kim luân thần thông - Đại Khổ Ách Luân mà Lục Khiêm mới lĩnh ngộ.

【VIP】 Gặp lại Tương Liễu, Yêu Vương Thoát Kiếp(1)

Đại Khổ Ách Luân vừa ra.

Thương Sơn quỷ đốc và mấy trăm tên quỷ tùy tùng hóa thành tro tàn tại chỗ.

Luân tử giống như ánh đèn, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Rộng năm thước ba tấc, kim ngân tử quang chiếm cứ một phần ba.

Từ xa nhìn lại, giống như là một cây nến. Luân này không có thực thể, toàn bộ từ ba loại thần quang kim ngân tử hội tụ mà thành.

Màu vàng tên là khổ hình thần quang, có thể phóng xuất ra khổ hình thần thủy làm hao mòn tinh huyết cốt nhục.

Màu bạc tên là khổ hồn thần quang, có thể phóng xuất ra khổ hồn thần thủy làm hao mòn nguyên thần hồn phách.

Màu tím tên là khổ lực thần quang, có thể phóng xuất ra khổ lực thần thủy làm hao mòn pháp lực chân khí.

Thân hình đều diệt, nên tên cổ là Đại Khổ Ách Luân.

Lục Khiêm ngưng thần nhìn lên Hoàng Kim Giám, một đạo tin tức hiển hiện.

Đại Khổ Ách Luân (nhập môn: 10/ 1000)

Thời gian sau này, chính là tu hành Đại Khổ Ách Luân. Sau đó dùng ba loại thần thủy tẩy luyện Diêm La Chân Thân.

Đầu tiên là nhục thân, sau đó là hồn phách, cuối cùng là pháp lực.

Tinh Khí Thần tam bảo tiến một bước, đạt được tôi luyện, đạo hạnh sẽ phóng đại, sau khi có được tám trăm năm đạo hạnh, pháp lực sẽ ngưng thực áp súc lần nữa, biến thành pháp lực thể lỏng.

Đến lúc đó chính là Đạo Cơ hậu kỳ.

Tiến độ Diêm La Chân Thân tương đương với tiến độ đạo hạnh. Cần hai ba trăm năm đạo hạnh mới có khả năng mãn cấp.

Cộng thêm Đại Giải Thoát Luân, có thể tích lũy đạo hạnh sẽ rút ngắn đến khoảng chừng trăm năm. Lại thêm tôi luyện Đại Khổ Ách Luân, Lục Khiêm đoán chừng năm mươi năm là có thể hoàn thành tích lũy đạo hạnh.

Về phần có thời gian này hay không, hắn cũng không biết rõ.

Xoạt!

Lúc này bên trong quần sơn.

Hai đạo bích lục hỏa quảng lóe lên, quang mang xuyên thấu hắc vụ, to như phòng ốc.

Nhìn kỹ, cái này không phải là ánh lửa gì, mà là hai con mắt to lớn. Tất cả có mười tám viên.

Sương mù tản ra, Cự Xà chín đầu xuất hiện. Cự Xà chín đầu cao ngàn trượng, lân phiến và con ngươi xanh biếc, toàn thân tản ra khí thế cường đại.

"Tương Liễu?"

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại. So sánh với Kim Thiềm dưới chân, đơn giản nhỏ bé như con kiến.

“Khặc khặc, hóa ra là ngươi, Lục Khiêm.”

Tương Liễu cười một tiếng

“Tới tâm sự.”

Xoạt!

Thân hình Tương Liễu tán đi, phía dưới xuất hiện một lang quân tuấn tú mặc trường bào u lục, đầu đội khăn, ung dung tự tại.

Khuôn mặt người này tái nhợt, nhìn gần xấp xỉ Lục Khiêm, con ngươi hiện lên màu u lục, dáng người thẳng tắp, một đôi mày kiếm rất khí khái hào hùng.

Nếu không phải khí chất quá mức âm trầm, không biết rõ còn tưởng rằng là thiếu niên kiếm hiệp nơi nào.

Tương Liễu vung tay lên, trước mặt xuất hiện một bộ bàn đá, rót hai chén rượu ngon lấp lánh kim quang.

Đây là lần đầu tiên Lục Khiêm nhìn thấy hình dạng của Tương Liễu.

Nhìn thấy gia hỏa này không có dục vọng, liền dứt khoát ngồi đối diện với Tương Liễu.

“Ngươi biết rõ ta?”

Lục Khiêm hỏi.

Hắn nhớ kỹ mình chưa từng quen biết với Tương Liễu, thế mà lại biết tên mình.

Tên này là cao thủ Đạo Cơ hậu kỳ uy tín lâu năm.

Thời điểm Tương Liễu thành danh, Lục Khiêm còn chưa gia nhập Thông U quan.

“Đương nhiên, trước đây bản tọa còn từng truy sát các ngươi nữa. Hắc hắc.” Nhìn qua tuổi tác Tương Liễu không

kém Lục Khiêm bao nhiêu, nhưng giọng nói lại như ông cụ non.

Nói đến đây, Lục Khiêm lại nhớ lại, trước đây hắn và Thần Lãng thực sự đụng phải người này ở Thủy Nhãn.

Nói đến, Thần Lãng còn là con của Tương Liễu.

"Chuyện của Thần Lãng, ngươi cũng bỏ khá nhiều công sức rồi."

Tương Liễu cười đắc ý.

Thật vất vả mới chế tạo ra Hỗn Thế Ma Thai, lại bị Lục Khiêm và Thiên Hà chà đạp thành dạng này.

Trong lòng Tương Liễu nói không tức giận là không thể nào.

Xoạt!

Một cỗ áp lực cường đại đánh tới. Lục Khiêm giống như rơi vào huyễn cảnh.

Trước mắt là một con cửu đầu xà to lớn. Cái đầu khổng lồ giống như có thể nuốt vào một ngọn núi.

Sự thật cũng chính là như thế, trước đây trận chiến Tương Liễu thành danh, chính là một hơi nuốt chín ngọn núi, mới tạo thành tuyệt thế hung danh của Tương Liễu.

Một giây sau, Lục Khiêm thoát khỏi huyễn cảnh, sắc mặt không có chút dao động nào.

Ngược lại là Tương Liễu kinh ngạc vạn phần.

"Có mục đích gì nói đi, đừng dùng những trò này ra oai phủ đầu."

Lục Khiêm mặt không đổi sắc nói. Bây giờ mình cũng không phải là thanh niên Luyện Khí trước đây nữa. Khả năng

chiến lực của mình vẫn kém những cao thủ uy tín lâu năm này, thế nhưng cũng không phải không có lực đánh một trận.

“Ha ha, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.”

Giờ phút này Tương Liễu mới chính thức coi trọng Lục Khiêm, lão nói ngay vào điểm chính.

“Đúng rồi, có muốn cùng ta cướp sạch chính đạo hay không?”

【VIP】 Các phương phản ứng, chấp chưởng đại trận

Phương Thốn Đạo Cung.

Giao Long Đạo Chủ hóa thành Thanh Sắc Giao Long, toàn thân xanh biếc, bóng loáng lóa mắt, không có một chút tạp sắc.

Dáng người ưu mỹ mơ hồ mang theo một tia thần tính.

Đầu giống như lạc đà, trảo như ưng, bụng giống như rắn, trên đầu có cái lục giác phân nhánh.

Đây chính là Chân Long. Đại biểu cho Giao Long Đạo Chủ chân chính tiến vào Chân Đan chi cảnh.

Phía sau Chân Long là một con Hoàng Nha Bạch Tượng. Mũi giống như Giao Long, răng giống như núi lớn, mình đồng da sắt, uy vũ bất phàm.

Đứng sau lưng Giao Long Đạo Chủ, như núi cao biển rộng, ngẩng đầu ngưỡng mộ.

Bầu trời bị một cái bóng mờ che đậy. Ngẩng đầu nhìn lên, là một con Kim Sí Côn Đầu, con ngươi tinh tường của Đại Bằng Kim Sí Điểu, vân trình chín vạn dặm phi cầm chi vương.

“Bái kiến Đạo Chủ, chúc mừng Đạo Chủ thành đạo!”

Trong nháy mắt con rồng này xuất hiện, ngàn vạn Yêu tộc cúi đầu bái lễ. Hàng triệu Yêu tộc cùng hô to, thanh âm rung trời. Trong vòng ngàn dặm có thể thấy được yêu khí tận trời.

Nhân tộc run lẩy bẩy, nằm rạp trên mặt đất giống như sâu kiến.

“Truyền lệnh của ta, đại yến ba ngày.”

Thanh âm uy nghiêm của Giao Long Đạo Chủ truyền đến.

“Vâng!”

Lấy Phương Thốn Đạo Cung làm trung tâm, hàng trăm hàng ngàn vạn Nhân tộc bị nuôi nhốt đưa lên. Mang lên giá nướng, để vào lồng hấp… Hoặc dầu chiên, hoặc giết, hoặc nướng, ăn sống.

Mùi thơm nức mũi, máu chảy thành sông. Khô lâu như lĩnh, hài cốt như rừng.

Người phát kiều thành miếng nhựa, da thịt nát làm bùn đất. Thật sự là núi thây huyết hải. Tất cả Yêu tộc cuồng hoan hưởng thụ. Không thèm để ý khẩu phần lương thực ngày mai mà tha hồ ăn uống. Bởi vì bọn hắn biết Đạo Chủ xuất quan, từ đây không cần lo lắng vấn đề khẩu phần lương thực nữa.

Phương Thốn Đạo Cung.

Nơi đây bài trí trang nhã, đàn hương lượn lờ. Một trăm mười tám cây trụ lớn điểm xuyết minh đăng, mã não đồi mồi và một vài bức bích hoạ đẹp đẽ. Đây là phong cách quen thuộc học được từ thế giới loài người. Mặc dù ngoài miệng khinh bỉ nhân loại, nhưng không thể không nói, văn hóa nhân loại cũng đang ảnh hưởng đến bọn hắn.

Đại điện Phương Thốn Đạo Cung, ba người Giao Long Đạo Chủ biến thành hình người. Giao Long Đạo Chủ ngồi ở phía trên chủ vị, trán mọc ra hai cái độc giác xanh biếc.

“Tinh khí phương thiên địa này vẫn có chút mỏng manh.”

Giao Long Đạo Chủ cảm thán nói. Cuối cùng thân thể Chân Long không duy trì được quá nhiều thời gian dài. Lại thêm Tố Giảm Cầu Không hạn chế, huyết mạch Giao Long

Đạo Chủ là Chân Long, nhưng cũng có hạn chế nhất định, đó là không thể duy trì thời gian quá dài.

"Ha ha, huynh trưởng không cần lo lắng, chờ chúng ta san bằng vực này, nhất định mượn thế giới chi lực để cả tộc nhảy vọt, đây chỉ là tạm thời mà thôi."

Kim Sí Đại Bằng Đạo Chủ cười nói.

Bạch Tượng đánh giá nhục thân kiên cố của mình, tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

"Quả nhiên cái Chân Đan chi cảnh này tốt hơn so với Hư Đan. Pháp lực cũng không có hạn chế."

Tám trăm năm đạo hạnh là Đạo Cơ hậu kỳ. Một ngàn năm đạo hạnh là Đan Kiếp cảnh.

Bởi vì là Hư Đan, cho nên sẽ không tăng lên, đạo hạnh vẫn cố định tại một ngàn năm. Cho nên Hư Đan cảnh, thật ra là so sánh pháp thuật thần thông và binh khí.

Ai nắm giữ sâu, ai có binh khí tốt, như vậy sẽ là cường giả.

"Đó là đương nhiên, Hư Đan và Đạo Cơ khác nhau một trời một vực, Chân Đan so với Hư Đan lại cao không biết bao nhiêu, Bạch Tượng lão huynh, không phải là váng đầu chứ."

Kim Bằng Đạo Chủ cười nói.

Hư Đan có một ngàn năm đạo hạnh, không có nghĩa là Đạo Cơ chín trăm chín mươi chín năm đạo hạnh có thể sánh bằng.

Chênh lệch giữa hai bên, giống như một tấc hoàng kim và một tấc gỗ. Nhìn như lớn nhỏ bằng nhau, nhưng bản chất lại khác biệt ngày đêm.

"Báo!"

Thủ hạ lảo đảo chạy tới, đây là một con Giao Long. Hai vị Đạo Chủ nhìn về phía Giao Long Đạo Chủ.

“Chuyện gì hốt hoảng như vậy?”

Giao Long Đạo Chủ nhướng mày.

“Vạn Long Ngọc Tỷ bị mất. Tượng Sơn thiếu chủ bị giết…”

“Cái gì?”

Bỗng nhiên Bạch Tượng Đạo Chủ đứng dậy, chén và bình hoa bị bóp nát. Vừa rồi Bạch Tượng Đạo Chủ còn như vui vẻ thư thái, lúc này lại vô cùng tức giận.

“Xảy ra chuyện gì?”

Giao Long Đạo Chủ cũng rất tức giận, nhưng không có phản ứng lớn như Bạch Tượng.

“Tượng Sơn thiếu chủ bị giết.”

Tên thuộc hạ Giao Long nơm nớp lo sợ, sợ hai vị Yêu Vương này giận dữ ăn luôn hắn.

“Nói rõ ràng, sợ cái gì.”

Tên thuộc hạ Giao Long này lần lượt nói ra sự tình. Bắt đầu từ kế hoạch giả Bồng Lai tiên đảo và đám người Giao Phù. Lúc đầu kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, nhưng bị người chặn ngang một cước, không chỉ có Tượng Sơn thiếu chủ chết rồi, ngay cả Vạn Long Ngọc Tỷ cũng mất đi.

Giao Long Đạo Chủ bấm chỉ quyết, không ngờ phát hiện mình không tìm được Vạn Long Ngọc Tỷ, đột nhiên sắc mặt trở nên xanh xám.

【VIP】 Các phương phản ứng, chấp chưởng đại trận(2)

“Phế vật, bản tọa còn tưởng rằng Cửu Kiếp tự mình xuất thủ, cuối cùng Giao Phù là chuyện gì xảy ra, từ khi nào Nhân tộc xuất hiện hào kiệt bực này?”

“Đại nhân, ban đầu là do Lục Khiêm đánh lén, Giao Phù thiếu chủ cũng vì chủ quan, nghe nói người này mới là Đạo Cơ trung kỳ.”

Tên thuộc hạ Giao Long cẩn thận nói.

Bạch Tượng Đạo Chủ ngây người nửa ngày, cuối cùng kìm nén cơn giận này xuống. Yêu tộc có huyết mạch càng cường đại, năng lực sinh con càng kém.

Hơn ngàn năm cũng chỉ sinh ra được mười đứa con.

Cho dù là Giao Long Đạo Chủ, cũng không cách nào vượt qua lời nguyền Long chỉ có thể sinh chín đứa con.

Đứa con trai này là một trong những đứa có thiên phú tốt nhất. Làm sao chuyện này có thể khiến trong lòng Bạch Tượng dễ chịu.

Nghe thấy Lục Khiêm đánh lén, trong lòng mọi người mới dễ chịu một chút.

Làm sao người cao ngạo như bọn hắn có thể chấp nhận mình kém Nhân tộc.

Nếu không phải Hư Đan hạn chế đạo hạnh bọn hắn, bọn hắn đã sớm thống nhất thế giới từ bảy tám trăm năm trước.

“Có muốn hiện tại phản công Nhân tộc hay không?”

Kim Bằng Đạo Chủ hỏi.

“Nói nhảm, chẳng lẽ ngươi muốn chờ tất cả bọn hắn đột phá Chân Đan hay sao? Việc này không nên chậm trễ, ngày mai tiến công Nhân tộc.”

Giao Long Đạo Chủ đứng dậy, toàn thân tản ra một cỗ khí thế doạ người.

“Vạn Thế Âm Trủng, Cửu Tiêu Đạo Minh, Trảm Kiếp Bảo Uyển là ba thế lực mạnh nhất, Trảm Kiếp có Tất Phương, U Đô Kiếm Lâu được Đan Kiếp trợ giúp, để ta đối phó bọn hắn.”

“Phía bắc chỉ còn lại Thông U nhất mạch, Thông U mới bước vào Đan Kiếp, Kim Bằng! Ngươi mang theo ba vị Yêu Sư tốc chiến tốc thắng.”

Mặc dù đã mất đi Vạn Long Ngọc Tỷ, nhưng cũng không phải không có chí bảo khác, một thân tu vi của Giao Long Đạo Chủ cũng không thể khinh thường.

Chân Long ngọc thân đệ cửu biến có thể so với Linh Khí Thiên Cương viên mãn, sao lại sợ hãi Kiếm Chủ.

“Huynh trưởng, ta đối phó Cửu Tiêu Đạo Minh, ta phải lấy đầu Lục Khiêm tế điện Tượng Sơn.”

“Được!”

Ngày kế tiếp.

Phương Thốn yêu quốc.

Yêu khí huyết hồng che khuất bầu trời, bao trùm vạn dặm. Phía dưới là vô số sĩ binh Yêu tộc.

Gió thu hiu quạnh, cờ xí tung bay.

Nhân số ba tộc Giao Long, Bạch Tượng, Đại Bằng Kim Sí Điểu ít nhất, cộng lại chỉ hơn một vạn, nhưng lại là chúa tể vạn tộc.

Phía dưới ba vị Đạo Chủ, là sáu vị Yêu Sư Đạo Cơ đỉnh phong Khổng Tước, Hắc Dương vân vân… Yêu Sư có hai mươi tám Yêu Soái Đạo Cơ, ba trăm sáu mươi lăm Yêu Tướng Dưỡng Thần trung hậu kỳ.

"Khởi bẩm ba vị Đạo Chủ, tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm tộc, một nghìn năm trăm sáu mươi chủng loại. Tám trăm ba mươi lăm Dưỡng Thần, mười tám vạn ba ngàn bốn trăm Yêu tộc Luyện Khí, ba trăm mười lăm vạn yêu thú."

Một tên Hắc Dương Yêu Sư mọc ra đầu lâu Hắc Sơn Dương, hai sừng mang lửa tiến lên nói.

Đây là còn chưa tính dã thú, nếu tính tất cả, vậy sẽ không thể đếm hết được.

Dã thú lấy được Linh Khí, có thể thổ nạp tinh hoa thiên địa thì xưng là yêu thú.

Tiếp theo có thể hóa hình làm người, nói được yêu ngôn, nhận biết yêu văn chính là yêu quái Luyện Khí.

"Tốt, Bạch Tượng, ngươi mang theo Thanh Sư, Hỏa Lân Ngạc, Lôi Ô vân… và tám mươi vạn Yêu tộc tiến công Cửu Tiêu Đạo Minh."

Thanh âm của Giao Long Đạo Chủ truyền khắp bốn phương.

Bạch Tượng gào thét một tiếng, phun ra yêu vân màu trắng, cuốn theo thuộc hạ Yêu tộc rời đi.

Mấy trăm vạn đại quân Yêu tộc vung kiếm chỉ vũ nội.

…

Mười ngày trước.

Ti Thiên Đài.

Khúc Tố Lê ngồi dưới chòm sao, nhắm mắt suy ngẫm. Bỗng nhiên, trái tim quặn đau một trận. Gương mặt xinh đẹp của Khúc Tố Lê trắng bệch, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

"Không ổn!"

Nội tâm Khúc Tố Lê dâng lên một cảm giác nguy cơ, hai mắt biến thành màu trắng, nhìn về phía bầu trời. Chỉ thấy, Bắc Đẩu tinh nhấp nháy, Tử Vi lệch vị trí.

Sao chổi huyết hồng vạch phá chân trời. Bầu trời toàn là huyết quang, bên tai mơ hồ vang lên tiếng kêu của Chu Yếm và Phù Hề.

Đây là yêu thú tượng trưng cho chiến tranh, biểu thị thiên hạ sắp động đao binh.

Thiên tượng đã rất rõ ràng, huyết quang từ phương tây mà tới. Khúc Tố Lê liền vội vàng đứng lên, nói cho đám người Ti Thiên Đài.

Ầm!

Pháo hoa sáng chói bay vụt lên trời.

Nở rộ ra vô số quang mang, bay về từng môn phái.

Thoáng cái, tin tức Yêu tộc sắp xâm lấn xuất hiện trên bàn của mỗi một vị đại lão.

Thông U quan.

Quần sơn âm trầm tĩnh mịch. Một tòa núi cao đen như mực đứng sừng sững phía chân trời.

Huyền quan oanh một tiếng rơi xuống, trong bụi mù, Thông U đi ra cửa lớn.

Nghe được tin tức Huyễn Am truyền đến, Thông U nhắm mắt suy ngẫm, cuối cùng nội tâm có chút tiếc nuối. Vẫn chưa

thể đột phá Chân Đan.

“Quan chủ, nhóm chúng ta nên làm như thế nào? Gia nhập liên minh Nhân tộc? Hay là hợp tác với Yêu tộc?”

“Không nên gấp gáp, hiện tại tốt nhất nên án binh bất động, chờ qua một đoạn thời gian lại nói.”

Gia nhập liên minh có thể kết hợp lại, giảm bớt một chút tổn thất, nhưng Thông U cảm thấy mình không dung nhập được với bọn hắn.

【VIP】 Các phương phản ứng, chấp chưởng đại trận(3)

Hợp tác với Yêu tộc cũng không có khả năng. Bây giờ người ta vừa mới bước vào Chân Đan chi cảnh, chính là thời điểm khí thôn ngàn dặm như hổ.

Tùy tiện hợp tác cuối cùng hạ tràng, có khả năng bị người ta xem như huyết thực. Đợi đến khi chiến cuộc gay cấn, mới là thời điểm tối đa hóa lợi ích.

Chính đạo gia làm nghiệp lớn, không nỡ bỏ điểm vốn liếng này. Nhưng Thông U thì khác, chỉ cần phù hợp lợi ích của mình, bán toàn bộ đạo quan cũng không thành vấn đề.

Nghĩ tới đây, Thông U nhìn về phía Huyễn Am, nói:

"Truyền lệnh xuống, vì ứng đối Yêu Tộc xâm lấn, bản Quan chủ mở ra tất cả thần công, cung cấp cho mọi người lĩnh ngộ."

"Quan chủ, chẳng lẽ…"

Bỗng nhiên Huyễn Am nghĩ tới điều gì, không dám tin nhìn Thông U, ánh mắt mang theo một tia hoảng sợ.

"Ha ha."

Đôi mắt u lục của Thông U hiện lên quang mang thâm trầm, bàn tay lớn vươn về phía Huyễn Am.

"Ngươi cũng tới học đi."

Xoạt!

Tay phải ấn ở trên đầu Huyễn Am, pháp lực u lục phun một cái, Huyễn Am lập tức mất đi ý thức.

Làm xong tất cả, Thông U nhìn về phía Thông Thiên Hà, ý tứ sâu xa cười một tiếng:

"Cuối cùng cũng đi đường xưa của ngươi."

Không sai.

Thông U muốn lắp lại phương pháp Tố Giảm Cầu Không của Thiên Hà.

Nếu là đại thế chi tranh, vậy dứt khoát Tố Giảm Cầu Không, bắt đầu tìm chỗ trốn, mấy trăm mấy ngàn năm sau lại là một hảo hán.

Đương nhiên, trước khi chuẩn bị Thâu Độ Tuế Nguyệt, còn cần rất nhiều tài nguyên. Cái đại thế chi tranh này, chính là thời điểm đục nước béo cò.

Cửu Tiêu Đạo Minh.

Một hồi chuông gõ vang.

Lục Khiêm từ trong động phủ tỉnh lại, bên cạnh là Xích Âm đang nằm.

"Đây là cái gì?"

Lục Khiêm nhìn về phía Xích Âm.

"Đây là lệnh triệu tập của Cửu Tiêu Đạo Minh, khẳng định đã xảy ra chuyện lớn."

Xích Âm đứng lên, sau khi thị nữ mặc quần áo cho hai người, liền bay về chỗ Địa Quan Thái Tể.

Cung điện Địa Quan Thái Tể nằm ở trung tâm Cửu Tiêu Đạo Minh. Cao ba ngàn trượng, chiếm diện tích cực lớn. Nhưng nhân khẩu lại không nhiều bằng các chi nhánh khác. Trên danh nghĩa Thiên Quan Thái Tể là minh chủ Cửu Tiêu

Đạo Minh. Nhưng thời khắc mấu chốt, chấp chưởng tất cả vẫn là Đông Quan.

Mọi người đi tới đại điện.

Một nhóm lớn người đứng trong đại điện vàng son lộng lẫy. Hai bên trái phải Địa Quan Thái Tể phân biệt là Thu Quan hình thái Thiên Nhân, Hạ Quan đen như thiết tháp, Xuân Quan hình dáng lão phụ nhân. Duy chỉ không thấy Đông Quan và Địa Quan.

Xuống phía dưới nữa là tán tu, chưởng môn tất cả các đại thế lực và đệ tử Thái Tể, Thiếu Tể.

Thời gian này địa vị Lục Khiêm tương đối cao, nên ngồi phía dưới Thái Tể.

Trùng hợp chính là lại ngồi bên cạnh Thu Quan.

Thu Quan nhìn Lục Khiêm cười cười, truyền âm tới:

"Hai cái Tu La dùng tốt không?"

"Đương nhiên, lần sau giúp ta chuẩn bị nhiều một chút."

Lục Khiêm chế giễu lại.

Chuyển sinh đại trận tiêu hao không ít, nhất định gia hỏa này rất là đau lòng.

Lúc này, kim quang tràn ngập toàn bộ đại điện. Thần quang rực rỡ, uy nghiêm như ngục.

Một đôi kim nhãn to lớn lơ lửng phía trên đám người. Hai mắt thả ra kim mang, liếc nhìn đám người một lần.

"Mời ngồi."

Thanh âm uy nghiêm của Địa Quan Thái Tể như sắt thép giao nhau, khiến cho người ta không biết là nam hay nữ.

Lúc này, đám người phát hiện trên chủ tọa là Thái U.

“Đông Quan, ngươi làm như này là…”

Đám người lập tức nghĩ đến một loại khả năng. Khả năng duy nhất chính là Đông Quan đã luyện hóa Địa Quan Thái Tể. Gần như tất cả mọi người biết rõ Địa Quan là một cái pháp bảo.

Bây giờ Thái U luyện hóa Địa Quan, chẳng phải chứng minh Cửu Tiêu Đạo Minh là vật trong túi Thái U sao?

Những người khác không nói gì, dù sao là ai cũng giống nhau. Nhưng sắc mặt Thu Quan lại rất khó coi. Vừa mới đắc tội đệ tử người ta, hiện tại lại xuất hiện.

“Chắc hẳn tất cả mọi người đã thông qua một vài cách, biết rõ tin tức Yêu tộc sắp xâm lấn rồi, nên ta không cần nói nhảm nhiều lời nữa.”

Đỗng Sát Thần Nhãn thu hút một đạo kim quang.

Kim quang diễn hóa ra bản đồ địa hình Cửu Tiêu Đạo Minh sinh động như thật.

Yêu tộc di chuyển từ phía Tây Nam tới. Đứng mũi chịu sào chính là lãnh thổ Cửu Tiêu Đạo Minh và Trảm Kiếp Bảo Uyển, sau đó mới tới Vạn Thế Âm Chủng. Các môn phái khác cũng không cần nhiều lời, khẳng định đến lúc đó sẽ dựa vào ba cái thế lực lớn này.

Cửu Tiêu Đạo Minh ngư long hỗn tạp, môn phái đông đảo, nên địa bàn khá lớn.

“Giữ người mất đất, nhân địa đều được. Cho nên lão phu quyết định từ bỏ đại bộ phận địa bàn, co cụm về xung quanh hai mươi bốn tòa Lục Giáp bí tháp hạch tâm.”

Chỉ riêng địa bàn Đông Quan đã có hơn ba mươi bí tháp, bốn người cộng lại là hơn một trăm cái. Thái U vung tay lên

đã trực tiếp vứt bỏ phần lớn địa bàn, quyết đoán bực này thật là hiếm thấy.

"Không được, Thái Tể, đó là tổ địa của chúng ta, không thể nào từ bỏ được!"

"Đúng vậy! Đó đều là vốn liếng nhóm chúng ta vất vả tích lũy."

"Tại sao không bỏ của bọn hắn."

Phần lớn chưởng môn phản đối, có rất nhiều đồ vật không mang đi được, chẳng phải về sau phải thắt chặt đai lưng sống tạm sao. Nghe được tin tức này, trong lòng Lục Khiêm cảm thấy nặng nề.

【VIP】 Lục Giáp Huyền Hoàng, trăm vạn Yêu tộc(1)

Thời gian vẫn không chờ mình. Nếu lại kéo dài ba trăm năm mươi năm nữa.

Tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ, trên cơ bản giữ mệnh sẽ không có vấn đề. Khí tức nguy hiểm đang đánh tới, không biết có bao nhiêu minh thương ám tiễn đang chờ đợi mình.

"Ngậm miệng, Đông Quan đang thông báo cho các ngươi, chứ không phải thương lượng với các ngươi, có ý kiến thì cút ra ngoài."

Ầm! Hạ Quan vỗ bàn, đám người lập tức im tiếng.

Một số môn phái trực tiếp đi ra, Thái U cũng không ngăn cản. Nội bộ những người này lục đục, đi không phải là chuyện xấu.

Một lúc lâu sau Thái U mới chậm rãi mở miệng, nói:

"Mười tám cái bí tháp này chia làm hai đại trận, Lục Khiêm, ngươi quản một cái đại trận. Địa bàn Thu Quan và Đông Quan tự trù tính chung. Hạ Quan, ngươi…"

"Ta sao?"

Lục Khiêm kịp phản ứng, cung kính hành lễ:

"Đa tạ sư tôn."

…

"Hạ Quan chưởng quản một cái đại trận khác."

"Vâng, đại nhân."

Thái U phân chia công việc xong, liền cho đám người tản ra, chỉ để lại Lục Khiêm và Hạ Quan giống như thiết tháp.

"Đại trận phải dựa vào các ngươi rồi."

Thái U ý vị sâu xa nói.

Lão phụ trách ngăn cản cao thủ Đan Kiếp.

Không nghĩ tới tốc độ nổi lên của Yêu tộc lại nhanh như vậy.

Không đợi bọn họ chính thức tiến vào Chân Đan chi cảnh. May mà cuối cùng cũng luyện hóa được Đỗng Sát Thần Nhãn, có thể cố gắng ngăn cản đám người.

"Đại trận có tác dụng tăng phúc thần thông, nếu là cao thủ cùng cấp có lẽ các ngươi sẽ không sợ."

"Vâng."

Lục Khiêm gật gật đầu.

Trong lòng biết đây là cơ hội bảo mệnh Thái U lưu lại cho mình.

Mười tám tòa Lục Giáp bí tháp hạch tâm có thể tổ hợp thành Lục Giáp Huyền Hoàng đại trận.

Làm người chưởng khống trận pháp, tự nhiên Lục Khiêm có nhiều chỗ tốt hơn.

"Cao thủ Đan Kiếp sẽ do ta xử lý, chắc hẳn Kiếm Chủ cũng sắp xuất quan rồi. Đến lúc đó hai người cộng thêm minh hữu của hắn nữa. Có lẽ sẽ nhẹ nhàng hơn một chút."

Vạn Thế Âm Trủng không trông cậy vào được, khoảng cách hai nhà không gần như vậy. Nhất định Yêu tộc sẽ chia binh đến bên kia, khẳng định Cổ Điển lão nhân phải tọa trấn môn phái.

Cửu Tiêu Đạo Minh ở bên trái Trảm Kiếp Bảo Uyển, phần lớn địa khu nằm về phía Tây Nam Yêu tộc.

Trảm Kiếp Bảo Uyển chỉ có một ít khu vực nằm về phía Yêu tộc, khu vực quan trọng được Đạo Minh ngăn trở. Phía sau là các loại thế lực như U Đô Kiếm Lâu, Hỏa Tang Sơn. Có thể nói Cửu Tiêu Đạo Minh chính là bức tường của bọn hắn.

Dựa theo chiến lược bình thường, nhất định hai nhà phải liên hợp lại, cùng ngăn trở đại bộ phận binh lực Yêu tộc. Cho nên Thái U không cảm thấy có áp lực gì.

Lục Khiêm đi vào một cái Lục Giáp bí tháp. Lúc này đại trận đã mở ra. Bầu trời xanh thẳm dày đặc huyền hoàng chi khí. Giống như cực quang, chậm rãi nhúc nhích.

Tám tòa Lục Giáp bí tháp kết thành Lục Giáp Huyền Hoàng đại trận.

Lục Khiêm đứng ở bên trong chủ điện, triệu tập đám người.

Thu Quan và đệ tử Thiên Dương, Xích Âm, Hàn Tiêu, Đạo Huyền là năm đại Đạo Cơ.

Còn có tứ đại Lang Tướng, gần mười vị chưởng môn Dưỡng Thần hậu kỳ, hơn bốn mươi cao thủ trong Dưỡng Thần cảnh.

Những người này chính là toàn bộ sắp xếp.

"Thu Quan, bên ngươi có bao nhiêu Đạo binh?"

Lục Khiêm nhìn về phía Thu Quan.

"Khoảng chừng một vạn hai ngàn tên."

Thiên Dương nói.

Đây là một nam tử mặt xanh tràn ngập quỷ khí. Người này không giống quỷ tu, ngược lại giống như là Ngạ Quỷ trong địa

ngục. Nếu như đoán không sai, người này hẳn là chuyển sinh Ngạ Quỷ đạo.

"Đông Cung có một vạn sáu ngàn tên. Cộng thêm Đạo binh của các đạo hữu khác nữa, hẳn là tiếp cận bốn vạn…"

Lục Khiêm nhíu mày suy tư. Số lượng này còn chưa đủ. Ngàn năm trước Yêu Tộc xâm lấn, số lượng đã là trăm vạn. Số lượng nhân loại đông đảo là sự thật.

Nhưng chín mươi chín phần trăm người không có sức chiến đấu, số lượng Yêu tộc kém nhân loại mấy chục lần, nhưng đều có chiến lực.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào pháp trận chống lại một hai. Đám người đi đến đỉnh tháp.

Quan sát đại địa một cái không sót gì. Phàm nhân trong thành đã bị dời đến phía sau, chỉ để lại Đạo binh. Liếc nhìn lại, Đạo binh nối liền không dứt, cờ xí màu đỏ như mây.

Đầu trâu mặt ngựa âm khí âm u, đạo sĩ đầu chó âm lãnh xảo trá, Thân Kỵ Hỏa Mã đề kỵ, ngọc nhân mang theo cánh. Số lượng khoảng một vạn sáu ngàn tên.

Huyết sát chi khí như lang yên, nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời. Đây đều là Đạo binh Đông Cung.

May mắn Lục Khiêm có dự kiến trước, làm hai mươi năm Đô vệ.

Dùng một phần chiến tích đổi những người này thành Minh Phủ Đạo binh, mỗi người đều có tu vi Luyện Khí.

Lúc ấy Đông Cung còn có người phản đối, hao người tốn của chế tạo nhiều Đạo binh như vậy. Cộng thêm ba ngàn Đạo binh bên trong Thần Tướng Hiện Hình Phù. Bây giờ trên tay có khoảng một vạn chín ngàn Đạo binh.

Toàn bộ đều là tu sĩ Luyện Khí, đây là một con số vô cùng đáng sợ.

Mỗi một trăm tên kết thành Hoàng Tuyền Âm Ma đại trận, tương đương với một trăm chín mươi vị Dưỡng Thần.

【VIP】 Lục Giáp Huyền Hoàng, trăm vạn Yêu tộc(2)

Những phần khác là Đạo binh của từng thế lực, nhân số có vẻ cao thấp không đều.

“Truyền lệnh xuống, thủ vững vị trí của mình, cử thám tử ra ngoài điều tra tin tức.”

Nói xong, Lục Khiêm quay người trở lại đại điện.

Bạch Hổ đường.

Nơi đây có một tòa sa bàn, bày ra địa thế sông núi.

Lục Khiêm đứng ở bên cạnh sa bàn, bên người là hai thị nữ không phải khi nào cũng xuất hiện.

Một người tóc đen, một người tóc trắng.

“Đã luyện thành hợp thể chi pháp chưa?”

Lục Khiêm không quay đầu lại.

“Bẩm lão gia, chúng ta đã luyện thành hợp thể chi pháp.”

Yêu Nguyệt cười nói.

Bây giờ nhục thân của các nàng là Tu La đạo, cảnh giới Phi Thiên Dạ Xoa, tương đương với Dưỡng Thần hậu kỳ.

Gần đây bế quan lại lĩnh ngộ được tuyệt học.

Lục Khiêm vung tay lên, nữ tử thanh lệ mặc váy dài xanh nhạt xuất hiện.

“Lát nữa ba người các ngươi cứ giết thỏa thích, không cần lo lắng.”

Đông đông đông!

Lúc này, cửa lớn vang lên tiếng gõ.

Thu Quan đi vào, nhìn thấy hai nữ, ánh mắt dừng lại một chút, rồi lập tức dời đi.

“Các ngươi đi ra ngoài trước đi.”

Lục Khiêm cho đám người lui ra, nhìn về phía Thu Quan, nói:

“Chuyện gì vậy?”

“Lão phu sẽ bỏ qua sự tình Tu La, thế nhưng ngươi phải đưa Vạn Long Ngọc Tỷ cho ta, ngươi không cầm được.”

Thu Quan cười rạng rỡ, bổ sung:

“Đúng rồi, đừng nói dối, lão phu biết rất rõ ràng.”

“Lão phu hơi có danh vọng, nếu không, đến lúc đó nhất định sẽ dẫn đầu đám người phối hợp.”

Đối với loại người như Thu Quan mà nói, nguy cơ sinh tử gì đó đều là giả.

Quan trọng nhất chính là nhân dịp cháy nhà mà đi hôi của, về sau sẽ khó lấy được ngọc tỷ.

“Cút!”

Lục Khiêm phun ra một chữ.

“Cái gì?”

“Ta bảo ngươi cút, không nghe thấy sao?”

Thu Quan đang muốn nổi giận, nhìn thấy kim tỉ trong tay Lục Khiêm, lập tức thở ra một hơi.

Đây là đầu mối then chốt của Lục Giáp Huyền Hoàng đại trận.

Ngộ nhỡ Lục Khiêm phát động đại trận trấn áp, đến lúc đó hắn cũng không có sức phản kháng.

“Ngươi chờ đấy!”

Thu Quan ném xuống một câu độc ác, giận dữ rời đi

Lục Khiêm nhìn bóng lưng Thu Quan, cười lạnh không thôi. Rốt cục hắn cũng hiểu vì sao Thái U lại để cho mình khống chế đại trận.

Rầm rầm rầm!

Đất rung núi chuyển, thanh âm đinh tai nhức óc từ phương xa truyền đến. Hắn đi đến bên cửa sổ, vận nhãn lực quan sát.

Trăm vạn yêu thú đang lao nhanh trên đại địa, cuốn lên ngàn trượng cát vàng.

Phía trên là Huyết Sát Âm Vân màu huyết hồng.

Thân ảnh Bạch Tượng, Thanh Sư, Lôi Ô cao lớn ngàn trượng đứng trên thiên địa, phía trước là Hắc Dương Yêu Sư, bên cạnh là năm vạn yêu quái.

“Lục Khiêm nhận lấy cái chết đi!”

Bạch Tượng Yêu Soái rống to.

“Giết!”

Yêu quái cùng rống lên một tiếng. Khí tức huyết tinh đập vào mặt. Số lượng quá nhiều khiến đám người trở nên thất thần.

“Tại sao lại nhiều như thế.”

Thu Quan tự lẩm bẩm.

“Truyền lệnh ta! Chuẩn bị chiến đấu!” Thanh âm Lục Khiêm truyền khắp bốn phương.

Đạo binh mãnh liệt tràn ra. Bày ra trận thế. Hơn trăm vạn yêu thú vọt tới ngoài thành.

Oanh!

Lục Khiêm tay cầm hoàng kim tỉ, pháp lực hơi chuyển, hoàng quang lóe lên, trận pháp mở ra.

Vạn trượng bạch khí hoành không. Phân hoá ra vô số bạch cốt kiếp châm rơi xuống.

Cái Lục Giáp Huyền Hoàng pháp trận này có tác dụng thả ra đại thần thông.

"Thật là gan chó lớn!"

Hắc Dương Yêu Sư tu vi Đạo Cơ đỉnh phong biến ra chân thân cao ngàn trượng, toàn thân đen như mực, miệng phun hắc khí, quét đi hơn phân nửa bạch cốt kiếp châm.

Non nửa bộ phận rơi xuống, lấy đi tính mạng mấy ngàn yêu thú.

So với trăm vạn yêu thú, cái này chỉ như chín trâu mất một sợi lông, căn bản không cách nào ngăn cản bước chân yêu thú.

Oanh!

Yêu thú xông phá cửa thành, chiến đấu cùng Đạo binh trấn giữ cửa thành.

"Ha ha, không chịu nổi một kích, không hơn gì cái này."

Chúng yêu kêu lên, khống chế yêu vân đánh vào bên trong thành, bắt đầu hưởng thụ thịnh yến giết chóc.

Oanh!

Cửa thành bị ngàn vạn yêu thú công phá.

Các loại yêu thú như Bạch Tượng, Thanh Sư, Lôi Ô, Hỏa Ngạc Ngư mở ra miệng lớn dính máu, hoặc phun ra độc thủy,

độc hỏa.

Yêu quái đầu sư tử và đầu voi phía trên bầu trời cũng rơi xuống.

“Ha ha, không chịu nổi một kích.”

Hắc Dương Yêu Sư giễu cợt nói.

Hai cái sừng nhọn thiêu đốt lên hỏa diễm đỏ thẫm.

Oanh!

Lỗ mũi Hắc Dương phun ra khói độc đen như mực, lưu huỳnh gay mũi mùi đập vào mặt.

Khói độc có chút phiếm hồng, nhiệt độ cực cao. Vòi voi giống một con Giao Long quật tới.

Nhìn thấy tình huống này, Thu Quan vô ý thức lui về sau một bước, đương nhiên đệ tử Thiên Dương cũng theo sát sau lưng sư phụ. Chỉ chừa Lục Khiêm, ba người đệ tử và Đạo Huyền chân nhân.

“Các ngươi đối phó các Yêu Soái khác, ta tới đối phó Hắc Dương.”

Oanh!

Vừa dứt lời, thân hình Lục Khiêm hóa thành Giao Long, Diêm La kim thân như pháp khí, lại thêm Giao Long Đại Thủ Ấn, một trảo hạ xuống liền có mấy vạn yêu quái chết và tổn thương.

“Hừ! Giả thần giả quỷ.”

Hắc Dương hóa hình, một nam tử mắt đen mặc áo khoác đen như mực lơ lửng trên hư không.

【VIP】 Hắc Mang Giác Thương, Pháp Thể trăm dặm(1)

Trong tay người này cầm hai thanh bạch thương. Thương này dài một trượng tám, toàn thân trắng xanh, bên trên có hoa văn sừng dê màu đen, trên mũi thương là ngọn lửa đỏ thẫm.

Oanh!

Hai thanh thương bắn ra như thiểm điện. Tựa như hai viên sao chổi màu đen, mang theo khói độc. Phần lớn pháp bảo của yêu quái là bộ phận cường đại của bản thân.

Bọn hắn không có nhục thân yếu đuối như nhân loại. Cho nên không có phát triển ra truyền thừa Luyện Khí cao thâm.

Vũ khí của Hắc Dương chính là như thế. Thương này tên là Hắc Mang Giác Thần Thương, có được lực bộc phát như lưu tinh.

Không gian bị khóa định, khí thế sôi trào, nóng hổi giống như dung nham. Khói độc ăn mòn vạn vật, tràn ngập chu vi mười dặm. Trong mười dặm mặc kệ là người hay yêu, đều hóa thành tro tàn.

Trong mắt Hắc Dương lóe lên một tia sát cơ. Trước khi đến Bạch Tượng Đạo Chủ đã nhiều lần căn dặn, không nên trúng kế của tên tiểu nhân Lục Khiêm âm hiểm này.

Xem ra tên Đạo Cơ trung kỳ này cũng giống như người bên ngoài nói, bởi vì thiếu chủ khinh địch mới may mắn đoạt được Vạn Long Ngọc Tỷ.

“Chết!”

Chờ bắt được người này, lấy lại Vạn Long Ngọc Tỷ, lại quay lại trợ giúp những người khác, xem như hoàn thành nhiệm vụ hôm nay.

Hai viên sao chổi cách Lục Khiêm không đến một ngàn trượng.

Đối với người bên ngoài mà nói khoảng cách này khó mà vượt qua, nhưng đối với cao thủ chỉ là một cái chớp mắt thôi.

Lúc này, Hắc Dương phát hiện Lục Khiêm đứng im tại chỗ một chút.

Giống như sợ choáng váng.

Lục Khiêm ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào hắn. Trong lòng Hắc Dương dâng lên một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Mặc dù không biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng trực giác nói cho gã biết tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Hắc Dương vô ý thức giảm tốc độ lại, rút lui về phía sau. Đáng tiếc nhận ra thì đã trễ.

Ông!

Kim tỉ pháp trận lơ lửng trên không trung, toả ra hào quang rực rỡ. Lục Giáp Huyền Hoàng chi khí quanh quẩn xung quanh, điên cuồng phun trào.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ hiển hóa. Hoàng Tuyền ma khí đen như mực phun trào ra ngoài, hình thành mây đen che khuất bầu trời. Cái thế giới này trở nên đen như mực, tựa như cải thiên hoán nhật.

Hoàng Tuyền Thánh Hà trường tồn từ vạn cổ chảy xuôi mà ra. Yêu thú rơi vào trong đó, liền hóa thành nước mủ, linh hồn vĩnh viễn không siêu sinh ở trong dòng sông.

Bản thân Giao Phục Hoàng Tuyền đồ đã mang theo lực trấn áp cường đại.

Sau khi trải qua Lục Giáp Huyền Hoàng đại trận tăng phúc, gần như bao trùm cả tòa thành thị, uy lực tới gần Đạo Cơ đỉnh phong.

Nhìn Giao Long uốn lượn trên bầu trời bên cạnh, trong lòng đám Yêu tộc giống như có một tảng đá lớn đè lên.

Hai viên sao chổi đen như mực bị lực lượng trấn áp ảnh hưởng, tốc độ lập tức rơi xuống mảng lớn.

Rống!

Hoàng Tuyền Giao Long rống to một tiếng, hai cái long trảo nắm chặt Hắc Mang Giác Thần Thương.

Răng rắc!

Cái pháp khí được chế tạo từ Hắc Dương Giác này lập tức vỡ thành bột phấn.

"Oa! Đáng chết! Trúng bẫy của hắn rồi."

Hắc Dương phun ra một miệng lớn tiên huyết, nội tâm vô cùng khiếp sợ.

Gã quyết định thật nhanh, trước rút lui ra rồi lại nói.

Oanh!

Hai thân ảnh một đen một trắng hợp lại làm một. Đập vào mi mắt là một nữ tử tóc đỏ xinh đẹp, trên người mặc khôi giáp huyết hồng, mị nhãn như tơ, chỉ lộ ra một đôi bắp chân thon dài trắng như tuyết.

Đặc điểm khi hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt dung hợp. Vừa tinh khiết lại vừa dục vọng. Làm cho người ta kinh ngạc chính là, hai mắt phân biệt hiện ra hai màu trắng đen.

Đây là Tu La Đạo Cơ cảnh.

Xoạt!

Một thanh phi đao đen trắng, mang theo sát khí lành lạnh đánh úp về phía Hắc Dương.

Cùng lúc đó Kim Thiềm, Diễm Trung Tiên và các loại Đạo Cơ bay về phía đám Bạch Tượng Yêu Soái.

Một vạn chín ngàn tên Đạo binh kết thành Hoàng Tuyền Âm Ma đại trận, hiện ra một trăm chín mươi tên Hoàng Tuyền Âm Ma thân cao hai mươi trượng.

Yêu thú đã tiến vào trong bẫy, bị Giao Phục Hoàng Tuyền đồ áp chế, lại thêm Hoàng Tuyền Âm Ma mới gia nhập chiến trường.

Chiến cuộc liền nghiêng về một phía.

Phốc!

Âm sát phi đao xuyên thấu bả vai Hắc Dương. Sau đó một tòa Kim Kiều hoành không. Lực lượng như núi cao biển rộng, trấn áp Hắc Sơn Dương rơi xuống mặt đất, hung hăng đánh ra một cái hố to. Chờ Hắc Sơn Dương lấy lại tinh thần, mới phát hiện mình đã đứng ở phía trên Nại Hà Kim Kiều.

Thân thể giống như đính vào trên cầu, căn bản không bay ra được. Trên cầu có một nữ tử mặt mày hớn hở đối diện mình.

Xoạt!

Kim sắc cự luân bay lên, xoay chầm chậm trên không trung. Kim quang bắn trúng Hắc Sơn Dương.

Một giây sau, Hắc Dương máu me đầm đìa, tê liệt ngã xuống mặt đất.

“Yêu Sư đại nhân! !”

Ba tên Yêu Soái còn lại giận dữ hét.

“Đừng vội, ta sẽ tiễn các ngươi đi xuống với hắn.”

Rống!

Lục Khiêm cười nói. Hoàng Tuyền Giao Đồ bao trùm trăm dặm. Ma khí lành lạnh, quỷ thần gào khóc.

【VIP】 Hắc Mang Giác Thương, Pháp Thể trăm dặm(2)

Mắt Giao Long bắn ra kim quang, thần quang rực rỡ. So sánh với nhau, có vẻ Hoàng Tuyền dưới thân vô cùng nhỏ bé.

Yêu chúng nhìn thấy đầu long này, bỗng nhiên cảm giác có một cỗ ma ý ngập trời đập vào mặt.

Hung hãn, ngoan độc, hung ác nham hiểm…

Đối mặt đầu long này, áp lực trong lòng đám Yêu tộc còn mạnh hơn khi đối mặt Giao Long Đạo Chủ.

Bỗng nhiên một chùm sáng như vầng mặt trời xuất hiện. Hiện lên ba màu, lấp loé không yên.

Rầm rầm!

Bầu trời hạ xuống mưa ba màu. Bao trùm cả tòa thành thị. Thần thủy sẽ tự động bỏ qua nhân loại, rơi xuống trên người Yêu tộc.

“A! !”

Một con yêu quái đụng phải ba loại thần thủy. Pháp lực, huyết nhục tinh huyết, thần hồn bị hao mòn gần như không còn, không đến ba hơi đã hóa thành tro bụi.

Đại Khổ Ách Luân phát uy.

Trong nháy mắt vang lên từng tiếng kêu thảm của Yêu tộc. Yêu cũng có cảm tình, nhìn thấy đồng tộc chết thảm, vừa bi

thương lại vừa phẫn nộ, có người không nhịn được quỳ xuống đất cầu khẩn.

Tình cảnh cực kỳ thê thảm. Nhân loại thì rút lui ra ngoài vòng tròn quan sát.

Xem trăm vạn Yêu tộc hóa thành nước mủ.

Tình cảm giữa người và người còn chưa hiểu nhau, chớ nói chi là người và yêu, huống chi song phương còn có thù hận khắc cốt.

"Các đồng liêu, việc đã đến nước này, nhóm chúng ta lưu lại một điểm lực cho Yêu tộc đi."

Bạch Tượng nói với các đồng liêu, sau đó dẫn đầu xông tới. Thanh Sư và Lôi Ô dứt khoát đuổi theo. Từ xưa khó thoát khỏi cái chết, Đạo Chủ sẽ báo thù thay bọn hắn.

Tất cả thần thủy đều rơi vào trên thân ba yêu quái này. Thần thủy Đại Khổ Ách Luân không ngừng ăn mòn nhục thân bọn hắn.

Thừa dịp cơ hội này, đám Yêu Tướng mang theo Yêu tộc rút ra ngoài thành, thân hình chật vật, hoàn toàn khác với vẻ hùng vĩ lúc đến.

Thời điểm tam yêu bay đến bên người Giao Long, bọn hắn đã không còn hình dáng.

Đuôi Hoàng Tuyền Giao Long quét xuống một cái.

Ầm!

Ba tên Yêu Soái bị đánh thành huyết vụ tại chỗ. Dưới trận pháp gia trì, Lục Khiêm tương đương với Đạo Cơ chín trăm chín mươi chín năm đạo hạnh.

Làm sao đám Đạo Cơ trung kỳ hậu kỳ như bọn hắn có thể so sánh.

Sinh ra rực rỡ, chết oanh liệt. Cuối cùng Yêu tộc tranh thủ một chút thời gian rút đi.

“Chắc chắn Yêu tộc ta sẽ giết sạch Nhân tộc.”

Yêu Tướng thấy cảnh này, trợn to mắt, hai mắt chảy xuống hai hàng huyết lệ.

Trận chiến này, khiến Yêu tộc tổn thất gần hai mươi vạn binh lực.

May mắn thời điểm vào thành, có một nửa quân đội còn ở bên ngoài. Sau đó, khảo nghiệm tàn khốc hơn còn đang chờ bọn hắn.

“Đuổi theo!”

Lục Khiêm quát nhẹ một tiếng.

Cắt ngang đám nhân loại còn đang chìm trong vui sướng thắng lợi.

“Xông lên! Đòi lại tất cả nợ nần mà bọn chúng thiếu chúng ta.”

Hơn hai vạn Đạo binh còn lại dưới sự dẫn dắt của chưởng môn nhà mình xông lên phản kích.

Nhất định sau khi Yêu tộc tổn thất số lượng lớn sẽ có biến cố phát sinh.

Chân trời xuất hiện một đạo thân ảnh đỉnh thiên lập địa.

Mũi như Giao Long, răng giống như Hoàng Sơn.

Đây là Bạch Tượng Đạo Chủ.

…

Chúng tướng Yêu tộc chật vật rút lui.

Giao Long há mồm phun một cái, lôi văn Kiếm Hạp theo gió lớn lên, thả ra mấy trăm đạo kiếm quang đáng sợ.

Kiếm khí rơi vào bên trong trận doanh Yêu tộc, lập tức giết chết mảng lớn.

Sau khi Lục Khiêm thu hồi thần thủy, những người khác cũng lấy lại tinh thần, dùng hết toàn lực truy kích.

Vừa rồi Thu Quan ở trong đám người chỉ tác chiến cùng yêu thú phổ thông.

Giờ phút này lại giống như chiến thần, thu gặt đầu Yêu tộc.

Thiên Nhân chi thể như quỷ mị, ra vào vô hình.

Trong tay có một viên Như Ý Thiên Châu, chính giữa bạch ngọc có một đường vân đen như mực. Thả ra hắc quang quét đến yêu thú, lập tức hóa yêu thú thành nước sạch, thu vào trong Như Ý Thiên Châu. Viên Như Ý Thiên Châu này chuyển hóa thành nước sạch, phục dụng có công hiệu tăng cường nhục thân.

Đồng thời có thể dùng làm vật liệu chuyển sinh đại trận. Lúc đám người đang giết đến say sưa.

Oanh!

Tiếng nổ vang truyền đến, đại địa chấn động, bụi mù tứ tán. Thân ảnh Bạch Tượng Đạo Chủ đỉnh thiên lập địa. Cái mũi màu trắng giống như là Giao Long.

Chỉ riêng cái mũi đã dài hơn Hoàng Tuyền Giao Long.

"Đạo Chủ, !"

"Không cần chạy nữa, Đạo Chủ tới rồi. Giết!"

Chúng Yêu tộc cuồng hỉ, thật sự là trời không tuyệt đường người. Ánh mắt thù hận của Yêu tộc khiến đám người kinh hãi. Lục Khiêm nhìn qua Bạch Tượng Đạo Chủ cách đó không xa, trong lòng run lên, tâm thần câu thông Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh bên trong Kiếm Hạp.

Trong Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh có một đạo hỏa kiếp chi lực. Nếu tình thế không ổn chỉ có thể dùng lá bài tẩy này. Phần khí thế này của Bạch Tượng đã không phải là Hư Đan bình thường. Có thể xác định hắn đã đột phá hạn chế ngàn năm đạo hạnh, tiến giai Chân Đan chi cảnh.

Mặc dù Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh không thể khiến Bạch Tượng Đạo Chủ bỏ mình. Nhưng ít nhất cũng khiến cho gã ăn một chút đau đớn, giúp mình có thể trốn qua một kiếp.

"Lục Khiêm! ! ! Ta tới lấy mạng của ngươi!"

Thanh âm của Bạch Tượng Đạo Chủ truyền khắp bốn phương.

Một cái chân voi màu vàng phá vỡ tầng mây, từ ngoài ngàn dặm nện xuống.

Chân voi giống như đúc từ hoàng kim mà thành, hào quang rực rỡ, bao trùm nửa toà thành. Nặng như núi cao, không khí bị áp súc đến cực hạn, phát ra âm thanh ken két không chịu nổi, khí áp lập tức lên cao mấy chục lần.

Đây là chí bảo của Bạch Tượng nhất tộc, Tượng Thần Chi Quyền.

【VIP】 Tượng Thần Chi Quyền, Kiếm Chủ chi mệnh(1)

Tương truyền đây là chân trái đằng trước của Trấn Ngục Thần Tượng chế tác mà thành, cực kỳ nặng nề. Lục Khiêm đã xiết chặt Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh, nháy mắt ra dấu với Diễm Trung Tiên.

Chuẩn bị tùy thời nổi lên.

“Bạch Tượng đến tìm Lục Khiêm gây phiền phức!”

“Đều tại ngươi! Vì sao lại trêu chọc tên sát thần này.”

“Lục Khiêm ngươi tự thú đi, đừng hại nhóm chúng ta.”

Tượng Thần Chi Quyền vẫn đang ở ngoài trăm dặm, uy áp mạnh mẽ khiến đám người thở không nổi.

Nói không chừng Lục Giáp Huyền Hoàng đại trận cũng không đỡ nổi một kích của người ta.

Dưới áp lực khủng bố của sự sống chết, có ít người đứng ngồi không yên.

“Nói hươu nói vượn, ngươi cho rằng giao Lục Khiêm ra là Bạch Tượng Đạo Chủ sẽ bỏ qua cho các ngươi sao?”

Lông mày Xích Âm nhíu lại, phản bác.

“Các vị nói như vậy chính là cưỡng từ đoạt lý, trước đây hắn cứu các ngươi, tại sao hiện tại lại oán trách hắn.”

Hàn Tiêu bước ra một bước, giảng hòa:

“Tình thế trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, nên đồng tâm hiệp lực mới đúng.”

“Nếu như không phải hắn, làm sao nhóm chúng ta phải đối mặt với cao thủ bực này, nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu! Có dũng khí đứng ra đối mặt, đừng kéo nhóm chúng ta cùng chết.”

Một tên chưởng môn trong đám người kêu gào nói.

Thu Quan thờ ơ lạnh nhạt, trong tay âm thầm bấm chỉ quyết, thời khắc chuẩn bị chạy trốn.

Những kẻ này đang làm trò quỷ, muốn dùng dư luận ép Lục Khiêm hiến thân, trì hoãn thời gian cho bọn hắn chạy trốn.

Oanh!

Tượng Thần Chi Quyền đánh trúng Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, thanh âm đinh tai nhức óc, sóng âm vô hình quét sạch bốn phương.

Kim kiều dần dần lay động, hư ảnh lấp lóe, có dấu hiệu không chống đỡ nổi.

“Trách ta sao? Vậy tốt, các ngươi lên trước đi!”

Xoạt!

Nại Hà Kim Kiều biến mất, Tượng Thần Chi Quyền rơi xuống.

Bỗng nhiên Nại Hà Kim Kiều rơi xuống dưới chân đám người vừa kêu gào, trong ánh mắt hoảng sợ của bọn hắn, nhấc bọn hắn đi lên.

“Ngươi dám! !”

“Thằng nhãi ranh! Phản đồ!”

Đám người gầm thét, Thu Quan cũng không dám tin tưởng, lại có người độc ác quả quyết như vậy.

Đây là muốn đồng quy vu tận sao? Bọn hắn không biết, Lục Khiêm xuất thân từ bàng môn tà đạo, tâm trí mười phần kiên định, không từ thủ đoạn, sao lại vì miệng lưỡi người bên ngoài mà dao động. Cho dù bản thân sai, dám nghi vấn uy hiếp ta, cũng phải chết hết.

"Ai, cần gì phải như vậy chứ."

Hàn Tiêu hít một hơi thật sâu. Hiện tại chỉ có thể liều mạng, cũng không biết khi nào sư tôn tới. Chỉ sợ thời điểm đến bọn hắn đều đã chết.

Chúng đệ tử và chấp sự Đông Quan đứng phía sau đám người, mặc dù nội tâm cũng không chắc, nhưng bây giờ đành phải liều mạng đánh một trận.

Mà Xích Âm thì kiên định không thay đổi đứng ở bên người Lục Khiêm.

Nàng biết rõ từ trước đến nay Lục Khiêm chú ý cẩn thận, coi mạng mình quý giá hơn bất cứ điều gì, sẽ không làm loại sự tình không có nắm chắc này.

Oanh!

Rốt cục Tượng Thần Chi Quyền cũng đánh xuống.

Một quyền rơi xuống, chỉ trong chốc lát nửa cái thành bị hủy hoại, phòng ốc một nửa khác cũng gần như bị hủy hết.

Đại địa lún xuống trăm trượng. Trước khi Tượng Thần Chi Quyền rơi xuống một giây.

Lục Khiêm đã thu mọi người vào Diễm Tâm Kim Cung. Chỉ để lại một ngọn lửa tại chỗ.

"Nơi này là?"

Hàn Tiêu ngạc nhiên, trước mắt là cung điện vàng son lộng lẫy và mây đen nồng đậm không tiêu tan.

Vùng rìa thế giới đều là hỏa diễm. Đám người giống như ở trong thế giới hỏa diễm.

Không biết cái này là động phủ gì?

Còn không đợi được đáp án, toàn bộ thế giới đã run một hồi, hỏa diễm sôi trào.

Diễm Trung Tiên đi theo bên người Lục Khiêm, sắc mặt tái nhợt, nói:

"Ta sắp không chịu được nữa. Đây là pháp bảo, hiện tại ta đánh không lại."

"Không chạy được sao?"

Lục Khiêm thả ra rất nhiều phân hỏa ở các nơi khác nhau. Thông qua Diễm Tâm Kim Cung là có thể truyền tống đến chỗ phân hỏa.

"Không được, khí thế bị khóa định, ta căn bản không động được."

"Được rồi."

Lục Khiêm hít một hơi, vốn còn muốn tiết kiệm lá bài tẩy này, hiện tại đành phải dùng ra.

Lục Khiêm lấy Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh ra.

Cái lệnh bài này như là gỗ đào phổ thông, bộc lộ ra một tia khí tức hỏa diễm.

Lúc này, bỗng nhiên động tĩnh ngừng lại.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Thái U chân nhân tới."

Diễm Trung Tiên kinh hỉ nói.

Bên ngoài hỏa diễm, chỉ thấy trong trời cao vạn trượng, có hai con Bạch Tượng giống nhau như đúc đấu thành một khối.

Yêu khí ngập trời, thần quang vạn trượng. Một con kim mục Bạch Tượng trong đó hẳn là Thái U.

Trong nháy mắt Lục Khiêm ra ngoài, thanh âm Thái U truyền đến.

"Trước qua bên kia trợ giúp Hạ Quan, chờ người Trảm Kiếp Bảo Uyển đến giúp."

Oanh!

Thái U hóa thân thành Bạch Tượng bị đánh bay ra trăm dặm, Đỗng Sát Thần Nhãn bắn ra kim mang, mới dừng được bước chân tiến công của Bạch Tượng Đạo Chủ.

Mặc dù có pháp bảo Nguyên Linh, nhưng đối mặt với một Chân Đan, vẫn có chút phí sức.

"Bảo trọng."

Lục Khiêm thở dài thật sâu.

Thân thể và hỏa diễm biến mất tại chỗ.

Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Kiếm Chủ phong.

Khúc Tố Anh đứng trước một cái cửa đá, nói:

"Giao Long Đạo Chủ dẫn theo Đạo binh đã tới Long Thủ Phong của chúng ta, lâu chủ Kiếm Lâu và đại trưởng lão Bảo Uyển dẫn dắt đám người chống cự."

"Còn có thể chống đỡ bao lâu?"

Thanh âm già nua của Kiếm Chủ truyền đến.

"Nhiều nhất nửa tháng. Tất Phương chân nhân Hỏa Cốc cũng sắp tới."

Khúc Tố Anh nói.

"Bảo hắn cũng đi Long Thủ Phong đi."

“Chuyện này… Tình huống Cửu Tiêu Đạo Minh bên kia cũng không tốt lắm, nếu không để Tất Phương chân nhân đi trợ giúp? Bên này lại thêm Kiếm Chủ ngài…”

“Ta còn phải bế quan! Bên Thái U không cần lo lắng, nói với Thái U cứu viện sẽ lập tức đến, bảo hắn chống đỡ thêm một hồi, trước không nên rút lui.”

Kiếm Chủ ngắt lời nói.

Sau đó bên trong không có thanh âm. Khúc Tố Anh trầm ngâm thật lâu.

Một bên nói với Thái U lập tức có cứu viện, một bên lại bảo Tất Phương đi Long Đầu Phong, Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Đây không phải…

Đạo tâm Khúc Tố Anh có chút ngơ ngơ ngác ngác, lương tâm khiến nàng không cách nào yên lòng.

Cuối cùng khó khăn nói:

“Tuân mệnh.”

Rất lâu sau.

Trong động truyền đến tiếng thở dài thật sâu.

“Ba vị Chân Đan… Khí thế Yêu tộc hung hung. Cuối cùng người khác cũng chưa thành Chân Đan, ta cách Chân Đan chỉ kém một tia, hi vọng Nhân tộc đều ở trên người ta. Thái U, xin lỗi…”

【VIP】 Đường lui(1)

Trước khi Lục Khiêm tiến vào hỏa diễm đã nhìn thấy một cánh tay phải nhúc nhích. Lúc này liền tiến lên thu hồi, sau đó thân hình lóe lên, biến mất ở bên trong hỏa diễm.

Một khắc sau, hắn xuất hiện ở một cái đại trận Lục Giáp Huyền Hoàng khác của Hạ Quan.

Trận này không có biến thái như chỗ của Lục Khiêm. Chỉ có Yêu Sư Đạo Cơ đỉnh phong và hai tên Yêu Soái, số lượng cũng ít hơn ba phần so với bên Lục Khiêm. Sau khi đám người Lục Khiêm đến đây trợ giúp, rốt cuộc cũng có thể duy trì một cái thế gần như cân bằng.

Phía trên bầu trời, một bộ Thôn Thủ to lớn, toàn thân bọc giáp đen như mực, đang chiến đấu cùng Khổng Tước. Trong tay Thiết Khải cầm một cây Lang Nha Bổng to lớn, mang theo pháp lực u lục, quần chiến với rất nhiều Yêu Tướng.

Tất Hắc Thiết Khải là Pháp Thể và binh khí của Hạ Quan, gọi là vạn giáp chi vương.

Lục Khiêm không để ý nhiều lắm, hắn tiến vào bên trong Lục Giáp bí tháp, thả đám người Hàn Tiêu, Xích Âm, các đệ tử của Thái U, thuộc hạ Đông Quan, đại chấp sự và chưởng môn, tứ đại lang tướng thuộc hạ của Lục Khiêm ở trong Diễm Tâm Kim Cung ra.

Yêu Nguyệt, Tập Nguyệt đã giải trừ trạng thái hợp thể, Kim Thiềm, cùng hơn một ngàn Đạo binh còn lại cũng ở đây. Tất cả những người đi theo Thu Quan trên cơ bản đều chết sạch.

“Nơi đây là chỗ nào ở Hạ Quan vậy?”

Hàn Tiêu hoảng sợ nói, trong lòng cảm khái Lục Khiêm thâm sâu khó lường.

Trước kia nội tâm y còn có chút không phục, hiện tại đã hiểu vì sao Thái U sư tôn lại giao phó trách nhiệm cho Lục Khiêm rồi. Cho dù y tu luyện năm trăm năm nữa cũng không học được loại thủ đoạn kỳ lạ này.

“Ừm, chúng ta đi vào đi.”

Lục Khiêm không có trả lời, dù sao đây cũng là một trong những lá bài tẩy của hắn. Đám người đi lên trước một bước, Lục Khiêm cố tình chậm lại, nhìn hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt.

“Sao rồi, tu vi có tăng lên không?”

Tu La của Tu La Đạo dựa vào giết chóc tiến giai, vừa rồi hai tỷ muội hợp thể thành Tu La, đã giết không ít Yêu tộc.

“Sắp rồi, khi nào sát khí của Sát Lục Chi Đạo thực chất hóa, khi đó chính là Tu La.”

Hai tỷ muội vốn tu hành Hắc Bạch Âm Thần, hai người hỗ trợ lẫn nhau, dưới cơ duyên trùng hợp, lại lĩnh ngộ Tu La hợp thể chi thuật.

“Ừm, còn nhiều cơ hội lắm, lát nữa các ngươi ra khỏi thành nghênh chiến. Cố gắng thực chất hóa sát ý, đột phá đến Tu La.”

Truyền thuyết nói Tu La có thể dùng nhãn thần cũng giết người. Dùng sát ý vô thanh vô tức lấy đầu người ngoài ngàn dặm.

Không thể không nói, cái chuyển sinh đại trận này rất tốt, Lục Khiêm nhớ tới bàn tay đặt ở phòng luyện đan trong Diễm Tâm Kim Cung. Nếu như hắn đoán không sai, đây hẳn là tay

của Thu Quan. Thiên Nhân chi thể quả nhiên cường đại. Thần hình đều đã bị diệt, chỉ còn lại một cánh tay vậy mà vẫn có sinh cơ.

Chỉ sợ không bao lâu nữa, sẽ có thể khiến hắn sống lại. Vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác đã tới đỉnh Lục Giáp bí tháp. Bên trong đại điện có hai người đứng đấy. Một người có dáng vẻ lão phụ nhân là Xuân Quan, tráng hán đen như thiết tháp còn lại là Hạ Quan.

Hạ Quan nhìn thấy chỉ có người Đông Quan thì lông mày nhướn lên:

"Tại sao chỉ còn lại các ngươi? Thu Quan người đâu?"

"Chết rồi."

Lục Khiêm giảng giải lại tiền căn hậu quả một lần, nhưng không có nói là tự mình giết.

"Vận khí có chút không tốt, các ngươi ở lại chỗ này đi. Trong nhất thời thế cục vẫn chưa rõ ràng."

Hạ Quan vừa nói chuyện, vừa dùng tay bấm chỉ quyết, biến ra hư ảnh Thiết Khải cao ba tấc trên sa bàn. Khải giáp làm động tác theo tâm niệm, Thiết Khải khổng lồ bên ngoài cũng hành động theo. Vạn giáp chi vương vừa là một kiện binh khí, cũng vừa là Âm Thần.

Âm Thần của Xuân Quan là một đóa Bạch Liên Hoa, không ngừng thả ra Liên Ngẫu Đạo binh, hạ xuống cam lộ có thể khiến hoạt tử nhân mọc lại thịt từ xương.

Hai người phối hợp lẫn nhau, lại thêm trận pháp, cũng có thể dùng một vạn Đạo binh ngăn cản mấy chục vạn yêu thú và năm vạn yêu quái.

Đương nhiên, theo bên Lục Khiêm bị chiếm đóng, những yêu thú kia cũng dần dần tụ tập ở chỗ này. Rất nhanh số lượng

yêu thú đã vượt qua trăm vạn, tổng cộng có sáu tên Yêu Soái, hai tên Yêu Tướng Đạo Cơ đỉnh phong.

Người Lục Khiêm mang tới cũng gia nhập chiến trường. Cuối cùng duy trì được thế cân bằng, thậm chí ngẫu nhiên có phản công. Đối phương không cuồng vọng giống như Hắc Dương, mà chỉ khiêu khích ở bên ngoài đại trận.

Lục Khiêm không dám tùy tiện ra khỏi thành, đối mặt trăm vạn Yêu tộc, mười vạn yêu quái vây công.

Đương nhiên, hắn cũng không muốn bỏ ra lực lượng lớn nhất. Số lượng yêu thú quá nhiều, mỗi ngày đều là núi thây biển máu, tất cả mọi người thay phiên nhau thủ thành.

Chỉ sợ dưới tình huống này, không đến nửa tháng là thành sẽ bị phá.

"Đạo hữu, nơi này của ngươi còn có bao nhiêu vật liệu luyện binh?"

Lục Khiêm vẫn là người đại diện Đông Quan, địa vị ngang bằng bọn họ, xưng hô đạo hữu cũng không có gì quá đáng.

【VIP】 Đường lui(2)

“Không nhiều, tất cả môn phái gộp lại, có lẽ là khoảng một ngàn vạn.”

“Đưa tất cho ta đi, ta muốn tạo pháp đàn Luyện Binh.”

Hàn Tiêu ở một bên giải thích tác dụng của pháp đàn Luyện Binh.

“Tốt, tại hạ đã sớm nghe về đàn Luyện Binh, không ngờ là các hạ làm.”

Hạ Quan vỗ bàn.

Sớm nghe nói Đạo binh Đông Quan có một không hai thiên hạ, cuối cùng hôm nay cũng tìm được cao nhân.

Sau khi Lục Khiêm lấy được tài liệu về, lập tức chế tác pháp đàn Luyện Binh.

Nghỉ ngơi mấy ngày, ba ngàn Đạo binh bên trong Thần Tướng Hiện Hình Phù được tự động bổ sung đầy đủ.

Bên trong thành, mấy ngàn Đạo binh không ngừng vận chuyển tài liệu. Thành lập từng tòa ngũ sắc pháp đàn cao năm thước.

Lục Khiêm vừa chỉ huy, vừa suy tư trong lòng. Mười cái pháp đàn Luyện Binh và vật liệu còn lại có thể chế tạo ra khoảng một vạn Đạo binh Luyện Khí cảnh.

Chống đỡ được thêm mười mấy ngày.

Quan trọng nhất vẫn là trợ giúp của Thái U và Trảm Kiếp Bảo Uyển lúc nào thì đến.

Chiến tranh của tu sĩ không xem nhân số giống như phàm tục. Ở trước mặt cao thủ chân chính, bao nhiêu người cũng vô dụng.

Ngoài thành.

Đại quân yêu thú kéo dài không dứt, huyết khí tận trời, toàn bộ thiên địa cũng nhuộm thành màu huyết hồng. Một vạn yêu quái phía dưới dẫn giải số lượng nhân loại gấp mấy ngàn lần mình tiến vào chiến trường.

"Mẹ ơi!"

"Ta muốn về nhà!"

Một vài nhân loại bị dọa đến chân cũng mềm nhũn, tê liệt ngã xuống mặt đất.

Yêu tộc bên cạnh nhìn cũng không nhìn, trực tiếp mở ra cái miệng lớn dính máu, nuốt toàn bộ người xuống.

Mọi người bị dọa đến mức chỉ dám đi về phía trước.

Có một số nghĩa sĩ nhân loại muốn phản kháng, nhưng ngay cả cọng lông yêu thú cũng chưa chạm đến, đã biến thành huyết thực.

Vận chuyển đến trung tâm đại quân yêu thú, đàn thú lộ ra răng nanh, thấp giọng gào thét, cùng nhau tiến lên.

Răng nanh bén nhọn cắn thủng yết hầu nhân loại yếu ớt.

Tiên huyết phun ra cao hơn ba mét, sau đó thi thể bị đàn thú chia nhau ăn. Còn có vài người trợn mắt nhìn chính mình bị chia ăn.

Khung cảnh cực kỳ máu tanh.

Trước đó nhân loại được chia thành đủ loại khác biệt, giờ phút này lại có vẻ bình đẳng không gì sánh được.

Bất kể là vương công quý tộc, hay là nông phu dân nghèo. Cũng chỉ là khẩu phần lương thực của yêu loại, cuối cùng biến thành thành một đống phân và nước tiểu.

Trong trận thịnh yến huyết thực này, có vài yêu thú hóa thành yêu quái.

Cũng có chút dã thú biến thành yêu thú.

Yêu tộc lấy chiến dưỡng chiến, số lượng tổng thể khá ít, nhưng số lượng yêu quái từ Luyện Khí trở lên lại nhiều hơn.

Lục Khiêm lạnh lùng đứng phía trên tháp cao.

Yêu tộc làm quá tuyệt tình. So với Minh Phủ trước đây còn tuyệt tình hơn, Minh Phủ còn biết lưu lại hơn phân nửa làm lao động tay chân.

Còn những Yêu tộc này lại diệt tộc, chỉ là cách làm như thế, càng khiến Lục Khiêm cảm thấy lần này song phương tuyệt không có cơ hội quay đầu.

Hiện tại không còn là va chạm mặt ngoài giống như trước kia, mà là đấu tranh ngươi chết ta sống.

Đối phương có ba cái Chân Đan. Nếu như lần này Nhân tộc không có người lĩnh ngộ đột phá, chỉ sợ không đến một năm sẽ thật sự bị tiêu diệt.

Lục Khiêm giết thiếu chủ Yêu tộc, cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu.

"Nếu không xuất hải?"

Nghe nói hải ngoại Nam Linh Vực có một cái thiên địa khác. Lục Khiêm vừa nghĩ đến cái ý niệm này lập tức bỏ đi.

Hải ngoại quá nguy hiểm, mênh mông vô bờ.

Truyền thuyết nói có cao nhân Hư Đan tìm kiếm ba trăm vạn dặm, cũng chưa từng gặp qua một vùng đất khác. Ngược

lại đụng tới rất nhiều dị thú trong biển, thậm chí một số con còn mạnh như Đan Kiếp, có chút hải thú mặc dù thực lực rất kém cỏi, nhưng hình thể to lớn, số lượng cực nhiều, nhiều lần suýt chết ở đó.

Một người xuất hải chỉ sợ có chút nguy hiểm.

Có lẽ có thể đọc qua điển tịch, xem có truyền tống trận gì đó không. Nghe nói năm đó Cửu Thiên Ngọc Lâu thống nhất Nam Linh Vực, có thể câu thông vạn giới. Đương thời đã biết có tổng cộng bốn cái Chân Lục.

Hai cái nằm trong tay Trảm Kiếp Bảo Uyển, hai cái còn lại ở trong tay Yêu tộc.

Còn có ba ngàn năm trước xuất hiện qua, về sau không biết tung tích.

Có lẽ ba cái này nằm trên tay Lục Khiêm.

Hai mươi tám cái Chân Lục thế nhân chỉ biết có bảy cái. Căn cứ vào nghiên cứu của hậu nhân, khả năng di chỉ của Cửu Thiên Ngọc Lâu và các Chân Lục còn lại nằm ở thiên địa khác.

Nếu như cái nghiên cứu này là thật, như vậy nói rõ còn có thiên địa khác, hơn nữa còn có biện pháp truyền tống đi qua.

"Nếu thực sự không ổn, dứt khoát trốn vào long mạch Thông Thiên Hà, chờ sóng gió đi qua cũng không muộn."

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Chỗ như Long Mạch Long Thủ vô cùng bí mật, người bình thường căn bản không thể tìm thấy.

Thời gian trôi qua nửa tháng, thực lực Yêu tộc càng ngày càng mạnh.

Trước kia Lục Khiêm còn có thể tự tin xâm nhập doanh trại quân địch, lấy đầu địch nhân.

【VIP】 Đường lui(3)

Thái U và Bạch Tượng đánh nhau mười mấy ngày, dấu chân trải rộng chu vi vạn dặm. Pháp lực thâm hậu của Đan Kiếp ngàn năm đạo hạnh thật sự khiến người ta hâm mộ.

Thế nhưng, Thái U cũng không chèo chống được bao lâu nữa.

Lục Khiêm nhìn đám người xây dựng pháp đàn một hồi, sau khi thấy không có tình huống gì ngoài ý muốn xảy ra, liền quay người đi vào đỉnh tháp.

Hắn vừa mới đi lên, lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc, nên quay đầu nhìn lại.

Một con mắt màu vàng lơ lửng giữa không trung đại điện. Ánh mắt toát ra thần quang rực rỡ, liếc nhìn đám người.

"Bái kiến sư tôn!"

"Bái kiến Đông Quan Địa Quan."

Đám người khom mình hành lễ. Hóa ra người này là Thái U.

"Không cần đa lễ, người Trảm Kiếp Bảo Uyển vẫn chưa đến sao?"

Thái U hỏi.

Đây không phải là bản thể của Thái U, mà là một đạo phân thần.

"Vẫn không có tin tức."

Hạ Quan nói.

“Lập tức thúc giục lần nữa!”

Giọng nói của Thái U đã có chút hơi không kiên nhẫn.

Hạ Quan thiêu đốt lá bùa màu xanh, sau đó nhắm hai mắt lại. Qua một hồi lâu, mới chậm rãi mở mắt ra.

“Ta vừa liên hệ cùng đại trưởng lão Trung Cổ Thiên Đạo. Bọn họ nói Tất Phương bị người ta đánh lén ở giữa đường, chỉ sợ phải mất một đoạn thời gian nữa.”

“Hỏi hắn thời gian chính xác, không được thì thay người khác tới.”

Lần này Thái U cũng cảm thấy quá kéo dài. Chẳng lẽ là bởi vì sự tình của Ngọc Sinh? Nếu thật sự là như vậy, vậy thì phong phạm của Kiếm Chủ cũng quá thấp đi. Nói như thế nào thì Cửu Tiêu Đạo Minh cũng là lá chắn của bọn họ. Nếu như không có bọn hắn, chỉ sợ hơn phân nửa địa bàn của Trảm Kiếp Bảo Uyển cũng sẽ bị bại lộ dưới đao binh của Yêu tộc.

Coi như muốn trả thù, cũng không nên dùng loại phương thức giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm này.

Khả năng thật sự có chuyện trì hoãn cũng không biết chừng. Sau khi chờ đợi cả buổi, lúc này Trảm Kiếp Bảo Uyển mới trả lời.

“Bọn họ nói tối đa một tháng.”

“Được, ta lại quần nhau với Bạch Tượng một trận.”

Thái U dừng một chút, nói:

“Đúng rồi, Lục Khiêm và Xích Âm ở lại. Những người khác tránh qua một bên đi.”

Sau khi đám người rời đi, con mắt màu vàng óng lại nhìn về phía Lục Khiêm.

Sưu!

Một đạo kim quang bắn vào trán Lục Khiêm.

Bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một đạo tin tức.

“Đây là… Đây là pháp quyết tu luyện Đỗng Sát Thần Nhãn, thiên phú ngươi rất cao, trước học pháp quyết này, ngày sau phát hiện có thể dùng pháp quyết, tức là lúc lão phu đã chết rồi.”

“Sư phụ!”

Xích Âm nhìn thấy dáng vẻ giống như bàn giao hậu sự của Thái U, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

“Yên tâm, ta không chết được đâu.”

Thái U cười ha ha:

“Ta coi Xích Âm như con gái của ta, ngươi cần phải đối đãi với nó thật tốt mới được.”

“Đương nhiên.”

Lục Khiêm gật đầu xác nhận.

Nếu như không phải là Xích Âm, chỉ sợ Thái U cũng sẽ không tin tưởng hắn như thế. Một kẻ không biết rõ xuất thân từ đâu, lại có thể trở thành đệ tử chân truyền, hơn nữa còn không kiêng kỵ thân phận tà ma yêu đạo của mình.

Dù Thái U rộng lượng đến đâu, không quan tâm như thế vẫn là xem ở trên mặt mũi của Xích Âm.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền nói:

“Sư tôn, nếu không được nhóm chúng ta tạm thời rút lui một chút.”

Lục Khiêm cũng không để ý đến Nhân tộc tồn vong gì gì đó.

Nếu có người vì thế mà hi sinh, hắn sẽ rất kính nể. Nhưng nếu có người muốn hắn hi sinh, vậy chắc chắn hắn sẽ đánh nổ đầu chó của tên đó.

"Không được. Không phải ta không nghĩ tới chuyện này, mà là không thể. Hiện tại ta vẫn chưa hoàn toàn khống chế Địa Quan, một khi rời đi, cố gắng nhiều năm như vậy sẽ uổng phí. Về sau các ngươi sẽ biết."

Thái U tiếp tục nói:

"Ta đi trước, các ngươi bảo trọng, nếu người Trảm Kiếp Bảo Uyển đến thì nói cho ta."

Vừa dứt lời, Thái U liền biến mất không thấy gì nữa. Chỉ sợ một tháng thời gian, lại là một cuộc ác chiến.

Lục Khiêm nghĩ thầm.

…

Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Kiếm Chủ phong.

Nơi đây tràn ngập mây đen, một cỗ khí tức mang tính hủy diệt đang ấp ủ.

Mây đen càng ngày càng nhiều, bách thú trong chu vi ngàn dặm chạy trốn. Giờ phút này, cho dù là tu sĩ cũng cảm thấy tâm thần bất ổn, đạo tâm muốn ngã.

"Kiếm Chủ muốn đột phá."

Khúc Tố Anh thầm nghĩ.

Nếu quả thật có thể đột phá, cứu vãn được Nhân tộc đang trong cơn nước lửa, vậy thì tất cả hi sinh đều đáng giá. Hơn nữa cũng không khiến Thái U phải chết, cho dù có Đỗng Sát Thần Nhãn thì cùng lắm tương lai nàng tự mình đến nhà bái kiến, xin lỗi Thái U cũng không sao.

Chắc hẳn Thái U cũng sẽ hiểu nỗi khổ tâm của bọn họ.

…

Bờ bắc Thông Thiên.

Bởi vì hai đại môn phái Yêu Quỷ Môn và Thất Vũ Sơn diệt vong, nên nơi đây trở thành một nhà Thông U độc đại.

Thông U quan.

Oanh!

Cả tòa sơn môn nổ tung.

Các vụ nổ liên hoàn khiến cả cái sơn mạch này nổ tung. Bụi mù tận trời, tràn ngập vạn dặm.

【VIP】 Nam Linh địa khí chi chủ - Lục Khiêm(1)

Một con Kim Sí Đại Bằng Điểu chật vật bay ra.

“Kim Bằng Đạo Chủ, ngày sau gặp lại. Đi nhé! !”

Tiên Thiên Quý Thủy Thiên Xà thét dài một tiếng, biến mất ở phía chân trời.

“Chạy trốn sao?”

Kim Bằng Đạo Chủ căm hận nói. Hắn không nghĩ đến người này quả quyết như thế, trực tiếp cắt đuôi chạy trốn, phần quyết đoán này thật sự làm cho người ta bội phục.

Kim Bằng tìm kiếm thật lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Gia hỏa Thông U này thật sự đi rồi. Nghĩ tới đây, Kim Bằng mang theo thủ hạ bay về phía bờ nam.

…

Một bên khác.

Oanh!

Tượng Thần Chi Quyền rơi xuống. Tượng Thần Chi Quyền màu vàng kim san bằng cả một ngọn núi thành bình địa.

Một đạo kim quang sáng chói từ trên trời giáng xuống. Đánh trúng Bạch Tượng Pháp Thể, lưu lại vệt trắng nhàn nhạt.

Mặc dù không tạo thành bất cứ tổn thương gì, nhưng ít nhất vẫn trì hoãn được thế công của Bạch Tượng.

Một lão đạo tóc trắng mày bạc từ phía dưới ngọn núi bay tới.

Lão đã cố gắng kéo dài thời gian một tháng, pháp lực đang ở bên bờ biên giới sụp đổ.

Một thân đan dược và dược tài đã sử dụng hết, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Đừng giãy dụa nữa, cuối cùng ngươi cũng sẽ phải chết, khặc khặc."

Bạch Tượng nện cái mũi giống như Giao Long xuống. Suýt chút nữa hủy diệt Thái U ở bên trong.

Thái U hiểm hiểm tránh đi, Đỗng Sát Thần Nhãn trên đỉnh đầu, có chút ám đạm vô quang.

Vù!

Sau lưng truyền đến một tiếng rời đi. Khí tức vô cùng uy nghiêm truyền đến, cuồng phong như đao.

"Kim Bằng đạo hữu, ha ha, ngươi nhất định phải chết!"

"Nhị ca!"

Nhìn thấy Kim Sí Đại Bằng Điểu tới, Bạch Tượng hưng phấn gào to.

"Ta đến rồi! Thái U! Nhận lấy cái chết đi!"

Soạt!

Kim Bằng giương cánh, che khuất bầu trời. Bên dưới đưa tay không thấy được năm ngón. Một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm lan tràn bốn phương. Sau đó là một vầng hắc nhật viền vàng hiển hiện từ trong bóng tối. Hắc hỏa vô tận rơi xuống, giống như trừng phạt mà thượng thiên dành cho thế nhân.

Cố gắng quan sát kỹ sẽ thấy phía dưới hắc nhật là một con Kim Bằng mắt vàng.

Trên người Kim Bằng rơi ra vô số lông vũ, lông vũ cháy lên hắc hỏa.

Đến đây vẫn chưa hết, đột nhiên chân trời vang lên một tiếng gào khóc thảm thiết. Thanh âm càng lúc càng lớn, từng đạo gió lốc đen như mực từ bốn phương tám hướng cuốn tới. Thanh âm gào khóc quỷ quái vừa rồi, chính là do hắc phong tạo ra.

Đây là tuyệt học Tam Tai Cửu Nan của Kim Bằng nhất tộc - Mạt Nhật Thiên Tai, Đại Nhật Hỏa Tai và Hắc Nhật Phong Tai. Những tai nạn này vừa ra, liền giống như tận thế.

Bạch Tượng cũng đã lấy ra Đại Pháp Thiên Tượng Địa chi thuật. Thân hình tiếp tục cao lên gấp mười lần nữa, che khuất bầu trời. Đây đều là tuyệt học chỉ có Chân Đan mới có thể sử dụng.

Thái U căn bản không cách nào bắt chước, cưỡng ép bắt chước sẽ chỉ làm lão bị lập tức bị hút khô.

Hoả tai, phong tai hạ xuống.

"Mở! !"

Hai mắt Thái U nở rộ kim mang, hàn khí vô biên tràn ngập ra, đông kết chu vi ngàn dặm. Tám mươi tám đạo Thẩm Phán Kim Quang bắn xuống. Khí tức nóng bỏng và hỏa diễm, cuồng phong đụng vào một chỗ.

Oanh!

Pháp thuật chạm vào nhau, sức mạnh mang tính hủy diệt nổ tung cách Thái U không xa, sức mạnh mang tính hủy diệt bị một đạo huyền băng ngăn cản.

Răng rắc răng rắc!

Đỗng Sát Thần Mục nhìn thấu vạn vật, chuẩn xác tìm ra điểm yếu của vụ nổ.

Lần này vận khí thực sự quá kém, ban đầu còn có thể dây dưa với Bạch Tượng một hồi không nghĩ tới Kim Bằng lại

đến.

Thần quang vừa bắn xuống, hư không liền vỡ ra một khe hở thật sâu, sau đó thân ảnh Thái U bay vào.

"Trốn cũng không thoát!"

Kim Bằng Đại Bằng Điểu cười lạnh.

Khí thế đã bị khóa chặt, bất kể chạy đi đâu cũng không chạy thoát khỏi sự truy đuổi của bọn họ. Vỗ cánh một cái, bay xa chín vạn dặm. Một khắc sau, đã xuất hiện ở cạnh Thái U.

Vô tận hỏa diễm và hắc phong vây quanh Thái U lúc này đã biến thành đạo nhân tóc trắng.

Huyền Băng Chi Vương bao trùm bên ngoài thân thể Thái U, nứt vỡ thành vô số đường vân như mạng nhện.

Trước có Kim Bằng, sau có Bạch Tượng. Muốn chạy trốn cũng trốn không được.

…

Tại một chỗ trong thành trì của Hạ Quan bên dưới.

"Sư tôn!"

Xích Âm kinh ngạc kêu lên, muốn tiến lên hỗ trợ.

"Không được! Hãy tỉnh táo lại."

Lục Khiêm ngăn cản Xích Âm, sắc mặt ngưng trọng. Lúc này Thái U đã hoàn toàn không có pháp lực, dưới công kích cường đại như thế, chỉ sợ có chút không ổn.

"Thế nhưng…"

Xoạt!

Lục Khiêm dứt khoát thu nàng vào Diễm Tâm Kim Cung , mặc cho nàng gào thét như thế nào, cũng không thả ra.

Hai người tình như cha con, nội tâm Xích Âm rối loạn cũng là rất bình thường, nhưng ở thời khắc mấu chốt, cũng không thể rối tung lên.

Đáng tiếc chỉ có một đạo Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh.

Nếu có hai đạo, Lục Khiêm còn có thể ngăn cản một cái, cũng coi như là báo ơn tri ngộ.

"Hạ Quan, tập kết Đạo binh, lưu lại một phần bọc hậu, chuẩn bị bỏ thành."

Diễm Tâm Kim Cung không chứa được quá nhiều người, đại bộ phận còn lại chỉ có thể dựa vào vận khí của bọn họ.

【VIP】 Nam Linh địa khí chi chủ - Lục Khiêm(2)

Một khi để lỡ, khí thế bị khóa chặt, chỉ sợ muốn chạy cũng không chạy được.“Không phải có Trảm Kiếp Bảo Uyển sao? Bọn hắn đâu?”

Hạ Quan trừng mắt hổ một cái.

“Đúng vậy, kéo dài hết lần này đến lần khác, nếu không phải bọn hắn, nhóm chúng ta đã sớm rút lui.”

“Hóa ra lấy nhóm chúng ta làm bia đỡ đạn, đúng là tiểu nhân bội bạc.”

Đám người tràn đầy căm phẫn, nhao nhao chỉ trích những minh hữu bội bạc này. Rõ ràng đã đến giờ, vậy mà vẫn không có tin tức.

Hạ Quan tiếp tục liên hệ Trảm Kiếp Bảo Uyển lần nữa, lần này vẫn là dáng vẻ lấy lí do thoái thác.

“Đi vào đi, chúng ta rút lui trước, chúng ta không giúp được gì đâu.”

Trong số mọi người, chỉ có Lục Khiêm là tương đối tỉnh táo, nên nghiễm nhiên trở thành nòng cốt của đám người.

Đám người bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhao nhao tiến vào bên trong hỏa diễm.

“Đạo Chủ!”

“Đạo Chủ đến rồi!”

Đám yêu quái phía dưới đồng loạt hoan hô. Nhìn thấy Thái U chân nhân Cửu Tiêu Đạo Minh sắp bỏ mình, yêu thú càng bộc phát ra tiếng hoan hô rung trời.

Cảnh tượng này bị đám người trên tháp cao ghi nhớ thật sâu. Hạ Quan và các đệ tử khác càng chảy xuống hai hàng huyết lệ. Nợ máu hôm nay, nhất định ngày sau sẽ báo.

“Nhanh! Không nên dây dưa thêm ở chỗ này.”

Lục Khiêm thấp giọng quát. Mặc dù thái độ Lục Khiêm lãnh huyết, nhưng đây là lựa chọn sáng suốt nhất.

Oanh!

Lúc này, bầu trời truyền đến tiếng nổ vang Huyền Băng Chi Vương vỡ ra, vô tận ma hỏa và hắc phong tràn vào thân thể Thái U.

“Hừ! !”

Thái U rên lên một tiếng, khóe miệng chảy ra vài vết máu. Thân thể nứt ra vô số vết rạn, vô tận hỏa diễm tràn vào, hắc phong cũng theo khe hở tiến vào bên trong, trong nháy mắt xé nát kinh mạch và nội tạng.

Trong mắt chúng sinh phía dưới, lão đạo râu tóc bạc trắng tóc tai bù xù này, đang lơ lửng bên trong vô tận hỏa diễm và hắc phong.

Hai mắt đại phóng kim mang, không người nào dám tới gần.

Một vị Đan Kiếp sắp vẫn lạc. Gió thu đìu hiu, lá vàng bay múa.

Tình cảnh bi tráng, khiến trăm vạn yêu thú không khỏi đình chỉ hoan hô, im ắng nhìn xem tất cả.

Hai vị Đạo Chủ không có bỏ đá xuống giếng, mà đưa mắt nhìn một vị cao thủ đáng kính vẫn lạc.

Đương nhiên, trong lòng bọn họ không thừa nhận là sợ đối thủ đồng quy vu tận.

Khe hở trên thân thể Thái U càng ngày càng nhiều, sinh cơ nhanh chóng trôi qua.

Lúc này, lão nhìn về đỉnh tháp chỉ còn sót lại một mình Lục Khiêm ở phía dưới.

Sư đồ hai người đối mắt nhìn nhau, ánh mắt Thái U tràn ngập vui mừng.

Quả nhiên đủ hung ác, không vì cảm xúc mà thay đổi.

Loại người như vậy mới có thể sống sót ở cái thế giới này, đủ khả năng khống chế món pháp bảo này.

Đáng tiếc mình không cách nào phát huy uy lực Đỗng Sát Thần Nhãn, rõ ràng còn thiếu một chút. Cuối cùng vẫn bị Kiếm Chủ lừa.

Lúc này, Đỗng Sát Thần Nhãn hiển hóa lần nữa, kim quang bắn về phía đại địa.

Trong chớp mắt, kim quang lan tràn ra giống như mạng nhện.

"Đến rồi!"

Thân hình hai tên Đạo Chủ lui lại.

Bọn chúng rất thèm khát món pháp bảo này, nhưng cũng không vội vã.

Dù sao người này cũng chết chắc rồi. Lúc này, trong mắt Thái U lóe lên một tia được như ý, hô to:

"Lục Khiêm, đón thần thông!"

Lão rót toàn bộ pháp lực và sinh cơ sau cùng vào Đỗng Sát Thần Nhãn.

Kim quang của Đỗng Sát Thần Nhãn càng trở lên sáng chói, giống như ánh sáng của thập phương thế giới.

Mạng nhện lan tràn ra chu vi trăm vạn dặm, bao phủ tuyệt đại bộ phận lãnh thổ Nam Linh Vực, thậm chí bao gồm cả Yêu tộc.

Giờ khắc này, nội tâm tất cả cao thủ Đạo Cơ trở lên đều có cảm giác. Dường như có một loại đồ vật nào đó bị câu dẫn ra trong cõi u minh địa khí.

"Không tốt!"

Con ngươi Kim Bằng co rụt lại, nhìn ra vấn đề, lúc này liền muốn tiến lên ngăn cản.

Đáng tiếc đã chậm.

Oanh!

Thái U hình thần câu diệt, trực tiếp nổ tung.

Cho dù là loại Chân Đan như bọn hắn cũng không dám trực tiếp đối diện với lực lượng cao thủ Đan Kiếp tự bạo.

Mười vạn Yêu tộc hồn phi phách tại chỗ.

Chỗ cũ chỉ còn lại một cái hố to đen như mực.

"Diễm Trung Tiên, ngươi mang bọn họ đi trước đi."

Lục Khiêm đạp Hoàng Tuyền Kim Kiều, lách mình đến bên người Thái U.

Xoạt!

Một đạo kim mang bắn vào trán Lục Khiêm, tất cả tin tức về Đỗng Sát Thần Nhãn bị hắn nắm giữ.

"Cất kỹ!"

Thái U chỉ còn lại một luồng hư ảnh. Nói xong liền thở dài thật sâu, thân hình hoàn toàn tan vỡ.

"Đại đạo nhập thanh thiên, mình ta bất đắc xuất."

Thanh âm du dương, mang theo một tia tiếc nuối, một tia không nỡ, một tia không cam lòng. Nghiệp chưa thành, thân mệt mỏi, tóc đã thu. Thái U chân nhân hoàn toàn vẫn lạc, thân tử đạo tiêu. Tại chỗ chỉ để lại một mình Lục Khiêm, cách đó không xa là hai tên Chân Đan Đạo Chủ, phía dưới là trăm vạn Yêu tộc.

Khí thế sôi trào, không gian khóa chặt. Giờ phút này không thể trốn đi đâu được.

Lục Khiêm lại không hề sợ hãi, gió lớn thổi bay tóc đen, áo bào phần phật.

"Tiểu tử, giao đồ vật ra đây. Tha cho ngươi không chết."

Kim Bằng Đạo Chủ hóa thành một trung niên nhân tóc vàng mắt vàng.

【VIP】 Nam Linh địa khí chi chủ - Lục Khiêm(3)

Một nam tử vòi voi đứng bên cạnh nói:

“Nhị ca, phí lời với hắn làm gì, trực tiếp giết đi.”

“Ngậm miệng!”

Dường như Kim Bằng Đạo Chủ đã biết cái gì đó, nên vô cùng kiêng kị đối với con kiến hôi Đạo Cơ trung kỳ này.

Lục Khiêm từ từ mở mắt, không có làm ra bất kỳ phòng bị nào, cười nói:

“Đến đây, ta không sẽ phản kháng, giết đi. Ta chết thì các ngươi cũng đều phải chết.”

Thiên tài!

Chỉ có Lục Khiêm mới biết rõ Thái U sư tôn mưu tính sâu bao nhiêu, đáng tiếc thua bởi sự ích kỷ của Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Giờ phút này hắn đã biết rõ tất cả tiền căn hậu quả. Đây là một tràng mưu tính ngàn năm.

Trước kia Tứ Quý Luân Hồi đại trận trải rộng toàn bộ Nam Linh Vực.

Địa quan có thể thông qua Tứ Quý đại trận tiến tới khống chế toàn bộ tinh khí địa mạch Nam Linh Vực.

Hiện tại thành công nắm giữ tất cả địa khí, cho dù Tứ Quý đại trận bị hủy sạch, cũng sẽ không ảnh hưởng.

Sự hưng vong của mảnh thổ địa này đều được nắm giữ trong lòng bàn tay.

Tâm niệm vừa động, địa khí hỗn loạn, toàn bộ thiên địa cũng sẽ bị hủy bởi địa chấn, hồng thủy, biển động… Tiếp theo địa khí hao hết, Nam Linh Vực chìm xuống.

Đương nhiên, hậu quả là Đỗng Sát Thần Nhãn hủy diệt, chưởng khống giả và thiên địa đồng quy vu tận. Cho dù thiên địa chìm xuống, những cao thủ Đan Kiếp này cũng không chết đi được, nhưng đã mất đi thổ nhưỡng sinh tồn, cái giá vô cùng thảm trọng.

Mặc kệ thế nào, thì đây cũng là một lá bài tẩy khiến mọi người cùng nhau chết.

Có được lá bài tẩy này, chí ít duy trì ngàn vạn năm hòa bình.

"Ngươi có dũng khí sao!"

Kim Bằng Đạo Chủ tự tin nói. Trên thế giới này không có người không sợ chết.

"Có gì không dám? Đúng rồi, sợ các ngươi không biết rõ, trước biểu diễn một cái."

Tâm niệm Lục Khiêm vừa động.

Địa khí tuôn ra, đại địa chấn động. Đây là cả Nam Linh Vực chấn động. Toàn bộ sinh linh đều có thể cảm nhận được.

Răng rắc!

Đỗng Sát Thần Nhãn lớn cỡ cối xay trên đỉnh đầu Lục Khiêm phát ra tiếng vang không chịu nổi gánh nặng.

Địa chấn càng ngày càng nhiều, đồng thời khí hậu cũng lúc nóng lúc lạnh, địa khí hỗn loạn.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đám người Kiếm Chủ, Cổ Điển lão nhân, Tất Phương kinh ngạc.

Thế giới sắp hủy diệt sao?

"Dừng tay, dừng tay, dừng tay! A!"

Biểu lộ bình tĩnh của Lục Khiêm ở trong mắt Kim Bằng lại giống như là người điên.

"Ngừng! ! ! Ngươi điên rồi sao?"

Kim Bằng gầm lên.

Tên điên! Tên điên! Tên điên!

Chẳng lẽ hắn thật sự không sợ chết? Trên đời thật sự có loại người này.

"Đúng vật, sống sót quá mệt mỏi. Chém chém giết giết không có ý nghĩa, kết thúc đi."

Kim Bằng Đạo Chủ quá sợ hãi, nếu như thiên địa bị hủy diệt, vậy bọn hắn phải làm sao? Có lẽ mình sẽ không chết được, nhưng đám người Yêu tộc thì phải làm sao?

Một mình làm tư lệnh ở đây mấy ngàn năm. Sau đó chờ thiên kiếp đến, không có bất cứ tài nguyên gì, chỉ có thể ngồi không chờ chết ư?

"Ngừng, ngừng! Có chuyện từ từ nói."

Rốt cuộc giọng nói của Kim Bằng cũng mềm xuống.

"Vậy thì tốt, bản tọa muốn ngồi trên lưng ngươi ngay bây giờ!"

Sát khí nơi tay, nên lời nói Lục Khiêm trở nên mười phần càn rỡ, cách xưng hô cũng thay đổi.

Giờ khắc này, thiên địa bình tĩnh.

Tin tức truyền khắp bốn phương, tất cả mọi người đều biết Lục Khiêm là Nam Linh địa khí chi chủ. Hắn là người cầm kiếm ở thiên địa này.

"Ngươi qua đây, bản tọa muốn ngồi trên lưng ngươi, cõng ta ra ngoài."

Ánh mắt Lục Khiêm bình tĩnh, giọng nói lại càn rỡ không gì sánh được.

"Chó Lục Khiêm, có tin ta giết ngươi hay không?"

Hai mắt Kim Bằng nở rộ kim quang. Hỏa diễm vô cùng vô tận cuốn tới nhưng khi cách Lục Khiêm không đến ba tấc lại dừng lại.

"Ta đã hạ lệnh với Đỗng Sát Thần Nhãn, một khi ta bị cầm tù, hoặc là tử vong, hoặc là bị hạn chế hành động thì lập tức nổ tung."

Lục Khiêm bình tĩnh nói. Sắc mặt hắn không có nửa điểm biến hóa, giống như không coi tính mạng của mình ra gì.

Hắn chắc chắn đối phương không dám động thủ. Không nói trước đối phương có thể theo thiên địa hủy diệt mà chết đi hay không nhưng một khi Nam Linh Vực trở thành tuyệt địa. Đầu tiên là bọn hắn sẽ không có tài nguyên độ kiếp, hơn nữa du đãng trong hư không vô tận, thứ chờ đợi bọn hắn sẽ là cái chết từ từ.

"Đổi cái khác đi."

Kim Bằng Đạo Chủ nói.

Nội tâm Kim Bằng Đạo Chủ trở lên thận trọng, hắn không biết rõ Nam Linh hủy diệt sẽ tạo thành hậu quả gì. Có lẽ mình sẽ chết, có lẽ sẽ không. Nhưng đây là kết cục hai bên đều thua.

Bồng Lai Đảo ít truyền tống trận, bọn hắn cũng không cách nào rời đi nơi đây.

Bọn hắn có được truyền thừa thượng cổ nên càng biết rõ, xuất hải tìm kiếm căn bản là không thể, chuyện đó không khác gì mò kim đáy biển. Không biết đã có bao nhiêu tiền bối Yêu tộc chết trên con đường này.

"Vậy thì không có chuyện gì để nói."

Ầm ầm!

Đại địa điên cuồng chấn động, Nam Linh Vực gặp phải thiên tai lần nữa.

【VIP】 Đàm phán và hòa bình(1)

“Nhị ca, lão tử không nuốt được cục tức này, cùng lắm thì cùng chết, mụ nội nó.”

Bạch Tượng không nhịn được xông lên, bóng mờ bao trùm xuống, Tượng Thần Chi Quyền đánh về phía đầu Lục Khiêm.

“Khoan đã!”

Kim Bằng ra tay ngăn lại, cuối cùng vẫn xuống nước, nhưng nói gì thì Kim Bằng cũng không thể để Lục Khiêm cưỡi trên lưng được.

Về sau gã để Kim Bằng thiếu chủ chở Lục Khiêm đi.

“Đi đâu?”

“Trảm Kiếp Bảo Uyển.”

Lục Khiêm nhẹ nhàng vứt xuống một câu.

Bây giờ Nam Linh địa khí bị hắn nắm trong tay nhưng cũng không đại biểu hắn vô địch. Hắn có thể khiến cả toà đại lục này hủy diệt, nhưng không có nghĩ là có thể tiện tay giết chết Đan Kiếp, hay là cao nhân Đạo Cơ đỉnh phong. Hơn nữa lá bài tẩy này là lá bài đồng quy vu tận. Khuyết điểm của lá bài tẩy này là một khi bại lộ chuyện mình sợ chết, hoặc là có nhược điểm, rất dễ dàng bị người ta khống chế. Tất cả hành vi tùy tiện không nói lý vừa rồi, đều là hành vi liều lĩnh của kẻ điên tạo nên. Còn sự thật là Lục Khiêm rất quan tâm tính mạng của mình. Không đến thời khắc mất hết niềm tin, căn bản không làm được chuyện thế này. Đương nhiên, hiện tại kế

hoạch không hoàn thiện, cần nhiều phối hợp phương diện. Đồng thời từng bước một thăm dò ranh giới cuối cùng của đối phương, hắn cũng không dám làm quá, cần phải tối đa hóa tất cả lợi thế.

Hiện tại Lục Khiêm vẫn đang cảm thấy đáng tiếc vị sư tôn Thái U của mình.

Chỉ kém một hai ngày thời gian nữa là thành công. Chỉ cần có người tới trợ giúp, hoặc là Kim Bằng không đến. Khi đó người nắm giữ đại trận sẽ là ông ấy.

Thế nhưng lòng người hiểm ác, một khi để người ta biết Thái U có năng lực như vậy, chỉ sợ người bỏ đá xuống giếng trước là người bên mình.

…

Tại một tòa thành giáp ranh giữa Trảm Kiếp Bảo Uyển và Cửu Tiêu Đạo Minh.

Diễm Trung Tiên chợt xuất hiện. Xích mang lóe lên, đám người Xuân Quan Hạ Quan và Xích Âmđược thả ra.

“Lục Khiêm đâu?”

Xích Âmvừa ra, lập tức hỏi thăm tin tức của Lục Khiêm.

“Chủ nhân vẫn còn ở chỗ cũ… Không nên đi! Chủ nhân bảo ngài chờ ở chỗ này.”

Diễm Trung Tiên ngăn Xích Âmlại.

“Tránh ra.”

Nếu sư phụ và đạo lữ đều chết, một mình sống sót còn ý nghĩa gì.

Thỏ ngọc và Kim Thiềm nhảy tới nhảy lui ở dưới chân, có vẻ rất là sốt ruột.

“Tiểu thư yên tâm, lão gia và nhóm chúng ta có cảm ứng, hiện tại ngài ấy không có chuyện gì.”

Yêu Nguyệt nói.

“Người đến là người nào?”

Lúc này, phía trước truyền đến tiếng gầm thét. Đám người quay đầu lại nhìn, lại là một thanh thần kiếm sáng chói. Đạp trên thân kiếm là một lão đạo râu dài, toàn thân mặc long bào, lộng lẫy đến cực điểm.

“Nhóm chúng ta là người Cửu Tiêu Đạo Minh, gọi Kiếm Chủ các ngươi cút ra đây!”

Hạ Quan gọi Thiết Khải đen như mực ra, Thiết Khải vung vẩy lang nha bổng, ngăn Thiên Tử Kiếm lại.

“Lớn mật, dám bất kính với Kiếm Chủ như vậy!”

Lão đạo là Đế Quân đại thế, đại trưởng lão Quân Uy. Quân Uy nghe thấy đám người bất kính như vậy, liền đứng ngồi không yên.

Thiên Tử Kiếm dài đến ngàn trượng, mang theo bá vương chi khí nồng đậm.

Thiên Tử Kiếm tổng cộng chia làm hai loại, một loại là vương đạo, chú trọng cân đối. Một loại khác là bá đạo, lực sát thương tuyệt luân.

Hư không có dấu hiệu như sắp vỡ ra.

“Khoan đã!”

Hai mươi bốn đạo Minh Nguyệt Kiếm Hoàn bay ngang trời, kiếm ý rực rỡ.

Một vị nữ tử hạ xuống như trích tiên hạ phàm. Người này chính là Khúc Tố Anh.

“Các đạo hữu Cửu Tiêu Đạo Minh?”

Khúc Tố Anh nhìn thấy Xích Âmở trong đám người, cười một cái:

“Có phải có hiểu lầm gì hay không.”

“Không có hiểu lầm, các ngươi giải thích một chút, vì sao coi nhóm chúng ta như là khỉ để đùa nghịch?”

Vẻ mặt Xích Âmtrở nên âm trầm, pháp lực phun trào, một lời không hợp liền muốn giết người.

“Quả thật trên đường có chút sự tình chậm trễ, Thái U chân nhân đâu?”

“Vẫn lạc rồi.”

Đột nhiên Hàn Tiêu mở miệng nói. Nghe được tin tức này, Khúc Tố Anh cũng không biết làm sao, nên nói cái gì.

“Đừng quản nhiều như vậy, trước hết bảo Kiếm Chủ cút ra đây giải thích cho ta.”

Thái U chết rồi, Hạ Quan cũng không hoà nhã nữa, không động thủ đã là không tệ rồi.

“Ngậm miệng, tu vi các ngươi không tốt, còn trách nhóm chúng ta không cứu sao.”

Quân Uy bất mãn nói.

“Nếu không phải các ngươi trì hoãn thời gian, làm sao nhóm chúng ta rơi vào tình cảnh này?”

“Kiếm Chủ đang bế quan, không rảnh để ý đến các ngươi.”

Đám người Cửu Tiêu Đạo Minh nghe được câu này, rốt cục cũng hiểu được, hóa ra đám người này thật sự đùa nghịch bọn họ.

Nhớ lại cảnh tượng Thái U chết thảm, nội tâm mọi người tức giận không kìm chế được, nhao nhao lấy binh khí ra.

Ngay cả mấy người Diễm Trung Tiên cũng chuẩn bị xuất thủ.

“Hiểu lầm thôi, Kiếm Chủ cũng là vì đột phá Chân Đan, một khi đột phá Chân Đan, Nhân tộc sẽ tồn tại…”

Khúc Tố Anh vội vàng giải thích.

【VIP】 Đàm phán và hòa bình(1)

Ầm!

Một trận đất rung núi chuyển truyền đến. Đám người vô ý thức ngẩng đầu, liền thấy trăm vạn Yêu tộc đang mãnh liệt chạy tới.

“Lão gia đâu?”

Yêu Nguyệt kinh sợ nói, chẳng lẽ lão gia đã bị bọn hắn bắt lấy.

“Chuẩn bị nghênh địch!”

Khúc Tố Anh bỏ qua việc cãi cọ với đám người.

Kiếm Chủ đã đột phá Chân Đan chi cảnh, hiện nay đang chuẩn bị độ kiếp. Không thể để bọn hắn quấy nhiễu đến Kiếm Chủ bế quan, nếu không tất cả sẽ thất bại trong gang tấc.

“Chờ đã, hình như người này là Lục Thái Tể!”

Hạ Quan chỉ vào bóng người ngồi phía trước trên Kim Bằng nói.

“Hình như chính là lão gia!”

Khúc Tố Anh ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy trên lưng Kim Bằng thực sự có một người ngồi. Người này chính là Lục Khiêm mà nàng đã từng gặp mặt một lần.

Chẳng lẽ Lục Khiêm đi theo Yêu tộc rồi sao?

“Trước đừng động thủ !”

Giọng nói của Lục Khiêm từ xa xa truyền đến. Sau đó Kim Bằng thiếu chủ mang theo hắn nhanh chóng hạ xuống, dừng lại ở vị trí cách đám người không đến mười trượng.

"Các vị, lại gặp mặt rồi."

Lục Khiêm nhìn qua đám người cười nói.

"Ngươi đây là…"

Khúc Tố Anh hỏi.

"Khúc đạo hữu."

Lục Khiêm cười gật đầu, sau đó nói ra chuyện đã xảy ra.

Nghe thấy kế hoạch Tứ Quý đại trận của Thái U, đám người không khỏi cảm thán, hiểu được dụng tâm lương khổ của Thái U chân nhân. Đồng thời rất thù hận loại hành vi này của minh hữu. Trong lòng cũng cảm thấy may mắn, rốt cuộc tại một khắc cuối cùng Thái U chân nhân cũng hoàn thành pháp trận, nếu không tất cả đều uổng phí.

"Không có khả năng. Các ngươi…"

Khúc Tố Anh không thể tin được, loại tình cảnh tận thế kinh thiên động địa vừa rồi lại là do Lục Khiêm làm. Nhưng khi thấy hai tên Đạo Chủ trầm mặc như nước, đứng cách đó không xa cũng không có phát động công kích thì lại im lặng, rất có thể đối phương cũng đang sợ Lục Khiêm cá chết lưới rách.

"Trước không quan tâm những chuyện đó, bảo Kiếm Chủ ra đây giải thích một chút đi."

Lục Khiêm nói. Mặc kệ vì lợi ích, hay là vì mối thù của Thái U, cuối cùng cũng phải có người chịu trách nhiệm vì chuyện này.

“Không được, Kiếm Chủ đang chuẩn bị độ kiếp, không cách nào tiếp kiến các ngươi.”

Khúc Tố Lê cự tuyệt.

“Vậy không thể làm gì khác hơn là để ta ‘Thỉnh’ các ngươi ra.”

Oanh!

Đỗng Sát Thần Nhãn nở rộ kim quang, nối liền Địa khí giống như mạng nhện.

Mặt đất chậm rãi chấn động, chấn động càng lúc càng lớn.

Bởi vì bản thân ở trung tâm nhất, nên khi mặt đất vỡ ra khe rãnh sâu hoắm, nham tương chôn sâu ở dưới mặt đất không biết bao nhiêu trượng lập tức phun ra ngoài.

Địa khí hỗn loạn mang tới hậu quả kém xa ở đây.

Sơn băng địa liệt, nham tương phun trào, cỏ cây khô héo.

Nhìn như chậm chạp, nhưng phạm vi bao trùm cực lớn.

“Gia hỏa này lại nổi điên gì vậy?”

Kim Bằng cảm thấy gia hỏa này đang có chút phô trương thanh thế. Rất nhanh, Kim Bằng lại phát hiện sự tình không có đơn giản như vậy. Nham tương sắp hình thành hồ nước rồi. Chu vi mười vạn dặm biến thành một mảnh hỗn độn.

Chỉ sợ động đất mãnh liệt sẽ khiến toàn bộ nhà cửa ở vùng trời này sụp đổ, nói không chừng tất cả đều đã chết.

Lần này không chỉ chết mấy chục triệu người như vật, gã không phải là nhân loại sao? Vì sao còn tàn bạo hơn cả Yêu tộc, thật là một tên điên.

Nhìn Yêu tộc không ngừng chết thảm phía dưới, Kim Bằng cảm thấy đây là thời điểm mình nên nói chuyện. Nếu không để

gia hỏa này tùy tiện làm loạn, chỉ sợ ngàn năm cố gắng sẽ uổng phí.

"Dừng lại! Lục đạo hữu, có chuyện gì từ từ nói. Kiếm Chủ thật sự không tiện!" Khúc Tố Anh vội vàng nói.

Trảm Kiếp Bảo Uyển ở trung tâm nhất, ngoại trừ Kiếm Chủ phong ra, gần như toàn bộ đã sụp đổ. Thật sự là không chịu được loại giày vò này.

Lục Khiêm không quan tâm, nghiễm nhiên bày ra dáng vẻ một tên điên.

Mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lại khiến cho người ta cảm thụ được nội tâm điên cuồng.

"Haiz… Tiểu hữu dừng lại đi, cần gì phải làm như vậy…"

Hư không truyền đến một tiếng thở dài thật sâu. Thân ảnh một lão nhân xuất hiện ở trước mặt mọi người. Thân hình người này gầy gò, tuổi già sức yếu, nếp nhăn trên mặt khắc sâu. Đạp trên hư không chậm rãi bước tới.

"Sư tôn, người độ kiếp thành công rồi sao?"

Khúc Tố Anh hỏi.

"Không, lão phu lấy bí pháp áp chế tu vi, đây không phải là vì tiểu hữu muốn gặp ta sao?"

Kiếm Chủ hòa ái nhìn qua Lục Khiêm:

"Tiểu hữu, có thể ngừng lại chưa?"

Lần địa chấn này, gần như phá hư toàn bộ trận pháp Trảm Kiếp Bảo Uyển hầu như không còn.

Kế hoạch lần này của Thái U là thật kinh khủng.

"Lục tiểu hữu, chuyện này đúng là lão phu làm sai, nhưng chúng ta phải lấy đại cục làm trọng."

Kiếm Chủ thở dài thật sâu, cho lão thêm một đoạn thời gian, không đến một tháng, sẽ có thể hoàn thành độ kiếp.

Đến lúc đó dù Nhân tộc không thể phản công, thì cũng có thể bảo trì thế cân bằng.

【VIP】 Đàm phán và hòa bình(3)

“Hừ, nói dễ nghe lắm, còn không phải là vì ích lợi của mình sao.”

Lục Khiêm hừ lạnh một tiếng.

Mấy câu nói của Lục Khiêm khiến nét mặt già nua của Kiếm Chủ có chút không nhịn được.

Mặc dù nói chuyện đột phá Chân Đan có lợi đối với Nhân tộc, nhưng trên thực tế người được lợi lớn nhất, vẫn là Kiếm Chủ và Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Hơn nữa bởi vì chuyện của Thái U, Kiếm Chủ đuối lý quá nhiều. Có đạo lý dùng tính mạng người khác, thành toàn chính mình sao. Lúc này, một con Giao Long xanh biếc từ bên trên bay tới, vững vàng đứng ở bên người các Đạo Chủ.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?”

Giao Long nhìn lướt qua song phương đang rất hòa bình. Giao Long Đạo Chủ biết rõ hai người sẽ không dễ dàng dừng tay.

Đồng thời nội tâm cũng hơi nghi hoặc một chút. Mấy trận địa chấn vừa rồi, suýt nữa đã phế cả đại quân yêu thú.

“Như thế này…”

Kim Bằng Đạo Chủ nói ra tiền căn hậu quả.

“Hắn…”

Giao Long Đạo Chủ có chút không dám tin tưởng, tên nhân loại gọi là Lục Khiêm này, lại có năng lượng như thế lớn?

Nhưng từ vẻ mặt chắc chắn của hai người đến xem, rõ ràng không phải đang trêu đùa chính mình.

"Đạo huynh, nhóm chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Kim Bằng Đạo Chủ có chút khó khăn.

"Có thể trực tiếp giết chết hay không?"

"Không thể, trước đó ta đã thử qua, pháp bảo Nguyên Linh sẽ mở ra đại trận Địa khí tại chỗ."

Giao Long Đạo Chủ trầm tư một lát, sau đó nhìn về phía đám người, cất cao giọng nói:

"Chư vị, trước ngồi xuống đàm phán được không?"

"Cũng tốt, trước tiên ngưng chiến, đàm phán, sau đó lại thảo luận vấn đề bồi thường, Kiếm Chủ cảm thấy như thế nào?"

Lục Khiêm nhìn về phía Kiếm Chủ.

"Được."

Nội tâm Kiếm Chủ cũng thả lỏng một hơi. Lão đang bế quan bị cưỡng ép cắt ngang, nếu không phải có bí pháp che giấu khí tức, chỉ sợ kiếp nạn đã sớm tiến đến. Nếu đối phương xuất thủ với lão, chỉ sợ lão cũng không nhịn được.

Nghĩ tới đây, Kiếm Chủ cũng đồng ý, nói:

"Tốt, ta gọi những người khác tới."

Nói xong, Kiếm Chủ bay về phía ngọn núi trung tâm. Ba đại yêu vương Yêu tộc, Kiếm Chủ, Hư Đan đại trưởng lão Trung Cổ Thiên Đạo, mấy vị Đan Kiếp ngồi trong đại điện. Mỗi người đều là đại nhân vật ảnh hưởng một phương.

Chỉ có Lục Khiêm là một Đạo Cơ trung kỳ, nhưng chúng Đan Kiếp lại không thể không coi trọng người này, chuyện này khiến trong lòng bọn họ rất không tự nhiên.

Rất nhanh, ngoài cửa lại có ba vị đạo nhân, một mặc áo bào bát quái, một tay nâng kiếm hạp, một mặc áo bào đỏ lần lượt tiến vào.

Phân biệt là Cổ Điển lão nhân, lâu chủ Kiếm Lâu và Tất Phương đạo nhân.

Ba người nhìn thấy cảnh tượng này cũng có chút không hiểu ra sao.

Sau khi đám người biết được tin tức, có chút không dám tin.

"Tốt rồi, Yêu tộc ta yêu cầu đánh giết Lục Khiêm, chúng ta bằng lòng trong vòng hai mươi năm không khai chiến nữa, không phải vậy thì cá chết lưới rách đi, bản tọa không quan tâm."

Giao Long Đạo Chủ hùng hổ dọa người.

Đám người Nhân tộc hai mặt nhìn nhau.

Lục Khiêm cười nói:

"Cá chết lưới rách không ở chỗ ngươi, mà là ở chỗ ta, hiểu chưa?"

"Ngươi dám không?"

"Có gì không dám?"

Mắt thấy Lục Khiêm lại muốn nổi điên, đám người vội vàng ngăn lại.

"Đúng rồi, khả năng mọi người đã suy đoán qua thân phận của ta, ta xuất thân từ Thông U quan, mặc dù sau này phản giáo, tiến vào Vạn Tượng đảo, dùng kế phá Lăng Ba lâu, giết

Hà La Ngư Phục Ba. Sau đó tiến vào Minh Phủ, được người ta xưng là Giải Thoát điện chủ."

"Người có tiếng tăm chết trong tay ta nhiều vô số kể, cho nên đừng hoài nghi ta có thể làm được hay không, mà là ta thật sự có thể."

Lục Khiêm không ngừng nói ra những chuyện mình đã từng trải qua.

Đám người giống như nhìn thấy một thiếu niên tâm cơ thâm trầm, kể lại quá trình dùng tâm tính kín đáo cùng thủ đoạn độc ác thu phục từng tên tà ma ác kiêu thành thuộc hạ.

Cho dù là tam vương Yêu tộc, cũng không khỏi cảm thán. Phần tâm cơ và tài năng này thật là đáng sợ. Trước kia đám người nghĩ rằng hắn chỉ là một thằng nhãi ranh may mắn cầm lợi khí trong tay. Hiện tại xem ra, tên này không phải là thằng nhãi ranh, mà rõ ràng là ma kiêu có thủ đoạn cay độc.

Đại trận địa khí nằm trong tay loại người này, quả thực là lão thiên bị mù mắt.

"Quả nhiên là hắn, chẳng lẽ A Lê tính toán sai rồi?"

Kiếm Chủ nghĩ thầm.

"Như vậy đi, nhóm chúng ta đều rút lui một bước."

Cổ Điển lão nhân đứng dậy cắt đứt bầu không khí giương cung bạt kiếm:

"Trước ngưng chiến, bờ bắc Thông Thiên Hà thuộc về Yêu tộc, bờ nam thuộc về Nhân tộc, mọi người thấy sao?"

"Không có khả năng! Vùng đất nhóm chúng ta chiếm lĩnh tuyệt không có khả năng nhả ra, hơn nữa còn chắc chắn giết Lục Khiêm."

Đám người la hét ầm ĩ một trận.

Cuối cùng bờ bắc thuộc về Yêu tộc, những vùng đất chiếm lĩnh ở bờ nam, ngoại trừ Cửu Tiêu địa quan và Đông Quan chi địa thuộc về Lục Khiêm ra, những vùng khác đều thuộc về Yêu tộc.

【VIP】 Bên trong Sơn Hà thiên nhãn, thế giới pháp thân ở bên trong (1)

Yêu tộc trả lại một bộ phận Nhân tộc và tài sản cướp được của Cửu Tiêu, Trảm Kiếp Bảo Uyển bỏ ra ba ngàn vạn pháp tiền bồi thường cho Lục Khiêm.

Lục Khiêm không có được một tấc lại muốn tiến một thước, mà nắm giữ một cái cân bằng.

Khiến đối phương cảm thấy nỗ lực và thu hoạch không quá trái ngược nhau.

Đây chính là tiết mục xiếc đi dây trên vách đá cheo leo. Nguy hiểm nhưng lại có thu hoạch lớn. Song phương đều có mục đích riêng muốn đạt được, ký kết điều ước ba mươi năm hòa bình.

Hai tộc tranh đấu, lại lấy loại phương thức hoang đường này kết thúc. Trên đường đám người Yêu tộc trở về, Kim Bằng không nhịn được nói:

"Đại ca, chẳng lẽ cứ buông tha Lục Khiêm như vậy?"

"Ngươi còn muốn làm sao bây giờ? Nhóm chúng ta không thông thạo huyễn thuật, cường công lại không an toàn. Người này chính là một thùng thuốc nổ."

"Vậy cứ để hắn ngông cuồng như thế ư?"

Giao Long Đạo Chủ cười thần bí, nói:

“Yên tâm, chính Nhân tộc sẽ đối phó hắn, phương diện này không có người nào am hiểu bằng bọn hắn.”

…

Kết quả đàm phán lấy loại phương thức này kết thúc. Người của các thế lực khác tuyệt đối không nghĩ ra, người kết thúc chiến tranh không phải là Kiếm Chủ, cũng không phải Cổ Điển lão nhân. Mà là một Đạo Cơ trung kỳ có tên Lục Khiêm.

Đồng thời, sự tích về Lục Khiêm cũng truyền khắp bốn phương. Sau khi đám người hâm mộ xong, nội tâm lại có chút không phục.

Đương nhiên bọn họ biết rõ Lục Khiêm thúc đẩy việc này, chính là đệ nhất đại công thần. Nhưng có chút sợ hãi lực lượng Lục Khiêm khống chế. Dựa vào cái gì mà một Đạo Cơ có thể chưởng khống Nam Linh Địa khí, nắm giữ sinh tử của mọi người?

Phải là giao Đỗng Sát Thần Nhãn ra, để toàn thể Nhân tộc cùng quản lý mới đúng. Đã có người trong giới tu hành đưa ra dị nghị, nhưng tất cả các chưởng môn đều không tỏ thái độ.

Đương nhiên, sẽ không có người không sợ chết chạy đến trước mặt Lục Khiêm muốn chết. Hiện tại chỉ phản đối trên miệng mà thôi. Theo thời gian trôi qua, đám người sẽ dần dần quên đi đau xót mà Yêu tộc mang tới.

Thời điểm này bọn họ sẽ chỉ nhớ tới thanh kiếm treo ở trên đỉnh đầu này. Hoặc là nghĩ trăm phương ngàn kế ám sát Lục Khiêm, hoặc là hủy đi đại trận.

Đây là âm mưu của Giao Long Đạo Chủ, cũng là âm mưu mà trong lòng mọi người biết rõ.

Dứt lời, Giao Long Đạo Chủ và hai tên Đạo Chủ khác cũng mang theo trăm vạn Yêu tộc rút lui về phía sau vạn dặm.

Bọn họ không có rời đi, mà lựa chọn trở lại Phương Thốn đạo cung. Xây dựng một cái cung điện khác cách đó không xa. Thời thời khắc khắc chuẩn bị tiến công Nhân tộc. Lục Khiêm có lực uy hiếp nhất định, nhưng không phải đến tình trạng tiện tay là có thể xóa bỏ bọn họ.

"Dặn dò, thu thập vật liệu sửa chữa trận pháp truyền tống."

Giao Long Đạo Chủ hạ lệnh.

"Đại ca, chẳng lẽ ngươi?"

Dường như Bạch Tượng Đạo Chủ nghĩ đến cái gì.

"Không sai, ta đã tìm được Bồng Lai tiên đảo, đồng thời phát hiện trận pháp truyền tống ở trên đó. Đến lúc đó chỉ cần sửa chữa pháp trận, cũng không cần lo lắng Lục Khiêm cá chết lưới rách nữa."

Giao Long Đạo Quân dừng một chút, nói:

"Dặn dò Địa Long nhất tộc, xem có thể chặt đứt mạng lưới Đỗng Sát Thần Nhãn khống chế địa khí hay không."

"Vâng."

Thuộc hạ lui ra, chỉ còn lại một mình Giao Long Đạo Quân.

"Đỗng Sát Thần Nhãn, Vạn Long Ngọc Tỷ, trước tiên ngươi cứ thay ta bảo quản những thứ này đi."

Giao Long Đạo Quân âm u nói, sắc mặt tràn đầy sát cơ.

…

Vị trí lúc trước của Cửu Tiêu Đạo Minh.

Nơi đây đã hoàn toàn tan hoang, nhân khẩu mười không còn một. Lục Giáp bí tháp lớn nhất cũng đã sụp đổ, đám người tạm thời xây dựng cung điện đơn sơ.

“Mọi người nghỉ ngơi trước đi, ta còn có rất nhiều chuyện phải xử lý.”

Lục Khiêm nhìn đám người Xích Âmnói.

“Tất cả phải cẩn thận.”

Xích Âmnói. Lục Khiêm gật đầu, cất bước tiến vào cung điện, sau đó tiến vào Diễm Tâm Kim Cung. Mặc dù đã ký kết điều ước ba mươi năm hòa bình. Nhưng đoán chừng không đến mười năm, sẽ có người làm khó dễ. Việc cấp bách bây giờ, chính là mò được hết tất cả chỗ tốt có thể vớt, tận khả năng tăng cường thực lực, sau đó chuẩn bị rời đi.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, dựa vào một cái pháp trận như thế là có thể đè ở trên người khác. Cho dù pháp trận có tốt, cuối cùng cũng sẽ có một ngày tìm ra sơ hở.

Lục Khiêm chỉnh lý sơ lược lại đạo hạnh và chiến lực của mình một chút.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ, Diêm La chân thân (Đạo Cơ trung kỳ thiên: 12005/ 100000)

Đại Khổ Ách Luân (Nhập môn: 50/ 1000)

Hai môn công pháp chủ yếu mới đến giai đoạn nhập môn, dự tính hơn hai trăm bốn mươi năm đạo hạnh, mới có thể khiến Đại Khổ Ách Luân, Diêm La chân thân đại thành, bước vào Đạo Cơ hậu kỳ.

Cộng thêm Nguyệt Hoa Chân Lục, Đại Giải Thoát Luân, Đại Khổ Ách Luân bổ trợ, có lẽ rút ngắn đến khoảng chừng năm mươi năm.

Sau đó tăng thêm tài nguyên hỗn tạp, có lẽ ba bốn mươi năm là có thể tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ. Thời gian có chút cấp bách.

【VIP】 Bên trong Sơn Hà thiên nhãn, thế giới pháp thân ở bên trong

Về phương diện binh khí, mạnh nhất chính là lưỡng lục lưỡng luân nhất kiều, Nguyệt Hoa Chân Lục có tính chất phụ trợ, tạm thời không tính.

Hiện tại số tầng của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều là hai mươi tám tầng Thiên Cương cấm chế, cũng chính là Đệ Tứ Trọng Thiên, tương đương với uy lực Đạo Cơ hậu kỳ.

Kiếm hạp khoảng chừng Đạo Cơ trung kỳ. Còn lại không tính là gì rồi, uy lực miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Diễm Trung Tiên, Kim Thiềm, hai tỷ muội Tu La đều có tu vi Đạo Cơ.

Nội tình không thua gì thế lực cỡ lớn. Huống chi còn có hai cái binh khí là Vạn Long Ngọc Tỷ và Đỗng Sát Thần Nhãn đẳng cấp pháp bảo.

Nói tóm lại. Lục Khiêm đã dốc hết toàn lực kéo dài thời gian, hoặc là ở đoạn thời gian này, lợi dụng chút thời gian không dễ gì đạt được này tu luyện Đại Khổ Ách Luân đến đại thành, đột phá Đạo Cơ hậu kỳ.

Hoặc là triệt để khống chế hai loại pháp bảo. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lặng yên niệm khẩu quyết, hai mắt bắn ra kim quang. Đỉnh đầu lơ lửng một con mắt hoàng kim lớn cỡ nắm đấm.

Con mắt xoay tròn một vòng, nhìn thấy Lục Khiêm, Đỗng Sát Thần Nhãn liền phát ra thanh âm.

"Ta phải xưng hô với các hạ như nào?"

Thanh âm như kim như sắt, không phân rõ nam nữ.

Pháp bảo Nguyên Linh vốn không phan chia nam nữ, chỉ để người sử dụng cảm thấy thú vị mà thôi.

"Gọi ta là đại nhân đi."

"Được, đại nhân."

Đỗng Sát Thần Nhãn bay đến trước mặt Lục Khiêm, sau đó chậm rãi dung nhập vào mi tâm hắn. Nghi thức nhận chủ chính thức bắt đầu.

Lục Khiêm cảm giác được một cỗ lực lượng thần bí, đang chậm rãi rót vào thân thể, lực lượng nóng rực mà to lớn. Không biết qua bao lâu, mi tâm lưu lại một đường vân nhàn nhạt màu vàng kim.

Xoạt!

Lục Khiêm mở con mắt thứ ba ra, thần mục chói lọi bốn phương.

"Sơn Hà thiên nhãn lý, thế giới pháp thân trung!"

Giờ phút này, Lục Khiêm mới biết được năng lực thực sự của thần nhãn.

Đỗng Sát Thần Nhãn được gọi là Đỗng Sát Thần Nhãn, chính là vì ba mươi sáu đạo Thiên Cương cấm chế hợp nhất, tạo thành Đỗng Sát Thần Nhãn Bích Lạc Hoàng Tuyền bảo cấm.

Thứ nhất đỗng sát: Bản thân mắt nhìn thấy chúng sinh chư vật từ trên mặt đất xuống đến U Minh.

Thứ hai tuần sát: Như gần, như xa, như dày, như mảnh, chư sắc đều có thể chiếu.

Thứ ba thẩm phán: Tất cả chúng sinh chư vật từ trên mặt đất đến dưới U Minh, đều có thể bắn ra thần lực, thẩm phán chúng sinh.

Đương nhiên, có thần kỳ như vậy hay không, còn phải xem xét Bích Lạc Hoàng Tuyền, Lục Khiêm cũng không biết rõ.

Dù sao người sáng tạo pháp thuật pháp khí, cũng là vì truyền thừa hoặc là vì chấn nhiếp, bình thường đều sẽ có khuếch đại.

Tùy tiện nhặt một quyển U Lục Hỏa Cầu, cũng có thể nói mình tiến vào đại đạo.

Trước đây Thái U sư tôn đã dùng cái này khám phá Địa khí, sau đó kiến tạo đại trận từ từng cái tiết điểm.

Thế nhưng tầm nhìn thực sự rất xa, có thể thấy được cương phong và yêu thú trên cao vạn trượng, dung nham và thi cốt phía dưới vạn trượng.

Không chỉ có thể nhìn thấy cấu tạo bên trong giống như mạng lưới của ngoại vật, pháp thuật, trận pháp, địa khí, binh khí. Mà thậm chí có thể nhìn thấy tu vi kẻ địch.

Xa gần, trước sau, trên dưới nhìn một cái không sót thứ gì.

Lục Khiêm giống như một thần tiên cao cao tại thượng, tuần sát lãnh địa của mình. Nếu thấy có chút dị thường, lập tức hạ thần quang xuống công kích.

Uy lực tự nhiên là Đan Kiếp. Nhưng cự ly và tốc độ căn cứ tu vi tự thân mà biến đổi. Mặc kệ như thế nào, chí ít cũng có một tấm át chủ bài đối phó Đan Kiếp.

“Về sau vạn bất đắc dĩ xuất hải, còn có thể dùng để xem xét phương vị.”

Lục Khiêm nghĩ thầm. Sau đó thân hình lấp lóe, tiến vào bên trong Hoàng Tuyền Nại Hà mưu tính. Vạn Long Ngọc Tỷ bị trấn áp ở dưới Hoàng Tuyền Kim Kiều, không ngừng giãy dụa. Mạc Sầu ngày qua ngày dùng Vong Tình Thủy gột rửa, nhưng vẫn không thể khiến cho nó khuất phục.

Hai mắt Lục Khiêm tỏa ra ánh sáng, quét nhìn một cái.

Nếu như là điều tra bình thường, căn bản không cần dùng con mắt thứ ba.

Cấu tạo bên trong Vạn Long Ngọc Tỷ hoàn toàn lộ ra trước mắt. Đây là một ngọn núi có hơn vạn bộ long thi nằm xuống. Tử khí tràn ngập, long hồn kêu rên.

Có lẽ xóa sạch oán khí của những long hồn này, là có thể khống chế ngọc tỷ.

Thời gian sau đó, Lục Khiêm bế quan tu hành. Ngâm mình ở bên trong thần thủy màu vàng, để kim khổ thần thủy ăn mòn huyết nhục. Sau khi bị thương lại dùng ngọc tiết Nguyệt Hoa Chân Lục phục hồi nhục thân.

Tiến độ Đại Khổ Ách Luân và Diêm La chân thân không ngừng tăng lên.

Lúc này, một khối ngọc bội bên trong kiếm hạp lóe lên ánh sáng đỏ thẫm.

"Hả?"

Lục Khiêm lật tay lại, trong tay xuất hiện một cái ngọc bội màu u lục, trên đó có khói xanh lượn lờ.

"Cửu Tiêu minh chủ đại nhân, Tương Liễu cầu kiến. Hắc hắc!"

Đây là thân ảnh của Tương Liễu chín đầu.

Ánh lửa lóe lên.

【VIP】 Bồng Lai du ký, Câu Ẩn linh trận(1)

Lục Khiêm đi vào trong cung điện, con mắt thứ ba mở ra, nhìn qua hư không, nói:

"Ra đi, đừng ẩn giấu nữa."

Xoạt!

Sương mù màu u lục khuếch tán ra. Từng cơn âm phong thổi tắt ngọn nến.

Cộc cộc cộc…

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, một thanh niên tuấn mỹ tràn đầy tà khí bước ra từ trong sương mù dày đặc.

"Ngươi thành Hư Đan rồi?"

Lục Khiêm dùng thần mục nhìn ra tu vi của Tương Liễu.

"Đương nhiên."

Tương Liễu chuyển lời:

"Có phải Cửu Kiếp cũng nói giống ta hay không? Khặc khặc, lần này bản tọa mang đến một tin tức tốt."

"Lần này bản tọa mang đến một tin tức tốt."

"Tin tức gì?"

Lục Khiêm nghi hoặc.

"Tin tức liên quan tới thiên địa khác."

Tương Liễu quen thuộc ngồi xuống, hoàn toàn không coi mình là người ngoài:

“Bản tọa hóa thân chui vào Bạch Tượng nhất tộc, nhìn thấy bọn hắn thu thập vật liệu xây dựng pháp trận, mỗi ngày dùng người tế tự, lăn lộn hơn nửa năm, mới phát hiện bí mật…”

Trong lúc Tương Liễu nói chuyện, thỉnh thoảng khuôn mặt anh tuấn tái nhợt của lão lại hiện lên một tia hắc khí, có vẻ âm trầm không gì sánh được.

“Hóa ra bọn họ đang sửa chữa trận pháp truyền tống cổ đại, nghe nói có thể truyền tống đến một phương thiên địa khác.”

Nghe đến đó, Lục Khiêm lập tức trở nên hào hứng.

“Truyền tống tới chỗ nào?”

Lục Khiêm hỏi:

“Không biết, ta đã âm thầm vẽ lại trận pháp, nghiên cứu nửa ngày, ngươi đoán ta thấy được cái gì?”

Tương Liễu dùng ngón tay vẽ ra một cái phù lục phức tạp trên bàn.

Xoạt!

Một luồng ánh sáng đỏ thẫm lóe lên.

Phù lục nhuộm thành màu đỏ tươi, khói xanh lượn lờ bay ra.

“Đây là…”

Mi tâm Lục Khiêm mở ra, dưới Đỗng Sát Thần Nhãn, bản chất của khói xanh lộ ra không sót một cái gì.

Đạo khí tức này tràn đầy sự âm lãnh hắc ám, nhưng lại khác biệt khí tức của U Minh.

“Đây là một phương thiên địa khác? Nhưng tại sao lại hắc ám như thế? Chẳng lẽ là U Minh?”

Lục Khiêm hỏi.

Chỉ sợ thiên địa khác mà thế nhân biết đến chính là U Minh. Cho dù là U Minh thì hiện nay cũng không có biện pháp tiến vào. Tu sĩ có thể thông qua pháp trận triệu hoán ma vật U Minh, nhưng đến nay vẫn không có người nào thành công thông qua pháp trận tiến vào U Minh. Ngoại trừ U Minh bí cảnh gần Thông U quan sáu mươi năm mở ra một lần.

Thế nhưng có người nói đó chỉ là một cái động thiên nhỏ tới gần U Minh mà thôi.

"Sao rồi? Nhìn ra được không?"

Tương Liễu cười thần bí.

"Pháp trận này thì làm được gì? Chỉ có kỳ hình, căn bản không cách nào truyền tống."

"Nhóm chúng ta có thể chui vào truyền tống trận, đến lúc đó âm thầm theo tới không được sao."

Tương Liễu nói.

Lão lợi dụng tinh huyết Bạch Tượng đề luyện ra huyết mạch Trấn Ngục Thần Tượng, có thể hóa thân thành Bạch Tượng, trước đây cũng dùng cách này chui vào Bạch Tượng nhất tộc.

"Hơn nữa, hai ta trong ứng ngoài hợp, ngươi dùng địa khí đại trận nổ cho nó một cái vỡ nát, sau đó chạy trốn cũng không muộn."

Nghe thấy lời nói này của Tương Liễu, Lục Khiêm cũng trầm mặc xuống.

Không thể không nói, quả thật hắn có chút tâm động. Yêu tộc xây xong truyền tống trận, chỉ sợ cũng sẽ bắt mình khai đao. Một khi không có chỗ dựa vào, muốn chạy cũng không chạy được.

"Được, đến lúc đó liên hệ."

Lục Khiêm nói.

“Khặc khặc, còn có một việc, Kiếm Chủ sắp độ kiếp, chúng ta cho Trảm Kiếp Bảo Uyển một vố đi?”

Tương Liễu cười gằn nói.

Sau lưng mơ hồ xuất hiện hư ảnh Tương Liễu chín đầu, sắc mặt cực kỳ dữ tợn.

“Đến lúc đó ta phụ trách ngăn cản Đan Kiếp, ngươi, tốt nhất tìm lý do phát động địa khí đại trận, cụ thể cướp được cái gì thì xem tạo hóa.”

Tương Liễu dừng một chút, tiếp tục bổ sung:

“Đúng rồi, khả năng dùng đến Đỗng Sát Thần Nhãn của ngươi.”

Kiếm Chủ độ kiếp, như vậy nhất định đã sớm làm chuẩn bị.

Tương Liễu không am hiểu trận pháp chi đạo. Nếu bị vây ở bên trong pháp trận, chỉ sợ bỏ lỡ thời cơ cũng không chừng.

“Được.”

Lục Khiêm đồng ý. Hiện tại hắn vẫn còn nhớ rất kỹ sự tình Kiếm Chủ.

Đừng tưởng rằng bồi thường ba ngàn vạn là không sao, cái giá phải bỏ ra sẽ càng thêm thảm trọng. Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là mình thèm muốn tài sản của Trảm Kiếp Bảo Uyển.

“Được, ta điều tra tin tức trước, đến lúc đó lại tới.”

Tương Liễu cười khặc khặc một tiếng, sau đó thân thể liền biến mất ở bên trong sương mù màu u lục. Gần đây lão nhìn người rất chuẩn, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lục Khiêm, lão đã biết người này không phải là người an phận. Đến hiện tại, còn không phải là đứng cùng một chiến tuyến với lão sao.

Lục Khiêm nhìn qua bóng lưng Tương Liễu rời đi, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng bị người sắp đặt, gặp chuyện lưu một cái tâm nhãn, có trời mới biết người này nói thật hay giả.

Xoạt!

Sương mù màu lục tán đi, âm phong lướt qua. Khói xanh hình thành pháp trận trên mặt bàn hơi lung lay một cái.

Lục Khiêm nhẹ nhàng hít hà, Đỗng Sát Thần Nhãn không ngừng liếc nhìn khói xanh.

【VIP】 Bồng Lai du ký, Câu Ẩn linh trận(2)

"Cổ mộc tinh khí, cùng mùi thơm của hoa, còn có một chút hương vị tơ tằm."

Vừa rồi Lục Khiêm không có nói ra toàn bộ tin tức. Đồ vật Đỗng Sát Thần Nhãn có thể nhìn thấy cấp độ càng sâu hơn.

Căn cứ sợi tinh khí này, Lục Khiêm có thể sơ bộ đánh giá ra đây là một loại cây mọc ra tơ tằm?

Là địa phương nào có cây mọc ra tơ tằm?

Lục Khiêm nhớ tới Thư Tinh bên trong Tàng Thư Các.

Thế là sai người gọi Hàn Tiêu tới.

"Bái kiến Thái Tể đại nhân."

Hàn Tiêu khom mình hành lễ. Vị Thập bát sư đệ trước mắt này đã kế thừa y bát của sư tôn, về sau không thể dựa theo bối phận trước kia mà xưng hô nữa.

"Thư Tinh ở chỗ ngươi sao?"

Lục Khiêm nhìn về phía Hàn Tiêu.

"Thư tiền bối ở chỗ ta." Thư Tinh được xưng là Thư tiền bối, chính là vì trông coi Tàng Thư Các thành tinh.

Lần này Cửu Tiêu Đạo Minh diệt vong, nhưng thực ra tàng thư cũng không tổn thất nhiều lắm. Phần lớn tư liệu tuyệt mật đều được giữ gìn hoàn hảo.

Hàn Tiêu mở sách ra, một lão đầu râu bạc nửa thân trên là người, nửa thân dưới là sương mù bay ra.

“Thư Tinh, có loại cây nào mọc ra tơ tằm hay không?”

Lục Khiêm hỏi.

“Cây mọc ra tơ tằm? Lão phu nhớ tới một loại cây tên là Thải Ti thụ. Cây sinh trưởng ra Thải Ti, không dệt áo…”

Trang sách dưới thân Thư Tinh điên cuồng lật qua lật lại. Từng hàng chữ xuất hiện phía trên trang sách.

“Tài liệu ghi chép về Thải Ti thụ có tổng cộng tám trăm mười năm bản, một trăm năm mươi sáu quyển thơ.”

“Tìm ra địa phương có thời gian ghi chép sớm nhất.”

Lục Khiêm hơi suy nghĩ, rồi nhìn về phía Hàn Tiêu, nói:

“Ngươi đi về trước đi, để Thư Tinh ở chỗ ta là được.”

“Dạ.”

Phía trên Thư Tinh chỉ còn lại mấy hàng tin tức.

(Huyền Quái Lục - Bồng Lai Du Ký): Khí hậu Bồng Lai u xử giống như cuối xuân, lá cây đều là Thải Ti, có thể may thành áo, Chân Tiên cảnh cũng… Tỉnh mộng đã qua ba ngày, tiện tay cầm cây giống trở lại.

Sự tình xảy ra ở hơn bốn ngàn năm trước. Chuyện kể lại có một đạo nhân ở lúc Bồng Lai tiên đảo mở ra, trong lúc vô tình đã tiến vào một chỗ tiên cảnh. Cây cối nơi đây mọc ra tơ ngũ sắc có thể chế tác thành quần áo.

Về sau đạo nhân tỉnh lại phát hiện là giấc mộng, thế nhưng trong tay vẫn cầm cây giống của Thải Ti Thụ.

Lục Khiêm cảm thấy người này trong lúc vô tình đã đi vào một phương thiên địa khác, chỉ là không biết biết rõ tình hình mà thôi.

“Ừm? Thương khố còn có cây giống trong thổ nhưỡng không?”

Lục Khiêm nhìn ghi chú phía dưới.

"Hình như là đặt ở trong thương khố rất lâu rồi, thật giả không thể cam đoan."

Thư Tinh nói.

Bản thư tịch này là người Cửu Tiêu Đạo Minh trước đây khai quật ra được.

Đồ vật hữu dụng cơ bản đều bị cầm đi, chỉ còn lại vài cuốn sách để cùng ở trong hộp thổ nhưỡng.

Bây giờ Đạo Minh bị cướp sạch một lần, mặc dù Yêu tộc trả lại đại bộ phận, nhưng không biết đồ vật còn ở đó hay không.

"Các ngươi cầm tín vật của ta đi thương khố tìm một chút xem sao."

Lục Khiêm gọi hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt ra.

Chỉ chốc lát, hai người đã mang tới một cái hộp gỗ.

Hộp gỗ bình thường không có gì lạ, nhẹ nhàng mở ra, bên trong có một nắm thổ nhưỡng.

Thổ nhưỡng đen như mực, hạt tròn đầy đặn.

Đỗng Sát Thần Nhãn liếc nhìn một phen, phát hiện bên trong lưu lại một tia khí tức âm lãnh hắc ám. Giống hệt với khí tức vừa rồi cảm nhận được bên trong pháp trận.

"Quả nhiên là thổ nhưỡng của thế giới kia."

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Sau khi suy tư một phen, hắn nghĩ tới một cái ý tưởng. Nếu như xây dựng lại cái pháp trận vừa rồi, lại thêm vào hắc nhưỡng, lấy pháp trận truy tung tiến hành định vị, dùng Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều truyền tống đi qua, có phải cũng được hay không?

Cái khó là ở chỗ hợp hai trận pháp truyền tống và truy tung pháp trận lại làm một, phát huy ra hiệu quả mong muốn. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lại đọc qua một chút trận pháp thích hợp ở chỗ Thư Tinh. Cuối cùng lựa chọn một cái trận pháp tên là Thái Minh Chính Nguyên Câu Ẩn Linh Trận.

Trận này là một loại thủ đoạn tìm vật tìm người. Chỉ cần để vào sự vật liên quan đến vật cần tìm, là có thể tìm ra vị trí.

Sau khi chuẩn bị pháp trận, Lục Khiêm liền tiến vào Diễm Tâm Kim Cung nghiên cứu. Thời gian trôi qua rất nhanh, Kiếm Chủ cũng sắp bắt đầu độ kiếp.

Bởi vì lần trước bị Lục Khiêm cắt ngang, nên hầu như tất cả mọi người biết rõ tin tức lão sắp độ kiếp. Trảm Kiếp Bảo Uyển sử dụng tất cả tài nguyên xây dựng pháp trận.

…

Kiếm Chủ phong.

Kiếm Chủ ngồi xếp bằng ở đỉnh núi, hai mắt khép hờ, giống như ngủ mà không phải ngủ.

Chín đạo kiếm hoàn óng ánh xán lạn lơ lửng trên đỉnh đầu. Kiếm khí lăng lệ, xé rách hư không.

Hai mươi bốn đạo Minh Nguyệt Kiếm Hoàn rủ xuống, kiếm khí trắng như tường vân, nữ tử đạp tường vân bay tới, hạ xuống đỉnh núi.

【VIP】 Bồng Lai du ký, Câu Ẩn linh trận(3)

Lúc này, Kiếm Chủ nhẹ nhàng mở mắt, trong mắt lóe lên kiếm quang lăng lệ.

“A Lê nói như thế nào?”

Thanh âm già nua của Kiếm Chủ vang lên.

“Nàng nói sẽ có người tới, người như Lục Khiêm cực kì không ổn định, thế nhưng khi đó sẽ không ra tay, mà đổi thành một người khác. Cụ thể là ai, A Lê cũng không nhìn thấu.”

Kiếm Chủ cười cười, không nói gì.

Trước mặt cửa ải quan trọng nhất trong cuộc đời, lão vẫn vô ý thức tìm kiếm đến vận mệnh mà trước đây chẳng thèm ngó tới.

Thật sự có vận mệnh sao?

Truyền thuyết nói tu vi càng cao càng bị trời ghét. Thiên Hà, Thái U, thậm chí các Đan Kiếp khác tử vong, cũng không chạy khỏi vận mệnh.

Nhưng Kiếm Chủ không tin. Lão từ một người có tư chất bình thường đi đến hôm nay, là dựa vào mưu lược và sự can đảm. Nếu quả thật tin số mệnh, chỉ sợ hiện tại đã sớm chết.

“Sau khi bế quan đi ra, ta dự định tìm cơ hội thu hồi quyền hạn Địa khí đại trận.”

Kiếm Chủ nhìn về phía Khúc Tố Anh.

“Thế nhưng nếu hắn không đồng ý thì sao?”

Khúc Tố Anh nói.

“Hiểu chi lấy lý, lấy tình động. Chắc hẳn các đạo hữu khác cũng nghĩ như vậy.”

Đồ vật có thể quyết định vận mệnh của mảnh thiên địa này, nên giao ra cho tất cả mọi người quyết định mới đúng.

Lục Khiêm là người có cảm xúc không ổn định, thực sự khó gánh vác được chức trách lớn.

Dễ dàng lạc lối, không đúng, bản thân người này đã đang bên trong lạc lối rồi.

Nếu không phải Thái U bao che, chỉ sợ Lục Khiêm đã sớm phơi thây đầu đường.

“Vâng!”

Khúc Tố Anh lui ra.

Bên trên ngọn núi, chỉ còn lại một mình Kiếm Chủ. Không biết tại sao, luôn cảm giác tâm thần có chút không tập trung, dường như có đại sự gì sắp xảy ra.

Thiên kiếp làm nhiễu loạn linh cảm trong lòng, trong lúc nhất thời cũng không thể nào tìm được nguồn gốc.

“Bỏ đi, bỏ đi!”

Kiếm Chủ có chút tâm phiền ý loạn, xua hết tạp niệm trong đầu.

…

Cung điện Yêu tộc.

Giao Long Đạo Chủ nhắm mắt tĩnh tọa. Lúc này, một bóng người xông vào.

Người này mắt vàng tóc vàng, chính là Kim Bằng Đạo Chủ.

“Đại ca, nghe nói Kiếm Chủ sắp độ kiếp rồi, chúng ta có xuất thủ hay không?”

Một khi Nhân tộc sinh ra Chân Đan, về sau sẽ có chút khó khăn.

“Không sao, giết Kiếm Chủ, ai thay nhóm chúng ta giết Lục Khiêm? Hơn nữa không cần nhóm chúng ta xuất thủ, cũng có người muốn giết hắn, nhìn xem là được.”

Giao Long Đạo Chủ cười nói.

Từ trước đến nay Giao Long nhất tộc âm hiểm xảo trá, nắm chắc lòng người.

Trước kia thích hợp giải quyết nhanh chóng, là bởi vì lúc ấy nhân loại nhỏ yếu.

Một khi có ngoại địch cường đại, đám người này sẽ lập tức liên hợp lại.

Hiện tại không giống nữa, Nhân tộc xuất hiện người có tu vi bình thường, lại khống chế tất cả mọi người. Chỉ sợ những người này còn lo lắng hơn so với bọn họ, cho nên Giao Long Đạo Chủ căn bản không thèm để ý.

Chỉ cần lẳng lặng chờ đợi Nhân tộc tự sụp đổ là được.

“Đúng rồi, tiến độ Bồng Lai pháp trận như thế nào?”

Giao Long Đạo Chủ hỏi.

“Không đến một phần trăm, chí ít còn phải cần mười năm nữa.”

Kim Bằng Đạo Chủ nói.

Pháp trận vô cùng to lớn, cự ly truyền tống càng xa, tài liệu tiêu hao càng nhiều.

Có thể thấy nơi pháp trận này truyền đến, tối thiểu cũng ở xa trăm vạn dặm.

…

Diễm Tâm Kim Cung.

Phòng luyện đan. Đan lô cháy hừng hực. Ánh sáng đỏ thẫm chiếu lên mặt người âm tình bất định.

Trước mặt Lục Khiêm có một cái pháp trận chu vi ba thước. Lấy kim tuyến làm cốt, sợi đồng làm khớp. Vạn Niên Hàn Băng tô điểm, Xích Ngọc ngàn năm là phù, Giao Long tinh huyết là đường vân.

Đường vân giăng khắp nơi, dùng nửa tháng, mới lần mò ra một cái pháp trận như thế.

Pháp trận lóe lên quang mang. Khói xanh bốc lên, hình thành pháp lục màu xanh. Khí tức không tên tràn ngập ra.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều thăm dò vào trung tâm pháp trận. Lúc này, Lục Khiêm xuyên thấu qua pháp trận, nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng nổi.

…

Phù lục màu xanh nhẹ nhàng trôi nổi. Pháp trận phía dưới phát ra lục quang thăm thẳm. Từng sợi khói xanh từ trong pháp trận toát ra. Lần này khí tức càng thêm rõ ràng.

Câu Ẩn pháp trận thông qua hắc nhưỡng thành công định vị được vị trí.

Nội tâm Lục Khiêm có chút mừng rỡ, đúng là khí tức một phương thế giới khác, có hi vọng rồi.

Một đầu của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều ở bên ngoài, một đầu khác thì thăm dò vào bên trong pháp trận.

“Ồ? Vẫn không thể truyền tống đi qua sao?”

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Dường như Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đụng tới một màng mỏng, tâm thần và pháp lực đều bị ngăn cản.

"Hay là thông qua Đỗng Sát Thần Nhãn nhìn một chút?"

Cũng không phải là hắn nhất định phải truyền tống đi qua. Mà chỉ là muốn dùng Đỗng Sát Thần Nhãn xem một cái mà thôi.

Lúc này, Thần Mục trên mi tâm Lục Khiêm mở ra, tất cả tin tức về thế giới xung quanh hiện ra không sót cái gì.

Ánh sáng kim sắc theo Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đi vào một chỗ khác. Trong nháy mắt đi vào, Lục Khiêm liền nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng nổi.

【VIP】 Một phương thiên địa khác(1)

Trước mắt là hoang nguyên vô tận đen như mực.

Âmtrầm, thê lãnh, hắc ám… Phi cầm mắt xanh không biết tên bay qua. Cuồng phong gào thét, tựa như quỷ khóc sói gào.

Bầu trời không có sao, một mảnh đen kịt, chỉ có một vầng trăng tròn treo trên trời.

Kỳ quái là xung quanh đây không một bóng người.

Xoạt!

Năng lượng pháp trận nhanh chóng tiêu hao, rốt cuộc không duy trì được, tâm thần Lục Khiêm bị kéo về hiện thực.

“Có một cái địa phương như thế là đủ rồi.”

Rốt cục Lục Khiêm cũng nghiệm chứng được nghi ngờ trong lòng.

Thực sự có một cái địa phương như thế. Đáng tiếc là mình chỉ có thể quan sát, không cách nào ảnh hưởng đến bên kia.

Nếu không sớm làm ra bố trí, thì tốt hơn rất nhiều so với tương lai hai mắt tối thui.

Thời gian sau đó, Lục Khiêm một bên tu hành Đại Khổ Ách Luân, một bên nghiên cứu biện pháp làm sao ảnh hưởng đến bên kia.

Đại Khổ Ách Luân trải qua hai năm tu hành, đã tiến vào tiểu thành chi cảnh. trình độ chắc chắn của Diêm La chân thân,

tương đương với linh khí tam trọng thiên, linh khí cùng loại ở trước mặt hắn, căn bản không chống đỡ đuỡ hai chiêu.

Bây giờ đã tu luyện tới Ngân Sắc Thần Thủy, Ngân Sắc Thần Thủy tôi luyện hồn phách ÂmThần. Sau khi luyện thành, là có thể đột phá đến đại thành chi cảnh, cũng chính là tu vi Đạo Cơ hậu kỳ.

Bước kế tiếp chính là lĩnh ngộ Kim Luân trong đạo tàng. Trước giờ đạo tàng đều là lĩnh ngộ từng bước như vậy, sở dĩ lúc ở Minh Phủ dễ dàng, chủ yếu là vì Thiên Hà âm thầm mở ra.

Theo thời gian trôi qua, mức độ từ từ đi lên. Một con Giao Long dài ba tấc lơ lửng trên đỉnh đầu. Tự do tự tại ngao du bên trong pháp lực có hình dáng mây mù màu vàng.

Tích!

Một giọt ngân thủy rơi xuống thân thể bằng hồn phách của Giao Long.

"Ngao!"

Giao Long kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể đong đưa kịch liệt, hình thái chợt sáng chợt tối. Bên cạnh có một con thỏ ngọc trắng như tuyết nằm sấp.

Thỏ ngọc thấy thế phun ra một hơi sương mù. Sương mù màu trắng phản chiếu ra thất thải quang mang, chính là từng mảnh từng mảnh ngọc tiết nhỏ bé không thể nhận ra. Ngọc tiết bay đến hồn thể của Giao Long, chữa trị thần hồn thụ thương của Giao Long.

Cứ như vậy tu luyện từng giọt nước một. Càng đến hậu kỳ, tốc độ tu luyện càng chậm. Chủ yếu là sản lượng ngọc tiết ít, hơn nữa Thiên Cương cấm chế khá thấp, khiến phẩm chất ngọc tiết không cao. Lúc này mới kéo dài thời gian.

Nhưng tu luyện Thiên Cương cấm chế cũng cần thời gian, nếu buông bỏ tu luyện đi chế tạo cấm chế, chẳng phải là lãng phí thời gian hơn ư.

Cấm chế đẳng cấp cao không thể để phân thân làm thay.

Lục Khiêm thử rất nhiều tài liệu, nhưng không có một cái nào hiệu quả tốt hơn so với ngọc tiết. Hoàng Tuyền đại đan còn tốt một chút.

Mấy cái phân thân bên cạnh, có một cái câu ra Hoàng Tuyền Dạ Xoa, mấy cái còn lại thì giết ma luyện đan. Tựa như dây chuyền sản xuất, liên tục không ngừng sản xuất Hoàng Tuyền đại đan.

Tu luyện không có tuế nguyệt, bất tri bất giác đã nửa năm trôi qua.

ÂmThần bay vào bên trong nhục thân, trải qua một phen tôi luyện, ÂmThần đã ngưng thực không gì sánh được.

Một ngày kia, Lục Khiêm thi triển ra Diêm La chân thân, chắc hẳn cũng có được lực lượng hủy thiên diệt địa như Bạch Diện ÂmQuân.

Mình bây giờ nắm giữ hai cái Kim Luân, tu luyện tới hậu kỳ lại có thể nắm giữ thêm một cái. Có tổng cộng sáu loại Kim Luân. Đến Đan Kiếp cảnh là có thể nắm giữ toàn bộ.

Chỉ là không biết có phần tiếp sau hay không, chí ít Lục Khiêm chưa thấy qua Thiên Hà sử dụng.

Xoạt!

Lục Khiêm mở to mắt, trước mặt là thế giới u ám đen như mực.

“Đạo tàng thần thi…”

Lục Khiêm tự lẩm bẩm. Từ khi kế thừa đạo tàng, hắn chưa từng thấy qua thân ảnh của đạo tàng thần thi. Theo hai lần Lục Khiêm tiếp xúc đến xem, cỗ thi thể này không ở trong phương thiên địa này. Có lẽ tra được tung tích thi thể, sẽ biết được tất cả huyền bí về Hoàng Tuyền đạo thống.

Lúc này, ngọc bội Tương Liễu để lại hiện lên một đạo ánh sáng nóng rực. Lục Khiêm lấy ngọc bội ra, phía trên hiển hiện một loạt chữ nghĩa.

"Lục Khiêm đạo hữu, thỉnh mượn Đỗng Sát Thần Nhãn dùng một lát."

"Bắt đầu rồi sao?"

Lục Khiêm giống như cười mà không phải cười. Mi tâm vỡ ra, thần quang bắn vào ngọc bội.

Lục Khiêm cho hắn mượn một tia lực lượng của Đỗng Sát Thần Nhãn, ở trong chứa ba đạo Thẩm Phán Kim Quang. Tu vi Tương Liễu không tầm thường, hắn là tốc độ Thẩm Phán Kim Quang sẽ càng nhanh hơn một chút.

Lục Khiêm cũng không có bay ra ngoài, mà chờ đợi tại chỗ.

Màn đêm dần dần buông xuống, tinh thần trận liệt. Lục Khiêm chắp tay đứng ở bên bờ vực, thần sắc thoải mái, tinh quang vẩy xuống bờ vai. Rốt cục cũng biết rõ vì sao cao thủ thích đứng ở bên bờ vực. Thực sự có loại cảm giác ở chỗ cao không khỏi rét lạnh.

"Yêu nghiệt to gan! Dám trộm Đỗng Sát Thần Nhãn của ta! !"

Lục Khiêm gầm thét một tiếng. Chỉ thấy chân trời xuất hiện một con cửu đầu Tương Liễu.

【VIP】 Một phương thiên địa khác(2)

“Hóa ra là ngươi! Tương Liễu!”

Đại địa bắt đầu chấn động.

Trong nháy mắt truyền khắp phương viên mười vạn dặm.

“Khặc khặc, tiểu tử, coi như vận khí ngươi tốt. Bản tọa trước thu chút lợi tức.”

Cửu đầu Tương Liễu cuồng tiếu rời khỏi nơi đây, đám người Cửu Tiêu Đạo Minh thúc ngựa cũng không đuổi theo nổi.

“Chuyện gì vậy?”

Xích Âmnói.

“Gia hỏa này muốn trộm Đỗng Sát Thần Nhãn của ta, không biết cái lều này có bí bảo gì, có thể hấp thu thần nhãn chi lực của ta, may mắn bị ta khám phá.”

Lục Khiêm dừng địa khí đại trận lại, cười nói.

Thực ra chuyện này đều là khổ nhục kế hắn tự biên tự diễn ra mà thôi. Người trước mắt này căn bản không phải Tương Liễu, mục đích là để cho người Trảm Kiếp Bảo Uyển trông thấy mà thôi. Tin hay không cũng không quan trọng.

Một lát sau.

Oanh!

Tiếng oanh minh truyền khắp bốn phương. Đám người vô ý thức nghiêng đầu, chỉ thấy một cột sáng màu vàng phóng lên

tận trời. Đồng thời nương theo là tiếng rống giận dữ của Kiếm Chủ và kiếm quang của đám người Bảo Uyển.

"Ha ha ha, Cửu Kiếp! Sư đệ Giang Minh đến đây bái phỏng, hôm nay huynh trưởng có mạnh khỏe?"

Cửu đầu quái xà cao như ngọn núi, hai mắt bắn ra kim quang, chiến đấu cùng mọi người thành một khối.

Trong chốc lát phong vân đột biến.

Kiếp vân cuồn cuộn, vô số bí phong màu xanh rơi xuống, tình cảnh rất là hỗn loạn.

Thiên kiếp, kiếm quang, độc hỏa, ma khói…

Hiệu suất làm việc của Tương Liễu cao như vậy sao?

Lục Khiêm thầm oán một trận trong lòng.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lại nhìn về phía Xích m, nói:

"Cho ta mượn Huyễn Hình Thiền Thuế một chút."

"Ngươi đây là… Ta cũng đi, Thái Thượng Kim Tỏa Liên Hoàn Chân Quyết của ta cũng có thể hóa hình."

Chung giường chung gối nhiều năm như vậy, Xích Âmlập tức hiểu được ý nghĩ của Lục Khiêm.

"Được!"

Lục Khiêm ném Thiền Thuế ra ngoài, hóa thân thành một con bạch hạc, bay về phía Trảm Kiếp Bảo Uyển. Một bên khác, Xích Âmkhẽ quát một tiếng, cũng hóa thân thành một con hạc cái khác.

…

Ngọn núi Đế Quân đại thế.

Tàng Kinh Các.

Lão đầu có hình dạng bình thường gục xuống bàn ngủ say, nhìn như không chút phòng bị nào, nhưng thực ra nội tâm đang một mực cảnh giác xung quanh. Bí mật bố trí mười trạm gác ngầm.

Mặc dù bên ngoài đánh nhau rất kịch liệt, nhưng chức trách của bọn họ là bảo vệ thương khố và Tàng Kinh Các.

Lúc này.

Trong phòng lóe lên một đạo kim quang.

"Không tốt…"

Lão đầu từ dưới đất nhảy lên một cái, đáng tiếc đã trễ, kim quang Đại Giải Thoát Luân bắn trúng lão đầu.

Một giây tiếp theo, gia hỏa này đã biến thành một bãi bùn nhão.

Đến chết cũng không hiểu vì sao trạm gác ngầm không hề có động tĩnh gì.

Xoạt!

Cửa lớn bị âm phong thổi ra, một nam một nữ tiến đến, chính là hai người Lục Khiêm và Xích m.

Trước mặt Đỗng Sát Thần Nhãn, tất cả ngụy trang và trận pháp đều là hư vô. Họ gần hư không phí chút sức lực nào, nhổ hết tất cả trạm gác ngầm lên.

Lục Khiêm nhìn qua mấy chục bộ thư tịch được sắp xếp cùng thương khố phía sau, cảm thán nói:

"Danh môn chính thống có khác. Thư Tinh, lấy hết những cuốn sách này về!"

"Vâng!"

Một bản cổ tịch bay về phía giá sách.

Lục Khiêm và Xích Âmtiến vào thương khố, kế tiếp là thời khắc vơ vét.

Quả thực phạm vi của thương khố Đế Quân không nhỏ, thế nhưng sau khi Lục Khiêm lượn một vòng, phát hiện phần lớn giá đỡ đều trống trơn, không có đồ vật gì. Chắc là Kiếm Chủ độ kiếp đã lấy ra phần lớn vật liệu rồi.

Pháp trận độ kiếp hao tốn rất nhiều vật liệu, cho dù là đại môn phái cũng có chút không chịu nổi. Ngay cả đại phái ngàn năm như Minh Phủ, dốc toàn bộ vốn liếng cũng chỉ đủ bốn năm lần mà thôi. Thế nhưng có lẽ Kiếm Chủ không yêu cầu cao như vậy. Độ qua một lần thiên kiếp, lần tiếp theo tối thiểu cũng phải đợi đến một ngàn năm sau, kéo dài hơi tàn một đoạn thời gian khẳng định không có vấn đề. Lục Khiêm đi vào chỗ một giá để đồ.

'Minh triều Đế Thi'- 'Anh triều Đế Thi'- 'Tần triều Đế Thi'-'Pháp triều Đế Thi' -'Đức triều Đế Thi' …

Mỗi một cái tên đối ứng với một bộ hoặc là mấy bộ thi thể. Trong đó Tần triều và Hán triều Đế Thi là ít nhất, chỉ có một bộ, tiếp theo là Đường triều Minh triều có ba bộ, trừ cái đó ra, còn có các triều đại khác.

"Chư Hầu kiếm, Thiên Tử kiếm bảo tài, Tần Kiếm thì bá đạo, Anh kiếm là chúng đạo, Hán là Vương đạo. Cẩn thận mà dùng."

"Những cái này là cái gì? Ngươi xem giúp ta một chút."

Nhìn đến đây, Lục Khiêm hỏi Thư Tinh đã hấp thu xong công pháp.

"Bẩm Thái Tể, đây là vật liệu tu luyện bảo kiếm của Đế Quân đại thế."

Đế Quân đại thế thông qua thế lực trong thế gian, tu luyện kiếm đạo tự thân. Cảnh giới kiếm đạo chia làm Thứ Dân kiếm,

Chư Hầu kiếm, Thiên Tử kiếm vân vân.

Bình thường đều nói, nếu như đạt được thành tựu nhất định, dùng tự thân lĩnh hội Đế Vương chi đạo, là có thể đạt thành tựu Thiên Tử kiếm.

Đế Quân đại thế chi đạo truyền thừa gần ngàn năm, sớm đã hình thành một số khuôn mẫu. Trong đó lấy hai loại Tần Hán này là tối ưu, có thể trực tiếp chưởng khống Vương đạo hoặc là Bá đạo. Đương nhiên, độ khó của đạo này rất cao.

Yêu cầu cứng nhắc là thống nhất toàn bộ thiên hạ, địa khu quốc gia.

Một khi luyện thành, trình độ thấp nhất của Thiên Tử kiếm cũng là Đan Kiếp, hơn nữa còn là Đan Kiếp vượt qua phong kiếp.

Tiếp theo là Đường Minh, điều kiện là thống nhất đại bộ phận địa khu tinh hoa. Tu vi thấp nhất là Hư Đan, đại trưởng lão Trảm Kiếp Bảo Uyển chính là cao nhân tu luyện Đường kiếm.

Tiếp theo là Anh triều, Thuận triều, Tấn triều, Pháp triều vân vân. Các loại đối ứng Vương đạo Bá đạo, thấp nhất là Đạo Cơ đỉnh phong.

Bình thường mà nói, đều chiếu theo phương thức tu hành từ thấp đến cao. Những Đế Thi này là cao thủ tu luyện đạo này thất bại. Thời điểm luyện chế kiếm phôi, nếu thêm vào thi thể tiền nhân, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều, đồng thời cũng sẽ thu hoạch được kinh nghiệm của tiền nhân.

Nghe đến đó, Lục Khiêm liền thu tất cả vào Kiếm Nang, cướp sạch công pháp và tài liệu Đế Quân đại thế, ngày khác có thể thử luyện kiếm một chút xem sao.

Sau khi vơ vét xong xuôi, hai người đi ra bên ngoài.

【VIP】 Chư hướng Đế Vương thi, Phù Loan Thiên Nhân Thuật

“Ngươi xem!”

Xích Âm chỉ vào bầu trời. Lục Khiêm vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên. Nhìn thấy hai bóng người ở dưới kiếp vân.

Kiếm quang và pháp thuật chiếu rọi, những người khác áp trận ở một bên, đối phó Cửu Đầu Tương Liễu tràn ngập tà khí.

Thỉnh thoảng có một đạo bí phong màu xanh hạ xuống. Kiếm Chủ phong truyền đến một cơn chấn động, bầu trời lóe lên quang mang đỏ thẫm, hình thành từng cái pháp trận trong suốt.

Bí phong mang theo sự sắc bén vô song rơi xuống.

Tạch tạch tạch!

Pháp trận phát ra tiếng vang nặng nề không chịu nổi, sau đó vỡ ra, vô số tinh thần vẩy xuống bốn phương.

Chấn động do hai vị cao thủ Đan Kiếp giao thủ, cộng thêm thiên kiếp tác động đến, khiến đám người không dám mảy may tới gần, đành phải ở một bên quan sát từ đằng xa, chờ đến khi thiên kiếp có khe hở mới tùy thời xuất thủ.

Tạch tạch tạch… Từng thanh âm xé vải vang lên, bí phong liên tiếp đánh tan hơn ba mươi tầng pháp trận mới biến mất.

Kiếm Chủ kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra tiên huyết. Thiên kiếp không chỉ đến từ bên ngoài, mà còn đến

từ bên trong.

Tương Liễu bắt lấy cơ hội, hiện ra nhục thân Bạch Tượng, dùng mũi hung hăng nện Cửu Kiếp xuống dưới mặt đất.

Oanh!

Bụi mù bắn lên đầy trời. Thời điểm Tương Liễu muốn thừa thắng xông lên, chín đạo Kiếm Hoàn ngăn trở đường đi của hắn. Thân ảnh Kiếm Chủ nhanh chóng trở lại bên trên ngọn núi.

"Đáng ghét, lại phá Tế Hình đại trận của ta. Lục Khiêm…"

Trong mắt Kiếm Chủ lóe lên một tia sát cơ. Không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được, vừa rồi Tương Liễu phá trận chính là dùng Đỗng Sát Thần Nhãn.

"Ngươi và Lục Khiêm có quan hệ như thế nào?"

Kiếm Chủ tránh thoát sát chiêu của Tương Liễu, lập tức hỏi. Nhất định chuyện này là Lục Khiêm giở trò quỷ.

"Hừ, có liên quan gì với ngươi?"

Tương Liễu cười lạnh, chín cái đầu thi triển chín loại thần thông, thỉnh thoảng hóa thân thành Bạch Tượng, quất bay đám người Trảm Kiếp Bảo Uyển muốn tiến lên hỗ trợ.

"Có phải bộ dạng tranh luận phải trái kia của ngươi vô hiệu với Lục Khiêm rồi hay không?"

Tương Liễu giễu cợt nói. Cửu Kiếp rất am hiểu ngoài mặt một bộ, bên trong một bộ. Hơi một tí là lấy đại nghĩa đè người, đoàn kết một đám ô hợp tạo áp lực với người khác.

Đụng phải một chút người da mặt mỏng, quý trọng danh dự, mấy người mặt cao hơn đầu, nói không chừng sẽ trúng kế của hắn. Nhưng Lục Khiêm thì khác, hắn và mình đều thuộc

về loại người không thấy thỏ không thả chim ưng, mặt dày tâm đen, quan tâm quái gì mà xuân thu đại nghĩa, thế nhân phỉ báng.

Chạm đến lợi ích bản thân, sẽ rút đao giết người tại chỗ. Loại phương pháp này đối phó ngụy quân tử như Kiếm Chủ lại vô cùng hữu hiệu.

Hai người lại chiến đấu thành một khối. Mỗi khi Kiếm Chủ chiếm thượng phong, thiên kiếp sẽ vừa lúc rơi xuống, đánh cho lão trở tay không kịp.

Cục diện giằng co xuống dưới. Kết cục chỉ có hai loại, hoặc là thiên kiếp phá hết tất cả pháp trận, hai người đồng quy vu tận.

Hoặc là hai người ở trước khi thiên kiếp hạ xuống, đánh giết đối phương trước một bước.

Sắc mặt Tương Liễu nhẹ nhõm, đã tính trước.

"To gan!"

Bỗng nhiên lúc này, Khúc Tố Anh nhìn về phía Đế Quân đại thế và lôi đình dưỡng dục.

"Không tốt!"

Xích Âm ở dưới mặt đất ba trăm trượng, vừa định động thủ, thì một đôi bàn tay lớn ôm bờ vai của nàng.

"An tâm chớ vội."

Thân ảnh Lục Khiêm trầm xuống, đã tính trước.

Đỗng Sát Thần Nhãn ở mi tâm bắn ra thần quang rực rỡ, tựa như thần linh.

Xích Âm không khỏi trở nên thất thần, sau đó tỉnh táo lại. Không phải là nàng nổi lên lòng si mê, mà là lúc này Lục

Khiêm có một loại lực hấp dẫn kinh người, khiến cho người ta không nhịn được tập trung sự chú ý vào trên đó.

"Ha ha!"

Lúc này, trên mặt đất truyền đến từng tiếng kêu gọi. Năm sáu tên đạo sĩ tà khí lẫm nhiên bay lên không.

"Gan chó lớn mật! Nhận lấy cái chết đi!"

Không nghĩ tới thời điểm này còn có người đục nước béo cò. Người Trảm Kiếp Bảo Uyển nổi giận, Kiếm Hoàn vạch phá hư không, rơi xuống giống như sao chổi. Dường như mấy tên đạo nhân này có quen biết với Tương Liễu, nên lên tiếng chào hỏi, sau đó quay người so chiêu với đám người.

Trong thoáng chốc, ánh sáng pháp thuật đủ mọi loại màu sắc chiếu sáng thiên địa.

Ngàn vạn quỷ vật gào thét bay ra từ mười dặm huyết vân, huyết tinh chi khí quanh quẩn chóp mũi.

"Xem đi, có người gánh hộ rồi."

Lục Khiêm cười nói. Loại người đa mưu túc trí như Tương Liễu, làm sao lại chỉ hợp tác với mình, khẳng định còn có chuẩn bị ở sau.

Đỗng Sát Thần Nhãn hơi bắn qua, lập tức biết rõ vị trí những người này.

"Đi, đi nội môn Kiếm Chủ."

"Nội môn là chỗ dòng chính, có phải đi qua có chút mạo hiểm hay không? Nếu không trước tìm kiếm Lôi Đình phong?"

Trảm Kiếp Bảo Uyển ngoại trừ tam đại chi mạch, còn lại là chưởng môn dòng chính Trảm Kiếp nhất mạch.

Thực lực mạch này mạnh mẽ nhất, tùy tiện tiến đến sợ rằng sẽ bị người bắt rùa trong hũ.

“Không sao, ta có thể tìm thấy kẽ hở.”

【VIP】 Chư hướng Đế Vương thi, Phù Loan Thiên Nhân Thuật

Thời gian không nhiều lắm.

Một khi Kiếm Chủ độ kiếp xong, tiếp theo sẽ có chút khó nói. Con mắt thứ ba trợn mở ra, con ngươi vàng ròng phản chiếu vô số sự vật, từ Bích Lạc, cho tới Hoàng Tuyền, không có gì không thể xuyên phá.

Sơn Hà thiên nhãn lý, thế giới pháp thân trung.

Dáng vẻ thế giới trong mắt thay đổi, hiện ra thêm vô số đường cong đủ mọi màu sắc, cùng tinh khí, mạch lạc.

Tác dụng giống như Thái Âm Kim Đồng, nhưng mạnh hơn Thái Âm Kim Đồng không biết bao nhiêu lần.

Nếu như đoán không sai, thương khố nội môn nên ở dưới mặt đất phía tây nam.

Xác định phương vị xong, Xích Âm vung bàn tay trắng lên, một đạo Khôn Phương Hoàng Khí linh động như cá bơi, bay ở trước mặt hai người.

Khôn Phương Hoàng Khí đi đến đâu, thổ nhưỡng chỗ đó liền tự động tách ra, biến thành một cái thông đạo.

Hai người theo cái thông đạo này đi về phía trước.

"Ngừng!"

Sau khi đi khoảng mười dặm, Lục Khiêm ngừng lại.

Trước mắt không có vật gì, nhưng Lục Khiêm lại hết sức cẩn thận, sử dụng Đỗng Sát Thần Nhãn xem đi xem lại, rồi dùng Tiểu Lục Nhâm tính toán nhiều lần.

Quẻ tượng biểu hiện phía trước không thích hợp, nhưng lại không nhìn ra cái gì.

"Đây là thương khố giả."

Phía trước chỉ có cạm bẫy, không có những vật khác. Hai người đi vào, pháp trận sẽ lập tức phát động, nổ chết bọn hắn.

"Đi những phương hướng khác."

Hai người Lục Khiêm chuyển hướng sang bên trái. Tới mười dặm liền ngừng lại. Lần này cũng giống hệt như vừa rồi, nhất định phía trước có cạm bẫy. Hai người quanh đi quẩn lại, bỗng nhiên Lục Khiêm đi về phía một cái phương hướng, xông phá vách tường.

Xoạt!

Bụi mù văng khắp nơi.

Sưu sưu!

Lúc này, hơn mười đạo Kiếm Hoàn đủ mọi loại màu sắc phá không bay tới.

Đinh đinh đinh!

Kiếm Hoàn đánh vào làn da như kim loại của Lục Khiêm, nhao nhao bị bật trở về.

Tiếp theo kim quang lóe lên, Đại Giải Thoát Luân, Đại Khổ Ách Luân tề xuất, không đến ba hơi, tại chỗ chỉ còn lại một bãi nước mủ.

Đúng như Lục Khiêm dự đoán, có người thủ hộ, nhưng cao thủ không nhiều lắm.

Trước mặt là một cái cửa lớn màu đỏ có ba mươi ba cái đinh tán. Cửa lớn rộng mở, thông đạo tĩnh mịch hắc ám, không thể nhìn thấy phần cuối.

Lục Khiêm đi đến trước mặt thông đạo, dừng một chút, bỗng nhiên móc ra kiếm hạp. Nhẹ nhàng vỗ một cái, ngàn vạn kiếm khí phun ra ngoài. Bay vào cửa lớn tĩnh mịch, điên cuồng xoắn nát sự vật bên trong.

"Ngao!"

Trong sơn động truyền đến một tiếng tru thống khổ, một cỗ khí lưu phun ra, kiếm khí bay ngược, hung hăng khảm ở trên vách tường.

Chỉ thấy cửa lớn dường như sống lại. Tập trung nhìn lại, cái này không phải là cửa lớn gì, mà rõ ràng là một con quái vật hình dáng như sư tử đang há to mồm.

Đầu vuông bích đồng, răng nanh đầy miệng. Đây là Trấn Mộ Thú.

Xích Âm bước ra một bước, tay bấm chỉ quyết, ném ra một cái lồng giam u lục.

Ngàn vạn ma vật từ trong lồng giam bay ra.

Tu vi Trấn Mộ Thú khoảng chừng Đạo Cơ trung kỳ, dưới sự vây công của hai người, rất nhanh liền bỏ mình tại chỗ.

Tràng cảnh trở nên yên tĩnh. Lục Khiêm mở Đỗng Sát Thần Nhãn ra, rốt cuộc tìm được cửa động.

Soạt!

Thiên địa đột biến, hai người tiên vào một cái động thiên nhỏ. Diện tích không lớn, nhưng số lượng tàng thư lại rất nhiều.

Thương khố phía sau còn thừa không nhiều, nhưng vẫn có khí tức tương đối cường đại.

“Lục soát!”

Lục Khiêm cười nói sau đó bay vào thương khố. Trong lúc đó dùng Đỗng Sát Thần Nhãn tránh né qua vô số pháp trận. Lúc này, Thư Tinh phụ trách ghi nhớ thư tịch hưng phấn nói:

“Thái Tể, tìm được phương pháp ảnh hưởng dị vực mà ngài nói rồi.”

Lông mày Lục Khiêm nhíu lại, tiến lên nhìn một chút, cười nói:

“Trước tiên cầm lấy đã.”

Thuật này tên là Phù Loan Thiên Nhân Giao Thông Thuật, là một loại thần hàng chi thuật. Chỉ có điều người khác đều tự mình thỉnh thần, còn phương pháp này lại là tự mình thành thần.

Lúc này, ánh mắt Lục Khiêm dừng lại trên một quyển sách ở giá sách bên cạnh.

Cuốn sách này tên là Trảm Kiếp Kiếm Thuật Thường Thức Trích Yếu.

Tiến lên đọc qua, thì thấy cuốn sách này nhắc đến lai lịch Trảm Kiếp pháp thuật và phương pháp khiến Trảm Kiếp Kiếm Hoàn đến đại thành của Kiếm Chủ nhất mạch.

“Trảm Kiếp, Trảm Kiếp… Thật là tâm cơ thâm trầm.”

Bỗng nhiên Lục Khiêm hiểu ra, hai mắt lóe lên tinh quang, vội vàng nhìn về phía Xích Âm:

“Rút lui.”

Nói xong, không kịp giải thích gì với Xích Âm, liền lôi kéo nàng chạy ra khỏi nơi đây.

…

Trảm Kiếp Bảo Uyển quyết định ở chỗ một chữ trảm.

Lục Khiêm đã một mực xem nhẹ điểm này.

Khả năng tu vi của Kiếm Chủ và nội tình môn phái này, còn cường đại hơn xa xa so với trong tưởng tượng. Sau khi vơ vét được một nửa thương khố, Lục Khiêm nắm chặt tay Xích Âm, lập tức trốn ra phía ngoài.

Sau khi bước đi được một thời gian, bỗng nhiên Lục Khiêm dừng bước chân lại.

“Chủ nhân, hình như có khí tức Chân Lục.”

Trên bờ vai Lục Khiêm hiển hiện một ngọn lửa nhỏ.

Diễm Trung Tiên chỉ về phía trung tâm một cái lồng sắt. Lồng sắt này hiện lên màu vàng ròng, trung tâm lơ lửng một cái tử kim hộp. Một cỗ thần niệm không tên lan ra.

Tà ác, ngoan độc, âm lãnh…

Lục Khiêm không chút do dự, bước ra một bước, đi đến trước mặt chiếc lồng.

【VIP】 Thái Dịch Hỗn Nguyên Thiên Ma Chân Lục

Ken két…

Vận khởi Diêm La chân thân, nắm chặt lan can chiếc lồng băng lãnh, hung hăng tách ra.

Ầm!

Diêm La chân thân mạnh mẽ không gì sánh được vậy mà chỉ có thể khiến chiếc lồng biến hình một chút.

Lục Khiêm lui lại mấy bước, thò tay phải ra.

Kim quang lóe lên. Một cỗ áp lực đánh tới, hư không xuất hiện một cái đại thủ ấn.

Ầm!

Lồng sắt nổ tung, tàn phiến bay vụt ra, khảm thật sâu vào vách tường.

Xoạt!

Trong nháy mắt chiếc lồng tan vỡ, ma khí vô biên đen như mực bắn ra.

"Kiệt kiệt kiệt kiệt…"

Hư không truyền đến từng tiếng kêu tà ác.

Hắc khí hình thành một cái ma yên không thể diễn tả, tràn vào tai mắt mũi miệng Lục Khiêm.

Cùng lúc Lục Khiêm mở ra chiếc lồng. Ở một bên khác, rốt cuộc hai người quyết chiến cũng phân ra kết quả. Kiếm Chủ

quỳ một chân trên đất, tiên huyết nhuộm đỏ lồng ngực, râu tóc lộn xộn, hai mắt không có quang mang.

Chín thanh Kiếm Hoàn quay xung quanh thân hắn, hình thành quang cầu không kẽ hở.

Bất kể Tương Liễu công kích như thế nào, vẫn không xuyên thấu được phòng ngự của Cửu Thanh Kiếm Hoàn.

"Ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu đây?"

Nói như thế nào Tương Liễu cũng là cao thủ Hư Đan cảnh, không đến một khắc nữa thiên kiếp sẽ rơi xuống, đến lúc đó phòng ngự mở rộng, Cửu Kiếp không chết cũng phải chết.

Đương nhiên, mình cũng sẽ bị liên luỵ, nhưng chuyện này cũng không sao cả.

Cái khác tuy quan trọng, nhưng Cửu Kiếp chết mới là quan trọng nhất.

Nghĩ tới đây, Tương Liễu đi lên trước, ánh mắt xuyên qua kiếm khí đại trận trong suốt, nhìn gương mặt Cửu Kiếp, cười gằn nói:

"Ta đến báo thù, sư huynh."

Thanh âm trầm thấp, nhưng rõ ràng truyền khắp bốn phương. Cho dù là song phương đang trong chiến đấu, cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Đám người có chút hoang mang, không biết rõ Tương Liễu có tâm tư gì.

"Hừ, tà ma ngoại đạo, khi sư diệt tổ, ai ai cũng có thể tru diệt."

Cửu Kiếp hừ lạnh một tiếng.

"Xem ra trí nhớ của sư huynh rất kém rồi, hẳn là ngươi còn nhớ, ban đầu là ai giết sư tôn sư nương, còn có trong lúc vô tình gặp được sư tỷ? Thế mà còn giá họa đến trên đầu của ta."

“Ngậm máu phun người, chớ có nói xấu sư tôn, có ai trong Bảo Uyển không biết rõ sự tích của Giang Minh ngươi?”

Khúc Tố Anh nghe thấy câu nói này, trong lòng không chịu nổi khi thấy người khác nói xấu sư tôn, liền tế ra Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ Kiếm Hoàn.

Leng keng!

Kiếm Hoàn còn chưa bay ra ngoài, đã bị một cái quỷ thủ to lớn ngăn cản.

“Khặc khặc, đối thủ của ngươi là ta.”

Đạo nhân mặt xanh nanh vàng cười nói.

“Công đạo ở trong lòng người.”

Kiếm Chủ nói ra từng chữ, gương mặt già nua mọc đầy điểm lấm tấm màu đen, mắt thấy thời giờ không còn nhiều.

“Còn giả bộ, trong lòng ngươi không có một chút áy náy nào sao? Mấy trăm năm đi qua…”

Gương mặt tuấn mỹ của Tương Liễu dường như mang theo một tia nhớ lại:

“Chắc hẳn ngươi cũng không quên được, khi còn bé sư nương luôn vụng trộm giấu thịt trong chén của ngươi, nửa đêm sư tỷ đắp chăn cho ngươi, sư đệ bị phạt cùng ngươi…”

Ánh mắt Tương Liễu lấp lóe, nhìn về phía Kiếm Chủ, nói ra từng chữ:

“Mà ngươi lại tàn nhẫn giết bọn họ, đồng thời giá họa cho ta, ngươi một mực giả bộ như không quan tâm, nửa đêm nằm mơ nhớ lại, chắc hẳn cũng không quên được những gương mặt quen thuộc kia chứ? Trong lòng có hối hận không?”

Dưới tình cảnh trong ngoài đều khốn đốn, dường như lần này đã động đến nội tâm Kiếm Chủ. Chỉ thấy lão ngu ngơ tại

chỗ, vẻ mặt phức tạp, trên da càng ngày càng nhiều điểm lấm tấm.

Thiên kiếp sắp rơi xuống. Bí phong màu xanh hội tụ trên đỉnh đầu. Xa xa nhìn lại, giống như là một cái đạo trường. Nhìn thấy dáng vẻ này của Kiếm Chủ, đương nhiên đám người Bảo Uyển sẽ không cho là Tương Liễu nói sự thật. Có lẽ tu hành xảy ra sự cố.

Quang cầu bên ngoài thân thể Kiếm Chủ xuất hiện một chút kẽ hở.

"Kết thúc."

Tương Liễu há mồm phun ra một đạo lục mang. Đạo quang mang này là một thanh Kiếm Hoàn xanh biếc sáng chói.

Bên trong Kiếm Hoàn có điểm sáng lốm đốm, giống như ánh sao trên trời. Trong nháy mắt Kiếm Hoàn xuất hiện, vạn tinh ảm đạm, trăng tròn không ánh sáng. Thiên địa đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Bỗng nhiên, thiên địa lóe lên một đạo lục quang giống như khai thiên tích địa. Quang mang càng lúc càng lớn, càn khôn mở ra, phân chia thanh khí trọc khí.

Đây là chiêu thức mạnh mẽ nhất Trảm Kiếp Kiếm Đạo, Huyền Vũ Trụ.

Chỗ cường đại của chiêu này thức ở chỗ không cố định. Huyền Vũ Trụ khác nhau có tính chất và uy lực khác nhau. Tương Liễu đánh ra một chiêu này, chính là muốn chém người này ở dưới thân. Muốn lấy tuyệt chiêu của Trảm Kiếp Bảo Uyển đến chém giết nhà này.

Cùng lúc đó, cuối cùng bầu trời cũng rớt xuống một đạo bí phong. Sống qua một kiếp này, chính là biển rộng trời cao. Lần này không có người giúp Kiếm Chủ.

Huyền Vũ Trụ ngăn cách Kiếm Chủ và ngoại giới ra.

Tương đương với một lần nữa sáng tạo ra một cái tiểu thế giới. Trước khi thế giới không có hủy diệt, tất cả mọi người đều không cách nào chạy thoát Huyền Vũ Trụ khóa chặt.

Quang mang U lục càng lúc càng lớn, mang theo một loại sức mạnh mang tính hủy diệt. Thế giới vừa mới sáng tạo ra, một khắc sau đã muốn hủy diệt.

Mà Kiếm Chủ phía dưới vẫn đang thất hồn lạc phách. Thời khắc kiếm khí quét xuống, làn da Kiếm Chủ vỡ ra, lộ ra làn da trắng nõn như trứng gà.

"Ta không hối hận."

【VIP】 Thái Dịch Hỗn Nguyên Thiên Ma Chân Lục(2)

Ánh mắt Kiếm Chủ khôi phục thanh tĩnh, khóe miệng mang theo vẻ mỉm cười.

Nói xong, ngẩng đầu nhìn Tương Liễu.

“Giang Minh sư đệ, nhiều năm trôi qua ngươi vẫn ngây thơ như thế, ta đã làm những việc này, nội tâm còn có áy náy hay sao?”

“Cái này…”

Thân thể Kiếm Chủ tróc ra như túi da, Tương Liễu nhìn thấy hình dạng người này, lập tức ngây ngẩn cả người tại chỗ.

Người này mày kiếm mắt sáng, dáng người thẳng tắp. Toàn thân áo trắng khí chất như tiên.

Không ngờ hình dạng lại giống hắn như đúc. Chỉ sợ những người ở đây, cũng tìm không ra được một tia khác biệt. Khác biệt duy nhất là khí chất Tương Liễu âm trầm, mà Kiếm Chủ thì quang minh chính đại.

“Không ngờ ngươi lại chiếm nhục thân của ta!”

Tương Liễu la lên thất thanh. Không trách được mình tìm kiếm mấy trăm năm, tìm rất nhiều bảo dược tái tạo nhục thân, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào phục hồi nhục thân. Hóa ra là gia hỏa này đã đoạt được nhục thân của hắn. Không trách được mấy trăm năm qua đều lấy bộ mặt lão nhân gặp người.

“Tiên Thiên Canh Kim Kiếm Thể, thử hỏi ai thấy mà không thèm. Xem Huyền Vũ Trụ của sư huynh đây.”

Xoạt!

Một đạo bạch mang sáng chói che mất u lục kiếm khí, cùng bí phong trên bầu trời rủ xuống.

Vũ trụ huyền diệu, khai thiên tích địa, trảm trừ kiếp lực.

Kiếm Chủ lấy ra tu vi chân chính, cũng là một đạo lực lượng cuối cùng.

Nếu như thành công, đại biểu thành công vượt qua lần thiên kiếp này. Nếu như không thành công, như vậy chỉ có thể thân tử đạo tiêu.

Oanh!

…

Hai mắt Lục Khiêm đen như mực, phun ra một ngụm hắc khí. Trong hắc khí lơ lửng một cái Chân Lục đen như mực.

Lúc này cái Chân Lục kia đã bị kim quang Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều áp chế.

“Đây là Thiên Ma Chân Lục, không trách được bị trấn áp ở chỗ này.”

Diễm Trung Tiên hoảng sợ nói.

Tên đầy đủ của Thiên Ma Chân Lục là Thái Dịch Hỗn Nguyên Thiên Ma Chân Lục.

Bởi vì tính chất cổ quái, người bình thường không thể nắm giữ.

“Thì ra là thế.”

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Nếu không phải mình có Thanh Tâm Chú, chỉ sợ thật sự bị mắc lừa.

Lúc này, đại địa chấn động.

“Cần phải đi thôi.”

Lục Khiêm nhìn Xích Âm.

Hai người đi ra cái tiểu thế giới này, sau đó thông qua hỏa diễm rời đi.

Oanh!

Tầng tầng lớp lớp kiếm khí phá hủy ngọn núi, mặt đất trong chu vi trăm dặm bị lột một tầng.

Kiếm khí giống như hồ nước, sóng nước lấp loáng, lộng lẫy mà nguy hiểm.

Dưới công kích cường đại của Kiếm Chủ, Tương Liễu biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi dùng ra một chiêu này, khuôn mặt Kiếm Chủ có chút tái nhợt, một đạo hắc quang từ mi tâm bắn ra, giống như dòng nước chảy khắp toàn thân. Dáng vẻ lại biến thành hình thái lão đầu.

“Mệnh cũng thật là cứng, như vậy cũng không chết được.”

Kiếm Chủ thầm nghĩ trong lòng.

Kiếm Chủ nhắm hai mắt, quan sát bên trong thân thể.

Huyệt thiên trung có một chỗ không gian hỗn độn đen như mực. Trong không gian lơ lửng một cái Kiếm Hoàn phát ra bạch quang.

Đây là một thân đạo hạnh kiếm đạo của Kiếm Chủ biến thành chín thanh Trảm Kiếp Kiếm Thai.

Kiếm thai và Kim Đan Luyện Khí, đều là kết tinh khi đạo hạnh tới trình độ nhất định mới có.

Hư Đan không có cái gọi là Kim Đan, chỉ là một loại trạng thái đạo hạnh ngàn năm viên mãn. Không phải là Đạo Cơ, cũng không phải Đan Kiếp chân chính

Chính viên Kim Đan đạo hạnh viên mãn này, mới là thể hiện trực tiếp nhất chênh lệch giữa Chân Đan và Hư Đan.

"Đáng tiếc không có độ được Phong kiếp…"

Kiếm Chủ cảm thán nói.

Cuối cùng lão vẫn mạnh mẽ vượt qua một đạo thiên kiếp.

Nhưng trước đó gần như đều lấy thủ pháp vượt qua thiên kiếp, cho nên cũng không tính là độ kiếp thành công.

Nghe nói độ kiếp thành công, chất lượng kiếm thai và đạo hạnh đều sẽ phóng đại một tầng.

"Vẫn còn một ngàn năm thời gian."

Kiếm Chủ nghĩ thầm. Lão lại nhớ tới Lục Khiêm. Trước kia nghĩ đến sau khi độ kiếp thành công, sẽ dùng thủ đoạn bắt người này giao ra quyền hạn Địa khí đại trận. Hiện tại lại có chút sợ ném chuột vỡ bình, lão vẫn còn một ngàn năm để sống. Ngộ nhỡ Lục Khiêm cá chết lưới rách, hủy đi địa khí đại trận.

Đến lúc đó Nam Linh Vực biến thành một mảnh tử địa, chìm xuống đáy biển.

Cho dù sống sót trong trầm luân, Kiếm Chủ cũng không cho rằng mình có thể dựa vào mấy hòn đảo là có thể sống tiếp.

Tâm tính của lão bây giờ không khác ba Đạo Chủ Yêu tộc trước đây lắm.

Thời điểm tuổi thọ con người còn rất ngắn, sẽ có thể nhấc lên mạo hiểm đi làm một số việc. Bây giờ tuổi thọ lớn, lại sợ đầu sợ đuôi.

Kiếm Chủ vừa nghĩ, vừa đi ra khỏi bụi mù. Đám người Trảm Kiếp Bảo Uyển lập tức vây quanh.

"Kiếm Chủ, Tàng Thư các và thương khố bị cướp sạch rồi."

Khúc Tố Anh nói.

Bọn họ không biết bên trong Huyền Vũ Trụ phát sinh chuyện gì, cho nên trong con mắt của bọn họ Kiếm Chủ vẫn là chưởng môn đáng kính kia.

"Không sao, lão phu đã thành công tích kiếp, thông báo chư vị Nhân tộc đến đây thương thảo công việc liên minh."

Nói xong, Kiếm Chủ nhìn về phía trước, lời nói ý vị sâu xa:

"Nhân tộc không thể tiếp tục năm bè bảy mảng nữa, nhất định phải hợp nhất tất cả lực lượng, toàn diện đối kháng Yêu tộc, như thế mới có một chút hi vọng sống."

Hai tộc ký kết khế ước hòa bình ba mươi năm.

Mặc dù có khế ước hạn chế, nhưng đối với Chân Đan mà nói, tốn chút đại giới giải trừ khế ước quá dễ dàng, quả thực chỉ là một tờ giấy lộn.

"Vâng!"

Đám người lui ra.

…

Cửu Tiêu Đạo Minh, Diễm Tâm Kim Cung. Trên tay Lục Khiêm lơ lửng một cái ngọc bài phát ra hắc khí thăm thẳm. Cỗ lực lượng này khiến Lục Khiêm nhớ tới Ma La. Ma La cho

mình cảm giác cũng là như thế. Chữ nghĩa trên bùa chú có khác biệt rất lớn so với trước đó. Không phải phù lục, cũng không phải yêu văn, càng không phải là Hoàng Tuyền âm triện. Mà là một loại chữ đen như mực, phù lục tùy tâm biến ảo. Người có tâm trí không kiên định, chỉ sợ vừa thấy phù lục này, sẽ bị mất phương hướng ngay tại chỗ.

【VIP】 Tâm thần chi đạo, quang minh lưu ly

Lục Khiêm niệm Tam Tàng Thanh Tâm Chú. Thần hồn thanh tĩnh, linh đài trong vắt. Ánh mắt nhìn đến đâu, chiếu rõ hết thảy hư không.

Lúc này, tin tức phù lục xuất hiện rõ ràng trong đầu. Đây là phương pháp tu hành. Thái Dịch Hỗn Nguyên Thiên Ma Chân Lục không phải Thiên Ma Chân Lục mà Trảm Kiếp Bảo Uyển khống chế bên trong ghi chép.

Thiên Ma chỉ là biểu tượng, căn bản không phải thực thể có linh trí. Căn nguyên của nó là hộ pháp thủ hộ môn công pháp này. Pháp thuật này tên là Vô Lượng Quang Minh Lưu Ly Tâm. Phương pháp này chuyên luyện tâm thần.

Lấy tâm thần cảm thụ Thiên Ma hoá sinh, lấy lưu ly tâm hàng phục Thiên Ma, khống chế thần thông. Đồng thời củng cố linh đài, thanh tịnh nội tâm, đạt tới hiệu quả ngự ma.

Sau khi phương pháp này đại thành, dáng vẻ trang nghiêm, tường vân thụy khí.

Mỗi tiếng nói cử động, đều có thể có được thần thông không thể tưởng tượng nổi.

Thuần túy đạt tới nội tâm siêu thoát, nhất niệm thành ma, nhất niệm thành nhân. Biến hóa tuyệt diệu, đều trong một ý niệm.

Đây là phương pháp tu hành tâm thần chi đạo.

“Tâm thần chi đạo. Phương pháp tu hành này là đại địch của Thiên Ma, cả hai lại có sự giống nhau kinh người, ma có thể hóa người, người lại có thể hóa ma.”

Lục Khiêm đọc qua điển tịch Thư Tinh thu nhận, rốt cục cũng tìm ra được một chút dấu vết để lại trong sách.

Truyền thuyết nói đạo này ở chỗ tu tâm. Bản lĩnh điều khiển tâm thần không ai bằng, càng có vô số thần thông thần bí. Cảnh giới tu luyện cũng rất khác biệt, không thể lấy lẽ thường đến xem. Thủ đoạn đều có chỗ kỳ quái, thẳng thắn dựa theo phương thức tu luyện của Thiên Ma.

Lấy tâm thần chi lực khống chế người khác, thậm chí có thể vượt qua địa giới.

Trong truyền thuyết đại bộ phận người tu đạo tẩu hỏa nhập ma, đều là bị Thiên Ma quấy nhiễu.

Hoặc ngoại ma, hoặc nội ma.

“Không nhìn địa giới…”

Bỗng nhiên trong lòng Lục Khiêm dâng lên một cái ý niệm. Nếu như tu luyện Lưu Ly Tâm, dùng cái này đến khống chế người bên kia sẽ như thế nào?

Nếu Âm Thần, pháp lực đã không truyền tống qua được. Sao không thử tâm thần chi đạo một lần. Chỉ cần dò xét được tin tức của thế giới kia, hoặc là tìm được phương pháp đi qua coi như thành công. Về sau đi qua cũng có cái cơ sở.

Ngộ nhỡ cái gì cũng không biết, kết quả truyền tống đến Ma Quật, còn không bằng trốn ở Long Mạch kéo dài hơi tàn.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền cầm lấy Thiên Ma Chân Lục.

“Rống!”

Thiên Ma gào thét, vẻ mặt ác độc. Lục Khiêm không hề bị lay động. Loại nhược điểm nhiễu loạn nội tâm này, chỉ cần tâm trí đối phương kiên định, hậu quả gì cũng không tạo được. Đương nhiên, chỉ có Lục Khiêm có Tam Tàng Thanh Tâm chú đại thành mới có gan lớn như thế. Chỗ âm độc nhất của ma đầu là lợi dụng sơ hở. Sơ hở sâu nhất trong nội tâm đều sẽ bị móc ra tiến hành lợi dụng.

Thử hỏi trong lòng ai không có một chút sơ hở, đồng thời cam đoan sơ hở sẽ không bị lợi dụng.

Tay phải cầm thật chặt Chân Lục.

Soạt!

Ma khí tản ra. Một đạo kim quang từ Chân Lục bay vào mi tâm Lục Khiêm, tin tức truyền vào não hải. Cùng lúc đó, còn có một số năng lượng quang minh thanh tĩnh cùng với tạp niệm đánh tới. Lúc thì là Thiên Ma giáng lâm, vô cùng kinh khủng, lúc thì lại là tường vân diệu thụ, bảo quang bắn ra bốn phía.

Làm cho năm loại giác quan của con người hỗn loạn, tâm thần mê thất.

Vẻ mặt Lục Khiêm lúc sáng lúc tối, khi thì âm trầm, khi thì trang nghiêm. Khi thì một nửa âm trầm, một nửa trang nghiêm, giống như sắp bị cỗ năng lượng này ăn mòn.

Lục Khiêm ổn định tâm thần, mặc niệm chú ngữ, cảm thụ Thiên Ma chân ý. Những thiên ma này không phải ma bình thường. Bình thường tu sĩ gặp phải ma, chỉ là là tiểu ma, ma dân, ma tử, ma tôn, ma sứ, ma đảng vân vân.

Thiên Ma chân chính có tu vi càng mạnh hơn đây.

Thiên Ma lại phân làm mấy chục loại, những chủng loại này lại phân thành các đẳng cấp như ma tử, ma dân. Hiện tại Lục Khiêm gặp phải chính là ma dân.

Đột nhiên nội tâm tăng thêm phiền não, ngũ giác hỗn loạn, nóng, lạnh, tê dại, đau nhức… Cảm giác thống khổ trùng điệp đập vào mặt. Loại thống khổ này bắt nguồn từ sự sợ hãi trong nội tâm.

Sau khi Lục Khiêm sờ thấy rõ ràng, cuối cùng có thể lạnh nhạt ứng đối. Dù sao trước kia cũng từng có cơ sở.

Năng lượng thanh tĩnh bị hấp thu, thân thể lóe lên một đạo quang mang.

Chỗ sâu trong Thức Hải, có một vòng Hoàng Kim Giám chậm rãi chuyển động.

Kim quang chiếu xạ bốn phương vạn giới. Lúc này, trên Hoàng Kim Giám xuất hiện một nhóm tin tức:

Vô Lượng Quang Minh Lưu Ly Tâm (Đại thành: 500/ 2000)

Ầm!

Chỗ Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ bên trong Thức Hải, có một vầng trăng sáng trắng tinh treo lên thật cao.

Mặt trăng sáng long lanh, trong vắt không tì vết, phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Gần giống Long Châu nhưng ánh sáng yếu hơn Long Châu rất nhiều.

Nếu như trước đây Long Châu là hạo nguyệt, thì nhiều nhất mặt trăng này chỉ là ánh nến trong đêm tối.

Thế giới hiện thực.

Lục Khiêm chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang sáng chói.

“Quán đỉnh…”

Đây là pháp môn quán đỉnh của tâm thần chi đạo, cộng thêm cơ sở trước kia Lục Khiêm có, lập tức đột phá đến đại

thành chi cảnh.

Thành tựu ‘Linh đài thanh tịnh, quang minh như đuốc’ Lưu Ly Tâm.

【VIP】 Tâm thần chi đạo, quang minh lưu ly(2)

Sau đại thành viên mãn vẫn còn phần tiếp theo, chỉ có điều vẫn chưa mở ra.

Hiện tại cấp độ còn khá thấp, Lục Khiêm cũng không nghĩ thêm nữa, dù sao cũng không chủ tu cái này.

Ngoại trừ truyền thừa, cái Chân Lục này còn có một tác dụng khác, chính là triệu hoán Thiên Ma quyến chúc, tác dụng gần giống Thần Tướng Hiện Hình Phù.

"Đã đến lúc lại dò xét dị giới rồi."

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Trở lại Diễm Tâm Kim Cung, bắt đầu xây dựng pháp trận.

Thi triển Đỗng Sát Thần Nhãn, ánh mắt xuyên thấu qua pháp trận.

Trước mắt lại là hoang nguyên.

Cảm giác vẫn là địa phương lúc trước. Tiếp theo vận khởi Quang Minh Lưu Ly Tâm. Linh đài trong vắt, vạn vật giai không.

Tâm thần khuếch trương đến phạm vi Đỗng Sát Thần Nhãn. Sau khi Quang Minh Lưu Ly Tâm đại thành, có thêm một loại thần thông nữa là Tha Tâm Thông.

"Ồ?"

Lúc này, Lục Khiêm tìm được mục tiêu.

Biên giới hoang nguyên, có một tòa thành thị đứng sừng sững. Thành trì nằm phía trên đồi núi nham thạch, tường thành cao ba mươi trượng, chiếm diện tích hơn mười dặm. Cửa thành làm bằng sắt thép đóng kín, trên đó dính đầy vết máu pha tạp.

…

Tại bãi loạn thạch cách thành trì không xa.

Rống! !

Cự thú gầm rú, âm thanh như lôi đình.

Con thú này cao mười trượng, mặt người có răng, tay khỉ chân gấu, mắt dọc mũi ngang. Đỉnh đầu mọc ra sừng giống như linh chi. Bên cạnh có ba tên nam tử mặc đạo bào, đầu đội thiết quan.

“Không tốt! Đây là Linh Chi Thú ngàn năm.”

Người nói chuyện chính là đại hán thân cao chín thước, lưng hổ, tóc ngắn mắt đỏ, cầm trong tay Trượng Bát Xà Mâu.

“Các ngươi đi trước, ta đến bọc hậu!”

Đại hán mắt đỏ hét lớn một tiếng, da thịt trần trụi phủ đầy phù lục đen như mực.

Ầm!

Âm vụ thổi lên, thanh âm y phục bị xé rách truyền đến.

Đập vào mi mắt là Hạt Bì Dạ Xoa đầu đỏ như lửa, phương đồng răng nanh, làn da màu nâu, cơ bắp cuồn cuộn, thân cao ba trượng. Cổ còn mang theo một chuỗi đầu lâu xám xịt.

“Yêu nghiệt nhận lấy cái chết!”

Cái mũi Hạt Bì Dạ Xoa phun ra khói xanh, lấy tràng hạt khô lâu xuống ném qua.

Ầm!

Linh Chi Thú ngàn năm nhìn cũng không nhìn, bay thẳng lên một cước giẫm nát. Sau đó lách mình đến bên cạnh hai người khác, hai người còn chưa kịp biến thân, chỉ cảm thấy phía sau có một cỗ gió tanh đánh tới.

Linh Chi Thú mở miệng một cái, cắn ngập mồm. Sau khi ăn no nê, Linh Chi Thú vừa lòng thỏa ý trở lại động phủ dưới mặt đất.

"Yêu thú Đạo Cơ kỳ… Còn có ba tên Dưỡng Thần đỉnh phong."

Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng. Vừa rồi phương thức biến thân của tên đạo nhân kia có chút giống Đạo binh, lại có chút giống tu sĩ Luyện Thể.

Có lẽ cả hai đều không phải. Đường vân trên làn da người này có điểm giống phù lục.

"Chẳng lẽ là phương pháp tu hành cổ đại thất truyền đã lâu?"

Lục Khiêm nghĩ thầm. Nếu như là truyền thừa cổ đại, có phải mang ý nghĩa phương thiên địa này bảo lưu một bộ phận bí pháp truyền thừa thời thượng cổ hay không?

Mặc kệ như thế nào, trước dùng Tha Tâm Thông chi pháp, tìm ra nhược điểm nội tâm người, khống chế một người đã.

Trước bố trí một đạo tâm thần vào cái thế giới này lại nói. Chỗ đáng sợ của dùng Thiên Ma thay tâm thần tu si chính là đây, vượt giới truyền lực lượng, lấy vật trong im lặng.

Lưu Ly Tâm cảm ứng xung quanh.

Sưu!

Tâm thần tiến vào một chỗ dân chúng phổ thông bên trong thành.

Lúc này chính là đêm tối.

Đường phố không một bóng người, sương mù từng trận. Thỉnh thoảng truyền đến từng trận âm phong âm trầm thê lãnh, thổi cho lá rụng đầy đất.

Phương thiên địa này cho Lục Khiêm cảm giác rất quái dị. Cảm giác rất giống U Minh, nhưng không có tà ác như U Minh.

Lúc này, Lục Khiêm cảm ứng được một cái tâm thần rất không ổn định.

Tâm thần ẩn ẩn có dấu hiệu nhập ma.

Có lẽ người bên ngoài không biết rõ, Tha Tâm Thông của Lục Khiêm có thể cảm thụ rõ ràng được kẻ hở trong tâm thần người khác.

Lục Khiêm chuyển ánh mắt tới một hộ gia đình.

Trong phòng ngủ âm u.

Nhà này chỉ có bốn bức tường, âm trầm hắc ám, chắc là trong nhà không có tiền thắp ngọn nến. Một đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi quỳ trên mặt đất.

"Lão tổ tông, vì sao con không thể trở thành Phù sĩ? Vì sao chứ…"

Thiếu niên có chút không dám tin tưởng.

"Mai Khê, muốn trở thành người càng mạnh hơn Phù sĩ không?"

Lúc này, trong lòng thiếu niên vang lên một giọng nói thần bí khó lường.

"Ai? Ngươi là ai? ?"

Thiếu niên tên là Mai Khê này, bị dọa cho nhảy dựng lên tại chỗ, đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy bất luận kẻ nào.

Lục Khiêm lại nói lại một lần nữa.

"Ta không tin, ngươi có phải tà ma hay không?"

Mai Khê đè nén nội tâm sợ hãi.

"Ta là tu sĩ thời kỳ thượng cổ, nếu như là tà ma, chỉ sợ ngươi đã sớm chết, hỏi ngươi một lần nữa, không đồng ý ta liền đi."

Lục Khiêm tùy tiện biên tạo một lời nói dối.

"Muốn, đương nhiên muốn, bây giờ ngươi liền dạy ta sao?"

Mai Khê không kịp chờ đợi nói.

"Không vội, trước tiên ngươi chuẩn bị một tấm gỗ đào, khắc xuống phù lục. Như này có thể triệu hoán bản tọa bất cứ lúc nào."

"Vậy ta phải đi ra đường mua."

Rạng sáng ngày kế tiếp.

Trên đường phố truyền đến thanh âm rộn ràng.

Thông qua tin tức Mai Khê đưa cho, Lục Khiêm đã biết sơ lược về tòa thành trì này.

Nơi đây tên là Mão Sơn thành, nắm ở Bắc Vực.

Thành này do Mão Sơn pháp đàn nắm giữ.

Mão Sơn pháp đàn thờ phụng Vũ tổ, am hiểu tu luyện phù thuật, lại gọi Phù sĩ, hoặc là Pháp Sư. Lấy thân thành phù, lấy thần hợp nhất. Đạt tới Thiên Nhân cảm ứng chi cảnh. Giáo này có hạn chế rất lớn.

Không thể ăn thịt bò, thịt chó, cá không vảy, không ăn thịt súc sinh lông lá, không thể đi phía dưới mạng nhện.

【VIP】 Phong Đô chi hào

"Tu phù thuật sao?"

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Người chuyên tu phù lục ở Nam Linh Vực gần như không có.

Cho dù Vạn Thế âm trủng lấy phù lục chi đạo xưng danh, cũng chỉ vẻn vẹn là am hiểu mà thôi.

Không thể được xưng là chuyên tâm, bản chất vẫn là Luyện Khí chi đạo.

Phù lục chi thuật thật sự, là ngưng luyện ra bản mệnh phù, giống như tu hành kiếm thai.

Phù lục chi đạo truyền thừa cổ xưa, khả năng còn cổ xưa hơn xa kiếm tu.

Đây là chữ nghĩa mà cổ nhân thời đại thượng cổ thiên nhân hợp nhất cảm ngộ ra. Trời sinh mang theo một loại lực lượng thần bí nào đó.

Phù lục chi văn được xưng là tiên thiên chữ nghĩa, chữ nghĩa người bình thường sử dụng không có năng lực kỳ dị được gọi là hậu thiên chữ nghĩa.

"Mão Sơn đạo tràng ở nơi nào? Dẫn ta đi quan sát một phen."

Mai Khê mang theo Lục Khiêm đi đến một chỗ quảng trường bằng đá cẩm thạch to lớn.

Mặt đất sạch sẽ gọn gàng. Cách mỗi một trăm bước sẽ có một con Thanh Mao Sư lơ lửng trên không trung, trong miệng

không ngừng phun ra tinh khí màu trắng. Dường như cái này là một loại pháp trận dùng thi thể yêu quái hội tụ tinh khí.

Đây là Mão Sơn đại điện tràng.

Trung tâm đại điện tràng, có một tòa tháp cao trăm trượng đứng vững.

Phía dưới tháp cao người đến người đi, xung quanh có quầy hàng bán hương hỏa đèn cầy. Vô số khói xanh từ đỉnh tháp toát ra, có vẻ vô cùng trang nghiêm túc mục.

"Đây là cái gì?"

"Đây là Cốt Linh tháp, nơi rải tro cốt người lương thiện sau khi chết và là nơi các Phù Sư sinh ra."

Trong lúc Mai Khê nói chuyện, một đạo độn quang từ phương xa bay tới.

Đạo nhân trên độn quang đầu thắt pháp khăn màu hồng, thân mang áo bào màu vàng, đi giày cỏ, trong tay cầm Kim Tiền kiếm.

"Binh mã đại tướng nghe lệnh, mau tới đàn đình, theo ta xuất chinh."

Đạo nhân để xuống một tấm kim phù. Phù chú không lửa tự cháy, hóa thành tro tàn.

Cốt Linh tháp nổi lên một trận sương mù. Trong sương mù có mấy ngàn quỷ hồn sắc mặt u lục, không có con ngươi. Quỷ hồn khống chế hắc vụ, cùng đạo nhân bay ra bên ngoài thành. Đương nhiên, một màn này đều bị Lục Khiêm nhìn thấy.

Ở trong mắt những người khác, nhiều nhất chỉ cảm thấy một trận âm phong thổi qua.

Ngoại trừ đạo nhân này, còn có mười đạo đồng cưỡi ngựa ra khỏi thành.

“Gia hỏa này sắp chết…”

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Nếu như đoán không lầm, bọn hắn nên phát hiện tung tích Linh Chi Thú ngoài thành. Con Linh Chi Thú này rất không đơn giản, đạo hạnh tương đương với Đạo Cơ trung kỳ.

Chỗ sâu trong điện tràng có một đường phố ẩn.

Giữa đường là một tòa pháp đàn.

Lúc này bên trong không một bóng người, đàn chủ chính là tên đạo nhân trên bầu trời vừa rồi.

Đạo hạnh tên nhân đạo kia, đại khái mới vào Đạo Cơ sơ kỳ. Khẳng định đánh không lại Linh Chi Thú trừ khi có át chủ bài gì.

“Đại nhân, ta mua được rồi.”

Thời điểm Lục Khiêm đang suy tư, Mai Khê đã mua được đào phù, hương nến trái cây vải vàng.

Mai Khê vốn không có tiền, nhà chỉ có bốn bức tường ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, làm sao có thể có tiền mua đồ vật.

Có điều trên đường tới, Lục Khiêm đã dùng Đỗng Sát Thần Nhãn tìm tiền tài của một số người qua đường đánh rơi.

Đến tận đây, Mai Khê mới tin phục hắn vạn phần. Cùng lúc đó, Thần Ý võng lạc đã cắm rễ thâm nhập nội tâm của Mai Khê.

Trong bất tri bất giác, người này đã bị Lục Khiêm khống chế. Dùng cách nói của tu sĩ thì người này đã nhập ma. Sau khi trở về, Mai Khê vụng về khắc mấy đường vân trên đào phù.

“Về phần danh tự…”

Chuyện này lại làm khó Lục Khiêm. Từ khi xuất đạo đến nay, Lục Khiêm chưa bao giờ đường đường chính chính nói ra đạo hiệu của mình. Gần như là dựa theo bối phận môn phái đến định.

Chi Khiêm, Đạo Khiêm, Thiếu tể… Hoặc là đại biểu chức quan như Thái Tể, Đô vệ vân vân…

Người có bối phận thấp hơn so với mình, thì gọi chức vị của mình, người có bối phận cao thì gọi thẳng tên.

Dùng đạo hiệu có thể phòng ngừa bại lộ thân phận, hoặc là một loại nguyền rủa chi thuật nào đó cần tên thật.

Đồng thời đạo hiệu cũng đưa đến tác dụng chấn nhiếp đạo chích nhất định.

Dù sao Thái Hư cũng có khí thế hơn so với Cẩu Đản.

"Đạo hiệu gọi là cái gì đây?"

Thông thường đạo hiệu đều là lấy một chữ trong tên của mình rồi thêm vào bối phận.

Ví dụ như Đạo Huyền, Huyền Tiêu vân vân…

Cửu Tiêu Đạo Minh không có kiểu lấy bối phận này, hiện tại Đạo Minh cũng kết thúc rồi, chỉ có thể tự mình lấy.

Còn có một loại nữa là căn cứ dáng vẻ bề ngoài, tính chất công pháp tu luyện, hoặc là nơi ở của mình.

"Hoàng Tuyền? Diêm La?"

Trong lòng Lục Khiêm dâng lên ý nghĩ này, nhưng lại lập tức phủ định:

"Danh hào quá lớn sẽ đụng tên với Hoàng Tuyền Thiên Tử, Giao Long lại quá phổ biến."

"Được rồi, ngươi khắc hai chữ Phong Đô là được."

Lục Khiêm thuận miệng nói.

Suy nghĩ mấy trăm đạo hiệu cũng đều có cả rồi. Dứt khoát nghĩ ra một cái tên mà thế giới này không có.

Phong Đô là thần thoại âm phủ kiếp trước, thế giới này không có truyền thuyết về Phong Đô, thậm chí ngay cả cái địa danh này cũng không có.

Chữ 'Phong' ở thế giới này cũng có được ý tứ 'U' 'Âm'.

Coi đây là đạo hiệu, một mặt là nhớ về kiếp trước, một mặt khác là dù sao cũng êm tai hơn so với các loại đạo hiệu như Âm Tuyền, U Tuyền, coi như dán vào công pháp.

…

Địa ngục vô biên.

Tồn tại không thể nắm lấy ở trong cung điện hoa lệ, truyền ra một tiếng kêu nhẹ nhưng cũng không tính là gì. Bắt đầu từ giờ khắc này, dường như vận mệnh đã phát sinh ra thay đổi nhỏ bé gì đó không thể nhận ra.

Theo Lục Khiêm bước ra khỏi tiểu thiên địa Nam Linh Vực, cái danh hào này cũng sẽ dần dần truyền bá ra. Chúng sinh không biết đến, tương lai một cái đại danh xé rách quyền hành Hoàng Tuyền, chính là sinh ra từ nơi này. Mai Khê ở dưới sự chỉ đạo của Lục Khiêm khai đàn nghĩ cách, trong nháy mắt hoàn thành đào phù.

Lục Khiêm lập tức cảm thấy một sợi dây tơ trong cõi u minh nối liền Lưu Ly Tâm.

Thông qua Thiên Ma Chân Lục, có thể liên hệ đến thế giới này, thậm chí lấy tâm thần khống chế ngoại ma. Rốt cuộc đến lúc này, Lục Khiêm cũng đặt xuống một gót chân ở thiên địa này. Có cơ hội nhúng tay, chứ không phải ở trạng thái giương mắt nhìn xem.

Lục Khiêm trở lại thế giới hiện thực, thở nhẹ ra một hơi. Bây giờ đã thăm dò sơ bộ được tin tức phương thiên địa kia. Mục tiêu sau đó chính là tìm ra trận pháp, chuyển di trận địa.

Trước đó, lợi dụng ưu thế địa khí đại trận, tận lực thu thập tài nguyên, khiến Đại Khổ Ách Luân Diêm La chân thân đại thành, đi vào Đạo Cơ hậu kỳ chi cảnh. Cũng không biết rõ Tương Liễu còn sống hay không.

Lúc này, Diễm Trung Tiên gõ cửa tiến đến.

"Trảm Kiếp Bảo Uyển đưa tới thiệp mời."

【VIP】 Phệ Tâm Ma, mưa gió đến(1)

“Thiệp mời của Trảm Kiếp Bảo Uyển? Đặt ở chỗ đó đi.” Lục Khiêm tùy tiện nhìn lướt qua, sau đó không tiếp tục để ý đến nó nữa. Đi qua đó chỉ để tránh miệng người khác mà thôi, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì cả. Với quyền hành hiện tại của Lục Khiêm, cho dù thừa nhận bản thân cấu kết với Tương Liễu thì những người này có thể làm được gì.

Kiếm Chủ triệu tập một đám người chẳng qua là để tạo thành một liên minh nào đó.

Lục Khiêm cũng không quan tâm đến điều này. Mặc kệ bọn họ muốn làm gì thì làm, dù sao việc đó không liên quan đến mình. Việc cấp bách bây giờ là tăng cường tu vi của bản thân.

“Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta còn muốn bế quan một lúc.” Lục Khiêm phất phất tay bảo Diễm Trung Tiên lui ra.

“Đúng rồi, bàn tay bị gãy của Thu Quan đã phát triển thành một cánh tay.” Diễm Trung Tiên nhắc nhở.

“Trước cứ mặc kệ, đợi mọc lại hoàn toàn rồi lại nói.”

Lục Khiêm gọi Thư Tinh ra, một ông già râu trắng bay ra khỏi quyển sách.

“Bái kiến Thái Tể.” Thư Tinh cung kính nói.

“Đọc qua tư liệu rèn luyện nhục thân một lần, đặc biệt là đan dược, pháp khí, công pháp sửa chữa hồi phục nhục thân cũng lấy ra.”

Số lượng Ngọc Tiết thật sự là quá ít. Hoặc là lấy Ngọc Tiết luyện chế đan dược, nếu không tiến độ tu luyện thực tế quá chậm.

Lục Khiêm còn muốn tăng đạo hạnh lên, lĩnh ngộ nhiều công pháp đạo tàng một chút.

Hoàng Tuyền đạo thống nhất mạch từng bước được mở ra. Sau khi Đại Khổ Ách Luân đại thành, hẳn là có thể đạt được pháp thuật và đạo thống cao cấp hơn. Thư Tinh nhắm mắt suy ngẫm, trang sách nhanh chóng lật qua lật lại.

"Bẩm Thái Tể, có tổng cộng sáu quyển công pháp, hai quyển đan dược."

Lục Khiêm nhìn thoáng qua một cái, chợt cầm lấy "Chế Kim Ô Thảo Thái Âm Hoàn Đan".

Đan này coi trọng sự hài hòa của âm và dương, lấy dương tính Kim Ô thảo, âm tính Thái Âm thảo là nguyên liệu, Nhân Thủ Ô, nhân sâm và dương tính Yêu huyết làm đan dược hỗ trợ.

Có thể hồi sinh người chết và xương của người chết. Nếu có thêm Ngọc Tiết thì chỉ sợ phẩm chất còn có thể cao hơn một tầng.

Hiện tại Lục Khiêm đã tu luyện Thủy Hỏa Luyện Đan thuật đến mãn cấp. Có thể luyện chế Địa phẩm đan dược thuần thục.

Địa phẩm đan dược chỉ có thể luyện chế sau khi sinh ra pháp lực. Ngưỡng ít nhất là là Đạo Cơ sơ kỳ. Nhưng không phải tất cả Đạo Cơ đều biết luyện chế Địa phẩm đan dược.

Luyện đan cần thiên phú vô cùng cao. Hoặc là giống như Lục Khiêm không có bình cảnh, chỉ cần gia tăng sự thuần thục là có thể luyện chế, mà lại vĩnh viễn không thoái hóa.

Luyện Đan sư Địa Phẩm Ngũ Khiếu, Lục Khiếu còn được gọi là Luyện Đan sư cấp đại sư. Nói ra chắc chắn sẽ khiến người nghe kinh ngạc đến há hốc mồm.

Lục Khiêm cất kỹ cuốn sách đi, trong lòng bàn tay xuất hiện một phù lục đen như mực. Đây là Thiên Ma Chân Lục.

Lòng bàn tay tỏa ra một chút bạch quang, ý niệm sáng sủa và hoàn mỹ chạm nhẹ vào mặt ngoài của Chân Lục.

Trong tích tắc, hàng loạt thông tin hiện lên trong đầu.

Xoạt! Thiên Ma Chân Lục phun ra ma khí vô tận, vô số ảo ảnh xuất hiện trước mặt. Trong lòng dâng lên tà niệm vô danh. May mắn bản thân có Lưu Ly Tâm nên không bị ảnh hưởng. Rất nhanh, ma khí bắt đầu tụ hợp, dần dần thực thể hóa.

Một ma vật cao chín thước xuất hiện trước mắt hắn, có một lớp da đỏ tươi quấn lấy xương cốt ở bên ngoài, đỉnh đầu mọc ra sừng trâu. Một đôi mắt đỏ tươi sáng lên tràn đầy sát ý, khiến người nhìn một chút đã có cảm giác huyễn tượng mọc thành bụi.

Đây là Phệ Tâm Ma của gia đình Thiên Ma. Phệ Tâm Ma miệng phun ra khói độc, mắt thả ra huyết quang mê hoặc tâm thần con người, chuyên môn ăn tim.

Sức mạnh hẳn là mạnh hơn một chút so với Ngưu Mã Đạo binh, nếu không bị thương vào các điểm trọng yếu, chúng sẽ được hồi sinh ở trạng thái sung mãn trong giây tiếp theo.

“Mới có một con thôi sao?” Lục Khiêm nghĩ thầm. Thực lực của ma vật do Thiên Ma Chân Lục ngưng tụ ra mạnh hơn một chút, nhưng tiêu hao cũng lớn hơn một chút. Còn không bằng Thần Tướng Hiển Hình phù lục.

“Để vào Thần Tướng Hiển Hình phù lục sẽ lại có biến hóa gì đây?” Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lập tức để Phệ Tâm Ma vào Thần Tướng Hiển Hình phù lục.

Khi ma vật được để vào, Thiên Ma Chân Lục lập tức bị hút tới phía trên Thần Tướng Hiển Hình phù lục màu vàng. Lục Khiêm có thể cảm nhận rõ ràng sự gia tăng số lượng ma vật.

Dung lượng hiện tại của Thần Tướng Hiển Hình phù lục là ba ngàn. Nói cách khác sắp sinh ra ba ngàn Phệ Tâm Ma?

"Quả nhiên, bên trong hai mươi tám Chân Lục có một số Chân Lục bổ sung cho nhau."

Nếu tất cả chúng được tạo thành từ hai mươi tám Chân Lục, bắt đầu kết hợp với nhau, sức mạnh sẽ có thể được nhân đôi nhiều lần.

Pháp bảo cấp cao nhất hiện tại chính là Đỗng Sát Thần Nhãn, còn có Vạn Long Ngọc Tỷ vẫn chưa thuần phục. Tiếp theo chính là Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, Bát Giác Kiếm Hoàn của Thiên Cương Tứ Trọng Thiên. Chân Lục có tất cả bốn cái. Mặc dù đạo hạnh chỉ là Đạo Cơ trung kỳ nhưng muốn đánh bại Đạo Cơ đỉnh phong cũng không có vấn đề.

Lần bế quan này lại luyện hóa Vạn Long Ngọc Tỷ, đạo hạnh tiến vào hậu kỳ. Như vậy sức chiến đấu của bản thân cũng không kém gì Hư Đan.

【VIP】 Phệ Tâm Ma, mưa gió đến(2)

Thời gian sau đó, Lục Khiêm vừa luyện đan nâng cao đạo hạnh, vừa Luyện Khí. Một luồng phân thần thì đang huấn luyện Mai Khê ở một thế giới khác.

Khác với những gì mình tưởng tượng, Mão Sơn Phù sư không chết, mà là bị thương nặng.

Cho nên Lục Khiêm không tiến hành bước tiếp theo, mà là ngủ đông.

Trảm Kiếp Bảo Uyển.

Nhận được tin tức Kiếm Chủ tích kiếp thành công, hầu như các nhân vật quan trọng của hầu hết các môn phái đều đến.

Trong Đại điện.

Chuyến đi này là để bầu ra minh chủ của Nhân tộc, chuyện này cũng không có gì đáng nói. Người được chọn chỉ có Kiếm Chủ, sau ba lần đẩy đi nhường lại, Kiếm Chủ hổ thẹn đồng ý.

Sau đó, mọi người bàn tán xôn xao về Lục Khiêm.

Ầm!

Cái chén vỡ trên mặt đất, U Đô Kiếm Lâu bỗng dưng đứng lên.

“Lục Khiêm này cũng quá kiêu ngạo, không coi ai ra gì rồi.”

“Đúng vậy, không có cái nhìn đại cục, người này nhất định sẽ gây ra tai họa.”

Lâu chủ Kiếm Lâu chắp tay nói: “Không thể giao Nam Linh Địa Khí đại trận cho người này quản lý, quá nguy hiểm, vẫn xin Kiếm Chủ thu hồi lại.”

“Người này hôm nay không tới, nhất định trong lòng vẫn có ý đồ làm phản, phải giết hắn trước khi hắn gia nhập vào Yêu tộc.” Đám người nhao nhao đánh trống reo hò.

Không biết là thực sự thật lòng hay là bị người khác kéo theo.

Cổ Điển lão nhân và Tất Phương không nói gì, hai người bọn họ ủng hộ Kiếm Chủ, nhưng cũng không phải là kẻ thích phụ họa theo người khác.

Kiếm Chủ đứng dậy, vẻ mặt già nua hoà ái nhìn xung quanh.

“Thật không dám giấu diếm, chuyện của Tương Liễu ngày hôm đó có sự âm thầm giở trò của Lục Khiêm.”

Kiếm Chủ dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Vốn bản tọa không muốn vì chuyện riêng mà làm hỏng đại cục, cho nên vừa rồi đã không nói, Lục Khiêm đã phạm phải sai lầm lớn như thế, như vậy chúng ta hãy bắt lấy hắn đi.”

“Lâu chủ, Tất Phương, các ngươi dẫn người thăm dò mạng lưới của Địa Khí đại trận, Cổ Điển lão nhân, đến lúc đó ngươi dùng Thiên Địa Huyền Môn trấn áp đại trận, bản tọa phụ trách phá hủy.”

“Vâng.”

“Được.”

Sóng ngầm cuồn cuộn, nguy cơ sắp đến. Người và Yêu tộc đều có tính toán. Chân tướng sắp được phơi bày.

Lục Khiêm đang bế quan không lâu nữa sẽ sớm đối mặt với một cơn bão lớn.

Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm thêm một vầng trăng tròn trên đỉnh đầu. Thỏ ngọc mang theo mấy tên Đạo binh đục lấy mặt trăng từng chút một. Ngọc Tiết rơi vào bát ngọc được thu lại. Nếu chỉ lấy mà không luyện chế thành đan dược, phần lớn dược lực sẽ bị lãng phí.

Một phần Ngọc Tiết có thể luyện thành ba viên hoàn đan, dược lực của một viên tương đương với một phần trước kia.

Bên dưới, Đại Khổ Ách Luân và Đại Giải Thoát Luân lơ lửng trên đỉnh đầu Lục Khiêm. Sau khi Đại Giải Thoát Luân đại thành, một hơi thở bên ngoài tương đương với ba canh giờ bên trong. Một ngày sử dụng mười lần. Cũng chính là nhiều hơn ba mươi canh giờ một ngày so với những người khác. Một năm nhiều hơn những người khác một năm thời gian tu hành.

Sau hai trăm năm tu luyện, Lục Khiêm đã có bốn năm trăm năm đạo hạnh.

Hoàng Kim Giám to thoạt nhìn không có nhiều tác dụng. Theo thời gian, một khi độ thuần thục đạt tiêu chuẩn sẽ bộc phát tiềm lực trước nay chưa từng có.

Ngân Sắc Thần Thủy đổ xuống đầu, Diêm La chân thân cứng rắn như linh khí cũng không thể ngăn Ngân Sắc Thần Thủy không ngừng ăn mòn thần hồn.

Bây giờ mật độ nhục thân có thể so với Tử Kim, thần hồn vẫn yếu ớt như trước.

Lục Khiêm đại khái có thể hiểu được nguyên lý của Diêm La chân thân.

Bằng cách tra tấn nhục thân, thần hồn và pháp lực có thể được tăng cường bằng cách luyện tập, để cả ba có thể đạt đến cảnh giới bất khả chiến bại.

Bạch Diện Âm Quân rất mạnh, tu luyện tới Diêm La chân thân đại thành, nghiền nát Tử Thần Ma Tượng như nghiền nát một con kiến.

Độc hỏa, nguyền rủa, pháp bảo đều vỡ vụn dưới một Đại thủ ấn. Đây mới là cảnh giới tối cao.

Một thế giới khác.

Sau khi tìm tòi một hồi, có lẽ Lục Khiêm đã biết thông tin về thế giới này. Giới này được gọi là Thái Ảm vực. Bởi vì ngày ngắn đêm dài quanh năm, ban ngày cũng có một mảnh sương mù mông lung nên được gọi tên như vậy. Diện tích của Thái Ảm vực dường như không lớn lắm. Tương đương với bờ nam của Thông Thiên Hà, mà lại không có biển, biên giới của thế giới này là mê vụ. Rất nhiều người đi vào và không bao giờ đi ra.

Tinh khí của thiên địa so với Nam Linh vực hiện tại hẳn là cao hơn một chút. Cho Lục Khiêm cảm giác như một hang động nhỏ khép kín.

Dân số có thể ít hơn một phần mười dân số của Nam Linh vực. Chính vì điều này mà nhiều truyền thừa cổ xưa đã được bảo tồn.

Đi ra khỏi thế giới này cũng không phải là không thể, ít nhất trăm năm trước nghe đồn vẫn có Bạch Nhật phi thăng. Bọn họ hẳn là đến một thế giới cao cấp hơn.

Trong một căn phòng nhỏ rách nát. Mai Khê ngồi xếp bằng, hít vào thở ra. Ánh trăng xanh nhạt bao phủ cơ thể y, được làn da từ từ hấp thụ.

Dưới sự chỉ đạo của Lục Khiêm, Mai Khê đã thành công tiến vào Luyện Khí sơ kỳ.

“Phong Đô tiên trưởng, ta thành công rồi!” Mai Khê hưng phấn đứng lên, cảm thấy trong cơ thể có sức mạnh vô tận.

Huyệt Thiên Trung ngưng tụ một kiếm khí sắc bén vô cùng sống động.

“Nào, thử nhìn một chút.” Lục Khiêm cười nói.

“Được.” Mai Khê há mồm phun một cái, phun ra một luồng kiếm khí trắng như tuyết.

Bắn! Kiếm khí cực kỳ bá đạo chìm vào tảng đá lớn ba thước dễ dàng như cắt đậu phụ.

Loại kiếm khí giết chóc cực hạn này Mai Khê cả đời cũng chưa từng nhìn thấy, còn lợi hại hơn nhiều so với Phù sư. Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi cảm thấy tự hào. Bản thân bỏ ra ba tháng để vượt qua thai tức tiến vào Luyện Khí kỳ, thế nào thì cũng được coi là nhân vật cấp bậc thiên tài.

【VIP】 Chân tướng phơi bày, Lương Triều bảo kiếm

“Phong Đô tiên trưởng, tên của đạo pháp này là gì?”

“Phương pháp này tên là Bát Hoang Độc Tôn kiếm khí, chuyên luyện Sát Phạt kiếm trong lồng ngực. Trời đất chỉ có ta, Bát Hoang Độc Tôn. Giết tất cả những thứ không phục.”

“Trời đất chỉ có ta, Bát Hoang Độc Tôn…” Mai Khê liên tục nhai lại câu này, trong lòng tràn đầy tự hào.

Đây mới là đại trượng phu. Mai Khê lập tức quỳ xuống hướng lên trời nói lớn: “Vẫn xin tiên trưởng truyền thụ cho tiểu tử thêm nhiều tuyệt học, tiểu tử làm trâu làm ngựa, xông pha khói lửa cũng không chối từ!”

“Ngươi đã yêu cầu mãnh liệt như vậy, ta cũng sẽ không giấu diếm…” Lục Khiêm cười mà giống như không cười, trong lời nói ẩn giấu một mối nguy hiểm không thể giải thích được.

Chỉ tiếc Mai Khê hoàn toàn rơi vào bên trong hưng phấn, không biết ý nghĩ thực sự trong lòng của Lục Khiêm.

Mai Khê móc đạo phù có giấu thần niệm của Lục Khiêm ra.

Xoạt! Một tia sáng trắng biến mất giữa lông mày của y.

“A a!!”

Một luồng thông tin khổng lồ ập đến, khiến đầu đau như muốn nứt ra, gân xanh của Mai Khê nổi lên, ôm đầu lăn lộn vì đau đớn.

Không lâu sau, Mai Khê đang kêu rên lăn lộn trên mặt đất dần dần không còn động tĩnh. Trong đầu xuất hiện vô số ký ức và hình ảnh. Thiên quân vạn mã, thiết kỵ đao thương. Quân vương khống chế tất cả, quân vương thống trị tất cả. Thiên Tử giận dữ, máu chảy ngàn dặm.

Mai Khê không chỉ bị lây nhiễm bởi những bầu không khí này, mà một thứ gọi là tham vọng đã được sinh ra trong lòng. Y muốn trở thành quân vương, một quân vương tàn sát và độc đoán, không bị người khác kiểm soát.

"Thứ Dân kiếm, Chư Hầu kiếm, Thiên Tử kiếm… Hóa ra bây giờ ta mới là Thứ Dân kiếm."

"Không sai, phương pháp này bá đạo không gì sánh được, thành lập thế lực, chinh phục tất cả. Đây là quá trình tôi luyện kiếm khí."

"Vậy thì bây giờ ta phải thành lập thế lực của riêng mình sao?" Mai Khê không thể tin được.

"Tất nhiên. Trước tiên hãy bắt đầu với Mai Sơn thành đi."

"Được. Đa tạ tiên trưởng chỉ điểm." Mai Khê dường như nhìn thấy một đại lộ tươi sáng đang chờ đợi mình.

Lục Khiêm im lặng. Tu sĩ tu luyện Tâm Thần chi đạo và Thiên Ma chỉ trong một ý niệm. Thiên Ma lợi dụng sơ hở trong lòng người để làm cho lòng người rối loạn, tạo ra đủ loại nghiệp xấu, đạo hạnh giảm xuống rất nhiều.

Còn Tâm Thần tu sĩ thì áp dụng bộ này cho bản thân, vượt qua mọi khó khăn để tôi luyện Tâm Thần.

Dần dà, bản thân cũng sẽ sử dụng những thủ đoạn này.

Mấy ngày sau đó. Mai Khê ban ngày luyện công, ban đêm ra ngoài giết yêu. Tu vi tăng trưởng càng ngày càng nhanh.

Đặc biệt là sau khi chế tạo bản thể của Thứ Dân kiếm, sức chiến đấu đã tăng lên rất nhiều.

Cùng lúc đó, cơ hội cũng lặng yên tiến đến. Một ngày này, bên ngoài cổng thành chợt có yêu ma. Đúng là Linh Chi thú đã đánh nhau đến lưỡng bại câu thương với Mão Sơn Phù sư vài ngày trước.

Sau khi Linh Chi thú sửa chữa vết thương xong, trở nên càng mạnh hơn, đánh cho Phù sư liên tục thất bại phải lui về.

Trận chiến đã ảnh hưởng đến những người bình thường vô số trên thế giới.

"Cơ hội tốt, nhanh chóng sử dụng Huyết Tế Thần Kiếm chi pháp mà ta đã dạy cho ngươi, Thứ Dân kiếm đại thành ngay ngày hôm nay!" Gọng nói của Lục Khiêm vang lên trong lòng Mai Khê.

"Nhưng mà, bọn họ đều vô tội." Trong lòng Mai Khê đấu tranh một chút.

"Giết một người, cứu vạn người. Nếu Phù sư thua, tất cả người dân trong thành sẽ chết. Nếu Thứ Dân kiếm đại thành, có thể cứu nhiều người hơn. Đây không phải là đôi bên cùng có lợi sao? Hi sinh một vài người thì tính là gì?"

Nghe Lục Khiêm nói, ánh mắt Mai Khê kiên định, rút ra Tam Xích Thanh Phong bay vào trong đám người.

Chém đầu từng người một, Thứ Dân kiếm ăn tiên huyết chán chê, phát ra quang mang yêu dị.

Mai Khê đang luyện sự độc đoán bên trong của Đế Quân Đại Thế. Một trong những nhánh của sự bá đạo là Lương Triều kiếm.

Thanh kiếm này cực kỳ tàn sát, không có năng suất. Chỉ cần có giết chóc, bảo kiếm sẽ được tăng cường, hình ảnh chỉ

có một chữ là nhanh.

Hưng cũng ở chỗ này, vong cũng ở chỗ này.

Cho dù người sáng lập ra Lương Triều kiếm là Lương Ôn cũng kết thúc một cách vô cùng bi thảm.

Nhưng Lục Khiêm không bao giờ quan tâm đến điều đó, tất cả những gì hắn muốn là nhanh.

Ầm!

Mão Sơn Phù sư ngã xuống, các đệ tử đều bị giết và bị thương. Yêu thú hoành hành trong thành, người dân than khóc. Cho dù Linh Chi thú bị thương nặng nhưng người bình thường cũng không thể địch lại.

"Yêu nghiệt nhận lấy cái chết!"

Ngay khi Linh Chi thú đang ăn thịt người, Tam Xích Thanh Phong phá không mà tới. Kiếm khí mạnh mẽ, sát khí dữ tợn. Linh Chi thú nhìn thấy kiếm này, không khỏi sững sờ, trong lòng tự dưng dâng lên một sự sợ hãi. Như thể nhìn thấy tà ma đáng sợ nhất.

Phụt!

Trong khi ngây người một lúc, Lương Triều Thứ Dân kiếm chém đứt một bàn chân phải của Linh Chi thú.

Ầm! Tứ chi hài cốt trùng điệp rơi xuống đất, tiên huyết rải đầy thiên địa.

Ngao ô! Linh Chi thú kêu thảm một tiếng, trốn chạy thật xa.

Thân hình của Mai Khê đứng trên phi kiếm, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào y.

"Quá tốt rồi!" Nhìn thấy Linh Chi trốn chạy, dân chúng vỡ òa trong tiếng reo hò.

“Tiên trưởng, ta thành công rồi!” Vẻ mặt của Mai Khê kích động.

“Ha ha, ngươi nhất định sẽ thành công. Tranh thủ thời gian tiếp thu di sản của Mão Sơn pháp đàn, hợp nhất Mai Sơn thành đi.”

Mai Khê dưới sự ủng hộ của mọi người, đã leo lên vị trí thành chủ Mai Sơn. Đương nhiên, trong lúc đó có rất nhiều khó khăn đang chờ đợi họ.

Lục Khiêm giao cho Mai Khê một nhiệm vụ phải tìm ra trận pháp truyền tống. Sau đó tâm thần trở lại thế giới hiện thực, đặt ở bên trên tu hành.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ Diêm La chân thân (Đạo Cơ trung kỳ: 39200/100000)

Đại Khổ Ách Luân (đại thành: 705/5000)

Sau khoảng thời gian tu luyện này, Đại Khổ Ách Luân đại thành, tiến vào giai đoạn cuối cùng của Tử Sắc Thần Thủy.

Bước qua cửa ải này, tu vi sẽ đột nhiên tăng mạnh, pháp lực sẽ hóa lỏng từ vụ, tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ.

Mà lúc này, tín vật của Tương Liễu đã lâu không sáng lên, hôm nay lại có động tĩnh.

【VIP】 Huyết khí tràn ngập hướng lên mây xanh, Huỳnh Hoặc Đế Tinh phiêu diêu(1)

Trong đại điện của Cửu Tiêu Đạo Minh.

Lục Khiêm ôm Thỏ ngọc trong ngực, chạm vào bộ lông mềm mại của nó. Hai lỗ tai thỏ của Thỏ ngọc giật giật, có vẻ rất là hoạt bát.

Ngoài ra còn có một con Tam Túc Kim Thiềm to bằng bàn tay nằm dưới chân của Lục Khiêm, mỗi khi ba cái chân ngắn muốn nhảy lên đều bị Lục Khiêm tàn nhẫn đạp xuống.

Xoạt! Một làn sương mù bay tới.

Một nam tử tuấn tú, mặt mũi tràn đầy tà khí đi ra khỏi sương mù.

"Phù, lão tử suýt chút nữa là chết rồi!" Tương Liễu thở phào nhẹ nhõm, đi tới đối diện Lục Khiêm ngồi xuống.

Kim Thiềm và Thỏ ngọc nhìn thấy người nọ, lập tức bỏ chạy vì sợ hãi.

"Thế nào? Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?" Lục Khiêm không hiểu ra sao. Chắc chắn Tương Liễu có thủ đoạn giữ mạng.

"Không ngờ Cửu Kiếp lại hung ác như vậy, vậy mà lại dùng nhục thân của ta, ta mới nói làm sao tu vi lại tăng trưởng nhanh như vậy." Tương Liễu rủ rỉ nói. Trước đây gã còn là đệ

nhất thiên tài của Trảm Kiếp Bảo Uyển. Nhập môn ba năm đã có ba mươi năm đạo hạnh như những người khác. Tu luyện kiếm đạo đơn giản giống như ăn cơm uống nước. Từ khi mất đi nhục thân, tu vi kiếm đạo của Tương Liễu gần như đình trệ, chỉ có thể tu hành theo phương pháp tu luyện của bàng môn tả đạo.

Nghĩ tới đây, Tương Liễu nhìn về phía Lục Khiêm, nói: "Tiểu tử, lần này thu hoạch không ít chứ? Hắc hắc, lại giúp lão phu một lần nữa thì sao?"

"Chuyện gì?" Lục Khiêm cũng không quan tâm đến ân tình gì đó, nếu không có lợi ích thì mọi thứ đều là giả.

Tương Liễu không trả lời mà là lẩm bẩm nói: "Có lẽ ngươi còn chưa biết, vài ngày trước Kiếm Chủ tổ chức đại hội, có thể bọn họ muốn ra tay với Địa Khí đại trận, chỉ sợ đến lúc đó ngươi cũng không tốt đẹp được."

Câu nói này làm Lục Khiêm lâm vào trầm tư. Hoàn toàn chính xác, đối phương có một người là Chân Đan, ba người là Hư Đan. Môn phái lại có nền tảng thâm hậu, muốn phá một cái đại trận chỉ là vấn đề về thời gian. Mà đại hội đã diễn ra cách đây vài tháng, chỉ sợ bây giờ đã tìm ra đầu mối.

Đáng tiếc thời gian không chờ đợi một ai. Nếu lại trì hoãn thêm mấy năm. Khi mình tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ, đến lúc đó cũng không cần lo lắng những người này quấy rối nữa.

"Hôm nào cùng đi đến Trảm Kiếp Bảo Uyển dạo một vòng, thấy sao nào?" Tương Liễu vẫn luôn không quên được ân oán với Kiếm Chủ. Cho dù vứt bỏ tiền đồ cũng nhất định phải giết người này, vạch trần bộ mặt của hắn cho người đời xem.

"Làm sao ngươi có thể chắc chắn rằng ta có khả năng giúp ngươi?" Lục Khiêm quả thực tò mò.

“Hắc hắc, bản tọa trước kia là người của Trảm Kiếp Bảo Uyển, vẫn biết về Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh.” Tương Liễu mỉm cười.

Ngày đó Ngọc Sinh mang theo trọng bảo của sư môn đánh lén Lục Khiêm, cuối cùng bị Lục Khiêm giết, trọng bảo cũng vì vậy mà không rõ tung tích. Thái U còn vì vậy mà cãi nhau với Kiếm Chủ một thời gian.

Người khác không biết rõ trọng bảo là cái gì, nhưng gã biết rõ ràng đó là cái gì. Đây cũng là nguyên nhân Tương Liễu vẫn luôn không dám sử dụng thủ đoạn đối với Lục Khiêm.

“Thì ra là thế, có thể ngươi đã biết rõ lưỡng bại câu thương, vì sao còn muốn đi? Trước tiên giấu nhẹm thực lực đi, báo thù sau cũng không muộn.”

Lục Khiêm biết rõ gia hỏa này sẽ không nghe, từ khi biết Kiếm Chủ đoạt nhục thân của lão, người này triệt để rơi vào Phong Ma.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm lại nói: “Ta đã nghĩ ra một cách giúp ngươi báo thù, chẳng những không lưỡng bại câu thương mà lại có thể tăng cường tu vi nữa.”

“Cách gì?”

“Kiếm Chủ đoạt nhục thân của ngươi, ngươi tới đoạt lại không phải là được sao.”

Lời vừa nói ra như được khai sáng, Tương Liễu lập tức có phản ứng.

Câu này rất đúng, đã đoạt nhục thân của mình thì dứt khoát lại cướp về.

Kiếm Chủ bận rộn hơn phân nửa đời, kết quả lại tiện nghi cho mình, không có chuyện gì giết người hơn thế này.

Hai người ăn nhịp với nhau, chuẩn bị xem thời cơ hành động. Tương Liễu phụ trách điều tra tin tức. Lục Khiêm thì tranh thủ thời gian tu hành. Thời cơ còn chưa đến, nhất định phải thừa dịp Kiếm Chủ không chú ý để ra tay, cố gắng giết bằng một chiêu như vậy mới có hiệu quả.

Trong Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm gọi đám người Xích Âm đến, nói: "Đoạn thời gian này sợ là có đại chiến, nhớ kỹ đi theo ta, đừng cách quá xa."

"Xảy ra chuyện gì sao?" Xích Âm nghi hoặc.

"Yêu tộc và đám người Kiếm Chủ e rằng sắp ra tay, ta không quan tâm, nhưng các ngươi phải cẩn thận."

Nói xong, Lục Khiêm lại bế quan một lần nữa.

Lần này không giữ lại chút tài nguyên nào, toàn bộ đều cung cấp cho bản thân mình.

Bên trong Diễm Tâm Kim Cung đều là Hoàng Tuyền Ma Khí đại trận có giá trị không nhỏ. Các loại đan dược thúc đẩy tu hành đều được dùng như ăn kẹo.

Mức độ của Diêm La chân thân từ từ lên cao. Tốc độ tăng trưởng của Đại Khổ Ách Luân cực nhanh. Diêm La chân thân chia làm hai phương diện, một là Luyện Khí thần thông, một là nhục thân thần hồn.

【VIP】 Huyết khí tràn ngập hướng lên mây xanh, Huỳnh Hoặc Đế Tinh phiêu diêu(2)

Cho dù cái nào nhanh hơn đều sẽ chuyển sang cho cái khác. Hiện tại xem ra là Đại Khổ Ách Luân mãn cấp trước. Một khi độ thuần thục tối đa, sẽ chuyển qua cho Diêm La chân thân.

Bên trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ. Đại Khổ Ách Luân vĩnh hằng luân chuyển. Vẩy ba loại Thần Thủy xuống, rơi xuống phía trên Vạn Long Ngọc Tỷ dưới chân cầu.

"Rống!!!"

Một âm thanh kêu rên truyền đến từ Vạn Long Ngọc Tỷ xanh biếc. Tinh khí màu xám hóa thân thành mấy trăm Giao Long, muốn đánh vỡ đồ này. Một giây sau lại bị trấn áp xuống.

Lục Khiêm đã tìm ra cách để luyện chế Vạn Long Ngọc Tỷ. Lấy ba loại Thần Thủy xóa đi lệ khí trên Ngọc Tỷ. Không mất bao lâu là có thể luyện hóa bảo vật này.

Bản thân có được hai pháp bảo về cơ bản cũng có sức chiến đấu của Hư Đan.

Nơi hải ngoại của Yêu tộc.

Huyết khí như mây, yêu khí bốc hơi.

Ngàn vạn Yêu tộc vận chuyển các loại vật liệu, đây là một pháp trận to lớn, lấy dòng sông làm mạch và núi làm tiết điểm,

tung hoành hàng trăm dặm.

Tất nhiên, đó cũng không phải là do Yêu tộc làm mà là trận pháp lưu lại từ thời thượng cổ. Yêu tộc chỉ là phụ trách sửa chữa phục hồi mà thôi.

“Đại ca, trận pháp đã sửa chữa phục hồi xong, đại khái có thể chứa ba ngàn người đi qua.”

Kim Bằng đạo chủ đi tới, trong tay còn cầm chìa khoá mở pháp trận.

“Không đủ, chuẩn bị tấn công Nhân tộc một lần nữa, thu thập thêm vật liệu.” Hiện tại Giao Long đạo chủ không sợ Nam Linh sụp đổ hoàn toàn nữa.

Bây giờ pháp trận đã được sửa chữa hồi phục sơ bộ, cho dù Lục Khiêm có cá chết lưới rách, sau này cũng có đường lui.

Xoạt!

Thân ảnh hai người lóe lên, đi đến địa điểm cũ ở Cửu Tiêu Đạo Minh.

Có hai triệu Yêu tộc đóng quân ở đây, cách chỗ của Lục Khiêm chưa đầy mười ngàn dặm.

“Các huynh đệ, vạn vật sinh ra để nuôi người, người chẳng có gì đền đáp được trời, đâu biết cào cào khắp thiên hạ đã làm kiệt quệ vương thần. Thay trời hành đạo, giết giết giết! !”

Trong lời nói của Giao Long đạo chủ tràn đầy sát khí.

“Giết giết giết!!” Mười vạn yêu quái giơ cao vũ khí, răng nanh dữ tợn. Huyết khí tràn ngập hướng lên mây xanh, Huỳnh Hoặc Đế Tinh phiêu diêu.

Yêu tộc như châu chấu, mang đầy thù hận, đi đến đâu thì Nhân loại đều trở thành thức ăn của bọn chúng.

Mười căn phòng thì chín căn phòng trống, máu ở khắp nơi. Mà các môn phái của nhân loại đã được thống nhất từ sớm, những Nhân tộc còn lại căn bản không có người bảo vệ. Hầu như không có sức phản kháng.

Yêu tộc càng lớn mạnh trong cuộc thảm sát này.

Oán khí tận trời, ngoại trừ những xác chết trên mặt đất thì chính là oan hồn lang thang khắp nơi. Sức tàn phá do Yêu tộc gây ra còn lớn hơn rất nhiều so với sự hỗn loạn của Minh phủ.

Nhân tộc gặp nhiều gian khó có lẽ đó cũng là sự sửa đổi của trời đất. Đứng ở góc độ của nhân loại thì đương nhiên là thê thảm, nhưng đối với thiên địa mà nói chẳng qua chỉ là lấy lại những gì thuộc về mình mà thôi.

Cửu Tiêu Đạo Minh.

Lúc này, một lão đầu đi tới đại điện. Người này tóc trắng bạc phơ, nhãn thần hòa ái.

"Lục Khiêm tiểu hữu, giao Địa Khí đại trận cho ta, như thế nào?"

Lục Khiêm không sợ hãi chút nào đối mặt với lão, cười nhạo nói: "Đại địch tiến đến, các ngươi vẫn còn nội đấu, ngươi cũng được lắm."

"Bản tọa cũng là vì nghĩ cho đại cục, nếu tiểu hữu đã không bằng lòng, vậy thì xin lỗi."

Xoạt!

Một thanh kiếm mạnh mẽ tấn công đến.

"Vậy cũng đừng trách bản tọa không khách khí." Kiếm Chủ nghiêng người phi về phía trước. Chín đạo Kiếm Hoàn giống như những con cá linh động, mãnh liệt lao tới từ bốn phương tám hướng.

Ầm!

Kiếm khí đâm xuyên nhục thân của Lục Khiêm. Hỗn Độn Kiếm Khí khuấy động, nhục thân của Lục Khiêm vỡ thành nhiều mảnh ngay tại chỗ.

"Giả?" Lông mày Kiếm Chủ nhíu lại, giương mắt nhìn lên bầu trời. Một bóng người đang lơ lửng trên không trung. Một nhãn cầu vàng óng to lớn lơ lửng trên đỉnh đầu.

Nhãn cầu màu vàng óng phóng ra kim quang. Kim quang không rơi xuống mặt đất mà lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Ầm ầm!

Địa Khí dâng cao trong bán kính vạn dặm, mạch đất rung chuyển, thủy hỏa tuôn ra.

"Cổ Điển đạo hữu!!!" Kiếm Chủ hét lớn một tiếng. Một Pháp Tướng khổng lồ dâng lên bầu trời. Đây là một đại môn thanh sắc cổ xưa. Cao ngàn trượng, rộng trăm trượng. Cao hơn đỉnh núi một chút, che khuất cả bầu trời. Đây là Pháp Tướng của Cổ Điển lão nhân.

Ở một bên khác còn có một con Tất Phương ba chân rất lớn. Hỏa diễm đầy trời, giống như mặt trời.

Ngoài ra còn có một thanh cự kiếm xuyên qua bầu trời. Ba vị Hư Đan tạo thành hình tam giác, khí thế hội tụ, ngăn cản Địa Khí Tiếp tục lan tràn. Làm cho Địa Khí chỉ gây rối loạn trong phạm vi trăm dặm.

Ầm ầm!

Địa khí đụng mạnh vào đại trận. Mấy đạo tinh quang sáng chói như Thẩm Phán Thần quang rơi xuống.

【VIP】 Át chủ bài sau cùng!(1)

Ầm!

Đại chuyện rung chuyện một hồi lại trở về như cũ, tựa như chưa từng mảy may lay động.

Những người còn lại của Cửu Tiêu Đạo Minh cũng bay đến bên cạnh Lục Khiêm.

Hạ Quan, Xuân Quan và bọn người Xích Âm trợn mắt nhìn.

“Cửu Kiếp ngươi đúng là tiểu nhân hèn hạ, dám thèm muốn pháp trận của Cửu Tiêu Đạo Minh ta, ngươi có biết xấu hổ hay không.”

Hạ Quan tức sùi bọt mép nói.

“Tiểu nhân, uổng cho ngươi vẫn là người đứng đầu chính đạo, người đời chính là bị mù rồi.” Hàn Tiêu cười lạnh nói.

Kiếm Chủ hùng hổ dọa người, làm cho mọi người hoàn toàn phẫn nộ trong lòng, không thèm quan tâm đến mặt mũi của Đan Kiếp cao thủ chút nào.

“Chuyện này không liên quan đến các ngươi, bản tọa tuyệt đối không tư lợi, đây là quyết định mà mọi người đã nhất trí, cũng không phải là cố ý nhằm vào các ngươi.”

Kiếm Chủ nghe thấy những lời chế giễu thiếu tôn trọng từ mọi người, không khỏi nhướng mày, đánh ra một đạo pháp lực muốn thổi bay đám người. Trước mắt bao người, Kiếm Chủ không dám hạ tử thủ, dù sao lão cũng cần mặt mũi.

“Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, giao Địa Khí đại trận cho ta, vì lợi ích chung của Nhân tộc, ngươi không thể ích kỷ nữa.”

Ầm!

Trả lời lão chính là chín đạo Sơn Phong to lớn như Thẩm Phán Thần quang. Nhìn ánh sáng có sức mạnh của Đan Kiếp, cho dù là Kiếm Chủ cũng không thể không nghiêm túc chống lại.

Lục Khiêm ném xuống chín đạo Thẩm Phán Thần quang rồi chợt thu mọi người vào trong Diễm Tâm Kim Cung, nhanh chóng chạy thoát.

“Chạy được sao?” Kiếm Chủ khẽ cười nói.

Mỗi khi Lục Khiêm chạy đến một nơi, đều sẽ mang đến một trận đất rung núi chuyển. Ba Đan Kiếp còn lại không dám đến quá gần, cũng không dám cách quá xa. Khoảng cách này chính là khoảng cách thích hợp nhất để áp chế Địa Khí đại trận.

Kiếm Chủ đuổi theo không tha, mỗi khi tới gần lại lập tức nghênh đón đòn đánh của Thẩm Phán Thần quang, sau đó khoảng cách lại kéo ra xa một lần nữa.

Nhưng Đan Kiếp dù sao cũng là Đan Kiếp, Lục Khiêm rõ ràng đã có dấu hiệu suy kiệt về thể lực. Không bao lâu nữa sẽ bị đuổi kịp.

Ở một bên khác.

Đại quân của Yêu tộc cuồn cuộn đi tới. Bụi mù bốc lên ngàn trượng. Cách Lục Khiêm không đến ngàn dặm.

Trước có sói, sau có hổ. Lục Khiêm vẫn rơi vào đường cùng như cũ.

“Lấy ra!”

Kiếm Chủ chợt quát một tiếng. Lần này không hề nương tay, trực tiếp sử dụng chiêu thức mạnh mẽ nhất, Huyền Vũ Trụ.

Thiên địa đen như mực, hồng mông Hỗn Độn.

Hư không sáng lên một tia sáng trắng. Bạch quang từ nhỏ đến lớn.

Ngàn vạn kiếm ý Hỗn Độn tầng tầng lớp lớp, như núi như biển, mang theo sức mạnh mở ra Hỗn Độn, thay đổi càn khôn.

Lục Khiêm vẫn không thể trốn đi đâu được như cũ.

Kiếm Chủ dường như đã thấy Lục Khiêm hồn phi phách tán, nhìn thấy cảnh Đỗng Sát Thần Nhãn rơi vào tay mình.

"Ta cũng tới!" Một ngọn lửa đột nhiên bùng cháy, thân ảnh của Tương Liễu đột nhiên đi ra từ trong hư không. Chỉ thấy lão hét lớn một tiếng rồi hóa thân thành bản thể Tương Liễu chín đầu. Chín cái đầu phun ra khói độc, nước độc, lửa độc v.v…

Nhưng những chiêu này đối với Kiếm Chủ mà nói đơn giản là yếu đến đáng thương.

"Tới thật đúng lúc, hôm nay thuận tiện giải quyết luôn hai người các ngươi." Kiếm Chủ cười nói.

Thật sự là có được mà không tốn chút công sức nào.

Ầm! Ngàn vạn kiếm quang rơi xuống. Người đầu tiên bị trúng xung kích là Tương Liễu. Nhục thân của Tương Liễu vừa mới chuẩn bị xong đã bị phá thành mảnh nhỏ lần nữa.

Kiếm quang Hỗn Độn phá vỡ nó thành những hạt nhỏ nhất và nguyên thủy nhất.

"Haha, ngươi nhìn bọn chúng này." Giao Long đạo chủ chỉ vào đám người Kiếm Chủ trong pháp trận, cười nhạo nói:

“Chuẩn bị đoạt pháp bảo rồi.”

“Đại ca anh minh, không tốn chút sức lực nào đã làm cho Nhân tộc nội chiến.” Kim Bằng đạo chủ cảm thán nói.

Mọi thứ đúng như dự đoán của Giao Long đạo chủ. Bọn hắn không cần ra tay, Nhân tộc sẽ tự động giúp bọn hắn giải quyết tên gia hỏa Lục Khiêm này.

Trăm vạn Yêu tộc bao vây tấn công.

Kiếm Chủ nhìn thấy cảnh này trong lòng cười lạnh. Số lượng nhiều thì như thế nào? Toàn bộ cao thủ của Nhân tộc đều ở đây. Một lát nữa lão sẽ nắm quyền kiểm soát Địa Khí đại trận và Đỗng Sát Thần Nhãn, cục diện trận chiến sẽ được đảo ngược.

Xoạt!

Trong chiến trường, Tướng Liễu rốt cục không chống đỡ nổi nữa, tan thành mây khói ngay tại chỗ.

Lục Khiêm ở sau lưng bại lộ đến trước mặt Kiếm Chủ.

“Cái này… Trúng kế rồi.” Ngay khi nhìn thấy Lục Khiêm, đồng tử của Kiếm Chủ co rút lại, trong lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ nhìn thấy một lá đào phù không nổi bật trong lòng bàn tay hắn. Gỗ của đào phù có màu hơi vàng, khắc những đường vân xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đây là Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh!

Ngày đó Ngọc Sinh trộm lấy một cái, Kiếm Chủ vốn tưởng rằng đã dùng hết, không ngờ Lục Khiêm còn cất giấu chiêu này.

Xoạt! Lục Khiêm bóp nát Thiên Kiếp Lôi Hỏa Lệnh.

Thân hình Kiếm Chủ đình trệ, đột nhiên cảm thấy đau đớn như thể lục phủ ngũ tạng của mình bị xé toạc. Quả thực là ngũ tạng đã cháy hết.

Hỏa diễm đi từ bên trong ra ngoài, trong giây lát biến thành hỏa nhân.

"Kiếm Chủ đại nhân!"

Đám người của Trảm Kiếp Bảo Uyển chạy tới kêu lên, có người giận dữ ra tay với Lục Khiêm.

【VIP】 Át chủ bài sau cùng!(2)

Ầm!

Thẩm Phán Thần quang rơi xuống, đánh bay bọn hắn.

“Hạ Quan, Xích Âm, giao cho các ngươi.”

Lục Khiêm thả đám người trong Diễm Tâm Kim Cung ra.

“Rõ!” Hạ Quan hưng phấn ôm quyền.

Nhìn thấy Kiếm Chủ nhận trừng phạt còn vui vẻ hơn so với việc mình đột phá Hư Đan.

Bầu trời đỏ rực, ánh lửa rơi xuống từ độ cao trăm trượng. Kỳ lạ là hoả diễm chỉ nhằm vào một mình Kiếm Chủ.

“A a!! Tiểu nhân hèn hạ, ngươi sẽ chết không yên lành.” Kiếm Chủ ở bên trong hỏa diễm căm hận nói.

Hỏa diễm thiêu rụi lớp da mặt nạ bên ngoài của lão, để lộ ra dáng vẻ trẻ trung tuấn mỹ của Tương Liễu.

“Haha, Cửu Kiếp, đây chính là chiếm lấy túi da của sư đệ ngươi sao? Bây giờ cuối cùng cũng lộ tẩy rồi.” Lục Khiêm vui vẻ cười to.

“Kiếm Chủ! Ngươi…”

Khi Khúc Tố Anh nhìn thấy diện mạo thực sự của Kiếm Chủ, nàng như bị sét đánh, không dám tin.

Trảm Kiếp Bảo Uyển cùng với các đồng minh khác trong lòng khiếp sợ tột đỉnh.

“Không phải, đây là âm mưu của Lục Khiêm, đừng tin hắn!!” Giọng nói của Kiếm Chủ có chút bối rối.

Điều mà ngụy quân tử sợ nhất không phải là cái chết mà là tất cả những chuyện xấu mà mình đã làm bị bại lộ. Loại cảm giác này khiến lão sống không bằng chết.

Dưới sự kháng cự của Kiếm Chủ, sức mạnh của Hoả Kiếp càng ngày càng nhỏ, dù sao cũng chỉ là một đạo Hỏa Kiếp.

“Chết đi!!” Kiếm Chủ ngang nhiên ra tay, cơ thể vẫn còn đang chìm trong hỏa diễm. Cửu Nhật hoành không, kiếm khí đáng sợ.

Lão không thể để Lục Khiêm nói tiếp, nếu không chức minh chủ này cũng không thể làm được nữa.

“Thú vị thú vị, đây là át chủ bài sau cùng của Lục Khiêm sao? Quả nhiên rất mạnh.” Giao Long đạo chủ cười nói.

Sức mạnh của Thiên Kiếp Lôi Hỏa thực sự mạnh mẽ như vậy. Đáng tiếc lại dùng trên chính người bọn họ. Nhân tộc chẳng qua cũng chỉ như vậy.

Vèo!

Lúc này, một đạo u lục quang mang đi vào tâm trí Kiếm Chủ. Lại là Thiên Kiếp Lôi Hỏa, lại là Tương Liễu đoạt xác Kiếm Chủ ngay tại chỗ.

Vèo! Một đạo u quang bắn trúng trán của Kiếm Chủ.

“Giang Minh!” Hai mắt Kiếm Chủ đỏ thẫm, thất khiếu phun ra hỏa diễm.

Dưới đả kích nặng nề của Thiên Kiếp và Giang Minh, Kiếm Chủ đã đánh mất lý trí. Hình dạng của hai loại này không ngừng thay đổi, một lúc thì tà khí dày đặc, mang theo sự bất cần đời. Một lúc lại vô cùng lệ khí, đầy phẫn nộ và không cam lòng.

Hỗn Độn Hóa Sinh Kiếm Ý khuấy động, khí thế như nước sôi, lấy Kiếm Chủ làm trung tâm, mọi thứ trong bán kính ngàn dặm đều bị biến thành bột. Đại địa đằng đẵng bị gọt đi ba tấc.

"Ha ha, Cửu Kiếp, người đang làm thì trời đang nhìn, đây chính là quả báo của ngươi, có phải có chút hối hận rồi không?" Nhục thân Kiếm Chủ mang theo một nụ cười tà ác.

Đột nhiên, sắc mặt của Kiếm Chủ lại thay đổi, cười như điên nói: "Ngươi thì biết cái gì? Nếu như trước đây không giết sư tôn, không đoạt nhục thân của ngươi, sao có thể có địa vị ngày hôm nay? Hối hận? Ta hối hận không có đuổi tận giết tuyệt. Chết đi!"

Ầm! Chín đạo Kiếm Hoàn đâm về phía Lục Khiêm. Một giây sau lại dừng lại, rõ ràng đang tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

Những lời này của Kiếm Chủ đã khiến người của Trảm Kiếp Bảo Uyển vô cùng sửng sốt. Trước đây trong việc tuyên truyền của bọn họ, Giang Minh mới là kẻ tội ác tày trời.

Giết thầy, giết đồng môn, luyện tà pháp, làm rối loạn cương thường là Giang Minh.

Không ngờ thủ phạm lại là Kiếm Chủ.

Ba đồng minh còn lại cũng thầm nhíu mày. Tâm cơ của người này thật thâm trầm, xem ra cái chết của Thái U chắc chắn có liên quan đến lão. Bây giờ có vẻ như tất cả mọi người ở Cửu Tiêu Đạo Minh nói đúng, người này chính là một tên tiểu nhân bội bạc. Chỉ là lão ngụy trang rất tốt, không bị người khác phát hiện.

"Tranh thủ ngay bây giờ !" Giao Long đạo chủ nói với hai người bên cạnh. Sau đó hóa thân thành Giao Long vạn trượng, trùng điệp chập chùng, giống như sơn mạch, một đôi Ngũ Sắc

Thần Phiên treo lơ lửng sau đầu, vô số Giao Long tinh khí phi thân tiến lên.

Kim Bằng đạo chủ vận khởi thần công, Hắc Nhật giáng lâm, Tam Tai Cửu Nạn rơi xuống như ngày tận thế.

Bạch Tượng đạo chủ hét lớn một tiếng, hóa thân thành ngà voi như Hoàng Sơn, một con voi khổng lồ có chiếc mũi như Giao Long.

Trăm vạn Yêu thú ở phía dưới gào thét xông lên. Hôm nay toàn bộ tinh anh của Nhân tộc đều ở đây, một khi làm một mẻ hốt gọn bọn hắn, trận chiến về cơ bản đã có thể tuyên bố kết thúc sớm.

Ầm! Khí áp tăng lên nhanh chóng, mọi người dường như đang ở trên một ngọn núi lớn.

Mà hai người Kiếm Chủ vẫn còn đang tranh đoạt nhục thân.

"Đạo hữu, chúng ta chống đỡ trước!" Cổ Điển lão nhân dẫn đầu từ bỏ áp chế Địa Khí đại trận, nghênh đón ba vị Yêu Vương. Mặc kệ nhân phẩm của Kiếm Chủ là tốt hay xấu, ít nhất lão là Nhân tộc duy nhất có sức mạnh của Chân Đan.

Ba người còn lại dừng một chút sau đó lập tức đi theo. Mặc dù đạo hạnh của bọn hắn kém rất nhiều so với Chân Đan, chí ít thì chèo chống một lúc cũng không thành vấn đề.

【VIP】 Cửu Kiếp chết, Hoang Dã pháp trận(1)

Mất đi sự ngăn cản của ba người, Địa Khí đại trận tiếp tục khuếch trương. Nhất thời, toàn bộ Nam Linh vực rung chuyển.

Dưới mặt đất vạn trượng, một con U Lục Thiên Xà mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

"Lục Khiêm, ngươi không nên manh động." Thông U vô cùng bất đắc dĩ.

Thật vất vả mới tìm được một nơi ngủ say, kết quả gia hỏa Lục Khiêm này nhất định phải nhấc cái bàn Nam Linh vực nặng nề này lên, vậy lão còn ngủ say cái búa.

Sau này ngay cả thứ như một đạo Thiên Kiếp cũng không gánh nổi.

"Hắc hắc, các ngươi chơi trước đi, ta gặp người này một lát." Giao Long đạo chủ bay về phía Lục Khiêm.

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng Vạn Long Ngọc Tỷ vẫn trở về. Thậm chí còn khoác lên một pháp bảo.

Cuộc mua bán này đáng giá.

"Giang Minh, buông tâm thần ra, ta có thể giúp ngươi."

Tương Liễu đang tranh đoạt nhục thân với Kiếm Chủ nghe thấy câu này, lập tức buông tâm thần ra không chút do dự. Bây giờ hai người là châu chấu trên cùng một cái dây thừng, Lục Khiêm không có lý do ám toán mình. Tương Liễu buông ra cảnh giác trong lòng.

Lục Khiêm nhẹ nhàng niệm chú, cơ thể phát ra bạch quang. Bạch quang như đuốc, chiếu vào người Kiếm Chủ.

Đây là Tha Tâm Thông của Quang Minh Lưu Ly Tâm. Thần thông này không phải tìm kiếm ý nghĩ trong nội tâm của mọi người mà là giống như Thiên Ma xâm nhập nội tâm của mọi người.

Thiên Ma dùng thuật này để làm hỏng đạo hạnh của con người, làm cho người đọa lạc. Cũng có Tâm Thần tu sĩ dùng cái này để khuyên người hướng thiện, cứu người vượt qua bể khổ.

Thế giới Thức Hải.

Thế giới được chia thành hai nửa, một đen và một trắng. Thế giới màu trắng ở bên trái là một nam nhân trung niên dáng vẻ trưởng thành, từ dáng vẻ của người này có thể mơ hồ nhìn ra người này khi còn trẻ cũng có tướng mạo tuấn tú.

Bên phải thì là Tương Liễu Giang Minh mà Lục Khiêm biết.

Giang Minh lúc này hóa thân thành Tương Liễu chín đầu, đang vật lộn với Kiếm Chủ.

"Làm sao ngươi…" Kiếm Chủ kinh ngạc kêu lên. Thức Hải là nơi quan trọng nhất của một người, lại có lợi thế sân nhà, cho dù là Đan Kiếp cũng không dám tuỳ tiện tiến vào Thức Hải của Đạo Cơ.

Người có tu vi thấp tiến vào Thức Hải của cao thủ sẽ bị đồng hóa ngay lập tức. Khoảnh khắc Lục Khiêm tiến vào thế giới này, lập tức hóa thân thành Giao Long.

"Muốn chết!" Kiếm Chủ khinh thường cười một tiếng.

Ầm! Hỗn Độn Hóa Sinh Kiếm Ý trào dâng mãnh liệt như sóng biển.

Thế giới tâm thần không giống bên ngoài, nơi này chính là ý chí của tâm thần. Tâm trí của lão yêu quái ngàn năm nào mà không kiên định.

Ầm! Trên người Giao Long tràn ra bạch quang mờ nhạt, một cái đuôi quét rớt kiếm khí, không bị thương tổn đến lông tóc.

"Quang mang này, ngươi là Thiên Ma? Không đúng, ngươi là Tâm Thần tu sĩ?"

Kiếm Chủ lúc này mới hiểu được thì đã quá muộn. Hoàng Tuyền Giao Long lớn lên vạn trượng, Giao Long Đại thủ ấn đánh xuống.

Bóng tối che phủ cả thế giới.

Ầm! Thế giới chấn động, không gian vỡ vụn.

Có thể nhục thân Âm Thần của Tâm Thần tu sĩ không sánh bằng những tu sĩ khác, nhưng một khi chui vào chỗ trống tiến vào bên trong tâm thần, vậy sẽ là một sự thay đổi kinh thiên động địa.

Thế giới màu trắng nơi Kiếm Chủ lập tức vỡ ra.

"Làm tốt lắm!" Giang Minh mừng rỡ.

Thế giới màu đen trong phút chốc nuốt chửng, chiếm lĩnh toàn bộ tâm thần.

"Không!" Kiếm Chủ ngây người tại chỗ, vô số đường vân trên người vỡ ra, kiếm khí màu trắng phun ra ngoài.

"Cửu Kiếp, tạm biệt." Giang Minh cười đắc ý.

Xoạt!

Trước mắt Kiếm Chủ tối đen, lúc này đã mất đi ý thức.

Đáng thương mưu đồ mấy trăm năm, hôm nay toàn bộ trở thành áo cưới của người khác.

Giang Minh lơ lửng trên không trung, cảm nhận nhục thân và thần hồn dung hợp. Thân thể này vốn là của mình, cho nên rất dễ dàng kế thừa tu vi.

Thù lớn đã được báo, sắc mặt của Giang Minh vừa vui vừa buồn. Mấy trăm năm ân oán, mấy trăm năm oan ức, hôm nay chấm dứt ở đây. Không biết tại sao lại có cảm giác trống rỗng trong lòng.

"Đạo hữu, đã đến lúc phản kích." Lục Khiêm đánh thức Giang Minh.

Thế giới Thức Hải đã trôi qua rất lâu nhưng thế giới hiện thực còn chưa đến một hơi thở.

"Được!"

Ngoại giới, Kiếm Chủ mở hai mắt ra, trong mắt bắn ra Thần Quang.

Cửu Thanh Kiếm Hoàn hóa thành Tương Liễu chín đầu, mỗi cái đầu như một ngọn núi to lớn, hung hăng cắn thân thể của Giao Long đạo chủ.

"A!" Giao Long đạo chủ đau đến mức kêu to.

Cùng lúc đó, Đỗng Sát Thần quang bao phủ lên.

Nhưng vẫn chưa kết thúc. Chỉ nhìn thấy Lục Khiêm lấy ra một cái Ngọc Tỷ xanh biếc. Trên đó điêu khắc ngàn vạn Giao Long.

"Sắc!!"

Lục Khiêm ném Vạn Long Ngọc Tỷ lên trời. Khí xám vô tận phun ra từ Ngọc Tỷ, tạo thành mây đen bao phủ ngàn dặm. Trong mây đen có vô số Long Hồn xuyên thẳng qua.

Mười dặm, trăm dặm, ngàn dặm… Các loại Giao Long có hình thái và hình thể khác nhau xông vào bên trong trăm vạn

Yêu tộc giết chóc.

“Ngươi thực sự đã luyện hóa Vạn Long Ngọc Tỷ!”

Hoá ra Lục Khiêm còn có một át chủ bài như thế, tại sao át chủ bài của người này lại nhiều như vậy.

【VIP】 Ngọc Tỷ truyền tống, tân thế giới(1)

“Mọi người của Trảm Kiếp nghe lệnh, đoàn kết nhất trí, đồng tâm hiệp lực chiến đấu chống lại Yêu tộc.”

Giang Minh bạch y tung bay, tóc dài thổi tán loạn, cả người giống như Trích Tiên hạ phàm. Khí chất cao hơn Kiếm Chủ lão đầu không biết bao nhiêu lần.

Tất cả mọi người trong Trảm Kiếp Bảo Uyển dừng một chút, cuối cùng ôm quyền nói: “Xin tuân theo mệnh lệnh của Kiếm Chủ.”

Mặc kệ hắn là là Giang Minh hay là Cửu Kiếp, dù sao đều là người một nhà.

Một thế giới khác.

Một đội ngũ đang đứng trên một vùng đất hoang vu rộng lớn. Nhìn thấy di tích cổ kính phía trước và đường vân pháp trận bị bao phủ bởi lớp bụi đất thật dày, Mai Khê hưng phấn lấy đào phù ra.

“Phong Đô tiên trưởng, ta đã tìm thấy trận pháp.”

Một vùng đất hoang rộng lớn. Mặt đất xám xịt, bầu trời đầy sương mù. Thỉnh thoảng một cơn gió lạnh thổi tới, thổi tung bãi cát vàng hoang vắng. Một nhóm người đang ở trên vùng đất hoang chim không thèm ỉa, lang thang trong khoảng nửa tháng.

Đứng đầu là một nam tử mặc hoa phục, khuôn mặt non nớt, khí chất sắc bén như kiếm. Sau lưng có hơn hai mươi hộ vệ

mặc giáp và hai con chó săn màu đen.

Cục diện rối rắm do Mão Sơn pháp đàn để lại gần như đã được giải quyết. Nhân khẩu của Mai Sơn thành khoảng một trăm ngàn người. Sau sự tàn phá của Linh Chi thú về cơ bản chỉ còn lại ba mươi đến bốn mươi ngàn người.

Tất cả các thành viên của Mão Sơn đã chết, các thế lực quy mô lớn còn lại gần như bị phân tán. Cho nên Mai Khê mới kiểm soát thành trì này dễ dàng như vậy. Hiện vẫn chưa rõ tung tích của Linh Chi thú, dưới sự sống chết mù mịt, Mai Khê trở thành thành chủ cũng chính là điều mà mọi người đều mong đợi.

Lúc này, phía trước xuất hiện di tích. Đổ nát thê lương, bị bao phủ bởi lớp cát vàng, là những đường vân cổ kính giăng khắp nơi.

“Tiên trưởng, ta tìm được trận pháp rồi.” Mai Khê hưng phấn nói.

Nếu như đoán không nhầm, nơi này hẳn là pháp trận. Lúc này phía trên đào phù có một bóng người bay ra. Người này chính là phân thần của Lục Khiêm.

Lục Khiêm ở một thế giới khác cũng nhận được tin tức.

“Lấy tro bụi ra, xem còn có dùng được hay không.” Lục Khiêm chỉ huy đám người.

Hẳn là có thể sử dụng, nhìn ở phía ngoài chỉ là có một lớp tro bụi rơi xuống.

Trên cơ bản ngàn năm không người đến, tổng thể hẳn không có thiệt hại gì. Mặc dù có nhiều biến chất, cũng không cản trở tác dụng truyền tống.

Chỉ cần pháp trận bên phía Bồng Lai tốt, hẳn là bên này có thể mở ra. Hai pháp trận, truyền tống hai chiều, đều chỉ cần

một bộ năng lượng là đủ.

Có một số pháp trận chỉ có thể mở một lần. Bây giờ chỉ cần tìm được cách mở pháp trận là có thể mở được pháp trận.

Nam Linh vực.

Ầm!

Lại là mấy đạo Thẩm Phán Thần quang rơi xuống.

Quang mang chiếu vào trên người Giao Long đạo chủ, để lại những vết cắt mờ trên vảy rồng.

Đạo hạnh của Lục Khiêm dù sao cũng hơi kém, không thể phát huy được sức mạnh mà pháp bảo vốn có. Tuy nhiên, có thêm Vạn Long Ngọc Tỷ, về cơ bản cũng có sức chiến đấu của cảnh giới Hư Đan.

Ầm! Cửu Đầu Xà do Cửu Thanh Kiếm Hoàn hoá thân thành giống như sống lại, mỗi một chỗ đi qua điều để lại một cái hố thật sâu trên mặt đất.

"Hừ, Tương Liễu, không ngờ ngươi lại có kỹ năng này." Giao Long đạo chủ cười lạnh nói.

Vốn cho rằng có thể nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, không ngờ lại rơi vào sự vây công của đối phương.

Những người khác cũng đang chiến đấu với Yêu tộc bên dưới. Mấy người Xích Âm cũng được Lục Khiêm phóng ra.

Giờ phút này, cho dù là những thế lực bình thường có nhiều mâu thuẫn cũng có sự đoàn kết xưa nay chưa từng có.

Người và Yêu tộc có huyết hải thâm thù, hoàn toàn không có khả năng hòa giải.

Tam Tai Cửu Nạn của Kim Bằng đạo chủ, Tượng Thần chi quyền của Bạch Tượng liên tục thu hoạch sinh mạng của cao thủ Nhân tộc.

Ầm ầm…

Mặt đất chấn động ngày càng dữ dội, toàn bộ ngọn núi sụp đổ, khe núi kéo dài hàng vạn dặm. Nam Linh vực không có ngọn núi nào vượt qua một trăm trượng. Nham thạch phun trào và sóng thần quét qua. Diện tích đất liền tiếp tục giảm dần, chìm dần xuống biển.

Đây chỉ là những vẻ bề ngoài. Điều thực sự đáng sợ là Địa Khí biến mất.

Một khi Địa Khí biến mất, đại địa cũng liền biến thành một mảnh tử địa, các loài sinh vật sẽ bị tuyệt chủng, không còn sự sống.

Không ai trong số những người này quan tâm. Yêu tộc là đã có đường lui. Mà Lục Khiêm bên này là có thể đình chỉ pháp trận.

Những người duy nhất phải chịu khổ là những sinh linh bình thường. Đối mặt với thiên tai, họ chỉ có thể chết trong tuyệt vọng. Cho dù kêu rên, quỳ xuống, chửi mắng, cũng sẽ không có vị cứu thế nào tồn tại trong cõi U Minh.

Cũng không phải là cao thủ của Nhân tộc lạnh lùng. Bọn họ biết rõ nếu Yêu tộc không bị xóa sổ hoàn toàn thì loài người cũng sẽ bị xóa sổ.

So ra thì hao tổn một chút nhân lực cũng không sao.

【VIP】 Ngọc Tỷ truyền tống, tân thế giới(2)

Ầm!

Mây đen cuồn cuộn, Lôi Xà tuôn ra. Trạm Lam Điện chiếu sáng mặt đất, sắc mặt mọi người chợt sáng chợt tắt.

Có rất nhiều Yêu tộc trước sau dẫn đầu triệu tập nhân lực. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra phía nhân loại không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

"Đạo hữu, chúng ta đi đến pháp trận trước." Lục Khiêm quay đầu nhìn về phía Giang Minh.

"Bây giờ sao? Chúng ta không có chìa khóa mở pháp trận." Giang Minh sững sờ.

"Không sao, cứ đi theo ta là được."

Xoạt!

Một đám lửa bùng cháy ở hư không. Hai người bước vào hỏa diễm. Trước khi đi, Lục Khiêm thuận tay thu Xích Âm và Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, cùng Kim Thiềm vào.

"Hả? Cái này là bỏ chạy lấy mạng sao?" Giao Long đạo chủ hóa thân thành nam tử uy nghiêm.

"Những người này…" Giao Long đạo chủ đảo mắt nhìn xung quanh: "Giết hết… Hả? Không đúng, tại sao bọn hắn lại ở Bồng Lai?"

"Cái gì?" Kim Bằng đạo chủ đang vây công hoảng sợ nói.

Ba người không quan tâm đến đuổi tận giết tuyệt, trực tiếp quay người trở về.

Chìa khoá pháp trận ở trong tay, đối phương không mở được. Lỡ như đối phương thật sự muốn cá chết lưới rách, nhất định phải phá hỏng pháp trận chết cùng nhau. Bọn hắn không thể chấp nhận kết cục này.

Bồng Lai tiên đảo.

Còn có hàng ngàn yêu quái bên dưới. Yêu khí giống như huyết vụ, bao phủ bán kính trăm dặm. Vô số bóng người hình thù kỳ dị thấp thoáng trong sương mù. Đầu người thân ngựa, mặt người thân rắn, người bò mọc ra hai đầu… Kê quái, người sói, Trư tinh, vân vân. Nhìn thấy hai người bước ra, yêu quái bên dưới lập tức bối rối. Không đợi bọn họ ra tay, Cửu Thanh Kiếm Hoàn đã giết xuống.

Chín đạo ánh sáng chói lọi đáp xuống giống như một sao chổi, về cơ bản những ai có thể chống lại đều đã chết. Còn lại một đám ô hợp chạy trối chết.

"Bước tiếp theo là gì?" Nhãn thần của Giang Minh rõ ràng nghi ngờ nói.

"Chờ!"

Lục Khiêm bỏ lại một câu mà không nói lời nào. Bầu không khí đột nhiên trở nên buồn tẻ, hai người lẳng lặng lơ lửng trên không trung, không nói một lời.

Trải qua một hồi thao tác của Lục Khiêm, trong lòng Giang Minh đối với hắn vô cùng tin tưởng. Người này sẽ không nói nhảm, nhất định hắn có dự định.

Ở một thế giới khác.

Mọi người không ngừng tìm kiếm bên trong đống phế tích. Phân thần lơ lửng phía trên đầu mọi người. Mắt tỏa kim

quang, quét khắp mọi hướng. Nhìn tất cả sự vật không sót thứ gì.

"Đại nhân, tìm được rồi."

Một binh sĩ giơ cao hai tay, bưng Ngọc Tỷ. Hình dạng và cấu tạo của chiếc Ngọc Tỷ này xưa cũ, ngọc có màu đen xám, nếu không để ý thì thật sự không thể tìm ra được.

"Lấy ra!" Lục Khiêm nâng Ngọc Tỷ ở trong lòng bàn tay, rót pháp lực vào.

Ngọc Tỷ hơi phát sáng.

Đảo Bồng Lai.

Núi non sông ngòi được nối với nhau bằng những đường chỉ đỏ. Nếu nhìn nó từ phía trên bầu trời, pháp trận được kết nối thành một đồ án bát quái màu đỏ rất lớn.

Pháp trận sắp mở ra.

"Cái này… Sao ngươi có thể làm được?"

"Đạo hữu, sắp phải từ biệt mảnh đất này rồi, tâm trạng như thế nào?" Lục Khiêm cười nói.

Nói đến đây, bản thân cũng không hề hối tiếc. Kẻ thù gần như đã chết hết.

Với Thông U ngược lại cũng không có gì, Lục Khiêm ngược lại còn chiếm tiện nghi, giết nhân tình và nhi tử của người ta mà còn không bị trừng phạt.

"Cũng tạm được."

Ông!

Hai bên thế giới, xích mang đồng thời bắn thẳng lên trời. Pháp trận mở ra. Lục Khiêm cất bước đi vào. Quang minh từ từ bao quanh cơ thể.

“To gan!!” Kim Sí Đại Bằng Điểu che khuất bầu trời. Hắc Nhật giáng lâm. Hắc hỏa vô biên, gió đen rơi xuống. Giống như ngày tận thế.

Cùng lúc đó, một tiếng rồng gầm vang lên từ phía chân trời. Sóng âm tạo thành thiên quân vạn mã, liều chết lao đến.

Đôi chân của Tượng thần như một ngọn núi khổng lồ, hung hăng đạp xuống.

Ba vị Yêu Vương hầu như dùng toàn lực, đạo hạnh ngàn năm đều ở đây.

Pháp trận rung chuyển một chút. Giang Minh khẽ quát một tiếng, Hỗn Độn Kiếm Khí tạo thành một tấm màn sáng cực lớn.

Lúc này, nửa người dưới của Lục Khiêm biến thành hư ảnh.

Phụt!

Sự vây công của ba Chân Đan khiến Giang Minh vốn đã bị thương từ lâu thổ huyết bay ra ngoài.

Những pháp thuật còn lại khí thế không giảm dồn về phía Lục Khiêm.

Cú đánh đầy thù hận của ba Chân Đan dường như chắc chắn phải chết.

Thẩm Phán Kim Quang là cái đầu tiên bị tách ra. Vạn Long Ngọc Tỷ đã bị tiêu diệt. Giao Phục Hoàng Tuyền đồ vỡ vụn ngay tại chỗ, toàn bộ Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều cũng bị nứt, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ nát.

Răng rắc răng rắc!

Diêm La chân thân vững như linh khí chống đỡ được hai giây cũng không thể chống đỡ nổi.

Lục Khiêm đã mất hơn nửa phần đầu. Chỉ có miệng là còn nguyên vẹn.

"Tạm biệt!"

Xoạt!

Lục Khiêm hoàn toàn biến mất.

"Ngươi trốn không thoát đâu!" Giao Long và Kim Bằng dẫn đầu, dẫn thủ hạ tiến vào pháp trận.

"Muốn chạy trốn?" Giao Long đạo chủ và Kim Bằng mang theo thủ hạ tiến vào pháp trận.

【VIP】 Rời khỏi Nam Linh, Xích Âm theo hầu(1)

Pháp trận sáng lên một chút hồng quang. Trong vòng chưa đầy mười hơi thở, thân hình của Giao Long đạo chủ dần dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng biến mất tại chỗ. Một cảm giác quay cuồng trời đất ập đến. Trước mắt tối đen, xung quanh là một thất thải thông đạo hình tròn.

Thông đạo dường như được tạo thành bởi một loại năng lượng vô cùng kỳ lạ, tràn ngập sức mạnh cuồng bạo đến cực điểm. Phía trước thông đạo là thân ảnh của Lục Khiêm. Mất gần hết đầu và nửa người bên phải, lộ ra xương vụn trắng bệch.

“Coi như bắt được ngươi rồi.” Kim Bằng cười lạnh một tiếng, vỗ cánh bay đến. Tốc độ tăng lên mấy chục lần, trong nháy mắt khoảng cách đã được kéo gần. Trong giây lát cách Lục Khiêm chưa đến mười trượng.

Lúc này, Lục Khiêm cũng đã đến cửa thông đạo. Vừa mới bước ra, thông đạo này bỗng nhiên sụp đổ.

Ầm! Thất thải thông đạo vỡ ra như thủy tinh. Mỗi mảnh vỡ phản ánh rõ ràng một thế giới. Có thế giới tràn ngập nham thạch và lưu huỳnh, có thế giới dâng lên mười mặt trời trên bầu trời. Có thế giới là một người khổng lồ khổng lồ, tóc là núi, mồ hôi là hồ nước, vô số sinh vật sống trên đó. Cũng có một thế giới chỉ có một sinh vật duy nhất, sinh vật đó trông giống như một con người, với làn da màu vàng, chín cặp tai, hai mắt vuông và trên tay là một chiếc cần câu. Lưỡi câu đi

sâu vào khoảng không, thỉnh thoảng nó bắt được một người hoặc sinh vật khác, sau đó nuốt chửng xuống.

Theo các mảnh vỡ vỡ ra, một số con mắt trong cõi U Minh nhìn về phía này.

"Không hay rồi, thông đạo bị hỏng rồi!" Nội tâm Giao Long đạo chủ kịch liệt chấn động. Lục Khiêm này vừa bước ra khỏi thông đạo, trận pháp này liền bị phá hỏng, chẳng lẽ hắn đã bố trí người ở đó từ trước sao?

Kim Bằng đạo chủ muốn theo sau lưng Lục Khiêm ra ngoài, nhưng đã quá muộn. Thông đạo ầm ầm đóng cửa. Mảnh vỡ đầy trời bắn về phía bọn hắn. Kim Bằng đạo chủ rơi vào một thế giới tràn đầy nham thạch, không có sự sống. Giao Long đạo chủ thì rơi xuống bên cạnh quái nhân vừa câu cá vừa rồi. Lông mày quái nhân nhíu lại, nhìn con rắn nhỏ dưới chân, trực tiếp cầm lên, ba~ chít chít một cái ăn hết, chất lỏng chảy ra từ khóe miệng.

Ngay thời điểm Lục Khiêm rời khỏi thông đạo. Một trong những mảnh vỡ là hào phóng quang minh, thế giới được phản chiếu bởi mảnh vỡ này là một cái cây rực lửa khổng lồ. Phiến lá đỏ bừng trong suốt, to như hồ nước, thân cây thẳng tắp lớn đến mức không nhìn thấy tận cùng. Bầu trời đầy những đám mây rực lửa tuyệt đẹp. Nhìn từ xa, nó giống như một mặt trời đỏ rực. Dưới gốc cây đại thụ có hơn chục quả trứng khổng lồ cao như một người. Trên quả trứng khổng lồ có những đạo văn đẹp đẽ, vỏ trứng giống như bạch ngọc, hội tụ tinh hoa của đất trời.

Khoảnh khắc thông đạo vỡ ra. Khí thế trong cõi U Minh bị tồn tại nào đó bắt được. Hư không nhớ tới một tiếng ồ ngạc nhiên. Thanh âm lười biếng mang theo một tia kinh hỉ.

Xoạt! Bàn tay khổng lồ như bạch ngọc đẩy tầng mây ra. Bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời, bao phủ ngàn dặm, không

có một lỗ hổng, không có rò rỉ, thần thánh đến cực điểm.

Bàn tay khổng lồ thăm dò vào khoảng không. Thời điểm Lục Khiêm bước ra khỏi thông đạo, một lực hút mạnh từ phía sau ập đến.

"Chủ nhân, cấm chế của ta đã bị phá!" Diễm Trung Tiên hô to.

Diễm Tâm Kim Cung phù lục không tự chủ được bị hút vào bầu trời. Lục Khiêm vô thức ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bàn tay thò ra từ khoảng không. Ngón tay ngọc xanh thẳm, trắng tinh giống như ngọc.

Cạch!

Bàn tay ngọc vươn vào bên trong Diễm Tâm Kim Cung, bắt lấy một người, người này lại là Xích Âm.

"Lục Khiêm!" Đôi mắt xinh đẹp của Xích Âm khẽ mở, dường như không kịp phản ứng, muốn thoát ra, nhưng đáng tiếc đạo hạnh quá nhỏ bé.

Lục Khiêm cũng không thể ngăn cản, tốc độ của đối phương thật sự là quá nhanh. Cho hắn cảm giác bị áp bách thậm chí còn hơn cảm giác áp bách của Chân Đan rất nhiều.

Đây là cao thủ của thế giới nào?

Rất nhanh, Xích Âm bị kéo vào trong một mảnh vỡ nào đó. Dưới Đỗng Sát Thần Nhãn, Lục Khiêm đã nhìn thấy một cảnh tượng khó tin. Bên dưới bàn tay khổng lồ là một cây đại thụ cao chót vót, dưới gốc cây có cả chục quả trứng. Chỉ là như vậy thì cũng không có gì.

Mấu chốt là khí tức của quả trứng khổng lồ và khí tức của bàn tay khổng lồ giống hệt với Xích Âm, như thể có cùng một nguồn gốc. Nhìn kỹ thì gót chân của Xích Âm cũng có phần khác biệt so với nhân loại bình thường.

Ầm! Thông đạo phát nổ, truyền tống trận bị phá hủy hoàn toàn.

Ở một thế giới khác, cũng chính là Thái Ảm vực. Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện bên trong pháp trận. Tứ chi của người này bị tàn phá, doạ cho đám người bị nhảy lên.

"Ngài là Phong Đô tiên trưởng?" Mai Khê thử dò xét nói.

Lục Khiêm không để ý đến đám người, nhìn pháp trận biến mất, trong lòng như đang suy nghĩ gì đó. Gót chân của Xích Âm có chút khác biệt so với người thường, thảo nào Thu Quan và Thái U đều ưu ái nàng ta. Chắc là thấy được một chút gót chân. Chắc Xích Âm đã bị tộc nhân đón đi.

【VIP】 Rời khỏi Nam Linh, gót chân Xích Âm(2)

Chương 545: Rời khỏi Nam Linh, gót chân Xích Âm(2)

Lục Khiêm ghi nhớ sâu sắc cây đại thụ cao chót vót kia vào trong đầu. Chắc chắn sau này sẽ đến tìm nàng. Lục Khiêm nghĩ thầm.

Nói xong liền ngẩng đầu. Nhìn đám người bằng nửa con mắt, một số binh sĩ đã ngất xỉu vì sợ hãi tại chỗ.

"Ta chính là Phong Đô." Lục Khiêm lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Nam Linh vực.

Giang Minh bị đánh bay ra ngoài, vừa muốn trở về, đã nhìn thấy pháp trận truyền thống nổ tung. Bây giờ không ai có thể vào được.

"Truyền tống thành công rồi sao?" Giang Minh nghĩ thầm. Đáng tiếc bản thân cuối cùng không vượt qua được.

Tuy nhiên, điều đáng ăn mừng chính là theo sự rời đi của Lục Khiêm, Địa Khí đại trận cuối cùng cũng chấm dứt, cuối cùng tổn thất cũng ít đi một chút. Ngoại trừ sự thay đổi của địa hình thì không có nhiều thay đổi.

"A a! Đại ca, nhị ca, các ngươi chờ ta một chút a." Bạch Tượng đạo chủ thất thanh kêu lên. Lão chỉ bước chậm hơn một bước, cái mũi vào trong, còn lại vẫn ở bên ngoài. Bạch Tượng Đạo Chủ che cái mũi, tiên huyết không ngừng rơi xuống.

"Còn thiếu ngươi đúng không." Giang Minh cười xấu xa.

Nếu đã không thể rời khỏi, vậy thì hãy đặt ra một mục tiêu nhỏ trước. Trước xưng bá toàn bộ Nam Linh vực. Tài nguyên của Nam Linh vực cũng không phải là ít. Đại khái có thể làm cho mình tích qua bốn năm lần thiên kiếp. Cũng chính là thời gian bốn năm ngàn năm. Năm ngàn năm sau, chính là thời điểm Giang Minh lão xuất thế.

Hai người chiến đấu mấy trăm hiệp, Bạch Tượng chật vật chạy đi.

Vào lúc này, đám người của Trảm Kiếp Bảo Uyển chạy tới, còn có một bộ phận người của Cửu Tiêu Đạo Minh.

"Kiếm… Kiếm Chủ…" Đám người hơi không thích ứng được, đồng thời trong lòng cũng có chút thấp thỏm.

"Ta sẽ không thanh toán các ngươi, mọi thứ vẫn như cũ." Nghe được câu nói này của Giang Minh, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm. Cửu Kiếp Kiếm Chủ đã là quá khứ, hiện tại là Giang Minh Kiếm Chủ.

Bây giờ chân tướng đã rõ ràng, Giang Minh Kiếm Chủ cũng không truy cứu, kết cục này rất tốt, Nhân tộc rốt cuộc không cần nội đấu.

"Lục Thái Tể đâu?" Khúc Tố Anh nói.

"Đã đi qua truyền tống trận rồi." Giang Minh cười nói.

"Lục sư đệ, Xích Âm sư muội, bảo trọng!"

Hàn Tiêu tự lẩm bẩm, trong lòng trống rỗng. Sư tôn vẫn lạc, hai trụ cột của Cửu Tiêu đi đến thế giới khác. Không biết năm nào tháng nào mới có cơ hội gặp lại nhau lần nữa. Gánh nặng chấn hưng Cửu Tiêu Đạo Minh đổ xuống đầu mình.

"Thái Tể nhất định sẽ trở về." Hạ Quan cười nói.

"Cuối cùng cũng đi, tên sát tinh này."

Đám người của Trảm Kiếp Bảo Uyển thở phào nhẹ nhõm. Thông U quan, đảo Vạn Tượng, Minh phủ, Yêu tộc… Dường như mỗi một sự kiện đều có thân ảnh của người này.

Thông U khí đồ, Lăng Ba chấp sự, Giải Thoát Điện chủ, Cửu Tiêu Thái Tể… Đơn giản chính là tai tinh trời sinh, nguồn gốc của mọi tai họa.

Giang Minh không nói gì, ánh mắt như xuyên thấu vào khoảng không, khóe miệng hiện lên ý cười. Tiểu tử này, cũng không biết đi đâu gây tai họa cho ai.

Vấn đề ở Nam Linh vực đã đến hồi kết thúc. Quang mang phát ra từ pháp trận không chỉ kinh động đến cao thủ của Nam Linh vực, mà dường như cao thủ của Thái Ảm vực ở bên này cũng đã cảm thấy có gì đó không ổn.

"Cái này… Trông giống như truyền tống pháp trận? Chẳng lẽ là Thiên Ma ở ngoại vựa?"

Bên trong khoảng không, một tiếng nói già nua nghi hoặc vang lên. Khí tức lóe lên một cái rồi biến mất, thậm chí không có thời gian để xác định phương hướng. Nhưng cảm giác này chắc chắn không sai.

"Truyền lệnh xuống, tìm kiếm người ở ngoại vực." Thanh âm già nua truyền đi rất xa. Nhưng lão cũng biết rằng tất cả đều vô ích. Thiên Ma rất giỏi trong việc che giấu thân hình, chỉ sợ đã hóa thân thành người bản địa rồi. Nếu như không phải Thiên Ma, cho dù là một tu sĩ từ ngoại vực cũng được.

Cũng không nhất định phải chém chém giết giết, lúc rảnh rỗi trao đổi ý kiến với nhau cũng rất tốt. …

Phủ thành chủ.

Trở lại Mai Sơn thành.

Trong phủ thành chủ, Lục Khiêm đuổi những người khác đi, nhìn xuống thương tích của mình.

Vết thương khá nghiêm trọng. Phần lớn đầu đã biến mất, chỉ còn một mắt, miệng còn nguyên vẹn, những phần còn lại gần như bị hỏng. Giao Long tinh khí bên trong Vạn Long Ngọc Tỷ đã bị đánh tan. Nhưng vấn đề này không lớn, một thời gian sau sẽ phục hồi. Ngược lại là vấn đề của Giao Phục Hoàng Tuyền đồ có chút nghiêm trọng. Hoàng Tuyền Thánh Hà gần như khô cạn, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều vỡ vụn, gần như không thể giữ nguyên hình dạng.

Thân hình của Mạc Sầu chợt sáng chợt tắt.

"Bái kiến lão gia."

Hai tỷ muội ở bên cạnh Giao Long ở Hoàng Tuyền Thánh Hà, nhìn thấy thân ảnh của Lục Khiêm bước vào, vội vàng nhẹ nhàng thi lễ. Hai người không bị thương nặng. Diễm Trung Tiên cũng không có trở ngại gì, chỉ là cấm chế bị phá, số tầng cấm chế giảm xuống nhiều.

Một thân tu vi của Lục Khiêm không phát huy được một phần. Tất nhiên, vẫn có sức chiến đấu khoảng chừng Đạo Cơ sơ kỳ.

【VIP】 Cửu Thiên Ngọc Lâu, hải ngoại phân phủ(1)

Về phần Xích Âm, Lục Khiêm không quá lo lắng. Nếu là tộc nhân của Xích Âm, đi theo tộc nhân dù sao cũng tốt hơn là đi lang thang theo mình. Nói không chừng sau này gặp lại, Xích Âm còn cao hơn mình.

"Việc cấp bách chính là khôi phục thương thế, còn lại mọi chuyện có thể trì hoãn một thời gian." Giao Phục Hoàng Tuyền đồ là nền tảng của mình, nên được sửa chữa hồi phục đầu tiên, lại sau đó là Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều cùng Diêm La chân thân.

Diêm La chân thân mạnh thì có mạnh, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng. Một khi chân thân bị phá, sẽ rất khó tiến hành sửa chữa phục hồi, hoặc là nói sửa chữa phục hồi rất chậm chạp. Sửa chữa phục hồi nhục thân cần bọn người Mai Khê thu thập Kim Ô thảo để luyện chế Kim Ô Thái Âm hoàn đan. Vật liệu đầy đủ thì việc sửa chữa phục hồi nhục thân rất dễ dàng.

Sau khi sửa chữa phục hồi nhục thân, thuận tiện khám phá thế giới này một chút.

Bây giờ vẫn chưa biết ở đây có thế lực nào, giới hạn trên của cao thủ là cảnh giới nào. Lục Khiêm cảm thấy có thể là Chân Đan, nhưng phía trên Phong Kiếp, Hoả Kiếp hẳn là có rất ít.

Dù sao tinh khí ở thế giới này không khác Nam Linh vực lắm, không cao hơn Nam Linh vực bao nhiêu.

Lục Khiêm bước ra khỏi cửa, bộ dạng biến thành người bình thường.

“Tiên trưởng.” Mai Khê đợi ở ngoài cửa đã lâu.

Nhìn thấy bộ dạng bình thường của Lục Khiêm, trong lòng Mai Khê thầm ngạc nhiên. Bây giờ y đã luyện thành công Thứ Dân kiếm, tương đương với Dưỡng Thần cao thủ mà tiên trưởng nói đến.

Nhưng tiên trưởng đứng trước mặt y, nhưng y hoàn toàn không nhìn ra được tu vi cụ thể, giống như một người bình thường. Mai Khê biết rõ cao thủ có cảnh giới như vậy tuyệt đối không phải người bình thường. Chỉ có thể nói tu vi của đối phương rất cao, nhìn không ra sâu cạn.

“Đưa ta đến Mão Sơn pháp đàn.” Lục Khiêm để lại một câu rồi đi ra ngoài.

Vì tìm kiếm pháp trận, Mai Khê gần như vừa mới kế nhiệm vị trí thành chủ đã bắt đầu nhiệm vụ này ngay lập tức. Dẫn đến Mão Sơn pháp đàn vẫn để trống cho đến nay. Chỉ cần bố trí người liên quan để niêm phong pháp đàn.

Hai người bí mật đi đến chính điện.

Lúc này là vào đêm khuya. Đường phố vắng tanh không một bóng người, sương mù băng lãnh chậm rãi xê dịch. Tiếng chiêng đánh trống canh và tiếng bước chân canh gác tuần tra thành vang vọng trong khoảng không.

“Bái kiến tiên trưởng, thành chủ.”

Thủ vệ tướng lĩnh nhìn thấy hai người Lục Khiêm, lập tức khom lưng hành lễ.

“Không sao, các ngươi cứ làm việc đi.” Mai Khê khoát khoát tay, vẫy đám người lui xuống.

Mão Sơn pháp đàn.

Đàn này nằm ở một con phố khuất đâu đó trong nội thành. Con phố khuất, tên như ý nghĩa, là một con phố ẩn.

Nói chung, các thành thị có nền tảng lịch sử sẽ mời một số thợ thủ công Lỗ Ban đến quy hoạch lại đường phố để dung nạp Tiên Yêu thần quỷ ở lại, dùng cái này để tách biệt người phàm và tiên thần.

Lục Khiêm nhìn xung quanh, quy hoạch và kiến trúc cổ kính, phường thị được phân chia nghiêm ngặt, đường phố thẳng tắp như dây. Cách đó không xa là một cung điện. Phía trước cung điện là một chiếc thang bằng gỗ lim được dựng lên.

"Đây là Mão Sơn Đăng Vân Thê, leo lên bậc thang này là có thể truyền thụ Mão Sơn phù lục."

"Ừm?" Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn cái thang này, chiếc thang này chắc chắn có điều gì đó đặc biệt.

Mỗi bậc thang đều có một tầng cấm pháp, càng lên cao sức mạnh của cấm pháp càng mạnh. Tâm thần, nhục thân một khi không vượt qua được sẽ rơi khỏi thang.

Cung điện không quá lớn, chỉ lớn hơn động phủ một chút. Phù sư cộng thêm mười mấy đạo đồ, cũng như hàng chục hoặc hàng trăm nô bộc. Hai bên trồng các loại linh thảo, bên phải nuôi dị chủng Hắc Lang, Linh Hồ, tê giác… Các loại linh thú.

Phần lớn cơ thể được bao phủ bởi những vết thương lớn nhỏ. Những linh thú này hẳn là được dùng để lấy máu chế tác phù lục.

Chính điện.

Cửa điện mở rộng. Tĩnh mịch đen như mực, không khí quanh quẩn mùi máu tanh tưởi. Trên tường khắc đường vân chằng chịt, bên cạnh có hai dãy giá sách.

Lục Khiêm vừa mới bước vào, phía trên và dưới khung cửa mọc ra răng nanh sắc nhọn bỗng nhiên cắn xuống. Một giây sau đã muốn phân Lục Khiêm thành hai nửa.

Đinh!

Lục Khiêm nhẹ nhàng đánh một quyền ra, đánh răng cửa thành nhiều mảnh. Sau khi cả người bước vào, mặt đất đột nhiên biến thành một đám bùn đen tanh hôi. Vô số bàn tay duỗi ra từ trong bùn nhão, muốn kéo hai người Lục Khiêm vào trong đống bùn.

"Ồn ào quá." Mai Khê ngang nhiên rút kiếm ra. Kim quang lóe lên, kiếm khí sắc bén. Vờn quanh một vòng, bàn tay khổng lồ đen như mực nhao nhao bị chém đứt. Vũng bùn biến mất trong nháy mắt.

"Kiếm thuật không tệ."

"Tiên trưởng quá khen." Mai Khê chắp tay cười nói.

Lục Khiêm đi đến giá sách.

"Tự Nhiên Cửu Thiên Sinh Thần Tam Bảo Đại Hữu Kim Thư phù kinh". Cuốn sách này hẳn là bí pháp cơ bản của Mão Sơn.

"Hả? Tại sao lại bị xé rách hơn một nửa? Truyền thừa thất lạc sao?" Lục Khiêm nhìn chỉ có mười mấy hai mươi trang phù kinh nói.

【VIP】 Uy Nghi pháp đàn, phù lục chi đạo

Chương 547: Uy Nghi pháp đàn, Phù Lục chi đạo(1)

Để tu pháp này phải mở đàn bái Vũ Tổ, nhận pháp lục. Người nhận pháp lục còn được gọi là Phù sĩ, Pháp sư truyền pháp còn được gọi là Pháp Đàn chi chủ.

Mỗi người tu luyện một loại hoặc là một hệ liệt phù lục, hình thành hạt giống phù lục. Sau khi phù lục đại thành, sẽ biến thành Bổn Mệnh phù lục. Cái này tương đương với Đạo Cơ.

Xa hơn nữa là Bổn Mệnh phù lục Kim Đan được hình thành trong cùng một loạt, cảnh giới tương tự với Đan Kiếp.

Trước khi ngưng tụ Bổn Mệnh phù lục, không thể ăn thịt bò, thịt chó, cá không vảy, không ăn thịt động vật lông vũ, không được chui qua mạng nhện.

Có một số loại phù lục, ở đây không tiện nói nhiều.

Lục Khiêm bỏ xuống, tiếp tục đọc sang quyển sách khác. Đặc biệt là những kiến thức về thế giới này. Cuối cùng đã tìm thấy nó trên một cuốn Chí Quái thư.

“Hóa ra là phân phủ của Cửu Thiên Ngọc Lâu ở hải ngoại.”

Lục Khiêm đoán không sai, trận pháp quả thực là do Cửu Thiên Ngọc Lâu lâu đời nhất ở Nam Linh vực để lại. Nơi này cũng là một trong những lãnh địa của Cửu Thiên Ngọc Lâu. Đoạn tuyệt với truyền thừa, khác với sách sử không ghi Nam Linh vực. Vẫn còn một số dấu vết của Cửu Thiên Ngọc Lâu

được ghi lại rõ ràng ở đây. Bao gồm Mão Sơn pháp đàn cũng là truyền thừa do Cửu Thiên Ngọc Lâu để lại.

"Có thể có Chân Lục ở đây không? Và một ít truyền thừa cổ xưa?" Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lục Khiêm.

"Có thể nơi này cũng có Chân Lục không? Và một ít truyền thừa cổ xưa?" Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lục Khiêm. Nghĩ đến điều này, Lục Khiêm cảm thấy rất hối hận. Vẫn còn ba lá phù lục ở Nam Linh vực chưa lấy được, hai cái trên tay Yêu tộc, một lá hẳn là nằm ở trên người Kiếm Chủ.

Tình thế lúc đó vô cùng khẩn cấp, Lục Khiêm cũng là có lòng mà không có sức.

Hai mươi tám tấm Chân Lục mỗi tấm đều có cấu tạo giống như pháp khí. Nghe nói Chân Lục thời kỳ hoàng kim mỗi một tấm đều viên mãn ba mươi sáu tầng cấm chế Thiên Cương.

Mặc dù cấm chế đã giảm xuống. Chí ít đã từng là Thiên Cương viên mãn.

Linh khí tăng lên không chỉ phụ thuộc vào kỹ thuật, mà đôi khi do giới hạn của bản thân vật liệu, sau khi đạt đến một số tầng nhất định, không thể tiến thêm được nữa.

Chân Lục tương đương với phôi thai của pháp bảo, có thể coi là một thứ tương đối quý giá.

Lục Khiêm chỉ đơn giản lật xem một chút, ngoại trừ nâng cao thường thức, không có thông tin có giá trị. Đại khái miêu tả các phong tục và tập quán của Thái Ảm vực, cũng như các ngọn núi và sông nổi tiếng khác nhau.

Thái Ảm vực không lớn, diện tích tương đương với bờ nam của Thông Thiên Hà.

Đối với người bình thường thì đã đủ lớn, cả đời cũng không thể nào đi hết được. Nhưng trong mắt một cao thủ bổ

nhào vượt qua hàng trăm dặm như Lục Khiêm, cũng không phải là điều gì quá to tát.

Nhưng có một điều đáng lưu ý. Theo vị trí của các ngôi sao ở Thái Ảm vực, cùng miêu tả bên trong thư tịch, có lẽ Lục Khiêm đã biết nơi này ở đâu.

Nơi này cũng không phải là dị giới, mà là một đại lục cách Nam Linh vực mười triệu dặm. Bởi vì khoảng cách quá xa, đường xá nguy hiểm, cho nên mới thành lập trận pháp.

"Mười triệu dặm… Nếu đó là một hành tinh, vậy sẽ lớn như thế nào. Nếu đã biết phương hướng, sau này sẽ có cơ hội quay về."

So với thế giới rộng lớn, những Đan Kiếp thối nát cách xa hàng ngàn dặm kia chẳng là gì cả.

Lục Khiêm mở phù kinh ra, xem kỹ nó một lúc. Lá bùa được tạo thành từ nhiều yếu tố, chẳng hạn như đầu bùa, thân bùa, chân bùa và gan bùa.

Người bình thường lấy bút mực giấy nghiên vẽ bùa, cũng nghĩ cách mở đàn.

Tu sĩ tu thành Bổn Mệnh phù lục chỉ cần một ý nghĩ là có thể thi triển thần thông của phù lục, thậm chí có thể bỏ qua bước dùng thần niệm vẽ bùa.

Mão Sơn bái Vũ Tổ, Bổn Mệnh phù lục tổng cộng có ba bộ. Bích Huyết đồng thuật, Bắc Đẩu chú tử cùng Uy Nghi pháp đàn.

"Bắc Đẩu chú tử và Uy Nghi pháp đàn không tồi."

Bắc Đẩu chú tử chính là Phù sư hoá thân thành Dạ Xoa khi dã ngoại ngày hôm đó. Phù cơ bản của Bắc Đẩu được khắc họa trên cơ thể bằng dị thú tinh huyết, cả người có tổng cộng

chín nơi có thể vẽ bùa. Sau khi chín nơi viên mãn, có thể tùy ý hóa thân thành chín loại dị thú, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Bích Huyết đồng thuật thì không có gì để nói, chủ yếu là tu luyện con mắt, tu luyện Bích Huyết đồng thuật đại thành là có thể khống chế thần quỷ.

Cái sau tương đối bình thường, chủ yếu là tu luyện kỹ xảo vẽ bùa, sau khi luyện đến trình độ cao có thể sử dụng bất kỳ loại bùa chú nào. Tất nhiên, nó không thể so sánh với Bổn Mệnh phù lục.

Phương pháp này tương đối bình thường, biết một chút, nhưng không tinh thông. Cùng cảnh giới, sử dụng cùng một loại phù lục, người có Bổn Mệnh phù lục chắc chắn mạnh hơn một chút.

P/s: Nếu đạo hữu yêu thích truyện, hãy thả tym, đề cử hoặc donate cho dịch giả, mọi sự ủng hộ từ quý vị đều là động lực để dịch giả bạo chương!

【VIP】 Uy Nghi pháp đàn, Phù Lục chi đạo(2)

Ưu điểm duy nhất là kỹ xảo vẽ bùa mạnh hơn các tu sĩ khác, kiến thức cơ bản rất vững chắc.

Nhìn chung, các trưởng lão trong môn phái truyền công tụ tập khá nhiều, dù sao có thể chỉ điểm cho hậu bối.

"Vậy thì Uy Nghi pháp đàn tốt." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Mấy thủ đoạn Luyện Khí, luyện đan, vẽ bùa này tuyệt đối không thể thiếu. Hai cái trước không cần phải nói, vẽ bùa rất tiện lợi, có thể vẽ trước những pháp thuật mạnh mẽ, thời điểm sử dụng có thể ném toàn bộ ra bên ngoài.

Phù Lục chi đạo có khả năng xua thần đuổi quỷ, cầu phúc báo tai họa, chữa bệnh cứu người. Nghe đồn Luyện Khí cấm chế chi đạo chính là phát triển từ Phù Lục chi đạo. Dù sao Phù Lục chi đạo rất am hiểu thủ pháp tầng tầng lớp lớp, tăng uy lực lên gấp bội.

Sau khi xem một lúc, Lục Khiêm bắt đầu học tập phương pháp vẽ phù lục.

Phù Lục chi đạo cũng có phù trị liệu vết thương, cho nên sau khi luyện thành cũng có thể trợ giúp bản thân khôi phục thương thế.

"Mai Khê, cầm bút mực giấy nghiên tới, giết mười con Linh Hồ, thả một chút máu đầu tim, thêm một chút Hoàn Hồn thảo ở trong sân và Xú Đan quả."

"Vâng." Mai Khê gật đầu xác nhận.

Sau đó quay trở lại sân, sân nhỏ truyền đến từng tiếng hồ ly kêu rên.

Một lúc sau, Mai Khê bưng một bát máu tươi đi tới.

Lục Khiêm cầm lấy bút lông sói lên, trải một tờ giấy màu vàng ra. Không viết ngay lập tức mà nhắm mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Trước kia hắn biết vẽ bùa, nhưng không thành thạo lắm, so với những nhân sĩ chuyên nghiệp thì đơn giản là khác biệt ngày đêm.

Giống như ai cũng biết vẽ tranh, nhưng so với những người chuyên vẽ thì vẫn có một khoảng cách rất lớn.

Trên tay phải viết đường vân, trong miệng đọc chú ngữ, tay trái bấm quyết, chân dẫm lên cương bộ.

Đây là một nghi thức vẽ bùa hoàn chỉnh.

Nói chung, những người mới bắt đầu chỉ cần cầm bút vẽ ra là được. Đại thành có thể có được khả năng dùng thần niệm vẽ bùa. Tu thành Bổn Mệnh phù lục là có thể niệm phù ra.

Mai Khê đứng từ một bên quan sát, trong lòng thầm ghi nhớ mọi hành động của Lục Khiêm. Kể từ khi gặp được Lục Khiêm, người này dường như trở thành một con người khác, khả năng lĩnh hội trở nên cực kỳ cao.

Với sự lý giải của Lương Triều kiếm, cả con người cũng nhuốm màu tham vọng và sự xảo quyệt của người khai quốc Lương Triều.

Lục Khiêm biết người này đang học trộm, chỉ cười cười, đề thêm vài câu.

“Không biết vẽ bùa thì làm Quỷ Thần chê cười, biết vẽ bùa thì bị Quỷ Thần làm cho giật mình”.

“Nhớ cho kĩ, tinh hoa của phù lục nằm ở vài câu này.”

“Tìm tới khiếu huyệt, mà không phải chú ý đến hình dạng của nó.”

“Nhớ kỹ, tiên trưởng.”

Trước đây chính là tìm loại người có dã tâm này. Nếu như không có dã tâm, ai sẽ thay mình tu luyện Thiên Tử kiếm?

Lục Khiêm đang nghĩ một thời gian nữa sẽ tìm một người khác. Một người tu luyện Thiên Tử kiếm bá đạo, một người khác tu luyện Thiên Tử kiếm vương đạo. Đến lúc đó hai kiếm hợp nhất, cụ thể là cái gì, Lục Khiêm cũng không nghĩ ra.

Dù sao thì uy lực chắc chắn mạnh hơn những Thiên Tử kiếm khác.

Xoạt! Xích mang sáng lên.

Đại điện đen như mực được nhuộm đỏ. Sau khi vẽ xong phù lục, lá bùa bốc cháy mà không cần lửa, hóa thành một làn khói xanh. Khói xanh lượn lờ giống như Thanh Xà, bị Lục Khiêm hít vào trong mũi.

Một luồng mát lạnh truyền đến, toàn thân thoải mái, tốc độ khôi phục của Diêm La chân thân nhanh hơn rất nhiều.

Hoàng Kim Giám xuất hiện một dòng tin tức.

“Tự Nhiên Cửu Thiên Kim Thư phù kinh” (nhập môn: 12/800)

Hiện nay phù lục Lục Khiêm chủ yếu luyện tập có Chư Thiên Phi Tinh Chú Sinh phù và Thái Dương Thái Âm Dưỡng Thần phù. Một cái khôi phục nhục thân, một cái khác nuôi dưỡng thần hồn. Tốt nhất là hồi phục chấn thương trong quá trình tu luyện.

“Kể ra Hoàng Kim Giám và Phù Lục chi đạo ngược lại rất thích hợp.”

Sau này không có con đường phía trước, có lẽ còn có thể chuyển sang tu luyện phù lục.

Đương nhiên, ngoại trừ phù lục, còn cần một chút đan dược hỗ trợ tu hành.

“Đúng rồi, ta muốn ngươi tìm Kim Ô thảo tìm được chưa? Gần đây có chợ Quỷ tu sĩ nào không? Nghe ngóng được chưa?” Lục Khiêm hỏi.

“Không có, gần đây bận tìm kiếm pháp trận giúp tiên trưởng, chưa kịp tìm kiếm. Mà ngoài thành lại nguy hiểm, mấy thám tử ta phái đi đều đã chết.”

Ngoài thành yêu thú khắp nơi, hầu hết cư dân sẽ hoạt động trong bán kính hàng chục dặm cả đời.

Trừ phi có tu sĩ dẫn đường, nếu không thì không ai có dũng khí dám ra ngoài một mình.

Lục Khiêm vung tay phải lên, âm vụ màu xanh đậm bốc lên. Năm mươi Phệ Tâm Ma da đỏ cao chín thước, sừng trâu dài xuất hiện từ trong sương mù.

“Sau này bọn chúng chính là hộ vệ của ngươi.”

Nói đến Phệ Tâm Ma còn chưa dùng được mấy lần.

“Đa tạ tiên trưởng.” Mai Khê cúi người hành lễ thật sâu, trong lòng âm thầm chấn kinh. Yêu ma hung ác như vậy, tiên trưởng thế mà tùy ý gọi ra, Mão Sơn Phù sư cũng không có năng lực như vậy.

Thần thông quảng đại, đại trượng phu phải như thế! Mai Khê đang rất khao khát trong lòng.

Sau khi trở về, mọi người lập tức hành động, tìm kiếm chợ Quỷ xung quanh, hoặc gặp mặt thế lực xung quanh để dò hỏi tung tích của Kim Ô thảo.

【VIP】 Khoảnh khắc vạn dặm, người Phù Đề quốc(1)

Nơi đây tương đối vắng vẻ lạc hậu, chưa đầy mười tòa thành trong bán kính năm ngàn dặm. Dân số khoảng một triệu người. Hầu hết do các tu sĩ chiếm giữ. Truyền thừa của thế giới này tương đối hoàn chỉnh, gần như cũng có một hoặc hai Đạo Cơ trấn giữ.

Nửa tháng sau.

Mặt trời chói chang, kim quang xuyên qua khe cửa sổ mang đến chút ấm áp cho căn nhà.

Có một xấp giấy bùa với nhiều màu sắc khác nhau trên hộp đựng, một mùi đan dược thoang thoảng tỏa ra từ chiếc hộp gỗ lim bên cạnh.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, sắc mặt hồng nhuận, hô hấp nhẹ nhàng. Vết thương cuối cùng cũng ổn định, mực nước của Hoàng Tuyền Hà Thủy bắt đầu dâng lên, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đã gia cố một chút, không còn bộ dạng lung lay sắp đổ nữa.

“Tiên trưởng, Huyền Cơ thành chủ tới chơi, người này nói lão có tin tức của Kim Ô thảo.” Thanh âm của Mai Khê từ bên ngoài vọng vào.

“Huyền Cơ thành chủ? Khẩu khí thật lớn.”

Phủ thành chủ.

Hai thị nữ quần áo hở hang với cặp đùi tròn trịa bưng một ấm trà nóng, cẩn thận nghiêm túc pha thêm trà cho một lão giả

có bộ râu trắng, tiên phong đạo cốt.

Huyền Phong nhìn như không chớp mắt, thần niệm âm thầm liếc nhìn chung quanh.

Từ khi biết Mão Sơn Phù sư chết, thành chủ mới có tu vi Dưỡng Thần, trong lòng Huyền Phong đã nảy sinh ý nghĩ xấu xa. Theo lão thấy, tiên trưởng mà Mai Khê nói có lẽ chỉ là phô trương thanh thế.

Lần này tới chính là để điều tra tình hình. Để an toàn, vẫn nên điều tra một chút cho thỏa đáng. Một khi phát hiện giở trò dối trá, Huyền Phong sẽ lập tức kéo người này xuống, tu hú chiếm tổ chim khách.

Tiếng bước chân dần dần tới gần, Huyền Phong vận sức chờ phát động.

Đại điện trống trải, chỉ có tiếng bước chân ra vào của thị nữ. Người mạnh nhất chỉ có Mai Khê. Xem ra thật sự là một tiểu tử phô trương thanh thế. Huyền Phong thu hồi thần niệm, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần. Lát nữa không được nói nhảm với người này, trực tiếp lôi xuống, cứ như vậy, Mai Sơn thành sẽ nằm ngay trong lòng bàn tay của mình.

Lòng bàn tay Huyền Phong ngưng tụ một luồng gió đen. Gió đen biến thành nhiều loại quái vật kỳ lạ khó tả. Huyền Phong lập tức trở nên quỷ khí âm trầm.

Cộc cộc cộc.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Ngay tại lúc này! Tinh quang trong mắt Huyền Phong lóe lên. Lão đột ngột đứng dậy, một cái đầu tiểu quỷ to hơn một bàn tay nhô ra khỏi gió đen. Nhe răng trợn mắt, khuôn mặt dữ tợn.

“Nhận lấy… Ách.”

Sau lưng Mai Khê còn có một người, ngay khi bắt gặp ánh mắt của người này, sắc mặt Huyền Phong thay đổi.

Người này có con ngươi màu vàng và con mắt thứ ba ở giữa lông mày. Ánh mắt như hoàng kim, phát ra kim quang mờ ảo.

Ngay khi Huyền Phong bị kim quang bắn trúng, cảm giác bản thân như thể trần truồng đứng trước mặt người ta, tất cả bí mật bị nhìn không sót một thứ gì. Chưa kể đến con mắt phát ra sức mạnh mang tính hủy diệt dù vô tình hay cố ý.

Bản thân là một Đạo Cơ sơ kỳ, ở trước mặt người này lại nhỏ bé như một con kiến. Chẳng lẽ, người trước mặt này là Đan Kiếp?

“Ngươi đang làm gì vậy?” Lục Khiêm thu hồi Đỗng Sát Thần Nhãn.

Áp lực trên người Huyền Phong nhẹ đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cười khan nói: “Hồi đại nhân, tiểu nhân đang biểu diễn tiết mục cho đại nhân.”

Nói xong, ngọn gió đen trong lòng bàn tay biến thành hình ảnh của những thứ dễ thương như thỏ và chim nhỏ.

Lục Khiêm không nói một lời, chỉ lẳng lặng xem màn biểu diễn.

Huyền Phong cố nặn ra một nụ cười khó coi, mồ hôi ướt đẫm sau lưng. Tuyệt đối không ngờ, Tuyệt Ngục Hám Quỷ Thần pháp của lão vậy mà dùng để biểu diễn ảo thuật.

Không biết qua bao lâu, Lục Khiêm mới buông tay: “Dừng lại đi, Kim Ô thảo của ngươi đâu?”

Cũng không phải hắn phô trương thanh thế, mặc dù bản thân bị trọng thương, nhưng một thân tu vi lại không thể phát

huy ra một phần. Đỗng Sát Thần Nhãn còn có thể dùng mấy lần, một đạo Thẩm Phán Kim quang tương đương với một đòn của Hư Đan, giết chết cao thủ Đạo Cơ sơ kỳ dễ như trở bàn tay.

Ngay cả khi không có sức mạnh, pháp bảo Nguyên Linh cũng có thể tự mình tấn công trong một lúc.

Nghe thấy Lục Khiêm hô dừng lại, Huyền Phong thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại chảy đầy mồ hôi lạnh. Lão nào biết cái gì mà Kim Ô thảo. Tất cả đều là những lời nói dối để lấy lòng tin của Mai Khê.

Bầu không khí dần trở nên ngưng trọng, ý đồ giết người đột nhiên nổi lên.

"Tiểu nhân quả thực không biết rõ, nhưng tiểu nhân có tin tức của người Phù Đề quốc, bọn hắn chắc chắn biết rõ."

"Phù Đề quốc?" Lục Khiêm nghi hoặc.

"Đại nhân không biết? Cho phép tiểu nhân nói cặn kẽ."

"Nói."

Huyền Phong nhẹ nhàng nói. Thái Ảm vực có truyền thừa cổ xưa, lịch sử lâu đời. Chưa bao giờ trải qua một cuộc đại chiến mà bảy phần dân số đã bị xáo trộn. Vì vậy, những thứ từ thời thượng cổ còn tương đối nguyên vẹn. Có rất nhiều quốc gia nhỏ mọc lên như rừng ở Thái Ảm. Ngoài các quốc gia của loài người, còn có các quốc gia của các loài khác, chẳng hạn như Phù Đề quốc, Chước Bộc quốc, Trưởng Nhân quốc, Lao Dân quốc và quốc gia của các loại dị chủng khác.

Đây không phải là những Yêu loại, mà là một nhánh tương tự như Nhân tộc. Cũng có thể hiểu đơn giản là nhân loại có Tiên Thiên dị năng.

【VIP】 Khoảnh khắc vạn dặm, người Phù Đề quốc(2)

Đất nước tuy nhỏ nhưng đều có cách sinh tồn riêng.

“Người Phù Đề quốc có thể phi không mà đi, chỉ cần nghĩ là đã đến, đi xa hàng vạn dặm ngay lập tức. Vì vậy, họ kinh doanh nhiều hơn.”

“Còn có một quốc gia kỳ lạ như vậy?” Chỉ cần nghĩ trong lòng đã đến ngay lập tức.

“Tu vi của người nước này như thế nào?”

“Không biết rõ lắm. Nghe nói vua của Phù Đề quốc là Đan Kiếp cao nhân. Nhưng hầu hết thương nhân của Phù Đề quốc đều là người phàm.” Huyền Phong cười khổ nói.

“Người bình thường không bắt được họ. Hơn nữa bọn họ đều là giàu có lại đoàn kết. Một khi có người bị giết, chỉ sợ rằng người gây ra tai họa thì toàn bộ tông môn cũng không còn sót lại chút gì.”

“Bọn họ ở đâu?” Lần này là Mai Khê hỏi.

Trên thế giới lại có một đất nước thần kỳ đến vậy.

“Nghe nói gần đây có một người uống rượu ở Thanh Phong Lâu của Lao Dân quốc. Theo thói quen của bọn họ, cứ làm việc kinh doanh thì họ phải say mười ngày, mấy ngày này hẳn là vẫn chưa rời đi.”

“Việc này không nên chậm trễ, bây giờ đi ngay.”

Ba trăm Phệ Tâm Ma ở lại để canh giữ động phủ.

Lục Khiêm hóa thân thành Giao Long, khống chế mây vàng. Một cái đuôi cuốn hai người lên mây. Sau đó thả một lá bùa màu vàng xuống, khói đen bao phủ thân hình, ngay lập tức xuất hiện ở cách đó hơn trăm dặm. Lao Dân quốc cách đây hơn bảy ngàn dặm. Với tốc độ của Lục Khiêm cộng thêm thời gian nghỉ ngơi, chưa đến ba canh giờ là có thể đến đó.

Không dùng đến Nại Hà Kim Kiều, Nại Hà Thần quang cũng có thể đi đường. Dù sao cũng là Thần quang nổi tiếng với tốc độ. Bay ở độ cao thấp suốt chặng đường, không dám gióng trống khua chiêng. Cách di chuyển nguy hiểm nhất chính là phi hành, bay rất cao có thể dễ dàng bị lộ trước tầm nhìn của người khác. Đặc biệt là ở một nơi xa lạ, rất dễ dàng trêu chọc kẻ thù. Ngoại trừ Yêu tộc, hầu hết các môn phái đều không thích người lạ bay qua đỉnh đầu.

Sau một thời gian, một thành trì đã xuất hiện trong tầm mắt.

Lao Dân quốc có tổng cộng mười thành. Một thành ở trung tâm, chín thành bao quanh. Tường thành cao trăm trượng, mặt tường loang lổ, mọc đầy rêu xanh. Cổng thành là một đầu thú đáng sợ, miệng há to, vô số người đi qua từ trong miệng.

Ba người Lục Khiêm đi xuống cách cổng thành không xa. Đi đến cổng thành. Phát hiện hầu hết những người xung quanh đều là hắc nhân với màu da đen như mực. Người của Lao Dân quốc từ khi sinh ra đã có một con chim hai đầu làm bạn, người trong nước bọn họ đều có màu da đen, trông giống như La Sát.

Người Lao Dân quốc dồi dào sức lực, ngủ ít, làm nhiều, chỉ cần ăn một ít hoa quả khô và cỏ dại. Vì vậy, người đời thường thuê Lao Dân để xây dựng một số công trình quy mô lớn, chết cũng sẽ không đau lòng vì họ.

Mỗi người Lao Dân đều có ba mạng, cứ chết một lần thì con chim hai đầu sẽ mất một đầu.

Cả ba vào trong thành.

“Móng heo nướng, thận heo…”

Dòng người chen chúc, tiếng rao hàng của tiểu thương hai bên đường không dứt. Mùi thơm của thức ăn quanh quẩn trên đầu mũi.

Đập vào tầm mắt là một tòa hồng lâu cao trăm trượng. Hai bên đứng một dãy nữ tử da trắng xinh đẹp. Hai bên cửa còn có hai tấm biển viết bằng chữ lớn: “Lao Dân không được vào”.

“Kỳ lạ, mặc dù Lao Dân quốc này là do người Lao Dân xây dựng, nhưng Lao Dân quốc lại không có chỗ đứng.” Lục Khiêm cười nói.

“Đại nhân có thể không biết, Lao Dân quốc đã sớm bị Nhân tộc chiếm cứ vào tám mươi năm trước, quốc chủ cũng là Nhân tộc, đã đặt ra tam đẳng quy củ, Lao Dân thấp nhất, tiếp theo là bán Lao Dân do người và Lao Dân kết hợp, Nhân tộc bình thường có địa vị cao nhất.” Huyền Phong giải thích.

“Lao Dân đen như mực như quỷ, quả thật ảnh hưởng đến cảm nhận một chút.” Mai Khê đồng ý.

Huyền Phong nghĩ thầm vị đại nhân này chắc hẳn trước kia cũng đang bế quan thanh tu, nếu không sao không biết mấy năm qua đã xảy ra chuyện gì.

Thanh Phong Lâu.

Trong lầu quả nhiên không có một người Lao Dân nào. Lục Khiêm nhìn xung quanh, đôi mắt phát ra kim quang mờ ảo. Bước lên cầu thang đi đến một chỗ ngồi trên tầng hai. Trên bàn chỉ có một hán tử say rượu. Khoảng bốn năm mươi tuổi, mặt trắng không râu, hai mắt hẹp dài, mặc áo choàng rộng và ống tay áo rộng, ngẩng đầu uống rượu, rượu đổ lên giữa ngực, khiến gã hơi có vẻ phong lưu phóng khoáng.

“Ta có thể ngồi ở đây không?” Lục Khiêm hỏi.

Người này dung mạo bình thường không có gì lạ, nhưng dưới Đỗng Sát Thần Nhãn, người này ít nhất có đạo hạnh Đạo Cơ trung kỳ. Không biết đã dùng pháp thuật gì để che giấu khí tức, nhưng không khác gì người thường.

“Hôm nay không mở.” Hán tử say rượu nói.

Lúc này Huyền Phong mới nhận ra người trước mặt là người của Phù Đề quốc.

“Đại nhân, quy định của Phù Đề quốc là ngày nghỉ không mở cửa, nếu không thì chúng ta ở lại trong quán rượu, chờ vị trưởng quỹ này nghỉ ngơi xong rồi nói tiếp.”

Thương nhân bình thường có thể ép buộc mua bán, nhưng bọn họ không dám dùng chiêu này đối với người Phù Đề quốc. Bọn họ hợp nhất tạo thành một thương hội, bất cứ nơi nào làm tổn hại đến lợi ích của họ, đều sẽ nhận trừng phạt và truy sát không ngừng.

“Chân voi, mỏ chim, đầu rồng, có muốn hay không?” Lục Khiêm há mồm phun một cái, một hộp kiếm ra khỏi bụng mình. Hộp kiếm lớn lên theo gió, nằm trên mặt bàn. Một góc của hộp kiếm lờ mờ lộ ra.

Bảo quang bắn ra bốn phía. Điều kỳ lạ là người bên cạnh lại dường như không nhìn thấy. Hán tử say rượu không quan tâm, thậm chí còn muốn trừng trị người này một trận. Vô ý liếc qua bên trong chiếc hộp, tròng mắt suýt chút nữa rơi cả ra ngoài.

Chỉ thấy trong hộp kiếm đặt mười đầu Giao Long, mười đôi chân voi trắng, mười mỏ chim và mười đôi cánh vàng.

“Cái này, cái này, cái này… Vậy mà đều là thuần huyết, ngươi thật là to gan, không sợ Yêu Vương tìm ngươi gây phiền phức sao?”

Hành nghề mấy trăm năm, đây vẫn là lần đầu tiên hán tử say rượu nhìn thấy một vị khách cuồng dã như vậy.

“Có thu hay không?”

Hán tử say rượu lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa, không phải bị dọa, mà là hưng phấn, trên thế giới không có thứ gã không dám thu.

“Thu, đương nhiên thu.” Hán tử say rượu ngồi nghiêm chỉnh, thu lại nụ cười cợt nhả: “Tại hạ tên là Đệ Nhị Kiêu, không biết các hạ họ gì? Đổi tiền hay là đổi đồ?”

“Phong Đô.” Lục Khiêm suy nghĩ một chút: “Đổi lấy một ngàn gốc Kim Ô thảo, nhất định phải là sáu mươi năm tuổi. Đồng thời ta còn muốn một phần địa đồ và tình báo về thế lực xung quanh và tin tức về địa điểm tập hợp của chợ Quỷ.”

Đầu tiên chắc chắn là muốn dược liệu chữa trị thương thế, sau đó mới đến các tình báo khác. Ít nhất để Lục Khiêm biết thế lực nào không dễ chọc vào để tránh lại gây chuyện thị phi.

Đệ Nhị Kiêu đưa tay vào ngực, lấy một tấm bài Vô Tử Phỉ Thúy ra.

“Đây là Phù Đề lệnh, thứ này ghi lại thông tin và giá cả của các bảo vật có quyền hạn từ Hoàng Kim trở xuống. Nộp một chút Pháp Tiền là có thể mở địa đồ và vị trí của chợ Quỷ.”

Đệ Nhị Kiêu nói thêm: “Nếu lại nộp thêm một khoản còn có thể mở phục vụ Thiên Tự Hào gọi đến là đến.”

【VIP】 Vô Sắc Thần Thủy(1)

Lục Khiêm nhận lấy lệnh bài, đây là một khối ngọc bài rất đơn giản. Tâm niệm cảm nhận bên trong, trong đó trống rỗng, không có thông tin gì.

“Để một ít pháp lực vào là có thể kích hoạt được, Phù Đề ngọc bài chỉ có thể cho một người sử dụng.” Phù Đề Kiêu thấy Lục Khiêm không biết thao tác, vì vậy giải thích.

“Được.” Lục Khiêm rót vào một chút pháp lực, ngọc bài phát ra ánh sáng màu xanh nhạt. Quang mang tạo thành từng đồ án sinh động như thật.

Bảo vật chia làm mấy loại, loại Kim Thạch, loại động vật, loại dị chủng, loại binh khí, loại thực vật. Phía dưới các loại còn chia thành một số chi nhánh nhỏ hơn.

Hầu hết biểu hiện có hàng và ghi chú giá cả cùng phương thức liên lạc, cũng như phí xử lý liên quan.

Chỉ cần suy nghĩ là có thể triệu hoán người tới giao dịch. Đương nhiên, miễn phí đối với khách hàng của Thiên Tự Hào, nếu như không phải là khách hàng của Thiên Tự Hào, có thể phải có một chút phí xử lý. Tiền được sử dụng vẫn là Pháp Tiền.

Ngoài ra, còn có các loại nhiệm vụ ủy thác, nhiệm vụ treo thưởng, v.v. treo trên nền tảng. Ngoài ra còn có nhiệm vụ vận chuyển, hàng hóa trong phạm vi một tấn của khách hàng của Thiên Tự Hào được miễn phí.

Gần đây còn có một dịch trạm để chạy việc vặt được thêm vào. Chỉ cần trả tiền là có thể đến đó trong vòng chưa đầy nửa khắc.

"Đúng rồi, nghiệp vụ chạy việc vặt này giới hạn vật chết, nếu là đồ vật sống, thời gian nhân lên gấp mười lần."

Mặc dù những người ở Phù Đề quốc có dị năng thuấn di, bình thường chỉ giới hạn với bản thân mình. Chỉ có người trong nước cấp tu sĩ mới có thể mang theo người, tốc độ rất chậm.

Lục Khiêm gật đầu, tìm thấy tin tức của Kim Ô thảo trên ngọc bài.

"Kim Ô thảo: Sáu mươi năm, ẩn chứa Thái Dương chi lực nồng đậm, bảo vật dương tính, đứng thứ sáu mươi bảy trong Địa Sát bảng. Ba ngàn Pháp Tiền một gốc."

Một ngàn gốc cần ba trăm vạn Pháp Tiền.

Đệ Nhị Kiêu đánh giá các bộ phận của những con yêu thú thuần huyết này. Đốt một lá bùa màu lục lam. Khói xanh lượn lờ, tạo thành một con quỷ da xanh. Con quỷ da xanh hít hà từng bộ phận, cuối cùng gật đầu rồi biến mất.

"Được rồi, Phong Đô đạo hữu, tại hạ sẽ báo giá cho ngươi. Ở trong đầu Giao Long chứa Long Châu mỗi viên hai mươi vạn, mười viên hai trăm vạn. Chân voi và mỏ chim có độ cứng linh khí, mỗi cái mười lăm vạn. Cánh vàng mỗi cái năm vạn, tổng cộng là một trăm vạn."

"Tất cả tổng cộng là bốn trăm năm mươi vạn."

Sau đó khấu trừ nguyên liệu Kim Ô thảo và các thủ tục khác, chẳng hạn như tin tức của địa đồ và phí khách hàng hàng năm của Thiên Tự Hào v.v… Tất cả còn lại hơn một trăm vạn. Những thứ này Lục Khiêm cũng không quan tâm, làm Đô vệ nhiều năm như vậy, cũng kiếm được rất nhiều tiền. Bây giờ

trong người có bảy tám trăm vạn, không thiếu tiền mà chỉ thiếu nguyên liệu mà thôi. Lại thêm tay nghề luyện đan, về cơ bản sẽ không thiếu tiền.

Kim Ô thảo Thái Âm hoàn đan lấy Kim Ô thảo và Ngọc Tiết làm nguyên liệu, có thể tu luyện công pháp, cũng có thể sửa chữa phục hồi nhục thân. Một ngàn gốc đại khái có thể sửa chữa phục hồi nhục thân cùng khôi phục tu vi cho mình.

"Ngươi chờ chút." Thân ảnh của Đệ Nhị Kiêu biến mất.

"Hóa ra gã là quý tộc của Phù Đề quốc."

Sau khi Đệ Nhị Kiêu rời đi, Huyền Phong mới hồi phục tinh thần lại.

"Làm sao lại nhìn ra được?" Lục Khiêm hỏi.

"Tên. Phù Đề quốc tổng cộng có mười họ, từ Đệ Nhất đến Đệ Thập. Hoàng thất đều là Đệ Nhất, sau đó là vương công quý tộc."

Đệ Nhị Kiêu có thân phận thấp nhất là vương công quý tộc. Chẳng trách người này có tu vi cao như thế.

Xoạt!

Một giây sau, thân ảnh của Đệ Nhị Kiêu xuất hiện một lần nữa. Lần này Lục Khiêm vụng trộm dùng Đỗng Sát Thần Nhãn nhìn một cái. Trên người người này dường như trời sinh đã mang theo pháp trận, chỉ cần nghĩ một cái là có thể kích hoạt.

Đệ Nhị Kiêu đưa một chiếc hộp qua.

"Đồ vật đều ở bên trong, có nhu cầu thì cứ tìm ta, ta sẽ giúp mọi việc, tất nhiên, những thứ này đều là lấy tiền".

Đệ Nhị Kiêu cười cười, thân ảnh từ từ biến mất.

"Thật thú vị." Lục Khiêm thích thú nói.

Người Phù Đề quốc này đã phát triển phương pháp kiếm tiền đến mức cực điểm. Bán tin tức, bán tài nguyên, bán dân số… Những người bình thường ít thực lực hơn một chút cũng có thể đảm đương những việc lặt vặt.

Có đầu óc này, người giàu có không phải là nói dối.

Sau khi trở về, Lục Khiêm đại khái xem một tin tức. Cùng với thông tin tìm hiểu trước đó, nơi đây rất hoang sơ và chưa có môn phái nào thành lập. Tổng dân số trong bán kính vạn dặm không ít, có khoảng bảy, tám ngàn vạn người. Điều này chỉ tính Nhân tộc, ở giữa còn kèm theo các quốc gia của dị chủng khác.

Chiếm cứ những nơi tương đối thịnh vượng có Hoang quốc, Kiền quốc, Sở quốc, Ngô quốc là bốn quốc gia lớn.

Yêu tộc còn lại thì không nói, bất kể thế giới nào, đơn giản chỉ có đời sau của Long Phượng xưng bá. Ngoài ra, còn có một số thế lực Nhân tộc khá lớn. Có chính có tà, phần lớn ẩn cư ở thâm sơn, không tham dự vào tranh đấu của Nhân tộc.

Sau khi tìm hiểu một chút, Lục Khiêm trở lại phủ thành chủ. Thời gian mấy tháng tiếp theo về cơ bản là luyện đan luyện dược. Uống đan dược, vẽ phù lục.

Một ngày này.

Tại Mão Sơn pháp đàn.

【VIP】 Vô Sắc Thần Thủy(2)

Lục Khiêm ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, tinh khí xung quanh nồng đậm, giống như ánh trăng bao phủ toàn thân. Không biết qua bao lâu, Lục Khiêm mở hai mắt ra, Đại Khổ Ách Luân lơ lửng trên đỉnh đầu.

Tự Nhiên Cửu Thiên Kim Thư Phù Kinh (tiểu thành: 21/2000)

Hoàng Tuyền Kinh Đồ Diêm La chân thân (Đạo Cơ trung kỳ: 51200/100000)

Đại Khổ Ách Luân (đại thành: 4989/5000)

Vòng này đã gần đến đại thành viên mãn.

Mà tiến độ của Diêm La chân thân cuối cùng cũng đã hơn phân nửa, bây giờ Lục Khiêm đã có ít nhất sáu trăm năm đạo hạnh. Lại thêm những pháp bảo mạnh mẽ khác, sức chiến đấu không kém gì Hư Đan. Đương nhiên, hiện tại Giao Phục Hoàng Tuyền đồ thâm hụt, không thể phát huy ra thực lực của Hư Đan, ít nhất cũng có tu vi Đạo Cơ đỉnh phong.

"Còn nửa ngày nữa mới tới viên mãn." Lục Khiêm nghĩ thầm. Sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục vận công. Hắn không tu hành Diêm La chân thân cùng một chỗ. Đồng thời tu hành Đại Khổ Ách Luân cùng Diêm La chân thân để cả hai có thể gia tăng độ thuần thục.

Tốc độ chậm hơn một chút, nhưng ngắn hơn thời gian cộng lại của hai lần tu hành riêng biệt. Chỉ tu luyện một cái thì càng nhanh.

Ý tưởng hiện tại của Lục Khiêm là trước tiên tu luyện Đại Khổ Ách Luân mãn cấp, sau đó lại thúc đẩy Diêm La chân thân, như vậy sẽ nhanh hơn một chút.

Đăng Luân ba màu giống như ngọn nến không ngừng xoay tròn. Kim thủy, Ngân thủy, Tử thủy… Lộng lẫy mà nguy hiểm.

Ba giọt nước nhỏ xuống, nhục thân tan thành mây khói, không lưu lại một chút dấu vết.

Khắc độ của Hoàng Kim Giám không ngừng tăng lên.

Đăng Luân ba màu phát ra quang mang càng ngày càng đậm.

Ầm!

Một tiếng Hồng Chung Đại Lữ truyền đến từ sâu thăm thẳm. Ba loại quang mang chiếu vào mặt Lục Khiêm. Quang mang thay đổi, khuôn mặt có vẻ hơi âm tình bất định.

Thật lâu sau, Lục Khiêm mở mắt ra, phun ra một ngụm trọc khí.

"Thì ra là thế, vật cực tất phản, khổ tẫn cam lai. Ha ha, vậy mà ta không nghĩ ra." Lục Khiêm thầm cười khổ. Không ngờ lại hí kịch hoá như vậy. Ba loại Thần Thủy đều là loại nước độc giết người rất hung ác. Lục Khiêm đưa ngón trỏ ra, trên đầu ngón tay nổi lên ba giọt vàng, bạc, tím. Sau đó, ba giọt nước hợp nhất tạo thành một giọt nước không màu.

Nước không màu phát ra một sức sống vô cùng mạnh mẽ. Bên trên từng giọt, huyết nhục điên cuồng sinh trưởng. Không ngờ luyện tới đại thành viên mãn, ba loại Chân Thủy hợp nhất, lại là một loại thuốc tốt làm người chết sống lại, xương cốt sinh sôi. Có Vô Sắc Thần Thủy, tốc độ khôi phục tu vi nhanh hơn rất nhiều. Diêm La chân thân về cơ bản đã được sửa chữa và hình thành. Hơn phân nửa đầu cũng mọc ra. Mặc dù tu vi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, Giao Phục Hoàng Tuyền đồ

cùng Hoàng Tuyền Kim Kiều vẫn như cũ, ít nhất nhục thân đã mọc ra, không cần tốn pháp lực để duy trì huyễn thuật.

Một tháng sau.

Sau khi hoàn thành công việc, Lục Khiêm lấy Phù Đề lệnh ra. Một tia quang mang lóe lên. Một tấm màn sáng màu vàng nhạt hiện ra trước mặt. Từng dòng tin tức liên tục đến và đi. Mỗi dòng tin tức xuất hiện tương đương với một mặt hàng mới trên kệ. Nếu thiếu một dòng tin tức thì là có người mua. Không đến một khắc đồng hồ, mấy trăm tin tức biến mất, lại có mấy trăm tin tức khác được tạo ra. Chỉ sợ Phù Đề quốc đã tiếp quản hoạt động kinh tế của toàn thế giới. Nếu so sánh thì việc kinh doanh của Nam Linh vực có thể không phát triển như vậy.

Không biết trên thế giới này có bao nhiêu cao thủ, có thể so sánh với chất lượng của Nam Linh vực hay không.

Lục Khiêm cẩn thận quan sát trên bản đồ. Nơi này nằm ở phía bắc lục địa, thực tế quá mức cằn cỗi. Chợ Quỷ ở gần nhất cũng hơn bốn ngàn dặm. Chợ Quỷ tên là Vạn Linh Quỷ Thị. Nằm cạnh một chiến trường cổ. Bởi vì là chiến trường thời viễn cổ nên ở đó có vô số lệ quỷ sa trường vặn vẹo dữ tợn lang thang. Lệ quỷ có kinh nghiệm sa trường, nhìn thấy người là giết. Trong bán kính ngàn dặm không có người sống.

Những lệ quỷ này cũng là nguyên liệu tuyệt vời để luyện khí luyện đan thậm chí ngự hồn, thu hút một lượng lớn các tu sĩ đến thám hiểm. Các tu sĩ thu hoạch được vật liệu giao dịch ngay tại chỗ, hấp dẫn thương nhân từ nhiều nơi. Lâu dần hình thành một chợ Quỷ với mật độ người qua lại dày đặc.

Lục Khiêm tiếp tục đọc thông tin. Dòng thông tin tiếp theo là tên của Đệ Nhị Kiêu.

“Phong Đô đạo hữu, loại thuốc sửa chữa phục hồi hồn phách mà đạo hữu cần ở gần chiến trường cổ Âm Phong Cốc. Đây là tin tức độc nhất vô nhị của tại hạ, thu trước ba vạn Pháp Tiền, tin tức trở thành sự thật lại thu ba vạn. Nếu tin tức là giả, bồi thường gấp mười lần.”

“Giao dịch lần này được đảm bảo bởi thương hội Phù Đề, bội ước chắc chắn sẽ được sửa chữa.

Uy tín của thương hội Phù Đề vẫn có thể tin tưởng được. Ít nhất là không vì những điều nhỏ nhặt mà hủy hoại uy tín của mình.

Nếu là tin tức độc nhất vô nhị thì chắc chắn sẽ không nói cho bên thứ ba. Phía dưới che kín con dấu màu huyết hồng của quốc chủ Phù Đề quốc. Một luồng khí tức huyền diệu đập vào mặt.

“Hư Đan?”

Lục Khiêm rất quen thuộc loại khí tức này. Uy áp của Hư Đan lão yêu một ngàn năm đạo hạnh chính là như vậy. Chẳng lẽ cao thủ của thế giới này chỉ có cảnh giới Hư Đan? Điều này hơi không phù hợp với lẽ thường. Có lẽ là làm cho có huyền cơ. Dù sao Hư Đan chỉ là phương pháp tu hành của các cao thủ Nam Linh vực, không thể vơ đũa cả nắm.

Trăng tròn treo cao ngoài cửa sổ, ánh trăng ngân sa đổ xuống mặt đất.

【VIP】 Vô Sắc Thần Thủy(3)

Oa oa oa! Con Kim Thiềm to bằng lòng bàn tay trên bậu cửa sổ cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Khiêm.

“Chiến trường cổ Âm Phong Cốc sao? Trước tiên đi xem chợ Quỷ cũng không tệ.” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Chợ Quỷ ngư long hỗn tạp, đồng thời cũng là nơi hiểu biết về xu hướng chung của một thế giới. Phù Đề quốc tin tức linh thông, nhưng rất nhiều thứ cần quyền hạn. Trên nền tảng này có thể nhận được những thứ phù hợp nhất với cảnh giới của bản thân. Giá trị nhiều hơn là không thể. Sớm đã bị chia cắt bởi đại lão các nơi. Nếu muốn thu hoạch được nhiều lợi ích hơn, vẫn phải nhìn vào kỳ ngộ. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm gọi Mai Khê.

“Tiên trưởng có gì phân phó?” Mai Khê cung kính nói.

Trong vài tháng qua, Mai Khê về cơ bản đã thông hiểu Thứ Dân kiếm. Tu vi tương đương với Dưỡng Thần trung kỳ.

Bây giờ một tòa thành thị về cơ bản đã không thể thỏa mãn được nhu cầu của Chư Hầu kiếm tiếp theo. Căn cứ theo ước tính của Mai Khê, chỉ khi chinh phục được ít nhất hai mươi tòa thành, có được hai trăm vạn nhân khẩu, mới có thể có tư cách Chư Hầu, trở thành Chư Hầu canh giữ lãnh thổ và cai quản vạn dân.

“Ta đi xa nhà một chuyến, có thể rất lâu mới có thể quay về. Hậu viện có một mạch trọng bảo của ta, còn có Chư Hầu

kiếm đỉnh phong và phương pháp tu hành tiếp theo, đợi ta trở về sẽ truyền thụ cho ngươi, nhớ trông chừng cho tốt."

"Thiên Tử kiếm? Tiểu nhân biết rồi, nhất định sẽ xem trọng bảo vật." Trong lòng Mai Khê chấn động. Gã cũng không phải người mới nhập môn. Biết Thiên Tử kiếm có ý nghĩa như thế nào, tương đương với cao thủ hàng đầu của thế giới này.

Lời vừa dứt, thân ảnh của Lục Khiêm đã biến mất ở phía xa. Để lại Mai Khê đứng tại chỗ, nhìn vào bảo khố mở ra, tâm trạng phức tạp. Cấm chế rất yếu, với cảnh giới bây giờ của gã hơi dùng thêm chút sức cũng có thể phá vỡ. Những bảo vật này sẽ là vật trong lòng bàn tay mình. Phong Đô rõ ràng rất tin tưởng mình, bản thân không thể phụ lại ý tốt của người ta. Ánh mắt Mai Khê kiên định. Kẻ sĩ chết vì tri kỷ. Dù kẻ địch muốn xông vào cũng phải bước qua xác gã.

Xoạt!

Lục Khiêm giẫm lên lá bùa giống như thảm, thân hình như gió. Đây là Phi Thiên phù, trước kia chỉ có thể nâng một chút vật nặng. Lục Khiêm đại khái xếp hơn một trăm hai mươi tầng, bây giờ có thể nâng một người cũng không thành vấn đề.

Cũng không phải tốc độ của Phi Thiên phù nhanh bao nhiêu, chỉ là Lục Khiêm muốn kiểm tra uy lực của một phù lục. Nếu xếp đến một vạn tầng, e rằng nó tương đương với một hòn đảo hoang trên bầu trời. Lần này đến chiến trường cổ tổng cộng đã vẽ hai ngàn tấm Nhiếp Hồn phù.

Ưu điểm của phù lục chi đạo chính là ở đây, chuẩn bị pháp thuật từ trước, khi có một trận chiến thì cũng không cần đến pháp lực của bản thân. Tất nhiên, uy lực của Nhiếp Hồn phù cũng không coi là lớn. Lục Khiêm ngay cả phù chủng cũng không cô đọng, tu vi tương đối nhiều nhất là Luyện Khí hậu kỳ. Tuy nhiên, hai ngàn tấm phù lục chồng lên nhau uy lực cũng rất mạnh.

Sau nửa canh giờ. Lục Khiêm cảm nhận được sự dao động trong lòng Mai Khê vừa rồi, cười thầm trong lòng. Lần này ra ngoài chắc chắn không trở lại. Bên trong pháp đàn, Minh triều Đế Thi và Thiên Tử kiếm bá đạo Tần triều Đế Thi đã được chuẩn bị sẵn. Nếu mình không rời đi, làm sao có thể nuôi dưỡng dã tâm của người này. Mai Khê ngay cả dũng khí mở cửa cũng không có, chỉ sợ Lục Khiêm nghi ngờ ánh mắt của mình. Hi vọng tiểu tử này có thể cho mình một chút bất ngờ.

Mặt trời mọc, mây đỏ rực. Có một điểm đen ở phía trước. Đốm đen là những đám mây đen u ám, che khuất ánh nắng, sơn mạch phía dưới đưa tay không thấy được năm ngón. Âm khí tận trời, quỷ khóc sói gào. Giữa ban ngày đã kinh hãi như thế này, nếu là ban đêm nhất định phải dọa người ta chết khiếp.

Chiến trường trải dài hàng trăm dặm, không biết bao nhiêu thi thể. Những năm này chỉ sợ đã sinh ra không ít Quỷ Vương Đạo Cơ. Đỗng Sát Thần Nhãn nhìn qua đó, từng luồng quỷ khí đen như mực giống như lang yên bay lên trời cao. Một vài trong số đó cao như núi, thỉnh thoảng biến thành những con quái vật vô danh.

Hạ xuống một sơn mạch trong đó.

Ầm ầm! Vậy mà đã hù dọa một đàn quạ đen. Lục Khiêm lấy một lá bùa từ trong ngực ra sau đó đốt bùa chú. U lục hỏa diễm tỏa ra khói xanh. Khói xanh bốc thẳng lên trên, bốc mùi hôi thối.

Oa oa! Đàn quạ bay đến. U Linh nhãn thần nhìn chằm chằm Lục Khiêm, miệng nói tiếng người: “Người đến là ai?”

“Khách hàng của chợ Quỷ.” Lục Khiêm lấy một Thanh Đồng Pháp Tiền ra, quạ đen ngậm Pháp Tiền, bay về phía phương xa.

“Đi theo ta.”

Một người một quạ đi đến vách núi. Lục Khiêm nhảy xuống không chút do dự. Có một chút ngạc nhiên trong đôi mắt của quạ đen, gan của tiểu tử này khá lớn.

Thời khắc sắp tan thành từng mảnh, thân ảnh của Lục Khiêm biến mất.

…

Thôn hoang vắng, quỷ hoả tiêu điều. Một ngôi mộ cô đơn cỏ thơm um tùm.

Xoạt! Một tiếng cười khẽ uyển chuyển du dương vang lên sau tấm bia mộ. Không biết từ lúc nào một nữ tử mặc áo hồng xuất hiện trên đất trống, trong mắt có xuân thủy, mái tóc đen như thác nước, xinh đẹp không gì sánh được.

“Tiểu Thanh đừng đùa nữa, bà bà gọi ngươi!” Một giọng nữ như chuông bạc phát ra từ chùa hoang.

Nữ tử áo hồng giật mình, lấy tay áo che đi khuôn mặt xinh đẹp tung tăng bay trở vào trong chùa.

【VIP】 Hoang Chùa Dã Quỷ, Thụ Tinh bà bà(1)

Chợ Quỷ Vạn Linh tràn ngập bóng người.

Quỷ vụ mù mịt, khiến người ta thấy không rõ con đường phía trước, cũng không thấy rõ không rõ khuôn mặt những người trên đường phố.

Không cần nhìn cũng biết, đại đa số đều là đồ chơi hình thù kỳ quái. Phương pháp tu luyện kỳ lạ của các tu sĩ khiến nhục thân và diện mạo của họ cũng bị ảnh hưởng một chút.

Một số tán tu càng là tài hoa xuất chúng, mắt xanh phương đồng. Mặc dù là hình dạng con người, nhưng luôn có chỗ nào đó khác người bình thường. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đây Lục Khiêm liều mạng gia nhập đại phái. Có được truyền thừa hoàn chỉnh, còn quan trọng hơn thiên phú rất nhiều. Thiên phú không đủ có thể dùng cố gắng và vận khí để bù đắp, nhưng nếu không có tài nguyên, cho dù thiên phú có cao hơn nữa cũng vô dụng.

Lục Khiêm vừa nghĩ, vừa đi vào trong sương mù.

Hai bên đường phố bày biện đủ các loại quầy hàng, phần lớn là quầy hàng Âm Linh.

Quầy hàng bên tay phải Lục Khiêm bày biện mười mấy bình nhỏ chế tác giống như lưu ly. Bên trong cái bình cao nhất chứa một nữ đồng lớn cỡ nắm đấm, môi hồng răng trắng, hai mắt xoay tròn.

Bé gái nhìn thấy ánh mắt Lục Khiêm, liền mỉm cười, lộ ra miệng đầy răng đen sắc nhọn, Thư Trùng không ngừng phun

ra từ trong miệng.

Khí chất đáng yêu vô tà lập tức biến mất không còn sót lại chút gì, vẻ mặt nhăn nhó tà ác, không nhìn ra nửa điểm hồn nhiên.

“Đạo hữu muốn tìm hiểu một chút hay không? Linh đồng này được chôn sâu dưới đất luyện chế bảy bảy bốn mươi chín năm mà thành. Phi thiên độn địa, sử dụng như cánh tay, già trẻ không gạt.”

Sắc mặt người này tái nhợt, có thể thấy rõ ràng mạch máu dưới da.

Con mắt không phải mắt người, mà là một đôi quỷ nhãn. Mặc một bộ pháp bào màu xanh giống như là áo liệm.

“Không cần, đạo hữu có địa đồ chi tiết khu vực xung quanh không?”

Phạm vi Phù Đề Lệnh rất rộng, địa hình cụ thể không quá rõ ràng.

Vì để không đắc tội đại thế lực, thậm chí các đại thế lực còn đánh dấu một vòng tròn.

“Đương nhiên là có, năm mươi Pháp Tiền.”

Lục Khiêm lấy ra Phù Đề Lệnh, một đạo quang mang bắn ra ngoài. Chủ quán đón lấy. Đây là chuyển khoản Pháp Tiền. Dù sao đi ra ngoài mang theo mấy vạn hoặc mấy chục vạn Pháp Tiền cũng quá tốn diện tích, bình thường có thể để ở tiền trang Phù Đề quốc. Lúc giao dịch chỉ cần trao đổi tin tức một cái là đủ.

Chủ quán lấy ra một tấm da dê ố vàng, đưa cho Lục Khiêm.

“Đạo hữu không cân nhắc mua một cái linh đồng sao? Dùng rất tốt đó?”

“Không chạy chứ?”

Lục Khiêm giống như cười mà không phải cười hỏi.

“Khụ khụ, chắc chắn sẽ không chạy.”

Chủ quán cười trừ một tiếng, không chào hàng nữa. Lục Khiêm quay người rời đi.

Từ trang phục và khí chất đến xem, người này hẳn là đệ tử Âm Sơn Vu Giáo.

Pháp thuật Âm Sơn Vu Giáo quỷ quyệt ngoan độc, người trong môn phái càng là giảo hoạt, tâm trí lệch lạc giống như quỷ. Ngưỡng cửa môn phái này rất cao, đồng thời cũng rất thấp. Đầu tiên là gia đình người nhập môn phải hoàn chỉnh, sau đó chủ động lĩnh ‘Ngũ tệ tam khuyết’ mỗi loại một cái.

Ngũ tệ là chỉ góa vợ, quả, cô, độc, tàn. Tam khuyết là ‘Tài, mệnh, quyền’ .

Nhất định phải tự tay lựa chọn một cái, lại thêm pháp thuật quỷ quyệt tà ác, cho nên tâm trí phần lớn người không bình thường. Thường xuyên nhìn thấy người Âm Sơn Vu Giáo bị truy nã trên bảng treo thưởng.

Vừa rồi là trò lừa gạt điển hình của Âm Sơn. Linh đồng cường đại là thật, nhưng cũng rất rẻ.

Đại đa số người ham món lợi nhỏ sau khi mua nó về, không đến ba ngày sẽ mất tích, trở lại bên người chủ nhân ban đầu.

Lục Khiêm dùng một chút Vong Tình Thủy là có thể rửa sạch khí tức linh đồng ký chủ lưu lại. Nhưng làm vậy không có bất kỳ ý nghĩa gì, lại vô duyên vô cớ đắc tội với người.

Lục Khiêm đi ra chợ Quỷ. Vị trí Âm Phong cốc nằm ở bên cạnh chiến trường cổ. Địa hình kỳ lạ của chiến trường cổ, cũng khiến cho xung quanh sinh ra địa hình kì lạ.

Nơi đây vốn là bãi tha ma. Núi rừng hoang vắng, không có dược tài gì, nên ít người lui tới.

Lục Khiêm cũng không biết rõ lời của Đệ Nhị Kiêu là thật hay giả. Nếu là giả, tự nhiên cũng vui vẻ nhận thêm ba mươi vạn Pháp Tiền.

Âm Phong cốc.

Hô hô!

Cuồng phong gào thét, như oán như mộ, như khóc như tố. Giống như có cô lang đang gào thét ở gần, lại giống như giọng khóc nức nở của nữ nhân. Hoàn cảnh âm trầm thê lãnh bên trong, có vẻ rất kinh khủng. Bởi vậy mới có cái tên Âm Phong cốc. Đáy cốc có một tòa ngôi chùa hoang.

Trong chùa truyền đến âm thanh trêu chọc oanh oanh yến yến.

Góc nhìn chậm rãi tiến vào bên trong chùa. Đập vào mi mắt là hồ nước khô cạn, hoa sen khô héo và Dong Thụ cao lớn dữ tợn sinh trưởng bên hồ nước.

Dường như Dong Thụ có chút già cỗi, từng cái rễ rủ xuống giống như là cây giống. Mười thiếu nữ thiên hình vạn trạng, có gầy có mập, trêu chọc đùa giỡn dưới bóng cây. Hương phấn xông vào mũi, làm cho người ý loạn thần mê. Phía sau cảnh sắc tuyệt vời như vậy, lại là một hình ảnh kinh dị.

Chỉ thấy một bên khác của Dong Thụ, treo đầy khô lâu. Phía dưới gốc cây còn có thi cốt của nhân loại đang bị phong hoá. Cổ thụ, mỹ nhân, thi cốt tạo thành một hình ảnh vừa xinh đẹp lại kinh dị.

Trừ cái đó ra, phía dưới gốc cây còn trói hơn mười người nam tử.

Những người này hôn mê bất tỉnh, không biết chuyện gì.

“Được rồi, yên tĩnh, chuẩn bị ăn cơm.

【VIP】 Hoang Chùa Dã Quỷ, Thụ Tinh bà bà(2)

Hư không vang lên giọng nữ mềm mại đáng yêu đến cực điểm, chỉ là nghe thấy thanh âm, cũng làm xương cốt cho người ra nhũn ra.

Rầm rầm!

Nhánh cây không ngừng đong đưa, thụ tu thò ra, đập vào mắt là mỹ phụ nhân môi son như lửa, xinh đẹp như đào lý.

Người này mặc váy dài đen như mực, bộ ngực cao ngất, tóc đen buộc gọn, lộ ra cái cổ trắng như tuyết, váy xẻ tà, một đôi đùi ngọc thon dài câu hồn đoạt phách người.

Cảm giác đầu tiên mỹ phụ nhân cho người ta là quá quyến rũ, mỗi tiếng nói cử động, đều khơi động dục vọng sâu nhất trong lòng người.

Hình dạng cũng cực kì xinh đẹp, là mỹ nhân tuyệt sắc cao cấp nhất.

Người duy nhất trong đám người có thể so sánh với mỹ phụ nhân là thiếu nữ áo trắng, phiêu phiêu như tiên, mày đen như mực.

Trong nháy mắt mỹ phụ nhân đi ra, chúng nữ liền nhẹ nhàng hành lễ.

“Bái kiến bà bà.”

Mỹ phụ nhân có dáng vẻ tuyệt mỹ, lại bị người ta gọi là bà bà.

Người không biết còn tưởng rằng bà bà là hình dáng một lão yêu bà hung ác nữa.

"Tranh thủ thời gian ăn cơm tu luyện, ai làm chậm trễ tu hành, đừng trách bà bà xuống tay không lưu tình."

Đôi mi thanh tú của Thụ Tinh bà bà nhíu một cái. Toàn thân chúng nữ run lên, lập tức hiện ra nguyên hình mặt trắng mắt xanh.

Toàn bộ ngôi chùa nổi lên một trận hắc vụ. Trong hắc vụ tràn ngập quỷ ảnh, ẩn ẩn truyền đến tiếng gào thét của quỷ hồn. Chúng nữ ngửa đầu khẽ hút, đỉnh đầu các nam tử hôn mê trên mặt đất toát ra từng đạo huyết khí. Phân hoá thành mười một đạo bay vào trong miệng bầy quỷ.

Trong đó Thụ Tinh bà bà hấp thu nhiều tinh khí nhất, tiếp theo là thiếu nữ áo trắng Tiểu Thanh và thiếu nữ áo xanh Thải Vi.

Chúng nam tử bị hút khô tinh khí, biến thành từng cỗ thây khô, nhóm nữ quỷ mới dừng lại. Sương mù bay tới bên cạnh thi thể, bao phủ thi thể, bóng đen cùng nhau tiến lên.

Chờ hắc vụ tán đi, tại chỗ chỉ còn lại khung xương xám xịt.

"Đa tạ bà bà, tạ ơn các vị tỷ tỷ."

Hắc khí nhẹ nhàng tán đi.

Thế nhân có nhiều lời đồn nói nữ quỷ chuyên làm mấy sự tình nhơ nhuốc để hấp thu tinh khí, nhưng trên thực tế cũng không phải phức tạp như vậy. Phần lớn thời điểm đều là trực tiếp há miệng hấp thu tinh khí.

Bên trong quỷ vụ chính là quỷ bộc không có thực thể, bình thường phụ trách dùng huyễn thuật thu hút nam tử trưởng thành tới. Sau khi hấp thu xong tinh khí, bầy quỷ không có lập tức tán đi, mà cẩn thận đứng ở trước mặt Thụ Tinh bà bà.

“Công pháp tu luyện như thế nào rồi?”

Thụ Tinh bà bà đảo mắt nhìn xung quanh, ngoại trừ hai nữ tử ra, những người khác đều xấu hổ cúi đầu.

“Tiểu Thanh và Thải Vi có thể hiện hình dưới mặt trời, không khác gì người thường, tại sao các ngươi vẫn không thể hiện hình dưới ánh trăng? Phế vật!”

Vừa dứt lời, mặt đất liền nổi lên một trận âm phong rét lạnh thấu xương.

Chúng nữ quỷ bị dọa đến run lẩy bẩy, không dám nói lời nào.

Thụ Tinh bà bà mệt mỏi xoa xoa mi tâm, thân ảnh chậm rãi giảm đi. Cũng không cần thiết trách móc nặng nề đám người, dù sao chính nàng cũng chỉ mới vừa tiến vào Đạo Cơ sơ kỳ.

Có thể là gần đây áp lực có chút lớn. Mục đích Thụ Tinh bà bà tạo ra Già Lam Tự, cũng không phải là vì ăn người đơn giản như vậy. Mà là thật tâm muốn gây dựng một cái thế lực.

Đoạn này thời gian có chút nguy hiểm, nên Thụ Tinh bà bà mới cấp bách kiểm tra tu vi đám người như thế.

“Có phải ở trong chùa ngây ngốc quá lâu, cần phải để các nàng ra ngoài lịch luyện một phen hay không?”

Thụ Tinh bà bà thầm nghĩ. Nghĩ tới đây, Thụ Tinh bà bà liền gọi Tiểu Thanh và Thải Vi tới.

Hai người này tu vi khá cao, tương đương với tu sĩ Dưỡng Thần hậu kỳ.

Dù sao có chút năng lực tự bảo vệ mình. Ra ngoài bắt một chút phàm nhân tới, rèn luyện can đảm cũng vô cùng tốt.

“Các ngươi đến một chỗ phía tây Âm Phong cốc một trăm năm mươi dặm, nơi đó có đạo quan, bắt mấy người về đây cho

bà bà, không sợ trêu chọc phải tu sĩ, cứ so chiêu với bọn hắn là được.”

Thụ Tinh bà bà dặn dò.

Tay trắng vung lên, hai nữ biến mất tại chỗ, một giây sau đã xuất hiện ở bên ngoài Âm Phong cốc.

“Ai nha, sắp chết rồi sắp chết rồi, lỡ đụng phải tà tu trong truyền thuyết thì làm sao bây giờ?”

Thiếu nữ quần xanh tên Thải Vi vội vàng nói. Tướng mạo của nàng hơi kém một chút so với nữ tử bên cạnh, khuôn mặt trắng nõn, hai con ngươi linh động có thần, cái mũi không tinh tế giống như người bên ngoài, mà thoáng có chút thẳng tắp, rất có phong tình của dị vực.

Tiểu Thanh che miệng cười một tiếng, giọng như oanh yến:

“Nào có nhiều tà tu như vậy, và lại, không phải chúng ta cũng là tà tu sao?”

“Cũng đúng. Tỷ tỷ, vậy chúng ta đi nhanh đi.”

Tuổi tác của Thải Vi nhỏ hơn Tiểu Thanh, khi còn sống mới mười sáu tuổi, tính cách hoạt bát đáng yêu có chút khiến người ưa thích.

Hai vị nữ quỷ du đãng trên quan đạo.

Trong bóng đêm có vẻ âm trầm kinh khủng không gì sánh được.

Đúng lúc này, ngón tay ngọc của Thải Vi chỉ về phía trước:

“Tỷ tỷ nhìn xem, phía trước có một thư sinh.”

Chỉ thấy trên con đường phía trước có thêm một bóng người áo trắng.

Người này thần sắc trấn định, hết nhìn đông tới nhìn tây, khí độ hơi có chút tiêu sái. Nhưng hắn hai tay trống không,

thân hình gầy gò đơn bạc, khí chất ôn hòa bình thản, đã cho thấy người này là một thư sinh yếu đuối.

…

【VIP】 Thải Vi Thải Vi (1)

Quan đạo đường dài, dọc đường sương lạnh. Một người cô độc đi trên quan đạo tràn ngập sương mù.

Người này chính là Lục Khiêm, phía trước cách đó không xa chính là Âm Phong cốc.

Trước đó hắn phi hành tới, về sau nhìn thấy một vài sự tình có chút thú vị, thế là thẳng thắn dừng bước chân lại.

"Thú vị."

Khóe miệng Lục Khiêm lộ ra nụ cười mỉm. Phía trước cách đó không xa là một tòa dinh thự.

Dinh thự đèn đuốc sáng trưng, hai bên cửa lớn treo hai cái đèn lồng đỏ chót.

Ánh sáng màu đỏ chiếu xuống mặt đường, giống như một con dị thú đang mở mắt.

Bất kể cảnh tượng này kinh dị đến cỡ nào. Thì đối với một người lạc đường mà nói, không thể nghi ngờ gì chính là cọng cỏ cứu mạng.

Đúng như dự đoán của một số người, Lục Khiêm lòng mang thấp thỏm tiến lên gõ cửa.

Người mở cửa là một nữ tử mặc áo xanh, mặt như hoa sen.

Trên người nữ tử truyền đến mùi thơm nhàn nhạt, khiến sự sợ hãi bất an trong lòng người biến mất không ít.

"Công tử, ngài đây là?"

Nữ tử nghi hoặc.

“Đại nhân nhà cô nương có nhà không? Có thể cho tại hạ nghỉ lại một đêm không?”

Lục Khiêm chắp tay nói.

“Đại nhân nhà ta ra ngoài rồi, chỉ có tiểu nữ và tỷ tỷ ở nhà, bên ngoài trời giá rét, mời công tử vào nhà trước. Tiểu nữ sẽ nấu nước nóng cho ngươi tắm rửa, đừng để bị lạnh.”

“Không được đâu tiểu thư, tiểu sinh chỉ cần một bát nước nóng giải khát là đủ.”

Lục Khiêm sợ hãi nói.

“Không sao, thuở nhỏ gia phụ dạy chúng ta làm người phải lương thiện, huống chi công tử anh tuấn tiêu sái như vậy, làm sao có thể là người xấu chứ.”

Nữ tử che miệng cười một tiếng, hai mắt linh động.

“Đúng rồi, tiểu nữ tên là Thải Vi, xin hỏi quý tính đại danh của công tử?”

“Không dám, ta họ Lục tên Phong Đô.”

“Hóa ra là Lục công tử, mời vào.”

Thải Vi mở cửa lớn ra.

Lục Khiêm bước vào sân nhỏ, hai bên đường hẹp trồng đầy hoa tươi, cách đó không xa truyền đến một tiếng đàn du dương.

Lục Khiêm vô ý thức nhìn qua. Chỉ thấy bên hồ có một cái đình nhỏ, lụa mỏng màu hồng rủ xuống, che lại đình sự vật bên trong. Nhưng vẫn có thể loáng thoáng thấy được một bóng hình yểu điệu xinh đẹp.

Nghe được tiếng đàn, dường như cả người cũng bay lên. Gió nhẹ thổi qua, lụa mỏng bay lên, lộ ra mỹ nhân như hoa như ngọc.

Cơ ánh lưu hà, kiều diễm vưu tuyệt. Hay cho một cái nhân gian mỹ nhân.

Lục Khiêm không khỏi vì đó mà thất thần. Đương nhiên, cái này không phải là vì dung mạo của nữ tử. Dung mạo của nàng cũng là số một số hai trong số những người Lục Khiêm đã từng gặp qua. Nhưng còn chưa đủ để đạt tới tình trạng khiến hắn thất thần.

Mấu chốt ở đây là trên người nàng có thuần âm chi khí, nồng đậm dồi dào không gì sánh được.

Chẳng lẽ đây chính là vật phục hồi thần hồn mà Đệ Nhị Kiêu nói tới?

Kể từ đó, tin tức cũng là không tính là giả. Nếu như dùng nữ tử này luyện công, tốc độ phục hồi của Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ và Hoàng Tuyền Kim Kiều sẽ nhanh hơn gấp mấy chục lần.

Lục Khiêm thất thần, khiến Thải Vi nghĩ lầm người này đã bị sắc đẹp mê tâm, trong lòng không nhịn được có chút xem thường.

Đàn ông trên đời này đều hạ lưu như nhau, dáng vẻ tên nam tử trước mắt này thực sự không tệ, đáng tiếc cũng là loại ham mê sắc dục.

Thế nhưng, con mồi này là của nàng, không thể để Tiểu Thanh tỷ tỷ đoạt được.

Nghĩ tới đây, Thải Vi cười nói:

"Đây là tỷ tỷ Nhiếp Tiểu Thanh của tiểu nữ, công tử tắm rửa trước đi, lát nữa tiểu nữ sẽ dẫn ngài đến chào hỏi một phen, Tiểu Thanh tỷ tỷ cũng rất ưa thích thơ từ, trình độ gảy đàn xuất thần nhập hóa."

"Ồ?"

Lục Khiêm lấy lại tinh thần, cười nói:

“Vậy Thải Vi tiểu thư thông thạo môn gì?”

“Tiểu nữ thổi tiêu.”

Nói xong, Thải Vi chỉ chỉ cây sáo bên hông.

Xem ra thật sự là thổi tiêu. Lục Khiêm thầm nghĩ, đương nhiên, trước kia hắn cũng đã nghĩ tới chuyện này, sự thực không nằm ngoài dự đoán.

Hai người đi vào phòng ở sau hậu viện. Thải Vi nhẹ nhàng châm lửa, thắp sáng ánh nến và đàn hương trong phòng. Mùi thơm lượn lờ, bầu không khí vi diệu.

Giữa phòng đặt một cái thùng gỗ lớn. Một cái ống sắt nối liền bếp lò ở hậu viện.

Dưới ánh nến chiếu rọi, sắc mặt vị thiếu nữ mười sáu tuổi này đỏ bừng, mũi ngọc tinh xảo, vô cùng gợi cảm.

Chỉ chốc lát Thải Vi đã đổ đầy một thùng nước nóng hổi, sau đó đi ra ngoài.

Lục Khiêm cởi quần áo ra, tiến vào trong thùng tắm, thoải mái ngâm mình.

Nói đến cũng đã có mấy chục năm không hưởng thụ qua cảm giác này.

Chứ đừng nói chi đến chuyện có thời gian tắm.

Mặc dù pháp lực có thể khiến cho hắn không nhuốm bụi trần, nhưng cuối cùng vẫn thiếu một cái gì đó.

Có lẽ cái này gọi là cảm giác nhân sinh.

Soạt!

Lúc này, một đôi tay băng lãnh trắng tinh sờ lên sau lưng Lục Khiêm.

Thải Vi hà hơi như lan, nhẹ giọng nói bên tai:

“Công tử, để tiểu nữ giúp ngươi tắm rửa.”

Người bình thường gặp phải loại tình huống này, làm sao nhịn được dục vọng trong lòng.

【VIP】 Thải Vi Thải Vi (2)

“Được… được, làm phiền tiểu thư.”

Lục Khiêm cũng không quay đầu lại.

Bàn tay thon dài kích thích dòng nước, Thải Vi đứng ở vị trí Lục Khiêm không thấy được, gương mặt trở nên vô cùng tái nhợt. Đôi mắt hiện ra màu u lục, có vẻ cực kỳ âm u.

Hít!

Thải Vi hít sâu một hơi.

Muốn thừa dịp Lục Khiêm không đề phòng hút khô tinh khí của hắn.

Thường nói, lúc người ta không đề phòng hấp thu tinh khí sẽ nhanh chóng mau lẹ nhất.

Người bình thường không chú ý càng bị lập tức hút khô.

“Hít… Ồ? Ai?”

Thải Vi hút nửa ngày, phát hiện không có tác dụng gì.

“Tiểu thư sao vậy? Nước quá nóng sao?”

Lục Khiêm nghi ngờ nói.

“Không, không có.”

Thải Vi có chút bối rối, sau đó hàm răng trở nên sắc nhọn, hai cái răng nanh kinh khủng mọc ra. Có thể là do nhỏ tuổi, cộng thêm tướng mạo xinh đẹp, không có khủng bố dữ tợn, nên nhìn nàng có loại hung hăng đáng yêu.

Thải Vi đã quyết định, bỗng nhiên cắn vào cổ Lục Khiêm một cái.

Nhìn nàng giống như một con dã thú, muốn cắn chết con mồi trước mặt.

Kết quả hàm răng vừa mới cắn xuống, suýt chút nữa khiến hàm răng Thải Vi rụng ra. Tại sao lại cứng rắn như vậy, giống như là một tảng đá lớn vậy?

Thải Vi thầm nghĩ.

Lúc này, Lục Khiêm mới xoay đầu lại, sắc mặt bình thản, ánh mắt trong veo, không có ý loạn thần mê như vừa rồi.

"A!"

Lục Khiêm đưa tay kéo một phát.

Soạt!

Thân thể Thải Vi không bị khống chế rơi vào trong nước.

Nàng có lòng muốn phản kháng, nhưng lại phát hiện lực lượng của mình không đủ, yếu ớt giống như phàm nhân vậy.

"Thả ta ra."

Thải Vi dùng sức giãy dụa.

Nước nóng làm ướt xiêm y của nàng, để lộ ra vóc dáng linh lung tinh tế.

Tuổi tác nhìn không lớn, nhưng vóc dáng lại rất không tệ.

"Ta cảm thấy ngươi hút sai chỗ rồi."

Lục Khiêm mỉm cười.

"Không, ô…"

Thanh âm của Thải Vi dần dần trầm thấp, bầu không khí lập tức yên tĩnh lại.

Toàn bộ sương phòng chỉ còn lại thanh âm dòng nước va đập.

Rầm rầm!

Qua nửa canh giờ, Thải Vi từ trong nước chui ra, mái tóc lộn xộn, dựa vào bên thùng tắm. Vẻ mặt lã chã chực khóc.

"Thải Vi tiểu thư, đừng như thế, như thế sẽ khiến cho tại hạ cảm thấy mình giống như làm sai cái gì."

Lục Khiêm cười nói.

Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ khôi phục một chút, khe hở trên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều cũng được chữa trị không ít.

Xem ra đây là lần thứ nhất của nữ quỷ này, nguyên âm mười phần tinh thuần.

Có lẽ nàng cũng không phải là nữ quỷ không đứng đắn gì, vậy sẽ tha nàng một mạng, về sau giữ lại vẫn còn tác dụng.

Nếu như đoán không lầm, nữ quỷ có khí chất như tiên, mị nhãn câu người bên ngoài kia cũng chưa từng trải qua chuyện này.

Không thể không nói tin tức của Đệ Nhị Kiêu thật sự rất linh thông.

"Ta là quỷ hồn, chẳng lẽ ngươi không sợ sao?"

Thải Vi nghi ngờ nói.

"Ta còn là Giao Long đây."

Vừa dứt lời, đầu Lục Khiêm biến thành đầu rồng. Con ngươi vàng óng phản chiếu ra khuôn mặt Thải Vi.

Thải Vi bị dọa đến run lẩy bẩy, đổ mồ hôi.

"Đại vương đừng giết ta, cũng đừng giết tỷ tỷ của ta, nếu không bà bà sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Bà bà? Nói cho ta biết một chút về người này đi."

Chẳng lẽ là thế lực bên trong Âm Phong cốc?

"Ta không nói."

Dưới một phen ép hỏi của Lục Khiêm, rốt cuộc Thải Vi cũng thở hổn hển nói ra tình hình thực tế.

Trong lòng bất tri bất giác in xuống thân ảnh của người đàn ông này. Cũng không phải Lục Khiêm đẹp trai kinh thiên động địa đến đến cỡ nào. Chủ yếu là do đặc tính của Giao Long.

Bản tính long chủng vốn rất dâm, tham lam, tính chiếm hữu mạnh.

Nữ nhân của Long chủng tuyệt đối không thể để những người khác nhúng chàm, nữ nhân cũng không thể có dị tâm. Cho nên sau chuyện này, trong nữ nhân không tự chủ được có khuynh hướng đi theo Giao Long.

Đặc biệt là Lục Khiêm tạm hoãn con đường tiến giai Giao Long, lựa chọn tu luyện Diêm La Chân Thân, đi theo một cái đạo lộ dùng sức cường hóa.

Bản tính Giao Long trên người, thậm chí vượt qua Giao Long Vương tộc.

Đình viện bên hồ.

Tiểu Thanh chống tay lên mặt, thỉnh thoảng gẩy gẩy dây đàn, tâm thần có chút không tập trung. Cũng không biết Thải Vi như thế nào.

Ngộ nhỡ đối phương là cao thủ, bắt nàng lại thì phải làm sao bây giờ?

Lúc này, một bóng mờ che khuất Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn lên, thất thanh kêu một tiếng.

Không ngờ trước mắt lại là tên nam tử vừa rồi. Hắn không chết chẳng phải là Thải Vi rất nguy hiểm sao?

Keng keng!

Dây đàn liên tục rung động.

Từng đạo sóng âm vô hình chồng chất, trút xuống giống như sóng biển.

“Ồ?”

Lục Khiêm khẽ ồ một tiếng, cong ngón búng ra.

Một đạo pháp lực màu vàng bay đi, sóng âm vô hình lập tức tan thành mây khói. Không có nhấc lên bất kỳ gợn sóng nào.

Lục Khiêm tiến lên một cái, đè bả vai non mềm của Tiểu Thanh xuống.

Đầu ngón tay ngưng tụ ra ba giọt thần thủy.

Thần thủy tản mát ra uy lực hủy diệt kinh khủng làm cho sinh vật run rẩy.

“Còn dám giãy dụa, ta sẽ nhỏ giọt nước này trên người ngươi.”

Nói xong câu đó, Lục Khiêm cũng lười nói nhiều, móc ra một lá bùa. Lá bùa bốc cháy, một đạo hồng quang đánh vào cơ thể Tiểu Thanh.

Đây là ngự quỷ phù lục.

Sau khi đánh xuống phù lục này, quả nhiên Tiểu Thanh an phận hơn rất nhiều.

“Dẫn ta đến Âm Phong cốc.”

“Vâng.”

【VIP】 Thụ Tinh bà bà(1)

Nội tâm Tiểu Thanh vui mừng, người này vẫn không biết bà bà cường đại.

bà bà là Thụ yêu ngàn năm.

Thực lực mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, cho dù là cao thủ có tu vi cao hơn nàng, đối phó bà bà cũng có chút khó khăn.

Trở về để bà bà thu dọn gia hỏa ghê tởm này.

"Mời đại nhân đi theo ta."

Thải Vi điên cuồng nháy mắt với Tiểu Thanh, ngăn cản nàng để lộ ra tin tức về Già Lam Tự Âm Phong cốc.

Tiểu Thanh đã nhìn thấy chân thân Giao Long của Lục Khiêm, nàng không tin bà bà có thể đấu lại được quái vật này. Tiểu Thanh còn tưởng rằng Thải Vi lo lắng cho mình, nên ném ra một cái ánh mắt không cần lo lắng.

Thải Vi ủ rũ, lần này xong rồi.

Các tỷ muội khác cũng sẽ bị gia hỏa này gây tai vạ. Nghĩ tới tràng cảnh vừa rồi, sắc mặt Thải Vi hơi đỏ lên.

Già Lam Tự.

Khói mờ từng trận, gió đêm lạnh lùng. Thụ Tinh bà bà nhìn về phương xa, nhíu mày, thầm nghĩ có phải hai tiểu ny tử này đi đến nơi đó điên rồi hay không, tại sao bây giờ còn chưa trở về.

Soạt!

Mặt trăng bị một đám mây đen che khuất. Thụ Tinh bà bà đang lơ đễnh, chợt nghe thấy một trận phong minh, thanh âm càng lúc càng lớn.

Bà bà vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên, cái này không phải là mây đen gì, rõ ràng là từng con Phi Nhĩ mọc ra cánh đen như mực.

Lít nha lít nhít, không biết có bao nhiêu con.

"Thực Kim Trùng Úy!"

Thụ Tinh bà bà quá sợ hãi.

"Ha ha, Lão Thụ Tinh, gia gia ngươi vì dân trừ hại tới rồi! !"

Hư không truyền đến một tiếng cười to.

Phi Nhĩ rơi xuống bên trên Dong Thụ, điên cuồng gặm ăn rễ cây.

Ong ong ong…

Phi Nhĩ rơi xuống phía trên Dong Thụ, điên cuồng gặm nhấm rễ cây và thân cây Dong Thụ.

Không ngờ thân thể Dong Thụ tu luyện ngàn năm, lại bị Phi Nhĩ tuỳ tiện xé nát như vậy.

"A! !"

Thụ Tinh bà bà đau đớn kêu to.

"Chết đi cho ta! !"

Rầm rầm!

Bộ rễ Dong Thụ lan tràn ra hơn mười dặm, bóng cây che khuất bầu trời.

Vô cùng vô tận hắc khí toát ra, toàn bộ thế giới biến đổi.

Nhánh cây điên cuồng lắc lư, giống như yêu ma giương nanh múa vuốt.

Đầu lâu xám xịt trên treo cành cây giống như sống lại, trong mắt toát ra hỏa diễm xanh biếc.

Lá cây tạo thành da, nhánh cây tạo thành thân thể của bọn hắn.

Mấy trăm Thụ Ma theo bóng cây rơi xuống, đáng tiếc vừa đụng phải đám Phi Nhĩ này liền bị gặm đến không còn một mảnh. Phi Nhĩ ăn càng nhiều, số lượng càng bành trướng. Một đám mây đen lớn cỡ bàn tay đã có mấy ngàn con Phi Nhĩ.

Hiện tại mây đen rộng chừng mười dặm, Phi Nhĩ đếm mãi không hết khiến cho lực lượng Thụ Tinh bà bà càng lúc càng suy yếu.

"Ha ha, lão yêu bà, uy lực Thực Kim Trùng Úy của ta như thế nào? Chuyên dùng để đối phó ngươi đó, ha ha."

Một tên đạo nhân đạp quang mang lướt tới. Đập vào mi mắt là một đại hán cường tráng.

Người này thân cao chín thước, mặt như hồng ngọc, để râu quai nón, dáng vẻ chính khí, uy phong lẫm liệt.

Đi theo phía sau là một thư sinh mặt trắng trẻo. Bạch diện thư sinh đeo một cái lồng sách, đầu đội mũ nho, tướng mạo cũng không tệ.

Chỉ có điều dáng vẻ thò đầu ra nhìn, sợ hãi rụt rè khiến cho khí chất người này không còn sót lại chút gì.

"Hóa ra là ngươi, Yến Nam Phi!"

Thụ Tinh bà bà tức giận quát:

"Ta và ngươi không thù không oán, vì sao nhiều lần tìm ta gây phiền phức?"

Ầm!

Đại thụ che trời bay lên thiên không.

“Không có gì khác ngoài chuyện thay trời hành đạo, tiểu tử là nàng sao?”

Yến Nam Phi nhìn về phía thư sinh sau lưng.

Thư sinh nghe vậy hơi sững sờ, sau đó chợt oán hận nói:

“Chính là nàng, là nàng nhốt Tiểu Thanh lại.”

“Tốt, ngươi đứng xa một chút.”

Yến Nam Phi há mồm phun một cái, một đạo phi kiếm từ trong miệng bay ra.

Trực tiếp chặt đứt bộ rễ của Thụ Tinh bà bà.

Phi Nhĩ thực sự là thiên địch của loại yêu Thụ như Thụ Tinh bà bà này.

Bởi vì bị Phi Nhĩ cắn xé, nên một thân tu vi của Thụ Tinh bà bà không thể phát huy ra ba thành.

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình bị gặm nhấm từng chút, thân cành bị cắt ngang.

“A! ! Có gan ngươi xuống đây!”

“Ha ha, lão tử không xuống đó.”

Yến Nam Phi đứng từ xa điều khiển phi kiếm công kích, căn bản không có rơi vào phạm vi công kích của Thụ Tinh bà bà.

Yến Nam Phi là một tán tu ở gần đây.

Hai người vốn nước sông không phạm nước giếng.

Chỉ có điều gần đây mấy thôn quê xung quanh mười dặm đều đang truyền bá chuyện tình giữa một thư sinh và nữ quỷ tuyệt mỹ, nên hắn không thể không xuất thủ.

Đại đạo Yến Nam Phi tu hành là Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp. Lấy tín ngưỡng của vạn dân, luyện thành một ngụm huyền hoàng chi khí.

Đây là cơ hội tốt để củng cố tín ngưỡng, làm sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua chứ.

Huống hồ, bản thân hắn là kiếm tu phiêu bạt giang hồ, trong lòng cũng có chút hào khí ghét chuyện bất bình.

“Dừng tay! Thả bà bà của ta ra.”

【VIP】 Thụ Tinh bà bà(2)

Mấy nữ quỷ khác kêu gào bay ra, một giây sau liền bị một kiếm bay đầu.

Thụ Tinh bà bà bi phẫn, nhưng cũng không thể làm gì.

“Kết thúc đi!”

Xoạt!

Phi kiếm phóng lên tận trời. Giống như ngọn núi nguy nga cắm thẳng vào mây xanh.

Kiếm khí lành lạnh, sát cơ hóa thành thực chất. Lần này Thụ Tinh không thể trốn đi đâu được. Thụ Tinh tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Bà bà! !”

Phương xa truyền đến tiếng kinh hô của Tiểu Thanh. Thụ Tinh bà bà nhìn qua phương hướng Tiểu Thanh, cất cao giọng nói:

“Tiểu Thanh, mau đi đi.”

“Tiểu Thanh.”

Thư sinh vui mừng nhìn qua phương hướng Tiểu Thanh, trong mắt tràn ngập yêu thương.

“Ha ha, đến rất đúng lúc, Tiểu Thanh, nhanh chóng đoàn tụ cùng ái lang của ngươi đi.”

Yến Nam Phi phân ra một đạo pháp lực, hóa thành một cái đại thủ ấn, nắm về phương hướng của thanh âm. Cùng lúc đó, dư thế của bảo kiếm cũng không giảm mà hạ xuống.

Ầm!

Lúc này, bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang. Tầng mây đen như mực vỡ ra một khe hở vàng óng.

Ánh mắt Thụ Tinh và Yến Nam Phi không tự chủ được bị hấp dẫn tới. Hình ảnh trước mắt làm cho bọn hắn cả đời khó quên. Đây là một cái long trảo to lớn.

Lân phiến ám vàng, đường vân huyền ảo, thần thánh uy nghiêm, mang theo một cỗ cảm giác trấn áp đại thiên ma niệm. Càng quan trọng hơn là, cái long trảo to lớn này bao trùm phạm vi mười dặm. Bảo kiếm cũng đã rất lớn rồi, nhưng khi so sánh với long trảo này lại đơn giản nhỏ bé như cây tăm.

Răng rắc!

Long trảo nắm chặt bảo kiếm, nhẹ nhàng gập lại.

"Phốc!"

Yến Nam Phi phun ra một ngụm tiên huyết, thư sinh mang theo ở sau lưng bỗng nhiên rơi xuống đất, bắn lên một đám tro bụi.

Thư sinh sau lưng đã sớm ngã thành thịt nát.

"Đạo Cơ trung kỳ? Đạo hạnh ít nhất cũng đã tám trăm năm, lại có thần thông lăng lệ như thế."

Cái miệng nhỏ của Thụ Tinh bà bà khẽ nhếch lên, lồng ngực chập trùng.

Biến cố đột nhiên phát sinh, khiến cho nàng hồi lâu vẫn chưa thể hồi thần được.

Bỗng nhiên, Thụ Tinh bà bà cảm thấy thân thể buông lỏng, số lượng Phi Nhĩ giảm đi rất nhiều.

Thần niệm cảm ứng xuống, liền thấy một con Kim Thiềm cao hai mươi trượng đang ở dưới cây, mở cái miệng lớn dính

đầy máu ra, khẽ hấp chính là vô số Phi Nhĩ.

Tam Túc Kim Thiềm say sưa táp miệng ngon lành, nhìn thấy trên cây bỗng nhiên có hai con mắt lớn.

Vậy mà lè lưỡi muốn cuốn vào bụng ăn hết, dọa cho Thụ Tinh bà bà vội vàng nhắm mắt lại.

"Linh thú Đạo Cơ cảnh, chẳng lẽ đây là sủng vật của vị đại nhân kia?"

Nội tâm Thụ Tinh bà bà vô cùng khiếp sợ. Tiểu Thanh và Thải Vi đi chỗ nào tìm được giúp đỡ này vậy. Thế nhưng nhìn dáng vẻ mê mang của các nàng, đoán chừng cũng không biết rõ cụ thể xảy ra chuyện gì. Bất kể nói thế nào, hiện tại cũng xem như an toàn. Rốt cuộc Thụ Tinh bà bà cũng thả lỏng một hơi.

"Nếu như vị đại nhân này nguyện ý ở lại Già Lam Tự, Tiểu Thanh cũng không thể không…"

Trong lòng Thụ Tinh bà bà nảy ra một ý nghĩ.

Phía dưới, khói lửa tán đi. Yến Nam Phi hấp hối, vẻ mặt còn mang theo một tia không dám tin. Không nghĩ tới mình lại dễ dàng thất bại như thế.

Hắn không biết, hiện tại Lục Khiêm mới chỉ gần bảy trăm năm đạo hạnh. Nhưng cộng thêm Giao Long Đại Thủ Ấn đại thành, ít nhất cũng phát huy ra uy lực Đạo Cơ hậu kỳ.

Mặc dù chất lượng không sánh được với pháp lực hoá lỏng của Đạo Cơ hậu kỳ, nhưng luận uy lực lại thực sự đạt tới tiêu chuẩn.

"Vì sao vậy, ngươi thân là Nhân tộc, vì sao giúp những quỷ quái giết người không chớp mắt này."

Yến Nam Phi hữu khí vô lực nói.

Nội tâm của hắn rất không cam lòng, tu luyện mấy trăm năm, vì tranh thủ những tín ngưỡng này, Yến Nam Phi trước sau bận rộn không biết bao nhiêu lần, mới xây dựng được một cái hình tượng hộ pháp đại thần bảo vệ an dân.

Quân tử chỉ luận việc làm không luận tâm.

Mặc kệ trong lòng có ý nghĩ gì, ít nhất hành động này cũng được xưng là chính nhân quân tử. Chí ít cũng có trăm vạn Nhân tộc bởi vì mình mà đạt được yên bình.

"Không có gì, chỉ là động đến lợi ích của ta mà thôi."

Lục Khiêm cười nói. Hắn là một người ích kỷ.

Sở dĩ lúc ở Nam Linh Vực trở thành tiên phong chống lại Yêu tộc, chủ yếu là vì đắc tội Yêu tộc quá nhiều, đồng thời cũng vì Yêu tộc đuổi tận giết tuyệt. Dù sao trước đây mình cũng chuyện trò vui vẻ với đám người Nghiệt Long.

"Hừ, muốn chém muốn giết cứ tự nhiên. Ta nhăn mày một cái ta là cháu của ngươi."

Yến Nam Phi hừ lạnh một tiếng.

"Được, thành toàn cho ngươi."

Xoạt!

Tam sắc thần thủy rơi xuống, Yến Nam Phi hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

"Bị tín ngưỡng ăn mòn cũng không biết, đồ đần. Hơn nữa ngươi còn bị người ta xem như là vũ khí mà sử dụng."

Lục Khiêm nhìn qua thi thể thư sinh chảy ra dòng máu màu xanh lục ở bên cạnh nói. Rất rõ ràng, tên thư sinh này cũng không phải người đứng đắn gì, có lẽ bị một loại yêu ma nào đó phụ thể. Yến Nam Phi đã bị tên thư sinh này lừa dối.

Thế nhưng cũng không kỳ quái, điều khiển tín ngưỡng, tương đương với người khoe khoang. Dần dà có thêm tín đồ cung phụng, ngay cả mình cũng tin tưởng mình là đại thần bảo hộ an dân.

Lúc này, Thụ Tinh bà bà cũng hiện ra nguyên hình. Quần áo rách rưới, mơ hồ có thể thấy được da thịt trắng hơn tuyết.

"Ngươi chính là bà bà? Ta còn tưởng rằng ngươi là lão thái thái bán nam bán nữ nữa đấy!"

Thụ Tinh bà bà không hiểu Lục Khiêm trêu chọc, cười nói:

"Đại nhân nói đùa, mọi người đều có lòng thích cái đẹp. Sao lại biến ảo thành loại hình tượng xấu xí này."

【VIP】 Dạ Thi Sơn Vương, Già Lam thân hứa(1)

Yêu loại hóa hình, có xinh đẹp, có xấu xí. Nhưng phần lớn đều liên quan tới tính chất công pháp tu hành.

Nếu là công pháp chính thống, trên cơ bản sẽ không tu thành hình dạng kỳ quái.

Lại nói, Thụ Tinh bà bà cũng không phải yêu loại chân chính.

Trước kia nàng chỉ là Dong Thụ có một sợi u hồn. Nhưng vì một tên tu sĩ tạ hóa dưới Dong Thụ, nên sau khi hấp thu tinh huyết của hắn mà thành yêu quái.

Một thân sở học này cũng bắt nguồn từ tu sĩ để lại, bản thân không có bao nhiêu năng lực của yêu quái.

"Bà bà."

"Phong Đô tiên trưởng."

Tiểu Thanh mang theo năm nữ khác tiến lên chào hỏi.

"Đa tạ tiên trưởng đã chăm sóc đám đệ tử của tiểu nữ."

Đôi mắt Thụ Tinh bà bà như đuốc, liếc mắt đã nhìn thấu trạng thái hiện tại của Thải Vi.

"Không có gì. Chuyện của thư sinh này là như thế nào?"

Lục Khiêm nhìn thi thể thư sinh.

Bộ dạng nửa người nửa yêu, người chết sống lại này cực kì thú vị.

“Đáng ghét, đây là thủ đoạn của Họa Bì Trủng. Hóa ra là bọn hắn ám toán Già Lam Tự ta.”

Thụ Tinh bà bà nhìn thi thể thư sinh, đôi mắt đẹp trợn trừng.

“Đám nghiệt súc Họa Bì Trủng này, sẽ có một ngày, lão nương hút khô tiên huyết đám đàn ông các ngươi, nữ thì đưa cho tiên trưởng làm nữ tỳ rửa chân.”

“Này này, ta nói bà bà ngươi, lôi ta vào làm gì.”

Lục Khiêm dở khóc dở cười. Đoán chừng là do nàng nhìn ra vấn đề của Thải Vi, nên cho rằng mình là loại xấu xa kia. Thật ra Lục Khiêm là người rất có ranh giới, biết rõ đồ vật nào có thể đụng, cái nào không thể đụng.

Khuôn mặt Thụ Tinh bà bà đỏ lên, vội vàng tạ lỗi:

“Hiểu lầm hiểu lầm, đúng rồi, chúng ta không nên đứng ở ngoài, trước tiên vào trong nhà ngồi xuống đã.”

Đoàn người đi vào trong Già Lam Tự. Bên ngoài nhìn thì rách nát, nhưng bên trong lại là vàng son lộng lẫy.

“Tiểu Thanh, tấu nhạc, Thải Vi châm trà, những người khác nhảy cho tiên trưởng xem.”

Tiểu Thanh đứng ở sau tấm bình phong, tay trắng phất động dây đàn, tiếng đàn ưu nhã vang lên.

Khi thì gấp rút, khi thì nhẹ nhàng.

Thải Vi châm trà ở bên cạnh Lục Khiêm, bốn nữ còn lại nhẹ nhàng nhảy múa.

Mị nhãn như tơ, câu hồn đoạt phách người.

Thỉnh thoảng mấy người lại nhìn về phía Lục Khiêm, nam tử trẻ tuổi như vậy, lại có thực lực cường đại, thử hỏi có cô gái nào không yêu đây.

Trước kia có mười nữ quỷ, hiện tại chỉ còn lại sáu người, Thụ Tinh bà bà thấy vậy âm thầm đau thương một trận.

"Đúng rồi, bà bà, nơi này của ngươi có vật thuần âm, hữu ích với thần hồn hay không."

Lục Khiêm nhìn về phía Thụ Tinh bà bà hỏi.

"Ai, tiên trưởng đừng gọi xa lạ như vậy, gọi ta là Già Lam là được rồi."

Thụ Tinh bà bà cười duyên nói.

Bản thân bà bà là một cái danh xưng, bình thường sử dụng trong nội bộ Già Lam Tự.

Khi còn sống Thụ Tinh bà bà có tên Tống Âm Như, pháp hiệu Già Lam, những người khác gọi nàng là Già Lam đạo hữu, chỉ có người có quan hệ tương đối thân mật, mới gọi là Già Lam.

"Được rồi, Già Lam."

Thụ Tinh bà bà ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nói:

"Chắc tiên trưởng tới là vì cái này? Ngươi tới rất đúng lúc."

"Ba năm trước, Bắc Minh phát hiện một cái âm phong động vạn năm, lúc ấy do ta, Họa Bì Trủng và người canh núi phát hiện đầu tiên, về sau tranh chấp không thôi, dẫn động tới Pháp Minh."

"Minh chủ Pháp Minh, Dạ Thi Sơn Vương quyết định ba nhà chúng ta chiếm hai phần. Bốn phần còn lại giao cho Pháp Minh chưởng quản."

Bắc Minh là danh tự chỉ khu vực phía bắc vùng này.

Về phần Pháp Minh thì địa vị tương đương với Cửu Tiêu Đạo Minh. Chỉ có điều Pháp Minh nghiêm khắc hơn một chút,

phạm vi quản lý phép tắc càng rộng, thậm chí có thể tổ chức minh hội, phân chia địa bàn minh hữu.

"Dạ Thi Sơn Vương là người phương nào?"

Lục Khiêm hỏi.

"Dạ Thi Sơn Vương chính là thủ lĩnh đời thứ chín Thương Bộ Lạc ba ngàn năm trước, tam thế Hư Đan Đan Kiếp, chính là minh chủ do các thế lực Bắc Minh chúng ta bầu ra."

"Tam thế Đan Kiếp?"

Lục Khiêm nắm được một cái tin tức quan trọng.

Thế giới này không khác Nam Linh Vực lắm, ngoại trừ truyền thừa cổ lão hơn một chút, còn lại không có chỗ nào quá khác biệt.

"Phong Đô đạo hữu không biết sao?"

"Ta là bàng môn tán tu, không trải qua tu luyện chính thống."

"Phong Đô đạo hữu quả thực lợi hại."

Thụ Tinh bà bà tấm tắc khen.

"Cái Hư Đan chi cảnh này cố định ở một ngàn năm đạo hạnh, bị thiên địa tinh khí hạn chế, cho nên không cách nào tăng thêm một bước, các tiên hiền liền nghĩ đến chuyện chuyển thế trùng tu."

Chuyển thế trùng tu tương đương với biến thành một người mới, bắt đầu tu luyện lại từ đầu.

Phục dụng đan dược và công pháp tu luyện đặc thù, bảo đảm con đường chứng đạo, thần thông và ký ức không mất đi.

Chỉ cần vượt qua đoạn thời gian thai nghén trước khi xuất thế kia, tu vi sẽ khôi phục cực nhanh.

Ước chừng mấy chục năm thời gian là có thể khôi phục lại tu vi đỉnh phong của kiếp trước, đồng thời hạn mức một ngàn năm đạo hạnh cũng có thể tăng thêm không ít.

【VIP】 Dạ Thi Sơn Vương, Già Lam thân hứa(2)

Hơn nữa các phương diện thần thông đạo hạnh cũng không có thiếu khuyết.

Thời gian nguy hiểm duy nhất chính là mười mấy năm thậm chí mấy chục năm thai nghén u mê kia.

Khả năng mình hoàn toàn bị mê thất, hoặc là kẻ thù tới trả thù, đều có thể dẫn đến thất bại trong gang tấc. Cho nên Hư Đan chuyển thế rất nghiêm mật, gần như không ai biết rõ. Tam thế Hư Đan tương đương với chuyển thế trùng tu ba lần, khẳng định đạo hạnh cao hơn rất nhiều so với Hư Đan bình thường.

Chuyển tu đến hậu kỳ càng khó, tam thế đã coi như là đỉnh cao nhất trong Hư Đan rồi.

"Hóa ra là loại Hư Đan này, quả nhiên, lực lượng con người mới vô tận, dưới bất cứ loại hoàn cảnh ác liệt nào cũng có thể tìm ra con đường đi về phía trước."

Lục Khiêm cảm thán trong lòng, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

"Vậy Chân Đan bên này thì sao? Tiến giai như thế nào?"

Chẳng lẽ cũng Tố Giảm Cầu Không giống như Thiên Hà?

"Chân Đan? Không có Chân Đan, thiên địa tinh khí nơi đây căn bản không đủ, lấy đâu ra cao thủ Đan Kiếp chân chính."

"Nhưng ta lại nghe được một lời đồn, cửu thế Hư Đan có đạo hạnh không thua gì cao thủ vượt qua Phong kiếp, cụ thể có phải như vậy hay không, ta cũng không rõ."

Lục Khiêm không trả lời mà rơi vào suy nghĩ. Không ngờ mảnh thiên địa này lại không có Chân Đan?

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến một vấn đề.

Mọi người đều biết, Thiên Hà Chân Đan cần dùng Cầu Không chi pháp, để gọt dũa đi phần lớn tu vi không quá quan trọng của mình, thích ứng hoàn cảnh xung quanh tiến vào Chân Đan.

Khuyết điểm là đạo hạnh và thần thông của bản thân sẽ mất đi hơn phân nửa.

Thậm chí cuối cùng chỉ lưu lại một loại.

Ví dụ như Thiên Hà Luân Hồi Bàn, ba vị Yêu Vương cũng chỉ lưu lại huyết mạch chân thân của mình.

Sở dĩ Kiếm Chủ trở thành Chân Đan, chắc là bởi vì tính chất đặc thù của kiếm đạo.

Bản thân kiếm đạo không phải học quá nhiều đồ vật, bình thường đều là nhất pháp phá vạn pháp.

Thêm chút cải tạo là có thể thích ứng thiên địa, tiến vào Chân Đan chi cảnh.

Đối với Lục Khiêm mà nói loại kết quả này là không thể nào tiếp thu được.

Dù sao tu vi cũng là tự mình nhọc nhằn khổ sở tu luyện ra được, lại cắt bỏ đến chỉ còn lại một cái, như thế thì còn ý nghĩa gì.

Cho nên tâm lý hắn một mực bài xích loại phương pháp này. Hôm nay biết được sự tình Hư Đan chuyển thế nơi đây, Lục Khiêm nghĩ đến một cái Tố Giảm Cầu Không chi pháp.

"Nếu lấy Hư Đan chi pháp, chuyển thế tu luyện Chân Đan, có thể giữ lại toàn bộ thần thông không?"

Đương nhiên, cái này chỉ là suy nghĩ trong lòng Lục Khiêm.

Cụ thể làm như thế nào, còn phải xem phương pháp Hư Đan chuyển thế này đến cùng là chuyện gì.

"Già Lam, ngươi có phương pháp Hư Đan chuyển thế hay không?"

Lục Khiêm nhìn về phía Thụ Tinh bà bà.

"Ta không có phương pháp kia, cái này đều là tuyệt mật của từng môn phái, làm sao một nhà tiểu môn tiểu phái như ta có thể có."

Thụ Tinh bà bà cười khổ nói.

"Không có những phương pháp khác sao?"

Lục Khiêm cảm thấy xem như mình đã tìm ra mục tiêu khi đi vào phương thiên địa này.

Ngoại trừ sửa chữa phục hồi Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ ra, còn có cơ hội tìm được phương pháp tiến vào Chân Đan hoàn chỉnh.

Đây mới là chuyện quan trọng nhất.

"Có một loại, đó chính là Phong Đô đạo hữu gia nhập Già Lam Tự ta, trở thành một thành viên của Già Lam Tự. Đợi đến lúc Minh Thụ uy nghi, nếu có cơ hội trở thành Tế Tửu minh uy, hẳn là có thể tiếp xúc phương pháp Hư Đan chuyển thế."

Cái gọi là Minh Thụ uy nghi chính là hội nghị do minh chủ chủ trì, phân chia lợi ích, hoặc hòa giải xung đột.

Đương nhiên, cái hội nghị này không phải thế lực đạo quan nào cũng có thể tham gia.

Có thực lực tham gia sẽ thuộc về đám người phân chia lợi ích, nếu không có thực lực, như vậy cũng chỉ có thể trở thành

đồ vật bị chia cắt.

Quyền lực minh hữu chia làm bốn cái đẳng cấp, cao nhất là cấp bậc Tế Tửu, tiếp theo là nhất phẩm đến tam phẩm.

Già Lam Tự miễn cưỡng thuộc về thế lực tam phẩm, hơn nữa vị trí tương đối thấp, miễn cưỡng húp được chút nước canh nước cháo.

"Nếu như Già Lam Tự bị loại khỏi hàng ngũ thế lực tam phẩm trong Minh Thụ uy nghi được tổ chức sáu mươi năm một lần, thì tất cả lợi ích cũng phải giao ra, về sau mặc cho người ta ức hiếp. Vạn năm Âm Phong động cũng sẽ bị người đoạt đi."

Quả thực Họa Bì Trủng quá ngoan độc, trận chiến này gần như tiêu hao phần lớn thực lực của Già Lam Tự.

Khẳng định đến lúc Minh Thụ uy nghi diễn ra, ngay cả tiêu chuẩn thế lực tam phẩm cũng không đạt được.

Đến lúc đó không có bất cứ tư cách chia chát lợi ích gì, chẳng phải là mặc người ta nắm sao?

Chỉ sợ gian phòng oanh oanh yến yến này, cũng sẽ bị người cướp đi.

Thụ Tinh bà bà sầu não uất ức, làm cho người ta không khỏi sinh ra lòng thương tiếc.

Nhưng Lục Khiêm căn bản không để mình bị đẩy vào vòng.

"Tế Tửu? Vạn Năm Âm Phong động? Ngươi đang uy hiếp ta sao? Để ta làm thủ hạ của ngươi?"

Lục Khiêm giống như cười mà không phải cười, trong mắt lộ ra sát cơ.

“Không, chỉ cần bảo vệ được Già Lam Tự, tất cả đồ vật Già Lam Tự đều là của ngươi, bao gồm cả ta.”

Già Lam ở trước mặt bao người, chậm rãi trút bỏ váy áo, lộ ra thân thể trắng tinh.

Sóng mắt lưu chuyển, quyến rũ như tơ, hoàn toàn trái ngược với bộ dạng uy nghiêm thường ngày, chúng nữ bị dọa đến cúi đầu xuống không dám nhìn.

“Mặc quần áo vào đi, ta đồng ý.”

“Dẫn ta đến Vạn Năm Âm Phong động.”

Lục Khiêm đứng dậy.

【VIP】 Vạn Năm Âm
Phong động (1)

Màn đêm buông xuống, sao trăng lấp lánh.

Bên ngoài chiến trường cổ ngàn dặm có một ngọn núi cao lớn. Núi này có hình dạng rất kì lạ.

Trên núi có vô số mỏm đá mấp mô, thỉnh thoảng phun ra u hỏa khói độc.

Từ xa nhìn lại cả tòa núi giống như nhà nhà đang đốt đèn lên. Trên đỉnh núi khói độc u hỏa càng thêm dày đặc.

Một lão giả áo xám tóc xanh mắt dọc, làn da xanh lét, mọc đầy nếp nhăn đứng ở trong khói độc.

"Xem ra Họa Bì Trủng các ngươi cũng chỉ như thế, ngay cả một cái Già Lam Tự nho nhỏ cũng đấu không lại, hừ."

Giọng lão giả áo xám khàn khàn, giống như móng tay bén nhọn ma sát phía trên vật thể, làm cho người ta không nhịn được nổi da gà.

"Thang Vu đạo hữu, ngươi trách oan tại hạ rồi."

Phía sau lão giả áo xám có một nam tử dáng dấp vô cùng tuấn mỹ, thậm chí hình dạng còn đẹp hơn so với nữ nhân. Có điều giọng nói lại rất già nua.

"Thân Lược đạo hữu chỉ giáo cho?"

Người gọi là Thang Vu lão đạo quay lại, nhìn qua nam tử anh tuấn sau lưng.

Trong lòng không khỏi oán thầm, cũng đã cao tuổi rồi, vậy mà còn ngây thơ như thế, cái dáng vẻ trẻ tuổi này nhìn lên thấy nổi da gà.

"Là như này, kế hoạch của chúng ta vốn đã sắp thành công, kết quả nửa đường có một người xông ra, giết Yến Nam Phi bảo vệ tiểu tiện nhân này."

"Hừ, không nghĩ tới nàng cũng là đồ đê tiện, trước kia bảo nàng đi theo ta thì không đồng ý, hiện tại lại tìm một nhân tình. Tiện nhân, sẽ có một ngày lão phu chiếm được ngươi."

Sắc mặt Thang Vu đỏ hồng, hai mắt hiện lên một tia sát cơ. Còn có chuyện gì nhục nhã hơn so với chuyện này. Trước kia mong chờ chạy tới, kết quả người ta không thèm nhìn, ngược lại đi tìm một người khác. Đây là nhục nhã lớn nhất đối với nam nhân.

"Người kia tên là gì? Có tu vi gì?"

Soạt! !

Lại có hai thân ảnh xuất hiện bên cạnh hai người. Một người quỷ khí âm trầm, xem ra chính là quỷ tu. Người sau lưng cũng có khí chất tương tự hắn, chỉ có điều trẻ tuổi hơn một chút.

"Thanh Sơn binh mã pháp đàn Hồ Lực bái kiến hai vị đại nhân."

"Tới rồi sao, ngươi đã điều tra được cái gì rồi?"

Gương mặt tuấn mỹ của Thân Lược nhìn về phía Hồ Lực. Đây là thế lực bọn hắn nâng đỡ để thay thế Già Lam Tự. Vì phòng ngừa nội bộ Pháp Minh cá lớn ăn cá bé, dẫn đến Pháp Minh chỉ còn lại mấy cái đại thế lực. Nên bình thường số lượng từ Tế Tửu đến tam phẩm đều cố định, sẽ không thiếu khuyết cũng không gia tăng.

“Dường như tu vi đối phương là Đạo Cơ trung kỳ, có được một tọa kỵ Đạo Cơ sơ kỳ.”

Hồ Lực chậm rãi nói. Sau đó Thang Vu vung tay một cái, để người này rời đi.

“Không ngờ đối phương là Đạo Cơ trung kỳ, hay là nhóm chúng ta tạm thời dừng lại một chút?”

Thân Lược nói.

“Chẳng lẽ lão phu không phải là Đạo Cơ trung kỳ sao?”

Thang Vu hỏi ngược lại.

Thân Lược cười khổ một tiếng, không tiếp tục trả lời.

“Ta đã liên hệ với cao thủ Định Long Xương Binh Giáo, nhất định phải bắt người này lại.”

Thang Vu ho nhẹ một tiếng, trong lòng cũng có chút không được tự nhiên.

Đối phương dùng một tay chụp chết Đạo Cơ sơ kỳ, chứng minh đạo hạnh người này khả năng đã tiếp cận Đạo Cơ hậu kỳ.

Bản thân mình mới có năm trăm năm đạo hạnh, đối phương lại có tọa kỵ Đạo Cơ, hai người ai mạnh ai yếu, đã có thể thấy được chút ít.

Định Long Xương Binh Giáo là nhất phẩm đại giáo, trong giáo có hai vị Đạo Cơ viên mãn và bảy Đạo Cơ khác. Là một đại giáo hàng thật giá thật, cách vị trí Tế Tửu không xa bao nhiêu.

“Chẳng lẽ ngươi mang bí mật kia…”

Thân Lược hơi có chút không dám tin;

“Sao ngươi lại hồ đồ như thế?”

“Vậy ngươi có biện pháp gì? So với việc để hắn độc chiếm tiểu tiện nhân kia sao, không bằng lão tử lấy lòng cấp trên, chí ít bọn hắn còn có thể phân cho nhóm chúng ta một chút.”

Thang Vu chửi bới nói.

Nếu không phải tiểu nhi vô danh kia chặn ngang một bước, đồ vật này đã sớm rơi vào trong tay bọn họ.

…

“Đồ vật gì vậy?”

Già Lam Tự, Lục Khiêm nhìn về phía mỹ phụ nhân bên người.

“Là sơn động bên trong Vạn Năm Âm Phong động, động này lấp lánh xích quanh, ma khí mãnh liệt. Dường như có khí tức bảo vật. Lúc ấy ta dẫn đầu đi vào điều tra, bỗng nhiên sơn động đóng lại, chỉ để lại một cái phù lục.”

Già Lam nói.

Nói xong liền lấy ra một mảnh vỡ đá hoa cương không có quy tắc từ trong ngực, phía trên vẽ các đồ án màu xanh.

Giống như là dã nhân thời tiền sử tiện tay lưu lại. Trong nháy mắt Lục Khiêm nhìn thấy đồ vật này, lập tức cảm ứng được lực lượng bàng bạc bên trong.

Trước đó hắn còn tưởng rằng đó là Chân Lục, như vậy lần này đơn giản kiếm bộn rồi.

“Đây chính là chìa khoá mở ra sơn động?”

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Căn cứ lời nói của Già Lam, bên trong sơn động Âm Phong động ẩn chứa thuần âm chi khí, gấp mấy chục hơn trăm lần phía ngoài.

Nếu như nói Vạn Năm Âm Phong động là bảo địa không tệ.

Như vậy trong động chính là động thiên phúc địa khó gặp, chính là tuyệt hảo chi địa để ôn dưỡng thần hồn, tu luyện pháp thuật âm tính. Cho dù là thế lực cỡ lớn cũng sẽ động tâm.

【VIP】 Vạn Năm Âm Phong động (2)

Sở dĩ Họa Bì Trủng và Thang Sơn nhằm vào hai người, nguyên nhân chính là do Già Lam đã cầm đi chìa khoá.

"Rất tốt, ta ngược lại muốn nhìn xem là thật hay không."

Lục Khiêm thu hồi phù lục, mang theo Già Lam biến mất tại chỗ. Nếu như tin tức là thật, như vậy ai cũng đừng nghĩ đánh chủ ý lên phù lục. Hai người một đường bay đi, bay ra khoảng hơn năm trăm dặm.

"Chính là phía dưới."

Già Lam chỉ xuống dưới núi nói. Hai người hạ xuống dưới núi, xung quanh là dãy núi bao quanh, ở giữa có một cái hồ nước màu đen. Nước hồ màu đen, âm trầm rét lạnh. Cũng không phải là nước xuất hiện vấn đề, mà là nước hồ quá sâu, nên có vẻ hơi biến thành màu đen.

"Ngươi đi về trước đi, miễn cho có người giở trò."

Xoạt!

Lục Khiêm đi xuống nước, lặn ba khoảng trăm trượng, mới nhìn thấy tình huống phía dưới đáy.

Phía dưới có một cái cửa động đen như mực, thỉnh thoảng bắn ra một đạo thanh phong.

Dòng nước lập tức bị thanh phong đông cứng. Trong nháy mắt Lục Khiêm nhìn về phía vật này, lập tức cảm giác được một cỗ thuần âm chi khí đánh tới.

Cỗ năng lượng này rất thuần túy, so với âm khí trên người Thải Vi càng thuần túy hơn nhiều.

Soạt!

Lục Khiêm tiến vào trong sơn động. Nội bộ sơn động có vô số bóng người, nhìn kỹ lại, thì thấy những bóng người này là Tinh Linh do âm phong hình thành.

Tóc xanh, mặt xanh, mắt xanh.

Những người này nhìn thấy Lục Khiêm xuất hiện lập tức gầm thét vọt lên.

Cạch!

Hai tay Lục Khiêm nâng một cái hộp kiếm đẹp đẽ lên.

Nhẹ nhàng mở hộp, vô số kiếm khí bay ra.

Giết chết những binh lính âm phong này thành âm phong thuần túy nhất.

Phàm là nơi có địa thế, điều kiện tốt sẽ không tránh được có đồ vật bảo vệ.

Nếu muốn ở lại trong sơn động hấp thụ âm khí, ít nhất cũng phải có được năng lực chống lại âm phong.

Lục Khiêm đi sâu vào trong sơn động tới nơi mà Già Lam nói tới.

Trước mắt chỉ là vách động bình thường không có gì xa lạ, xung quanh cũng không còn thứ gì khác. Lục Khiêm lấy ra phù lục màu vàng đất.

Răng rắc!

Vách động vỡ ra, vết nứt đen nhánh dài hẹp như ánh mắt ma vật. Hắc khí vô cùng vô tận từ đó toát ra.

“Đây là, Hoàng Tuyền ma khí?”

Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Không ngờ hắn lại phát hiện Hoàng Tuyền ma khí ở nơi này.

Tiếp theo mi tâm xuất hiện con mắt thứ ba. Một đạo kim quang bắn vào.

Lục Khiêm nhìn càng thêm rõ ràng, bên trong là một cái thế giới âm trầm đen như mực.

Thành phần chủ yếu của hắc khí là Hoàng Tuyền ma khí, cùng một loại yêu khí.

Đồng thời còn có một loại mùi vị thi thể hủ hóa, vô cùng hôi thối khó ngửi.

Lục Khiêm suy nghĩ, chợt bay vào.

Soạt!

Trong nháy mắt đi vào, một đạo kình phong đánh tới. Đập vào mi mắt là một cái nhục thể trắng xoá. Đây là một con Thư Trùng to lớn mập mạp.

Nhìn gần giống như một tòa núi nhỏ, dài vài chục trượng. Nó bò trên mặt đất, vang lên thanh âm làn da ma sát. Giác hút đen như mực phun ra dịch nhờn màu xanh lá, cắn xuống đầu Lục Khiêm, đồng thời truyền đến một cỗ mùi hôi thối.

Lục Khiêm không nhúc nhích.

Trong nháy mắt Thư Trùng cắn xuống, kiếm hạp mở một khe hở nhỏ.

Kim quang chiếu sáng xung quanh, một cái bát giác linh lung Kiếm Hoàn mang theo lôi ý cuồn cuộn, xuyên qua đầu Thư Trùng.

Ngay cả huyết dịch cũng không có phun ra ngoài, đảo mắt một cái Thư Trùng liền biến thành xác chết cháy.

Sưu sưu…

Liên tục có thanh âm sinh vật bò ra vang lên. Lục Khiêm ngẩng đầu, trước mắt là vô số Thư Trùng trắng như tuyết, cũng không biết chúng xuất hiện từ nơi nào.

Nhìn thấy đám sinh vật này xông tới, đỉnh đầu Lục Khiêm lơ lửng một cánh cửa lớn màu vàng óng.

Trong cửa tuôn ra vô số Giác Ma da đỏ.

Đây là Phệ Tâm Ma, ma vật do Thiên Ma Chân Lục ngưng tụ ra, chính là họ hàng Thiên Ma.

Nói đến Quang Minh Lưu Ly Tâm cũng vô dụng lâu rồi, ở trong hoàn cảnh này, Quang Minh Lưu Ly Tâm rất có công hiệu trấn định tâm thần.

Phệ Tâm Ma phun khói độc, chém giết cùng đám Thư Trùng.

Mặc dù hình thể nhỏ, nhưng hơn ở tứ chi linh hoạt. Một khi bắt được cơ hội, sẽ lập tức nhào tới, chui vào trong cơ thể Thư Trùng, chỉ chốc lát sau đã mang theo cả người là máu chui ra ngoài. Số lượng Thư Trùng rất nhiều, lít nha lít nhít, vô cùng vô tận.

Đương nhiên, Lục Khiêm còn có chuẩn bị ở sau.

Nguyệt Hoa Chân Lục phát ra ánh sáng, một con Kim Thiềm cao hai mươi trượng bỗng nhiên xuất hiện.

Kim Thiềm nhìn thấy Thư Trùng xung quanh, đầu tiên là vui mừng, sau đó lộ ra một tia chán ghét.

“Không muốn ăn thì thôi, giết bọn chúng là được.”

Lục Khiêm vỗ vỗ đầu Kim Thiềm.

Xoạt!

Ầm!

Một vầng trăng tròn hiển hiện. Ánh trăng rơi xuống, hình thể Kim Thiềm lại lớn lên mấy lần.

Kim Thiềm xông vào trong bầy trùng, đại sát bốn phương. Bên người Lục Khiêm lại lóe lên hai đạo quang mang một trắng một đen. Quang mang biến mất, hai nữ tử xinh đẹp đứng bên người hắn.

"Các ngươi cầm lấy Vạn Long Ngọc Tỷ, phụ trách đối phó những quái vật này."

Lục Khiêm đưa Vạn Long Ngọc Tỷ cho hai tỷ muội. Hai người hợp thể biến thành Tu La. Điều khiển hàng trăm hàng ngàn đầu Giao Long, tiến công đám Thư Trùng. Lần này hoàn toàn là giết chóc thiên về một bên.

Lục Khiêm ở dưới sự bảo vệ của mọi người, đi vào chỗ sâu trong hang động.

Càng đi vào bên trong, hình thể Thư Trùng càng lớn. Mà hắc khí cũng càng nồng đậm, chỉ hô hấp một ngụm, liền có loại thần thanh khí sảng, cảm giác thân thể thư thái.

Vết nứt của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều cũng được chữa trị không ít.

Nếu ở lại bên trong, không đến hai tháng, có lẽ có thể khôi phục tu vi đỉnh phong.

Lúc này, phía trước xuất hiện một đạo hắc ảnh. Lục Khiêm tập trung nhìn vào.

Trước kia còn tưởng rằng là một tòa đại sơn, nhưng khi nhìn kỹ lại, lại là một cái thi thể to lớn.

Trên thi thể có vô số Thư Trùng nhúc nhích.

【VIP】 Địa Ngục Quỷ Điểu (1)

Lục Khiêm vận khởi Đỗng Sát Thần Nhãn, mới thấy rõ dáng vẻ thật của thi thể.

Đây là thi thể một con chim to lớn. Hình dáng giống như chim tước, hai đầu bốn chân không lông. Phần lớn làn da đã bị Thư Trùng gặm sạch sẽ, một số chỗ còn hoàn hảo bốc lên hỏa diễm đen như mực, giống như vũ mao đen tuyền.

Thi thể cực lớn, nằm trên mặt đất giống như là một mảnh sơn mạch.

Ít nhất cũng dài một ngàn dặm, cao một trăm dặm. Đại bộ phận Thư Trùng đều do thi thể chim nuôi sống. Lục Khiêm thông qua Thư Tinh, biết được vật này tên là Địa Ngục điểu.

(Chí Dị Lục): Địa Ngục điểu, thân thể lớn như núi, hai đầu bốn chân, miệng có lửa diễm.

"Quá tốt rồi."

Nếu như trấn áp thi thể dưới Hoàng Tuyền Kim Kiều, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ có thể sửa chữa phục hồi, đồng thời còn có thể đề thăng cấm chế.

Địa Ngục điểu là thượng cổ dị thú, đứng hàng trước tám Địa Sát bảng.

Lạc đà gầy vẫn tốt hơn ngựa béo. Cho dù đây là một cỗ thi thể, hơn nữa còn là thi thể rách nát, thì vẫn có thể dùng cho Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều khác với linh khí bình thường. Nó có phương thức tiến giai riêng của mình. Chỉ cần trấn áp yêu ma là có thể tiến giai.

Các thủ đoạn cấm chế khác căn bản không có cách nào khiến nó tăng lên.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lại vận khởi Đỗng Sát Thần Nhãn, quét nhìn lần nữa. Xác nhận không bỏ sót bất cứ cái gì.

Có lẽ cỗ thi thể này tử vong trong quá trình tranh đấu với người khác.

Xương cốt toàn thân không có một chỗ nào còn nguyên vẹn.

Cánh bị bẻ gãy, mỏ chim đứt lìa, nội đan cũng không biết chạy đi nơi nào. Đoán chừng rơi đâu đó trong mảnh không gian này, chỉ để lại hắc khí nồng đậm.

Có lẽ lỗ phù lục phía ngoài cửa là do tiền nhân nào đó phát hiện ra cái động này.

Vì để tránh cho Thư Trùng làm hại thế gian, nên mới dùng phù lục nhét vào khe hở.

Ầm!

Nghĩ tới đây, con mắt thứ ba của Lục Khiêm nở rộ kim quang. Thẩm Phán Thần Quang từ trên không rơi xuống.

Ầm!

Thi thể chia năm xẻ bảy. Lục Khiêm lắc mình biến hoá, biến thành một đầu Giao Long. Sau lưng Độc Giác Giao Long là một cái Hoàng Tuyền Thánh Hà thật dài. Một tòa kim kiều gần như vỡ vụn, toàn thân phủ kín vết rạn bắc ngang qua hai bên bờ dòng sông.

Lưu Ly viên nguyệt lơ lửng, thả xuống ánh trăng nhàn nhạt. Một cái chân trái của Địa Ngục điểu bị hút vào bên trong Hoàng Tuyền Thánh Hà.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều thật sự không thể dùng được, Lục Khiêm đành phải chủ động di dời thi thể vào trong Hoàng Tuyền Đồ.

Xoạt!

Lúc này, chân phải thi điểu toát ra vô số hắc vụ. Oán khí ngút trời. Giờ khắc này, trước mắt Lục Khiêm xuất hiện một hình ảnh.

Một con quái điểu hai đầu bốn chân, to lớn như sơn mạch, miệng ngậm hắc hỏa, toàn thân tắm trong hỏa diễm đang bay ngang qua đại lục.

Sải cánh che khuất ánh nắng.

Xoạt!

Địa Ngục điểu đáp xuống, há miệng hút vào, một cái quốc gia diệt vong.

Không đến hai canh giờ, sinh linh cái đại lục lớn gần bằng Thái Ảm vực này diệt tuyệt. Sau khi Địa Ngục điểu ăn xong, lại vỗ cánh bay cao, nhằm đến một địa phương khác.

Trên biển lớn mênh mông, gần như không có một nhân loại hoặc là hung thú nào dám ngăn cản nó.

Có thời điểm tính tình không tốt, trực tiếp phun xuống một đoàn hỏa diễm.

Hỏa diễm đen như mực lan tràn toàn bộ thiên địa, điên cuồng thiêu đốt suốt trăm năm, thẳng đến khi đại lục đắm chìm. Lục Khiêm ở một bên thấy vậy thì vô cùng chấn kinh.

Tu vi này còn cường đại hơn cả Chân Đan. Một cái thiên địa có mấy tỷ sinh linh, nhưng ở trước mặt con chim này lại nhỏ bé giống như sâu kiến.

Đây là Nguyên Thần phía trên Đan Kiếp sao? Nội tâm Lục Khiêm không khỏi mê mẩn.

Quá cường đại. Nếu như Đan Kiếp được xưng là Lục Địa Thần Tiên mạnh nhất mặt đất. Như vậy cao thủ Nguyên Thần cảnh đã không cách nào bị thế giới hạn chế nữa. Khả năng chiến đấu giữa bọn họ đã biến thành tác chiến vượt giới.

Đối với bọn hắn, việc chôn vùi một tòa đại lục cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Không biết lúc nào, mình mới có năng lực như thế.

Ầm!

Lúc này, Địa Ngục điểu đi vào một đại lục vô cùng to lớn. Toà đại lục này còn lớn hơn gấp nghìn lần so với tòa đại lục nhìn thấy trước đó. Thời điểm quái điểu đang tàn phá bừa bãi, dưới đại lục cũng có cao thủ đứng dậy.

Mặc dù tu vi không có cường đại như Địa Ngục điểu, nhưng mấy chục người cộng lại, ít nhất cũng có thể quần nhau một trận cùng Địa Ngục điểu.

Theo thời gian trôi qua, nhân loại dần dần chống đỡ không nổi, bắt đầu có cao thủ vẫn lạc.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, toà đại lục phía dưới này sẽ nghênh đón tai hoạ ngập đầu.

Khả năng nhà lớn việc lớn, sẽ không triệt để diệt tuyệt giống như các thiên địa khác. Có lẽ chỉ là một cái hạo kiếp tác động đến toàn bộ thế giới.

Lúc này, hai mắt Địa Ngục điểu tỏa sáng, đình chỉ công kích đám người.

Đầu mâu chuyển hướng sang một bên khác.

Răng rắc!

Không gian phá vỡ, xé rách ra một cái lỗ hổng lớn đen như mực.

Bên trong vết nứt không gian có một cái thi thể vô cùng to lớn.

Thi thể này mặc áo bào đỏ, đầu đội mũ ô sa, hai tay khoanh trước ngực, cầm một khối lệnh bài bằng ngà voi.

“Đạo tàng thần thi!”

【VIP】 Địa Ngục Quỷ Điểu (2)

Trong nháy mắt nhìn thấy người này, Lục Khiêm không nhịn được kinh hô lên một tiếng.

Không trách được mở ra đạo tàng cũng không tìm thấy cỗ thi thể kia.

Ngay cả Thiên Hà tìm mấy ngàn năm cũng không tìm được. Nói không chừng thứ hai người nhìn thấy đều là hình chiếu.

Địa Ngục điểu tiến vào bên trong vết nứt không gian, mở ra cái miệng lớn dính đầy máu, muốn gặm lấy cỗ thi thể này.

Thời điểm Địa Ngục điểu tới gần, bỗng nhiên hai mắt thi thể mở ra. Một cái đại thủ phá vỡ không gian bay tới.

Đây là Tà Lực Đại Thủ Ấn. Đại thủ ấn lớn hơn nghìn lần so với lúc Lục Khiêm thi triển đi ra. Chỉ sợ một cái thủ ấn này, cũng có thể hủy diệt một quốc gia.

Hai quái vật khổng lồ đánh nhau trong hư không, tạo ra cảnh tượng long trời lở đất, pháp quang vạn trượng.

Đánh từ trong không gian ra tới bên ngoài không gian, đại lục phía ngoài cũng bị liên lụy. Sinh linh phía dưới tử thương vô số, không biết có bao nhiêu đạo thống bởi vậy mà diệt vong. Lưu lại thương tích không thể xóa nhòa cho thế giới.

Lục Khiêm có thể nhìn ra được, Bạch Diện Âm Quân đã rơi vào trạng thái cực độ hư nhược. Hoặc là nói chỉ còn treo một hơi. Địa Ngục điểu liên tục rơi xuống hạ phong, cuối cùng

dùng một hơi chạy thoát đi. Bạch Diện Âm Quân hoàn toàn đoạn tuyệt một tia sinh cơ cuối cùng, rời vào tầng hắc ám sâu nhất, không biết tung tích.

Địa Ngục điểu cũng không khá hơn chút nào. Con súc sinh này đã bị dọa cho vỡ gan, bay xa cả ngàn vạn dặm. Cuối cùng kiệt lực mà chết, thi thể rơi vào một khối đại địa nào đó.

"Đây là đại chiến thời thượng cổ sao?"

Lục Khiêm lấy làm kỳ lạ. Không nghĩ tới Địa Ngục điểu lại bị Bạch Diện Âm Quân đánh chết. Chỉ sợ khối đại lục thần bí kia là trung tâm thế giới rồi.

Từ một đoạn ký ức của Địa Ngục điểu có thể nhìn ra được số lượng cao thủ trong đó rất nhiều. Tuy có chút không bằng Địa Ngục điểu, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

"Bạch Diện Âm Quân, Diêm La Chân Thân, Hoàng Tuyền đạo thống…"

Trong lòng Lục Khiêm tự hỏi sự tình liên quan tới Bạch Diện Âm Quân.

Không nghĩ tới Diêm La Chân Thân tu luyện tới cực hạn lại mạnh như thế.

Có lẽ bí mật sâu nhất của Hoàng Tuyền đạo thống vẫn còn ở trên người Bạch Diện Âm Quân.

Thiên Hà tìm kiếm nhiều năm như vậy, vẫn dừng lại ở cấp độ Hư Đan.

Nếu như công pháp cường đại phần tiếp theo, cũng sẽ không cần đến một bước Giảm Cầu Không này.

Dù sao bên trong Hoàng Tuyền đạo thống cũng có rất nhiều thủ đoạn gia tăng đạo hạnh.

Thi thể Bạch Diện Âm Quân vẫn còn ở phía trên khối đại lục kia.

"Việc cấp bách vẫn là khôi phục tu vi trước, sau đó tìm tới phương pháp chuyển thế Hư Đan, mưu đồ Chân Đan mới là quan trọng."

Khối đại lục to lớn kia vẫn cách Lục Ly quá mức xa xôi. Vừa rồi Địa Ngục điểu rơi xuống Thái Ảm vực, Lục Khiêm đã nhìn thấy trên bờ biển có vô số quái vật hình thù kỳ quái. Nói không chừng mấy trăm năm cũng không thể rời khỏi nơi đây.

"Đến lúc nào mới có khả năng thoải mái ngao du thiên địa, ra vào không ngại giống bọn hắn."

Lục Khiêm không nhịn được cảm thán. Mấy tháng thời gian sau đó. Lục Khiêm một mực tu hành ở đây. Hấp thu ma khí không kể ngày đêm, sửa chữa phục hồi Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ và phân chia nhục thân Địa Ngục điểu cho Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trấn áp.

Thư Trùng ở bốn phía mãnh liệt lao tới.

Có Phệ Tâm Ma và hai tỷ muội trợ giúp, nên những quái vật này muốn tiến vào cũng không vào được, chỉ có thể ở bên ngoài nhìn xem. Ngược lại, bởi vì giết chóc quá nhiều, hai tỷ muội ở dưới tình huống không hợp thể, cũng dần dần có dấu hiệu lột xác thành Tu La.

Tu La có lực lượng Đạo Cơ sơ kỳ, nếu hai người hợp thể, nói không chừng còn có thể bành trướng mấy cảnh giới.

Hơn hai tháng qua đi.

Tu vi Lục Khiêm khôi phục rất nhanh, đã trở lại trạng thái đỉnh phong lúc ban đầu. Mặc dù vẫn là Đạo Cơ trung kỳ, nhưng chiến lực lại có thể so với Đạo Cơ hậu kỳ. Cộng thêm hai kiện pháp bảo, đối phó Hư Đan không có vấn đề gì.

Thân thể Địa Ngục điểu cũng bị hấp thu gần một nửa.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều không chỉ khôi phục như lúc ban đầu, mà Thiên Cương cấm chế cũng tăng lên đến ba mươi mốt tầng. Cách viên mãn chỉ còn năm tầng.

Đợi đến khi trấn áp toàn bộ thi thể Địa Ngục điểu, nói không chừng lại có thể có một cái pháp bảo.

"Thời gian gần đến rồi, cũng là thời điểm nên đi ra."

Hàng năm ba cái thế lực chỉ có thể đi vào hơn hai tháng, cũng chính là hai thành định mức mà minh chủ nói tới.

Lục Khiêm âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải chiếm cái sơn động này và Âm Phong động phía ngoài làm của riêng. Ít nhất trước khi mình chưa tiêu hóa xong Địa Ngục điểu, tuyệt đối không thể để cho người ta nhúng chàm nơi đây.

Hiện tại không thể cứng rắn, vì vẫn chưa biết rõ thực lực minh chủ Dạ Thi Sơn Vương như thế nào. Chỉ có thể làm theo quy định.

"Minh Thụ uy nghi sắp đến, đến lúc đó phải ở trên đại hội tiêu diệt Họa Bì và các môn khác, giành được đánh giá thế lực nhất phẩm, có lẽ sẽ chiếm cứ được nơi đây. Khặc khặc…"

Lục Khiêm kêu lên một tiếng, hóa thành một đạo hắc vụ biến mất.

Ngoại giới, Thang Vu, Thân Lược cùng hơn mười tên thuộc hạ vây quanh bên bờ hàn đàm chờ.

"Xác định tên tiểu bạch kiểm đó ở bên trong?"

Thang Vu hỏi.

"Đương nhiên, tại hạ đã tìm hiểu rõ ràng, tiểu tiện nhân kia đối xử rất tốt với nhân tình, không ngờ uổng phí cả một cái danh ngạch."

Thân Lược cười lạnh nói, trên mặt hắn lại đổi một bức tranh da khác, lần này là một đại hán cường tráng.

“Tốt, lát nữa người này xuất hiện, mọi người cùng nhau xông lên.”

【VIP】 Kinh thiên động địa Xương Binh (1)

“Lát nữa người này đi ra, mọi người cùng nhau xông lên.”

Thang Vu nói.

Dựa theo quy định của Pháp Minh. Nếu như tự nhiên công kích minh hữu, sẽ bị trừng phạt, không chỉ tịch thu toàn bộ tài sản, mà linh hồn còn bị đặt ở dưới Âm hỏa thiêu đốt trăm năm. Cho nên bọn hắn mới mượn nhờ Yến Nam Phi đến giết Già Lam. Có thể các đại thế lực khác sẽ âm thầm làm trái, nhưng tiểu môn tiểu phái như bọn hắn không dám làm như thế.

Có điều Lục Khiêm thì khác, gia hỏa này mới gia nhập Già Lam Tự không lâu. Cho dù giết nhầm người, trên cơ bản cũng sẽ không có chuyện gì, đến lúc đó mượn cớ nói không biết là xong, dù sao phía sau mình cũng là đại giáo nhất phẩm Định Long Xương Binh Giáo.

Xoạt!

Lúc này, nước trong hồ bị phá vỡ, một đạo thân ảnh áo đen bay ra.

“Lên!”

Thang Vu hét to một tiếng. Toàn thân hắn tắm rửa trong thanh quang, hiển hóa ra Đạo Cơ pháp thể cao ba trăm trượng.

Đây là một con dị thú tương tự Kỳ Lân, toàn thân lân giáp xanh biếc, đầu là độc giác dài một trượng, miệng phun độc hỏa độc khói.

Kỳ Lân phun ra ba đạo khói độc dài ngàn trượng, vây lại từ ba phương hướng.

Khói độc quấn thành một khối, hóa thành một cái xiềng xích. Xiềng xích tên là Vạn Trượng Khốn Long Tỏa, là bản mệnh linh khí của Thang Vu.

Ầm!

Thân Lược thì kéo xuống mặt nạ, lộ ra nhục thân đẫm máu. Mặt nạ biến thành người sống, trực tiếp bay về phía Lục Khiêm. Trừ cái đó ra, còn có pháp thuật của những thuộc hạ khác. Trong chớp mắt, có ngàn vạn pháp thuật bao phủ xuống.

Khóe miệng Thang Vu lộ ra nụ cười mỉm. Cho dù có tâm hay vô tâm, hôm nay người này không chết cũng phải chết. Xem ra lần này có chút qua loa rồi, không nên nói ra bí mật về chìa khóa cho cao thủ Định Long Xương Binh Giáo biết.

Sự tình không phát triển theo sự tưởng tượng của mọi người. Đối mặt với đám người này vây công, Lục Khiêm lại không sợ hãi.

Tạch tạch tạch!

Thân hình cất cao trăm trượng, làn da hiện ra màu vàng nhạt.

Hai tay Lục Khiêm nắm lấy xiềng xích, hơi phát lực. Khói độc đụng vào làn da, phát ra một trận thanh âm tư tư.

“Buồn cười.”

Không ngờ tên này muốn kéo đứt xiềng xích. Một giây sau sự thật đã đánh vào mặt hắn, chỉ thấy xiềng xích phát ra thanh âm ken két.

Răng rắc!

Đầu tiên xiềng xích vỡ ra vô số đường vân, sau đó toàn bộ đứt gãy ra. Qua đó đã có thể thấy được chút ít uy lực của Diêm La Chân Thân.

"Không có khả năng!"

Thang Vu trợn tròn mắt, khóe mắt chảy xuống hai hàng huyết lệ. Linh khí tổn hại, khiến hắn bị phản phệ suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Tiếp theo các pháp thuật khác cũng rơi xuống trên người Lục Khiêm. Nhưng ngay cả làn da của Diêm La Chân Thân cũng không phá được, nhiều nhất chỉ lưu lại vết máu nhàn nhạt.

Một cái Giao Long Đại Thủ Ấn, trực tiếp xé rách bố trí của bọn hắn.

"Không ổn, người này là Đạo Cơ hậu kỳ, không xong chạy mau."

Thang Vu hô lên với đám người.

Bình thường Đạo Cơ trung kỳ đâu có lực lượng cường đại như vậy, rõ ràng đây là lực lượng Đạo Cơ hậu kỳ mới có. Cho tới bây giờ, nội tâm Thang Vu vẫn còn có chút không thể tin được. Không ngờ thế lực tam phẩm như Già Lam Tự lại mời được cứu viện cường đại như thế.

Đạo Cơ hậu kỳ đi đến đâu mà không phải là thượng khách? Đến cùng người này có mưu đồ gì? Chẳng lẽ chỉ bởi vì sắc đẹp của Già Lam thôi sao?

Thang Vu vừa rút lui về sau, nội tâm vừa đắng chát.

Một nữ nhân dựa vào mỹ mạo là có thể mời chào cường giả, hắn bận trước bận sau, đưa ra vô số lễ vật mới có một cái chỗ dựa. Nghĩ tới đây, Thang Vu cũng nghĩ đến chuyện đi tìm Thân Lược mượn một tấm mặt nạ đóng vai nữ nhân.

Chỉ trong chớp mắt, Thang Vu đã bay ra trăm dặm. Giờ phút này nội tâm mới buông lỏng xuống.

"Ngươi chờ đấy, tiên trưởng Định Long Xương Binh Giáo sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu."

Thang Vu hung ác nói.

"Thật sao?"

Thang Vu vô ý thức quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng có một cái kim luân tung bay.

Toàn thân kim luân vàng óng, bên trên khắc một vài bức Địa Ngục họa hình thù kỳ quái.

Thời điểm Thang Vu đang nghi ngờ, kim luân bắn xuống một đạo kim quang.

"Hả? Nơi này là nơi nào?"

Hắn nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy bầu trời hiện ra màu huyết hồng, từng tòa đài cao lơ lửng.

Không đợi Thang Vu nghĩ lại, hắn đã phát hiện mình bị cột vào một cái đài cao trong đó.

Xung quanh trùng điệp bóng người, tiếp theo, hắn cảm nhận được các hình phạt kinh khủng nhất trên thế giới.

Thời điểm Thang Vu xuất hiện trong thế giới hiện thực lần nữa đã mình đầy thương tích.

Lúc này.

Xung quanh nổi lên một trận sương mù u lục.

"Giết! !"

Chỗ sâu trong sương mù truyền đến thanh âm tiến quân của binh mã, đồng thời còn có tiếng la hét chém giết cuồng nhiệt.

“Đây là pháp thuật của Định Long Xương Binh Giáo! Tiên trưởng cứu ta! !”

Thang Vu dùng hết sức lực từ lúc con bú sữa mẹ hét lớn. Kim luân trên đỉnh đầu hơi chao đảo một cái, sau đó biến mất không thấy gì nữa. Một bên khác, thân hình Lục Khiêm đang trên đường trở về.

“Lần này lưu lại cho các ngươi một mạng.”

Không phải hắn sợ người đến trợ giúp kia. Có lẽ người kia có tu vi Đạo Cơ hậu kỳ, tu luyện pháp thuật điều khiển binh mã. Không cần pháp thuật khác, chỉ cần dùng Thần Tướng Hiện Hình Phù là có thể khiến bọn hắn tan nát.

Dù sao cũng là ba ngàn con Phệ Tâm Ma. Cùng lắm thì lại dùng Thẩm Phán Kim Quang. Nhưng làm như vậy cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

【VIP】 Kinh thiên động địa Xương Binh (2)

Hiện tại giết những người đó, không chỉ bị Pháp Minh truy nã, mà ngay cả tài sản của bọn hắn cũng không cách nào đạt được.

Qua một đoạn thời gian nữa là tới Minh Thụ uy nghi. Bên trên uy nghi đại hội, sẽ có quyết đấu để các phái giải quyết vấn đề.

Trên đài bất luận sinh tử. Người thắng làm vua, người thua không có gì cả, thậm chí mất luôn cái mạng nhỏ của mình, hơn nữa không cho phép đám người trong môn phái báo thù.

Đây mới là lựa chọn tốt nhất.

Đối với Lục Khiêm mà nói, đám người này chỉ khác nhau là chết sớm hay chết muộn mà thôi.

Ven hồ. Sương mù u lục tách ra, để lộ thân ảnh một nam tử. Trên mặt người này toàn là máu, mặc huyết pháp bào. Trước mặt có một tòa pháp đàn.

Bàn vuông che kín vải vàng, điểm hai cây nến trắng, ba nén hương dài ngắn không đồng đều. Đồ cúng là tai người, mắt người, tim người và các bộ phận khí quan khác.

Trung tâm là một cái bài vị. Trên đó viết tên Định Long Thiên Vương, bài vị được giấy vàng phù chú bao trùm, trên viết ‘Kinh thiên động địa xương binh’ .

“Định Sơn tiên trưởng, rốt cuộc ngài đã đến.”

Thang Vu nới lỏng một hơi.

“Chạy trốn cũng nhanh đấy.”

Định Sơn cười nhạo một tiếng.

“Đừng vội, chờ đến lúc Minh Thụ uy nghi diễn ra, ta sẽ giải quyết người này giúp ngươi.”

“Đa tạ tiên trưởng.”

Già Lam Tự.

Thụ Tinh bà bà dùng tay chống mặt, buồn chán ngồi trên ghế.

Chúng nữ còn lại vây quanh Thải Vi líu ríu, không biết thảo luận cái gì.

“Lúc đó ngươi cảm thấy thế nào?”

“A, không thể nào.”

“Thật xấu hổ.”

Sắc mặt chúng nữ lúc thì đỏ bừng, lúc lại không nhịn được hỏi thăm một tiếng.

Tiểu Thanh không tham dự vào chủ đề, nhưng tiết tấu đánh đàn cũng có chút bối rối.

Thụ Tinh bà bà âm thầm vểnh tai lên nghe. Mặc dù nàng đã sống rất lâu rồi, nhưng cũng không có trải qua sự tình này bao giờ.

Khi còn sống chưa kịp lập gia đình đã chết vì nạn đói. Sau khi chết lại một lòng khổ tu đến tận hôm nay. Mặc dù Thụ Tinh bà bà tên là bà bà, nhưng mỹ mạo lại là cao cấp nhất.

Soạt!

Một đạo bóng đen rơi xuống đất. Già Lam giật nảy mình, sau khi thấy đó là Lục Khiêm, thì vỗ vỗ bộ ngực cao vút:

“Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng bọn hắn tới cửa.”

“Ta đụng phải người của Họa Bì Trủng.”

“Sau đó thì sao?”

Già Lam khẩn trương nói.

“Tha bọn hắn một mạng. Dường như bọn hắn dựa vào một người có thể sử dụng quỷ binh.”

“Định Long Xương Binh Giáo!”

Già Lam la lên thất thanh.

Định Long Xương Binh Giáo am hiểu khống chế Xương Binh, đây là một loại pháp binh, gặp núi xẻ núi, gặp nước tách nước. Không thấy máu không thu pháp, công kích vô cùng cường đại.

“Không có việc gì, đến lúc đó nhìn vào thực lực, ngươi yên tâm là được.”

Lục Khiêm thờ ơ nói.

“Thế nhưng bọn hắn có Đạo Cơ đỉnh phong.”

Già Lam ngượng ngùng nói. Dù sao Đạo Cơ trung kỳ và Đạo Cơ đỉnh phong cũng có khác biệt rất lớn. Một cái là pháp lực hóa khí, một cái là pháp lực hoá lỏng. Cùng thi triển một cái pháp thuật, uy lực cái sau sẽ cường đại hơn so với cái trước. Không phải là Già Lam xem thường Lục Khiêm. Dưới cái nhìn của nàng, chỉ cần duy trì được địa vị thế lực tam phẩm, nàng đã rất cảm kích rồi, không cần vì những sự tình khác mà mạo hiểm.

Lục Khiêm không để ý đến suy nghĩ trong lòng Già Lam, mà trực tiếp tiến vào sương phòng bế quan.

Mấy tháng thời gian sau đó. Lục Khiêm dùng Đại Khổ Ách Luân không ngừng tôi luyện Diêm La Chân Thân. Cộng thêm

tiến hành song tu cùng hai tỷ muội và Thải Vi. Tốc độ tu hành đã nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với dĩ vãng.

Bây giờ đạo hạnh đã hơn bảy trăm năm. Chỉ còn mấy chục năm nữa là Đạo Cơ hậu kỳ tám trăm năm đạo hạnh.

Trải qua một phen thoải mái. Tiến độ tu luyện của Thải Vi cũng tiến triển cực nhanh, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã là Dưỡng Thần hậu kỳ. Nhảy lên trở thành cao thủ thứ hai của Già Lam Tự, bỏ xa Tiểu Thanh ở phía sau.

Đã có người không thể ngồi yên. Chỉ là Lục Khiêm không nghĩ tới người này lại là…

"Già Lam, ngươi đây là…"

Lục Khiêm đang ngâm mình ở trong thùng tắm, phía sau là một mỹ nhân kéo trâm gài tóc xuống.

Thân thể đầy đặn bọc trong khăn tắm, bộ vị cao ngất vô cùng sống động, dưới hơi nước phụ trợ, da thịt ửng đỏ, quyến rũ vô cùng.

Già Lam sóng mắt như nước, câu dẫn Lục Khiêm một cái:

"Ta muốn làm gì ngươi không biết sao?"

Mỹ nhân vào nước.

Soạt!

Thải Vi chờ ở ngoài cửa cảm thấy rất ngờ vực. Tại sao hôm nay tiếng nước lại to như thế?

Thanh âm giống như một con cá chép đang không ngừng nhảy ra khỏi mặt nước, lại giống trẻ con ham chơi vẫy nước.

Xem ra Phong Đô đại nhân cũng có một mặt tính cách giống như trẻ con.

Tu hành không biết năm tháng. Rất nhanh lại trôi qua nửa năm.

Trong khoảng thời gian đó chúng nữ còn lại cũng liên tiếp nghịch nước với Lục Khiêm.

Âm khí tinh thuần của nữ quỷ, khiến cho đạo hạnh tăng lên không ít. Duy chỉ có một mình Tiểu Thanh là lọt lại, chuyện này khiến mỹ nhân càng hậm hực uất ức hơn.

Lục Khiêm chậm chạp không có động tĩnh, nhưng thực tế trong lòng lại có ý định khác.

Mai Sơn thành.

Rốt cuộc một cái kế hoạch khác Lục Khiêm chôn xuống bên chỗ Mai Khê cũng có hiệu quả.

…

【VIP】 Thiên đường Vương đạo, minh hội kéo dài

Ngoài Mai Sơn thành.

Mai Khê cầm bảo kiếm trong tay, đứng ở đầu tường. Bên ngoài tường thành là biển người kéo dài không dứt. Tính đơn giản, cũng có ít nhất mười tám vạn người. Bên cạnh hắn là mười cao thủ có tướng mạo hình thù kỳ quái. Trong đó có Huyền Phong đi theo sớm nhất.

Mai Khê mặc kim giáp, khí độ bất phàm, thỉnh thoảng ánh mắt hiện lên một tia ngang ngược. Bế quan gần một năm, Mai Khê đã thành công luyện chế Lương triều Đế Vương thi vào Thứ Dân kiếm. Mặc dù quốc thổ và nhân khẩu đều không đủ để đột phá đến Chư Hầu kiếm. Nhưng uy lực đã không xê xích bao nhiêu so với Chư Hầu kiếm.

Đổi thành Luyện Khí chính là Đạo Cơ chi cảnh. Đoạn thời gian bế quan này, Huyền Phong cũng trợ giúp hắn đánh hạ bốn toà thành trì.

Lúc Mai Khê tỉnh lại, liền thể hiện ra thiên phú hơn người của một bậc trị quốc.

Mai Khê lấy quân sự làm chủ, thi hành khống chế vật tư, tất cả ưu tiên cung ứng quân đội.

Đồng thời dựa theo đầu người mà tính quân công và tước vị. Trên phương diện văn hóa, thiêu hủy tất cả thư tịch ngoại trừ nông nghiệp và y học, khiến cho dân chúng mù quáng đi theo. Đương nhiên, như này cũng không thiêu hủy hết bao

nhiêu. Quan trọng nhất vẫn là nghiêm ngặt cấm khẩu, người ngông cuồng giết, nhục mạ giết, ca tụng cũng giết.

Đồng thời làm nghiêm khắc hình pháp, tội nhỏ dùng đại hình, tội lớn dùng cực hình. Cũng không phải là chán ghét với phạm tội đến cỡ nào, mà là như này mới có thể tước đoạt một chút tài sản trên tay bách tính, và kiếm cớ sung quân.

Khiến cho bọn hắn chỉ có thể có một con đường là tham gia quân đội.

Đối nội tàn nhẫn, đối ngoại càng tàn nhẫn hơn. Đây chính là bá đạo.

Hơn năm trăm ngàn nhân khẩu tạo ra được mười vạn hổ lang sư.

Phương pháp thuần bá đạo rất mạnh, có thể ở trong thời gian ngắn nhanh chóng tăng cường thực lực.

Nhưng một khi con đường thuần bá đạo có chỗ suy sụp, sẽ nghênh đón vô số phản phệ.

Mai Khê xem qua kinh thư Phong Đô tiên trưởng lưu lại, gần như không có một cái phương hướng bá đạo nào vượt qua năm mươi năm.

Hơn nữa tu sĩ tu luyện đạo này, đại đa số đều đánh mất bản thân, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Đương nhiên, hắn cũng không phải thật trị quốc, mục đích căn bản là để tu luyện Đế Quân đại thế. Chỉ cần luyện thành Thiên Tử kiếm, cái gì cũng có thể hi sinh.

Mười mấy vạn đại quân xuất phát. San bằng các loại cường địch, lấy máu của kẻ địch thành tựu tên tuổi của bản thân.

Cho dù là tu sĩ có chút thực lực, cũng không cách nào ngăn trở đại quân công kích.

Đế Quân đại thế nhất đạo có công pháp đặc thù, khiến binh sĩ phàm nhân tạo thành huyết khí đại trận. Trận này theo thực lực binh sĩ và sát khí mà tăng. Pháp trận cường đại có thể tách ra pháp lực và binh khí của tu sĩ.

Theo giết chóc tiến hành, còn có vài tinh anh bởi vậy mà lĩnh ngộ ra con đường tu luyện, sinh ra năng lực cùng loại với Đạo binh.

Nếu có cao thủ Đạo Cơ, sẽ do Mai Khê và Huyền Phong ra sân chiến đấu.

Người nguyện ý đầu hàng sẽ gieo xuống huyết chú mà Phong Đô tiên trưởng lưu lại, không muốn đầu hàng chỉ có thể giết gà dọa khỉ.

Hổ lang chi sư của Mai Khê cũng không phải loại lương thiện.

Giết người giành công, giết đến đỏ mắt bắt đầu đồ sát người vô tội cũng là chuyện bình thường.

Đối với chuyện thủ hạ tăng lên sát khí này, Mai Khê chưa từng ngăn lại.

…

Tại một chỗ nhà dân.

Một nhà bốn người mở to hai mắt, ngã vào trong vũng máu, thiếu niên phía dưới hầm, nhìn binh sĩ vận chuyển tài vật và lục soát thi thể người nhà mình, gắt gao cắn chặt bàn tay, tiên huyết như khoản, trong mắt mang theo cừu hận thấu xương.

Lương vương Mai Khê… Thù này không báo, thề không làm người.

Xoạt!

Lúc này cửa hầm mở ra, một chùm quang mang chiếu vào. Trên đỉnh đầu là binh sĩ toàn thân đẫm máu, mang theo một nụ cười tàn nhẫn, lộ ra một loạt răng trắng lớn.

Thế mà trong kẽ răng còn có tơ máu.

Ăn người!

Thiếu niên tên là La Vân này lập tức nghĩ tới hai chữ này.

Đám người này hoàn toàn là dã thú ăn người!

Binh sĩ chém xuống một đao, một đạo ánh sáng lấp lóe.

La Vân biến mất không thấy gì nữa.

Ba ngày sau.

La Vân nhẹ nhàng tỉnh lại.

Bỗng nhiên trong đầu có thêm một nhóm tin tức.

"Lấy lực giả nhân giả bá, lấy đức hạnh nhân giả vương."

"Vương đạo Thiên Tử kiếm, Đế Quân đại thế… Phong Đô tiên trưởng đúng là kỳ tài."

La Vân đọc xong tin tức trong đầu, bỗng nhiên lệ rơi đầy mặt.

Trong tin tức miêu tả lễ nghi giáo hóa, người người hài hòa, vương đạo yên vui, mới là thứ mình theo đuổi.

Đường Lương vương Mai Khê đi hẳn là bá đạo.

Lấy lực trị quốc, không có chút nhân tính nào, chỉ có lấy đức trị, giáo hóa vạn dân, mở ra dân trí mới có thể trị dân lâu dài.

La Vân đứng dậy, đi lại khó khăn, đi về phía tây dãy núi. Phía tây nhiều núi rừng. Rất nhiều dã nhân ẩn tàng trong đó. La Vân biết rõ phần lớn người đều trốn tránh chiến loạn và tu hành giả phổ thông. Bởi vì một nhà hắn vốn từ trên núi xuống.

Xem ra hiện tại còn không bằng quay về trên núi. Tình nguyện đối mặt lão hổ hung ác trong núi, cũng không muốn đối mặt đồng loại của mình.

Lần này La Vân lên núi, cũng không phải là vì trốn tránh.

Hắn biết rõ những dã nhân này đã chịu đủ nỗi khổ chiến loạn, trong lòng khát vọng hòa bình, chỉ cần nói ra lý tưởng về một cõi yên vui của mình ra.

Những người này sẽ trở thành nơi phát ra lực chiến đấu rất mạnh mẽ.

La Vân mang theo truyền thừa Thiên Tử kiếm, dứt khoát bước vào trong núi.

Mai Khê không nghĩ tới lần hành động công thành không đáng để ý này, lại mang tới cho mình một đối thủ cường đại không gì sánh được trong tương lai.

…

【VIP】 Cả hai cùng tiến lên(1)

Già Lam Tự.

Bỗng nhiên Lục Khiêm ở trong động phủ mở to mắt, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang.

“Hay cho một gia hỏa, hóa ra là ta rơi vào bẫy.”

Lục Khiêm lấy làm kỳ lạ.

Kỳ ngộ vừa rồi của La Vân là do Lục Khiêm làm.

Lục Khiêm lấy truyền thừa Vương đạo Thiên Tử kiếm và Đế Thi đều giao cho hắn. Mục đích chính là khiến hắn sớm ngày luyện thành Vương đạo Thiên Tử kiếm.

Đương nhiên, trước kia Lục Khiêm cũng chuẩn bị lựa chọn những người khác.

Nhưng hôm nay dùng Tiểu Lục Nhâm suy tính, phát hiện có chút dị thường.

Dường như trong số mệnh hai người này đã chú định gặp được quý nhân.

Không phải mình chủ động chọn lựa bọn hắn, mà là có một loại đồ vật nào đó trong cõi u minh, thúc đẩy mình tìm tới bọn hắn.

Tựa như nhân vật chính trong tiểu thuyết cuối cùng cũng sẽ đụng phải lão gia, rơi xuống vách núi gặp được bảo vật, tùy tiện ngồi xuống cũng có thể đốn ngộ vậy.

Loại người này tục xưng là nhân vật chính, hoặc là người ứng kiếp.

Bình thường sẽ là một nhân vật nào đùa nghịch lịch sử, phụ trách hoàn thành một cái sứ mệnh.

Xem bọn họ là chính phái hoặc là nhân vật phản diện.

Nếu là chính phái, có thể Lục Khiêm sẽ bị bọn họ ép khô lợi ích, nếu là nhân vật phản diện, sau khi bọn hắn hoàn thành sứ mệnh, Lục Khiêm làm kẻ cầm đầu, hạ tràng cũng không khá hơn chút nào.

Cho nên Lục Khiêm mới nói tự mình bị lừa.

Tự mình mưu tính một phen, trả giá bằng công pháp và Đế Thi, nói không chừng sau này lại tự mang đến cho mình hai tên cường địch.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lại chờ mong hai tiểu gia hỏa này sẽ phát sinh ra cái gì.

"Ngươi lừa ta như thế, không sợ tương lai ta cắt rau hẹ ngươi sao?"

Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn bầu trời, cười thần bí.

Vận mệnh trêu ngươi, Thiên Hà, Kiếm Chủ, Thông U, Lý Độ cũng từng phát ra cảm thán bực này.

Tính toán cẩn thận, cuối cùng không thắng được một trò đùa nho nhỏ của vận mệnh.

Trong lòng Lục Khiêm lại một trận tranh đấu tâm tư. Người ứng kiếp vì thiên địa rung chuông, tốc độ tu hành vượt xa người thường.

Đến cùng là Lục Khiêm chờ bọn hắn thành thục thu hoạch, hay là một phen nỗ lực này trôi theo dòng nước, nói không chừng ngày sau bởi vậy mà gặp nạn.

Sự tình phát triển thật sự là càng ngày càng thú vị.

Trong lòng Lục Khiêm tràn ngập niềm vui khi đấu cùng trời.

Cộc cộc cộc…

Tiếng gõ cửa vang lên.

Cửa lớn tự động mở ra, một gương mặt xinh đẹp xuất hiện.

“Phong Đô tiên trưởng, Minh Thụ uy nghi mười năm một lần bắt đầu rồi. Nhóm chúng ta đi qua đi.”

Lồng ngực Già Lam có chút chập trùng, nội tâm rất là khẩn trương.

Khí thế đối phương hung hăng.

Không biết lần này có thể giữ được cái ghế tam phẩm hay không.

Minh Thụ uy nghi được tổ chức mười năm một lần. Đây là hội nghị mà toàn bộ Bắc Minh Pháp Minh đều sẽ tới tham gia. Hội nghị sẽ đánh giá tư cách các thế lực, hoặc là đào thải một bộ phận, hoặc là tiếp nhận thế lực mới. Đồng thời phân chia địa bàn và lợi ích của từng cái môn phái, hòa giải mâu thuẫn giữa một số thế lực.

Thời điểm này, bất kể là môn phái nào, mặc kệ có thời gian hay không đều sẽ tới. Bởi vì việc này vô cùng quan trọng.

Nói không chừng bởi vì mình không đến, mà có người quay mũi giáo chỉ về phía mình, chẳng phải là hết đường chối cãi sao.

Hai người một đường bay đến.

Trung tâm Bắc Minh là chiến trường côt. Chiến trường cổ quanh năm tràn ngập mây đen, phía dưới đưa tay không thấy được năm ngón.

Vô số độn quang từ bốn phương tám hướng bay tới, cùng với mây đen màu sắc rực rỡ.

Số lượng tối thiểu cũng có mấy trăm cái. Tất cả những thứ này đều là thế lực trên mặt bàn của Bắc Minh.

Bình thường chỉ có thế lực có cao thủ Đạo Cơ trở lên mới có tư cách tới.

Phía trước là một tòa sơn mạch cao lớn đen như mực.

Mặt đất hiện lên màu đen kịt, mang theo một cỗ huyết tinh chi khí nồng đậm.

Nhìn kỹ, đây cũng không phải là đất bình thường, mà là huyết dịch khô cạn ngưng kết thành.

Phía dưới là một cái quảng trường ngoài trời cỡ lớn. Trung tâm trống trải, bốn phía đặt từng dãy ghế đá.

Bên phải có khá nhiều ghế, bên trái là một cái đài đất cao lớn, trên đài có một cây nến cao to.

Dưới đài cao đặt bảy cái ghế. Đây là chỗ ngồi của minh chủ và bảy vị Tế Tửu.

Các vị trí đã ngồi đầy hơn phân nửa.

Lục Khiêm còn nhìn thấy đám người Thang Vu, Thân Lược và người mặc đạo bào màu đỏ Định Long Xương Binh Giáo ngày đó.

Ánh mắt Thang Vu nhìn về phía mình tràn đầy thù hận.

Chính là gia hỏa này đã hại hắn nằm trên giường mấy tháng.

Lần này ngươi chết chắc rồi.

Định Phong tiên trưởng tự mình đi mời đàn chủ Xương Binh Giáo đến giúp đỡ.

Đương nhiên, vì thế Thang Vu cũng tốn không ít đại giới. Nhưng tất cả đều đáng giá.

Thật ra tình báo không có sai lầm, Lục Khiêm thực sự chỉ có tu vi Đạo Cơ trung kỳ.

Sở dĩ mạnh như vậy, chỉ sợ có quan hệ tới cái sơn động thần bí kia.

【VIP】 Cả hai cùng tiến lên(2)

Mặc kệ là bí mật trên người Lục Khiêm, hay là chìa khoá sơn động, đều đáng giá hắn bỏ ra cái giá cao này.

Rất nhanh, đám người đã đến đông đủ.

Bỗng nhiên, bầu trời ảm đạm xuống.

Mây đen tăng thêm, hình thành một cái vòng xoáy không ngừng xoay tròn, bao trùm trăm dặm.

Một đạo thân ảnh từ vòng xoáy hạ xuống.

Ánh mắt Lục Khiêm tập trung vào người này.

Khiến hắn kinh ngạc chính là, ngoại trừ đầu tương đối hoàn chỉnh ra, còn lại hai tay, hai đùi, ngực, răng, đều rất khác biệt.

Hình dạng cái đầu cũng hết sức kỳ lạ, để râu dê, hai mắt một bên đen một bên đỏ.

Người tứ chi không trọn vẹn này, lại là tiêu điểm trong lòng mọi người.

Lục Khiêm không dám dùng Động Sát Thần Mục quan sát đối phương, trước mắt bao người, rất dễ dàng khiến người khác cảnh giác.

Thế nhưng cảm giác khí thế đè nén của người này gây ra cho hắn, cũng không mãnh liệt bằng Chân Đan.

Xem ra tam thế Hư Đan cuối cùng vẫn là Hư Đan. Khả năng về sau tứ thế ngũ thế, sẽ có được tu vi Chân Đan.

“Được rồi.”

Bạch hồ Tế Tửu cất cao giọng nói.

Đám người đang bình luận lập tức ngừng lại.

"Khụ khụ."

Dạ Thi Sơn Vương nhẹ nhàng hắng giọng một cái.

Thân thể không có tứ chi lơ lửng giữa không trung.

"Tiếp theo bản tọa sẽ nhắc lại hiệp ước thành lập Pháp Minh, tuy hàng năm đều phải nhắc lại một lần, nhưng cái này nhất định phải nói rõ."

"Mục đích ban đầu thành lập Pháp Minh là giảm bớt nội bộ tranh đấu, đoàn kết đối ngoại. Bất kể mọi người có xung đột lợi ích như nào, ta cũng hi vọng đưa hết lên mặt bàn để nói, chứ không phải bí mật tranh đấu."

Thanh âm to rõ của Dạ Thi Sơn Vương, truyền khắp bốn phương.

Dường như mỗi một cái địa vực đều có tổ chức, phụ trách hòa giải mâu thuẫn, giảm bớt nội đấu.

Bởi vì nhân loại còn có kẻ địch càng cường đại hơn ở bên ngoài, đó là dị loại chi quốc, Yêu tộc và yêu ma uy hiếp cả vùng hải ngoại.

Thái Ảm vực không thể phong bế giống các vực khác, thông thường yêu ma hải ngoại hình thể to lớn, nhưng không có bao nhiêu trí tuệ.

Yêu tộc còn có thể hòa giải một chút, còn hải ngoại yêu ma thật sự là không được.

Bình thường mỗi một lần xâm lấn đều khiến cho Nhân tộc chiếm diện tích rộng nhất, lại có thương vong lên đến con số hàng vạn.

Cho nên nhân loại phải liên hợp lại đối kháng, đương nhiên, một phương diện khác cũng là vì phân chia lợi ích.

"Tốt rồi, bản tọa sẽ đọc một cái linh điền thuộc về Thương Lãng sơn và Linh Chi môn…"

"Và phân chia di sản của Lộc Tiên giáo thời thượng cổ…"

Dạ Thi Sơn Vương tuyên đọc tranh chấp và phân chia lợi ích của các môn phái.

Rõ ràng sẽ có vài người trên mặt mang theo vẻ không phục, có người cao hứng bừng bừng. Nhưng không người nào dám đưa ra dị nghị.

Bình thường, khi minh hội không mở ra, tất cả sự vụ bên trong Pháp Minh sẽ giao cho các Đại Tế Tửu xử lý.

Nếu như không phục có thể báo cáo lên minh chủ, nếu vẫn trả lời không phục, sẽ xử lý ngay phía trên minh hội.

Bình thường tuyên đọc như này kết quả đã là không thể sửa chữa. Còn dám nhiều lời, sẽ chỉ nhận được thiết quyền của minh chủ.

"Kế tiếp là bình xét thế lực, có thế lực nào cho là mình có tư cách hay không? Mỗi cái thế lực chỉ có thể bị khiêu chiến một lần."

Ánh mắt Dạ Thi Sơn Vương sáng ngời, nhìn về phía đám người.

"Có ta, Sơn Vương điện hạ, môn chủ Thanh Quỷ môn, khiêu chiến Bàn Sơn phái."

Bàn Sơn phái là thế lực tam phẩm.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình, lão phu sẽ cho ngươi nhìn rõ."

Nghe thấy nam tử đứng ra khiêu chiến, một lão đầu cười lạnh, nhảy vào trung tâm.

"Đơn đấu hay là quần ẩu?"

"Đơn đấu."

Hai người mặt đối mặt, giương cung bạt kiếm.

Sau khi Sơn Vương đánh ra một đạo pháp lực bao phủ hai người, song phương không hẹn mà cùng phát động thế công.

Trong tay Bàn Sơn đạo sĩ cầm Bàn Sơn Tiên, mỗi một đoạn đều có lực lượng một núi.

Khi quất xuống, giống như trọng lượng toàn bộ ngọn núi cũng đè ép xuống.

Một bên khác Thanh Quỷ đạo sĩ cũng không vừa.

Thanh Quỷ có chút giống Dạ Xoa, nhưng trên đầu không có sừng dài.

Bắp thịt cuồn cuộn, lực lượng cường đại, có được bài sơn chi lực.

Ầm!

Bỗng nhiên Bàn Sơn Tiên lớn lên mấy lần.

"Không có khả năng, rõ ràng ngươi."

Thanh Quỷ đạo sĩ la lên thất thanh.

"Lão phu lừa gạt ngươi."

Ầm!

Một roi hạ xuống, trong nháy mắt Thanh Quỷ đạo sĩ liền biến thành thịt nát, đồ tử đồ tôn vội vàng chạy tới khóc tang. Năm nay lão đạo sĩ đạt được thắng lợi.

Chỉ là một trận chiến nho nhỏ, nhưng trong đó tràn đầy lục đục với nhau. Chiến thắng không chỉ giữ được địa vị, còn đoạt

được hết tài sản và thế lực của kẻ thất bại.

Lục Khiêm cũng rất tán thành với loại phương thức này.

Huyết đấu nhìn như tàn khốc, nhưng phạm vi chỉ giới hạn ở trong mấy người, chứ không phải là hai cái thế lực quyết chiến, đánh cho long trời lở đất.

Không trách được truyền thừa nơi đây hoàn hảo như thế, số lượng cao thủ cũng nhiều hơn so với Nam Linh Vực.

Rất nhanh, không ngừng người khiêu chiến.

Có thua, có thắng. Còn có thế lực nhất phẩm khiêu chiến Tế Tửu.

Trong thế lực của Tế Tửu Bắc Minh Pháp Minh có ba vị Hư Đan, thế lực khiêu chiến lại không có Hư Đan.

Bảy trận bốn thắng.

【VIP】 Xương Binh giáo chủ(1)

Bảy vị Đạo Cơ chém giết lẫn nhau, từ trên trời đánh xuống mặt đất, thế lực nhất phẩm gần như toàn quân bị diệt.

Lục Khiêm đứng một bên quan sát chiến đấu, bỗng nhiên cảm giác được một đạo ánh mắt nhìn tới.

Quay đầu nhìn lại, không ngờ là Thang Vu.

Ánh mắt người này mang theo vẻ đắc ý, dường như có âm mưu gì.

"Còn ai muốn khiêu chiến không?"

"Ta!"

Lục Khiêm đứng lên, chỉ vào đạo sĩ mặc đạo bào màu đỏ:

"Ta muốn khiêu chiến Định Long Xương Binh Giáo."

Đám người xôn xao, đây là lần đầu tiên thấy khiêu chiến vượt cấp.

Già Lam ngơ ngác đứng tại chỗ, không thể tin được nhìn Lục Khiêm.

Dạ Thi Sơn Vương nhướng mày, nói:

"Tam phẩm khiêu chiến nhất phẩm, trước phải khiêu chiến nhị phẩm, sau đó mới tới nhất phẩm."

"Được, vậy ta khiêu chiến cả Thang Sơn nữa. Cả hai cùng một lúc."

"Ngươi muốn một lần khiêu chiến cả hai thế lực sao?"

Sắc mặt Dạ Thi Sơn Vương có chút nghiêm túc, hiện tại hắn cảm thấy người này tới là quấy để rối.

Nếu như là thế lực nhất phẩm khác thì cũng thôi đi, nhưng vấn đề là, đây là một thế lực thấp kém tiếp cận tam phẩm.

Hơn nữa địa vị còn lung lay sắp đổ, trước kia Dạ Thi Sơn Vương nghĩ lần này bọn hắn mới là người rớt cấp, sau đó bị người khác nuốt hết. Không nghĩ tới người này lại tiên hạ thủ vi cường.

Đương nhiên, hắn cũng không xác định đến cùng người này có thực lực kia hay không.

"Ngươi là ai?"

Nghĩ tới đây, Dạ Thi Sơn Vương nhớ lại trong ấn tượng của mình không có người này.

"Tại hạ là Phong Đô."

Lục Khiêm nói.

Rất nhiều người là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này.

Nhưng từ hôm nay về sau cái tên này sẽ được người Bắc Minh biết rõ.

"Ngươi nhất định muốn đồng thời khiêu chiến hai người bọn họ?"

Dạ Thi Sơn Vương xác nhận lần nữa.

"Mặc dù ngươi rất can đảm, thế nhưng vẫn nên khiêu chiến từng cái."

Từ thấp đến cao, nhị phẩm rồi đến nhất phẩm.

Nếu không mỗi một thế lực cấp thấp đều muốn tìm vận may, khiêu chiến thế lực cấp cao, thắng thì tất cả đều vui vẻ, dù sao cũng chỉ là một cái mạng.

Từ trước tới nay giới tu hành chưa từng thiếu những người lấy mệnh ra cược như này.

"Đạo hữu, có phải có chút quá qua loa hay không, nếu không chúng ta lại trở về bàn bạc một chút?"

Già Lam đưa tay đụng đụng Lục Khiêm, trong mắt có vẻ lo lắng không che giấu được.

Không phải là nàng không tin Lục Khiêm, dù sao trong thời gian quen biết này, Già Lam cũng biết rõ Lục Khiêm không phải người bắn tên không có đích.

Chắc hẳn nội tâm có chỗ dựa vào, Già Lam tin tưởng Lục Khiêm có thể đánh được Thang Vu, chỉ có điều tùy tiện khiêu khích thế lực nhất phẩm, vẫn còn có chút mạo hiểm?

"Không sao."

Lục Khiêm nói xong câu đó, ánh mắt tất cả mọi người cũng tập trung lại.

Có người lộ ra một tia trêu tức, coi Lục Khiêm là thằng hề đang nhảy nhót, cũng có người lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Người Định Long Xương Binh Giáo thì xoa tay, muốn cho tên gia hỏa không biết trời cao đất rộng này một cái giáo huấn cả đời khó quên.

Còn Thang Vu thì là vẻ mặt kinh hoảng.

Hắn thật sự không đánh lại Lục Khiêm.

Vốn là muốn mượn người ở hậu trường đến dạy dỗ Lục Khiêm một trận, không nghĩ tới mình cũng sẽ phải ra tay.

Càng không nghĩ tới Lục Khiêm lại thông minh như thế, trước tiên vạch rõ mâu thuẫn.

Hiện tại hắn khởi xướng khiêu chiến, người khác không cách nào khiêu chiến hắn, nếu không chẳng phải là quần ẩu sao.

Lục Khiêm quay đầu nhìn về phía Thang Vu.

"Thang Vu, tại hạ đã khiêu chiến ngươi, vậy quy củ như nào ngươi đến định đi."

Hắn lười nhác thương thảo phương thức, trực tiếp giao quyền lựa chọn cho đối thủ.

"Cái này là ngươi nói đó nhé, ta lựa chọn mười trận sáu thắng."

Thang Vu quá đỗi vui mừng.

Đúng là Lục Khiêm rất mạnh, nhưng không đại biểu toàn bộ thực lực Già Lam Tự mạnh.

Vậy thì không bằng để những người phía dưới đối chiến với nhau, về sau chiến thắng vẫn là bọn hắn.

Dưới cái nhìn của mọi người, Thang Vu chọn mười người lên đài.

Thang Sơn có hai tổng cộng vị Đạo Cơ, một người khác là Đạo Cơ sơ kỳ.

Lần này người đi lên thực lực kém nhất cũng là Dưỡng Thần hậu kỳ, tùy tiện tìm một người đối phó Lục Khiêm là được rồi.

Đối mặt đám người khí thế hung hăng, Lục Khiêm mặt không đổi sắc, bước từng bước một vào trung tâm.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhưng lại vang vọng bốn phía.

Kết quả chỉ có một mình Lục Khiêm đi lên đài.

"Ngươi đây là…"

Thang Vu nhìn về phía Dạ Thi Sơn Vương?

Thân ảnh Dạ Thi Sơn Vương nhẹ nhàng trôi nổi trong mây đen mông vô bờ.

Lúc này gã bay đến không trung, hai mắt sáng lên chăm chú nhìn đám người phía dưới.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ, Dạ Thi Sơn Vương khẽ gật đầu.

“Bắt đầu đi.”

Ầm ầm!

Thang Vu dẫn đầu làm khó dễ, hai tay lập tức ấn kết. Trong miệng phun ra một đạo sương mù màu xanh lá, mang theo mùi lưu huỳnh gay mũi.

Sương mù màu xanh lá phân hoá ra vô số quái vật hình thù kỳ quái.

Các đệ tử khác nhao nhao sử dụng ra thần thông cường đại nhất của bản thân.

Ầm ầm!

Bầu trời nổ vang, đại địa rung động.

Vô số sương mù tạo thành Kỳ Lân thú tản ra mùi lưu huỳnh gay mũi.

Toàn thân Kỳ Lân thú xanh biếc, trong mắt tỏa ra ánh lửa, miệng phun khí độc lưu huỳnh.

【VIP】 Xương Binh giáo chủ(2)

So với lần trước Lục Khiêm nhìn thấy càng tốt hơn mấy lần, cho người ta khí thế không chỉ mạnh hơn gấp mười lần.

Ầm ầm!

Kỳ Lân thú vỗ xuống một trảo, mang theo lực lượng phá sơn. Lục Khiêm không kịp tránh, trực tiếp bị một bàn tay đập xuống mặt đất. Người xung quanh lắc đầu, gia hỏa này thoạt nhìn chết chắc rồi.

Thang Vu lại không cảm thấy như vậy, chỉ thấy sắc mặt hắn biến đổi lớn, mồ hôi lạnh tràn ra, giống như bị phản phệ vậy.

Lòng bàn tay Kỳ Lân thú bị đồ vật gì đốt ra một cái lỗ thủng to.

Cửa động có ba loại thần thủy khác nhau, tam sắc thần thủy vẫn đang không ngừng ăn mòn thủ chưởng.

Mà Lục Khiêm ở phía dưới không hao tổn lông tóc gì, bên ngoài làn da có một loại quang mang màu vàng.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên Lục Khiêm cao lên mấy chục trượng, hai tay ghìm chặt bàn tay Kỳ Lân thú, đột nhiên xé ra, Kỳ Lân thú một phần hai.

Thang Vu phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt như giấy vàng.

Tầng mây tách ra, một cái Giao Long Đại Thủ Ấn ép xuống. Theo đó còn có hai cái đại kim luân.

"Đạo Cơ đỉnh phong!"

Thang Vu không dám tin.

Đại Giải Thoát Luân bắn trúng Thang Vu, sau một phen tra tấn, ba loại thần thủy rơi xuống.

Trong nháy mắt Thang Vu ngông cuồng tự đại hồn phi phách tán.

Đám đệ tử còn lại không có người dẫn dắt, lần lượt táng thân dưới kim luân.

"Đạo Cơ đỉnh phong?"

Dạ Thi Sơn Vương nhướng mày, vận khởi pháp nhãn xem xét.

Người này rất thần bí, nhìn cũng không ra thứ gì, thế nhưng theo tính chất pháp lực đến xem, tu vi hẳn là Đạo Cơ trung kỳ.

Sở dĩ phát huy ra chiến lực Đạo Cơ đỉnh phong, là do có mấy môn thần thông lăng lệ.

Thang Vu giáo toàn quân bị diệt, trong lúc nhất thời Già Lam cũng không kịp phản ứng.

Nàng biết rõ Lục Khiêm có át chủ bài, không nghĩ tới lá bài tẩy kia lại là cái này, trong lúc nhất thời có loại cảm giác nhặt được bảo.

Chiếm đoạt canh núi, lại thêm Lục Khiêm gia nhập liên minh, Già Lam Tự không chỉ có không có nỗi lo về sau, ngược lại còn bởi vậy lớn mạnh.

Thế nhưng, tiếp tục khiêu chiến Định Long Xương Binh Giáo liền có vẻ hơi không tự lượng sức.

Đương nhiên, Già Lam sẽ không khuyên nhủ Lục Khiêm nữa.

Nàng biết rõ nhất định Lục Khiêm sẽ sáng tạo ra kỳ tích.

"Ân oán đã quyết, chuyện cũ xóa bỏ."

Dạ Thi Sơn Vương nhìn về phía Lục Khiêm, hỏi lần nữa.

"Ta cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, ngươi có thể rút lại khiêu chiến với Định Long Xương Binh Giáo."

Định Long Xương Binh Giáo có hai Đạo Cơ viên mãn, đạo hạnh chín trăm năm trở lên, chỉ sợ Phong Đô có chút khó mà chống đỡ.

Soạt!

Đột nhiên sương mù u lục nổi lên, trong sương mù bóng người mông lung.

Đây là Tà Sư Âm Tướng của Định Long Xương Binh Giáo.

Sương mù tách ra, một đạo nhân để râu dê đi ra. Người này người mặc đạo bào màu đỏ, hai tay cầm linh bài.

"Xương Binh giáo chủ, không ngờ hắn lại tự thân xuất trận."

Xương Binh giáo am hiểu huyết đấu, không thấy máu không xuống đài, đạo bào nhuộm huyết dịch càng sâu, đại biểu pháp lực người này càng cao.

Lục Khiêm chọn thế lực nhất phẩm khác còn có năm phần thắng, nhưng khả năng lần này hi vọng xa vời rồi.

Phương thức xuất hiện của Xương Binh giáo chủ vừa sắc bén vừa quỷ dị.

Nội tâm Già Lam không khỏi khẩn trương lên, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

“Một đối một, thắng! Phẩm cấp của Định Long Xương Binh Giáo sẽ hạ xuống, thua Già Lam Tự để Xương Binh giáo tùy ý sắp đặt.”

Dạ Thi Sơn Vương cao giọng nói. Sau đó chợt há mồm phun ra một đạo hắc vụ.

Khói đen che phủ hai người, ngăn cách họ với bên ngoài. Đây là một đạo pháp trận.

Từ bên ngoài nhìn vào thấy không gian rất nhỏ, nhưng không gian bên trong lại không hề nhỏ, chu vi khoảng chừng trăm dặm.

Xương Binh giáo chủ cười một tiếng, thân hình ẩn vào sương mù.

“Thụ pháp Xương Binh, đến đàn đình của ta… Cấp cấp như luật lệnh.”

Đạp đạp đạp…

Tiếng bước chân thanh thúy truyền đến.

Âm binh âm tướng Xương Binh giáo giống như thủy triều.

Trên bầu trời là bạch đầu ưng thân người, sải cánh dài mười trượng, móng vuốt như sắt thép, mắt như hàn tinh.

Trên mặt đất là kỵ binh hạng nặng hắc giáp lam diện, thân thể giống như tinh cương nối liền cùng hồng tông hắc mã.

Dưới mũ giáp là một gương mặt cuồng tà khát máu.

Có con miệng ngậm cương đao, hai tay chống đất, đứng dựng ngược.

Thân thể dựng ngược không có hạn chế hành động của bọn hắn, ngược lại rất là linh hoạt, không ngừng nhảy vọt ở giữa rừng cây.

Từng khuôn mặt dữ tợn, mang theo nụ cười tà.

Thỉnh thoảng dưới mặt đất toát ra một cái đầu lâu lấm la lấm lét. Đây là Xương Binh dưới mặt đất, xuất quỷ nhập thần, giết người trong vô hình.

Xương Binh liên miên bất tuyệt, ít nhất số lượng cũng lên đến bốn năm ngàn con.

Trung tâm đội ngũ, có một tòa xe ngựa to lớn.

Mười tám đầu Cốt Sí Thiên Mã lôi kéo xe ngựa bạch cốt, rèm cửa đen như mực che khuất bóng người trong xe ngựa.

【VIP】 Đấu pháp huyết sắc

Âm phong thổi qua, rèm cửa nhấc lên, lộ ra một bóng người. Người này không phải người không phải quỷ. Mà là một cái tượng người bằng đất. Làn da trắng bệch như quét vôi, hai mắt như chuông đồng khảm nạm Thanh Kim Thạch, nhất bút nhất hoạ, đều có thần trợ, sinh động như thật.

Oanh!

Tầng mây tách ra, bỗng nhiên khí áp lên cao.

Giao Long Đại Thủ Ấn màu vàng sẫm ép xuống, còn chưa rơi xuống đất, mặt đất đã nhao nhao vỡ vụn.

"Muốn chết!"

Hai mắt tượng đất trong xe ngựa mở ra, lóe lên kim quang, đưa tay phải ra, va chạm một chưởng với Giao Long Đại Thủ Ấn.

Oanh!

Hai chưởng va vào nhau.

"Ồ?"

Lông mày Lục Khiêm nhíu lại, Xương Binh giáo có chút thủ đoạn.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người chỉ dựa vào lực lượng ngăn cản Giao Long Đại Thủ Ấn.

Thần thông pháp thuật của hai người đụng vào nhau, triệt tiêu lẫn nhau.

Lấy hai người làm trung tâm, sinh ra một đạo sóng khí vô hình. Sóng khi nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

Những nơi đi qua, đại địa bị san bằng ba thước, trong nháy mắt Xương Binh đụng phải sóng khí vô hình, giống như bị cự chùy đánh trúng, cả người hóa thành huyết vụ tại chỗ.

Hai người đối chiêu lần nữa. Tay phải Xương Binh giáo chủ cầm linh bài, âm thầm điều khiển Xương Binh chiến đấu cùng Lục Khiêm.

Mặc dù Lục Khiêm cũng triệu hoán ra ba ngàn Đạo binh. Nhưng đối với Giáo chủ mà nói còn chưa đủ để uy hiếp được hắn.

Xương Binh khác với Đạo binh bình thường. Xương Binh hơn ở một chữ tà, lấy giết chóc mà sống. Lực lượng căn bản ở chỗ linh bài.

Bất kể bị giết bao nhiêu lần, chỉ cần pháp chủ không chết, linh bài không hủy. Chúng sẽ lại nhanh chóng được tạo ra.

“Khặc khặc, xem ngươi còn có thể chèo chống được bao lâu… Á?”

Xương Binh giáo chủ đang cười to, bỗng nhiên ngẩn cả người.

Chỉ thấy đỉnh đầu lơ lửng một cái quang luân màu vàng.

Toàn thân cái luân này giống như làm từ hoàng kim, trên đó khắc hoạ vô số Địa Ngục họa phức tạp.

Xoạt!

Kim luân bắn ra một đạo quang mang, đi vào trong đầu Xương Binh giáo chủ.

“Không có khả năng! ! A! !”

Một giây sau, Xương Binh giáo chủ hóa thành một bãi nước mủ.

Sương mù vỡ ra.

Huyễn hóa thành một khuôn mặt người, hình dạng người này giống Xương Binh giáo chủ đến bảy tám phần.

“Ha ha, ngươi trúng kế rồi.”

Sương mù u lục điên cuồng xông tới, bao phủ thân hình Lục Khiêm.

Giáo chủ chờ chính là giờ khắc này.

Lục Khiêm tự cho rằng mình phát hiện sơ hở, nhưng trên thực tế không biết rõ hắn cố ý làm vậy.

Mục đích cũng là vì tìm ra sơ hở của Lục Khiêm.

“Hỏng rồi, Phong Đô trúng kế. Hắn không biết rõ pháp đàn thế giới của giáo chủ, lần này bắt rùa trong hũ rồi.”

“Pháp đàn là nơi nuôi dưỡng Xương Binh, lần này không chết cũng bị đồng hóa.”

Pháp đàn thế giới là nơi luyện chế và phục sinh Xương Binh.

Ở thế giới này, tu vi người bên ngoài sẽ bị áp chế, đồng thời tu vi Xương Binh cũng sẽ được đề cao, bất tử bất diệt.

Dưới tình huống đạo hạnh hai người chênh lệch, Lục Khiêm còn rơi vào bẫy của người ta, gần như không có người nào cho rằng Lục Khiêm còn có thể sống sót.

“Phong Đô đạo hữu!”

Già Lam thất thanh la lên, vội vàng nhìn về phía Dạ Thi Sơn Vương trong không trung.

“Minh chủ đại nhân, chúng ta có thể xin nhận thua không?”

“Không được, bản thân nói ra mới được.”

Dạ Thi Sơn Vương lập tức cự tuyệt.

Nếu như người khác có thể nhận thua thay, như vậy về sau sẽ có thêm nhân tố không thể khống chế.

Ngộ nhỡ có trưởng bối thế lực bị mua chuộc, ở thời khắc mấu chốt thay người nhận thua, chẳng phải là lộn xộn sao.

Trên trận chỉ còn lại giáo chủ đang cầm linh bài và một đám sương mù u lục lớn cỡ đầu người treo trên bầu trời.

Sương mù không ngừng phun trào, bên trong ẩn ẩn truyền đến tiếng la giết của Xương Binh.

Thỉnh thoảng giáo chủ sẽ dùng pháp lực đánh ra từng đạo hỏa diễm tạo thành quỷ đầu, bay vào trong sương mù u lục.

Oanh!

Sóng âm tầng tầng lớp lớp, ngay cả người xung quanh cũng cảm thấy cỗ uy lực cường đại này.

Thật lâu sau, sương mù không có động tĩnh nữa.

Sắc mặt Già Lam như tro tàn.

"Tên Phong Đô vô danh vắng vẻ, dây dưa cùng giáo chủ lâu như vậy, cũng coi như chết có ý nghĩa."

"Lão phu rất kính nể dũng khí của người này, sao không nhẫn lại thêm mấy trăm năm chứ, chưa chắc lúc đó giáo chủ đã có thể đánh thắng được hắn."

Trong số những người vây xem, có người thở dài, có người nhẹ nhàng thở ra.

Đương nhiên lần này người chiến thắng là Định Long Xương Binh Giáo.

Địa bàn và lợi ích của hai cái thế lực sẽ bị bọn hắn nắm vào trong tay, lần sau tỷ lệ xung kích Tế Tửu thành công sẽ đề cao rất nhiều.

Dạ Thi Sơn Vương lắc đầu, đang muốn tuyên bố kết quả thắng lợi, thì trong tràng xảy ra dị biến.

Khuôn mặt Xương Binh giáo chủ vặn vẹo, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Thân thể vỡ ra vô số đường vân, kim quang tuôn ra.

Oanh!

Pháp đàn thế giới bị căng phồng nổ tung.

Một con Giao Long dài ba ngàn trượng, lân giáp, thân thể như kim bay ra.

Lực lượng khổng lồ kia, suýt chút nữa xé nát cái pháp trận ngăn cách này.

Dạ Thi Sơn Vương vội vàng ổn định lại.

Giao Long Đại Thủ Ấn đè xuống.

Mật độ mỗi một tấc nhục thân đầu Giao Long này vượt xa hoàng kim, thân thể dài như thế, trọng lượng còn lớn hơn một ngọn núi.

Cộng thêm lực lượng thần thông của Giao Long Đại Thủ Ấn ban cho, trọng lượng đạt tới trình độ cực kì khủng bố.

Không gian ẩn ẩn vặn vẹo, thậm chí không khí cũng bị áp súc thành thực thể, hiện ra hình dáng kết tinh thành một loại vật chất.

Lần đầu tiên thần thông của Hoàng Tuyền đạo thống hiện ra uy lực trước mặt mọi người Thái Ảm vực.

Oanh!

【VIP】 Gặp lại Đệ Nhị Kiêu, Họa Bì Trủng đội gai

Đại Thủ Ấn trực tiếp ép giáo chủ thành huyết vụ, triệt để hồn phi phách tán.

Lục Khiêm biến trở về hình người, thở ra một ngụm trọc khí.

"Ta thắng."

Hơn bảy trăm năm đạo hạnh, cùng với thần thông lăng lệ có uy lực Đạo Cơ hậu kỳ. Lại thêm hai kiện pháp bảo là Đỗng Sát Thần Nhãn và Vạn Long Ngọc Tỷ, khiến Lục Khiêm đã có được chiến lực Hư Đan cảnh.

Đánh bại tên Đạo Cơ đỉnh phong này không là vấn đề.

Vấn đề là làm sao không bại lộ pháp bảo mình có được ở trước mắt bao người.

Nếu để người khác biết mình có pháp bảo, hơn nữa còn là hai kiện, chỉ sợ sau này sẽ gặp phải vô cùng vô tận truy sát.

"Hay, ta tuyên bố, bên thắng là Phong Đô!"

Dạ Thi Sơn Vương cất cao giọng nói.

"Ta tuyên bố, bên thắng là Phong Đô!"

Dạ Thi Sơn Vương cất cao giọng nói. Nghe được câu này, Lục Khiêm liền nới lỏng một hơi.

Cuối cùng cũng nắm được hai cái thế lực này, ngày sau sẽ giải quyết Họa Bì Trủng, là có thể chiếm được toàn bộ quyền khống chế vạn năm Âm Phong động.

Lục Khiêm có lòng tin, mượn nhờ lực lượng Địa Ngục điểu, có thể ở trong thời gian ngắn đạt tới cảnh giới Đạo Cơ hậu kỳ tám trăm đạo hạnh, pháp lực hoá lỏng.

"Từ nay về sau, Già Lam Tự kế thừa tổng đàn Định Long thành của Định Long Xương Binh Giáo, ba phần năm tài sản và thành viên thế lực, còn Định Long Xương Binh Giáo bị tụt xuống thế lực tam phẩm."

Một Tế Tửu khác dưới trướng Dạ Vương tuyên bố các nội dung liên quan.

Quy tắc của Pháp Minh là lấy hạ khắc thượng, nhà trên thắng thì thu hết.

Nhà dưới thắng thì trao đổi phẩm cấp giữa hai bên, đồng thời thu một bộ phận tài nguyên của nhà trên.

Ví dụ như Già Lam Tự đánh thắng Xương Binh giáo, như vậy Xương Binh giáo sẽ trở thành tam phẩm, đồng thời nhả ra tài sản và thành viên không thuộc về tam phẩm.

Những điều này là khế ước trước kia các môn phái đồng thời ký kết với Dạ Thi Sơn Vương, một khi khế ước có bất luận cứ dấu hiệu gì chưa kết thúc, sẽ gây nên phản phệ.

"Đúng rồi, Sơn Vương điện hạ, ta còn có một chuyện muốn bẩm báo."

Bỗng nhiên Già Lam mở miệng.

Lục Khiêm và Sơn Vương cùng nhau nhìn về phía nàng.

"Chuyện gì?"

Sơn Vương hỏi.

"Ta định tặng Già Lam Tự cho Phong Đô đạo hữu."

"Ngươi xác định?"

Sơn Vương hỏi.

“Đương nhiên.”

Ánh mắt Già Lam kiên quyết.

Nàng không phải loại người tham luyến quyền lực, thân là giáo chủ nhất phẩm thế lực, thực lực lại mới chỉ là Đạo Cơ sơ kỳ, không phải sẽ khiến người ta cười đến rụng răng sao.

“Ý của ngươi thế nào?”

Sơn Vương nhìn về phía Lục Khiêm.

“Đã như vậy, ta cũng không có ý kiến gì.”

Lục Khiêm cũng không có tâm tư khiêm tốn, hắn biết thời điểm nào nên náo động, thời điểm nào nên điệu thấp.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, sau đó nói:

“Như vậy đi, Già Lam Tự và Định Long thành đã thành quá khứ, về sau gọi là Phong Đô thành được không?”

Phong Đô là Quỷ Đô trong thần thoại kiếp trước.

Già Lam Tự và Xương Binh giáo đều là chỗ tụ tập của quỷ vật, cũng phù hợp với cái tên Phong Đô thành này.

“Được, cùng đi làm một cái văn thư liên quan.”

…

Định Long thành.

Thành này cũng bị bao phủ phía dưới mây đen, quanh năm hắc ám.

Cửa thành đóng chặt.

Thời điểm Lục Khiêm và chúng nữ Già Lam Tự cưỡi xe ngựa bay tới, cửa lớn tự động mở ra.

Hai tên tướng lĩnh thủ vệ dẫn theo mấy trăm danh thành vệ nửa quỳ trên mặt đất, cao giọng nói:

“Thủ thành Trương Long Triệu Hổ bái kiến Phong Đô thành chủ!”

“Đứng lên đi.”

Lục Khiêm gật đầu.

Trước kia Định Long Xương Binh Giáo có bảy tên Đạo Cơ, chết mất một Giáo chủ. Tên Đạo Cơ đỉnh phong còn lại đi tìm hậu trường, mang theo ba tên khác trốn đi, chỉ còn hai tên bị ép ở lại.

Thật ra Lục Khiêm đã rất hài lòng với kết quả này.

Dưa hái xanh không ngọt, hắn cũng chưa nhất định nguyện ý thu nhận những người khác lưu lại.

Tiến vào trong thành.

Không khí ẩm ướt rét lạnh, đường đi tràn ngập sương mù. Mặc dù nơi đây là thành trì, nhưng không có mấy người sống.

Các ngôi nhà đều mở rộng cửa lớn, cửa ra vào đặt từng cái bàn vuông, bên trên là mấy cái linh bài.

Đây là một tòa quỷ thành.

Bàn tay Lục Khiêm xuất hiện một linh vị trống không.

Từ khi Xương Binh giáo chủ chết, danh tự trên cái linh vị này cũng bị xóa đi.

“Về sau giao vật này cho ngươi cất giữ, ngươi đánh lên lạc ấn pháp lực, phân ra một luồng phân thần làm lãnh tụ Xương Binh, về sau ngươi phụ trách chưởng quản Xương Binh.”

“Đa tạ thành chủ.”

Già Lam quá đỗi vui mừng, chưa từng nghĩ tới mình sẽ có được địa vị như ngày hôm nay. Nghĩ tới đây, Già Lam âm thầm nhìn Lục Khiêm một cái. Về sau cũng không cần cự tuyệt cùng các đồ đệ phục thị thành chủ nữa.

“Trương Long Triệu Hổ tiếp tục đảm nhiệm trách nhiệm duy trì trị an.”

“Đa tạ thành chủ.”

Xoạt!

Lục Khiêm phất tay đánh ra một đạo pháp lực màu vàng, pháp lực chiếu sáng bốn phương.

Hai thân ảnh chậm rãi đi ra từ trong quang mang.

Đây là một cái nữ tử tóc trắng áo đen, hình dáng xinh đẹp, câu hồn đoạt phách. Đi theo phía sau là một nữ tử khác có màu tóc và quần áo hoàn toàn tương phản nàng, hình dáng có một hai phần tương tự. Dáng vẻ hai người không thua gì Già Lam và Tiểu Thanh.

“Đây là…”

Trong lòng Già Lam có loại cảm giác nguy cơ.

“Yêu Nguyệt, Tập Nguyệt, các ngươi phụ trách sự vụ phủ thành chủ.”

“Thải Vi Tiểu Thanh, các ngươi phụ trách tạp vụ ở phía sau.”

“Vâng, lão gia.”

Mấy người trăm miệng một lời.

Quản lý quỷ thành tốt ở chỗ không cần lãng phí thời gian vào mấy chuyện nhỏ nhặt như ăn uống và các việc vặt khác.

Lục Khiêm trở lại thư phòng, nhìn tướng giữ thành hỏi văn thư. Tự mình tiếp nhận ba phần năm tài sản, hai tòa pháp trận sản xuất Pháp Tiền.

Pháp Tiền là do chân khí hoặc pháp lực của đạo sĩ chế thành, một mình tự sản xuất quá mức lãng phí thời gian.

【VIP】 Kim Kiều công thành, Thiên Cương viên mãn(1)

Bình thường các đại thế lực có rất nhiều pháp trận để chế tạo Pháp Tiền.

Mười sáu tòa âm khí địa mạch, năm tòa Linh điền, cùng với các mỏ canh kim, xích đồng, lục bạc cỡ nhỏ, mỗi thứ một tòa.

Những tư nguyên này đủ để nuôi một đại thế lực, cung cấp đủ tất cả tiêu phí để mình tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ. Cho dù thiếu đồ vật gì, cũng có thể trao đổi với thế lực khác.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lại nhớ tới một người.

Thế là lấy ra Phù Đề Lệnh, đưa vào một đạo tin tức.

Xoạt!

Không gian bị phá vỡ, bỗng nhiên một trung niên nam tử phong lưu lỗi lạc xuất hiện.

Trong nháy mắt nhìn thấy Lục Khiêm, Đệ Nhị Kiêu hoảng sợ nói:

“Phong Đô đạo hữu, thật sự là ngươi sao!”

Sau đại hội, chuyện về Định Long Xương Binh Giáo đã hoàn toàn truyền vào tai một số người tin tức linh thông.

Ban đầu Đệ Nhị Kiêu còn cho rằng Phong Đô không phải là Phong Đô kia.

Dù sao mấy tháng trước vẫn là tán tu không rõ lai lịch, hiện tại lại trở thành thủ lĩnh đại thế lực Bắc Minh.

Ngay cả tiểu thuyết cũng không dám viết như thế. Nhưng tuyệt không nghĩ tới thật sự chính là Lục Khiêm, chuyện này khiến nội tâm Đệ Nhị Kiêu cảm thấy phức tạp khó nói thành lời.

"Tin tức của đạo hữu thật là chuẩn. Đúng rồi, Kim Ô thảo đã có chưa? Còn có các trân thực khác nữa, không đủ tiền thì lấy vật đổi vật, hiện tại ta không thiếu tiền."

Lục Khiêm trêu ghẹo nói.

"Đạo hữu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Đệ Nhị Kiêu nói bổ sung.

"Tại hạ bán cho đạo hữu một cái nhân tình, đạo hữu có thể đổi tất cả bảo vật từ Tử Kim trở xuống."

"Đồ vật tại hạ muốn chưa chắc đạo hữu đã có dũng khí bán."

"Ồ? Là đồ vật gì?"

Đệ Nhị Kiêu hứng thú hỏi.

"Chuyển thế Hư Đan chi pháp. Nhớ kỹ, ta muốn nguyên bộ, bao gồm các loại đan dược và khẩu quyết phù lục hỗ trợ."

Đệ Nhị Kiêu nghe vậy cười khổ, nói:

"Cái này ta thật sự không có, chỉ sợ chỉ có quốc chủ mới có khả năng cho ngươi. Không có chuyện làm ăn Phù Đề quốc không làm được, chỉ cần ngươi lấy ra được điều kiện đả động đến quốc chủ. Phù Đề quốc sắp tổ chức thọ lễ cho quốc chủ, các hạ có thể đến thử một chút."

"Ta nhớ rồi, ta còn một chuyện nữa, có thể giúp ta tìm hiểu tin tức về Cửu Thiên Ngọc Lâu Chân Lục hay không? Chỉ cần

độc nhất vô nhị.”

“Cái này rất nhiều người muốn, đại đa số danh hoa đã có chủ, nếu có tin tức, ngươi sẽ phải đấu giá cùng người khác.”

“Không sao.”

Chân Lục càng nhiều, uy lực tổ hợp cùng nhau càng lớn. Vì thế dùng chút phí đền bù cũng đáng giá.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Đệ Nhị Kiêu tạm biệt rời đi. Sau đó chính là thời điểm bế quan. Thừa dịp nhàn rỗi đột phá đến Đạo Cơ hậu kỳ.

Đương nhiên, còn có một việc. Đó chính là thu phục Họa Bì Trủng, triệt để giải quyết sự tình bí mật về chìa khoá trong vạn năm Âm Phong động.

“Thành chủ đại nhân, Họa Bì Trủng tới cửa thỉnh tội.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

“Đại nhân, Họa Bì Trủng, Thân Lược đến đây bái kiến.”

Đông đông đông.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa của Già Lam. Lục Khiêm hơi sững sờ, không nhịn được bật cười, nói:

“Cho hắn vào đi.”

Nói xong, thân hình liền biến mất, sau đó xuất hiện tại đại điện phủ thành chủ. Dưới sự dẫn dắt của hạ nhân, một nam tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt, mang theo một nữ tử tuyệt mỹ đi tới. Nữ tử hết nhìn đông tới nhìn tây, có vẻ rất sợ hãi đối với xung quanh. Nhất là sau khi nhìn thấy Lục Khiêm, càng bị dọa đến không dám ngẩng đầu. Dường như trong ánh mắt sợ hãi, còn có một tia mừng rỡ, biểu lộ như trút được gánh nặng. Quả thực cảm xúc phức tạp này khiến Lục Khiêm suýt hỏng.

Trái ngược, Thân Lược còn nhìn tương đối quen mắt một chút, hắn nhớ kỹ chính gia hỏa này đã dẫn người vây công mình. Sau khi đổi một miếng da, khí tức cũng không tệ.

Nhìn thấy ánh mắt Lục Khiêm, Thân Lược vội vàng cúi đầu xuống, nơm nớp lo sợ:

"Tiểu nhân bái kiến đại nhân."

"Không cần đa lễ, tới rất kịp thời, bản tọa đang muốn đi tìm ngươi đây."

Lục Khiêm mỉm cười.

"Nào dám nào dám, đại nhân có chuyện gì cứ việc phân phó là được, không cần phiền phức như thế."

Câu nói này dọa cho Thân Lược mồ hôi lạnh chảy ròng. Từ khi Lục Khiêm nhẹ nhàng giết chết Thang Vu và Xương Binh giáo chủ. Gã liền ngày đêm khó ngủ, sợ Lục Khiêm tới cửa trả thù. Đạo Cơ đỉnh phong cũng không đánh lại Lục Khiêm, chứ đừng nói đến một tên sơ kỳ nho nhỏ như gã. Gã dứt khoát quyết định mang theo nữ nhi tới cửa chịu đòn nhận tội.

"Vị này là…"

Ánh mắt Lục Khiêm khóa chặt nữ tử phía sau Thân Lược.

"Đây là tiểu nữ Thân Sanh, Sanh nhi, còn không mau bái kiến đại nhân."

Nữ tử thấy thế nhẹ nhàng quỳ gối, bộ dạng yếu đuối mặc người chém giết này, làm cho người ta không nhịn được sinh ra lòng thương hại.

"Đây là bản thể của tiểu nữ, ta dự định để nàng phục thị đại nhân, coi như bồi tội."

Thân Lược cẩn thận nghiêm túc nói. Người Họa Bì Trủng không phải yêu ma, Pháp Minh nhân loại sẽ không để yêu ma

làm lãnh đạo thế lực. Đây là một đám đạo sĩ tu luyện Họa Bì chi thuật mà thôi. Bởi vì trời sinh huyết mạch kì lạ, cho nên mới có thể luyện ra công pháp kỳ dị như thế. Trừ cái đó ra, Thân Lược còn để cho người ta mang đến mười mấy cái rương tài bảo.

【VIP】 Kim Kiều công thành, Thiên Cương viên mãn(2)

“Được rồi, không truy cứu trách nhiệm của ngươi.”

Lục Khiêm nhìn về phía nữ tử xinh đẹp ở một bên, nói:

“Già Lam, ngươi cầm lấy tiền tài đi, xem như hắn nhận lỗi với ngươi, về sau đều là đồng liêu, chuyện cũ xóa bỏ.”

“Vâng đại nhân.”

Dường như Già Lam có chút không tình nguyện. Mà Thân Lược thì lại quá đỗi vui mừng.

“Đa tạ đại nhân khoan dung độ lượng.”

Cuối cùng nước cờ này đi đúng rồi. Lần này lại có chỗ dựa, hơn nữa còn gả tiểu nữ ra ngoài. Nếu ngày sau được Lục Khiêm chấp nhận, hơi thì thầm bên gối, chút tổn thất ấy tính là gì. Rất nhanh, Thân Lược tạm biệt rời đi, chỉ để lại nữ tử Thân Sanh.

Lục Khiêm đi đến trước mặt nữ tử, nâng cằm nàng lên, hỏi:

“Ngươi có năng lực gì?”

Sương mù trên mặt Thân Sanh không ngừng biến ảo, tướng mạo và hình thể tùy tiện thay đổi theo. Một hồi biến thành phụ nhân phong vận, một hồi lại biến thành thiếu nữ Tinh Linh cổ quái. Không đến mười hơi thở thời gian, đã liên tục đổi thành mười nữ tử có diện mạo không giống nhau. Từng cái phong

tình vạn chủng, tư thái khác nhau. Cũng không biết là ai dạy, chỉ biến hóa ra nữ tử xinh đẹp.

Lục Khiêm cười một tiếng, lắc đầu. Sau đó để Tiểu Thanh dẫn nữ nhân này đi.

Sau đó trở lại trong động phủ, suy nghĩ con đường sau này.

Thang Sơn, Họa Bì Trủng bị mình thu nhận, Định Long Xương Binh Giáo bị diệt. Bây giờ nguy cơ để lộ bí mật trong động đã không còn tồn tại.

Phong Đô chiếm hữu sáu thành. Một năm có hơn phân nửa thời gian ở bên trong Âm Phong động, trên cơ bản hài cốt Địa Ngục điểu sẽ do mình sử dụng.

Tự Nhiên Cửu Thiên Kim Thư Phù Kinh (Tiểu thành; 210/ 2000)

Hoàng Tuyền Kinh Đồ * Diêm La Chân Thân (Đạo Cơ trung kỳ thiên: 71200/ 100000)

Đại Khổ Ách Luân (Đại thành: 5000/ 5000)

Diêm La Chân Thân cần khoảng một vạn chín ngàn khắc độ nữa mới viên mãn.

Nếu tính điểm tương đương một ngày đạo hạnh, vậy sẽ là năm mươi năm thời gian.

Tăng thêm đan dược, trận pháp và một ngày hơn ba mươi canh giờ của Đại Giải Thoát Luân.

Có lẽ vài chục năm sẽ đạt tới tám trăm năm đạo hạnh.

Đạo Cơ hậu kỳ cần ít nhất tám trăm năm đạo hạnh mới có khả năng xung kích cảnh giới pháp lực hoá lỏng. Đương nhiên, trong đó còn cần dùng các loại vật liệu và đan dược. Nếu không mình sẽ bị kẹt ở giai đoạn hoá lỏng này mấy chục năm. Thế nhưng vấn đề này cũng không cần lo lắng. Cùng lắm

thì dùng tiền đổi tài nguyên. Bây giờ không có, vậy sẽ để Đệ Nhị Kiêu cung cấp tin tức. Một khi tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ, trên cơ bản sẽ có thể hoàn toàn nắm giữ hai loại pháp bảo.

Trước kia chỉ có lực lượng Hư Đan, sau khi bước vào Đạo Cơ hậu kỳ, sẽ có được lực lượng chiến thắng Hư Đan.

Lục Khiêm tiến vào Âm Phong động tiến hành tu luyện.

Bế quan thanh tu, không để ý tới sự tình phàm trần. Theo đạo lý, là môn phái mới nổi sẽ có rất nhiều môn phái đến bái phỏng. Nhưng Lục Khiêm lấy lý do bế quan thoái thác, dần dần khiến cho người ta có một loại cảm giác thanh cao.

Ba năm đi qua.

Âm Phong động âm trầm thê lãnh, âm u đen như mực. Trong sương mù u lục có một đám Thư Trùng lớn như ngọn núi nhỏ ngọ nguậy. Phía sau Thư Trùng là một bộ thi thể to lớn như sơn mạch. Quái vật hai đầu bốn chân ban đầu bây giờ chỉ còn lại non nửa thân thể.

Oanh!

Giờ phút này, kim quang đại phóng. Kim Kiều bắc ngang hư không, bao trùm trăm dặm.

Phía trên Kim Kiều có một đạo thân ảnh mặc váy dài xanh nhạt. Mặt cầu loang lổ, vết máu tang thương. Không biết dính bao nhiêu máu của Thần Ma.

Trong nháy mắt Kim Kiều xuất hiện, dường như bên tai quanh quẩn thanh âm khóc thét của Thần Ma.

Ầm ầm!

Dưới kim quang của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, vô số Thư Trùng bị trấn áp, vĩnh thế không được siêu sinh.

Sinh mệnh Thư Trùng rất mạnh, lực lượng cũng không tệ, da dày thịt béo, chính là một cái khiên thịt rất tốt. Ban đầu còn muốn trấn áp xuống xem như tọa kỵ.

Về sau nghĩ lại lại bỏ qua. Loại này quá mức buồn nôn, có chút ảnh hưởng đến cảm nhận.

Rất nhanh, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đã thu nhỏ, rơi xuống lòng bàn tay.

Hư ảnh Mạc Sầu đứng ở bên người Lục Khiêm.

"Viên mãn chưa?"

Lục Khiêm hỏi.

"Vâng, rốt cuộc cũng viên mãn."

Mạc Sầu nới lỏng một hơi.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều từ lung lay sắp đổ, lại đến Thiên Cương ba mươi sáu tầng viên mãn. Có trời mới biết đã chịu bao nhiêu cực khổ. Nàng không dám trải qua một lần nữa.

Lục Khiêm thu Kim Kiều vào thể nội.

Thiên Cương ba mươi sáu tầng viên mãn là Linh Khí đỉnh phong, uy lực tương đương với Đạo Cơ đỉnh phong. Vạn Long Ngọc Tỷ cũng là cấp độ này.

Thế nhưng bởi vì tế luyện nhiều năm, tinh khí Giao Long quá nhiều, so với pháp bảo Thiên Cương viên mãn bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Ba mươi sáu tầng hợp nhất hình thành một đạo bảo cấm, đồng thời sinh ra pháp bảo Nguyên Linh, cũng chính là cái gọi là linh trí, tức là pháp bảo.

Hiện nay trên người chỉ có Đỗng Sát Thần Nhãn đạt tới cảnh giới này.

Oanh!

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều vừa ra, trong nháy mắt Thư Trùng phi hồi yên diệt, uy lực quả nhiên rất kinh khủng.

Đương nhiên, bởi vì Thiên Cương viên mãn, nên trấn áp yêu ma không chút phản kháng nào.

"Nại Hà Kim Kiều là một cái cấm chế nhất khí nhất pháp, khả năng phải đến Đạo Cơ hậu kỳ, tiến một bước mở ra đạo tàng truyền thừa mới có phương pháp ngưng tụ bảo cấm." Sau khi liên tiếp giết chết mấy ngàn con Thư Trùng, trong lòng Lục Khiêm liền đưa ra kết luận.

【VIP】 Ân nghĩa ngày trước, mối thù hôm nay

Muốn tăng pháp khí lên cần tăng cấm chế lên, chứ không phải tất cả thủ pháp cấm chế đều thông dụng.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều dựa vào trấn áp yêu ma để đề thăng cấm chế, vậy các phương pháp Luyện Khí căn bản là không thể tăng lên.

Cái này chính là "Nhất khí nhất pháp" .

Đại đa số pháp khí mạnh mẽ trên đời đều là như thế.

Khả năng phải đến Đạo Cơ hậu kỳ, đạo tàng mở ra một bước nữa, mới có phương pháp hợp nhất Thiên Cương, cô đọng bảo cấm.

Lục Khiêm thu hồi Kim Kiều, tiếp tục rơi vào trạng thái bế quan. Bất tri bất giác năm năm trôi qua. Đối với tu hành giả mà nói, năm năm này cũng không tính là quá dài. Trong lúc đó, chuyện duy nhất đáng được ăn mừng chính là hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt biến thành Tu La, có được lực lượng Đạo Cơ.

Hai người hợp thể thành một, lực lượng không thua gì Đạo Cơ trung kỳ. Là cao thủ thứ hai Phong Đô thành gần với Lục Khiêm nhất.

Thành tựu hôm nay của hai người, ngoại trừ Lục Khiêm vun trồng ra, mấu chốt vẫn là sự cố gắng và nghị lực tự thân của hai người. Quá trình tu luyện rất là thuận lợi. Qua một đoạn thời gian nữa, là có thể tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ. Đến lúc đó sẽ có thần thông mới.

Thời gian Lục Khiêm bế quan, ngoại giới lưu truyền một cái lời đồn. Nghe nói Phong Đô thành chủ lấy tu vi Đạo Cơ trung kỳ giết chết Đạo Cơ đỉnh phong, là bởi vì người này có được kỳ ngộ.

Trên người có cơ duyên lớn lao, pháp bảo vô số. Sở dĩ liên tục khiêu chiến hai cái môn phái, là bởi vì họ phát hiện bí mật của Phong Đô nên mới bị giết người diệt khẩu. Lời đồn nhìn như nói nhảm này, cẩn thận nghĩ lại cũng không phải không có lý. Rất nhiều người điều tra tin tức về Lục Khiêm, phát hiện người này giống như bỗng dưng nhảy ra. Trước kia không có chỗ đặc thù gì, nhưng chỉ sau mấy tháng liền bộc lộ tài năng. Chuyện này rất khó để người ta không hoài nghi, phải chăng gia hỏa này thu hoạch được kỳ ngộ gì.

Sóng ngầm cuồn cuộn, một số người đã bắt đầu ở ngoài sáng trong tối thăm dò Phong Đô thành. Bởi vì Lục Khiêm từ chối tất cả yến hội, nên càng càng có ý tứ giấu đầu lòi đuôi. Phong Đô thành đều phát giác ra những động tác nhỏ này, nhưng Lục Khiêm mặc kệ.

Bất kể có chuyện gì xảy ra cũng không quan trọng bằng tu vi của mình. Sau khi triển lộ ra tu vi, sẽ không có người nào dám tùy tiện động thủ. Đương nhiên, có vài đại thế lực vẫn động tâm, ví dụ như thế lực Tế Tửu, Tam Công giáo.

…

Ở một chỗ quỷ vực âm trầm u ám.

Âm phong gào thét, long kỳ phần phật. Vô số binh sĩ mặc giáp trụ, tuần tra phía trên mảnh âm thổ này. Nơi đây nằm ở khu vực phía đông cổ chiến trường. Đây là đạo tràng của Tam Công tướng quân.

Tam Công tướng quân là ba huynh đệ, theo thứ tự là Thiên Công tướng quân, Địa Công tướng quân và Nhân Công tướng

quân.

Nghe đồn ba người có năng lực khống chế lôi đình, hỏa diễm và thủy lưu. Khi còn sống là thủ lĩnh bộ tộc, năm đó chính bọn hắn dẫn đầu tộc nhân cùng Thương bộ lạc của Dạ Thi Sơn Vương đối kháng địch nhân.

Sau khi chết thành Quỷ Vương một phương. Chỗ sâu trong chiến trường cổ có một tòa cung điện đen như mực. Vệ binh nửa người trên là người, nửa người dưới là thân thể bạch hổ trấn thủ toàn bộ phủ đệ, số lượng khoảng tám mươi tám người.

Trong cung điện đang tổ chức yến hội. Mười mấy tên quái vật hình thù kỳ quái uống rượu, ăn gan người. Vị trí chủ vị có ba người ngồi, người ở giữa mang mặt nạ.

Mặt nạ lấy sơn xanh làm nền, hai mắt tô điểm lam bảo thạch, vẽ phù văn đen như mực, hai bên trán nhô ra hai cây độc giác màu đen, mỗi bên môi mọc ra một cái răng nanh màu trắng.

Mặt nạ sinh động như thật, giống như là mạnh mẽ lột ra từ trên người ác quỷ.

Mặt nạ trên mặt hai người bên cạnh cũng không khác người ở giữa lắm, chỉ có màu nền là hơi khác biệt.

Ba người này chính là Tam Công tướng quân trong truyền thuyết, phía trên mặt vốn là nơi bọn hắn phát ra thần thông.

Ba người là Đạo Cơ đỉnh phong, Thiên Công tướng quân càng là cao thủ đạo hạnh chín trăm chín mươi chín năm.

Khoảng cách tới Hư Đan chi cảnh chỉ còn một bước. Bên trong yến hội, Thiên Công tướng quân nhìn về phía một nam tử mặc áo hồng đang sầu não uất ức ở bên cạnh.

“Trương đạo huynh, nơi đây so với Định Long thành như thế nào?”

Nam tử mặc áo hồng chính là tên Đạo Cơ đỉnh phong của Định Long Xương Binh Giáo trốn đi kia.

"Quý địa sản vật to lớn, tự nhiên tốt hơn rất nhiều so với Định Long thành."

Trương đạo hữu khách khí nói.

"Thế nhưng, tại hạ nhớ nhà sốt ruột, hơi nhớ nhung cố thổ."

"Vạn năm Âm Phong động thật sự có bí bảo sao?"

Địa Công tướng quân mang theo mặt nạ màu đỏ ở bên cạnh hỏi.

"Đương nhiên, tên Phong Đô này cũng chỉ là Đạo Cơ trung kỳ, có thể giết chết Giáo chủ, sao trên thân lại không có bảo vật."

"Đại ca, ta cảm thấy là thật."

Nhân Công tướng quân đeo mặt nạ màu trắng nói. Đương nhiên bọn hắn không thể nghe tin từ một người.

Mấy năm nay Tam Công giáo cũng đã phái người điều tra tin tức về vạn năm Âm Phong động và Lục Khiêm. Phát hiện phần lớn thời gian người này đều ở trong Âm Phong động. Mặc dù Âm Phong động có thể tăng thêm tu vi, nhưng đối với cao thủ Đạo Cơ trung kỳ tiếp cận hậu kỳ mà nói, có vẻ không quan trọng như vậy.

Người này một mực ở trong đó, nhất định là có bí mật gì không thể cho ai biết.

Vì lý do cẩn thận, trước tiên ba người lựa chọn yên lặng, sau đó dưới tình huống không kinh nhiễu đến đối phương điều tra tin tức. Mấy năm trôi qua, phần lớn đồ vật đều thay đổi.

【VIP】 Tiên Thiên thuần âm chi thể (1)

Nhân gian.

Một tòa thành trì to lớn.

Tường thành cao ba mươi trượng, cửa thành có vô số người ra vào. Mỗi người đến đây đều có thể cảm nhận được triều khí phồn thịnh trong thành. Sau khi vào thành, các con đường được quy hoạch nghiêm ngặt, tất cả đều có binh sĩ trấn giữ.

Người người trầm mặc, bước chân vội vàng. Dường như người nơi này có ý thức rất cao, chưa từng lớn tiếng cãi nhau, cũng không tranh đấu với người.

Thậm chí mua đồ vật cũng sẽ xếp hàng.

"Lý huynh đệ, ngươi đến Kỳ thành nhiều, rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra, tiểu đệ luôn cảm thấy là lạ."

Một tên hành thương nói.

"Âu Dương huynh có chỗ không biết, quy tắc của Lương Vương khắc nghiệt, pháp luật nhiều, người làm trái pháp luật, nhẹ thì bị hình phạt bằng roi, nặng thì xét nhà lưu vong."

Hành thương vụng trộm nói. Hai người xếp hàng nhận giấy chứng nhận thân phận.

"Cái đồ chơi này phải cất kỹ, lúc nào cũng có thể có người kiểm tra, một khi không có, sẽ bị phán ngũ xa phanh thây."

Nơi đây ngoại trừ binh sĩ chấp pháp, còn có từng cái địa phương bảo giáp bảo trưởng, một người phạm tội, nếu giấu

diếm toàn thôn sẽ liên đới, sung quân tới biên cương làm nô lệ.

"Chậc chậc, không trách được."

Hành thương lấy làm kỳ lạ, đành phải nhập gia tùy tục. Trên đường tới, cũng nhìn thấy mười mấy người bởi vì nhổ đờm lung tung bị phạt mất một nửa gia sản. Hình phạt khắc nghiệt, không phải chuyện đùa.

Lương Vương Phủ.

Mai Khê mặc một thân hoa phục, trong tay cầm Chư Hầu kiếm. Người này và tiểu tử nghèo đói ngày đó đơn giản là khác biệt như ngày đêm, quý khí bức người, mỗi tiếng nói cử động đều mang theo khí thế áp bách lòng người.

Chỉ trong thời gian năm năm, Mai Khê đã đánh hạ ba mươi mốt tòa thành, vô số hương trấn, nhân khẩu dưới cờ lên tới năm ngàn vạn.

Trong đó càng có mấy cái kỳ ngộ, thu hoạch được bảo đan và dược tài trân quý, khiến cho tu vi đột nhiên tăng mạnh. Thành công luyện thành Chư Hầu kiếm, có được năng lực Đạo Cơ sơ kỳ.

Càng có mỹ nhân và thế lực đi theo. Tuy Mai Khê công thành danh toại, nhưng trong lòng một mực có một cái gai. Bỗng nhiên, có một đôi ngọc thủ từ phía sau lưng vươn đến, vuốt lên nếp nhăn trên mi tâm Mai Khê.

"Vì sao Vương gia lo lắng như thế?"

Nữ tử sau lưng hình dáng tuyệt mỹ, đầu đội mũ phượng.

"Ta đang suy nghĩ tới một người."

"Người nào?"

"Một ân nhân."

Nội tâm Mai Khê hiện ra một bóng người cao lớn không thể địch lại.

“Nếu là ân nhân, vì sao phu quân còn phải lo lắng?”

“Ta sợ hắn tìm ta trả nợ.”

“Hừ, đã như vậy, ta sẽ để gia gia giết hắn, phu quân là người làm đại sự, sao lại bởi vì một chút chuyện nhỏ mà phân thần.”

…

“Hừ, đã như vậy, ta sẽ để gia gia giết hắn, phu quân là người làm đại sự, sao lại vì một chút chuyện nhỏ mà phân tâm.”

Trong mắt nữ tử lóe lên một tia sát cơ.

“Hoàng Nhi…”

Mai Khê âu yếm nhìn qua nữ tử. Nữ tử này tên là Viêm Hoàng, cháu gái của giáo chủ Tê Hà giáo phương nam.

Tê Hà giáo là minh chủ Tử Dương Động Thiên Pháp Hội phương nam, từ nhỏ được ngàn vạn sủng ái. Mai Khê cảm thấy mình được Viêm Hoàng yêu mến, đời này thế là đủ.

Nghĩ tới đây, Mai Khê nói:

“Không cần đâu, sự tình của phu quân để phu quân tự mình xử lý. Giáo chủ vốn phản đối hôn sự của Hoàng Nhi với ta, không nên khiến giáo chủ ghét.”

Ngô Đồng chân nhân Tê Hà giáo là gia gia Viêm Hoàng, tam thế chuyển tu chân nhân.

Theo đạo lý mà nói, Mai Khê có được bối cảnh này, hẳn là quét ngang mới đúng. Thế nhưng sự thật cũng không phải đơn giản như vậy.

Viêm Hoàng âm thầm đi vào phương bắc.

Kết quả lúc Ngô Đồng chân nhân tìm đến, phát hiện cháu gái mình đã thành thân với người khác, hơn nữa còn không thông báo cho mình. Không giết Mai Khê đã coi như là rất tốt rồi, giúp hắn giết người là chuyện không có khả năng.

"Cuối cùng sẽ có một ngày, phu quân chứng minh cho giáo chủ thấy, ta là nam nhân xứng với nàng."

"Phu quân…"

Viêm Hoàng Nhi nhu tình như thủy. Hai người quấn quýt bên nhau.

Mai Khê biết căn cơ của mình là ở trên Đế Quân đại thế kiếm đạo. Tất cả đều do Phong Đô đạo nhân mang tới. Nếu như không có cuộc gặp ngẫu nhiên năm đó, Mai Khê cũng sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay. Cho nên trong lòng của hắn vừa kính vừa sợ Phong Đô.

Kính Phong Đô cho mình cơ hội siêu phàm, để hắn trọng sinh. Sợ có một ngày Phong Đô trở về, cướp đi tất cả. Đồng thời cũng sợ Phong Đô có giấu diếm, biết rõ nhược điểm của Đế Quân đại thế.

Trải qua kiến thức mấy năm nay, Mai Khê biết rõ phương pháp tu luyện Phong Đô truyền tự cho mình, chưa hề xuất hiện trong lịch sử.

Có lẽ Phong Đô là truyền nhân môn phái ẩn thế nào đó, hoặc là người ở thiên địa khác tới.

Chỉ cần khống chế được Phong Đô, như vậy hắn chính là người duy nhất ở thế giới này nắm giữ Đế Quân đại thế.

"Nếu Minh triều kiếm đại thành, cũng không sợ Phong Đô tiên trưởng."

Nội tâm Mai Khê suy tư nói.

【VIP】 Tiên Thiên thuần âm chi thể (1)

Chuôi Chư Hầu kiếm này tên là Minh triều kiếm, thống nhất một mảnh khu vực, đăng cơ làm hoàng đế, đến lúc đó Minh triều kiếm sẽ đại thành. Tu vi thấp nhất là Đạo Cơ đỉnh phong.

Dựa theo Mai Khê tính toán, cấp độ của Phong Đô cũng trong khoảng Đạo Cơ đỉnh phong đến Hư Đan.

"Hoặc là làm việc cho ta, hoặc là chết…"

Trong lòng Mai Khê hiện lên một cái ý niệm.

…

Vô tận thâm sơn.

Một đám người quần áo tả tơi đi lại trong rừng. Phần lớn trong tay cầm vũ khí bằng đá và dao bầu. Sương tối làm ướt y phục của bọn họ. Chân núi phía trước là một dòng suối nhỏ.

Dường như người cầm đầu là một thanh niên nhảy vào trong nước, mạnh mẽ rửa mặt một cái, dơ bẩn trên người nhuộm đen nước sông xung quanh. Lộ ra một gương mặt trẻ tuổi. Người này là La Vân, lãnh tụ mấy trăm quân lính.

Đám người đốt một đống lửa, nấu nước, La Vân lấy bánh nướng cứng như khúc gỗ ra, để vào trong nồi. La Vân cầm một bát canh bánh nướng, móc từ trong ngực ra một con Bạch Hồ lớn cỡ bàn tay. Lông tóc Bạch Hồ mềm mượt, chân ẩn ẩn thụ thương, cẩn thận ăn đồ ăn.

So sánh với Mai Khê xa hoa tới cực điểm, thì cuộc sống của La Vân đơn giản là một tên ăn mày.

Người ta dùng năm năm thời gian, lấy được giang sơn. Còn La Vân chỉ có không đến một ngàn người.

Bạn lữ duy nhất chính là một tiểu hồ ly ngay cả tiếng người cũng không hiểu.

Lúc này, dường như ánh mắt hồ ly hơi tỏa sáng, quang mang thu hút ánh mắt La Vân.

La Vân nhìn qua tiểu hồ ly, khóe miệng mang theo nụ cười mỉm.

Rốt cục, vẫn có người không nhịn được, buông bát đũa xuống nói:

"La đại ca, đến bao giờ cảnh này mới kết thúc? Vương đạo nhạc thổ ngươi nói có phải thật hay không?"

"Đương nhiên là thật."

Ánh mắt La Vân nhìn về phía phương xa.

"Lúc nào?"

Ánh mắt đám người không khỏi hội tụ lại.

"Tương lai không xa."

Giọng nói La Vân rất thấp, cuối cùng vẫn là hòa bình quá lâu nên trong lòng mọi người không có ngọn lửa kia, không có biện pháp điều động. Có điều thời cơ cũng sắp đến rồi. Tương lai không xa, Thái Ảm vực sẽ nghênh đón một lần triều tịch to lớn.

Mặt biển dâng lên, nước biển vượt qua biên giới mê vụ đại lục. Rất nhiều ma vật hình thể to lớn sẽ tiến vào nhân gian. Mười mất hết chín, sinh linh đồ thán.

Hơn nữa Yêu tộc cùng với các quốc gia dị loại không hợp với nhân loại, cũng sẽ thừa dịp rối loạn mà phát động công kích.

Từng cái địa vực của nhân tộc sẽ bị ma vật xâm nhập.

Đương nhiên, những tu sĩ này chỉ quan tâm phần đất của mình, khu vực phàm nhân rộng rãi căn bản không rảnh bận tâm. Đây mới là thời điểm La Vân đại triển hoành đồ. Nhất hô bách ứng, thế không thể đỡ. Thành viên trong núi cũng không phải là chủ lực, mà là trụ cột vững vàng thế lực trong tương lai.

Hiện tại chỉ là rèn luyện năng lực của bọn hắn. Tất cả đều ở trong kế hoạch.

…

Vạn năm Âm Phong động. Một thân ảnh từ trong hồ bay ra. Thân hình Lục Khiêm lơ lửng giữa không trung, cũng không sốt ruột rời đi.

“Đạo hữu, làm gì trốn trốn tránh tránh, ra đi.”

Giọng nói của Lục Khiêm du dương, truyền khắp bốn phương.

Soạt!

Mặt trời biến mất, sắc trời chuyển tối. Bầu trời giống như kéo lên màn sân khấu.

Trên vách đá phương xa có bóng người đứng lặng.

Người này nghe vậy liền xoay đầu lại, hai mắt màu đỏ tươi mang theo một điểm sát khí.

Đây là một khuôn mặt dữ tợn, mỏ nhọn răng nanh. Nhìn kỹ, giống như là một cái mặt nạ.

“Ha ha… Phong Đô đúng không?”

Mặt nạ màu lam phát ra thanh âm già nua. Hai mắt huyết hồng giống như con ngươi một loại dị thú nào đó. Trong lúc nói chuyện, một cỗ sát khí đánh tới.

"Ngươi là ai?"

"Tế Tửu Tam Công giáo Thiên Công tướng quân."

Không đợi Lục Khiêm đáp lời, Thiên Công tướng quân lẩm bẩm nói.

"Nghe nói ngươi biết rõ bí mật vạn năm Âm Phong động, giao cho ta được không?"

"Âm Phong động chính là Âm Phong động, bảo vật ở đâu ra."

Xem ra tin tức vạn năm Âm Phong động vẫn tiết lộ ra ngoài.

"Thật sao? Bây giờ ngươi đổi ý còn có cơ hội, chỉ cần đưa đồ vật ra, ta bảo đảm ngươi bình an."

Lời nói của Thiên Công tướng quân mang theo ngạo khí nồng đậm, thậm chí muốn tay không bắt sói, cái gì cũng không cần nỗ lực.

"Hừ!"

Lục Khiêm hừ lạnh một tiếng, chợt bay đi.

Xoạt!

Hắc vụ tràn ngập, thân ảnh Thiên Công tướng quân cản trước mặt Lục Khiêm.

Một đôi bàn tay đen thui duỗi ra từ trong hắc vụ, làn da bên ngoài bàn tay quấn quanh lôi đình, ý đồ bắt lấy Lục Khiêm.

Bàn tay đen thui cứng rắn mạnh mẽ, lôi đình phát ra hủy diệt chi ý.

Oanh!

Lục Khiêm ngay cả nháy mắt cũng không nháy, há mồm phun ra Bát Giác Kiếm Hoàn, trả lại một tiếng sấm sét.

Hai đạo công kích chạm vào nhau, điện quang bắn ra bốn phía, bàn tay đen hồn phi phách tán tại chỗ.

Điện tương rơi xuống mặt đất, hình thành từng cái tiểu nhân cao năm thước.

Toàn thân xanh thẳm, đỉnh đầu có độc giác.

Đây là sinh mệnh dị loại thuần túy hình thành từ điện tương.

Không đợi những sinh mệnh dị loại này phát động công kích, Lục Khiêm đã sớm bước lên một tòa Kim Kiều, biến mất tại chỗ.

“Chạy rất nhanh.”

“Chờ xem…”

【VIP】 Tiên Thiên thuần âm chi thể (2)

Thiên Công tướng quân nhìn qua bóng lưng Lục Khiêm. Sau đó lại tiến vào trong động nhìn một chút, nhưng vẫn không có phát hiện vấn đề gì.

Thiên Công tướng quân biết rõ sự tình không có đơn giản như vậy. Hắn ngồi chờ ở chỗ này hơn mấy tháng, rốt cuộc cũng chờ được Lục Khiêm ra. Trong nháy mắt vừa ra, rõ ràng có một cỗ khí tức cực kỳ bàng bạc. Khí tức này rất tinh khiết, nhất định là một cái bảo vật quan trọng.

"Lần tiếp theo, nếu ngươi trốn được, ta sẽ theo họ của ngươi."

Thiên Công tướng quân cười một tiếng, thân hình biến mất không thấy gì nữa.

Pháp Minh cấm thành viên nội đấu, một khi làm trái, sẽ bị đuổi giết không ngừng nghỉ, hơn nữa tịch thu tất cả tài sản của thế lực. Thế nhưng, Tam Công giáo là một trong những thế lực Tế Tửu, có chút việc chỉ cần không quá phận, âm thầm lén lút làm, gần như sẽ không có người để ý tới.

Dạ Thi Sơn Vương cũng sẽ không bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà diệt đi một cái đại thế lực.

…

Phong Đô thành.

Trên yến hội.

Mười nữ quỷ xinh đẹp, dưới sự dẫn dắt của Họa Bì Thân Sanh đang nhẹ nhàng nhảy múa. Thân Sanh dẫn đầu mị nhãn như tơ, nhất cử nhất động đều có ma lực câu dẫn tâm thần người.

Sau lưng có mấy nữ quỷ mới lạ, hẳn là Già Lam mới chiêu mộ.

Nữ tử áo hồng đánh đàn sau tấm bình phong. Mặt như phù dung, đại mi cau lại. Khí chất như lan, lại có một đôi mị nhãn câu hồn đoạt phách người.

Keng!

Bỗng nhiên tiếng đàn của Tiểu Thanh đình chỉ. Sau lưng có một đôi bàn tay lớn ôm nàng vào lòng. Tiểu Thanh kinh hô một tiếng, sau khi thấy là Lục Khiêm, mới yên lòng lại.

"Ngươi sắp ngưng tụ Đạo Cơ pháp thể rồi?"

Lục Khiêm nhìn mái tóc như thác nước của nữ nhân.

"Bẩm đại nhân, hẳn là như thế."

Tiểu Thanh cũng không hiểu lắm, chỉ biết chuyên tâm tu hành.

"Tốt, lát nữa ngươi đến trong động phủ của ta."

Yến hội qua đi, Lục Khiêm gọi Yêu Nguyệt Tập Nguyệt và đám người Già Lam tới.

Lục Khiêm giao Vạn Long Ngọc Tỷ cho hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt.

"Các ngươi bảo vệ động phủ, trước khi ta xuất quan, ngàn vạn lần không thể để cho ngoại nhân tiến đến."

Ba vị Đạo Cơ trấn giữ, chỉ cần không phải Hư Đan, hẳn là có thể kéo dài một đoạn thời gian.

"Vâng, đại nhân."

Ba nữ vội vàng đáp.

Lục Khiêm mang theo Tiểu Thanh tiến vào Diễm Tâm Kim Cung. Bỗng nhiên một thiếu nữ tóc đỏ mắt đỏ, dáng vẻ mười sáu mười bảy tuổi, ôm thỏ ngọc lông trắng mắt đỏ xuất hiện.

"Thỏ ngọc, ngươi phụ trách chỉ huy Kim Thiềm, Diễm Trung Tiên, Thần Tướng hiện hình phù giao cho ngươi."

Lần này đi ra ngoài là muốn đột phá Đạo Cơ hậu kỳ.

Tiểu Thanh là Tiên Thiên thuần âm chi thể, sở dĩ nhiều năm như vậy chưa làm với nàng, chủ yếu vẫn là vì giờ khắc này.

…

Diễm Tâm Kim Cung.

Đây là một tòa động phủ đứng vững trong ngọn lửa, còn thế giới bên ngoài cung điện là lửa cháy ngập trời. Toàn thân kim cung đúc bằng vàng ròng, xa xa nhìn lại, giống như từ chân kim hỏa luyện ra.

Lục Khiêm tiến vào trong Diễm Tâm Kim Cung. Tiểu Thanh nhắm mắt theo sát phía sau. Thỉnh thoảng dò xét xung quanh, rất là hiếu kỳ với xung quanh.

"Đại nhân, chúng ta tới đây làm gì?"

Tiểu Thanh không nhịn được hỏi.

"Song tu."

Nghe thấy Lục Khiêm không e dè như vậy, gương mặt Tiểu Thanh lập tức đỏ bừng.

"Nín thở ngưng thần, thủ vững Linh Đài."

Một đôi bàn tay lớn đụng vào vai Tiểu Thanh.

Sau đó Tiểu Thanh cảm thấy thân thể mát lạnh, vô ý thức cúi đầu nhìn xuống, chẳng biết váy áo đã bị trút bỏ từ lúc nào. Hồn thể trắng như tuyết, hoàn mỹ không một tia tì vết. Hồn thể và nhục thân bình thường có chút giống nhau.

Trình độ hoàn mỹ của nhục thân chủ yếu là do Tiên Thiên di truyền.

Nên như thế nào liền như thế đó, trừ phi hậu thiên cải tạo. Nhưng trên bản chất vẫn là như thế. Hồn thể bị nhục thân khi còn sống ảnh hưởng ở một trình độ nhất định.

Tiểu Thanh là Tiên Thiên thuần âm chi thể. Cho nên sau khi chết hồn thể vô cùng hoàn mỹ, tiến độ tu luyện càng là một ngày ngàn dặm.

Đầu tiên Lục Khiêm nhắm hai mắt lại, cảm ứng tin tức Hoàng Kim giám trong đầu.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ * Diêm La Chân Thân (Đạo Cơ trung kỳ thiên: 91200/ 100000).

Đạo hạnh chỉ thiếu một chút nữa. Trải qua những năm này tu luyện, Diêm La Chân Thân đã có thể hoàn toàn ngăn cản uy lực của ba loại thần thủy.

Đại Khổ Ách Luân đại thành, sau đó trả lại nhục thân.

Âm Thần và nhục thân hỗ trợ lẫn nhau. Đây chính là Diêm La Chân Thân.

Mặc kệ là chủ tu nhục thân hay là chủ tu thần hồn, chỉ cần tu hành tới trình độ nhất định, đều có thể hai cái đều tốt. Trong luyện công điện, chợt truyền đến một trận âm thanh sột sột soạt soạt, sau đó bình tĩnh lại.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút.

…

Bên ngoài vạn năm Âm Phong động.

Thiên Công tướng quân trốn ở trong tối quan sát. Hai vị huynh đệ cũng ở bên người.

Lần này bọn hắn quyết định, nhất định phải bắt được Lục Khiêm trước khi hắn tiến vào cửa hang, để hỏi cho rõ ràng.

Thời gian không đợi người.

Hôm nay Dạ Thi Sơn Vương phát ra khẩu dụ, không lâu nữa biển lớn sẽ có thủy triều.

Hải dương cự thú thân thể to lớn, không chỉ có nhân loại là huyết thực của bọn hắn, mà tu sĩ càng là tuyệt thế mỹ vị trong mắt bọn hắn.

Tu vi càng mạnh, càng hấp dẫn tới cự thú và ma vật mạnh. Nếu như không muốn môn phái diệt vong, như vậy hiện tại liền tích lũy sức mạnh.

Vạn năm Âm Phong động là cơ duyên đã biết.

"Giáo chủ, không xong rồi!"

Xoạt!

Một đạo quỷ ảnh mọc ra đầu dê từ dưới đất chui lên.

【VIP】 Đột phá cùng nguy cơ (1)

“Chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Không khí yên tĩnh bị đánh gãy, sắc mặt Thiên Công tướng quân trở nên không vui.

“Giáo chủ, dường như Phong Đô không tới. Gần đây thám tử mà thuộc hạ cài ở chỗ Phong Đô truyền đến tin tức, từ sau khi Phong Đô trở về, cả tòa thành bắt đầu giới nghiêm toàn diện, dường như Phong Đô muốn đột phá.”

Thuộc hạ nói.

Ba người liếc nhau, nội tâm thầm nghĩ không ổn. Không phải là người này đã hoàn toàn thu hoạch được cơ duyên trong vạn năm Âm Phong động, bây giờ đột phá chứ?

“Đi, đi đánh đến tận cửa.”

Thiên Công tướng quân quyết định thật nhanh.

“Đại ca, vậy bên minh chủ giải thích như thế nào?”

“Tùy tiện đưa ra một cái lý do, nói Phong Đô trộm bảo vật của Tam Công giáo.”

Mặc kệ Sơn Vương tin hay không. Dù sao đến thời điểm đó cũng sẽ không vì một người đã chết mà nói chuyện. Đặc biệt hiện tại là thời kỳ mấu chốt.

“Người đâu, lấy Tam Công binh của chúng ta ra đây.”

Mặt nạ của Thiên Công tướng quân phản xạ ra quang mang xanh thẳm.

Miệng phun ra khói độc màu u lục.

Khói mù lượn lờ, có hàng trăm hàng ngàn đạo thân ảnh đi ra.cNhững thân ảnh này có tướng mạo giống nhau, đây là Lôi Quỷ của Thiên Công tướng quân.

Hình dạng Lôi Quỷ giống như viên hầu, môi như mực đỏ, con mắt như mặt gương, đỉnh đầu mọc ra sừng dài, màu da nâu chàm.

Phía sau có cánh thịt màu xanh, mở ra dài hơn một trượng, tay chân của chúng màu vàng, mọc ra cái đuôi giống báo.cLôi Quỷ là quỷ vật sinh ra từ trong sấm sét. Thường xuyên xuất hiện cùng lôi điện.cGiết người trong vô hình, thích ăn rắn và tim người.

Trừ cái đó ra, còn có Hỏa Quỷ và Thủy Quỷ. Ba loại quỷ vật này đều là sinh vật do bọn hắn sáng tạo ra. Có quan hệ với năng lực mặt nạ của bọn hắn.

Thật ra Đạo Cơ đỉnh phong cũng có khác biệt. Một vài Đạo Cơ đỉnh phong thần thông quảng đại, có sức chiến đấu hoàn toàn không thua gì Hư Đan chi cảnh.

Một đoàn người bay về phía Phong Đô thành. Bởi vì là công kích minh hữu, cho nên nhất định phải quyết định thật nhanh, không được có bất cứ chút do dự nào. Nếu không người khác thông báo minh chủ, tất cả sẽ đổ xuống sông xuống biển.

Dãy núi dưới chân, cách đó không xa, có một tòa cự thành âm trầm kinh khủng.

Thành này cả ngày tối đen, âm trầm đáng sợ. Đây là Phong Đô thành, trước kia lại gọi Định Long thành. Mười mấy người mặc áo bào đen, đứng ở trong sương mù âm trầm. Bởi vì muốn tốc chiến tốc thắng, cho nên hầu như là cao thủ Đạo Cơ trong môn phái tới.

Ba mươi năm người chui vào lòng đất, qua nửa canh giờ, thân hình nổi lên lần nữa.

“Giáo chủ, Thiên Lao pháp trận đã xây xong.”

Thiên Lao pháp trận tên như ý nghĩa, chính là trận pháp dùng để vây khốn những người khác.

Thân ở trong Thiên Lao pháp trận không thể liên hệ đến bên ngoài, cái này cũng là phòng ngừa bọn hắn thông qua thủ đoạn nào đó liên hệ đến minh chủ.

“Tốt! Động thủ!”

Hai mắt Thiên Công tướng quân lóe lên xích mang.

Soạt!

Hơn mười đạo độn quang bay về phía Phong Đô thành. Có thể mơ hồ thấy được ba loại quỷ vật trong mây đen huyết sát dưới chân.

Oanh!

Lúc mọi người đi tới tường thành. Tường thành đen như mực sáng lên quang mang đỏ sậm. Một cái vòng bảo hộ màu hồng ngăn cản bước chân mọi người tiến vào.

“Chỉ là tiểu đạo, cũng dám múa rìu qua mắt thợ.”

Thiên Công tướng quân bước ra một bước, đứng vững vàng trên đám mây.

Hai cái độc giác trên mặt nạ phát ra bạch quang lóa mắt.

Xoạt!

Gió nổi mây phun.

Mây đen hình thành vòng xoáy. Bỗng nhiên, một đạo bạch mang sáng chói hấp dẫn lực chú ý của mọi người. Chỉ thấy bên trong tầng mây thò ra một cái cự thủ.

Điện tương xanh thẳm hình thành một cánh tay to lớn. Dòng điện cường đại phát ra thanh âm ‘tư tư’ truyền khắp trăm dặm, Phong Đô thành phía dưới bị chiếu sáng thành một mảnh trắng như tuyết.

Oanh!

Lôi đình chi thủ hung hăng đánh vào phía trên pháp trận. Pháp trận màu xích hồng vỡ ra đường vân giống như mạng nhện, lập tức bị phá tan.

Thẳng đến khi phía dưới có người ngăn cản mới tiêu tán.

“Quả nhiên có người đến.”

Trước phủ thành chủ có trồng một gốc cây Dong Thụ rủ bóng suốt phương viên mười dặm. Lúc này, trên đỉnh Dong Thụ có một nữ tử tuyệt sắc đứng đó.

Nữ tử nhìn về phía cửa thành.

Hai người Trương Long Triệu Hổ dẫn theo Xương Binh thủ thành chiến đấu với người xâm nhập.

“Tam Công giáo, lại là bọn hắn.”

Sắc mặt Già Lam trắng bệch, nhìn thấy ba người tung bay trên bầu trời, trong nháy mắt nàng nhận ra đối thủ là người nào.

Đám người này là thế lực Tế Tửu.

Chỉ là ba tên Đạo Cơ đỉnh phong, cùng với người Định Long Xương Binh Giáo vừa mới nhìn thấy, cũng đủ để trấn áp nhóm các nàng rồi.

Hai đạo quang mang một đen một trắng rơi xuống bên cạnh nàng.

“Trước tiên mặc kệ chuyện khác, hiện tại chính là thời điểm giúp lão gia kéo dài thời gian, ai lui lại ta giết kẻ đó

Trước.”

【VIP】 Đột phá cùng nguy cơ (2)

Yêu Nguyệt Cầm Vạn long ngọc tỷ trong tay, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Rống! !

Vạn Long Ngọc Tỷ phát ra một tiếng long hống kinh thiên động địa.

Giao Long khắc hoạ trên đó giống như sống lại, hơn ngàn con Giao Long lớn nhỏ không đều phóng tới đám người.

Tập Nguyệt cầm Thần Tướng Hiện Hình Phù trên tay cũng thả ra hơn ba ngàn tên Hoàng Tuyền Đạo binh.

"Ồ? Thiên Cương viên mãn chuẩn pháp bảo. Ha ha ha, chuyến đi này không tệ. Ta ngược lại muốn xem Phong Đô còn có bảo vật gì."

"Nhị đệ, giao cho ngươi. Ta đến chăm sóc Phong Đô."

Thiên Công tướng quân sảng khoái cười to.

"Vâng, đại ca."

Hai người còn lại mang theo những người khác nghênh chiến.

Thiên Công tướng quân bay về phía chỗ Già Lam đang bảo vệ phủ thành chủ.

"Tới rồi."

Nội tâm Già Lam không chắc, nhưng vẫn tin tưởng Lục Khiêm sẽ ở thời khắc mấu chốt đi ra. Cho nên việc cấp bách

trước mắt, vẫn là ngăn chặn một đoạn thời gian, chờ đợi Lục Khiêm xuất quan.

Oanh!

Cành cây phát tán ra bốn phía của Dong Thụ nhanh chóng co vào. Lấy phủ thành chủ làm trung tâm, hình thành một cái cây to lớn, bao trùm phủ thành chủ ở bên trong.

Bản thể của Già Lam là Dong Thụ ngàn năm.

Đừng thấy đây chỉ là cây, trải qua ngàn năm tu luyện, đã sớm đạt tới trình độ thủy hỏa bất xâm.

Đầu lâu treo trên ngọn cây cũng thay đổi thành từng cái Xương Binh khuôn mặt dữ tợn.

Mười nữ quỷ điều khiển Xương Binh, ý đồ bảo vệ cây. Chiến cuộc tiến vào giai đoạn gay cấn. Hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt hợp lại thành một.

Mượn nhờ Vạn Long Ngọc Tỷ và Thần Tướng Hiện Hình Phù, lại thêm hai tên Đạo Cơ sơ kỳ Trương Long Triệu Hổ, có thể miễn cưỡng quần nhau một trận cùng mọi người. Đối phương không chỉ hơn về số lượng cao thủ, mà chất lượng cũng vượt xa Phong Đô thành.

Xoạt!

Hỏa Quỷ phun ra hỏa xà, rơi vào trong đám Xương Binh. Một nữ quỷ kêu thảm sau đó hồn phi phách tán.

Răng rắc!

Cao thủ Tam Công giáo bắt lấy một nữ quỷ, cười gian bóp thành viên cầu lớn cỡ nắm đấm, sau đó nuốt xuống.

“A a! !”

Bỗng nhiên, phía dưới truyền đến tiếng kêu thảm của Triệu Hổ. Chỉ thấy hơn mười đạo phù lục dán ở trên người hắn, hỏa

diễm vô biên bao phủ xuống, hồn phi phách tán tại chỗ.

"Cái này…"

Già Lam mở to hai mắt nhìn, trong lòng vừa phẫn nộ vừa sầu não.

Xương Binh chết còn có thể tái sinh. Nhưng đây đều là trụ cột vững vàng của Phong Đô thành, sau trận chiến ngày hôm nay, có thể Phong Đô thành sẽ nghênh đón nguy cơ diệt vong.

"Phong Đô tiên trưởng, ngươi có thể nhanh ra không."

Già Lam thầm nghĩ trong lòng.

Oanh!

Xung quanh lóe lên một mảnh tái nhợt. Lôi đình thô to như thùng nước từ trên trời giáng xuống, đánh vào phía trên tán cây. Già Lam cảm giác thân thể giống như là bị hỏa thiêu, thần hồn ẩn ẩn dao động. Tán cây bị đốt ra một cái động lớn, nữ quỷ và Xương Binh tử thương vô số.

Không đợi Già Lam thở ra một ngụm, hơn mười đạo lôi đình thô to như thùng nước, lại rơi xuống lần nữa.

Tiếng sấm cuồn cuộn.

Khí tức hủy diệt truyền khắp bốn phương.

Trong hư không xuất hiện một bóng người đứng thẳng. Người này mang mặt nạ màu chàm, giống như ác quỷ từ trong địa ngục đi ra, phát ra tiếng cười khằng khặc quái dị.

Hơn mười đạo lôi đình rơi xuống. Quang mang chiếu sáng khiến cả tòa Phong Đô thành giống như ban ngày. Già Lam không có chút năng lực phản kháng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn lôi đình rơi xuống.

Đến giờ phút này, Già Lam vẫn không muốn tránh ra. Cùng lắm thì không cần tấm nhục thân này nữa. Già Lam tin tưởng,

chỉ cần Lục Khiêm xuất quan, tất cả đều sẽ được giải quyết.

Oanh!

Lôi đình che mất tán cây. Già Lam lấy lại tinh thần, phát hiện bản thân mình ở giữa biển lửa.

Một nữ tử tóc đỏ từ trong biển lửa đi ra. Dưới thân nữ tử cưỡi một đầu Tam Túc Kim Thiềm. Chính là nàng đã chặn một kích trí mạng kia.

"Ngài là…"

Già Lam chưa bao giờ thấy qua người này.

Thế nhưng từ hình dạng đến xem, chắc hẳn là một trong những hậu cung của Phong Đô đại nhân.

Hỏa diễm tán đi, Thiên Công tướng quân nhìn thấy một màn trước mắt, không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng:

"Kim Thiềm thật tuấn tú, ha ha, Phong Đô, ngươi thật sự là mang cho ta một món lễ lớn."

Xoạt!

Dưới mây đen, có vô số Lôi Quỷ giương cánh bay ra.

Trong lúc di chuyển mang theo lôi điện. Nói cho cùng thì hiện tại Diễm Trung Tiên cũng chỉ có tu vi Đạo Cơ sơ kỳ. Chỉ có thể miễn cưỡng phòng ngự, không để đối phương tiến vào phủ thành chủ, quấy rầy Lục Khiêm tu hành.

"Đến lúc nào ngươi mới chịu xuất quan? Nếu không ta đưa ngươi đi là được."

Diễm Trung Tiên câu thông Lục Khiêm.

Diễm Tâm Kim Cung có được năng lực truyền tống cung điện đến một cái phân hỏa khác.

Lục Khiêm không có trả lời, dường như vẫn đang tiến hành bế quan.

Diễm Trung Tiên hít sâu một hơi, tiếp tục quần nhau với Thiên Công tướng quân.

Nàng biết rõ tính cách của Lục Khiêm. Tất cả đều lấy bản thân nàng làm chuẩn.

Nếu như thực sự không được đành phải để những người này bọc hậu, tự mình mang theo Lục Khiêm truyền tống đến địa phương khác.

Lôi Đình và Lôi Quỷ muốn tìm tới cơ hội tiến vào tán cây, nhưng luôn bị Già Lam và Diễm Trung Tiên đánh lui ở thời khắc mấu chốt.

"Thiên Công tướng quân, ta và ngươi không thù không oán, vì sao tìm Phong Đô thành gây phiền phức?"

Sắc mặt Già Lam tái nhợt, nội tâm rất không cam lòng.

"Hắc hắc, các ngươi có nhiều bảo vật và dị thú như thế, lại là nhất phẩm mới tân tấn, không có căn cơ, không giết các ngươi thì giết ai?"

"Hơn nữa, ngươi không cần kéo dài thời gian."

Thiên Công tướng quân trêu tức, tiếng sấm lại không ngừng vang lên.

Hắn không tin Lục Khiêm có thể ở trong thời gian ngắn như vậy đột phá.

Hơn nữa đột phá thì như thế nào?

Hắn là Đạo Cơ viên mãn, có được chín trăm chín mươi năm đạo hạnh.

Cho dù Phong Đô đột phá đến Đạo Cơ hậu kỳ, cũng chỉ hơn tám trăm năm đạo hạnh.

【VIP】 Đại Vô Sinh Luân (1)

Hơn một trăm năm đạo hạnh, đã đủ để hình thành lực ép đè sập tất cả.

Sau một lần lôi đình tẩy lễ, Diễm Trung Tiên cũng gần như dầu cạn đèn tắt.

Tam Túc Kim Thiềm thì bị lôi điện đánh thành than cốc.

Đương nhiên, Tam Túc Kim Thiềm do Nguyệt Hoa Chân Lục diễn sinh ra, sẽ không chết được, nhưng cần một đoạn thời gian chậm rãi khôi phục lại.

"Kết thúc đi!"

Thiên Công tướng quân kêu lên một tiếng. Vô số lôi đình dẫn tới, hội tụ trên người Thiên Công tướng quân.

Sau khi lôi quang tán đi. Đập vào mi mắt là một cự nhân cao trăm trượng, toàn thân được tạo thành từ lôi điện.

Cự nhân ầm ầm hạ xuống, mặt đất hiện ra hố sâu to thật, thổ nhưỡng bị đốt thành nham tương. Một đôi bàn tay to lớn bao trùm xuống tán cây.

Lần này ngay cả không gian cũng bị khóa chặt, hai người không thể trốn đi đâu được.

Bàn tay lớn dần dần bao trùm xuống. Giờ khắc này, hai người hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Rống!

Lúc này, ánh lửa ngập trời.

Một con Giao Long từ trong ngọn lửa bay ra. Giao Long dài ngàn trượng, toàn thân ám kim, đầu dài, độc giác như làm bằng vàng ròng.

Thân thể thon dài ưu mỹ, uốn lượn trên không trung. Trong nháy mắt Giao Long xuất hiện, chúng sinh đều quỳ xuống, trong lòng không sinh ra được một tia ý niệm phản kháng.

Oanh!

Cái đuôi của Giao Long nặng nề quất lên Thiên Công tướng quân trên tay lôi đình pháp thân, bắn ra một đám điện tương. Lôi đình có thể phá hủy vạn vật nhưng không thể lưu lại một vết sẹo trên thân thể Giao Long.

"Ngươi…"

Thiên Công tướng quân không dám tin. Giao Long biến thành hình người, Lục Khiêm cười nói:

"Ngươi giết người của ta, thì phải để mạng lại."

Xoạt!

Lục Khiêm bước lên Kim Kiều, đi đến đỉnh đầu Thiên Công tướng quân.

Pháp lực trong thể nội cuồn cuộn giống như sông lớn phun trào. Đây là pháp lực hoá lỏng, uy lực so pháp lực hóa khí cường đại hơn mấy lần.

Trên đầu lơ lửng hai đạo kim luân. Một cái bắn ra kim quang, một cái bắn ra tam sắc thần thủy.

Xoạt!

Tam sắc thần thủy rơi xuống lôi đình pháp thân, Thiên Công tướng quân không khỏi kêu lên thảm thiết.

Thần hồn, pháp lực, nhục thân lập tức bị ăn mòn, không chỉ có như thế, nhục thân còn bị kéo vào thế giới thần bí nào đó,

hung hăng hành hạ ba canh giờ.

Một hơi sau.

Oanh!

Lôi đình pháp thân bạo tạc, điện tương bao phủ phương viên trăm dặm. Chỉ trong chốc lát hơn phân nửa Phong Đô thành bị hủy hoại.

Đương nhiên, sự tình vẫn chưa kết thúc. Thiên Công tướng quân cũng chưa chết, mà bay trở về bên cạnh hai huynh đệ.

"Gặp phải cường địch rồi, cùng lên đi. Chuyến này giá trị đồ vật rất lớn."

Thiên Công tướng quân không những không cảm thấy kinh hoảng, mà trái lại, trong mắt còn lóe lên một tia khát máu.

Tam Công tướng quân đồng loạt biến hóa ra pháp thân.

Lôi đình, hỏa diễm, thủy lưu.

Ba cái pháp thân đỉnh thiên lập địa, Phong Đô thành ở trước mặt ba người này, giống như là con nít ranh.

"Bọn hắn xuất thủ, nhóm chúng ta…"

Lồng ngực Già Lam chập trùng, ba tên Đạo Cơ đỉnh phong, chỉ sợ một mình Phong Đô đánh không lại.

Diễm Trung Tiên ngăn Già Lam lại, cười nói:

"Không sao, tin tưởng chủ nhân.",

Ba cái pháp thân vây quanh Giao Long. Pháp thuật vạn trượng, phô thiên cái địa rơi xuống. Lôi đình rơi xuống Diêm La Pháp Thân, phát ra thanh âm sắt thép giao nhau, nhưng vẫn không thể phá mở.

Sau đó là dùng lửa đốt, nước thấm…

Rốt cuộc Diêm La Pháp Thân cũng xuất hiện khe hở. Đang lúc ba người đắc ý, kim quang lóe lên một cái rồi biến mất.

Mi tâm Giao Long vỡ ra, nhãn cầu màu vàng óng đại phóng kim quang.

Trong chốc lát, dường như thời gian cũng ngừng lại.

"Pháp bảo! ! ! Nguyên Linh pháp bảo!"

Thiên Công tướng quân quá sợ hãi, bỏ mặc hai vị huynh đệ, vội vàng rút lui.

Phong Đô dựa vào pháp thuật lăng lệ đánh với bọn hắn không phân cao thấp.

Lúc này đã muộn.

Mười đạo kim quang sáng chói xé rách bầu trời đen như mực. Giống như là tinh thần từ bên ngoài trăm vạn dặm phóng tới.

Kim quang giống như thực chất, hung hăng cắm trên lồng ngực ba người, sau đó xuyên qua.

Phốc!

Hỏa diễm và thủy lưu pháp thân vỡ vụn tại chỗ, bản thể hai người mở to mắt, không dám tin nhìn qua kim thương biến thành thực chất trên ngực.

Một cỗ lực lượng bạo liệt cuộn trào trong thể nội, cuối cùng hồn phi phách tán.

Thiên Công tướng quân phản ứng tương đối nhanh, nên chỉ bị trọng thương.

Giờ phút này lão đã chạy trốn tới ngoài thành.

"Nhị đệ, tam đệ. Chờ ta, ta sẽ lập tức báo cáo với minh chủ, báo thù cho các ngươi."

Thiên Công tướng quân phẫn hận nói.

“Muốn chạy sao?”

Thiên Công tướng quân thình lình phát hiện trước mặt có một viên nhãn cầu màu vàng óng lơ lửng.

Phía trên con ngươi là một cái mâm tròn màu trắng. Mâm tròn êm dịu như trăng sáng, không có một tia hoa văn, màu sắc trắng bệch, tính chất nhẹ như xương người.

Trong nháy mắt nhìn thấy vòng tròn này, lông tơ Thiên Công tướng quân dựng thẳng lên.

Giống như rơi vào hầm băng, sinh cơ cũng bị đông cứng.

Hô!

Cốt luân màu trắng chầm chậm xoay. Một đạo thanh phong hình vòng xoáy rơi xuống. Thanh phong rét lạnh thấu xương, nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt đã che lấp mặt trời.

Thiên Công tướng quân bị vây ở trong vô tận âm phong.

Nhục thân, thần hồn, pháp lực giống như bị một thanh đao nhỏ cắt mất từng cái.

Nét mặt của hắn từ phẫn hận, đến sợ hãi, sau cùng là tuyệt vọng.

“A! Phong Đô! Lão tử dưới đất chờ ngươi!”

Oanh!

Cả người hóa thành bột mịn tại chỗ.

“Chết thì chết đi, còn nói lời vô dụng làm gì.”

Đạo nhân đạp trên Kim Kiều, từ phương xa đi đến, bên người có một nữ tử mặc váy dài xanh nhạt đi theo.

Kim Kiều loang lổ càng tôn thêm dáng vẻ như ác ma của người này.

Cốt luân màu trắng lơ lửng trên đỉnh đầu Lục Khiêm.

Tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ lại lĩnh ngộ một luân mới - Đại Vô Sinh Luân.

Đây là công kích chi luân thuần túy. Cùng loại với Đại Giải Thoát Luân, nhưng có thể chủ động thả ra hình phạt.

Pháp thuật này tổng cộng chia làm bảy thức. Bởi vì hiện tại mới nhập môn, cho nên cũng chỉ có ba chiêu đầu: Âm Phong Tống Táng Tác Mệnh Lai, Sinh Ly Tử Biệt Thôi Can Tràng, Minh Giới Trước Cửa Hận Quay Đầu.

Vừa rồi chính là Âm Phong Tống Táng.

Thành công tiến vào Đạo Cơ hậu kỳ, tiếp theo chính là kết thúc những người vẫn chưa giải quyết, và ứng đối với minh chủ ra sao.

【VIP】 Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến (1)

Bỏ ra khoảng ba ngày thời gian thanh lý chiến trường.

Tam Công giáo chính là thế lực liên hệ cùng quỷ vật.

Trong đó ba loại quỷ vật Lôi Quỷ, Hỏa Quỷ, Thủy Quỷ được luyện chế tinh thông nhất.

Trừ cái đó ra, còn có thế lực phụ thuộc vào bọn hắn. Vì thu phục những thế lực này, mấy ngày nay Lục Khiêm cũng không thể không phí công chạy đi.

Lục Khiêm đứng ở trên cửa thành, lòng bàn tay cầm ba cái mặt nạ. Mặt nạ mềm mại, giống như một loại da thuộc nào đó. Đặt ở lòng bàn tay ẩn ẩn cảm giác được mặt nạ đang hô hấp, thậm chí còn có một tia nhiệt độ.

"Tiểu Thanh, ngươi tới đây."

Tiểu Thanh đi đến trước mặt Lục Khiêm. Lục Khiêm nhìn mặt nạ trong tay một chút, sau đó rút mặt nạ màu đỏ ra, để lên trên mặt Tiểu Thanh.

Trong nháy mắt mang mặt nạ lên, đại mỹ nhân nũng nịu lập tức trở nên hung thần ác sát.

"Có cảm giác gì?"

"Nóng quá, cảm giác mặt nạ đang thôn phệ ta."

Thậm chí giọng nói của Tiểu Thanh cũng bắt đầu sinh ra biến hóa, có loại cảm giác khàn khàn tà ác.

"Buông lỏng…"

Đầu ngón tay Lục Khiêm ngưng tụ ra một giọt Hoàng Tuyền Nại Hà pháp lực. Cong ngón búng ra, pháp lực ở trạng thái chất lỏng bay vào mặt nạ.

Trong nháy mắt pháp lực chuyển hóa thành Vong Tình Thủy.

Nửa khắc sau, Vong Tình Thủy rửa sạch tà ác chi lực còn sót lại trong mặt nạ.

Vấn đề mà Tam Công tướng quân không giải quyết được, lại bị Lục Khiêm dễ dàng giải quyết như trở bàn tay.

"Được rồi. Về sau ngươi có thể tùy ý sử dụng. Già Lam, Thải Vi, các ngươi cũng tiến lên nhận lấy mặt nạ đi."

Lục Khiêm nhìn bầu vẽ gáo, lần lượt chọn ra mặt nạ tốt nhất cho hai nữ, gột sạch lực lượng bên trong. Nếu như đoán không sai, ba cái mặt nạ này hẳn là lột xuống từ trên mặt ma vật.

Sau khi luyện hóa thành mặt nạ, có thể khống chế một bộ phận năng lực của ma vật.

Bởi vì sinh mệnh lực của ma vật quá cường đại, cho nên mặt nạ vẫn còn sinh mệnh, không ngừng ảnh hưởng người sử dụng. Cho nên tính tình Tam Công tướng quân mới cực đoan như thế.

Ba người Già Lam là quỷ hồn, không có nhục thân, đối với người kiện toàn, các nàng cũng bị ảnh hưởng ít hơn một chút.

Già Lam và Tiểu Thanh là Đạo Cơ sơ kỳ, Thải Vi là Dưỡng Thần đỉnh phong. Có thêm mặt nạ, thế lực Phong Đô thành lại tăng lên một tầng lầu mới.

"Đúng rồi, mấy ngày này các ngươi tận lực thu phục thế lực Tam Công giáo."

"Minh chủ và tất cả các đại Tế Tửu bên kia thì sao?"

Già Lam vừa nghĩ tới minh chủ cường đại, cùng hai ba vị Hư Đan Tế Tửu kia, trong lòng liền có chút không thở nổi.

“Không sao, minh chủ để ta đến xử lý.”

Lục Khiêm đã tính trước.

Một giây sau, Lục Khiêm cất bước tiến vào trong hỏa diễm.

Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm cảm ứng tin tức trong đầu.

Đại Vô Sinh Luân (nhập môn: 1/ 1000)

Hoàng Tuyền Kinh Đồ * Diêm La Chân Thân (Đạo Cơ hậu kỳ thiên: 1/70000)

Lần này lại có phần tiếp theo.

Đại Vô Sinh Luân, tên như ý nghĩa đây là pháp thuật có tính công kích cực mạnh.

Hiện nay Lục Khiêm lĩnh ngộ tổng cộng ba chiêu, Âm Phong Tống Táng Tác Mệnh Lai, Sinh Ly Tử Biệt Thôi Can Tràng, Minh Giới Trước Cửa Hận Quay Đầu.

Trong nháy mắt thả ra vạn trượng âm phong giết chết Đạo Cơ đỉnh phong, chiêu thứ hai Sinh Ly Tử Biệt là tước đoạt sinh cơ.

Chiêu thứ ba độ thuần thục hơi thấp, tạm thời không có manh mối.

Thế nhưng từ chiêu thức đến xem, nó cùng loại với tuyệt học của Vô Sinh điện chủ và Ma Kiếp điện chủ trước đây.

Nên là tuyệt học Vô Sinh và Ma Kiếp kế thừa Đại Vô Sinh Luân mới đúng.

Lục Khiêm quan sát thân thể bên trong.

Kinh mạch không ngừng vận chuyển pháp lực giống như chất lỏng màu vàng.

Lục Khiêm nhìn qua pháp lực không ngừng lưu động, cảm thấy có điểm giống Hoàng Tuyền bên trong Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ. Nếu như thật sự có một ngày, pháp lực đạt tới trình độ Hoàng Tuyền, chỉ sợ đây mới gọi là pháp lực vô biên.

Số điểm Đạo Cơ hậu kỳ khoảng bảy vạn điểm. Cũng chính là một trăm chín mươi chín năm đạo hạnh.

Cộng thêm Đại Giải Thoát Luân và các dược tài khác, có thể rút ngắn xuống khoảng chừng chín mươi năm. Thời gian như này đã rất ngắn rồi.

Cao thủ Đạo Cơ có một ngàn năm tuổi thọ, hiện tại Lục Khiêm chưa tới một trăm tuổi, có rất nhiều thời gian để mình chậm rãi tu hành.

Lần này đạo tàng mở ra ngoại trừ Đại Vô Sinh Luân, còn có các pháp môn tu hành khác. Đương nhiên, bây giờ không phải là thời điểm thảo luận chuyện này.

Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt giống như xuyên thấu Diễm Tâm Kim Cung, nhìn về nơi nào đó trong cõi u minh.

Xoạt!

Thân ảnh biến mất không thấy.

…

Bên ngoài Phong Đô thành.

Bầu trời u ám.

Oanh!

Đột nhiên một ngọn núi mọc lên từ mặt đất. Ngọn núi cao ba trăm trượng, rộng ba dặm. Trên núi mơ hồ truyền đến từng

đợt dị hương, giống như trồng tiên thảo thần dược.

Ken két!

Trung tâm lòng núi vỡ ra khe hở, cửa động tối như mực, giống như là dị thú há miệng.

Rầm rầm…

Cửa động trải ra thảm đỏ tươi, từ trên không trăm trượng rủ xuống dưới chân Lục Khiêm. Sắc mặt Lục Khiêm bình thản, bước từng một bước lên thảm.

Trong động vàng son lộng lẫy, trang trí xa hoa. Dưới chân là thảm xốp mềm mại

Trong lò có một nam tử đang ngồi, hình dạng uy nghiêm, chỉ có một cái đầu lâu, tứ chi đều đoạn.

【VIP】 Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến (2)

Đây là Dạ Thi Sơn Vương, bản danh Vương tử dạ, thủ lĩnh thứ bảy Thương bộ lạc thời thượng cổ.

Cung điện lớn trong lòng núi này chỉ có một mình Dạ Thi Sơn Vương.

“Bái kiến minh chủ.”

Lục Khiêm chắp tay nói. Thái độ không kiêu ngạo không tự ti khiến Dạ Thi Sơn Vương cảm thấy lai lịch người này thần bí, nội tâm có chỗ dựa vào. Hắn không biết là, Lục Khiêm ngay cả Chân Đan cũng từng ám toán qua, sao lại rụt rè trước mặt tam thế Hư Đan vẫn còn hơi kém một chút so với Chân Đan.

“Động phủ này của ta như thế nào?”

Sơn Vương thấy Lục Khiêm dò xét trên dưới thì hỏi, không có trực tiếp tiến vào chủ đề chính.

“Thần thú thật tốt.”

Chẳng biết tại sao Lục Khiêm lại trả lời một câu như vậy.

“Ánh mắt tốt, đây là sơn thú bản tọa lấy được từ đáy biển vạn trượng, hiện nay chỉ có ngươi nhìn ra.”

Thật ra cả tòa núi này là một cái sinh mạng thể.

Vừa rồi Dạ Thi Sơn Vương nhìn thấy trong mắt Lục Khiêm lóe lên một đạo kim quang rồi biến mất, chắc hẳn vật này là Nguyên Linh pháp bảo.

“Không dám nhận, trùng hợp mà thôi.”

Lục Khiêm biết rõ không giấu được, còn không bằng thoải mái thể hiện ra.

Thông qua sự tình Tam Công giáo, mấy con chuột ngấp nghé trong bóng tối cũng biết mình có được lực lượng Hư Đan.

Nghĩ tới đây, Dạ Thi Sơn Vương đi vào chính đề, nghiêm túc nói:

“Phong Đô đạo hữu, ngươi có thể giải thích sự tình tự tiện công kích minh hữu không?”

“Ồ, minh chủ điện hạ cũng biết rõ ai động thủ trước mà, tại hạ chỉ phòng vệ chính đáng thôi.”

Lục Khiêm hỏi ngược lại.

“Ngươi cũng không nên giết sạch bọn hắn, sao không để minh uy định đoạt. Trước tình thế nghiêm trọng, nên đồng tâm hiệp lực, đình chỉ hao tổn bên trong.”

Dạ Thi Sơn Vương hùng hổ dọa người, tản mát ra một cỗ khí thế cường đại.

Trong chốc lát, Lục Khiêm giống như rơi vào cổ chiến trường, trùng thiên sát khí, thần hồn dao động.

Lục Khiêm chợt khôi phục như thường.

“Trước mắt sinh tử, ngươi chết ta sống, ai lại nghĩ tới lưu thủ.”

“Hơn nữa tất cả sai lầm là do Tam Công giáo kia, bọn hắn công kích Phong Đô thành trước, còn bày ra đại trận, ngăn cản nhóm chúng ta cầu viện ngoại giới, càng quan trọng hơn là, suýt chút nữa khiến ta xuất quan sớm, thất bại trong gang tấc.”

Ánh mắt Lục Khiêm lộ ra sát cơ mãnh liệt.

Lần này Tam Công giáo hoàn toàn không có lý. Từ góc độ ngoại nhân đến xem, Lục Khiêm là nằm cũng trúng đạn. Lục Khiêm không sợ hãi đối mặt với Dạ Thi tướng quân, Đỗng Sát Thần Nhãn ở mi tâm bắn ra kim quang.

"Nếu sai lầm ở chỗ Thiên Công tướng quân, vậy ta cũng không truy cứu nữa."

Thật lâu sau, Dạ Thi Sơn Vương nói ra câu này.

"Đa tạ Sơn Vương chủ trì công đạo."

Lục Khiêm cười nói. Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay. Một bên là Đạo Cơ viên mãn đã chết, một bên khác là người sống có được Nguyên Linh pháp bảo, chiến lực Hư Đan. Chỉ cần đầu óc không phải quá ngu, người bình thường cũng biết rõ nên lựa chọn như thế nào.

"Triều tịch sắp tới rồi, ngươi cũng chuẩn bị đi, thu hết lực lượng còn sót lại của Tam Công giáo, có chuyện gì sớm liên hệ với ta."

Xoạt!

Dạ Thi Sơn Vương biến mất không thấy gì nữa.

Chẳng biết từ lúc nào Lục Khiêm lại đứng trên đất trống, giống như tất cả vừa rồi đều là ảo tưởng.

Mấy ngày sau.

Tin tức Phong Đô thành diệt Tam Công giáo khiến toàn bộ Bắc Minh chấn động. Thế lực trong phương viên mười vạn dặm cũng biết rõ chuyện này. Ngoại trừ nhân loại, còn có các quốc gia dị loại khác, Yêu tộc làm đại địch của Nhân tộc lập tức triển khai lập hồ sơ liên quan.

Mà chuyện khiến cho ánh mắt người rung động mạnh cũng không phải là chuyện này.

Phong Đô thành xuất kích ra bốn phía, lấy thủ đoạn bạo lực thu phục tất cả lực lượng còn sót lại của Tam Công giáo.

Nhưng minh chủ Sơn Vương lại không có một điểm phản ứng, giống như ngầm cho phép chuyện này. Thẳng đến khi Lục Khiêm bắt đầu kết thúc công việc, Sơn Vương mới không nhanh không chậm tuyên bố thông cáo.

Nói rõ tất cả chuyện này đều là do Tam Công giáo động thủ trước, không để ý đoàn kết Nhân tộc, mưu toan công kích minh hữu.

Tất cả những chuyện Phong Đô thành làm ra, đều phù hợp quy tắc phòng vệ chính đáng.

Không chỉ có như thế, Phong Đô thành tự động thay thế ghế Tế Tửu của Tam Công giáo trước kia. Đối với chuyện này, rất nhiều thế lực vẫn có chút không phục.

Đương nhiên, sau khi Phong Đô thể hiện ra chiến lực Hư Đan, rất nhiều người muốn đánh chủ ý, đều phải cân nhắc bản thân mình có thực lực kia hay không.

Diễm Tâm Kim Cung.

Phong Đô thành nhanh chóng khuếch trương, nhưng Lục Khiêm lại không có mệt nhọc, chỉ khổ cho nữ tử Già Lam này. Yêu Nguyệt Tập Nguyệt bỏ mặc ngoại vụ, toàn bộ gánh nặng đè lên người Già Lam.

Thế nhưng nữ nhân này ưa thích quyền lực, chắc hẳn sẽ thích thú.

"Đạo Cơ đỉnh phong, Hư Đan…"

Lục Khiêm suy tư trong lòng.

Hư Đan đơn giản, Chân Đan khó khăn. Không biết Hư Đan chuyển thế nơi đây kết hợp giảm cầu không kiếp trước, có thể đi ra một cái đạo lộ hoàn chỉnh hay không.

Diêm La Chân Thân đến Hư Đan, còn lại ba cái kim luân về sau liền không đường. Phải từ trí nhớ Địa Ngục điểu tìm được thi thể Bạch Diện Âm Quân ở trung tâm đại lục, mới có phương pháp tu luyện đến sau Chân Đan.

Đương nhiên, cũng không phải chỉ có con đường này có thể chọn. Nơi đây truyền thừa cổ lão, bảo lưu rất nhiều truyền thừa bí pháp. Không có Hoàng Tuyền nhất mạch, cũng có pháp môn chi nhánh không thua gì Hoàng Tuyền nhất mạch.

【VIP】 La Phù luận đạo(1)

Phù lục chi đạo cũng là một môn truyền thừa cổ lão. Lần này tiêu diệt Tam Công giáo, Lục Khiêm thu tập được một chút phù lục thú vị.

Ví như bản Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến Hóa Phù Lục trên tay này

Chư Thiên Vân Triện là các chủng loại phù lục và hệ thống, thuộc về chính đạo chi pháp.

Tu thành Thất Thập Nhị Biến bản mạng phù lục, sẽ có thể biến hóa thành phi cầm tẩu thú, núi đá cỏ cây, âm dương ngũ hành, vạn vật trong thiên địa.

Vận dụng ảo diệu, tồn hồ nhất tâm. Cũng là một môn tuyệt học tung hoành thiên địa.

Chỉ là nó tương đối rườm rà, nhưng vẫn tiến giai lên Chân Đan được, cùng với tích kiếp tam tai chi pháp, thì hơi hoàn chỉnh hơn một chút so với Thiên Địa Tuyên Cổ Luân Hồi đạo tàng.

Chỗ khó duy nhất là cần đồng tu bảy mươi hai đạo phù lục biến hóa. Rất nhiều người kẹt ở cửa ải này không nhập môn được, Tam Công tướng quân không có một người nào luyện thành.

Lục Khiêm lại vừa vặn không lo lắng rườm rà, bởi vì có độ thuần thục, không sợ rườm rà phức tạp, chỉ sợ không thể tu hành.

“Trước chủ tu Diêm La Chân Thân, luyện thành Hư Đan, sau đó học thêm phù lục, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.”

Có được ưu thế Hoàng Kim giám, lại có tuổi thọ cao như vậy, không học thêm vài môn tuyệt học cũng có lỗi với mình. Như này cũng giảm bớt khả năng về sau bị người ta bóp yết hầu.

Mục tiêu sau đó đã trở nên rất rõ ràng, mưu đồ phương pháp Hư Đan và Hư Đan chuyển thế nơi đây, để nghiệm chứng suy nghĩ Chân Đan không tổn hao gì của Lục Khiêm.

Sau khi tu thành Chân Đan, lại đi tìm phương pháp tới trung tâm đại lục.

Ba tháng sau.

Bên trong Đại Giải Thoát Luân.

Âm phong màu xanh bao trùm thân thể Lục Khiêm. Âm phong giống như đao nhỏ, không ngừng cắt chém Diêm La Chân Thân màu vàng.

Nhục thân cứng rắn như linh khí, ở trước mặt âm phong lại giống như một tờ giấy rách, không ngừng xuất hiện vết thương tinh mịn to to nhỏ nhỏ.

Đây là nhục thân cứng rắn, nếu như đổi thành pháp khí phổ thông, chỉ sợ đã sớm hóa thành bột phấn. Trước kia Lục Khiêm chỉ có thể kiên trì nửa khắc đồng hồ, bây giờ đã có thể kiên trì khoảng nửa canh giờ. Thương thế sau khi tu luyện, chỉ cần ngâm một chút Vô Sắc Thần Thủy là có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Tu luyện Diêm La Chân Thân cũng không phải là chỉ có tra tấn.

Mỗi một cái Luân đều hỗ trợ lẫn nhau.

Đại Giải Thoát Luân là thời gian, Đại Khổ Ách Luân là trị liệu. Cả hai rút ngắn tiến độ tu hành đi rất nhiều.

Bất tri bất giác lại một năm đi qua. Một ngày này, Lục Khiêm đang ngồi liền tỉnh lại. Tiến độ Diêm La Chân Thân và Đại Vô Sinh Luân không tệ.

Tĩnh quá sẽ động, Lục Khiêm dứt khoát đứng dậy, xuất hiện ở trên đường phố Phong Đô thành.

Khắp nơi trên đường phố là quỷ ảnh. Dạ Xoa với nhiều hình thái khác nhau, Lôi Quỷ Hỏa Quỷ khí thế rào rạt, quỷ vật phổ thông. Từ khi tiếp nhận Tam Công giáo, số lượng quỷ vật lập tức tăng lên.

Phong Đô quỷ thành lại náo nhiệt một lần nữa. Âm khí ẩn ẩn có dấu hiệu không đủ dùng. Vì thế Lục Khiêm đặc biệt dùng trận pháp dẫn động địa mạch chi khí xung quanh, kiến tạo đại trận Hoàng Tuyền ma khí.

Địa phương quan trọng trong thành cũng trồng lên Hướng Nhật Ma Quỳ. Âm khí so với trước đó nồng đậm hơn rất nhiều. Không chỉ có các thế lực thu phục được, mà còn có rất nhiều tán tu dã quỷ nổi tiếng lui tới. Cho nên trên đường mới náo nhiệt như vậy.

“Đại nhân, sao ngài xuất quan không nói với ta.”

Một nữ tử thiên kiều bá mị từ trong sương mù đi ra. Trên người mặc váy đen bó sát, chân váy xẻ tà, lộ ra một đôi chân trắng. Người này chính là Già Lam, tổng vụ đại diện Phong Đô thành.

“Không có gì, ta chỉ đi ra đi dạo, một lát nữa sẽ trở về bế quan.”

Lục Khiêm cười nói.

Hai người đi dạo trong Phong Đô thành.

“Đại nhân, ngài tụ tập tất cả địa khí đến, về sau Phong Đô sẽ thật sự trở thành Quỷ Vực.”

Già Lam che miệng cười khẽ.

Cao thủ các thế lực khác giấu tất cả địa mạch ở trong động phủ của mình, cung cấp cho mình tu luyện. Nhưng Lục Khiêm thì lại ngược lại, đồ tốt cho tất cả mọi người dùng, còn mình thì không lấy. Hơn nữa địa khí quá mức nồng đậm, ngược lại dẫn dụ các ác quỷ yêu thú khác tới.

"Triều tịch sắp đến, nên tăng cường tu vi mọi người mới đúng."

Lục Khiêm không quá quan tâm nói.

Thế lực khác đều lấy ngàn năm mà tính, lấy phát triển lâu dài làm chủ.

Lục Khiêm thì chú trọng sức mạnh, chỉ cần ở trong thời gian ngắn tăng cường tu vi, tốn một chút đại giới cũng không tính là gì.

"Đúng rồi, ngươi rút ra một bộ phận Tam Công quỷ, phối hợp Đạo binh đầu trâu mặt ngựa của ta đi bắt ác quỷ du đãng đi, nhớ kỹ phải là các quỷ vật hung dữ một chút."

"Bắt ác quỷ làm gì? Luyện Xương Binh sao?"

Ác quỷ là quỷ vật bị giết chóc che đậy tâm trí, đánh mất năng lực suy tính.

Thực lực cường đại, nhưng bản thân không có bao nhiêu giá trị lợi dụng, rất dễ dàng hại người hại mình. Rất nhiều môn phái điều khiển quỷ vật cũng không muốn lãng phí tài nguyên cải tạo một con ác quỷ.

【VIP】 La Phù luận đạo(2)

“Lát nữa nại hà xuất hiện Kim Kiều, các ngươi ném ác quỷ bắt được lên cầu là được.”

Toàn bộ thi thể Địa Ngục điểu bị Nại Hà Kim Kiều trấn áp.

Sau đó muốn Tam Thập Lục Thiên Cương hợp nhất ngưng tụ bảo cấm, chỉ có thể dùng phương diện khác bắt vào tay.

Lục Khiêm cải tạo Phong Đô thành cũng có ý tứ hấp dẫn ác quỷ yêu ma.

Ác quỷ càng hung, thực lực càng mạnh, lực lượng Nại Hà Kim Kiều trấn áp phản hồi càng nhiều. Đợi một thời gian nữa, Nại Hà Kim Kiều nhất định sẽ ba mươi sáu hợp nhất.

“Vâng, thuộc hạ sẽ sắp xếp chuyện này.”

Già Lam ghi ở trong lòng.

Lục Khiêm đánh ra một đạo pháp lực. Không trung lóe lên kim quang, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều xuất hiện phía trên dòng sông.

Ngày hôm sau, Già Lam và hai tỷ muội dẫn đầu đội ngũ, tiến hành bắt yêu ma ác quỷ ở xung quanh, gần Phong Đô thành không đủ, vậy thì đi đến những thành trì khác trong thế gian.

Thành trì phàm nhân.

Ban đêm, người gõ mõ cầm canh tựa vào tường ngủ gật.

Xoạt!

Lúc này, âm phong thổi lên, lá rụng bay tán loạn. Người gõ mõ mở cặp mắt buồn ngủ ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt,

lập tức bị dọa đến tỉnh táo lại. Chỉ thấy đầu trâu mặt ngựa thân thể cao lớn hơn so với phòng ốc, áp giải một hồng y nữ quỷ đi trên đường phố.

Người gõ mõ gắt gao che miệng, không dám lên tiếng. Chờ đầu trâu mặt ngựa rời đi, người gõ mõ mới hơi lấy lại tinh thần.

"Nữ quỷ này nhìn thật quen mắt, có người ở sát vách nói đã từng thấy qua nữ quỷ, chẳng lẽ là nàng?"

Người gõ mõ hơi suy nghĩ. Từ nay về sau, tòa thành trì này không còn có truyền thuyết về hồng y nữ quỷ nữa. Chuyện giống vậy cũng xảy ra ở các thành trì khác của Nhân tộc.

Dưới tình huống dốc hết sức lực, ác quỷ yêu ma đếm mãi không hết xếp thành từng hàng dài, bị đầu trâu mặt ngựa, và ba quỷ Phệ Tâm Ma bắt đi.

Lục Khiêm không biết, hành động nhỏ ngày hôm nay, lại để lại một truyền thuyết về đầu trâu mặt ngựa ở đây.

Thẳng đến một ngàn năm sau, vẫn có người truyền tụng về Phong Đô Quỷ thành. Cái tên Phong Đô thành, cũng thành nơi quỷ hồn sinh tồn trong truyền thuyết ở đây.

Diễm Tâm Kim Cung.

Cung điện hoa lệ, một thân ảnh mặc áo bào đen ngồi xếp bằng. Trên thân lơ lửng từng đạo phù lục đủ mọi màu sắc. Phù lục thần bí, phát ra một loại khí tức khó hiểu. Thật lâu sau, lại có một đạo phù lục ngưng tụ ra. Sau khi ngưng luyện ra một đạo phù lục, Lục Khiêm nhẹ nhàng tỉnh lại, trong mắt lóe lên kim quang loá mắt.

"Lại một cái phù lục."

Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến phù lục (1/ 100)

Tin tức trên kim giám lại khôi phục như lúc ban đầu. Mỗi khi độ thuần thục max cấp, sẽ ngưng tụ ra một cái phù lục. Thời điểm ngưng tụ bảy mươi hai cái phù lục, sẽ hình thành Thất Thập Nhị Biến phù chủng. Cũng chính là Dưỡng Thần chi cảnh.

Trước kia luyện qua một chút phù kinh, đã có độ thuần thục nhất định, cho nên tu luyện tương đối dễ dàng. Trải qua một đoạn thời gian tu luyện, đã thành công ngưng tụ ra mười tám cái phù lục, bước đầu đã có thần thông nhất định.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm vận khởi pháp lực, bản thân lóe lên ánh sáng vàng.

Hư không ngưng tụ ra phù lục màu vàng.

Xoạt!

Phù lục tự động tiêu tán, hóa thành bụi sao đầy trời, bám vào phía trên thân thể.

Trên thân truyền đến gợn sóng chập chờn. Một giây sau biến thành một khối tảng đá đen như mực, rồi lại biến thành một lão hổ trán trắng.

Hổ khiếu sơn lâm, bách thú chạy trốn.

Ngưng tụ mười tám cái phù lục, có thể biến hóa thành các loại tẩu thú và tử vật phổ thông. Giai đoạn kế tiếp là ba mươi sáu cái, sau đó là bảy mươi hai cái cô đọng phù chủng.

Thất Thập Nhị Biến có thể biến ảo thành bất cứ loại vật nào, nhưng đều ở dưới tiền đề giữ lại năng lực bản thân, nắm giữ năng lực đối tượng biến ảo ra.

Phù lục rất phức tạp, cần cô đọng từng cái.

Lục Khiêm có được bảng tăng lên khắc độ, còn có vẻ hơi phiền phức.

Đối với những người khác mà nói càng là lãng phí thời gian. Người có thiên phú như nhau, một cái tu luyện Thất Thập Nhị Biến, một cái tu luyện pháp môn khác. Người trước gần như tốn gấp hai ba lần thời gian. Tu hành giả quan trọng nhất chính là thời gian, làm sao có thể lãng phí thời gian ở trên cái này như thế.

Mấy năm thời gian sau đó.

Lục Khiêm hoàn toàn tiến vào trạng thái tu hành.

Mỗi ngày tu hành Diêm La Chân Thân, sau đó là Thất Thập Nhị Biến. Có được thần thông Đại Giải Thoát Luân, thời gian cũng coi như là dư dả. Luyện đan và Luyện Khí dùng phân thân luyện, chỉ có thời khắc mấu chốt mới để bản tôn tự mình xuất thủ.

Mười hai năm nhanh chóng trôi qua.

Một ngày này, gió nổi mây phun. Nước biển nhấc lên vạn trượng. Mặt biển mênh mông tiến vào đại lục hàng ngàn dặm.

Rống!

Một con cự xà cất đầu lên cao, chỉ là cái đầu và nửa thân trên cũng đã cao trăm trượng. Miệng lớn nhẹ nhàng hút một cái, vạn trượng âm phong quét sạch trăm dặm. Vô số sinh linh bị hút vào trong miệng cự xà, nó ngay cả nhai cũng không nhai, mà trực tiếp nuốt xuống.

【VIP】 La Phù luận đạo(3)

Hung thú giống như vậy vẫn còn tính là nhỏ, bởi có cự quy to lớn như đảo hoang. Khác biệt lớn nhất giữa thâm hải hung thú và yêu quái là không có linh trí, không có công pháp truyền thừa ngàn năm.

Bọn chúng giống như là dã thú, điên cuồng thôn phệ lấy tinh khí thiên địa và tất cả huyết thực, dùng thủ đoạn nguyên thủy nhất để tăng cường tu vi.

Triều tịch dâng lên, hung thú xâm lấn, nơi đầu tiên bị liên lụy là vùng duyên hải.

Vô số sinh linh táng thân trong miệng hung thú.

Ba ngày sau.

Một đạo tin tức từ Dạ Thi Sơn Vương truyền tới.

"Tiền tuyến nguy hiểm, các phái phái người theo phẩm giai. Thế lực Tế Tửu phái ít nhất ba Đạo Cơ, ba mươi Dưỡng Thần, một ngàn Luyện Khí. Nhất phẩm…"

Lục Khiêm đi vào đại điện, hai bên trái phải là lực lượng hạch tâm Phong Đô thành ngồi. Ngoại trừ Già Lam Tiểu Thanh, hai tỷ muội ra, còn có bốn vị Đạo Cơ là Trương Long, Âm Sơn, huynh đệ Dạ Minh Dạ Ám mới quy thuận.

Phong Đô thành nhân tài đông đúc, không tính khí linh và linh thú. Cộng thêm Lục Khiêm tổng cộng có mười tên Đạo Cơ.

Ngoại trừ lực lượng tầng cao nhất không đủ ra, so sánh với Thông U quan và Cửu Tiêu Đạo Minh đã mạnh hơn nhiều.

“Luyện binh pháp đàn xây dựng xong chưa?”

Lục Khiêm nhìn về phía Yêu Nguyệt.

“Bẩm đại nhân, tổng cộng có sáu tòa đầu trâu mặt ngựa, hai tòa đề kỵ, hai tòa Xương Binh pháp đàn — Phong Đô thành có thể duy trì sáu ngàn Luyện Khí Đạo binh.”

Yêu Nguyệt tiến lên nói.

“Như vậy đi, chín người các ngươi chia làm ba tổ, dẫn người về tiền tuyến, mỗi tổ thay phiên nhau ba năm.”

Lục Khiêm trầm tư một lát, lần lượt sắp xếp công việc cho đám người.

Lần này hung thú xâm lấn, hắn cũng lười để ý quá nhiều. So với việc đánh đấm sinh tử với người khác, không bằng trốn ở động phủ Luyện Binh.

Lần trước ở Nam Linh Vực là do mất lòng Giao Long nhất tộc, đồng thời mình cũng là Thái Tể đại diện Cửu Tiêu Đạo Minh. Cộng thêm các môn phái chính đạo khác không đoàn kết, trước sói sau hổ, hắn mới không thể không kiên trì đi lên.

Lần này không giống, trời sập người cao chống đỡ trước. Mai Khê và La Vân chính là người ứng kiếp trong truyền thuyết. Nói không chừng còn là đại nhân vật nào đó chuyển thế. Đương nhiên Lục Khiêm yên tâm thoải mái hưởng thụ thành quả thắng lợi của người ta.

“Nhóm đầu tiên sẽ do Tiểu Thanh, Yêu Nguyệt Tập Nguyệt dẫn đội đi, chú ý an toàn, nhớ kỹ bảo quản tốt hỏa diễm của Diễm Tâm Kim Cung.”

Hai tỷ muội thân là Tu La, lên chiến trường cũng có thể nhanh chóng tăng lên tu vi.

“Vâng, đại nhân.”

Một ngàn tu sĩ Luyện Khí do Luyện Khí Đạo binh thay thế.

“Chờ đã, các ngươi cầm lấy mười cái phù lục này trước.”

Lục Khiêm đưa qua một tấm bùa chú.

Phù này làm bằng ngọc, trên đó dùng kim hồng phấn và phù mực vẽ ra một tòa đồ án Kim Kiều.

Đây là Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Phù dùng Bắc Đẩu Chú Sinh Phù làm cơ sở luyện chế ra, có thể câu thông một phần lực lượng của Nại Hà Kim Kiều.

Trong chiến trường thuận tiện trấn áp một chút yêu ma, tích lũy lực lượng, để hình thành một đạo bảo cấm.

Sau khi sắp xếp tốt mọi việc Lục Khiêm lại bế quan lần nữa.

Thú triều không có nhanh chóng kết thúc như vậy. Chu kỳ triều tịch nơi đây ít thì tám chín năm, nhiều thì mười mấy hai mươi năm.

Sau khi thuỷ triều xuống còn có rất nhiều quái vật kẹt lại trên bờ cần phải xử lý.

Cộng thêm Yêu tộc và dị loại chi quốc thừa dịp đánh lén, không có hai ba mươi năm không giải quyết được chuyện này.

…

Quần sơn.

Một đám dã nhân cưỡi Song Đầu Lang, đi xuyên qua núi rừng.

“Ngừng! !”

Người cầm đầu ra lệnh. Song Đầu Lang dưới người hắn cao mười trượng, lông tóc hiện lên màu trắng, có lẽ là lang vương. La Vân ngóng nhìn dưới núi, chỉ thấy dưới núi đã

thành trạch quốc. Vô số sinh linh chết thảm trong miệng hung thú.

"Vương Đạo Nhạc Thổ sắp tới rồi."

Vẻ mặt La Vân thoáng có chút kích động. Từ lúc vừa mới bắt đầu, hắn đã không muốn nhanh chóng công thành đoạt đất, mà quán triệt chậm rãi tích trữ lương thảo hoãn xưng vương.

Đương nhiên, nhìn thanh danh Mai Khê lớn dần, khoảng cách giữa hai người cũng càng lúc càng lớn, làm sao trong lòng La Vân không cảm thấy buồn bã.

Những năm nay hắn cũng hơi có thành tích, bạch hồ mà hắn nuôi dưỡng là thánh nữ Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc.

Dưới sự trợ giúp của thánh nữ, đã thu phục được Song Đầu Lang và Hôi Lang làm tọa kỵ. Nhưng so sánh với Mai Khê vẫn kém không ít.

Hiện tại thời cơ đã đến, rốt cuộc có thể làm một vố lớn.

"La đại ca, ngươi nói vậy là có ý gì, Vương Đạo Nhạc Thổ là như vậy sao?"

Người bên cạnh không dám tin, tưởng La Vân bị điên.

"Ha ha, xuống núi, đánh giang sơn."

La Vân rút trường kiếm ra, chỉ vào vạn dặm non sông, hào khí vạn trượng.

Sau đó vỗ Lang Vương dưới hông. Lang Vương thét dài một tiếng, nhảy lên ngàn trượng. Kiếm dài ba thước, lập bất thế chi công.

La Vân cũng không phải là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, mười mấy năm qua, hắn đã chế tạo ra một tổ chức cường đại. Sau khi xuống núi công thành đoạt đất, không gì

không phá. Lại thêm việc cứu bách tính từ trong tay hung thú, càng được vạn dân kính yêu.

【VIP】 La Phù luận đạo(4)

Ba năm sau, La Vân đăng cơ làm Tề Vương, Thục Quốc kiếm trong tay cũng lột xác thành Tề quốc kiếm. Lấy lễ nghi giáo hóa làm nền tảng chính trị nhân từ, được vạn dân ủng hộ.

So với việc không nói nhân tính, dùng lợi ích và cực hình nghiêm pháp trị quốc của Mai Khê là hai con đường khác biệt. Con đường chính trị nhân từ cũng không hề khó như vậy. Khả năng ở thời kỳ bình thường sẽ hao tổn nghiêm trọng, nhưng trong thời kì chiến loạn, ngược lại hội tụ được dân tâm, thuận theo thiên hạ đại thế. Cuối cùng người ủng hộ Mai Khê chỉ có thể là quý tộc và tu sĩ cao cao tại thượng. Mà La Vân thì là lê dân, số lượng nhiều nhất.

Về phần ai có thể cười đến cuối cùng, vậy thì chờ đến quyết chiến sau cùng.

…

Trung bộ Thái Ảm vực. Nơi đây là khu vực phồn hoa nhất của cái vực này.

Trung Vực Pháp Minh tên là Thái Hư Tử Vi Pháp Minh. Trung tâm đại địa có một tòa cự sơn lơ lửng. Giờ phút này vô số độn quang bay lên trên núi.

Phù không sơn tên là La Phù. Chính là nơi ở của đệ nhất đại giáo Thanh Hư môn. Ngày nay Thanh Hư môn tên là Thái Vi Tử, tu vi lục chuyển Hư Đan, người có tu vi tối cao đương thời. Bên trong La Phù Sơn có động thiên khác.

La Phù động thiên.

Nơi đây thiên địa tinh khí gấp mười lần ngoại giới, nhưng thời gian trôi qua lại bằng một phần ba. Tuổi thọ người ngoại giới do thiên địa quyết định, dựa theo lý thuyết mà nói, ở nơi đây có thể kéo dài tuổi thọ.

La Phù động thiên.

Một lão nhân râu tóc bạc trắng đến gối, ngồi trong đình viện giữa hồ, tinh tế thưởng thức trà. Phía sau là một trung niên nhân mặc tử bào uy nghiêm.

"Thái Vi, tại sao ngươi không ngồi?"

Bạch Hồ lão nhân hỏi.

"Bẩm lão tổ tông, tại hạ đứng là được, tin tức ngài muốn, đệ tử đã phái người thu thập đến đây rồi."

Thái Vi trình lên một xấp thư.

Lão tổ tông mở phong thư ra, trong đó có tên tuổi của đám người Lục Khiêm và La Vân.

"La Vân, Mai Khê… Rốt cuộc các ngươi lại xuất hiện, vận mệnh thật kì lạ."

Ánh mắt lão tổ tông hiện lên một tia ngạc nhiên và âm thầm sợ hãi.

"Lão tổ tông, hai người này có chỗ gì kỳ lạ sao?"

Thái Vi khó hiểu nói.

"Đương nhiên, theo pháp tắc đi lên mà nói, toàn bộ Thái Ảm vực đều là của bọn hắn."

"Cái này… Chẳng lẽ bọn hắn là đại năng chuyển thế? Không phải chứ."

Thái Vi không thể tin được.

Cao nhân chuyển thế gần như rất khiêm tốn, thậm chí có môn nhân hạch tâm của đại phái không ngừng bảo vệ.

Chỉ sợ bị kẻ thù tìm tới. Làm sao lại chạy loạn khắp nơi giống như bây giờ.

"Phải, mà cũng không phải."

Lão tổ tông nhẹ nhàng nói.

"Hai người do thiên địa ý chí biến thành, trời sinh có đại khí vận."

Mỗi khi sinh linh làm ra sự tình tổn hại thiên địa.

Thiên địa đều sẽ điều chỉnh, hàng sinh một số người hoàn thành nhiệm vụ nào đó.

Đây cũng là đại kiếp mà sinh linh thường nói, người kia lại gọi là người ứng kiếp. Có chút ý chí thiên địa lại phân thanh khí trọc khí. Sẽ xuất hiện một cái lý niệm khác tới tương phản người ứng kiếp.

"Lão tổ tông, vậy chúng ta làm sao bây giờ? Nếu không khống chế lại, để nhóm chúng ta sử dụng?"

"Không thể, thiên địa đại thế khó mà đoán trước, đến lúc đó kiếp lực quấn thân, ngược lại người chết là nhóm chúng ta."

Lão tổ tông suy nghĩ, bổ sung thêm:

"Tên Mai Khê này rất không tệ, có thể âm thầm trợ giúp một chút."

"La Vân thì sao?"

"Mặc kệ."

"Ba người kia…"

“Dưới thiên địa đại thế, họ chỉ là bàn đạp của người ứng kiếp thôi, không đáng nhắc tới.”

Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng. Thỏ ngọc trắng như tuyết và Kim Thiềm vui đùa ở một bên, quên cả trời đất. Lúc này, phù đề đặt bên cạnh tỏa ra ánh sáng. Lục Khiêm cầm lấy xem xét, hóa ra là Đệ Nhị Kiêu truyền tới tin tức.

“Phong Đô đạo huynh, tại hạ đến đây bái phỏng, có thể gặp mặt không?”

Thương nhân lợi lớn, từ khi Phong Đô lên làm Tế Tửu, xưng hô của Đệ Nhị Kiêu cũng lập tức thay đổi.

“Chờ đã.”

Lục Khiêm lắc mình biến hoá, đi vào phủ thành chủ.

Xoạt!

Một giây sau, thân ảnh Đệ Nhị Kiêu cũng xuất hiện, chắp tay nói:

“Bái kiến Phong Đô đạo huynh, gần đây đạo huynh có mạnh khỏe không.”

“Vẫn ổn.”

Lục Khiêm bế quan đến khi triều tịch xuất hiện, tính sơ sơ khoảng mười năm.

Thời gian mười năm này tu vi tăng lên không ít, đạo hạnh gia tăng hơn năm mươi năm. Các linh khí khác cơ bản tiến vào Thiên Cương đệ tam trọng, thực lực tăng lên không ít so với trước kia.

Lục Khiêm chuyển chủ đề, hỏi:

“Lần này các hạ tới là…”

“À, có tin tức Chân Lục và tin tức Hư Đan đạo huynh cần.”

“Ồ? Nói nghe một chút.”

Đệ Nhị Kiêu ngồi xuống, vung tay lên, trên bàn xếp đầy chén trà.

Vừa thưởng thức trà, vừa nói.

“Tin tức Chân Lục không quá chính xác, không biết là thật hay giả, vật này ở gần phía tây Đại Hoang lĩnh, địa điểm cũ của Đại Hoang Phái, đây là truyền thuyết hậu nhân nơi đó.”

“Tin tức này giá trị mười lăm vạn, trước nộp một vạn.”

“Khụ khụ, tính chân thực của tin tức này khoảng sáu thành, khó giữ được thật, nếu là giả không có biện pháp trả lại tiền, đạo hữu lựa chọn thế nào.”

Nếu như tin tức trăm phần trăm là thật, chỉ sợ Đệ Nhị Kiêu sẽ lập tức tổ chức nhân thủ đi tầm bảo.

Giá trị của Chân Lục tối thiểu cũng phải hai trăm vạn trở lên.

Cuộc mua bán này kiếm lời không bồi thường.

“Mua.”

Lục Khiêm lập tức chuyển khoản cho Đệ Nhị Kiêu.

【VIP】 Thu Quan khôi phục, chuyển sinh đại kế(1)

“Về phần Hư Đan, đây là tiểu đệ vận dụng quyền hạn thẩm tra, ban đầu định thu phí, nhưng xem ở giao tình của hai ta, khoản phí này không cần nữa. Giá cả tin tức tám vạn.”

Sau đó Đệ Nhị Kiêu nhẹ nhàng nói.

“Chuyển thế Hư Đan phải có chuyển thế linh thân chi pháp, phương pháp này dùng để tìm kiếm thân thể phù hợp chuyển thế. Có vài môn phái chỉ dùng hậu đại của mình, bình thường đời sau có xác suất lớn hơn một chút.”

Nói đúng ra là căn cứ ngày sinh tháng đẻ, cùng một chút nhân tố đặc thù, ví dụ như thể chất có thích hợp công pháp bản thân, nhục thân có bài xích thần hồn của mình vân…vân.

“Sau đó bắt đầu chuyển thế, sử dụng Bỉ Ngạn Kim Đan phòng ngừa ký ức mê thất, củng cảnh Kim Đan duy trì cảnh giới, mở ra nghi thức chuyển thế. Về cái này, môn phái khác biệt có phương pháp khác biệt.”

Chuyển thế sẽ quên hết tất cả trước kia, quên mất thần thông và pháp thuật.

Trước mười tám tuổi đó nghiêm cấm tất cả sự vụ trước kia quấy nhiễu.

Lúc này thần hồn còn chưa hoàn toàn trưởng thành, tùy tiện can thiệp, vận khí tốt ký ức sẽ không tỉnh lại, vận khí không tốt ký ức sẽ thức tỉnh, trực tiếp khiến thần hồn không chịu được sụp đổ.

Sau mười tám tuổi, dưới sự dẫn dắt của môn phái tu hành bí pháp bản môn. Bởi vì tác dụng của kiếp trước, nên tốc độ tu hành sẽ rất nhanh. Bên trong quá trình tu hành ký ức sẽ từ từ thức tỉnh.

Một khi hoàn toàn khôi phục ký ức, tất cả tu vi kiếp trước cũng sẽ hoàn toàn khôi phục.

"Cho nên nói, chuyển thế cần ba loại đồ vật, một tìm kiếm chuyển thế chi pháp, hai Kim Đan, ba nghi thức chuyển thế."

Loại thứ ba là khó khăn nhất, bao hàm tu hú chiếm tổ chim khách, bảo trì thần hồn hoàn chỉnh, ký ức thức tỉnh chi pháp.

"Bao nhiêu tiền mới có thể đổi?"

"Vô giá, đến đại thọ một ngàn hai trăm tuổi của quốc chủ, ta mời ngươi đi qua một chuyến, có được hay không liền xem bản thân."

Đệ Nhị Kiêu cười khổ nói.

"Đúng rồi, sau khi chuyển thế hạn mức cao nhất của tu vi gia tăng bao nhiêu?"

Lục Khiêm hỏi.

"Hai trăm năm đến ba trăm năm. Chuyển thế sai khả năng từ một trăm năm mươi đến hai trăm năm. Tuổi thọ cũng không kém nhiều."

"Còn có thuyết pháp này."

"Đương nhiên, số lần chuyển thế càng nhiều, tổn thương đối với thần hồn càng lớn, nếu như phương pháp chuyển thế tốt, ngược lại có thể giảm bớt một cái."

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, trao đổi các vật tư cần thiết.

“Phong Đô đạo huynh, tại hạ đi trước. Qua đoạn thời gian nữa lại thông báo cho ngươi.”

“Tạm biệt.”

Vừa dứt lời, Đệ Nhị Kiêu liền biến mất không thấy gì nữa.

…

Lục Khiêm trở lại Diễm Tâm Kim Cung nhưng không có tu hành, mà bắt đầu suy tư. Mặc dù Đệ Nhị Kiêu không đưa ra công pháp, nhưng nói rất kỹ càng, có thể nói là bí mật của môn phái. Nơi đây có truyền thừa tiến vào Chân Đan, thế nhưng bị thiên địa tinh khí giới hạn không cách nào thực hiện được.

Không khác Nam Linh Vực lắm. Thế nhưng lại đi ra con đường khác biệt.

Cả hai đều có chỗ thích hợp. Một cái giữ lại thần thông, một cái Tố Giảm Cầu Không.

Chuyển thế Hư Đan chỉ cần trầm mê mấy chục năm, là có thể khôi phục tu vi ban đầu.

Tố Giảm Cầu Không chi pháp không cần chuyển thế, nhưng phải cắt đi đại bộ phận lực lượng.

Lục Khiêm đã từng nghĩ tới chia một ít thần thông cho thủ hạ khác, thậm chí cho phân thân. Nhưng nguy hiểm quá lớn, hơn nữa từ đầu đến cuối không cách nào hợp nhất.

Không đến cảnh giới nhất định không trả về được, hoặc là giống như Thiên Hà, cùng đại địa tự nhiên hợp hai làm một, là chúa tể một giới.

Lục Khiêm dứt khoát kết hợp phương pháp của hai địa phương, làm ra Chân Đan chân chính. Lấy chuyển thế Hư Đan chi pháp, lãng quên thần thông, sau khi chuyển thế chỉ tu luyện một môn. Đợi đến khi ký ức khôi phục, trước không phá

phong ấn các thần thông khác, mà nhất cử phá vỡ Chân Đan chi cảnh.

Đồng thời chuẩn bị độ kiếp. Đương nhiên, tất cả chuyện này còn quá xa vời.

Chí ít Hư Đan mới có thể mở ra kế hoạch này. Trước đó chuẩn bị cũng không sai.

"Chuyển thế chi thân."

Lục Khiêm nghĩ đến một người.

Xoạt!

Thân hình hắn biến mất, đi vào trong biển lửa. Diễm Trung Tiên mặc quần ngủ nằm trên ghế, buồn bực đá đá bắp chân. Nhìn thấy Lục Khiêm, suýt chút nữa bị dọa đến ngã nhào trên đất.

"Ngươi tới làm gì, vì sao không gõ cửa?"

Diễm Trung Tiên tức giận nói.

"Đừng quản những chuyện này, Thu Quan đâu?"

Giờ phút này Lục Khiêm mới nhớ tới Thu Quan. Gia hỏa này bị nổ đến chỉ còn lại một cánh tay, vốn định chờ hắn hoàn toàn khôi phục lại, kết quả đã quên đi.

"Hả?"

Diễm Trung Tiên nhíu nhíu đôi mi thanh tú, suy nghĩ hơn nửa ngày.

"À, hình như còn ở dưới đất."

Nói xong, tay trắng vung lên, đánh ra một đạo pháp lực, đại địa vỡ ra, một người bất nam bất nữ, làn da trắng bệch, không có lỗ chân lông, hình thể hoàn mỹ không một tia tì vết xuất hiện.

Hai mắt Thu Quan vô thần, dường như đã chết. Bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng, khiến hắn suýt nữa không mở được mắt.

“Lục Khiêm! ! Lão tử giết ngươi… Á!”

Thu Quan lấy lại tinh thần, nhìn thấy là Lục Khiêm, ánh mắt liền trở nên oán độc.

Lời còn chưa nói được một nửa, trên thân Lục Khiêm đã tản mát ra khí thế cường đại.

Đây là Đạo Cơ hậu kỳ, đạo hạnh không khác lão là mấy.

Rốt cuộc mình đã ngủ say bao nhiêu năm?

Lúc trước vốn không đánh lại Lục Khiêm, hiện tại cũng đừng nghĩ nữa.

Thu Quan hoàn toàn nhận rõ hiện thực.

“Được rồi, đến cùng ngươi muốn làm gì? Chỉ cần không nhốt ta vào bên trong nữa, mọi chuyện đều dễ bàn bạc.”

【VIP】 Thu Quan khôi phục, chuyển sinh đại kế(2)

Thu Quan nghĩ tới tình huống dưới mặt đất, trong lòng không nhịn được rùng mình một cái. Loại cảm giác vẫn còn thanh tỉnh mà bị chôn sống này, đơn giản là sống không bằng chết. Nếu ở lâu thêm một chút, nói không chừng lão sẽ nổi điên.

"Nơi này không phải là Nam Linh Vực."

"Cái gì?"

Lục Khiêm nói ra tiền căn hậu quả, cùng phương pháp liên quan tới Hư Đan chuyển thế.

"Cái này… Ha ha, phương thiên địa này quả thực thú vị, nếu lại thêm chuyển sinh đại trận của lão phu, đơn giản…"

Thu Quan là người thông minh, hơi suy nghĩ liền nghĩ ra mấu chốt của vấn đề.

Trong lòng không có hoài nghi phải chăng Lục Khiêm nói láo. Hơn nữa bây giờ lừa gạt lão cũng còn ý nghĩa gì.

"Khụ khụ, như vậy vấn đề ở đây là ngươi muốn bị ta rút hồn lục soát ký ức, hay là thần phục ta, cùng tìm tòi Hư Đan chuyển thế?"

"Tiểu nhân bái kiến Lục Thái Tế."

Thu Quan quỳ xuống, đồng thời thả lỏng tâm thần, mặc cho Lục Khiêm khắc cấm chế vào chỗ sâu trong nội tâm mình.

"Về sau gọi ta là Phong Đô thành chủ, nơi này không lưu hành cách gọi Thái Tế."

Lục Khiêm đơn giản nói lại tình huống Phong Đô thành.

“Phong Đô thành chủ uy vũ!”

Nội tâm Thu Quan âm thầm chấn kinh. Trong nháy biết được Phong Đô thành có mười tên Đạo Cơ, ngạo khí trong lòng Thu Quan cũng triệt để xóa đi.

Cộng thêm Đỗng Sát Thần Mục truyền thừa từ Thái U, nội tình Phong Đô thành đã vượt qua Cửu Tiêu Đạo Minh lúc trước.

Về sau không thể dùng ánh mắt kiếp trước nhìn nam tử này nữa. Quả nhiên, người lợi hại đi đâu cũng lợi hại.

“Đúng rồi, chuyển sinh đại trận có thể phục khắc ra nhục thân giống hệt như ta hay không?”

Thu Quan am hiểu Tinh Túc Chuyển Sinh Chi Đạo, cái Thiên Nhân chi thể trước mắt này và Tu La thể của hai tỷ muội, đều do hắn dùng chuyển sinh đại trận làm ra.

“Giống như đúc?”

Thu Quan suy nghĩ, nói:

“Nếu như muốn chuyển thế nhục thân, đại nhân trực tiếp để bản thể chuyển sinh là được rồi, tuy là nhục thân lúc đầu, nhưng đã đổi mới, hẳn là phù hợp quy định Hư Đan chuyển thế.”

Thu Quan bổ sung lần nữa:

“Chỗ khó duy nhất là thanh trừ khí tức và ký ức thân thể ban đầu.”

“Cái này ta có biện pháp.”

Vong Tình Thủy không phải là vật liệu rửa sạch khí tức sao.

Nói xong, Lục Khiêm mang Thu Quan ra ngoài.

“Ồ? Quả thật là thiên địa khác.”

Lục Khiêm gọi đám người đến, ngoại trừ ba người thay phiên, còn lại đều ở đây.

“Đây là phó thành chủ Thu Quan của các ngươi, mệnh lệnh của hắn giống như của ta, các ngươi cần phải phối hợp.”

“Vâng, thành chủ.”

Đám Đạo Cơ mới quy thuận âm thầm chấn kinh, không nghĩ ra Phong Đô thành chủ còn giấu cao thủ như vậy.

“Bây giờ ngươi bắt đầu chế tạo chuyển sinh đại trận đi.”

“Vật liệu huyết tế đại trận… Chỉ sợ cần mấy vạn người và các loại hung thú.”

Thu Quan nhìn trong thành một người sống cũng không có, trong lòng có chút khó xử.

“Không sao, lát nữa ta sẽ bảo Tu La làm thịt mấy con cự thú ở tiền tuyến.”

Lục Khiêm hờ hững nói. Trong bụng hung thú cỡ lớn đều là người, một con không đủ thì giết mười con, tài liệu để xây dựng chuyển sinh đại trận cơ bản đã đủ.

“Tuân mệnh.”

Thu Quan hưng phấn nói.

Rốt cục có thể buông tay buông chân làm một vố lớn. Nếu thành công kết hợp chuyển sinh đại trận và Hư Đan chuyển thế cùng một chỗ.

Chẳng phải là không cần lo lắng suy yếu và giấc mộng thai nghén sau chuyển sinh rồi sao?

Phải biết chuyển sinh đại trận cần rất nhiều sinh vật hoá sinh, vừa ra đời chính là đại nhân. Chỉ sợ suy yếu sau chuyển thế không còn tồn tại.

Thời điểm đám người hừng hực khí thế làm việc, Lục Khiêm đi ra ngoài thành, bay về phía tây Đại Hoang lĩnh.

Phục sức trên người La Vân không còn lam lũ như trước. Hoa phục màu trắng có họa tiết rồng rất sang trọng và uy nghiêm. Chư Hầu kiếm bên hông bỏ vào bao kiếm vẫn cảm nhận được kiếm khí sắc bén như cũ. Bên cạnh có Thánh nữ Hồ tộc và yêu quái của Long tộc Phượng tộc.

"Tuyệt đối không sai, lần này thuộc hạ nhận được tình báo nơi đây chính là địa điểm cũ của Đại Hoang phái."

Một nam tử có sừng rồng chẻ đôi trong đó nói. Thủ lĩnh Yêu tộc ở đây là Long tộc, Khổng Tước tộc và Hồ tộc đại diện cho các loài thú. Long tộc lại lấy Đà Long, Cầu Long làm chủ. Có sừng không vảy gọi là Cầu Long, trước mắt rõ ràng là một tên Cầu Long.

"Phu quân, Đại Hoang phái có Vu Chúc Thần Huyết Chân Lục của Cửu Thiên Ngọc Long. Nếu phu quân có được phù này, nhất định sẽ tăng thêm rất nhiều át chủ bài."

"Được rồi, Tiểu Vi nàng vất vả rồi." La Vân cười nói.

Con bạch hồ nhặt được ngày xưa là Thánh nữ của Hồ tộc đã mang đến cho mình rất nhiều sự trợ giúp. Tất nhiên, La Vân luôn hiểu rõ ranh giới giữa Nhân tộc và Yêu tộc. Y chỉ mượn sức mạnh của Yêu tộc, tuyệt đối không đồng ý để yêu quái can thiệp vào chuyện của Nhân tộc. Nếu không còn đáng sợ hơn Lương Vương Mai Khê thống trị thiên hạ.

"Đã như vậy, vậy chúng ta chuẩn bị đi…"

Ầm!

Đỉnh núi phía trước truyền đến từng tiếng nổ vang. Mặt đất dưới chân nứt ra, vô số quái vật bò ra khỏi mặt đất. Nhìn thấy nhóm mấy chục người này, con mắt lập tức xanh biếc, ứa nước miếng vọt lên.

“Thứ gì vậy?”

【VIP】 Vu Chúc Thần Huyết Chân Lục(1)

La Vân phản ứng nhanh chóng, nhấc Thiên Trung lên bắn ra một luồng kiếm khí.

Kim quang xẹt qua chân trời. Chư Hầu kiếm chém con quái vật trước mặt chỉ bằng một nhát kiếm. Khu vực hình quạt rộng trăm trượng phía trước quét ngang trống không. Những con quái vật bị giết đơn giản là không có gì đáng nói đối với đại quân Côn Nhân như thủy triều. Chớ nói chi là dị thú nửa người nửa yêu trong Kim Hạp Nhục Quan.

Bởi vì niên đại quá xa xưa, từng con đã mất đi linh trí. Vì vậy mạnh hơn, phát động tấn công như không muốn sống, có thời điểm đổi cái chết lấy thương tổn cũng không thành vấn đề. Đám người đã bị bao vây.

“Chết tiệt, đám quái vật này xuất hiện khi nào?” La Vân nghiến răng nghiến lợi. Trong lòng không khỏi hoài nghi có phải xuất hiện nội ứng hay không? Mình vừa mới tới đã xuất hiện tình huống này. Chẳng lẽ ông trời đang trêu đùa mình sao?

Bây giờ không quan tâm được nhiều như vậy. Việc cấp bách đầu tiên là giải quyết quái vật, sau đó trốn thoát khỏi đây rồi nói tiếp.

Thời điểm những người ở trên đang chiến đấu với quái vật. Lục Khiêm đạp trên núi thây huyết hải đi đến trước mặt chiếc quan tài Hoàng Kim.

Quan tài cao năm thước, dài chín thước, toàn bộ Hoàng Kim được đổ bê tông, khắc hoạ mặt trời, mặt trăng, ngọn núi, dòng nước và các loại chữ tượng hình. Bên dưới thiên nhiên đất trời là những Vu nhân cầm nhạc cụ phách tre. Vu tộc trong thời kỳ viễn cổ là bộ lạc xem bói, chữa bệnh và thờ phụng thần linh. Về mặt truyền thừa, Vu là nhóm đầu tiên tiếp xúc với tu luyện.

Tất nhiên, không phải sớm nhất chính là mạnh nhất. Phương pháp Luyện Khí đã trải qua vô số thế hệ cải tiến và phát triển, rất nhiều phương pháp tu hành cổ xưa đã bị bỏ lại từ lâu. Điều này cũng liên quan đến sự thay đổi của hoàn cảnh thiên địa.

Nghe nói thời kỳ viễn cổ thiên địa tinh khí nồng đậm, mọi người cũng câu thông với thiên địa dễ dàng hơn, các pháp thuật được sử dụng rộng rãi. Mặc dù không tinh vi và đa dạng như các pháp thuật hiện nay nhưng lại mạnh hơn.

Xoạt!

Lục Khiêm nhẹ nhàng đẩy quan tài. Có một viên thịt lớn màu tím nằm bên trong. Viên thịt đập liên hồi như có tim.

Bang bang bang bang…

Xoạt!

Quả cầu thịt màu tím vỡ ra, để lộ ra một sinh vật hình người. Đầu người, thân rắn, phủ đầy vảy vàng. Đầu là một lão đầu gầy gò, trông yếu ớt, chỉ còn da bọc xương. Khoảnh khắc nhìn thấy người này, Lục Khiêm cười nhạo một tiếng: “Xùy, ta còn tưởng rằng là một Thiên Hà khác.”

Gầm!

Vừa dứt lời, lão đầu mở to con ngươi xanh lục thẳng đứng, răng nanh như rắn, gầm lên một tiếng chói tai. Khoảnh khắc

tiếp xúc với đôi mắt của người này, Lục Khiêm cảm giác thân thể cứng ngắc, làn da trở nên xám xịt.

"Tài năng thấp kém."

Hai mắt Lục Khiêm phát ra kim quang. Quái vật đầu người thân rắn kêu thảm một tiếng, hai mắt vậy mà lại nổ tung.

Ầm!

Thẩm Phán Kim quang giống như trời phạt, đến từ Cửu Thiên, xuyên qua mái vòm của thế giới ngầm, đánh vào người quái vật. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều theo sát, trấn áp nó dưới cầu, sử dụng nó như một loại dưỡng chất nâng cao.

Gia hoả này hẳn là chưởng môn của Đại Hoang phái. Khi còn sống có lẽ có cảnh giới Hư Đan. Nhưng không phải ai cũng là Thiên Hà, có thể lén thâu độ tuế nguyệt, nghịch thiên cải mệnh. Năm tháng dài đằng đẵng đã xóa đi linh trí của hắn, biến thành một con thú chỉ biết ăn thịt người. Đạo hạnh cũng đã trôi qua trong thời gian ngàn năm.

Mặc dù có quan tài trợ giúp khiến tốc độ rút lui của tu vi chậm lại một chút. Nhưng thời gian sáu nghìn năm là quá dài. Đạo hạnh rút lui, cuối cùng vẫn bị Lục Khiêm giết chết. Lục Khiêm đi đến trước mặt Kim Hạp Nhục Quan.

"Diễm Trung Tiên, ngươi xem đây là cái gì?"

Ánh lửa lóe lên, nữ tử tóc đỏ mắt đỏ bỗng nhiên xuất hiện.

"Đây là một cái Chân Lục, tên là Vu Chúc Thần Huyết Chân Lục. Kim Hạp có thể giữ thi thể nguyên vẹn trong vạn năm. Nhục Quan nghe nói được làm từ tinh huyết Thượng Cổ Thần Ma, nhục thân nằm ở trong đó, có thể khỏe mạnh và kéo dài tuổi thọ."

Diễm Trung Tiên tiến lên đánh giá Kim Hạp Nhục Quan. Quan tài mở toang, chỉ còn lại một khối thịt thối màu tím,

cùng huyết thủy đậm đặc, bốc ra mùi hôi thối nồng nặc. Lúc này, Nguyệt Hoa Chân Lục dường như cảm nhận được cái gì, trực tiếp nhảy ra ngoài, hóa thành một lá bùa lơ lửng trên không trung.

Thỏ ngọc xuất hiện trong ngực Lục Khiêm, cái đầu nhỏ cọ cọ, miệng nói tiếng người: "Chủ nhân, đặt ta lên bên trên."

Thỏ ngọc chỉ vào Nhật Nguyệt Tinh Thần của đồ án mặt trăng.

Lúc này Lục Khiêm mới nhìn thấy một rãnh hình chữ nhật bên trong mặt trăng.

"Chẳng lẽ…"

"Đúng vậy, Nguyệt Hoa Chân Lục cùng Thái Dương Chân Lục là phối hợp với Vu Chúc Thần Huyết Chân Lục. Người này không có Chân Lục khác, đành phải sử dụng máu người và Côn thuật làm nguồn năng lượng, mới biến thành bộ dạng quái vật." Diễm Trung Tiên nhẹ nhàng nói.

Quả nhiên, sau khi Lục Khiêm gắn Nguyệt Hoa Chân Lục vào, mặt trăng trên Kim Hạp giống như mặt trăng trong nước, sống động như thật, như thật như ảo. Thỉnh thoảng, một sợi Ngọc Tiết rơi xuống, bị Kim Hạp hấp thụ. Vết máu trên viên thịt màu tím biến mất, thay vào đó là ngọc dịch thơm ngát xông vào mũi.

Lục Khiêm đưa tay để vào trong đó, đầu ngón tay lưu lại cảm giác mát lạnh, năng lượng tinh thuần dồi dào bị nhục thân hấp thụ.

【VIP】 Vu Chúc Thần Huyết Chân Lục(2)

Nếu để Diêm La chân thân vào, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn rất nhiều, còn có những công dụng tuyệt vời khác.

Quanh năm suốt tháng, hiệu quả tốt hơn nhiều so với Diêm La chân thân nguyên bản.

“Còn có loại Chân Lục nào khác không?” Lục Khiêm nhìn về phía Diễm Trung Tiên.

“Thái Dương Chân Lục, Nguyệt Hoa Chân Lục, Tinh Diệu Chân Lục được vinh dự là ba đại thần lục hỗ trợ, cái khác ta cũng không biết rõ. Chỉ có tiếp xúc với Chân Lục một số ký ức mới có thể được đánh thức.” Diễm Trung Tiên ôm đầu.

Mấy ngàn năm nay, Diễm Trung Tiên phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái yếu ớt, bị đánh tan và ngưng tụ nhiều lần. Nói là bị biến thành người khác một lần nữa cũng không đủ.

Lục Khiêm thu Kim Hạp vào Diễm Tâm Kim Cung, ngẩng đầu nhìn mái vòm ngàn lỗ. Vừa rồi hình như nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, hình như là âm thanh đánh nhau. Lục Khiêm nhìn xung quanh, sau khi xác định không bỏ sót cái gì mới lách mình bay ra khỏi mái vòm.

Ngoại giới.

La Vân mang theo bảy tám người còn lại xếp thành một vòng tròn. Xác chết của những con quái vật bên dưới rơi xuống hơn một ngàn. Nhưng quái vật vây xung quanh bọn họ chỉ nhiều chứ không ít.

“Đáng ghét, chẳng lẽ trời muốn diệt ta sao?” La Vân không cam lòng nói.

Nghiệp lớn chưa thành, thời điểm mọi thứ đang phát triển mạnh mẽ lại rơi xuống chỗ này. Điều này khiến La Vân không thể chấp nhận được. Mình có thể chết dưới tay Mai Khê, hoặc là trên tay những cường giả khác. Nhưng y thực sự không thể chấp nhận được việc ngã ở chỗ này.

“Phu quân đừng lo lắng, chàng là người hiền tự có thiên tướng, nhất định gặp dữ hóa lành.” Hồ ly Tiểu Vi nói.

Đây không phải là Tiểu Vi an ủi, mà là Hồ mẫu thực sự đã nói như vậy.

“Haizz..” La Vân cười khổ hít một hơi.

Đột nhiên không cẩn thận lộ ra một chút sơ hở, một con quái điểu chín đầu người đánh tới.

“Cẩn thận!” Đám người đều hoảng sợ, nhanh chóng từ bỏ đối thủ, quay trở lại cạnh La Vân. Lần này, nhiều quái vật tràn vào vòng vây đám người hơn.

Ầm!!!

Âm phong, gợn sóng đen, cánh cổng Minh giới. Nhiều loại dị tượng xuất hiện, bầy quái vật khí thế hung hăng vừa rồi biến mất ngay tại chỗ. Đám người lấy lại tinh thần, phát hiện một đạo nhân áo đen đang đứng trước mặt. Đạo nhân này trông còn trẻ, đôi mắt đen như mực dường như nhìn thấu lòng người. Hẳn là người này đã cứu bọn họ.

Nghĩ tới đây, La Vân chắp tay nói lời cảm ơn: “Đa tạ tiền bối đã giúp đỡ, xin hỏi cao danh quý tính của tiền bối?”

“Tại hạ Phong Đô, tại sao các ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Nghe thấy hai chữ Phong Đô, La Vân sững sờ cả người. Ký ức quay về căn hầm vào đêm hôm đó, nếu không phải mình

trong lúc vô tình động vào truyền thừa của Đế Quân Đại Thế, cũng sẽ không có bản thân của ngày hôm nay. Mà người để lại truyền thừa chính là Phong Đô đạo nhân.

"Ồ? Ngươi luyện Thiên Tử kiếm?" Lục Khiêm ra vẻ kinh ngạc.

La Vân cuối cùng cũng xác nhận hắn là ân nhân của mình, bịch một tiếng quỳ xuống.

"Không thể, phu quân chàng đang làm gì vậy?"

"Đại vương, dưới gối nam nhi có hoàng kim."

Thủ hạ vội vàng khuyên bảo, nhìn thấy La Vân kiên trì, đám người cũng quỳ xuống theo.

"La Vân bái kiến Phong Đô đạo trưởng, tạ đạo trưởng tái tạo chi ân."

Lục Khiêm bừng tỉnh đại ngộ, chợt cao thâm khó lường nói: "Hoá ra là ngươi đã lấy được truyền thừa Thiên Tử kiếm vương đạo, ha ha, mời đứng lên! Đây cũng là tạo hóa của ngươi, không cần đa lễ."

"Phong Đô tiên trưởng, Thiên Tử kiếm bá đạo của Mai Khê…"

"Hừ, tên nghiệt đồ này. Thừa dịp ta bế quan đã trộm truyền thừa Thiên Tử kiếm bá đạo đi, không ngờ đã tạo thành kết quả đó." Lục Khiêm hừ lạnh một tiếng.

Trong lúc nói chuyện dò xét đám người. Xem ra La Vân đã nhận được sự giúp đỡ của Yêu tộc. Phía sau Mai Khê là Nhân tộc chính đạo. Xem ra không chỉ là hiềm khích cá nhân giữa hai người, mà còn liên quan đến thế lực đứng sau hai gia tộc.

Thú vị và thú vị… Nếu như không phải mình một cước chặn ngang, như vậy Chân Lục hẳn là bị La Vân đoạt được.

Kẻ này quả nhiên vô cùng may mắn, đáng tiếc lại bị mình cắt ngang.

"Tiên trưởng nếu không đến phủ đệ của tại hạ ngồi một chút?"

Lục Khiêm không nói gì, bầu không khí có chút xấu hổ, La Vân cẩn thận nghiêm túc nói. Trong lòng vẫn vô cùng cảm kích Lục Khiêm, không có truyền thừa này, chỉ sợ không biết mình đã chết ở nơi nào.

"Sau này hãy nói, bần đạo còn có chuyện quan trọng phải làm." Lục Khiêm cười nói.

Mấy người nói chuyện phiếm vài câu. Cuối cùng, Lục Khiêm bước lên độn quang.

"Lúc rảnh rỗi đến Phong Đô thành làm khách, bần đạo có việc đi trước."

Xoạt! Vừa dứt lời, Lục Khiêm đã biến mất ở chân trời.

Đùa chứ, nếu thực sự đi, nói không chừng thật sự biến thành lão gia gia truyền công, bị ép khô một chút giá trị cuối cùng.

"Đại vương, bảo vật kia đã bị hắn…" Thủ hạ không cam lòng nói.

"Câm miệng, đến trước được trước, cái này cũng không phải của ta." La Vân quát.

Nếu là Mai Khê, chỉ sợ vừa rồi đã nghĩ làm thế nào để giết người đoạt lấy bảo vật.

【VIP】 Đại Tai Càn Nguyên, sinh nhật của quốc chủ(1)

Tắc Hạ học cung thiếu một môn phái không có truyền thừa, không làm Đại Tế Tửu trên đỉnh núi. Từ ngày Phong Đô giết hàng ngàn quái vật chỉ trong nháy mắt đó, ít nhất phải có sức mạnh chiến đấu của Hư Đan. Mà Đế Quân Đại Thế lại là tồn tại đầu tiên và duy nhất trên thế giới. Mặc dù không có bằng chứng nào chứng minh rằng đạo thống được tạo ra bởi Phong Đô, nhưng ít nhất cũng là người truyền thừa. Môn phái sáng tạo ra phương pháp tu hành như vậy làm sao có thể là người tầm thường.

“Thật tiếc là không biết làm cách nào để liên lạc với Phong Đô tiên trưởng.”

“Phu quân chàng đang nghĩ gì vậy?” Bạch hồ Tiểu Vi không biết xuất hiện từ chỗ nào.

“A, ta đang nghĩ về Phong Đô tiên trưởng.”

“Phong Đô tiên trưởng? Thế nào? Muốn tìm hắn lấy Chân Lục sao?” Lông mày thanh tú của Tiểu Vi nhíu lại: “Vậy ta sẽ thông báo cho tộc nhân giúp chàng tìm người.”

“Không phải, ta muốn mời hắn tới đây, không phải để các nàng bắt đến. Ta sẽ tự mình phái người đến Phong Đô thành bái phỏng, không cần làm phiền người trong tộc.”

La Vân không muốn mắc nợ Yêu tộc quá nhiều, y kiến tạo Vương Đạo Nhạc Thổ cho nhân loại, mà không phải thiên

đường cho Yêu tộc. Ngay từ đầu, y vẫn luôn muốn giữ khoảng cách. Nếu thực sự nhờ vả Yêu tộc, y cũng sẽ không đến mức chỉ có ngần ấy địa bàn. Kế hoạch lớn của Tắc Hạ học cung là thành lập tổ chức thành viên của riêng mình, để thuận tiện trong việc vạch rõ giới hạn sau này. Yêu tộc luôn là kẻ thù sinh tử với Nhân tộc. Nếu không phải mình còn có chút giá trị lợi dụng, e rằng sẽ không khách sáo như vậy.

Trong đó cũng có cả mặt mũi của Hồ tộc, nhưng loại đồ vật như mặt mũi này thì đáng bao nhiêu tiền.

Nghĩ tới đây, La Vân hỏi: "Đúng rồi, các nàng chuẩn bị lúc nào khởi sự?"

"Mười ngày sau."

Nghe vậy, trong lòng La Vân có chút nặng nề, nhân gian lại sắp sinh linh đồ thán:

"Hãy nhớ thỏa thuận của chúng ta, Yêu tộc không được ra tay với người bốn mươi tuổi trở xuống, đáng chiếm được vùng đất sẽ để chúng ta quản lý, chúng ta sẽ bày đồ cúng định kỳ."

Trình độ hung hãn của Yêu tộc cũng tàn nhẫn không thua gì hung thú. Có lẽ còn tàn nhẫn hơn hung thú, hung thú sẽ một phát nuốt chửng con người không còn nữa, thống khổ chỉ trong nháy mắt. Nhưng Yêu tộc sẽ nhốt người lại, dùng lửa đốt, chưng nấu, nuốt sống… Dùng bất cứ thủ đoạn nào.

"Chắc chắn rồi, Hồ mẫu đã cam đoan với chúng ta."

Yêu tộc, Yêu tháp chín tầng. Đây là nơi mà các thủ lĩnh của ba bộ tộc nghị sự. Yêu vân huyết hồng che khuất bầu trời, mùi hôi thối có thể nghe thấy cả ngàn dặm. Ánh mặt trời cùng bị huyết vân nhuộm thành màu đỏ như máu.

Đột nhiên, mặt đất tối đen như mực, không nhìn thấy năm ngón tay. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đây là một con rồng chín đầu, thân hình bao phủ cả trăm dặm. Chín đầu

có vảy đen và móng vuốt như mỏ chim ưng. Không có cánh lại có thể bay lượn lên trên bầu trời.

"Bái kiến Long Chủ!"

Tiếng kêu của yêu quái vang vọng cả bầu trời. Đây là Cửu Quỳ Long, mọc ra chín đầu. Theo sát phía sau là Khổng Tước ngũ sắc và Cửu Vĩ Hồ. Đỉnh của Yêu tháp chín tầng. Một đại hán mặt đen với nước da đen như mực, tài hoa xuất chúng đứng ở biên giới, phía sau là một nam tử tuấn mỹ trong bộ y phục sặc sỡ và một mỹ phụ mặc đồ trắng.

Hồ mẫu, Long Chủ, Khổng Tước Vương đều tề tụ ở đây.

"Hiện tại muốn khởi sự sao? Hồ mẫu."

"Đương nhiên, bây giờ là thời cơ tốt nhất." Hồ mẫu cười nói.

Mỹ phụ có dung mạo trẻ trung xinh đẹp, thanh âm cũng rất hiền lành, cho người ta một loại cảm giác mâu thuẫn. Nhưng không ai ở đây dám coi thường bà ta. Long Chủ tuy là chủ nhân của Yêu tộc, nhưng tuổi tác và đạo hạnh lại kém Hồ mẫu rất nhiều. Nghe nói chỉ có lão tổ tông thần bí của Nhân tộc kia mới có thể so sánh được với bà ta. Thanh niên tuấn mỹ ở bên không nhịn được nói: "Hồ mẫu, vì sao lại chiếu cố người trẻ tuổi kia? Trực tiếp ăn hết là được rồi, chẳng lẽ là do người ứng kiếp kia?"

"Tất nhiên, nguyên nhân khiến tộc chúng ta nhiều lần thất bại là do không phù hợp với Đại Thế của thế giới, Nhân tộc tuổi thọ ngắn, gây ra ít thay đổi đối với thiên địa, nên được thiên địa ưu ái."

Hồ mẫu dừng một chút, rồi nói một lần nữa: "Nhóm chúng ta có thể nâng đỡ thế lực của Nhân tộc, gián tiếp thống trị thiên địa."

Nghe Hồ mẫu nói như vậy, hai yêu cũng không kiên trì nữa.

Nghĩ kỹ lại thì vận may của Nhân tộc quả thực rất đáng sợ. Đã nhiều lần Yêu tộc chiếm ưu thế áp đảo, suýt chút nữa tiêu diệt Nhân tộc, kết quả bởi vì một nguyên nhân nào đó lại để cho bọn họ lật ngược tình thế.

Hoặc là nhân tài xuất hiện bên trong Nhân tộc, hoặc là Yêu tộc nội chiến, hoặc là hung thú quay đầu lại tấn công Yêu tộc.

Mười ngày sau.

Yêu tộc dốc toàn bộ lực lượng. Toàn bộ khu vực phía tây của Thái Ảm vực là nơi đầu tiên thất thủ. Ngay sau khi Binh Phong chỉ về phía bắc, phía bắc lập tức lưu lạc non nửa. Nhân tộc ở trung tâm có nội tình tương đối thâm hậu, Yêu tộc cũng không đặt toàn bộ lực lượng vào đó, mà thiết lập một tuyến phòng thủ.

Ngoài Yêu tộc, thu lợi nhiều nhất là Tề quốc. Tề quốc theo chân Yêu tộc, mỗi khi Yêu tộc đánh chiếm một mảnh đất, Tề quốc liền tuyên bố nhận lấy. Trong hơn nửa năm, địa bàn trải rộng ở phía tây và một bộ phận ở phía bắc, lãnh thổ rộng gấp đôi Lương quốc. Không chỉ vậy, La Vân của Tề quốc còn đăng cơ ở Đại Hắc sơn của Yêu tộc vào ngày hôm trước.

【VIP】 Đại Tai Càn Nguyên, sinh nhật của quốc chủ(2)

Quốc hiệu là Tề, niên hiệu Thánh Đức, La Vân xưng là Thánh Đức Hoàng đế. Đến lúc này, La Vân có Thiên Tử kiếm, đi sau nhưng lại đến trước.

Hành vi phô trương này của La Vân đã khơi dậy sự chán ghét của Nhân tộc. Ngoại trừ lãnh thổ của Tề quốc, tại những nơi khác có thể nói là tiếng xấu, mơ hồ có danh hiệu phản tặc.

Thế lực của Tề quốc ngoại trừ Yêu tộc thì chính là tán tu bàng môn, càng làm ác cảm của mọi người sâu hơn.

Biên giới Tề quốc, La Vân đang ngự giá thân chinh nhìn thấy thành trì bị chiến hỏa hoành hành, với dân số một phần mười, trong lòng chua xót không sao tả xiết.

“Bệ hạ không cần thương tổn tinh thần, Vương Đạo Nhạc Thổ cuối cùng sẽ có một ngày sẽ tới.”

“Ta sai rồi sao?” La Vân tự lẩm bẩm.

“Không, không thể tránh khỏi sự xâm lược của Yêu tộc. Nếu không có bệ hạ, e rằng Nhân tộc ngay cả một chút người này cũng không có, bách tính rất cảm kích bệ hạ.”

Tướng quân khoác bạch bào đứng sau lưng là huynh đệ năm xưa đã theo y từ trên núi xuống. Người ngoài đều đổ lỗi Yêu tộc xâm lược lên đầu La Vân. Trên thực tế, Yêu tộc vẫn sẽ luôn xâm lược, La đại ca ngược lại là công thần. Nếu không

có sự bảo vệ của y, mười triệu người của Tề quốc có thể đã trở thành thức ăn cho yêu quái.

"Báo! Lại có yêu quái ăn thịt người ngoài đường, mười lăm hộ đã chết cả gia đình, yêu quái hiện đã bị Đại tướng quân bắt tại chỗ. Xin bệ hạ xử lý."

"Đúng rồi, yêu quái là Đà Long Yêu tộc."

Trong mắt La Vân loé lên sát ý mạnh mẽ, nhưng cuối cùng vẫn thở dài một hơi nặng nề, nói: "Áp giải đến Yêu tháp chín tầng, để Yêu tộc xử lý đi."

Yêu tộc bình thường bọn họ có thể tự xử lý, một số quý tộc trong Yêu tộc không thể đắc tội, chỉ có thể để chính người của hắn xử lý. Nhưng có bao nhiêu người vì nhân loại mà trừng phạt người cùng tộc đây, cuối cùng chỉ làm dáng một chút thôi.

Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm bước ra từ bên trong, đến đại điện Phong Đô thành.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ Diêm La chân thân (Đạo Cơ hậu kỳ: 49001/70000)

Đại Vô Sinh Luân (đại thành: 2157/5000)

Sau một khoảng thời gian tu hành, Đại Vô Sinh Luân thành công đột phá đại thành, mở khóa tất cả bảy chiêu thức, độ thuần thục của Diêm La chân thân đã hơn phân nửa.

Lục Khiêm tính toán Đạo hạnh của mình một chút. Đạo Cơ hậu kỳ đạo hạnh cơ bản là tám trăm năm, cộng thêm bốn vạn độ thuần thục của cái này, tổng cộng chín trăm ba mươi tư năm đạo hạnh. Bây giờ có thể được gọi là cao thủ Đạo Cơ đỉnh phong. Cộng thêm hai kiện Kim Cương mãn tầng là Vạn Long Ngọc Tỷ và Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, cùng với

Nguyên Linh pháp bảo Đỗng Sát Thần Nhãn. Về cơ bản, có sức mạnh của Hư Đan, đánh bại Hư Đan không thành vấn đề lớn.

Mấy lá thư xuất hiện trong tay Lục Khiêm. Là Dạ Thi Sơn Vương gửi tới, Yêu Tộc xâm lược, yêu cầu mỗi thế lực phái một phần binh lực ra ứng chiến.

"Haizz, để Đạo Cơ mới quy thuận dẫn binh đi là được." Lục Khiêm nhướng mày, lập tức đưa ra quyết định.

Đoàn kết thực sự là lựa chọn tốt nhất để giảm thiểu rủi ro, nhưng đồng thời cũng thay người khác gánh chịu nguy hiểm.

Còn một lá thư nữa. Lương Vương chuẩn bị đăng cơ tại Thương Sơn, yêu cầu tất cả thế lực lớn tuyên bố quy thuận, gia tăng khí vận đăng cơ.

"Mai Khê, Tử Vi pháp minh, thật phô trương, quả nhiên là khí vận chi tử." Lục Khiêm cười nói.

Bây giờ xem ra ngày đó mình quả thực là bị thiên địa loại trừ. Vốn cho rằng là chỗ tốt, ngược lại là thành toàn cho người khác.

Đây không phải là lão gia gia truyền công trong tiểu thuyết sao. Công pháp của hai người đều là do cùng một người truyền cho, người có lòng muốn điều tra thì nhất định có thể điều tra ra, ngược lại làm cả người đầy mùi khai.

Lục Khiêm đã thông báo cho Già Lam về việc này, để nàng tự xử lý. Tuyên bố quy thuận thì quy thuận thôi, cũng không phải việc khó gì.

Thương Sơn.

Một trăm ngàn kỵ sĩ áo giáp đen bao vây ngọn núi. Cờ xí tung bay, sát khí tận trời. Đây là nghi thức phong thiện. Dưới chân núi thờ thần núi Thương Sơn, trung tâm thờ Hậu Thổ.

Trên đỉnh núi, người ta dâng khoai ở phía bắc, cây lúa ở phía nam, cá ở phía đông, gạo ở phía tây làm vật tế thần.

Mai Khê tế bái thiên địa dưới sự chú ý của tất cả mọi người. Vào lúc này, một ý nghĩa rõ ràng giáng xuống trong cõi U Minh.

Trái tim của nhiều cao thủ có mặt run lên. Mai Khê bỗng nhiên rút Thiên Tử kiếm ra.

Ầm!

Kim quang hình thành cột sáng, đâm thủng bầu trời. Kim quang tan biến, để lại một thanh kiếm bí ẩn và dị thường. Thanh kiếm này được làm bằng ngũ hành, lấy hình phạt và đức hạnh để bàn luận, lấy Âm Dương để mở ra, đấy xuân hạ để cầm lấy, lấy thu đông để đi… Chỉ với một thanh kiếm này, đã khiến cho lòng người không tự chủ được mà thần phục.

“Lấy Đế Vương chi đạo, tu luyện tuyệt học kiếm tu. Chậc chậc, nghe nói phương pháp này là truyền thừa của Phong Đô đạo nhân, ta cũng muốn gặp người này một chút.”

Thái Vi Tử cảm thán nói. Thế gian Đế Vương từ xưa đến nay đều không thể tu luyện. Bởi vì bọn họ ở trung tâm của vạn dân, ở trong vòng xoáy của nhân đạo, Luyện Khí luyện thể cũng không thể nào tĩnh tâm. Mà Đế Quân Đại Thế là dùng để tôi luyện kiếm tâm, nếu thành công vượt qua thì thành tựu kiếm thuật sẽ phi thường. Thiên Tử kiếm đại thành.

【VIP】 Vạn Kiếp Bất Phục
Đọa Luân Hồi(1)

Dưới việc tuyên đọc tế tự, quốc hiệu cũng đã được xác định. Quốc hiệu là "Càn", có nghĩa là 'Đại Tai Càn Nguyên'. Niên hiệu là 'Hoàng Thủy'.

Về sau Lương Vương chính là Kiền Đế.

Nghe được lời của tể tướng, Mai Khê cười nói: "Trẫm cũng muốn gặp người này xem hắn đến cùng ẩn giấu bao nhiêu thứ, hừ! Vậy mà còn có phần của La Vân, trẫm muốn để y phun ra toàn bộ, ngày mai bảo hắn tới gặp." Mai Khê nói với thủ hạ.

Bây giờ khác với ngày xưa, y cũng không còn khao khát sự tồn tại của Phong Đô nữa.

"Vâng, bệ hạ."

"Đúng rồi, phái thêm ba trăm vạn người đến xây cổng thành, hoàng cung và các môn phái cũng cần sửa sang lại, tăng thêm lao dịch cho dân chúng ở miền núi. Năm sau, nhất định phải quy định số lượng linh thảo nộp lên, nếu không xét nhà sung quân."

Đạo trị quốc chính là không để cho bọn họ nhàn rỗi. Để lại một thứ treo bọn họ. Để cho bọn họ có ăn nhưng ăn không đủ no. Vĩnh viễn chỉ có một miếng cơm, để bọn họ không chết đói, bôn ba lao lực đến bữa ăn cuối cùng, đây chính là con đường ổn định và hòa bình lâu dài.

…

Phong Đô thành.

Sứ giả của Kiền Đế còn chưa mang tin tức đến, Lục Khiêm ở bên này đã sắp đi xa.

"Ngày sinh nhật của quốc chủ Phù Đề quốc, ta sẽ đi tham gia yến tiệc, ngươi tự mình trông nhà."

Nói xong, thân hình đã biến mất. Nếu như lấy được Hư Đan chuyển thế, lại bế quan tu luyện thêm mấy năm là có thể bắt đầu kế hoạch lớn Chân Đan của mình rồi. Đến lúc đó đại đạo có hi vọng rồi.

Phù Đề quốc.

Nơi này nằm trên một hòn đảo ở hải ngoại. Loại quốc gia kỳ lạ có dị năng cường đại này bình thường sẽ không ở trên địa bàn của nhân loại. Người Phù Đề biết thuấn di, cũng không quan tâm đến khoảng cách.

Sinh nhật của quốc chủ Phù Đề quốc thường được tổ chức vào mỗi sáu mươi năm hoặc một trăm năm. Làm năm nào cũng hao người tốn của.

Địa điểm xa quá, người đến mừng sinh nhật cũng vất vả. Vốn dự định gọi một người Phù Đề quốc hỗ trợ đưa qua. Hầu hết bọn họ đều đang chuẩn bị sinh nhật nên không có ai nhận nhiệm vụ, vì vậy Lục Khiêm đành phải đi một mình.

Chỉ còn vài năm nữa là đến Đạo Cơ viên mãn. Từ Đạo Cơ viên mãn đến Hư Đan, Lục Khiêm cảm thấy cũng không phải rất khó khăn. Dù sao cũng có tư liệu do Cửu Tiêu Đạo Minh cùng Trảm Kiếp Bảo Uyển lưu lại.

Hư Đan không phải là đan, cũng không có pháp lực hóa rắn, tạo thành một Kim đan hoàn mỹ không tì vết. Hơn nữa đạo hạnh đến một ngàn năm, Âm Thần nhục thân pháp lực đều là trạng thái viên mãn.

Vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội. Lấy được phương pháp chuyển thế Hư Đan là có thể mở kế hoạch Chân Đan.

Một khi tiến vào Chân Đan, cho dù không cần độ kiếp thì một ngàn năm đạo hạnh cũng mạnh hơn một chút so với Hư Đan năm lần bốn lượt. Dù sao tính chất của pháp lực thay đổi, chỉ dựa vào số lượng thì không thể thắng nổi Chân Đan.

Trời cao vạn trượng, gió như đao. Gió mạnh rít gào hình thành thực chất, từng luồng gió xoáy có thể so sánh với máy xay thịt.

Lục Khiêm hóa thành cự điểu bình yên vô sự bay ở trên bầu trời, không có một sinh vật sống xung quanh.

Con chim này có mặt giống người, lông vũ ngũ sắc, cũng mọc ra tóc. Nhìn từ xa, giống như một lang quân tuấn mỹ khoác chiếc áo lông vũ ngũ sắc.

Tên của loài chim này là Thanh Vấn Niệm Văn. Không có năng lực gì đặc biệt, nhưng tốc độ bay nhanh, trên người có lông vũ ngũ sắc không sợ gió mạnh.

Thất Thập Nhị Biến biến thành thứ này thì tốc độ phi hành sẽ rất nhanh. Điểm đáng sợ nhất của Thập Thất Nhị Biến là cho dù không nhìn thấy vật thật cũng có thể biến thành. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trên thế giới phải có, mà đẳng cấp không thể vượt qua tu vi của bản thể.

Lục Khiêm không thể biến thành Chân Long, có thể đợi đến sau khi Đan Kiếp, hoặc là Thất Thập Nhị Biến ngưng tụ ra Chân Lục, mới có khả năng biến ảo.

Không biết đã bay bao lâu. Bỗng nhiên, một trận sát khí ngút trời bốc lên. Toàn bộ bầu trời bị nhuộm thành màu huyết hồng. Lục Khiêm lắc mình biến hóa một lần nữa, biến thành một làn gió nhẹ trong thiên địa.

Bên dưới là một hồ nước khổng lồ. Hồ nước xanh thẳm trong vắt, có thể thấy cảnh tượng ngập sâu hàng chục mét dưới nước. Mở Đỗng Sát Thần Nhãn ra, có một con Hoàng Long

cuộn người bên trong. Con rồng này toàn thân có màu vàng tươi, cơ thể trơn nhẵn, không có vảy và sừng. Đôi mắt tròn xoe, lông bờm giương lên, có vẻ vô cùng phóng khoáng. Thân thể vàng nhạt bóng loáng có hoa văn như gợn sóng, cũng giống như hoa văn cấu tạo của thép tôi luyện cao cấp.

"Ly Long!"

Lục Khiêm trong nháy mắt nhìn thấy diện mạo chân thực của con rồng này. Không sừng được gọi là Ly, có sừng được gọi là Cầu, có vảy được gọi là Giao. Đây rõ ràng là một con Ly Long.

Tu vi của Ly Long rõ ràng không thấp, ước chừng có khoảng Hư Đan, hẳn là không có chuyển thế.

"Tại sao Yêu quân của Yêu tộc lại chạy đến đây?" Lục Khiêm nghĩ thầm.

Soạt!

Làn gió thổi vào mặt nước biến thành một con băng ngư trong suốt có kích thước bằng ngón tay cái. Bên cạnh Hoàng Long có một số binh lính tôm và tướng cua, trong đất còn giấu mấy tên Bạng Tinh.

"Kiếm Ly Long Quân, thật sự có người tới sao?" Tướng cua hỏi.

"Ngu xuẩn, bản tọa đã bảo ngươi không được nói, ngươi không hiểu sao?"

Kiếm Ly giận tím mặt, làm cho bọn lính tôm run lẩy bẩy.

【VIP】 Vạn Kiếp Bất Phục
Đọa Luân Hồi(2)

"Tin tức này là ta mua từ Đệ Nhị Minh, làm sao có thể sai được. Tế Tửu của Bắc Minh pháp minh sẽ đi qua nơi này, đợi bản tọa giết hắn, nhất định nổi danh thiên hạ."

Yêu tộc xâm lược hơn nửa năm, cho tới bây giờ vẫn chưa có người có địa vị cao vẫn lạc. Nhân loại lần này có một Tế Tửu chết, đó sẽ là một đả kích vô cùng lớn đối với tinh thần của bọn họ.

"Đệ Nhị Minh… Quả nhiên thương nhân cũng không có ranh giới cuối cùng gì."

Tế Tửu được nói đến kia chắc chắn là mình. Tác phong của thương nhân chính là ăn cả hai đầu, hôm nay buôn bán tình báo của người khác, ngày mai cũng có thể buôn bán tình báo của ngươi. Trong lòng Lục Khiêm đã có chuẩn bị cho việc này, không ngờ vậy mà lại bán cho Yêu tộc.

"Ai?"

Lúc này, Kiếm Ly bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt bắn ra kim mang.

Hóa ra là Lục Khiêm ở quá gần, bị Ly Long phát hiện ra.

Ầm!

Một cái đuôi rồng quét qua, lực áp Thái Sơn. Lục Khiêm lộ ra chân thân, hai cái đuôi va vào nhau. Cả dòng sông được nâng lên, sóng cao hàng trăm trượng. Hoàng Tuyền Giao Long nhân cơ hội bay lên trời.

“Hừ…” Cái đuôi giống như là quét vào phía trên pháp bảo cứng rắn không gì sánh được, Kiếm Ly bị đau kêu lên một tiếng đau đớn, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ: “Ngươi là thần thánh phương nào?”

Đây rõ ràng là một tu sĩ luyện thể Long chủng của Nhân tộc. Theo lý thuyết Long chủng tu sĩ hẳn là nên thấp hơn một cái đầu so với Chân Long. Cho dù là cùng một cảnh giới, cũng không phải là đối thủ của Chân Long.

Làm thế nào mà cơ thể của người này có thể cứng như vậy?

“Không phải vừa rồi ngươi đang tìm ta sao?” Lục Khiêm vừa nói chuyện, vừa thả ra ba đạo Kim Luân. Trong phút chốc, trời đất mù mịt. Âm Phong vạn trượng, Thần Thủy ba màu.

“Hóa ra là ngươi!”

Một giọt Thần Thủy rơi xuống người Kiếm Ly, lập tức đốt thành một cái hố nhỏ. Âm phong thổi qua, để lại một vệt trắng mờ trên da. Một chút ấy cũng không được coi là tổn thương, nhưng số lượng nhiều, Thần Thủy ba màu đều nhanh như đang mưa. Còn có Âm phong, cửa đá, những lính tôm và tướng cua bên cạnh đã sớm bị xóa sổ dưới Thần Thủy ba màu.

Trải qua sự khiếp sợ ngắn ngủi, Kiếm Ly đã lấy lại tinh thần.

“Hừ! Ngươi thật sự cho rằng có thể hạ được ta?”

Gầm! Kiếm Ly hét lớn một tiếng. Sóng âm vô hình quét qua. Lấy Kiếm Ly làm trung tâm, mọi thứ tiếp xúc với sóng âm đều biến thành bột.

“Đây là kiếm khí?”

Lông mày Lục Khiêm nhíu lại. Lần này rốt cục biết rõ thứ này tên là Kiếm Ly. Tiếng gầm của con rồng lại là kiếm ý cực

kỳ thuần khiết. Chỉ nhìn một chút đã có cảm giác đau nhói ở mi tâm. Khoảnh khắc sóng âm đánh tới. Kim quang bắn ra bốn phía, Kim Kiều bắc qua hư không vụt qua.

Ầm! Sóng âm vô hình đánh vào phía trên Kim Kiều, Kim Kiều bất động.

Linh khí Thiên Cương mãn tầng ngoại trừ không có sinh ra bảo cấm, thực ra cũng tương đương với pháp bảo. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều không chỉ đánh lui sóng âm, đồng thời còn bao phủ xuống Ly Long. Bóng tối bao phủ Ly Long, mang theo cảm giác áp bách làm cho người ta hít thở không thông.

"Thiên Cương mãn tầng?" Kiếm Ly kinh ngạc nói, lập tức khinh thường. Thân hình tăng tốc bay lên ngàn trượng, hoa văn thép trên da dường như trở nên sống động. Biến thành một đạo kiếm khí. Ngàn vạn kiếm khí tựa như màn mưa, phá vỡ Âm Phong, sinh tử, cửa đá, Thần Thủy, Kim Kiều… Đủ loại Pháp Tướng.

Yêu tộc không am hiểu Luyện Khí, thậm chí phần lớn yêu quái không có binh khí. Ngay cả vũ khí cũng hiếm có loại vũ khí nào sánh được với con người. Phần lớn tu luyện thần thông của bản thân. Dù sao binh khí có tinh diệu đến đâu, phần lớn cũng không bằng nhục thân mạnh mẽ của bọn chúng.

Tình thế chuyển biến mạnh. Pháp thuật bị phá, ngàn vạn kiếm khí bao quanh Lục Khiêm, không để lại một chút góc chết nào. Ngay cả con ruồi cũng không bay ra được.

Ầm!

Ngay khi Lục Khiêm sắp chết, mười đạo Kim quang từ trên trời giáng xuống, va chạm với kiếm khí, cả hai triệt tiêu lẫn nhau. Ba đạo Kim Luân chảy xuống ròng ròng.

Cảnh giới của Lục Khiêm thấp hơn Kiếm Ly một chút, nhưng cũng không phải là không có sức chiến đấu. Chớ nói chi là còn có Thẩm Phán Kim quang, và Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Kiếm Ly há mồm phun ra mấy luồng tinh khí trắng như tuyết, tinh khí hóa thân thành Bạch Cốt Đạo binh. Mấy ngàn Đạo binh cầm cốt đao cốt thương trong tay hô hào khẩu hiệu xung phong liều chết lao đến.

Đây là Long Nha binh. Long Nha binh là những Đạo binh mọc ra Long Nha, có một chút năng lực của Giao Long.

Thân hình của Ly Long dài ba ngàn trượng. Toàn thân vàng nhạt, xoay quanh trên không trung, mặt đất bên dưới tối đen. Uy thế như thế, các loài chim và thú trong bán kính hàng ngàn dặm nằm rạp trên mặt đất, không thể thở được vì sợ hãi.

"Ta cũng có!"

Lục Khiêm cũng học theo hóa thân thành Giao Long, há mồm phun ra Vạn Long Ngọc Tỷ, mấy ngàn Giao Long tinh khí bay ra.

"Vì sao lại có nhiều Giao Long như vậy, ngươi làm như thế nào." Kiếm Ly quá sợ hãi.

Cú sốc mà Lục Khiêm gây ra cho y mạnh hơn rất nhiều so với pháp bảo vừa rồi. Có pháp bảo chỉ có thể nói hắn may mắn. Nhưng có món pháp bảo này, ít nhất phải có được thừa nhận của Long Hồn.

【VIP】 Vạn Kiếp Bất Phục
Đọa Luân Hồi(3)

Mà nơi táng thân của Long tộc lại là cấm địa cao cấp nhất, làm sao gia hỏa này lại có được? Đáp lại y là một đạo Thẩm Phán Kim quang. Trước kia hai người chênh lệch không lớn. Lại thêm vài kiện bảo vật, ngược lại là Lục Khiêm bên này chiếm thượng phong.

"Chết tiệt, sao tình báo lại không nói ra điều này." Kiếm Ly âm thầm cắn răng.

Ly Long nhớ lại, thời điểm mua tình báo, gia hỏa kia nhất định phải bắt mình bỏ thêm mười vạn để mua hội viên tôn quý. Nói là có cái gì mà bí mật độc nhất vô nhị, còn có dịch vụ chuyên môn định chế tình báo. Ly Long lúc này mới nghĩ lại, gia hỏa này chỉ sợ là cố ý giấu thủ đoạn.

Gian thương!

Nghĩ tới đây, Kiếm Ly không muốn đánh nữa, muốn rút lui. Lần này coi như gặp khó khăn. Trở về nhất định sẽ nói bí mật Giao Long Long Hồn cho Long Chủ. Chuyện này thực sự là quá lớn. Cấm địa của Long tộc bị người ngoài xâm nhập, Long Hồn bên trong cũng bị lấy đi.

Đây là việc lớn làm xấu hổ tổ tiên.

Xoạt!

Kiếm Ly cuốn theo Phong Vũ, lướt gió vượt qua trăm dặm trong tích tắc. Tốc độ của Hư Đan không phải người bình thường có thể so sánh được, chỉ trong vòng chưa đầy một hơi thở, Lục Khiêm đã bị bỏ lại phía sau.

“Muốn chạy?” Lục Khiêm cười nhạo một tiếng, hóa thân thành hình người, trong tay cầm một cái Cốt Luân trắng bệch. Cốt Luân quay tròn xoay tròn, sau đó bỗng nhiên ném về phía Kiếm Ly. Kiếm Ly đang bay lên, chợt phát hiện bầu trời tối sầm lại. Vô thức ngẩng đầu, bầu trời biến thành màu đen kịt, ánh mặt trời trở nên nhợt nhạt.

Âm phong đột nhiên nổi lên, mặt đất nứt ra, một cánh cổng cao ngàn trượng bằng đá đen như mực hiện ra. Cửa đá phát ra ba động màu trắng, làn da của Ly Long tiếp xúc với ba động đó, trở thành màu đen và xuất hiện nếp nhăn, sức sống trôi qua từng chút một. Dường như có một toà điện Diêm La nằm sâu trong cửa đá, phía trước nó là một dòng sông huyết hồng. Mỗi một loại dị tượng cũng tản mát ra khí tức tà ác. Đồng thời, lực hút mạnh mẽ không ngừng kéo, như muốn hút vào cửa đá.

“Đây là… Không thể nào! Ngươi chẳng qua chỉ là Đạo Cơ hậu kỳ!!”

Ly Long điên cuồng bay loạn trong không gian này, biểu hiện chuyển từ tức giận sang tuyệt vọng, cuối cùng trở thành tro tàn. Cuối cùng kiệt sức, bị hút vào cửa đá. Bị Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trấn áp ở phía bên kia.

Dị tượng tan biến, thân hình Lục Khiêm lơ lửng trên không trung. Đây là tuyệt chiêu Đại Vô Sinh Luân – Vạn Kiếp Bất Phục Đọa Luân Hồi.

Chiêu này kết hợp sáu chiêu thức trước đó để tạo thành thế giới Diêm La.

Một khi bị hút vào cửa đá, sẽ vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn tiếp nhận tra tấn, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Sau khi phát ra chiêu thức này, sắc mặt Lục Khiêm trắng bệch, xem ra tiêu hao khá lớn. Lúc này, Kim Kiều thu nhỏ trong lòng bàn tay khẽ run lên.

“Lão gia, ta sắp đột phá rồi.” Thanh âm của Mạc Sầu truyền đến.

“Ừm? Đột phá sao? Ngươi nghỉ ngơi trước đi.” Lục Khiêm đưa Kim Kiều vào Thức Hải. Không biết đột phá lần này là bảo cấm gì.

Bảo cấm là pháp bảo ngưng tụ ra thần thông. Bình thường có liên quan đến năng lực của pháp bảo. Có bảo cấm pháp bảo có khả năng sản sinh ra linh trí. Nhưng Mạc Sầu là Khí Linh, hẳn là sẽ không sản sinh ra linh trí ngoài định mức. Lục Khiêm cảm thấy hẳn là ‘Trấn áp’ ‘Vượt qua’ có liên quan bảo cấm.

Ví dụ như Đỗng Sát Thần Nhãn chính là nhìn rõ, nhìn rõ vạn vật. Cho dù như thế nào, pháp bảo thứ hai của mình sắp sinh ra. Có được pháp bảo Hư Đan rất ít, có hai kiện đã ít lại càng ít.

Sau khi dọn dẹp chiến trường đơn giản, Lục Khiêm bay về phía Phù Đề quốc. Hắn phải hỏi Đệ Nhị Kiêu cho rõ ràng, vì sao có người Phù Đề quốc buôn bán tin tức của mình. Nếu như không phải mình đã luyện thành Thất Thập Nhị Biến, nói không chừng thực sự sẽ bị người ám toán.

Điều mà Lục Khiêm không biết là tầm ảnh hưởng của trận chiến này vượt xa sức tưởng tượng của hắn. Kiếm Ly không phải Long tộc bình thường.

Y là Long Quân!

Địa vị của Long Quân là dưới quyền của Long Chủ, là tộc trưởng. Kiếm Ly là Ly Long tộc trưởng, Long tộc Đại Quân. Cái chết của y có thể nói là đả kích nặng nề đối với Yêu tộc. Yêu tộc hận đến nghiến răng. Sĩ khí của Nhân tộc tăng vọt.

Dưới sự đào bới của những người có tâm, cuối cùng đã xác định được anh hùng của Nhân tộc là ai. Dù sao cấp bậc chiến

đấu của Hư Đan quá chói mắt, người ta không muốn chú ý cũng khó.

Con mắt thứ ba, kim quang sáng chói, Đạo Cơ hậu kỳ nhưng lại có sự chiến đấu của Hư Đan.

Mọi người lập tức khóa chặt Phong Đô.

Chỉ riêng chiến tích giết chết Long tộc Đại Quân đã khiến cho thanh danh của Phong Đô vang dội, trở thành thuốc trợ tim cho Nhân tộc chiến đấu chống lại Yêu tộc.

"Ha ha ha, hả lòng hả dạ. Hả lòng hả dạ! Phải uống cạn một chén lớn!"

Tề quốc, bọn thái giám có chút khó hiểu, tại sao hôm nay bệ hạ sao lại vui vẻ, thậm chí lần đầu tiên uống rượu.

Tất nhiên, Lục Khiêm không biết tất cả những điều này, chỉ sau khi đến Phù Đề quốc mới rõ ràng bản thân đến tột cùng đã làm ra việc lớn gì.

【VIP】 Phù Đề quốc chủ(1)

Phong Đô thành.

Xe ngựa do tám con Thiên Mã trắng như tuyết kéo rơi xuống đất.

Ầm! Một làn khói bụi bốc lên.

Một người mặc áo bào đỏ thắm đi đến dưới xe ngựa, một nam nhân trung niên mặt trắng không râu.

"Người đến là ai?" Trương Long quát, thanh âm truyền đến từ tường thành cao trăm trượng.

"Càn Hoàng Thiên Sứ giá lâm, các ngươi nhanh mở cửa thành."

Thanh âm của Thiên Sứ lanh lảnh, cũng truyền đến trăm trượng bên ngoài, hiển nhiên công lực không thấp.

Tạch tạch tạch…

Cửa thành chậm rãi mở ra. Một nữ tử xinh đẹp mặc đồ đen được đám đông vây quanh bước đến.

"Thì ra là sứ giả, không biết quân chủ có gì phân phó?" Già Lam thi lễ một cái, trong lòng rất không kiên nhẫn đối với tên hoạn quan này. Còn có tên Càn Hoàng vô tích sự đó.

Từ khi Càn Hoàng đăng cơ đến nay, bắt đầu làm cái gì mà hệ thống quận huyện, Phong Đô chia thành huyện thì cũng thôi đi, còn phái người xây một tòa huyện thành. Mặc dù bọn họ không dám động đến Phong Đô thành, nhưng bọn họ đã lấy địa bàn bên ngoài Phong Đô làm của riêng, tuyên bố rằng

những thứ này thuộc sở hữu của hoàng gia, những người khác không được phép lấy chúng khi chưa được phép.

Nếu không phải nể tình mặt mũi của pháp minh thì sớm đã chém đầu của tên huyện lệnh Dưỡng Thần kỳ này rồi.

"Ngươi chính là Phong Đô đạo nhân? Bệ hạ có lời mời." Sứ giả nhìn Già Lam.

Theo đạo lý mà nói, nhìn thấy sứ giả cũng giống như nhìn thấy chính Hoàng đế nên phải quỳ xuống. Đối với tu sĩ thì không có quá nhiều hạn chế như vậy.

"Phong Đô thành chủ không có ở đây, Thiên Sứ lần sau lại đến đi."

"Bệ hạ triệu kiến là một việc khẩn cấp, các hạ vẫn nên thông báo lại, làm lỡ chuyện quan trọng không ai có thể gánh vác được, Tể tướng sẽ tức giận."

Thiên Sứ biết rõ đối phó với đám người này mà lấy tên của Hoàng đế ra thì không thể trấn áp được, nhưng nếu là Tể tướng thì không nhất định, dù sao phía sau người ta cũng là Tử Vi pháp minh.

"Nhưng Phong Đô thành chủ đi xa nhà, chúng ta cũng không biết rõ Phong Đô thành chủ ở đâu."

Già Lam một câu từ chối.

Cho dù là Dạ Thi Sơn Vương cũng chưa hề nói Lục Khiêm nhất định phải trở về, người này cũng quá lỗ mãng.

Thiên Sứ bất đắc dĩ, thực lực thấp cũng không tiện phát tác, đành phải ngồi lên Thiên Mã, trở lại huyện thành ngoài ngàn dặm.

"A, những người này lại trở về." Trương Long giễu cợt nói.

“Gần đây cũng có người chạy tới, bọn họ thật là hung ác, đây là lần đầu tiên ta nghe nói có người tự nguyện biến thành quỷ.”

Thủ hạ châu đầu ghé tai, nói về vụ việc đáng xấu hổ ở huyện thành Phong Đô gần đây.

Nhưng việc này cũng hợp tình hợp lý. Luật pháp của Càn quốc thực sự rất nghiêm ngặt, khống chế tất cả thư tịch ngoại trừ vu y bách công, người bàn luận liên quan đến quan phủ đều bị giết, mặc kệ là khen ngợi hay chửi bới.

Thậm chí còn liên lụy đến hàng xóm. Mười hộ chia làm một bảo đảm, nếu một hộ trong đó phạm tội mà không bẩm báo thì tất cả mọi người có liên quan sẽ bị sung quân.

Khuyến khích báo cáo lẫn nhau, khiến cho người người cảm thấy bất an, quê nhà như là kẻ thù, ngay cả đường cái náo nhiệt cũng trầm mặc.

Càng khiến cho người ta im lặng chính là luật pháp của bọn họ. Việc lớn như giết người phóng hỏa, việc nhỏ như khạc nhổ và chen ngang. Trường hợp nhẹ sẽ bị trừ tiền, phạt tiền, nặng thì xét nhà sung quân.

Rất khó không khiến người ta hoài nghi là vì đuổi người tòng quân, dù sao chỉ có một con đường đi lên.

Các loại pháp luật khiến cho dân chúng khốn cùng, lại mở ra một con đường nhỏ lên cao khiến người ta cảm thấy có hy vọng. Trên chiến trường, mắt Càn quân khi nhìn quân địch đều xanh.

“Không thể không nói, thủ đoạn cai quản dân chúng bậc này quả thật là kinh khủng, cũng không biết là ai thiếu…”

Trương Long đang nói chuyện thì đột nhiên cảm thấy một ánh mắt giết người. Ngẩng đầu nhìn lại, hoá ra là Già Lam.

“Khụ khụ, nói sai rồi nói sai rồi, thuộc hạ biết sai rồi.”

Trương Long lúc này mới nhớ ra người trong thiên hạ nói Phong Đô thành chủ là sư phụ của hai vị quân chủ hiện tại, tất cả bản lĩnh đều được truyền thừa từ Phong Đô thành chủ.

Không thể không nói, hai đồ đệ của thành chủ có thành tựu lớn như vậy, thủ hạ như bọn họ cũng rất vinh hạnh. Tất nhiên, hai đệ tử này dường như không biết báo ơn.

Bên kia, Lục Khiêm đi vào hải ngoại. Trên đường đụng phải vô số hung thú, nhưng cũng bị Thất Thập Nhị Biến tránh khỏi, cũng không xảy ra đánh nhau.

Hiện tại Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều thuận lợi nâng cao, không cần tiếp tục tìm kiếm hung thú để trấn áp nữa. Bây giờ cuối cùng cũng biết được Thất Thập Nhị Biến của Tôn Ngộ Không lợi hại như vậy, nếu không có thần thông quan sát, quả thực rất khó phát hiện ra thuật biến hóa.

Hóa thành hải âu bay qua mặt biển, trước mắt là một hòn đảo. Cổ thụ che trời, những tảng đá lởm chởm.

Lục Khiêm vốn cho rằng là một thành trì tương đối phồn hoa với những con phố ngay ngắn. Dù sao Phù Đề quốc không có bao nhiêu người, chỉ có quy mô của một thành trì bình thường, hẳn là chế tạo lộng lẫy. Ít nhất cũng treo tơ lụa trên cây, vàng rải xuống đất mới phù hợp với tên gọi Thái Ảm Thương Quốc.

Không ngờ, lại trông như một mớ hỗn độn. Nhà của bọn họ vô cùng sang trọng. Ngôi nhà thông thường nhất cũng có năm tầng. Ngói vàng tường trắng, đình đài lầu các. Có ngôi nhà ở trên tán cây cao trăm trượng, có ở dưới nước, trên mặt nước, cửa ra vào chính là nước sông.

【VIP】 Phù Đề quốc chủ(2)

Ngoài nhà dân, còn có đường phố. Đường phố tạo thành từ tên và số hiệu, khiến cho người ta vừa nhìn đã biết là một đường phố. Có thể nửa đầu nằm trên rìa vách đá, nửa sau nằm trên mặt nước cách đó một dặm.

Tuy nhiên, đường phố trông khá phồn hoa, tấp nập người qua lại, có người vừa ra ngoài đã đến mấy dặm đường bên ngoài.

Lục Khiêm dùng Đỗng Sát Thần Nhãn, thoạt nhìn thì nơi này lộn xộn và phân bố có chút huyền diệu. Hẳn là một loại pháp trận nào đó, pháp trận trải dài hàng trăm dặm, đây là bút tích lớn nhất mà Lục Khiêm từng thấy. Thảo nào Phù Đề quốc giàu có như vậy mà không có ai đến cướp.

Không cần quốc chủ Phù Đề quốc ra tay, chỉ sợ pháp trận này cũng đủ để người ngoài ăn đủ khổ sở.

Lục Khiêm bước lên đường đi, Phù Đề lệnh hơi nhấp nháy. Người bên cạnh nghi hoặc nhìn Lục Khiêm một cái, nhưng không nói gì thêm.

Con đường này tên là đường Minh Nguyệt. Nhìn xung quanh, có rất nhiều cửa hàng bên đường, vải vóc tơ lụa, củi gạo dầu muối thậm chí có dược tài đan dược và yêu đan xương thú không biết tên. Người lái buôn mang theo tùy tùng, mang theo bao lớn nhỏ, đi đến cuối ngã tư đường, lấy Phù Đề lệnh ra rồi biến mất.

Hẳn là một người ngoài giống như Lục Khiêm, xem ra Phù Đề lệnh có thể truyền tống ở chỗ này. Nhìn quanh một hồi,

hàng hóa coi như hàng đẹp giá rẻ, nếu đem bán vào đất liền thì ít nhất cũng kiếm được nhiều tiền.

Lục Khiêm lấy Phù Đề lệnh ra, gửi một tin nhắn cho Đệ Nhị Kiêu.

"Đạo hữu, bây giờ ngươi ở đâu?" Một lúc sau, một nam tử bước ra từ khoảng không. Người này chính là Đệ Nhị Kiêu. Nhìn thấy Lục Khiêm, Đệ Nhị Kiêu cười khan nói: "Đạo huynh, đã lâu không gặp."

"Có thể giải thích với ta một chút không?" Lục Khiêm nhìn thấy vẻ mặt này của Đệ Nhị Kiêu là biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Chắc hẳn Đệ Nhị Kiêu cũng biết chuyện để lộ bí mật.

"Trước tiên xin lỗi đạo huynh. Đệ Nhị Minh là đường đệ của ta, nhóm của chúng ta không hợp nhau lắm, ngươi là khách hàng lớn của ta, cho nên bị tiểu tử này nhằm vào."

Bên trong Phù Đề quốc cũng không hài hòa. Ít nhất thì sự cạnh tranh vẫn tồn tại.

"Được rồi, không cần nói nhảm nhiều lời. Dẫn ta đi gặp Phù Đề quốc chủ đi."

Đệ Nhị Kiêu thở phào nhẹ nhõm, đặt tay phải lên vai Lục Khiêm, đánh một cái đã biến mất không thấy gì nữa. Trong hơi thở tiếp theo, cả hai xuất hiện trên đường phố. Tòa thành này hào hoa nhiều so với bên ngoài. Mặt đất lát bằng bạch ngọc, không nhuốm bụi trần. Người dân hai bên đường đều ăn mặc lộng lẫy, trong cửa hàng không có một món đồ bình thường nào. Bảo vật cấp thấp nhất đều là dạ minh châu.

"Đây là……"

"Đây là nội thành của Phù Đề quốc. Chỗ vừa rồi của đạo hữu chỉ ở ngoại thành. Chỉ có khách quý được mời và những người có họ Đệ Ngũ trở lên mới được vào nội thành."

Quả thật là như vậy, Lục Khiêm thấy mọi người trên phố đều có tu vi. Ở trung tâm của nội thành là một cung điện khổng lồ với mái vòm bằng bạch ngọc.

Hai người tiến vào bên trong.

"Đạo huynh, tại hạ đặc biệt chuẩn bị cho ngươi cơ hội triệu kiến đơn độc, quốc chủ điểm danh gặp ngươi, lát nữa phải xem biểu hiện của ngươi rồi."

Hai người tiến vào cung đình. Thủ vệ canh gác nghiêm ngặt hai bên. Đây không phải người bình thường, mà là Khôi Lỗi Đạo binh được tạo thành từ Tử Kim, trên người khắc đầy phù lục. Nhất cử nhất động đều có lực lượng cường đại.

Sàn nhà, cây cột và ngọn nến đều lờ mờ có khí tức pháp lực dao động, hẳn là thực hiện một loại pháp thuật cấm chế nào đó.

Sâu trong cung điện là tẩm cung của quốc chủ. Phía sau bình phong mơ hồ có một bóng người.

"Phong Đô đạo nhân? Gần đây danh tiếng của ngươi rất mạnh mẽ đấy."

"Ồ? Câu này của quốc chủ có ý gì?" Lục Khiêm hơi kinh ngạc. Tên tuổi của Phong Đô thành chủ đã truyền đến nơi này sao?

"Ngươi vẫn chưa biết sao? Ngươi giết Yêu tộc Đại Quân, thế nhân đều rất phấn khích đấy. Haha." Tiếng cười sảng khoái vang lên từ phía sau bình phong.

Thì ra là thế, đối với tin tức này, Lục Khiêm cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Cuộc chiến giữa hai người không quá bí mật, chắc chắn sẽ có người biết. Chỉ không ngờ nó lại lan truyền nhanh đến vậy.

Kết hợp với tình hình hiện tại, hẳn là có người lấy bản thân mình như một điển hình để tuyên truyền.

Phù Đề quốc chủ ho nhẹ một tiếng, đi vào chủ đề chính: "Đúng rồi, chuyện Đệ Nhị Minh để lộ bí mật, bản vương đã tiến hành trách phạt, hi vọng các hạ giơ cao đánh khẽ."

"Được rồi, nếu đã như vậy, tại hạ cũng không nói thêm cái gì, chỉ hi vọng sẽ không còn có lần sau."

Dù sao có việc phải nhờ người ta, Lục Khiêm cũng không truy cứu nhiều.

"Còn có việc chuyển thế Hư Đan, Đệ Nhị Kiêu đã nói với ta, cái này không khó, bản vương cũng có. Nhưng ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện."

"Quốc chủ mời nói."

"Dốc sức phục vụ cho Phù Đề quốc ba trăm năm, đây là ký kết khế ước hạ cấm chế, không biết các hạ có đồng ý không?"

【VIP】 Phù Đề quốc chủ(3)

“Quên đi. Không thể dùng tiền đổi sao?” Lục Khiêm hỏi. Ký kết khế ước chắc chắn không phải là khế ước bình thường, nói không chừng thật sự phải phục vụ người khác ba trăm năm.

“Đương nhiên không thể, đây là căn cơ để lập phái, không thể dùng tiền để đổi được. Ba trăm năm là đủ ít rồi.” Quốc chủ từ chối ngay tại chỗ.

Hai người lôi kéo một lúc, thậm chí Lục Khiêm còn chuyển Nguyên Nhất Chân Thuỷ của Cửu Tiêu Đạo Minh, Đế Quân Đại Thế, Lôi Đình Hoá Dục của Trảm Kiếp Bảo Uyển ra ngoài.

“Đế Quân Đại Thế…” Đồng tử của Phù Đề quốc chủ co lại, đây không phải là công pháp tu luyện của hai Hoàng đế kia sao. Xem ra lời đồn là thật, Phong Đô là sư phụ của hai người. Muốn đồng ý, nhưng vẫn từ chối.

Lục Khiêm không còn cách nào, đành phải chia tay rời khỏi. Sau khi Lục Khiêm đi xa, Đệ Nhị Kiêu không nhịn được nói: “Quốc chủ, Đế Quân Đại Thế có giá trị rất cao, vì sao không trao đổi?”

Nếu không phải bị thiên địa hạn chế, luyện thành bá đạo hoặc vương đạo Thiên Tử kiếm, thấp nhất cũng có tu vi Phong Kiếp. Thực ra không phân cao thấp với phương pháp chuyển thế Hư Đan. Mà phương pháp chuyển thế Hư Đan môn phái khác cũng có, Đệ Nhị Kiêu lo lắng qua làng này thì không còn quán nào như vậy.

“Đồ ngốc, ngươi vẫn không biết làm ăn.” Phù Đề quốc chủ cười nhạo nói: “Hàng hóa có đáng để trao đổi hay không không nằm ở giá trị của nó, mà là có người cần nó hay không.”

Nhìn thấy Đệ Nhị Kiêu kiến thức nửa vời, quốc chủ nói thêm: “Phong Đô đang thiếu phương pháp chuyển thế, cho nên đồ vật ở trên tay chúng ta chính là pháp bảo vô giá đối với hắn, cũng chỉ có ta mới bán cho hắn.”

“Cứ chờ đi, lần sau sẽ không phải là cái giá này.”

Phù Đề quốc chủ nhìn bóng lưng Lục Khiêm đi xa, nói như đã tính trước.

Mọi thứ đúng như lão đã đoán trước, quả thực lần sau Lục Khiêm đến, nhưng theo cách vượt quá dự đoán của lão.

Mà lúc này, ở bên kia biển, Lục Khiêm nhìn về phía Phù Đề quốc, mỉm cười: “Trở về đột Phá Hư Đan trước, nếu các ngươi đã không muốn làm ăn, lần sau trực tiếp đến lấy đi.”

Thương gia coi trọng lợi nhuận, có thể bán bất cứ thứ gì vì tiền. Vốn dĩ Lục Khiêm xem ở mặt mũi của công pháp mà có thể bỏ qua chuyện cũ, bây giờ còn muốn kiếm một món lớn, vậy thì sau này đừng trách mình vô tình.

Người của Phù Đề quốc làm việc không có điểm mấu chốt, ăn xong liền về nhà. Đừng nhìn vào sự hợp tác thoải mái và nhanh chóng, một khi có người đưa ra giá cao hơn, có thể lát nữa sẽ bán ngươi đi. Hiện tại tận tâm tận lực làm việc, phân loại thông tin khách hàng đằng sau, chờ người khác ra giá sẽ bán đi với giá tốt.

Cho dù ở thế giới nào, giao tiếp với thương nhân vẫn nên giữ lại tâm nhãn, miễn cho bị người khác bán đi còn giúp người ta đếm tiền.

Bên ngoài Phong Đô thành một trăm dặm. Biên giới chiến trường cổ. Nơi này cỏ dại mọc um tùm, âm khí như sương, thỉnh thoảng có mấy quỷ vật hình dạng hung ác bay qua.

Ầm!

Bỗng nhiên, mặt đất nổ tung, một đại hán mày rậm, mắt to cưỡi Xuyên Sơn Giáp nhảy ra khỏi đất. Nhìn Quỷ thành to lớn ở phía trước, Xuyên Sơn Giáp nghi ngờ nói: "Thiết Ngưu, nơi đó là Đế Sư đạo tràng sao? Làm sao có cảm giác bên trong có tà khí."

Đại hán mày rậm, râu quai nón đạp một cái vào đầu Xuyên Sơn Giáp, ồm ồm nói: "Ngươi thì hiểu cái chó gì, cái này gọi là chân nhân bất lộ tướng, Phong Đô Đế Sư là đại anh hùng giết chết Yêu Vương, làm sao có thể có tà khí bên trong?"

"Bây giờ chúng ta trực tiếp qua đó sao?"

"Bằng không thì sao? Cẩn thận một chút, đừng để bị người của Càn Hoàng phát hiện."

Nghĩ đến đây, trong lòng Thiết Ngưu vẫn còn sợ hãi. Ngày đó đi đến một huyện thành nào đó, kết quả chưa đi được hai bước đã bị bách tính báo cáo. Thiết Ngưu cho tới bây giờ cũng không biết mình bị bại lộ ở chỗ nào. Vì vậy cũng không dám đi những nơi có nhiều người, sợ bị bắt được, làm lỡ việc quan trọng của Hoàng đế.

Một người một yêu đang trò chuyện.

"Bây giờ qua… Ặc…" Thiết Ngưu đang nói bỗng nhiên dừng lại, chỉ nhìn thấy một đám quỷ ảnh bao vây quanh bọn hắn.

Với đôi cánh dơi, đuôi đỏ và da xanh, đây là Lôi Quỷ của Phong Đô thành.

“Khặc khặc… Hai vị muốn đi đâu vậy?” Thủ lĩnh Kiệt Nhiên của Lôi Quỷ kêu to, một đám mây đen lơ lửng trên đỉnh đầu, lôi điện ấp ủ bên trong.

“Chạy!!”

Thiết Ngưu hét lớn một tiếng, Xuyên Sơn Giáp vội vàng đào đất, sau một khắc trực tiếp bị người nắm chặt cổ áo, bắt vào bên trong Phong Đô thành, ném vào đại lao. Nếu không phải bọn hắn nói ra tên của Lục Khiêm cùng La Vân, chỉ sợ đã sớm lấy máu tế Xương binh rồi.

Sau nửa canh giờ. Lục Khiêm thông qua Diễm Tâm Kim Cung trở lại Phong Đô.

Bên trong Diễm Tâm Kim Cung. Lục Khiêm triệu hồi Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều. Kim Kiều thu nhỏ lơ lửng trong lòng bàn tay, Kim quang lóe lên nhấp nháy một chút, giống như sinh vật đang hô hấp. Vết máu trên mặt cầu đã khô, có màu nâu sẫm. Mặc dù nó không còn đẫm máu như trước, nhưng bây giờ nó mang thêm một cỗ nặng nề tang thương, giống như bảo kiếm trở về vỏ. Không phải là không còn sắc bén, mà là góc cạnh của nó đã biến mất.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều vẫn không có động tĩnh. Đây là Thiên Cương ba mươi sáu tầng hợp nhất, cần thời gian rất dài, Lục Khiêm cũng không gấp.

“Diễm Trung Tiên, hỏa diễm của ngươi có tác dụng gì với Kim Kiều không?” Lục Khiêm nhìn về phía Diễm Trung Tiên ở giữa biển lửa.

【VIP】 Phong Đô Đế Sư, tâm ma chi chủng(1)

Soạt!

Diễm Trung Tiên bay đến, bàn tay trắng vuốt mái tóc đỏ bên tai, quan sát tỉ mỉ một chút rồi nói: "Có thể đẩy nhanh tiến độ luyện chế. Khoảng bảy bảy bốn mươi chín ngày."

"Được rồi, vậy đặt cái này ở chỗ ngươi trước, ngày khác lại đến lấy." Lúc này, phù lục bên trong Kim Cung phát sáng. Đây là phù lục Lục Khiêm đưa cho những người khác để liên lạc.

Thời điểm Lục Khiêm bế quan bình thường không muốn người khác quấy rầy, Diễm Tâm Kim Cung người ngoài cũng không vào được, chỉ có thể dùng phù lục đưa tin.

Nhìn thoáng qua tin tức, thân hình Lục Khiêm biến mất, xuất hiện tại dưới gốc cây đa to lớn. Nhìn những đầu lâu dày đặc trên cây, Lục Khiêm nhướng mày, nói: "Gần đây việc ăn thịt người trở nên thường xuyên hơn, ngươi bây giờ không cần ăn thịt người nữa chứ."

Giết người vì mục đích tu luyện là chuyện bình thường, nhưng giết người hoàn toàn vì thú vui thì hành vi này không khác gì ma đạo, một ngày nào đó sẽ có chuyện xảy ra.

"Đây là bọn hắn tự nguyện…"

Già Lam đánh ra một đạo Âm Phong màu đen, mấy trăm tên quỷ hồn có khuôn mặt tái nhợt bước ra khỏi Âm Phong.

"Đại nhân, chúng ta tự nguyện đến đây."

“Đa tạ đại ơn đại đức thu giữ của Già Lam đại nhân, tiểu nhân không thể báo đáp.” Bầy quỷ ngươi một lời ta một câu nói.

Bọn họ đều chạy nạn từ huyện thành quận phủ đến, so với làm người thì ngược lại làm quỷ có vẻ tiêu diêu tự tại hơn. Không cần phục vụ lao dịch, không có ốm đau, tuổi thọ còn rất dài, người một nhà vui vẻ hòa thuận.

Mặc dù quỷ ở Phong Đô thành cũng phải làm việc, nhưng tốt hơn rất nhiều so với ở trong huyện. Rất nhiều người đều là cả gia đình đến.

“Nền chính trị hà khắc mãnh liệt quá!” Lục Khiêm không khỏi cảm thán, chợt không truy cứu nữa, bảo bầy quỷ rời đi.

“Đại nhân, sứ giả vẫn ở trong huyện thành, chúng ta có muốn gặp mặt không?”

“Còn có người do La Vân phái tới. Nghe nói muốn mời ngươi tới Tề Đô một chuyến. Những người này lén lén lút lút, bị ta nhốt vào trong lao.”

“Hoàng đế tìm ta? Lát nữa đưa ta đi đến huyện thành, La Vân ở bên kia trở về rồi nói sau.” Lục Khiêm cảm thấy khá hứng thú. Rất muốn gặp gia hỏa này. Nhìn y đến cùng đã bành trướng đến mức độ nào.

Thực ra thời điểm Lục Khiêm truyền thụ công pháp đã dùng Vô Lượng Quang Minh Lưu Ly Tâm gieo ma chướng ở trong lòng bọn họ. Mai Khê là tâm ma, trong nội tâm có rất nhiều tà niệm, đối với người và việc đều khinh thường và hoài nghi, không tỏ ra tôn trọng.

Cái gốc của sinh ra tâm ma sẽ che chắn chính đạo, tổn hại đến trí tuệ và sinh mệnh, không thể giải thoát.

La Vân là trí tuệ ma, nội tâm sinh ra sự cứng nhắc và cố chấp đối với mục tiêu, không biết khéo léo và thuận tiện,

không biết linh động, cuối cùng biến thành ma chướng trong nội tâm.

Ma chướng đều phát sinh từ chính bản thân mình, không ai có thể tránh được, bởi vậy chúng sinh có Linh đài chưa sạch sẽ đều bị bao phủ bởi ma quỷ.

Lục Khiêm chỉ đang phóng đại tâm ma bên trong của họ, không ai có thể cứu họ, ma chướng chỉ có thể dựa vào bản thân để vượt qua. Đây chính là chỗ đáng sợ của tâm ma. Giết người trong lúc vô hình.

Lục Khiêm tu luyện Lưu Ly Tâm tới đại thành, đạt tới cảnh giới 'Quang minh như đuốc, linh đài thanh thản'.

Tha Tâm Thông có thể không ảnh hưởng đến người tu hành, nhưng nó vẫn có tác động lớn hơn đối với hai người trước kia vẫn là phàm nhân. Các cấm chế thủ đoạn khác đều vô dụng đối với người ứng kiếp, nhưng thủ đoạn tâm ma thì không nhất định.

Phong Đô huyện thành. Hai thân ảnh xuất hiện trên đường cái. Những người xung quanh đều làm ngơ, rõ ràng hai người họ đang đứng trên đường, nhưng không ai nhìn thấy họ.

"Đáng thương." Nhìn bách tính chết lặng giống như người máy, Lục Khiêm không khỏi lắc đầu. Mai Khê đang đi theo con đường thống trị cực đoan, mọi thứ đều phải phục vụ nhà vua. Dưới loại hoàn cảnh này, bách tính chính là kẻ thù lớn nhất của nhà vua, giàu rồi sẽ uy hiếp quan phủ, sẽ không bán sức làm việc. Quá nghèo khổ không có giá trị bóc lột. Cho nên phải dùng hết tất cả biện pháp, cướp đi tất cả tài sản dư thừa của bọn họ, để lại khẩu phần ăn không để họ chết đói, bách tính mới có động lực ra chiến trường đoạt công.

Ưu điểm của biện pháp này là có thể tập hợp tất cả lực lượng trong thời gian ngắn. Điểm bất lợi của nó là ngay khi

Vương sư đến, tốc độ sụp đổ sẽ nhanh hơn bất cứ thứ gì.

Nha môn huyện thành, đến gặp thái giám. Sau khi nói rõ ràng mục đích đến, ngồi lên xe Thiên Mã của thái giám.

Bay được một đoạn.

"Cái này của ngươi quá chậm." Lục Khiêm lắc đầu, đánh ra một đạo Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang. Thần quang bám vào phía trên Thiên Mã, tốc độ của Thiên Mã lập tức tăng tốc một chút, vèo một cái biến mất tại chân trời. Bản thân pháp lực của Hoàng Tuyền Nại Hà Thần quang sinh ra có tác dụng nhảy vọt.

【VIP】 Phong Đô Đế Sư, tâm ma chi chủng(2)

Lần này tốc độ nhanh hơn. Không đến ba canh giờ, đã đến Càn Kinh ở Vạn Trượng Nguyên. Mặc dù Càn quốc làm giàu ở khu vực phía bắc, nhưng được sự hậu thuẫn của hai đại pháp minh Tử Vi cùng Tử Dương, vẫn xây dựng đô thành ở trung tâm. Càn quốc còn đen, thành trì đen như mực giống như một con quái thú khổng lồ được xây dựng bằng thép. Mênh mông vô bờ, làm lòng người sinh ra kính sợ. Hoàng cung lại càng to lớn, nghe nói còn điều động trăm vạn bách tính ngày đêm không ngừng xây thành.

Hoàng cung.

Chờ đợi nửa ngày, rốt cục nhìn thấy chân dung Hoàng đế. Mai Khê mặc áo bào màu đen, đầu đội vương miện bằng lông vũ, cách ăn mặc không quá trang trọng.

Đứng bên cạnh là một nữ tử tuyệt sắc và một lão đầu tiên phong đạo cốt.

“Bái kiến xã tắc chủ.” Lục Khiêm chắp tay nói.

“Phong Đô tiền bối không cần đa lễ.” Mai Khê cười nói.

Hiện tại y tu luyện Minh triều Thiên Tử kiếm. Minh triều Thiên Tử kiếm thành hình ít nhất sẽ có tu vi Đạo Cơ hậu kỳ, trước kia cần ngước nhìn Phong Đô, hiện tại cũng không còn xa xôi như vậy. Đương nhiên, không thể khinh thường thực lực của Phong Đô. Dù sao hắn cũng đã giết Yêu tộc Đại Quân. Tu vi của Yêu tộc Đại Quân ít nhất là Hư Đan. Bất kể là cảnh giới gì, ít nhất sức chiến đấu cũng phải ở cấp bậc Hư Đan.

Điều này càng củng cố thêm ý nghĩ Phong Đô che giấu trong lòng.

"Sự tích Phong Đô tiền bối chém giết Yêu tộc Đại Quân thực sự làm chúng ta rất phấn chấn."

"Tiện tay mà thôi, không đáng nhắc tới." Lục Khiêm ngồi xuống dưới sự hướng dẫn của thái giám, vừa vặn ngồi bên cạnh lão đạo.

"Đúng rồi, giới thiệu với ngươi một người, đây là Thái Hành chân nhân, cũng là Tể tướng của Càn quốc." Mai Khê chỉ vào nữ tử sau lưng: "Viêm Hoàng Nhi, thê tử của ta."

Hai người gật đầu chào hỏi với Lục Khiêm.

"Vị này là ân sư của ta, Phong Đô, nếu như không có hắn, cũng không có ta ngày hôm nay."

"Đa tạ ân cứu mạng của Phong Đô tiên trưởng." Thanh âm của Viêm Hoàng Nhi uyển chuyển dễ nghe.

"Đạo hữu thật có bản lĩnh, tên Kiếm Long Yêu Quân này lão phu cũng chưa chắc đã thắng. Đạo hữu làm sao thu phục được con rồng này?"

"May mắn, ta tình cờ gặp được hắn bị thương."

Mấy người câu được câu không trò chuyện. Hai người ai cũng là người thông minh, đều không rút ra được điều gì từ lời nói của người kia.

Nếu như Lục Khiêm không có chiến tích giết chết Yêu tộc Đại Quân, e rằng người đối diện sẽ không có vẻ mặt ôn hòa như vậy.

"Tiên trưởng, trẫm nhớ ra rồi. Thứ ngươi để lại ngày đó trẫm sơ ý mở ra rồi, tình hình lúc đó rất khẩn cấp, mong tiên trưởng thông cảm."

“Không sao, đây là vận may của bệ hạ, vận mệnh như thế.” Lục Khiêm cười thầm trong lòng, để lại đồ vật chính là để y lấy.

Bầu không khí hôm nay có chút cảm giác như Hồng Môn Yến. Mặc dù Lục Khiêm đã chuẩn bị trước, nhưng vẫn cảm thấy thái độ của đối phương quá trần trụi. Còn kém không nói chỗ tốt cũng lấy ra rồi.

Lúc này, mỹ nhân nhã nhặn ở bên cạnh không thể ngồi yên, cười nói: “Tiên trưởng truyền thụ Thiên Tử kiếm chi pháp, không biết tiên trưởng đang luyện kiếm gì.”

Ngay khi những lời này được nói ra, ánh mắt hai người đều nhìn sang.

“Ta không tu luyện, ta luyện pháp môn khác, nếu không cũng không cần truyền thụ cho người khác.” Lục Khiêm nhấp một ngụm trà nói.

“Nếu như tiên trưởng có Đế Thi tốt hơn, hay là kinh nghiệm của tiền nhân, không ngại nói cho trẫm. Trẫm phong ngươi làm Pháp Sư hộ quốc, được người dân yêu mến.”

Đế Vương không phải người, mà là một loại sinh vật quyền lực. Tư duy duy ngã độc tôn đã ăn sâu vào trong đầu của bọn họ.

Những gì mình có, người khác không được phép có, đồng thời phải tốt hơn của người khác.

Lục Khiêm truyền thụ pháp quyết cho y, bí bảo để lại không chỉ bị mở ra, bây giờ còn sợ Lục Khiêm để lại thủ đoạn, hoặc là biết rõ nhược điểm của Thiên Tử kiếm.

Không phải trong lòng Mai Khê không cảm thấy biết ơn Phong Đô, nhưng vấn đề này quá quan trọng, liên quan đến tài sản tính mạng của mình. Y còn nhớ thủ đoạn thần bí khó lường của Phong Đô trước đây, đáy lòng phát ra âm thanh của

mọi người. Cho tới bây giờ cũng không biết sao lại làm được. Loại năng lực này giống như Thiên Ma, thật khó có thể làm cho nội tâm của người ta bình an.

"Xin lỗi, tại hạ không có thời gian." Lục Khiêm từ chối.

Trở thành Pháp Sư hộ quốc ngay ở thời điểm đầu sóng ngọn gió này, chẳng phải là chủ động trêu chọc kiếp lực, tìm khó chịu cho bản thân à. Lại nói, ngay cả khi phải chọn một trong hai, Lục Khiêm cũng sẽ không lựa chọn Mai Khê. Quyền lợi nơi này gần như đã bị phân chia, nhiều nhất cũng chỉ chừa lại một ít nước canh cho mình, còn không bằng đi đến chỗ La Vân.

"Hừ, ngươi rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, Thái Hành chân nhân là nguyên lão của Tử Vi pháp minh, ta là cháu gái của minh chủ Tử Dương, mặt mũi này còn không thể cầu xin ngươi sao?"

Viêm Hoàng sớm đã khó chịu khi nhìn thấy Lục Khiêm. Những năm này Mai Khê luôn lo lắng Phong Đô đến đòi nợ, đều sắp thành ma chướng rồi, trong mắt nàng ta đều nhìn thấy tất cả những thứ này. Hôm nay, nhìn thấy Phong Đô cũng không có gì. Đơn giản chính là một tán tu không quyền không thế, chỉ có cái dũng của thất phu, đối mặt với thế lực lớn vẫn còn có chút không đáng chú ý.

Mai Khê sở dĩ lo lắng, là do thời điểm trước đây thực lực nhỏ yếu hơn Phong Đô để lại bóng ma trong lòng.

【VIP】 Phong Đô Đế Sư, tâm ma chi chủng(3)

“Ồ? Ta nhất định phải đồng ý sao?” Lục Khiêm ra vẻ kinh ngạc: “Chẳng lẽ bữa tiệc hôm nay là muốn bắt ta? Người bên cạnh có thể gọi bọn họ ra rồi.”

Soạt!

Khoảnh khắc Lục Khiêm cất giọng, mấy chục bóng đen từ mặt đất bật ra, rõ ràng là đã có người mai phục ở đây từ lâu.

“Ha ha, Phong Đô tiên trưởng, phụ nhân không hiểu chuyện, không cần thiết trách móc.” Mai Khê ngoài cười nhưng trong không cười: “Không đồng ý cũng không gấp, không bắt buộc.”

“Nhưng đã nhiều năm không gặp, trẫm có rất nhiều lời muốn nói với tiên trưởng, không biết tiên trưởng có thể ở lại mấy ngày không?”

Trong lúc nói chuyện, Tể tướng Thái Hành cùng Mai Khê lờ mờ hình thành một vòng vây quanh Lục Khiêm.

“Được đấy.”

Ầm!!!

Sàn nhà nổ tung, thân hình của Lục Khiêm vậy mà hóa thành tro bụi. Mà ấm trà bên kia đột nhiên biến thành bộ dáng của Lục Khiêm. Lục Khiêm lách mình đến bên cạnh Viêm Hoàng, tay phải bóp chặt cổ nàng ta.

“Ngươi…”

Viêm Hoàng vừa định phản kích, nhưng lại phát hiện bản thân không thể sử dụng sức mạnh được.

“Buông nàng ra! Ngươi muốn làm gì!” Mai Khê hét lớn.

Thái Hành gọi Hàn Băng Phù Trần ra, vừa định quét qua, nhưng phát hiện cổ Viêm Hoàng bắt đầu chảy máu. Thế là lập tức thu tay lại, đây là cháu gái của minh chủ Tử Dương pháp minh. Nếu như chết đi cũng không dễ giải thích.

“Phu quân mau giết người này, ta không tin hắn dám giết ta.”

Thanh âm Viêm Hoàng bén nhọn, khuôn mặt vặn vẹo, khi chất nhã nhặn không còn sót lại chút gì.

“Ồ? Ngươi là cái thá gì?”

Thần sắc Lục Khiêm lạnh lẽo, tay trái nắm chặt hốc mắt của nữ tử, trong tiếng kêu thảm thiết của nàng ta, cứ thế mà móc tròng mắt ra.

“A!!!” Viêm Hoàng đã bao giờ được nhận loại tra tấn như vậy, đau đến hôn mê bất tỉnh.

“Phong Đô ngươi không phải là người, ngay cả một nữ tử yếu đuối ngươi cũng đối xử tàn nhẫn.” Mai Khê trừng muốn rách cả mí mắt, muốn ra tay lại lo lắng Lục Khiêm nổi điên.

“Ha ha, Mai Khê à Mai Khê, ngươi có thành tựu ngày hôm nay, bản toạ quả thực là không ngờ đến.”

Lục Khiêm ngoài miệng cười nhưng thần sắc lạnh lẽo giống như ma đầu, thanh âm như gió lạnh: “Chỉ là một nữ nhân mà thôi, nếu ta là ngươi, giết chết trước rồi nói tiếp, ngươi còn phải học tập nhiều, bài học này ngươi có nhớ được không? Tránh ra!!”

Mai Khê mặt như sương lạnh, nhường ra một con đường.

“Ha ha, đồ nhi ngoan! Vi sư đi đây!!” Lục Khiêm kiêu ngạo kêu một tiếng, vứt Viêm Hoàng xuống, biến mất ở bên trong hỏa diễm.

Lần này đến đây cũng không phải là nhàn rỗi không có việc gì làm. tâm ma chi chủng nhất định phải mọc rễ nảy mầm mới được. Cứ để Mai Khê xuôi chèo mát mái như thế này. Nói không chừng thật sự trình diễn tiểu thuyết nhân vật chính khám phá ma chướng, giác ngộ thành thần.

Lần này, bóng ma trong lòng Mai Khê hẳn là sâu hơn. Thủ đoạn đùa bỡn lòng người của Lục Khiêm không thua gì Thiên Ngoại Tà Ma.

Tâm Thần tu sĩ thực ra chính là mặt khác của Thiên Ma. Tâm Thần tu sĩ như Lý Độ, không phải cũng tự do chuyển đổi ở giữa ma đạo. Nói về sư phụ của Lục Khiêm, Lý Độ có ảnh hưởng khá lớn với hắn. Nhìn thì ôn hòa nho nhã, nhưng lòng dạ hung ác, ẩn nhẫn, có thể đội cái nón xanh hàng trăm năm, cuối cùng báo thù rửa hận.

Nghĩ đến Lý Độ, Lục Khiêm cũng không biết hiện tại gia hỏa này đang ở đâu.

“Chết tiệt, đuổi theo!!” Mai Khê há mồm phun ra một đạo kiếm khí. Kiếm khí hóa thành Thiên Tử kiếm, vượt qua ngàn dặm đại địa. Người phía dưới nhao nhao kinh ngạc ngẩng đầu lên, không biết vì sao Hoàng đế tức giận như thế.

Tể tướng cũng đuổi theo. Nhưng hai người họ tìm kiếm hàng ngàn dặm mà vẫn không tìm thấy thân ảnh của Lục Khiêm. Đi vào Phong Đô thành, phát hiện người ở đây cũng chạy hết, trống không chỉ có mấy cô hồn dã quỷ.

“Phát lệnh truy nã, treo thưởng ngàn vạn để chém đầu người này.” Khuôn mặt của Mai Khê trầm như nước.

Nếu đã không để ý đến tình nghĩa ngày xưa thì y cũng không cần khách khí nữa.

"Không thể, hôm trước chúng ta vừa tuyên truyền Phong Đô là đại anh hùng của Nhân tộc, hiện tại lại phát lệnh truy nã, sợ là sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo." Thái Hành vội vàng ngăn cản.

Sau khi Mai Khê quá tức giận, cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Phong Đô trên danh nghĩa là ân sư thụ nghiệp của mình, đối xử với người ta như vậy thực sự không thích hợp.

"Chúng ta có thể nặc danh treo ở chợ đen Phù Đề quốc, dù sao cũng không ai biết." Trơ mắt nhìn người đào tẩu ngay dưới mí mắt mình, trong lòng Thái Hành đạo nhân hơi khó chịu.

Hoàng cung Càn quốc.

Máu đen trên mặt Viêm Hoàng đã được lau khô, đôi mắt bị che bằng vải, vẻ mặt có chút dữ tợn. "Ta nhất định phải giết hắn."

Mai Khê ở bên cạnh có chút bất lực: "Ta đã phái người đi tìm rồi, Phong Đô không chạy được bao xa. Một lát nữa ta sẽ tìm đan dược, con mắt sẽ sớm mọc ra thôi."

Nghĩ đến những gì Phong Đô nói vừa rồi, trong lòng Mai Khê trầm ngâm. Vốn dĩ sau khi luyện thành Thiên Tử kiếm, y cho rằng mình không còn lo lắng về việc của Phong Đô nữa, bây giờ mới nhận ra rằng mình đã hoàn toàn sai lầm. Nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng ngày càng sâu. Người này giống như một cơn ác mộng, ở trong lòng không dứt ra được.

Vừa hung ác lại thâm độc, luôn luôn nắm bắt những điểm đau nhức trong lòng mọi người rồi hung hăng đả kích.

Giết người lại tru tâm, chính là nói loại người như Phong Đô.

【VIP】 Đại Tế Tửu của Tề quốc(1)

“Thủ đoạn độc ác sao…”

Có lẽ Hoàng đế thật sự là một sinh vật cô đơn. Những người khác sẽ chỉ làm liên lụy đến mình.

Trong lòng Mai Khê nghĩ đi nghĩ lại những lời vừa rồi của Lục Khiêm, ma chủng trong lòng dần dần nảy mầm.

Y nhớ đến lý thuyết “Bát Gian” bên trong kế sách bá đạo. “Bát Gian” đề cập đến tám loại âm mưu đe dọa đến quyền hành của nhà vua và vận mệnh của quốc gia, chẳng hạn như ‘Cùng giường’ ‘Ở bên’ ‘Phụ huynh’… vv…

Trước kia khịt mũi coi thường những thứ này, cho rằng mọi người không tệ như mình nghĩ. Bây giờ xem ra phải tìm hiểu kỹ càng kẻo bị người khác hại mà không hay biết.

…

Nửa canh giờ trước, Phong Đô thành. Một ngọn lửa bốc lên từ dưới gốc cây đa. Lục Khiêm đi ra.

“Người của La Vân đâu, đưa hắn tới đây.”

“Rõ!” Già Lam lui ra.

Chỉ chốc lát đã mang đến một người một thú.

Tráng hán có khuôn mặt thật thà tên là Thiết Ngưu. Đánh giá từ vẻ mặt của gã thì có vẻ đám người Già Lam không ngược đãi Thiết Ngưu. Dù sao cũng là đệ tử hậu nhân của Phong Đô đạo trưởng, cho dù tự tiện xông vào Phong Đô thành, bọn họ cũng không dám ngược đãi Thiết Ngưu.

“Ta muốn gặp Phong Đô Đế Sư, ta muốn gặp Phong Đô Đế Sư!”

Đi vào ngoại giới, Thiết Ngưu lại hô to.

“Đừng ồn ào, trước mặt ngươi chính là Phong Đô Đế Sư.” Già Lam không nhịn được nói.

Nhìn thấy Lục Khiêm, Thiết Ngưu sửng sốt một cái, bịch một tiếng quỳ xuống không chút do dự.

“Phiêu Kỵ tướng quân Thiết Ngưu bái kiến Phong Đô Đế Sư.”

“La Vân tìm ta có chuyện gì?” Lục Khiêm hỏi.

“Bệ hạ muốn mời Đế Sư đảm nhiệm chức Đại Tế Tửu của Tắc Hạ học cung, La đại ca nói, chỉ có Phong Đô tiên trưởng mới có năng lực ngăn chặn Yêu tộc và tả đạo.”

“Đại Tế Tửu? Ta cũng không thích làm việc cho người khác.”

Sắc mặt của Thiết Ngưu cứng đờ, gãi đầu một cái, sau đó lấy ra một cuốn sổ, trên đó viết đầy chữ lít nha lít nhít.

Lục Khiêm liếc mắt nhìn, đây là một bản thoại thuật bách khoa toàn thư, nói cách đối phó ra sao.

“Lấy ra.”

Lục Khiêm cách không chộp tới, nhìn thoáng qua rồi đặt sách xuống: “Đi, đưa ta đến Tề đô.”

Quyển sách này hẳn là được viết bởi tên ngốc Thiết Ngưu. Phân phó của La Vân gã không nhớ được, thế là viết một đống chú thích như thế. Không ngờ vẫn không nhớ được.

Nội dung bên trên rất đơn giản, vật liệu tu luyện của Lục Khiêm đều do nhà nước lo liệu, mà lại không cần nỗ lực cái gì, chỉ cần yên tâm dạy học sinh là được.

Càn quốc không thể ở lại được nữa, mặc dù đắc tội Yêu tộc, nhưng dưới đèn thì tối, bọn họ cũng không bao giờ nghĩ rằng Lục Khiêm lại trốn trong địa bàn của mình.

Tắc Hạ học cung. Trên bục giảng của Đại Tế Tửu.

Học cung ngoại trừ trụ sở của các phái, còn có các công trình sinh hoạt cần thiết. Ví dụ như nhà tắm, nhà ăn, nhà ở tập thể và động phủ của các Pháp Sư học cung, chỗ làm việc, vv…

Bục giảng của Đại Tế Tửu được chia làm hai phần: bục giảng và học điện.

Trung tâm học điện. La Vân sống ở đây trong một thời gian dài, trở thành nơi mình bình thường làm việc, đồng thời xử lý một chút việc vặt vãnh của Tắc Hạ học cung. Ngoại trừ dân sinh, điều mà La Vân quan tâm nhất lúc này chính là Tắc Hạ học cung. Đây là chìa khóa để Nhân tộc bồi dưỡng sinh lực, thoát khỏi sự khống chế của Yêu tộc. Mặc dù quá trình rất gian khổ, nhưng y tin tưởng vững chắc ngày sau nhất định sẽ trưởng thành. “Bệ hạ, ngài nghỉ ngơi chút đi.” Thị nữ bưng một bát canh hạt sen lên.

“Không sao, ta còn giải quyết thêm một số việc. Đúng rồi, có tin tức gì của Thiết Ngưu không?”

“Đại tướng quân vẫn chưa có tin tức.”

Bầu không khí lại chìm vào im lặng.

Yêu tháp chín tầng. Cửu Quỳ Long nhìn qua thủ hạ, hỏi: “Gia hoả kia vẫn đang làm việc ở Tắc Hạ học cung sao?”

“Vâng.”

“Mộng tưởng hão huyền, tên điên.” Cửu Quỳ Long phá lên cười. Một đám người ô hợp. Làm sao có thể có người vô tư lấy thứ của mình ra để bồi dưỡng cao thủ cho người ngoài.

Những người bị thu hút bởi số tiền lớn chẳng qua cũng chỉ nghĩ đến hưởng một chút lợi ích thôi, hầu như sẽ không có một người thầy tận tâm tận lực, trừ khi bị điên. Nhưng để y tốn kém ở đó cũng tốt, ít nhất sẽ không gây phiền phức cho Yêu tộc.

"Đúng rồi, có tin tức của Phong Đô đạo nhân chưa?"

"Thuộc hạ bất tài." Thuộc hạ đột nhiên quỳ xuống: "Vẫn chưa tìm được Phong Đô, nghe nói cả Phong Đô thành đã biến mất."

"Tìm, tiếp tục tìm, nếu không tìm được sẽ bắt ngươi để hỏi."

…

Hai ngày sau.

Học điện.

Bịch bịch bịch . .

Tiếng bước chân của cung nữ vội vã.

"Bệ hạ, Thiết Ngưu tướng quân đã trở lại."

"Cái gì?" La Vân đột nhiên ngẩng đầu lên: "Còn có những người khác đâu? Phong Đô tiên trưởng có tới hay không?"

"Nô tỳ không biết, nhưng có một nam tử lạ bên cạnh Thiết Ngưu tướng quân, hẳn là Phong Đô tiên trưởng."

La Vân vội vã đi ra ngoài, chỉ nhìn thấy Thiết Ngưu cách cửa không xa, phía sau Thiết Ngưu là một nam tử khí định thần nhàn.

"Phong Đô tiên trưởng! Ngài đã tới."

"La Vân." Lục Khiêm cười gật đầu: "Đã lâu không gặp."

【VIP】 Đại Tế Tửu của Tề quốc(2)

“Không biết Thiết Ngưu đã từng đề cập đến chuyện Đại Tế Tửu của Tắc Hạ học cung chưa?” La Vân cẩn thận nghiêm túc nói.

“Tất nhiên, chính vì thế nên ta mới tới.”

“Tới tới tới, tiên trưởng ngồi xuống trước. Tình Nhi dâng trà.”

La Vân vội vàng kéo Lục Khiêm ngồi vào vị trí chủ vị.

“Khụ khụ, đúng rồi. Về sau những người khác trước mặt không cần gọi ta là Phong Đô, gọi ta là Lục Khiêm là được rồi.”

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Yêu tộc, nếu lộ ra ngoài sẽ đối mặt với sự truy sát của Yêu tộc.

“Được, Lục tiên trưởng.” La Vân dừng một chút, hỏi lần nữa: “Không biết tiên trưởng có thượng sách gì cho tình hình ở Tắc Hạ học cung không?”

“Rất đơn giản. Tắc Hạ học cung nhìn như một thể nhưng nó thực sự bị chi phối bởi nhiều môn phái và bè phái làm chủ. Nếu muốn quản lý nó thì phải xóa thân phận của bọn họ, chỉ lấy chức vị và năng lực tương xứng.”

“Giáo viên cùng học sinh vàng thau lẫn lộn thì sao?”

“Điều đó đơn giản hơn. Lấy thành tích cuộc thi làm chủ, phân chia điểm tốt và xấu. Giáo viên năng lực thấp sẽ dạy học

sinh nhập môn, thành lập học tiền học đường, những người không đạt không thể tiến hành bước học tập tiếp theo."

Nói liên tiếp mấy câu khiến La Vân hiểu ra. Lần này mời Phong Đô tiên trưởng đến thật sự là đã mời đúng người.

"Tiên trưởng, ta sẽ triệu tập mọi người tới họp."

Cung nữ lui xuống, chỉ trong chốc lát đã triệu tập một nhóm người đến. Tổng cộng có tám mươi lăm người, hầu hết đều là môn phái tán tu, chia thành bảy môn phái gồm tức, thể, phù, kiếm…

"Đây là Đại Tế Tửu mới đến Lục Khiêm, vị này là Trương quan chủ, Lý môn chủ…"

La Vân lần lượt giới thiệu từng người một. Nhìn thấy Đại Tế Tửu mới tới là một người trẻ tuổi, tất cả mọi người có chút không phục, nhưng lại ngại mặt mũi của Hoàng đế, cũng không tiện nói cái gì.

Ầm!

Lúc này, trên người Lục Khiêm toát ra một luồng khí thế mạnh mẽ. Mấy người trên mặt tràn đầy vẻ miễn cưỡng cảm nhận được rõ ràng, suýt chút nữa ngã nhào xuống mặt đất. Sau khi biết công lực của Lục Khiêm, mọi người mới kiềm chế sự không phục trong lòng.

"Đúng rồi, sau này sẽ không có phân biệt giữa quan chủ cùng môn chủ nữa, trong Tắc Hạ học cung sẽ xưng hô dựa theo chức vị."

Bảy chuyên ngành, mỗi chuyên ngành sẽ do một Tế Tửu đứng đầu, bên dưới có ba chức: tiến sĩ, học quan, giáo tập.

Không phân chia theo môn phái, mà dựa theo tu vi và hiểu biết. Lần này trực tiếp phá vỡ biên chế theo môn phái. Không chỉ vậy, Lục Khiêm còn sắp xếp người của Phong Đô thành.

Già Lam đảm nhiệm Tế Tửu ngự quỷ, Yêu Nguyệt phụ trách giám sát, Tập Nguyệt phụ trách hậu cần, Trương Long phụ trách truyền công kiểm nghiệm vân vân.

"Đúng rồi, lát nữa mỗi Tế Tửu nộp công pháp tu luyện của môn phái lên, không được giấu diếm." "Dựa vào cái gì chứ, đây là bí mật bất truyền của chúng ta."

"Đúng vậy, đúng vậy, tại sao ngươi không giao ra?"

"Được." Vừa nói, Lục Khiêm triệu hồi Thư Tinh ra. Trang giấy rầm rầm lật qua lật lại, toàn bộ công pháp của Cửu Tiêu Đạo Minh cùng Trảm Kiếp Bảo Uyển đều được trình bày.

Mọi người đều là mắt nhìn thẳng, làm sao đã nhìn thấy nhiều công pháp tinh diệu như vậy. So với truyền thừa của chính mình thì đơn giản chẳng là gì cả.

"Mọi người đều có thể đọc công pháp, Tế Tửu có thể trực tiếp quan sát, tiến sĩ, học quan, giáo viên chỉ có tích hiệu mới có thể có tư cách quan sát, không được dạy riêng, nếu không sẽ giết chết."

Không chỉ vậy, Lục Khiêm còn hủy bỏ phương pháp sư phụ dạy đồ đệ, thay vào đó áp dụng phương pháp giảng dạy chuyên nghiệp. Học sinh không thuộc về một người nào, giáo viên chỉ có trách nhiệm hoàn thành chuyên ngành của mình. Việc tiến hành xếp hạng cùng đánh giá tích hiệu của giáo viên dựa theo chất lượng giảng dạy, dùng cái này để phân chia tài nguyên tu luyện và địa vị. Học sinh làm bài kiểm tra mỗi kỳ để kiểm tra kết quả của mình.

"Được rồi, các ngươi đi xuống đi. Trong vòng nửa năm, nếu không có hiệu quả, vị trí Đại Tế Tửu sẽ là của các ngươi." Lục Khiêm nói xong quay người rời đi.

"Cái này thực sự có thể được không?"

"Lão phu không biết, cứ nhìn xem thế nào."

Trong lòng mọi người vẫn còn chút hoài nghi, không thể tin được biện pháp nhỏ này lại đem lại kết quả tốt.

Nếu người này là Đại Năng thì cũng thôi đi, mấu chốt là người trước mặt còn là một cao thủ không biết tên. Nhưng dù sao người ta cũng là Đại Tế Tửu, tu vi lại cao hơn bọn họ, không nghe lời cũng không được, đành phải làm theo.

Không thử không biết rõ, thử một lần giật mình. Sau khi hủy bỏ sư đồ giảng bài, bọn họ lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Không cần tận tâm tận lực dạy đồ đệ, dạy pháp thuật và trí thức mình am hiểu, dạy xong thì rời đi, nhẹ nhõm hơn hàng chục lần so với trước đây, cảm giác một lần mang một trăm người cũng không có vấn đề gì.

【VIP】 Thái tử Long tộc(1)

Cung Đại Tế Tửu. Trong màn trướng, một nữ tử với vẻ ngoài thuần khiết, đôi mắt quyến rũ, dáng người có lồi có lõm đang nằm trên giường. Bên cạnh là một nữ tử có sống mũi cao thẳng. Sau khi hành sự xong, Tiểu Thanh và Thải Vi ngủ thiếp đi.

Lục Khiêm mặc lại quần áo, đi tới bên bệ cửa sổ, nhìn bầu trời đầy sao. Đến đây coi như yên ổn hơn một chút. Việc mất một số địa bàn không phải là vấn đề lớn, dù sao đồ vật cần lấy đi đều đang cầm đi.

Soạt!

Một nam tử trẻ tuổi có làn da trắng như tuyết đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lục Khiêm. Người này chính là Thu Quan.

“Chuyển Sinh đại trận không bị người khác phát hiện chứ?” Lục Khiêm hỏi.

“Đương nhiên, đã giấu kín, sẽ không bị người khác phát hiện. Hiện tại Chuyển Sinh đại trận đã hoàn thành một nửa.” Thu Quan tràn đầy tự tin.

Lục Khiêm gật gật đầu, không nói gì thêm. Thu Quan dù sao cũng là lão giang hồ, năm đó lão thành lập Chuyển Sinh đại trận, ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện. Về mặt bí mật không có bất cứ vấn đề gì.

“Làm rất tốt , chờ ngươi đến Hư Đan, ta sẽ dạy ngươi phương pháp chuyển thế Chân Đan.”

Sau nhiều năm nghiên cứu, trong lòng Lục Khiêm đã có một điều lệ. Chỉ cần chuẩn bị tốt mọi thứ, tỷ lệ chuyển thế Chân Đan thành công ít nhất cũng cao hơn bảy phần. Đặc biệt là sau khi bản thân mình có được Vu Chúc Thần Huyết Chân Lục.

"Đa tạ đại nhân." Thu Quan vội vàng cúi đầu.

Sau khi đuổi Thu Quan đi, Lục Khiêm suy nghĩ về con đường sau này.

Lần này đến đây cũng không phải là nhàn rỗi không có việc gì làm. Việc ở chỗ này không nhiều lắm, có thời gian dư giả để tu luyện. Trước khi đột phá đến Hư Đan, Lục Khiêm vẫn cảm thấy tốt hơn là nên khiêm tốn một chút.

Nơi này không giống Nam Linh vực, có được hai pháp bảo là có thể đi ngang tới đó. Phía trước có bao nhiêu người chuyển thế Hư Đan vẫn là nhìn không ra. Vì vậy, mục tiêu sắp tới là tập trung tu hành, tranh thủ sớm ngày đột phá Hư Đan.

Hiện tại đạo hạnh chỉ còn mấy chục năm là viên mãn, cộng thêm Kim Hạp Nhục Quan, cùng Đại Giải Thoát Luân, hẳn là không mất nhiều thời gian. Đồng thời thu thập vật liệu cho Chuyển Thế đại trận. Thuận tiện có thể bồi dưỡng người của Tắc Hạ học cung. Nơi này không có thế lực lớn, tất cả đều là một ít tép riu. Sau này có thể làm thành viên tổ chức của mình.

Tóm lại mọi thứ đã được lên kế hoạch. Vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông. Lục Khiêm chỉ đợi thời cơ đến, sau đó nghịch thiên trở thành Chân Đan.

Tất nhiên, mọi thứ sẽ không suôn sẻ như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều khó khăn trắc trở.

Tin tức có một Đại Tế Tửu mới tới cũng đã lan truyền đến Long Chủ của Yêu tộc.

Tề quốc với tư cách là thuộc hạ của thế lực bọn họ, nhất cử nhất động tất nhiên phải nằm dưới sự kiểm soát của họ.

"Lục Khiêm? Người này rốt cuộc có lai lịch gì."

"Thuộc hạ không biết, hẳn lại là một tán tu giả danh lừa bịp."

Cửu Quỳ Long nhìn tình báo trên tay.

"Phân chia chuyên ngành, thăng cấp thông qua các kỳ thi, hủy bỏ môn phái. Điều này có thực sự khả thi không?" Cửu Quỳ Long không khỏi tán thưởng ý tưởng tuyệt vời này. Nhưng vẫn là câu nói đó, không có sự hướng tâm của môn phái truyền thống, sự kế thừa hoàn toàn của các giáo viên, tất cả mọi thứ đều trống rỗng. Nhiều nhất là một vài viên bia đỡ đạn được tạo ra, những cái khác căn bản đều vô dụng.

Những gì Lục Khiêm đã làm, trong một số môn phái lớn cũng có những chính sách tương tự. Chẳng qua không nghiêm ngặt như Tắc Hạ học cung, hàng tháng có các kỳ thi và xếp hạng hiệu suất giảng dạy. Tu hành tốt cũng giống như một cửa hàng, điều này hoàn toàn xúc phạm đến thiêng liêng của nghề truyền thụ và giảng dạy.

"Đi xuống, tiếp tục theo dõi. Bản tọa muốn xem xem có thể dạy những gì trong nửa năm sau."

…

Hoàng cung.

La Vân cũng xem tình báo, Hồ Nữ ở sau lưng xoa bờ vai của y.

"Phu quân, người này đáng tin cậy không?" Hồ Nữ Tiểu Vi biết rõ người này chính là Phong Đô đã giết Long tộc Đại Quân. Nhưng La Vân không nói, nàng ta cũng lười tố giác người này.

“Nàng không hiểu, những gì Phong Đô tiên trưởng làm đều có ý tứ sâu xa. Lần đầu tiên nghe Phong Đô tiên trưởng nói về lý do trong đó, ta cũng khiếp sợ không nói nên lời. Trên đời còn có người hiểu được lòng người như vậy.”

“Ồ? Nói như thế nào?”

“Nàng có biết tại sao đệ tử môn phái bình thường không bằng sư phụ không?”

La Vân hỏi ngược lại.

Hồ Nữ tiểu Vi nghiêng đầu nghĩ một lát, nói: “Có thể là giấu đi. Sư phụ sợ đồ đệ học được bản thân sẽ chết đói nên mới giữ lại thủ đoạn.”

Sư phụ giữ lại thủ đoạn khi dạy đồ đệ, khi đồ đệ dạy đồ tôn lại giữ lại thủ đoạn. Nếu truyền lại bình thường thì không sao, lỡ có chuyện gì thì một số bí pháp của môn phái sẽ bị thất truyền toàn bộ.

“Cho nên Lục Đại Tế Tửu hủy bỏ phương pháp sư phụ dạy đồ đệ ngay từ đầu, phá bỏ rào cản của môn phái, chỉ để lại sự công nhận của Tắc Hạ học cung.”

“Hình thức học đường là được rồi?”

【VIP】 Thái tử Long tộc(2)

"Đương nhiên, giáo viên được phân chia dựa theo chuyên ngành mình am hiểu, mỗi người sẽ dạy bộ môn họ tương đối am hiểu, dùng công pháp đỉnh cấp hướng dẫn bọn hắn tận tâm tận lực, trong trường hợp này, sẽ có rất ít người giấu giếm."

Tất cả tài nguyên và công pháp đều được liên kết với hiệu suất, cùng với xếp hạng vô hình và thi đấu, ở mức độ lớn sẽ kích thích sự nhiệt tình của giáo viên.

Mà Lục Khiêm cũng làm một người gương mẫu rất tốt, chủ động đưa ra công pháp đỉnh cấp.

Như vậy mỗi người dạy một lĩnh vực cũng giảm đi rất nhiều gánh nặng trong việc dạy dỗ và tâm lý muốn giữ bí mật của giáo viên.

Ví dụ như Kiếm Tu học cung. Có người dạy dỗ nội công, có người dạy dỗ chế tạo Kiếm Hoàn, hoặc là cô đọng kiếm khí. Trước kia là một người chia sẻ nội dung, hiện tại là nhiều người chia sẻ. Dù là một bài giảng dạy vài trăm người đều không có vấn đề. Cho nên La Vân cho rằng nhất định sẽ thành công.

Dưới sự dạy bảo chuyên nghiệp này, hầu như tất cả học sinh đều nhận được nội dung mà những người khác am hiểu nhất.

Cùng với các kỳ thi và thi đấu hàng tháng, cùng với việc Lục Khiêm mở bốn loại học đường Giáp Ất Bính Đinh để phân chia học sinh.

“Thiên tài, tại sao trước đây trẫm không nghĩ ra.” La Vân cảm thán nói.

Quyền chủ động học tập nằm trong tay học sinh, thay vì trước đây sư phụ muốn dạy cái gì thì học cái đấy, tiến độ học tập bị sư phụ đè ép. Bây giờ thiên phú cao đến đâu thì học càng nhanh bấy nhiêu. Điều này nhằm tạo ra một truyền thừa ‘đệ tử không cần thua kém thầy’.

“Cứ xem đi, Phong Đô tiên trưởng đã để lại lời nói, nửa năm sau sẽ biết được thực hư.”

Thời gian dần trôi qua. Trong sáu tháng qua, Lục Khiêm một mực dốc lòng tu hành, không để ý tới những thứ bên ngoài. Những người khác của Phong Đô thành cũng đã sắp xếp xong. Trước đây chạy trốn chỉ dẫn theo cao thủ Dưỡng Thần trở lên, bản thân Xương Binh sống ở bài vị, Lôi Quỷ Hỏa Quỷ ở trong mặt nạ, cho nên chạy trốn cũng thuận tiện.

Nửa năm thời gian cộng thêm Đại Giải Thoát Luân, xem như có hơn một năm thời gian tu hành. Mức độ của Đại Vô Sinh Luân tăng rất nhanh, gần như sắp đến viên mãn.

Mà hệ thống mới do chính tay mình tạo ra gần như làm ánh mắt của mọi người kinh ngạc. Hiệu quả vô cùng tốt.

Tắc Hạ học cung.

Nơi này là một khu vực được phân chia đặc biệt bởi kinh đô của Tề quốc. Các loại kiến trúc quái dị mọc như rừng ở bên trong. Ở giữa mỗi kiến trúc cũng có đại điện trận vô cùng bao la. Bên trong đại điện người trong nhiều bộ đồng phục đi lại. Có người tu hành trong pháp trận ngoài trời, có người thí nghiệm pháp thuật trước một đám rối. Trên võ đài cũng có hai người thi đấu với nhau.

“Điểm quan trọng của phù lục nằm ở gan phù, gan phù phải được hoàn thành trong một lần, chân khí truyền vào nhất

định phải cân bằng.”

Giữa đám đông đang theo dõi, một tiến sĩ mặc đồ đỏ đang dạy ra yếu tố quyết định của tu luyện. Trước mặt còn đặt một cái bàn.

“Ở đây dạy mọi người một bộ Tĩnh Tâm Quyết độc môn, tỷ lệ thành công khi vẽ cao hơn. Phải nhớ kỹ đó.”

Sau đó học sinh lần lượt lên biểu diễn, người lĩnh ngộ được rất nhiều, trong lòng tiến sĩ rất hài lòng. Xếp hạng lần này chỉ sợ là mình sẽ đứng nhất. Lúc đầu dạy lớp chữ Giáp, sáu mươi lăm học sinh có thiên phú rất tốt, mỗi người đều có tu vi Luyện Khí trung kỳ trở lên. Sau khi đạt được các loại tích hiệu liền đi trao đổi công pháp đã ngưỡng mộ lâu.

Diễm Tâm Kim Cung.

Bên trong Kim Hạp, Lục Khiêm tỉnh dậy sau giấc ngủ say.

“Khụ khụ, cuối cùng cũng viên mãn.” Đột nhiên hít thở không khí trong lành, Lục Khiêm không tự chủ được bị sặc một cái.

Đại Vô Sinh Luân (đại thành: 5000/5000)

Hoàng Tuyền Kinh Đồ Diêm La chân thân (Đạo Cơ hậu kỳ: 59001/70000)

Còn thiếu một vạn một khắc độ là Diêm La chân thân đại thành. Đến lúc đó chính là Đạo Cơ đỉnh phong có chín trăm chín mươi chín năm đạo hạnh. Tiến thêm một bước nữa chính là Hư Đan.

“Yêu Nguyệt!”

“Có nô tì.”

Huyết quang lóe lên trong hư không, một nữ tử xinh đẹp với mái tóc trắng bước ra. Kể từ khi trở thành Tu La, ngoại

hình của Yêu Nguyệt ngày càng xinh đẹp, đôi mắt bắn hàn mang ra bốn phía, ngay cả Thọ Tinh mụ mụ nổi tiếng nghiêm khắc cũng không có được khí thế của Yêu Nguyệt.

Bước kế tiếp của Tu La chính là đại Tu La. Tương đương với Đan Kiếp cao nhân.

"Tắc Hạ học cung phát triển như thế nào?" Lục Khiêm hỏi.

"Thưa lão gia, mọi chuyện đều tốt."

Tắc Hạ học cung cũng không có suy tàn như người ngoài tưởng tượng, ngược lại tỏa ra sự sống. Tuyển hơn bốn ngàn học sinh, chỉ để lại hơn hai ngàn người. Hiện tại tám phần đều là Luyện Khí, đã có năm sáu thiên tài đã đạt đến ngưỡng cửa Dưỡng Thần. Phải biết lúc này mới có thời gian nửa năm. Không chỉ có người ở ngoại giới, mà cả các Tế Tửu học quan bên trong cũng không tin rằng sẽ có nhiều nhân tài xuất hiện như vậy.

Tắc Hạ học cung thực hiện một hệ thống đào thải cuối cùng, khảo hạch lớn mỗi năm một lần. Những người bị loại cũng là nhân tài hạng nhất khi đi lính hoặc trong quan trường. Càng khiến người ngoài cảm nhận thấy sự thần bí của nơi này, càng ngày càng có nhiều quan lại quyền quý đưa đệ tử đến đây tu hành. Không chỉ vậy, bởi vì đãi ngộ của giáo viên phong phú, còn có rất nhiều công pháp đỉnh cấp, một số thế lực tu sĩ đã chủ động tiến đến gần Tắc Hạ học cung.

"Ừm, ta biết rồi."

"Lão gia ngài không kinh ngạc sao?" Yêu Nguyệt nghi ngờ nói.

"Kinh ngạc cái gì chứ, ta đã sớm dự đoán được."

"Lão gia đúng là liệu sự như thần."

Ký ức về kiếp trước của Lục Khiêm chính là sinh trưởng dưới hình thức bồi dưỡng này. Những truyền thừa như các trường tư thục và sư đồ về cơ bản cũng bị đào thải sạch sẽ. Lợi ích của loại phương pháp này chính là bồi dưỡng nhân tài nhanh chóng. Nếu như toàn bộ Thái Ảm vực mở rộng, e rằng sau này sẽ có ngàn vạn tu sĩ.

Tất nhiên, tu vi tới trình độ nhất định còn phải bái sư. Mà trong lòng Lục Khiêm cũng không có kiêu ngạo chút nào.

Phương pháp này không phải là hoàn hảo nhất. Có rất nhiều phương pháp giảng dạy đã xuất hiện trong hàng chục triệu năm của nền văn minh tu sĩ. Một số chủng tộc là bẩm sinh đã biết, căn bản không cần đến loại nghề nghiệp sư phụ này. Chỉ là một quốc gia có nền chính trị nhân từ như Tề quốc tương đối phù hợp thôi.

Những tệ nạn hiện tại Lục Khiêm cũng đã nhìn ra, nếu Tắc Hạ học cung tập trung vào con đường bình dân, chắc chắn sẽ chiếm hầu hết tài nguyên. Có thể sau này đường phố sẽ tràn ngập Luyện Khí Dưỡng Thần, Đạo Cơ ngược lại không có mấy người. Dù sao tài nguyên cũng chỉ có thế.

Tất nhiên, bây giờ là lúc nghĩ đến sự sống còn trước tiên. Lại cho Tắc Hạ học cung một đoạn thời gian, tất nhiên sẽ quét ngang thiên hạ.

Tuy nhiên, nếu Lục Khiêm đoán không nhầm, thay đổi của Tắc Hạ học cung, hẳn là đã có Yêu chú ý tới. Sau đó sợ rằng sẽ gặp phải có người muốn hưởng thành quả.

Quả nhiên, Yêu Nguyệt lại tiến đến một lần nữa.

“Lão gia, Cửu Quỳ Long Chủ phái người mời ngài một lần.”

“Chuyện gì?”

“Y muốn đem Thái tử Long tộc cùng đệ tử Yêu tộc giao cho Tắc Hạ học cung bồi dưỡng.”

【VIP】 Hoàng Tuyền Kim Kiều dị biến(1)

“Chết tiệt.” Lục Khiêm cười nhạo nói.

Long tộc trời sinh đã có truyền thừa, tu vi đến cảnh giới nhất định sẽ tự động mở ra. Coi như muốn học tập, cũng hẳn là do trưởng bối của Long tộc dạy bảo. Tất nhiên, cũng có Yêu tộc muốn học tập pháp thuật nhân loại, nhưng với tính cách kiêu ngạo của Long tộc, nhất định coi thường một chút pháp thuật của Nhân tộc.

Xem ra giống như những gì mình nghĩ, giống như muốn hưởng thành quả của Tắc Hạ học cung, bọn hắn không muốn nhìn thấy Nhân tộc phát triển nhanh chóng như vậy.

“Thông báo cho bọn họ, bây giờ ta ra ngay.”

Lục Khiêm sửa sang lại dáng vẻ, chợt đi ra ngoài.

Trận chiến kia giữa hắn và Ly Long của Yêu tộc có động tĩnh lớn, hẳn không có người thứ ba nhìn thấy hình dạng của mình.

Nếu không đã bị bắt ngay khi đến Tề quốc. Chỉ cần không để lộ ra pháp bảo của bản thân, hoặc là bọn người La Vân không để lộ bí mật thì sẽ không có ai tìm mình gây phiền phức.

Mặc dù vậy, Lục Khiêm vẫn cẩn thận mang theo tất cả pháp bảo. Hoàng Tuyền Kim Kiều bây giờ còn chưa có động tĩnh, nếu không sẽ nắm chắc thêm một điểm nữa.

Theo ước tính của Lục Khiêm, phải mất ít nhất vài năm nữa thì ba mươi sáu tầng Thiên Cương của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều mới có thể hoàn toàn hợp nhất.

Đi ra bên ngoài cửa cung. Một chiếc xe ngựa nhợt nhạt đậu trước cửa. Hai con ngựa Thương Bạch Cốt Giáp kéo cỗ xe trắng như ngọc. Bên cạnh là hai tên Cầu Long nhất tộc mọc ra sừng rồng không vảy.

"Lục Đại Tế Tửu, lên đây đi, Long Chủ tìm ngươi." Hai tên Cầu Long mặt vô cảm nói.

Vẻ mặt trông hơi mất kiên nhẫn, ngoại trừ La Vân được cấp trên yêu cầu chiếu cố đặc biệt, đối với nhân loại bọn hắn thường không có vẻ mặt tốt. Dù sao không ai sẽ có bất kỳ tình cảm đặc biệt nào với đồ ăn.

Lục Khiêm không nói gì, mà là lên xe ngựa. Không gian bên trong xe rộng gấp bốn năm lần nhìn từ bên ngoài, có bàn ghế, lại còn có một bình trà nóng.

Không có ai trong xe.

Lục Khiêm ngồi trên chiếc ghế xương, chiếc ghế không cứng như trong tưởng tượng, mà có kết cấu mềm mại bao bọc lấy cơ thể hắn. Như thể có sinh mệnh, điều chỉnh theo hình dạng cơ thể của con người. Không chỉ vậy, Lục Khiêm cảm thấy toàn bộ cỗ xe và những con ngựa bên ngoài đều là một sinh mệnh. Hẳn là không phải sinh mệnh mà thiên địa hình thành, mà là được tạo nên bởi pháp thuật sau này.

Yêu tộc quả nhiên giàu có, vậy mà lại lấy loại sinh vật thần kỳ này làm xe ngựa.

Xe ngựa nhanh chóng rời đi, ngồi ở bên trong không hề cảm thấy một chút rung động nào. Chẳng bao lâu, xe ngựa dừng lại.

“Đại Tế Tửu, đến rồi!” Bên ngoài vang lên âm thanh âm dương quái khí của Cầu Long.

Ra khỏi xe ngựa. Sắc trời ảm đạm. Đây là một thế giới đẫm máu. Đám mây đỏ như máu mang theo yêu khí dày đặc. Âm phong gào thét, giống như quỷ khóc sói gào. Một đám quỷ vô tận và Yêu tháp chín tầng thẳng tiến lên bầu trời.

Tháp này có màu nâu đen, trên đó pha tạp tiên huyết, không biết tồn tại bao nhiêu năm. Phần lớn ngọn tháp nằm phía trên Yêu vân, tạo cho người ta cảm giác hùng vĩ và ngột ngạt.

Lục Khiêm leo lên tòa tháp chín tầng dưới sự dẫn đầu của Cầu Long. Tầng trên cùng không có ai, ngoại trừ một nam tử có làn da đen như mực. Ngoại trừ làn da, không có nhiều khác biệt so với người bình thường. Từ khí thế của người này, hẳn là Cửu Quỳ Long trong truyền thuyết.

“Bái kiến Long Chủ.” Lục Khiêm cúi người nói.

“Đại Tế Tửu Lục Khiêm? Ngươi và La Vân có quan hệ gì?”

“Trước kia từng gặp vài lần, được Thánh Đức bệ hạ mời đến.” Lục Khiêm trả lời.

Cửu Quỳ Long rõ ràng là không tin, nhưng cũng không nhìn ra cái gì. Không liên hệ người trước mặt này và Phong Đô giết Ly Long với nhau. Dù sao người giết Ly Long có tu vi thấp nhất là chuyển thế Hư Đan. Không thể nào là gia hỏa đến Hư Đan cũng chưa đạt tới trước mặt này.

Bịch bịch bịch…

Bên cạnh có tiếng bước chân, một nam tử to con mặc áo đen, làn da màu đồng cổ. Dáng người nam tử cứng cỏi, tư thế oai hùng phấn chấn, tạo cho người ta cảm giác tài năng lộ rõ.

“Cha.”

“Vị này là Đại Tế Tửu Lục Khiêm. Đây là tiểu nhi tử Đà Giáp của bản tọa.”

“Bái kiến Đại Tế Tửu! Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Đà Giáp cười đùa tí tửng nói.

“Sau này nhi tử của ta sẽ giao cho ngươi nuôi dưỡng.”

Bộ dạng của Cửu Quỳ Long như đang giao gánh nặng cho ngươi.

“Cha, Tắc Hạ học cung này có cái gì tốt chứ, một đám người ô hợp, một mình con giết sạch bọn hắn cũng không có vấn đề gì.” Đà Giáp ngẩng cao đầu, vẻ mặt khinh thường.

Cũng không phải gã không có đầu óc, mà là đại biểu cho thái độ của hầu hết Yêu quỷ. Thức ăn vẫn là thức ăn, dù đắt đến đâu. So với những vị thần được sinh ra với sức mạnh siêu nhiên, con người giống như châu chấu trên đồng ruộng, ngoại trừ số lượng nhiều thì không có tác dụng gì khác.

“Nói hươu nói vượn, Đại Tế Tửu là người có bản lĩnh, ngươi phải học hỏi rất nhiều, không được lỗ mãng.”

“Lão tử không phải bảo ngươi học tập, đến thời điểm ta lấy cớ học cùng sắp xếp một số người đến. Trong vòng ba năm nhất định phải kéo Tắc Hạ học cung xuống, tiểu tử thối, biết chưa?”

【VIP】 Hoàng Tuyền Kim Kiều dị biến(2)

Tất nhiên, câu này không nói ngay trước mặt Lục Khiêm, mà là dùng bí pháp truyền âm của Long tộc. Sở dĩ không trực tiếp hưởng thành quả, chủ yếu vẫn là vì Hồ mẫu đã đảm bảo với Nhân tộc. Nếu không thì y đã giết người từ lâu rồi.

"Cha, Tắc Hạ học cung này có gì hay ho vậy." Trong lòng Đà Giáp khó hiểu.

"Ngươi thì biết cái gì. Tắc Hạ học cung có thể bồi dưỡng tu sĩ nhanh chóng, vừa có thể coi như bia đỡ đạn, vừa có thể xem như huyết thực, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao." Cửu Quỳ Long chính là thấy được điểm ấy, mới muốn kéo Tắc Hạ học cung xuống.

Đồng thời cũng có một chút tư tâm. Đà Giáp tu vi không cao, có tu vi khoảng chừng Đạo Cơ trung kỳ. Tám huynh trưởng khác mỗi người đảm đương một phía. So sánh cùng nhau, Đà Giáp ngược lại có vẻ thường thường không có gì lạ.

Mặc dù nói rồng sinh chín con đều có khác biệt, Cửu Quỳ Long vẫn cho rằng các con của mình có tiền đồ hơn, để không làm mất tấm mặt mo của mình.

Hai yêu giao lưu nhiều như vậy, ngoại giới trôi qua không đến một hơi thở. Đà Giáp tựa hồ hoàn toàn tỉnh ngộ sau khi bị mắng, vội vàng chắp tay tạ lỗi: "Đại Tế Tửu, thật xin lỗi, tiểu nhân biết sai rồi."

"Đại Tế Tửu, tiểu nhi tử không hiểu chuyện, bản tọa phái một ít người học cùng được không?"

“Tất nhiên, tôn chỉ của Tắc Hạ học cung chính là giảng dạy mà không phân biệt đối xử. Chúng ta hoan nghênh bất cứ ai đến học.” Lục Khiêm từ chối cho ý kiến, như thể không biết âm mưu bên trong của họ.

Đương nhiên, cũng không quan tâm những thứ này. Đạo hạnh là điều quan trọng nhất, chỉ cần cho mình đủ thời gian, không ngại nhịn thêm vài bước.

“Việc này không nên chậm trễ, Đà Giáp ngươi thu dọn đồ đạc, đi cùng Tế Tửu đi.” Cửu Quỳ Long giao phó xong mọi thứ, hóa thành một đạo hắc ảnh rời đi.

Tắc Hạ học cung chẳng qua cũng chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn, bằng không thì cũng sẽ không phái tiểu nhi tử cà lơ phất phơ đi xử lý. Y chỉ muốn kiếm việc gì đó để nhi tử bận rộn, miễn cho suốt ngày gây chuyện thị phi.

“Đại tế tửu ngươi đi dạo một vòng trước, lát nữa sẽ đến tìm ngươi.”

Đà Giáp quay đầu nhìn vào hư không, hô: “Lão Cửu, ngươi mang Đại Tế Tửu đến Linh Ưng viên đi dạo một vòng, dẫn hắn đi gặp một vài đồng hương.”

Trong lúc nói chuyện, vẻ mặt của y có chút thú vị, như thể trong Linh Ưng viên có điều gì kinh khủng.

Soạt!

Vừa dứt lời, hư không xuất hiện một đạo hắc ảnh. Đây là một tráng hán mặc hắc giáp. Với bản lĩnh xuất quỷ nhập thần bậc này, hẳn không phải là Long chủng.

“Đại Tế Tửu, mời!” Lão Cửu làm động tác mời, trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện pháp trận. Pháp trận tản ra quang mang không thể giải thích được, không biết dẫn đến nơi nào.

Lục Khiêm bước lên, cảnh tượng trước mắt đúng như những gì mình đã đoán. Đây là nơi mà Yêu tộc nuôi dưỡng nhân loại. Tinh thần con người ở đây chết lặng, giống như cái xác không hồn. Dù cho nhìn thấy Lục Khiêm đến, trên mặt cũng sẽ không có bất kỳ biểu hiện kinh ngạc nào. Hầu hết con người đều thiếu tay và chân, đặc biệt là thanh niên. Bên cạnh là một cây đại thụ, lá to bằng lòng bàn tay đỏ tươi như máu, trái cây lại là từng quả tim đang đập.

Đất ở gốc cây có màu nâu đen. Giống như huyết dịch đã khô. Ngoại trừ đại thụ mọc da tim người, còn có cây thịt người và sông máu người.

Nói chung yêu quái tu luyện có thành tựu sẽ không ăn thịt người bình thường, muốn ăn cũng chỉ ăn tu sĩ nhân loại. Bởi vì năng lượng chứa trong cơ thể của tu sĩ tương đối cao, người bình thường dùng để nuôi nấng yêu thú, để chúng sớm ngày tu thành hình người.

Đối với yêu quái, địa vị của con người tương đương với đan dược. Đương nhiên, đan dược cần phải luyện chế, mà nhân loại tựa như là một gốc rạ, rau hẹ, hiệu quả vẫn tốt hơn đan dược thông thường. Rất nhiều Yêu tộc trên cơ bản đều sẽ nuôi dưỡng nhân loại làm huyết thực.

“Đại Tế Tửu đại nhân, đây chính là đồng hương của ngươi, mới chở từ trên chiến trường đến đây, có phải có cảm giác trở lại cố hương không?” Lão Cửu cười nói.

Lục Khiêm nghe vậy cười một tiếng, chỉ vào áo bào đen trên người, nói: “Ta không biết bọn họ. Cái áo lông hồ ly trên người của ta có phải cũng khiến ngươi có cảm giác như nhìn thấy đồng loại không? Vừa mới lột da từ trên người hồ ly, vẫn còn mới.”

“Đúng rồi, thảm và chăn mền trong nhà bản tọa đều được làm bằng da cáo. Ngày khác đến làm khách, nhìn xem những

người mất tích trong tộc còn ở đó không. Bản toạ có lòng từ bi sẽ để các ngươi đoàn tụ.”

Lục Khiêm nhìn một cái đã nhìn ra người này có bản thể là Hồ tộc, Hồ tộc am hiểu huyễn thuật.

“Ngươi…” Lão Cửu bỗng nhiên bộc phát ra khí thế cường đại.

Lục Khiêm không nhúc nhích, cười nói: “Muốn động thủ? Ngươi có thể thử xem.”

“Ngươi chờ…”

Lão Cửu sắc mặt xanh xám, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, không có động thủ.

Rất nhanh, Đà Giáp cũng thu dọn đồ đạc xong, một đoàn người đi về hướng Tắc Hạ học cung.

Ầm!

Vừa về tới chỗ ở, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều bên trong Thức Hải đột nhiên phát ra một tiếng vang. Ma ý vô biên cuốn tới. Toàn bộ Giao Phục Hoàng Tuyền đồ bị nhuộm thành một mảnh màu vàng.

Một hư ảnh khổng lồ xuất hiện trên bầu trời vô tận. Kim Kiều to như bầu trời, một phần ở thế giới này, một chỗ khác thì ở một chỗ sâu không biết tên. Trên cầu có một nữ tử mặc váy dài màu xanh nhạt.

Tiến triển của sự việc vượt xa dự kiến của Lục Khiêm, vốn cho là cần mấy năm, nhưng không ngờ đã hoàn thành ngay lập tức.

【VIP】 Vong Tình bảo cấm, Mê Hồn canh

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều bắc qua toàn bộ không gian Thức Hải. Không biết kết nối với thế giới nào. Trên đó pha tạp Thần Ma tiên huyết, toát ra một cỗ tang thương.

Xoạt! Mây đen như mực vô biên, ma khí Hoàng Tuyền mãnh liệt. Phần cuối của ma khí Hoàng Tuyền là một không gian đen như mực. Nhìn kỹ hơn mới thấy bên trong toàn là Thần Ma cao như núi. Sừng dê đầu trâu, đầu quạ cánh dơi. Ma khí rất sâu, mỗi một cái cũng có lực lượng cường đại. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều bỗng nhiên đến trước mặt yêu ma, thu hút các loại ánh mắt hung ác.

“Nhanh! Thu hồi lại!”

Lục Khiêm vội vàng hét lên với Mạc Sầu trong khoảng không. Nơi này là Thức Hải của mình, nếu thật sự thu hút yêu ma đến, vậy thì hỏng rồi.

Mạc Sầu lơ lửng trong khoảng không, nhắm chặt mắt, mái tóc đen bay phần phật trong gió. Nghe được lời của Lục Khiêm, Mạc Sầu như ở trong mộng mới tỉnh. Vội vàng đánh ra một đạo pháp lực màu vàng.

Vèo! Chân cầu Hoàng Tuyền Kim Kiều đột nhiên thu lại. Sau đó Kim Kiều biến mất, Mạc Sầu rơi xuống bên cạnh Lục Khiêm.

“Ngươi đã ngưng tụ ra bảo cấm gì?” Lục Khiêm nghi ngờ nói.

Vẻ mặt Mạc Sầu cổ quái, đánh ra một đạo pháp lực, một cái lò đá xuất hiện bên cạnh.

"Cái này… Hình như nó được gọi là Vong Tình bảo cấm."

Bệ đá màu đen, trên rộng phía dưới hẹp, dưới đáy có u hỏa cháy hừng hực, trên bệ có một cái nồi lớn. Nồi lớn nóng hôi hổi, chất lỏng đen như mực không ngừng cuồn cuộn. Chỉ cần ngửi thôi đã có cảm giác thư thái, sảng khoái, đồng thời phần môi sẽ xuất hiện năm loại hương vị ngọt bùi cay đắng mặn.

"Đây là cái gì?" Lục Khiêm nhìn thấy thứ này, đột nhiên nhớ tới một truyền thuyết nào đó, có cảm giác truyền thuyết lại tái hiện.

"Mê Hồn canh. Món canh này khiến người ta quên đi mọi thứ và bắt đầu lại từ đầu. Một khi bị trấn áp, nhất định phải uống canh này mới có thể ra ngoài. Đồng thời, tinh hoa của Mê Hồn canh có tác dụng gột rửa nhục thân thần hồn."

Tác dụng rất mạnh, hơn hẳn Vong Tình Thủy được mệnh danh là đệ nhất Thánh Thủy của Hoàng Tuyền.

Chỉ là số lượng tương đối hiếm, tinh hoa trong Mê Hồn canh cũng phải cách một đoạn thời gian mới có thể dài ra một chút.

Bên trong Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, ba mươi sáu tầng Thiên Cương cấm chế biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một tầng cấm chế bằng vàng ròng. Cấm chế này toát ra khí tức khó giải thích, giống như pháp tắc cơ bản nhất của thiên địa. Đây chính là Vong Tình bảo cấm.

Lục Khiêm đã nghĩ ra vô số phương pháp ứng dụng ngay lập tức. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều lại thêm Mê Hồn canh. Sức mạnh ít nhất đã tăng gấp đôi, một khi bị trấn áp, không chết cũng phải mất đi ký ức. Không những thế, còn có thể dùng để luyện chế Đạo binh và Xương binh. Chỗ khó nhất

của việc tu luyện Đạo binh Xương binh là mài giũa những oán khí và ký ức của các vật liệu ban đầu.

Một khi khía cạnh này bị bỏ qua, rất có khả năng sẽ lọt vào phản phệ. Tinh hoa của Mê Hồn canh có thể dùng để hỗ trợ tu luyện. Bởi vì có tác dụng rèn luyện nhục thân, có thể dùng cho tu sĩ mới nhập môn, hoặc là trên cơ thể người bình thường, chế tạo ra nhiều thiên tài. Có thể ngụy thiên tài hậu kỳ tương đối yếu, tu luyện sơ kỳ hẳn là không có vấn đề gì.

"Yêu Nguyệt."

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm trở lại hiện thực, gọi Yêu Nguyệt.

"Lão gia có chuyện gì?"

"Đi gọi ba người đứng đầu trong cuộc thi quý này đến." Hắn muốn thử xem tinh hoa của Mê Hồn canh có tác dụng không. Vong Tình Thuỷ bây giờ đã không còn bao nhiêu tác dụng đối với mình. Hi vọng cái này có thể cho mình một chút ngạc nhiên.

"Bảo cấm… Sáu tầng bảo cấm." Sau khi Yêu Nguyệt rời đi, Lục Khiêm bắt đầu suy nghĩ.

Pháp bảo đến giai đoạn này cũng không phải là nói đến phần cuối, pháp bảo tổng cộng có hạn mức cao nhất là sáu tầng bảo cấm. Sáu tầng bảo cấm này có thể là cùng một loại, dạng này thì uy lực càng thêm mạnh mẽ. Mà lại tương đối đơn giản, chỉ cần thủ pháp luyện chế pháp bảo thông dụng là đủ.

Mặc dù bây giờ Lục Khiêm không có, hẳn là Thái Ảm vực không có loại thủ pháp luyện chế cao cấp này.

Đoán chừng chỉ có lục địa trong ký ức của Địa Ngục Điểu mới có.

Còn có một loại khác là sáu loại bảo cấm khác nhau. Thủ pháp luyện chế của loại pháp bảo này thuộc về 'Nhất khí nhất pháp'. Nại Hà Kim Kiều chính là phương pháp này, hơn nữa còn tương đối đơn giản, chỉ cần trấn áp địch nhân là đủ. Loại phương pháp này nói khó cũng không khó. Nhưng cực kỳ tốn kém tài nguyên.

Cốc cốc cốc. Tiếng gõ cửa vang lên. Yêu Nguyệt mang theo ba thiếu niên đến. Thanh niên cầm đầu có khí chất tương đối trưởng thành, đã là Dưỡng Thần sơ kỳ, mặc dù là mang nghệ nhập môn, cũng đã chứng minh chất lượng dạy học của Tắc Hạ học cung. Hai người còn lại đều ở cấp độ Luyện Khí hậu kỳ.

"Tiêu Phàm."

"Lâm Viêm."

"Diệp Động "

"Bái kiến Đại Tế Tửu."

Ba người nhìn thấy Lục Khiêm, lập tức khom người hành lễ, ánh mắt không giấu được sự ngưỡng mộ. Mặc dù Tắc Hạ học cung do một tay La Vân sáng lập, nhưng người sáng lập trong lòng mọi người chính là Đại Tế Tửu trước mặt này. Là một tay hắn sáng tạo ra Tắc Hạ học cung.

Nếu như không phải tôn chỉ bất cứ ai cũng có thể đến trường của hắn, bọn họ cho tới bây giờ vẫn còn đang làm ruộng.

【VIP】 Vong Tình bảo cấm, Mê Hồn canh(2)

“Được.” Lục Khiêm mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay có ba giọt chất lỏng đen như mực bay lên. Chất lỏng đen như mực trông không đẹp lắm nhưng có mùi thơm khác thường.

“Các ngươi ăn thứ này vào.”

Ba giọt tinh hoa bay đến trước mặt ba người họ. Cả ba nuốt nó mà không do dự.

Xoạt! Một năng lượng hùng vĩ và thiêu đốt ngay lập tức chảy khắp toàn thân. Năng lượng giống như sông lớn cuồn cuộn, không ngừng cọ rửa mỗi một chỗ dơ bẩn trong thân thể. Kinh mạch, đan điền, nhục thân, thần hồn… Bị năng lượng mạnh mẽ này rửa sạch. Huyết dịch đỏ thẫm đục ngầu và huyết nhục dần chuyển thành màu đỏ tươi, toát ra vẻ sáng bóng như ngọc.

Tất nhiên, tuy được hưởng những lợi ích nhưng nỗi đau cũng rất lớn. Tiêu Phàm còn tốt một chút, chỉ có tấm lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, hai người còn lại thì toàn thân đỏ bừng như con tôm, lăn lộn trên mặt đất. Mà năng lượng quá lớn khiến cơ thể bọn họ căng phồng lên.

“Chịu không nổi sao?” Lục Khiêm nhíu mày, trong mắt lóe lên tam sắc quang mang. Ba loại Nhan Sắc Thần Thuỷ hợp nhất, biến thành Vô Sắc Thần Thủy, rơi vào người ba người, lập tức sửa chữa thân thể bị thương của bọn họ.

Nhục thân khôi phục, tình huống của ba người có chút cải thiện, cũng dần dần hấp thu năng lượng. Sau một thời gian dài,

cuối cùng cũng đã hấp thu xong. Bên ngoài cơ thể của ba người bao trùm một tầng nước bùn đen như mực thật dày. Đây là vết bẩn và tụ huyết bên trong cơ thể, tất cả rác rưởi của vài chục năm đều được thải ra.

Ba người rực rỡ hẳn lên, nếu như nói trước kia là một viên đá vụn, thì giờ đây họ đã là một viên ngọc bích tuyệt đẹp.

Hai người khác trong nháy mắt Âm Thần xuất khiếu, tiến vào Dưỡng Thần sơ kỳ.

"Đa tạ Đại Tế Tửu đại nhân dìu dắt."

Đám người hưng phấn hành lễ, thần sắc tràn ngập hưng phấn.

Đột phá cảnh giới không phải là kết thúc, đám người rõ ràng cảm giác được rực rỡ hẳn lên, cảm giác như đổi một thân thể khác. Vốn dĩ bọn họ chính là thiên tài, trải qua một hồi tôi luyện, sau này chính là thiên tài trong thiên tài.

"Một giọt cho một người thì quá nhiều, hẳn là một giọt cho ba người."

Đuổi ba người đi, Lục Khiêm nhìn bóng lưng của bọn họ, trong lòng như có điều suy nghĩ.

"Yêu Nguyệt, truyền lệnh xuống. Về sau tứ đẳng học đường Giáp Ất Bính Đinh, ba người đứng đầu trong cuộc thi nửa năm có thể nhận được một lượng Thánh Thủy nhất định."

Mười năm trồng cây trăm năm trồng người. Tắc Hạ học cung đã và đang phát triển một cách lành mạnh, nhưng tốc độ quá chậm. Lục Khiêm cảm thấy nhất định phải tưới chút nước, làm bọn hắn khỏe mạnh trưởng thành mới được.

Tắc Hạ học cung không chỉ có cơ số lớn mà còn có bước phát triển nhảy vọt về chất lượng.

Thời điểm Lục Khiêm bế quan thanh tu, ngoại giới phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Đầu tiên là lãnh thổ phía bắc của Phong Đô thành trước kia, bởi vì Yêu tộc tiến công cho nên nên phái ra phần lớn lực lượng phòng ngự Yêu tộc. Không để ý sự thay đổi của hung thú ở hải ngoại. Kết quả là đại bản doanh của tam đại pháp minh ở phương bắc bị tấn công thất linh bát lạc.

Yêu tộc giậu đổ bìm leo, lúc này điều động toàn bộ binh lực tiến công. Vậy mà trực tiếp đánh chiếm mười mấy vạn lãnh thổ phương bắc. Địa bàn của Nhân tộc vốn dĩ ở phía bắc, phương nam, trung bộ, và đông bộ. Chiếm vị trí tốt nhất của thiên hạ.

Hiện tại mất đi một phần tư giang sơn, quả thực là bị thương đến gân cốt.

Thế lực của Yêu tộc và Tề quốc bành trướng nhanh chóng. Thời điểm chiến trường như lửa bỏng dầu sôi, Tắc Hạ học cung ở bên này cũng phát sinh một chút khúc nhạc dạo ngắn.

Diễm Tâm Kim Cung.

Phía dưới hỏa diễm của đan lô, trấn áp một cái lệnh bài. Lệnh bài thỉnh thoảng hiện lên một đạo quang mang. Đây là Phù Đề quốc lệnh. Kể Từ khi Lục Khiêm chạy trốn, chưa bao giờ liên lạc với người Phù Đề quốc. Ngược lại là đám người này mỗi ngày đều liên hệ với mình. Lục Khiêm sẽ không ngu ngốc đến mức giao tiếp với bọn họ, không chừng đến lúc nào đó sẽ bán luôn cả mình.

Lúc này, bên ngoài lại có tin tức truyền đến.

Lục Khiêm trở lại bên trong đại điện, nhìn về phía Yêu Nguyệt: “Lại xảy ra chuyện gì rồi?”

“Đà Giáp tới chơi.” Yêu Nguyệt nói.

Thái tử Long tộc bất cần đời này, hôm nay mới nhớ tới lời hứa với cha mình. Lần trước, gia hỏa này mang theo hơn năm trăm tên đệ tử Yêu tộc tới. Lục Khiêm còn tưởng rằng bọn họ có hành động lớn gì, kết quả một chút động tĩnh cũng không có, tất cả đều sống phóng túng, biến mất hơn nửa tháng.

"Để hắn vào đi."

Còn chưa nói hết câu, mười thân ảnh đi qua hộ vệ đi đến trước mặt Lục Khiêm. Ngoại trừ Đà Giáp, còn có tám tên Yêu tướng Đạo Cơ và ba, năm đệ tử Yêu tộc có hình thù kỳ quái.

"Đại Tế Tửu, đã lâu không gặp." Đà Giáp tùy ý ngồi xuống, bưng trà lên uống, như thể Lục Khiêm mới là người ngoài.

"Cửu Thái tử có chuyện gì vậy?"

"Ai nha, các giáo viên của Nhân tộc các ngươi có tu vi quá kém, Tế Tửu còn kém hơn cả hộ vệ của ta. Như vậy đi, để ngươi chiếm tiện nghi, để hộ vệ của ta làm Tế Tửu của các ngươi như thế nào?"

Đà Giáp cười hì hì nói.

【VIP】 Vong Tình bảo cấm, Mê Hồn canh(3)

“Ta cảm thấy Đại Tế Tửu cũng làm cho Thái Tử là được rồi.” Nam tử đầu đại bàng bên cạnh cười nói.

“Ai, quá phiền phức. Đại Tế Tửu nghĩ thế nào.” Đà Giáp khoát tay áo.

“Làm Tế Tửu không chỉ cần đạo hạnh, còn phải có năng lực dạy học mới được. Yêu tộc các ngươi pháp môn thô thiển, vẫn là mời trở về đi.”

Lục Khiêm một mực từ chối.

Chúng yêu lập tức xôn xao.

“To gan, Nhân tộc đê tiện vậy mà lại coi thường thần thông bẩm sinh của Yêu tộc ta.”

Mấy tên tính khí nóng nảy lập tức muốn động thủ. Mấy yêu quái Hồ tộc vẻ mặt lanh lợi giữ chặt chúng yêu. Nam tử Hồ yêu nói bên tai Đà Giáp vài câu, Đà Giáp gật gật đầu.

“Nói mà không có bằng chứng, như vậy đi, chúng ta tự mở một học đường, nhóm chúng ta bồi dưỡng đệ tử Yêu tộc, một năm sau thi đấu cùng các ngươi. Người nào thắng sẽ có tư cách chọn Tế Tửu. Không biết ý kiến của các hạ như thế nào?”

Hồ ly làm như vậy chính là đang đào hố cho Lục Khiêm. Một vài Yêu tộc cho dù không có tu luyện thì thể chất bẩm sinh của chúng cũng mạnh hơn những tu sĩ cấp thấp của Nhân tộc.

“Một năm không đủ, hai năm.”

“Được, một lời đã định.” Đà Giáp vỗ bàn.

Nghĩ tới đây, Đà Giáp nhìn về phía Tiểu Thanh bên cạnh, nói: “Đại Tế Tửu, ta còn thiếu thị nữ, nếu không ngươi nhường nàng cho ta đi, ta sẽ ở trước mặt phụ thân nói tốt vài câu.”

Y vừa đến đã nhìn thấy Tiểu Thanh, chưa bao giờ thấy một nữ tử nào có khí chất thanh nhã như vậy, khuôn mặt lại hết sức quyến rũ. Thậm chí so với trực hệ của Hồ tộc cũng không hề kém cạnh.

Nghe thấy câu nói này của Đà Giáp, sắc mặt Tiểu Thanh trắng bệch. Từ khi biết đến nơi này, trong lòng luôn cảm thấy bất an, dù sao nơi này cũng là địa bàn của Yêu tộc. Mặc dù Phong Đô thành chủ rất mạnh, nhưng vẫn kém rất nhiều so với Yêu tộc. Dù thế nào đi nữa, nàng vẫn kiên quyết đứng về phía Phong Đô thành chủ. Giờ khắc này, Tiểu Thanh hy vọng có thể dùng bản thân để dập tắt ác ý của Yêu tộc đối với Phong Đô, mặt khác, lại sợ những yêu ma ghê tởm này.

Nàng cũng không còn là Tiểu Bạch trước đây, đối với đại tu sĩ mà nói, dùng thị nữ trao đổi một chút lợi ích chắc chắn là một vụ mua bán rất có lời. Bao gồm cả Đà Giáp cũng nghĩ như vậy, chỉ là một thị nữ mà thôi, muốn thì muốn.

Lục Khiêm lại ngoài dự liệu: “Nếu như ta là ngươi, ta sẽ rút lại câu nói này và kẹp lấy cái đuôi rời đi trước khi ta nổi giận, hiểu chưa?”

“Khẩu khí thật lớn. Mặt mũi của Long Chủ không dùng được sao?” Người hầu yêu quái bên cạnh mắng.

Sắc mặt Đà Giáp xanh xám, đây là lần đầu tiên y bị người khác chế giễu ngay trước mặt. Thật sự nghĩ mình dễ bắt nạt sao.

“Thật sự không sợ phụ thân ta giết ngươi?”

Tu vi của Lục Khiêm quả thực rất mạnh, nhưng y không tin hắn có thể thoát ra ngoài an toàn dưới sự bao vây của mọi người, cũng không tin Lục Khiêm dám giết mình.

"Long Chủ giết hay không ta không biết rõ, nhưng ta dám cam đoan, trong vòng mười hơi thở, nếu ngươi không đi, thứ hắn nhìn thấy khi đi vào đây nhất định là thi thể của ngươi."

Ầm!

Khí thế khổng lồ như núi cao biển rộng, ép tới mức làm chúng yêu thở không nổi.

Một hơi thở, hai hơi thở… Khí thế càng ngày càng mạnh.

"Đi…"

Đến hơi thở thứ chín, Đà Giáp xanh mặt rời đi.

Dưới khí thế mạnh mẽ của Lục Khiêm, Đà Giáp đành phải rời đi. Nhìn Lục Khiêm chỉ có Đạo Cơ đỉnh phong, nhưng áp lực tạo ra cho mình còn lớn hơn những cao thủ khác.

"Thái tử, chẳng lẽ cứ buông tha cho người này như vậy?" Thủ hạ bên cạnh không nhịn được nói.

"Đương nhiên là không, gia hỏa này chắc chắn phải chết, thị nữ bên cạnh người này sớm muộn gì cũng là của ta." Đà Giáp cười lạnh nói.

Nhưng hiện tại cha và huynh đều đang ở chiến tuyến, việc mượn sức của bọn họ là chuyện không thể. Việc cấp bách là hoàn thành nhiệm vụ do phụ thân giao cho trước. Vốn là muốn cưỡng đoạt, nhưng sau đó nghĩ lại thì thôi bỏ đi. Quân chủ lực của Yêu tộc không ở đây, đối phương người đông thế mạnh. Giống như Lục Khiêm nói, y không muốn khi phụ thân tới, thứ nhìn thấy chính là thi thể của mình.

"Lão Ma Tước, lát nữa ngươi tìm mấy tên Hổ Tượng tộc, lão tử muốn giết sạch toàn bộ tu sĩ Nhân tộc, hiện tại lập tức."

“Rõ!”

Hổ, voi và rồng đều là yêu thú trời sinh với sức mạnh mạnh mẽ và thần thông bẩm sinh. Cho dù không sinh ra yêu khí, cũng mạnh hơn tu sĩ nhân loại vừa mới tu luyện rất nhiều.

“Thái tử, nếu bọn họ đánh thắng thì sao?”

“Thắng?” Vẻ mặt Đà Giáp cổ quái: “Làm sao bọn họ có thể thắng được? Chúng ta cũng không phải là học sinh của Tắc Hạ học cung, bình thường khiêu chiến mấy người, vô tình giết chết một vài thiên tài cũng không quá đáng đúng không?”

Chúng yêu bắt đầu cười vang.

Không nói thì quên mất, đây là địa bàn của Yêu tộc, đừng nói vô tình giết người, coi như ăn sạch toàn bộ người trên một con phố thì như thế nào?”

Ngày thứ hai.

Hồ Bát của Hồ tộc tuyên bố khiêu chiến với thiên tài Hàn Tương của Kiếm Đạo học cung. Hàn Tương vẫn kiên trì ứng chiến, kết quả vừa lên đài không đến ba chiêu, lập tức bị người chém xuống dưới ngựa. Yêu quái thậm chí còn ăn sống Hàn Tương trước sự chứng kiến của hàng nghìn học sinh. Điều này ảnh hưởng rất nhiều đến khí thế của học sinh Nhân tộc. Chuyện như vậy không ngừng xảy ra. Hầu như lần nào đều là học sinh Nhân tộc bị đánh bại. Dù gì thì những người này cũng chỉ mới vào Tắc Hạ học cung được vài năm.

【VIP】 Chân thân đại thành, Tam Bảo đỉnh lô

Chưa đầy một năm sau khi nhận được tiền thưởng tái cấu trúc của Lục Khiêm, làm sao có thể đánh bại Yêu tộc có thần thông bẩm sinh.

Đương nhiên có một số người vì sự an toàn của mạng sống không dám ứng chiến, nhưng luôn có nhiều lý do bên ngoài khác nhau buộc bọn họ phải lên đài.

Phần lớn người bị khiêu chiến đều ứng chiến. Mà kết quả khi lên đài lại càng thê thảm. Thiên tài bộc lộ tài năng gần đây, ngoại trừ bảy tám người đã bế quan trước đó, hầu như mười người không còn một người. Thành quả của Tắc Hạ học cung trong một năm qua đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Nhưng không ai dám nói cái gì, cho dù hiện tại có sống cuộc sống an nhàn thoải mái, bọn họ cũng sẽ không bao giờ quên đây là địa bàn của Yêu tộc. Yêu quái ở đây có thể so sánh với sự tồn tại của Hoàng đế.

Người ta rõ ràng chạy đến giết người, phải xem Đại Tế Tửu không gì không làm được trong mắt mọi người sẽ xử lý như thế nào. Nhưng đợi hơn nửa tháng, không thấy bên trên tỏ thái độ, như thể cứ thế mà chịu sự thua lỗ này.

“Không phải là Đại Tế Tửu sợ rồi chứ?”

“Ai, ta đã đoán được từ sớm.”

“Hóa ra Đại Tế Tửu là loại người tham sống sợ chết.”

“Ngươi thì biết cái gì, Đại Tế Tửu gánh vác hi vọng của Tắc Hạ học cung, học cung còn chưa lớn mạnh, nếu kế hoạch

phục hưng Nhân tộc bị phá hỏng chỉ vì một cơn tức giận nhất thời, ngươi có thể tha thứ sao?"

"Đúng đấy, đạo hạnh kém lại trách Đại Tế Tửu không ra mặt giúp ngươi, vậy sao ngươi không đồng ý để Đại Tế Tửu giúp ngươi tu luyện. Ngu xuẩn."

Tuy nói như vậy, phần lớn trong lòng mọi người đều hơi ủ rũ.

Bị Yêu tộc đè ép quả là một cảm giác làm người khác khó chịu.

Học cung. La Vân mặc thường phục lo lắng đi lại trong phòng, trong khi Lục Khiêm ở bên cạnh với vẻ mặt bình tĩnh.

"Phong Đô tiên trưởng, nếu không ta đuổi bọn họ đi, hiện tại Yêu tộc vẫn bán cho ta một chút mặt mũi." La Vân nhìn về phía Lục Khiêm.

"Tại sao phải đuổi đi?" Lục Khiêm hỏi lại.

"Bọn hắn đây là lấy lớn hiếp nhỏ, thiên tài của Tắc Hạ học cung cũng bị bọn họ giết sạch rồi."

La Vân bây giờ là xã tắc chủ vạn dặm giang sơn cao quý, đã học được cách bình tĩnh khi đối mặt với những việc lớn.

Nhưng Tắc Hạ học cung là chủ lực để sau này y thoát khỏi Yêu tộc.

"Thiên tài đã chết thì sao có thể coi là thiên tài, sau này ngươi muốn dựa vào bọn họ để đối phó với Yêu tộc sao?"

Lục Khiêm đặt tách trà xuống, đi tới bên cửa sổ, sóng vai đứng bên cạnh La Vân.

"Mọi thứ của Tắc Hạ học cung đều tốt, chỉ là vẫn còn thiếu một số thứ."

"Cái gì?"

“Lòng người, bọn hắn quá an nhàn. Bọn họ cho rằng con đường tu luyện thật suôn sẻ, nếu như không gõ bọn họ, sau này nhất định sẽ sinh ra tâm tình hưởng thụ.”

“Thì ra là thế…” La Vân trầm tư. Quả thật trong khoảng thời gian này, các học sinh tu luyện có chút lười biếng. Thật sự cho rằng là Tắc Hạ học cung là một thiên đường cách biệt với thế giới bên ngoài, quên mất thế giới bên ngoài thảm khốc như thế nào.

“Không nói nữa, gần đây dân sinh thế nào?”

“Vẫn ổn, ta đã phân ra mười tám chư hầu ở biên giới, mỗi người đều được lãnh một phần quốc vận, mỗi người đều có Chư Hầu kiếm, cũng coi như là tương đối thái bình.”

“Xã tắc bên này, thiết lập nông quan, y quan và Sĩ Nhân quán. Nói chung phát triển rất tốt.”

Đối mặt với khủng hoảng, La Vân có thể ổn định thời cuộc, khiến cho một phần bách tính an cư lạc nghiệp, văn nhân và quân đội đều có con đường lên cao. Mặc dù không thể so với Vương Đạo Nhạc Thổ trong truyền thuyết, ít nhất là tốt hơn rất nhiều so với Càn quốc ở bên kia.

“Ừm, trước tiên đừng phong Vương cho những Vương gia khác họ, Chư Hầu cũng phải tìm người tín nhiệm. Mặc dù ngươi có thể quyết định sinh tử của bọn họ, nhưng nếu bọn họ phản loạn cũng sẽ ảnh hưởng đến quốc vận.”

“Đã hiểu, không bằng phong Vương cho tiên trưởng?”

“Được rồi, khiêm tốn một chút.” Lục Khiêm lại nói thêm: “Đúng rồi, ta bế quan một đoạn thời gian, hai năm sau, học sinh của hai tộc sẽ thi đấu. Ngươi nhất định phải nâng cao võ thuật, cuối cùng mời thêm nhiều người, đây là trận chiến khởi đầu cho sự tự tin của Nhân tộc.”

“Ta hiểu rồi.” La Vân ghi nhớ thật sâu vào trong lòng.

“Học cung thi đấu?”

Sau khi La Vân rời đi, một nụ cười xuất hiện trên khóe miệng Lục Khiêm. Hắn nào có nhiều thời gian nhàn rỗi như vậy để chơi đùa với một đám tiểu bối. Tay kết pháp quyết, đánh ra một đạo pháp lực.

Soạt!

Hai người bước ra từ bên trong Âm Phong. Một người là Thu Quan, một người khác là Yêu Nguyệt.

“Thu Quan, Chuyển Sinh đại trận chuyển di xong chưa?”

“Đại nhân, mọi thứ đã sẵn sàng.”

“Yêu Nguyệt thì sao?”

“Nô tài tìm được hang ổ của Cửu Vĩ Hung Điểu.”

“Được, ta đi bế quan, hai năm sau gọi ta.”

Lục Khiêm trở lại Diễm Tâm Kim Cung bế quan. Lần này không tiếc bất cứ giá nào bế quan. Công phu của hắn đã đến, nhưng đạo hạnh vẫn chưa được tích lũy, dùng các loại tiên tài bảo dược chồng lên là được. Lần này có việc lớn, sau khi Đạo Cơ viên mãn, trực tiếp thử đột Phá Hư Đan.

Mặt khác, Yêu Nguyệt lấy danh nghĩa Đại Tế Tửu tấu lên triều đình, chiêu sinh hai vạn học sinh, mời tu sĩ trong thiên hạ đến dạy học. Đồng thời xây một tòa Tắc Hạ thành ở bên ngoài trăm dặm. Yêu Nguyệt, Già Lam và các dòng chính khác giám sát toàn bộ quá trình.

【VIP】 Chân thân đại thành, Tam Bảo đỉnh lô(2)

Diễm Tâm Kim Cung.

Bên trong lửa cháy hừng hực, một chiếc quan tài bằng vàng ròng ở trong đó, Nguyệt Hoa phù lục trên đó không ngừng phóng ra quang mang, một con Thỏ Ngọc đang dựa vào Kim Hạp. Năng lượng không ngừng rót vào giữa. Thương Bạch Cốt Luân lơ lửng phía trên quan tài, thỉnh thoảng rơi xuống một trận Âm Phong, một đạo Vô Sinh chi ý, rèn luyện nhục thân cùng thần hồn.

Đại Khổ Ách Luân rơi xuống Vô Sắc Thần Thủy, sửa chữa phục hồi nhục thân thần hồn bị tổn thương. Đại Giải Thoát Luân hút người vào trong đó, ở trong đó tu hành Luyện Khí.

Mấy tên phân thân ở một bên khác của Luyện Đan điện không ngừng luyện các loại đan dược. Đây là toàn bộ gia sản mang tới từ Phong Đô thành. Trước đây lo lắng tu vi tăng lên nhanh chóng sẽ mang đến căn cơ bất ổn. Lục Khiêm đã chìm đắm trong tự tin nhiều năm như vậy, mà lại còn kém một chút đạo hạnh là viên mãn, dùng đan dược gia tốc sẽ không mang đến vấn đề quá lớn.

Thời gian trôi qua từng giờ, tiến độ của Diêm La chân thân không ngừng tăng lên.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ Diêm La chân thân (Đạo Cơ hậu kỳ: 60001/70000) —— (Đạo Cơ hậu kỳ: 70000/70000)

Thời gian hai năm trôi qua rất nhanh, đến thời điểm này, Diêm La chân thân đại thành. Đạo hạnh chín trăm chín mươi

chín năm, bước vào cảnh giới Đạo Cơ viên mãn.

Bên trong Kim Hạp Nhục Quan, làn da của Lục Khiêm hiện lên màu Tử Kim, lóe lên một loại quang trạch không thể giải thích được. Tử Kim còn hiếm hơn vàng, mật độ và trọng lượng của nó gấp vàng một trăm lần. Thông thường một mỏ vàng chỉ có mấy cân Tử Kim, đây là nguyên liệu Luyện Khí rất hiếm.

Mật độ của Diêm La chân thân có thể so với Tử Kim, dưới sự rèn luyện của thần thông, độ cứng của nhục thân có thể so sánh với linh khí đỉnh cấp. Yêu tộc được xưng là nhục thân mạnh mẽ, trước mặt Diêm La chân thân này giòn như một tờ giấy rách. Hiện tại Lục Khiêm có thể bóp nát vũ khí bằng một tay. Nếu như không thu hồi thần thông của chân thân, chỉ sợ nếu như đứng trên mặt đất, dưới sức nặng của chính mình sẽ có thể chìm xuống mấy trăm trượng.

Bên trong đan điền kinh mạch, pháp lực như chất lỏng màu vàng giống như một dòng sông lớn, phun ra không ngừng. Mỗi khi pháp lực di chuyển một vòng, nhục thân cùng thần hồn đều được gột rửa, trạng thái đạt đến đỉnh cao nhất.

Hư Đan chỉ là Tam Bảo viên mãn, đạo hạnh đạt tới một ngàn năm. Mặc dù chỉ còn một năm nữa là đạt được Đạo Cơ viên mãn, nhưng đây là một sự khác biệt về chất. Đây là một loại pháp lực nhục thân thần hồn viên mãn, pháp lực sắp ngưng tụ thành thể rắn, giống như rắn nhưng không rắn.

Những người có thiên phú cao trong giai đoạn này có thể sẽ nhanh chóng vượt qua, còn những người có thiên phú thấp có thể bị mắc kẹt ở đây suốt đời.

Đan Kiếp Đan Kiếp, tên như ý nghĩa là thành đan độ kiếp. Đạt được đạo hạnh Kim Đan, một thân đạo hạnh và pháp lực thần thông cụ thể hóa. Kim giả đề cập đến những thứ chắc chắn và không thể phá huỷ. Đan giả đề cập đến những thứ

hoàn hảo, sáng sủa, tinh khiết và không thể phá hủy. Đại diện cho đạo hạnh của bản thân viên mãn, pháp lực thực chất hóa.

Thức Hải.

Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Thế giới tối đen như mực, Hoàng Tuyền Thánh Hà vĩnh viễn chảy xuôi. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều bắc qua dòng sông, phía dưới là nước sông màu vàng. Nước sông chảy xiết, sóng biển giống như sinh linh không ngừng giãy giụa, vĩnh viễn không siêu sinh. Trăng tròn lơ lửng trên sông, đây là Vô Lượng Quang Minh Lưu Ly Tâm.

Trong nước, trăng tròn được phản chiếu, một con Giao Long với vảy màu vàng và mắt vàng, độc giác màu vàng, một cơ thể duyên dáng và mạnh mẽ đang ngủ say trong đó. Toàn bộ nhục thân, Thức Hải, cùng tất cả thần thông. Lờ mờ tạo thành một cái đỉnh lô hài hòa và hoàn hảo, lô hỏa là Tinh Khí Thần Tam Bảo, dường như muốn đúc nên một thứ vĩnh viễn không hư hại, thuần khiết và hoàn hảo.

Hai năm trôi qua rất nhanh.

Tắc Hạ học cung. Bên trong tiếng hoan hô của mọi người, Lâm Viêm chém đầu của một con yêu quái xuống.

“Tốt! Hôm nay tất cả khiêu chiến kết thúc. Nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau là ngày học cung thi đấu. Trong khoảng thời gian này, không ai được phép gây sự.” Tế Tửu Già Lam và Yêu Nguyệt cao giọng nói.

Các tu sĩ Nhân tộc ra về trong bầu không khí vui vẻ. Hai năm trước, tu sĩ Yêu tộc lấy cớ khiêu chiến để tàn sát một số lượng lớn tu sĩ Nhân tộc. Lúc ấy tình cảnh của tu sĩ Nhân tộc bi thảm, người người cảm thấy bất an, suýt chút nữa đạo tâm sụp đổ. May mắn mấy vị thiên tài của nhân tộc hoành không xuất thế, trấn áp tu sĩ Yêu tộc. Trong hai năm qua, hầu như đều

là tu sĩ hai tộc chém giết lẫn nhau. Nhân tộc bại nhiều thắng ít, nhân số mặc dù có hơn hai vạn, dù sao chỉ mới nhập môn. Nhưng nỗi xấu hổ trong lòng cũng thôi thúc ý chí hăng hái hướng lên của bọn họ. So với hai năm trước, Dưỡng Thần tu sĩ nhiều hơn không ít.

【VIP】 Thôn phệ thập yêu, Cửu Vĩ hung điểu

Tắc Hạ học cung bây giờ tổng cộng có một vạn tu sĩ Luyện Khí, hai mươi tu sĩ Dưỡng Thần. Cũng không phải người khác không thể thăng cấp lên Dưỡng Thần, mà là thời gian quá ngắn, vài năm nữa sẽ phát triển bùng nổ. Hơn nữa, La Vân nhẫn nhịn cái lớn, chuẩn bị cắt đất phong hầu mười người đứng đầu. Chư Hầu tu luyện Thiên Tử kiếm được Hoàng đế phong cũng không phải là Chư Hầu vương triều bình thường, đây thực sự là một con đường để người ta có thể lên trời chỉ trong một bước.

Chư Hầu mượn khí vận của Thiên Tử kiếm để chế tạo Chư Hầu kiếm, có tu vi Đạo Cơ. Hoàng đế có thể thông qua Chư Hầu kiếm kiểm soát Chư Hầu, một khi bọn họ tạo phản sẽ mất đi sức mạnh.

Khác với những Chư Hầu không có lãnh thổ, Chư Hầu không có lãnh thổ chỉ là mượn lực lượng của Thiên Tử kiếm. Nhưng Chư Hầu có lãnh thổ thì không như vậy. Chư Hầu kiếm trong tay bọn họ có quyền tự chủ và phát triển rất lớn, không bị kiểm soát bởi Hoàng đế ở một mức độ nhất định. Trong lịch sử của Trảm Kiếp Bảo Uyển, không hiếm thấy những tình huống Chư Hầu đảo khách thành chủ.

Mà điều kiện tiên quyết của việc xẻ đất phong hầu là lãnh thổ phải lớn, vận khí phải đủ, nếu không sẽ tổn thất đến khí vận Thiên Tử kiếm của mình.

Động thái lần này của La Vân quả thực là một danh tác. Người bình thường đều tu luyện bá đạo kiếm, dù sao bá đạo

kiếm thấy hiệu quả nhanh, đồng thời tập hợp đủ bộ quốc vận cho bản thân.

Những người không có lý tưởng vĩ đại hiếm khi đụng vào Vương Đạo kiếm, rõ ràng tốn công mà không có kết quả.

"Ba ngày sau chính là ngày học cung tỷ thí. Yêu tộc lần này có chuẩn bị mà đến, Nhân tộc vẫn kém hơn một chút." Tiêu Phàm đứng bên cạnh Lâm Viêm, có vẻ lo lắng. Mới hai năm, vẫn là không thể vượt qua Yêu tộc. Ngay cả mấy người bọn họ có thực lực khá mạnh, những tu sĩ Nhân tộc khác đang đuổi theo. Học cung thi đấu là cuộc thi của mấy ngàn vạn tu sĩ.

"Bất kể thế nào, chúng ta phải cố gắng hết sức để ngăn chặn âm mưu của Yêu tộc thành công." Ánh mắt Diệp Động kiên định.

Thỏa thuận giữa Đại Tế Tửu và Yêu tộc đã truyền ra ngoài, một khi Nhân tộc bị đánh bại, Tắc Hạ học cung sẽ bị Yêu tộc khống chế. Khi đó nhiều năm cố gắng của Nhân tộc coi như hủy sạch. Sau này Tắc Hạ học cung sẽ không còn độc lập mà hoàn toàn trở thành chư hầu của Yêu tộc.

Ba ngày sau.

Tắc Hạ thành. Thành này có hai vạn tu sĩ Nhân tộc, ba ngàn tu sĩ Yêu tộc. Lại thêm La Vân tạo thanh thế, tu sĩ và yêu quái đến đây xem náo nhiệt, nhân số tiến thẳng lên mười vạn.

Long Chủ và Hồ mẫu của Yêu tộc không đến, nhưng có hai tên Yêu tộc Đại Quân đến, Cầu Long và Tượng Tộc Đại Quân, còn có Hoàng đế La Vân.

Có thể nói là nhân tài tề tụ, đương thời không có nơi nào có mật độ và số lượng tu sĩ có thể so sánh được với nơi này.

Diễm Tâm Kim Cung.

Ầm!

Kim Hạp bỗng nhiên mở ra, Nhục Quan nứt ra, lộ ra khuôn mặt của một nam tử trẻ tuổi. Nam tử trông trẻ tuổi, làn da tái nhợt, dường như là do không có ánh sáng mặt trời, có vẻ hơi yếu ớt không có sức lực.

Trên người không còn có nhuệ khí như xưa, ngược lại có vẻ thường thường không có gì lạ, giống như một người bình thường.

Đây là Lục Khiêm vừa mới bế quan ra. Lúc này, hắn giống như một thanh bảo kiếm trở lại vỏ kiếm, lại giống là đan dược đỉnh lô, bề ngoài bình thản, ngực nổi lên một đoàn chân hỏa. Không ai biết rõ cảnh giới bây giờ của hắn.

Đại Tế Tửu cung.

Đại sảnh rộng lớn không một bóng người. Tiếng bước chân của Lục Khiêm vang vọng trong phòng.

"Mọi người đều đến đông đủ rồi sao?" Lục Khiêm nhìn về phía bóng đen bên cạnh.

"Gần đến đông đủ rồi, Hoàng đế và Đại Quân sắp vào chỗ."

Yêu Nguyệt đi ra.

"Khụ khụ, gọi mười người đứng đầu của hai tộc Nhân Yêu đến cho ta, ta có lời muốn nói."

"Vâng."

Yêu Nguyệt lui ra.

Chỉ chốc lát, Đà Giáp mang theo tu sĩ Yêu tộc tới cửa. Mỗi người trong số này thấp nhất đều là Dưỡng Thần hậu kỳ, năm, sáu người đang ở cảnh giới Đạo Cơ.

Tu sĩ Nhân tộc có tu vi vượt trội tiến đến theo sau, Tiêu Phàm có tu vi cao nhất cũng chỉ mới Dưỡng Thần đỉnh phong.

“Đại Tế Tửu, đã lâu không gặp.” Đà Giáp cười đùa tí tửng.

“Cửu Thái tử.” Lục Khiêm cười cười.

Đà Giáp dò xét xung quanh, không thấy bóng dáng của Tiểu Thanh, lập tức hỏi: “Tiểu Thanh đâu?”

“Ngươi hỏi làm gì?” Lục Khiêm hỏi lại.

“Hắc hắc, không có việc gì, gặp lại sau.” Đà Giáp cười thầm trong lòng, đáng thương sắp chết đến nơi còn không biết.

Đánh bại tu sĩ Nhân tộc, nắm quyền kiểm soát Tắc Hạ học cung là bước đầu tiên. Hai tên Yêu tộc Đại Quân ở bên ngoài được Đà Giáp đặc biệt mời đến, một khi chiến thắng trong cuộc thi, sẽ tấn công và buộc Hoàng đế và Đại Tế Tửu từ bỏ quyền lực. Như thế vừa hợp tình hợp lý, bọn hắn không giết La Vân, Hồ mẫu cũng sẽ không nói cái gì. Tắc Hạ học cung sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay của Yêu tộc.

Tắc Hạ học cung thật sự phát triển quá nhanh. Chỉ trong hai năm đã có một vạn tu sĩ Luyện Khí. Tuy được xây dựng bằng sức của cả nước nhưng tốc độ cũng không khỏi quá nhanh. Chế độ mới do Lục Khiêm mang đến đã làm cao tầng của Yêu tộc chấn kinh. Nhất định phải kéo Tắc Hạ học cung xuống, nếu không sẽ thực sự không thể kiểm soát được.

【VIP】 Thôn phệ thập yêu, Cửu Vĩ hung điểu(2)

Đối mặt với một đám Yêu tộc kiêu ngạo như vậy, những tu sĩ Nhân tộc đều lộ ra vẻ lạnh lùng. Hai năm tranh đấu, không biết bao nhiêu bằng hữu đã chết trong tay bọn họ, hai bên giờ đã trở thành tử thù, không có khả năng hóa giải.

“Không biết Đại Tế Tửu bảo chúng ta tới có việc gì muốn phân phó?” Lâm Viêm hỏi.

“Trước khi tỷ thí, bản toạ sẽ đích thân lên lớp dạy các ngươi.”

“Lên lớp?”

“Tế Tửu muốn đích thân lên lớp dạy chúng ta?”

Sau khi trong lòng mọi người có chút hưng phấn, trong lòng cũng hơi nghi hoặc. Bây giờ lên lớp còn có tác dụng sao? Cũng không thể vừa giảng bài đã có thể làm tu vi của bọn họ tăng nhanh chóng.

“Đại Tế Tửu, có cần chúng ta tránh đi không? Ta sợ một lúc nữa thần công của ngài sẽ bị tiết lộ.”

Đà Giáp nói đùa.

Nếu một bài giảng đã có thể làm tu vi của tu sĩ Nhân tộc đột nhiên tăng mạnh, treo những yêu quái có cảnh giới Đạo Cơ như bọn họ lên đánh, vậy y cam tâm nhận thua.

“Không cần. Một lát nữa sẽ cần đến các ngươi.”

Lục Khiêm hắng giọng một cái, đi vào trong đám người. Từng bước một, tất cả mọi người bao gồm tất cả yêu quái bất

giác yên lặng theo tiếng bước chân, người trước mặt dường như có một loại ma lực nào đó, tâm thần thay đổi theo mỗi bước di chuyển của hắn.

"Bản tọa dạy không phải thần công bí pháp gì, mà là hai câu nói."

Đám người vểnh tai.

"Một, tâm phải hung ác, tay phải nhanh. Vì đạt được mục tiêu, có thể không từ thủ đoạn."

Thật sự có thể như vậy sao?

Mấy thiên tài đứng đầu không khỏi hiểu ra, bọn hắn trưởng thành ở Tắc Hạ học cung, không có trải qua lục đục với nhau, vì một gốc linh thảo thậm chí xảy ra mạng người như ở trong Tu Tiên giới.

Mặc dù việc này của Yêu tộc đã mang lại lợi ích cho họ rất nhiều, nhưng nó vẫn chưa đủ sâu sắc. Nếu như trước đây đối mặt với thủ đoạn của Yêu tộc, bọn họ lựa chọn quần ẩu, hoặc là đánh lén hạ dược trước trận đấu, kết quả có thể sẽ khác.

"Thứ hai, không cần nói quy tắc với kẻ thù. Khặc khặc…"

Vừa dứt lời, khí chất của Lục Khiêm thay đổi rất lớn, hắc vụ tràn ngập toàn thân, tà khí thật sâu. Một luồng sát khí bao trùm khắp nơi.

"Không ổn!!" Tu sĩ Hồ tộc phát hiện có điều không ổn: "Thái tử mau gọi người!"

Ầm!

Mái vòm cung điện bị vỡ tung ra. Một móng rồng vàng sẫm dài hơn mười trượng rơi xuống. Nắm lấy thân thể của mười con yêu quái trước mặt.

Rắc rắc rắc…

Dưới lực lượng kinh khủng, thân thể đám yêu quái phát ra tiếng kêu răng rắc, xương cốt toàn thân nổ tung.

Giao Long Đại Thủ Ấn cứng như thép. Sít sao bóp chặt thân thể của bọn hắn, không thể động đậy, mạnh mẽ cũng không thoát ra được.

"A!! Ngươi dám giết ta!" Đà Giáp giận dữ hét lên, Giao Long Đại Thủ Ấn càng ngày càng chặt, huyết dịch phun ra theo thất khiếu.

Ba~ chít chít!

Chỉ nghe thấy một tiếng vang giòn, mười tên yêu quái biến thành một vũng bùn dưới Giao Long Đại Thủ Ấn, rốt cuộc không phân rõ ngươi ta.

Có mười viên Yêu đan màu sắc khác nhau trên Long trảo. Lục Khiêm bỏ Yêu đan vào trong miệng, kẽo kẹt kẽo kẹt nhai. Yêu đan nổ tung,

năng lượng đủ để phá hủy mọi thứ trước mặt Diêm La chân thân lại không đáng nhắc tới, hai ba cái đã trực tiếp bị tiêu hóa.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Từ cuộc tấn công của Lục Khiêm đến cái chết của bọn người Đà Giáp, toàn bộ quá trình không đến mười hơi thở. Đám người tu sĩ Nhân tộc vẫn còn đang trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ tột đỉnh. Bọn họ không ngờ tới sẽ là một bài giảng như vậy. Chỉ sợ cả đời này cũng không thể quên được tiết học này.

"Đại Tế Tửu, vậy việc thi đấu…" Có người ngu ngốc nói.

"Hãy cẩn thận."

Lục Khiêm quét mắt nhìn hắn một cái, không có trả lời.

Ầm!

Ngoại giới truyền đến nổ vang. Yêu khí vô biên cuốn tới. Theo sát phía sau là tiếng hò hét kinh hoàng của đám người.

“Yêu nghiệt!”

“To gan!”

Ầm!

Cung điện trên đầu mọi người đột nhiên sụp đổ. Khói bụi bay tung tóe. Phía trước đã loạn thành một bầy. Giữa ban ngày đột nhiên trở nên tối mịt. Ngẩng đầu mới phát hiện, là một quái điểu chín đuôi đang bay trên bầu trời.

Bộ lông của quái điểu chín đuôi có màu nâu sẫm, phía sau có chín chiếc lông màu đen hướng lên trên giống như chín chiếc đuôi. Ở mỗi đỉnh đuôi mọc ra một cái đầu lâu dữ tợn. Có cái là Dạ Xoa, có cái là đầu thú, hoặc là Thiết Đầu, với các hình dạng và biểu cảm khác nhau.

“Cửu Vĩ hung điểu!!”

Có tu sĩ nhận ra con chim này. Đây là một trong những hung thú vương nổi tiếng trên chiến trường hung thú ở hải ngoại. Trên lưng Cửu Vĩ Hung Điểu chở hàng trăm sinh vật to lớn. Cự Kình khống chế sóng lớn, Nam Hải Cự Xà thân dài trăm dặm, thậm chí còn có một con Quái Xà chín đầu. Tu vi của Quái Xà chín đầu này gần với Cửu Vĩ hung điểu.

Chít!

Cửu Vĩ hung điểu mạnh mẽ kêu lên một tiếng.

Đôi cánh chấn động, hàng trăm hung thú cao lớn rơi xuống. Hung thú to như núi, lúc này lao vào đám đông mà tàn sát.

“To gan!” La Vân tức sùi bọt mép, đây là tâm huyết của y đấy. Chỉ thấy y vận chuyển pháp lực, phun ra một đạo kim quang.

Xoạt!

Một đạo kim quang phá vỡ tầng mây đen như mực. Cột sáng màu vàng sáng chói chiếu sáng cả mặt đất đen như mực.

【VIP】 Vạn Tượng chi vương, Cửu Xa câu tinh

Kiếm khí lành lạnh, uy nghiêm như ngục. Giống như Vương giả cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh.

Ở trung tâm của ánh sáng là một thanh bảo kiếm vô cùng huyền diệu. Cứng rắn ngay thẳng, quang minh chính đại.

Đây là Thiên Tử kiếm. Thanh kiếm này trực chi vô tiền, cử chi vô thượng, án chi vô hạ, vận chi vô bàng. Thượng quyết phù vân, hạ tuyệt địa kỷ.

Ầm!

Thiên Tử kiếm đâm thẳng vào đầu Cửu Vĩ hung điểu như gà trống. Thanh thế quá lớn khiến mọi người không khỏi choáng váng.

"Đây chính là người ứng kiếp sao?" Cầu Long Đại Quân tự lẩm bẩm: "Không ngờ đám người Hoá Sinh trì lại mang đến biến hóa lớn như vậy cho người này."

Hoá Sinh trì là một Thần Trì bồi dưỡng thiên tài của Yêu tộc. Một ngày tu luyện trong nước hồ tương đương với mấy tháng ở ngoại giới, những người có thể chất tuyệt vời thậm chí có thể đạt tới một năm. La Vân ngâm mình trong nước cả trăm ngày. Lúc đi ra cũng đã có tu vi Đạo Cơ hậu kỳ. Lại thêm đăng cơ làm Hoàng đế, lại đang ở trong đất nước của mình, uy lực của một kiếm này không thua kém chút nào với người mới vào Hư Đan.

Ầm!

Kiếm khí bao phủ Cửu Vĩ Hung Điểu. Một giây sau, Cửu Vĩ Hung Điểu xuất hiện trước mặt mọi người mà không hề bị tổn thương, chỉ là lông vũ rơi mất một chút.

Chít!

Một tia thẹn quá hóa giận lóe lên trong mắt Cửu Vĩ hung điểu, một trong những cái đầu phía sau nó há miệng phun ra một sợi xích đen như mực. Xiềng xích dài trăm dặm, phần đuôi có móc câu cong, móc vào đầu La Vân.

Ầm! La Vân thu kiếm lại để ngăn cản, sau khi sử dụng một chiêu đó, rõ ràng đã suy yếu một chút.

"Để ta!"

Cầu Long Đại Quân hóa thành nguyên hình, một con Cầu Long không sừng có vảy bay lượn trên bầu trời, sóng vai chiến đấu với La Vân. Hiện tại chạy cũng không thể chạy được, dứt khoát chống đỡ một hồi chờ viện quân đến.

Những người khác cũng lục tục ngo ngoe khởi xướng phản kích. Đại Tế Tửu Lục Khiêm đang chiến đấu với một con cá voi, không thể tách rời.

Tượng Tộc Đại Quân hóa thân thành Hắc Tượng cao ngàn trượng, đang chuẩn bị tham gia vây công Tương Liễu chín đuôi.

Ầm!

Một quả cầu nước kịch độc đen như mực đánh vào trên lưng Tượng Tộc Đại Quân, ăn mòn một mảng da lớn.

"Ách… Nghiệt súc!" Tượng Tộc Đại Quân giận tím mặt, quay đầu nhìn lại thì thấy là Tương Liễu chín đầu.

Ầm! Quả cầu nước kịch độc rơi xuống trên lưng Hắc Tượng Đại Quân, ngay lập tức ăn mòn một cái hố lớn.

“Súc sinh!”

Hắc Tượng quay lại theo bản năng, phía sau là Tương Liễu chín đầu. Chín cái đầu với những chiếc vảy màu xanh lá ngẩng lên thật cao, chín cặp đồng tử màu xanh lá nhìn chằm chằm vào Hắc Tượng Đại Quân.

Ầm! Một loạt quả cầu lửa độc rơi xuống.

Chín đầu rắn có chín loại thần thông. Độc hỏa, ma yên, độc thủy, hấp lực, câu hồn… Huyễn tượng.

Đủ loại thần thông trút xuống. Chín quả bóng giống như chín mặt trời với nhiều màu sắc khác nhau.

“Hừ, thủ đoạn thấp kém.” Hắc Tượng hừ lạnh một tiếng. Trên trán xuất hiện giáp phiến đen như mực.

Rầm rầm! Giáp phiến lấy mi tâm Hắc Tượng làm trung tâm, không ngừng diễn sinh, bao trùm toàn bộ thân hình.

Ầm!

Chín loại thần thông rơi xuống người Hắc Tượng, rơi xuống phía trên giáp phiến, không để lại một chút dấu vết, một số giáp phiến không thể chịu được vỡ tan, trở lại trạng thái ban đầu trong hơi thở tiếp theo.

“Ha ha, xem ngươi còn có chiêu gì nữa!”

Hai ngà voi của Hắc Tượng bay ra khỏi cơ thể, giống như hai mũi thần thương hướng về phía trước. Đây là tuyệt thế thần thương của Tượng Tộc - Bạch Nha Toái Tinh Sang. Áo giáp trên người tên là ‘Vạn Tượng chi vương’. Toàn bộ giáp phiến được làm bằng xương mi tâm của Hắc Tượng đã chết, rất cứng và bất khả xâm phạm. Ầm! Bạch Nha Toái Tinh Sang xuyên qua không khí, tạo ra tiếng nổ đùng đoàng bén nhọn, chói tai.

Một cây bị Tương Liễu chín đầu thoát được, đập vỡ một đoạn tường thành phía sau, hàng trăm hàng ngàn tu sĩ bị chôn vùi, để lại một cái hố lớn, thổ nhưỡng bị nung chảy.

Một cây Bạch Nha khác bắn gãy một trong những cái đầu của Tương Liễu chín đầu.

Ầm!

Đầu và một phần cơ thể biến thành huyết vụ. Tương Liễu chín đầu kêu lên đau đớn, Hắc Tượng Đại Quân thừa thắng xông lên, triệu hồi thần thương.

Đang muốn kết liễu con thú này, bỗng nhiên phát hiện nụ cười mãn nguyện trong mắt Tương Liễu.

"Không tốt!" Chỉ thấy cái đầu bị đánh nát trưởng thành trong nháy mắt, chín loại thần thông bao phủ Hắc Tượng. Cú va chạm cực lớn khiến Hắc Tượng bay ngược mười dặm, cắm sâu vào núi, không biết sống chết.

Hắc Tượng bỏ qua một điều, Tương Liễu chín đầu không chỉ có chín cái đầu là có thần thông mà quên mất rằng thân thể cũng có thần thông. Đó chính là khôi phục nhục thân, chỉ cần không phải chín cái đầu toàn bộ nổ tung, hầu như đều có thể khôi phục lại. Tương Liễu chín đầu bay ra khỏi thành, đúng lúc này, từ trong núi bay ra một bóng đen.

Yêu này chính là Hắc Tượng, được Vạn Tượng chi vương bảo vệ nên Hắc Tượng không hề hấn gì. Hai hung thú cỡ lớn ngươi đến ta đi, gặp chiêu phá chiêu, đánh đến mức trời đất mù mịt. Không ai lại gần họ trong bán kính trăm dặm, sợ bị liên lụy.

【VIP】 Vạn Tượng chi vương, Quỷ Xa Câu Tinh(2)

Có thể là may mắn, nơi mà hai yêu đánh nhau không phải gần khu vực phồn hoa của con người, mà là một vùng đất hoang vu.

Tắc Hạ thành.

Tình hình trận chiến rất thê thảm, không biết có bao nhiêu tu sĩ bị chôn trong miệng thú. Trước mặt đám hung thú hải ngoại không có bao nhiêu trí tuệ này, người và yêu ở trước mặt bọn chúng đều không có gì khác nhau. Gần mười vạn tu sĩ, chỉ còn lại hơn ba vạn người. Những người còn lại đều bị chôn vùi trong miệng thú.

Mặt đất toàn bộ thành trì nhuộm đỏ tươi, mùi máu tanh nồng nặc.

Ầm!

Ở phía bên kia, trận chiến giữa Hắc Tượng và Tương Liễu chín đầu đã kết thúc. Bạch Nha thần thương nắm lấy sơ hở, giống như một ngôi sao băng, bắn vỡ tám cái đầu, huyết vụ vẩy khắp bán kính ngàn trượng. Chân phải của Hắc Tượng bay lên cao, một cước giẫm lên đầu Tương Liễu chín đầu, đồng thời hai ngọn thương Bạch Nha bọc đánh ở bên cạnh.

Tám cái đầu đều bị phá hủy, một thân đạo hạnh tối thiểu hạ xuống năm phần, cho dù Tương Liễu có thuật trùng sinh, trong nhất thời cũng không thể hồi phục lại được.

“Chết đi!” Hắc Tượng Đại Quân cười nói.

Không thể không nói, hung thú này gây ra phiền toái rất lớn cho mình. Nói như thế nào bản thân cũng là Hư Đan, mặc dù không phải Hư Đan chuyển thế, nhưng nói như thế nào cũng là cao thủ đệ nhất đương thời.

Ầm!

Thương Bạch Nha đâm đến, chân voi giẫm xuống. Mặt đất trong bán kính trăm dặm rung chuyển dữ dội. Nhưng điều mà Hắc Tượng không biết chính là Tương Liễu chín đầu đang ở tầng năm.

Khoảnh khắc khi đạp lên, sắc mặt của Hắc Tượng thay đổi rõ rệt, một cơn đau nhói truyền đến từ lòng bàn chân. Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một kim nhân cao trăm trượng xuyên qua bàn chân của gã. Có một con mắt thứ ba ở giữa mi tâm của cự nhân, lúc này loé ra kim quang lóa mắt. Hai mắt bắn ra ba luồng kim quang sáng chói, năng lượng to lớn không ngừng nuốt lấy thân thể Hắc Tượng.

Con mắt thứ ba?

"Ngươi là… Không tốt, người đó…" Hắc Tượng nghĩ đến người đã giết Kiếm Ly Đại Quân, đang chuẩn bị cao giọng la lên.

Kim Kiều bắc qua hư không, trực tiếp trấn áp xuống. Thân hình Hắc Tượng thu nhỏ gấp mấy trăm lần, đứng trên cầu, trước mặt là bếp nấu canh, một nữ tử đứng bên cạnh bếp lò.

"Đây là nơi nào?" Hắc Tượng hoảng sợ nhìn xung quanh. Phát hiện cơ thể mình vô cùng nặng nề, như thể bị núi đè xuống, không thể phát huy sức lực của mình. Chỉ thấy một bát canh bay ra khỏi nồi. Hắc Tượng không tự chủ được hé miệng, thân thể hoàn toàn không thể khống chế. Gã cũng muốn phản kháng, nhưng hoàn toàn không thể động đậy, mặt cầu duỗi ra

móc sắt, đâm xuyên bàn chân, khiến cho gã đau đến hé miệng.

Ừng ực…

Uống xong một ngụm thuốc mê, biểu hiện của Hắc Tượng chuyển từ sợ hãi sang mê mang, cuối cùng biến thành chết lặng. Cho dù có nới lỏng kiềm chế, cũng sẽ hoàn toàn không phản kháng. Lục Khiêm xuất hiện trên Kim Kiều.

"Mạc Sầu, đổi ký ức cho hắn."

"Vâng." Mạc Sầu nhắm mắt lại.

Chỉ trong chốc lát, vẻ mặt của Hắc Tượng Đại Quân trở nên thanh thản. Đột nhiên, quỳ rạp xuống đất trước mặt Lục Khiêm.

"Bái kiến chủ nhân."

Sau khi biến thành pháp bảo, sức mạnh của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều thực sự rất mạnh, dễ dàng tẩy não một cao thủ Hư Đan thành một kẻ ngốc.

Tất nhiên, điều này cũng có thiếu sót. Yêu này bị Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trấn áp, tinh huyết liên tục bị Kim Kiều hấp thụ, không sống được bao lâu, đoán chừng chỉ có thể dùng mấy ngày.

Nhưng vậy là đủ. Lục Khiêm hóa thân thành Tương Liễu chín đầu, tiếp tục đuổi theo Hắc Tượng.

Đây là yêu quái mà hắn dùng Thất Thập Nhị Biến hóa thân thành. Đại Tế Tửu Lục Khiêm ở bên kia mới là phân thân. Sau hai năm bế quan, Lục Khiêm thành công đột phá cảnh giới Hư Đan.

Tam Bảo viên mãn, chân thân đại thành. Toàn bộ tinh khí thần giống như đỉnh lô, ủ ra một Kim Đan bất tử bất diệt bất cứ lúc nào.

Cảnh giới đề cao, mặc dù Thất Thập Nhị Biến vẫn như cũ, nhưng ít nhất thực lực của quái vật biến hóa ra cũng đã nâng cao hơn rất nhiều. Hai yêu ngươi đuổi ta chạy, một đường bay về phía Tắc Hạ thành.

"Cầu Long đại ca, cứu mạng." Hắc Tượng Đại Quân hô to.

Ầm!

Lại là một quả bóng nước kịch độc khác rơi vào lưng Hắc Tượng.

"Ừm? Hiền đệ chờ một lát!"

Đuôi của Cầu Long di chuyển, trực tiếp vứt La Vân xuống, một mình đi cứu Hắc Tượng.

Ầm! Cầu Long đi đến sau Hắc Tượng, ngăn chặn thần thông Tương Liễu phun ra. Một chiêu Thần Long Bãi Vĩ, quất bay Tương Liễu chín đầu.

"Hiền đệ ngươi xảy ra chuyện gì vậy?" Cầu Long quay đầu nhìn về phía Hắc Tượng.

"Ai, đừng nói nữa. Nhất thời không để ý."

Hắc Tượng Đại Quân hít một hơi thật sâu.

Bên kia, Tương Liễu chín đầu lại rống to xông lên.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Cầu Long xoay người sang chỗ khác, nhìn chằm chằm vào Tương Liễu với ánh mắt khinh thường to bằng cối xay. Vừa định kết liễu Tương Liễu chín đầu, Cầu Long đột nhiên cảm thấy sau lưng đau nhói. Vô ý thức cúi đầu xuống, chỉ thấy hai chiếc răng trắng lộ ra trước ngực.

"Ngươi…" Cầu Long Đại Quân không dám tin nhìn Hắc Tượng.

"Hắc hắc, đại ca, xin lỗi."

Hắc Tượng đại quân cười tà một tiếng, bỗng nhiên phun ra pháp lực, lục phủ ngũ tạng của Cầu Long bị ép thành mảnh vỡ ngay tại chỗ. Sau đó, Tương Liễu chín đầu lách người đi lên, chín loại thần thông bao phủ Cầu Long. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Long tộc Đại Quân không ai bì nổi này cứ như vậy mà chết đi.

【VIP】 Vạn Tượng chi vương, Quỷ Xa Câu Tinh(3)

Tốc độ tử vong quá nhanh khiến mọi người nhất thời không kịp phản ứng.

“Cái này…” La Vân mở to hai mắt nhìn, vô tình lộ ra sơ hở, bị đuôi của Cửu Vĩ hung điểu đánh bay đi. Rơi xuống mặt đất cách đó không xa, trong lòng vẫn không giấu được vẻ kinh ngạc.

Yêu tộc vẫn xưng là đoàn kết, vậy mà lại phát sinh nội chiến trong thời khắc mấu chốt như vậy.

“Chết đi!”

Hắc Tượng cũng không ra tay với nhân loại, hai thanh Bạch Nha bay về phía đầu gà trống lớn của Cửu Vĩ hung điểu.

“Rút lui!” La Vân giờ phút này rốt cục hạ quyết định.

Thiên Tử kiếm lại sáng lên. Thiên Tử kiếm to lớn như núi cao trảm phá Huyết Sát mây đen.

Nghe được mệnh lệnh của Hoàng đế, các vị tu sĩ Nhân tộc vội vàng chạy về hướng La Vân. Yêu khí của hung thú quét sạch cả tòa thành, những tu sĩ bình thường căn bản không thể thoát ra được. Bây giờ La Vân đã khoét ra một lỗ hổng để những người khác trốn thoát. Trong quá trình chạy trốn, không biết bao nhiêu người đã chết dưới miệng hung thú. Đại Tế Tửu Lục Khiêm hộ tống những học sinh còn lại.

Thời điểm đến bên cạnh La Vân, lại quay người bay vào trong Tắc Hạ thành.

“Tiên trưởng ngươi đây là…” La Vân nói: “Con chim này rất hung ác, chúng ta hãy chờ đợi.”

Con chim này ít nhất có tu vi Hư Đan chuyển thế. Cảnh giới của bọn họ hiện tại căn bản không thể phản kháng được.

“Không sao. Ta có cách.”

Vừa dứt lời, thân ảnh của Lục Khiêm tiến vào bên trong thành.

Chít!

Lúc này Cửu Vĩ hung điểu vẫn đang chiến đấu với Hắc Tượng, lưỡi câu đen như mực phun ra từ một cái đầu chắc như pháp bảo, khiến cho Hắc Tượng không thể làm gì được.

“Ngươi đi đối phó những hung thú khác, trong khoảng thời gian ngắn giết càng nhiều càng tốt.” Lục Khiêm bí mật truyền âm cho Hắc Tượng.

Hắc Tượng khẽ gật đầu, giả vờ như chẳng may bị Cửu Vĩ hung điểu đánh trúng, rơi xuống mặt đất.

Lúc này, không trung chỉ còn lại Lục Khiêm đang giằng co với Cửu Vĩ hung điểu.

Trong mắt hung điểu lóe lên vẻ ác độc.

Ầm ầm…

Một cỗ xe ngựa toàn thân màu xanh đậm, quỷ hoả đỏ như máu bùng cháy phóng về phía Lục Khiêm. Quỷ Xa là một loại thần thông khác của Cửu Vĩ hung điểu, đặt ngang hàng với Câu Tinh Chi Tỏa là hai đại pháp bảo thần thông.

Khoảnh khắc hai loại pháp bảo này đánh tới. Lục Khiêm phun ra một tia sáng trắng. Bên trong bạch quang là một kiếm hạp. Nắp kiếm hạp được mở ra, kiếm khí như mưa.

Keng! Hàng loạt âm thanh va chạm của sắt thép vang lên, cuối cùng cũng chặn được đòn tấn công của Cửu Vĩ hung điểu.

Trước mắt bao người, Lục Khiêm một mình chiến đấu với Cửu Vĩ hung điểu. So sánh với cự điểu che khuất bầu trời, có vẻ nhỏ bé như một con kiến.

"Hư Đan! Tiên trưởng thật sự đã tiến vào cảnh giới Hư Đan!" Trong lòng La Vân kinh ngạc nói.

Máu chảy thành dòng sông bên dưới Tắc Hạ thành. Huyết dịch của người, yêu, hung thú ướt đẫm đường phố, tiên huyết không ngớt đến vị trí bắp chân.

Soạt!

Vào thời khắc nguy cấp, tránh thoát khỏi Câu Tinh Chi Toả và Huyết Sát Độc Nhân của Cửu Vĩ hung điểu.

Một nụ cười đạt được như ý lóe lên trong mắt Lục Khiêm: "Thu Quan, lên!"

Ầm!

Huyết khí tận trời, âm phong từng cơn. Ngoại giới, đám mây đỏ như máu trong mắt mọi người bao phủ cả tòa thành. Cho dù tấn công như thế nào cũng không thể phá được.

Bên trong Tắc Hạ thành. Nơi này đã biến thành một thế giới màu máu. Phía dưới huyết dịch không ngừng xoay tròn, hình thành vòng xoáy. Một áp lực mạnh ập đến, dường như kéo mọi người vào vòng xoáy. Hai người xuất hiện bên cạnh Lục Khiêm, Yêu Nguyệt và Thu Quan.

"Khởi bẩm đại nhân, kế hoạch đã thành công mỹ mãn." Thu Quan cười nói.

Đây mới là mục đích thực sự của Lục Khiêm, lấy thi đấu làm cớ để đưa tu sĩ đến đây, mượn sự đồ sát của hung thú, để

hoàn thành các nguyên liệu cần thiết cho Chuyển Sinh đại trận.

Đây là thế giới của Chuyển Sinh đại trận.

Chít!

Cửu Vĩ hung điểu mạnh mẽ kêu lên một tiếng. Nhãn thần nhìn về phía Lục Khiêm tràn đầy phẫn nộ. Chín cái đầu đồng loạt mở miệng. Ác quỷ hai sừng đen như mực, lớn như núi cao, xe ngựa quỷ hoả thiêu đốt, Câu Tinh Chi Toả, U Minh Ma Hoả, Hủ Cốt Độc Nhân…

Chín loại thần thông phát ra. Mặc dù sức mạnh của họ được đo lường theo cách của con người, bản thân hung thú không có cách nào để chuyển thế. Tu vi căn cứ theo thể chất bẩm sinh, hạn mức cao nhất có chút khác nhau. Cửu Vĩ hung điểu trước mặt ít nhất cũng có đạo hạnh Hư Đan của hai kiếp, cũng chính là một ngàn sáu trăm năm đạo hạnh.

Rầm rầm rầm…

Thần thông vừa phát ra, thế giới Chuyển Sinh đại trận bắt đầu chấn động kịch liệt, hư không tách ra từng vết nứt. hung điểu giống gà trống này có đôi mắt hung dữ, xung quanh cơ thể nồng đậm huyết khí, giống như Ma Thần giáng thế.

Đôi mắt Lục Khiêm nheo lại, mi tâm xuất hiện con mắt thứ ba. Bây giờ bản thân mới có một ngàn năm đạo hạnh, đối mặt với con yêu quái này vẫn kém hơn một chút.

Vèo!

Câu Tinh Chi Tỏa lao đến đầu tiên. Câu Tinh bắn hàn mang ra bốn phía, vết máu loang lổ, không biết bao nhiêu đại yêu đã chết trên Câu Tinh Chi Tỏa. Lục Khiêm không thể trốn đi đâu được.

【VIP】 Tang điền cải biến y nhiên tại, vĩnh tác nhân gian xuất thế nhân

Thấy sắp phải táng thân ở chỗ này.

Phía sau hung điểu, Tương Liễu chín đầu đột nhiên trở nên hung bạo, biến trở lại hình dạng ban đầu của Lục Khiêm, con mắt thứ ba thình lình xuất hiện giữa mi tâm.

Ầm!

Mười đạo Thẩm Phán Kim quang đâm rách tầng mây, rơi xuống người Cửu Vĩ hung điểu. Bởi vì phần lớn lực lượng dùng để đối phó với một Lục Khiêm khác, không có thời gian để phòng thủ, năng lượng nóng bỏng ngay lập tức làm tan chảy một phần cơ thể của Cửu Vĩ hung điểu.

Ở một bên khác, thần thông bao phủ phân thân của Lục Khiêm, phân thân tan thành mây khói tại chỗ.

Rõ ràng là Cửu Vĩ hung điểu đã trúng kế. Hung điểu phía dưới Kim quang không biết sống chết.

Lục Khiêm đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này. Trong chốc lát, tất cả các chiêu thức được tung ra. Tam Sắc Thần Thủy rơi xuống như mưa. Ăn mòn nhục thân, thần hồn, pháp lực của Cửu Vĩ hung điểu, bên trong Kim quang chuyển đến từng thanh âm thê lương thảm thiết.

Đại Giải Thoát Luân bắt lấy, trải qua đủ loại tra tấn, tổng cộng mười lần, một lần ba canh giờ.

Đại Vô Sinh Luân hiển hóa Diêm La thế giới. Âm phong, sinh tử, Diêm La điện, Nại Hà thủy…

Âm Phong xé rách thân thể của Cửu Vĩ hung điểu, chấn động vô hình rút cạn sức sống trong cơ thể nó.

Sau một hồi hành động, Lục Khiêm biến sắc, vội vàng tránh ra.

Câu Tỏa từ trên trời giáng xuống, đâm sâu vào lòng đất. Bụi mù tan đi, Cửu Vĩ hung điểu vẫn chưa chết. Hơn một nửa trong số chín chiếc đuôi đã bị đứt, chiếc mào của con gà trống thậm chí đã biến mất, toàn bộ cơ thể bị teo lại vài vòng. Trong tình huống Lục Khiêm đã sử dụng tất cả tuyệt chiêu, vậy mà hung thú này vẫn có thể nhảy nhót, đơn giản là mạnh đến không thể tin được. Tu vi của Cửu Vĩ hung điểu rõ ràng không cao hơn ba phần, như thế còn hung dữ giết người.

Nhưng cũng không nhảy nhót được bao lâu. Dòng máu bên dưới càng ngày càng nhiều, vòng xoáy càng lúc càng lớn, không ngừng hút đi tinh khí của hung điểu. Mà thế giới huyết sắc này đang không ngừng thu hẹp lại. Chẳng bao lâu, Cửu Vĩ hung điểu đã hoàn toàn biến thành vật liệu của Chuyển Sinh đại trận.

“Thực sự có thể giết được Cửu Vĩ hung điểu sao?” Bên trên thế giới màu máu, Lục Khiêm nhìn về phía Thu Quan ở bên cạnh.

“Đương nhiên, đây là Chuyển Sinh đại trận, một khi mở ra, chỉ có uống cạn tiên huyết mới có thể đóng lại. Không có bất kỳ may mắn để sống sót nào.”

Vẻ mặt của Thu Quan thậm chí còn phấn khích hơn cả việc xây dựng Chuyển Sinh đại trận của chính mình. Chất lượng của Chuyển Sinh đại trận này là chưa từng có. Tất cả đều là

tiên huyết của tu sĩ và hung thú, cái này còn cao hơn máu người khi tàn sát mười thành.

"Vậy là tốt rồi."

Lục Khiêm thả Phệ Tâm Ma bên trong Thần Tướng Hiển Hình phù ra. Hiện nay Thần Tướng Hiển Hình phù có hai mươi hai tầng, mỗi một tầng hạn mức cao nhất là ba trăm người, tổng cộng là sáu ngàn sáu trăm người. Những người này tuy chất lượng thấp nhưng số lượng nhiều, đủ để kiềm chế Cửu Vĩ hung điểu một lúc.

Chẳng mấy chốc, Cửu Vĩ hung điểu không chống đỡ nổi nữa, phát ra một tiếng kêu không cam lòng, rơi vào bên trong dòng máu. Dòng máu không ngừng hòa tan cơ thể nó. Hẳn là không bao lâu nữa, Cửu Vĩ hung điểu sẽ chết hoàn toàn.

Huyết tinh càng ngày càng đậm, vẻ mặt Lục Khiêm lạnh lùng, không nói một lời.

Huyết dịch có người có yêu, cũng có hung thú. Trong đó thậm chí còn có học sinh Lục Khiêm đã dạy trước đây, bọn họ rất kính yêu và tin tưởng mình. Chỉ sợ trước khi chết cũng không biết rõ, đây đều là âm mưu của Đại Tế Tửu mà bọn họ kính trọng nhất.

Trong lòng Lục Khiêm cũng không hối hận. Người có năng lực lớn, tâm trí chắc chắn kiên định, không bị ngoại cảnh lung lay. Đây cũng là một loại tôi luyện đối với học sinh của Tắc Hạ học cung.

Hai vạn học sinh chỉ sợ còn lại không đến ba ngàn người. Ba ngàn đệ tử này, sẽ mở ra sự phát triển đáng kinh ngạc sau này. Sẽ là phụ tá đắc lực rất kiên định của mình.

Làm sao tu luyện có thể không chết người đây. Lục Khiêm dâng lên một phần công pháp của Cửu Tiêu Đạo Minh và

Trảm Kiếp Bảo Uyển. Tổng cộng một ngàn năm trăm sáu mươi tám môn, hai mươi bảy loại công pháp.

Trên đời không có bữa cơm trưa miễn phí. Đã nhận công pháp của mình, như vậy thì phải tự mình gánh lấy tử kiếp này, đạt được đạo hạnh của chính mình.

Nhất ẩm nhất trác, cuối cùng cũng có nhân quả. Một tướng thành danh vạn cốt khô. Lấy từ góc độ hiệu quả và lợi ích, dùng mấy vạn tính mạng để đổi lấy một vị Chân Đan trong tương lai, đó là điều đáng giá nhất về lâu dài.

Lục Khiêm cũng nghĩ như vậy, cho nên trong lòng cũng không có trở ngại gì, càng sẽ không để đạo tâm sinh ra sơ hở vì như vậy. Trong sử sách, thường có một vị tướng nào đó đã hy sinh tính mạng của hàng vạn binh sĩ để chiếm được một ngọn núi nào đó. Ngọn núi chim không thèm ị thì đáng giá bao nhiêu tiền, điều quan trọng nhất là ý nghĩa chiến lược và kế hoạch lâu dài. Cho nên kẻ làm tướng, nhất định phải vứt bỏ một chút tình cảm. Người không có loại tâm tính này nhất định không thể làm được việc lớn.

Không biết qua bao lâu, rốt cục Cửu Vĩ hung điểu kêu rên một tiếng, biến mất. Tại chỗ chỉ còn lại một vũng máu hình tròn. Rộng ba trượng, không biết sâu bao nhiêu.

【VIP】 Tang điền cải biến y nhiên tại, vĩnh tác nhân gian xuất thế nhân(2)

“Đại nhân, đây chính là Chuyển Sinh trì. Bây giờ có thể mở ra bất cứ lúc nào.”

Thu Quan nhìn hồ nước từ trên xuống dưới, đây là lần đầu tiên lão nhìn thấy Chuyển Sinh đại trận được xây dựng từ trước. Trước đây, đều là pháp trận được xây dựng vội vàng, không kịp chờ đợi đã Chuyển Sinh. Dù sao Chuyển Sinh đại trận quá mức đẫm máu, đừng nói là chính đạo, ngay cả bàng môn làm chuyện này cũng phải lén lút. Lục Khiêm dùng tu sĩ làm tài liệu chính của đại trận, có thể nói là kiệt tác lớn nhất mà lão từng thấy.

“Trước đặt vào, chờ ta tìm thấy phương pháp chuyển thế Hư Đan rồi nói tiếp.” Lục Khiêm cười nói.

Mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn chờ cơ hội. Cảnh giới Hư Đan cũng có một ngàn năm đạo hạnh, tiếp tục hướng lên trên thì không bình thường.

Bởi vì thời gian gấp gáp, không kịp cảm ngộ Hoàng Tuyền đạo thống và các pháp môn khác. Lúc nhàn rỗi lại tiếp tục học tập ba đạo Kim Luân.

Xoạt!

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm đưa tay đánh ra một đạo pháp lực, pháp lực màu vàng hấp thụ Chuyển Sinh Huyết trì vào Diễm Tâm Kim Cung, để dành cho việc sử dụng sau này. Chỉ riêng

trong trận chiến này, hung thú do Cửu Vĩ hung điểu mang đến đã bị quét sạch, Yêu tộc toàn quân bị diệt, Nhân tộc còn thừa lại một chút.

Pháp trận biến mất, huyết tinh chi khí dần dần tán đi.

Ngoại giới, đám người chờ đến lo lắng như lửa đốt.

"Đại Tế Tửu sẽ không có chuyện gì chứ…"

"Đại Tế Tửu bình thường không thể hiện tài năng, nhất định có thể giết chết hung thú."

"Có thể đây là Cửu Vĩ hung điểu, hung thú có tiếng tăm lừng lẫy trên chiến trường, ngay cả một số thủ lĩnh của pháp minh cũng không dám khẳng định sẽ thu phục được con thú này."

Ngoài miệng thì ủng hộ Lục Khiêm, nhưng trong lòng mọi người một chút địa khí cũng không có.

Đã chứng kiến sự lợi hại Cửu Vĩ hung điểu, chỉ sợ trên đời này không có mấy người dám khẳng định sẽ giết chết người này trăm phần trăm. Chưa kể bên trong còn có hàng trăm con hung thú. Đây là một người đối mặt với một đám hung thú đấy.

"Ai, tản ra rồi tản ra rồi."

Có người kích động chỉ vào Tắc Hạ thành.

La Vân và mọi người ngẩng đầu nhìn qua. Chỉ thấy huyết vụ tản ra, bầu trời trong sáng. Một luồng ánh mặt trời chiếu vào Tắc Hạ thành đã bị phá hủy một nửa. Một đạo sĩ mặc áo bào đen đứng trên hư không, thần sắc thong dong trấn định, tiêu sái tự tại.

Phía dưới không có vật gì, yêu thú khí thế hung hăng vừa rồi, bây giờ đã biến mất.

Cảnh tượng này đã in sâu vào tâm trí mỗi người. Một người chiến đấu với yêu ma một mình, trong nháy mắt đã biến mất.

Hào hùng như vậy, đây mới là một người tu đạo tiêu diêu tự tại. Trong lòng mọi người không khỏi nhớ đến một bài thơ khi vừa mới nhập môn.

'Bát quái khí trung tiềm chí bảo, ngũ hành quang lí ẩn nguyên thần.

Tang điền cải biến y nhiên tại, vĩnh tác nhân gian xuất thế nhân.'

"Bệ hạ, may mắn không làm nhục mệnh."

Sau khi La Vân ngẩn người, mới phát hiện bất tri bất giác Lục Khiêm đã đến bên cạnh.

"Tốt tốt tốt, Đại Tế Tửu thần công cái thế." La Vân liên tục nói ba chữ tốt.

Là một vị vua của một thế hệ quyết tâm xây dựng Vương Đạo Nhạc Thổ, người người ca tụng, y đương nhiên sẽ không kiêng kị tu vi của Lục Khiêm cao hơn mình.

Bây giờ Nhân tộc là người phải khuất phục, luôn có nguy cơ bị thôn tính bởi Yêu tộc.

Đối với La Vân mà nói, tu vi của Nhân tộc càng mạnh càng tốt.

"Các ngươi cũng không sao chứ?" Lục Khiêm nhìn các học sinh khác của Tắc Hạ học cung. Trải qua một phen tẩy lễ, những người này đều trưởng thành rất nhiều.

"Lần này, các ngươi đều biểu hiện rất tốt. Hai ngàn không trăm linh sáu người, mỗi người sẽ được thưởng một phần Thánh Thủy Bính đẳng."

“Còn có, nghỉ một tháng, các ngươi tự bế quan.”

Thánh Thuỷ Bính đẳng là nước đã được pha loãng một trăm lần với tinh hoa của Mê Hồn canh. Đối với tu sĩ Đạo Cơ trở lên mà nói, đơn giản là có còn hơn không, nhưng đối với người ở dưới, nó có tác dụng thần kỳ rất lớn.

Trải qua đợt tôi luyện lần này, hẳn là sẽ có rất nhiều người đột phá.

“Đa tạ Đại Tế Tửu.” Đám người kích động nói.

Sau khi nhanh chóng giải tán mọi người, Lục Khiêm nhìn về phía La Vân, cười nói: “Tiếp theo muốn làm phiền ngươi thu dọn một chút dấu vết.”

“Đó là đương nhiên.” La Vân gật đầu.

Rất nhanh, người của Yêu tộc đến. Biết được Đà Giáp và hai tên Yêu tộc Đại Quân chết, Long Chủ tức giận, nhưng cũng chỉ có thể phụng phịu, hung thủ thật sự đều đã chết, tìm ai báo thù cũng không thích hợp. Dưới sự hòa giải của La Vân, vấn đề cuối cùng đã được giải quyết.

Tuy nhiên, với trận chiến này, thanh danh của Tắc Hạ học cung đã hoàn toàn vang dội. Tin tức về Đại Tế Tửu Lục Khiêm cùng Tắc Hạ học cung được trình lên trên bàn của từng đại lão.

Hoàng cung Càn quốc.

Bắc Minh pháp minh. Phương bắc đã bị chiếm đóng, Bắc Minh pháp minh chỉ còn trên danh nghĩa, Dạ Thi Sơn Vương mang theo những người khác lưu vong ở đây.

Nhìn gia hỏa được gọi là Lục Khiêm này, Sơn Vương trầm tư. Luôn có cảm giác gia hỏa này chính là Lục Khiêm biến mất đã lâu, nhưng không có bằng chứng.

Các lãnh đạo của pháp minh ở xung quanh nghị luận ầm ĩ.

【VIP】 Tang điền cải biến y nhiên tại, vĩnh tác nhân gian xuất thế nhân(3)

“Người này đến cùng là thần thánh phương nào, vậy mà hạ gục được Cửu Vĩ hung điểu, Ngụy Đế kiếm đâu ra nhân tài vậy?”

“Ta cảm thấy là yêu quái, làm sao có người lại đi nương nhờ Tề quốc.”

“Tắc Hạ học cung.”

Sự chú ý khác với mọi người, ánh mắt của Tể tướng Thái Hành dừng lại ở Tắc Hạ học cung.

“Bệ hạ, ngươi xem Tắc Hạ học cung.”

Thái Hành đem tin tức trình cho Hoàng Thủy đế Mai Khê.

Mai Khê nhìn thoáng qua, chợt tức sùi bọt mép, hung hăng ném sổ xuống đất.

“Hừ, bất cứ ai cũng có thể đến trường? Đại nghịch bất đạo.”

Lúc này đám người mới kịp phản ứng.

“Pháp thuật mở ra? Bãi bỏ phân biệt môn phái? Ai cũng có thể tu hành? Đây là chuyện chưa từng có. La Vân này quyết tâm muốn tiêu diệt chúng ta.”

“Thật là hung ác, đầu quân vào Yêu tộc thì thôi đi, còn muốn cắt đứt gốc rễ của chúng ta.”

Vì sao mọi người lại bài xích Tắc Hạ học cung như vậy. Trong các môn phái nói chung, nguồn công pháp đều nằm trong tay chưởng môn, chưởng môn thông qua khống chế công pháp mới khiến cho lời nói của mình có trọng lượng và nhiều tài nguyên nhất. Có thể nói, tất cả những người dưới quyền đều là người làm công cho bọn họ, khác nhau ở chỗ có người ăn thịt, có người uống canh. Bởi vì một chiêu quan trọng nhất luôn nằm trong tay mình, sẽ không lo đám người bên dưới phản loạn.

Tắc Hạ học cung làm như thế, chẳng khác gì là tước đoạt quyền lợi này của bọn họ. Học cung dựa theo cống hiến và tốc độ tu hành để phát công pháp cho.

Mọi người đều làm việc cho xã tắc và mình làm công, mà không phải thay bọn họ, tài nguyên cũng không được tập trung vào tay bọn họ. Làm sao điều này không làm bọn họ cảm thấy sợ hãi và tức giận cho được.

"Nghiêm trị, nhất định phải nghiêm trị, không thể tiếp tục ngồi nhìn Tắc Hạ học cung lớn mạnh."

Nếu tiếp tục ngồi nhìn Tắc Hạ học cung lớn mạnh, chỉ sợ hậu quả khó mà tưởng tượng.

"Các ngươi không cần phải hoảng sợ, Tắc Hạ học cung sẽ không tồn tại lâu đâu." Tể tướng Thái Hành đứng lên.

"Tắc Hạ học cung chẳng qua là chia đều tài nguyên của các tu sĩ cấp cao cho hàng nghìn tu sĩ cấp thấp. Pháo hôi được tạo ra rất nhanh nhưng không có nhiều cao thủ."

Thái Hành đã nhìn ra bản chất của vấn đề trong nháy mắt. Nhưng lão đã quên mất một điều. Là càng ngày càng nhiều tu sĩ, bởi vì tài nguyên không đủ mà bế tắc, dục vọng mà bọn họ bộc phát ra vô cùng lớn.

"Quả thực như thế."

“Nhưng có quá nhiều tu sĩ cấp thấp, cũng là sự uy hiếp đối với chúng ta.”

Số lượng và tốc độ đào tạo nhân tài cấp thấp của Tắc Hạ học cung là nhanh nhất mà họ từng thấy. Sau này nếu khai chiến, nhiều pháo hôi như vậy vây công, bọn họ cũng không thể giết hết chúng trong một lúc.

“Yên tâm, không được bao lâu đâu. Chúng ta sẽ khai chiến toàn diện với bọn họ, một ít tu sĩ ấy không đáng là gì.” Mai Khê nói.

Quốc vận của hàng trăm ngàn dặm xung quanh toàn bộ hội tụ trên người Mai Khê. Người này bây giờ có sức mạnh của Hư Đan. Lòng tự tin càng bành trướng không gì sánh được. Nếu không phải đường ven biển của Càn quốc quá dài, luôn gặp phải sự đe dọa của hung thú. Chỉ sợ đã sớm triệu tập lực lượng các nơi cho một trận chiến cuối cùng với Tề quốc.

Cho bọn họ phát triển thêm một thời gian, Tề quốc sẽ không có một chút cơ hội chiến thắng nào trong cuộc chiến này. Chín mươi phần trăm thế lực của Nhân tộc và cao thủ đều ủng hộ Càn quốc. Lại thêm đất rộng người thưa, đất đai màu mỡ, cho dù chiến đấu để giành thời gian, họ không thể giành chiến thắng.

Tề quốc cũng chỉ có hai ba con mèo lớn, Yêu tộc ủng hộ bọn họ chẳng qua chỉ sử dụng bọn họ làm quân cờ, giữa hai bên không có một chút khả năng so sánh nào.

Đương nhiên coi thường thì coi thường, khiển trách cần thiết vẫn phải có. Tể tướng đích thân viết quốc thư, yêu cầu thủ tiêu thế lực không có ranh giới cuối cùng như Tắc Hạ học cung này, đồng thời giết Lục Khiêm để bình ổn sự phẫn nộ của người dân.

Dưới tư địa. Chợ đen Phù Đề quốc. Phần thưởng dành cho Lục Khiêm thậm chí còn cao hơn trong danh sách. Thứ hai chính là Phong Đô đạo nhân. Không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào đầu của Lục Khiêm, muốn dùng cái đầu của hắn để làm nên tên tuổi.

Chuyện hôm nay, thanh danh của Đại Tế Tửu Tắc Hạ học cung cũng coi như được mọi người biết đến. Tất nhiên, có nhiều người ghét hắn và Tắc Hạ học cung hơn. Rất nhiều người có tầm nhìn và kiến thức dần dần cảm nhận được sự ngoan độc của Tắc Hạ học cung.

Số lượng nhiều nhất trong giới tu hành chính là tu sĩ tầng dưới cùng. Bọn họ không có tài nguyên, gia thế, truyền thừa tốt. Nhìn thấy Tắc Hạ học cung, nơi cho phép ngươi tự do học tập, bất luận bối cảnh, bất luận gia thế, tất cả đều phụ thuộc vào thực lực của bản thân, trong lòng có chút cảm động.

Một bộ phận đáng kể những tu sĩ ở tầng chót sẽ không nghĩ rằng thiên phú của mình không đủ, mà đổ lỗi cho vận khí hoặc là nguyên nhân từ người khác.

Nhìn thấy Tắc Hạ học cung rộng mở như vậy, rất có thể sẽ trốn qua đó, coi như không qua đó, sẽ có một cái gai trong lòng. Sau này một khi có cơ hội, nhất định sẽ bùng lên như hỏa diễm.

【VIP】 Đại Luân Hồi bàn

Phía bắc. Chiến trường giữa Tề quốc và Nam Man quốc. Huyết vân ngàn dặm, vạn yêu tề tụ. Chiến tranh đã kết thúc, Yêu tộc đã giành được thắng lợi lớn, trên chiến trường khắp nơi đều là thi thể của nhân loại bị tàn sát. Những người Man này đều cao lớn cường tráng, trời sinh thần lực, mà số lượng gấp mấy chục lần Yêu tộc.

Ngay cả khi bị thua, nhiều yêu quái đã chết trong quá trình vây giết.

Gầm! Một con Cửu Quỳ Long vảy đen như mực và chín đầu hạ xuống, bóng đen bao phủ mặt đất.

Hít!!

Một lực hút mạnh mẽ đánh tới, mấy vạn người Man bị hút vào trong miệng Cửu Quỳ Long. Ngay cả nhai cũng không nhai, nuốt xuống ngay tại chỗ.

Cửu Quỳ Long thỏa mãn ợ một cái. Sau đó hóa thân thành tráng hán mặc áo bào đen, làn da đen như mực, thân cao một trượng.

Mấy tên Yêu tộc Đại Quân theo sau, đứng phía trên huyết vân, quan sát mặt đất. Nhân loại chạy trốn như kiến, sau lưng yêu quái kêu lên tiến lên nuốt ăn huyết thực.

"Nhân loại nhiều lắm, giết thế nào cũng giết không hết." Cửu Quỳ Long nhìn Nhân tộc phía dưới.

Ngoại trừ sinh con nhanh, những nhân loại này đơn giản không còn gì khác. Mỗi khi đánh chiếm được một địa phương, không đến mấy chục năm, bọn họ sẽ lại tiếp tục sinh sôi, một

lần nữa đoạt lại thế giới này bằng chiến thuật pháo hôi và thủ đoạn xảo trá.

"Đúng vậy, lấy một đổi nhiều tất nhiên có lời, đối với Yêu tộc mà nói quá đau đớn."

Yêu tộc số lượng cũng rất nhiều, nhưng trên cơ bản đều là dã thú bình thường. Mà ngoại trừ dị chủng trời sinh thần thông, phần lớn đều là dã thú bình thường, khoảng thời gian từ khi sinh ra linh trí đến khi chính thức tu luyện là rất lâu.

Có thời gian này, tu sĩ nhân loại có tư chất kém nhất cũng đã có tu vi không tệ rồi.

"Nếu không dùng nhân loại tới đối phó với nhân loại? Dù sao nhân loại cũng rất nhiều pháo hôi." Quân sư Hồ tộc đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Cửu Quỳ Long hơi nghi hoặc một chút, hỏi: "Chúng ta bây giờ không phải cũng là như thế sao?"

"Cũng không phải. Hiện tại nhóm chúng ta là chủ lực, Nhân tộc làm phụ trợ." Ánh mắt của quân sư Hồ tộc thâm thúy: "Chúng ta phải hoàn toàn ẩn mình sau hậu trường, lấy Nhân tộc làm chủ lực, chúng ta chỉ cần góp một phần lực lượng là đủ."

"Đúng vậy, sao bản tọa lại không nghĩ đến." Cửu Quỳ Long ngay lập tức hiểu được suy nghĩ của quân sư. Bằng cách này, tổn thất của Yêu tộc sẽ được giảm bớt. Mà biến bản chất của chiến tranh thành hao tổn bên trong Nhân tộc. Mà Hồ mẫu trước đây cũng đã nói. Tâm điểm của đại kiếp này là cuộc chiến giữa hai người ứng kiếp.

Yêu tộc xông tới như vậy, vẫn là tiến vào quá trình như mấy lần trước. Dù sao nhân vật chính của đại kiếp nạn này cũng không phải là bọn họ. Làm không tốt còn ảnh hưởng đến

nguyên khí của Yêu tộc, ngược lại khiến cho Tề quốc lớn mạnh.

Có thể loại bỏ triệt để hạn chế đối với Tề quốc, toàn lực ủng hộ bọn họ tranh giành thiên hạ. Cho dù cuối cùng để Tề quốc thống nhất thiên hạ, giữ lại phần lớn lực lượng của Yêu tộc, cũng có thể tiếp quản thành công sau đại kiếp.

"La Vân đã tu luyện tới cảnh giới gì?" Cửu Quỳ Long nói.

"Minh Triều Thiên Tử kiếm còn chưa đại thành, sau khi đại thành sẽ là Hư Đan."

Tuy Lục Khiêm truyền thụ pháp môn cho, nhưng sau khi tiếp xúc một thời gian, trên cơ bản đã hình dung ra phương pháp tu luyện của Thiên Tử kiếm.

Pháp môn bậc này mở ra lối đi riêng, thật là làm cho người khác tán thưởng. Nhưng có quá nhiều hạn chế. Lúc tới tất cả thiên địa đồng lực, vận chuyển anh hùng không tự do.

Bài thơ này là một miêu tả về Thiên Tử kiếm. Một khi xảy ra sự cố, sẽ chết ngay lập tức.

"Quá chậm quá chậm." Cửu Quỳ Long lắc đầu, sau đó nhìn về phía quân sư Hồ tộc: "Lát nữa thông báo một việc, toàn thể Yêu tộc gia nhập Tề quốc, trở thành người dân của Tề quốc. Đúng rồi, thuận tiện nói cho La Vân. Bảy tên Đại Quân của Yêu tộc toàn bộ đều mang danh hào tướng quân, do La Vân chỉ huy."

"Chắc chắn phải như thế sao? Cứ thế này, chúng ta thật sự sẽ bị kiếp lực cuốn theo."

Quân sư Hồ tộc cũng bị hù dọa, không ngờ Long Chủ vậy mà lại chơi lớn như vậy.

"Hừ, muốn làm thì làm đến cùng, không cá cược một lần làm sao biết rõ thắng thua." Cửu Quỳ Long nghĩ nghĩ, nói

thêm: “Đúng rồi, bảo hắn cho ta làm Quốc sư.”

Ngày kế tiếp, tin tức này truyền đi, thiên hạ chấn động. Tất cả đại thế lực nghị luận ầm ĩ.

Thanh Hư môn, La Phù sơn.

Thái Vi Tử vội vã đi vào tiểu thế giới.

Đình giữa hồ.

Lão đạo râu trắng đến eo ngồi nghiêm chỉnh, trong tay vân vê quân cờ đen, đại Long màu trắng xen lẫn với đại Long màu đen trên bàn cờ. Điểm chính của sự sống còn của song Long là một kiếp nạn tranh đoạt. Kiếp nạn này liên quan đến toàn bộ, đây là đại kiếp của thiên hạ.

Lão đạo chậm chạp chưa hạ cờ, nghĩ đến bước tiếp theo, đối diện không có người nào, giống như là bản thân đang đánh cờ, lại giống như đánh với địch nhân nào đó trong cõi U Minh.

【VIP】 Đại Luân Hồi bàn(2)

“Làm sao lại hốt hoảng như vậy?” Lão đạo không nhanh không chậm nói.

“Lão tổ tông, Yêu tộc bên kia có hành động lớn.”

Thái Vi Tử nói rõ ràng mọi chuyện.

“Ồ? Vậy Hồ mẫu đâu? Có tỏ thái độ gì không?” Lông nhíu lão đạo mày lại.

“Hồ mẫu không có tỏ thái độ, hẳn là nghe theo ý tứ của Cửu Quỳ Long.”

“Lão hồ ly.” Lão đạo cười nhạo một tiếng, sau đó buông quân cờ xuống: “Các ngươi cũng gia nhập Càn quốc đi, diễn kịch thì diễn giống một chút, tất cả lấy người ứng kiếp làm chuẩn.”

“Vâng.”

Thái Vi Tử xoay người đi ra ngoài. Sau đó cũng tuyên bố tin tức gia nhập Càn quốc. Tính chất chiến tranh bắt đầu xảy ra thay đổi. Trước kia là cuộc đấu tranh giữa các tu sĩ của Yêu tộc cùng Nhân tộc, bây giờ đổi thành chiến tranh giữa hai nước.

Người vẫn là những người đó, chẳng qua đã qua một lớp da tướng quân hoặc là Quốc sư, chủ lực cũng thay đổi thành lấy quân đội làm chủ.

Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng trên Kim Hạp, từ từ hít thở tinh hoa của đất trời. Trong Thức Hải, Lục Khiêm đi vào cánh cổng khổng lồ bằng đồng trước mặt. Đi vào bên trong cửa lớn. Xung quanh trở nên tối đen như mực. Cách đó không xa là một cái xác khổng lồ và vô biên.

Lục Khiêm trước kia còn có hứng thú tiến lên tìm tòi thực hư, nhưng bây giờ không có ý định như vậy. Dù bản thân cố gắng thế nào, vẫn không thể đến gần cái xác.

Nếu như đoán không lầm thì cái xác này hẳn là ở Trung Ương đại lục trong trí nhớ của Địa Ngục Điểu, e rằng chỉ khi tìm đến cái xác đó thì mới có thể có Diêm La chân thân tương đối hoàn chỉnh. Sau khi đột phá đến Hư Đan, Lục Khiêm liền biết rằng công pháp của Diêm La chân thân cũng đang ở đây.

Diêm La chân thân tổng cộng có sáu vòng.

Ba vòng đầu tiên lần lượt tương ứng với cảnh giới của Đạo Cơ. Sau khi Hư Đan là lĩnh hội được ba đạo Kim Luân khác cùng một lúc. Nhưng không đưa ra phương pháp tu hành Diêm La chân thân cụ thể.

Lục Khiêm đi trên một con đường u ám và hoang vắng. Không biết qua bao lâu, phía trước xuất hiện một phù lục màu đỏ thẫm. Lục Khiêm vội vàng đi tới. Cảm nhận được nội dung của phù lục, lắc đầu, tiếp tục đi lên phía trước.

Hóa Yêu thuật: Tu luyện phương pháp này có thể thay đổi tư chất của bản thân, nghịch thiên thành yêu. Đây chỉ là một pháp thuật bình thường, ngay cả thần thông cũng không phải. Hơn nữa còn là không thể nghịch chuyển biến hóa chi thuật, Thất Thập Nhị Biến so với nó không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Cũng không phải sau khi học xong pháp thuật này là không thể tiếp tục lĩnh ngộ cái khác, chỉ là Lục Khiêm cảm thấy

tương đối chiếm không gian.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một phù lục lớn hơn và sáng hơn.

"Ừm?" Lông mày Lục Khiêm nhíu lại.

Chợt đi lên đón lấy phù lục. Nhắm mắt lại cảm ngộ một hồi.

"Đại Luân Hồi bàn." Lục Khiêm bỗng nhiên mở to mắt, Kim Luân trước mặt thực sự là pháp thuật mà Thiên Hà giỏi nhất. Thần thông này có thể nói là sự kết hợp giữa tấn công và phòng thủ. Nó cũng là Luân Hồi bàn duy nhất có khả năng phòng thủ. Luân này được tạo thành từ một dòng sông tuần hoàn qua lại. Dòng sông có thể làm hao mòn vạn vật, hủy bỏ bất kỳ pháp thuật thần thông nào, người rơi xuống sông sẽ vĩnh viễn không siêu sinh. Xem như là một thần thông phòng ngự tính chủ động.

Sau khi lĩnh hội được Luân này, Lục Khiêm bắt đầu tu hành. Sau khi bắt đầu nhập môn, hắn lại tiếp tục lĩnh ngộ hai đạo Kim Luân tiếp theo.

Ba đạo Kim Luân này mỗi cái đều có tác dụng mạnh mẽ.

Phải tu luyện từ từ.

Đến lúc đó sáu đạo Kim Luân cùng nhau chiếu xuống, mới có thể phát huy sức mạnh của Diêm La chân thân.

…

Thư phòng Tề quốc.

Ở trung tâm là một bàn cát rất chi tiết. Tề quốc chiếm cứ lãnh thổ phương bắc và phương tây, những nơi phồn hoa khác là của Càn quốc. Lãnh thổ của Càn quốc ít nhất gấp ba lần so với Tề quốc. Thực lực của cả hai chênh lệch rất lớn.

Lục Khiêm đứng bên cạnh La Vân, nhìn cái bàn cát trước mặt.

Bế quan nhiều ngày, bởi vì một ít biến cố, mới không thể không xuất quan.

“Chiến đấu từ phía nam khá dễ dàng. Phía nam có nhiều quốc gia của dị chủng, năm bè bảy mảng, chúng ta có thể chiếm lĩnh phía nam trước.”

Lục Khiêm chỉ vào bàn cát nói.

“Tiên trưởng, ngài nói nên bắt đầu đánh từ chỗ nào?”

“Phù Đề quốc, đất nước này giàu có, nếu giành được đất nước này, sẽ không phải lo lắng về cơm ăn áo mặc.” Lục Khiêm nói chắc nịch.

“Phù Đề quốc?”

“Đúng vậy, chính là Phù Đề quốc được mệnh danh là đất nước giàu nhất thiên hạ.” Lục Khiêm cười lạnh.

Chuẩn bị lâu như thế, hôm nay rốt cục đã đến lúc làm khó dễ bọn chúng.

“Phù Đề quốc ở hải ngoại xa xôi, tứ cố vô thân, chỉ cần lấy trận pháp vây quanh đảo bọn họ, nhất định sẽ hạ được đất nước này.”

Người Phù Đề quốc xuất quỷ nhập thần, biến mất trong nháy mắt. Điều này không có nghĩa là không có cách nào để khắc chế bọn họ. Hầu hết mọi nhà kho và địa điểm quan trọng của môn phái đều có pháp trận ngăn cách với ngoại giới, không cho người có pháp trận thuấn di tiến đến. Nếu như không thể khống chế được người Phù Đề quốc, chỉ sợ người của quốc gia này sẽ trở thành những tên trộm mạnh nhất trên đời.

【VIP】 Ngọc Dịch linh thảo, Thúc Phương Hổ Cống

“Quá tốt rồi. Ta đã sớm muốn xử lý bọn họ rồi, những kẻ gian trá đáng chết.”

Trong lúc chiến tranh, Phù Đề quốc đã bán tình báo về các thế lực với giá cao, ăn xong đầu này ăn đầu kia, thậm chí còn ám sát tướng lĩnh của Tề quốc. Loại hành vi bội bạc này, trong mắt chỉ có lợi ích làm cho người ta rất chán ghét. Nếu không phải bọn họ có năng lực xuất quỷ nhập thần, chỉ sợ đã sớm bị người diệt tộc.

“Nhưng mà, đại trận của Phù Đề quốc cũng không dễ bị phá vỡ.” Đại trận của Phù Đề quốc bao gồm các chức năng ẩn nấp, di chuyển, tấn công và phòng thủ. Cho dù là chuyển thế Hư Đan cũng khó có thể công phá đại trận.

Lục Khiêm không trả lời, mà hỏi: “Thủy triều hung thú cũng sắp rút đi rồi chứ.”

“Cũng tàm tạm rồi, không còn lại bao nhiêu hung thú vương.” Với việc Lục Khiêm giết chết Cửu Vĩ hung điểu làm một bước ngoặt, nhân loại cùng Yêu tộc bắt đầu một cuộc phản công lớn. Lại thêm thủy triều dần dần rút đi, hung thú hết sạch sức lực, đoán chừng không được bao lâu nữa sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

“Vậy thì tốt, những thứ còn lại cũng nên lợi dụng như một phế vật.”

Hung thú có trí lực rất thấp, Cửu Vĩ hung điểu lần trước chính là dùng Thất Thập Nhị Biến để dẫn đến. Lần này Lục

Khiêm dự định sẽ lặp lại điều đó, để hung thú tấn công Phù Đề quốc, tiêu hao đại trận của Phù Đề quốc. Mà lại thuận tiện thanh lý hung thú, tạo nên một chút thanh danh, tôi luyện học sinh của Tắc Hạ học cung.

"Tiên trưởng có biện pháp sao?"

"Đương nhiên."

Chủ đề trôi qua, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm. Lục Khiêm bỗng nhiên hỏi: "Yêu tộc ra sao rồi?"

Trước kia Tề quốc có hai ba con mèo lớn mèo nhỏ, hiện tại cứ thế mà nhét vào nhiều cao thủ như vậy. Thật sự là đại tướng bay đầy trời, mỗi người đều có tu vi cao mạnh. Nếu không phải La Vân tự biết mình có bao nhiêu phân lượng, nói không chừng thật sự bành trướng.

"Vẫn được, trên danh nghĩa nghe ta chỉ huy, thực tế phải xin chỉ thị của Cửu Quỳ Long mới có thể đưa ra quyết định, nhưng bình thường có chút việc nhỏ, ta còn có thể chỉ huy một chút."

Yêu tộc gia nhập nhìn có vẻ thực lực của Tề quốc lớn mạnh rất nhiều, thậm chí Tề Triều Thiên Tử kiếm của La Vân cũng đại thành, chính thức bước vào cảnh giới Hư Đan. Theo góc độ vĩ mô, La Vân thật ra đang bị mất thực quyền. Nghĩ tới đây, La Vân đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc, thi lễ thật sâu với Lục Khiêm.

"Tiên trưởng, về sau đều dựa vào ngài và Tắc Hạ học cung."

Việc điều hành một quốc gia lớn không phải chỉ dựa vào một người là được. Dân sinh, kinh tế, nông nghiệp, các mặt đều cần nhân tài. Một khi quốc lực sa sút, sẽ ảnh hưởng đến tu vi của bản thân. Thật sự phải cẩn trọng như giẫm trên băng mỏng. Tắc Hạ học cung là chỗ dựa cuối cùng của y.

“Ừm, nhưng trước khi tấn công Phù Đề quốc, ngươi có thể cân nhắc việc xẻ đất phong Vương.”

Trước kia trong lòng La Vân vẫn còn có chút cố kỵ. Dù sao chọn lầm người sẽ làm tổn thất đến khí vận của mình. Hiện tại Yêu tộc vào sân, chỗ tốt còn không bằng cho người của mình.

“Quyết định như vậy đi, ba ngày sau xuất chinh, ta lại sắp xếp hai đại tướng của Yêu tộc, lấy tiên trưởng làm chủ.” La Vân đưa ra quyết định cuối cùng.

“Vậy ta đi về trước.”

Lục Khiêm trở lại Diễm Tâm Kim Cung. Vẫn còn nhiều chiến lợi phẩm chưa được phân phát sau trận chiến với hung thú. Yêu đan xương thú của hung thú Yêu tộc, cũng như dùng các bộ phận cơ thể của chúng để làm thành thần binh lợi khí. Hầu hết những thứ này đều không thể sử dụng được, rất nhiều thần binh lợi khí còn không hữu dụng bằng Diêm La chân thân của mình. Nhưng nếu đưa cho thủ hạ của mình cũng có thể nâng cao thực lực của bọn họ.

Thương Bạch Nha của Hắc Tượng Đại Quân giao cho hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt. Vạn Tượng chi vương cho Tiểu Thanh, những người khác chia nhau một ít. Cũng coi như là có binh khí lợi hại.

Phòng luyện đan.

Lục Khiêm thần sắc cổ quái, lấy ra Phù Đề lệnh. Vừa lấy lệnh bài ra, một làn sóng vô hình đã lan ra khắp nơi.

Ngón trỏ và ngón giữa của Lục Khiêm kết thành kiếm chỉ, vẽ một đạo phù lục trong hư không.

Ầm!

Phù lục biến mất. Quang mang đỏ thẫm lần theo tung tích của những làn sóng vô hình phóng xạ bốn phương. Thứ này

được gọi là Vạn Lí Tầm Tung phù. Có thể tìm thấy mọi thứ bằng mùi, pháp lực, thần hồn. Đây là một phù lục rất cao cấp. Rất khó để vẽ, sau thử nghiệm của Lục Khiêm, phù này thậm chí có thể nhìn thấu Thất Thập Nhị Biến. Đương nhiên, có thể là do độ thuần thục của Thất Thập Nhị Biến hiện tại quá thấp.

Phù Đề quốc.

Đệ Nhị Kiêu chợt mở hai mắt ra, kêu lên: "A, khí tức của Phong Đô đạo nhân."

Phù Đề lệnh là lệnh bài để Phù Đề quốc đưa tin và lưu trữ Pháp Tiền. Trên thực tế còn có một tác dụng ẩn khác, đó chính là có thể truy tìm vị trí của người sử dụng lệnh bài. Nếu như không phải là bởi vì có chức năng này, bọn họ cũng không thể biết được nhiều tình báo như vậy.

"Phong Đô xuất hiện, một ngàn năm trăm vạn Pháp Tiền." Trong mắt Đệ Nhị Kiêu lóe lên một tia tham lam. Người này là một tồn tại đồng thời bị hai tộc nhân yêu truy sát.

【VIP】 Ngọc Dịch linh thảo, Thúc Phương Hổ Cống(2)

Đương nhiên, nếu như cung cấp manh mối, chỉ có hai mươi vạn Pháp Tiền, chênh lệch mấy chục lần.

“Làm sao lại là vị trí kinh đô Tề quốc? Chẳng lẽ Lục Khiêm thật sự là Phong Đô?”

Nếu như chứng thực đây là một người, như vậy tiền thưởng cộng lại sẽ lên tới gần ba ngàn vạn.

Nếu như chỉ cung cấp tin tức, hẳn là có khoảng bốn mươi vạn.

“Không được, ta vẫn phải đi kiểm chứng một chút.” Đệ Nhị Kiêu thầm nghĩ nói.

Có hai loại tin tức, một là tin đồn, loại tin này không chính xác và nói chung không thể bán được với giá tốt. Một loại là tin tức độc nhất vô nhị đảm bảo độ trung thực. Bởi vì có một khoản bồi thường đảm bảo, bình thường là gấp mười lần giá của cái trước. Dưới lợi ích khổng lồ, Đệ Nhị Kiêu lựa chọn bí quá hoá liều, dù sao tin tức này giá trị bốn trăm vạn.

Mặc dù có chút giao tình với hai ba ngàn, nhưng giao tình này vẫn chưa lớn đến mức bỏ qua tiền bạc.

Bằng hữu, không phải là dùng để bán sao?

Đệ Nhị Kiêu làm ăn có tôn chỉ, chỉ cần giá cả hợp lý, không có thứ gì là không thể bán.

Kể cả người thân của gã cũng có thể bán. Mà gã lại không phải đi bắt người, chỉ là xác định tin tức là thật hay giả. Chân thân bay qua âm thầm xác nhận một phen, đại khái hiểu tình huống liền lập tức trở về. Sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào. Lỡ như tin tức không phải sự thật, chỉ sợ rằng mình sẽ phải trả giá bằng cái chết.

Xoạt!

Nghĩ tới đây, Đệ Nhị Kiêu biến mất ngay tại chỗ.

Cách ngàn dặm, kinh đô Tề quốc. Trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ, thân ảnh của Đệ Nhị Kiêu đột nhiên xuất hiện. Đệ Nhị Kiêu nghi hoặc đánh giá xung quanh. Nơi này hẳn là Tề Lăng. Thỉnh thoảng một con yêu quái đi ngang qua trên đường phố. Địa bàn của Càn quốc làm sao có nhiều yêu quái như vậy. Đệ Nhị Kiêu đi bộ trên đường phố. Nhìn quanh, phát hiện nhân loại xung quanh sắc mặt không tệ, chứ không phải không thể chịu nổi như lời đồn đại. Thay vào đó, sắc mặt thoải mái hơn nhiều so với Càn quốc bên kia.

Cách đây không xa còn có một lều phát cháo. Nhìn vô cùng hài hòa. Chuyến đi đến Tề quốc lần này đã làm Đệ Nhị Kiêu mở rộng tầm mắt. Vốn cho rằng là một lò sát sinh nơi yêu quái nuôi nhốt nhân loại. Không ngờ lại là một bức tranh như vậy. Càn quốc nào có thuyết pháp phát cháo này. Không muốn chết đói chỉ có thể tham gia quân đội, hoặc là phục vụ lao dịch xây dựng cung điện. Người tự tiện phát cháo còn có thể bị xử tử, lê dân bách tính ăn no thì làm sao mà làm việc như không muốn sống được.

Đệ Nhị Kiêu vừa đi, vừa bí mật hỏi han về tin tức của Đại Tế Tửu Lục Khiêm. Trên đường còn đụng phải một người trẻ tuổi. Đệ Nhị Kiêu lấy tiền ra tấn công, sau một hồi nói lời khách sáo, người trẻ tuổi rốt cục để lộ diện mạo của Lục Khiêm. Dù sao đại tế tửu Lục Khiêm cũng là người của công

chúng. Mặc dù bình thường không xuất hiện, nhưng nơi này nói như thế nào cũng là kinh đô của Tề quốc, bình thường tế tự đại điện khẳng định có người đã từng nhìn thấy.

"Quả nhiên là Phong Đô!!" Trong lòng Đệ Nhị Kiêu vui mừng. Đi vào một con hẻm vắng người qua lại, lúc này phát hiện người trẻ tuổi đang bám theo mình.

"Vị thương nhân này, ta thấy ngươi rất quen." Người trẻ tuổi cười nói.

"Các hạ nói đùa, tại hạ lần đầu tiên tới Tề đô, làm sao có thể từng gặp ta." Đệ Nhị Kiêu cười khan nói. Đang muốn đi đến một nơi không người để rời đi.

"Vậy ngươi nhất định đã từng gặp ta." Người trẻ tuổi lại nói.

"Ngươi muốn chết… Ặc…" Đệ Nhị Kiêu không kiên nhẫn quay đầu đi, lập tức bị cảnh tượng trước mặt làm cho choáng váng. Chỉ thấy khuôn mặt của nam tử trẻ tuổi thay đổi liên tục, đập vào mắt là một dáng vẻ rất quen thuộc.

Người này lại là Phong Đô!

Chạy! Nội tâm Đệ Nhị Kiêu điên cuồng gào thét.

Nếu như Phong Đô thật sự là Lục Khiêm, như vậy ít nhất có tu vi Hư Đan. Người này không thể địch lại.

Vèo!

Thân hình của Đệ Nhị Kiêu biến mất.

Ầm!

Một giây sau, một bóng người xuất hiện trong không khí, bỗng nhiên ngã nhào trên đất. Thời điểm Đệ Nhị Kiêu xuất hiện. Lục Khiêm đánh ra một đạo pháp lực, hình thành xiềng

xích, phù lục, chú ấn khóa lại pháp lực, Âm thần và nhục thân của gã.

Đệ Nhị Kiêu bờ môi phát tím, tựa như trúng độc.

Thủ phạm là một bông hoa trên tay Lục Khiêm. Hoa này hơi giống hoa mẫu đơn, trong cánh hoa có một giọt chất lỏng giống thể rắn nhưng không phải thể rắn, giống như chất lỏng mà không phải chất lỏng chảy ở giữa cánh hoa. Một mùi bàng bạc lan tỏa khắp nơi.

"Ngọc Dịch thảo? Không thể nào, ngươi làm sao có thể có được bảo vật này?" Vẻ mặt Đệ Nhị Kiêu kinh hãi. Năng lực của người Phù Đề quốc rất mạnh, muốn đi xa vạn dặm trong nháy mắt cũng không khó khăn gì. Nhưng có một điểm yếu chết người. Chính là sợ hãi mùi của Ngọc Dịch thảo. Ngọc Dịch thảo sẽ sinh ra một loại chất lỏng gọi là Thúc Phương Hổ Cống. Đây là một loại thủy ngân. Thúc Phương Hổ Cống là địa khí chi âm, là vật có tính chất chìm. Mà người của Phù Đề quốc là Thiên Linh Chi Thanh, cơ thể trời sinh nhanh nhẹn, cả hai trời sinh tương khắc, người Phù Đề quốc ngửi thấy thứ này sẽ mất đi thần công ngay tại chỗ.

"Ngươi không cần quan tâm làm thế nào ta có được nó." Lục Khiêm cười nói.

【VIP】 Ngọc Dịch linh thảo, Thúc Phương Hổ Cống(3)

Vừa nói vừa lấy đi tất cả lệnh bài tín vật trên người người này, để tránh người này còn có chuẩn bị phía sau. Thời điểm hắn đang điều tra Phù Đề quốc đã phát hiện ra một bí mật.

Phù Đề quốc trước đây lấy giá cao gấp đôi thu mua Ngọc Dịch thảo, mua về lại không cần để luyện đan, mà là tiêu hủy, dẫn đến Ngọc Dịch thảo trong Thái Ảm vực bị tuyệt chủng. Về sau có người đồn, vật này khắc chế người Phù Đề quốc. Bởi vì cỏ này tuyệt chủng nên chưa ai xác nhận được tin đồn này. Điều mà bọn họ không bao giờ ngờ tới là loại cỏ này Nam Linh vực có, mà bên trong gia sản Lục Khiêm mang đến có một gốc. Hôm nay thử một lần, quả nhiên là thế.

“Các hạ thả ta ra, như thế nào? Ta nguyện ý giao tiền chuộc.” Đệ Nhị Kiêu cẩn thận nghiêm túc nói: “Xem như xem xét ở tình cảm ngày xưa.”

“Hừ, tình cảm ngày xưa.” Lục Khiêm hừ lạnh một tiếng: “Trước tiên nói Pháp Tiền của ta ra trước.”

Bên trong Phù Đề lệnh còn tồn lấy mấy trăm vạn Pháp Tiền, lúc ấy sợ bị người khác phát hiện, cho nên không có lấy. Lục Khiêm cũng sẽ không thả người này, còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi gia hỏa này.

Trải qua ba đợt tra khảo của Đại Giải Thoát Luân, Đại Vô Sinh Luân, Đại Khổ Ách Luân, Đệ Nhị Kiêu như đổ hạt đậu vào ống tre, nói ra toàn bộ.

“Rất tốt, trước tiên đừng vội về nhà, ba ngày nữa ngươi có thể gặp lại tộc nhân.” Lục Khiêm cười lạnh một tiếng, Đệ Nhị Kiêu nhìn thấy mà da đầu tê dại, liền nghĩ đến một chuyện kinh người. Người này sẽ không phải muốn…

Ba ngày sau. Hoàng cung Tề quốc. Văn võ bá quan, Nhân tộc Yêu tộc đứng ở hai bên, có thể nói là quần ma loạn vũ. Đề tài thảo luận lần này chỉ có một, tấn công Phù Đề quốc và xẻ đất phong hầu.

Thăng triều, La Vân nhìn xung quanh, nói một câu khiến người khác khiếp sợ.

“Trẫm muốn phong Vương cho Đại Tế Tửu Lục Khiêm, các khanh cảm thấy như thế nào?”

Thăng triều.

Đầu đội mười hai chiếc vương miện mạ vàng, mặc Đại Hồng triều phục, Thánh Đức Đế Vương La Vân ngồi trên ghế rồng. Phía dưới, yêu quái cùng tu sĩ mọc như rừng, yêu khí cùng tiên khí xen lẫn. Tình cảnh này giống như tiên triều giáng lâm. La Vân không khỏi cảm khái, ai có thể nghĩ tới trước đây mình vẫn là một thôn dân bình thường. Bây giờ lãnh thổ rộng mười vạn dặm, một trăm triệu dân, chúng yêu hơn ngàn vạn.

Đây mới là xã tắc chủ. Đáng tiếc những sức mạnh này không thể được sử dụng cho mình. Mà Vương Đạo Nhạc Thổ do y tạo ra chỉ là ảo ảnh dựa trên sự cân bằng lực lượng của tất cả các bên. Chỉ cần có một chút động tĩnh sẽ thất bại trong gang tấc, thành quả rơi vào tay người khác.

La Vân nhìn xuống phía dưới, bên trong văn võ bá quan, có lão huynh đệ cùng nhau từ trong núi ra, quan viên xuất thân từ Tắc Hạ học cung tràn đầy sức trẻ. Cũng có tiên trưởng truyền đạo học nghề và yêu quái nhìn chằm chằm vào mình.

“Trẫm muốn phong Vương cho Đại Tế Tửu Lục Khiêm, các khanh cảm thấy như thế nào?”

“Cái này… Vương gia khác họ này chỉ sợ sẽ có bất lợi đối với quốc vận.”

“Tuyệt đối không thể, đây là một hành động sẽ tổn thương đến quốc vận.”

Phản đối lợi hại nhất là Yêu tộc, bọn họ nhọc nhằn khổ sở đánh chiếm địa bàn, làm sao có thể để đám người Nhân tộc này đoạt đi. Chỗ tốt đều cho con người, Yêu tộc không có một chút nào.

Đây cũng không phải là một danh hiệu bình thường, người phong Vương mới có Thiên Tử kiếm nhập môn. Cũng coi như là một bảo vật hiếm có. Yêu tộc ngoài miệng xem thường nhân loại, nhưng cái gì tốt, cái gì không tốt vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

“Đại Tế Tửu giết địch có công, theo lý nên phong Vương, chuyện này không thể bàn cãi.” La Vân vung tay lên, ngăn cản mọi người thảo luận. Đây là lần đầu tiên y từ chối đề nghị của Yêu tộc. Bên trong bách quan Yêu tộc, đứng đầu là Hồ tộc Đại Quân Xà Hổ Thái Úy, Nhị Thái tử của Đà Long tộc Đà Trinh Ngự Sử đại phu. Cả hai người đều không thể tin được, đặc biệt là Nhị Thái tử Đà Long. Người này mặt trắng như ngọc, khí chất ung dung, ánh mắt quét qua mọi người, nhớ tới lời dặn của phụ vương mới kiềm chế dục vọng muốn nuốt chửng Hoàng đế này xuống.

“Cẩn tuân chỉ dụ của Thiên Tử.”

Lục Khiêm không nói gì, hai người có một chút ăn ý. Mặc dù trước đó không có nói qua, nhưng sớm đã đoán trước sẽ làm như vậy. Lão huynh đệ La Vân mang đến trưởng thành quá chậm. Cho dù phong mười tám Chư Hầu, phần lớn đều

chết vì nguyên nhân của chính mình. Mệnh cách không hợp, đến cuối cùng cũng sẽ phải trả lại.

"Lâm Tương, lấy văn thư."

Tể tướng dường như đã có chuẩn bị từ trước, lấy ra mấy phần văn thư. Một phần dùng để để vào thái miếu, cầu nguyện trời cao, một phần là văn thư sắc phong. Mọi thứ đã chuẩn bị xong. Chỉ chờ được phủ ngọc ấn của Hoàng đế. Khoảnh khắc ấn Ngọc Tỷ lên.

Ầm!

Phong vân đột biến, kim quang xông lên chân trời, chợt rơi xuống. Không rơi vào chính giữa mi tâm của Lục Khiêm. Trước mắt bao người, lòng bàn tay ngưng tụ ra một thanh Thiên Tử kiếm. Thanh kiếm này toát ra dao động cấp độ Đạo Cơ, vô cùng sắc bén, mang theo khí tức cứng rắn chính trực. Không có thứ gì không thể phá được.

"Thiên Tử kiếm…" Lục Khiêm cảm thấy có chút hứng thú nhìn thứ này. Thiên Tử kiếm này có uy lực tương đương với Đạo Cơ trung kỳ, linh khí cấm chế cấp ba của Thiên Cương. Điều tốt hơn linh khí một chút chính là thứ này sẽ không dễ bị hư hỏng. Trừ cái đó ra, không có sai sót quá lớn.

【VIP】 Thái Bạch Xích Sát trận

Sau đó, La Vân lại thực hiện một động thái lớn khác. Trực tiếp xẻ đất phong hầu cho bảy học sinh Tắc Hạ học cung và ba lão huynh đệ. Ba học sinh thiên tài đã đạt được Chư Hầu kiếm đại thành, tương đương với tu vi Đạo Cơ sơ kỳ. Bảy người còn lại là Dưỡng Thần hậu kỳ, dùng toàn bộ lực lượng cũng có thể có sức chiến đấu của Đạo Cơ sơ kỳ.

Hành động lớn như vậy làm tu sĩ hai tộc vô cùng chấn động trong lòng.

Hành động này của La Vân quá trần trụi.

"Bồi dưỡng cánh chim? Muốn thoát khỏi Yêu tộc chúng ta sao?" Nhị Thái tử Đà Trinh thầm nghĩ. Nếu chỉ dựa vào Lục Khiêm Hư Đan này và La Vân, còn không đủ để đối mặt với toàn bộ Yêu tộc bọn họ. Có không dưới mười lăm cao thủ Hư Đan trong Yêu tộc, mặc dù chết hai ba người, nhưng cũng không phải là Tề quốc có thể so sánh. Tuy rằng kết quả lần này có phần không thể chấp nhận được, nhưng tặng một chút lợi ích nhỏ cho Nhân tộc cũng không sao. Nhưng phải trở về nói cho Long Chủ, La Vân này rõ ràng là một con sói mắt trắng không quen bị nuôi nhốt, vậy mà còn muốn thoát ra khỏi sự kiểm soát của Yêu tộc.

"Ngoài ra, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là Phù Đề quốc ở phía nam, mọi người có ý kiến gì không?"

"Phù Đề quốc?"

“Đất nước này vô cùng thần bí, đồng thời có thể di chuyển, chúng ta có thể bắt được sao?”

Đám đông và chúng yêu không phản đối. Đánh ai không phải là đánh, có lợi ích là được. Vừa nghĩ tới Phù Đề quốc tài phú kinh người, trong lòng ai cũng rạo rực, cũng muốn chia một chén canh.

Nhưng nếu như Phù Đề quốc dễ dàng bị đánh như vậy, e rằng đã thành công mấy năm trước, cũng sẽ không kéo dài đến hiện tại.

“Chúng ta có thể sử dụng đại trận để ngăn cách thần thông của bọn họ là được, hơn nữa trẫm có biện pháp khắc chế bọn họ.” La Vân dừng một chút, nói lần nữa: “Tắc Hạ học cung có biện pháp dẫn hung thú tới.”

Nói rồi, La Vân nhìn về phía đám người, nói ra: “Ngoại trừ Tắc Hạ học cung, không biết vị ái khanh nào sẵn sàng ra trận?”

“Mạt tướng nguyện ý đi theo Đại Tế Tửu.”

“Mạt tướng xin chiến đấu!”

Vừa dứt lời, mấy vị tướng quân đã dẫn đầu. Đây là những người đi từ rừng sâu núi thẳm cùng với La Vân, độ trung thành không thể nghi ngờ.

“Ta cũng đi.” Nhị Thái tử nói.

Không có cách nào khác, tài sản của Phù Đề quốc thật sự quá hấp dẫn. Đây là một đất nước mà mọi người đều giàu có. Sau khi hạ được nước này, sau này cũng không cần lo lắng không có nguyên liệu. Cho dù như thế nào, gã cũng muốn kiếm một chén canh. Trên đường có lẽ làm một chút thủ đoạn. Giết chết Lục Khiêm, gia hỏa được mệnh danh là niềm hy vọng của Nhân tộc này, triệt để đánh gãy cột sống của Nhân tộc.

“Tốt, quyết định như vậy đi. Phong Lục Khiêm là Tam Lộ Binh Mã Tổng Súy, Đà Trinh làm phó Nguyên soái. Tiêu Hầu, Lâm Hầu, Diệp Hầu là đại tướng quân dẫn đầu, Xà Âm, Long Linh, Chúc Diễm là Tả Hữu Binh Mã Đại tướng…”

La Vân tuyên đọc chức vị cùng chức quan của mọi người. Đối với việc Lục Khiêm là Đại nguyên soái, mọi người không có ý kiến gì, danh tiếng gần đây của hắn rất nổi tiếng, vị trí Đại nguyên soái này ai ngồi cũng bó tay. Hơn nữa không ảnh hưởng đến việc phân phối chiến lợi phẩm. Huống hồ trong lòng Đà Trinh đã sớm có tính toán, gã ước gì Lục Khiêm tranh thủ thời gian ngồi lên vị trí Đại nguyên soái.

Mọi người cùng nhau ra về, chuẩn bị thu dọn đồ vật lên đường. Đại quân lần này tổng cộng có mười vạn. Trong đó có một vạn là tu sĩ. Lần này mượn đầu người của Phù Đề quốc, thực hiện một cú đánh đẹp mắt.

Hậu cung. Hoàng hậu Hồ tộc Xà Thị ôm một đứa bé phấn điêu ngọc trác ra. La Vân ôm lấy nam hài hơn hai tuổi, trêu đùa nó trong vòng tay.

“Chân Nhi gần đây không nghịch ngợm chứ?” La Vân cười nói.

“Không có, mỗi ngày ăn uống đầy đủ. Làm sao sẽ làm ầm ĩ được.”

Đây là nhi tử của La Vân, cũng là đại Thái tử tương lai của Tề quốc.

Là một Thái tử nửa người nửa yêu, phải gánh trên vai một nhiệm vụ nặng nề.

“Bệ hạ, tại sao người lại giao cho Phong Đô quyền lực lớn như vậy?” Hoàng hậu không nhịn được hỏi: “Người này tuyệt đối không phải loại người lương thiện, sự kiện Tắc Hạ thành kia…”

La Vân cười đầy ẩn ý nói: “Ta biết, hắn cũng biết. Chính là bởi vì không phải hạng người lương thiện, mới đè ép được tu sĩ Nhân tộc, phong nhiều Chư Hầu như vậy, nếu không có người dẫn dắt bọn họ nhất định sẽ đại bại.”

La Vân đã không phải là Ngô Hạ A Mông ngày đó, rất nhiều việc trong lòng đã có nắm chắc. Chỉ là không nói mà thôi.

“Vậy được rồi, ta mang Chân Nhi đi xuống.” Hoàng hậu ôm đứa bé rời đi.

La Vân nhìn bóng lưng Hoàng hậu, im lặng không nói gì. Thái độ của Hoàng hậu cũng có thể đại diện cho quan điểm của đa số Yêu tộc.

Theo quan điểm của họ, Nhân tộc nên phụ thuộc vào bọn họ mà không phải tự lực cánh sinh. Nhưng làm sao bọn họ có thể hiểu được suy nghĩ của La Vân?

Ngày hôm sau.

Một vạn năm ngàn người của Tắc Hạ học cung và ba vạn trọng giáp kỵ binh tập trung ở ngoài thành. Một vạn năm ngàn người này phần lớn là học sinh mới được chiêu sinh, hai ngàn người là những người sống sót sau trận đại chiến kia. Trải qua sự tẩy rửa của Thánh Thủy, tu vi của mỗi người đều tăng lên rất nhiều. Lục Khiêm nhìn về phía ba học sinh được phong hầu, đưa cho họ mỗi người một cái bình nhỏ.

“Đây là bột thuốc bột để khắc chế người của Phù Đề quốc.” Nói rồi, Lục Khiêm đánh ra mấy ngàn đạo quang mang, bên trong quang mang là từng cái bình. Phải mất một thời gian, dùng bí pháp thúc đẩy Ngọc Dịch thảo sinh trưởng để làm ra

【VIP】 Thái Bạch Xích Sát trận(2)

Chi phí rất lớn nhưng để giành được Phù Đề quốc thì rất xứng đáng.

“Đa tạ Phong Vương.”

Mọi người đồng thanh nói. Phong hào của Lục Khiêm là Phong Vương.

Phù Đề quốc.

Nội thành người đến người đi, thỉnh thoảng có người biến mất vào hư không, lại có người xuất hiện từ trong không khí. Trên đường phố có cửa hàng, đếm mãi không hết trân bảo dị thảo.

Bên trong mái vòm tráng lệ nhất ở trung tâm. Phù Đề quốc chủ nghe thủ hạ báo cáo, không biết lại nghĩ đến cái gì.

“Quốc chủ, lợi nhuận ròng của quý này là bốn ngàn bảy trăm năm mươi vạn Pháp Tiền. Tăng 10% so với quý trước. Tiền thuế là mười hai triệu, tăng 20% so với quý trước.”

“Ha ha, quả nhiên, chiến tranh mới có thể kiếm tiền.” Phù Đề quốc chủ cười ha ha.

Trước kia người khác nhìn cũng không nhìn những thứ phẩm bị nhét dưới đáy hòm, hiện tại cũng thành hàng bán chạy. Kiếm lợi nhiều nhất vẫn là ăn hai đầu. Nhân tộc cùng Yêu tộc đại chiến, đơn giản là làm đầy túi của bọn họ. Nhìn thấy tiền treo thưởng của Lục Khiêm cùng Phong Đô hơn hai

ngàn vạn trên Huyền Thưởng bảng, Phù Đề quốc chủ nhướng mày.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Không tìm thấy tình báo của Phong Đô sao?"

"Thuộc hạ bất tài, Phong Đô biến mất nhiều năm, cũng chưa từng tìm được tung tích của người này."

Phù Đề quốc chủ suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi tiếp tục tìm, nhìn xem có người thân cận với hắn không, còn có Lục Khiêm, tìm thêm một cửa đột phá."

"Vâng."

Ầm!

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng ầm ầm.

"Quốc chủ, không xong rồi! Hung thú tới."

"Hung thú?" Phù Đề quốc chủ cười lạnh: "Muốn chết, Thái Bạch Xích Sát đại trận, mở ra!"

Chỉ thấy lão lấy con dấu ra, rót pháp lực vào.

Ông…

Ba động vô hình trong suốt quét sạch bốn phương. Toàn bộ đảo Phù Đề được bao phủ bởi một pháp trận màu đỏ bán nguyệt.

Xung quanh đảo Phù Đề, có vô số ác thú đằng đằng sát khí.

Ầm!

Pháp trận đỏ thẫm phun ra vô số Hồng Vĩ diễm hỏa cầu rộng mười trượng, mang theo lửa. Giống như một trận mưa sao băng, bầu trời đỏ như máu. Quả cầu lửa ngay lập tức bao phủ bầy hung thú. Sau một đợt tấn công, hung thú mười con không còn lại con nào. Nhưng điều mà Phù Đề quốc chủ

không ngờ tới chính là đợt triều cường hung thú này không phải là một cuộc chiến quy mô nhỏ, mà số lượng và chất lượng đều cao hơn những năm trước.

Giết một con, lại tới thêm một con. Thậm chí còn có hung thú cấp bậc Hư Đan chuyển thế.

Thái Bạch Xích Sát đại trận rất mạnh, nhưng cũng không phải là tiêu hao vô hạn. Nhưng mà nguy hiểm cũng có lợi ích, nếu thực sự không được thì khởi động đại trận khác, mang theo toàn bộ đảo nhảy vọt.

Điều mà bọn họ không biết là ngay thời điểm bọn họ giết hung thú, một đại trận vô hình đang dần được thành lập.

Đại Giao Long lơ lửng trên bầu trời, cá lớn hấp thụ mặt trời. Đại Giao Long tên là Nghiệt Long, chính là một Yêu Long vô tình vô trí, tính tình tàn bạo. Tuy là Long tộc, nhưng không có bất kỳ linh trí gì, một lòng chỉ muốn phá hủy.

Cá lớn tên là Phi Sinh, đầu cáo vây thịt, che khuất bầu trời. Bình thường ẩn hiện với Nghiệt Long.

Lục Khiêm hóa thân thành tiểu Nghiệt Giao, thậm chí dùng không ít Long Hồn tinh khí bên trong Vạn Long Ngọc Tỷ mới dẫn được hai đại Yêu đến.

Toàn thân Nghiệt Long tràn ngập sương mù đen như mực, ma khí lờ mờ truyền đến âm thanh ngàn vạn sinh linh khóc thét, hai mắt đỏ thẫm, bắn ra hàn mang huyết hồng. Mỗi một lần thân thể đong đưa, cũng kéo theo mưa to ngập trời. Nhấc lên sóng lớn cao ngàn trượng, đánh vào phía trên đảo Phù Đề, phát ra âm thanh chói tai.

Tính tình của Nghiệt Long táo bạo, nhìn thấy công kích không có hiệu quả, thủ đoạn sử dụng càng ngày càng mạnh. Nhìn từ xa, giống như cả đại dương đang lộn ngược. Chỉ là sóng âm va chạm với pháp trận đã giết chết cá trong bán kính

hàng trăm dặm. Toàn bộ hải vực đều là bụng trắng bệch, vô cùng hùng vĩ.

Mấy chục đạo Huyết Hồng Lưu Tinh rơi xuống, khó khăn lắm mới có thể chặn dòng nước biển dài hàng trăm triệu dặm.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây, sao tự nhiên lại có nhiều yêu quái như vậy." Phù Đề quốc chủ nhíu mày nhìn Nghiệt Long đang lơ lửng trên bầu trời.

Hung thú mặc dù não tàn cũng sẽ tìm quả hồng mềm để bóp, bình thường đều là lục địa dày đặc nhân khẩu. Sao hôm nay lại chạy đến chỗ này. Đây là việc chưa từng xảy ra trước đây. Tiêu tốn mấy trăm triệu Pháp Tiền kiến tạo Thái Bạch Xích Sát trận, dường như là quá đủ, nhưng trên thực tế năng lượng tích lũy đã cạn kiệt. Pháp trận càng lớn thì càng tiêu tốn nhiều năng lượng. Bây giờ mỗi phút mỗi giây đều là tiền. Phù Đề quốc chủ nhìn thấy cũng rất đau lòng.

Giải quyết hai thứ này không khó, theo tính toán của phụ tá thì sẽ mất khoảng ba ngày. Ba ngày nay coi như tiêu nhiều tiền.

Là một người làm ăn, Phù Đề quốc chủ đương nhiên không muốn làm ăn lỗ vốn. Nghĩ tới đây, Phù Đề quốc chủ quay người nói với thuộc hạ: "Mở Cửu Diệu Long Uyên trận, chuẩn bị di chuyển, không thể kéo dài."

"Vâng, quốc chủ."

【VIP】 Trung Uẩn Thân

Long Uyên trận là pháp trận truyền tống, được làm từ một loại Cửu Diệu Thạch đặc biệt, giá cả đắt đỏ, nhưng có thể dịch chuyển toàn bộ đất nước ngay cả người cùng rời đi. Đây là nguyên nhân Phù Đề quốc vẫn luôn an toàn trong nhiều năm như vậy. Sau khi truyền tống, còn có một trận pháp che giấu toàn bộ quốc gia. Chi phí cao hơn một chút nhưng tiết kiệm chi phí hơn so với chi tiêu ở nơi này.

Thời gian hai ngày này không biết làm ăn thất bát bao nhiêu. Rất nhanh, thủ hạ xuống dưới thông báo cho toàn thể người dân.

Phù Đề quốc chủ vừa mới cầm lấy con dấu ấn xuống, một tia sáng đỏ lóe lên, pháp trận khởi động.

"Ừm? Tại sao không có động tĩnh?"

Pháp trận vậy mà một chút động tĩnh cũng không có, sau khi xác nhận lại nhiều lần, pháp trận xác thực đã khởi động, nhưng không có bất cứ động tĩnh nào. Nghĩ tới đây, Phù Đề quốc chủ cuối cùng cũng hiểu ra tất cả tiền căn hậu quả. Rốt cuộc biết rõ tại sao có nhiều hung thú đến như vậy, pháp trận rõ ràng là bị người khác che phủ.

"Đến cùng là ai!" Phù Đề quốc chủ tức sùi bọt mép: "Tử Vi pháp minh? Hay là Tử Dương pháp minh?"

Hoàn toàn không nghĩ đến, trong hoàn cảnh hỗn loạn này vẫn có người đánh chủ ý lên người bọn họ, thật sự cho rằng Phù Đề quốc là quả hồng mềm hay sao?

Ầm!

Bên ngoài pháp trận lại truyền đến một vụ nổ khác, toàn bộ hòn đảo cũng rung chuyển.

Phù Đề quốc chủ hít một hơi, bất kể thế nào, vẫn nên đối phó với hai hung thú bên ngoài trước đã. Lão thề, một khi thoát khỏi khó khăn lần này, sẽ vận dụng tất cả lực lượng, bắt được thủ phạm đứng sau hậu trường, giết hết những người có quan hệ với hắn để răn đe. Nếu không, ai cũng coi trọng một mẫu ba phần đất này của Phù Đề quốc, sau này sẽ sống ra sao. Nghĩ tới đây, Phù Đề quốc chủ ra lệnh: "Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người chuẩn bị nghênh chiến."

Có lẽ họ đã làm ăn lâu rồi, thực sự nghĩ họ chỉ là những người làm ăn bình thường, giờ đã đến lúc để người đời chứng kiến sức mạnh của Phù Đề quốc. Ngàn vạn người như độn quang bay lên trời. Người Phù Đề quốc sử dụng thần thông. Nhất thời, ánh sáng đầy màu sắc tỏa sáng trên bầu trời.

Cát vàng vạn trượng, Âm Phong ngàn dặm. Phù lục như mây, kiếm khí như mưa. Trong một thời gian, tài lực và thực lực đã được hiện ra một cách sinh động. Hung thú ngay lập tức biến mất ba phần dưới pháp thuật đầy trời.

Nghiệt Long cùng Phi Sinh bỗng nhiên gặp phải một cuộc tấn công mạnh mẽ như vậy, cũng bị đánh bay xa hàng ngàn dặm.

Ầm! Người Phù Đề quốc cũng không hèn mọn mà phòng ngự, mà đã chủ động tấn công dưới sự lãnh đạo của Phù Đề quốc chủ.

Quốc chủ hừ lạnh một tiếng, hiển hóa Pháp Thân. Đây là một Thạch nhân giống như đá cẩm thạch trắng. Toàn thân trắng như tuyết, ngoại trừ quần đùi thì không có quần áo nào khác, đường cong cơ bắp rõ ràng, chân đạp lên hoa sen màu trắng bằng đá, một đạo quang hoàn sau đầu, trên cổ còn đeo một chuỗi tràng hạt lớn.

Sống mũi rất cao có một loại sắc thái dị vực. Pháp Thân cao mười hai ngàn trượng, đầu dường như có thể xuyên thủng bầu trời.

Răng rắc! Phù Đề Pháp Thân giẫm trên mặt nước nhẹ như không. Cầm một ngọn giáo nhọn cả hai đầu, khắc họa ác quỷ dữ tợn và một bông sen thánh khiết Kim Cương Xử. Bảo vật này được tạo thành từ kim loại ngũ sắc, bóng loáng lưu chuyển, bảo khí bức người. Nó được gọi là Ngũ Sắc Kim Cương Xử, có thể hàng yêu trừ ma, loại trừ tà ác. Kim quang giống như kiếm khí sắc bén, xuyên thấu tầng mây, chiếu sáng tứ phía.

Quang mang ở khắp mọi nơi, chiếu xạ trên người hung thú, như thể nước nóng giội lên băng tuyết, tan chảy ngay lập tức.

Mấy ngàn hung thú kêu rên, toàn bộ mặt nước nhuộm thành một mảnh huyết hồng. Có thể ngửi thấy mùi hôi thối trong hàng ngàn dặm.

Kim Cương Xử hung hăng đóng đinh vào chân phải của Nghiệt Long.

Gầm!

Nghiệt Long đau đến ngửa mặt lên trời thét dài, lôi vân cuồn cuộn, hai mắt đỏ thẫm bắn ra quang mang.

Vảy rồng đen như mực chảy ra máu, đây là do sức mạnh của Kim Cương Xử mang đến từ trong cơ thể.

Nghiệt Long cũng phản ứng rất nhanh, một cái đuôi quất vào trên người Thạch nhân.

Ầm!

Pháp Thân của Thạch nhân rất giòn, phân thành hai ngay tại chỗ, rơi xuống biển phía dưới. Một giây sau, lại là một Thạch nhân hoàn chỉnh phá vỡ mặt nước lao ra. Hoàn hảo

không chút tổn hại, trạng thái đỉnh phong. Kim Cương Xử đâm trúng cái đuôi của Nghiệt Long.

Vảy rồng đen như mực vốn rất cứng, nhưng lại yếu ớt giống như đồ sứ khi đứng trước mặt Kim Cương Xử. Mà quan trọng hơn là, một khi bị Kim Cương Xử đâm trúng, vết thương không thể lành lại được. Thời gian trôi qua, Nghiệt Long cùng Phi Sinh càng ngày càng suy yếu. Pháp Thân của Phù Đề quốc chủ bị đánh tan vô số lần, mỗi lần cũng đều được khôi phục lại như ban đầu.

Cách xa hàng ngàn dặm dưới nước. Lục Khiêm và đám người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt cùng Thu Quan đứng bên trong bong bóng, Đệ Nhị Kiêu ở bên cạnh nơm nớp lo sợ, ánh mắt hoảng sợ.

Không ngờ Phong Đô lại làm ra một chuyện lớn như vậy.

Đỗng Sát Thần Nhãn bắn ra một đạo quang mang, bên trong quang mang hiện ra tình huống chiến trường.

【VIP】 Chuyển Sinh đại trì, kỳ phùng địch thủ

“A? Pháp Thân này…” Thu Quan nhìn thấy Phù Đề quốc chủ mang theo tràng hạt và Pháp Thân Kim Cương Xử, lập tức kinh ngạc kêu lên.

“Cái gì?”

“Ta đã xem mô tả về Pháp Thân này trong Tinh Túc Kiếp Kinh.” Đây là công pháp căn bản của Thu Quan. Pháp Thân này nhìn như là thực thể, nhưng thực chất là một ý thức thể. Đây là Trung Uẩn Thân, chỉ có ý thức tồn tại, không có nhục thể thực chất, nó bị chi phối bởi ý thức, biến hoá mà ra. Không phải người, không phải quỷ, không phải yêu, không phải ma, trạng thái hỗn độn, không phân thiện ác.

Vừa nghĩ đã đến vạn dặm trong chớp mắt. Thần thông này vô cùng phù hợp với năng lực của người Phù Đề quốc.

“Nói cách khác? Người Phù Đề quốc trên cơ bản đều là Trung Uẩn Thân?” Lục Khiêm hỏi.

“Hẳn là như vậy, bọn họ cũng không phải thật sự là nhục thân, mà là ý thức thể.”

Không cần phải chứng minh tính xác thực của lời nói. Đệ Nhị Kiêu đang chảy mồ hôi lạnh ở bên cạnh đã đủ để xác nhận điều này.

“Ngươi chắc hẳn còn giấu diếm chúng ta một số thứ nhỉ.” Lục Khiêm cười nói: “Nói hết toàn bộ đi.”

Vẻ mặt Đệ Nhị Kiêu giãy dụa một lát, cuối cùng vẫn nói ra toàn bộ.

Người Phù Đề quốc thực ra không phải là con người, thậm chí ngay cả dị nhân cũng không phải. Bọn họ là người Thấp Sinh. Đây là bí mật không thể truyền ra ngoài của Phù Đề quốc. Thậm chí những người có họ Đệ Tam về sau cũng không biết mình là người Thấp Sinh.

"Thấp Sinh là gì?" Yêu Nguyệt hỏi.

"Thấp Sinh chính là người sinh ra từ nước, không có nước thì không sinh ra."

Sự ra đời của sinh mệnh được chia thành đẻ con, đẻ trứng, Thấp Sinh, Hóa Sinh vân vân. Hai cái trước dễ lý giải, Thấp Sinh là một sinh vật được sinh ra bằng cách dựa vào nước và có thể phát triển bằng cách dựa vào nước. Ruồi, bướm đêm, muỗi, muỗi vằn và trùng bên trong thịt thối, trùng bên trong nhà xí, trùng bên trong thi thể cũng là các loài Thấp Sinh.

Hóa Sinh là không cần bất kỳ vật chất gì, không cần nước, dinh dưỡng và buồng trứng mà sản sinh ra sinh mệnh. Thiên Nhân, Tu La và một bộ phận quỷ đều là như vậy.

Ầm!

Một tiếng nổ vang truyền đến từ trên bầu trời. Ở phía bên kia của chiến trường, Phù Đề quốc chủ đã giải quyết hai hung thú cấp bậc Hư Đan chuyển thế. Pháp Thân biến mất, khuôn mặt Phù Đề quốc chủ tái nhợt, thở hồng hộc, giết chết hai yêu thú cấp bậc Hư Đan chuyển thế đối với lão cũng tiêu hao rất nhiều.

"Cuối cùng cũng kết thúc."

"Hô! Trở về phải ngủ một giấc thật ngon."

Nghe thủ hạ hoan hô, trong lòng Phù Đề quốc chủ không có một chút buông lỏng. Đối phương đã có chuẩn bị mà đến, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, chắc chắn còn có chuẩn bị ở phía sau.

"Giết!!"

Vừa dứt lời, bầu trời tràn đầy Yêu khí. Những đám mây đỏ như máu nhuộm đỏ cả bầu trời, huyết tinh chi khí đập vào mặt. Phía trên Yêu vân là hàng vạn yêu quái và nhân loại. Cầm đầu là một Hắc Long chín đầu, một con cáo tám đuôi được bao phủ bởi dục hỏa.

"Yêu tộc? Nhân loại? Hoá ra là Tề quốc." Sắc mặt Phù Đề quốc chủ lạnh lẽo, cuối cùng đã biết ai là người quấy rối.

"Giết bọn họ."

Phù Đề quốc chủ dẫn đầu, chiến đấu với Nhị Thái tử Đà Trinh.

Ầm!

Vừa mới so chiêu, Đà Trinh kêu lên một tiếng đau đớn, rút lui vài dặm.

"Thật không hổ là nhị chuyển Hư Đan, tu vi quả nhiên không thể khinh thường." Trong lòng Đà Trinh âm thầm kinh ngạc.

Bản thân mình cũng là nhất chuyển Hư Đan, giữa hai bên chỉ kém nhất chuyển, nhưng lực chiến đấu lại chênh lệch nhiều như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng thế, nhất chuyển thế là hai ba trăm năm đạo hạnh.

Yêu quái Hồ tộc cũng tham gia, ba bên đánh nhau túi bụi, ngươi chết ta sống.

Nhìn thấy Lục Khiêm còn chưa có đi ra, Đà Trinh thầm mắng trong lòng, không phải là không gài bẫy được người ta, ngược lại là lại hố chính mình chứ. Nếu biết sớm hơn thì đã không đi ra đây nhanh như vậy. Nhìn thấy bộ dạng vừa rồi của Phù Đề quốc chủ, vốn cho rằng có cơ hội để lợi dụng được, không ngờ đối phương lại có sức chiến đấu như vậy.

Hai bên khai chiến, Lục Khiêm dẫn người trở lại Diễm Tâm Kim Cung. Phần lớn người cũng bị Lục Khiêm giấu tới nơi này. Ba tên Hầu gia của Tắc Hạ học cung và năm ngàn học sinh cũng ở bên trong Diễm Tâm Kim Cung. Vừa bước vào, lập tức có mấy người vây quanh.

"Đại nguyên soái, khi nào thì chúng ta đi lên?" Tiêu Phàm hỏi. Mới vừa đạt được Thiên Tử kiếm, nhất thời ngứa nghề muốn kiểm tra sức mạnh của thanh kiếm này.

"Hiện tại…"

Lục Khiêm vứt xuống một câu, lập tức bay ra khỏi Diễm Tâm Kim Cung. Quanh đi quẩn lại, đi vào một hòn đảo hẻo lánh. Sau đó, Đệ Nhị Kiêu được kéo ra từ Diễm Tâm Kim Cung.

"Đây chính là điểm yếu của pháp trận mà ngươi nói sao?"

Lục Khiêm đương nhiên sẽ không dại dột tốn thời gian bên ngoài pháp trận, như vậy sẽ trở thành một cuộc chiến tiêu hao đơn thuần, cho dù pháp trận bị phá vỡ thì đến lúc đó mọi người cũng gần như chết sạch rồi.

"Chính là ở đây, nhưng chỗ hiểm yếu của pháp trận cũng có cấm chế, cái này thì tiểu nhân không rõ lắm."

【VIP】 Chuyển Sinh đại trì, kỳ phùng địch thủ(2)

Đệ Nhị Kiêu là Vương tộc, nhưng cũng không phải là hoàng thất. Cũng chỉ biết như thế.

“Ngươi không cần phải để ý đến cái này.” Lục Khiêm tế ra Đỗng Sát Thần Nhãn.

Con mắt thứ ba ở mi tâm bắn ra kim quang, không ngừng liếc nhìn trận pháp ở trên đảo nhỏ. Nơi cách đảo nhỏ không xa chính là pháp trận màu đỏ. Giống như một cái bát úp ngược màu đỏ. Một khi chạm vào, sẽ bị pháp trận che trời rợp đất tấn công, hơn nữa còn sẽ khiến đối phương cảnh giác, nhất định phải cẩn thận nghiêm túc mới được.

Đỗng Sát Thần Nhãn nhìn rõ vạn vật. Rất nhanh đã nhìn ra một khe hở phía trên pháp trận.

Đại trận pháp trận bình thường được tạo thành từ vô số tiết điểm, tiết điểm càng nhiều càng dễ dàng xảy ra sai sót. Chỉ có một điểm yếu như vậy, người thành lập trận pháp này có thể nói là đã đạt tới đỉnh cao, ít nhất hiện tại Lục Khiêm cũng không thể tạo ra một trận pháp hoàn mỹ như vậy.

Trong tay lục Khiêm ngưng tụ ra một đạo Thẩm Phán Kim quang cỡ nhỏ.

Ầm!

Kim quang lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh vào phía trên pháp trận.

Răng rắc!

Thái Bạch Xích Sát trận xé ra một lỗ nhỏ không thể nhận ra. Lục Khiêm lắc mình biến hóa, hóa thành một con ruồi bay vào.

Một bên khác, người Phù Đề quốc đang chiến đấu với đại quân Tề quốc. Lực lượng của hai bên tương đương nhau.

"Hừ, chỉ mang theo mấy người kia mà còn muốn tấn công Phù Đề quốc của ta. Các ngươi coi thường chúng ta à." Phù Đề quốc chủ cười lạnh nói.

Thật sự cho rằng bọn họ cũng chỉ có thần thông Thuấn Tức Vạn Lí. Cho dù bọn họ không thể đánh lại, còn có thể co đầu rút cổ vào bên trong pháp trận.

Xem xem đại quân Tề quốc nhiều người, hay là tài nguyên trận pháp của mình nhiều hơn. Trận pháp che chắn không thể duy trì được lâu, một khi đối phương không thể duy trì được trận pháp che chắn, Phù Đề quốc đem tập thể nhảy vọt, ổn định lại, Tề quốc nhất định phải chịu sự trả thù điên cuồng nhất.

Ầm!

Đang nghĩ ngợi, phía dưới đảo Phù Đề chấn động, thanh âm vang vọng bốn phương, phía dưới lại truyền tới tiếng kinh hô của mọi người.

Phù Đề quốc chủ cúi đầu xuống nhìn theo bản năng, suýt chút nữa đã phá vỡ công lực của mình ngay tại chỗ. Chỉ nhìn thấy mấy chục đạo Thẩm Phán Kim quang, theo bên trong Phù Đề quốc, đánh về phía Thái Bạch Xích Sát đại trận, như thể một thiên thạch va vào trái đất.

Toàn bộ đại trận nổi lên một tầng gợn sóng. Ảm đạm biến mất ngay tại chỗ, hậu quả sau đó nổ ra khiến những người dân Phù Đề quốc xung quanh thương vong vô số.

Đại trận mạnh đến đâu thì bên trong vẫn rất yếu.

“Lục Khiêm!” Đôi mắt của Phù Đề quốc chủ như muốn rách ra.

Cũng suýt chút nữa phá vỡ công lực còn có Nhị Thái tử. Thẩm Phán Kim quang, pháp bảo con mắt thứ ba, hoàn toàn không ngờ đến Lục Khiêm này chính là Phong Đô đạo nhân mà bọn hắn tìm kiếm đã lâu, đang ẩn giấu ở ngay dưới mắt mình.

Điều càng làm Phù Đề quốc chủ phẫn nộ vẫn còn ở phía sau. Chỉ thấy mấy ngàn tu sĩ lao ra từ bên trong hỏa diễm, đồ sát trên đường phố Phù Đề quốc. Đối phương không có chút sức phản kháng nào. Cho dù là có người có sức mạnh kháng trong nước, đối phương chỉ cần rải lên một chút bột phấn là mất gần hết sức chiến đấu ngay tại chỗ, biến thành một con tôm chân mềm, mặc người chém giết.

“Ngọc Dịch thảo? Thúc Phương Hổ Cống?” Phù Đề quốc chủ thầm nghĩ không ổn, cái này liên quan đến việc tuyệt mật của Phù Đề quốc, vậy mà lại bị đối phương phát hiện.

Không đầy một khắc, đội quân do Lục Khiêm chỉ huy đã giết tới Hoàng cung.

“To gan!” Phù Đề quốc chủ gầm thét một tiếng, từ bỏ dây dưa với hai người Đà Trinh, trực tiếp bay về phía Lục Khiêm.

Hai người Đà Trinh liếc nhau, trong lòng vẫn quyết định không đuổi theo.

“Xuống dưới.”

Sau khi quyết định, cả hai dẫn đại quân đi vào lãnh thổ Phù Đề quốc giết chóc trắng trợn. Trong một thời gian, cả một vùng đất đẫm máu.

Phù Đề quốc hoà bình hàng trăm hàng ngàn năm, hôm nay đã bị tổn thất nặng nề.

Gần hoàng cung.

Mấy tên tướng lĩnh Phù Đề quốc cầm pháp bảo trong tay, vây công đi lên.

“Ha ha, ta đến đây!” Lâm Viêm cười lớn một tiếng, Thiên Tử kiếm ra khỏi vỏ ngay tại chỗ, kiếm khí sắc bén đâm vào sau lưng mọi người đau đớn. Hai bên đánh nhau túi bụi, mọi thứ trong bán kính trăm dặm biến thành bột ngay tại chỗ. Không ai dám đến gần phạm vi tấn công của bọn họ.

Keeng! Một tiếng kiếm sắc bén vang lên, dưới tác dụng suy yếu của Hổ Cống, tướng quân Phù Đề quốc bị chém đầu ngay tại chỗ, tiên huyết phun ra cao hơn ba mét.

Bước chân của Lục Khiêm không ngừng, Đệ Nhị Kiêu dẫn đường ở phía trước. Dọc theo đường Đệ Nhị Kiêu căn cứ vào Đỗng Sát Thần Nhãn nhìn ra nhược điểm của pháp trận, sau đó phá hủy nó.

Trong hoàng cung Phù Đề quốc có các kho lớn nhỏ, trong các kho có vô số bảo vật. Làm cho mọi người đều hoa mắt. Lục Khiêm sống nhiều năm như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bảo vật như vậy.

Ầm!

Pháp trận bị phá vỡ. Nơi này nằm sâu bên trong hoàng cung. Sau khi Lục Khiêm phá vỡ điểm cuối cùng của pháp trận, lại phát hiện ra một cảnh tượng khiến người khác kinh ngạc. Đây là một cái Huyết trì khổng lồ. Chiều dài và chiều rộng có thể là mười dặm. Vô số thi thể nổi lơ lửng bên trong Huyết trì, tầng tầng lớp lớp, chết không nhắm mắt. Nhìn từ bên ngoài, hẳn là tồn tại từ rất lâu.

【VIP】 Đại Hóa Diệu Pháp, Thủy Tinh Sấu Thi(2)

“Đây chính là Chuyển Sinh đại trì của người Phù Đề quốc.” Đệ Nhị Kiêu nói.

Một đợt giống nhau thường được sản xuất trong mười tháng, người ra đời càng sớm càng thấp kém. Nhóm trong tháng thứ mười về cơ bản đều là vương công quý tộc.

“Đại nhân, huyết thủy này tốt, nếu nó được hấp thụ vào trong Chuyển Sinh trì hẳn là có thể tăng thêm rất nhiều uy lực.” Thu Quan tham lam nói.

Lục Khiêm gật gật đầu, thả Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều ra, ao nước chảy ngược, vô số ao nước bị hút vào trong Chuyển Sinh Huyết trì ở trong Diễm Tâm Kim Cung.

“Ngươi dám!!” Phù Đề quốc chủ lớn tiếng gầm thét.

Pháp Thân vừa sải bước ra, mười tám tràng hạt trên cổ bay tới, mỗi một hạt đều nặng như núi.

Ầm! Kim quang lóe lên, Lục Khiêm hóa thân về nguyên hình. Hoàng Tuyền Giao Long ba ngàn trượng không kém gì Trung Uẩn Thân của Phù Đề quốc chủ.

Ầm!

Một chiêu Thần Long Bãi Vĩ của Hoàng Tuyền Giao Long quất trúng tràng hạt, tia lửa bắn ra bốn phía. Âm thanh sắt thép giao nhau vang lên. Tràng hạt này vậy mà không tạo ra bất kỳ tổn thương gì cho Giao Long, mười tám hạt trực tiếp bay ngược trở lại.

Ngay sau đó, Thần Thủy ba màu từ trên trời rơi xuống. Hạt mưa rơi xuống Trung Uẩn Thân, Phù Đề quốc chủ thế mà lại cảm thấy một tia đau đớn, đây là một loại cảm giác mà ngay cả linh hồn cũng bị ăn mòn.

"A!!"

"Quốc chủ cứu mạng!"

Bên dưới, tiếng người Phù Đề quốc kêu rên liên hồi, hóa thành một bãi nước mủ.

"Muốn chết!" Trung Uẩn Thân tay cầm Kim Cương Xử, pháp lực phồng lên, chống lại màn mưa. Đánh nhau với Hoàng Tuyền Giao Long. Phù Đề quốc chủ đến cùng là đạo cao một trượng, Thúc Phương Hổ Cống về căn bản không có tác dụng với lão, có lợi thế trong cuộc đối đầu về pháp lực. Trên cơ thể Hoàng Tuyền Giao Long xuất hiện những lỗ nhỏ sâu không thấy đáy.

Nhưng nước mưa ba màu này rơi xuống trên cơ thể của Giao Long một giây sau lại khôi phục như lúc ban đầu.

Hai người giao đấu hơn mười hiệp, không phân thắng bại. Ngược lại, những người Phù Đề quốc ở bên dưới chết rất nhiều. Mỗi một lần thần thông đụng nhau, pháp bảo công kích. Dư ba sẽ giết chết rất nhiều người. Thời điểm Lục Khiêm không thể chống đỡ được nữa, liền vào bên trong Đại Giải Thoát Luân hồi phục pháp lực.

Thời gian trôi qua, càng ngày càng có nhiều người chết, hơn nửa lượng máu ở trong Chuyển Sinh đại trì bên dưới đều biến mất.

Ở một bên khác, Yêu tộc cũng đang nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Phù Đề quốc chủ cảm thấy vô cùng đau đớn, tức giận nói: "Ta không có thù oán gì với ngươi, tại sao lại tìm ta gây phiền phức?"

Ầm!

Hoàng Tuyền Kim Kiều lại va chạm với Kim Cương Xử.

“Hừ, bản toạ đã nói, nếu ngươi không muốn làm ăn, như vậy ta đành tự mình đến lấy? Có phải rất có uy tín không?”

Nghe thấy câu này, mặt của Phù Đề quốc chủ tái xanh.

Nghe thấy câu nói này của Lục Khiêm, mặt Phù Đề quốc chủ xanh mét. Không ngờ là bởi vì cái này mới dẫn tới việc Lục Khiêm dẫn người tới cửa. Nếu biết kết quả sớm hơn thì thà giao dịch trực tiếp còn hơn, làm sao lại để Phù Đề quốc lọt vào tổn thất.

“Ngươi chỉ vì cái này? Đưa mười vạn đại quân đến?” Phù Đề quốc chủ trước kia cũng từng chơi một thủ thuật tương tự, nhưng chỉ là đối phương không làm gì được lão. Dù sao phần lớn mọi người cũng sẽ không bởi vì một chút ân oán cá nhân nho nhỏ mà dẫn binh đến tấn công bọn họ.

“Đương nhiên rồi!”

Hai người so chiêu một lần nữa. Thẩm Phán Kim quang và Kim Cương Xử va chạm vào nhau, ba động vô hình tạo ra một làn sóng lớn. Hai người đều có hai pháp bảo, sức mạnh tương đương nhau, hai người cũng không có tổn thất gì, nhưng người bên dưới thì chịu khổ. Bao gồm học sinh của Tắc Hạ học cung cũng đã chết không ít.

Trung Uẩn Thân loé lên, gần như đồng thời xuất hiện sau lưng Hoàng Tuyền Giao Long. Kim Cương Xử đâm vào lưng Lục Khiêm. Một khi đâm trúng chỗ nguy hiểm, chỉ sợ cho dù là Vô Sắc Thần Thủy có thể khiến người chết sống lại, hồi sinh xương cốt cũng vô nghĩa.

Ầm!

Tầng mây bị phá vỡ, một Đại thủ ấn đè xuống. Móng vuốt Giao Long có màu vàng sẫm, lân phiến quang hoa lưu chuyển. Bao trùm bán kính năm dặm. Bóng đen bao phủ mặt đất, ép làm người phía dưới không thở nổi.

Ầm!

Kim Cương Xử và Đại thủ ấn đụng vào nhau.

Răng rắc!

Gừng càng già càng cay, đạo hạnh cao hơn một bậc, lực lượng cuối cùng cao hơn Lục Khiêm một chút.

Giao Long Đại Thủ Ấn nứt ra một đường vân giống như mạng nhện.

Răng rắc!

Ầm vang một tiếng vỡ vụn, tan thành bụi sao đầy trời.

Sức mạnh của Kim Cương Xử không giảm, có thể Lục Khiêm sớm đã tận dụng cơ hội quý giá này để rút lui.

“Cảm giác như thế nào? Ta có thể rời đi bất cứ lúc nào, mà cơ nghiệp của ngươi cũng sắp không còn, người Thấp Sinh.”

Lục Khiêm vừa so chiêu với Phù Đề quốc chủ, vừa tấn công tâm lý của lão. Với sự trợ giúp của Đại Giải Thoát Luân và Đại Khổ Ách Luân, cho dù cuối cùng không thể đánh lại, nhưng Lục Khiêm có thể chèo chống rất lâu.

Hai tên gia hỏa của Yêu tộc kia vẫn còn đang hóng hớt cách đó không xa, nói thế nào cũng không chịu đi lên giúp đỡ, rõ ràng muốn đến giết chết mình.

【VIP】 Đại Hóa Diệu Pháp, Thủy Tinh Sấu Thi(2)

Thời điểm Lục Khiêm sử dụng hai pháp bảo này đã không muốn che giấu thân phận của mình, nếu bọn họ đã biết thì để bọn họ biết chứ sao.

“Làm sao ngươi biết?”

Dưới cơn khiếp sợ, Phù Đề quốc chủ thậm chí lộ ra một chút kẽ hở, một cái Giao Long Đại Thủ Ấn đánh nát thân thể của lão.

Lục Khiêm không trả lời, hai người đại chiến mười hiệp.

Một bên khác, cao thủ Hồ tộc nhìn về phía Đà Trinh, nói: “Nhị thái tử, chúng ta thật sự không lên hỗ trợ sao? Lục Khiêm sắp không chịu nổi rồi.”

Mặc dù có sự hiềm khích giữa hai tộc, nhưng hiện tại là mối quan hệ có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục. Một khi Nhân tộc bị đánh bại, bọn họ phải rút lui.

“Đợi thêm một chút, ta muốn cả hai.”

Một tia sát khí lóe lên trong mắt Đà Trinh. Nếu như đoán không lầm, Cửu đệ và hai vị Đại Quân chết ở Tắc Hạ thành chắc chắn có một phần là do Lục Khiêm. Người này đã mang lại quá nhiều thiệt hại cho Yêu tộc, thật khó để dập tắt cơn thịnh nộ của công chúng nếu không giết người này.

Nghĩ đến đây, hai yêu quay sang giết những người Phù Đề quốc khác.

Trong thời gian mấy khắc, hàng trăm triệu Pháp Tiền hàng hóa đã được thu về. Quả nhiên người không giàu nếu không có tiền của bất chính.

Một bên khác, Phù Đề quốc chủ rốt cục Không nhẫn nhịn được nữa.

“Chết đi cho ta! ! ! !”

Ầm!

Pháp lực màu trắng mãnh liệt, như sông lớn chảy cuồn cuộn không ngừng. Trung Uẩn Thân uy nghiêm và trang trọng, tay trái cầm tràng hạt, tay phải cầm Kim Cương Xử. Thần sắc trang trọng và uy nghiêm. Thân hình của Phù Đề quốc chủ phân hoá thành ngàn vạn. Hàng trăm hàng ngàn Trung Uẩn Thân tay cầm Kim Cương Xử, quơ tràng hạt đánh về phía Lục Khiêm. Thanh thế vô cùng lớn, bán kính ngàn dặm cũng rung chuyển.

Đây là tuyệt chiêu cuối cùng của Phù Đề quốc chủ - Đại Hóa Diệu Pháp.

Những Trung Uẩn Thân này không phải là ảo ảnh, mà là những tồn tại thực sự. Là Phù Đề quốc chủ lấy thần thông thuấn di vô thượng, trong thời gian một phần vạn hơi thở thuấn di đến từng nơi nên lưu lại tàn ảnh. Bởi vì tốc độ quá nhanh, cho nên những công kích này lưu lại nhìn qua giống như người thật. Tốc độ nhanh đến mức lần này ngay cả Đỗng Sát Thần Nhãn cũng không bắt được quỹ đạo của Phù Đề quốc chủ.

Thân hình trải dài vạn dặm trên bầu trời, Pháp Thân uy nghiêm trang nghiêm, hơi nóng liên tục xuất hiện, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một cảm giác uy nghiêm trang trọng.

“Cái này! Thật mạnh.” Đà Trinh không dám tin.

Người này đến cùng là ẩn giấu tuyệt chiêu, nếu dùng trên người mình, có thể không chịu nổi.

Tuyệt chiêu của Phù Đề quốc chủ vừa ra, toàn bộ đại trận che chắn hoàn toàn mất tác dụng. Một số người Phù Đề quốc như trút được gánh nặng, nhao nhao thuấn di thoát khỏi nơi đây. Hầu hết mọi người vẫn ở lại chỗ này, chờ đợi quốc chủ phản công với bọn họ.

Răng rắc răng rắc!

Hư không nứt ra. Công kích còn chưa rơi xuống, nhưng kình phong đã để lại vết cắt nhàn nhạt phía trên Long lân của Diêm La chân thân. Lục Khiêm nhận áp lực trước nay chưa từng có. Không thể trốn đi đâu được.

Lúc này vẻ mặt hắn bình tĩnh, không vì ngoại vật mà thay đổi.

Trong mắt người ngoài giống như đã từ bỏ chống cự. Ngay cả trong lòng mọi người của Tắc Hạ học cung cũng không chắc chắn, chỉ có thể nhìn mà không thể đi lên hỗ trợ.

Kim Cương Xử cách thân thể Giao Long chưa đến mười trượng. Phát ra kim quang, khiến cho Ám Kim lân giáp toát ra khói đen, có một mùi thịt thoang thoảng, dường như sẽ biến mất trong một giây tiếp theo.

Lúc này, Lục Khiêm đột nhiên mở mắt ra. Lần này, trong mắt không phải là kim quang, mà là bạch quang nhàn nhạt như thủy tinh.

“Tha Tâm Thông! !”

Phù Đề quốc chủ đã nhìn ra thần thông này trong nháy mắt. Người này lại là Tâm Thần tu sĩ, chẳng trách biết rõ nhiều bí mật như vậy.

Trên thực tế, lão không biết thân phận của lão là do Thu Quan tiết lộ.

"Tìm được rồi." Lục Khiêm cười một tiếng như đã tính trước. Từ khi biết rõ người Phù Đề quốc là Trung Uẩn Thân, trong lòng hắn đã có kế hoạch từ lâu. Khi một người dùng hết sức lực cũng là lúc dễ bị lộ sơ hở nhất. Tha Tâm Thông thông qua lỗ hổng trong nội tâm của Phù Đề quốc chủ, cuối cùng đã khóa chặt được điểm yếu của lão.

Đỗng Sát Thần Nhãn nhìn xem điểm yếu nằm ở đâu. Đó chính là nước biển bên dưới mặt đất đảo Phù Đề!

Ầm!

Lúc này, Kim Cương Xử và tràng hạt rơi xuống. Mặt đất rung chuyển, nước biển treo ngược. Quần chúng xung quanh bị thổi bay bởi những đợt không khí vô hình, phòng ốc Phù Đề quốc bên dưới bị sập hoàn toàn. Ngay khi mọi người nghĩ rằng Lục Khiêm đã chết, sau khi nhìn kỹ, đòn tấn công rơi xuống phía trên Đại Luân Hồi bàn được kết nối từ đầu đến cuối, không ngừng xoay tròn.

Đây là một dòng sông không ngừng xoay tròn. Dòng sông hình tròn, vĩnh viễn xoay tròn, mãi không ngừng nghỉ, giống như một chiếc đĩa không bao giờ ngừng lại.

Đây mới là tuyệt chiêu mà Lục Khiêm che giấu.

Kim Cương Xử rơi xuống phía trên Đại Luân Hồi bàn. Dòng sông không ngừng xoay tròn làm tan hết lực đạo. Khác với những tấm chắn truyền thống, tấm chắn này chính là lấy cứng đối cứng, ai có vật liệu cường độ cao thì người đó chiến thắng. Mà dòng sông là một loại phòng thủ linh hoạt. Không ngừng gỡ bỏ lực đạo công kích của đối phương cho đến khi biến mất. Không phải ở chỗ vật liệu mạnh đến mức nào, mà là có thể gỡ bỏ bao nhiêu lực đạo.

【VIP】 Trung Uẩn Thân, Đệ Nhất Vô Lượng

Rất rõ ràng, sức mạnh của Đại Luân Hồi bàn này là rất mạnh. Mấy ngàn đạo Kim Cương Xử rơi xuống phía trên Đại Luân Hồi bàn. Ngoại trừ nước sông trở nên mãnh liệt một chút, những thứ khác căn bản không có bất cứ tác dụng gì, lực đạo nhỏ hơn rất nhiều.

Dù sao Đại Luân Hồi bàn cũng là tuyệt chiêu của Thiên Hà đạo nhân. Đã từng dựa vào một chiêu này khiến cho quần hùng thúc thủ vô sách.

Đương nhiên, dù sao pháp lực cũng mạnh hơn Lục Khiêm sáu trăm năm. Luân Hồi bàn không thể chống đỡ được lâu. Nhưng thời gian này là đủ rồi. Bên dưới, Lục Khiêm lao xuống giữa biển lặn xuống dưới.

"Súc sinh!"

Phù Đề quốc chủ trợn mắt như muốn nứt ra, trong lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Ầm!

Khoảnh khắc Lục Khiêm tiến vào trong nước, trong nháy mắt hóa thành hình người. Diêm La chân thân cũng không có rút lui. Mật độ của Pháp Thân này cực kỳ cao, chính là mật độ của Tử Kim. Mấy chục tấn vàng có thể ngưng luyện ra mấy tấc Tử Kim.

Thời điểm rơi xuống biển, thậm chí không cần độn thuật, trực tiếp liền chìm xuống dưới.

Trong nháy mắt chìm xuống ngàn trượng, ngay cả Kim Cương Xử của Phù Đề quốc chủ cũng không thể bắt kịp.

Sự trợ giúp của nước biển đã hạn chế tốc độ của hắn.

Ba ngàn trượng dưới đáy biển. Nơi đây mờ mịt và tối tăm, Đỗng Sát Thần Nhãn phát ra kim quang, chiếu sáng cảnh vật chung quanh. Trước mặt là một ngọn núi thủy tinh cao mười trượng. Bên trong thủy tinh là một hình người thon gầy. Đây là một lão đầu tử gầy đến mức chỉ còn lại da bọc xương, hai mắt nhắm nghiền, dáng vẻ trang nghiêm. Thân thể chậm rãi toả ra bạch quang, thần thánh đến cực điểm. Vẻ ngoài của người này giống với Phù Đề quốc chủ một hai phần.

Kim quang dưới đáy biển đen như mực lóe lên một cái rồi biến mất. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều bắc qua bầu trời. Đập mạnh vào núi thủy tinh.

Ầm!

Đáy biển chấn động, ba động đánh chết cá khắp nơi. Ngọn núi thủy tinh bất động, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Ầm! Ầm!

Va chạm ba lần liên tiếp. Chỉ có một khe hở nhỏ nứt ra trên núi thủy tinh.

Mà lúc này, Phù Đề quốc chủ đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh Lục Khiêm. Dù sao có được thần thông Thuấn Tức Vạn Lí, ngay khi nắm được vị trí, lách mình tiến đến ngay tại chỗ.

“Tiểu nhân to gan!”

Lục Khiêm chăm chú công kích núi thủy tinh, không chú ý đến Phù Đề quốc chủ đến.

Ầm!

Khoảnh khắc Kim Cương Xử đâm trúng lưng Lục Khiêm. Một làn sương bạc đột nhiên phun ra từ cơ thể hắn. Khí vụ mang một mùi thơm ngát quái dị, tiếp xúc đến cánh tay của Phù Đề quốc chủ, cả vũ khí và cánh tay bị ăn mòn thành tro.

Phù Đề quốc chủ như thể bị tia sét nuốt chửng, nhanh chóng lùi lại vài bước.

Vào lúc này, khí vụ bao phủ toàn bộ cơ thể của Lục Khiêm. Giống như một quả cầu kim loại lớn bằng bạc.

"Thúc Phương Hổ Cống thật nồng đậm."

Phù Đề quốc chủ âm thầm kinh ngạc. Nồng độ của loại thủy ngân này gấp ngàn lần so với Ngọc Dịch thảo bình thường. Có trời mới biết làm thế nào mà gia hỏa này có được nhiều Ngọc Dịch thảo như vậy.

Ầm! Phía trước lại truyền tới một trận chấn động kịch liệt. Dưới tác động của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều cùng Thẩm Phán Kim quang, khe hở của núi thủy tinh lớn hơn một chút. Khe hở sắp lan tràn đến bên cạnh thi thể thủy tinh.

"Súc sinh, dừng tay! !"

Phù Đề quốc chủ giống như nổi điên dùng toàn bộ lực lượng tấn công.

Đám người Diễm Trung Tiên, Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, Kim Thiềm Thỏ Ngọc xuất hiện bên cạnh Lục Khiêm, ngăn chặn chiêu thức của Phù Đề quốc chủ. Nhưng một giây sau đã bị đánh bay.

Thúc Phương Hổ Cống nhanh chóng biến mất dưới sự tấn công dồn dập của pháp thuật.

Rất nhanh, những vết nứt lan ra xung quanh thi thể thủy tinh.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều rơi xuống lần nữa, thân hình gầy guộc này sắp lộ ra dưới nước.

"Muốn chết!"

Phù Đề quốc chủ tức sùi bọt mép, vẻ mặt vừa giật mình vừa sợ hãi. Hoàn toàn không ngờ ở trong thiên hạ vậy mà còn có người nhìn ra được thân phận thực sự của lão.

Soạt!

Thân hình phân hóa thành ngàn vạn, mấy ngàn Kim Cương Xử lại rơi xuống lần nữa. Dưới đáy biển sâu như vậy, Lục Khiêm không thể trốn đi đâu được. Trong thời gian ba hơi thở, Đại Luân Hồi bàn vỡ vụn. Kim Cương Xử rơi xuống người Lục Khiêm.

Đinh!

Tia lửa bắn ra khắp nơi, tiếng va chạm của sắt thép vang lên. Diêm La chân thân vỡ ra, nhục thân vững chắc như linh khí đối đầu với pháp bảo Kim Cương Xử và pháp thuật vượt qua hắn sáu trăm năm đạo hạnh cũng chỉ chống đỡ được một hồi.

Phụt!

Lục Khiêm phun ra tiên huyết. Kim cương chi lực tràn ngập lực lượng phá hoại mạnh mẽ đang hoành hành trong cơ thể. Nhai nát nội tạng cùng pháp lực, Âm thần.

Không đợi Phù Đề quốc chủ vui vẻ trở lại.

Ầm!

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều hoàn toàn đập vỡ ngọn núi thủy tinh. Cú va chạm mạnh khiến vùng nước xung quanh bị kéo giãn, trong bán kính một dặm xuất hiện một khu vực không có nước trong thời gian ngắn. Một thìa Mê Hồn canh đổ

lên đầu xác chết, nữ tử trên cầu đã thiêu rụi hoàn toàn bằng một mồi lửa.

Hai mắt Lục Khiêm toả hào quang, khóe miệng còn có tiên huyết, không nhìn Kim Cương Xử biến mình thành con nhím, dáng vẻ rất tự tin.

"Làm sao ngươi…" Phù Đề quốc chủ không dám tin.

Tại sao Lục Khiêm bị thương nặng thế này mà vẫn còn sức ra tay? Thực ra điều mà lão không biết chính là, Diêm La chân thân tu luyện đến nay, nhận tra tấn cũng không tính là ít, mặc dù vết thương rất nghiêm trọng nhưng sẽ không bị mất sức mạnh như những người khác. Hơn nữa, Vô Sắc Thần Thủy còn có tác dụng chữa trị, những vết thương này chỉ cần một thời gian là có thể hồi phục.

【VIP】 Trung Uẩn Thân, Đệ Nhất Vô Lượng

“Ha ha, tiền âm đã tạ, hậu âm đã tới, ngươi còn không mau mau hiện ra nguyên hình! !”

Vừa dứt lời, Kim Cương Xử ầm vang một tiếng biến mất. Bức tượng uy nghiêm bằng đá cẩm thạch trắng trước mặt hắn từ từ mờ đi, rồi biến mất. Trước mặt là một lão nhân gầy còm, giữ lại chòm râu dê, làn da đen nhánh bọc lấy xương cốt.

“Ngươi rất lợi hại.” Lão nhân nhẹ nhàng hít một hơi: “Tại hạ là Đệ Nhất Vô Lượng. Ngươi có thể giải thích cho lão phu, ngươi phát hiện bí mật như thế nào? Không ai biết về nơi này. Hoặc là nói ngươi là người đến từ dị giới?”

Từ lúc Lục Khiêm dùng Tha Tâm Thông, Đệ Nhất Vô Lượng liền biết rõ người này là Tâm Thần tu sĩ.

Lại thêm nói ra những từ ‘tiền âm hậu trung âm’, lão liền biết rõ Lục Khiêm không phải đánh bậy đánh bạ. Thái Ảm vực căn bản không có truyền thừa Tâm Thần tu sĩ. Thậm chí toàn bộ tin tức về thế giới Tâm Thần tu sĩ cũng rất ít, rất nhiều cao thủ cũng không biết có một loại môn phái như Tâm Thần tu sĩ.

“Ngươi đoán đúng rồi, bản tọa chính là người dị giới.”

Vừa dứt lời, thân ảnh của Thu Quan xuất hiện bên cạnh Lục Khiêm. Thu Quan cười lạnh một tiếng, thả ra một hạt châu căng tròn. Một sức hút mạnh mẽ hút Phù Đề quốc chủ vào đó. Bên trong hạt châu trong suốt này là hư ảnh của Đệ Nhất Vô Lượng.

“Ta còn tưởng rằng là thứ gì, hóa ra chỉ là Trung Uẩn Thân, haha, cái này nằm ngay trong ý muốn của lão phu.” Thu Quan đắc ý cười nói.

Trung Uẩn Thân là trạng thái tiền âm đã mất, hậu âm chưa đến. Mọi người, hoặc là sau khi chết, đều có Trung Uẩn Thân, có thể trong tích tắc và sau đó biến mất không thấy gì nữa. Trung Uẩn Thân cũng không phải là hồn thể, cũng không phải là nhục thân, mà là một loại trạng thái tâm thần ý thức. Cho nên sẽ không bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì bên ngoài, có thể tự do di chuyển đến bất cứ đâu, vừa nghĩ là có thể đến.

“Gia hỏa này hẳn là dùng một loại phương pháp nào đó, xác chết được bảo quản tại thời điểm vừa chết, vì vậy luôn duy trì trạng thái Trung Uẩn Thân.”

Theo lời nói của Thu Quan, khuôn mặt của Đệ Nhất Vô Lượng lộ vẻ tro tàn, đụng phải một tên thạo nghề rồi.

Quả thực là như vậy, Lục Khiêm hủy đi nhục thân, lão cũng sẽ mất đi trạng thái này. Ý thức thể biến thành hồn phách thể, phần lớn Tâm Thần tu vi của bản thân bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, hiện tại tối đa cũng chỉ có khoảng Đạo Cơ viên mãn.

“Được rồi, không cần nói nhảm, giao tất cả các loại vật liệu mà ngươi biết về công pháp và chuyển thế ra, tha cho ngươi không chết.”

“Muốn giết thì giết, sao phải nói nhảm như vậy.” Đệ Nhất Vô Lượng còn lâu mới tin lời nói vô nghĩa của Lục Khiêm.

Lại là một người cứng đầu, sau khi tra tấn một trận, Đệ Nhất Vô Lượng rốt cục ngoan ngoãn phục tùng.

Đặc biệt là món canh kỳ lạ trên cầu, mặc dù không biết là gì nhưng trực giác nói cho lão biết tốt nhất đừng uống hết.

“Ai, lão phu đưa cái này cho ngươi, hy vọng ngươi giữ lời hứa.”

Đệ Nhất Vô Lượng khóc không ra nước mắt. Ai có thể ngờ nguyên nhân vụ việc lại từ một vụ làm ăn nhỏ.

Nếu biết người này hung ác như vậy, còn không bằng đồng ý chuyện làm ăn kia, cũng không cần chịu khổ.

Ba người đi vào hoàng cung Phù Đề.

Có lẽ là người Phù Đề quốc có liên hệ chặt chẽ với thi thể thủy tinh, sau khi Lục Khiêm phá hủy thi thể, hầu như tất cả đều trở thành cô hồn dã quỷ. Toàn bộ hòn đảo lập tức trở nên quỷ khí âm trầm.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đà Trinh ngạc nhiên nói.

Tu vi của người tới giao thủ đã suy yếu rất nhiều, gã dễ dàng giết chết tất cả kẻ địch trước mặt. Những người Phù Đề quốc khác cũng như vậy. Lúc này, từ trong khóe mắt gã bắt gặp bóng dáng Lục Khiêm đang tiến vào hoàng cung.

“Đuổi theo!” Đà Trinh hét lớn.

Hoàng cung là nơi chứa bí bảo, vì vậy không thể để Lục Khiêm nhanh chân đến trước được. Mà chuyện của Phong Đô vẫn còn chưa tính sổ.

Nhưng đã quá muộn. Vừa mới bay vào hoàng cung. Gã còn chưa kịp nhìn rõ phương hướng thì một đợt cuồng phong đột nhiên thổi tới, pháp lực màu vàng bay vào cánh cửa hoả diễm to lớn với vô số hàng hóa bọc trong đó. Mà Phong Đô kiêm Lục Khiêm mà Đà Trinh luôn tâm niệm, đang đứng bên cạnh cửa hỏa diễm. Nhìn thấy Đà Trinh tiến đến, Lục Khiêm còn cười cười.

“Ngươi che giấu cũng thật sâu.” Đà Trinh cười lạnh.

Vừa định ra tay, dường như Lục Khiêm đã chuẩn bị sẵn, bước nhanh vào cửa hỏa diễm rồi biến mất. Ngay cả mọi người của Tắc Hạ học cung cũng không mang theo.

Đà Trinh cũng không thèm để ý những điều này, đuổi theo hướng khí tức biến mất.

Quốc đô của Tề quốc.

Đám người Lục Khiêm lại xuất hiện ở Đại Tế Tửu cung, những lỗ thủng và vết thương trên người hắn bắt đầu lành lại, chỉ để lại những vết sẹo mờ nhạt.

Thu Quan đặt một hạt châu trong suốt lên bàn.

"Ngươi đến từ thế giới trung tâm?" Lục Khiêm vô cùng hứng thú nhìn Đệ Nhất Vô Lượng.

"Ngươi đến từ thế giới trung tâm sao?" Lục Khiêm vô cùng hứng thú nhìn Đệ Nhất Vô Lượng.

Vừa rồi thời gian khẩn cấp, không có thời gian hỏi thăm cẩn thận. Nhưng dựa vào giọng điệu của Đệ Nhất Vô Lượng, hắn lão cũng không phải là người thế giới này giống như mình.

Châu này tên là Hoàng Tuyền Bảo Châu, chính là hạt châu Thu Quan dùng để thu thập tinh khí, nhốt Đệ Nhất Vô Lượng vào hạt châu thì tương đối an toàn. Có trời mới biết con cáo già này còn có chuẩn bị gì ở phía sau hay không.

"Ngươi cũng là người dị giới sao?" Đệ Nhất Vô Lượng hỏi ngược lại.

"Đương nhiên, nếu không tại sao lại có Ngọc Dịch thảo được chứ, nhưng ta không phải là người của thế giới trung tâm."

【VIP】 Thế giới trung tâm, Nguyên Thần Tinh Quân

Lục Khiêm cũng chẳng việc gì phải giấu giếm, dù sao đối phương cũng đã là vật trong bàn tay. Không biết Đệ Nhất Vô Lượng có phải là người đến từ lục địa khổng lồ trong trí nhớ của Địa Ngục Điểu hay không. Nếu như là thế giới khác, e rằng không có giá trị gì.

Đệ Nhất Vô Lượng nghĩ một chút, cười khổ nói: "Không sai, lúc lão phu đang đánh nhau với người ta thì vô tình đụng phải Thượng Cổ truyền tống trận đến nơi đây, bởi vì thương thế quá nặng, nên cuối cùng phải dùng phương pháp này, không ngờ lại bị các ngươi phát hiện."

Nguyên thần của lão là Đan Kiếp chân chính, cũng không phải là Hư Đan. Bởi vì tư chất của bản thân không đủ cho nên không có cách nào vượt qua Phong Kiếp, Phong Kiếp lần thứ nhất vẫn phải dùng thủ đoạn để tích qua.

Chân Đan này còn được gọi là Tích Kiếp chân nhân. Nhục thân bây giờ không có sự sống, không thể không chuyển thành Trung Uẩn Thân. Vốn dĩ muốn dùng phương pháp ở đây để đạt được Cửu Chuyển Hư Đan, nhưng không nghĩ tới mấy trăm năm lại gặp được tên sát tinh Lục Khiêm này. Nghĩ tới đây, Đệ Nhất Vô Lượng hỏi: "Đạo hữu thật sự không phải người của thế giới trong tâm à?"

"Dĩ nhiên không phải, ta đến từ Nam Linh vực."

"Được rồi." Đệ Nhất Vô Lượng có chút chán nản. Khi đến đây, trong lòng có tâm thái cao cao tại thượng nhìn xuống

nông dân, nhưng hôm nay lại bị nông dân dạy dỗ một trận, việc này sao có thể khiến tâm trạng của lão tốt được.

"Ngươi có cách tiến vào thế giới trung tâm sao?"

Đây mới là điều mà Lục Khiêm quan tâm. Luôn quanh quẩn ở một nơi nhỏ, dẫn đến rất nhiều công pháp cũng bị dừng lại. Sau khi tiến vào Hư Đan, ngoại trừ không có thời gian lĩnh ngộ hai cái Luân thì không có công pháp tiếp theo nào. Chỉ khi có thể tìm thấy thi thể của Bạch Diện Âm Quân ở thế giới trung tâm thì mới có thể giải quyết được vấn đề này.

Phương diện luyện đan Luyện Khí, Thiên phẩm Kim Đan lên Địa phẩm Kim Đan, ở đây cũng không có phương pháp luyện chế pháp bảo.

Vừa rồi đã hỏi Đệ Nhất Vô Lượng nhưng đã bị phủ nhận. Lão không biết luyện đan và Luyện Khí, chỉ biết một chút thủ pháp thô thiển. Kim Cương Xử trên tay vẫn là một bảo cấm dùng một đống tài nguyên mới có thể luyện ra.

"Có, lão phu nhớ một địa điểm truyền tống cũ. Pháp trận gần như đã sửa chữa xong, nhưng vẫn còn thiếu một loại Không Trung Thạch."

Không Trung Thạch là nền tảng của truyền tống trận khoảng cách xa. Đây là một loại tài liệu Tiểu Động Thiên. Là nền tảng của Tiểu Động Thiên. Bởi vì khoảng cách rất xa cho nên số lượng yêu cầu rất lớn. Chỉ những Tiểu Động Thiên của hai pháp minh Tử Dương và Tử Vi mới có thể tạo ra một số lượng lớn Không Trung Thạch.

Cho dù là Phù Đề quốc phú khả địch quốc, Đệ Nhất Vô Lượng cũng chỉ thu thập được một phần mười mà thôi.

"Tử Dương Tử Vi à…"

Lục Khiêm vứt bỏ ý nghĩ này, cái này sau này hãy nói. Việc cấp bách là bế quan để đột phá Chân Đan. Một khi đột

phá Chân Đan, còn không phải muốn cái gì là được cái đó sao. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lại nhịn không được hỏi: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, truyền thừa của thế giới trung tâm rất nhiều sao? Cao thủ có thực lực như thế nào?"

"Đương nhiên nhiều, Tâm Thần, yêu ma, Luyện Khí, Luyện Thể, Tinh Thần, Hoàng Tuyền… Các loại lưu phái đều có, Đan Kiếp chỉ có thể coi là cao thủ nhất lưu, Tinh Quân mới thật sự là trấn sơn chi chủ."

Nói rồi, Đệ Nhất Vô Lượng bổ sung: "So với Tinh Thần chiến của thế giới trung tâm, thủy triều hung thú và cuộc xâm lược của Yêu tộc ở đây chẳng qua chỉ là một con đường nhỏ mà thôi."

"Tinh Quân là cái gì?" Lục Khiêm nghi ngờ nói.

"Đan Kiếp gọi là chân nhân, còn gọi là Lục Địa Thần Tiên, sức chiến đấu mạnh nhất lục địa, ra tay phá hủy ngàn dặm vạn dặm, hàng trăm triệu sinh linh đồ thán. Mà Tinh Quân có thể bay ra ngoài Tinh Thần, tác chiến với dị nhân ngoại vực, vượt qua Thái Hư, tự do không bị bó buộc, phất tay một cái, đại địa biến mất."

Đệ Nhất Vô Lượng còn bổ sung một cái, thế giới này, bao gồm Thái Ảm vực, Nam Linh vực và thế giới trung tâm, thực ra điều là một bộ phận của Tinh Thần. Tinh Thần này tên là Đại Hạo Tinh.

Đệ Nhất Vô Lượng vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Lục Khiêm. Người bình thường đều không thể tin được mình đang sống trên một quả cầu. Đáng tiếc phản ứng của Lục Khiêm làm lão thất vọng, một chút kinh ngạc cũng không có.

"Tinh Thần…"

Điểm này Lục Khiêm không cảm thấy quá kinh ngạc, thứ mà hắn nhớ ở kiếp trước chính là Tinh Thần. Chỉ là Tinh Thần

này quá lớn. Chỉ riêng Thái Ảm vực đã có diện tích gấp vài lần Địa Cầu. Toàn bộ Tinh Thần cộng lại thì phải lớn đến bao nhiêu.

"Ngươi nói cũng có người ở Tinh Thần khác?"

"Đương nhiên, trước khi ta đến Thái Ảm vực thì Tinh Quan đã bị phá, người Tam Nhãn xâm lược. Ta bị người Tam Nhãn truy sát, bất đắc dĩ mới phải đến đây."

"Vậy bây giờ người Tam Nhãn hẳn là đi rồi?"

"Đương nhiên, nếu không thì Thái Ảm vực sẽ thất thủ."

Mặc dù nơi này rất hoang sơ và ngang tàng bạo ngược, nhưng với tính cách của người ngoại vực, ngay cả một cây cỏ dại cũng có thể bị chúng nhổ lên.

Lục Khiêm không nói gì, nhưng càng ngày càng có hứng thú với thế giới trung tâm. Không ngờ còn có môn đạo như vậy.

Thế giới vô biên, đất nước kỳ lạ. Muôn vàn pháp thuật mọi loại đạo pháp đều có thể hiện ra ở nơi đó. Nhưng việc cấp bách bây giờ vẫn là phải vượt qua cửa ải Chân Đan rồi nói tiếp.

【VIP】 Thế giới trung tâm, Nguyên Thần Tinh Quân(2)

Mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ thiếu cơ hội. Công pháp, đan dược, nghi thức đều có. Hiện tại còn thiếu thời gian. Đương nhiên, trước Chân Đan, còn có một việc phải xử lý.

Đông đông đông…

Bên ngoài học cung, truyền đến tiếng bước chân.

"Đại Tế Tửu, bệ hạ có việc triệu kiến."

Một giọng nói the thé vang lên ngoài cửa, rõ ràng là người trong cung, còn ngửi thấy mùi yêu khí nồng nặc. Lục Khiêm bước ra khỏi cửa. Đứng ở cửa là thái giám mặc bào tím và ba năm tên yêu quái hình thù kỳ lạ. Những con yêu quái này đều cao và mạnh mẽ, yêu khí rào rạt.

Thoạt nhìn là Hư Đan Đại Quân của Yêu tộc. Nhìn thấy Lục Khiêm ra, yêu quái chuẩn bị động thủ.

"Chậm đã! Ta tự đi được."

"Đại Tế Tửu, Long Chủ cũng tới."

Thái giám thì thầm vào tai Lục Khiêm. Xem ra là nghe theo ý chỉ của La Vân. Lục Khiêm khẽ gật đầu, không nói gì. Vừa rồi âm thầm dùng Tiểu Lục Nhâm tính toán một chút.

Tiền đồ không có nguy hiểm, trăm năm sau sẽ gặp khó khăn vì vậy cho nên không cần phải quá lo lắng. Bây giờ trận chiến giữa Tề quốc và Càn quốc chưa rõ ràng. Lục Khiêm và La Vân đều là người trong cuộc, bọn họ không dám làm càn

quá mức. Hiện tại cũng không phải là thời điểm để gây rắc rối.

Đi vào phòng nghị sự. Vừa mới đi vào, một cỗ khí tức mạnh mẽ ập tới.

Ầm!

Trước mặt là một Hắc Long chín đầu. Hàm răng sắc nhọn và miệng lớn dính đầy máu. Như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Vẻ mặt của Lục Khiêm không hề có chút dao động.

"Chậm đã." Trong đại điện vang lên tiếng quát của La Vân. Cửu Quỳ Long lập tức dừng tay, hóa thành hình người. Phía sau là Đại Quân của Yêu tộc, cùng với Thái tử Long tộc Đà Trinh.

"Ngươi chính là Phong Đô sao?" Mắt Cửu Quỳ Long lộ ra sát ý. Sát ý dường như hóa thành thực chất.

"Phải." Nói rồi, mi tâm của Lục Khiêm vỡ ra, con mắt thứ ba xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Gan chó thật lớn, giết Đại Quân của Yêu tộc ta vậy mà còn dám đến đây."

Cửu Quỳ Long còn muốn động thủ nhưng lại bị La Vân cản lại.

"Cái chết của Kiếm Ly Đại Quân là một sự hiểu lầm, Phong Đô tiên trưởng có thể là để tự vệ, nói đi cũng phải nói lại, cũng là do Kiếm Ly ra tay trước."

Ánh mắt Cửu Quỳ Long sắc bén, bỗng nhiên nhìn về phía La Vân, quát: "Ngươi là cái thá gì chứ?"

Y không nể mặt La Vân. Trực tiếp quát lớn trước mặt văn võ bá quan.

La Vân thẳng sống lưng nói: “Ta chính là xã tắc chủ của giang sơn, nếu ngươi không phục, ngươi có thể đến thế chỗ của ta.”

Làm Hoàng đế nhiều năm như vậy, cũng hiểu được nhiều điều qua Lục Khiêm. Vị trí hiện tại của y dù có thế nào cũng không thể thay thế được. Cho dù là Cửu Quỳ Long có tu vi mạnh hơn y.

Quả nhiên, nghe được câu này, đối phương không có lời gì để nói.

“Cái chết của Cửu đệ chắc chắn có liên quan đến Phong Đô.” Đà Trinh bỗng nhiên mở miệng.

Lục Khiêm cười nhạo một tiếng: “Việc này không liên quan gì đến ta. Mọi người có thể thấy rõ ràng chính là Hắc Tượng đã cấu kết với hung thú. Ngày đó rất nhiều người nhìn thấy Hắc Tượng giết Cầu Long.”

Điều này không cần bất kỳ nhân chứng nào. Chuyện này, kể cả người của Yêu tộc cũng biết. Hắc Tượng nhất tộc còn bởi vậy mà rơi vào điều tra.

Đám người cãi cọ một trận. La Vân thậm chí gọi Cửu Vĩ Hồ mẫu đứng sau để hòa giải. Về sau quyết định để Lục Khiêm bồi thường cho Ly Long tộc ba ngàn vạn Pháp Tiền.

Bởi vì chuyện của Đà Giáp không có chứng cứ, đành phải thôi. Nhưng bọn họ vẫn cho rằng Lục Khiêm cũng có một phần lý do. Cho nên hắn phải bị giam lỏng trăm năm.

“Được, trăm năm thì trăm năm.”

Tắc Hạ học cung vẫn nằm dưới sự kiểm soát của Lục Khiêm, chỉ là Lục Khiêm không thể ra ngoài mà thôi.

Đám đông giải tán, Lục Khiêm bị La Vân giữ lại.

Một nữ tử xinh đẹp mặc hoa phục bước ra từ phía sau bình phong. Người này chính là Hoàng hậu Hồ tộc, tay phải dắt một đứa bé phấn điêu ngọc trác.

Khoảnh khắc nhìn thấy đứa bé, Lục Khiêm nheo mắt nhìn về phía La Vân nhưng không nói gì thêm.

"Bái kiến Phong Đô tiên trưởng, đa tạ tiên trưởng ngày đó đã cứu giúp di chỉ của Đại Hoang phái."

Hoàng hậu Tiểu Vi nhẹ nhàng hành lễ.

"Không sao, chỉ là tiện tay mà thôi." Lục Khiêm khoát tay áo.

"Tiểu nữ tử lần này là tới làm mối, ta có một tỷ tỷ tên là Vân Anh vẫn chưa gả, không biết…"

"Ai, tại hạ luôn một lòng tu hành, vẫn là khỏi đi." Lục Khiêm không đợi người ta nói xong, trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

"Hồ mẫu của chúng ta nói, nếu trở thành người một nhà vậy thì sẽ miễn chuyện giam lỏng này đi." Tiểu Vi nói.

Lục Khiêm không nghe lọt, chỉ là chia tay rời đi.

Tính toán trong lòng của Hồ tộc ai cũng có thể nhìn ra. Trận chiến với Phù Đề quốc lần này đã để cho người ta thấy được tiềm lực của Tắc Hạ học cung. Đơn giản là muốn lôi kéo khống chế Tắc Hạ học cung đại quân rất mạnh mẽ của Nhân tộc.

Lục Khiêm trở lại động phủ, chuẩn bị bắt đầu hành trình bế quan dài đến trăm năm.

Tề quốc tấn công Phù Đề quốc, thu hoạch được rất nhiều vật tư. Dưới sự tấn công của Tắc Hạ học cung và Yêu tộc, hầu hết toàn bộ miền nam đã bị chiếm đóng. Chỉ có thế lực do Tử Dương đạo minh cầm đầu đau khổ giãy dụa.

【VIP】 Đế Sư hai nước, Cửu Vĩ Hồ mẫu

Đến tận đây, thiên hạ chia thành hai phần. Bây giờ ngay cả một kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra. Đại Thế tương lai, sẽ là sự chia rẽ giữa hai quốc gia. Đồng thời, chuyện Lục Khiêm là Phong Đô đã gây ra rất nhiều náo động dưới sự phát tán của những người có tâm.

Sư phụ trên danh nghĩa của xã tắc chủ hai nước này và chiến tích giết chết hung thú và đại yêu, tất cả đều phủ lên người này một sắc thái bí ẩn. Nhưng kể từ thời điểm này, Phong Đô này lại không xuất hiện nữa.

Lục Khiêm sớm đã trốn ở Đại Tế Tửu cung thu thập chiến lợi phẩm. Lần này tất cả thu hoạch được hai cái Chân Lục và hai pháp bảo là Kim Cương Xử và tràng hạt, cái trước ngưng tụ ra bảo cấm.

Còn chưa kịp lĩnh ngộ những thứ này, Lục Khiêm bắt đầu tu hành Đại Ngũ Nạn Luân và Đại Trấn Ngục Luân. Đồng thời phân phó Thu Quan chuẩn bị công việc Chuyển Thế.

Lần này bế quan, tất phá Chân Đan!

Bảy năm sau.

Trong Đại Tế Tửu cung.

Yêu tộc Đại Quân canh gác ngoài cửa. Có người trông coi cửa ra vào của Lục Khiêm mọi lúc. Hầu hết đều là Yêu tộc Đại Quân.

Theo quy định của hai bên, một khi Lục Khiêm tự tiện ra ngoài chính là vi phạm hiệp ước, đến lúc đó sẽ ra tay với Lục Khiêm. Yêu tộc cũng không tin Lục Khiêm thật sự một trăm năm không bước chân ra khỏi nhà.

Nhưng bọn họ không ngờ đây là một kế hoạch.

Triều đình Tề quốc. Bây giờ Tắc Hạ học cung rực rỡ hẳn lên. Cao thủ của Tắc Hạ học cung tổng cộng có một vương mười hầu. Một vương đương nhiên là Phong Vương Lục Khiêm. Bởi vì chiến tích sáng chói, được xưng là đệ nhất cao thủ của Tề quốc. Mười hầu còn lại là những thiên tài hàng đầu của Tắc Hạ học cung, là nhóm người được hưởng lợi đầu tiên của hệ thống học cung. Bảy năm chiến đấu khiến bọn họ đều có sức mạnh của Đạo Cơ trung và hậu kỳ. Điều đáng ngạc nhiên hơn không phải là điều này, mà là số lượng tu sĩ đáng kinh ngạc trong Tắc Hạ học cung.

Năm vạn học sinh. Bốn vạn sáu Luyện Khí, hơn ba ngàn Dưỡng Thần, cùng hai mươi tám Đạo Cơ.

Số lượng và chất lượng cũng rất cao, đương nhiên, cũng phải nhờ vào Hoàng đế không ngừng ủng hộ và việc không ngừng chinh phạt. Vì cung cấp cho nhu cầu của Tắc Hạ học cung, không biết bao nhiêu môn phái đã bị bọn họ tiêu diệt.

Tắc Hạ học cung trong mắt người đời chắc chắn là một đội quân vô song.

Chỉ riêng bốn vạn sáu đại quân Luyện Khí kết thành trận pháp, không đội quân nào có thể đối đầu trực diện với nó.

Trong thời gian vài chục năm, hệ thống mà Lục Khiêm để lại đã phát huy hết sức mạnh của nó. Hiệu quả nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người, ngay cả Yêu tộc vốn coi thường Tắc Hạ học cung cũng ý thức được tính nguy hiểm của nó.

“Tắc Hạ học cung nói cho cùng thì chính là một tai họa.”

Hoàng cung Đại Càn, hai người Thái Hành, Thái Vi Tử ngồi bên cạnh Hoàng Thủy đế Mai Khê.

Thái Vi Tử, chưởng môn của Thanh Hư môn không xuất đầu lộ diện cuối cùng cũng xuất hiện, mục đích lại là vì Tắc Hạ học cung.

"Tắc Hạ học cung này không phải chỉ là cung cấp tài nguyên nuôi dưỡng cao thủ, chia đều cho hầu hết mọi người sao?" Mai Khê không hiểu.

Tài nguyên cần thiết mà một cao thủ Đạo Cơ cần gấp ngàn lần Luyện Khí. Bọn họ chẳng qua chỉ phân bổ tài nguyên. Bây giờ có kẻ thù bên ngoài để tấn công.

Một khi giằng co giữa hai nước kéo dài thêm một chút, chỉ sợ nội bộ của bọn họ sẽ xảy ra vấn đề đầu tiên.

"Đúng vậy, nhưng bọn họ có một người có uy thế tuyệt đối như Phong Đô, không cần lo lắng người phía dưới làm loạn."

Thái Vi Tử nhẹ nhàng nhấp một miếng trà, nói: "Mà bọn họ chia sẻ công pháp luyện tập, tự do giao lưu, không có giới hạn về môn phái."

Dưới cảnh giới ngang hàng, những người trong Tắc Hạ học cung thường là những người toàn diện nhất. Những người đã chiến đấu với bọn họ đều tràn đầy cảm xúc, không biết thủ đoạn của bọn họ từ đâu ra. Một số thậm chí còn có công pháp lưu phái và thần thông khác biệt. Nhưng cũng không biểu hiện ra xung đột bị công pháp trái lại là hình thành một hệ thống.

Một số người bắt đầu kêu gọi giao lưu môn phái, mở ra triệt để mới có thể chống lại Tề quốc.

"Thì ra là thế, Phong Đô à Phong Đô, ngươi thực sự đã đặt một cái bẫy lớn cho ta." Sau khi tu vi của Mai Khê đi lên, không còn dành sự sùng kính cho Lục Khiêm như trước nữa,

mà lại chán ghét Lục Khiêm đã tạo cho mình một rắc rối lớn như vậy.

Chỗ ác độc nhất của Tắc Hạ học cung chính là chạm đến trái tim của những nhân sĩ ở tầng dưới. Chế độ của Đại Càn đã chú định không thể đi con đường này, Tắc Hạ học cung càng lớn mạnh, càng làm nội bộ tầng lớp trung lưu và hạ lưu ở bên này lục đục. Miệng có thể phong bế, hành động có thể nhận hạn chế, nhưng tư tưởng thì không thể phong được. Chỉ có thể khống chế những người này từ đầu nguồn.

"Truyền lệnh xuống, ngoại trừ Tử Dương Tử Vi, những môn phái khác toàn bộ nhập vào quan phủ, thành lập Khâm Thiên giám."

Mai Khê nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định tham khảo Tắc Hạ học cung. Đương nhiên, Không phải y muốn mọi người được đào tạo, chỉ là tập trung những lực lượng vụn vặt lẻ tẻ này lại để mình sử dụng. Mọi thứ đều phục vụ Hoàng đế, luật pháp là luật của Hoàng đế. Đây là ý nghĩa thực sự của bá đạo. Mai Khê đại khái tính toán một cái. Nếu như thu nạp tất cả những môn phái này, cấm dân gian tự học pháp, toàn bộ tài nguyên sẽ được thu thập ở mức độ lớn nhất có thể. Và việc thành lập Khâm Thiên giám thành công, Mai Khê ước tính tu vi của mình có thể đạt tới tam chuyển của Hư Đan chuyển thế. Đây là chỗ lợi hại của bá đạo, tập trung toàn bộ khí vận của toàn bộ Đại Càn quốc mười vạn dặm và hơn hai tỷ con dân vào người mình. Bởi vậy lợi ích mang lại rất lớn.

【VIP】 Đế Sư hai nước, Cửu Vĩ Hồ mẫu(2)

Cho dù là người sáng lập Đế Quân Đại Thế cũng không cuồng dã như Mai Khê.

Tề quốc ở phía tây có điều kiện này. Nhưng người này tu luyện chính là vương đạo. Vương đạo phải phân đất phong hầu khí vận, không thể không ngừng nghỉ cướp bóc dân chúng. Điều này hạn chế tu vi của La Vân, cho nên hiện tại y mới Hư Đan.

"La Vân, hóa ra ngươi là bách tính chạy trốn ngày hôm đó, Phong Đô tính toán thật giỏi." Mai Khê cười lạnh nói.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, một nữ tử có mái tóc hỏa hồng đi tới.

"Phu quân, có tin tức của Phong Đô?" Viêm Hoàng Nhi hỏi.

Trong lòng còn nhớ rõ cảm giác tròng mắt cứ thế mà mất đi, có thời điểm nằm mơ đều sẽ mơ tới người này, Phong Đô nghiễm nhiên đã trở thành tâm ma của Viêm Hoàng Nhi. Nhất định phải giết chết người này mới có thể thoát khỏi ác mộng.

"Yên tâm, chờ xây xong Khâm Thiên giám, vi phu nhất định thay nàng đòi lại công đạo."

Thu thập được sức mạnh của thiên hạ, Minh Triều Thiên Tử kiếm trong tay mình sẽ đột phá đến Tần Triều. Đây mới là hình thái cuối cùng của Thiên Tử kiếm. Tu vi thấp nhất là tam chuyển Hư Đan. Đến lúc đó, ngoại trừ lục chuyển Thái Vi Tử

và Long tộc Cửu Quỳ Long, Mai Khê chính là cao thủ hàng đầu.

Con đường sau này, trong lòng Mai Khê đã có kế hoạch. Mục đích cuối cùng chắc chắn là thống nhất thiên hạ, sức mạnh to lớn thuộc về chính mình.

"Muốn lấy ta làm quân cờ, các ngươi có thể chịu được không?" Sát khí trong lồng ngực Mai Khê phát ra tứ phía. Áo bào đen phần phật, huyền kỳ tung bay.

Mai Khê ra lệnh một tiếng, quái vật khổng lồ của Càn quốc ầm vang một tiếng phát động.

Trong một thời gian, các môn phái vừa và nhỏ và pháp minh gặp nạn rồi. Tài sản của môn phái bị tước đoạt, các đệ tử đều bị đóng dấu lên người, cưỡng chế gia nhập Khâm Thiên giám.

Những người này cũng muốn xin Tử Vi pháp minh giúp đỡ, nhưng lại không nhận được bất kỳ phản hồi nào, ngược lại yên tâm thoải mái nhận tài sản của môn phái bọn họ. Bây giờ mọi người mới nhận ra đám người này là cá mè một lứa. Một số người không còn lựa chọn nào khác đành phải chạy trốn tới Tề quốc. Phần lớn người bị giết, bị cưỡng chế nô dịch. Càn Hoàng hạ lệnh cấm chế tất cả pháp thuật vu thuật thư tịch lưu thông. Thậm chí còn giết Pháp Sư trước mặt bách tính, yêu ma hóa thành người tu hành, lúc này mới khống chế được làn gió tu tập của dân gian.

Thanh Hư Tiểu Động Thiên.

La Phù sơn.

Một ngôi đình treo trên bầu trời trên núi. Lão tổ tông của Thanh Hư môn đang đánh cờ với hư không. Lúc này, lão bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bầu trời trong xanh như gột rửa. Nhưng trong mắt của lão tổ tông, lại có hai viên yêu tinh.

Một viên màu huyết hồng và một viên màu trắng tinh. Quang mang mà viên màu huyết hồng kia hiện ra sáng đến dọa người, chiếm hơn phân nửa bầu trời. Viên trắng tinh kia có vẻ yếu ớt hơn nhiều.

"Thời cơ sắp đến."

Thanh âm của lão tổ tông khàn khàn, thần sắc hưng phấn, không biết chờ mong cái gì. Từ nay về sau, Thái Ảm vực thống nhất, mở ra một thời đại hoàn toàn mới. Tử Vi pháp minh nhất định là người cười đến cuối cùng.

Lúc này, lão tổ tông đứng dậy, nhãn thần đục ngầu trở lên trong suốt.

Xoạt!

Một làn gió nhẹ thổi qua. Thân hình biến mất. Tin tức lão tổ tông đi ra ngoài khiến tất cả mọi người trong Thanh Hư môn đều sửng sốt. Lão nhân gia đức cao vọng trọng này đã một ngàn năm không ra ngoài.

Hiện tại tĩnh cực tư động, chẳng lẽ xảy ra đại sự gì? Trong khi mọi người đang đoán già đoán non thì bên phía Hồ tộc, Hồ Nữ Tiểu Vi đang trêu đùa nam đồng trong ngực. Bên cạnh là lão thái thái khuôn mặt hiền hòa. Nhìn hài nhi phấn điêu ngọc trác, vẻ mặt của Hồ mẫu nghiêm túc, không biết đang nghĩ đến cái gì.

Đột nhiên, con ngươi trong đôi mắt của nam hài biến thành thẳng đứng, mọc ra hàm răng sắc nhọn và trên mình có vảy rồng. Sau lưng Tiểu Vi xuất hiện một hư ảnh màu trắng. Cái bóng rất rất hư ảo, cuối cùng không đi vào trán của nam hài.

"Ừm? Sao Đà Chân lại thức tỉnh nhanh như vậy?" Hồ mẫu nhướng mày.

"Nhanh không phải càng tốt sao? Ta sẽ có thể nhanh chóng gặp được Chân ca." Khuôn mặt xinh xắn của Tiểu Vi nở một

nụ cười vui vẻ. Ánh mắt nhìn về phía nam hài càng trở nên dịu dàng hơn.

"Hừ, ngươi đấy." Hồ mẫu trợn mắt nhìn Tiểu Vi một cái: "Không thương tên tình lang mới của ngươi nữa sao?"

"Không cần, Chân ca xuất hiện, còn muốn tên phế vật kia làm gì."

Đà Chân là Đại Thái tử của Yêu tộc, có tu vi ba lần chuyển thế. Lần này bí mật chuyển thế đến trên người nhi tử của La Vân, hai cha con đã mâu thuẫn từ lâu, ngay cả Cửu Quỳ Long cũng không biết chuyện đó. Đà Chân và Tiểu Vi trước kia mới là một đôi, về sau Hồ mẫu biết được chuyện thiên địa có đại kiếp, mấy người bàn bạc dứt khoát đầu thai chuyển thế đến trên người nhi tử của La Vân.

Dạng hấp thụ khí vận của người ứng kiếp này, thành tựu sau này chắc chắn rất phi thường. Cho nên mới có một màn La Vân gặp được Tiểu Vi đang bị thương như thế. Bản thân Yêu loại không có quan niệm trong trắng, trong lòng các nàng cũng sẽ không có bất kỳ gánh nặng nào. Trên thế giới không có nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên, hầu hết đều là do con người sắp đặt mà thôi.

【VIP】 Thương Hạc đạo nhân

“Tắc Hạ học cung lôi kéo được bao nhiêu người? Đây là vận khí đứng đầu của Tề quốc, nắm giữ Tắc Hạ học cung chính là kiểm soát được tương lai của Nhân tộc, ngươi cần phải để ý một chút, bọn tỷ muội nên đưa thì đưa.” Hồ mẫu tận tình khuyên bảo nói.

“Ai nha, người ta biết rồi.” Tiểu Vi ôm cánh tay Hồ mẫu nũng nịu.

“Thập đại Chư Hầu có bảy tên đã bị nhóm chúng ta thu mua, ngoại trừ ba người vừa mới bắt đầu đã đi theo Phong Đô kia, Phong Đô này đúng là một tai họa, vì sao Hồ mẫu không giết hắn?”

“Không thể giết, người này là Đế Sư hai nước, người truyền pháp cho xã tắc chủ, xoắn xuýt quá sâu với đại kiếp, không thể hành động thiếu suy nghĩ.” Hồ mẫu lắc đầu.

Biện pháp tốt nhất để đối phó với người này là tìm cách giam lại. Luôn tìm người giám sát, chỉ cần không làm nên chuyện vớ vẩn gì, cái khác đều có thể chấp nhận.

Hồ mẫu không cho rằng trong thời gian một trăm năm, có thể khiến hắn trưởng thành đến mức nào. Cuộc chiến giữa hai nước có khả năng sẽ được giải quyết trong vòng mười năm.

Lục Khiêm dù tài giỏi đến đâu cũng không thể đạt đến trình độ của Hồ mẫu trong vòng mười năm. Thậm chí tam chuyển Hư Đan cũng khó khăn. Chỉ là bà giỏi xác định tất cả

các biến số, để kết quả không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ yếu tố nào.

"Được rồi, Đà Chân sắp thức tỉnh, đã đến lúc chúng ta phải đẩy nhanh tiến độ." Hồ mẫu nghĩ nghĩ, giao cho Tiểu Vi một miếng hộ thân phù: "Nhớ đừng để lộ ra ngoài, nắm giữ phần lớn lực lượng của Nhân tộc trước, Yêu tộc bên này không cần lo lắng."

La Chân là nhi tử của La Vân, cha là Nhân tộc, mẹ là Hồ tộc, truyền thừa Long tộc, trên người có đại khí vận, tiền đồ vô cùng vô tận. Một khi tu hú chiếm tổ chim khách thành công, uy lực bạo phát ra không thể nào tưởng tượng được. Hiện tại tốt nhất nên ổn định La Vân trước, không nên để bị phát hiện là tốt nhất.

Hai đại cao thủ của Nhân tộc Tề quốc, Phong Đô đã bị giam lỏng, La Vân bị Yêu Hồ mê hoặc, trên cơ bản sẽ không xuất hiện sai lầm. Đợi đến lúc thời cơ chín muồi lại hái quả.

"Ta biết rồi, tổ mẫu." Tiểu Vi gật đầu. Sau đó ôm nhi tử rời đi.

Cung điện tĩnh mạch chỉ còn lại một mình Hồ mẫu. Đại điện đen như mực, Âm Phong từng cơn. Lão nhân này có vẻ vô cùng âm trầm kinh khủng.

"Tại sao ngươi lại đi ra làm gì?" Hồ mẫu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn qua hư không, thần sắc vừa giật mình vừa khiếp sợ.

"Tại sao ngươi lại đi ra làm gì?" Hồ mẫu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn qua hư không, thần sắc vừa giật mình vừa khiếp sợ.

Xoạt!

Vừa dứt lời, hư không xuất hiện một bóng người. Người này tóc trắng mày bạc, râu dài đến eo.

Xoạt!

Khoảnh khắc mà lão xuất hiện, toàn bộ cung điện đều thay đổi. Đây giống như một Tiểu Động Thiên. Thời tiết sáng sủa, vạn dặm không mây. Cây tùng chập trùng, Tiên Hạc tung bay. Thật là một cảnh tượng tiêu diêu tự tại.

Mà Hồ mẫu bị vây ở bên trong sóng lớn vô tận. Đây là thần thông của lão tổ tông – Tùng Hạc Diên Niên.

Khiến người ta bước vào ảo cảnh thông đồng với pháp lực, giống như thật lại không phải thực, giống như ảo lại không phải ảo, tuyệt không thể tả.

Hồ mẫu ở bên trong sóng lớn trong rừng thông, nhìn đạo nhân lơ lửng giữa hư không, ánh mắt bàng hoàng.

"Thương Hạc đạo nhân, ngươi vẫn còn chưa chết sao?"

"Ha ha, lão đạo ta bất tử bất diệt."

Xoạt!

Lời còn chưa dứt, Hồ mẫu đã tấn công trước. Mây đen cuồn cuộn, che khuất bầu trời. Bầu trời tối sầm lại, mây đen tràn ngập khắp thành. Trong mây đen lờ mờ có thể thấy màu hoả hồng lốm đốm, nhiệt độ nóng rực truyền đến. Lúc này, vô số hoả cầu màu đỏ sậm bay ra khỏi mây đen. Hỏa cầu giống như một ngôi sao băng, mang theo đuôi lửa màu đen.

Vô số sao băng rơi thẳng xuống.

Ầm! Rừng thông bất tận bên dưới sắp bị tàn phá chỉ trong chốc lát.

"Hừ, dù sao ngươi cũng già rồi."

Thương Hạc đạo nhân bước ra một bước, dáng người thẳng như cây tùng, giống như hạc mà không phải hạc. Khí chất huyền diệu, trường sinh tiêu dao.

Soạt!

Vô số Bạch Hạc bay ra từ trong rừng. Mỗi một con Bạch Hạc thân thể uyển chuyển, phảng phất có một tia thần vận của Thương Hạc đạo nhân. Thương Hạc đạo nhân đấm ra một quyền. Một quyền phân hoá thành ba quyền. Chia làm thượng trung hạ. Pháp lực phồng lên ở giữa, những con hạc gào lên, tiếng thông reo chập trùng, cuộn lên từng đợt bão tố vô hình. Từng vòng xoáy xuất hiện trong suốt tầng mây ngàn dặm. Không gian khóa chặt, khí thế trôi qua.

Đông đông đông!

Không gian chấn động ba lần, mang theo cảm giác thăng trầm mà thời gian trôi qua, thiên ý trêu người.

Ngàn dặm mây đen trực tiếp bị bóp nghẹt bởi chấn động ba lần do một quyền này phát ra. Bầu trời sáng sủa trở lại.

Ảo ảnh Tùng Hạc Diên Niên biến mất, hai người lần nữa trở lại bên trong đại điện. Hồ mẫu sắc mặt trắng bệch, ngồi trên ghế không nói một lời.

“Rốt cục thì ngươi cũng đã quá già rồi, trước kia Sinh Tức Li Hoả Đại Kết Giới còn có thể chống lại vài lần Vạn Thọ Tự Tại Tam Trọng Kích của ta, lúc này còn chưa đến ba tầng lực lượng đâu đấy.”

【VIP】 Thương Hạc đạo nhân(2)

“Hừ, ta còn tưởng rằng ngươi chết rồi đấy.” Hồ mẫu hừ lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào Thương Hạc đạo nhân.

Bà tuyệt đối không ngờ đến, gia hỏa này vậy mà vẫn còn sống. Trong thế hệ của cha mẹ bà, bà đã nghe nói về cao thủ Thương Hạc đạo nhân này. Thời điểm tuổi còn trẻ đã từng gặp người này, đã từng giao thủ với Thương Hạc đạo nhân. Bây giờ gia hỏa này vẫn còn sống, một thân tu vi chỉ sợ đã đạt tới Cửu Chuyển.

“Già, đều đã già rồi.” Thương Hạc đạo nhân như ông cụ non nói. Vừa nói chuyện, vừa đi về phía Hồ mẫu. Giọng nói nhẹ nhàng, giống như là đang trò chuyện với một người bạn cũ đã không gặp trong nhiều năm.

“Đừng phí công vô ích nữa, ngươi không thể nhìn thấy Thiên Hồ Hoán Nhật đại pháp của ta.”

Hồ mẫu liếc mắt một cái đã nhìn ra tính toán trong lòng của Thương Hạc đạo nhân.

“Vậy thật đáng tiếc, không biết ngươi còn có mấy cái mạng, ta tính xem.” Thương Hạc đạo nhân bấm ngón tay, giả vờ giả vịt tính toán một cái: “Còn có hai cái nữa?”

Ầm! Vừa dứt lời, Thương Hạc đạo nhân đấm ra một quyền. Quyền ý hào hùng, điên đảo thời không. Sức công phá khổng lồ xuyên thủng lớp phòng thủ tầng tầng lớp lớp bên ngoài của Hồ mẫu, trực tiếp đánh thành cặn bã. Thân ảnh của Hồ mẫu

biến mất trong nháy mắt. Ngược lại, ngoại trừ bản thể của Hồ mẫu, hầu như không có chỗ nào bị tổn thất gì.

“Hiện tại chỉ còn một cái mạng, hi vọng lần sau không gặp phải ta.”

Ở tuổi này các phương diện cũng bắt đầu suy yếu, Cửu Chuyển còn khó hơn lên trời, với tu vi này của Hồ mẫu không thể nghịch thiên cải mệnh một lần nữa.

Thương Hạc đạo nhân cũng đã có thực lực của Cửu Chuyển Kim Đan, cái thế giới này cơ bản chỉ có yêu quái có tu vi như Hồ mẫu mới có thể so sánh với lão. Thương Hạc đạo nhân lần này ra ngoài chính là vĩnh viễn trừ hậu hoạn, triệt để tiêu diệt tồn tại uy hiếp đến mình.

Cửu Vĩ Hồ Ly nhất tộc mỗi một đầu cái đuôi đều là một cái mạng. Hồ mẫu trước đó dùng tám cái mạng để chuyển thế, hiện tại dùng một cái, đời này không có khả năng đạt tới Cửu Chuyển, vĩnh viễn chỉ dừng lại ở cấp độ Bát Chuyển.

Lần sau gặp được gia hỏa này, e rằng sẽ không chạy thoát được. Thương Hạc đạo nhân tuần tra trái phải một phen, chắc chắn rằng không có ai xung quanh, sau đó mới biến mất rời đi. Lão muốn tiếp tục đến trạm tiếp theo.

Ghé thăm một số lão gia hỏa đang ẩn nấp, lần lượt bắt chân thân của bọn họ. Mặc dù những lão gia hỏa này không có tư duy mạnh hơn mình, nhưng sẽ tạo cho mình phiền phức nhất định, thừa dịp bây giờ rảnh rỗi xử lý mấy người bọn họ trước.

…

Ở một bên khác, Tắc Hạ học cung.

Một nam tử ngồi ở trong đại điện, nhìn kỹ nam tử này lại là phân thân. Phân thân ngồi xếp bằng, hai tay khoanh lại, lòng bàn tay hướng lên, một đám lửa trôi nổi trong lòng bàn tay.

Diễm Tâm Kim Cung.

Sâu trong cung điện có một Kim Hạp, nhẹ nhàng trôi nổi trên không trung.

Trên đó được chạm khắc hoa văn loang lổ và phức tạp, trung tâm là rãnh của Nhật Nguyệt Tinh Thần. Rãnh của Nhật Nguyệt Tinh Thần đã được lấp đầy bởi hai tấm kim phù dài ba tấc. Một vầng trăng tròn nhỏ lơ lửng trên Kim Hạp Nhục Quan. Tinh khiết không tì vết, ấm áp như nước.

Ánh trăng giống như lụa mỏng trút xuống bên trên Kim Hạp Nhục Quan, quang mang biến mất vào bên trong Kim Hạp. Có những vì sao gần trăng tròn. Những vì sao sáng như đôi mắt không ngừng lấp lánh. Thỉnh thoảng một vệt vụn bạc rơi xuống, cũng rơi vào trong Kim Hạp. Đây là Cửu Thiên Tinh Thần Chân Lục mà Lục Khiêm có được từ trong bảo khố của Đệ Nhất Vô Lượng.

Phù Lục này có thể được kết hợp với Nguyệt Hoa Chân Lục. Làm việc cùng nhau để cung cấp năng lượng cho Kim Hạp Nhục Quan. Mà cả hai năng lượng hỗ trợ lẫn nhau, đồng thời đặt ở phía trên Kim Hạp, còn có thể gia tăng cấm chế.

Hiện nay Nguyệt Hoa Chân Lục và Tinh Thần Chân Lục đều ở tầng Thiên Cương cấm chế thứ hai mươi tám tầng trở lên, tương đương với tu vi Đạo Cơ hậu kỳ. Có thể là Chân Lục cấp quá thấp, không sinh ra chân linh giống như Thỏ Ngọc và Kim Thiềm. Tinh quang ngưng tụ ra có thể tấn công kẻ thù. Đáng tiếc uy lực quá kém.

Còn có một cái Giáp Tự Thần Hành Chân Lục. Có thể ngưng tụ một lớp giáp sửa chữa liên tục trên cơ thể. Tuy nhiên, số tầm cấm chế của thứ này không cao, bị Lục Khiêm ném cho Thỏ Ngọc và Kim Thiềm.

Nếu hai người này mặc áo giáp vào, tu vi hẳn là sẽ lại cao hơn không ít.

Ầm!

Lúc này, nắp Kim Hạp đột nhiên mở ra. Một bóng người bay ra khỏi quan tài. Người này có làn da tái nhợt, có thể do quanh năm không nhìn thấy ánh nắng mặt trời.

"Rốt cuộc đã đại thành." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Sau gần mười năm, Lục Khiêm cuối cùng đã tu luyện lưỡng Luân đến đại thành. Đại Ngũ Nạn Luân và Đại Trấn Ngục Luân, cái trước tương tự như Đại Giải Thoát Luân, với các hình phạt địa ngục như núi đao biển lửa, cái sau tương tự như sức mạnh trấn áp của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Không chỉ vậy, trong đan điền của Lục Khiêm còn có kim phù dài ba tấc. Đây là Bản mệnh phù lục của thần thông Thất Thập Nhị Biến. Ngưng luyện ra phù lục này đại diện cho tu vi phù lục của Lục Khiêm đi vào cảnh giới Đạo Cơ.

Bế quan bảy năm, Lục Khiêm cũng không chuyển thế, mà là tu luyện tất cả đồ vật mình có đến đỉnh phong. Một thân tu vi đạt tới trạng thái tốt nhất.

"Đã đến lúc bắt đầu chuyển thế." Trong mắt Lục Khiêm loé lên kim quang.

"Thu Quan, Diễm Trung Tiên… Lập tức chuẩn bị nghi thức."

【VIP】 Một hạt Kim Đan nuốt vào bụng, mệnh ta do ta không do trời.

Quang mang lóe lên, một nam tử da thịt trắng như tuyết xuất hiện trước mặt. Người này chính là Thu Quan. Đã cách nhiều năm, rốt cục đợi đến lúc Lục Khiêm chuyển thế, trong lòng hơi có chút chờ mong.

Đệ Nhất Vô Lượng trong hạt châu trên tay Thu Quan hơi nghi hoặc một chút, không biết rõ hai người đang làm cái gì.

“Chân Đan…” Trong lòng Lục Khiêm có chút chờ mong.

Khác nhau lớn nhất giữa Hư Đan và Chân Đan là có Kim Đan hay không. Kim Đan là Tam Bảo viên mãn, hoá lỏng pháp lực đạt tới đỉnh phong, hình thành một đan trơn bóng hòa hợp và hoàn mỹ. Đây là thể hiện một thân đạo pháp đạt tới đỉnh phong.

Mà Hư Đan thì là giống như Lục Khiêm bây giờ. Tinh Khí Thần mơ hồ hình thành một cái lô đỉnh. Lô đỉnh như đang ủ một viên đan dược, nhưng từ đầu đến cuối chưa bao giờ có thể thực hiện được bước đó. Kể cả Hư Đan chuyển thế cũng không có Kim Đan chân chính. Chỉ là nói cao hơn một chút mà thôi. Đối mặt với Chân Đan chân chính vẫn có một chút chênh lệch. Dựa theo Lục Khiêm đoán chừng, Chân Đan tương đương với Lục Chuyển Hư Đan. Cũng chính là Hư Đan hơn hai nghìn năm đạo hạnh. Một khi đạt được Chân Đan, tu vi của bản thân không kém gì đệ nhất cao thủ Thái Vi Tử của Nhân tộc và Cửu Quỳ Long của Yêu tộc. Lại thêm ba đại pháp

bảo Kim Cương Xử, Nại Hà Kim Kiều, cùng với Đỗng Sát Thần Nhãn trên người mình. Cho nên nói chỉ cần chuyển thế là có thể nhảy lên trở thành cao thủ hàng đầu bây giờ.

Thu Quan tay kết pháp quyết.

Ọc ọc! Mặt đất toát ra bong bóng máu, trước mắt xuất hiện một ao nước. Huyết tinh chi khí nồng đậm, ẩn chứa lực lượng kinh người. Huyết Trì nhìn như rất nhỏ, ngưng tụ mấy vạn huyết dịch tinh hoa của tu sĩ và hung thú.

"Các ngươi làm cái gì vậy?" Đệ Nhất Vô Lượng cả kinh nói.

Cũng không phải lão sợ hãi, dù sao chờ đợi nhiều năm, xác định đối phương sẽ không vô duyên vô cớ giết chết mình. Chỉ là trong lòng có chút hiếu kì thôi.

"Nghi thức chuyển thế." Thu Quan đáp.

"Nghi thức chuyển thế là bộ dạng giống như ngươi sao? Các ngươi còn chưa tìm được nhục thân mà." Đệ Nhất Vô Lượng nghi ngờ nói.

Chuyển thế gồm ba yếu tố: Đan dược, nghi thức, nhục thân để chuyển thế.

Lục Khiêm chuyển thế lần thứ nhất, cần đan dược và tài liệu khác không nhiều, bảo khố của Phù Đề quốc đủ cho bọn hắn dùng.

Mấy người sớm chiều ở chung, lại chưa thấy bọn họ tìm nhục thân để chuyển thế.

"Nhóm chúng ta đây là Hư Đan, ngươi nhìn xem đi."

Thu Quan nói đơn giản kế hoạch của hai người một lần. Nghe xong Đệ Nhất Vô Lượng trợn mắt hốc mồm. Chưa hề nghĩ tới còn có con đường như vậy. Tố Giảm Cầu Không thực

sự có thể làm được không? Tỉ mỉ nghĩ lại, có lẽ thật sự đúng là có thể thành công.

Thế giới này không đủ tinh khí để chèo chống tu luyện Chân Đan. Nhưng nếu như chủ động cắt giảm bản thân, thích ứng toàn bộ hoàn cảnh. Chắc hẳn sẽ tìm ra một lối thoát. Mà phương pháp chuyển thế ở đây giữ lại thần thông của tu hành giả và tất cả các bài công pháp. Sự kết hợp của cả hai nói không chừng còn thực sự có thể tạo ra một Chân Đan hoàn chỉnh.

"Ta có thể sử dụng bí pháp này không?" Đệ Nhất Vô Lượng hỏi.

"Đương nhiên có thể, nhưng chờ chúng ta thử nghiệm trước, lúc rảnh rỗi tìm cho ngươi một thân thể mới." Thu Quan đồng ý ngay lập tức, dù sao thì bây giờ lão cũng là thủ hạ của Lục Khiêm. Cũng không phân biệt cái gì ngươi ta.

"Bớt nói nhảm, được chưa?"

Dưới lưỡi Lục Khiêm ngậm Bỉ Ngạn Kim Đan, trong lòng mặc niệm khẩu quyết.

"Được rồi!"

Xoạt! Lục Khiêm lặn xuống nước đâm vào Huyết Trì.

Òng ọc…

Huyết Trì không ngừng toát ra bọng máu, giống như sôi trào. Lục Khiêm chìm xuống dưới đáy Huyết Trì. Ngồi xuống dưới đáy ao nước, lòng bàn tay hướng lên trời. Năng lượng vô tận tràn vào cơ thể. Chỉ thấy nhục thân giống như ngọn nến trên lò lửa, chậm chạp tan ra. Bỉ Ngạn Kim Đan dưới lưỡi tan ra, một luồng năng lượng thiêu đốt chảy khắp toàn thân. Kinh mạch, pháp lực, thần hồn được bao phủ bởi một màu vàng nhạt.

Sau khi ăn Bỉ Ngạn Kim Đan, Lục Khiêm lại ăn thêm một viên Củng Cảnh Kim Đan khác. Hai Kim Đan lần lượt bảo vệ thần thông cùng cảnh giới, để không bị quên mất.

Không biết qua bao lâu, nhục thân trong Huyết Trì dần dần tan ra đến mức không thể nhìn thấy được. Cuối cùng triệt để dung nhập vào Huyết Trì.

Diễm Tâm Kim Cung.

Hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt và đám người Thu Quan canh chừng Huyết Trì. Sau một lúc, ở giữa ao máu lại bắt đầu chậm chạp sinh ra huyết nhục.

"Đây chính là Thiên Nhân Chuyển Sinh, sau khi Chuyển Sinh, sẽ hoàn toàn thoát ly gót chân phàm nhân, hình thành cơ thể Thiên Nhân hoàn mỹ."

Thu Quan nói với hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt. Đây là người Lục Khiêm phái tới giám sát lão. Tuy nói Lục Khiêm khống chế được tâm thần của Thu Quan, nhưng hắn làm người cẩn thận, ít nhất phải phái người giám sát tới.

Nói xong những lời này, Thu Quan tiếp tục phóng thích pháp quyết. Rất nhanh, tốc độ nhục thân ngưng tụ càng lúc càng nhanh. Ban đầu Thiên Nhân Chuyển Sinh đại trận sẽ không nhanh như vậy. Dù sao phải hoàn thành một nhục thân hoàn toàn mới. Lục Khiêm thì khác. Cũng không phải là đổi nhục thân, mà là mà là cải tạo cơ thể, cho nên không cần nghi thức quá phức tạp.

【VIP】 Một hạt Kim Đan nuốt vào bụng, mệnh ta do ta không do trời.(2)

Đệ Nhất Vô Lượng ở một bên như có điều suy nghĩ. Trước kia tưởng rằng là điều viển vông, hiện tại xem ra không giống làm bộ.

Nhục thân dần dần tạo ra. Không phải đẻ con, cũng không phải đẻ trứng. Mà là Thiên Nhân Hoá Sinh.

Không cần dựa vào bất cứ thứ gì, vừa ra đời đã là một người hoàn chỉnh. Nhục thân trong Chuyển Sinh Huyết Trì dần dần hình thành. Một luồng khí tức không thể giải thích được lan tỏa. Trong lòng mọi người không khỏi run lên, trong lòng có loại cảm giác bị áp bách.

"Sắc trời sắp thay đổi…" Đệ Nhất Vô Lượng nghĩ thầm. Sau đó trong lòng cười thầm, đây mới là biến số lớn nhất giữa thiên địa. Đáng tiếc phần lớn tu sĩ Nhân tộc cùng Yêu tộc vẫn chưa ý thức được, vẫn đặt ánh mắt trên người hai xã tắc chủ. Lần này có trò hay để xem rồi.

Đệ Nhất Vô Lượng cũng không có bất kỳ gánh nặng nào. Dù sao mình bị loại trước, yên tâm xem kịch là được rồi. Hôm nay nhìn thấy những công pháp này, Đệ Nhất Vô Lượng thậm chí cảm thấy đến đây cũng không phải là chuyện xấu. Nói không chừng về sau mượn lực lượng của Lục Khiêm để khôi phục Chân Đan. Thậm chí chờ hắn tiêu diệt hai đại môn phái

Tử Vi Tử Dương, gom góp đầy đủ Không Trung Thạch, có thể cùng nhau phi thăng đến thế giới trung tâm cũng khó nói.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày trôi qua. Lục Khiêm thức tỉnh trong Huyết Trì. Ao nước biến thành màu trong suốt, phần lớn năng lượng được cơ thể Thiên Nhân hấp thụ. Ánh mắt Lục Khiêm mê mang một hồi, chợt khôi phục như thường.

"Cái này… Giấc mộng thai nghén này đi qua rồi sao?" Đệ Nhất Vô Lượng chấn kinh đến tột đỉnh.

Bình thường chuyển thế tối thiểu phải chờ mười mấy năm mới có thể khôi phục ký ức. Quá sớm sẽ tổn thương thần hồn, quá muộn sẽ dễ dàng mất đi ký ức cùng thần thông. Phương pháp Chuyển Sinh này thật là mạnh mẽ.

Lục Khiêm nhìn từ trên xuống dưới cơ thể mới của mình. Tư chất của nhục thân rất tốt, không bị dính bất kỳ thứ dơ bẩn và vết thương nào. Kinh mạch tỏa ra quang mang như ngọc, pháp lực bây giờ còn chưa có. Cơ thể này thực sự là một cơ thể mới.

"Các ngươi ra ngoài đi, làm việc như thường, đừng để người khác hoài nghi."

Lục Khiêm ngồi xếp bằng xuống, tu luyện công pháp Hoàng Tuyền đạo thống. Thần thông Hoàng Tuyền đạo thống tổng cộng có bảy loại. Sáu cái Kim Luân, cùng một chiêu Giao Long Đại Thủ Ấn. Sự trưởng thành của cái sau quá thấp, cái trước chỉ có thể giữ lại nhiều nhất một cái. Nếu không không cách nào Tố Giảm Cầu Không. Thiên Hà đạo nhân chọn là Đại Luân Hồi bàn, mọi thứ khác đều bị lãng quên.

Lục Khiêm suy nghĩ một chút, Đại Luân Hồi Bàn quá bảo thủ, lực phòng ngự mạnh, lực công kích kém một chút. Đại Vô Sinh Luân chỉ có công kích, phòng ngự không đủ. Đại Ngũ Nạn Luân và Đại Trấn Ngục Luân, cái trước trọng hình, cái

sau trọng khốn, tác dụng hơi đơn điệu. Đại Khổ Ách Luân ngược lại là không tệ, đã có thủ đoạn công kích, lại có thủ đoạn khôi phục. Nghĩ nửa ngày, Lục Khiêm vẫn là lựa chọn Đại Giải Thoát Luân. Càng nghĩ, vẫn là không thể rời khỏi tác dụng của Đại Giải Thoát Luân.

Mặc dù nói không cần xoắn xuýt như vậy, dù sao sau khi đột phá Chân Đan sẽ trở lại. Nhưng những thần thông được chọn ở giai đoạn này sẽ trải qua một sự biến đổi lớn. Giống như Thiên Địa Luân Hồi bàn kia của Thiên Hà.

Rất nhanh, Lục Khiêm bắt đầu tu hành công pháp. Bắt đầu từ số không. Dù sao thì trước đây cũng đã từng tu luyện, hiện tại tốc độ tu hành vô cùng nhanh chóng.

Ba ngày sau. Tiến vào cảnh giới Dưỡng Thần. Lại thêm ba ngày nữa, tiến vào cảnh giới Đạo Cơ.

Ba tháng trôi qua.

Ngoại giới. Phân thân của Lục Khiêm vẫn giống như thường ngày, sống trong sự giám sát của mọi người. Không có bất kỳ chỗ bất thường nào.

Bên ngoài Đại Tế Tửu cung. Mấy tên Yêu tộc Đại Quân ngoài sáng trong tối giám sát tất cả mọi thứ ở đây. Đây đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Yêu tộc. Canh giữ vài chục năm cũng không làm bọn họ thả lỏng cảnh giác. Bọn họ rà soát tất cả những ai ra vào. Ghi nhớ mùi trên người và dao động pháp lực của mỗi người, cùng các loại vật phẩm. Bất kể ai có mùi lạ trên người, hoặc là vật phẩm lạ đều sẽ bị bọn chúng nghiêm khắc truy hỏi và kiểm tra.

Biên cương Tề quốc. Đất phong của Lĩnh Nam Tiêu hầu.

Nam tử mặc hoa phục ngồi trong đại điện, không có ai xung quanh. Người này là Tiêu Phàm, gương mặt không còn non nớt như xưa, trông trưởng thành hơn rất nhiều.

Thân là hầu quốc chi chủ, Tế Tửu của Kiếm Cung, trải qua rất nhiều chuyện, nội tâm hắn ta không còn là thiếu niên trước đây nữa.

Cộc cộc cộc…

Bên ngoài đại điện đưa tay không thấy được năm ngón, mây đen che khuất ánh trăng. Lúc này truyền đến một tiếng bước chân nặng nề. Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, đối diện là một người trẻ tuổi trạc tuổi hắn ta. Cầm Tề quốc Thiên Tử kiếm dính đầy tiên huyết trong tay. Theo sau là mấy nam tử mặc áo choàng đen như mực.

“Trương Hưng, ngươi thân là Phù Cung Tế Tửu, Sao lại rảnh rỗi đến đất phong lạc hậu của ta thế này.” Tiêu Phàm cười nói.

“Đừng giả vờ nữa, với tư cách là bạn học cũ, ta sẽ ra tối hậu thư cho ngươi lần nữa, không tham gia sẽ chết.”

Thiên Tử kiếm toả hào quang mạnh, kiếm khí lành lạnh.

“Nhìn thấy không? Ta hiện tại là Bình Dương vương, đây là Thiên Tử kiếm, nếu gia nhập nhóm chúng ta, ngươi cũng có Thiên Tử kiếm.” Trương Hưng cười lạnh một tiếng. Thiên tài trước kia luôn đứng trên đầu mình giờ đã rơi xuống phía sau mình. Trong lòng Trương Hưng vô cùng đắc ý.

【VIP】 Bí Phong chi kiếp, Chân Đan đại thành

“Nếu ta không đồng ý thì sao?” Tiêu Phàm đứng lên.

“Đành phải để ngươi cùng lên đường với Lâm Viêm Diệp Động.”

Ầm!

Mây đen cuồn cuộn. Lục Khiêm đang ở trên một hòn đảo hoang giữa biển cả vô tận.

Những ngọn núi và sông của hòn đảo không người ở đây tạo thành một đồ án bát quái. Lần trước đã vơ vét được mười lăm triệu Pháp Tiền từ Phù Đề quốc. Hiện tại toàn bộ ném vào cái hố to này. Đây là Tích Kiếp pháp trận.

“Ngày này cuối cùng đã đến.”

Đã tám năm trôi qua kể từ ngày Chuyển Sinh. Thời gian tám năm có thể nói là thương hải tang điền. Trong những ngày bế quan này. Cũng không phải Lục Khiêm không chú ý đến ngoại giới. Dưới sự giằng co giữa hai nước, lại bắt đầu tiết mục nội đấu truyền thống. Đầu tiên là Càn Hoàng ban bố cấm pháp lệnh, huyên náo gà bay chó chạy, không ít môn phái chạy sang Tề quốc khoan dung hơn.

Tề quốc ở bên kia cũng xảy ra chuyện.

Trong trận chiến ở Phi Tước sơn giữa hai nước, Càn Hoàng tu vi đột nhiên tăng mạnh suýt chút nữa đã một kiếm chém chết Tề Hoàng, Tề Hoàng bị trọng thương, Tề quân liên tục thất bại rút lui, cuối cùng mất đi toàn bộ phương nam. La Vân

sau khi trở về bắt đầu bế quan dưỡng thương. Hoàng hậu cùng Thái tử giám quốc. Quyền lực của Yêu tộc đã tăng lên trong triều, đảng phái mọc như rừng. Tám năm trước Tiêu Lâm Diệp Tam hầu phản loạn, đến nay không rõ sống chết. Hiện tại quyền lực nằm trong tay Yêu tộc do đảng Hoàng hậu đứng đầu, bao gồm cả Tắc Hạ học cung.

Trước tình hình thay đổi, Lục Khiêm vẫn ngồi vững như núi. Nhiều phong ba như vậy nhưng vẫn không lộ diện, thậm chí không tỏ thái độ. Đám người nghiễm nhiên đã xem hắn thành một phế nhân. Yêu tộc đối hắn cũng giám thị không ngừng. Một khi Tề quốc có ưu thế áp đảo so với Càn quốc, xu thế thống nhất thiên hạ đã rõ ràng. Đó chính là thời điểm Yêu tộc trảm thảo trừ căn.

Lục Khiêm nhìn mây đen hội tụ trên bầu trời. Tất nhiên, ngày này vẫn còn xa. Bây giờ, hàng triệu đại quân của Tề quốc và Càn quốc đang tập trung tại Nam Đài Quan. Đây là một trận chiến lớn liên quan đến tình hình thế giới trong tương lai. Thời gian này không có ai đến tìm hắn gây phiền phức. Cũng sẽ không có con mắt nào nhìn vào một 'Hư Đan' nho nhỏ. Coi như muốn tìm cũng tìm không thấy, bản thân đang ở trên một hoang đảo không có người ở ngoài khơi xa hàng ngàn dặm.

Hiện tại, điều duy nhất có thể gây rắc rối cho bản thân chính là Thiên Kiếp.

Tập trung một lát. Tinh Khí Thần đạt tới đỉnh phong nhất. Thể xác tinh thần đỉnh lô, bên trong đan điền, một đạo kim sắc quang mang hội tụ thành hình.

Một hạt Kim Đan nuốt vào bụng, mệnh ta do ta không do trời.

Đây là Kim Đan!

Chân ý phát chân tri, linh tri dã tự ưng. Ba nhà hợp nhất thành một nhà, phút chốc thể xác tinh thần bình tĩnh.

Tinh Khí Thần Tam Bảo hình thành đỉnh lô. Hoàng Tuyền đạo thống đột phá đến cảnh giới Đan Kiếp. Một Kim Luân khổng lồ lơ lửng trên đỉnh đầu Lục Khiêm, kim quang tỏa sáng rực rỡ, lộng lẫy. Hình ảnh địa ngục được khắc họa trên đó dường như đang sống lại. Chư thiên thần ma khóc thét, Vạn Tiên triều bái. Đại Giải Thoát Luân lớn mấy chục lần. Không chỉ có uy lực cao hơn một bậc thang, mà số lần sử dụng Đại Giải Thoát Luân cũng tăng lên. Trước kia một ngày dùng mười lần, một lần dùng hai canh giờ. Một hơi thở ở ngoại giới tương đương với hai canh giờ bên trong. Hiện tại một ngày có thể dùng mười lăm lần. Một ngày nhiều hơn người khác ba mươi canh giờ. Đây là số liệu vô cùng đáng sợ.

Thất Thập Nhị Biến sở dĩ cô đọng Bản mệnh phù lục, tiến vào cảnh giới Đạo Cơ chính là bởi vì Đại Giải Thoát Luân.

Đương nhiên, đây không phải là điều quan trọng nhất bây giờ. Đan điền trong cơ thể, có một viên Kim Đan màu vàng sáng ngời, tròn trùng trục.

Kim giả là thứ chắc chắn, vĩnh cửu và không thể phá hủy, đan giả là một thứ hoàn hảo, tươi sáng, tinh khiết và không thể phá hủy.

Khoảnh khắc sinh ra Kim Đan. Cả phòng tràn ngập ánh sáng, cơ thể sáng bóng. Linh dịch phát ra mùi hương, trôi đi như một làn gió. Lục Khiêm từ trong ra ngoài có cảm giác trang nghiêm, tối cao tuyệt vời.

Thức Hải. Giao Phục Hoàng Tuyền đồ lại biến đổi. Độc Giác Giao Long xoay quanh đáy nước, Ám Kim long lân lóe ra quang trạch huyền diệu. Nước sông Hoàng Tuyền luân chuyển vĩnh hằng, tang thương cổ xưa. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều loang lổ vết máu, Lưu Li Viên Nguyệt Quang ấm

áp. Giờ phút này, ánh sáng vô biên chiếu khắp thế giới muôn phương.

Bên trong Hoàng Tuyền, Giao Long nhảy ra, ngửa mặt lên trời thét dài. Đúng lúc này, Giao Long xảy ra lột xác. Trở nên càng thêm sinh động như thật. Phía trên bầu trời, xuất hiện hư ảnh thân thể của Lục Khiêm. Sắc mặt tái nhợt, bước đi như một bóng ma. Cuối cùng, làn da trở nên hồng hào và sáng bóng. Đây là trạng thái Âm thần có dương tính, thành tựu của Nguyên Thần. Đạo hạnh lại tăng lên rất nhiều.

Trước Đan Kiếp, mặc dù Âm thần có thể thoát khỏi nhục thân sinh tồn độc lập nhưng truy cứu là Âm Thần Quỷ Mị, một khi thoát khỏi nhục thân, phần lớn rất nhiều pháp thuật và thần thông đều không còn tác dụng nữa, thậm chí sẽ làm thần hồn bị thương.

Nguyên Thần không khác gì người bình thường, cho dù vứt bỏ nhục thân, trên cơ bản đều có thể kế thừa đạo hạnh khi còn sống. Pháp lực mạnh hơn trước hàng chục lần.

【VIP】 Bí Phong chi kiếp, Chân Đan đại thành(2)

Kim Đan lơ lửng ở đan điền như nước chảy đầu nguồn, liên tục phát ra năng lượng.

Cái này chỉ là thay đổi bên trong. Thay đổi rõ ràng nhất ở bên ngoài chính là màu mây thay đổi. Mây đen ngàn dặm, gió xanh vạn dặm. Bên dưới mây đen cuồn cuộn là một Bí Phong khiến người ta không thở nổi.

Đây là đạo thứ nhất của Thiên Kiếp – Phong Kiếp.

Bí Phong chi kiếp thổi vào từ lục phủ ngũ tạng và đỉnh đầu của con người. Lợi dụng tất cả mọi lúc, không gì là không phá. Cho đến khi người lịch kiếp biến mất. Đây là trừng phạt kinh khủng nhất trên đời này, khiến người thân tử đạo tiêu. Đồng thời lại là một hình phạt nhân từ, bởi vì chỉ nhằm vào người nhận kiếp.

Bí Phong càng ngày càng gần, không khí ngột ngạt.

Xoạt!

Giờ phút này, Bí Phong rơi xuống. Đồng thời lục phủ ngũ tạng của Lục Khiêm dâng lên một cảm giác thiêu đốt mãnh liệt, như dùng đao từng chút từng chút cắt chém nhục thân cùng nội tạng.

Cùng lúc đó, gió lốc màu xanh càng ngày càng gần, bao phủ bán kính trăm dặm.

“Mở!” Lục Khiêm hét lớn một tiếng.

Xoạt!

Hoàng Tuyền Giao Long hiện thế, hai mắt bắn ra quang mang vàng óng ánh. Bí Phong rơi xuống trên đó, cắt vào Lân giáp cứng như linh khí. Bí Phong tấn công từ bên ngoài giáp, cho dù dùng phương pháp nào cũng không ngăn cản được, chỉ có thể cứ thế mà chống cự. Diêm La chân thân có vẻ vô cùng yếu ớt. Lục Khiêm vừa dùng Vô Sắc Thần Thủy sửa chữa phục hồi nhục thân, cứng rắn dựa vào nhục thân vượt qua một đạo Thiên Kiếp này. Nhưng một thân pháp lực đã tiêu hao bảy tám phần. Hiệu quả cũng rất rõ ràng, pháp lực có tính chất rắn chắc hơn nhiều, có thể chống đỡ trăm năm khổ tu.

Xoạt!

Lại một đạo Bí Phong rơi xuống. Lần này bắt chước làm theo, lại ngăn trở một đạo. Nhưng lần này thật sự đã đến cực hạn. Đạo Thiên Kiếp thứ ba rơi xuống một lần nữa.

Xoạt!

Bí Phong rủ xuống Cửu Thiên.

Ầm!

Một tiếng gầm vang lên. Tất cả các ngọn núi và sông của hòn đảo hoang này được nối với nhau bằng một đường màu đỏ.

Ầm! Núi non sông ngòi địa khí hình thành Bát Quái pháp trận. Bí Phong rơi xuống phía trên Bát Quái pháp trận, lập tức bị vòng phòng hộ màu đỏ thẫm của pháp trận chặn lại. Nhìn thấy sức mạnh của Thiên Kiếp, Lục Khiêm quyết định vẫn cứ Tích kiếp thì hơn.

Diêm La chân thân khẳng định còn có tiếp theo, nếu không nhất định sẽ chống lại Thiên Kiếp trong suốt quá trình. Pháp trận sáng lên, dưới chân xuất hiện phù lục dày đặc. Bí Phong trong lục phủ ngũ tạng thông qua lòng bàn chân đi vào pháp

trận. Lần này uy lực càng lớn. Pháp trận lóe lên một trận. Thời điểm một đạo nữa rơi xuống.

Ầm!

Vòng phòng hộ đỏ thẫm ầm vang một tiếng tan biến. Thiên Hà Tích kiếp là chuyển một phần kiếp lực cho người khác. Mà Lục Khiêm cũng không phân thần thông cho những người khác, cho nên chỉ có thể cứ thế mà khiêng.

Lần này lại một đạo Bí Phong rơi xuống. Giờ phút này rốt cuộc không gì có thể cản nổi. Bí Phong cách đỉnh đầu chưa đến ba trăm trượng. Cuồng phong cuốn vạn vật vào trong, lúc này hóa thành bột mịn.

Vẻ mặt Lục Khiêm không thay đổi. Bất ngờ kéo một sợi tóc của mình ra.

Phù! Thổi bay mái tóc, sợi tóc biến thành Bộ dạng của Lục Khiêm. Mà bản thể thì hóa thành một dị điểu, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ầm! Thiên Kiếp rơi xuống, hóa thân biến thành tro tàn ngay tại chỗ. Kiếp vân tiêu tán, thời tiết sáng sủa. Ánh nắng vàng óng chiếu vào mặt Lục Khiêm.

"Năm đạo Thiên Kiếp hấp thu hai đạo, gia tăng hơn hai trăm năm đạo hạnh, vẫn rất tốt."

Khóe miệng Lục Khiêm xuất hiện một nụ cười nhỏ. Trong lòng nói không vui vẻ là không thể nào. Từng có lúc, Chân Đan mà mình cần phải khao khát bây giờ thực sự đã đạt được.

Kể từ hôm nay. Hắn đã bước vào Lục Địa Thần Tiên, hàng ngũ Đan Kiếp mạnh nhất trên mặt đất. Dù là ở thế giới trung tâm, cũng là cao thủ hàng đầu.

Lục Khiêm quan sát bên trong thân thể của mình. Phía trên Hoàng Kim Giám, đủ loại thần thông rõ mồn một trước mắt.

Tin tức màu vàng không ngừng nhấp nháy.

Hầu hết các vòng khắc độ đều có màu vàng óng. Đây là tiêu chí của đại thành.

“Ha ha, hóa ra không cần cái gì mà Củng Cảnh Kim Đan, Hoàng Kim Giám cũng ghi chép. Ha ha!” Lục Khiêm cười to.

Một khi công pháp lên Hoàng Kim Giám, vĩnh viễn sẽ không lui bước, cũng sẽ không lãng quên.

Đương nhiên, nghi thức chuyển thế và Bỉ Ngạn Kim Đan vẫn hữu dụng. Lại nhìn công pháp trên Hoàng Kim Giám.

Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến phù lục (7/10000).

Hoàng Tuyền Kinh Đồ Diêm La chân thân (Đạo Cơ hậu kỳ: 70000/70000)

Giao Long Đại Thủ Ấn (đại thành: 3000/ 3000)

Đại Giải Thoát Luân (đại thành: 8000/ 8000)

…

Trên cơ bản cũng đã đại thành viên mãn. Đáng tiếc Hoàng Tuyền đạo thống không có có công pháp tiếp theo.

“Chỉ có thể tu luyện Thất Thập Nhị Biến.”

Một đạo phù lục có một vạn mức độ, bảy mươi hai đạo chính là bảy mươi hai vạn. Vừa rồi thực sự đã giúp mình một ân huệ lớn, nếu không có Thất Thập Nhị Biến, thực sự không thể tránh khỏi Thiên Kiếp. Phương pháp này chính là Đóa Tị Tam Kiếp Chi Diệu Pháp, cần phải dốc lòng khổ tu mới được. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm hóa thân thành một cơn gió nhẹ. Bay về phía Đại Tế Tửu cung. Vẫn dựa theo kế hoạch lúc đầu, địch bất động ta bất động. Thời cơ chưa đến, vẫn tiếp tục ở lại nơi đó yên lặng theo dõi những thay đổi. Thừa dịp khoảng thời

gian này khi không ai chú ý, trước tiên tu luyện Thất Thập Nhị Biến đến viên mãn. Độ thuần thục của Thất Thập Nhị Biến càng cao thì càng khó có thể nhìn thấu các phép biến ảo. Giống như lần này, một đạo Thiên Kiếp liền bị Thất Thập Nhị Biến tránh khỏi. Sau khi trở về, trên thế giới không có ai biết rằng giữa thiên địa đã có thêm một đại cao thủ.

【VIP】 Bí Phong chi kiếp, Chân Đan đại thành(3)

Nam Đài sơn.

Một đại quân hàng triệu người đã tập hợp lại. Yêu vân ngàn dặm, bầu trời đỏ thẫm. Một bên là đội quân do Yêu tộc Tề quốc đứng đầu, một bên là đội quân Thiết Huyết do các tu sĩ của Càn quốc đứng đầu.

"Giết!!" Tiếng la giết vang vọng chân trời. Chiến trường giống như là cối xay huyết nhục, làm hao mòn tính mạng con người. Cao thủ chiến đấu phía trên bầu trời, hậu quả có thể được nhìn thấy trong hàng trăm dặm. Khung cảnh giống như tận thế. Quy mô của trận chiến này đơn giản là thiên cổ hiếm thấy. Chưa đến nửa khắc đồng hồ đã chết mấy vạn người.

Có một chiếc xa giá trong đại quân Tề quốc. Bên trong màn che là một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ. Ngoại hình giống với La Vân ba phần, lại có mấy phần kiêu ngạo của Long tộc và vẻ đẹp của Hồ tộc. Càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, người này chỉ chừng hai mươi tuổi. Nhưng đã sớm có Thiên Tử kiếm.

La Chân nhìn chiến trường xa xa, vẻ mặt người xung quanh vô cùng cung kính. Nếu như nói người khác đối với La Vân là sự cung kính bên ngoài, vậy thì đối với La Chân là cung kính phát ra từ nội tâm.

Đây là chủ nhân của Long tộc Hồ tộc cùng Nhân tộc, trời sinh mang theo đại khí vận.

Một góc âm u và vắng vẻ. Ba bóng người nhìn La Chân trên chiến trường.

"Muốn ra tay hay không?"

Ba người này là ba người Tiêu, Lâm, Diệp đã biến mất từ lâu. Bởi vì ủng hộ Hoàng Đế cùng Lục Khiêm nên bị đuổi giết, thậm chí còn bị mang danh phản quốc.

"Không, trước không muốn bại lộ. Lại chờ đã." Vẻ mặt Tiêu Phàm trầm ổn, không bị vật bên ngoài lay động.

"Phải đợi đến khi nào?" Hai người không nhịn được nói.

"Chờ đến lúc Đại Tế Tửu động thủ, chờ bệ hạ ra lệnh."

"Đại Tế Tửu còn không biết có còn sống hay không đây."

Tiêu Phàm quả quyết lắc đầu, nói: "Sẽ không, Đại Tế Tửu đa mưu túc trí, hắn nhất định sẽ động thủ."

Nói rồi, thân hình lặng lẽ biến mất. Hai người còn lại liếc nhìn nhau rồi lập tức đuổi theo.

Lục Khiêm bị đánh là đế đảng, học đảng. Hiện tại trong triều hai phe phái này cơ bản đã bị xóa sổ. Mấy lão huynh đệ La Vân đưa từ trong núi sâu ra từng người đều chết trong trận chiến. Trong đó chắc chắn có âm mưu của đám người Hoàng hậu và Thái tử.

Hoàng cung Đại Tề.

Dưỡng Tâm điện.

Màn đêm buông xuống, tinh thần trận liệt. Một nam tử tóc dài rối tung, vẻ mặt nghiêm túc đi dạo một mình trong cung điện hoang vắng. Đi đến bên cửa sổ, nhìn xem nhà nhà đốt đèn, bách tính an cư lạc nghiệp, khuôn mặt lạnh lùng của La Vân hiện lên một nụ cười.

Trong thời loạn thế mở ra một hoàn cảnh an cư, đây là thành tựu lớn nhất của y. Bách tính không còn không có chỗ ở cố định, vẫn lo lắng bữa cơm tiếp theo. Không có tham vọng độc đoán như Mai Khê, từ đầu đến cuối, La Vân vẫn luôn cố gắng theo hướng này. Những gì tìm kiếm không gì khác hơn là Vương Đạo Nhạc Thổ.

"Ai, trẫm thật sự sắp không chống đỡ nổi nữa." Vẻ mặt La Vân bi thương.

Đại quyền rơi vào trong tay Yêu tộc, Vương Đạo Nhạc Thổ tươi đẹp đến đâu, chẳng qua chỉ là chuồng heo hư ảo, người người đều là heo đợi làm thịt.

"Phu quân, thời tiết lạnh, cẩn thận bị cảm." Sau lưng vang lên thanh âm dịu dàng dễ nghe.

La Vân lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng: "Trẫm thật sự không ngờ, tình cảm nhiều năm vậy lại là giả, quả nhiên, Phong Đô tiên trưởng nói không sai, yêu loại đều không thể tin."

Bước chân của Tiểu Vi dừng một chút, thần sắc hơi mất tự nhiên. Nghĩ đến người bên gối mấy chục năm đều là giả, cho dù là ai thì trong lòng đều có chút không dễ chịu.

"Từ bỏ đi, La Vân. Chỉ cần ngươi nghe theo chỉ huy, ngươi vẫn là Hoàng đế Nhân tộc, chúng ta vẫn sẽ không can thiệp vào Vương Đạo Nhạc Thổ của ngươi."

Lời nói của Tiểu Vi thấm thía, mặc dù xưng hô thay đổi, nhưng lời này là thật lòng. Nhiều năm tình nghĩa cũng không phải là giả.

Thời cuộc đã thay đổi, vì sao không thuận theo đây. Hàm ý cũng có nghĩa là đe dọa Nhân tộc.

La Vân nghĩ nghĩ, rốt cục gật đầu. Giằng co tám năm, cuối cùng vẫn khuất phục dưới cường quyền.

“Đúng rồi, chúng ta dự định cho ngươi đến Nam Đài sơn tế trời.”

“Nam Đài sơn?” La Vân nhướng mày. Đây không phải là nơi Tề quốc cùng Càn quốc hội chiến sao.

“Càn Hoàng quá mạnh, không ai có thể kiểm soát được, quốc lực của Càn quốc cũng mạnh hơn chúng ta mấy lần.” Tiểu Vi dịu dàng nói.

Trong Đế Quân đại thế, là Càn quốc dẫn trước. Trừ một vài môn phái. Hầu như tất cả đều được hợp nhất vào quan phủ Càn quốc, Càn Hoàng được biết đến như một vị vua tàn bạo nhất trên đời. Nhưng cũng không thể không thừa nhận người ta quả thực lợi hại. La Vân trải qua tám năm giam lỏng, sớm đã tụt lại phía sau người ta.

“Chúng ta muốn cho ngươi phong thiện, nâng cao quốc vận của Tề quốc, tu vi của ngươi cũng sẽ được nâng cao. Nhóm chúng ta cũng chuẩn bị xong. Đến lúc đó lập tức tấn công, làm đối phương phản ứng không kịp. Chỉ cần đánh thắng hội chiến lần này, vậy liền vạn sự đại cát.” Tiểu Vi nói.

【VIP】 Hoàng Thiên Hậu Thổ, Thiên Ngoại Hữu Thiên.

Trận chiến tranh này liên quan đến việc ai sẽ kiểm soát tình hình trong tương lai, ai có thể thống nhất thiên hạ. Xét về sức mạnh tổng thể, Yêu tộc mạnh hơn một chút. Nhưng hiện tại đôi bên vẫn đang giằng co, không phân thắng bại. Hồ mẫu nghĩ đến lợi dụng La Vân phong thiện, khiến cho Thiên Tử kiếm lột xác thành Hán Triều Thiên Tử kiếm. Dưới việc khí vận và sức mạnh của Yêu tộc tăng lên, nhất định đánh bại Càn quốc.

“Sau khi làm xong chuyện này, ngươi vẫn là Hoàng đế trên vạn người.”

La Vân bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt sáng rực: “Vậy còn La Chân thì sao?”

“La Chân là con của ngươi, cũng là Đại Thái tử của Long tộc, sẽ không nhúng tay vào việc của Nhân tộc, sau khi thống nhất thiên hạ, ngươi có thể tiếp tục hoàn thành lý tưởng của ngươi, nước giếng không phạm nước sông.” Tiểu Vi nói.

“Ta nên làm thế nào để có thể tin tưởng ngươi lần nữa?”

“Lại tin tưởng một lần đi.”

Thật lâu sau, La Vân gật đầu.

…

Đại Tế Tửu cung.

Lục Khiêm buồn bực ngán ngẩm tựa vào cạnh giường, đọc cổ tịch, Yêu tộc Đại Quân bên cạnh cửa sổ nhìn chằm chằm.

"Có muốn vào ngồi một chút không?" Lục Khiêm cười nói.

Yêu tộc Đại Quân hừ lạnh một tiếng rồi biến mất. Lục Khiêm cúi đầu đọc sách lần nữa. Rất nhiều người đều không gấp, hắn cũng không vội.

…

Hoàng cung Càn quốc.

Mai Khê xem Thiên tượng. Ánh trăng trong trẻo chiếu vào gương mặt khiến vẻ mặt y trở nên u ám, bất định. Y cũng không biết xem Thiên tượng, chẳng qua là cảm thấy sắc trời có chút không ổn. Có cảm giác như một cơn bão sắp ập đến. Trận chiến ở Nam Đài sơn là trận chiến quan trọng nhất giữa hai nước. Hai nước tranh đấu mấy chục năm nay đều có thắng bại, tổng thể vẫn duy trì thế cân bằng. Một trận chiến này hội tụ tinh nhuệ các nơi.

Một khi bị đánh bại, có nghĩa là đại thế đã mất, nhiều nhất là an phận ở một góc, mất đi tư cách thống nhất thiên hạ. Thành bại chỉ là vấn đề thời gian. Có nhiều nguy hiểm hơn, không chỉ ở nước ngoài, mà còn ở trong nước. Nếu có bất kỳ dấu hiệu chiến thắng nào, chỉ sợ Thanh Hư môn cùng Tê Hà giáo sẽ triệt để lộ ra sắc mặt, chia nhau lợi ích kếch xù.

Mai Khê đương nhiên sẽ không nghĩ rằng bọn họ sẽ ra người xuất lực, vẫn coi mình là chủ, chẳng qua bị phí phách của mình làm cho sợ hãi. Nghĩ đến đây, khóe miệng Mai Khê phác ra một đường vòng cung, thần sắc tùy tiện tà ác.

"Tiếp theo, các ngươi cần phải đón nhận cho tốt, ha ha ha!"

Tiếng cười vang vọng trong cung điện lạnh lẽo.

Chiến trường Nam Đài.

Đại quân hai bên cộng lại lên đến hơn ngàn vạn người. Chiến trường được chia thành các chiến trường lớn nhỏ, mọi người đang chém giết trong đó mọi lúc. Đối mặt với một cối xay huyết nhục to lớn như thế, sức lực của một người là rất nhỏ.

Ầm! Vạn trượng hỏa cầu nổ tung. Hắc Long chín đầu và Pháp Thân hình người đụng vào nhau. Ngàn dặm vân khí bị quét sạch sành sanh. Chúng sinh bên trong phạm vi ba động hồn phi phách tán, biến mất. Đây là trận chiến giữa Cửu Quỳ Long cùng Thái Vi Tử. Hai bên giao chiến bảy ngày bảy đêm, không phân thắng bại. Những người khác căn bản không dám nhúng tay, chỉ sợ bị ảnh hưởng.

Trong đám đông, Yêu tộc Đại Quân hộ tống một cỗ xe ngựa lộng lẫy, chạy đến một ngọn núi cao trong đó. Hổ tộc, Cầu Long tộc, Khổng Tước tộc, Bạch Hạc tộc… Nhóm người Đại Quân mặc giáp trụ kim quang lóng lánh, kiếm khí ngọc khí bên hông, thần sắc trang trọng.

Trong xe ngựa là La Vân và Hoàng hậu. La Vân mặc áo bào màu vàng, đầu đội mũ miện mười hai chuỗi Ngọc Châu Đế Vương, trên eo treo ngọc bội có chuông nhỏ rung động. Xe dừng ở chân núi Nam Đài. Phía trước là Ngũ Sắc Thổ Pháp đàn. Trước bàn là tam sinh và trái cây, bắc xuyên hạt kê, cây lúa ở phía nam, cây mạ ở phía đông, phương tây chi lương. Trên đó thờ phụng một cái linh bài, trên đó biết hai chữ Hậu Thổ. Phía dưới xe ngựa trải thảm đỏ. La Vân mang theo Hoàng hậu chậm rãi đi về phía Thổ Thần đàn. Bên cạnh là Tế Tửu Hồ tộc tóc trắng xóa.

“Bệ hạ, dâng hương tế bái Hậu Thổ.” Tế Tửu nhẹ giọng nói.

La Vân gật đầu, thủ hạ đưa tới ba nén hương.

“Bái!”

La Vân cúi người xuống.

Ầm!

Một cỗ khí thế vô hình quét sạch bốn phương. Đông đảo cao thủ đang ngồi ở đây dường như cảm thấy có điều gì đó đã thay đổi.

"Lại bái!"

"Lại bái!"

Sau ba bái, Tế Tửu ngâm xướng văn khấn.

"Đại tạ thổ phủ, uy liệt trung ương, bảo vệ tổ tiên của ta, hữu chi xã tắc, đức xứng Thượng Thương, chung linh dục tú… Thần nếu có biết, đến ô đến hưởng!"

"Phục duy, thượng hưởng!"

La Vân thắp hương, Tế Tửu rót ba chén rượu.

Ầm!

Địa khí hội tụ, phong vân đột biến. Một tảng đá lớn đè lên ngực mọi người, ngột ngạt không thể thở nổi. Như có một sự tồn tại nặng nề tang thương nào đó trong cõi U Minh, ánh mắt đang nhìn chăm chú vào nơi này. Thiên tử kiếm bên hông La Vân chợt bay lên, lơ lửng giữa không trung, quang mang bộc phát. Khí thế thần bí và huyền bí tản ra. Được khí vận Hậu Thổ gia tăng, uy thế của Thiên Tử kiếm lại mạnh hơn mấy lần.

"Tiếp tục, lên núi!" Tế Tửu quát.

Nam Đài sơn bên này xảy ra dị biến, đại doanh Càn quốc ở một bên khác cũng quan trắc.

"Không tốt, bọn hắn đang phong thiện. Nhanh ngăn cản bọn hắn." Tể tướng Thái Hành hoảng sợ nói.

Phong thiện là một nghi thức nhờ muôn dân thiên hạ, non sông xã tắc đến nhấn mạnh pháp chế của bản thân. Bên trong Đế Quân Đại Thế là thủ pháp cưỡng ép nâng cấp vị cách của Thiên Tử kiếm.

“La Vân không muốn sống nữa sao? Thế mà tế bái Hoàng Thiên Hậu Thổ. Tên điên.” Thái Hành mắng.

【VIP】 Hoàng Thiên Hậu Thổ, Thiên Ngoại Hữu Thiên.(2)

Phương pháp này nguy hiểm rất lớn, một khi đức không xứng vị, sẽ thân tử đạo tiêu. Ngay cả Mai Khê cũng không dám tuỳ tiện tế bái Hoàng Thiên Hậu Thổ phong thiện. Gia hỏa này tám chín phần mười sẽ chết.

"Đừng nói trước nhiều như vậy, lát nữa đuổi theo. Cho dù như thế nào đều phải phá hỏng pháp trận." Mai Khê ngược lại có vẻ rất bình tĩnh. Nói xong, dẫn đầu đám người xông tới.

Tề quốc bên kia sớm có chuẩn bị, có người đặc biệt ngăn lại bước chân của đại quân Mai Khê.

"Hừ! Thật là một tính toán sâu xa, các ngươi cho rằng nhất định có thể thành công sao?"

Pháp Thân của Thái Vi Tử to lớn, thân ảnh thẳng tắp, giống như là một cây thông đang ngạo nghễ mà đứng. Chỉ thấy lão bước ra một bước.

Thiên Ngoại Hữu Thiên Chi Độn!

Thì Giản Thác Loạn, Càn Khôn Na Di.

Thân ảnh lơ lửng không cố định, chợt trước chợt sau. Trong nháy mắt vượt qua vòng vây của Cửu Quỳ Long đi vào phía trên Nam Đài sơn. Còn chưa kịp ra tay với La Vân thì sau lưng đã truyền đến một cảm giác nóng rực. Chỉ thấy lỗ mũi Cửu Quỳ Long phun ra sương mù màu máu. Huyết tinh sương mù hình thành mười tám con Yên Long đỏ thẫm. Yên Long

hữu hình vô chất, tốc độ nhanh chóng, chỉ trong giây lát đã đến sau lưng Thái Vi Tử. Huyết tinh hôi thối xông vào mũi.

"Hừ! Thủ đoạn thấp kém." Thái Vi Tử cười lạnh một tiếng, sau đó đấm ra một quyền.

Hư không vỡ tan, quyền ý mãnh liệt. Sau lưng xuất hiện một cây tùng xanh che trời. Cành lá xum xuê, thân cây thẳng tắp.

Ầm!

Quyền ý mang theo một cảm giác tang thương tuyên cổ. Đấm ra một quyền, dường như thiên địa cũng già nua mấy phần. Mười tám Yên Long tan biến trong nháy mắt. Đây là thần thông của Thái Vi Tử - Vạn Trượng Hồng Trần.

Chiêu này có thể khiến người ta tuổi tác trôi qua, pháp lực, Nguyên Thần, nhục thân suy yếu, giống như Trích Tiên Nhân rơi vào Vạn Trượng Hồng Trần.

Hai người lại bắt đầu giao thủ ngươi tới ta đi. Đám người lấy Nam Đài sơn làm trung tâm chiến trường. Một bên đang phòng thủ, một bên đang tấn công. Đánh nhau túi bụi, ngược lại là La Vân ở bên này tương đối an toàn. Xe ngựa đi vào đỉnh núi. Lấy đỉnh núi làm trung tâm, trong phạm vi trăm dặm không có mây. Nắng vàng rực chiếu xuống trên đỉnh núi. Đá lởm chởm, trời quang mây tạnh. Giống như cảnh sắc thần tiên. Trung tâm của Ngũ Sắc tế đàn. Tế đàn hình tròn, gọi là Hoàn Khâu, tượng trưng cho trời tròn đất vuông. Trên đó ngoại trừ ba con vật năm gia súc, còn có ngọc, tơ lụa, năm loại rượu. Xung quanh đồ tế lễ đốt các loại hương có màu sắc khác nhau, lang yên bay thẳng chân trời, dường như đang giao tiếp với Hoàng Thiên trong cõi U Minh.

Hoàng Thiên không chỉ có nhân loại cung phụng. Phàm là chư thiên vạn giới, tất cả sinh linh có trí tuệ cũng đều cung

phụng Hoàng Thiên.

"Hoàng Hoàng thượng thiên, chiếu đến hạ thổ, tập địa chi linh, hàng cam mưa gió, đâu đã vào đấy, thứ vật quần sinh…"

Theo tế văn đọc lên, trời lập tức sinh ra dị tượng. Bầu trời xuất hiện Ngũ Thải Tường Vân kỳ dị.

Tử Khí Đông Lai, Tử Hà rủ xuống. La Vân đứng trên Hoàn Khâu, giống như Thần Vương giáng thế. Hội tụ ánh mắt người trong thiên hạ.

"Đây là…" Thái Vi Tử cả kinh nói.

Khí vận của người ứng kiếp này hùng hậu như vậy sao? Nghi thức vậy mà thành công.

Bên trong màn che, La Chân đứng bên cạnh Hoàng hậu và một lão thái thái hiền hòa.

Lão thái thái này chính là Hồ mẫu. Bởi vì một ít nguyên nhân, bà không thể không ẩn giấu khí tức đến đây.

"Tổ mẫu, La Vân sắp thành công."

"Ừm, ta lấy Thiên Hồ Hoán Nhật đại pháp thiêu đốt khí vận còn thừa của hắn, nghi thức này nhất định thành công. Nhưng người này sẽ chỉ sống được ba năm nữa. La Chân lúc đó có thể tiếp nhận đại cục."

Tiểu Vi nhìn về phía La Chân, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

"Tiểu Vi, vất vả cho nàng rồi." Vẻ mặt La Chân dịu dàng.

Một thế này chuyển thế, Hồ tộc có thể nói là giúp một đại ân. Một khi đánh bại Càn quốc, nhất thống thiên hạ, như vậy y chính là Thần Hoàng mạnh nhất từ trước tới nay của Yêu tộc. Về phần La Vân, không có người quan tâm hắn chết hay sống. Thậm chí Tiểu Vi cùng giường chung gối nhiều năm, thái độ

đối xử với người này giống như vứt bỏ chiếc giày rách của mình thôi.

"Tổ mẫu, kế hoạch này xác định sẽ không thất bại sao?"

"Đương nhiên sẽ không. Tổ mẫu đã loại bỏ hầu hết biến số."

Mặc dù nói như thế nhưng trong lòng Hồ mẫu vẫn còn có chút lo lắng. Lo lắng lão gia hỏa Thương Hạc đạo nhân kia tới quấy rối. Nhưng nghĩ lại thì không thể nào. Đây là thiên hạ đại kiếp, với tính cách cẩn thận của người này, hẳn là sẽ không gặp rủi ro vào lúc này. Nghĩ tới đây, Hồ mẫu hỏi lần nữa: "Đúng rồi, người của ngươi sắp xếp động thủ chưa? Có thể giết Lục Khiêm rồi."

Tu vi của người này mới chỉ Hư Đan, sẽ không lọt vào mắt của bà, bởi vì thân phận của Lục Khiêm đặc biệt, nên mới phải nói nhiều như vậy.

"Ừm, ta mời nhị đệ tam đệ, còn có Hỏa Khổng Tước Đại Quân, Trư Bà Long Đại Quân, dưới sự vây công của năm tên Hư Đan này, người này nhất định mất đầu." Tiểu Vi tràn đầy lòng tự tin.

"Vậy là tốt rồi."

Hồ mẫu chuyển ánh mắt về phía La Vân bên kia. Thiên Tử kiếm phát ra quang mang ngàn dặm có thể thấy được. Giờ phút này hoàn toàn lột xác thành Hán Triều Thiên Tử kiếm.

Nhất Chuyển, Lưỡng Chuyển, Tam Chuyển, Tứ Chuyển…

Khí thế tăng lên liên tục. Người bên phía Càn quốc kia rõ ràng là rất gấp. Nhưng càng nôn nóng, khuyết điểm càng lộ ra nhiều.

"Không tốt rồi, Hồ mẫu! Lục Khiêm mất tích?" Thủ hạ vội vàng xông tới.

“Cái gì?”

Không đợi đám người kịp phản ứng, một bên khác lại xảy ra biến cố.

“A! ! Bệ hạ, ngươi làm gì?”

“Cẩu Hoàng đế!”

【VIP】 Trẫm là Phong Đô Đại Đế.

Trận doanh của Càn quốc đột nhiên xảy ra biến cố. Chỉ thấy Mai Khê rút Thiên Tử kiếm. Chín ngàn chín trăm chín mươi chín tên tử sĩ tự sát. Huyết dịch hình thành một trận pháp huyết tế.

Mai Khê hai ba lần đã chém chết Tể tướng Thái Hành, Ngự Sử đại phu Tử Dương bên cạnh, thậm chí ngay cả Hoàng hậu Viêm Hoàng cũng chém chết. Một đám tu sĩ chết dưới kiếm, ngay cả Thái Vi Tử cũng không cẩn thận chịu phải một kiếm.

Tiên Huyết đại trận thôn phệ tính mạng ngàn vạn tu sĩ. Thiên Tử kiếm trong tay Mai Khê càng phát ra cường đại.

“Ha ha, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn. Ai mới là quân cờ?”

Mai Khê tóc tai bù xù, cuồng vọng cười to.

Huyết Tế đại trận mở ra. Huyết quang đầy trời. Trận pháp Mai Khê bố trí tỉ mỉ, cho dù là Thái Vi Tử cùng Cửu Quỳ Long cũng không dám đối mặt với phong mang của y. Người này trước kia đã sớm luyện thành Tần Triều Thiên Tử kiếm, một thân thực lực tương đương với Tam Chuyển Hư Đan. Hiện tại lại thêm Huyết Tế đại trận gia trì, cùng giết nhiều người như vậy, tu vi càng thêm cường đại.

“Ngươi điên rồi? Mai Khê? Ngươi đang tự tuyệt đường lui của mình đấy!” Thái Vi Tử mắng. Người này đơn giản chính là tên điên, ngay cả người của mình cũng giết. Hơn nữa vẫn đang ở giữa cuộc chiến quan trọng này.

“Haha, ta không điên, an nguy của xã tắc có liên quan gì với ta sao?” Mai Khê hỏi ngược lại, tiện tay lại thêm một kiếm, bị Pháp Thân của Thái Vi Tử một chưởng đẩy ra, chôn vùi kiếm khí.

Trong lòng Mai Khê không có một chút tinh thần trách nhiệm. Đối với y mà nói, chỉ cần y đạt được đại đạo của mình, cho dù nhiều người chết hơn thì điều đó cũng xứng đáng. Nếu dùng hết toàn bộ lực lượng để tu vi của mình đột phá, cho dù cái giá phải trả là bao nhiêu thì cũng đều xứng đáng. Càn quốc không tính là cái gì. Hiện tại tổn thất cũng tính là cái gì, tất cả mọi người không thể quan trọng hơn y.

“Trẫm là quốc gia!”

Mai Khê chợt lóe lên suy nghĩ này trong lòng. Với sự tàn sát của Càn Hoàng, từ khi bọn hắn phát hiện Hoàng thượng tạo phản, Càn quốc bên này hoàn toàn sụp đổ. Toàn bộ chiến trường đột nhiên trở nên hỗn loạn. Có người quay mũi giáo lại tấn công, có người hốt hoảng chạy trốn, cũng có người vùng lên ổn định tình hình.

Sự hỗn loạn của hàng triệu người thậm chí còn làm Tề quốc bên kia cũng loạn.

La Vân đứng trên đỉnh núi. Lúc này nghi thức đã gần kết thúc. Y xoay người lại, nhìn về hướng Tề quốc. Sơn hà xã tắc đập vào trong mắt. Mặt trời mới lên ở hướng đông, hào quang vạn trượng. Sông núi lộng lẫy, bách tính an cư lạc nghiệp. Mọi thứ thật đẹp và yên bình. Cách đó không xa, ánh mắt âm hiểm của Tiểu Vi và La Chân nhìn mình chăm chú. Trên thực tế, y đã sớm biết việc của La Chân thông qua Lục Khiêm. Chẳng qua vì đoán chừng đại cục, nên không phá hủy sự ăn ý ngầm giữa người và Yêu tộc. Nhưng những năm này từng bước nhượng bộ, dẫn đến lão huynh đệ đều đã chết không ít.

Ầm!

Lúc này, phong vân đột biến.

Một đạo kim quang từ không trung rơi thẳng xuống. Đạo quang mang này đại biểu cho Hoàng Thiên Hậu Thổ thừa nhận, chính thức phong thiện thành công. Hán Triều Thiên Tử kiếm cũng coi như bước vào cảnh giới tiểu thành. So sánh với cảnh giới Luyện Khí thì vào khoảng Ngũ, Lục Chuyển.

Mà lúc này, Mai Khê giẫm lên một đoàn huyết vân, phẫn nộ xông lên. Hai cỗ khí thế không phân trên dưới, lực lượng tương đương. Vương đạo và bá đạo. Hai loại Thiên Tử kiếm hoàn toàn tương phản này vừa mới va chạm, lập tức bộc phát ra kiếm ý cường đại. Hư không chấn động, kiếm khí như cầu vồng. Thiên địa dường như tối đen như mực, chỉ còn lại hai đạo quang mang, một đỏ và một vàng. Tất cả mọi người không khỏi dừng lại, nhìn hai người giữa bầu trời. La Vân cũng không có động thủ, mà là tiếp tục nhìn đất nước do chính tay mình tạo ra. Từng có lúc, y chỉ là thiếu niên trốn ở trong hầm ngầm. Bây giờ đã trở thành xã tắc chủ một phương, nắm giữ sinh mạng của hơn một tỷ sinh linh. Nhưng La Vân sẽ không bởi vậy làm xằng làm bậy, ngược lại trong lòng luôn có ý thức trách nhiệm mãnh liệt. Vô số người bị ảnh hưởng bởi lời nói và việc làm của họ.

Xoạt! Kiếm khí huyết hồng cao ngàn trượng, mang theo khí tức hủy diệt. Thời không điên đảo, khai thiên tích địa. Sát khí đâm vào sau lưng mọi người đau đớn.

Ầm!

Hai đạo kiếm khí tấn công. Dư ba lan tràn trăm dặm, hất bay những người khác.

“Lực lượng thật mạnh, đây chính là người ứng kiếp sao?” Hồ mẫu cả kinh nói.

Cuộc đối đầu của người ứng kiếp không chỉ là cuộc đối đầu của bản thân. Cũng là cuộc đối đầu của ý trời. Một trong và một đục, một âm và một dương. Những người khác không dám tùy tiện nhúng tay, chỉ sợ bị kiếp lực ảnh hưởng. Đương nhiên, cao thủ giữa hai nước cũng đang âm thầm đề phòng. Vạn nhất phe mình không đánh lại, bản thân còn có thể giúp một chút.

"Ngươi không đánh lại ta." Mai Khê cười lạnh. Cầm trong tay Tần Triều Thiên Tử kiếm. Đế Vương thân hình cao ngàn trượng, quan sát chúng sinh. Bên người vờn quanh âm dương ngũ hành. Bốn miền trước, sau, trái, phải là Xuân, Hạ, Thu, Đông, trên dưới là Âm Dương Thái Cực. Xung quanh có Huyền Giáp áo đen bảo vệ, mỗi người cao trăm trượng. Núi và biển ở dưới chân y, hiền lương lại ở sau người.

Một kiếm vung ra, sặc sỡ loá mắt. Giống như không phải lực lượng của một người, mà là lực lượng của sông núi xã tắc.

La Vân bên này cũng có một Pháp Thân tương tự. Một cái cứng rắn và một cái mềm mỏng. Hiện ra tình thế thủy hỏa bất dung. Hai người đánh càng ngày càng kịch liệt. Giơ tay nhấc chân đều làm thiên địa chấn động, phong vân biến ảo. Từ trên trời đánh tới phía dưới, lại từ dưới mặt đất đánh tới trên trời. Rất rõ ràng, La Vân đã có dấu hiệu chống đỡ không nổi.

Ầm!

Mai Khê một kiếm phá mở Hán Triều Thiên Tử pháp thể. Thân hình của La Vân rơi xuống từ trên chín tầng mây, đập sâu vào mặt đất không rõ sống chết.

"Khặc khặc, ngươi đứng lên!" Hai mắt Mai Khê đỏ thẫm, hoàng bào Pháp Thân đen như mực uy áp mười phần.

Mỗi một chiêu La Vân thất bại, khí vận suy yếu một phần. Ngược lại, khí thế của Mai Khê càng ngày càng mạnh.

Ầm!

Kiếm khí như cầu, bắc qua hư không. La Vân đứng lên phản kháng. Lại bị một kiếm chém xuống.

“Ha ha , ngươi chờ bị giết đi, trẫm lại tìm Lục Khiêm tính sổ, gia hỏa này bị ngươi giấu đi đâu rồi?”

【VIP】 Trẫm là Phong Đô Đại Đế(2)

“La Chân. Ngươi chuẩn bị cướp đoạt Hán Triều Thiên Tử kiếm.” Hồ mẫu nhướng mày, gia hỏa La Vân này giống như đang mộng du, không biết lại đang nghĩ cái gì. Một chút ý chí chiến đấu cũng không có. Rõ ràng cục diện trận chiến phía dưới là Tề quốc có lợi, Càn quốc đã thành năm bè bảy mảng. Nhưng Tề Hoàng lại không hăng hái, một khi nhà vua bị đánh bại, sẽ không có lực lượng để trở về trời.

“Bây giờ có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể, ta sẽ ngăn Thái Vi Tử và Mai Khê.”

“Nhận lấy cái chết!”

Mai Khê tiến lên trước một bước, vượt qua trăm dặm. Chỉ thẳng vào mi tâm của La Vân. Một kiếm này mang theo sức mạnh của bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Bốn mùa luân chuyển, kiếm ý biến ảo. Mang theo một cỗ chân ý mạnh mẽ mà hỗn loạn. Bốn màu đen, lam, đỏ, xanh luân chuyển.

Tạch tạch tạch…

Xương cốt La Vân phát ra tiếng răng rắc, dưới áp lực mạnh mẽ, tất cả xương cốt đều vỡ vụn. Mà bên dưới, La Chân hóa thân bay tới.

Thê tử Tiểu Vi ân ái mấy chục năm cũng không thèm nhìn y một cái. Vây cánh của Yêu tộc và Nhân tộc cũng không quan tâm đến sống chết của y một chút nào.

“Hạng người khoác vảy mang sừng, Thấp Sinh Noãn Hoá Chi Đồ.” Trong lòng La Vân khinh thường. Đột nhiên cảm thấy có chút cô đơn. Bận rộn mấy chục năm, chẳng lẽ rơi vào tình cảnh chúng bạn xa lánh? La Vân trong lòng không dám, muốn ngửa mặt lên trời thét dài. Tại sao ông trời lại bất công như vậy. Tận tâm làm việc ngược lại thịt nát xương tan, ức hiếp làm nhục lại công thành danh toại.

Kiếm khí xé rách ngàn dặm mây đen. Hào quang chụp xuống, dân chúng trong thành trì vô thức ngẩng đầu lên.

“Là Thánh Nhân!”

“Thánh Nhân!”

Dân chúng chỉ vào Pháp Thân khổng lồ phía trên La Vân. Nhìn thấy Hoàng đế kính yêu, bách tính nhao nhao quỳ xuống lễ bái. Những điều mà bọn họ không biết là, Hoàng đế trong lòng kính yêu sắp hồn phi phách tán.

La Vân lúc này cũng chú ý tới chúng sinh phía dưới.

“Ha ha, chí ít trẫm còn để lại một chút công đức, không phải sao? Đáng tiếc không cách nào mang các ngươi lao tới Vương Đạo Nhạc Thổ.”

Kiếm khí cách La Vân chưa đến hai trăm trượng, kim quang soi sáng vẻ mặt đắc ý của Mai Khê.

“Có biết tại sao ngươi thua không? Bởi vì trẫm đã ngộ ra ý nghĩa thực sự của bá đạo, nhưng ngươi thì không.”

Đối mặt với đối thủ cũ, vẫn là không nhịn được khoe khoang một cái.

“Phụ hoàng, mau đem Thiên Tử kiếm ném qua đây.” La Chân lo lắng hô, nhìn Thiên Tử kiếm, trong mắt lóe lên một tia tham lam.

“Phu quân, ném cho La Chân!”

Ý nghĩa thực sự của sự bá đạo, ý nghĩa thực sự của vương đạo… Giữa sinh tử kinh hoàng, giờ khắc này trong lòng La Vân có cảm ngộ rõ ràng, ánh mắt dần dần sáng tỏ. Nhưng đã quá muộn để nhận ra điều này. Khó thoát khỏi tình cảnh hồn phi phách tán.

Tất cả mọi người cho là y điên rồi, Hồ mẫu biến ảo ra Thiên Hồ Pháp Thân, muốn cưỡng ép giết chết La Vân, cướp đoạt Thiên Tử kiếm, hòng giữ lấy chiến công.

“Nghiệt súc ngươi dám!” Thái Vi Tử quát.

Một kích Vạn Trượng Hồng Trần đánh về phía Thiên Hồ Pháp Thân.

“Ha ha, trẫm cũng hiểu.”

La Vân không nhịn được cười, kiếm khí xé nát hơn phân nửa cơ thể của y, hai mắt chảy xuống hai hàng huyết lệ. Ý nghĩa chân chính của vương đạo, ý nghĩa chân chính của vương đạo. Chân lý chính là sáu chữ —— ‘Công thành không cần do ta!’. Vương Đạo Nhạc Thổ không phụ thuộc vào cá nhân nào, tiền đồ của một chủng tộc là kết quả nỗ lực của nhiều thế hệ và nỗ lực của tất cả mọi người.

La Vân trước kia chính là quá điên rồ rồi. Bây giờ đã hiểu ra rồi.

“Tiên trưởng, nhận lấy xã tắc! !”

La Vân thiêu đốt một chút pháp lực cuối cùng, Âm Thần, nhục thân tăng lên hóa thành tro bụi.

Ầm!

Thân thể dùng một chút sức lực cuối cùng chống đỡ kiếm khí, muốn đem bảo kiếm ném vào hư không ở một nơi khác. Truyền thừa cũng là một loại phát triển, đem vị trí giao cho người tài đức hơn. Đây chính là chân lý của vương đạo.

Vương Đạo Nhạc Thổ cũng không có nghĩa là gắn liền với một người. Đây mới là ‘Nền chính trị nhân từ’.

Ba~!

Thời điểm La Vân định ném bảo kiếm ra ngoài. Một đôi tay ấm áp vỗ vai y. Xoay đầu lại, đập vào mắt là gương mặt của Lục Khiêm. Chẳng biết từ lúc nào, Phong Đô tiên trưởng đã đi đến bên cạnh La Vân.

“Đứa nhỏ ngốc, ngươi rốt cục đã lĩnh ngộ.”

Lục Khiêm nhẹ nhàng nhận lấy Thiên Tử kiếm.

“Ha ha, tiên trưởng, ta thật sự là không thể nghĩ ra. Về sau liền giao cho ngươi.”

La Vân không hiểu cười một cái, trong lòng dường như hơi hiểu ra hành động trước đây của Lục Khiêm, trong lòng không muốn truy cứu, có chút bình thường trở lại.

“Hoàng Thiên Hậu Thổ, từ hôm nay, trẫm nhường ngôi cho Lục Khiêm Lục Phong Đô!”

Một tiếng này truyền khắp nơi trên thế giới. Câu nói này vang lên rõ ràng bên tai của tất cả sinh linh ở Tề quốc.

Ầm!

Cửu thiên bắn xuống một cột sáng màu vàng. Lực lượng cường đại đánh bay kiếm khí của Mai Khê và đám người La Chân. Cột sáng không đi vào cơ thể Lục Khiêm.

“Không được! Giết hắn!” Hồ mẫu quá sợ hãi, tuyệt đối không ngờ lại là Lục Khiêm hái được quả đào.

Thái Vi Tử ở một bên không biết rõ nên nói cái gì. Giết được nửa đường lại đi ra một nhân vật nhỏ bé chưa từng để vào mắt.

Xoạt!

Mây đen che đậy ánh nắng. Mây đen quay cuồng, phun ra mây lửa đỏ thẫm. Hỏa diễm như sao băng rơi về phía Lục Khiêm.

“Đáng chết, lại là ngươi, Phong Đô.” Mai Khê chửi ầm lên.

Lại vung ra một thanh kiếm bốn mùa. Xuân Hạ Thu Đông chia cắt thời không. Phía sau Thái Vi Tử xuất hiện một cây tùng xanh. Tất cả tấn công của mọi người chỉ nhằm vào hai người ở giữa chiến trường. Ngay khi lời nói của La Vân được nói ra. Thân thể người này từ từ tiêu tán. Ánh mắt La Vân nhìn về phía thế giới, tràn đầy quyến luyến cùng không cam lòng. Thân hình dần trở nên mờ mịt.

Thiên Tử kiếm trong tay Lục Khiêm phát ra ánh sáng nóng rực, nhưng từ đầu đến cuối luôn được ngăn cách bởi một lớp màng.

“Ta biết rõ ngươi có rất nhiều việc không thể buông bỏ, nhận xã tắc của ngươi, nhất định sẽ giúp ngươi giải quyết nhân quả.”

Thánh Đức Đại Đế, Hoàng đế khai quốc của Tề quốc, được vạn dân kính yêu, không thể chết một cách uất ức như vậy. Nhất định phải dùng máu, mới có thể rửa sạch oan khuất cho xã tắc chủ.

“Đa tạ.”

Nói rồi, La Vân hoàn toàn biến mất. Thánh Đức Đại Đế kết thúc. Lục Khiêm vung ra một kiếm. Bốn mùa theo đó mà biến ảo, bốn mùa theo đó mà thay đổi.

“Trẫm, Phong Đô Đại Đế. Hôm nay lấy máu Hoàng Thủy để tỏ lòng kính trọng trước sự sụp đổ của Thánh Đức.”

Lục Khiêm đứng lơ lửng trên không, cuồng phong thổi vào tóc dài, hai mắt có thần, mi tâm có con mắt, mang theo bá khí quân lâm thiên hạ.

Cảnh này được người xem như dị tượng Vương giả giáng lâm.

“Phong Đô Đại Đế! Phong Đô Đại Đế!”

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Hàng trăm triệu bách tính không ngừng lễ bái, hô to danh hào Phong Đô Đại Đế.

Hàng ngàn tu sĩ bị lời nói vừa rồi làm cho kinh ngạc. Một vị vua được dùng làm vật tế để bày tỏ lòng kính trọng trước cái chết của một vị vua khác. Điều này thật bá đạo làm sao.

Thiên Tử kiếm phá vỡ ngàn vạn thần thông. Lấy tốc độ làm cho người khác khiếp sợ đi đến trước mặt Mai Khê. Kiếm chém vào pháp thể, pháp thể sụp đổ.

Phụt!

Một kiếm xuyên qua ngực.

【VIP】 Vạn Cổ Trường Thanh, Nhân Hoàng kiếm.

Pháp Thân của Lục Khiêm đỉnh thiên lập địa. Mặc áo bào đen, mũ miện của mười hai vị Hoàng đế. Được bao bọc bởi bốn mùa. Mấy ngàn Giao Long làm vũ khí, hiền lương là tướng, sông núi làm đai, xã tắc làm chỗ dựa.

Bước ra một bước. Âm Dương hỗn loạn, thời không giao thoa.

Ầm!

Hư ảnh tùng xanh rơi xuống, Vạn Trượng Hồng Trần chân ý đánh nát cả ngọn núi. Đám mây lửa phun ra sự sống của Thiên Hồ rơi xuống từ kết giới đám mây lửa khiến tất cả chúng sinh trong bán kính trăm dặm lầm than.

Tấn công thất bại, Lục Khiêm sớm đã lách mình đến trước mặt Mai Khê.

“Đã lâu không gặp. Mai Khê.”

“Ngươi…”

Mai Khê nhìn thấy ánh mắt của Lục Khiêm, đó là một đôi mắt trong vắt như ngọc bích, thất tình lục dục xông lên đầu, cảm xúc hóa thành hỏa diễm, điên cuồng thiêu đốt nội tâm.

Ngay khoảnh khắc này. Thiên Tử kiếm của Lục Khiêm đã đâm vào ngực Mai Khê.

“Ha ha, thật sự cho rằng ta không có chuẩn bị hay sao?” Lục Khiêm khẽ cười nói.

Ánh mắt của Mai Khê không dám tin, sau đó chuyển sang tức giận, cuối cùng là bừng tỉnh đại ngộ. Từ lúc mới bắt đầu gặp mặt, người trước mặt này đã gieo một hạt giống. Đây là tâm ma trong truyền thuyết. Tâm ma khiến bản thân trở nên kiêu ngạo và tự mãn, dần dần chiếm cứ mọi ngóc ngách trong nội tâm. Mai Khê cảm giác hỏa diễm trong cơ thể càng ngày càng nóng bỏng, như muốn thiêu rụi hết lý trí của mình.

Ầm! Kiếm khí của Thiên Tử kiếm bộc phát trong nháy mắt, xoắn nát nội tạng cùng thần hồn. Mai Khê hoàn toàn bị cắt đứt sự sống.

Ầm!

Thân thể của y nổ làm huyết vụ đầy trời. Những người khác nhìn thấy, giống như một pháo hoa nổ tung, chói lóa và chói mắt. Bầu không khí lại tràn ngập bi thương, như thể đang thương tiếc cho cái chết của Thánh Đức Đại Đế một lần nữa. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Từ lúc Lục Khiêm nổi lên, lại đến Mai Khê vẫn lạc, toàn bộ quá trình không vượt quá ba hơi thở. Người chung quanh cũng xem đến ngây người.

"Phong Đô…"

Chúng tu sĩ không ngờ cuối cùng là Lục Khiêm hái được quả đào. Càng thêm khiếp sợ vẫn là lão giả tóc trắng trốn ở bên trong tầng mây. Người này râu dài đến eo, đôi mắt lấp lánh đầy sắc sảo.

Thương Hạc đạo nhân bí mật quan sát tất cả những điều này, thậm chí còn không dám thò đầu ra. Nhìn thấy La Vân vẫn lạc, Phong Đô thế chỗ, Thương Hạc đạo nhân còn có chút lơ đễnh. Mai Khê thắng lợi là kết cục đã định. Thiên Tử kiếm rơi vào trong tay ai không phải mấu chốt. Điều thực sự quan trọng là người ứng kiếp. Bất kể bọn họ tu tập công pháp gì, cuối cùng đều có thể đạt đến trình độ cao hơn. Huống hồ Lục Khiêm cũng không cách nào trở thành người ứng kiếp chân

chính. Thời điểm lão nhìn thấy Mai Khê chết, rốt cục ngồi không yên. Hai người đều đã chết, Phong Đô này mới là biến số lớn nhất.

"Súc sinh!"

Thương Hạc đạo nhân rốt cục nhịn không được nhảy ra.

Trong mắt mọi người, dường như xuất hiện một cây tùng xanh đỉnh thiên lập địa. Phía trên tùng xanh là Bạch Hạc đang bay lượn. Một quyền của Thương Hạc đạo nhân vượt qua trăm dặm. Thân hình của Thương Hạc đạo nhân trên không trung giống như tùng như hạc.

Bóng đen bao phủ Lục Khiêm, trực tiếp đánh thẳng xuống. Không gian khóa chặt, sự sống trôi qua. Những người đang ở trong không gian đột nhiên cảm thấy sự sống đang trôi qua nhanh chóng, pháp lực vận chuyển đình trệ.

Đây là Vạn Trượng Hồng Trần trong bí thuật Tùng Hạc Diên Niên.

Thi triển ra quyền ý bao trùm bán kính trăm dặm, mãnh liệt như sóng lớn. Uy lực quả thực là hơn gấp mười lần Thái Vi Tử. Lục Khiêm ở trung tâm quyền ý càng cảm thấy như vậy.

Khoảng không xung quanh két vang lên, may mắn nhục thân là Diêm La chân thân, nếu không sớm đã sụp đổ.

Tay trái Lục Khiêm cầm bá đạo kiếm màu đen, tay phải cầm vương đạo kiếm màu vàng.

Đinh!

Hai kiếm giao nhau, hoa lửa bắn tung toé. Hai đạo kiếm khí một đen một vàng bắn ra. Bay lên bầu trời, theo khoảng cách bay mà càng ngày biến càng lớn. Bầu trời xuất hiện hai đạo kiếm khí to lớn giao nhau cùng một chỗ. Dài tới mười

dặm. Bắc qua không trung, giống như cự nhân tiện tay vẽ hai nét bút mực.

Ầm!

Vương Bá kiếm khí cùng Vạn Trượng Hồng Trần đụng nhau, bộc phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Hai đạo kiếm khí phân hóa thành ngàn vạn, bắn về phía xung quanh, mang theo không khí bén nhọn tiếng nổ đùng đoàng.

Cảnh tượng đại địa hoang tàn khắp nơi

Sóng âm vô hình quét sạch vân khí ngàn dặm. Chỉ là giao thủ một hiệp, đã đánh đến thanh thế như vậy. Đám người kinh hồn táng đảm.

“Bảo kiếm tốt.”

Thương Hạc đạo nhân tán thưởng một tiếng, lại đánh xuống một quyền.

Lục Khiêm hiển hóa Giao Long Pháp Thân. Pháp Thân dài đến ba ngàn trượng, Diêm La chân thân với mật độ Tử Kim mang theo một cảm giác áp bách cực kỳ mạnh mẽ.

Tay trái Giao Long cầm bá đạo, tay phải cầm vương đạo. Sáu vòng treo ở sau đầu, không ngừng xoay tròn công kích. Hai bên đánh từ Nam Đài sơn tới hải vực bên ngoài ngàn dặm, khơi dậy sóng biển vạn Trượng. Hung thú Cường đại thậm chí cũng không dám tới gần bên cạnh hai người.

“Phong Đô từ lúc nào có tu vi Lục Chuyển?” Hoàng hậu Tiểu Vi hoảng sợ nói.

Lần trước gặp mặt người này vẫn là Hư Đan bình thường. Chỉ sợ đây mới là người ứng kiếp.

【VIP】 Vạn Cổ Trường Thanh, Nhân Hoàng kiếm.(2)

“Không, Lục Chuyển còn không có uy lực như thế.” Sắc mặt La Chân ngưng trọng.

Tu vi hiện tại của Lục Khiêm, chỉ sợ ngay cả Cửu Quỳ Long cùng Thái Vi Tử cũng không thể đánh lại. Chỉ có Hồ mẫu và lão đạo thần bí kia mới có thể chống lại. Nghĩ tới đây, La Chân không nhịn được hỏi: “Hồ mẫu, lão đạo kia là thần thánh phương nào?”

Hồ mẫu lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết, người này rất lớn tuổi, nghe nói là người sáng lập Thanh Hư môn.”

“Người sáng lập? Thanh Hư môn chí ít có ba ngàn năm đạo thống, chẳng lẽ người này…” La Chân chấn kinh.

“Lão tổ tông…”

Cách đó không xa, Thái Vi Tử nhìn thân ảnh rời đi của Thương Hạc đạo nhân, im lặng.

Ở một hướng khác.

“Phong Đô đúng không? Ngươi giết hai người, ta muốn để ngươi nếm hình phạt đau khổ nhất trên đời này.”

Thương Hạc đạo nhân nhe răng cười một tiếng, thi triển thần thông đem Lục Khiêm nhốt vào huyễn cảnh Tùng Hạc Diên Niên.

Lục Khiêm đứng trên tiếng thông reo vô cùng vô tận. Hù dọa một đám Bạch Hạc. Ngàn vạn Bạch Hạc cánh cứng rắn

như kim cương, sắc như dao thép. Cánh quạt tung ra làn gió trắng tinh. Hình thành vòi rồng màu trắng rơi xuống.

Ầm!

Giao Long Đại Thủ Ấn đập nát cương phong, đánh Bạch Hạc thành thịt muối, một giây sau lại có vô số Bạch Hạc theo tiếng thông reo bay ra.

Vèo!

"Thần thông kết hợp cùng Đạo binh?" Lục Khiêm thầm nghĩ nói.

"Diễm Trung Tiên, cũng cho mọi người ra ngoài."

Vừa dứt lời, hư không xuất hiện một cánh cửa hỏa diễm. Đám người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, Già Lam Tiểu Thanh, Thu Quan, Kim Thiềm, Diễm Trung Tiên bay ra.

"Lão gia."

"Giết sạch đám Bạch Hạc này." Lục Khiêm ra lệnh.

"Vâng."

Đám người nhận mệnh lệnh, lúc này tiến lên tế ra binh khí, nghênh tiếp Bạch Hạc.

"Người cũng rất nhiều."

Sau lưng Lục Khiêm vang lên âm thanh già nua. Quay đầu lại, một gốc tùng xanh đâm thẳng vào mây xanh. Sau một khắc cả người Lục Khiêm bị trói vào trên cành cây tùng xanh. Một lực hút mạnh mẽ ập đến, liên tục hút sạch sinh mệnh lực ra khỏi cơ thể.

Đây là Trường Sinh Tự Tại.

Một khi đối phương bị khóa, sẽ cướp đoạt toàn bộ tu vi và tinh khí của đối phương. Sau đó lại là một quyền Vạn Trượng Hồng Trần.

Ầm!

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc. Lục Khiêm hóa thân thành một con ruồi, vèo một cái chạy đi. Công kích thất bại, tùng xanh bị nắm đấm của Thương Hạc đạo nhân đánh vỡ nát.

"Ừm? Ngươi tuyệt đối không phải Lục Chuyển? Ngươi là Chân Đan? Không thể nào, thế gian vì sao lại có Chân Đan."

Tầng mây truyền đến tiếng rống không dám tin của Thương Hạc đạo nhân.

"Thế thì sao?" Lục Khiêm cầm hai kiếm chém xuống lần nữa.

Chân Đan và Hư Đan có khác biệt rất lớn, một cái có Kim Đan, một cái thì không có. Lão hiện tại là tu vi Cửu Chuyển Hư Đan. Nhiều nhất xem như là Hư Đan hai ngàn tám trăm năm đạo hạnh. Mà Lục Khiêm đạo hạnh nhìn có vẻ rất thấp, nhưng chất lượng cao hơn lão.

Để so sánh hai người, lão thuộc về một đứa trẻ cầm thần binh lợi khí. Còn Lục Khiêm là người trưởng thành tay không tấc sắt. Bây giờ bản thân chiếm thế thượng phong, sau này thì không nhất định. Nghĩ tới đây, ánh mắt của Thương Hạc đạo nhân nheo lại.

Ầm! Pháp lực phồng lên.

Xoạt! Tiếng thông reo biến mất, Bạch Hạc ẩn hình. Thay vào đó là đại thụ che trời cao hơn vạn trượng, rộng trăm trượng. Bóng cây che khuất bầu trời, bao trùm bán kính trăm dặm. Vỏ cây có màu đỏ sẫm. Ma khí huyết hồng nhuộm bầu trời thành màu huyết hồng. Âm phong gào thét, Thần Ma kêu khóc.

Những cành cây đung đưa như một số quái vật khó tả đang vươn móng vuốt ra. Bên trong tán cây là một đôi ma nhãn nhìn chằm chằm Lục Khiêm.

“Đây là…” Trong lòng Lục Khiêm khẽ chấn động.

Cây tùng vốn là biểu tượng của sự chính trực nhưng giờ đây có vẻ vô cùng xấu xa.

Xoạt!

Huyết Hạc bay ra khỏi bóng cây, ma ý vô biên đánh tới.

Đây là Vạn Cổ Trường Thanh Huyết Tùng, uống cạn tiên huyết vạn năm mà lớn lên. Huyết Hạc chính là dị thú phối hợp với Vạn Cổ Trường Thanh Huyết Tùng.

“Ha ha.”

Một nắm đấm Huyết Hồng đánh xuống.

‘Thiên Địa Đồng Thọ!’

Khoảnh khắc một quyền đấm ra. Thiên địa bốn phương điên đảo hỗn loạn, Âm Dương không phân biệt được, chấn động to lớn làm rung chuyển hai thanh kiếm vương đạo và bá đạo. Một quyền này dường như đã động đến toàn bộ thiên địa. Mượn sức mạnh của thiên địa. Thương Hạc là lão giang hồ đã sống hơn ba ngàn năm, hiểu rõ đạo lý tốc chiến tốc thắng. Tranh thủ bây giờ dùng tuyệt chiêu vô cùng mạnh mẽ, một chiêu chế địch mới là đạo lý quyết định. Thần thông đánh bay hai kiếm, lại đánh nát sáu đạo Kim Luân.

Lục Khiêm ngây người tại chỗ, không biết lại nghĩ cái gì. Áp lực gần ba nghìn năm pháp lực rơi xuống quả thực làm người khác khó mà chống đỡ. Hoàn toàn không cho gia hỏa này một cơ hội nào cả.

“Lão phu đang chờ thần thông, ngươi lại chờ cái gì?”

“Bắt chước lời người khác, thu hoạch được hai thanh thần kiếm thì như thế nào?” Thương Hạc cười nhạo một tiếng.

Lúc này, Lục Khiêm bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt trong trẻo.

"Bắt chước lời người khác, ngươi có biết thành công không nhất thiết phải phụ thuộc vào ta. Ngươi có biết vương đạo cùng bá đạo kết hợp là cái gì không?"

Rốt cuộc đã đợi được thời cơ. Hai thanh Thiên Tử kiếm cấp tốc hợp nhất. Kiếm hiện lên tám mặt, dài ba thước ba. Hai màu đen trắng, âm dương ngũ hành, bốn mùa bốn phương tám hướng, đều khắc trên đó. Kiểu dáng xưa cũ, không tính là hoa lệ.

"Vương đạo cùng bá đạo hợp nhất, là Nhân Hoàng kiếm."

Trong ánh mắt hoảng sợ của Thương Hạc đạo nhân, Lục Khiêm để Diễm Trung Tiên thu đám người bị đánh vào trong nước. Sau đó một kiếm vung ra. Một kiếm này bình thường không có gì lạ, không ánh sáng không màu. Điên đảo bốn phương, náo động sự bình lặng của thiên địa, Âm Dương hỗn độn phân chia.

Xiềng xích đen như mực trói chặt Vạn Cổ Trường Thanh và Huyết Hạc, bá đạo biến thành núi cao đè xuống, vương đạo hóa thành sông lớn cọ rửa. Âm Dương bốn mùa lại hỗn loạn một lần nữa.

"Không!"

Thương Hạc đạo nhân hiện ra hình người, sợi râu tán loạn, trường bào rách rưới.

【VIP】 Lấy máu Yêu tộc, tế linh hồn Nhân tộc.

Xoạt!

Lục Khiêm cứ như vậy mà nhẹ nhàng vung lên, từ trên xuống dưới.

Vạn Cổ Trường Thanh đỉnh thiên lập địa ở phía dưới tan rã từ trên đỉnh xuống, khi gió thổi qua, bột phấn rải đầy toàn bộ hải dương. Thương Hạc đạo nhân không ai bì nổi đã chết.

Sau khi làm những việc này, Lục Khiêm nhìn cũng không nhìn, ánh mắt nhìn về phía bọn người Thiên Hồ Thái Vi Tử ở cách xa hàng ngàn dặm. Chỉ một ánh mắt thôi đã dọa bọn họ sợ hãi trốn xa ngàn dặm.

Sau khi và những người khác gần như đi hết, thân hình Lục Khiêm lảo đảo, sắc mặt tái nhợt, suýt nữa ngã xuống.

“Nhân Hoàng kiếm này tiêu hao nhiều như thế.”

Trong lòng Lục Khiêm thầm mắng. Đừng chỉ nhìn nó như một thanh kiếm bình thường, thực sự tập hợp sức mạnh của toàn xã tắc. Vừa rồi gần như tiêu hao tinh khí toàn thân, may mà hắn còn có thể trạng tốt, nếu không thật sự đồng quy vu tận rồi.

Lục Khiêm trở lại Diễm Tâm Kim Cung, dự định tu dưỡng một phen.

Trở lại Diễm Tâm Kim Cung. Lục Khiêm vẫn chưa hết kinh hồn. Thật sự là quá mạo hiểm. Hai người ứng kiếp còn khó kiểm soát hơn mình nghĩ. Bản thân gieo ma niệm xuống,

trước đại thế cuồn cuộn trước mặt căn bản không có cách nào phát huy tác dụng. Tác dụng cực kỳ bé. Hy vọng lật bàn cuối cùng vẫn nằm ở sự cảm ngộ nội tâm của La Vân. Tâm ma thực ra chỉ đóng vai trò hướng dẫn.

"Cuối cùng cũng thu hoạch thành quả." Lục Khiêm thở phào nhẹ nhõm. Thiên Tử kiếm không hiếm có, trước kia trên tay hắn đã có một thanh Phong Vương Thiên tử kiếm. Hiếm có chính là Thiên Tử kiếm hoàn toàn tiến hóa làm bá đạo vương đạo. Mãi cho đến khi sinh tử, La Vân lúc này mới lĩnh ngộ chân lý của vương đạo. Trước đó, Lục Khiêm còn tưởng rằng kế hoạch sắp thất bại. Vận khí vẫn là đứng về phía mình. Chuyện này làm Lục Khiêm cảm ngộ rất sâu. Thiên ý xem người như quân cờ. Nhưng bản thân quân cờ là người có ý chí, có thể một suy nghĩ tầm thường đã có thể gây ra thay đổi lớn cho thiên địa. Thân thể phàm nhân cũng không phải là không thể thay đổi Thiên ý.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lấy thanh kiếm tám mặt ra. Thanh kiếm này hơi giống một thanh kiếm tám mặt bằng đồng cổ xưa được khai quật. Trái đen phải trắng, quang hoa lưu chuyển, huyền diệu đến cực điểm.

"Ta nợ ngươi nhân quả, nhất định phải trả lại." Lục Khiêm thầm nghĩ nói.

Khác với bá đạo Thiên Tử kiếm, vật này thuần túy dựa vào lực lượng thô bạo của bản thân để chinh phục, không có hậu hoạn. Vương đạo Thiên Tử kiếm thì khác. Trước khi lấy thanh kiếm này, Lục Khiêm đã hứa với La Vân hoàn thành chấp niệm của y. Lúc này mới nhận được sự thừa nhận của vương đạo Thiên Tử kiếm. Bằng không thì cũng không có cách nào hợp hai làm một.

Chấp niệm của La Vân đơn giản chính là báo thù và thực hiện ước mơ thống nhất và thành lập Vương Đạo Nhạc Thổ.

“Vương Đạo Nhạc Thổ, cuối cùng vẫn là phải trộn lẫn một chút thành phần bá đạo.” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Vương đạo có chỗ tốt của vương đạo, bá đạo có chỗ tốt của bá đạo. Cách tốt nhất là sử dụng nền chính trị nhân từ bên trong và độc đoán bên ngoài. Hai người ở một mức độ nào đó cũng đi đường quanh co. Có thời điểm không cần quá quang minh chính đại, thích hợp dùng một chút thủ đoạn bá đạo, để đạt được mục tiêu của mình tốt hơn. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm gọi đám người Yêu Nguyệt đến.

“Lát nữa thông báo cho Già Lam, nói với họ rằng họ không cần phải trốn. Giữa trưa ngày mai gặp mặt ở hoàng cung Đại Tề.”

“Yêu tộc bên kia…” Yêu Nguyệt hơi khó khăn.

“Yêu tộc bên kia trước không cần quản.”

Lục Khiêm dừng một chút, nói bổ sung: “Đúng rồi, ta bế quan một ngày, ngày mai rạng sáng nhất định nhớ phải gọi ta.”

“Được.” Yêu Nguyệt lui ra.

Ngoại giới sớm đã náo loạn đến lật trời. Tất cả đại pháp minh cũng loạn thành một bầy. Nội bộ của Yêu tộc cũng là tiếng thảo luận không ngừng. Bọn họ từng nghĩ rằng Mai Khê sẽ thắng, hoặc là La Vân sẽ thắng. Hoặc là hai Hoàng đế sẽ chết, đều là kết quả mà đám người đã tưởng tượng ra, thậm chí còn có kế hoạch tương ứng.

Làm cho người người trong thiên hạ cũng không ngờ tới chính là, lại là Lục Khiêm hái được quả đào. Còn giết Thương Hạc đạo nhân người sáng lập Thanh Hư môn.

Hoàng cung Đại Tề.

Đám người Yêu tộc giống như con kiến loạn thành một nồi. Hồ mẫu ngồi trên long ỷ, mặt trầm như nước, không nói

một lời. Vẻ mặt La Chân và Tiểu Vi lo lắng, sắc mặt Cửu Quỳ Long bất mãn nhìn nhi tử chuyển thế trùng sinh của mình. Đáng hận, vậy mà giấu diếm mình làm chuyện như thế. Có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục.

"Tổ mẫu, chúng ta tiếp theo làm sao bây giờ? Chúng ta có nên tạm thời tránh đầu sóng ngọn gió không?" Tiểu Vi hoảng sợ.

Ánh mắt chúng yêu dồn vào người Hồ mẫu. Hồ mẫu không trả lời ngay, suy nghĩ sâu xa một lát, chậm rãi mở hai mắt ra.

"Nhóm chúng ta cũng bị Phong Đô lừa."

"Tổ mẫu, xin chỉ giáo cho?" La Chân hỏi.

"Đáng hận, ngày hôm qua ta nên lập tức giết người này, Phong Đô lúc ấy không có pháp lực."

Hồ mẫu hiện tại mới phản ứng được, trong lòng hối hận không kịp. Hôm qua là thời điểm hoàn hảo để giết Phong Đô.

Chúng yêu hai mặt nhìn nhau. Nhưng nghĩ lại thì, ngày hôm qua Thương Hạc đạo nhân bị người một kiếm chém giết, mang đến cảm giác chấn động quá mạnh cho người khác. Thời điểm đó cho dù là ai cũng không dám tiến lên thăm dò.

"La Chân, lát nữa ngươi nắm lấy đại quyền của Tề quốc, cuối cùng lại liều một phen."

"Phong Đô bên kia không cần phải để ý đến sao?" Cửu Quỳ Long đứng lên, y không cho rằng hiện tại có người đánh thắng được Lục Khiêm.

"Lão thân có thể ngăn cản hắn." Khuôn mặt già nua của Hồ mẫu toát ra một tia kiên quyết.

【VIP】 Lấy máu Yêu tộc, tế linh hồn Nhân tộc(2)

Bà đang đánh cược, cược Nhân Hoàng kiếm có điều kiện hạn chế rất lớn. Đánh cược tiến triển tu vi của Phong Đô cũng không nhanh như trong tưởng tượng. Dù sao vài thập niên trước mới Hư Đan, không thể vượt qua Lục Chuyển cùng một lúc. Khả năng duy nhất là người này dùng bí pháp gì.

Nghe được suy đoán của Hồ mẫu, La Chân trầm ngâm một lát, nặng nề gật đầu, nói: "Ta, ta sẽ hạ Tắc Hạ học cung."

Phong Đô trở về, lòng người nổi lên. Nắm giữ mấu chốt của Tề quốc là Tắc Hạ học cung. Trước đó, nhất định phải có một cuộc thanh trừng lớn. Nếu không, những người này sẽ là chỗ dựa vững chắc nhất của Lục Khiêm.

Việc này không nên chậm trễ, La Chân lập tức mang theo chúng yêu xuất phát. Mới vừa đến Tắc Hạ học cung, bên trong trống rỗng, vẫn còn những xác chết nóng hổi trên mặt đất.

"Thái tử, hình như bọn họ đã bỏ chạy."

Núi rừng phía xa. Ba người Tiêu Phàm mang theo hơn ngàn đệ tử Tắc Hạ học cung phi nước đại.

"Ha ha, tự do." Đám người hoan hô. Đây là phần tử kiên định với đế đảng. Bọn người Tiêu Phàm mất tích, Lục Khiêm bị giam lỏng, mấy năm này là thời gian khó khăn nhất của bọn họ. Hôm nay có thể thoát khỏi khó khăn, thật là hạnh phúc.

"Tiêu đại ca, nhóm chúng ta đi đâu?"

"Đi tìm Già Lam Tế Tửu."

Ngày đó chính là Già Lam cứu ba người Tiêu Phàm.

"Già Lam Tế Tửu nói, ngày mai Đại Tế Tửu sắp xuất hiện cửa ải, Tắc Hạ học cung chúng ta rốt cục chấm dứt."

"Cái gì mà Đại Tế Tửu, hiện tại là Phong Đô Đại Đế, phương diện cấp bậc lễ nghĩa cần phải chú ý." Lâm Viêm cười nói.

Đám người trốn ở núi sâu rừng già vài chục năm, đợi đến khi Lục Khiêm gọi đến. Trước kia đối với Lục Khiêm còn có một chút ý kiến. Hiện tại xem ra, tất cả đều là nằm gai nếm mật. Đáng giá bọn họ nhẫn nhục nhiều năm như vậy. Đám người trở lại thâm sơn, gặp mặt đám người Già Lam. Hai bên cố nhân gần hai mươi năm trùng phùng, lại là một trận thổn thức.

Tề quốc bên này còn có một chút trật tự. Càn quốc đã mất đi Càn Hoàng uy áp một nước, trong nháy mắt đất sụp núi sập. Khâm Thiên Giám giải thể, mỗi người trở về môn phái riêng của mình. Các môn phái tranh đoạt địa bàn lẫn nhau, đánh túi bụi. Bách tính phản loạn không ngớt. Còn loạn hơn so với trước kia.

Người của Thanh Hư môn vẫn còn bàng hoàng, Thái Vi Tử nghĩ không ra lão tổ tông lại bị một người trẻ tuổi giết. Đã đến tình trạng này, lão cũng không có tâm trạng để ý đến, đành phải tuyên bố đóng chặt sơn môn, co đầu rút cổ bên trong Tiểu Động Thiên. Dựa vào pháp trận bên trong môn phái, nên có thể ngăn cản binh phong của Phong Đô.

Ngày hôm sau, hoàng cung Đại Tề.

Một đám mây đen lững lờ trôi trên bầu trời. Hàng ngàn người đứng trên mây đen. Đứng đầu là một nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp. Nữ tử khí chất xinh đẹp, môi đỏ như máu, dáng

người có lồi có lõm. Đứng phía sau là một nữ tử khí chất như tiên tuyệt đẹp.

Hai người này chính là Già Lam và Tiểu Thanh. Lần trước Lục Khiêm bị giam lỏng. Các nàng dựa theo mệnh lệnh của Lục Khiêm lẻn ra ngoài, mang theo những người ủng hộ Lục Khiêm giấu ở bên trong núi sâu rừng già.

"Rốt cuộc cũng trở về." Già Lam thật sâu hít một hơi.

Nhìn Tắc Hạ học cung cách đó không xa, trong mắt lóe lên một tia hồi tưởng. Bên dưới, Yêu tộc chúng yêu cũng nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này. Nhao nhao cưỡi mây lên cao. Mây đen cùng huyết vân đối lập. Một nam tử mặc áo trắng, khí chất tiêu sái đứng trong vòng vây của đám người Yêu tộc, trông rất cao quý.

"Các ngươi còn dám tới?" La Chân cười lạnh nói.

Những người này tu vi cao nhất cũng chỉ có Đạo Cơ hậu kỳ. Bản thân lần này chuyển thế, tu vi cũng đã là Tam Chuyển Hư Đan. Đơn giản không biết sống chết.

"Tại sao lại không thể tới? Đây hình như là địa bàn của Nhân tộc chúng ta mà." Già Lam không có chút sợ hãi nào, chế giễu lại.

"Lôi xuống." La Chân ra lệnh một tiếng.

Soạt!

Bầu trời tối sầm lại. Ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là một con Kim Mao Khổng Tước. Cánh giương quá lớn, che khuất mặt trời. Kim Mao Khổng Tước yêu khí tận trời, mang theo khí thế rung động lòng người, từ không trung đáp xuống.

"Chết đi!"

Khổng Tước cánh khẽ vỗ, mấy đạo hoàng quang rơi xuống từ trên hư không. Đây là Dương Cương Thần quang, một khi

đánh vào cơ thể con người, thì nhân thể đạo hạnh, pháp lực, nhục thân toàn bộ tan rã. Người này vẫn là một tên Yêu tộc Đại Quân, tộc trưởng của Kim Khổng Tước nhất tộc. Chỉ là một Yêu Đô này là có thể tiêu diệt toàn bộ đám người Tắc Hạ học cung.

Lục Khiêm cũng không biết tránh đi nơi nào, La Chân trong lòng nắm chắc mười phần.

"Ừm?"

Đang nghĩ ngợi thì trời lại sáng, ánh nắng mang theo hạt mưa rơi xuống.

La Chân vô ý thức sờ sờ gương mặt, vậy mà đầy tay đều là máu.

"Cái này…"

Chỉ thấy, Kim Khổng Tước chẳng biết từ lúc nào bị người chém thành hai khúc, bầu trời đều là huyết vụ, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ. Trước mặt là một đạo sĩ mặc áo bào đen. Người này trên đầu đội khăn, đôi mắt như sơn mài, khóe miệng mang theo ý cười. Một thanh thần kiếm hai màu đen trắng bay lơ lửng sau lưng.

"Ngươi chính là La Chân?" Lục Khiêm nghĩ nghĩ, nói: "Bắt đầu với ngươi trước đi."

Xoạt!

Cũng không có nói nhảm nhiều, một kiếm vung ra.

"Muốn chết!" La Chân hiện nguyên hình thành Hắc Long chín đầu. Thân hình cao ngàn trượng, giương nanh múa vuốt, gầm thét xông lên.

【VIP】 Công chúa Khổng Tước, Giao Long đế khí.

Tạch!

Vọt tới một nửa, Hắc Long chín đầu rơi vào bên trong Sơn Hà Đồ Cảnh. Sức nặng của ngàn vạn núi non sông ngòi đè lên, La Chân chia năm xẻ bảy tại chỗ.

“Chân ca! !”

Phía dưới, Tiểu Vi thấy cảnh này, tan nát cõi lòng hô to.

“Súc sinh, con của ta!” Vẻ mặt Cửu Quỳ Long hốt hoảng.

Mặc dù phụ tử bất hòa, nhưng nhi tử mình kỳ vọng cao cứ như vậy mà chết đi, điều này khiến y có chút không thể chấp nhận được.

Điều này chỉ là khởi đầu. Lục Khiêm giơ cao Nhân Hoàng kiếm.

“Nhận vận khí của Nhân tộc, phụng tài đức của Tiên vương. Trẫm, Phong Đô Đại Đế, phát lý tưởng vĩ đại với muôn dân vạn sinh linh, thề với Hoàng Thiên Hậu Thổ, lấy máu của Yêu tộc, tế linh hồn Nhân tộc, giết!”

Thanh âm truyền khắp bốn phương.

Dưới sự tăng cường của Nhân Hoàng kiếm, mỗi một sinh linh đều có thể nghe được những lời ngôn luận nhiệt huyết dâng trào này.

“Giết!”

“Giết!”

Đây là thanh âm phát ra từ đáy lòng. Mấy ngàn năm ân oán, lòng căm thù đối với Yêu tộc sớm đã ăn sâu vào bên trong xương tủy.

Nhân Hoàng kiếm tiếp nhận khí vận, quang mang soi sáng muôn phương.

"Trả lại mạng cho con ta!" Pháp Thân của Cửu Quỳ Long che khuất bầu trời.

Lục Khiêm lại vung một kiếm ra.

Vài sợi xích xuất hiện trên cơ thể Cửu Quỳ Long, khóa chặt cơ thể y, không thể nào động đậy. Quanh thân xuất hiện một chiếc lồng giam kim sắc, bao phủ y trong đó. Kiếm khí lành lạnh, theo tứ phía bốn phương tám hướng cắt chém thân thể Cửu Quỳ Long.

"A! Ngươi tuyệt đối không phải Lục Chuyển, nhóm chúng ta cũng bị lừa!"

Giữa tiếng kêu gào thê thảm của Cửu Quỳ Long, bị Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều vĩnh viễn trấn áp.

Đây là 'Xã tắc '.

Nhân Hoàng kiếm có được ba đạo bảo cấm. Vừa rồi giết La Chân chính là 'Giang sơn' chi cấm. Biến đổi giang sơn, trấn sát đạo chích.

Giết chết Cửu Quỳ Long chính là 'Xã tắc' chi cấm. Hình phạt trói buộc, vương đạo là lao, nhân đức biến thành tâm, bá đạo sát thân.

Còn có một bảo cấm cuối cùng 'Thiên ý'. Hôm nay liền lấy Hồ mẫu tới thử kiếm!

Hôm nay liền lấy Hồ mẫu tới thử kiếm! Lục Khiêm cầm bảo kiếm trong tay, rơi xuống bên cạnh mọi người. Sau đó thả đám người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, Thu Quan ra.

“Các ngươi cũng động thủ đi, giết sạch đám người khoác vảy mang sừng này đi.”

“Rõ!” Đám người khom người hành lễ.

Sau đó bay đến tứ phương, bắt đầu một bữa tiệc giết chóc. Những năm này Yêu tộc giết người không kiêng nể gì cả, trong lòng mọi người kìm nén căm hận. Cơn giận này nhất định phải lấy máu của Yêu tộc mới có thể dập tắt.

Lục Khiêm cất bước bước vào Hoàng cung. Mi tâm xuất hiện con mắt thứ ba. Tất cả yêu pháp huyễn thuật không có chỗ ẩn giấu trước cặp Đỗng Sát Thần Nhãn này. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều treo bên phải vai, Kim Cương Xử hai đầu bén nhọn bên vai trái. Nhìn thấy kẻ địch Kim Cương Xử bay thẳng ra, phá pháp thể của hắn, bị thương tới nhục thân. Sau đó bị Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trấn áp.

Dọc theo đường đi qua, không biết bao nhiêu Yêu tộc gầm thét xông lên, lại có bao nhiêu Yêu tộc chết bất đắc kỳ tử tại chỗ. Bất kể nam nữ già trẻ, Lục Khiêm đều giết chết. Cái gì mà tiểu la lỵ Thỏ tộc, mỹ nhân Tước tộc, bê đê Hồ tộc đều bị đàn áp và biến thành thức ăn cho Kim Kiều. Mắt cũng không chớp.

Cũng không phải là Lục Khiêm có nhiều thù hận với Yêu tộc. Bản thân hắn không thèm để ý những thứ này. Cuối cùng, vẫn là muốn mượn máu của Yêu tộc để tế bảo kiếm và Kim Kiều.

Nhân Hoàng kiếm là pháp bảo mạnh nhất trên người. Tổng cộng có ba đạo bảo cấm. Phải biết rằng tầng bảo cấm cao nhất của pháp bảo mới chỉ có sáu tầng. Vương đạo bá đạo hợp nhất thành Nhân Hoàng kiếm, chỉ sợ uy lực vượt xa cả Chân Đan. Mặc dù dùng một lần tiêu hao rất lớn, gần như tiêu hao toàn bộ lực lượng của bản thân, nhưng vẫn có thể xem là một pháp bảo vô cùng mạnh mẽ.

Đương nhiên, Lục Khiêm có Đại Giải Thoát Luân. Một hơi thở ở ngoại giới tương đương với hai canh giờ bên trong. Một ngày có thể dùng mười lăm lần. Tính thời gian, sau khi sử dụng một chiêu để giết chết Thương Hạc đạo nhân, gần như có thể phục hồi một phần sức mạnh của mình.

Lục Khiêm giết suốt hai dặm đường.

"A! Tổ mẫu cứu ta."

"Lục Khiêm ngươi sẽ chết không yên lành."

Đối mặt với lực lượng tuyệt đối, bao nhiêu lời nói tàn nhẫn chỉ là tiếng than khóc của con chó bại trận. Yêu huyết hội tụ thành sông, nhưng không có bao nhiêu thi thể cùng hồn phách. Phần lớn thi thể bị trấn áp phía dưới Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Rốt cục đi vào Dưỡng Tâm điện. Điện này được Hoàng đế Tề quốc sử dụng để làm việc, bây giờ bị Yêu tộc chiếm cứ.

Cửa điện mở rộng. Trong đại điện âm u. Âm vụ cuồn cuộn, Âm Phong gào thét. Cửa điện giống như một yêu thú há hốc miệng, đang muốn nuốt sống người ta. Trên ghế ngồi sâu trong đại điện, một lão thái thái khuôn mặt hiền hòa ngồi trên đó. Lão thái thái nhắm mắt tập trung, phớt lờ những lời kêu cứu của đồng tộc. Tiểu Vi, Điểu Huế đạo nhân, Hổ Đầu đạo nhân và Đại Quân mọc ra sừng rồng đứng bên cạnh Hồ mẫu. Những người này là lực lượng cuối cùng của Yêu tộc.

【VIP】 Công chúa Khổng Tước, Giao Long đế khí.(2)

“Ngươi không phải Hư Đan.” Hồ mẫu chậm rãi mở hai mắt đục ngầu ra, tinh quang lóe lên một cái rồi biến mất. Trước kia bà đã đánh cược đúng. Nếu như Lục Khiêm là Hư Đan, cho dù là Cửu Chuyển Hư Đan, cũng không cách nào khống chế uy lực cường đại của Nhân Hoàng kiếm. Nhưng bà tuyệt đối không ngờ tới, Lục Khiêm không phải Hư Đan, mà là Chân Đan. Lai lịch người này thần bí, chẳng lẽ là cao thủ đến từ thế giới trung tâm? Phải biết rằng toàn bộ Đại Hạo tinh chỉ sợ cũng chỉ có thế giới trung tâm mới có truyền thừa như thế. Thời điểm tinh khí thiên địa chưa trôi qua trước kia. Sau khi Đạo Cơ viên mãn chính là Chân Đan, không có thuyết pháp Hư Đan. Đến Chân Đan hoặc là Tích kiếp, hoặc là độ kiếp, đây mới là đạo lộ thăng cấp chính thống. Hư Đan ở Thái Ảm vực chỉ là một kế tạm thời không có cách nào thăng cấp lên Chân Đan.

Ầm!

Vừa dứt lời, Lục Khiêm cầm Thiên Tử kiếm trong tay, vọt lên.

“Các ngươi đi trước.”

Hồ mẫu vỗ chỗ ngồi, thân hình bay lên, bay ra ngoài đồng thời không quên bảo những người khác rời đi. Việc đã đến lúc này, ở lại cũng vô ích. Việc mà Hồ mẫu có thể làm chính là ngăn cản bước chân của Lục Khiêm một chút, kẻo tất cả Yêu tộc bị xóa sổ.

“Ngươi…”

Sau một khắc, Hồ mẫu nói không ra lời, hai mắt đục ngầu hiện lên một tia không dám tin. Chỉ thấy Lục Khiêm quay đầu đuổi theo hướng bọn người Tiểu Vi. Gia hỏa này không phải đến giết mình sao? Làm sao lại không đi theo sáo lộ.

Lục Khiêm cảm thấy không quan trọng, giết ai không phải là giết. Hồ mẫu chạy không được, ngược lại là tiểu gia hoả khác, chạy rồi thì khó tìm được.

“Dừng lại!” Hồ mẫu vội vàng ngăn cản. Nhưng lúc này đã muộn.

Lục Khiêm đi đến trước mặt hồ ly Tiểu Vi, cười nói: “Ngươi chính là Tiểu Vi?”

“Tiên trưởng tha mạng! Coi như nể mặt La Vân, tha cho ta…” Gương mặt xinh đẹp của Tiểu Vi trắng bệch, lã chã chực khóc, làm cho người khác không khỏi dâng lên ý muốn bảo vệ.

“Hừ, xuống dưới với La Vân đi.”

Keeng!

Thanh kiếm vang lên, đầu của Tiểu Vi rơi xuống đất, tiên huyết phun ra cao hơn ba mét. thân thể có lồi có lõm dính đầy tiên huyết. Bởi vì tốc độ xuất kiếm quá nhanh. Tiểu Vi còn chưa chết hẳn, cơ thể không đầu lảo đảo, bò mấy chục mét mới hoàn toàn không có động tĩnh.

“Tiểu Vi! Phong Đô, lão thân chết cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng.” Hồ mẫu trợn mắt như muốn nứt ra, ánh mắt oán độc. Đây là truyền nhân của Hồ tộc. Vậy mà hôm nay lại chết ở chỗ này.

Ầm!

Thiên Hồ Hoán Nhật.

Ban ngày lập tức kéo lên một tấm màn che, giơ tay không thấy được năm ngón. Tầng mây đen như mực ấp ủ vô số mây lửa. Hỏa diễm nóng bỏng khiến cho toàn bộ thiên địa như hỏa lô.

Ầm!

Vô số sao băng hỏa hồng mang theo đuôi lửa đen như mực rơi xuống.

Đây là Sinh Tức Ly Hỏa.

Không bị dập tắt, tan chảy kim loại thành đá. Khói đen từ đuôi có thể mê hoặc tâm trí người ta, hun mù cả mắt, bịt kín miệng mũi. Sao băng cao đến mấy ngàn, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Cửu Vĩ Hồ mẫu mặc dù đạo hạnh kém một chút so với Thương Hạc, nhưng cũng là cao thủ Bát Chuyển Hư Đan. Lục Khiêm đứng bất động ở đó, như núi như sông. Lại nhẹ nhàng vung ra một kiếm. Tầng mây bị phá vỡ, hào quang vạn trượng. Ngàn vạn kiếm khí phân hoá hội tụ, hình thành một bộ Sơn Xuyên đồ cảnh. Sao băng bên trong đồ cảnh nổ tung, phá hủy sơn hà, lực lượng không tiết ra ngoài chút nào.

Đây là bảo cấm đầu tiên của Nhân Hoàng kiếm – Giang sơn.

“Ăn một chưởng của ta!”

Nhìn thấy Sinh Tức Ly Hỏa Đại Kết Giới không có hiệu quả, Hồ mẫu dùng chiêu thứ hai. Mây đen che lấp bầu trời tạo ra một bàn tay khổng lồ. Bàn tay này dài rộng mười dặm, uy áp như ngục. Chậm rãi ép xuống, không khí bị đè ép và nén lại, hình thành một tinh thể màu trắng. Bàn tay khổng lồ còn chưa rơi xuống, đại địa không chịu nổi gánh nặng vỡ ra, khe hở lan tràn ra bán kính vài trăm mét.

Đây là tuyệt chiêu Phách Thiên Thần Chưởng của Hồ tộc. Truyền thuyết nói rằng bàn tay này tu luyện đến tối cao thì ngay cả bầu trời cũng có thể bổ ra.

“Tới thật đúng lúc.”

Lục Khiêm nóng lòng không đợi được. Theo một tiếng Long hống. Hóa thành Ám Kim Giao Long, độc giác màu vàng phát ra hàn mang.

Ầm!

Mặt đất bị phá vỡ. Đồng thời duỗi ra một Giao Long Đại Thủ Ấn dài rộng mười dặm. Sức mạnh của hai chưởng đụng vào nhau trên không trung. Dư ba phát ra lật tung dãy cung điện phía dưới. Vô số người cùng yêu chết trong một kích này.

“Đây là thần thông gì, lại ngăn trở được chưởng pháp của ta.” Hồ mẫu cả kinh nói.

Tuyệt chiêu sau đó mới là đòn sát thủ của Lục Khiêm. Giao Long lắc mình biến hóa, hóa thành hình người. Lục Khiêm thân cao ngàn trượng, mặc áo bào của Hoàng đế. Thân hình thẳng tắp, Thiên Tử kiếm trực tiếp biến lớn. Sau đó một kiếm cắt xuyên qua khoảng không.

Đây là bảo cấm thứ ba của Thiên Tử kiếm – Thiên ý. Khoảnh khắc kiếm này vung ra, thiên địa đột biến, trời đang rất nóng biến thành mùa đông giá rét. Tuyết lớn rơi đầy trời.

Ầm!

Bầu trời tối sầm. Trong mây đen, Hồ mẫu bị một lực khổng lồ đánh ra khỏi tầng mây. Bản thể của bà là một con hồ ly lông trắng. Phần đuôi đã mất đi tám cái, chỉ còn một cái lẻ loi trơ trọi tung bay ở không trung.

“Đây là…”

Khoảnh khắc kiếm vung lên, Hồ mẫu thình lình phát hiện lông tóc bắt đầu biến thành màu đen rồi chợt rơi xuống, một cỗ tử khí quấn quanh lấy bà. Chẳng mấy chốc, đạo hạnh của Hồ mẫu biến mất, chỉ còn lại một bộ khung xương.

Phù!

Một cơn gió thoảng qua. Tro cốt tung bay theo gió.

Thiên ý có thể dùng thay đổi bốn mùa, đảo ngược Âm Dương, cũng có thể đảo ngược sinh tử. Một kiếm vừa rồi kia cũng không có phát ra kiếm khí mạnh mẽ, thần quang loạn thất bát tao. Chỉ là một kiếm, đảo ngược sinh tử của Hồ mẫu.

【VIP】 Công chúa Khổng Tước, Giao Long đế khí.(3)

Bảo cấm tổng cộng có ba đạo giang sơn, xã tắc, thiên ý. Nếu sử dụng tất cả, chính là giết chết Thương Hạc đạo nhân ngày hôm đó.

Giang sơn đảo lộn, xã tắc rung chuyển, Âm Dương đảo loạn. Lực lượng của ba chiêu hợp nhất, cũng sẽ rút cạn tất cả lực lượng của Lục Khiêm. Sau khi giết chết Hồ mẫu, Lục Khiêm bắt đầu lần lượt đánh giết cao thủ Yêu tộc lạc đàn. Hiện tại đạo hạnh của hắn đã tương đương với Lục Chuyển Hư Đan. Bây giờ Cửu Quỳ Long, Hồ mẫu đã bị giết, còn lại đương nhiên không phải là đối thủ của Lục Khiêm.

Còn có Tiểu Vi của Hồ tộc. Lục Khiêm suýt nữa quên mất hồ ly có chín mạng. Tìm cả buổi, rốt cục bắt tới giết. Giết liên tiếp chín mạng.

Yêu tháp chín tầng. Tiêu Phàm đứng trước mặt Lục Khiêm, chỉ vào Yêu tháp chín tầng thẳng lên mây xanh, nói:

"Bệ hạ, còn lại đều ở chỗ này."

Nơi tụ tập của Yêu tộc, quả nhiên yêu khí nồng đậm. Toàn bộ bầu trời cũng nhuộm thành màu huyết hồng.

"Đúng rồi, còn có bảy vị Chư Hầu phản bội học cung cũng núp ở bên trong."

Vẻ mặt Tiêu Phàm khoái chí. Cuối cùng cũng đợi được đến ngày báo thù rửa hận.

Đi vào phía dưới Yêu tháp chín tầng. Phát hiện một nhóm yêu quái đang đứng trước tháp. Bọn họ tay không tấc sắt, dường như cũng không có ý định phản kháng. Đi thêm một đoạn nữa, phát hiện mấy Nhân tộc quỳ trên mặt đất, chân tay bị trói sau lưng.

"Trương Hưng, lại là ngươi."

Trương Hưng chính là một trong bảy đại Chư Hầu tạo phản. Hoá ra Yêu tộc trói bọn họ lại. Nhìn thấy đám người Tiêu Phàm, vẻ mặt Trương Hưng hoảng sợ, không ngừng giãy dụa.

"Khổng Yêu Sư, các ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta đã từng lập công cho Yêu tộc."

Nhìn thấy đám người Yêu tộc không để ý tới, Trương Hưng lại quay đầu nhìn về phía Lục Khiêm, cười nịnh nọt nói: "Bệ hạ, ta đều là bị ép buộc."

Keeng!

Nhân Hoàng kiếm ra khỏi vỏ, đầu của bảy đại Chư Hầu rơi xuống đất.

Một tên Điểu Huế đạo nhân đứng dậy. Đứng phía sau là một thiếu nữ rụt rè mặc áo khoác lông vũ màu trắng. Thiếu nữ có đôi mắt xanh thẳm, biểu hiện có chút sợ hãi.

"Đại hoàng tử Khổng Tước tộc, bái kiến Phong Đô Đại Đế. Đây là Trưởng công chúa của Khổng Tước tộc ta, nhóm chúng ta bằng lòng dâng toàn bộ gia sản của dòng họ, phụng bệ hạ là tổng chủ của Yêu tộc, khẩn cầu bệ hạ tha thứ."

Lục Khiêm đánh giá nữ tử từ trên xuống dưới, gật đầu nói: "Chuẩn. Ba ngày sau bản tọa đăng cơ, các ngươi cần phải đến đây, cùng ta xuất chinh đến Càn quốc."

"Đa tạ bệ hạ."

Đám người Yêu tộc quỳ xuống. Cái quỳ này tràn đầy khuất nhục. Bọn họ cũng không phải là thật lòng. Cái quỳ này cuối cùng sẽ có một ngày nhất định sẽ trả lại.

"Bệ hạ…" Tiêu Phàm vừa muốn nói gì, lại bị Lục Khiêm ngăn lại.

Lục Khiêm không nói gì, mà xoay người lại. Hắn cũng không phải người chú trọng thanh danh, làm Hoàng đế cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng mấy ngày trước đã phát hiện một chuyện rất thú vị. Hắn phát hiện Giao Long bên trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ hình như cảm thấy rất có hứng thú đối với đế khí. Hơn nữa, đã đến lúc Vạn Long Ngọc Tỷ sắp sinh ra một chân linh.

Ba ngày sau. Mặt trời mới mọc. Một tia nắng mặt trời chiếu vào phế tích tràn đầy thi thể và tiên huyết. Mang đến một sự ấm áp cho thế giới ảm đạm. Sau cuộc đại chiến này, cuối cùng nghênh đón hòa bình mới Lần nữa, và một Hoàng đế mới. Nghe nói Hoàng đế mới này vô cùng bá đạo. Ngay cả Yêu tộc không ai bì nổi cũng bị Hoàng đế giết. Yêu tộc hơn một tí là đánh người, ăn người trên đường cái trước kia cũng không thấy tung tích. Yêu quái thân thiện ngay cả khi chúng nhìn thấy con người. Bách tính mặc dù không hiểu rõ Phong Đô Đại Đế, nhưng nhìn thấy trị an tốt hơn nhiều thì trong lòng cũng có cảm giác tán thành.

Hoàng cung Đại Tề.

Trải qua một trận đại chiến, hoàng cung bị hủy đến bảy tám phần. Đám người tụ tập bên trong Triều Dương điện vẫn còn tương đối hoàn hảo. Nhân tộc lấy Già Lam, Thu Quan cầm đầu, đứng ở bên trái đại điện. Yêu tộc lấy Đại hoàng tử Khổng Kim của Khổng Tước tộc cầm đầu, đứng phía bên phải đại điện. Lục Khiêm ngồi ở trên đài cao. Hương thơm vương vấn, ngọc bội kêu đinh đang. Có vẻ vô cùng uy vũ bất phàm.

Không chỉ như vậy, vì thể hiện sự hòa bình giữa hai tộc, Lục Khiêm đưa Công chúa Khổng Tước đến hậu cung. Đương nhiên, Lục Khiêm cũng không tính là háo sắc. Chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi. Trong cùng một đại điện, vẫn có không khí giương cung bạt kiếm giữa mọi người. Tiêu Phàm bước ra một bước, nói: "Bệ hạ, việc xây dựng tế đàn đã hoàn thành, phải chăng hiện tại đăng cơ?"

"Được." Lục Khiêm gật gật đầu.

Sau đó thay đổi thịnh trang, trong sự bao vây của mọi người đi ra ngoài. Đại điện đăng cơ không long trọng như khi phong thiện. Chỉ cần đốt hương cầu nguyện Thượng Thiên, tế bái tiên vương là đủ. Có một đài cao trên trận của đại điện. Trên đài cao có hai Tế Tửu tóc trắng bạc phơ. Hai người này không có tu vi, chỉ là tinh thông lễ nghi hoàng thất.

Lục Khiêm đầu đội kim quan, đeo ngọc tỷ, bảo kiếm, ngọc bội bên hông, mặc áo bào màu vàng có vẻ vô cùng khí thế. Đồ án Chân Long trên áo choàng sinh động như thật. Từng bước một bước lên đài cao.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Chúng sinh quỳ lạy, sơn hô vạn tuế.

Không chỉ con người, mà cả các chi bộ giáp lấy Long tộc cầm đầu mọi người đều lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt. Có thể là niềm tự an ủi của kẻ bại trận. Lục Khiêm hiển lộ Giao Long Pháp Thân một lần, không biết bị ai truyền thành có được huyết mạch Long tộc. Cho nên phần lớn Long tộc coi Lục Khiêm là người một nhà.

【VIP】 Pháp bảo Vạn Long, Huyền Hoàng đế khí.

Ầm!

Trên bàn đặt mấy cái đầu Yêu tộc. Tiểu Vi, La Chân, Mai Khê. Ba người này chính là kẻ cầm đầu hại chết La Vân.

Khổng Kim nhìn thấy tế đàn đặt đầu lâu vào, khóe miệng hơi run rẩy, bất mãn trong lòng, nhưng cũng không dám nói cái gì.

Lục Khiêm lên đài, Tế Tửu ngâm xướng đảo từ, âm điệu dâng trào ngừng ngắt. Đốt ba nén hương. Khoảnh khắc cắm vào lư hương. Một cỗ khí thế cường đại đánh tới. Người khác có lẽ không nhìn thấy cái gì. Nhưng trong mắt Lục Khiêm, Cửu Thiên rủ xuống một đạo Huyền Hoàng chi khí. Huyền Hoàng chi khí dài hơn trượng, thần bí lại bí ẩn. Biến mất vào trán của mình.

Ầm!

Thức Hải chấn động một hồi. Hoàng Tuyền bốc lên, Kim Kiều rung chuyển. Ở sâu dưới lòng sông, một tồn tại cường đại mở ra con ngươi màu vàng. Ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Ngao!

Độc Giác Giao Long ngửa mặt lên trời thét dài, ánh mắt tham lam bá đạo. Độc Giác Giao Long đời trước là Ngư Long thảo. Ngư Long thảo bẩm sinh có thể thôn phệ tất cả, vạn vật duy ta bá đạo. Sau khi thành Giao Long lại càng như vậy. Huyền Hoàng chi khí rơi xuống trong Thức Hải. Độc Giác Giao Long hé miệng, ừng ực một tiếng, nuốt xuống bụng. Chỉ

thấy bụng Giao Long chập trùng lên xuống, như thể có thứ gì đó đang đi loạn trong bụng. Theo thời gian trôi qua, Huyền Hoàng chi khí đi loạn dần dần bình tĩnh trở lại. Giao Long xoay quanh hư không, thân thể vĩ ngạn. Khí chất thay đổi lớn. Trước kia là âm lãnh, ngoan độc, tà ác. Hiện tại thêm một chút duy ngã độc tôn bá đạo. Nhãn thần mạnh mẽ uy nghiêm, phản chiếu thế giới to lớn, giống như một vị Vương giả đi tuần tra lãnh thổ.

"Lực lượng tính chất thay đổi sao?" Lục Khiêm thầm nghĩ.

So sánh với trước kia, quả thực Giao Long đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Trước kia Giao Long âm lãnh xảo trá, thoạt nhìn là một nhân vật phản diện, làm lòng người sinh chán ghét ác cảm. Bây giờ giống như là Vương giả bạo ngược, tung hoành thiên hạ không sợ hãi. Không chỉ có như thế, Giao Long dường như đã trải qua một số biến đổi, lực lượng và nhục thân không còn được như trước. Dường như được tách ra khỏi một số đặc điểm của Giao Long tộc. Mà đạo hạnh còn tăng lên không ít.

"Đợi sau khi thống nhất thiên hạ, lại thử nuôi nó bằng Huyền Hoàng chi khí một chút." Lục Khiêm thầm nghĩ nói.

Huyền Hoàng chi khí này là đế khí. Hiện tại mới kiểm soát Tề quốc, sau này thống nhất thiên hạ, chỉ sợ thật sự có thể sáng tạo ra một dị chủng hoàn toàn mới. Thế gian có vô số loại Long tộc, ngoại trừ Chân Long chi đạo chính thống. Ngoài ra còn có dị chủng không thua gì Chân Long. Ví dụ như Ứng Long có cánh, Thanh Long thiên sinh địa thành mộc tính, và Cang Kim Long. Đây đều là dị chủng không thua gì Chân Long, đồng thời không chịu trói buộc huyết mạch của Chân Long. Trời sinh uy lực cường đại, có thần thông không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này. Bây giờ còn có một cái Vạn Long Ngọc Tỷ còn chưa giải quyết. Lục Khiêm mở hai mắt, tinh quang lóe lên một cái rồi biến mất. Ánh mắt quét về phía Yêu tộc tụ tập phía dưới. Lục Khiêm Lấy danh nghĩa của đại điện đăng cơ, đã mang gần như tất cả những con yêu quái Dưỡng Thần trở lên tới. Những yêu quái này tự xem mình là tân đế, tình thế so với người chênh lệch, cũng không dám sĩ diện, đành phải hấp tấp đến đây.

Nhìn thấy ánh mắt của Lục Khiêm, Khổng Kim hơi cúi người, chắp tay và nói: "Bệ hạ có gì phân phó?"

"Thật là có phân phó."

"Mời bệ hạ nói."

"Mượn đầu các ngươi người dùng một lát."

Ầm!

Vừa dứt lời, đại trận đã mai phục từ lâu ầm vang một tiếng phát động. Mây đen huyết hồng bao phủ vùng đất nơi có Yêu tộc. Kiếm khí vô biên và Tam Sắc Thần Thủy rơi xuống. Âm phong phá huyết nhục của bọn họ.

"A! Lục Khiêm ngươi sẽ chết không yên lành."

"Nói không giữ lời, cặn bã. Ta sẽ ở phía dưới chờ ngươi."

Tiếng kêu thảm của đám yêu quái dần dần lắng xuống. Đám người Nhân tộc nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. Lại còn có loại cách chơi như vậy. Trong lòng vừa kinh ngạc lại thoải mái. Vị quân chủ dùng thủ đoạn bá đạo này có thể mang lại những thay đổi khác nhau cho thế giới.

Lục Khiêm giơ cao Vạn Long Ngọc Tỷ. Từng đạo tinh khí Long Châu màu xám không ngừng tràn vào bên trong Vạn Long Ngọc Tỷ. Đây là tinh khí của một chủng tộc. Với tiếng gầm vang vọng khắp thế giới. Một con Yên Long màu xám

giống như đã sống lại bên trong Vạn Long Ngọc Tỷ. Yên Long sinh động như thật, tròng mắt màu xám mang theo một chút linh trí. Gật đầu với Lục Khiêm, biểu đạt sự kính trọng của mình.

Pháp bảo Nguyên Linh ra đời. Vạn Long Ngọc Tỷ chính thức trở thành món pháp bảo thứ tư của Lục Khiêm. Có được bảo cấm —— Long Hồn.

Có thể triệu hoán ra hồn phách Long Châu đối địch. Một ấn có nghĩa là thiên quân vạn mã.

Sau khi Vạn Long Ngọc Tỷ thành công, Yêu tộc phía dưới gần như đã chết sạch.

Nghi thức kết thúc, Lục Khiêm sắp xếp một số quốc sự. Ví dụ như bãi bỏ đất phong hầu, thực hiện hệ thống quận, v.v.

Lúc đầu, mọi người đều sợ hãi vì nghĩ rằng sẽ đi theo con đường cũ của Mai Khê. Trải qua một phen giải thích, mọi người mới biết rõ chính là đang phổ biến phương pháp quản lý Thánh bên trong Vương bên ngoài. Đối với người mình dùng nền chính trị nhân từ, đối với kẻ địch dùng bá đạo. Đám người nghe xong mới yên lòng. Kẻ địch thế nào cũng không quan trọng, mấu chốt là đừng dùng những thủ đoạn đó đối phó với mọi người một nhà là được.

【VIP】 Pháp bảo Vạn Long, Huyền Hoàng đế khí. (2)

"Đúng rồi, các ngươi xử lý những Yêu tộc khác đi, bắt đầu nuôi nhốt cũng được." Lục Khiêm ra lệnh.

"Vâng, bệ hạ."

Đám người Già Lam lui ra.

Lục Khiêm hơi nhắm mắt lại, giao tiếp với Kim Kiều Nguyên Linh trong cơ thể mình. Đỗng Sát Thần Nhãn và Nhân Hoàng kiếm không nhận được phản hồi từ việc tăng cường cấm chế. Xem ra tế tự đơn thuần còn chưa đủ, nhất định phải có thủ pháp luyện chế cao cấp. Tu vi đến tình trạng như Lục Khiêm đã là hạn mức cao nhất ở những nơi xa xôi này. Bây giờ đan dược, thủ pháp Luyện Khí có tác dụng cực kỳ nhỏ bé với mình. Đợi đến lúc đến thế giới trung tâm, có thể tiến thêm một bước. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lấy một hạt châu từ trong ngực ra. Trong hạt châu óng ánh sáng long lanh chứa một lão nhân gầy trơ cả xương.

"Ngươi xác định có thể tìm thấy phương pháp đi tới thế giới trung tâm?"

"Đương nhiên, trận pháp truyền tống ta tới đây trước đây ở ngay Đại Hỏa sơn ở hải ngoại, những năm này ta lúc nào cũng phái người bảo dưỡng tu sửa, chỉ thiếu Không Trung Thạch thôi."

“Rất tốt, lát nữa ta phái người đích thân nghiệm chứng thật giả. Yêu Nguyệt.”

Xoạt!

Hư ảnh một nữ tử xuất hiện sau lưng Lục Khiêm.

“Lão gia.”

“Ngươi phái người đi đến Hỏa sơn ở hải ngoại điều tra một chút, có kết quả thì nói cho ta.”

“Vâng.”

Thân hình Yêu Nguyệt biến mất.

Xử lý xong việc pháp trận. Lục Khiêm đem ánh mắt đặt ở trận đại chiến tiếp theo. Tề quốc do hắn chỉ huy nhất định là phải thống nhất thiên hạ. Không chỉ là vì nguyện vọng của La Vân. Đồng thời cũng là vì cướp đoạt đế khí và mượn cơ hội thu thập bảo vật. Nói đến đây, Lục Khiêm đã rất lâu chưa từng gặp một Chân Lục mới. Nhất định là bị một ít người giấu đi. Mấy ngày nay có thể phái người tìm kiếm một phen.

Càn quốc năm bè bảy mảng, thống nhất chỉ là vấn đề về thời gian.

Lục Khiêm đăng cơ, quốc hiệu là Đô, niên hiệu là Phong Đô. Năm lên ngôi là năm Phong Đô đầu tiên.

Phong Đô năm thứ hai. Phong Đô Đại Đế, tổng chủ của Yêu tộc, Đại Tế Tửu Lục Khiêm của Tắc Hạ học cung thành công thu phục phía tây và lãnh thổ cũ ở phía bắc. Thực hiện hệ thống quận, hủy bỏ môn phái và thành lập các học cung hạ cấp ở các quận, huyện và những nơi khác. Phong Đô năm thứ ba. Phong Đô đại địa công phá phía đông và trung bộ.

Trong thiên hạ, chỉ còn một địa phương nhỏ ở phía nam kéo dài hơi tàn. Thanh Hư môn và Tê Hà giáo không rõ tung tích.

Trung Đô, hoàng cung Đại Càn trước đây. Lục Khiêm ngồi trong thư phòng, dưới ánh nến mờ ảo, ôm lấy thân thể mềm mại của Tiểu Thanh, nghe Yêu Nguyệt nhỏ nhẹ báo cáo phía sau, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo ấn nhẹ lên vai.

"Vẫn chưa tìm thấy người sao?"

Yêu Nguyệt lắc đầu, nói: "Nô tài nghe nói, có thể bọn họ trốn vào bên trong Tiểu Động Thiên."

"Tiểu Động Thiên. Hừ, để xem bọn họ trốn được bao lâu."

Tiểu Động Thiên vẫn có mối liên hệ nhất định với ngoại giới. Mà Tiểu Động Thiên không thể tự cung tự cấp, một ngày nào đó bọn họ sẽ ra ngoài.

"Đúng rồi, đã tìm được Chân Lục chưa?"

"Tìm được ba cái, đã đưa tới thư phòng của lão gia."

"Được, lát nữa ta đi qua nhìn một chút."

Lục Khiêm đứng dậy, chỉ về phía nam xa xôi.

"Thu mấy địa phương cuối cùng lại đi."

"Phía nam có nhiều quốc gia của dị nhân, khí hậu khắc nghiệt nên có thể lâu hơn một chút."

"Vậy để ta tới đi."

Phong Đô năm thứ ba. Phong Đô Đại Đế một mình xông vào Hậu Nhãn quốc, Nữ Tử quốc, Hỏa Nhân quốc, Mạnh Thư quốc, Hạc Dân quốc và ba mươi sáu nước của các loại dị nhân, ngoại trừ Nữ Tử quốc dùng phương thức đặc thù, các quốc gia khác đều lấy thủ đoạn bạo lực thuần túy để chinh phục. Ba mươi sáu quốc chủ nhao nhao hiến vương miện đầu hàng, tuyên bố vĩnh viễn thần phục.

Sau trận chiến này, thanh danh của Phong Đô truyền khắp bốn phương tám hướng. Không chỉ ở Nhân tộc, ở Yêu tộc

cũng có danh vọng rất lớn.

Hình tượng và những sự tích của Phong Đô Đại Đế đã được ghi lại trong điển tịch và được mọi người truyền miệng tạo thành thần thoại và truyền thuyết, được lan truyền trên vùng đất này. Ngàn năm vạn năm, bất tử.

Lúc này Lục Khiêm, cũng không biết những chuyện này. Bây giờ phần lớn quốc thổ nằm dưới sự kiểm soát của mình. Thế lực lập tức bành trướng, khiến cho dấu vết rất khó xử lý. Đồng thời, đại điển đăng cơ còn khua chiêng gõ trống chuẩn bị.

"Bệ hạ, sứ giả của Thanh Hư môn và Tê Hà giáo cầu kiến."

Thân hình của Già Lam xuất hiện.

"Bệ hạ, Tê Hà giáo và Thanh Hư môn cầu kiến."

Thân ảnh của Già Lam chậm rãi xuất hiện bên cạnh Lục Khiêm.

"Ồ? Rốt cục chịu ra rồi sao?" Lục Khiêm cười nói: "Cho bọn họ vào đi."

Một lúc sau, có hai sứ giả đi vào cửa. Bên trái một thân hỏa hồng, bên phải một thân trắng như tuyết. Khí chất khác biệt, anh tuấn tiêu sái.

"Đệ tử Liệt Dương chân truyền đời thứ hai mươi tám của Tê Hà giáo bái kiến Đại Đế."

"Đệ tử Bạch Lộc chân truyền đời thứ ba mươi mốt của Thanh Hư môn bái kiến Đại Đế."

Hai người thần thái khiêm tốn, không có một chút kiêu ngạo xuất ra từ danh môn. Phía sau còn có một nam tử có khuôn mặt uy nghiêm, tứ chi đứt rời lơ lửng.

"Phong Đô đạo… Bệ hạ, đã lâu không gặp."

【VIP】 Ngọc Hạc đạo nhân, Trảm Tam Thi Trùng.

Người này chính là Dạ Thi Sơn Vương - Vương Tử Dạ. Vương Tử Dạ nhìn thấy Lục Khiêm, trong lòng vẫn là có chút không quen. Vài thập niên trước vẫn là thủ hạ của mình, hiện tại biến thành một tồn tại tại mình cần phải ngước nhìn. Cho nên vừa rồi gặp mặt suýt chút nữa không phản ứng kịp. Cho dù như thế nào, người này không còn là nhân vật nhỏ tiện tay là có thể giết chết.

Vương Tử Dạ thái độ đoan chính, trịnh trọng thi lễ một cái.

"Đã lâu không gặp, Sơn Vương."

"Bệ hạ, Bắc Minh pháp minh không còn, bệ hạ gọi ta là Vương Tử Dạ là được rồi."

Lục Khiêm đứng lên, đi tới trước mặt đám người, đánh giá ba người từ trên xuống dưới một lần.

Ba người cảm giác toàn thân không được tự nhiên, cảm giác như thể tất cả bí mật trên cơ thể họ đã bị nhìn thấy.

"Các ngươi tới đây là để cầu hoà? Hay là khiêu chiến?"

Bạch Lộc một bước tiến lên trước, chắp tay nói: "Bệ hạ, chúng ta tới là vì cầu hoà. Hai môn phái về sau phụng bệ hạ phân công, tôn bệ hạ là tổng chủ của thiên hạ. Hi vọng bệ hạ không truy cứu nữa."

"Ồ? Các ngươi mang đến cho Tề quốc tổn thất lớn như thế, Thái Vi Tử không đích thân đến cửa tạ tội sao?"

“Bệ hạ có chỗ không biết, chưởng môn Thái Vi Tử nói thẳng là sợ tới sẽ bị mang đi tế trời, nếu như bệ hạ nguyện ý, có thể di giá đến La Phù Sơn, mọi việc đền bù đều có thể thương lượng.”

“Còn có, chưởng môn Thái Vi Tử nói có bí mật trọng đại muốn bẩm báo, liên quan tới việc của Thương Hạc đạo nhân và Ngọc Lâu Chân Lục.”

“Bệ hạ, coi chừng có bẫy.” Già Lam nhẹ giọng nhắc nhở.

“Không sao. Dẫn đường đi.”

Lục Khiêm không sợ đối phương có mai phục, mà là sợ tìm không thấy vị trí của bọn hắn. Đương nhiên, cũng không phải hắn cuồng vọng tự đại, cho là mình thật sự thiên hạ vô địch. Có Thất Thập Nhị Biến, đối phương cũng không thể nhận ra có phải là người thật hay không. Còn có pháp bảo Đỗng Sát Thần Nhãn, sẽ không dễ dàng rơi vào trong âm mưu quỷ kế của đối phương.

“Ặc… Được, tại hạ sẽ truyền tin.” Bạch Lộc sững sờ, không ngờ Lục Khiêm lại thẳng thắn như vậy. Thế là lấy ra một khối bạch ngọc hình tròn. Tung lên trời.

Xoạt!

Bạch ngọc biến thành bầu trời đầy ánh sáng huỳnh quang. Quang mang tạo thành một cổng tròn. Cửa động tối như mực, không biết phía sau là thứ gì.

“Bệ hạ, nơi đây thông với Tiểu Động Thiên La Phù sơn.” Bạch Lộc nhìn lại.

“Lão gia, nếu không ta đi vào trước?” Già Lam đi đến bên cạnh Lục Khiêm nói.

Đối phương tới quá khó giải thích, tám chín phần mười là có bẫy.

“Không cần, mình ta đi vào là đủ.”

Lục Khiêm nói xong bay vào cửa lớn. Giờ khắc này, không có ai biết rõ đây là chân thân hay là cọng tóc biến thành người giả. Từ khi ngưng tụ bảy mươi hai đạo Bản mệnh phù lục, Thất Thập Nhị Biến của Lục Khiêm càng trở nên xuất thần nhập hóa.

Tiến vào trong động. Ngay khi tiến vào cửa lớn, trước mặt lập tức sáng lên. Mây mù chen chúc, biển cây mênh mông. Tiên Hạc phi cầm, kỳ hoa dị thảo. Một mùi thơm ngát làm lòng người sảng khoái đánh tới.

Tiểu Động Thiên này không lớn, bán kính khoảng hai mươi dặm. Ở trung tâm là một hồ nước lung linh.

Đình giữa hồ. Một nam tử trung niên uy nghiêm mặc áo bào ngồi nghiêm chỉnh, bên cạnh là một tráng hán mặc y phục Đại Hồng.

Lục Khiêm bước ra một bước, vượt qua vài dặm, trước mặt là hai người. Hai người nhìn thấy Lục Khiêm lập tức đứng dậy, chắp tay mà bái.

“Thái Vi Tử.”

“Viêm Húc.”

“Bái kiến Phong Đô Đại Đế.”

Hai người này theo thứ tự là chưởng môn của Thanh Hư môn và Tê Hà giáo.

“Ngươi chính là đệ nhất cao thủ đương thời Thái Vi Tử?’

Lục Khiêm vô cùng hứng thú nhìn Thái Vi Tử. Xung quanh không có mai phục gì.

Thái Vi Tử cười khổ một tiếng, nói: “Trước mặt bệ hạ không đảm đương nổi xưng hô này. Việc của Càn quốc cùng tổ

sư, tại hạ tạ tội với bệ hạ. Vừa rồi hai chúng ta đã thảo luận, hai giáo quyên ra bảy phần tài sản."

Môn phái tồn tại đến nay, kỹ năng cần thiết chính là co được dãn được. Mọi thứ không hẳn phải đập chết, vẫn phải cúi đầu nếu cần thiết.

"Chuyện này là chuyện khác, nghe nói ngươi có bí mật muốn báo?" Lục Khiêm ngồi xuống rót một chén trà.

"Ừm, liên quan tới bí mật của thế giới này, bệ hạ có biết bên ngoài Thái Ảm vực còn có một thế giới càng rộng lớn hơn?"

"Ngươi nói là thế giới trung tâm?" Lục Khiêm giống như cười mà không phải cười.

"Cái này… Bệ hạ thật sự là người đến từ thế giới trung tâm?" Thái Vi Tử kinh ngạc nói.

"Cũng không phải, bí mật không phải cũng chỉ có một cái này sao?"

"Ặc, chúng ta còn có phần giới thiệu chi tiết về Đan Kiếp và cảnh giới Nguyên Thần, thậm chí cả tin tức về Động Chân Cảnh bên trên Nguyên Thần."

Nói đến đây, Lục Khiêm đã đến với bản chất. Bởi vì truyền thừa thiếu thốn, kiến thức của bản thân đối với phương diện này cũng nửa vời. Sau khi vượt qua Phong Kiếp, Nguyên Thần nhận rèn luyện, sẽ biến hóa ra Pháp Tướng mạnh mẽ hơn. Pháp Tướng là hiện thân thần thông do chính mình tu hành, chiến đấu kịch liệt hơn. Đây cũng là lý do tại sao Đan Kiếp được xưng là mạnh nhất trên mặt đất. Hỏa Kiếp Lôi Kiếp sau này cũng là dùng để tôi luyện Kim Đan và Pháp Tướng. Tôi luyện đến cuối cùng, Kim Đan phá vỡ, Nguyên Thần thuần dương. Chính thức tiến vào cảnh giới Nguyên Thần.

【VIP】 Ngọc Hạc đạo nhân, Trảm Tam Thi Trùng.(2)

Nguyên Thần sở dĩ thoát khỏi Tinh Thần, bước vào khoảng không vô biên vạn cổ tịch diệt là bởi vì đã sinh ra Pháp Vực.

Pháp Vực là lĩnh vực đạo hạnh biến thành, có được quyền năng không thể tưởng tượng nổi.

Pháp Vực tự cung tự cấp, không cần lo lắng hư không cằn cỗi. Đồng thời bên trong Pháp Vực, Nguyên Thần là mạnh nhất. Cho dù bị thương nhiều lần, đều có thể khôi phục ngay lập tức. Bởi vì Nguyên Thần có thể tự do tự tại xuyên thẳng qua Tinh Thần, cho nên gọi Tinh Quân. Mà Động Chân Chân Quân thì mạnh hơn.

Pháp Vực biến đổi Động Thiên, chính là một thế giới nhỏ độc lập. Những Động Thiên bên trong này khác với những Tiểu Động Thiên thông thường. Giống như loại Tiểu Động Thiên của La Phù sơn này, Thực ra cũng phụ thuộc vào đại địa. Giống như diều thả trên trời. Nhìn như tự do không bị gò bó, thực tế vẫn là có một sợi dây liên kết với đại địa. Một khi sợi dây bị đứt, Tiểu Động Thiên cũng không còn tồn tại.

Tu sĩ Động Chân gọi là Chân Quân. Giai đoạn này cũng chỉ tồn tại bên trong ghi chép của thế giới trung tâm, không có nhiều mối quan hệ chi tiết.

“Cửu Thiên Ngọc Lâu lại là cảnh giới gì của tu sĩ khai sáng? Nơi đây còn có bao nhiêu Chân Lục?” Lục Khiêm nghi ngờ nói.

Khi nhắc đến Cửu Thiên Ngọc Lâu, khuôn mặt Thái Vi Tử trở nên nghiêm túc và có chút xấu hổ. "Khụ khụ, bệ hạ, người sáng lập của Cửu Thiên Ngọc Lâu đã bị ngài giết."

"Câu này có ý gì?"

"Thương Hạc tổ sư thực ra chính là người sáng lập Cửu Thiên Ngọc Lâu. Hoặc là nói hắn là một phần của người sáng lập."

Lục Khiêm nghe vậy ngồi thẳng người, đây dường như là một bí mật Thượng Cổ.

"Bệ hạ có biết Trảm Tam Thi Trùng chi pháp không?"

Thượng Cổ có đại phái tên là Cửu Thiên Ngọc Lâu. Phái này thống trị hai đại lục và mấy chục hòn đảo ở hải ngoại. Thái Ảm vực chính là khu vực bọn họ thống trị. Người sáng lập Ngọc Hạc trấn thủ ở đây.

"Đây là một loại thủ đoạn diệt trừ chấp niệm, Trảm Tam Thi Trùng ra, đại đạo có hi vọng, chẳng lẽ nói…" Viêm húc bỗng nhiên chen vào nói, kinh ngạc nhìn Thái Vi Tử.

"Không sai, người kia đã Trảm Thượng Thi Trùng Bành Cứ, Hạ Thi Trùng Bành Kiểu, Trung Thi Trùng Bành Chất ra. Không ngờ không thể khống chế nổi Tam Thi, Tam Thi xảy ra bất đồng, ngược lại dẫn đến Nguyên Thần cao nhân hồn phi phách tán.

Ngọc Hạc đạo nhân vì đạt được Âm thần thuần dương, Thém Tam Thi Trùng ra. Bản thân Tam Thi là hiện thân của các loại chấp niệm, ác niệm, ngoan niệm, ngàn năm vạn năm không tiêu tan. Mỗi một kiếp, đụng phải đều phải quyết định ra thắng bại. Mỗi một kiếp tu vi cực cao, nhất định mang đến gió tanh mưa máu.

Mà Thương Hạc đạo nhân thì là hóa thân của Thượng Thi Trùng Bành Cứ, thức tỉnh linh trí hơi sớm, cho nên ẩn núp

mấy ngàn năm. Lúc đầu nghĩ thừa dịp thiên địa đại kiếp, hoàn toàn kết thúc ngàn năm ân oán, không ngờ bị Lục Khiêm đánh gãy.

"Tại hạ thu dọn di vật của tổ sư, mới phát hiện huyền bí trong đó." Thái Vi Tử giải thích nói: "Bao gồm tin tức về Cửu Thiên Ngọc Lâu Chân Lục."

Chân Lục tổng cộng có hai mươi tám tấm. Thực ra Ngọc Hạc đạo nhân tu luyện là phù lục chi đạo. Hai mươi tám Chân Lục này vừa là Bản mệnh phù đan, vừa là pháp bảo. Bên trong hai mươi tám tấm có một tấm là Tổng Lục hiệu lệnh. Chỉ cần tìm được Tổng Lục hiệu lệnh kia, là có thể thu hồi tất cả Chân Lục. Nhưng Thương Hạc đạo nhân tìm kiếm nhiều năm, cũng không tìm được Tổng Lục mà Ngọc Hạc để lại.

Nói xong, Thái Vi Tử cho Lục Khiêm một bộ địa đồ.

Nói xong, Thái Vi Tử giao cho Lục Khiêm một bộ địa đồ.

"Đây là bản đồ địa hình của động phủ cất giấu Ngọc Lâu Tổng Lục. Nghe nói ở đây có phương pháp tiến vào Trung Ương đại trận." Thái Vi Tử nhẹ nhàng nói.

Mặc dù có địa đồ, Thương Hạc đạo nhân vẫn đi tìm trong nhiều năm mà không tìm thấy. Nơi này dường như đã biến mất.

Lục Khiêm cầm lấy địa đồ, xem qua. Đây không phải là phụ cận của truyền tống trận mà Đệ Nhất Vô Lượng đã nói sao? Thời điểm vừa mới nghe Thái Vi Tử nói đến truyền tống trận, trong lòng Lục Khiêm đã có một loại dự cảm. Không ngờ thật đúng là như vậy.

Cất kỹ tấm địa đồ, Lục Khiêm nhìn về phía đám người Thái Vi Tử.

"Ta cần một lượng lớn Không Trung Thạch, các ngươi có thể hiến một ít tài sản, Không Trung Thạch ta muốn một trăm

cân.”

“Một trăm cân Không Trung Thạch…”

Hai người Thái Vi Tử và Viêm Húc hai mặt nhìn nhau, sắc mặt khó xử. Một trăm cân, tương đương với chín phần của Tiểu Động Thiên. Nếu như hai nhà chia sẻ, ngược lại là có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

“Đại nhân, có thể ít một chút không?”

“Không được.”

Thái Vi Tử nghĩ một lát, rốt cục quyết định.

Ầm!

Pháp lực phồng lên, đánh ra một gợn sóng.

Răng rắc!

Không gian vỡ vụn, lộ ra cửa động đen sì. Thái Vi Tử lôi ra một tảng đá đen như mực, to bằng đầu người, đầy lỗ đen. Tảng đá rất nhẹ, nhẹ nhàng trôi nổi trên lòng bàn tay.

“Đây chính là Không Trung Thạch.” Vẻ mặt Thái Vi Tử đau lòng. Khoảnh khắc rút Không Trung Thạch ra, toàn bộ phạm vi của Tiểu Động Thiên cũng nhỏ lại rất nhiều. Không Trung Thạch là nền tảng của Tiểu Động Thiên, số lượng càng nhiều thì Tiểu Động Thiên càng lớn. Nghe nói vật này là đá được biến thành từ hài cốt của Động Chân Cảnh Chân Quân. Đại chiến Thượng Cổ khiến cho Động Chân vẫn lạc, tiên huyết và huyết nhục vẩy xuống đại địa, hình thành loại Không Trung Thạch đặc biệt này.

【VIP】 Hoàng Tuyền Đế Long

Lục Khiêm lấy Không Trung Thạch, trở lại Diễm Tâm Kim Cung. Lấy ra hạt châu giam giữ Đệ Nhất Vô Lượng.

“Ngươi có biết nơi này không?”

Lục Khiêm mở địa đồ ra trên bàn.

“A? Giống như ngay bên cạnh trận pháp truyền tống, có thể nơi đó không có động phủ gì.” Đệ Nhất Vô Lượng kinh ngạc nói.

Hỏi chi tiết một chút, nhưng suy nghĩ của Lục Khiêm rất rõ ràng. Thương Hạc đạo nhân không tìm thấy động phủ, trách cứ đổ lên đầu của Đệ Nhất Vô Lượng. Sau khi Đệ Nhất Vô Lượng truyền tống đến Thái Ảm vực. Phòng ngừa truyền tống trận bị người phát hiện, tạo ra một pháp trận có khí tức bí ẩn. Những năm này làm Phù Đề quốc chủ, vì tu sửa pháp trận, đặc biệt làm một trận pháp khổng lồ, che giấu toàn bộ khu vực xung quanh lại. Cho nên Thương Hạc đạo nhân vẫn luôn không tìm thấy nơi cất giấu Ngọc Lâu Chân Lục cuối cùng.

Lục Khiêm gọi Già Lam và đám người Yêu Nguyệt đến. Giao cho các nàng một phần Không Trung Thạch và hạt châu giam giữ Đệ Nhất Vô Lượng.

“Các ngươi mang theo phần Không Trung Thạch này hoàn thiện pháp trận, còn có, một tháng sau ta chính thức đăng cơ, các ngươi nhớ chuẩn bị sớm.”

Đại điển đăng cơ lần này. Lục Khiêm phải làm cho long trọng một chút mới được. Thủ lĩnh tất cả thế lực đều phải đến,

lần này không giết người, chính là vì Huyền Hoàng chi khí nhiều một chút, nhìn xem Hoàng Tuyền Giao Long có thể trưởng thành đến mức nào.

"Vâng, bệ hạ."

Đám người Già Lam lui ra.

Động phủ cũng không cần mình đi tìm. Có được vạn dặm giang sơn, chút chuyện này không để thủ hạ làm thay mình thì thật uổng phí. Đợi sau khi tìm thấy động phủ mấu chốt, Lục Khiêm lại ra ngoài cũng không muộn.

Diễm Tâm Kim Cung. Lục Khiêm ngồi xếp bằng. Pháp lực lưu chuyển trong đan điền, một Kim Đan tròn trùng trục lơ lửng trong hư không. Tốc độ pháp lực vận chuyển rất chậm. Thế giới này đối với Chân Đan trở xuống vẫn còn chịu đựng được, chèo chống Chân Đan cũng có chút độ khó. Lục Khiêm dùng hết tất cả thủ đoạn, cũng khó khăn lắm mới tiến vào cấp độ Chân Đan. Thăng cấp lên trên quả thực có chút khó khăn. Có thời điểm dùng hết pháp lực, cần thời gian rất dài để khôi phục. Đây hẳn là cực hạn của thế giới này. Có lẽ phải đến thế giới trung tâm mới giải quyết được vấn đề này.

Một tháng sau. Đại điển đăng cơ.

Phong Đô Đại Đế tuyên bố toàn bộ Thái Ảm vực hoàn toàn thống nhất.

Tại đại điển đăng cơ, Thái Vi Tử và Viêm Húc dẫn đầu tuyên bố giải tán Thanh Hư môn và Tê Hà giáo, môn nhân triệt để nhập vào Tắc Hạ học cung, còn Thái Vi Tử thì đảm nhiệm chức Đại Tế Tửu. Những môn phái còn chưa giải tán nhao nhao bắt chước.

Thời đại trước kết thúc. Thái Ảm vực tiến vào kỷ nguyên mới. Danh vọng của Phong Đô Đại Đế xâm nhập lòng người, là vị Hoàng đế đầu tiên thống nhất thiên hạ, sự tích của hắn sẽ

lưu truyền thành các loại thần thoại, được vạn dân truyền xướng.

Tắc Hạ học cung. Mấy thiếu niên chạy trên đường cái.

"Nhanh lên, hôm nay Tiêu Phàm Kiếm Chủ giảng bài, chậm là không giành được vị trí."

"Tiêu Phàm Kiếm Chủ là thiên tài bệ hạ đích thân dạy cho, nếu có một số bản lĩnh của ngài thì tốt."

Các thiếu niên vui cười đùa giỡn. Trước mặt là một cửa đá khổng lồ. Bên cạnh cửa đá dựng một tấm bia cao. Trên đó viết tục danh của các Đại Tế Tửu các đời và sự tích. Đại Tế Tửu đời thứ nhất là Lục Khiêm. Tạo ra hệ thống học cung, sát nhập môn phái, giết Cửu Quỳ Long, Hồ mẫu, Thương Hạc đạo nhân, nhất thống thiên hạ, tạo ra thái bình và các loại sự tích.

Các thiếu niên nhìn thấy tấm bảng hiệu này, nhịn không được khom người hành lễ. Phong Đô Đại Đế là người bọn hắn sùng bái nhất, trên đó ghi lại sự tích, chỉ là nhìn một chút liền nhiệt huyết dâng trào, làm mọi người muốn hướng tới.

Linh Tiêu cung.

Bên trong màn che, một thân thể trắng tinh nằm trên giường. Cơ thể mềm mại mỏng manh, bộ ngực đầy đặn và những chiếc lông vũ sặc sỡ trên thái dương của nữ tử, dường như không phải là con người. Bên cạnh là ba nữ tử trông giống hệt nhau. Đây là những mỹ nhân được bên dưới tiến cống. Lúc rảnh rỗi, cũng có thể thư giãn. Lục Khiêm đứng dậy khỏi giường. Đến bên cửa sổ, ánh nắng vàng hắt vào, mang đến một cảm giác ấm áp cho căn phòng.

Toàn bộ Tề Đô là trung tâm của thiên hạ, được gọi là Thiên Tề. Phong Đô Đại Đế hắn lại bị người của những dị tộc khác gọi là Thiên Tề Chi Chủ, Thiên Tề Đại Đế.

Linh Tiêu cung là nơi có địa thế cao nhất toàn bộ hoàng cung. Nhìn nhân gian phía dưới không sót một thứ gì. Người ở trong đó, giống như Thần Vương cao cao tại thượng. Loại cao cao tại thượng này, cảm giác kiểm soát chúng sinh làm cho người nhịn không được trầm mê trong đó.

Đương nhiên, trong lòng Lục Khiêm ngược lại là không có loại cảm giác này. Hắn giờ phút này, hoàn toàn trầm mê bên trong dị biến của Giao Phục Hoàng Tuyền đồ bên trong cơ thể.

Đại điển đăng cơ đã là ba năm trước đó. Trong lúc đó ẩn cư không ra ngoài, chưa hề lộ diện. Đoạn thời gian này cuối cùng cũng hấp thụ Huyền Hoàng đế khí xong. Thế giới của Giao Phục Hoàng Tuyền đồ vẫn là Hoàng Tuyền tuyên cổ bất biến, thế giới đen như mực và Nại Hà Kim Kiều. Giao Long bên trong đã thay đổi rất nhiều. Thân dài ngàn trượng, Ám Kim long lân. Lông bờm đen như mực trên lưng biến thành Huyền Hoàng, kéo dài từ sau cái cổ đến cái đuôi. Con ngươi phát ra kim quang, chiếu sáng sự âm u của Cửu Âm, nhìn thế giới Đại Thiên không sót một thứ gì. Độc giác xoắn ốc màu vàng trên đầu lại có thêm một cái. Hiện tại là hai sừng. Có sừng, có vảy, có trảo. Không khác gì Chân Long, nhưng vẫn có chỗ khác nhau với Chân Long.

【VIP】 Ngọc Lâu Tổng Lục

Hoàng Tuyền Giao Long có được Diêm La chân thân, lại thêm hấp thu Huyền Hoàng đế khí. Có cảm giác như thần tử đăng cơ.

Hoàng Tuyền Giao Long thay đổi, chí ít Lục Khiêm cảm giác bản chất đã xảy ra thay đổi, nhưng lại cảm giác không thay đổi, không có năng lực đặc biệt gì.

Chẳng qua là có chút cảm giác Hoàng Tuyền trước mặt, mơ hồ có cảm giác khống chế, nhưng không thể nói ra cái gì cụ thể. Có lẽ do mình vẫn chưa quen, hoặc do hoàn cảnh thiên địa hạn chế. Không có năng lực phát ra. Cho dù thế nào, Long này không thể xem như Giao Long. Nên xem như một số dị chủng, dị chủng này không nhìn thấy trong điển tịch.

“Nếu là dựa vào Hoàng Tuyền mà sinh, lại hấp thu Huyền Hoàng đế khí mà thành. Vậy thì gọi ngươi là Hoàng Tuyền Đế Long đi.”

“Gọi ngươi là Hoàng Tuyền Đế Long đi.” Lục Khiêm thầm nghĩ nói.

Đế Long giả là một sinh vật bá đạo có được Huyền Hoàng đế khí, thôn phệ vạn vật.

Đặc trưng là lông bờm Huyền Hoàng, đôi sừng nhọn và Ám Kim long lân mọc lan tràn Ám Kim quý khí. Đây là những biểu tượng của Hoàng Tuyền Đế Long. Đương nhiên, còn có loại cảm giác giao tiếp mờ nhạt với Hoàng Tuyền. Trong lòng Lục Khiêm có linh cảm có lẽ đến thế giới cao hơn, có thể hoàn toàn phát huy ra lực lượng của Hoàng Tuyền Đế Long. Thế giới này quả thực không thích hợp để Chân Đan tu

hành. Chỉ là vận chuyển pháp lực thôi mà đã trì trệ như vậy chứ đừng nói đến việc tu luyện thần thông gì.

Đang nghĩ ngợi, hư không xuất hiện một nữ tử. Dáng người nữ tử này uyển chuyển, khí chất ung dung cao quý, môi đỏ như lửa, rất có loại khí chất của thiếu phụ xinh đẹp.

"Bệ hạ, chúng ta đã tìm thấy vị trí của động phủ." Già Lam nhìn lướt qua Công chúa Khổng Tước nằm trên giường, che miệng cười duyên nói: "Bệ hạ thật hăng hái."

"Làm sao? Ngươi cũng muốn hay sao?"

Lục Khiêm trêu ghẹo một cái, Già Lam đỏ bừng hai má.

"Lúc này các ngươi đừng vào động phủ, lát nữa ta sẽ thăm dò đường đi." Lục Khiêm đổi chủ đề. Lão yêu tinh ngàn năm này thật sự không phải là người bình thường có thể so sánh được. Yêu Nguyệt cũng không có sự cuồng dã như nàng. Nói tới Yêu Nguyệt, đã rất lâu không luyện công cùng các nàng. Nhưng thời gian này cũng bận rộn. Vẫn luôn không có cơ hội luyện công với các nàng.

Đang nghĩ ngợi, Lục Khiêm chợt thấy ánh mắt Già Lam nhìn qua ngoài cửa sổ, đáy mắt có một tia khát vọng.

"Thích mảnh giang sơn này sao?" Lục Khiêm giống như cười mà không phải cười.

"Vạn dặm giang sơn, ai mà không thích." Già Lam tự lẩm bẩm.

Toàn bộ Thái Ảm vực cũng bị Tề quốc khống chế. Quy mô và lực ảnh hưởng vượt xa Tử Vi pháp minh trước đây. Hơn nữa dưới chính sách của Tắc Hạ học cung, vô số thiên tài được sử dụng cho mình. Lục Khiêm ẩn cư không ra ngoài nên không biết sức ảnh hưởng của mình. Chỉ riêng thân phận Tể tướng của Già Lam đã có vô số cao thủ nịnh bợ. Hương vị của quyền lực này không thể tưởng tượng được đối với những

người chưa trải nghiệm nó. Một khi đã nghiện thì rất khó bỏ. Già Lam hiện tại rốt cục hiểu rõ vì sao rất nhiều người nắm quyền lại già đi rất nhanh sau khi xuống đài. Quyền lực giống như một liều thuốc, một khi mất đi, cả người giống như bị đào rỗng.

"Để ngươi làm Hoàng Đế như thế nào?" Lục Khiêm nói nhẹ bên tai Già Lam.

Bịch!

Già Lam quỳ xuống, run lẩy bẩy, bị dọa đến nói không ra lời.

"Ngươi làm gì vậy? Đứng lên đi." Lục Khiêm dở khóc dở cười.

"Nô tài không dám."

"Ha ha, ta không thèm để ý đến những thứ này."

Lục Khiêm bừng tỉnh đại ngộ, hoá ra Già Lam cho là mình đang dò xét nàng.

"Ta thật sự có thể làm sao?"

Có lẽ bản thân nàng thật sự quá coi trọng quyền lực, nên mới cho rằng Lục Khiêm cũng rất coi trọng quyền lực. Trên thực tế, Lục Khiêm căn bản không quan tâm những thứ này. Cái gì mà Nhân Hoàng Quỷ Vương, làm sao quan trọng vào tu vi của mình. Bản thân con đường tu hành cũng không hề thoải mái. Nếu như Lục Khiêm bằng lòng, hắn có thể trở thành một Bá Vương chí cao vô thượng trên thế giới này. Muốn làm thế nào thì làm thế đó. Dựa vào uy vọng của hắn, thậm chí có thể cải biến phong tục, để cho người ta cả ngày không mặc quần áo đều được. Thậm chí có thể đến Nữ Tử quốc mỹ nhân khắp nơi làm loạn. Những thứ này không có ý nghĩa. Trong ngàn năm tới, Thiên Kiếp sẽ ập đến. Chỉ sợ bản thân có xác suất chết rất lớn.

“Đương nhiên có thể, nhưng ta không hi vọng ngươi làm, sau khi ta đi vị trí Đại Đế sẽ truyền cho Tiêu Phàm, thi hành chế độ nhường ngôi, người đạt thành tích đến trước, ngươi phụ trách giúp ta giám sát.”

Trước khi gây dựng sự nghiệp, đều nghĩ đến việc khai thác sáng tạo cái mới. Sau khi xây xong mới phát hiện không phải như vậy.

Thuyền gặp đại nạn quay đầu. Chưa nói đến khai thác sáng tạo cái mới, chỉ là duy trì ngàn năm vạn năm không thay đổi đều đã rất khá.

Bản thể của Già Lam là Thụ Tinh, tuổi thọ tự nhiên kéo dài. Lục Khiêm lại cho nàng một chút lực lượng, giữ chức trấn quốc cường giả.

“Yên tâm, quyền lực còn lớn hơn Hoàng đế.”

Vị trí Nhân Hoàng nhất định phải truyền đi. Đồng thời tiến hành cắt đứt với Nhân Hoàng kiếm. Chỉ cần mình không trở thành Nhân Hoàng thì Nhân Hoàng kiếm sẽ không nhận mình.

“Đa tạ bệ hạ.”

【VIP】 Ngọc Lâu Tổng Lục(2)

Già Lam hưng phấn quỳ xuống, sắc mặt bởi vì hưng phấn mà hồng hào, xinh đẹp không gì sánh được. Đây chính là hương vị của quyền lực.

“Đúng rồi, hiện tại đến di chỉ của động phủ đi.”

Lục Khiêm mang theo Già Lam một bước bước vào hỏa diễm. Trong nháy mắt xuất hiện ở một bên khác. Một bên khác của hỏa diễm đã sớm có người chờ ở đó. Đám người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, Tiêu Phàm và Thu Quan.

“Bệ hạ.”

Đám người nhìn thấy Lục Khiêm, lập tức quỳ xuống vấn an.

“Đứng lên đi.”

Lục Khiêm nhìn hố đất lớn phía trước. Hố đất có đường kính mười dặm, mặt đất hoàn toàn bị cạo xuống một trượng. Xem ra bọn họ vì đào xuống di chỉ này đã phải trả giá rất nhiều. Những mảnh vụn trên mặt đất đã chứng kiến sự huy hoàng của động phủ này.

Bảo vật Mông Trần, linh bảo Hối Ám. Không có cơ quan trận pháp kỳ quái nào. Nghe nói Cửu Thiên Ngọc Lâu sụp đổ trong nháy mắt, trong lúc vội vàng, chắc chắn không có bao nhiêu chuẩn bị. Trận pháp dù mạnh đến đâu, hàng ngàn hàng vạn năm không giữ gìn cũng mất đi linh tính.

Lục Khiêm đi đến trung tâm của phế tích. Đỗng Sát Thần Nhãn mở rộng.

Ông…

Kim quang loá mắt hiện lên, nhìn khắp phế tích Không sót một thứ gì.

“Tìm được rồi.”

Lục Khiêm mở hai mắt ra.

Ầm!

Một kiếm khí phát ra từ đầu ngón tay, chui vào hàng trăm trượng dưới lòng đất. Lực lượng điên cuồng chui vào, trước mặt mọi người là một cái hố khổng lồ sâu tới trăm trượng. Cửa động tĩnh mịch không ngừng toát ra hắc khí.

Vèo!

Một đạo Kim phù vèo một cái bay ra. Hoa văn của Kim phù tươi sáng. Thiên địa nhật nguyệt, tinh thần sơn hà. Yêu quái quỷ vật, Địa Tiên dị nhân. Chỉ cần nhìn đã biết là vật phi phàm. Giống như một ngôi sao băng, ngay lập tức bay lên bầu trời.

“Muốn chạy?” Lông mày Lục Khiêm cau lại.

Lúc này bỗng nhiên xảy ra biến cố. Chỉ nhìn thấy bên cạnh sáng lên một đạo quang mang. Ánh sáng này có màu trắng và trông giống như một con Tiên Hạc. Tốc độ bay của Tiên Hạc cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt Kim phù.

“Lục Khiêm, lão phu nhịn thật lâu rồi. Khặc khặc.” Tiên Hạc vậy mà phát ra thanh âm của Thương Hạc đạo nhân.

Hóa ra người này vẫn còn chưa chết. Thương Hạc đạo nhân nhìn Kim phù trước mặt, trong mắt hiện lên một tia tham lam.

Cuối cùng cũng có được thứ này. Lão đi theo Lục Khiêm rất lâu, không ngờ lại là thứ này.

Nếu lấy được Ngọc Lâu Tổng Lục, có thể một khôi phục một chút tu vi của bản thể. Ít nhất là Chân Đan.

"Sớm đã đề phòng ngươi." Lục Khiêm đã tính trước. Một cái búng tay. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều chẳng biết lúc nào đã mai phục phía trên Thương Hạc đạo nhân. Kim Kiều hoành không, kim quang vạn trượng. Trực tiếp trấn áp thần hồn của Thương Hạc đạo nhân phía dưới Kim Kiều.

"Không thể nào, làm sao ngươi biết…" Thương Hạc đạo nhân quá sợ hãi.

"Mạc Sầu, trấn áp người này vĩnh viễn!"

"Vâng, lão gia."

Trước mắt xuất hiện một nữ tử mặc váy dài xanh nhạt tuyệt đẹp. Trong ánh mắt hoảng sợ của Thương Hạc đạo nhân, cho lão uống Mê Hồn canh.

"Lão gia, làm sao ngươi biết rõ người này xuất hiện?" Yêu Nguyệt nghi hoặc.

"Nghe nói." Lục Khiêm không trả lời.

Căn cứ theo lời Thái Vi Tử nói, Tam Thi chi trùng luân hồi ngàn năm, tranh đấu mấy đời. Nói cách khác thủ đoạn bình thường căn bản không có cách nào giết chết bọn hắn, sẽ chỉ làm bọn hắn rơi vào luân hồi. Thương Hạc lần này bị trấn áp phía dưới Kim Kiều, lại uống Mê Hồn canh, triệt để không cách nào chuyển mình.

Chân Linh của hai người La Vân và Mai Khê còn bất diệt. Lục Khiêm cũng lười quản. Đây đều là chuyện của những thế hệ sau này. Luôn để lại những câu chuyện cho thế hệ mai sau xem.

Bên trong hư không, Ngọc Lâu Tổng Lục lơ lửng. Lục Khiêm cầm nó trong lòng bàn tay.

"Cuối cùng cũng lấy được ngươi…"

Ngọc Lâu Chân Lục nhẹ nhàng trôi nổi trong lòng bàn tay, hào quang tỏa ra mạnh mẽ. Trên đó khắc các loại họa thủy, hỏa diễm, yêu quái, quan tài, Nhật Nguyệt Tinh Thần. Tổng cộng hai mươi bảy đạo. Đây là hiện thân của những Chân Lục khác trên Tổng Lục.

Xoạt! Trong ngọn lửa, Diễm Trung Tiên ôm Thỏ Ngọc, Kim Thiềm trong ngực xuất hiện. Khiếp sợ nhìn vật này.

"Đây là Ngọc Lâu Tổng Lục…"

Diễm Trung Tiên không dám tin. Tuyệt đối không ngờ tới, vậy mà lại phát hiện Tổng Lục ở nơi này. Ngay cả trong lòng cũng bàng hoàng và sợ hãi. Đây là thứ hiệu lệnh chư Lục. Lúc nhìn thấy thứ này, Diễm Trung Tiên dường như nhớ ra một ít việc trước thời Thượng Cổ. Lần trước Lục Khiêm nhất thống thiên hạ, lại góp nhặt được ba cái Chân Lục. Một đạo đại biểu cho nước, linh hồn của Chân Lục là cá chép nhỏ. Nước này tượng trưng cho sức khỏe và sự sống. Dù bị thương nặng đến đâu, đều có thể hồi phục ngay lập tức. Tuy nhiên, cái này lặp lại tác dụng của Vô Sắc Thần Thủy. Hơn nữa hiệu quả dùng để tưới nước cũng không tệ, cây cối lớn rất nhanh, một ngày bằng mười ngày ở ngoại giới.

Bên cạnh những cái này, còn có những Chân Lục khác. Hiện nay cũng không có tác dụng lớn đối với Lục Khiêm. Ngược lại hoàn thiện Diễm Tâm Kim Cung, tác dụng chỉ nhiều chứ không ít.

【VIP】 Âm Cảnh thiên cung, Hoàng Khí Ôn Quỷ

Lục Khiêm nhìn về phía Mạc Sầu, nói: "Ngươi đọc được ký ức của Thương Hạc chưa?"

"Được rồi." Sắc mặt Mạc Sầu tái nhợt, mấy ngàn năm ký ức, phần lớn đều là tin tức vô hiệu, có chút khó tiêu hóa. Bị Mạc Sầu trút xuống Mê Hồn canh, ký ức đều sẽ bị Mạc Sầu đọc được.

"Đọc ra rồi. Luyện hóa vật này là có thể triệu hồi tất cả Ngọc Lâu Chân Lục."

Thực ra không khác với Lục Khiêm đoán lắm. Toàn bộ hai mươi tám Chân Lục, thật ra chính là lấy động phủ làm hệ thống chủ. Diễm Tâm Kim Cung chỉ là một loại, chỉ có thể được xây dựng hoàn chỉnh khi hai mươi tám Chân Lục được tập hợp lại với nhau.

"Hiểu rồi." Lục Khiêm gật gật đầu, trong lòng cũng không thèm để ý. Có một số Chân Lục quá nhiều năm chưa sử dụng, phần lớn cấm chế cũng rất thấp. Muốn phát huy ra uy lực nhất định, chỉ sợ còn cần một đoạn thời gian.

"Còn có một phương pháp luyện hóa hai mươi tám Chân Lục làm phù đan."

"Hửm?" Lục Khiêm quay đầu nhìn về phía Mạc Sầu.

Luyện Khí chi đạo ở Đan Kiếp có Kim Đan. Phù Đan là tu luyện phù lục chi đạo thành đan, tên là Phù Đan. Nếu quả thật có thể luyện ra một Phù Đan. Phù tức song tu là một lựa chọn không tệ.

“Còn một điều nữa, liên quan đến Hoàng Tuyền đạo thống ở thế giới trung tâm…”

Mạc Sầu lặng lẽ nói bên tai Lục Khiêm. Rất nhiều người đều không biết Lục Khiêm có xuất thân từ Hoàng Tuyền đạo thống, có thể có người đoán ra, nhưng bình thường sẽ không giao lưu ở nơi công cộng. Dù sao người của Hoàng Tuyền đạo thống trong mắt người đời vẫn có khuynh hướng tà ác một chút.

“Trở về lại nói. Già Lam, ngươi ở lại chỗ này kiểm tra tiến độ pháp trận.”

Vừa dứt lời, Lục Khiêm và Mạc Sầu biến mất trong hỏa diễm.

Trở lại Diễm Tâm Kim Cung. Ngón tay Mạc Sầu chỉ vào đầu Lục Khiêm. Trong tích tắc, vô số tin tức tràn vào trong đầu.

…

Tất cả nghiệp chướng của chúng sinh đều xuất phát từ tâm, giải thoát cần vô số nguyên nhân.

Chắp tay Hư Hoàng vô thượng đạo, một lời nói hơn ngàn lượng vàng.

Trong lòng Lục Khiêm đột nhiên xuất hiện bài thơ này.

Hơn mười vạn dặm ở phía bắc của Minh Hải, có một địa giới gọi là Úc Tuyệt chi sơn. Trên núi có một giáo tên là Âm Cảnh thiên cung. Thời đại Thượng Cổ đã hơn ba vạn sáu ngàn năm, có ba vạn sáu ngàn tiên và quỷ. Trong Trường Nhạc cung Hoàng Kim điện, có một tiên tên là Huyền Lão Hắc Đế. Đây là tin tức về Âm Cảnh thiên cung. Tương truyền, thiên cung được truyền lại từ Hoàng Tuyền nhất mạch. Nhưng đã nhiều năm không thấy người của Âm Cảnh thiên cung nói điều này. Huyền Lão Hắc Đế này chính là cung chủ của Âm Cảnh thiên

cung. Nghe nói có tu vi Nguyên Thần. Tin tức cụ thể thì không rõ, cũng không có tin tức về công pháp liên quan. Nhưng biệt danh của người này làm Lục Khiêm chú ý.

"Cao Thiên Vạn Trượng Quỷ…" Lục Khiêm tự lẩm bẩm. Đây là biệt danh của người này. Có thể gọi sai tên, nhưng không thể gọi sai biệt danh. Nếu là Cao Thiên Vạn Trượng Quỷ, chắc hẳn Pháp Thân vô cùng to lớn kinh khủng. Điều này có phần giống với Diêm La chân thân, xem ra đúng là nơi này. Diêm La chân thân tiếp theo ở chỗ này.

Trừ cái đó ra, còn có một tín vật đến từ đạo thống, chôn thật sâu ở trong phế tích. Lục Khiêm đã để người đi tìm, chắc hẳn cũng không lâu lắm sẽ đưa tới.

Xoạt!

Rất nhanh, một người đi ra từ trong hỏa diễm.

"Bệ hạ, đã tìm được một thứ." Trên tay Yêu Nguyệt có một bài ngà dính đầy bùn đất. Có lẽ là thời gian quá lâu, màu ngà đã ố vàng, trên đó điêu khắc Ác Quỷ tài hoa xuất chúng, trên mép còn có hoa văn gió xoáy. Lục Khiêm rất quen thuộc với chữ nghĩa của bài ngà, đây là Hoàng Tuyền Âm Triện. Chữ nghĩa của Hoàng Tuyền Địa Phủ. Ý là Lãng Phong Chi Đài, Hoàng Khí Ôn Quỷ Quân Thái. Lãng Phong Chi Đài hẳn là địa danh, Hoàng Khí Ôn Quỷ Quân Thái. Quân Thái hẳn là tên các loại. Ôn Quỷ là các loại quỷ hồn truyền bá bệnh tật. Có thể quỷ này bị người của Cửu Thiên Ngọc Lâu giết chết, chỉ để lại một con bài ngà. Vừa vặn người này không hiểu Hoàng Tuyền Âm Triện, cho nên mới nở rộ cho tới bây giờ. Vật này Lục Khiêm cũng không biết rõ để làm gì, dù sao cứ cầm trước. Tận dụng khoảng thời gian xây dựng trận pháp này, Lục Khiêm xử lý quốc sự đã lâu chưa động đến.

Tốc độ Tề quốc thống nhất thiên hạ rất nhanh. Chưa tới ba năm. Trong đó có một số phần tử bằng mặt không bằng lòng.

Đặc biệt là ở Tắc Hạ học cung đã trở thành khu vực bị ảnh hưởng nặng nề nhất trên núi. Ngoại trừ cái tên Tắc Hạ học cung, không có chỗ nào khác biệt với môn phái.

"Yêu Nguyệt, lát nữa dựa theo phương pháp của ta xử lý. Không cần đả kích toàn bộ, đánh đại khái là được, không cần liên luỵ đến tiến sĩ trở xuống."

Lục Khiêm vừa nói vừa viết lên trang giấy, sau đó đưa cho Yêu Nguyệt.

"Giao cho ba người Tiêu Phàm, Lâm Viêm, bọn họ sẽ xử lý."

Phương thức trấn áp đỉnh núi của Lục Khiêm rất đơn giản, đó chính là phân hoá thành càng nhiều đỉnh núi, làm ích lợi của bọn họ không có cách nào bện thành một sợi dây thừng. Quyền lực của Tắc Hạ học cung quá lớn, nhất định phải phân hoá mới được. Có thể chia thành Trảm Yêu Ti, Trấn Thủ Sứ và Ngỗ Tác Ti, Cản Thi Nhân, Giám Bảo Các v.v..

【VIP】 Âm Cảnh thiên cung, Hoàng Khí Ôn Quỷ(2)

Cũng không phải là chỉ có Tắc Hạ học cung mới có thể bồi dưỡng nhân tài, nhân tài cũng có thể bồi dưỡng dựa theo kỹ năng chuyên ngành. Nói không chừng sau này, bỗng nhiên có một cao thủ siêu cấp mấy chục năm mới ra khỏi núi, đỡ dinh thự vĩ đại bên bờ vực sụp đổ.

Mọi thứ đều có khả năng nha…

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nói ngắn gọn: "Về sau chú ý phương diện này nhiều hơn, trên người loại người này nhất định phải có bảo vật."

"Ây… Vâng, lão gia."

Yêu Nguyệt không hiểu ra sao, nhưng vẫn căn cứ theo phân phó của Lục Khiêm đi làm.

Sau đó, Lục Khiêm bế quan luyện hóa Chân Lục.

Cuối cùng lục luyện hóa không khó. So với Chân Lục khác, Tổng Lục cũng không có bao nhiêu năng lực đặc biệt. Chỉ có tác dụng hiệu lệnh các Chân Lục khác.

Ầm!

Không biết qua bao lâu. Ngọc Lâu Tổng Lục đắm chìm đã lâu một lần nữa sáng bừng lên. Một cột sáng màu vàng bay thẳng lên trời. Tầng mây bị phá vỡ, cột sáng phân hóa thành ngàn vạn, bay sang tứ phía bốn phương tám hướng. Lục Khiêm nhắm hai mắt, dốc lòng cảm ứng. Bên trong tổng bộ của Ngọc Lâu, hơn hai mươi đạo Huyết Hồng quang điểm.

Quang điểm nhấp nháy, một số rất gần, một số cách xa mười vạn tám ngàn dặm. Có thể điều khiển thông qua Tổng Lục. Lục Khiêm hơi suy nghĩ, cảm ứng Chân Lục khác.

Răng rắc!

Hư không bị phá vỡ. Từng đạo xích mang bắn ra, những thứ bên trong lặng lẽ lơ lửng quanh cơ thể. Có tổng cộng hai mươi bảy đạo Chân Lục, một số đã bay ra khỏi cơ thể của Lục Khiêm. Còn có hai cái nữa từ Nam Linh vực và biển sâu bên ngoài. Từ tứ phía bốn phương tám hướng nhao nhao phá không mà tới. Bất luận là bao xa, Tổng Lục đều có thể triệu hồi ra.

Nam Linh vực.

Kiếm Chủ phong.

Đỉnh núi cuồng phong gào thét, lạnh thấu xương. Một nam tử tuấn mỹ ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, nhắm mắt tu hành. Từ khi Lục Khiêm rời khỏi, Giang Minh làm Kiếm Chủ của Trảm Kiếp Bảo Uyển. Tố Giảm Cầu Không có được Chân Đan, tu vi cũng không thể khinh thường, có thể nói là vô địch đương thời.

Bỗng nhiên, bầu trời dâng lên hai cột sáng đỏ thẫm. Cột sáng vèo một cái biến mất không thấy gì nữa.

"Không xong rồi, Kiếm Chủ, Chân Lục bay mất rồi."

Thủ hạ vội vàng tiến lên bẩm báo.

"Bay mất?"

Giang Minh nhướng mày, trong lòng có cảm giác rất quen thuộc. Không phải là Lục Khiêm giở trò quỷ chứ?

Đoạn này thời gian, Giang Minh cũng không có nhàn rỗi. Vẫn luôn nghiên cứu trận pháp truyền tống đến Bồng Lai tiên

đảo bên kia. Sau khi sửa chữa phục hồi trận pháp, Giang Minh cũng có thể rời khỏi nơi này.

Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm xem xét tường tận từng Chân Lục. Chỉ thấy một cái Chân Lục không đi vào phía dưới Diễm Tâm Kim Cung. Đất đai bên ngoài cung điện trong chốc lát tăng lên mấy lần, đồng thời địa khí nồng đậm, hơn hẳn thế giới bên ngoài.

Có một cái rơi vào Kim Hạp Nhục Quan, khảm vào vị trí bên trên mặt trời, hào quang tỏa sáng. Đến tận đây, ba đạo Chân Lục Nhật, Nguyệt, Tinh tập hợp đủ.

Một cái rơi vào hư không, Lục Khiêm lập tức cảm giác dòng chảy thời gian ở đây chậm hơn nhiều so với ngoại giới. Khoảng hai canh giờ bên trong tương đương với một canh giờ bên ngoài. Đằng đẵng nâng cao gấp hai. Lại thêm Đại Giải Thoát Luân, Lục Khiêm tu luyện một ngày bằng người khác tu luyện năm ngày. Nói cách khác ngoại giới trôi qua một trăm năm, Lục Khiêm liền có năm trăm năm đạo hạnh.

Đương nhiên, dù sao con người cũng không thể tu hành mỗi ngày, cuối cùng có thể có hơn ba trăm năm đạo hạnh.

Hai mươi tám Chân Lục hình thành một hệ thống lấy động phủ làm trung tâm, bao gồm luyện đan, trồng, ngự thú, Luyện Khí, Sơn Thủy, Hỏa Thú, Đạo binh, ngoại ma, khôi giáp, Nhật Nguyệt Tinh và các yếu tố khác.

"Đây là bố trí của Tiểu Động Thiên."

Lục Khiêm âm thầm kinh ngạc trong lòng. Hơi giống một Tiểu Động Thiên nhân tạo. Đương nhiên, Tiểu Động Thiên sẽ không di chuyển, nơi này nhỏ hơn Tiểu Động Thiên một chút. Nhưng cũng là một hệ thống mạnh mẽ. Mang theo bên mình và tu hành mọi lúc mọi nơi.

Tuy nhiên, khuyết điểm cũng quá rõ ràng. Hầu hết Chân Lục đã mất đi linh tính trong những năm tháng dài đằng đẵng, có cái còn có Địa Sát cấm chế. Rất nhiều tác dụng cũng không tính là quá mạnh, đối với Lục Khiêm hiện tại có vẻ hơi vô dụng. Muốn hoàn toàn phát triển tác dụng, chỉ sợ phải nâng cao cấm chế đến mức độ nhất định.

Sau đó, Lục Khiêm tiến hành tu hành ở trong cung điện. Một ngày bên ngoài bằng hai ngày bên trong. Môi trường địa khí dồi dào thực sự đã hỗ trợ việc tiêu thụ Chân Đan.

Năm năm sau.

"Đại nhân, đã xây dựng xong pháp trận."

Một hôm, Yêu Nguyệt mở cửa lớn ra.

Lục Khiêm mở mắt ra, tinh quang lóe lên một cái rồi biến mất.

"Rốt cục sắp rời khỏi rồi sao?" Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng. Sau đó nói với Yêu Nguyệt: "Ngươi gọi đám người Thái Vi Tử và Viêm Húc chờ ở Dưỡng Sinh cung."

Một lát sau.

Hai bóng người một trước một sau bay tới. Thái Vi Tử là Lục Chuyển Kim Đan, Viêm Húc là Ngũ Chuyển. Toàn bộ Đại Tề quốc, ngoại trừ Lục Khiêm thì bọn họ là những người mạnh nhất.

"Bái kiến bệ hạ." Hai người hành lễ.

"Ta phải đi, rời khỏi Thái Ảm vực." Lục Khiêm nói với chính mình: "Trước khi rời đi, ta muốn dẫn đi một số thứ."

"Bệ hạ là muốn ta hỗ trợ? Chỉ cần ta có thể làm được, nhất định muôn lần chết cũng không chối từ."

Suy nghĩ của Thái Vi Tử thay đổi nhanh chóng, đối với việc Lục Khiêm rời đi, trong lòng lão vô cùng vui mừng.

Không tốt!

Lúc này Thái Vi Tử mới định thần lại, lập tức quay người muốn chạy trốn.

Lục Khiêm cười bí hiểm: "Muôn lần chết cũng không chối từ? Ngươi nói…"

Chỉ thấy hắn đưa tay phải ra, làn da hiện lên màu vàng nhạt.

Cạch!

Lòng bàn tay bắt lấy đầu Thái Vi Tử, trực tiếp bóp đầu lão thành dưa hấu, trấn áp hồn phách phía dưới Kim Kiều.

【VIP】 Hoàng Thiên Ngọc Tỷ, hậu nhân truyền vị

Một luồng khói xanh thoát ra từ trên đầu Thái Vi Tử. Sợi khói xanh biến hóa thành một khuôn mặt thống khổ. Đây là thần hồn của Thái Vi Tử. Trong nháy mắt khi thần hồn đi ra liền muốn chạy trốn, kim quang lóe lên một cái rồi biến mất, bị Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trấn áp.

Viêm Húc ở một bên bị dọa đến không dám động đậy. Chạy thì sợ rơi vào kết cục như Thái Vi Tử, không chạy cũng sợ bị giết. Nhưng Lục Khiêm không có tiếp tục động thủ. Mà là quay đầu nhìn Viêm Húc, cười cười: "Ngươi biết rõ vì sao ta giết hắn không?"

"Thuộc hạ không biết."

Trải qua chuyện này, tư thái của Viêm Húc thả xuống rất thấp. Tâm lý ban đầu thuộc về tâm lý gia nhập liên minh, cho là mình và Lục Khiêm là quan hệ hợp tác bình đẳng, hiện tại cũng không dám nghĩ như vậy. Lão sợ chết.

"Thái Vi Tử là thủ lĩnh của chính đạo, là đệ nhất cao thủ trước đây của Nhân tộc, có uy vọng rất cao. Nếu như ta không ở đây, người này khẳng định phản loạn." Lục Khiêm nói với chính mình.

Nghe những lời này khiến Viêm Húc toát mồ hôi lạnh. Không ngờ người này lại tàn nhẫn như vậy. Chỉ cần có nghi ngờ trong lòng đã giết chết.

Bịch! Viêm Húc quỳ xuống, thề: "Thuộc hạ nguyện ý gieo xuống chú ấn, đời đời kiếp kiếp bảo vệ pháp chế của Tề quốc."

Phản ứng của lão cũng rất nhanh, biết rõ thời điểm này nên làm cái gì.

"Rất tốt."

Lục Khiêm một chỉ điểm ra. Hư không ngưng tụ phù lục đỏ thẫm, biến mất vào trán Viêm Húc.

"Sau này ngươi chính là Hộ Pháp Quốc Sư. Chịu sự quản lý của Trấn Quốc Thọ Thần."

Lục Khiêm sắp xếp công việc tiếp theo. Thực ra cũng có thể dùng loại huyết chú này với Thái Vi Tử, nhưng người này thủ đoạn quá nhiều, tu vi cũng mạnh. Ngay cả khi thực sự trung thành với bản thân, Lục Khiêm cũng giết không tha.

"Đi xuống đi."

Lục Khiêm phất phất tay, bảo đám người lui ra. Sau đó quay người đi vào trong hỏa diễm. Thông qua Diễm Tâm Kim Cung truyền tống đến nơi đặt pháp trận. Mới vừa đi vào liền trông thấy đám người đang chờ phía sau. Tiêu Phàm, Lâm Viêm, Diệp Động, Thu Quan, Già Lam, Yêu Nguyệt Tập Nguyệt và Đệ Nhất Vô Lượng trong hạt châu v.v..

"Đều ở đây à, vừa vặn có việc cần sắp xếp." Lục Khiêm cười nói, lấy một khối ngọc từ trong Diễm Tâm Kim Cung ra.

Rút Nhân Hoàng kiếm ra.

Ông!

Thanh kiếm vang lên, bí ẩn lại huyền bí, hư không lờ mờ rung động.

Khoảnh khắc mọi người nhìn thấy Nhân Hoàng kiếm, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác kìm nén. Phảng phất Thần Vương giáng lâm, uy áp đại thiên. Nhân Hoàng kiếm hai màu đen trắng bay ra một luồng kiếm khí, khắc họa một đồ án phức tạp trên Ngọc Tỷ. Giang sơn xã tắc, nhân văn đồ đằng. Sau khi

khắc họa đồ án xong, Lục Khiêm đánh ra một đạo pháp lực hình rồng và kiếm khí. Pháp lực ẩn chứa một tia tiên huyết của Hoàng Tuyền Đế Long. Một con rồng sống động như thật bay lượn bên trong Ngọc Tỷ bằng bạch ngọc. Đế Long khép hờ hai mắt, mũi thở khép mở, tựa như có sinh mệnh. Sau khi khắc xong, Lục Khiêm đem ngọc tỷ giao cho Tiêu Phàm, cười nói: "Sau khi ta rời đi, ngươi sẽ là Hoàng đế tiếp theo. Đây là Hoàng Thiên Ngọc Tỷ, cung phụng trong đại điện lễ nghi, mười năm có thể dùng sức mạnh bên trong một lần."

Lục Khiêm phong Nhân Hoàng Xã Tắc Kiếm Khí bằng sức mạnh của một đạo Chân Đan. Đồng thời khắc một pháp trận khôi phục lực lượng. Hoàng Thiên Ngọc Tỷ này tiêu hao cực cao, cho nên mười năm mới có thể sử dụng một lần.

Lục Khiêm lấy Nhân Hoàng kiếm thống lĩnh thiên hạ, hiện tại không làm Nhân Hoàng, kiếm này khẳng định cũng không có thể giao cho Tiêu Phàm.

"Bệ hạ, ta…" Trong lòng Tiêu Phàm thấp thỏm, cảm giác trên vai có thêm trách nhiệm.

"Làm rất tốt, ta tin tưởng năng lực của ngươi."

Thời điểm đưa Ngọc Tỷ, Lục Khiêm vỗ vỗ bả vai Tiêu Phàm. Ánh mắt hắn không bao giờ nhìn nhầm.

"Đúng rồi, cho ngươi một đạo pháp quyết, tương lai ngươi sẽ gặp phải một người. Người này là La Vân chuyển thế, ngày sau đem Hoàng vị giao cho hắn." Lục Khiêm phân phó nói. Đây cũng là trả nhân quả cho La Vân. Không có La Vân, chỉ sợ Lục Khiêm còn không có cơ hội tìm được Nhân Hoàng kiếm.

"Được, thuộc hạ biết rõ." Tiêu Phàm trịnh trọng tiếp nhận Hoàng Thiên Ngọc Tỷ. Ngàn năm về sau, hắn ta sẽ phải cùng

tiến cùng lùi với thế giới này. Lục Khiêm tiếp tục nhìn những người khác.

"Các ngươi còn có ai muốn ở lại chỗ này?"

Yêu Nguyệt Tập Nguyệt khẳng định là phải đi theo mình.

Thu Quan nghĩ nghĩ, nói: "Đại nhân, ta muốn đợi Chân Đan rồi mới đi qua."

"Những người của Già Lam tự trước kia ở lại." Già Lam nghĩ nghĩ, nói. Nàng ở lại là sắp xếp của Lục Khiêm. Những nữ tử khác không có lý tưởng cao như Lục Khiêm, chỉ muốn an phận sống sót. Thế là không lựa chọn đến một nơi khác mạo hiểm.

Lục Khiêm gật đầu, từ chối cho ý kiến. Cũng không phải là tất cả mọi người đều ưa thích khổ tu. Tu hành chi đạo phải không ngừng leo lên, không ngừng tìm kiếm. Vốn là hành vi cô độc tịch mịch, chỉ có từng bước một, đứng tại đỉnh núi cao nhất, mới có tư cách hưởng thụ. Lục Khiêm không dám đọa lạc, cũng không muốn đọa lạc. Hắn có thể có ngày hôm nay hoàn toàn là dựa vào chính mình chăm chỉ khổ tu mà có.

Phế tích Ngọc Lâu.

Trận này kéo dài hơn mười dặm. Lấy sơn mạch làm xương, dòng sông là gân, tơ vàng dây đồng là đường, Không Trung Thạch làm hòn đá tảng. Trước mặt là một quảng trường lơ lửng như bạch ngọc. Quang mang trắng tinh khẽ nở. Đại trận thời Thượng Cổ hôm nay rốt cục hiển lộ tài năng.

【VIP】 Hoàng Thiên Ngọc Tỷ, hậu nhân truyền vị(2)

Lục Khiêm đi đến biên giới pháp trận, Yêu Nguyệt Tập Nguyệt đứng bên cạnh. Một người tóc đen, một người tóc trắng. Nữ tử của Tu La nhất tộc ai cũng xinh đẹp không gì sánh được. Hai người dù cho muốn ở lại chỗ này cũng không được. Bản thân các nàng là người đã chết, nhưng Âm thần trở thành thủ hạ của Hoàng Tuyền Đế Long. Toàn bộ tính mạng đều nằm trong tay Lục Khiêm.

"Bệ hạ, cần khởi động pháp trận sao?" Già Lam hỏi.

"Ngươi thế nào? Ngươi muốn theo ta đi sao?" Lục Khiêm nhìn về phía Hoàng Tuyền Thiên Châu trong tay, bên trong là Đệ Nhất Vô Lượng.

"Đi, đại nhân, ta đi với ngươi." Đệ Nhất Vô Lượng hưng phấn nói. Rốt cuộc trở lại thế giới trung tâm. Nơi này thật sự làm cho người ta không thể tiếp tục chờ đợi được nữa. Nếu là ở thế giới trung tâm, Đệ Nhất Vô Lượng đã sớm khôi phục tu vi.

"Được."

Đệ Nhất Vô Lượng nói như thế nào cũng là người địa phương, có người quen thuộc tình huống cũng tốt.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nhìn về phía Già Lam.

"Mở ra đi."

Già Lam nói lẩm bẩm trong miệng, đánh ra một đạo pháp quyết.

Ầm!

Trên quảng trường, bạch quang chói mắt bay thẳng lên chân trời. Đêm khuya tối thui lập tức sáng như ban ngày. Bề mặt bóng loáng phản chiếu rõ nét biểu cảm trên gương mặt của mọi người. Trong lòng mọi người một nửa không nỡ, ba phần kinh hoảng, hai phần chờ mong. Kinh hoảng là Lục Khiêm vừa đi, lo lắng mình không có cách nào quản lý đại cục. Đồng thời có chút chờ mong tương lai. Không biết rõ tương lai sẽ phát triển như thế nào.

"Đại nhân, bảo trọng." Tư vị trong lòng Già Lam khó tả.

Nghĩ đến trước đây lúc mới gặp Lục Khiêm, bản thân mới chỉ là thủ lĩnh một thế lực nhỏ. Hiện tại đã trở thành người có công lớn đứng trên vạn người của Tề quốc, đều là nhờ có nam tử thần bí trước mặt này ban tặng. Hắn đến như một cơn gió, biến mất cũng như một cơn gió.

"Ừm." Lục Khiêm cất bước tiến vào quảng trường. Quang mang dần dần thôn phệ bọn hắn.

"Đúng rồi, sau khi ta rời đi các ngươi trước đừng rêu rao, tuyên bố với bên ngoài là ta tạm thời bế quan."

Sự chuyển giao quyền lực chắc chắn sẽ dẫn đến lòng người tán loạn. Lục Khiêm rời đi chí ít có thể giấu diếm một đoạn thời gian. Dựa vào uy vọng mà hắn để lại, đủ để đám người Tiêu Phàm có thể kiểm soát đại cục. Những việc sau này, giao cho những người sau.

Ông!

Thân ảnh của đám người Lục Khiêm hoàn toàn biến mất. Đám người đứng lặng thật lâu, lẳng lặng nhìn Lục Khiêm rời đi. Đây là sự tôn trọng đối với một đời Hoàng giả. Thật lâu sau, mọi người mới rời đi.

Nguyên liệu cần thiết cho pháp trận gần như đã sử dụng hết. Pháp trận mở ra lần tiếp theo cũng không biết là năm nào tháng nào. Nhưng cuối cùng sẽ lại gặp nhau.

Mặc dù Lục Khiêm rời đi nhưng truyền thuyết của hắn và thanh danh sẽ vĩnh viễn lưu truyền, mà Thái Ảm vực, sắp mở ra chương mới.

Truyền tống đại trận.

Truyền đến cảm giác trời đất quay cuồng. Đầu tiên là một tia sáng trắng, bạch quang qua đi, trước mắt là thông đạo thất thải. Lục Khiêm ở trong một cái lồng trong suốt hình tròn, nhanh chóng xuyên thẳng qua thông đạo thất thải. Cảnh tượng này có phần tương tự như khi đến Thái Ảm vực. Nghĩ tới đây, hắn lại nghĩ tới cảnh thông đạo vỡ tan trước đây. Thông đạo vỡ vụn thành mảnh vỡ, mỗi một mảnh cũng coi như là một thế giới. Còn nhớ rõ có một thế giới có một người khổng lồ đang câu cá. Trước mắt người này, Giao Long Đạo Chủ có tu vi cao lại chỉ như con giun đất, không đủ để nhét kẽ răng.

"Xích Âm, bây giờ ngươi đang ở đâu?"

Lục Khiêm liền nghĩ tới Xích Âm sư tỷ. Ngày đó cùng nhau tiến vào thông đạo, lại bị một lực lượng thần bí kéo đi. Nhưng Xích Âm hẳn là không có chuyện gì. Trước đây Lục Khiêm rõ ràng nhìn thấy lực lượng thần bí và Xích Âm có cùng nguồn gốc, chắc là người cùng tộc. Thu Quan đã từng nói với mình, Xích Âm là dị chủng đẻ trứng. Xuất thân có chút thần bí.

Ầm!

"Xảy ra chuyện gì?"

Hư không chấn động, thất thải thông đạo chấn động kịch liệt.

Xoạt!

Bạch quang chói mắt. Thời điểm khôi phục lại ánh mắt một lần nữa, Lục Khiêm nhìn thấy đại địa lóe lên một cái rồi biến mất. Đại địa này rộng lớn vô biên, lớn hơn gần hàng trăm lần so với Thái Ảm vực. Lục Khiêm chưa bao giờ thấy đại địa to lớn như thế. Chỉ là hơi nhoáng một cái, đại địa đã nhanh chóng mở rộng. Dưới chân truyền đến cảm nhận nặng nề. Lục Khiêm cúi đầu xem xét, hóa ra là đang giẫm trên đại địa.

"Địa khí thật nồng đậm!"

Dãy núi vờn quanh, cỏ cây thanh thúy tươi tốt. Chợt truyền đến một mùi hôi thối. Chỉ thấy bên ngoài mười trượng là một vũng nước màu xanh lục huỳnh quang.

Vũng nước nổi đầy phù du màu xanh, nước bên dưới có màu đỏ sẫm, bốc mùi hôi thối nồng nặc, như thể là một vũng nước đọng vạn năm.

Lục Khiêm đánh ra một đạo kiếm khí.

Xoẹt

Mặt nước tách ra làm đôi, những gợn sóng xuất hiện. Từng thi thể không trọn vẹn dưới nước. Nhiều lớp nhuyễn trùng bám trên bề mặt của xác chết, khi bị kiếm khí tấn công, nhuyễn trùng nhao nhao tứ tán, lộ ra thi thể bị ngâm đến phình to. Cảnh tượng vô cùng buồn nôn. Xác chết lớn hơn một chút so với một nam tử trưởng thành bình thường. Cánh tay dài quá đầu gối, giữa hai lông mày có một lỗ máu đen.

Lục Khiêm lấy ra Hoàng Tuyền Thiên Châu, thân ảnh già nua của Đệ Nhất Vô Lượng xuất hiện trên bề mặt phản chiếu của Thiên Châu. Nơi này chỉ có hai người bọn họ, bọn người Yêu Nguyệt bị Lục Khiêm thu vào bên trong Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

【VIP】 Thủy Trung Giới

“Đây là Tam Mục nhân?” Lục Khiêm nhìn về phía Đệ Nhất Vô Lượng.

“Ha ha, là bọn hắn, đám cẩu tặc này rốt cục cũng chết rồi.” Đệ Nhất Vô Lượng kinh ngạc cười lớn.

Đánh giá từ các dấu vết bề mặt của xác chết, đoán chừng chết mấy ngàn năm. Thi thể còn chưa hư thối, đúng là dị chủng.

“Nhưng lão phu nhớ rõ trước khi rời đi, nơi đây là một mảnh đất hoang.”

“Hẳn là dinh dưỡng của thi thể tạo ra hoàn cảnh này.” Lục Khiêm nói. Đưa mắt nhìn xung quanh. Hình dáng của hồ nước rất có quy tắc, có chút giống như là người làm, hẳn là một cái hố lớn được tạo ra bởi trận chiến giữa Đệ Nhất Vô Lượng và Tam Mục nhân. Nước mưa quanh năm suốt tháng đã hình thành hồ nước này. Mà chất dinh dưỡng trên người thi thể đã sinh ra môi trường này.

Con mắt giữa mi tâm của những người Tam Mục nhân này đã biến mất. Đệ Nhất Vô Lượng giải thích: “Tam Mục nhân có thần thông ở con mắt thứ ba. Để bảo vệ bí mật của Tam Mục, bọn họ đã gieo một lời nguyền từ khi sinh ra. Một khi tử vong, con mắt sẽ tự động phá hủy.”

Lục Khiêm tìm một vòng, xác thực không nhìn thấy dấu vết của con mắt. Nhưng nghĩ lại thì, trên thế giới có rất nhiều tu sĩ chế tạo Đạo binh thủ đoạn cao siêu. Bí mật của con mắt thứ ba bị người khác biết dễ dàng thì chỉ sợ khắp nơi là Đạo binh mọc ra con mắt thứ ba. Đỗng Sát Thần Nhãn tìm kiếm

một phen, tìm không thấy thứ gì hữu dụng, Lục Khiêm đành từ bỏ.

"Đi đến Minh Hải như thế nào?"

Lục Khiêm không quên mục đích đến đây của mình.

"Minh Hải…" Đệ Nhất Vô Lượng nhíu mày suy nghĩ: "Nơi này cách Minh Hải hơn tám trăm ngàn dặm, ở giữa có mấy sơn mạch sông lớn, quỷ quái thần linh phong phú, ít nhất phải một hai năm mới có thể đến."

Tinh khí thiên địa ở nơi này cũng gấp mấy trăm lần so với Thái Ảm vực. Nồng độ tinh khí như vậy, nên có nhiều thứ như tinh quái, quỷ hồn.

"Đại nhân, nếu không chúng ta đi đường thủy, hoặc là đường bộ và đường không đều được."

"Ừm, đi như thế nào? Đừng thừa nước đục thả câu." Lục Khiêm nhướng mày, dọa Đệ Nhất Vô Lượng vội vàng rơi ra ngoài.

"Đại nhân, thế giới trung tâm rộng lớn vô ngần, nhưng người tu luyện phong phú, cũng sinh ra môn phái chuyên môn vận chuyển giao thông. Chúng ta chỉ cần sử dụng công cụ của bọn họ là được."

"Đường không là tốt nhất. Đường hàng hải ở đây hẳn là do Cửu Phượng Kim Khuyết nắm trong tay, đồng thời giá cả cũng đắt nhất. Hơn nữa, có pháp bảo đặc biệt để kiểm tra pháp bảo trên người của tu sĩ để phòng ngừa dẫn người từ bên trong Càn Khôn theo."

Không trung đồng thời nguy hiểm nhất. Không nói đến cương phong trên chín tầng trời, chỉ riêng tinh quái thần linh giấu ở bên trong tầng mây, cũng đầy đủ để cho người ta uống một bình.

Nơi này không thiếu một số tinh quái vạn năm. Chỉ một số thế lực lớn mới có thể hợp tác với những tinh quái này và mở ra một con đường có thể thông hành.

"Đường thủy đứng thứ hai, đường bộ chậm nhất."

"Đường thủy đi." Lục Khiêm nghĩ nghĩ, nói.

Tiền không phải là mấu chốt. Đi đường thủy để thuận tiện xem một số phong tục địa phương. Không chậm như đường bộ.

"Được, xin đại nhân tìm tới một dòng sông, tại hạ có cách triệu hoán Long Bá thủy cung."

Hải Long Bá thủy cung chính là đại thế lực vận chuyển đường thủy. Đã có thời gian tồn tại trên vạn năm.

"Long Bá là cự nhân trời sinh cao ba mươi trượng, sinh ra bên trong Vu Hải, nghe nói có tu vi Lôi Kiếp."

Đệ Nhất Vô Lượng nói cho Lục Khiêm một đạo pháp quyết. Đây là chú ngữ triệu hoán tiểu lại của thủy cung.

Lục Khiêm bay về phía không trung.

Chít!

Bỗng nhiên. Một âm thanh chói tai vang lên. Lục Khiêm quay đầu lại nhìn. Thứ này hóa ra là một con đại bàng mỏ vàng lớn. Con đại bàng này toàn thân được tắm trong kim hỏa, giống như mặt trời. Một con yêu quái ngẫu nhiên ở đây đã có tu vi Đạo Cơ trung kỳ.

Xùy!

Lục Khiêm không nhúc nhích, đại bàng vàng vọt tới khoảng cách ba trượng, tự động hóa thành hai thước rưỡi.

"Vừa vặn, lát nữa đại nhân dùng đầu kim điêu làm tế phẩm."

Hai người phi hành cả trăm dặm, đến trước mặt một con sông. Trên đường đi, Lục Khiêm cuối cùng cũng nhìn thấy sức mạnh của thế giới này.

Có rất nhiều yêu quái. Mỗi một đỉnh núi cũng có mấy Yêu vương đầu cỏ vặt vãnh. Mặc dù thực lực không tốt lắm, nhưng ít nhất về mặt số lượng thực sự làm cho người ta kinh ngạc.

Đi đến bờ sông. Lục Khiêm dựa theo chỉ thị ném đầu kim điêu vào trong nước, sau đó mặc niệm chú ngữ. Kim điêu rơi vào trong nước, lập tức dẫn tới vô số đại Hắc Ngư răng nanh sắc nhọn. Chưa đến một lát, đầu kim điêu chỉ còn lại khung xương.

"Cá trong sông đều là sứ giả của thủy cung. Một lát nữa bọn họ sẽ đến, đại nhân không cần kinh ngạc." Đệ Nhất Vô Lượng nói.

Lục Khiêm không nói gì, thời điểm ở đảo Vạn Tượng, đã trải qua những cảnh như vậy vài lần.

Phương thức xuất hiện của Thủy Chúc về cơ bản giống nhau, đơn giản là bay ra khỏi mặt nước, hoặc là biến thành một con cá.

Rất nhanh, Lục Khiêm phát hiện đã đánh giá cao bản thân.

Xoạt! Màn đêm mờ ảo, sao trời xếp thành từng mảng. Bầu trời bỗng tối đen như mực.

【VIP】 Thủy Trung Giới(2)

"Đây là?"

Đây không phải cái gọi là huyễn thuật, tất cả đều là thật. Lục Khiêm vừa rồi rõ ràng cảm giác được một năng lực kỳ quái làm thay đổi hoàn cảnh. Vô số ánh đèn huỳnh quang trên mặt nước tối đen như mực. Nhìn kỹ hơn, hóa ra đó là một đám phù du đang trôi nổi dưới nước. Không ngừng bốc lên lục quang. Cả dòng sông được nhuộm một màu xanh huỳnh quang.

Soạt!

Phù du huỳnh quang xuyên thủng mặt nước, giống như một cơn lốc màu xanh lục, xoay quanh trên mặt nước, không ngừng hội tụ. Dần dần hình thành một chiếc thuyền buồm cổ hai tầng. Quang mang tan biến, trước mắt thật sự rõ ràng xuất hiện một chiếc Thương Bạch Cốt thuyền.

Toàn thân thuyền tái nhợt, phát ra màu kim loại.

"Đại nhân, tốt nhất đừng bại lộ tin tức ngài là Hoàng Tuyền đạo thống, người của Hoàng Tuyền nhất mạch không phải ma đạo, nhưng thanh danh có vẻ không được tốt lắm." Lúc này, Đệ Nhất Vô Lượng lặng lẽ truyền âm.

Loảng xoảng!

Cánh cửa xương mở ra, phát ra ánh sáng dịu nhẹ. Bước ra một người chèo thuyền mặc áo tơi đen như mực, những chiếc râu cá ở hai bên má. Xuyên qua khe hở của cửa lớn, lờ mờ có thể nhìn thấy bóng người bên trong.

Vào khoảnh khắc xuất hiện, một cỗ khí thế đập vào mặt.

Lục Khiêm nhìn về phía người này, không giận tự uy.

Trong mắt người lái thuyền hiện lên một chút kinh ngạc, khí thế giảm đi rất nhiều, cúi người nói: "Chân nhân chớ trách, tiểu nhân vô ý mạo phạm."

"Không sao." Trong lòng Lục Khiêm không khỏi thở phào nhẹ nhõm. May mà bản thân ở thế giới trung tâm cũng là cao thủ. Ít nhất cũng không để một người lái thuyền có tu vi mạnh hơn mình.

"Mời đại nhân vào." Tiểu lại của thủy cung nghiêng người sang, không nhìn thấy mặt người này, nhưng động tác thân thể rất cung kính. Lập tức thu hút sự chú ý của mọi người bên trong khoang thuyền.

Bên trong khoang thuyền. Bối khuyết châu cung, lộng lẫy đường hoàng. Khắp nơi điểm xuyết san hô và trân châu lấy từ biển sâu. Hai bên là từng dãy ghế bằng gỗ lim, phủ thảm lông cáo lên, có khoảng hai mươi, ba mươi người ngồi. Có nam có nữ, khí chất khác nhau.

Chính giữa là một chiếc bàn dài, với những chiếc đĩa bạc đựng đầy những món ngon và nhiều loại rượu đủ màu sắc.

"Tiền bối, những thứ này có thể tùy ý sử dụng, không thu phí." Tiểu lại thủy cung giới thiệu.

Nhìn thấy thái độ của tiểu lại thủy cung, hầu hết mọi người đều ngạc nhiên nhìn về phía này. Có người lộ ra vẻ hâm mộ, cũng có một số người thì chẳng thèm ngó tới, người khinh thường chính là ba người áo bào đen, xét theo y phục và khí thế, hẳn là tu vi không thấp.

"Tiền bối muốn đi đến Minh Hải sao?"

"Ừm."

“Được rồi, đến nơi tiểu lại sẽ nói cho tiền bối.” Tiểu lại của thủy cung xoay người rời đi.

Ầm!

Thuyền ầm vang một tiếng khởi động. Vậy mà trong thuyền không có một chút xóc nảy.

Lục Khiêm cầm cái đĩa trống lên và đặt một ít thịt Long ngư, cá đuôi phượng và một ít linh quả. Lại rót một chén rượu Lục Nghĩ, ngồi trên ghế trống, vui vẻ ăn uống. Đây đều là những thứ phi phàm, ít nhiều đều có tác dụng tăng tu vi, hương vị cũng được.

Ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh đen như mực. Con thuyền đi qua trên dòng sông xanh. Tốc độ rất chậm, Lục Khiêm hơi nghi ngờ liệu mình có thể đến được Minh Hải trong vòng ba ngày hay không.

Đang nghĩ ngợi, chóp mũi liền ngửi thấy một mùi thơm ngát. Lục Khiêm vô thức ngẩng đầu lên, trước mặt là một nữ tử mảnh mai mặc áo trắng với mái tóc đen như thác nước.

“Bạch Chỉ, đây là lần đầu tiên đạo hữu ngồi Thủy Giới thuyền phải không.” Nữ tử này tên là Bạch Chỉ, nở nụ cười xinh đẹp, xinh đẹp đến không gì sánh được.

“Đây là Thủy Trung Giới, kết nối với nguồn nước của thiên hạ, ở đây, thuyền có tốc độ vượt qua biên giới. Đừng nhìn tốc độ chậm, đoán chừng đã sắp chạy được một vạn dặm.” Bạch Chỉ nhiệt tình giới thiệu nói.

“Đa tạ đạo hữu chỉ giáo.” Lục Khiêm không mặn không nhạt nói.

Một người rất nhiệt tình như vậy chắc chắn phía sau có bí mật không thể cho ai biết, hoặc là có ý đồ gì. Vừa rồi bước vào, Lục Khiêm đã cảm thấy bầu không khí có chút vi diệu. Tu vi của nữ tử này, đại khái khoảng chừng Đạo Cơ trung kỳ.

Dường như nàng không biết thái độ của Lục Khiêm, ngồi xuống ở bên cạnh, nói gì đó. Toàn bộ đại sảnh im ắng, cũng chỉ có giọng nói trầm thấp của Bạch Chỉ. Trong mắt người khác, mối quan hệ giữa hai người không bình thường.

"Khụ, đạo hữu, sắc trời đã tối, tại hạ đi về nghỉ trước."

"Ta ở Giáp tự phòng số bốn, đạo hữu, lát nữa có thể tới phòng của thiếu nữ nha." Ánh mắt Bạch Chỉ như có nước.

Lục Khiêm cười cười không nói gì, trực tiếp trở về phòng của mình.

Đêm khuya, Lục Khiêm ngồi thiền và hít thở.

"Tiện nhân!"

"Tiện nhân dám trộm đồ của ta, người đâu?"

"Chắc chắn trốn ở chỗ này!"

Từng tiếng gầm thét, sau đó là tiếng bước chân hỗn loạn.

Cốc cốc cốc…

Có người gõ cửa phòng Lục Khiêm với một lực rất lớn.

【VIP】 Thực khí chi quỷ

Bịch bịch bịch!

“Tiểu tiện nhân kia chạy đi đâu rồi!”

“Con mẹ nó, sao ngươi không để ý kỹ chút hả.”

“Nhìn nơi này xem……”

Ngoài cửa truyền đến tiếng chân hỗn loạn và tiếng nam nhân mắng chửi. Lục Khiêm thức tỉnh khỏi đả tọa.

Cốc cốc cốc!

Lại là một trận đập cửa, lần này là gõ cửa phòng của Lục Khiêm.

“Ai thế!”

Lục Khiêm đi tới mở cửa. Đập vào mắt là ba gã hắc y nam tử vừa rồi.

Nam tử trung niên râu ngắn đi đầu không thèm liếc mắt nhìn Lục Khiêm một cái, lập tức vòng vào phòng, kiểm tra xung quanh một lượt. Hai người phía sau có dấu hiệu lặng lẽ bao vây, chặn đường rời đi của Lục Khiêm.

Thấy không có, nam tử râu ngắn mới xoay người lại.

“Nữ tử mới vừa rồi nói chuyện phiếm với ngươi đâu? Giấu ở đâu rồi?” Nam tử râu ngắn hùng hổ doạ người, ánh mắt sắc bén.

“Ta không quen nàng.” Lục Khiêm nhíu mày nói.

“Hửm? Ngươi chắc chắn chứ?”

Rầm!

Một cỗ khí thế cường đại thổi đến. Sau lưng người này mơ hồ xuất hiện một Pháp Thể ác quỷ đang giương nanh múa vuốt. Tu vi nam tử này không tồi, đại khái cũng phải Đạo Cơ viên mãn.

Chỉ vậy mà cũng muốn đánh bại hắn sao, e là quá ngây thơ rồi. Lục Khiêm nghĩ ngợi, quyết định không gây thêm chuyện nữa.

"Hẳn là ngươi cũng nhìn ra, ta không có chút quan hệ nào với nữ tử kia cả, đương nhiên, nếu ngươi động thủ, ta cũng sẽ phụng bồi."

Lục Khiêm khẽ cười một tiếng, nói: "Nếu ta là các ngươi, ta sẽ nhìn xung quanh trước, miễn cho người chạy rồi mà không biết, còn ở đây lãng phí thời gian."

"Đoạn sư huynh."

Nam tử râu ngắn hừ lạnh một tiếng, vừa định nói, nam tử phía sau đã kéo gã một cái.

Đoạn sư huynh suy nghĩ, cuối cùng xoay người rời đi. Thái độ tiểu Lại khi nãy khiến gã có chút kiêng kị. Mặc dù thân phận bọn họ cũng chẳng kém gì, nhưng vẫn không nên gây chuyện vớ vẩn thì hơn.

"Đoạn sư huynh, chúng ta hẳn đã bị tiểu tiện nhân kia lừa rồi." Sư đệ bên cạnh nói.

"Ừm, ta biết rồi." Đoạn sư huynh kỳ thật có phản ứng lại.

Khi nãy nhìn quan hệ giữa Lục Khiêm với nữ tử kia cũng không thân thiết tới vậy. Chỉ là kế đuổi lang trục hổ của đối phương thôi. Có điều, thái độ Lục Khiêm vừa rồi khiến gã có chút khó chịu, không có bậc thang đi xuống, đành phải tiếp tục làm loạn.

“Thật không thể hiểu nổi.” Lục Khiêm lắc đầu, tiếp đó đóng cửa đại môn.

Nếu chỉ là chuyện này, cũng không đến mức giết người. Nếu là hiểu lầm, giải thích rõ ràng rồi cười bỏ qua là được. Còn nếu đối phương có ý định gây rối, Lục Khiêm cũng sẽ đáp ứng. Nói đơn giản thì hắn không muốn gây chuyện, cũng chẳng sợ chuyện gì.

Sau khi chắc chắn xung quanh không còn ai nữa, hắn mới lấy Hoàng Tuyền Thiên Châu ra. Dò hỏi tin tức về Minh Hải.

Minh Hải không phải hải dương, mà là một vùng đất ở phương bắc.

Địa khu có thế lực nổi tiếng nhất ở khu này là Âm Cảnh thiên cung chứa ba mươi sáu vạn thiên quỷ. Âm Cảnh thiên cung nằm ở Úc Tuyệt chi sơn, nhưng vị trí cụ thể ở đâu, ngay cả đệ nhất Vô Lượng cũng không rõ.

Hoàng Tuyền đạo thống rất thần bí. Thường xuyên xuất quỷ nhập thần, Thần Long thấy đầu không thấy đuôi. Chỉ e là phải tới đó mới biết được chút ít.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm chẳng quan tâm nữa. Hai mắt khép hờ, tĩnh tâm đạo khí. Tâm thần phát tán ra bên ngoài.

Bạch Chỉ nói không sai, nơi đây là Thủy Trung Giới. Trong phạm vi mấy trăm dặm, trừ nước ra, thì chẳng còn thứ gì khác cả.

Hơn nữa tốc độ con thuyền nhìn qua có vẻ chậm, thực tế không hề phụ thuộc vào tốc độ của con thuyền. Thủy Trung Giới giống như Truyền Tống Trận cỡ lớn, truyền tống con thuyền đến từng thủy vực một.

Trong lúc đó, Thủy Cung thuyền thỉnh thoảng cập bờ, nhân viên người đến người đi. Ba hắc y nhân kia không biết đã đi đâu, có lẽ đã xuống thuyền rồi.

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Cốc cốc cốc!

Tiểu Lại tiến đến gõ cửa đại môn.

"Tiền bối, tới Minh Hải rồi."

"Làm phiền rồi."

Lục Khiêm ra khỏi buồng nhỏ trên thuyền. Thế giới ngoài khoang thuyền vẫn đen sì như cũ, mặt nước xanh đậm, phiếm u quang.

Lúc theo cầu thang xuống thuyền, không trung trở nên xanh thẳm, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người. Quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng Thủy Cung thuyền đâu nữa, sóng nước êm đềm, phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Chuyến đi này, lộ trình tám mươi vạn dặm. Tiêu tốn năm mươi vạn Pháp Tiền. Mức giá này vẫn có thể chấp nhận được. Ba ngày đi tám mươi vạn dặm, dù sao cũng là kỹ thuật của người khác mà.

Lục Khiêm liếc mắt bốn phía đánh giá. Phong cảnh cũng không khác Thiên Địa mấy. Không có cảnh tượng tăm tối u ám như trong tưởng tượng.

"Tìm một khu thành thị hỏi thăm chút đã."

Soạt!

Lục Khiêm hóa thành một con chim bay đi.

"Hửm?"

Lúc này, hắn đột nhiên ngừng lại, khôi phục nguyên hình. Ánh mắt nhìn về phía bên trái mảnh đất trống. Vừa định nói gì đó, ba đạo độn quang từ phương xa bay tới. Ba người tạo thành thế bao vây, vây quanh Lục Khiêm.

"Chư vị đạo hữu có ý gì?"

Trước mặt là đám người trên thuyền ba ngày trước.

“Sao lại là ngươi.” Nam tử râu ngắn tên Đoạn Lãng kinh ngạc nói.

【VIP】 Thực khí chi quỷ(2)

Vì tìm không thấy người, nên Đoạn Lãng đã đặc biệt thỉnh giáo trưởng bối, mới biết được vị trí bảo vật. Tìm tới nơi, mới phát hiện vậy mà lại là người này.

Nghĩ đến đây, Đoạn Lãng dường như hiểu ra đôi chút. Người trước mắt này nói không chừng có biết nữ nhân kia.

"Ngươi cho rằng ta có quan hệ với nữ nhân kia?" Lục Khiêm cười nói.

"Lên!" Đoạn Lãng lười nói nhảm, phải bắt lấy hắn trước đã.

Ầm!

Mặt đất vỡ ra.

Từ khe nứt bùng lên ngọn lửa xanh thẫm, cùng với làn khói độc gay mũi. Khói độc đen sì và ngọn lửa xanh thẫm tạo thành đầu lâu dữ tợn.

"Khặc khặc!"

Đầu lâu rộng trăm trượng một bên phun khói độc, một bên cười khặc khặc kỳ quái.

Lục Khiêm không chút dao động. Đầu lâu rơi xuống.

Rầm!

Hoàng tức ngút trời hóa thành Giao Long dữ tợn. Một đạo Kim Kiều từ trên không rơi xuống, đầu lâu nháy mắt tan vỡ. Một đầu nối liền trời cao, đầu còn lại kéo dài xuống dưới.

Nữ tử mặc váy xanh nhạt đứng trên cầu. Trước mặt nữ tử là nước canh đun sôi.

“Đan kiếp! Đan kiếp chân nhân!”

Đoạn Lãng mới vừa rồi còn không ai bì nổi giờ lại ngồi liệt trên đất. Gã thế mà lại chọc phải một vị cao nhân Đan Kiếp.

Cảm giác trời quay đất cuồng ập tới.

Ngay sau đó, ba người Đoạn Lãng phát hiện không biết mình đã bước lên Kim Kiều từ khi nào. Nữ tử trên cầu treo nụ cười giả tạo, không tiếng động vẫy tay với bọn họ. Gương mặt mỹ lệ ấy trong mắt bọn họ lại đáng sợ vô cùng.

“Đại nhân, hiểu lầm, đều là hiểu lầm cả. Chúng tôi là đệ tử của Minh Hải U Quỷ môn, phái chủ của chúng tôi là Hỏa Kiếp…….”

“Ha ha, quá muộn rồi, cho ngươi đường sống mà ngươi lại không đi.” Lục Khiêm bất đắc dĩ cười, người có ý định muốn chết, dù thế nào cũng chẳng ngăn nổi đâu.

“Đại nhân, ta thật sự sai rồi!!!”

Một kích Đại thủ ấn rơi xuống, ép cả ba thành thịt vụn. Thần hồn bị trấn áp dưới Kim Kiều, trở thành chất dinh dưỡng của Kim Kiều.

Ba người này dù thế nào cũng không nghĩ tới, Lục Khiêm vừa rồi thoạt nhìn rất yếu đuối lại ra tay với bọn họ.

Sau khi giết ba người, Lục Khiêm đi về hướng rừng cây bên cạnh. Bóng cây rậm rạp, trong rừng tối tăm. Dưới chân là lớp lá rụng dày, không khí đậm mùi ẩm ướt.

Bốn phía yên tĩnh.

Lúc này, Lục Khiêm bỗng ngừng lại, nhìn chỗ đất trống nào đó, nói: “Xuất hiện đi.”

Không có động tĩnh gì.

“Đầu tiên là dùng kỹ thuật diễn vụng về của mình khiến đối phương cho rằng ta là lá chắn mà ngươi đặc biệt chọn lựa, để đối phương tưởng rằng không phải ta, không ngờ ngươi lại làm trái lại, thật sự trốn bên cạnh ta, ta nói đúng không?”

Vừa dứt lời. Không gian nơi đó bỗng vặn vẹo. Một nữ tử khuôn mặt thanh lệ khoác bạch y xuất hiện trên chỗ đất trống trước mặt.

Vẻ mặt Bạch Chỉ nghiêm túc, khom lưng thật sâu, nói: “Tiền bối thứ tội, tiểu nữ tử bất đắc dĩ mới phải làm vậy.”

Bảo vật mà nàng đã trộm chỉ có mình U Quỷ môn có, Quỷ Lệ Phá Cảnh đan.

Đan dược cấp Thiên phẩm. Có thể tăng xác suất từ Đạo Cơ viên mãn tiến và Đan Kiếp. Vừa dứt lời, từ trong ngực nàng xuất hiện viên đan dược xanh thẫm.

Lục Khiêm chộp lấy từ trong không trung.

“Đan dược Thiên phẩm ……”

Đan dược Thiên phẩm và phương pháp luyện chế pháp bảo, ngoại trừ trung ương đại địa, những nơi khác đều đã thất truyền rồi. Ngay cả Lục Khiêm cũng bị mắc kẹt ở giai đoạn Địa phẩm luyện đan sư.

Quỷ Lệ Phá Cảnh đan này rất quý giá. Quỷ Lệ lại càng khó tìm. Theo truyền thuyết, Lệ Quỷ sẽ không vì thương tâm mà rơi lệ. Muốn khiến người vì hận thù biến thành Lệ Quỷ vì yêu mà rơi lệ, chỉ sợ còn khó hơn lên trời.

Giá đan dược này đại khái hơn năm ngàn vạn, có khi dù có tiền cũng chẳng thể mua được loại này.

Lục Khiêm bên này không nói lời nào, còn Bạch Chỉ bên kia lại đang khổ sở chờ đợi. Nàng chạy không được, đứng đây

cũng không xong. Trong lòng âm thầm kêu khổ, thế nào mà lại chọc phải vị ôn thần này.

Lúc này, Lục Khiêm đảo ánh mắt nhìn qua.

"A……"

Bỗng nhiên, một cơn gió lớn thổi tới. Cổ Bạch Chỉ bị một tên quỷ vật đầu trâu đột nhiên xuất hiện bóp chặt, nhấc lên giữa không trung.

"Đại nhân, tha mạng, nô tỳ không cố ý." Khuông mặt xinh đẹp của Bạch Chỉ đỏ lên, nói đứt quãng.

Một thân tu vi bị luồng sức mạnh vô hình áp chế.

"Đây là cái giá của việc lừa dối ta, về sau ngươi sẽ là nô lệ của ta."

Lục Khiêm lấy một bát Mê Hồn canh từ trên Kim Kiều. Dùng pháp lực biến nó thành trạng thái đan hoàn cố định. Tiếp đó ép Bạch Chỉ ăn nó, rồi hạ xuống nội tâm và Nễ Hoàn cung mười mấy cấm chế.

Một khi có hành động chống lại Lục Khiêm. Dược lực Mê Hồn canh sẽ tan ra, cấm chế khởi động, khiến Bạch Chỉ chết không có chỗ chôn.

Rất nhanh sau đó, đầu trâu thả nàng xuống. Bạch Chỉ được buông tha lập tức ngã xuống đất, vẻ mặt tuyệt vọng.

"Ngươi…… Ngươi không phải người."

Nàng thế mà lại đụng phải một người tàn nhẫn tới vậy.

Trước kia ỷ vào dung mạo của mình, không biết đạt nàng chiếm được biết bao chỗ tốt. Ngay cả khi làm chuyện gì đó sai trái bị người khác phát hiện. Cũng không phải chịu phạt quá nặng.

Lục Khiêm lại không ra bài theo kịch bản, một lời không hợp là giết người, nô dịch người khác cả thể xác lẫn tinh thần. Đây là lần đầu tiên nàng thấy người độc ác tàn nhẫn đến vậy.

"Nói nhảm vừa thôi, phụ cận có thành thị nào không? Hay chợ Quỷ tu sĩ gì đó."

Người tính kế hắn, sẽ không có kết cục tốt. Nếu không phải hắn cần một người quen thuộc địa hình nơi đây dẫn đường thì nàng đã sớm chết tám trăm lần rồi.

"Khụ khụ, đi…… đi một ngàn hai trăm dặm về phía tây là là hoang thành gần biên giới của U Hoang quốc." Bạch Chỉ không tình nguyện nói.

【VIP】 Thi độc ôn bệnh, vương triều Câu Ly.

"Đi!"

Hai người bước lên độn quang, một trước một sau bay tới đích đến. Trên đường, Lục Khiêm cũng hiểu đại khái thân thế Bạch Chỉ rồi.

Bạch Chỉ tên thật là Tư Không Chỉ, là hậu nhân của Trích Tinh thế gia. Trích Tinh thế gia am hiểu Độn thuật và phương pháp Ẩn Tế Thân Hình.

Vì bí pháp bổn môn chỉ truyền cho nam chứ không truyền cho nữ, Bạch Chỉ liền dứt khoát trộm bí tịch tu luyện, đến tận khi bị phát hiện mới chạy trốn.

"Thật thú vị." Lục Khiêm cười nói.

Chỉ chốc lát, phía trước xuất hiện một tòa thành trì to lớn. Thành trì người đến người đi. Ngoài thành có một thôn trang. Trương hồng treo trước cửa, vô cùng náo nhiệt. Yến hội bày mấy chục bàn, khách khứa nâng ly cạn chén. Hẳn là có người mới thành hôn.

"Những người này gặp rắc rối rồi." Bạch Chỉ chợt nói.

Chỉ thấy, nơi mắt thường phàm nhân không nhìn thấy, mặt đất chợt phun ra nước suối màu vàng.

Trong làn sương trắng loáng thoáng vài hư ảnh mông lung. Hư ảnh sắc vàng, nửa trong suốt, mơ hồ có thể thấy được sừng dê dữ tợn. Nước suối màu vàng nâng cơ thể chúng lên.

Tổng cộng có hai đạo thân ảnh. Một đạo bay vào bếp lò, đạo còn lại phấn hóa thành vô số luồng khí màu vàng, biến mất trong bát cơm của mọi người.

"Đó là gì?"

"Táo Thai quỷ và thực khí chi quỷ của Âm Cảnh thiên cung, những thôn dân kia bị nhắm tới rồi." Bạch Chỉ giải thích.

……

Từng quỷ hồn của Âm Cảnh thiên cung đều có năng lực đặc thù của riêng mình. Ví dụ như Táo Thai quỷ và thực khí chi quỷ. Đây là quỷ hồn ký sinh ở bên trên và cũng lấy nó tu hành.

Táo Thai quỷ có thể khiến nguyên một nhà không an bình, mọi chuyện xui xẻo. Mà thực khí chi quỷ có thể làm cho đồ ăn biến chất. Khi chúng nó giao lưu là lúc bên dưới phát sinh dị biến.

Không ngừng có người hộc máu ngã xuống, run rẩy trên đất. Bếp lò nổ tung, ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ phủ đệ. Thôn dân gáo khóc chạy ra khỏi biển lửa. Có lẽ là do tu vi quá thấp, không ai chết cả, nhiều nhất bị bỏng lửa, bụng ăn phải đồ hỏng thôi. Không cần biết ra sao, tóm lại là hôn yến lúc này đây đang ngâm nước nóng rồi.

Hai người cảm thấy chẳng có gì thú vị, vì thế liền bay đi.

"Vì sao lại là thôn này?" Lục Khiêm có chút khó hiểu.

"Vì có nhiều người thôi, lại vừa vặn có yến hội, có lẽ là lúc khai tiệc không tế bái quỷ thần tương quan, mới dẫn quỷ hồn tới quấy phá."

Bạch Chỉ giải thích.

Lục Khiêm lúc này mới hiểu, phần lớn dân chúng nơi đây đều có tín ngưỡng. Mối liên hệ giữa phàm nhân và tu sĩ tương đối khép kín, không giống thiên địa khác chưa từng nhìn thấy pháp thuật.

Rất nhiều hương trấn đều có đạo sĩ ở lại thôn. Thực lực những người này phần lớn đều kém cỏi, chỉ sợ ngay cả Thai Tức cũng chẳng thèm ngó ngàng đến. Đại đa số chỉ biết một ít bí pháp thổ phương phù hộ gia súc thịnh vượng, gia trạch an bình.

Bởi vì những văn hóa này đó, rất nhiều bá tánh tin quỷ thần. Mấy chuyện lớn trong gia đình như khai tiệc, khởi công thế này, đều phải tế bái quỷ thần tương quan trước. Quỷ thần ăn hương khói, hưởng thụ nỗi sợ hãi và tín ngưỡng của mọi người. Đối phương bất kính, nên bị quỷ thần trừng phạt cũng chẳng có gì lạ.

Hai người đến một nơi không người bên ngoài thành. Tiến vào tham quan một lượt, thành trì rất nhỏ. Đoán chừng không đến hai vạn người.

Trong thành không có chợ Quỷ, Lục Khiêm nhìn sơ qua một chút, số lượng cao thủ cũng rất ít.

Đơn giản đi dạo một lúc, chẳng có được thông tin hữu ích nào. Tuy nhiên hắn lại biết được thông tin về một thành trì còn lớn hơn nơi này.

Thiếu Thương thành chịu sự quản lý của vương triều Câu Ly.

“Quốc thổ của vương triều Câu Ly này rất lớn, không có hệ thống rộng khắp thành bang hay quận huyện, mà được chia thành các khu vực là mười hai chính kinh, tám đại kỳ kinh. Lấy huyệt đạo đặt tên cho thành thị. Nghe nói Câu Ly đại đế của vương triều Câu Ly là một vị cao thủ Động Chân. Nói sao

thì vương triều Câu Ly cũng là thế lực đứng đầu, còn lớn hơn cả U Hoang quốc, các tiền bối có thể tới đó nhìn xem."

Một Luyện Khí tu sĩ tóc trắng bạc phơ nơm nớp lo sợ nói. Có trời mới biết nhóm người này tới đây bằng cách nào. Vừa mở mắt ra đã thấy hai cao thủ đứng trước mặt, thiếu chút nữa đã dọa gã đại tiện tiểu tiện luôn rồi.

Vừa dứt lời, thân hình Lục Khiêm đã biến mất. Thân hình bay trên trời cao vạn trượng.

Bay qua khoảng ngàn dặm. Trước mắt xuất hiện một tòa thành to lớn hùng vĩ. Tòa thành này chắc hẳn có khoảng trăm vạn cư dân, đại khái gấp năm mươi lần tòa thành vừa rồi.

Lại bay lên trên một khoảng nữa, phát hiện còn có mười mấy tòa thành quy mô không khác nơi này mấy.

"Thủ Thái Âm Phế kinh!"

Những tòa thành này được sắp xếp theo dạng kinh mạch, xem ra lão nhân kia quả thực không lừa hắn.

Hai người tiến vào cổng Thiếu Thương thành. Cao năm mươi trượng, toàn bộ tường thành làm từ bê tông cốt thép, hơn mười tu sĩ thân mặc giáp trụ đứng đó canh gác. Lục Khiêm thậm chí còn thấy mấy Âm Thần cầm ngọn nến giống pháp bảo, quét về phía từng người bước qua cổng thành.

Tu sĩ đi đầu rõ ràng là cảnh giới Đạo Cơ. Vậy mà lại dùng tu sĩ Đạo Cơ canh cổng, vương triều Câu Ly này thực sự rất mạnh. Nghe nói quốc thổ quốc gia này không chỉ ở Minh Hải, mà ở những khu vực khác cũng có.

Tiến vào thành.

"Đến đây xem thử đi. Kim Sang Bất Đảo bí phù gia truyền của Huyền Tiêu tiên trưởng đây, chỉ giá ba mươi văn thôi, đi ngang qua hay dạo ngang qua thì cũng đừng bỏ qua."

“Thiết bản thiếu Khổng Tước đây!”

“Thịt hươu trắng đây!”

“Than nướng đầu Thanh Sư, hàng mới nhập, hạn giá chiết khấu bảy mươi phần trăm!”

【VIP】 Thi độc ôn bệnh, vương triều Câu Ly(2)

Mấy sạp bán bên đường cũng không phải bán thịt gia sức bình thường.

"Tốt!"

"Đẹp lắm!!"

Lúc này, đám người bỗng vang lên một trận reo hò. Chỉ thấy trong đám người có một đạo nhân khoác thanh bào đang biểu diễn bí thuật nuốt kiếm. Đã nuốt liên tiếp bốn, năm bảo kiếm dài ba thước rồi. Tai thậm chí còn phun lửa. Loại này cũng coi như pháp thuật, nhưng cũng có thể gọi ảo thuật. Nếu người thi thuật không có tu vi, sẽ cần rất nhiều vật liệu mới có thể phóng thích pháp thuật, thậm chí có nguy cơ tổn thọ.

Lục Khiêm tìm một gian khách điếm ở tạm.

Trong phòng khách điếm.

Vẻ mặt Bạch Chỉ có chút bất an, đứng bên người Lục Khiêm.

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, gia hỏa Lục Khiêm này sẽ không có tâm tư xấu gì với nàng đó chứ?

Nàng nên cự tuyệt hay phục tùng đây? Có điều đều như nhau cả thôi, nàng cũng đâu cự tuyệt được.

Ngay khi nàng thấy phía sau Lục Khiên vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện hai thị nữ, nàng ngay lập tức gạt bỏ suy nghĩ này. Hai nữ nhân này còn đẹp hơn nàng nữa kìa, tu vi cũng chẳng kém nàng bao nhiêu. Xem ra là nàng lo lắng quá rồi.

“Yêu Nguyệt, các ngươi cùng nàng đi tìm hiểu tin tức đi.”

Vừa dứt lời, hai nữ tử kia liền biến thành bộ dạng nam tử bình thường.

Ba ngày sau.

Khách điếm.

Lục Khiêm ngồi trên trung tâm pháp trận, từng sợi tinh khí Thiên Địa điên cuồng tràn vào cơ thể.

Nơi đây không có cảm giác trói buộc như ở Thái Ảm vực lúc trước. Trên cơ bản hiện tại hắn sẽ không tự mình tu hành.

Lục Khiêm tới nơi này tổng cộng có hai mục tiêu. Một là có được Diêm La chân thân kế tiếp, hoặc tìm được thi thể của Bạch Diện Âm Quân. Hai là sở hữu đan dược Thiên phẩm, hoặc phương pháp luyện chế pháp bảo.

Lục Khiêm hỏi Bạch Chỉ trước.

Cách luyện chế đan dược Thiên phẩm cũng là đồ hiếm mà. Những thế lực giống nhau sẽ chẳng thể dễ dàng nắm trong tầm tay được đâu. Nếu Âm Cảnh thiên cung là Hoàng Tuyền đạo thống, vậy khả năng sẽ có chút manh mối.

Lục Khiêm hiện tại vừa ra lệnh cho đám Yêu nguyệt tìm tin tức về Úc Tuyệt chi địa. Về việc có nên gia nhập thế lực này hay không.

Nội tâm Lục Khiêm có chút băn khoăn.

Phàm là danh môn đại phái, quy củ nghiêm khắc đến hù chết người. Sau khi gia nhập sẽ có rất nhiều hạn chế. So với việc gia nhập môn phái, chẳng bằng Lục Khiêm đi tìm thi thể Bạch Diện Âm Quân cho rồi.

Theo cảnh tượng căn cứ Địa Ngục Điểu trong trí nhớ. Bạch Diện Âm Quân có thể là tu sĩ Động Chân kỳ, có được

thể nội động thiên của cao nhân. Thi thể này nhất định giấu trong tiểu động thiên nào đó. Chỉ cần có được thi thể Bạch Diện Âm Quân thì không cần lo lắng vấn đề truyền thừa sau này nữa.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Lục Khiêm phục hồi tinh thần, thoát khỏi dòng suy nghĩ sâu xa.

"Vào đi." Lục Khiêm gỡ bỏ cấm chế.

"Đại nhân, chúng ta tìm hiểu được rồi, căn cứ theo manh mối ngài đưa, chúng ta tìm được người này."

Tay Yêu Nguyệt tạo chỉ quyết, một tấm gương tròn sáng xuất hiện giữa không trung. Tấm gương không lớn lắm, hiện cảnh một đạo nhân đầu bạc đả tọa. Pháp lực từ cơ thể người nọ dao động rời đi, hẳn là tính chất pháp lực của Hoàng Tuyền nhất mạch.

"A Tỳ Địa Ngục thần quang?"

Lục Khiêm nhớ tới công pháp hắn đã từng thấy ở Minh Phủ. Lúc trước hắn thiếu chút nữa đã chọn công pháp này, nhưng sau khi suy đi xét lại mãi, Lục Khiêm dứt khoát lựa chọn Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Quang.

Người nọ đánh ra từng đạo pháp thuật. Pháp lực đen nhánh hóa thành vô số tiểu nhân sừng dê chỉ bé bằng ngón cái. Tiểu nhân phát ra tiếng kêu kỳ quái, nhao nhao chui vào lòng đất.

"Tốt, có thể thu lại rồi."

Pháp thuật hình ảnh được truyền tới từ những con ruồi hóa từ lông tơ. Tu vi căn bản không cao bằng Lục Khiêm, không nhìn thấy điểm ảo diệu của pháp trận.

“Thật lớn gan! Con rệp này ở đâu ra vậy chứ!”

Lúc này, hình ảnh truyền tới tiếng gào thét.

Rầm!

Biển lửa vô biên rơi xuống, pháp thuật nháy mắt thất bại, Lục Khiêm cũng mất cảm ứng với lông tơ.

“Đại nhân, chúng ta bị phát hiện rồi.” Yêu Nguyệt khẩn trương nói, trong lòng có chút áy náy, sợ làm rối tung chuyện của Lục Khiêm.

“Không sao, không phải lỗi của các ngươi.” Lục Khiêm suy nghĩ một hồi, “Không phải chúng ta bị phát hiện, mà là đạo nhân đầu bạc trong gương kia.” Lục Khiêm cẩn thận phân rõ tiền căn hậu quả.

Thanh âm trong tấm gương không phải do đạo nhân đầu bạc phát ra. Mà là người khác, ngay khi thanh âm kia thốt ra, vẻ mặt đạo nhân đầu bạc có chút hoảng hốt. Không phải bọn họ bị phát hiện, là đạo nhân đầu bạc đụng phải phiền toái.

“Cứu mạng! Giết người rồi!”

“Có quỷ!”

“Có quái vật ăn thịt người!”

Bên ngoài khách điếm truyền đến tiếng mọi người la hét ồn ào. Lục Khiêm mở cửa sổ ra, phòng hắn trên lầu ba, có thể thấy rõ đường phố bên dưới. Trên phố nơi nơi đều là bá tánh đang chạy trốn. Phía sau bọn họ, là một đám quái nhân làn da tái nhợt, hai mắt vô thần, đi khập khiễng.

Những người này có nam có nữ, vừa thấy người liền lập tức xông lên cắn xé. Một vài người chưa bị toái thi, cũng nhanh chóng biến thành quái vật y hệt.

“Tang thi?” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Trên người quái vật bên dưới đều có tiểu nhân màu đen. To bằng ngón út. Một khi bị quái vật cào bị thương, hoặc trong phạm vi tiếp cận, tiểu nhân đen sì sẽ lập tức phân ra, ký sinh bên trong thân thể.

Tốc độ lây bệnh càng lúc càng nhanh. Một lúc sau, cả mấy con phố bên cạnh, tổng cộng có hơn hai vạn người cảm nhiễm.

Trên bầu trời, hai đạo thể Pháp Tướng cực đại đang giao chiến. Một trong đó là tu sĩ Chân Đan.

【VIP】 Thi độc ôn bệnh, vương triều Câu Ly(3)

Pháp thể tu sĩ Chân Đan là Tam Vĩ Huyền Lộc. Bóng dáng mờ ảo, cao ngàn trượng. Đây không phải là Pháp Tướng do nguyên thần biến thành, tu vi hẳn cũng như Lục Khiêm, chưa từng trải qua Thiên Kiếp.

Người còn lại là Bạch Lộc. Thân hình nhỏ hơn Tam Vĩ Huyền Lộc chân chính một vòng. Tu vi cũng chỉ là Đạo Cơ đỉnh phong thôi, bị Huyền Lộc tu sĩ liên tiếp đánh bại.

Trong lúc cả hai đấu pháp, một hạt giống đen nhánh bay ra từ người Bạch Lộc, rơi xuống dưới, ký sinh trên cơ thể người, chuyển hóa thành quái vật tê liệt.

"Thi Độc Ôn Quỷ, dám tới chỗ ta gây chuyện, không muốn sống nữa à? Ngươi có biết đây là Thiếu Thương thành không?"

Huyền Lộc tu sĩ giận dữ hét.

"Hừ! Ai kêu ngươi xen vào việc người khác, giết người của Âm Cảnh thiên cung, bổn tọa nói cho ngươi biết, vẫn chưa kết thúc đâu." Thanh âm Bạch Lộc khàn khàn.

Rầm!

Sừng hươu Huyền Lộc hóa thành ngọc như ý. Ngọc như ý không ngừng to lên, tạo thành Như Ý chi sơn.

Ầm!

Bạch Lộc bị đánh bay ra ngoài thành. Cơ thể hãm sâu vào núi, bụi mù bay đầy trời.

“Ngươi không cơ hội!” Huyền Lộc thành chủ cười lạnh.

Tam Vĩ Huyền Lộc chân đạp thất thải trường lộ, từ Cửu Thiên mà đến.

Hai miếng ngọc như ý hóa thành Ngọc sơn, mang theo tiếng xé gió rơi xuống. Một kích này, ẩn chứa núi cao chi lực, hư không vì đó mà chấn động. Không khí nổ tung, nén thành tinh thể màu trắng.

Rầm!

Ngọc sơn rơi xuống đất, ngọn núi cao ba trăm trượng tức khắc thành đất phẳng. Dưới áp lực mạnh mẽ, thổ nhưỡng hình thành vật chất tương tự kim cương.

Dưới pháp thuật cường đại như thế, không lý nào đối phương lại có thể sống sót được.

“Hửm? Người đâu rồi?” Huyền Lộc đạo sĩ phát hiện hơi thở Bạch Lộc đã biến mất.

Nói cách khác, chiêu này rơi xuống chỗ trống không rồi.

Chẳng biết nên làm sao, Huyền Lộc đạo sĩ đành phải xử lý thi độc ôn bệnh bên dưới.

……

Mấy trăm dặm ngoài kia.

Sâu trong núi.

Bạch Lộc biến thành lão đạo tóc bạc, khắp áo dài đều là vết máu tươi loang lổ. Thật lâu sau, Bá Tang đau đớn kêu một tiếng, cảm giác phẫn nộ lấp đầy lí trí.

Đứng trước mặt lão là một người trẻ tuổi mặc áo bào đen.

……

“Đạo hữu, còn nhớ chuyện trước khi hôn mê không?” Lục Khiêm ôn hòa cười.

Bá Tang nhíu mày nhớ lại, chợt bừng tỉnh đại ngộ.

“Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp.”

Bá Tang lúc này mới nhớ ra, vừa rồi lão cứ tưởng rằng mình đã chết rồi chứ. Kết quả không biết một con quái điểu từ đâu ra bỗng lao tới. Quái điểu thân hóa đạo nhân, kéo lão thoát khỏi nguy hiểm. Đây là bộ dáng đạo nhân lão đã thấy trước khi hôn mê.

“Biết vì sao ta cứu ngươi không?” Lục Khiêm bỗng lên tiếng.

“Tại hạ không biết.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy trên tay Lục Khiêm ngưng tụ một đạo Hoàng Tuyền pháp lực. Hoàng Tuyền khí tức tinh thuần không gì sánh được tản ra tứ phía. Pháp lực hóa thành Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều. Thần Ma Tinh Huyết loang lổ bên trên, khí tức Tuyên Cổ thê lương ập vào mặt.

“Đây là…… Hoàng Tuyền pháp lực!”

Bịch!

Bá Tang bịch một tiếng quỳ xuống.

“Lãng Phong chi đài, Thi Độc Ôn Quỷ Bá Tang bái kiến thượng sư! Thượng sư là Bắc Đẩu Nam Đẩu thượng thần, hay vẫn là Trấn thủ sứ các nơi?”

Sở dĩ Bá Tang phản ứng lớn như thế, là do tính chất pháp lực của Lục Khiêm.

Chỉ có nhân vật đích truyền của Âm Cảnh thiên cung thì pháp lực mới có tính chất Hoàng Tuyền Nhất Mạch.

Người trước mắt này là Chân Đan chi cảnh, hẳn là mấy loại sứ giả, hoặc là công lại, thành chủ nào đó. Những nhân vật này đối với lão mà nói, đều là tồn tại cao không với tới.

"Ngươi nói gì thế? Tại hạ nghe không hiểu lắm."

Lục Khiêm kể lại những việc hắn đã trải qua. Hắn vô tình phát hiện ra Hoàng Tuyền đạo thống truyền thừa ở một chỗ trong sơn động, bên cạnh truyền thừa còn có một khối lệnh bài Hoàng Khí Ôn Quỷ. Đánh bậy đánh bạ mà lại tu luyện đến Chân Đan.

"Tại hạ nghe nói Âm Cảnh thiên cung cũng là truyền thừa đến Hoàng Tuyền, nên mới đến bái phỏng, thấy đạo hữu gặp nạn thì ra tay cứu giúp thôi."

Lục Khiêm mỉm cười nhẹ.

Vừa dứt lời, hắn lấy Hoàng Khí Ôn Quỷ nha bài dính đầy bùn đất ra.

Bá Tang đứng dậy, cầm lệnh bài, xem xét cẩn thận chu đáo nửa ngày: "Quả thật là đồ vật của Âm Cảnh thiên cung, nha bài này chỉ sợ đã qua mấy ngàn năm rồi."

"Đúng vậy."

"Nếu không thì tiền bối cùng ta trở về đi, để ta bẩm báo với bên trên, dựa vào tu vi của tiền bối, nhất định có thể gia nhập Âm Cảnh thiên cung ."

Tu sĩ Đan Kiếp nói thế nào cũng là cao thủ một phương. Tuy rằng nhìn dáng vẻ có lẽ chưa từng độ kiếp, nhưng cũng không phải là người mà người thường có thể so sánh được.

Toàn bộ Âm Cảnh thiên cung này đều là Tích kiếp chân nhân như Lục Khiêm, tổng cộng có ba, bốn mươi tên. Trên nữa là trực sử cấp bậc Phong Kiếp, Hỏa Kiếp, Lôi Kiếp chân nhân các địa vực vân vân.

“Ta là người ngoài, Thiên Cung cũng có thể tiếp nhận sao?” Lục Khiêm ngạc nhiên hỏi, vốn tưởng phải tốn một phen công sức, không ngờ đối phương ngược lại chủ động ngỏ ý.

“Với tu vi của đại nhân, sao có thể không tiếp nhận chứ.” Bá Tang cười nói.

Xem ra vị đại nhân đứng trước mặt này không hề lừa lão. Quả thật không phải người của Âm Cảnh thiên cung .

“Ta cũng là nửa đường gia nhập, Âm Cảnh thiên cung không phải môn phái, ngươi có thể tưởng tượng nó chỉ là vương triều thế tục mà thôi. Chỉ cần lý tưởng tương đồng, truyền thừa tương đồng, không gây tổn hại tới lợi ích của Thiên Cung, đều có thể được tiếp nhận.”

【VIP】 Huyền Lão Hắc Đế, đứa trẻ tám tuổi

Hai người vừa nói vừa bay ra khỏi dãy núi. Dưới sự chỉ dẫn của Bá Tang, hai người tiến vào huyền nhai bên cạnh.

Huyền nhai sâu thẳm, độ sâu phải tới vạn trượng, như nối liền xuống lòng đất.

"Nơi này sao?" Lục Khiêm hỏi.

"Đương nhiên không phải. Úc Tuyệt chi sơn không ở thế gian, ở giữa có núi đao biển lửa, móc sắt khói độc. Tu sĩ tầm thường cơ bản chẳng có cách nào vượt qua được, chúng ta sẽ cưỡi Trấn Mộ thú từ đây đi qua."

Vừa nói xong, Bá Tang tung lệnh bài ra. Lệnh bài lơ lửng giữa không trung, bộc phát xích mang.

Gầm!

Phía dưới truyền đến tiếng rống kinh thiên động địa.

Rầm rầm rầm!

Một loạt chấn động liên tiếp xảy ra. Chấn động càng lúc càng mạnh, tựa hồ có thứ gì đó đang tiếp cận.

Ầm!

Một trận bụi mù tản ra.

Trước mặt là một con điểu thủ thụy thú. Đầu quạ đen mỏ dài, thân hổ báo, có vằn, móng động vật, ba ngón chân, lông chim như hắc thiết đổ bê-tông.

"Đây là trấn mộ thú."

Hai người ngồi trên lưng trấn mộ thú. Trấn mộ thú lại lần nữa rống to một tiếng, bỗng nhảy vào vực sâu.

Không biết đã bay xuống bao lâu. Phía trước chợt tối sầm lại.

Hai người tiến vào một mảnh thiên địa. Nơi đây mây đen giăng đầy, bầu trời hiện ra một loại sắc điệu âm u.

Trước mặt ngọn núi cao vút. Hơn nửa ngọn núi đều giấu trong tầng mây. Sắc điệu âm lãnh khiến ngọn núi này có vẻ u ám nặng nề vô cùng, chỉ nhìn một cái thôi đã khiến người ta có cảm giác hậm hực. Chẳng trách ngọn núi này lại tên là Úc Tuyệt chi sơn.

Bốn phía là vô số Âm binh thân cao ba trượng, đầu đội hắc bạch đấu lạp, đi đường vô thanh vô tức.

Soạt!

Một hàng quạ đen mắt đỏ bay qua. Hai người một đường lên núi. Trên đường đi có đi qua mấy trạm gác. Âm binh trông coi có cả hỏa nhân hồn thân dục hỏa, thiết chủy Thiên Cẩu, đầu trâu mặt ngựa và ác quỷ tóc vàng. Những thứ đó không phải Đạo binh bình thường, mà rõ ràng là yêu thú dị chủng.

Lục Khiêm và Bá Tang tiến vào Thiên Điện.

"Tiền bối chờ một lát, ta phải báo cáo với Bắc Đẩu đại nhân trước đã." Bá Tang nhìn về phía Lục Khiêm.

"Được."

Lục Khiêm quan sát bốn phía. Xét theo kiến trúc, lịch sử nơi đây đã lâu rồi, có rất nhiều Hoàng Tuyền Ác Quỷ Dạ Xoa, cùng với một ít dị chủng chỉ Âm phủ mới có.

Đỉnh núi.

Trường Nhạc Cung. Trong cung có hoàng kim điện. Trong điện đèn đuốc sáng trưng, dạ minh châu loá mắt. Dạ Xoa mặt xanh, đầu dê ngồi trên điện, Chính Thường đạo nhân. Pháp lực hùng hậu, sinh ra dị tượng.

Sâu trong điện, một vóc dáng cao lớn ngồi đó. Cao ba trượng, xích trách xích y, mặt tựa mỹ ngọc, đầu dài ba thước, mắt lớn ba tấc, tai rộng bảy tấc, râu dài ba thước, tóc dài một trượng. Hô hấp thiên khí, nhả chi thành vân. Nhất cử nhất động đều tỏa ra ánh sáng huyền diệu.

Vù vù!

Thụy khí tường vân hội tụ trên đỉnh đầu. Người này chính là người được thế nhân xưng quỷ cao ngàn vạn trượng Huyền Lão Hắc Đế, ba vạn sáu nghìn Quỷ Thần chi chủ.

Lúc này, có người tiến đến bẩm báo, kề bên tai Huyền Lão Hắc Đế thấp giọng nói gì đó.

"Cho vào!"

Thanh âm Huyền Lão Hắc Đế vẫn trẻ, khác hẳn vẻ ngoài của lão.

Chỉ chốc lát sau, một người trẻ tuổi và Bá Tang từ ngoài đại điện bước vào.

Ánh mắt mọi người tập trung. Hoặc tò mò, hoặc tràn ngập ác ý, hoặc hứng thú thăm dò. Nếu là người bình thường chỉ sợ lúc này đã sợ vỡ mật đến nơi rồi.

Lục Khiêm không tự ti cũng chẳng kiêu ngạo. Trước khi tới đây hắn đại khái đã hiểu rõ rồi. Bên trong là năm Đấu Linh quân của Âm Cảnh thiên cung, ngũ phương hung thần, bát phương ác quỷ vân vân.

"Ngươi chính là Lục Khiêm? Nhân vật như ngươi sao ta lại chưa từng nghe qua?"

Phương Đồng đạo nhân mặt xanh bên cạnh nhìn qua. Mọi người gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt Lục Khiêm.

Không khí trầm mặc.

Cách chủ vị không xa, dường như cũng có một ánh mắt tập trung nhìn hắn. Lục Khiêm biết nếu hắn không ứng đối chính xác, hôm nay rất có thể hắn sẽ phải chết ở đây.

May thay hắn đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác rồi.

"Tiền bối chưa từng nghe qua là chuyện rất bình thường, tại hạ đến từ thiên địa Thái Ảm vực xa xôi, có được Hoàng Tuyền đạo thống cũng là cơ duyên xảo hợp mà thôi."

Lục Khiêm ngược lại không hề giấu giếm, trung ương đại địa chắc chắn vẫn còn những địa phương xa xôi khác.

Đối phương đang thử hắn, cố gắng chọn mấy sự thật không quan trọng lắm trả lời là được rồi.

"Chớ có nói dối, Hoàng Khí Ôn Quỷ căn bản không có lục đạo kim luân thần thông, công pháp của ngươi từ đâu ra?"

Phương Đồng đạo nhân nghiêm mặt. Sau lưng mơ hồ xuất hiện cự môn. Cửa đá đen nhánh sâu thẳm, ma khí Cửu U rét lạnh cực điểm tràn ra. Như có như không truyền đến tiếng vạn quỷ kêu rên.

Bá Tang bên cạnh sợ tới mức quỳ rạp trên đất.

"Đó là sự thật, nha bài là do ta nhặt được, Hoàng Tuyền đạo thống cũng vậy, không có nửa điểm nói dối."

Lục Khiêm mặt không đổi sắc.

Phương Đồng đạo nhân thu hồi thần thông, cười ha ha, nói: "Ngươi không hề nói dối."

Xung quanh cũng vang lên tiếng cười khe khẽ, không có chút khí thế nghiêm túc nào như vừa rồi. Ánh mắt nhìn về phía

Lục Khiêm cũng nhu hòa hơn một chút.

Lúc này, trên điện chợt truyền đến tiếng ho nhẹ.

Mọi người im lặng.

"Vì sao ngươi lại gia nhập Thiên Cung? Mục đích ngươi tới đây là gì?"

Ánh mắt Huyền Lão Hắc Đế tập trung nhìn hắn, Lục Khiêm lập tức cảm thấy áp lực như núi. Hắn chưa từng gặp ai có khí thế cường đại đến thế. Phảng phất như chỉ cần dùng ánh mắt cũng có thể giết người, kéo người vào Địa Ngục vô biên.

"Tới tìm công pháp kế tiếp của Diêm La chân thân và phương pháp Chân Đan độ kiếp."

Lục Khiêm vừa nói xong, Huyền Lão Hắc Đế không nói gì nữa, mọi người cũng yên lặng không một tiếng động. Khiến Lục Khiêm cảm giác hình như hắn mới nói sai cái gì rồi thì phải.

Thật lâu sau, Huyền Lão Hắc Đế phát ra tiếng cười của một đứa trẻ bảy, tám tuổi. Chỉ thấy lão ôm bụng, cười lăn lộn trên đất. Một đại nam nhân lại lăn lộn trên đất, trông vô cùng buồn cười.

"Được rồi, không đùa ngươi nữa, nhìn ngươi sợ tới mức nào kìa. Ha ha ha! Hoan nghênh gia nhập Âm Cảnh thiên cung !"

……

【VIP】 Ta là hung thần, Tây Na Ngọc quốc

Bùm!

Ngoài điện, pháo hoa muôn vàn sắc màu rực rỡ nở rộ. Không trung ánh lên một mảnh lộng lẫy.

Mọi người cười vang, bầu không khí âm trầm không còn sót lại chút gì.

“Cái này……”

Lục Khiêm trợn mắt há mồm, nhất thời không biết phải nói gì. Cảm giác tương phản thực sự quá lớn.

Huyền Lão Hắc Đế, vừa nghe tên đã thấy rất khí phách. Gã là tồn tại cao cao tại thượng, chấp chưởng chúng thần quỷ. Sao tư thái lại trẻ con như thế.

“Đa tạ cung chủ.”

Xuất phát từ lễ phép, Lục Khiêm không hùa theo ồn ào như mọi người, mà trịnh trọng hành lễ.

“Ha ha ha! Hóa ra cung chủ lại thú vị như thế.”

Bá Tang bên cạnh lau mồ hôi lạnh trên đầu, nở nụ cười xuất phát từ nội tâm.

“Hử?”

Huyền Lão Hắc Đế ngồi trở lại trên ghế, sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc. Mọi người lập tức ngừng lại. Chỉ để lại Bá Tang có chút lúng túng gượng cười

“Ngươi cười cái gì?” Khuôn mặt Huyền Lão Hắc Đế tựa bạch ngọc, trông lạnh lùng tột cùng.

Úc Tuyệt chi sơn cuồng phong gào rú, vạn quỷ khóc thét. Lần này khí thế Hắc Đế mới chân chính biểu lộ. Không khí nặng nề, mọi người cảm giác hô hấp có chút khó khăn.

Bá Tang đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, rất lâu sau mới nói: “Cung chủ, ta không cố ý…… A!”

Vừa dứt lời, Hắc Đế đã vươn tay phải ra. Kéo Bá Tang cách vài trăm thước về phía gã. Thân hình Bá Tang thu nhỏ lại, lơ lửng trên lòng bàn tay Huyền Lão Hắc Đế.

Răng rắc!

Một ngụm trực tiếp nuốt xuống, phát ra âm thanh xương cốt bị nhai nát, làm người ê răng. Hành động thay đổi thất thường của Huyền Lão Hắc Đế khiến trong lòng Lục Khiêm một trận khiếp sợ. Vẻ mặt những người xung quanh vẫn như thường, dường như đối với hành vi này sớm đã thành thói quen rồi.

Xem ra hành vi của đại lão không thể cân nhắc bằng phương thức tư duy của thường nhân được.

Sở dĩ người ta nói giỡn với ngươi là vì người ta muốn thế. Nếu ngươi chủ động đùa giỡn, khả năng sẽ giống Bá Tang.

Sau khi ăn Bá Tang xong, Huyền Lão Hắc Đế tiến tới chỗ hắn. Thân hình cao tới năm trượng, cánh tay dài quá đầu gối vỗ bả vai Lục Khiêm.

“Tất cả mọi thứ của Âm Cảnh Thiên Cung đều trao đổi bằng Đạo Công cả, có điều ngươi là người mới, bổn tọa sẽ cho ngươi Phong Kiếp chi pháp của Diêm La chân thân.”

“Đa tạ cung chủ.”

“Đúng rồi, Phương Đồng, Lục Khiêm sau này giao cho ngươi, lát nữa dẫn hắn đi nhận bí tịch đi, nhân tiện làm quen với công việc.” Huyền Lão Hắc Đế nhìn về phía Phương Đồng đạo nhân mặt xanh vừa rồi.

“Vâng, cung chủ.”

Phương Đồng đạo nhân mặt xanh bước ra khỏi bóng tối.

Lục Khiêm lúc này mới thấy rõ gương mặt thật của Phương Đồng đạo nhân. Dáng dấp chỉ có thể gọi là một khái niệm trừu tượng thôi. Khuôn mặt xanh như quét sơn, tóc dài đỏ đậm, mắt đen vuông, hai hàng đuôi lông mày rủ xuống tới cằm.

Hai người một trước một sau rời khỏi Hoàng Kim điện. Men theo tiểu đạo sâu thăm thẳm, cùng với Đạo binh hộ vệ hình thù kỳ quái.

Đi qua từng đại điện. Trong một số đại điện quảng trường nào đó, có một nơi có pháp trận phát xa xích mang. Tơ vàng dây đồng dày đặc, tạo thành hoa văn phức tạp huyền diệu. Thỉnh thoảng có đoàn xe vận chuyển hàng hóa ra vào.

Dường như biết được thắc mắc của Lục Khiêm, Phương Đồng đạo nhân cười nói: “Đây là pháp trận dẫn tới Trường Minh Ám vực, đây là nơi Âm Cảnh thiên cung chuyên bồi dưỡng Âm binh hung thần, âm hoa tà thảo thiên địa.”

“Dạng tiểu thiên địa có tác dụng khác nhau kiểu này vẫn còn hai cái nữa.”

“Thì ra là thế, thụ giáo.”

Đây chính là thế lực của trung ương đại địa sao? Vậy mà còn có tới ba thuộc địa. Thân phận Nhân Hoàng của hắn ở Thái Ảm vực lúc trước quả thực thấp đến đáng thương.

“Ngươi ở chỗ nào của Thái Ảm vực? Có xa không?” Phương Đồng đạo nhân nhìn về phía Lục Khiêm, “Nếu là

thiên địa vô chủ, thiên cung sẽ chia tam thành lợi nhuận cho người tìm được. Ta với ngươi hai người cùng hợp tác, thế nào?"

"Ta cũng không biết đó là chỗ nào nữa, đại khái cũng khoảng một ngàn vạn dặm bên ngoài, phương hướng cụ thể thì ta không rõ."

"Sản xuất ra sao? Cao thủ hạn mức cao nhất là bao nhiêu?"

Nghe được câu trả lời của Lục Khiêm, Phương Đồng đạo nhân thất vọng lắc đầu.

"Không sao đâu, ngươi phải nhớ kỹ, về sau phát hiện thiên địa, thiên cung đều sẽ chia ra và khen thưởng bằng Đạo Công."

Sau đó, Phương Đồng đạo nhân dẫn Lục Khiêm tiếp tục đi dạo khắp nơi. Lục Khiêm đại khái biết được phương thức vận hành của Âm Cảnh thiên cung rồi. Chế độ tương đối rộng rãi. Phương thức Đạo Công cũng không khác các môn phái khác mấy.

Nhậm chức có tiền lương và phúc lợi cố định, nộp công pháp, thần thông, binh khí, đan dược đều có thể đổi được Đạo Công. Phương pháp đổi Đạo Công có rất nhiều loại, Lục Khiêm đều có thể tùy tiện đạt được.

Nhưng tâm tư hắn hiện tại không đặt trên chuyện này, hắn chỉ muốn tranh thủ thời gian học xong công pháp, vượt qua đệ nhất trọng Phong Kiếp. Trở thành Phong Kiếp chân nhân chân chính.

【VIP】 Ta là hung thần, Tây Na Ngọc quốc(2)

“Đúng rồi, địa phương ta cai quản là Cửu U lao, trước mắt vẫn còn thiếu một vị trí hung thần phương tây. Ngươi tạm thời đảm đương vị trí đó đi.”

Khu vực quản lý của hung thần phương tây là Lãng Phong chi đài nằm ở phía tây của Tây Na Ngọc quốc. Tây Na Ngọc quốc là một quốc gia trung đẳng. Phạm vi quốc thổ vạn dặm, có tám mươi tám tòa thành. Có một số môn phái tán tu, nhưng trung tiểu thế lực thì có tới mười mấy. Hung thần phương tây lần trước mới bị giết, vị trí vừa vặn đang trống.

“Hung thần phương tây chủ yếu phụ trách quản lý địa hạt tu sĩ, đánh giá tu sĩ thiện hay ác, nếu có tên trên ác bảng, phải bắt tên đó lại.”

Đừng chỉ nhìn vào bộ dáng tà khí dày đặc của Âm Cảnh thiên cung, khẩu hiệu của thiên cung thật ra chính là thay trời hành đạo.

Tất cả lý tưởng này đều được gói gọn trong một đầu thơ:

Chúng sinh nghiệp chướng vốn từ tâm, giải thoát tu bằng vô lượng nhân.

Hư Hoàng vô thượng đã từng cúi đầu nói, một lời quý giá hơn ngàn lượng vàng.

Dùng thủ đoạn của lôi lệnh phong hành, trừng phạt ác nhân, để bọn họ biết ngẩng đầu có thần linh. Mà trong quá trình chịu phạt, bọn họ cũng sẽ tích lũy đạo hạnh, hoàn thành tu hành.

Đây là phương thức tu hành của đại bộ phận Quỷ Thần Âm Cảnh thiên cung.

“Thật sự chính nghĩa như vậy sao?” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Chỉ sợ phần lớn là khẩu hiệu thôi. Chẳng phải Bá Tang vì ân oán cá nhân mà giận chó đánh mèo trăm vạn dân chúng đó sao.

“Được rồi, có việc thì tới tìm ta. Ta là Bắc Đẩu Ti Mệnh Quân, mấy chuyện của Lãng Phong chi đài đều có thể tới tìm ta.”

Lãng Phong chi đài là chỉ khu vực này của Minh Hải. Phương Đồng đạo nhân vỗ tay, một nam tử hèn mọn trên trán mọc sừng nhảy ra từ hư không.

“Dương quỷ, ngươi đưa hung thần phương tây đi Tây Na Ngọc quốc đi.”

Phương Đồng đạo nhân đưa cho Lục Khiêm một cái hộp hoàng kim, rồi ngay lập tức biến mất.

Lục Khiêm cúi đầu nhìn, trên mặt viết rõ ràng phương pháp tu hành kế tiếp của Diêm La chân thân. Ngoại trừ bên ngoài hộp, còn có hai pháp trận khác nữa.

Một cái là độ kiếp pháp trận, cái còn lại tương đối kỳ lạ, chính là phương pháp tu luyện độc đáo của Âm Cảnh thiên cung.

Tên của pháp thuật này là ngẩng đầu ba thước có thần linh.

Ví dụ như chức trách của Lục Khiêm là hung thần phương tây, phụ trách giám sát quản lý tu sĩ, hoàn thành trừng ác dương thiện. Sau khi hoàn thành chức trách của mình, đạo hạnh nhất định sẽ tăng lên ở mức độ nhất định nào đó.

“Đạo hữu, tại hạ Hữu Tứ Phương Sát Quỷ - Hoàn Lâm Tử, chủ sát nghịch ác bất hiếu. Mong được chỉ giáo nhiều hơn.”

Nam tử một sừng bước đến trước mặt Lục Khiêm, thấp giọng nói.

“Lần trước hung thần phương tây bị giết, thủ hạ của ngài trước mắt tạm thời trống rỗng, e rằng ngài phải tự mình nghĩ cách.” Hoàn Lâm Tử êm tai nói.

Nơi Hoàn Lâm Tử cai quản cách Lục Khiêm không xa, là vùng phụ cận với Tây Na Ngọc quốc. Khu trực thuộc của Lục Khiêm có bao gồm Tây Na Ngọc quốc. Chẳng qua chức năng không giống nhau nên cả hai cũng không giao nhau.

Hai người một đường phi hành, tiến vào giữa dãy núi. Chính giữa dãy núi có một tòa cự phong. Cự phong quanh năm bị bao phủ bởi sương đen. Trên đó có cung điện đổ vỡ. Quảng trường đại điện quảng phủ kín bụi, có chút quạnh quẽ cô đơn.

“Đạo hữu, nơi này là động phủ của ngươi. Sẽ có người chuyên môn tới tu sửa cung điện, nếu người cần nhân thủ, có thể chiêu mộ ngay bên trong thiên cung.”

Âm Cảnh thiên cung có một số lượng lớn Quỷ Thần tự do.

Những người này đều trong trạng thái chờ sắp xếp việc làm, mỗi tháng trả Pháp tiền và Đạo Công nhất định, là có thể triệu người giúp việc không tồi rồi.

“Ta biết rồi, đa tạ đạo hữu.”

“Ta đi trước đây, về sau thường xuyên liên hệ nhé.”

Vừa dứt lời, Hoàn Lâm Tử đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lục Khiêm quan sát lệnh bài hung thần phương tây nhẹ nhàng trôi nổi trong lòng bàn tay mình. Lệnh bài này là tín vật tượng trưng cho thân phận, chứa Đạo Công cùng Pháp tiền, dùng để liên hệ với tổng bộ và thủ hạ.

Vừa rồi từ tin tức Hoàn Lâm Tử nói cho hắn biết, giữa hung thần phương tây với khu trực thuộc không phải mối quan hệ khống chế tuyệt đối. Vậy nên khi quản lý tu sĩ, không thể tránh khỏi sẽ gặp chút nguy hiểm.

Khi hung thần phương tây đời trước thay trời hành đạo, không cẩn thận để chạy mất một nam hài tám tuổi. Không ngờ mấy trăm năm sau, nam hài cư nhiên trở về báo thù. Lại thêm tu sĩ Tây Na Ngọc quốc nào đó lửa cháy thêm dầu, hung thần cuối cùng ngã xuống.

Ngay lúc này đây Lục Khiêm thật ra cũng đang mang nhiệm vụ trong người. Chính là điều tra bí ẩn về cái chết của đời trước.

Lục Khiêm cảm thấy chuyện này có rất nhiều người tham dự, suy cho cùng thì chẳng ai thích trên đầu mình tự nhiên nhiều thêm một tên giám sát cả. Để ý hắn tu hành mọi lúc mọi nơi, còn muốn trừng phạt hắn.

Nếu là phàm nhân thì không sao, nhưng mấu chốt là người mà hung thần cần quản lý lại là tu sĩ.

Một lát sau, hư không lại lần nữa vỡ ra. Một đám đầu trâu mặt ngựa đi ra, còn có lực sĩ cường tráng đầu buộc khăn vàng.

“Đại nhân, tiểu nhân khởi công đây.”

Mấy trăm đầu trâu mặt ngựa lấy ra đủ loại vật liệu ra, khí thế ngất trời làm việc trên mặt đất.

【VIP】 Độ kiếp pháp trận

Tốc độ rất nhanh, lại thêm các loại pháp thuật pháp trận. Chỉ chốc lát sau, một tòa động phủ mới tinh đã kiến tạo xong xuôi.

Ngoại trừ Tụ Khí Luyện Khí đại trận tất yếu, còn có sa bàn giám sát thiện ác chỉ có ở phủ đệ hung thần.

Lục Khiêm đứng trong Bạch Hổ đường. Trước mặt có sa bàn sinh động như thật. Sa bàn tỉnh thoảng ánh lên một đạo hồng mang.

"Đại nhân, hồng quang này tượng trưng cho tu sĩ đang làm việc ác." Một hắc ngưu đầu người thân cao ba trượng giải thích.

Nói xong, đầu trâu bắt đầu tự giới thiệu:

"Tiểu nhân tên Nhĩ Cầm, có thể nghe hiểu ngôn ngữ của chim bay cá nhảy nên mới được gọi như thế, có thể độn địa lặn nước, ẩn nấp thân hình. Nếu đại nhân thiếu một người ghi chép thiện ác, mà phải là người thông thạo địa hình xung quanh, khụ khụ, tại hạ……"

"Được rồi, về sau ngươi chính là thiện ác giám sát sứ, lương tháng hai mươi công." Lục Khiêm nhàn nhạt nhìn lướt qua, nói.

Đầu trâu trông thì thật thà vậy, thực ra vô cùng khôn khéo. Biết nắm bắt mọi cơ hội.

"Đa tạ đại nhân!"

Nhĩ Cẩm tính cả hơn mười huynh đệ phía sau quỳ xuống dập đầu, thần sắc tất cung tất kính.

Một lúc sau lại có vài người tự đề cử mình, đáng tiếc Lục Khiêm quyết định không nhận người nữa, về sau tính toán dùng người chính mình mang đến để quản lý. Thuận tiện kiếm thêm chút Đạo binh.

Rốt cuộc thiên cung cho hắn bổng lộc một tháng chỉ có ba trăm Đạo Công, khó khăn lắm duy trì được tu hành cơ bản. Nếu muốn tăng Đạo Công, chỉ có thể không ngừng làm việc.

Lục Khiêm hiện tại nào có thời gian kiếm Đạo công chứ. Việc cấp bách đầu tiên là độ kiếp. Không độ kiếp thì vĩnh viễn chỉ là cao thủ bình thường, không hề có cảm giác an toàn chút nào cả.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm trở lại mật thất, tiến vào Diễm Tâm Kim Cung, mở ra Diêm La chân thân kế tiếp.

……

Trường Nhạc cung, Hoàng Kim điện.

Đang ở trên bàn ăn như gió cuốn. Bên cạnh là Ngũ Đấu Linh quan, Cửu Hợp thổ chủ với Ngũ Sơn đại thần và các thành viên cốt cán khác. Mọi người cũng chẳng kinh ngạc gì với bất kể hành vi tiểu tiết nào của Huyền Lão Hắc Đế.

“Ăn đi, sao ngươi lại không ăn?” Huyền Lão Hắc Đế khôi phục lại giọng nói đứa trẻ bảy, tám tuổi, thân hình biến thành cao ba thước, đầu to mắt to đôi mắt có chút dễ thương.

“Cung chủ, có phải ngươi tín nhiệm Lục Khiêm quá mức rồi không?”

Tổng Lục Quân một thân hoa phục, bộ mặt uy nghiêm, hai tròng mắt tựa hắc tinh khó hiểu hỏi.

Vừa đến đã cho Diêm La chân thân kế tiếp và độ kiếp chi pháp. Vạn nhất là quân cờ thế lực đối địch phái tới, vậy chẳng phải thua thiệt lớn rồi sao.

“Chẳng mấy người tu luyện được lục đạo Kim Luân cùng Diêm La chân thân đâu.”

Huyền Lão Hắc Đế buông đũa, vẫn chưa thỏa mãn, cảm thán nói.

Lục đạo Kim Kuân luyện khí, Diêm La chân thân luyện thân. Cả hai hỗ trợ lẫn nhau. Độ khó tu luyện cực cao. Tuy uy lực cường đại, nhưng tốc độ tu luyện lại không sánh bằng người tu hành bí pháp khác.

Ví dụ như A Tì Địa Ngục đạo, Tu La Minh Nhạc Thân, Cửu U Na khí, Nại Hà Thần quang và các loại đạo lộ chi nhân khác.

Ngoài ra, khi tu luyện, cơ thể đã phải chịu vô vàn tra tấn, người tâm trí không kiên định thì đạo tâm rất dễ sụp đổ. Vừa chậm, vừa thống khổ, ngưỡng cửa lại cao. Tuy rằng uy lực cực cao, người có thể luyện thành còn chưa đến một bàn tay nữa kia.

“Hơn nữa nếu theo lời ngươi, hắn ta là người thế lực khác phái tới, thế lực nào lại có lục đạo Kim Luân và Diêm La chân thân chứ?” Huyền Lão Hắc Đế hỏi ngược lại.

Lòng bàn tay xuất hiện một tấm lệnh bài, đó là Hoàng Khí Ôn Quỷ nha bài Lục Khiêm mới nộp lên.

“Bổn tọa đã điều tra ghi chép của tấm bài này rồi, đại khái mất tích năm nghìn năm trăm năm trước, địa điểm là hải ngoại, lúc ấy thiên cung đang phát sinh xung đột với dư nghiệt Cửu Thiên Ngọc Lâu, địa điểm đúng là Thái Ảm vực, Lục Khiêm nói không hề sai.”

Còn về ngọn nguồn đạo thống, chắc chẳng cần phải nói nữa rồi. Cho dù có là Âm Cảnh thiên cung đi chăng nữa, thì cũng là cơ duyên xảo hợp mới có được thần nhân truyền thừa.

Trước đây khi Hoàng Tuyền và Đại Hạo tinh còn liên quan tới nhau, nên có lưu lại một ít đạo thống thì cũng chẳng có gì kỳ lạ. Hơn nữa truyền thừa trên người Lục Khiêm nhiều nhất cũng chỉ là Chân Đan mà thôi, không tính là truyền thừa tốt lắm.

"Cung chủ anh minh, tại hạ vừa rồi chỉ là có ý tra xét một phen, tránh bị người tính kế, nếu cung chủ trước đó đã nghe ngóng xong hết rồi, vậy tại hạ không nói nhiều nữa."

Trung Ương Tổng Lục Quân cười nói.

"Ha ha, uống tiếp đi!"

Huyền Lão Hắc Đế một hơi cạn sạch dịch rượu màu hổ phách. Mắt say lờ đờ nhập nhèm, mông lung.

"Đừng lo, dù đối phương có là gian tế thì sao chứ? Nhật vãng nguyệt lai, bốn mùa luân chuyển. Hữu sinh tất tẫn, vô thủy vô chung. Nhân sinh quá dài, dù sao cũng phải có chút lạc thú ngoài dự liệu chứ."

【VIP】 Độ kiếp pháp trận(2)

Chân Đan ở nơi này thuộc về các cao thủ trung thượng tầng, lên trên là các loại cao tầng Phong Kiếp Hỏa Kiếp Lôi Kiếp. Nguyên Thần thông thường đều là phái chủ các thế lực lớn, hoặc đứng đầu thế lực cao tầng.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, giống như nhân gia yến hội thế gian.

“Cung chủ, nghe nói vương triều Câu Ly muốn đánh động Âm Tinh. Không phải chia cắt, mà là độc chiếm.”

Thuộc hạ bỗng nhiên nói.

Nghe được lời này, Huyền Lão Hắc Đế không hề cợt nhả nữa, mặt trầm như nước.

“Câu Ly đã tới được bước đó rồi sao? Thật khiến người khó tin. Người của Ngọc Kinh sơn không nói gì thêm à?”

Ngọc Kinh sơn chính là thế lực đứng đầu tranh đoạt động Âm Tinh với vương triều Câu Ly. Chưởng môn Trung Nguyên Tử Quân nghe nói cũng là cao thủ Động Chân, là tồn tại diễn hóa thể nội động thiên.

Ngay cả gã cũng nhượng bộ lui binh, chỉ sợ Câu Ly Thánh Vương lại đột phá.

“Không, hẳn là đã cân nhắc lợi hại rồi, cảm thấy tổn thất của việc khai chiến toàn diện với vương triều Câu Ly lớn hơn chuyện có được động Âm Tinh. Nên mới không động thủ.”

Trung Ương Tổng Lục Quân nghĩ ngợi, nói: "Tuy nhiên, Câu Ly Thánh Vương cũng không như chúng ta chúng ta tưởng tượng, bọn họ cũng phải trả giá hai tiểu động thiên ở hải ngoại."

Hẳn là một loại trao đổi lợi ích, chứ chẳng phải là vì uy áp cái thế của Câu Ly Thánh Vương. Nếu không thì ngay cả Âm Cảnh thiên cung cũng chẳng cần chơi nữa.

"Động Âm Tinh có đường kính ba vạn dặm, lục địa chiếm một nửa, lấy hải dương thủy thú làm chủ. Miễn cưỡng cũng kiếm được khoản nho nhỏ, dù sao cũng là tiểu tinh, chẳng có bao nhiêu tài nguyên." Huyền Lão Hắc Đế nói.

Tinh thần có lớn có bé. Loại tinh thần như Đại Hạo tinh được xưng là chủ tinh. Chủ tinh giống nhau lấy phụ tố đại, thái, nguyên, thủy, sơ đẳng vân vân để mệnh danh. Loại tinh thần có đặc điểm lớn nhất là đại.

Chỉ là trung ương đại địa, từ nam đến bắc có tới mấy trăm vạn dặm, có thể thấy được chủ tinh này lớn biết bao. Thái dương đều sẽ đi vòng xung quanh.

Đây cũng là ngọn nguồn tên của chủ tinh. Hay cách gọi khác là tiểu tinh. Tiểu tinh cũng xoay quanh mặt trời hoặc chủ tinh như thế. Có đường kính lớn trăm vạn, hay nhỏ ba ngàn dặm cũng có.

"Ai, khi nào chúng ta mới có Tinh Thần của riêng mình đây."

Có người tham gia yến hội thở dài nói.

"Đừng nghĩ nữa, trong phạm vi sáu mươi tỷ của Đại Hạo tinh gần như không có tinh thần nào thích hợp cả."

(Chú thích: Đường kính Thái Dương hệ dài ba mươi tỷ km, khoảng cách từ hằng tinh gần nhất tới Dương hệ là 4.22

năm ánh sáng, một năm ánh sáng bằng khoảng chín nghìn tỷ km)

Huyền Lão Hắc Đế nghe vậy cười khổ, nói: "Lần trước Thiên Nhất Chân Quân suy đoán ba trăm năm, quan trắc trên trăm vạn sao trời, đại bộ phận là bụi nham thạch vô dụng và toái tinh. Không có thiên đại vận khí, căn bản sẽ không có Tinh Thần, trừ phi xa hơn thôi."

Hầu hết Tinh Thần đều là những ngôi sao chết không có chút địa khí nào, trên đó phần lớn là nham thạch và băng. Chẳng có chút tác dụng nào cả.

Dù Hắc Đế hiện tại có thể bay khỏi Tinh Thần, nhưng khoảng cách quá xa, rất khó để phát hiện tinh thần tốt. Chỉ có thể dùng thuật thôi diễn để tìm kiếm, nhưng tìm được rồi thì e rằng chỉ có thể bất lực.

Không có truyền tống trận pháp, căn bản không có cách nào tự thân bay qua cả. Trừ phi bay hơn mấy ngàn trăm năm.

Thiên địa quá lớn. Khoảng cách giữa các tinh thần động chút là tính toán bằng trăm tỷ tỷ. Mặc dù Nguyên Thần Động Chân có thể bay ra khỏi tinh thần ngao du vũ trụ, nhưng trước vũ trụ khổng lồ căn bản chẳng tính là gì cả. Chỉ có không ngừng thăm dò, không ngừng tiến bộ mới có thể đồng thọ cùng thiên địa, nhật nguyệt đồng huy.

Đương nhiên, trong lúc thăm dò bên ngoài kia, khả năng sẽ nghênh đón các tu sĩ đến từ dị tinh khác.

Huyền Lão Hắc Đế theo bản năng nhìn phía tinh không sáng lấp lánh nào đó trong tinh tú. Đó là thái dương mai một phát ra quang mang.

Tuyệt đối là ức, vạn ức là triệu, vạn triệu là kinh. Thái dương này khả năng cách Đại Hạo một kinh.

Mấy vạn năm trước.

Tam Mục nhân nơi thái dương diệt vong, sao trời biến chất vỡ vụn. Bọn họ bắt đầu lưu lạc. Mấy ngàn năm trước mới phát hiện ra Đại Hạo tinh. Hai bên phát động trận chiến chém giết sống còn.

Những người ấy đơn giản chỉ là tàn binh của Tam mục nhân mà thôi, cuối cùng chúng sinh Đại Hạo tinh chiến thắng cuộc chiến, một bộ phận tu sĩ đạt được tài nguyên của Tam Mục nhân đột phá Động Chân.

Hiện giờ có không ít tu sĩ Động Chân, Đại Hạo tu hành giới lại có dấu hiệu hưng thịnh như thời xa xưa.

"Đáng tiếc ta chỉ thiếu một chút thôi." Huyền Lão Hắc Đế trong lòng thở dài.

Gã vẫn đang mắc kẹt tại cảnh giới Nguyên Thần đỉnh phong, chậm chạp mãi chưa thể nhập môn. Hy vọng thời đại sóng gió mãnh liệt này về sau có thể lưu lại cho gã chút thời gian.

Động phủ hung thần phương tây.

Lục Khiêm khép công pháp Diêm La chân thân kế tiếp lại.

"Độ kiếp pháp trận……" Lục Khiêm trong lòng suy tư.

Suy đoán trước đó của hắn đúng rồi. Diêm La chân thân kế tiếp chính là dùng thiên kiếp rèn luyện thân thể. Dùng nó để đạt tới mức thân thể cứng đờ như pháp bảo.

Trong khoảng thời gian hắn vừa mới kế nhiệm này, tạm thời không có nhiệm vụ gì, vừa vặn có thể xuống tay kiến tạo độ kiếp pháp trận.

【VIP】 Ngoại vực Tinh Thần, độ kiếp pháp trận

Pháp quyết này tên là Diêm La chân thân * Phong Kiếp Thiên. Lục khiêm khép sách lại, gọi Yêu Nguyệt Tập Nguyệt tới.

“Yêu Nguyệt, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ.”

“Lão gia cứ nói.”

“Về sau ngươi sẽ đảm nhiệm thiện ác điển sứ, phụ trách chưởng quản sự vụ trong ngoài phủ đệ hung thần.”

“Tập Nguyệt đảm nhiệm thiện ác tứ phương tuần tra sử, giữ gìn trị an địa hạt.”

“Vâng, lão gia.”

Hai nàng vừa định lui ra, Lục Khiêm lại gọi hai người lại.

“Đợi đã.”

“Làm sao vậy?” Đôi mắt xinh đẹp của Yêu Nguyệt hàm chứa nghi ngờ.

Lục khiêm ôm lấy vòng eo thon thả non mềm của Yêu Nguyệt. Đẩy mái tóc dài trắng như tuyết ra, kề sát lỗ tai bạch ngọc nhẹ giọng nói: “Đã lâu rồi chưa hành công, cứ ở lại đây trước đã.”

Hiện tại trong phủ mèo lớn mèo nhỏ có tới hai ba con, lại chẳng có sự vụ gì, đều làm mấy việc vô ích mà thôi.

“Tập Nguyệt còn ở đây mà.”

Hai tai Tập Nguyệt tóc đen đầy đầu nháy mắt đỏ lên.

Rầm!

Ngọn lửa bùng lên. Quang mang tan đi, ba người biến mất tại chỗ.

Diễm Tâm Kim Cung.

Nơi đây dài rộng ba mươi dặm. Có nước có ruộng. Tầng mây là Hoàng Tuyền ma khí đen nhánh, biên giới là ngọn lửa đỏ rực. Dưới ánh sáng ngọn lửa tỏa ra, hai thân thể phập phồng quyến rũ có vẻ vô cùng dụ hoặc. Phụ nữ của Tu La nhất tộc có sức hấp dẫn kinh người. Diễm Trung Tiên trốn trong bóng tối nhìn, khuôn mặt đỏ bừng như đầu tóc và quần áo nàng.

Diễm Trung Tiên ôm một con thỏ tuyết trắng trong lòng, phỉ nhổ: "Vô sỉ, bại hoại, lần nào cũng thế này."

Đúng lúc này, thỏ con trong lòng nàng đột nhiên nhảy xuống đất. Lập tức chạy tới chỗ Lục khiêm ở Diễm Tâm Kim Cung.

Thỏ ngọc đến bên mép giường, hóa thân thành thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi với đôi tai thỏ tuyết trắng. Nhàn nhạt cười một tiếng, lộ ra hai chiếc răng cửa cùng má lúm đồng tiền không quá sâu.

"Đại nhân, ta cũng muốn chơi trò chơi này, ngươi đã nói sẽ chơi với ta mà."

Thỏ ngọc trừng lớn đôi mắt ngây thơ.

Lục Khiêm trên giường đã thu công xong xuôi, nửa thân dưới được chăn lông che kín, cả người cơ bắp kiên cố hữu lực.

Nghe thấy thỏ ngọc nói lời này. Lục khiêm liếc mắt đánh giá thỏ ngọc từ trên xuống dưới. Nghĩ thầm tiểu hài tử rốt cuộc đã trưởng thành rồi.

"Được thôi."

“Thỏ con à, ngươi chạy đi đâu rồi?”

Diễm Trung Tiên xông vào, thấy dáng vẻ này của thỏ trắng, khuôn mặt ngay lập tức đỏ bừng, đỉnh đầu không ngừng bùng lên ngọn lửa.

“Đi mau, nơi này không phải chỗ chơi đâu.” Diễm Trung Tiên vội vàng tiến lên giữ chặt.

“Vậy ngươi ở lại cũng được mà.”

Một đôi bàn tay to lớn nắm cổ tay Diễm Trung Tiên. Cả cơ thể Diễm Trung Tiên lập tức nhũn ra.

“Cút ngay!” Giọng nói bé như muỗi kêu, ngay cả chính nàng cũng không nghe thấy. Một đêm này, lại có hai người trưởng thành.

Tây Na Ngọc quốc.

Màn đêm buông xuống, Tinh Thần hiển hiện. Bên dưới bầu trời tối om, u lục quỷ sương mù không ngừng lan tỏa. Mười mấy đạo thân ảnh đi qua lớp quỷ sương. Cầm đầu chính là đầu trâu Nhĩ Cầm, là người trước mắt đảm nhiệm chức trách của thiện ác giám sát sứ. Nhiệm vụ của thiện ác giám sát sứ là ghi chép thiện ác.

Thiện giả sau khi chết có thể được kéo vào Âm Cảnh thiên cung nhậm chức, ác giả tích lũy đến mức độ nhất định, sẽ gọi tới quỷ hồn gõ cửa.

“Dừng lại!”

Nhĩ Cầm bỗng nhiên vẫy tay ra hiệu cho mọi người.

“Yên lặng hết cho lão tử!”

Nhĩ Cầm cẩn thận bước tới dưới tán cây.

Chít chít!

Bóng cây vèo vèo chấn động, một con sóc con màu nâu không biết từ đâu xông ra. Chít chít kêu bậy, thanh âm chói tai. Nhĩ Cầm nghe say sưa ngon lành, phảng phất như có thể hiểu được ngôn ngữ của loài sóc. Một lát sau, Nhĩ Cầm viết nội dung vào vở.

"Năm thông đạo, Minh Thông đạo nhân, ngày hai mươi mốt tháng bảy huyết tế bảy người, ghi chép là bảy mạng, cộng tổng sáu mươi mạng, sau thu sẽ tróc nã."

Thiên cung lấy mệnh nhận định một người làm việc ác. Nếu làm chuyện xấu có được một mạng. Thì chỉ có cái chết, mới có thể đền được một mạng. Nếu là một mạng trở xuống, vậy không cần chết nữa, chỉ cần chịu một ít tra tấn là được.

Như Minh Thông đạo nhân này phạm phải hơn sáu mươi mạng. Ngoài cái chết, linh hồn còn phải bị rút ra, nhận hết thảy tra tấn. Người càng ác thì càng phải chịu tra tấn nghiêm trọng.

Đương nhiên, Âm Cảnh thiên cung làm như vậy, cũng không phải để chúng rảnh rỗi không có chuyện gì làm. Thông qua tra tấn, những người này sinh ra oán niệm và linh lực, đó mới là nguồn động lực giúp bọn họ tu hành.

"Đi, tiếp tục đến nhà tiếp theo, trước Trung Nguyên ngày mười lăm tháng bảy, nếu gã vẫn chưa rửa sạch tội nghiệt, chúng ta sẽ phải bẩm báo cấp trên truy bắt gã."

Nhĩ Cầm giải thích cho tiểu đệ thủ hạ bên cạnh. Đây đều là thiện ác giám sát ti mới gia nhập lần đầu tiên. Nhĩ Cầm sợ bọn họ không hiểu chuyện làm hỏng đại sự, liền tận tâm tận lực chỉ giáo .

Gã xuất thân thấp hèn, vất vả lắm mới bắt được cơ hội này, nào có thể dễ dàng từ bỏ được. Nghĩ đến đây, Nhĩ Cầm lại lần nữa đi về hướng khác.

Thiện ác giám sát sứ phụ trách tin tức trên sa bàn, tìm mục tiêu, ghi chép lại hành vi phạm tội của bọn họ. Mấy thứ này căn bản không thể làm giả được.

【VIP】 Ngoại vực Tinh Thần, độ kiếp pháp trận(2)

Bên trong hồn phách người phạm phải việc ác đều lưu lại một đạo oán niệm. Cái này cũng chẳng thế nào là giả được.

Một khi xuất hiện tình huống bắt sai, giám sát sứ khắp nơi đều sẽ phải bồi mệnh.

Ba ngày sau.

Phủ đệ hung thần phương tây. Hàng trăm hàng nghìn Phệ Tâm Ma mặt đỏ, răng nanh, đầu dài, sừng nhọn. Những ác ma này vốn ăn tim gan con người, nhưng ngược lại thành cu li, vận chuyển hàng hóa. Cung điện phía trơn cự sơn ngày càng hoàn thiện.

Rầm!

Một trận ầm ầm nổ vang. Mây đen điên cuồng tuôn ra, tạo thành lốc xoáy. Cung điện hoàn toàn biến mất trên ngọn núi.

“Đại nhân, đã kiến tạo xong pháp trận ẩn nấp, tụ khí pháp trận rồi.” Yêu Nguyệt tiến lên nói.

Lục Khiêm gật đầu. Nhìn bầu trời dày đặc mây đen bên trên, hắn rất vừa lòng.

Trung ương đại địa không chỉ rộng lớn, mà tinh khí thiên địa cũng dồi dào vô cùng. Dưới hiệu quả của thiên địa, Hoàng Tuyền ma khí đại trận mạnh lên không ít.

Sau khi cung điện hung thần được sửa chữa phục hồi xong, không bao giờ bại lộ trước mắt phàm nhân nữa. Mà một phen động tĩnh này, đã sớm bị người có tâm chú ý tới

Tây Na Ngọc quốc.

Bạch Ngọc hoàng đình. Quốc gia này có rất nhiều bạch ngọc, bạch ngọc quốc nội nhiều đến mức có thể coi như đồ dùng trong nhà, nên mới xưng là Ngọc Quốc.

Trong hoàng cung.

Một nam tử trung niên thân hình cao lớn, áo rộng tay dài, bộ mặt uy nghiêm đứng dưới long ỷ. Trên long ỷ là một người trung niên dáng người mập mạp, chiều dài và chiều rộng to béo không lệch nhau mấy.

Đây là quốc vương Ngọc quốc và người được ngầm gọi là Thái Thượng Hoàng, Quốc sư Mộ Dung Huyền Cơ. Mộ Dung Huyền Cơ nhìn về phía Hoàng Đế, vẻ mặt không chút cung kính.

"Bệ hạ, hung thần phương tây lại xuất hiện rồi."

"Vậy sao? Hết thảy đều do Quốc sư định đoạt."

Quốc chủ ngủ gật.

Lúc này, có vị quan viên vội vàng tiến lên. Chẳng buồn liếc mắt nhìn Hoàng Đế, lập tức báo cáo với Quốc sư.

"Quốc sư đại nhân, tam đại tổ sư Bài giáo, Ngọc giáo, Sư Công giáo cầu kiến."

"Tuyên!" Mộ Dung Huyền Cơ nói.

Soạt.

Âm vụ tràn ngập. Từ mấy chục cây trúc bện thành bè tre, cưỡi u lục sương mù bay qua khoảng không. Phía sau bè tre là một đạo ngọc quang lấp lánh. Quang mang huyền diệu, hội tụ thành hình người tóc trắng bạc phơ. Trong sương mù còn có một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục đi săn. Đây là các đại phái tổ sư nội bộ Ngọc quốc hoặc chưởng môn.

“Quốc sư, người của Âm Cảnh thiên cung lại tới rồi.”

Mộ Dung Huyền Cơ cười lạnh một tiếng, nói: “Hừ, cứ để hắn tới, dù cho hắn cũng chẳng tìm được chứng cứ gì đâu.”

Nếu đổi thành môn phái khác, Mộ Dung Huyền Cơ đã sớm cắp đuôi chạy trốn rồi.

Âm Cảnh thiên cung tổ chức lỏng lẻo, lại hay xen vào việc của người khác, nơi đây lại chẳng phải địa bàn của bọn chúng. Còn chẳng biết có biết bao kẻ thù kìa.

Có thể nói hầu hết tu sĩ khắp thiên hạ này đều có động cơ giết người.

Bọn họ chỉ cần ẩn náu một hồi, vị hung thần phương tây này sẽ chẳng thể tìm ra nhược điểm của bọn họ được đâu.

“Phân phó xuống dưới, kiềm chế môn nhân đệ tử, hai năm này đừng gây ra chuyện gì nữa, nếu đã có tiền án, nhanh làm công đức tiêu trừ đi.”

Theo lệnh của Mộ Dung quốc sư, toàn bộ quốc gia lập tức bắt đầu. Trong một khoảng thời gian, tu sĩ trên dưới cả nước trong một đêm đều trở nên an phận.

Phủ đệ hung thần.

Đầu trâu mặt ngựa và ác quỷ Dạ Xoa trong phủ cũng tăng lên. Yêu Nguyệt đứng bên người Lục Khiêm báo cáo công việc.

“Hung thần phủ tổng cộng chiêu mộ hai trăm mười tám đầu trâu mặt ngựa, tám mươi Dạ Xoa, tám mươi ác quỷ, chi tiêu……”

“Cũng xấp xỉ số lượng này.”

Lục Khiêm vẫy tay, tỏ vẻ hắn biết rồi.

Chợt nhìn nam tử một sừng bên cạnh, cười nói: "Đa tạ đạo hữu tương trợ."

Hoàn Lâm Tử xua tay, nói: "Không sao, mọi người đều là đồng liêu cả, ngươi và ta còn là hàng xóm, giúp đỡ nhau là đương nhiên thôi."

"Mấy ngày tới tại hạ phải tới Cửu Minh sơn thay ca, đặc biệt đến nói lời tạm biệt với đạo hữu, cấp trên của ta Hoàng Thổ công đi Tinh Thần ở ngoại vực rồi."

"Tinh Thần ở ngoại vực sao?" Lục Khiêm kinh ngạc, Âm Cảnh thiên cũng có thủ đoạn hướng đi Tinh Thần ngoại vực sao?

"Xem trí nhớ của ta này, quên mất các hạ vẫn chưa biết……"

Trung ương đại địa tuy lớn, nhưng cũng không chống đỡ được số lượng tu sĩ khổng lồ. Nên mới đánh chủ ý lên Tinh Thần phía trên bầu trời kia. Có vài Tinh Thần đã bị môn phái cá biệt chuyển thành tư hữu. Có vài Tinh Thần vì khí hậu, địa hình, hoặc các điều kiện khác hạn chế, nhưng vẫn là nguồn tài nguyên công khai cho toàn bộ tu sĩ. Dược Vương tinh mà mọi người ở thiên cung định đi lần này là một loại trong số đó.

Qũy đạo Dược Vương tinh cứ sáu trăm năm lại đi qua phía trên trung ương đại địa phía trên, lúc này là thời điểm dễ nhất để đi lên.

"Dược Vương tinh nhiều kỳ hoa dị thảo, có chút thậm chí đã thành vạn năm tinh quái, một thân dược lực này, chậc chậc……" Trong mắt Hoàn Lâm Tử hiện lên một kia khao khát.

Dược lực mạnh đến mức có thể thành tinh. Là sự trợ giúp đắc lực đối với tu sĩ.

“Cái này…… Nếu tài nguyên của một Tinh Thần thuộc về một cá nhân, vậy chẳng phải là cả đời không cần lo gì nữa sao.”

Lục Khiêm trong lòng có chút cực kỳ hâm mộ, nếu hắn có riêng một Tinh Thần thì tốt biết bao.

Hắn dường như chợt tìm thấy mục tiêu của mình rồi.

“Ha ha, ngươi nghĩ xa quá, trở thành cao thủ Nguyên Thần hậu kỳ trở lên đi đã rồi nói sau. Có Tinh Thần cho ngươi thăm dò đã không tồi rồi.”

Hoàn Lâm Tử dừng một chút, nói: “Ngươi chắc hẳn sắp độ kiếp rồi phải không? Một khi ngươi trở thành Phong Kiếp chân nhân, sẽ có tư cách tham gia đợt thăm dò Tinh Thần của thiên cung.”

【VIP】 Thiên phẩm luyện đan sư

Hoàn Lâm Tử cũng như Lục Khiêm, đều là cấp độ tích kiếp Chân Đan. Nhưng thời gian gã dừng lại lâu hơn Lục Khiêm một chút. Suốt hơn tám trăm năm.

Độ kiếp thật đáng sợ. Từng đạo thiên kiếp bổ xuống người, dù đạo hạnh có cao đến đâu cũng chẳng làm được gì. Mười người độ kiếp, mới có một, hai người thành công. Xác suất thành công quá thấp. Rất nhiều người căn bản không hy vọng xa vời độ kiếp. Chỉ có thể tích kiếp từng lần một, thẳng đến khi nắm chắc, hoặc rốt cuộc không thể tích kiếp thêm được nữa, cuối cùng mới thân tử đạo tiêu.

Hai người hàn huyên một lúc, rồi cáo biệt nhau ra về.

Lục Khiêm chợt đi đến đại điện trên núi ở phía sau. Trên đỉnh núi đặt sẵn mười mấy cái vạc lớn. Lô hỏa hừng hực, không ngừng nung thành kim dịch đồng trấp. Kim dịch đồng trấp nung chảy được rót xuống khuôn, hình thành phù văn tiết điểm cố định.

Pháp trận trải rộng phạm vi năm dặm. Dùng lượng lớn canh kim xích đồng, cùng với các loại linh tài bảo thạch.

Đây là độ kiếp pháp trận.

“Còn bao nhiêu nữa?” Lục khiêm nhìn về phía Yêu Nguyệt.

“Mới kiến tạo được tam thành.”

“Không tiếc hết thảy đại giới, dùng toàn bộ tài nguyên ta sở hữu cho độ kiếp pháp trận đi.”

Ma khí dao động, từng trận âm phong. Trong lớp sương mù vô tận, một đạo kim quang như ẩn như hiện.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, hô hấp đều đều, sâu mà dài, không ngừng phun ra nuốt vào Hoàng Tuyền ma khí. Trên làn da nổi lên kim quang nhàn nhạt, lập loè ánh sáng kim loại.

Thật lâu sau, Lục Khiêm mới chậm rãi mở mắt. Quan tưởng Hoàng Kim Giám.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ * Phong Kiếp Thiên (120/80000)

Với tốc độ tu luyện hiện tại của Lục Khiêm, và toàn bộ tài nguyên được thêm vào, đại khái một ngày tăng thêm mười khắc độ. Như vậy thì chỉ cần năm ngàn ngày nữa là có thể đạt viên mãn rồi. Thời gian hơn hai mươi năm.

Đây đã là Đại Giải Thoát Luân dưới các loại gia trì kim hạp nhục quan. Nếu đổi thành những người khác, khả năng cần tới trên trăm năm.

“Diêm La chân thân là phương pháp song tu Luyện Thể, Luyện Khí. Nếu độ kiếp thành công, không chỉ có tu vi tăng lên, mà lục đạo Kim Luân hẳn cũng sẽ biến chất.”

Lục Khiêm trong lòng thầm nghĩ. Độ kiếp pháp trận đang ở giai đoạn kiến tạo khí thế ngất trời. Có lẽ ngay khi vừa xây xong, Lục Khiêm cũng gần như phải độ kiếp.

Tuy nói một ngàn năm độ kiếp một lần. Có độ kiếp pháp trận rồi thì không phải chờ tới thời gian một năm nữa. Chỉ cần pháp trận mở ra, Thiên Kiếp sẽ tự động giáng xuống.

Độ Kiếp pháp trận không giống với Tích Kiếp pháp trận. Tích Kiếp pháp trận là Tích kiếp nạn, không để Thiên Kiếp

giáng xuống. Mà Độ Kiếp pháp trận lại để Thiên Kiếp giáng xuống, khiến Thiên Kiếp suy yếu, chỉ để lại tinh hoa.

Khi Lục Khiêm còn ở Thái Ảm vực, đã từng nghe thấy cách nói về Thiên Kiếp là do trời cao đố kỵ anh tài, nên mới giáng Thiên Kiếp xuống.

Nhưng thuyết pháp của giới này không giống nhau. Đây là thiên địa tôi luyện. Thiên kiếp chính là sản vật ngũ hành tương tế, âm dương dưỡng dục. Nếu thành công vượt qua Thiên Kiếp, thì năng lượng thiên địa sẽ ban cho một ân huệ.

Tác dụng chính của Độ Kiếp pháp trận là làm suy yếu Thiên Kiếp, chỉ để lại tinh hoa. Trận pháp này ắt không thể thiếu. Nhưng mức tiêu hao cũng rất lớn.

Lục Khiêm đại khái tính toán một chút. Tổng cộng cần vật liệu giá trị ba trăm Pháp Tiền.

"Xem ra về sau phải nghiêm túc kiếm tiền mới được." Lục Khiêm nghĩ thầm.

Pháp Tiền hắn mang theo người chỉ có hơn hai ngàn vạn thôi. Ngay cả số lẻ cũng chẳng đủ. Mà đây mới chỉ là Phong Kiếp pháp trận, sau này còn có Hỏa Kiếp, Lôi Kiếp.

Tu vi càng cao, cần càng nhiều tài nguyên. Chẳng trách mấy nhóm thế lực lớn muốn tìm tinh cầu. Nếu có một tinh cầu, Lục Khiêm sẽ chẳng cần sầu muộn vì tài nguyên nữa. Ngoại trừ Độ Kiếp pháp trận, còn có các nguồn tài nguyên khác.

Luyện đan, Luyện Khí, tu hành và tiền công thuộc hạ. Tất cả đều là những khoản chi tiêu khổng lồ.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm lấy Hoàng Tuyền Thiên Châu ra.

"Vô Lượng, ngươi có biết tinh thần nào không? Tốt nhất là vô chủ."

Đệ nhất Vô Lượng nghe xong đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Đại nhân, nếu ta biết rõ thứ đó thì há tất gì ta lại giống như bây giờ chứ. Tuy nhiên trên người ta có pháp trận truyền tống tinh thần.”

Truyền tống tinh thần pháp trận là một loại pháp trận phá vỡ hư không, đi đến đích. Khoảng cách không phải là mấu chốt của pháp trận này, chỉ cần có điểm xuất phát và điểm cuối là được. Thăm dò hư không, hoặc vực ngoại thiên địa, không phải của riêng các đại thế lực. Tán tu và môn phái bình thường cũng có phương pháp của riêng mình.

Chẳng qua không quyết đoán như các môn phái đứng đầu, trực tiếp nuốt chửng tinh cầu. Nhưng lại giống nhau ở chỗ lén lút chiếm lợi ích.

“Cái này để sau này hãy nói đi.”

Không độ Thiên Kiếp, chung quy cũng chỉ là cao thủ bình thường, căn bản không có tư cách hạ phó bản. Có đi cũng chỉ là tìm chết.

Lục Khiêm thu hồi Thiên Châu, lấy lệnh bài hung thần phương tây ra.

Vì bản thân chẳng làm việc gì nên Đạo Công mỗi tháng đều trong trạng thái ánh trăng. Thông thường lập thu qua đi là bắt đầu xử lý nhiệm vụ. Hiện giờ là cuối thu, nếu còn không làm việc, sẽ chẳng có công trạng gì mất. Lục Khiêm còn định dùng Đạo Công đổi lấy Thiên phẩm đan dược và phương thức luyện chế pháp bảo nữa kìa.

【VIP】 Thiên phẩm luyện đan sư(2)

Trước mắt nơi có khả năng tiếp xúc với mất thứ này cũng chỉ có Âm Cảnh thiên cung thôi.

Ra khỏi cửa phòng, đi tới Bạch Hổ đường.

Ngay giữa đại sảnh là sa bàn ghi chép thiện ác. Trên mặt chấm đỏ dày đặc. Tất cả đều là tu sĩ phạm phải tội ác.

"Đại nhân."

Thấy Lục Khiêm tới, Nhĩ Cầm liền hiện ra nguyên hình, cung kính hành lễ.

"Ừm. Đưa ta xem thiện ác trướng một chút."

Lục Khiêm lật mở thiện ác trướng.

"Là gã. Ngươi ra ngoài tìm Yêu Nguyệt, kêu nàng truy lùng gã đem về đây."

Tiện tay chỉ bừa một cái, một tu sĩ tên là Đào Hoa đạo nhân. Danh tự người này vừa nghe một cái liền biết ngay là hái hoa đạo tặc. Tới nay đã phạm hơn hai trăm tội gian dâm cướp bóc, tổng cộng thiếu hai mươi lăm mạng.

Dựa theo thiên cung pháp lệnh, đã chết đến mức không thể chết thêm nữa, hơn nữa sau khi chết còn phải chịu tra tấn hai trăm năm mươi năm. Coi như đại lượng máy móc chế tạo oán khí và âm khí.

Chạng vạng tối, một nơi ngoài thành trì năm trăm dặm. Quán trà tiếng người ồn ào, ngọn cờ đón gió phấp phới. Các con đường nhân mã hội tụ, còn có mấy tu sĩ ăn diện đẹp đẽ.

Quán trà, tửu lầu, khách điếm, bát quái thông thường khắp nơi hội tụ. Uống trà uống rượu đều là nam nhân, không tránh được sẽ nói tới chuyện nữ nhân.

"Ta nói với các ngươi này, nữ nhi nhà Lâm viên ngoại bên phố Đông lớn lên phải gọi là xinh xắn lắm, như tiên nữ vậy, lão phu đã lớn tuổi vậy rồi mà còn chưa từng gặp nữ nhân nào xinh đẹp như vậy đâu."

"Thật hay giả thế, lão phu có đứa con trai, hôm nào bảo nó đi cầu hôn mới được."

"Ngươi từ bỏ đi, nữ nhi Lâm gia đã sớm đính hôn rồi, nghe nói ba ngày sau trượng phu sẽ gia nhập Tiên môn, tiệc cưới tổ chức cùng lúc với Thăng Tiên yến."

"Ta nghe nói, Lâm viên ngoại hào phóng lắm, tuyên bố chỉ cần tới, ắt sẽ chiêu đãi."

Một nam tử trung niên mặc đạo bào đang ngồi bên trong, bộ râu dài phiêu phiêu, vẻ mặt chính khí nghe vậy cười, không biết biến mất tại chỗ tự khi nào.

Lâm phủ.

Đại môn màu son treo đèn lồng đỏ thẫm, ngay cả rừng cây phụ cận cửa cũng treo tơ lụa màu sắc rực rỡ. Người hầu đi tới đi lui, trên mặt ngập tràn tươi cười vui sướng tươi cười.

Bỗng nhiên có một vị đạo sĩ tới cửa, đúng là trung niên đạo sĩ ở quán trà vừa rồi.

"Xin hỏi chủ nhân có nhà không?"

Thanh âm đạo sĩ trung niên khiến người như tắm mình trong gió xuân.

Người hầu nhìn thấy y phục đạo sĩ, lập tức cung kính nói: "Khách nhân chờ một lát, ta sẽ đi bẩm báo lão gia ngay."

Lão gia đã phân phó rồi, thấy đạo sĩ nhất định phải chiêu đãi thật tốt, không thể để nhân gia chậm trễ. Rất nhanh, dưới sự hướng dẫn của nô bộc, đạo sĩ trung niên tiến vào.

Đường thượng là người có diện mạo phúc hậu mập mạp, khóe miệng nở nụ cười, tâm trạng rất vui.

"Bần đạo Đào Hoa, bái kiến Lâm lão gia."

"Hoá ra là Đào Hoa đạo trưởng, mời ngồi ."

Lâm viên ngoại có vẻ rất khách khí.

Ít ngày nữa nhi tử ít ngày nữa sẽ trở thành thành viên của Tiên môn, phải chiêu đãi chúng nhân đồng đạo thật tốt mới được, tránh vô cớ đắc tội với người khác.

"Nghe nói viên ngoại có hỉ sự, nên ta tự mình đến đây chúc mừng, nghe nói ai tới cũng chiêu đãi?"

"Đương nhiên rồi, đạo trưởng có yêu cầu gì, tiểu nhân sẽ tận lực làm cho ngài vừa lòng."

Đào Hoa đạo nhân nhìn bốn phía xung quanh, mỉm cười nhè nhẹ.

"Vậy được rồi, gọi hòn ngọc quý trên tay ngươi tới phụng dưỡng bần đạo đi, ta trước tiên nhìn thử đã."

"Cái gì?"

Lâm viên ngoại lập tức thay đổi sắc mặt, không thể tin nổi lời nói lão mới nghe từ đạo sĩ.

Sắc mặt Lâm viên ngoại trầm xuống, nói: "Đạo trưởng, loại chuyện này không thể đùa được, mong ngài nhanh chóng rời đi."

"Nói đùa?"

Đào Hoa đạo sĩ cười xấu xa.

Vù vù!

Sắc trời ảm đạm.

Khắp người Đào Hoa đạo sĩ quanh quẩn hồng sắc khí vụ.

Khoảnh khắc người hầu bên cạnh ngửi thấy hồng sắc khí vụ, ngay lập tức ngã xuống đất bỏ mình, trên mặt còn mang theo tươi cười hạnh phúc.

"Ngươi……"

Lâm viên ngoại sợ tới mức té ngã trên đất.

"Ngươi…… Ngươi đừng lại đây, con ta là đệ tử Bài giáo đó."

Đào Hoa đạo nhân không nhịn được cười nhạo một tiếng, nói: "Vậy thì sao? Định đến bắt ta à?"

Cứ thoải mái là giết một người, ai lại vì mấy phàm nhân này tới chỗ gã tìm phiền toái chứ . Đang định tiến lên trước, bỗng một trận sương đen thổi tới.

"Đào Hoa! Đã đến lúc rồi."

Vèo vèo……

Hai sợi xích sắt đen lớn lao ra khỏi sương mù. Trực tiếp xuyên thấu xương tỳ bà của gã.

"A! Các ngươi rốt cuộc là ai?" Đào Hoa đạo nhân kinh hãi, gã có tu vi Đạo Cơ sơ kỳ, thế nhưng ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Trước khi hôn mê, Đào Hoa đạo nhân nhìn thấy ma nữ đầu bạc xinh đẹp lạ thường.

Đẹp quá!

Khi tỉnh lại, Đào Hoa đạo nhân phát hiện gã đang quỳ trên đất, hai bên là đầu trâu mặt ngựa bộ dạng hung ác. Đứng trên

công đường là một đạo sĩ áo đen.

"Ngươi là ai?"

"Hung thần phương tây! Đào Hoa, ngươi có biết ngươi phạm vào tội ác nào không?"

Nghe thấy cụm hung thần phương tây này, sắc mặt Đào Hoa đạo nhân trắng bệch. Vốn nghe hung thần đã chết rồi nên gã mới dám nghênh ngang như vậy. Không ngờ một hung thần nữa lại xuất hiện.

【VIP】 Thiên phẩm luyện đan sư(3)

Nghe nói, người bị bắt gần như không còn khả năng sống sót. Không chỉ có thế, linh hồn còn bị rút ra, thiêu đốt dưới ngọn lửa mấy trăm năm.

"Người đâu, gia hình!"

Theo lệnh của Lục Khiêm, đầu trâu mặt ngựa bắt đầu gia hình trừng phạt. Rút gân, lột da, rút lưỡi…….

Cứ như có bí pháp gì đó, mỗi lần hình phạt kết thúc đều sẽ khôi phục như lúc đầu. Ban đầu người này không ngừng xin tha, cuối cùng đau đớn mắng chửi, rồi lại xin tha như cũ. Đến tận khi nhục thân sụp đổ, nhưng đâu chỉ như thế, linh hồn vẫn còn tiếp tục tồn tại kia mà.

Soạt!

Âm phong thổi qua, linh hồn Đào Hoa bị hút vào trong trận pháp bên dưới phủ đệ. Không gian pháp trận bên dưới là nơi cất chứa hồn phách. Hồn phách Đào hoa đạo nhân bị nhốt trong trận pháp này tiếp nhận tra tấn vô tận, mãi đến lúc kỳ hạn giam giữ kết thúc.

Lục Khiêm cảm nhận được trận pháp phía dưới. Trận này là Thập Ngục pháp trận, chứa mười loại tra tấn tàn khốc.

Khi Đào Hoa đạo nhân chịu tra tấn ở bên dưới, Lục Khiêm rõ ràng cảm thấy tinh khí bay lên, nồng độ tinh khí thiên địa xung quanh tăng lên. Nếu bắt được trăm ngàn người, chỉ sợ

nồng độ tinh khí thiên địa nơi đây sẽ tăng lên mấy chục lần. Hơn nữa Đạo Công cũng tăng thêm một ngàn.

Tương đương năm mươi vạn Pháp Tiền, bắt nhiều một chút, cộng với tài sản của phạm nhân, hẳn là cũng đủ cho lỗ hổng của độ kiếp pháp trận rồi. Thậm chí còn có thừa tiền mua sắm Luyện Đan Luyện Khí chi pháp.

Từ nay về sau, Lục Khiêm vẫn luôn phái người đi bắt giữ những tu sĩ phạm tội còn lại. Tu vi càng cao, tinh khí thiên địa và Đạo Công đạt được càng nhiều. Chỉ nửa năm ngắn ngủi, hắn đã đổi được Thiên phẩm luyện đan thuật và thủ pháp luyện chế pháp bảo.

Trong khoảng thời gian này, Tây Na Ngọc quốc kia an phận lạ thường. Lục Khiêm hiểu rõ, nhóm người đó sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, nói không chừng có khả năng đang ấp ủ âm mưu nào đó nữa.

Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng trước đan lô. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, phản chiếu sắc mặt âm tình bất định. Lần đầu tiên thử luyện chế thiên phẩm đan dược, Lục Khiêm còn có chút không quen. Trước đó, đại khái hắn đã thất bại hơn ba trăm lần. Có điều Thiên phẩm đan dược cũng bởi vậy mới nhập môn.

Rầm!

Nắp đan lô nổ tung. Làn khói xanh mang mùi hương lạ kỳ toát ra.

Vù vù!

Hai viên Thất Khiếu Kim Đan tròn xoe đang định bay đi, giây tiếp theo bị một đôi tay hữu lực bắt lấy.

“Số lượng cho mười viên đan dược mới ra được hai viên, độ thuần thục vẫn thấp quá.” Lục Khiêm lẩm bẩm tự nói, chỉ có điều cũng gần như đủ rồi.

Có rất ít Thiên phẩm luyện đan sư, toàn bộ Âm Cảnh thiên cung cũng không đến mười vị. Cao thủ Đan Kiếp quả thực rất nhiều, nhưng nhân tài đặc thù như Thiên phẩm luyện đan sư, phỏng chừng tối đa cũng chỉ có mười người thôi.

Với thứ này, Lục Khiêm có thể được môn phái thiên cung coi trọng, càng có được nhiều tài nguyên hơn. Suy cho cùng thì hiện tại hắn thiếu tài nguyên quá. Trước có Độ Kiếp pháp trận, sau có các loại pháp bảo. Cùng với hệ liệt hai mươi tám bùa chú Nguyệt Hoa Chân Lục. Còn có các loại chi tiêu khác nữa. Chỉ sợ chỉ có tinh thần mới có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn thôi. Chỉ có điều bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Chờ hắn độ kiếp thành công đã, nhất định phải thăm dò được tung tích của Bạch Diện Âm Quân, hoặc tìm được tinh thần, hải ngoại bí địa vân vân.

Lục Khiêm nghĩ ngợi, cầm nha bài liên hệ, truyền đi một hàng tin tức.

“Hoàn Lâm Tử đạo hữu, có thể liên hệ với tiền bối Bắc Đẩu không, ta có chuyện quan trọng bẩm báo.”

Nửa canh giờ sau.

Soạt!

Phương Đồng đạo nhân mặt xanh chợt xuất hiện. Người này ánh mắt sáng quắc, lập loè tinh quang. Phảng phất có thể nhìn thấu nhân tâm.

Lúc nhìn tới đan dược trên tay Lục Khiêm, Phương Đồng đạo nhân kinh ngạc nói: “Vật ấy thực sự là do ngươi luyện chế?”

“Đương nhiên, chẳng qua xác suất thành công không cao lắm. Tại hạ cũng là gần đây mới đột phá Thiên phẩm luyện đan chi cảnh.”

“Không sao, xác suất thành công là việc nhỏ, luyện ra là được. Tiểu tử ngươi phát tài rồi.”

Phương Đồng đạo nhân vỗ bả vai Lục Khiêm, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Luyện đan nhân tài dù đi đâu cũng là bảo bối. Thậm chí ngay cả tài liệu luyện đan cũng không cần tự mình xuất ra, gần như tất cả cao thủ của thiên cung sẽ không vô cớ trở mặt với luyện đan sư. Đặc biệt là gần đây mọi người mới từ tinh thần trở về, chính là lúc cần chuẩn bị. Nên mới nói Lục Khiêm phát tài rồi.

Hoàng Kim điện.

Lục Khiêm lần nữa nhìn thấy đám người Huyền Lão Hắc Đế. Huyền Lão Hắc Đế không cao lớn như lần trước hắn nhìn thấy. Thân cao năm thước, bình quân so với mọi người xung quanh thấp hơn vài cái đầu.

Huyền Lão Hắc Đế nhìn thấy Lục Khiêm, đầu tiên là nhăn mày, tiếp đó bừng tỉnh đại ngộ.

“Lục Khiêm! Bổn tọa nhớ rõ ngươi! Hôm nay tới đây làm gì thế?”

Cơ thể gã bỗng nhảy lên, nhảy đến chiếc ghế sau lưng, tay phải chống mặt.

“Cung chủ, Lục Khiêm đột phá Thiên phẩm luyện đan sư chi cảnh, tại hạ đặc biệt tới bẩm báo với cung chủ.”

Phương Đồng đạo nhân chắp tay nói.

“Hửm? Thiên phẩm luyện đan sư? Tốt, tốt lắm!”

【VIP】 Mượn mấy cái đầu người thôi.

Nghe Phương Đồng nói những lời này, lông mày Huyền Lão Hắc Đế nhíu lại, rồi vui vẻ nở nụ cười, nói tới hai từ tốt.

“May mắn may mắn.”

“Tới đây, trình đồ lên đi.”

Lục Khiêm trình hai viên Thất Khiếu Kim Đan hắn luyện chế lên. Thất khiếu khổng không ngừng tỏa ra khói xanh. Bảy, tám khiếu huyệt Kim Đan xưng là Thiên phẩm Kim Đan. Trên nữa là Cửu Khiếu Kim Đan, đó là Kim Đan trong truyền thuyết. Thiên phẩm Kim Đan giống nhau có tác dụng lớn đối với cảnh giới từ Đan Kiếp trở lên, cảnh giới Nguyên Thần cũng có tác dụng không tồi. Cho nên Thiên phẩm luyện đan sư rất được hoan nghênh.

Nếu biết trước Lục Khiêm là Thiên phẩm luyện đan sư, chỉ sợ chẳng cần khảo hạch, trực tiếp để Lục Khiêm gia nhập là được rồi.

“Ồ, quả thực là thất phẩm đan dược, tuy rằng chất lượng có hơi kém.” Huyền Lão Hắc Đế cẩn thận chu đáo cầm trên tay.

Đây là Bồi Nguyên Đan, ban đầu nhiều nhất chỉ là trình độ nhân phẩm Kim Đan thôi. Giờ lại được Lục Khiêm luyện thành Thất Khiếu Kim Đan. Tuy rằng dược hiệu chẳng ra sao. Nhưng thủ pháp mạnh mẽ luyện đan dược chất lượng thấp thành Thất Khiếu Kim Đan thế này thật chẳng không khác huyễn kỹ.

Đương nhiên, có lẽ nó có liên quan đến việc Lục Khiêm không có đan phương.

Nghĩ đến đây, Huyền Lão Hắc Đế giơ tay điểm vào trán Lục Khiêm. Một đạo kim quang hoàn toàn đi vào. Trong đầu Lục Khiêm tức khắc xuất hiện một hàng tin tức.

"Đây là ngũ hành Hắc Đế đan, bích ngọc vô vọng đan. Cái trước là ngoại dụng chi đan, có thể tăng cường Diêm La chân thân. Cái sau là khí vị chi đan, mỗi lần trước khi hành công, tu luyện ngửi một ngụm sẽ có thể gia tăng tốc độ vận công."

Hai viên đan dược này là tự gã sáng tạo ra, luyện đan tạo nghệ của bản thân gã cũng không kém, rốt cuộc gã đã sống nhiều năm vậy rồi.

"Cổ Thương Thiên! Tiểu tử ngươi mau lại đây!"

Huyền Lão Hắc Đế quay đầu quát.

Huyền quan tử bào, mười phần chính khí Trung Ương Tổng Lục Quân xuất hiện trước mặt mọi người.

"Cung chủ có chuyện gì?"

"Vị trí Thái Hà Sơn Phủ Quân có phải còn đang trống không?"

Cổ Thương Thiên suy tư một lát, gật đầu nói: "Hình như có một chức vị như vậy, cho Lục Khiêm sao?"

Trong lòng gã cảm thấy rất kỳ quái, vì sao lại đối tốt với Lục Khiêm đến thế. Sẽ không phải là Lục Khiêm là con riêng của cung chủ chứ?

Cổ Thương Thiên nhịn không được liếc mắt đánh giá hai người, trong lòng so sánh một phen. Khoan hãy nói đã, cái mũi kia, rồi cả đôi mắt kia.

Không biết có phải do hiệu ứng tâm lý không, gã cảm giác hai người có chút giống nhau.

Bùm!

Lúc này, Cổ Thương Thiên chợt thấy nắm đấm to bằng nồi lẩu đánh xuống. Cả người không tránh kịp, trực tiếp bị đánh xuống đất, in thật sâu vào mặt đất.

Nắm tay Huyền Lão Hắc Đế lại khôi phục kích thước bình thường, vỗ tro bụi trên tay.

"Ngươi nghĩ gì thế hả. Lục Khiêm hiện tại là Thiên phẩm luyện đan sư, cho hắn Thái Hà Sơn Phủ Quân chỉ là chuyện thường thôi, không có chuyện gì cả."

"Đa tạ ý tốt của cung chủ, có điều ta đang xây dựng độ kiếp pháp trận ở hung thần phủ, không biết ngài có thể cho thêm chút thời gian được không."

Lục Khiêm đương nhiên muốn chức quan nhàn tàn không có nhiều việc, lại vừa có tiền. Chỉ có điều trước mắt hắn trong lòng còn vài tính toán, không thể dễ dàng rời đi được.

"Không sao, ngươi trước cứ treo đi. Thái Hòa sơn, Thái Thương sơn vốn dĩ chuẩn bị cho nhân tài đặc biệt như ngươi."

Bản thân nhân tài luyện đan không quá am hiểu chiến đấu. Tuy rằng Lục Khiêm tu luyện Diêm La chân thân, sức chiến đấu nhất định không thấp. Nhưng chức vị hắn đang giữ có thể có người thay thế, còn luyện đan thì chẳng mấy người có thể thay thế được. So với nhiệm vụ bắt người lặp đi lặp lại thì luyện đan thuận tiện hơn chút.

"Cứ như vậy đi, Cổ Thương Thiên an bài đi, ta nghỉ ngơi trước."

Vừa dứt lời, không đợi Lục Khiêm trả lời, Huyền Lão Hắc Đế đã bực bội xua tay, biến mất tại chỗ.

Gã vừa biến mất, mọi người trong lòng rùng mình. Phảng phất như cơ thể rơi vào lòng bàn tay người khác, sống chết chẳng thể tự mình điều khiển. Chờ đến khi Huyền Lão Hắc Đế hoàn toàn biến mất, tảng đá lớn trong lòng mọi người mới buông xuống.

"Đây là Pháp Vực của tu sĩ Nguyên Thần cảnh, đến Động Chân cảnh, Pháp Vực sẽ hóa thành động thiên, có vài Động Chân thậm chí sẽ luyện hóa tinh thần tiến vào động thiên trong cơ thể."

Cổ Thương Thiên từ hố nhảy ra, nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Lục Khiêm, liền giải thích.

"Thì ra là thế, thụ giáo." Lục Khiêm chắp tay gửi lời cảm ơn.

Chỉ riêng lĩnh vực áp chế, lão còn chưa ra tay đã khiến hắn không còn sức phản kháng rồi.

Cao thủ nơi đây quả nhiên vô cùng cường đại. Cao hơn một đại cảnh giới quả thật có thể đè chết không ít người.

Theo như lời Cổ Thương Thiên, Động Chân tu sĩ chẳng phải một người chính là một tiểu thế giới rồi sao? Nghĩ đến đây, Lục Khiêm trong lòng không khỏi bị nó mê mẩn.

Độ kiếp, vực ngoại tinh thần, Động Chân, vạn tộc…… Trên đời còn có rất nhiều thứ đặc sắc đang chờ hắn.

"Ta sẽ giữ lại vị trí cho ngươi, khi nào ngươi rảnh thì đến kế nhiệm." Cổ Thương Thiên cười nói.

"Lục Khiêm, nếu ngươi rảnh, có thể luyện nhiều Vô Vọng Kim Đan chút cho ta không. Ít nhất là sáu viên."

Biết được bản lĩnh của Lục Khiêm rồi, Phương Đồng cũng không cần dùng thái độ đối đãi với thủ hạ để đối đãi Lục Khiêm nữa.

“Ta cũng muốn, yên tâm, ta sẽ đưa tài liệu tới.”

Lục Khiêm sắc mặt khó xử, nói: “Không phải tại hạ không muốn, mà là xác suất thành công còn chưa tới một thành…… E là sẽ lãng phí tài liệu của đại nhân.”

“Không sao, ta đưa gấp mười lần tài liệu là được.”

“Bổn tọa cũng thế.”

Cổ Thương Thiên thẳng thắn cười. Gã mới từ Dược Vương tinh trở về nên có rất nhiều dược liệu.

【VIP】 Mượn mấy cái đầu người thôi.(2)

“Được, vậy tại hạ phải cống hiến rồi.”

“Đa tạ đạo hữu, về sau có chuyện gì đều có thể tìm ta.”

Xưng hô Cổ Thương Thiên với Lục Khiêm đã từ tên biến thành đạo hữu. Đối với Cổ Thương Thiên mà nói, một Thiên phẩm luyện đan sư đã đủ để gã đối đãi bình đẳng rồi.

Mấy người từ biệt rời đi.

Trên đường gặp gỡ vài người cao tầng, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lục Khiêm tràn ngập nghi hoặc. Lục Khiêm cũng không nói lời nào, vạn nhất lại kêu hắn luyện đan thì thực sự có hơi khó có thể cự tuyệt.

Trở lại Tây Na Ngọc quốc.

Phủ đệ hung thần phương tây.

Vừa mới lên núi, trước mặt chợt dâng lên một trận quỷ vụ. Một vị bạch y nữ tử xuất hiện trong làn sương mù. Nữ tử nhìn thấy Lục Khiêm, ánh mắt sửng sốt, tiếp đó cúi đầu hành lễ.

“Bái kiến đại nhân.”

“Ừm.”

Lục Khiêm khẽ gật đầu, rồi bay về động phủ.

Bạch y nữ tử kia là Bạch Chỉ. Người này đã hoàn toàn bị Lục Khiêm khống chế, sẽ không có bất kỳ ý định phản loạn nào.

Sau khi trở về, Lục Khiêm một bên bế quan tu hành. Bên kia chuẩn bị độ kiếp pháp trận.

Đối với tu sĩ, thời gian không hề đáng giá. Chớp mắt một cái là thời gian mười năm đã trôi qua. Suốt mười năm dùng đan dược và Đại Giải Thoát Luân, tu luyện thành công Diêm La chân thân Phong Kiếp Thiên đến viên mãn.

Trong lúc đó hắn đã gặp qua các thế lực bản địa vài lần. Ngọc giáo, Bài giáo, Sư Công giáo và Mộ Dung Quốc sư vân vân.

Tam giáo cùng một Quốc sư. Chính là cường giả đứng đầu Tây Na Ngọc quốc kia, mỗi người đều có tu vi tích kiếp Chân Đan.

Lục Khiêm trò chuyện với bọn họ thật vui vẻ. Hung thần phương tây dường như sẽ không động tới đệ tử tứ gia. Dù bọn họ có làm việc ác, cũng mở một mắt nhắm một mắt.

Thấy dáng vẻ này của Lục Khiêm, mọi người cho rằng Lục Khiêm đang sợ hãi. Sợ đi vào vết xe đổ của đời trước. Vì thế bọn họ cũng yên lòng, hành sự càng thêm không kiêng nể gì.

Bên kia.

Độ kiếp pháp trận đã xây được bảy, tám phần rồi. Tài liệu trên cơ bản đã dùng hết. Nếu không phải luyện đan, chỉ sợ thời gian này còn hoãn lại tới mười năm nữa kia.

Rốt cuộc thì đây là độ kiếp pháp trận mà. Trong thiên hạ, người có tư cách kiến tạo trận này chung quy là số ít thôi. Ba trăm triệu Pháp Tiền quả thực rất nhiều.

Những đại phái như Thái Ảm vực mới có khả năng làm được. Có điều có tiền cũng chẳng xây nổi.

Thái Ảm vực chưa bao giờ xuất hiện pháp quyết cả.

Kẹt kẹt!

Đại môn mở ra.

Lục Khiêm bước ra, sau đó lập tức bay về phía chân trời.

“Lão gia? Ngươi đi đâu thế?”

“Chờ một lát, mượn mấy cái đầu người thôi.”

Thanh âm Lục Khiêm từ xa truyền đến.

Đợi lâu như vậy, cuối cùng có thể thu hoạch rồi.

…….

Lục Khiêm một đường đi thật nhanh.

Hóa thân thành Ngũ Thải Khổng Tước, phá vỡ tầng mây cửu thiên, thân hình như sao băng giây lát đã vượt qua trăm dặm. Thất Thập Nhị Biến kỹ xảo càng thêm thuần thục.

Phía dưới đan điền. Có một đoàn xích vân. Nhìn kỹ, cũng chẳng phải đám mây gì đó mà là bảy mươi hai đạo bản mệnh phù lục không ngừng xoay tròn biến hóa vị trí.

Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến phù lục (7/10000)

Đây là mức thuẩn thục Thất Thập Nhị Biến. Mỗi khi đủ một vạn khắc độ sẽ lại trở về không. Bảy mươi hai đạo phù lục chính là bảy mươi hai lần. Tổng cộng bảy mươi hai vạn khắc độ. Đây là con số rất cao.

May mắn thay hoàng Kim Giám quan tưởng được tiến độ, hơn nữa sẽ không theo thời gian chuyển dời mà quên đi. Lục Khiêm mới có thể thành công tu luyện tuyệt học này. Chỉ có không ngừng luyện tập, mới có thể chân chính nắm giữ tuyệt học.

Đến nay đã cô đọng hơn ba mươi lần rồi. Đạo hạnh tương đương vào khoảng Đạo Cơ trung kỳ. Nếu có một ngày luyện

thành bản mệnh phù đan. Đến lúc đó chính là phù khí song tu, tu vi tăng lên nhiều.

Lục Khiêm một đường phi hành đi tới Tây Na Ngọc quốc.

Lúc này đang là đêm khuya, trong cung điện đèn đuốc sáng trưng. Nói ra cũng khéo. Hôm nay đúng dịp Quốc sư Mộ Dung Huyền Cơ mở tiệc. Tam đại giáo Ngọc quốc, cùng với mười mấy trung tiểu giáo phái đều tới đây

Ngồi trên chủ vị là quốc chủ mập mạp. Tay trái tay phải theo thứ tự là Mộ Dung Huyền Cơ vẻ mặt uy nghiêm và một quái nhân toàn thân như ngọc.

Người nàydáng vẻ kỳ lạ, làn da như bạch ngọc. Xuyên qua làn da hơi mờ, có thể thấy ngọc chất huyết nhục, và mạch máu đỏ tía, xương cốt, kim ngân nhị sắc thập nhị chính kinh kỳ kinh bát mạch vân vân. Người này là Ngọc giáo chưởng môn Bạch Ngọc đạo nhân. Bạch Ngọc đạo nhân trời sinh dị chủng, vạn ngọc tinh hoa.

Bởi vì trời sinh trông thấy kinh mạch của mình và huyết dịch lưu động nên tốc độ tu luyện cực kỳ nhanh. Tu vi của Bạch Ngọc đạo nhân chỉ sau Quốc sư Mộ Dung Huyền Cơ.

Trong yến hội, người và yêu cùng chung một phòng. Có ăn tim, phổi người, có ăn yêu đan thú cốt. Ai lo phận nấy, vừa nói vừa cười, có thể nói là hoà thuận vui vẻ.

Trước mặt Mộ Dung Huyền Cơ bày một đống tâm can tỳ phổi thận. Gã ăn từng ngụm, hoàn toàn không chút phong độ nào cả, tựa như dã nhân ăn tươi nuốt sống.

Chỉ có quốc chủ có vẻ bình thường nhất. Ngoại trừ dáng người mập mạp, có vẻ ngây thơ chất phác, cũng không có gì khác với thường nhân. Yên lặng hưởng thụ nho thị nữ đưa tới, không nói một lời, như một kẻ si ngốc vậy.

Soạt!

【VIP】 Ngô công ngàn năm, chuẩn bị độ kiếp

Bỗng nhiên, có một lão đạo đứng lên. Bởi vì động tác quá lớn, chén rượu, khay bạc bị quăng ngã đầy đất.

“Cút cút, ngày nào cũng là những thứ này.”

Lão đạo mắt say lờ đờ mông lung, phất tay đuổi vũ nữ đi.

“Ha ha, Trư vương, lão phu chưa từng thấy ngươi khiêu vũ, tới nhảy một chút đi!”

Lão đạo nhìn về phía quốc chủ trên long ỷ.

Quốc chủ Ngọc quốc nguyên nhân chính vì dáng người mập mạp, bộ dạng xấu xí nên bị người đời xưng là Trư vương.

Đối mặt với xưng hô miệt thi như thế, Trư vương cười ngây ngô một tiếng, nói: “Được thôi, Quốc sư kêu ta làm ta sẽ làm.”

Mộ Dung Huyền Cơ mặt mang ý cười, gật đầu.

“Khà khà……”

Bùm!

Trư vương đứng lên, có lẽ là do hình thể quá mức khổng lồ, trực tiếp té ngã trên đất, sàn nhà bỗng chấn động Rượu nho trong tay trực tiếp xối lên đầu, chật vật đến cực điểm.

“Ha ha!”

Mọi người được một trận cười vang. Thái giám và cung nữ bên cạnh cũng ôm bụng cười cười to, chẳng thèm để ý tới tôn nghiêm của quốc chủ. Đối với bọn họ mà nói, Quốc sư mới là

đối tượng cần nịnh bợ nhất. Còn đồ ngốc quốc chủ này, căn bản không cần tôn trọng

Lúc này, ngoài cửa, một đạo thân ảnh bay tới.

"Ai?"

Có người nhìn về phía ngoài cửa. Chỉ thấy một đạo sĩ khoác áo bào trắng đứng ngoài cửa. Đạo sĩ đầu đội Tiêu Dao khăn, khí độ tiêu sái, khóe miệng mang theo mỉm cười. Tuy rằng có hơi trẻ, có điều vẫn có thể thấy được người này tu vi bất phàm.

"Phong Đô đạo hữu!" Mộ Dung Huyền Cơ đứng lên, "Giới thiệu với các vị một chút, đây là hung thần phương tây của Âm Cảnh thiên cung, Phong Đô đạo nhân Lục Khiêm."

"Hóa ra là hung thần đại nhân!"

"Quốc sư giao du rộng rãi thật đấy, ngay cả hung thần phương tây cũng phải nể mặt ngươi."

Mọi người thổi phồng khiến Mộ Dung Huyền Cơ rất hưởng thụ.

"Nào, đạo hữu, mời ngồi. Thật thất kính quá, tại hạ còn tưởng đạo hữu đang bế quan, nên không mời."

Kỳ thật là Mộ Dung Huyền Cơ không nghĩ tới việc mời hắn. Gã là bá vương ở nơi này thật tốt biết bao. Không muốn có quan hệ gì với danh môn đại phái này nọ nào hết. Nếu đối phương không muốn đối nghịch với gã, vậy gã cũng chẳng cần chủ động trêu chọc.

"Không sao, tại hạ tới đây là do có việc phải xử lý, một lúc sẽ đi ngay."

"Đạo hữu mời nói."

Không biết vì sao, Mộ Dung Huyền Cơ lại có cảm giác trong hốc mắt Lục Khiêm mơ hồ nổi lên một chút kim quang. Kim quang chợt lóe rồi biến mất, không biết là ảo giác hay là thật nữa.

"Mượn đầu người của ngươi dùng một chút!"

Rầm!

Cuồng phong đánh tới, khí thế sôi trào. Mái vòm cung điện bị hất tung, sàn nhà thanh ngọc vỡ thành bột phấn. Ba mươi sáu đạo kim quang bao phủ cả tòa ngọc đình.

Khoảnh khắc Thẩm Phán Kim quang tiếp xúc sự vật, sức mạnh khổng lồ chôn vùi vật chất ngay tại chỗ. Phạm vi ngàn trượng, mọi thứ đều hóa thành bột mịn, tạo thành kim quang hải dương.

Cách hàng ngàn trượng trên không, một tròng mắt vàng ròng quay tròn. Đó là vật phát ra Thẩm Phán Kim quang.

Nương theo kim quang mà đến chính là Hoàng Tuyền Kim Kiều. Kim Kiều vượt qua hư không. Hàng chục, hàng trăm tu sĩ ngay lập tức xuất hiện trên cầu. Có người chỉ còn hồn phách, có người không có cánh tay. Trong tiếng bọn họ kêu rên xin tha mắng chửi, từng người bị ép uống Mê Hồn canh.

"Thật lớn mật!"

Soạt!

Trong kim quang, một cái bè tre xuất hiện. Bè tre chậm rãi trôi tới, một lão già đầu đội mũ rộng vành, tay cầm mái chèo đứng trên bè. Bè tre rất lớn, dài rộng trăm trượng, trôi nổi trên bầu trời.

Bài giáo chưởng môn vung mái chèo lên. Trên trời chợt xuất hiện mười đầu Hắc Thủy Thần Long. Thần long giương nanh múa vuốt, rít gào lao thẳng xuống.

Ầm!

Dòng nước đánh vào Kim Kiều ở bên trên. Kim Kiều nhìn như chẳng gì có thể lay động được, thế nhưng lại xuất hiện run rẩy rất nhỏ. Theo sát đó chính là Phương Ngọc Ấn.

Ấn này lớn như núi cao. Toàn thân trắng tinh, dài rộng mười dặm. Bóng che khuất trời cao.

Lục Khiêm nhăn mày, chợt muốn né tránh.

"Hửm?"

Lúc này hắn phát hiện ra không gian xung quanh bị sức mạnh thần bí nào đó giam cầm, dù có thi triển độn quang, cũng không thể thoát khỏi đây được.

"Ha ha, bị lừa rồi nhỉ. Hai vị đạo hữu, cứ việc lên!"

Soạt!

Không trung nhuộm thành một mảnh xanh lét. Phía trên xuất hiện một đạo ma ảnh cuồn cuộn. U lục giáp trụ dài mấy ngàn trượng. Thân hình chia thành mấy trăm ngàn đốt, mỗi đốt đều có những cái chân nhọn như móc câu. Đầu thấp nhất có khẩu khí lấp lánh hàn quang.

Vậy mà lại là một con u lục ngô công cực kỳ lớn. Mắt ngô công bốc chân hỏa, miệng phun Huyền Hoàng độc khí. Chính những khí độc này đã che phủ thiên địa và ngũ giác của con người. Đây là chân thân của Mộ Dung Huyền Cơ. Bản thể của gã chính là một con ngô công tinh ngàn năm.

Rầm!

Ngọc sơn rơi xuống.

Hắc Long chín đầu rít gào đánh xuống, đồng thời theo sau ngô công tinh ngàn năm phun vạn trượng độc hỏa. Nếu không phải chưởng môn Sư Công giáo không kịp biến thân thỉnh

thần, vừa rồi chết trên tay Lục Khiêm, nếu không bốn người liên thủ, đã đủ để bắt lấy người này rồi.

“Hử? Không ổn, mau tránh ra!”

Ngô công tinh ngàn năm rống to.

Thân thể cao lớn quả thật vô cùng nhanh nhẹn.

Thân hình di chuyển, lân giáp phát ra kim quang loá mắt, bề ngoài cơ thể phun ra hoàng vụ chân chính, nháy mắt bao phủ phạm vi mấy chục dặm. Chỉ thấy kim quang trong hoàng vụ nhấp nhô vừa đi vừa về, hành tung mơ hồ.

Rầm!

Toàn bộ Ngọc Sơn bị một cỗ cự lực thần bí thổi tung

Một đầu Giao Long trảo như hoàng kim toàn thân đổ bê-tông nhô ra, nắm một thanh Kim Cương Xử nhọn hai đầu.

Soạt!

Kim Cương Xử lập tức xuyên qua hoàng vụ. Không chút mảy may đụng phải ngô công tinh. Kim Cương Xử tiếp tục lao về mục tiêu kế tiếp.

Mũi nhọn khai mở hư không. Một pháp thân thật lớn ngã xuống. Đây là một người cơ thể bằng ngọc.

Keng!

Kim Cương Xử đập vào cơ thể người này, phát ra âm thanh va chạm thanh thúy.

“Không!!” Bạch Ngọc đạo nhân không dám tin tưởng.

Ngọc sợ vật thể cứng rắn nhất. Kim Cương Xử lại là pháp bảo không gì chặn được, sau khi bị đâm trúng thì không cách nào khôi phục được cả.

Lấy cánh tay ngọc bên phải làm gốc, vết rạn trải rộng khắp cơ thể Bạch Ngọc đạo nhân. Cuối cùng ầm ầm vỡ vụn. Thần hồn bị trấn áp dưới Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Cùng lúc đó.

Muôn vàn đầu Giao Long hình thái khác nhau, giương nanh múa vuốt vây quanh bè tre. Không ngừng gặm cắn thân hình Bài giáo chưởng môn. Lại một người Chân Đan ngã xuống. Mà từ đầu đến cuối, thân ảnh Lục Khiêm chưa từng xuất hiện.

"Tiểu tử này sao lại có nhiều pháp bảo thế."

Ngô công tinh ngàn năm sợ hãi. Ngay sau đó gã thu hồi thần thông, khống chế hoàng vân chạy đi.

【VIP】 Ngô công ngàn năm, chuẩn bị độ kiếp(2)

Nhưng đã muộn rồi. Chỉ thấy phía trước xuất hiện một đạo kim quang. Đạo kim quang này so với Thẩm Phán Kim quang còn lộng lẫy hơn. Mang theo cỗ thần uy tựa ngục thất.

Kiếm khí không ngừng xé rách cơ thể ngô công tinh ngàn năm. Chờ tới khi mắt thích ứng được đôi chút, ngô công tinh ngàn năm bị một màn trước mắt này dọa ngây người.

Đây là thần long dài mấy ngàn trượng. Hai sừng, vảy vàng, bụng rắn, vuốt đại bàng.

Với kích thước khổng lồ thế này, ngô công tinh ngàn năm trước mặt hắn chỉ là một con cá chạch nhỏ bé.

Lơ lủng trên đỉnh đầu Giao Long là một thanh Nhân Hoàng kiếm hai màu đen trắng.

Răng rắc!

Nhân hoàng kiếm xé toạc không gian, chém xuống!

"Đây là…… pháp bảo cấm chế gì thế này!"

Ngô công tinh ngàn năm hoảng sợ phát hiện, cơ thể gã bị xiềng xích đen nhánh quấn từng vòng, mấy ngàn chân rết đều bị xích giữ lại.

Kiếm khí sắc nhọn còn chưa rơi xuống, trên giáp trụ đã xuất hiện từng đạo dấu vết màu trắng. Phải biết rằng lân giáp của gã cũng là pháp bảo tế luyện ngàn năm. Tuy rằng mới là

bảo cấm tầng thứ nhất, nhưng cũng không phải loại pháp bảo bình thường có thể dễ bị phá.

Vút!

Mũi kiếm nhẹ nhàng xuyên qua giáp trụ ngô công.

Soạt!

Một dải thịt hồng nhạt theo giáp trụ thoát ra ngoài. Nhìn từ xa trông hệt một con cá chạch.

Thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Mộ Dung Huyền Cơ rốt cuộc hạ quyết tâm bỏ giáp chạy thoát thân. Pháp bảo có thể vứt thì cứt, nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, vậy chẳng có gì cả.

"Lục Khiêm. Ngươi đợi đó cho ta! Đại ca ta là Thiên Ngô Vương, y sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!"

Mộ Dung Huyền Cơ suy yếu buông lời tàn nhẫn.

Lục Khiêm khôi phục hình người. Nhân Hoàng kiếm nhẹ nhàng lay chuyển, hoàn toàn đi vào hư không. Hắn cũng không tiếp tục đuổi theo. Chỉ đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn Mộ Dung Huyền Cơ rời đi.

Cả buổi mới nói được một câu.

"Nếu đạo hữu còn không đuổi, người thật sự sẽ chạy mất đấy."

"Ha ha, nhãn lực đạo hữu tốt thật đấy!! Bội phục!"

Một bàn tay bằng ngọc đột nhiên xuất hiện giữa không trung. Bàn tay này rất lớn, năm đầu ngón tay giống như năm ngọn núi.

"Sao lại là ngươi?"

Biểu tình Mộ Dung Huyền Cơ từ đắc ý chuyển sang tuyệt vọng.

Bàn tay nắm lấy cơ thể ngô công tinh ngàn năm, muốn chia nó thành hai ngay tại chỗ. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều theo sát xuất hiện. Trấn áp gã dưới Kim Kiều.

Ngọc thủ tan đi, hư không xuất hiện một nam tử dáng người mập mạp mặc long bào. Người này đúng là Trư vương mới vừa rồi bị mọi người khinh nhục.

"Ngọc Thư Kiếm bái kiến Phong Đô đạo trưởng." Ngọc Thư Kiếm nho nhã lễ độ, lời nói làm người như tắm mình trong gió xuân.

Nếu không phải bộ dáng quá mức bẩn thỉu, khuôn mặt to như cái đĩa còn dính chút vết bẩn, kỳ thật còn có một loại phong độ rất quân tử.

Dường như biết được nghi hoặc trong lòng Lục Khiêm.

Ngọc Thư kiếm mỉm cười nhè nhẹ, không kiêng kị nói: "Không có cách nào cả, vì giấu dốt, vốn nghĩ qua đoạn thời gian này sẽ ra tay, ngược lại tiền bối thay ta ra tay rồi."

Mộ Dung Huyền Cơ dùng thủ đoạn sưu hồn khống chế y. Nhưng gã không nghĩ tới, Ngọc Thư Kiếm có bảo vật gia truyền bảo vệ thần hồn.

Để mê hoặc đối phương, y giả vờ là ngốc tử suốt ba trăm năm. Thẳng đến khi âm thầm đột phá Chân Đan chi cảnh.

Nghĩ đến đây, Ngọc Thư Kiếm nói: "Đúng rồi, huynh trưởng của gã này là Thiên Ngô Vương, tiền bối phải thật cẩn thận."

Mặc dù tu vi của cả hai thoạt nhìn chẳng cách nhau mấy.

Thủ pháp Lục Khiêm gọn gàng giết chết bốn người so ra y còn kém nhiều. Kêu một tiếng tiền bối cũng không lỗ.

"Thiên Ngô Vương là nhân vật nào?" Lục Khiêm nghi hoặc.

“Thiên Ngô Vương là một trong mười đại Hoang Thần.”

Phía Bắc Minh Hải có mười vị tán tu tu vi cường đại. Thế nhân xưng là mười đại Hoang Thần. Thiên Ngô Vương là một trong số đó.

“Không sao.” Lục Khiêm khoát tay, tỏ vẻ không để ý, “Mấy người này ta đã giúp ngươi dọn sạch rồi, chúng ta trao đổi đi, tài sản bọn họ đều là của ta, thế nào?”

“Tiền bối, đây là chuyện đương nhiên.”

Ngọc Thư Kiếm chưa từng có nhiều dây dưa. Đoạt lại cơ nghiệp tổ tông đã không tệ rồi, không dám có quá nhiều yêu cầu xa vời

Lục Khiêm gần như một lưới bắt hết thế lực ở Lãng Phong chi đài phía tây. Với tác phong không nhúng tay vào sự việc trần tục của Âm Cảnh thiên cung, địa bàn này biến thành của y chỉ là vấn đề thời gian thôi. Không lâu nữa là có thể khôi phục vinh quang tổ tiên rồi.

“Để ta dẫn đường cho tiền bối.”

“Được!”

Lục Khiêm nhẹ nhàng phất tay.

Soạt!

Ma khí sôi trào, bầu trời lờ mờ.

Ngọc Thư Kiếm vô thức ngẩng đầu lên, trước mắt là chi chít dày đặc Phệ Tâm Ma. Phệ Tâm Ma sừng dê dài, mặt Dạ Xoa, làn da huyết hồng phát ra tiếng kêu chói tai.

“Cho ta một con đường đi, ta phái người tới càn quét.”

Nụ cười của Lục Khiêm trong mắt Ngọc Thư Kiếm lại tràn ngập tà ác.

Soạt!

Đại quân Phệ Tâm Ma như châu chấu, bay về phía chân trời xa xăm.

Nửa canh giờ sau.

Hai người ung dung bay tới ngọn núi phía sau hoàng cung. Trước cung điện xa hoa chất đống thi thể dày đặc, lồng ngực từng người mở rộng, trái tim bị lấy đi.

Yêu Nguyệt đứng trước đại môn rộng mở. Phệ Tâm Ma đi tới đi lui khuân vác hàng hóa.

Ngoài trừ vật chết, còn có mấy trăm dị chủng khác. Chủ yếu chia làm hai loại, một loại giống nhân loại có da giống vỏ cây, loại còn lại có da giống cục đá.

"Đây là Mộc Tinh nhân và Sơn Tinh nhân. Thọ mệnh dài lâu, sức lực rất lớn, hơn nữa lại ăn ít, vẫn luôn bị tu sĩ coi như cu li." Ngọc Thư Kiếm giới thiệu.

Loại dị nhân này tuổi thọ bình thường phải tới ba trăm năm. Ăn không nhiều lắm, thậm chí chỉ cần uống nước thôi cũng có thể sinh tồn. Phương thức tử vong của chúng là dần dần hóa thành thân cây, hoặc cục đá.

Lục Khiêm thấy dưới chân một vài Mộc Tinh lão nhân đã mọc rễ, hành động có chút khó khăn. Chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn hóa thành thân cây.

Toàn bộ đồ vật được dọn đến chính giữa Diễm Tâm Kim Cung, mạnh mẽ ném vào trong.

Vơ vét xong xuôi, tiếp tục chuyển sang trạm tiếp theo. Yêu Nguyệt Tập Nguyệt cầm Nhân Hoàng kiếm và Đỗng Sát Thần Mục Lục Khiêm cho. Giết sạch toàn bộ người mấy đại phái. Toàn bộ tài vật góp nhặt đến mức đếm không xuể.

Công tích giết sạch mấy đại phái cũng giúp Lục Khiêm dư dả Đạo Công.

Lúc này, tài liệu cho độ kiếp pháp trận trên cơ bản đã thu thập xong. Mạng người trước mặt hắn không hề đáng giá. Đặc biệt là mạng sống của tu sĩ.

【VIP】 Ngũ Độc Tu Chân, A Tỳ chi môn

Sau khi trở về, hắn lại bắt đầu xây dựng Độ Kiếp pháp trận. Có chỗ tài nguyên kia, hơn nữa thêm Đạo Công ngày thường tích lũy, trên cơ bản có thể chống đỡ được toàn bộ việc Độ Kiếp.

Thần hồn những người khác đều bị giam vào thập ngục pháp trận, chịu tra tấn vĩnh viễn, cho đến khi kỳ hạn tới, thân tử đạo tiêu.

Nếu là môn phái bình thường, Độ Kiếp pháp trận sẽ không do cá nhân gánh vác. Xét đến cùng thì Độ Kiếp chân nhân đại diện cho lực lượng trung cao tầng của môn phái. Chỉ có đồ ngốc mới có thể hạn chế lực lượng trung cao tầng của môn phái mà thôi.

Nhưng Âm Cảnh thiên cung không như thế. Thiên cung được xưng ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần, sẽ không có lợi ích cộng đồng. Bản thân Huyền Lão Hắc Đế cũng là tu sĩ khá tản mạn, bình thường sẽ không quản lý. Tổ chức tương đối rời rạc tự do, tất cả đều phải dựa vào Đạo Công mình thu hoạch được.

Bên trong Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, nhưng không bắt đầu tu luyện mà lại sắp xếp lại pháp thuật và tài nguyên của mình.

Pháp thuật đứng đầu là Diêm La chân thân, Thất Thập Nhị Biến, Giao Long Đại thủ ấn và lục đạo Kim Luân.

Pháp khí mạnh nhất trong đó là Nhân Hoàng Kiếm ba tầng bảo cấm, uy lực ngang với Phong Kiếp ngay trước Hỏa Kiếp.

Tiếp theo là Vạn Long Ngọc Tỷ, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, Đỗng Sát Thần Mục, Kim Cương Xử, cùng hai mươi tám Ngọc Lâu Chân Lục tương đối cường đại.

Còn những thứ khác cơ bản không dùng đến, cho ai được thì cho, thành bụi rồi thì thôi.

Nhặt nhạnh Chân Lục, cộng lại tất cả có năm pháp bảo. Đây đã là số lượng rất nhiều rồi. Uy lực một món pháp bảo tương đương với Đan Kiếp. Mà Đan Kiếp cũng không nhất định phải có một món pháp bảo.

Lục Khiêm giết bốn Chân Đan, lại thêm Ngô công tinh ngàn năm có cùng loại pháp bảo giáp trụ. Đáng tiếc bị hắn chém một nhát kiếm hỏng rồi, giờ chỉ có thể cầm đi bán thôi. Hiện mấy món có giá trị bồi dưỡng như vậy chỉ còn vài món.

Nhân Hoàng kiếm ưu tiên ở vị trí đầu tiên, sau đó là Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều và Chân Lục. Sau khi gom đủ toàn bộ Chân Lục, có lợi thế là cấm chế đều chia đều cho tổng lục phía trên. Chỉ cần luyện chế tổng lục, có thể thăng cấp toàn bộ cấm chế.

Khuyết điểm chính là quá nhiều Chân Lục chôn giấu đã lâu, không được bảo dưỡng, hơn nữa thiếu tinh khí thiên địa đều khiến nó tự động rơi xuống. Dẫn tới cấm chế tổng lục hiện tại mới Thiên Cương tầng năm.

Cái này cần thời gian chậm rãi luyện chế. Có điều, tất cả những thứ này phải chờ tới khi tiến vào Phong Kiếp hãy nói. Chỉ có Phong Kiếp mới có khả nắm giữ thủ pháp luyện chế pháp bảo. Ba đạo Thiên Kiếp đều có ý nghĩa của riêng nó.

Phong Kiếp khiến cho pháp lực mang theo Thiên Địa khinh linh chi khí, Hỏa Kiếp giao cho pháp lực hoạt tính, Lôi Kiếp ban cho sinh cơ. Đây không phải đơn thuần là vì uy lực mạnh mẽ.

Tăng cường cường độ pháp lực có vô số phương pháp, nhưng chỉ có loại tính chất cơ bản này, các pháp thuật khác không có. Cho nên Độ Kiếp mới là con đường thăng cấp duy nhất của tu sĩ. Ngay cả Lục Khiêm cũng gần như từ bỏ con đường Luyện Thể. Tới giai đoạn này rồi, cũng phải tiến hành Độ Kiếp, nhảy vọt lên huyết mạch phía trên.

Nhưng Lục Khiêm cơ bản không đi con đường ấy. Mà gia tăng huyết mạch Giao Long, vẫn luôn đi dọc theo con đường này. Từ khi hấp thu Huyền Hoàng đế khí, Giao Long đã mọc hai sừng. Có vảy, có sừng, có chân, nhưng lại không phải Chân Long.

Lục Khiêm gọi nó là Hoàng Tuyền Đế Long. Cũng coi như dị chủng hoàn toàn mới. Hy vọng trong tương lai không xa, huyết mạch dị chủng này có thể tỏa sáng rực rỡ.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm lại tiến vào tu hành cấp độ sâu hơn.

Thời gian chuyển dời, Độ Kiếp pháp trận dần hoàn thiện.

Khi tiến độ đạt chín thành tám, Lục Khiêm đi ra bên ngoài.

Trước khi Độ Kiếp, Lục Khiêm cần phải làm một việc. Vì chuyện này, hắn đã chuẩn bị ba mươi viên Thiên phẩm đan dược.

“Yêu Nguyệt, thay ta liên hệ Hoàn Lâm Tử.”

“Vâng!”

Soạt!

Sau khi được Lục Khiêm liên hệ, một bóng người xuất hiện trước mặt Lục Khiêm.

“Phong Đô đạo hữu, lâu rồi không gặp.” Nam tử một sừng xuất hiện trước mặt Lục Khiêm.

“Hoàn Lâm Tử đạo hữu.” Lục Khiêm chắp tay, cười nói, “Tại hạ ít ngày nữa sẽ Độ Kiếp.

“Đúng là chuyện tốt!”

……

Bảy ngày sau.

Giờ Tý.

Trăng tròn treo cao, ánh trăng thanh lãnh. Dù mây đen có dày đặc cũng không thể ngăn được ánh trăng cực mạnh xuyên thấu.

Sau núi.

Phía trước là quảng trường lát bạch ngọc. Trên sàn nhà là chi chít phù lục đồ văn.

Độ kiếp pháp trận được tạo nên từ hơn ba ngàn tiết điểm. Mỗi tiết điểm lại có một ít tơ vàng đồng tuyến tạo thành phù lục. Những tiết điểm này kết hợp với nhau, tạo thành phù lục lớn hơn. Đó chính là nguyên lý của pháp trận. Tích tiểu thành đại, lấy giản đúc phồn.

Chỉ một mình Lục Khiêm chắc chắn không hoàn thành được, thủ hạ khác cũng không. Lúc lắp ráp pháp trận, phải dùng đến đội ngũ chuyên nghiệp. Nếu không cơ bản chẳng có cách nào hoàn thành được cả.

“Yêu Nguyệt Tập Nguyệt Mạc Sầu! Khoảng thời gian này dừng hết tất cả nhiệm vụ, canh gác tứ phương.”

Ngoài ra, Lục Khiêm còn lấy ra Nhân Hoàng kiếm, Kim Cương Xử, Vạn Long Ngọc Tỷ vân vân.

Mở một phần quyền hạn của Diễm Tâm Kim cung. Khi thời khắc mấu chốt tới, có thể triệu hồi đám người Diễm Trung

Tiên và thỏ ngọc. Còn có một ít thủ đoạn cần thiết, trên cơ bản sẽ không xuất hiện bất kỳ sai lầm nào cả.

【VIP】 Ngũ Độc Tu Chân, A Tỳ chi môn(2)

Sắp xếp xong nhiệm vụ, Lục Khiêm nước vào giữa Độ Kiếp pháp trận. Ngồi xếp bằng, nhắm mắt suy ngẫm. Không lập tức khởi động trận pháp. Mà điều chỉnh thể xác và tinh thần.

Thiên kiếp cũng không phải tùy tiện đánh xuống một đạo là xong việc. Phong Kiếp chính là Bí Phong vô vật bất nhập.

Từ ngũ tạng lục phủ thổi ra, từ đỉnh đầu thổi vào, từ cửu thiên rũ xuống. Không cần biết ngươi đạo hạnh cao thâm, cũng khó lòng phòng bị. Nếu không điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất, chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào.

Đại khái lại trôi qua bảy ngày.

“Chính là lúc này!”

Lục Khiêm chợt mở to mắt, trong mắt hiện lên một đạo Kim quang lộng lẫy cực điểm.

Kim quang lấy bản thân hắn là trung tâm, thông qua tơ vàng đồng tuyến, từng phù văn lần lượt sáng lên.

Kim sắc phù lục hư ảnh chậm rãi trôi nổi trên không trung, hình thành ly thể đồ án, quay xung quanh Lục Khiêm.

Ầm!

Kim quang phóng tận trời. Những người trong phạm vi mấy ngàn dặm đều nhìn thấy Kim quang rõ ràng.

Bách thú chạy trốn, đại địa chấn động. Rất nhiều sinh vật mười phần linh tính nhận thấy hơi thở nguy hiểm, tứ tán bỏ

chạy.

Vài tu sĩ tu đạo nhìn vào không trung.

“Lại có người Độ Kiếp, cái này hẳn là Phong Kiếp.”

“Là hướng hung thần phương tây, Phong Đô đạo nhân sắp đột phá rồi.”

Thế nhân nghị luận sôi nổi.

Xa xôi bên kia.

Gào!

Tiếng rống giận rung trời vang vọng phía chân trời. Pháp Tướng phủ trăm dặm. Thiên địa chấn động, khí thế cuồn cuộn.

Một con Ngô công tinh trong hoàng vụ không ngừng sôi trào.

Soạt!

Ngô công tinh hóa thành hình người, trước mặt là một nam tử xích mục. Dáng vẻ người này có vài phần giống với Mộ Dung Huyền Cơ.

“Ngươi nói Huyền Cơ chết rồi?”

“Đúng vậy, Thần Cơ đại nhân, tiểu nhân quả thực nghe nói vậy, tiểu nhân lén tới Tây Na Ngọc quốc, Huyền Cơ đại nhân thực sự đã ngã xuống.” Thuộc hạ nơm nớp lo sợ nói.

“Phế vật! Hiền đệ của ta chết thế nào, mau nói!”

Mộ Dung Thần Cơ bạo nộ.

Pháp lực căng lớn, không khí nổ ầm ầm. Trong phạm vi mấy chục dặm đều có thể cảm giác được không khí nặng nề.

Đây là Thiên Ngô Vương. Tu vi Hỏa Kiếp chân nhân. Xếp hạng có hơi thấp trong mười đại Hoang Thần.

Dẫu sao gã cũng là Yêu Vương vượt qua kiếp nạn, hơn nữa thần thông thiên phú dị bẩm, căn bản sẽ chẳng có mấy ai tới trêu chọc gã. Không ngờ lại có người thật sự giết đệ đệ gã.

"Chính là người của Âm Cảnh thiên cung giết Huyền Cơ đại nhân, người nọ tên Phong Đô."

"Âm Cảnh thiên cung."

Nghe thấy cái này tên, Thiên Ngô Vương trầm mặc. Âm Cảnh thiên cung là danh môn đại phái. Phái chủ Huyền Lão Hắc Đế còn là cao thủ Nguyên thần đỉnh phong.

Gã chỉ là một Hỏa Kiếp, trước mặt Hắc Đế chẳng khác gì con kiến cả. Tâm tư báo thù lập tức bị dập tắt không ít.

"Đúng rồi, nghe nói Phong Đô người này gần đây mới Độ Kiếp."

"Vậy thì tốt." Thiên Ngô Vương trước mắt sáng ngời.

Nhanh chóng trở lại động phủ, đỉnh đầu bay ra một đạo hư ảnh. Đây là Nguyên Thần. Sau khi vượt qua Thiên Kiếp, Âm Thần liền hóa thành Nguyên Thần.

Nguyên Thần có thể hóa thành Pháp Tướng, đạo hạnh và thân thể gần giống nhau, hơn nữa tốc độ phi hành của Nguyên Thần rất nhanh. Rất nhiều cao thủ Đan Kiếp thích dùng Nguyên Thần xuất hành.

Tốc độ phi hành của Nguyên Thần Thiên Ngô cực kỳ nhanh. Không có không khí trợ lực, tốc độ ít nhất cũng nhanh hơn tam thành.

Chỉ chốc lát đã tới Tây Na Ngọc quốc.

Quả nhiên, phía trong dãy núi, mây đen liên miên không dứt, mây đen truyền tới hơi thở hủy diệt khủng bố. Thỉnh thoảng một đạo thanh phong hủy diệt lại rơi xuống.

“Quả nhiên đang Độ Kiếp, trời cũng giúp ta.” Nguyên thần Thiên Ngô tàn nhẫn cười.

Độ kiếp là lúc nhân thể suy yếu nhất, chỉ cần nhẹ nhàng đánh một kích đa khiến đối phương thân tử đạo tiêu.

“Ha ha, ngươi hãy nhận lấy cái chết đi!”

Soạt!

Hoàng vụ nhuộm khắp trời. Ngô công Pháp Tướng trải rộng trăm dặm.

Soạt!

Khẩu khí ngô công phun ra Huyền Hoàng độc khí. Huyền Hoàng độc khí cô đọng thành một thanh bảo kiếm, thanh kiếm to như ngọn núi, phủ kỳ độc ngàn năm.

Bảo kiếm đâm về phía bóng người chính giữa trận pháp.

Trong mắt ngô công hiện lên một tia đắc ý. Gã thích nhất giậu đổ bìm leo.

Keng!

Bảo kiếm bị một bàn tay khổng lồ bỗng xuất hiện giữa không trung nhẹ nhàng nắm lấy, bấm tay gảy nhẹ trở về.

Hai người bước ra từ hư không. Một người là Bắc Đẩu Ti Mệnh Quân Phương Đồng, người còn lại là Trung Ương Tổng Lục Quân Cổ Thương Thiên.

“Tới rồi à, cùng nhau chơi đi. Khặc khặc.” Quái nhân mặt xanh Phương Đồng gắt gao nhìn chằm chằm Nguyên Thần Thiên Ngô.

“Cổ Thương Thiên? Không ổn!”

Nguyên Thần Thiên Ngô đại kinh thất sắc, ngay cả bảo kiếm cũng không cần, thân hình uốn éo, chạy về hướng ngược lại.

“Người tới là khách, trước tới đây ngồi chút đi……”

Phương Đồng đạo nhân mở lòng bàn tay. Trong lòng bàn tay xuất hiện một cánh cửa đá tiểu xảo. Tiếp đó tung cửa đá lên bầu trời.

Cửa đá đón gió lớn lên. Cửa đá đen nhánh cao ba ngàn trượng, Cửu U ma khí, Tu La sát khí, A Tỳ huyết khí vô cùng vô tận trào ra lập tức phong tỏa toàn bộ không gian.

Bùm!

Nguyên Thần Thiên Ngô đánh vào sát khí phía trên, Nguyên Thần Pháp Thể như bị thứ gì ăn mòn, nháy mắt xuất hiện một cái hố to. Không chỉ thế, lực hút cường đại không ngừng lôi kéo thân hình Nguyên Thần Thiên Ngô. Như thể muốn kéo toàn bộ Nguyên Thần Thiên Ngô vào A Tỳ chi môn thống khổ vô tận.

“Bắc Đẩu đại nhân, hiểu lầm, hiểu lầm, tại hạ chỉ đi ngang qua mà thôi.” Mắt thấy không chạy thoát được, Thiên Ngô Vương cười nịnh nói.

“Hiểu lầm sao, ta không cho là vậy đâu.”

“Thật sự là nhầm.… mau chết cho lão tử!”

【VIP】 Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn

Ánh mắt Thiên Ngô Vương chợt trở nên ngoan độc, há mồm phun ra bảo kiếm.

Huyền Hoàng bảo kiếm xé rách không gian, nháy mắt xuất hiện trên đầu Phương Đồng đạo nhân.

Đây là Ngũ Độc tu chân kiếm. Là pháp bảo Nguyên Thần Thiên Ngô dùng Huyền Hoàng kỳ độc ngàn năm của mình, huyền băng vạn năm dưới đáy biển, lưu huỳnh vạn năm trong núi lửa, u tuyền dưới nền đất, rêu xanh vạn năm trong gỗ chế thành. Có năm loại độc tính, uy lực vô cùng cường đại. Cơ hồ khiến Phương Đồng đạo nhân không kịp phản ứng.

Phương Đồng cũng không có vẻ gì hoảng loạn, ngược lại thần sắc lạnh nhạt, không thèm để ý tới công kích từ đối phương.

"Hừm, không biết tự lượng sức mình!"

Cổ Thương Thiên ra tay.

Kim quang chợt lóe rồi biến mất.

Keng!

Ngũ Độc Tu Chân kiếm đâm vào tam sắc kim luân phía trên. Kim luân chia thành ba phần, là ba màu đỏ, xanh và tím.

Kim luân vừa chuyển, tam sắc thần quang phát ra. Ngũ Độc Tu Chân kiếm rơi xuống đất.

Chuyển động lần nữa.

Ánh sáng ba màu rơi xuống người Thiên Ngô Vương. Đánh tan pháp lực, Pháp Tướng, Nguyên Thần.

Chỉ cần một chiêu, đá đánh Thiên Ngô Vương tới mức còn mỗi căn nguyên. Trăm dặm Pháp Tướng, chỉ còn lại chút linh tính. Chút linh tính này bay về phía phía chân trời.

……

Tam sắc kim luân phát ra quang mang. Quang mang vừa chuyển, rơi xuống người Ngô công, lập tức xóa đi phần lớn đạo hạnh. Ngay cả Nguyên Thần cũng chỉ dư lại một chút linh tính. Chút linh tính này chạy trốn rất nhanh. Hai người cũng chẳng đuổi theo.

"Cứ nên canh chừng trước đã, chờ Phong Đô đạo hữu độ kiếp xong thì nói tiếp." Phương Đồng đạo nhân thu hồi A Tỳ chi môn, khuôn mặt xấu xí lộ ra một chút tươi cười.

"Đương nhiên, Nguyên Thần gã đã phá rồi, chẳng gây ra được sóng to gió lớn gì đâu, chờ Phong Đô đột phá thì cho hắn luyện tập đi."

Cổ Thương Thiên thu hồi thần thông, không thèm để ý Thiên Ngô mà rời đi.

Dưới Hắc Đế của Âm Cảnh thiên cung chính là Ngũ Đấu Linh Ti bọn họ. Tu vi thấp nhất trong năm người cũng đã tới Lôi Kiếp. Đối phó với một Hỏa Kiếp nho nhỏ thế này dễ như trở bàn tay.

Hai người ba chiêu nhẹ nhàng đánh lui Thiên Ngô Vương, khiến người trong tối hết cả hồn, đua nhau sợ hãi trốn về. Vốn đang nghĩ đục nước béo cò, không ngờ trong bóng tối còn ẩn chứa hai cao thủ.

Làm xong chuyện này, hai người lại lần nữa lẩn mình vào hắc ám. Hai người đều là cao thủ mà Lục Khiêm phải trả giá cao hoặc có ân tình từ trước mời đến.

Độ kiếp là nhân sinh đại sự, sao có thể không chuẩn bị kỹ lưỡng được. Bằng không người khác thừa lúc vắng vẻ xông vào, há chẳng phải càng bất ổn sao.

Trước kia là vì trên người hắn có bí mật, lại thêm một vài công pháp không thể bại lộ. Nhưng bây giờ không cần lo chuyện này nữa.

Mọi người đều là Hoàng Tuyền đạo thống, người khác lại không nhìn thấy Hoàng Kim Giám trên người Lục Khiêm. Còn không bằng tiêu tiền mời mấy cao thủ đến hộ pháp.

Phía dưới, Bí phong cuồn cuộn không ngừng hạ xuống. Trải qua vô số phù lục hình thành pháp cầu, oanh kích trên người Lục Khiêm.

Bí Phong vô vật bất nhập.

Rơi xuống phía trên Diêm La chân thân, theo lỗ chân lông, kinh mạch, máu mà chảy khắp cơ thể, xé rách mỗi một tấc da thịt. Làm cho toàn bộ cơ thể được tổ chức hóa thành bột mịn nhỏ bé.

Nhờ có năng lực khôi phục mạnh mẽ của Diêm La chân thân, nơi bị Bí Phong xé rách lại khôi phục bình thường.

Cứ lặp lại tuần hoàn như thế hàng chục, hàng trăm lần, Diêm La chân thân trong vô số lần rèn luyện, cũng không ngừng được tăng cường.

Pháp lực cũng tiêu hao rồi lại được tạo ra suốt quá tình này, nhiễm vào gió một chút Khinh Linh chi khí. Vậy mới nói rất khó có được tính chất này.

Giữa đan điền, một viên Kim Đan ánh vàng rực rỡ tựa mặt trời lơ lửng giữa không gian. Tỏa ra quang mang màu vàng. Quang mang đó chính là pháp lực.

Pháp lực thiếu đi một tia nặng nề, lại thêm rất nhiều nhẹ nhàng. Sau này mỗi khi phóng thích pháp thuật thần thông, lượng tiêu tốn càng ít, uy lực càng mạnh.

Theo từng đạo Bí Phong rơi xuống, bị Lục Khiêm hấp thu. Đạo hạnh cũng gia tăng không ít. Liên tiếp tám đạo Bí Phong rơi xuống, đạo hạnh ít nhất tăng thêm hơn sáu trăm năm. Ban đầu Lục Khiêm chỉ là đạo hạnh một ngàn hai trăm năm, hiện giờ đã là một ngàn tám trăm năm.

Soạt!

Gió cuốn mây dồn. Vòi rồng che khuất cả trời, hung hăng đánh xuống.

Rầm!

Biết bao phù lục xoay quanh thân Lục Khiêm ngay lập tức tan thành mây khói. Thân thể kim sắc của Lục Khiêm bại lộ trong phạm vi công kích của Bí Phong.

Soạt!

Khoảnh khắc thanh phong tiếp xúc với thân thể, làn da màu vàng sẫm lập tức bị xé rách, nguyên tấm da người bị cuồng phong đánh nát, cơ bắp và máu đều lộ ra. Đau đớn kịch liệt thiếu chút nữa đã khiến Lục Khiêm hôn mê bất tỉnh.

"Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, đây là đạo cuối cùng rồi."

Lục Khiêm rốt cuộc cũng không kêu lên, vẫn lẳng lặng ngồi tại chỗ như cũ, không nhúc nhích, tựa như khối đá.

Mặc cho mưa bay gió thổi, hắn vẫn sừng sững bất động. Nếu đã không chịu nổi đau đớn, vậy mặc kệ đi, thử tiếp nhận nó xem sao.

Một phen biểu hiện này của Lục Khiêm khiến hai người trốn trong bóng tối quan sát không nhịn được gật đầu.

“Tâm thế không tồi.” Phương Đồng đạo nhân khẽ gật đầu.

“Thật ra chúng ta cũng chẳng cần lo hắn không vượt qua độ kiếp được.”

Cổ Thương Thiên cũng rất tin tưởng Lục Khiêm.

Rất nhiều người có thực lực độ kiếp. Nhưng tâm thế lại không được.

【VIP】 Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn(2)

Trong lòng càng sốt ruột, càng nghĩ quá nhiều, Bí Phong trong lục phủ ngũ tạng càng thêm tràn đầy, sẽ sinh ra càng nhiều Bí Phong. Cuối cùng dẫn tới thân tử đạo tiêu.

Nói tóm lại, thiên kiếp không chỉ khảo nghiệm đạo hạnh, mà đồng thời còn khảo nghiệm tâm tính.

Lục Khiêm có một phần tâm tính này, hơn nữa đạo hạnh cũng không tồi. Nếu ngay cả hắn còn không độ được Thiên Kiếp, vậy trên đời này chẳng có mấy người có thể vượt qua được.

Rất nhanh, kiếp vân trên bầu trời dần tiêu tan. Lục Khiêm vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, hẳn là còn vẫn đang tiêu hóa những thứ đạt được khi bế quan.

"Ngươi nói xem hắn chủ tu luân nào thế?" Cổ Thương Thiên nhìn Lục Khiêm ngồi xếp bằng phía dưới.

"Ta nào biết được chứ, ta có tu luyện Diêm La chân thân đâu, sao ngươi lại hỏi ta vấn đề này."

Phương Đồng đạo nhân cười khổ nói.

Thứ gã tu luyện chính là A Tỳ chi môn. Thứ này chuyên chú sát phạt.

"Ta đoán là Đại Vô Sinh Luân, hẳn là hắn thích theo đuổi lực sát thương."

"Ta lại không cho là vậy, ta thấy Đại Luân Hồi bàn xác suất cao hơn chút."

Phương Đồng đạo nhân phản bác.

Lục Khiêm là người chú ý, cẩn thận, không thích tùy tiện. Cho nên sẽ lấy lực phòng ngự của Đại Luân Hồi Bàn làm chủ.

Diêm La chân thân là một trong các bí pháp cơ bản của Âm Cảnh thiên cung, tuy rằng gã chưa từng tu luyện, nhưng cũng gần như biết hết bí ẩn của lục đạo Kim Luân.

Lục đạo Kim Luân quá rườm rà, vốn dĩ tốc độ tu luyện Diêm La chân thân so với khác công pháp cùng cấp bậc đã chậm hơn rồi. Nếu đồng thời tu luyện lục đạo Kim Luân, vậy thật sự quá chậm.

Cho nên lúc độ kiếp, sẽ mượn kiếp lực tái tạo thành chủ luân. Sáu luân hợp nhất, sáu loại đặc tính Kim Luân sẽ có một bộ bổ sung ở phía trên chủ luân. Sau khi chủ luân hoàn thành, uy lực sẽ gấp mấy chục lần các luân khác, hơn nữa sáu luân kia sẽ biến mất.

Năng lực chủ luân của mỗi người thực ra không hề giống nhau. Ví dụ như Tam Sắc Nhân Diệt Luân của Cổ Thương Thiên, lấy Đại Khổ Ách Luân làm chủ, Đại Vô Sinh Luân làm phụ. Lại dung hợp với một bộ phận năng lực của Đại Ngũ Nạn Luân, và Đại Trấn Ngục Luân. Một khi xoay tròn sẽ phát ra tam sắc thần quang hủy diệt hết thảy. Mà xoay theo hướng ngược lại sẽ phát ra tam sắc thần quang ngược khôi phục hết thảy.

Vù vù!

Bỗng nhiên, trên trời truyền đến một trận gầm rú. Mơ hồ che đậy thân hình hai người. Hai người theo bản năng ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trước mắt là một vòng hắc bạch song sắc Kim Luân thật lớn. Luân này không có hoa văn phức tạp, được tạo

thành từ hai khối hắc bạch song sắc không ngừng xoay tròn. Bao trùm phạm vi mười dặm.

Ngồi giữa là một người khổng lồ da vàng thân cao ngàn trượng. Đây là Nguyên Thần pháp thân của Lục Khiêm.

"Đây là Đại Giải Thoát Luân? Luân Hồi bàn, Trấn Ngục Luân? Đại Khổ Ách Luân? Thấy thế nào cũng không giống mà?" Cổ Thương Thiên thân hình chấn động, liên tiếp đặt câu hỏi.

Tuy nói phần lớn người chủ luân không giống nhau, nhưng trên cơ bản có thể tổng kết một vài quy luật. Đại đa số những chi tiết vụn vặt không có khả năng giống nhau được, nhưng bản chất vẫn là liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Lục Khiêm này hoàn toàn không có kết cấu. Cảm giác như giống mọi thứ, nhưng lại không giống.

Âm Dương nhị sắc cự luân chậm rãi luân chuyển. Uy áp mạnh mẽ, thần uy nghiêm nghị.

Lúc này, Cổ Thương Thiên bỗng đánh ra Tam Sắc Nhân Diệt Luân.

"Xem chiêu!"

Cổ Thương Thiên hét lớn một tiếng.

Kim luân bắn ra ba đạo tam sắc Thần quang, mang theo khí thế mai một vạn vật.

Rầm!

Tam sắc Thần quang tốc độ cực nhanh. Đánh vào Âm Dương Luân phía trên.

Răng rắc!

Âm Dương Luân đầu tiên không ngừng chấn động, tiếp đó bắt đầu chuyển động. Âm Dương nhị sắc không ngừng luân

chuyển, cắn nát tam sắc Thần quang, phát ra từng đợt thanh âm chói tai.

Không đến mười hơi thở, uy lực tuyệt luân tam sắc Thần quang biến mất không thấy đâu nữa.

"Hửm?" Cổ Thương Thiên nhíu mày.

Lại là mấy đạo Thần quang từ góc độ khác nhau vây công lao tới. Lần này Âm Dương Luân vận chuyển xuất hiện đình trệ.

Một lát sau, bắt đầu luân chuyển, tam sắc thần quang từ từ tan rã. Hóa thành năng lượng căn nguyên nhất, tiến vào cơ thể người khổng lồ kim sắc trên bánh xe, khiến khí thế người này càng thêm cường đại.

Liên tiếp mấy chục kích, toàn bộ đầu bị Âm Dương Luân hóa giải.

Bỗng nhiên, Âm Dương Luân ngừng lại, bắt đầu xoay tròn ngược chiều kim đồng hồ.

Rầm!

Toàn bộ tam sắc thần quang vừa rồi xuất hiện, trở về như quy củ ban đầu.

Vù vù!

Tam sắc quang mang bao phủ hai người. Phạm vi vài dặm xuất hiện một cái hố to rất sâu.

Thật lâu sau, bụi mù tan đi. Hai người lông tóc không tổn hại gì. Cự luân trên trời cũng theo đó biến mất.

Một bóng người xuất hiện trước mặt hai người Cổ Thương Thiên.

"Đa tạ Cổ tiền bối nhận chiêu!" Lục Khiêm chắp tay cười.

Cổ Thương Thiên không phải muốn tự giết mình. Gã nén thực lực lại ở mức Phong Kiếp, để Lục Khiêm có thể nhanh chóng nắm giữ được phép thần thông mới này. Đây mới là dụng ý của Cổ Thương Thiên.

Lục Khiêm đương nhiên cũng hiểu rõ điểm này, nên sau khi hoàn toàn khống chế được, liền tỏ vẻ cảm tạ.

【VIP】 Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn(3)

“Không sao, giúp người giúp tới cùng thôi.”

Cổ Thương Thiên xua tay, tỏ ý không cần khách khí. Dù sao thì gã cũng thu được chỗ tốt từ người ta mà.

“Đúng rồi, chiêu này của ngươi gọi là gì?” Phương Đồng đạo nhân hỏi.

“Ta gọi nó là Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn.”

Lục Khiêm đại khái khám phá được tác dụng của bàn này rồi.

Lấy Đại Giải Thoát Luân làm chủ. Bên trong Đại Ma Bàn là một không gian loại nhỏ, tốc độ thời gian trong đó nhanh gấp ba lần ngoại giới. Không có hình phạt của Đại Giải Thoát Luân lúc trước nữa.

Khuyết điểm là không gian không lớn, tuy nhiên vẫn có thể đặt Diễm Tâm Kim Cung vào được.

Những công năng khác cũng ít đi, cảm giác đơn giản hơn.

Trước mắt có hai loại thần thông, một loại là xoay trong chiều kim đồng hồ, có thể hao mòn vạn sự vạn vật. Chuyển hóa thành nguyên khí tinh hoa nhất, khôi phục pháp lực, tăng tu hành.

Ngược chiều kim đồng hồ là Âm Dương nghịch chuyển, lấy nguyên khí làm cơ sở, khôi phục nguyên trạng sự vật, người chết sống lại từ xương trắng vân vân.

Hai loại công năng nhìn có vẻ đơn giản, nhưng Lục Khiêm ngược lại cảm thấy rất mạnh. Thần thông không phải càng nhiều càng phức tạp là tốt, mấu chốt ở chỗ thực dụng. Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn trong mắt Lục Khiêm rất thực dụng.

Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn (nhập môn 1/5000)

Khắc độ không tính là quá nhiều, nâng cao theo khắc độ.

Nghịch Loạn Âm Dương hiện tại chỉ có tác dụng chữa trị và trị liệu. Nói không chừng thật sự có khả năng có thể tái tạo sự vật, biến cát thành vàng.

"Đại Ma Bàn, thật sự rất hình tượng." Phương Đồng đạo nhân cười nói.

"Hao mòn vạn pháp, trở về căn nguyên. Ba chữ Đại Ma Bàn này dùng không tồi." Cổ Thương Thiên cũng khen ngợi, "Đúng rồi, làm thế nào mà ngươi lại tạo ra được Đại Ma Bàn này?"

"Tại hạ cũng không rõ lắm, ta chỉ làm theo phương pháp của giảng thuật thư sơn thôi."

"Thật kỳ quái……"

Cổ Thương Thiên nghĩ nát óc cũng không thông, tại sao Lục Khiêm mới lần đầu độ kiếp đã có chủ luân mạnh mẽ tới vậy.

Thực ra Cổ Thương Thiên không biết rằng, trước khi Lục Khiêm độ kiếp kỳ thật đã thăng cấp Đại Giải Thoát Luân một lần rồi. Đây là phương pháp mà Thiên Hà tìm ra.

Trước khi từ Hư Đan tiến vào Chân Đan, tinh khí thần của nhân thể hợp nhất, tương đương với Kim Đan đỉnh lô sắp ủ. Khoảng khắc đó, thuộc về trạng thái biến đổi mà cũng bất biến. Trạng thái cơ thể đạt tới đỉnh phong nhất.

Vì vậy khi Hư Đan biến chất thành Chân Đan, có thể tu luyện một môn thần thông, để nó với đỉnh lô trong nhân thể cùng biến chất.

Lại nói tiếp, Đại Giải Thoát Luân là lần thứ hai biến chất. Đương nhiên sẽ mạnh hơn một chút.

"Đúng rồi, vừa rồi lúc độ kiếp, có người tới tìm ngươi gây phiền toái, hình như là Thiên Ngô Vương gì đó."

Dứt lời, Phương Đồng đạo nhân lấy một tờ giấy vàng ra. Mặt trên giấy vàng vẽ phù lục.

"Ta đã nhớ khí tức Nguyên Thần của người này rồi, nếu muốn tìm gã, cứ đốt lá bùa này là được."

"Ừm, tại hạ đã biết."

Lục Khiêm cầm lá bùa. Chuyện này hắn đã sớm đoán ra được rồi. Hắn thậm chí còn tổng kết được quy luật nữa. Mỗi khi bế quan đột phá, nhất định sẽ có địch nhân đến gây chuyện. Phảng phất như vận mệnh được định sẵn.

Cho nên trước khi đột phá lần này, Lục Khiêm đặc biệt tiêu phí một ít đan dược mời hai người Cổ Thương Thiên đến hộ pháp. Kỳ thật chút đan dược ấy cũng chẳng là gì cả. Chủ yếu là xét đến mặt mũi luyện đan sư của hắn thôi.

"Nếu ngươi thành Phong Kiếp chân nhân, cũng coi như có tư cách gia nhập vào chúng ta." Cổ Thương Thiên và Phương Đồng liếc nhau, chợt nói: "Lão phu sẽ cho ngươi biết một vài trạng thái. Về tình huống của Âm Cảnh thiên cung."

Âm Cảnh thiên cung tổng cộng chia làm bốn phe phái: Hoàng Tuyền Nại Hà, Diêm La thiên tử, A Tỳ Minh Vương và Tu La sát đạo. Huyền Lão Hắc Đế cũng không phải người sáng lập thiên cung theo nghĩa chuẩn nhất. Năm đó có tổng cộng có bốn người phát hiện Hoàng Tuyền đạo thống. Huyền Lão Hắc Đế và ba người khác cùng nhau sáng tạo thiên cung.

Bốn người tu hành bốn con đường khác nhau, sau đó ba người kia lại không tu thành Nguyên Thần. Chết già rồi lại chết già, người này tiếp người kia ngã xuống.

Cuối cùng chỉ còn Huyền Lão Hắc Đế tu luyện Diêm La thiên tử thành công đột phá, trở thành chủ nhân của Âm Cảnh thiên cung. Mà bốn nhánh phân biệt ấy trở thành Ngũ Đấu Linh quân dưới trướng gã.

Đông Đẩu Sinh Khí quân, Nam Đẩu Tư Cấm quân, Tây Đẩu Sinh Hình quân, Bắc Đẩu Ti Mệnh quân vân vân. Lại thêm Trung Ương Tổng Lục Quân trong tay Huyền Lão Hắc Đế, tổng cộng là Ngũ Linh quân.

Ngoài cái này ra, còn có một ít thế lực thằng sử, đại tôn vân vân không quá quan trọng.

Bản thân tu luyện công pháp không có cùng nguồn gốc, Huyền Lão Hắc Đế đối với người khác không có lực khống chế quá mạnh. Đặc biệt là đối với những người thuộc các nhánh.

Nếu bọn họ muốn độc lập ra ngoài, thực ra cũng không phải không thể. Cho dù bị giới hạn trong tu vi của Huyền Lão Hắc Đế, vẫn có thể trốn chạy được.

"Ngươi cũng biết một thế lực lớn muốn lâu dài ổn định, cần phải có gì chứ?" Cổ Thương Thiên hỏi ngược lại.

Mặc dù chẳng hiểu vì sao Cổ Thương Thiên lại nói với hắn những điều này, Lục Khiêm vẫn trả lời đúng sự thật:

"Lợi ích, mọi người đều có lợi ích mới có thể đoàn kết."

"Không sai. Sở dĩ Âm Cảnh thiên cung tồn tục đến bây giờ là do có lợi ích cộng đồng."

Lục Khiêm nhìn biểu tình nghiêm túc của Cổ Thương Thiên, hiểu ngay màn kịch quan trọng sắp tới rồi.

“Chúng ta không có tinh thần, nhưng có Đại Minh Hương đại động thiên.”

Cái gọi là đại động thiên, chính là chỉ động thiên không ỷ lại thiên địa. Tiểu động thiên tầm thường phải dựa vào thiên địa, thông qua địa hình hoặc phương thức riêng mới có thể tiến vào. Tựa như dây diều, tìm được đường cong là có thể nắm giữ tiểu động thiên.

【VIP】 Hắc Đế ngự yến

Nhưng đại động thiên không như thế, đây là diều đứt dây. Không có tọa độ vị trí cụ thể, căn bản không tìm thấy dấu vết nào cả. Cũng chẳng giống với tinh thần, tinh thần là một viên cầu, biên giới là hư không vô biên.

Đại động thiên là một không gian, không gian có biên giới, giống không gian bị phong bế.

"Đại minh hương cứ cách trăm năm lại mở một lần, trong đó có vô số bảo vật kỳ dị giúp tăng tu vi."

Bình thường chỉ có Phong Kiếp chân nhân mới có tư cách tham dự.

"Thì ra là thế." Lục Khiêm bừng tỉnh đại ngộ.

Vật chất trong Đại Minh Hương động thiên đều là bảo vật thích hợp để tu hành Hoàng Tuyền đạo thống. Chính những lợi ích này đã đoàn kết mọi người.

Huyền Lão Hắc Đế lại là người mở ra Đại Minh Hương, cho nên Huyền Lão Hắc Đế là lãnh tụ của mọi người, vẫn có thể lãnh đạo cho đến nay.

"Còn mười tám năm nữa bí cảnh mới mở, ngày mai có Hắc Đế ngự yến, ngươi cũng tham gia đi."

Vừa dứt lời, mọi người biến mất.

Sau khi độ kiếp thành công, Lục Khiêm cuối cùng cũng bước vào phạm vi hạch tâm.

Lần này độ kiếp tốn ba ngày ba đêm. Tổng cộng chín đạo thiên kiếp. Bởi vì Lục Khiêm đã từng tích kiếp một lần, nên uy

lực lần này có chút mạnh hơn. May mà trước đó đã ra sức chuẩn bị độ kiếp pháp trận, nên cũng không đem đến thương tổn quá lớn. Mặc dù tiêu hết hơn phân nửa của cải, nhưng hết thảy đều đáng giá.

Lục Khiêm lần nữa triệp tập đám người Yêu Nguyệt.

"Lão gia, nô tỳ vô năng." Yêu Nguyệt vừa thấy Lục Khiêm, ngay lập tức quỳ xuống.

Nguyên nhân là vì nàng không kịp thời phát hiện ra Thiên Ngô Vương. Thiên Ngô Vương tốc độ rất nhanh, Nguyên Thần lặng yên không một tiếng động. Mãi đến khi phát động công kích, mọi người mới phản ứng lại.

Bằng tốc độ phản ứng của các nàng, chỉ sợ Lục Khiêm đã sớm chết thẳng cẳng rồi, may có cao nhân mai phục phía trước.

"Không sao, đứng lên đi, ta vốn không hề có ý định để các ngươi động thủ."

Bản thân Lục Khiêm là một người vô cùng tiếc mạng, cho dù là người hắn vô cùng tín nhiệm, cũng sẽ không đặt tính mạng mình trên người khác.

"Các ngươi lui xuống đi, dọn dẹp động phủ trước đã."

Lục Khiêm dứt lời, sau đầu xuất hiện Thiên Địa Đại Ma Bàn không ngừng xoay tròn. Tiến vào không gian bên trong Ma Bàn, tốc độ thời gian chảy trôi cũng không khác Đại giải Thoát Luân mấy.

Ưu điểm là không phải thường xuyên rời khỏi, hoặc tiêu hao pháp lực sử dụng Đại Giải Thoát Luân. Bằng không cứ ba canh giờ lại bị gián đoạn sẽ vô cùng khó chịu.

Sau khi ngồi xếp bằng, Lục Khiêm cẩn thận suy nghĩ con đường sắp tới. Đột phá xong cũng không phải là có thể tận

hưởng cuộc sống.

Sau Phong Kiếp còn có Hỏa Kiếp. Hỏa Kiếp lại càng bạo liệt hung mãnh, độ kiếp pháp trận tầm thường không chẳng làm gì được cả. Có vài người chuẩn bị tới mấy ngàn năm, cuối cùng vẫn chết dưới biển lửa hừng hực.

Mục tiêu hiện tại chính là chuẩn bị Đạo Công, đổi phương pháp tu hành kế tiếp.

Trước mắt hắn có pháp bảo có cường độ giống Diêm La chân thân. Cảnh giới ngang nhau, đạo hạnh dưới nhiều tình huống cũng gần giống nhau, Lục Khiêm không dám nói mình mạnh nhất, ít nhất chín mươi chín phần trăm không thể đánh lại hắn.

Nếu đều vượt qua thiên kiếp, đại khái sẽ tăng thêm sáu, bảy trăm năm đạo hạnh. Hơn nữa trước Đạo Cơ còn có một ngàn năm đạo hạnh cơ mà.

Phong Kiếp chân nhân bình thường sẽ có khoảng một ngàn sáu bảy trăm năm đạo hạnh, Lục Khiêm so với Phong Kiếp chân nhân bình thường thì mạnh hơn một chút.

Dù sao thì trước đây, lúc tích kiếp, hắn đã chịu hai đạo rồi. Lại thêm Hư Đan mấy chục năm khổ tu. Hắn so với Phong Kiếp chân nhân mới nhập môn thì nhiều hơn hai trăm năm đạo hạnh. Cũng xem như tay già đời giữa các Phong Kiếp chân nhân. Ngoại trừ công pháp, còn có các hạng vật chất đổi cho tu luyện nữa.

“Lần này Đại Minh Hương mở ra là kỳ ngộ cực kỳ khó gặp.”

Nếu vận khí tốt, kiếm được vật tư cho một trăm năm, vậy không cần lo lắng về tài nguyên tu hành nữa.

“Đan Kiếp chân nhân có nhiều tài nguyên thật đấy, chẳng trách ông trời lấy thiên kiếp đánh bọn họ.” Lục Khiêm không

khỏi cảm thán.

Hắn đơn giản tính toán một chút, để phát triển lên Đan kiếp cần tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên. Đủ để cung ứng cho một ngàn Đạo Cơ, hoặc năm vạn Dưỡng Thần, hay tám trăm vạn tu sĩ Luyện Khí tiêu hao. Mà Đan Kiếp tiêu phí nhiều tài nguyên Luyện Khí như vậy, lại chẳng làm ra được chuyện gì có ích cho thiên địa cả.

Cho nên Lục Khiêm mới cảm thán.

Có lẽ tu sĩ bị trời cao đố kỵ cũng không phải tin đồn bậy bạ.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là bực tức trong lòng mà thôi, nếu thật sự muốn làm hắn tự sát hồi quỹ thiên địa, vậy không có khả năng đâu. Tiếp theo vẫn cứ có được công pháp và tài nguyên đã rồi nói.

Còn có, ngày mai lúc tham gia Hắc Đế ngự yến, thuận tiện kế thừa vị trí Thái Hòa sơn chủ. Hắn thực sự không có ý định làm hung thần phương tây. Cả ngày đánh đánh giết giết, Đạo Công cũng chẳng có mấy.

Vẫn là ngồi nhà luyện ít đan, sẽ dễ có Đạo Công hơn chút.

Ngày tiếp theo.

Đại môn phủ hung thần phương tây.

Một đoàn mây u lục từ phương xa kéo tới. Đám mây này cao mười trượng, dài rộng một dặm.

Ngoại trừ màu sắc có chút âm phủ. Kết cấu có hơi giống kẹo bông gòn. Đám mây u lục lặng yên không một tiếng động rơi xuống đất, chợt mở đôi mắt tròn xoe.

“Hung thần phương tây đại nhân, cung chủ đại nhân cho mời.”

【VIP】 Hắc Đế ngự yến(2)

Không chỉ mọc ra mũi, còn có miệng nữa. Càng kỳ quái hơn nữa là âm thanh phát ra là giọng nữ rất êm tai.

Lục Khiêm bước đến trước mặt đám mây u lục.

“Đại nhân, mời tiến vào thân thể của ta.”

U lục vân há miệng lớn, tạo thành một cánh cửa.

Lục Khiêm theo đại môn đi vào. Bên trong là một không gian vô cùng rộng lớn. Thảm lông tơ vàng mềm mại, bàn ghế cổ điển, bình phong, và trà nóng hổi. Thậm chí còn có cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Sau khi Lục Khiêm tiến vào thân thể đám mây u lục, đám mây khôi phục bình thường, chậm rãi bay lên.

Một ngàn trượng, hai ngàn trượng, ba ngàn trượng.

Những trận gió sắc bén như đao căn bản không làm gì được đám mây u lục, lập tức xuyên qua tầng mây. Lại hướng lên trên ngàn trượng nữa,là lôi hải vô biên.

Lôi hải có vô số lôi điện tinh khí hóa thành tinh quái. Một loài cánh diều hâu, đầu chim thân người, cầm lôi điện quái nhân trong tay. Còn có một ít tinh quái hình xà có đạo hạnh ngàn vạn năm. Lôi điện tinh quái nào đó còn khiến Lục Khiêm cảm thấy có chút khó giải quyết.

Nhưng chúng nó dường như không thấy đám mây u lục, trực tiếp để nó trôi qua người.

Rất nhanh Lục Khiêm đã nhìn thấy ở đằng trước không xa có đỉnh nhọn. Đây là đỉnh núi Úc Tuyệt sơn. Kim sắc quang

mang trên đỉnh chính là Hoàng Kim điện.

Không biết có bao nhiêu lôi điện tinh quái nhào về phía Hoàng Kim điện, giây tiếp theo bị sức mạnh thần bí làm cho bốc hơi.

Đây là lần đầu tiên Lục Khiêm nhìn thấy bề ngoài của Hoàng Kim điện. Lần trước là bên trong Úc Tuyệt sơn, không thể nhìn thấy toàn cảnh.

Soạt!

Tiến vào trong cung, tiếng người ồn ào.

Rượu ngon mỹ tửu, bát trân ngọc thực.

Phần lớn người lui tới đều khí cơ huyền diệu, thể mạo huyền quang. Có nam có nữ, còn có một số không giống nhân loại. Vài thị nữ xinh đẹp dáng người cao gầy, tai dài lạ thường đang bưng mỹ thực.

Cổ Thương Thiên và một lão đạo tóc vàng rối tung xõa trên vai trò chuyện say sưa.

"Phong Đô!"

Nhìn thấy Lục Khiêm, Cổ Thương Thiên vẫy tay.

Lục Khiêm đi tới, chào hỏi Cổ Thương Thiên.

"Để ta giới thiệu với ngươi một chút, đây là hung thần phương tây, sắp nhận chức Thái Hà Sơn Phủ Quân." Cổ Thương Thiên lại chỉ đạo nhân tóc vàng nói, "Đây là Cửu Hợp thổ chủ. Người đứng đầu khu vực Cửu Hợp."

Cửu Hợp là một khu vực khác nằm ngoài Minh Hải, thuộc một địa bàn của Âm Cảnh thiên cung. Do rất nhiều nguyên nhân, dẫn tới địa bàn của Âm Cảnh thiên cung không nằm trong cùng một khu vực. Mỗi khu vực đều có một người lãnh đạo.

Cửu Hợp thổ chủ đánh giá liếc mắt nhìn Lục Khiêm một cái, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

“Hóa ra là luyện đan sư mới à, ngưỡng mộ đã lâu. Về sau ta phải làm phiền ngươi nhiều rồi.”

“Không dám nhận, chỉ là biết chút ít tay nghề da lông mà thôi.” Lục Khiêm quen thói khiêm tốn nói.

“Ha ha, đạo hữu khiêm tốn quá, về sau nhất định phải tới chỗ bần đạo làm khách.”

“Đương nhiên rồi.”

Mấy người đang trò chuyện, lại có thêm người gia nhập. Có rất nhiều thuộc hạ của Cổ Thương Thiên, còn có Phương Đồng đạo nhân và thuộc hạ của gã nữa.

Xem ra Trung Đẩu và Bắc Đẩu cùng một phe.

Bên kia, có một người đạp cầu mà đến. Cây cầu này thế nhưng so với Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều của Lục Khiêm còn vững chắc hơn, khí thế thoạt nhìn cũng mạnh mẽ hơn chút. Chỉ là trên cầu không có Mạc Sầu, chân linh các loại, càng không có Mê Hồn canh gì đó.

Đây hẳn là Nam Đẩu Ti Cấm quân, là người tu luyện Hoàng Tuyền Nại Hà tu vi tối cao nhất. Nam Đẩu quân được người khác vây quanh.

Lúc Lục Khiêm đang tập trung tinh thần, bỗng có người vỗ bả vai hắn. Hương thơm quanh quẩn chóp mũi.

Lục Khiêm theo bản năng quay đầu lại.

Chỉ thấy trước mắt là nữ nhân mái tóc và con ngươi huyết hồng, bộ dạng xinh đẹp, phong tình vạn chủng. Khóe mắt nữ tử cười thành hình trăng non, đúng là nàng mới vỗ vai hắn.

Không đợi Lục Khiêm nói chuyện, Cổ Thương Thiên bên cạnh cười nói: "Tây Đẩu Sinh Hình quân cũng tới rồi à. Ngươi đây là coi trọng Phong Đô hay sao?"

……

Phía sau nữ tử xinh đẹp là Tây Đẩu quân. Nàng là nữ nhân duy nhất trong Ngũ Đấu Linh quân.

Đừng nhìn nàng là nữ, làm việc so với nam nhân còn hung ác hơn nhiều. Người ngoài đặt biệt hiệu cho nàng là Huyết Phù Đồ.

Khu vực nằm trong sự kiểm soát của nàng là Tội Ố thành, hội tụ ác nhân khắp thiên hạ. Tràn ngập giết chóc.

Mỗi năm có vô số ác nhân bị bắt tại Tội Ố chi thành. nơi đó hội tụ cái ác tại nhân gian, mỗi giây mỗi phút đều có giết chóc.

Huyết Phù Đồ không để ý đến Cổ Thương Thiên, mà nhìn Lục Khiêm từ trên xuống dưới, mỉm cười nhẹ: "Thứ ngươi luyện là Diêm La chân thân? Thân thể tốt thật đấy."

"Tây Đẩu đại nhân quá khen."

"Ha ha, khi nào rảnh tới Phù Đồ cung của ta ngồi chút đi." Dứt lời, Huyết Phù Đồ che miệng cười khẽ, ánh mắt mê hoặc lòng người, chợt rời đi.

Tới vội vàng, đi cũng vội vàng. Thực sự khiến người khác không thể hiểu được.

Mấy năm nay người tu luyện Diêm La chân thân, hơn nữa còn có thành tựu, cũng chỉ có một mình Lục Khiêm thôi. Còn những người khác phần lớn là dưa vẹo táo nứt.

【VIP】 Đại Minh truyền thừa, hàn đàm Ngô công.

Đối với Tu La nhất tộc âm thịnh dương suy mà nói.

Nam nhân thân thể khoẻ mạnh, tuổi còn trẻ như Lục Khiêm, quả thật cần phải lôi kéo. Đương nhiên, cũng chỉ là lôi kéo mà thôi.

Rất nhanh mọi người đã đến đông đủ.

Thân ảnh Huyền Lão Hắc Đế xuất hiện trên ghế chủ tọa. Người này thân cao năm trượng, đầu to mắt tròn, làn da tuyết trắng như ngọc, bên trong uy nghiêm còn mang theo chút chất phác.

"Đã đến đông đủ cả rồi, ăn cơm trước đi."

Huyền Lão Hắc Đế vung tay.

Mọi người ngồi xuống, thị nữ bưng một mâm Kim Đan lên.

Trước mặt mỗi người đều đặt một viên Thất Khiếu Kim Đan và đại đào tử của Hoàng Tuyền.

Đây là Cửu U bàn đào. Đối với người tu luyện Hoàng Tuyền đạo thống mà nói là vật đại bổ. Nếu người thường chẳng may ăn phải, đó chính là kịch độc trên đời.

Ăn xong Kim Đan và bàn đào, Lục Khiêm cảm giác đạo hạnh của mình tăng thêm vài năm. Mặc dù chẳng tăng được bao nhiêu nhưng cũng bớt được mấy năm khổ tu.

Huyền Lão Hắc Đế ngồi trên chủ vị, lúc này thu nhỏ thân thể, thanh âm cũng biến thành giọng nói nam hài bảy tám tuổi.

Không màng hình tượng, từng ngụm từng ngụm ăn đồ ăn trước mặt.

Những người bên dưới sớm đã thành thói quen, căn bản không để bụng hình tượng Huyền Lão Hắc Đế như vậy.

Thật lâu sau, Huyền Lão Hắc Đế mới ngẩng đầu lên, lau nước trên má.

"Những người được mời tới lần này đều có tư cách tiến vào Đại Minh Hương khi nó mở ra lần tới."

Dứt lời, Huyền Lão Hắc Đế giới thiệu sơ qua tình huống Đại Minh Hương.

Đại Minh Hương là một đại động thiên, không gian rất lớn, cho tới bây giờ vẫn chưa thăm dò hết.

Trên bầu trời, mây đen Hoàng Tuyền vạn năm vẫn chưa tiêu tan. Không biết có bao nhiêu minh thú tinh quái đang ẩn mình, trong đó kiêng kị nhất chính là bay lượn.

Bay cao dễ bị tinh quái phát hiện, bị quỷ quái mặt đất nhòm ngó.

Ngoài yêu ma quỷ quái, còn có nhân loại dị chủng của nơi đó nữa. Ví dụ như người có mắt ở sau gáy, và thi la man không có đồng tử. Thực lực của những thứ đó cũng chỉ bình thường, có một vài trở thành thiên cung Đạo binh.

Còn đại bộ phận thực lực mạnh mẽ, luôn tràn ngập địch ý với người ngoài.

Có thể cảnh giới chưa tới Đan Kiếp, nhưng năng lực của dị nhân vô cùng kỳ quái, chỉ không chú ý một chút thôi đã bị âm thầm tấn công rồi. Những cao thủ trước đây đã ngã xuống đều do loại người này làm.

Sau khi giảng giải xong những việc cần lưu ý, yến hội diễn ra thêm một lúc, mọi người giải tán ngay sau đó. Mà Lục

Khiêm vẫn một mực rơi vào suy tư.

Dựa theo lời của Huyền Lão Hắc Đế, Đại Minh Hương là nơi khởi nguồn của Âm Cảnh thiên cung đạo thống. Chính bốn người bọn họ đã phát hiện ra công pháp truyền thừa nơi đây, nên mới có Âm Cảnh thiên cung.

"Thi thể của Bạch Diện Âm Quân ở Đại Minh Hương sao?" Trong lòng Lục Khiêm nghĩ tới khả năng này.

Có lẽ những người khác không biết, nhưng Lục Khiêm lại rất rõ ràng. Sau khi Bạch Diện Âm Quân đánh với Địa Ngục Điểu một trận đã hoàn toàn tử vong, truyền thừa của lão cũng theo đó lưu truyền đi.

Trong thức hải mở ra truyền thừa Thanh Đồng cự môn, chỉ sợ chỉ có một mình hắn mới có được.

"Nhất định phải đến Đại Minh Hương tìm manh mối."

Lục Khiêm âm thầm hạ quyết tâm.

Bạch Diện Âm Quân chí ít cũng là Động Chân kỳ. Có được truyền thừa của người này thì sau này không cần lo lắng nữa. Tu luyện tới trình độ cao siêu rồi, có khi còn có thể có tinh thần nữa.

"Phong Đô? Phong Đô! Lục Khiêm!"

Chỉ thấy Huyền Lão Hắc Đế đứng trước mặt, tay quơ qua quơ lại trước mắt hắn.

"Gia hỏa ngươi đang nghĩ gì thế?"

"A, tại hạ lần đầu nghe thấy chi tiết về Đại Minh Hương, nhất thời nhập thần quá." Lục Khiêm tùy tiện tìm một cái cớ nào đó.

Huyền Lão Hắc Đế thờ ơ nhún vai, ném cho Lục Khiêm một tấm bản đồ và lệnh bài.

“Đây là bản đồ của Đại Minh Hương cho tới giờ chúng ta thăm dò được, ngươi cầm về xem trước chút đi. Còn có lệnh bài Thái Hòa sơn nữa.”

Huyền Lão Hắc Đế đi ngang qua Lục Khiêm, lúc vừa lướt qua người Lục Khiêm, bỗng nhiên nhớ tới gì đó.

“Đúng rồi, Thái Hòa là tên đời trước lưu lại, ngươi có thể đổi cái khác.”

Dứt lời, thân hình ngay lập tức biến mất.

Lục Khiêm nhìn lệnh bài tỏa quang mang dịu nhẹ trên tay. Hai chữ Thái Hòa được viết bằng Hoàng Tuyền Âm Triện.

Nghĩ một hồi, hoa văn trên mặt mặt đầu uốn lượn biến hình.

‘ Phong Đô ’!

Đây chính là tên mới của Thái Hòa chi sơn. Về sau trong Bắc Âm Thiên Tử, hắn cũng muốn gây dựng sự nghiệp một phen.

Danh hào Thái Hòa thay đổi trong nháy mắt, Huyền Lão Hắc Đế nhíu mày.

“Vậy mà lại lấy danh hào của chính mình mệnh danh sao, thú vị thú vị.”

Đã mấy trăm năm rồi Huyền Lão Hắc Đế chưa gặp được người nào như thế này.

Phong mang tất lộ, tự tin tràn đầy.

Gã ngược lại muốn xem xem, truyền nhân trẻ tuổi của Diêm La thiên tử, tương lai có thể làm được những gì.

“Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn……”

Huyền Lão Hắc Đế không phải không biết gì về Lục Khiêm. Những biểu hiện trong suốt khoảng thời gian này, vẫn

luôn được gã xem trong mắt.

Lục Khiêm cũng không biết ý nghĩ trong tâm Huyền Lão Hắc Đế.

【VIP】 Đại Minh truyền thừa, hàn đàm Ngô công.(2)

Lúc này hắn đã tiến vào Thái Hòa sơn rồi. Ngọn núi này không lớn lắm, cao chừng ngàn trượng, chiếm diện tích trăm dặm. Như một thanh bảo kiếm hướng lên trời cao.

Có điều ưu điểm lại là gần Úc Tuyệt sơn, tinh khí sung túc và Hoàng Tuyền ma khí, so với hoàn cảnh của phủ đệ hung thần phương tây thì tốt hơn nhiều. Hơn nữa cũng đủ an toàn, không có ngoại địch quấy nhiễu.

Ba tháng sau, bàn giao tất cả nhiệm vụ cho người mới xong xuôi, Lục Khiêm ngừng lại.

Mỗi tháng ngoài nhiệm vụ luyện đan cố định, và nhiệm vụ luyện đan người khác giao tình ủy thác, cơ hồ cứ một ngày rồi lại một ngày tu hành. Không có nhiệm vụ nào đặc biệt mệt nhọc cả.

Cách vận dụng Thiên Địa Đại Ma Bàn, hắn cơ bản đã nhớ kỹ trong lòng rồi. Điểm đáng tiếc duy nhất là vẫn thiếu chút Đạo Công, không đủ Đạo Công để đổi Diêm La chân thân Hỏa Kiếp Thiên.

Đương nhiên, nếu gia nhập phe phái nào đó, ngược lại có thể đạt được cung ứng tài nguyên. Có điều hắn không muốn bị gắn nhãn phe phái nào cả.

Nơi nào có người thì sẽ có giang hồ, Âm Cảnh thiên cung cũng chẳng hài hòa như vẻ ngoài. Vẫn có rất nhiều tranh chấp phe phái, qua khoảng thời gian này Lục Khiêm đại khái cảm

nhận được rồi. Cho nên vẫn nên thật cẩn thận, không tham dự bất kỳ cuộc tranh đấu bên nào cả.

Ba tháng lại trôi qua.

Một ngày này, Lục Khiêm thức tỉnh khỏi đả tọa, tinh quang trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Một đạo Nguyên Thần bay ra từ đỉnh đầu. Nguyên Thần xuyên qua nóc nhà, giây lát đã biến mất hơn trăm dặm.

Hắn muốn đi cướp bóc. Lúc trước còn để lại tính mạng một người, đến lúc phải đòi lại rồi.

Nguyên Thần dọc theo làn khói xanh, xuyên qua núi đi qua sông.

Có thể thấy rõ tung tích của Thiên Ngô Vương.

Sau khi vượt qua thiên kiếp, biến hóa lớn nhất chính là Nguyên Thần. Cho tới giờ phút này, Nguyên Thần không còn gì khác thân thể bình thường nữa. Có thể sử dụng toàn bộ pháp thuật và thần thông, thậm chí còn tự do hơn cơ thể.

Bởi vì Nguyên Thần không có hạn chế về thể tích như cơ thể, Pháp Tướng biến ra sẽ vô cùng lớn. Rất nhiều cao nhân Đan Kiếp rất thích dùng Nguyên Thần ra ngoài.

Núi lớn vô tận.

Một vũng hàn đàm không ngừng toát ra hoàng vụ. Phạm vi trăm dặm đều phủ kín một tầng chướng khí thật dày. Hàn khí hàn đàm và hoàng vụ độc khí, ngăn sinh vật ngoại giới tiến vào.

Mặt nước gió êm sóng lặng.

Xuống thêm hai mươi trượng nữa, mơ hồ có thể thấy thân thể hình sợi khá dài. Có lân giáp xanh biếc, và chân rết đếm không hết.

Bên dưới hàn đàm này, vậy mà lại có Ngô công vô cùng lớn cuộn tròn. Riêng phần thân rộng một trượng, chiếm trọn không gian hàn đàm.

Lân giáp Ngô công mới tinh, dường như chỉ mới được tạo ra thôi.

……

Đây là Nguyên Thần Thiên Ngô Vương bị Cổ Thương Thiên tiêu diệt, chỉ để lại một chút linh tính.

Tình trạng của Thiên Ngô Vương không hề ổn chút nào cả. Nguyên Thần huỷ diệt, nguyên khí đại thương.

Lúc gã mới trốn thoát được, ký ức và thần thông thiếu hụt hơn nửa, không phát huy nổi một phần trăm tu vi ban đầu của mình. Khi đó ai cũng không thể tin nổi.

Thiên Ngô Vương làm bộ làm tịch lừa những thủ hạ đó, thừa dịp người khác không chú ý, trộm chạy trốn tới đây.

Trải qua mấy tháng tu hành, Nguyên Thần đã khôi phục được một chút. Hiện tại cũng có một, hai phần mười sức mạnh thời đỉnh phong rồi.

“Lục Khiêm. Cổ Thương Thiên…… Các ngươi chờ đó cho ta.” Trong mắt Thiên Ngô Vương hiện lên một tia oán độc.

May thay lúc trước chỉ thả Nguyên Thần ra ngoài thôi, nếu là bản thể, chỉ sợ sẽ phải bắt đầu tu hành lần nữa mất.

Soạt!

Lúc này, phía trên mặt nước bỗng truyền đến một trận dao động. Dao động rất nhỏ, giống như chiếc lá rơi xuống mặt nước tạo gợn sóng.

“Không thể nào! Sao có thể có lạ rụng được!”

Thiên Ngô Vương nghi hoặc.

Sau đó theo bản năng ngẩng đầu, phát hiện ra một màn khiến gã khiếp sợ. Chỉ thấy một làn khói nhẹ, dung hợp với dòng nước.

Sau đó…… Sau đó chẳng có gì cả.

Chỉ vẻn vẹn một đạo khói xanh mà thôi. Nhưng khói xanh từ đâu ra lại bay tới vùng hoang vu dã ngoại này chứ.

"Không ổn!"

Thiên Ngô Vương phản ứng rất nhanh, há mồm phun Ngũ Độc Tu Chân kiếm.

Toàn bộ nước hàn đàm trở nên u lục vẩn đục. Có độc tính ăn mòn mọi thứ, ô uế vạn vật. Cùng lúc đó, thân hình Thiên Ngô Vương càng chui sâu vào mặt đất.

Ngũ Độc Tu Chân kiếm không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cuốn theo độc thủy nặng tựa ngàn quân tràn ra bên ngoài hàn đàm.

Tuy rằng trong lòng không dám xác định, nhưng bên ngoài nhất định có người.

Keng!

Quả nhiên, Ngũ Độc Tu Chân kiếm đâm vào dị vật nào đó, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Đây là một luân bàn to lớn. Hắc bạch song sắc, không ngừng xoay tròn.

Pháp lực và độc thủy trên thân Ngũ Độc Tu Chân kiếm nháy mắt bị xóa bỏ. Sức mạnh trên bề mặt hóa thành tinh khí thuần túy nhất.

"Đi chết đi!" Tứ phương truyền đến tiếng nam tử quát nhẹ.

Rắc!

Không trung vỡ ra khe hở trăm dặm. Kim sắc kiếm vọt ra, từ chín tầng mây rơi xuống.

Soạt!

Nước hàn đàm nháy mắt bốc hơi, nhưng lại chẳng có hơi nước, như bốc hơi thành vật chất nhỏ bé nhất ngay lập tức.

Thân thể Thiên Ngô Vương trần trụi bại lộ trước kiếm khí. Kim quang bao phủ cơ thể Thiên Ngô Vương.

Bên trong Kim quang, là một thanh kiếm tám mặt hắc bạch song sắc cổ điển.

Trong phút chốc, Kiếm Ý huyền diệu khó giải thích bao phủ gã.

Giang sơn đảo lộn, xã tắc biến ảo, sinh tử nghịch chuyển, thời không điên đảo. Xiềng xích đen nhánh trói buộc thân hình gã, sức mạnh tựa núi sông cường đại nghiền nát lân giáp mới hình thành. Lân phiến tróc ra, cơ bắp lỏng lẻo, ngàn chân rơi xuống.

【VIP】 Song Nguyệt bái sư, Đại Minh Hương mở ra

Phảng phất chỉ nháy mắt, hàng trăm, hàng ngàn năm đã trôi qua. Đó là sức mạnh của Nhân Hoàng kiếm - giang sơn, xã tắc, thiên ý.

Tam trọng bảo cấm áp xuống, đủ để Lục Khiêm vượt qua một cảnh giới, phát huy sức mạnh Hỏa Kiếp.

Rầm!

"Không thể nào!"

Thiên Ngô Vương liên tục đánh ra vài đạo Huyền Hoàng độc khí, muốn ngăn kiếm khí rơi xuống. Nhưng đều bị thứ đồ giống Đại Ma Bàn làm hao mòn toàn bộ. Không chỉ có thế, sức mạnh của gã lại chuyển hóa thành sức mạnh của tam trọng bảo cấm Nhân Hoàng kiếm, khiến nó rơi xuống càng lúc càng nhanh.

Giờ phút này, Kim quang hoàn toàn nuốt trọn tất cả, Nhân Hoàng Kiếm dừng ngay giữa mi tâm.

Sắc mặt Thiên Ngô Vương dại ra, thân hình ầm ầm rách nát. Lần này ngay cả chân linh cũng không trốn thoát được, tính cả phần còn lại của chân đã bị cụt đều bị Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn hóa thành chất dinh dưỡng.

Lúc này lại cho Lục Khiêm tăng thêm một giáp đạo hạnh. Đáng tiếc người này đang ở trạng thái suy yếu vô cùng. Hơn nữa trong quá trình hấp thu có hao tổn, loại bỏ năng lượng không tương xứng với thân thể, có thêm một giáp đạo hạnh đã không tồi rôi.

Mất đi sức mạnh từ chủ nhân, Ngũ Độc Tu Chân kiếm rốt cuộc không thể nào chống đỡ được nữa, rơi xuống đất.

Leng keng!

Lục Khiêm nhặt bảo kiếm lên.

"Ngũ Độc bảo cấm, uy lực không tệ lắm." Lục Khiêm mỉm cười nhè nhẹ.

Hiệu quả thứ này không tồi, mới là đệ nhất trọng bảo cấm, uy lực chỉ có thể nói qua loa đại khái như vậy thôi.

"Bán được là được rồi."

Hiện giờ pháp bảo bình thường không có ý nghĩa lớn với hắn nữa, đặc biệt là pháp bảo cấm chế đệ nhất trọng. Tam trọng bảo cấm Nhân Hoàng kiếm còn tốt hơn chút.

Với đạo hạnh Phong Kiếp hơn một ngàn tám trăm năm của hắn, vẫn có thể miễn cưỡng phát huy được sức mạnh Hỏa Kiếp. Mà nhiều thêm một cái cũng chẳng trợ giúp hắn được mấy, còn phải tốn phí tài nguyên thăng cấp cho nó.

Lục Khiêm vơ vét một phen, cầm một ít lân giáp và chân Ngô công rồi rời đi.

Chính hắn cũng chẳng biết hang ổ của Thiên Ngô Vương ở đâu. Nếu đi có khả năng sẽ gặp Hoang Thần khác, dứt khoát nên biết lúc nào nên dừng.

Soạt!

Nguyên Thần hoàn toàn tiến vào lòng đất, biến mất không thấy đâu nữa.

Lần này thu hoạch liên tục quá nhiều, bán pháp bảo và một phần chân Thiên Ngô còn sót lại, trên cơ bản cũng đủ cho hắn tu luyện mười mấy năm.

Khi đó Đại Minh Hương vừa vặn mở ra. Lục Khiêm có thể đi tìm nơi Bạch Diện Âm Quân rơi xuống trong truyền thuyết. Cho tới bây giờ, Lục Khiêm vẫn không biết danh hào thật của người đó là gì.

Soạt!

Nguyên Thần trở về thân thể.

"Hửm?"

Nhcuj thân mở to mắt, bỗng ngửi thấy một hơi thở xa lạ. Luồng hơi thở này rất cường đại. Có điều hắn cũng không có ác ý. Nếu đối phương thật muốn đối phó hắn, chỉ sợ lúc này hắn đã sớm chết rồi.

Thân hình chợt lóe, xuất hiện ở đại điện.

Ánh vào mi mắt là nữ nhân phong tình vạn chủng, hai chân thon dài, trang phục đi săn đỏ thẫm khắc họa dáng người hoàn mỹ.

"Tây Đẩu quân, sao ngươi lại đến đây thế."

Đây đúng là Tu La nhất tộc Tây Đẩu Sinh hình quân. Phía sau còn dẫn thwo vài nam tử diện mạo xấu xí.

Nữ nhân Tu La nhất tộc mỹ diễm tột cùng, nhưng nam tử lại vô cùng xấu xí.

"Phong Đô! Ta đã định đợi ngươi rồi, vì ngươi mãi không tới, bổn tọa đành phải tự mình tới tận cửa đây." Huyết Phù Đồ mỉm cười nhẹ.

Đứng bên người nàng chính là hai người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt.

"Tại hạ có chút việc, lúc đầu định xử lý xong sẽ đến bái phỏng, không ngờ các hạ lại tới trước." Lục Khiêm nghi hoặc

nhìn lướt qua hai người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, đáy lòng hướng hai người đặt câu hỏi.

"Sao lại thế này."

"Nô tỳ cũng không biết, vừa đến đã kéo hai người chúng nô tỷ tới tâm sự, nô tỳ thấy là thượng cấp của lão gia, cũng không tiện cự tuyệt."

"Ta biết rồi."

Lục Khiêm không hoài nghi hai người phản bội hắn. Nguyên Thần hai người Yêu Nguyệt đã nối liền với hắn rồi. Chỉ cần động niệm là có thể hiểu rõ ý nghĩ trong tâm cả hai, thậm chí khiến các nàng hồn phi phách tán. Trong trường hợp này, dù thế nào cũng sẽ không phản bội.

Đang nghĩ ngợi, Huyết Phù Đồ liếc mắt quét qua hai tỷ muội Yêu Nguyệt, nói: "Huyết thống các nàng rất thuần khiết, không ngờ ngoại thiên địa cũng có Tu La. Có điều phương thức tu luyện thô ráp quá."

"Tiền bối có gì chỉ giáo?" Lục Khiêm trong lòng hơi động.

"Để các nàng theo bổn tọa tu tập Tu La sát đạo, thế nào?"

"Cầu mà không được, Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, còn không mau cảm ơn đại nhân."

Lục Khiêm vội vàng tiếp đón, thấy hắn ra hiệu, hai người vội vàng quỳ gối bái sư.

"Hửm? Chẳng lẽ ngươi không sợ ta đoạt mất người, một đi không trở lại sao?" Huyết Phù Đồ có chút kinh ngạc.

Không ngờ Lục Khiêm lại dứt khoát như thế.

"Không sao, có thể học tập thần công của Tây Đẩu quân, là phúc phận các nàng tu cả đời không tới, ta sao lại có thể ngăn cản được."

Nàng có đánh vỡ đầu cũng chẳng ngờ tới, kỳ thật bản chất hai tỷ muội đều phụ thuộc vào Lục Khiêm.

Vừa bái Huyết Phù Đồ làm sư, còn có thể giúp Lục Khiêm tìm hiểu tin tức, thậm chí học trộm Tu La huyết đạo bí thuật.

"Tới đây, đây là quà gặp mặt của các ngươi."

Lòng bàn tay Huyết Phù Đồ biến ra ba bình ngọc. Bình ngọc bay về phía ba người, rơi xuống lòng bàn tay cả ba.

"Đây là Bích Lạc huyết đan, có tác dụng tăng cường tu hành, bổ dưỡng thần hồn. Coi như quà gặp mặt cho các ngươi."

Đan dược này là Bát Khiếu Kim Đan, cũng coi như bảo vật tương đối khó có được.

Rất nhanh, Huyết Phù Đồ mang theo hai tỷ muội rời đi.

Nói ra cũng trùng hợp thật, vốn tới đây lôi kéo Lục Khiêm, ngược lại coi trọng hai tỷ muội.

Từ nay về sau, Lục Khiêm bế quan tu hành.

Thời gian dần trôi đi, bất tri bất giác mười mấy năm đã trôi qua. Đã đến lúc Đại Minh Hương mở ra rồi. Bí mật của Bạch Diện Âm Quân, hãy để hắn chậm rãi tháo gỡ.

……

【VIP】 Cao ngàn vạn trượng, thiên cung nội quỷ

Trường Nhạc Cung, Hoàng Kim điện.

Lúc này trong đại điện đứng đầy người. Nhân số tổng cộng hơn ba mươi người. Tất cả những người đó đều là cao thủ Phong Kiếp trở lên, là lực lượng tinh nhuệ nhất trong toàn bộ Âm Cảnh thiên cung.

Trong hư không, xuất hiện vương tọa đen nhánh. Phía trên vương tọa là người khổng lồ thân cao năm trượng. Bên dưới là Ngũ Đấu Linh quân.

Phía dưới là chủ các sơn, cùng với các Trấn thủ sứ thiên địa và tiểu động thiên khác, Lục Khiêm đứng trong hàng đó.

Những người này chỉ cần tùy tiện ra một chiêu là có thể hủy diệt Nam Linh vực và Thái Ảm vực. Có thể thấy hàm lượng của cường giả trung ương đại địa cao tới mức nào. Hơn nữa Âm Cảnh thiên cung cũng không tính là thế lực đứng đầu.

Sau trận chiến của Tam Mục nhân, trung ương đại địa hấp thu toàn bộ di sản của Tam Mục nhân, toàn thể tu vi cũng được nâng lên nhiều. Không ít cao thủ Động Chân kỳ xuất hiện, mơ hồ khôi phục được khung cảnh rầm rộ thời thượng cổ.

Thế lực có cao thủ Động Chân kỳ mới có thể gọi đứng đầu. Huyền Lão Hắc Đế mới chỉ là Nguyên Thần đỉnh phong, Âm Cảnh thiên cung nhiều nhất chỉ là nhất lưu mà thôi. Đây cũng là nguyên nhân Huyền Lão Hắc Đế cảm thán gã không theo kịp sự phát triển của thời đại.

Lực lượng đối lập phát sinh biến hóa, lợi ích cũng phải phân chia lại lần nữa, mối nguy là điều khó tránh khỏi. Có mấy người ở khu vực xa xôi chưa tới.

Mọi người yên lặng chờ.

Cách Âm Cảnh thiên cung vạn dặm, có một tòa thần đô. Dân cư thành này hơn trăm triệu, chiếm diện tích ngàn dặm. Không có tường thành, chỉ có một cửa thành.

Cửa thành khắc bốn chữ ‘ Câu Ly thần đô ’ thật to.

Tòa thành này khí thế hào hùng, mỗi ngày dòng người ra vào còn mãnh liệt hơn dòng sông. Nếu lấy ánh mắt tu sĩ mà nhìn, Huyền Hoàng đế khí phía trên thành trì hình thành thần long ngàn dặm. Ánh mắt uy nghiêm quét khắp đại địa. Thần đô bố trí hình đầu người, kinh mạch đại thành khác xếp san sát nhau. Đó chính là Câu Ly vương triều.

Lấy thần đô làm cấp cầm đầu, các thành trì khác dựa theo thập nhị chính kinh, kỳ kinh bát mạch mệnh danh thần triều.

Đại Ly thần đình.

Cung điện trải dài không dứt lơ lửng trên trời cao ngàn trượng. Cấm vệ quân giống như thiên binh thiên tướng, bảo vệ xung quanh thần cung vạn năm không rơi này.

Thỉnh thoảng bay tới khống chế cao nhân độn quang. Cao nhân lấy tín vật ra, được cấm vệ quân cho phép liền tiến vào hoàng cung.

Thái Huyền điện.

Điện này là kiến trúc to lớn nhất trong hoàng cung. Trước điện có chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang cẩm thạch trắng. Mỗi bậc thang đều khắc hoạ hoa văn phức tạp.

Không thể phi hành qua những bậc thang này, nếu không sẽ kích phát pháp trận, khiến người hồn phi phách tán ngay tức

khắc.

Người đi rải rác trên các bậc thang, phần lớn mặc hồng bào, bộ phận ít ỏi mặc tử bào.

Chức quan Câu Ly vương triều coi màu tím là màu tôn quý. Mặc tử bào phần lớn là đại thần tay nắm quyền cao, hoặc chư hầu vương gia trấn thủ một phương.

Mỗi thân phận đều tôn quý. Nhưng không chỉ tôn quý.

Mỗi một tòa thành của Câu Ly vương triều đều là một pháp trận vô cùng lớn.

Lấy địa, dân, sơn, hà hình thành pháp trận cỡ lớn, thành trì chi chủ và các cấp quan viên, đảm nhận gia trì pháp trận cũng nhiều hơn chút, nên chức quan có trình độ nhất định đại diện cho tu vi.

Tiến vào Thái Huyền điện, sàn nhà bóng loáng như gương, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt mỗi người.

Trong đại điện, chỗ sâu trăm trượng, có chín bậc thang hoàng kim. Phía trên bậc thang là long ỷ trang trí hoa lệ.

Một đạo quang mang chiếu vào bóng người, không thể thấy rõ khuôn mặt cụ thể.

Đây chính là Câu Ly thần vương trong truyền thuyết. Không ai biết gương mặt thật và diện mạo gã. Thần bí đến cực điểm, vĩnh viễn giấu trong quang mang.

"Người tới đông đủ cả rồi?" Thanh âm uy nghiêm, từ bốn phương tám hướng truyền đến rõ ràng.

"Bái kiến thần vương!"

Mọi người ba quỳ chín lạy, cũng không muốn miệng hô vạn tuế như đế vương thế gian. Câu Ly thần vương năm nay

cũng hơn vạn tuế rồi, kêu vạn tuế chẳng phải chửi nhân gia chết đi sao.

Quần thần lấy hai người mặc áo tím đứng đầu. Người bên trái bộ dạng tuấn mỹ, mặt trắng không râu. Bên phải bộ dạng già nua, hạc phát đồng nhan.

"Nhậm vương, Đốc vương, các ngươi có tin tức gì về Âm Cảnh thiên cung không."

Một lão giả mặt mũi hồng hào đứng dậy, chắp tay trả lời: "Hồi thần vương, căn cứ theo tin tức của gián điệp, hôm nay chính là ngày Đại Minh Hương của Âm Cảnh thiên cung mở ra."

"Có cách nào tiến vào không?"

Lời nói uy nghiêm không một tia cảm xúc.

"Gián điệp nói, người chúng ta giấu trong pháp bảo của gã đã tiến vào trong rồi."

"Người này có thể tin không?"

"Tuyệt đối có thể tin!" Đốc vương khẳng định.

"Vậy đươc, ngươi dẫn quân theo đi, trẫm ban cho ngươi Thần Vương Phục Ma Đồ, U Ngục Thần Thương! Phải tìm cho ra bí mật của Hoàng Tuyền đạo thống."

Một đạo quang mang bay tới. Nhẹ nhàng trôi nổi trước mặt Đốc vương, đây là một cuộn tranh và trường thương đen nhánh, đồng thời còn có một khối ngọc tỷ.

"Vi thần tuân mệnh."

Đốc vương tiếp nhận ngọc tỷ, nhìn quét qua mọi người.

"Dương Minh tả hữu nhị Kinh chủ, Thái Âm tả hữu nhị Kinh chủ, Dương Duy Âm Duy Kinh chủ, bước ra khỏi hàng!"

【VIP】 Cao ngàn vạn trượng, thiên cung nội quỷ(2)

Sáu người đứng dậy, khí thế hào hùng, dáng người không giống nhau.

Cái gọi là Dương Minh tả hữu nhị Kinh chỉ chính là Dương Minh Kinh ở tay và Dương Minh Kinh ở chân. Đây là kinh mạch nhân thể.

Trái phải đại biểu cho tay chân tương ứng. Những thứ đó đều là kinh mạch chi chủ, dưới sự cai quản của các đại thành trì mấu chốt. Những người này toàn bộ đều nằm dưới sự cai quản của nhị mạch Nhâm Đốc chi vương.

Sau khi tan họp, mọi người bước lên độn quang, biến mất không thấy đâu nữa.

Khi chỉ còn cách xa ngàn dặm, mọi người ngừng lại.

“Ngừng ngưng thần đi, đừng để lộ khí tức. Kẻ nào vi phạm, giết.”

“Vâng!”

Dứt lời, Đốc vương bóp nát ngọc phù trong tay, mấy người nháy mắt biến mất.

Trường Nhạc Cung.

Huyền Lão Hắc Đế cau mày, dường như cảm ứng được gì đó, nhưng trong lòng lại không cách nào xác định, không biết chỗ nào xảy ra vấn đề rồi. Gạt tạp niệm trong đầu sang một bên, bước ra khỏi Hoàng Kim điện.

Không biết từ khi nào, mây đen quanh năm không tản đã biến mất. Vạn dặm không mây, một mảnh hào quang chiếu rọi đại địa, mang đến một tia ấm áp.

"Đứng nghiêm!"

Huyền Lão Hắc Đế cao giọng quát.

Không chờ mọi người trả lời, chỉ thấy gã hét lớn một tiếng.

"Lên!!"

Rầm!

Thân hình Huyền Lão Hắc Đế cấp tốc cao lớn. Mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng……Vạn trượng. Thân hình che khuất mặt trời, phía dưới lại lâm vào hắc ám.

Đạo thân ảnh này quá cao, cao đến mức ngay cả Úc Tuyệt sơn cũng đụng phải đầu gã.

Cơ thể gã tỏa kim quang. Quang mang chiếu rọi tứ phương. Mặt như dạ xoa, hai mắt như đuốc, răng nanh hẹp dài, móng vuốt sắc nhọn. Chỉ là, bộ dạng này khiến người ta có cảm giác kinh sợ, chứ đừng nói đến thân thể cao lớn thế này.

Vừa động một chút, phía dưới đã xảy ra động đất. Một cỗ uy nghiêm như núi tản ra bốn phía. Toàn bộ tam vạn sáu ngàn quỷ thần của Âm Cảnh thiên cung run bần bật.

"Quỷ cao ngàn vạn trượng …… loại quỷ trời sinh ác độc, chỉ mới nghe từ tài liệu, trên không chạm trời, dưới không chạm đất."

Trong lòng Lục Khiêm chợt hiện lên dòng ghi chép này. Hôm nay có thể chứng kiến chân dung rồi.

Không chỉ dáng người khổng lồ, mà trong phạm vi ngàn dặm, mọi người cảm giác thân hình nặng gấp mười lần, tốc độ vận chuyển pháp lực cũng chậm gấp mười lần. Đây hẳn là lĩnh

vực của cao thủ Nguyên Thần. Thân trong lĩnh vực của chính mình, phải nói là bất tử bất diệt.

"Mở!"

Quỷ cao ngàn vạn trượng hét lớn một tiếng. Thiên địa chấn động, khí thế sôi trào. Nắm tay phải gã mở ra bầu trời. Bầu trời bị xé rách mở ra một cái hố thật lớn. Khe hở thâm u, mơ hồ có tiếng vạn quỷ khóc thét truyền đến.

Đôi tay quỷ cao ngàn vạn trượng kéo căng cái khe.

"Tiến vào đi!"

Rầm!

Mọi người không chút do dự, thả người tiến vào không gian bên trong khe hở. Lục Khiêm theo sát phía sau.

Chờ tới khi toàn bộ mọi người tiến vào, Huyền Lão Hắc Đế khôi phục nguyên dạng, đi theo phía sau mọi người.

Rầm!

Khoảnh khắc gã tiến vào khe hở, chuyện ngoài ý muốn bỗng xảy ra. Bảy người chợt nhảy ra từ hư không. Cầm đầu chính là Đốc vương mặt mũi hồng hào.

Đốc vương cầm trường thương trong tay, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đâm về phía điểm yếu của Huyền Lão Hắc Đế.

"Đốc vương! Sao lại là ngươi!"

Huyền Lão Hắc Đế đại kinh thất sắc, trăm triệu không ngờ rằng lại phát hiện ra bọn họ ở đây. Gã vừa mới thu công, vốn dĩ ý thức có chút lơi lỏng. Đối phương âm mưu đã lâu, địch trong tối ta ngoài sáng, căn bản không kịp tránh.

Phụt!

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Huyền Lão Hắc Đế theo bản năng né tránh công kích của đối phương công kích, không kịp né, nhưng vẫn thành công tránh được điểm yếu.

Phụt!

U Ngục Thần Thương xuyên qua bụng dưới. Một cỗ lực lượng tối tăm như mạng nhện lan ra khắp bụng nhỏ.

"Cút đi!" Huyền Lão Hắc Đế sắc mặt biến đen, tụ một ngụm pháp lực, một chưởng đánh bay Đốc vương.

Những người khác của Âm Cảnh thiên cung trước công kích từ các kinh chủ cũng chết thì chết, thương thì thương, đội ngũ tứ tán khắp các nơi trong Đại Minh Hương.

Ầm ầm!

Lúc này, khe hở đóng lại. Mọi người đang động thủ đều rơi vào không gian kỳ quái. Đại Minh Hương hoàn toàn khép chặt.

Lục Khiêm thuộc nhóm phản ứng nhanh hơn. Ngay trước khi Đốc vương động thủ, đã biến thành con ruồi. May là hắn không nổi danh lắm, không thì đã trở thành mục tiêu tấn công của người khác rồi. Nhờ vậy mới tránh được một kiếp.

Thân hình xuyên qua tầng mây, hung hăng rơi xuống đất.

Rầm!

Mặt đất in thành một hố lớn. Đầu Lục Khiêm sắp bị đập văng ra luôn rồi. Trong phút chốc, phảng phất có hình ảnh xuất hiện trước mặt hắn.

Hư không rộng lớn vô ngần, một thi thể lẳng lặng trôi nổi. Thi thể rất lớn, không thể thấy điểm cuối. Chỉ một sợi lông tơ, đã ngang bằng đại thụ hai người ôm không hết. Đứng trên thi thể người này, cảm giác bản thân mình vô cùng nhỏ bé.

Soạt!

Hình ảnh lần nữa chợt lóe, rồi biến mất hoàn toàn.

“Đây là thi thể Bạch Diện Âm Quân, quả nhiên ở đây!”

Lục Khiêm vừa mừng vừa sợ. Đồ vật tìm đã nhiều năm, hôm nay rốt cuộc có manh mối, sao hắn có thể không vui được.

“Rốt cuộc nên bắt đầu tìm từ đâu đây?” Lục Khiêm lấy bản đồ ra.

Trong đây không có tin tức hữu dụng nào cả, không có nơi nào mang tính dấu mốc cả. Vẫn là vừa đi về phía trước vừa tìm thôi, tìm được địa hình mang tính dấu mốc rồi mới có thể theo bản đồ lên đường được.

Vù!

Âm phong thổi tới, rét lạnh tận xương. Quang cảnh bốn phía không khác Âm Cảnh thiên cung mấy. Bầu trời đen kịt, âm phong không ngừng nghỉ. Cùng với cảnh tượng tối tăm.

【VIP】 Phượng Hoàng tinh huyết, thành chủ Thiên Nga

Lục Khiêm trong lòng rùng mình.

Đại Minh Hương rất nguy hiểm, nhưng Lục Khiêm cũng không muốn tìm đồng bạn trước. Tình huống vừa rồi rõ ràng là có nội ứng. Không biết đồng liêu nào là nội ứng, vẫn là một mình hắn xuất phát là tốt nhất.

Lúc này, một trận sương mù dày đặc kéo tới. Trong màn sương mơ hồ có chuyển động. Bóng người thân cao hơn trượng, đầu rất lớn, hai chân thoạt nhìn rất nhỏ, còn dài, không giống chân người cho lắm.

"Đây là……"

Lục Khiêm hóa thân thành một con ve, nằm sấp trên cây, lặng yên không một tiếng động.

Chỉ chốc lát sau, hai gã quái nhân bước ra từ trong sương mù. Nhìn giống người, nhưng thân lại cao một trượng, chân gà, chẳng trách nhìn qua bóng lại vừa hẹp vừa dài như vậy, hóa ra là một đám Kê Cước nhân.

Nhìn thấy quái nhân này, Lục Khiêm tức khắc nhớ tới miêu tả trong bản đồ. Sinh vật này gọi là Kê Cước nhân, dị nhân bình thường nhất U Minh, tốc độ rất nhanh, không sợ nóng lạnh. Hơn nữa thích ở trên cây.

Kê Cước nhân bên dưới là một nam một nữ. Nam diện mạo bình thường, tóc đỏ, mắt một lớn một nhỏ, nhìn qua xấu xí đến

cùng cực. Nữ tướng mạo thực ra không tồi chút nào, rất có cảm giác lân gia bích ngọc. Đáng tiếc lại có đôi chân gà.

Lúc này, nam tử nói chuyện, cười nói: "Ta trước đại tiện cái đã."

Nữ tử sắc mặt ửng đỏ, gật đầu.

Soạt!

Nam tử nhảy dựng tại chỗ, hai móng vuốt bắt lấy thân cây.

Xì xì!

Dòng nước và thứ sền sệt rơi đúng chỗ ve sầu.

"Ta đi!"

Gà quả nhiên thích ị phân tùy chỗ.

Lục Khiêm hiện nguyên hình, một kiếm kết liễu nam tử.

Tiếp đó nhìn về phía nữ tử, kiệt nhiên cười một tiếng: "Đưa ta tới bộ lạc của các ngươi."

Rầm!

Kiếm quang chợt lóe, Kê Cước nhân ngay lập tức bị chém từ một thành hai. Thân thể còn sót lại thậm chí biến thành bột mịn.

Vậy mà dám ị phân tiểu tiện trên đầu hắn, so với chém một đao còn khiến người ta khó chịu hơn.

Thấy đồng bạn bị giết, nữ tử sắc mặt dại ra.

"Đưa ta đến bộ lạc của các ngươi." Hai mắt Lục Khiêm bắn ra một đạo quang mang, nữ tử ngoan ngoãn phục tùng.

Thủ đoạn khống chế nhân tâm này, cao thủ Nguyên Thần bình thường cũng sẽ dùng một chút. Đặc biệt là đối phó với loại dị nhân Luyện Khí thế này, trên cơ bản đều có thể vô sự tự thông. Chỉ cần thêm ám chỉ từ Nguyên Thần là được. Hơn nữa

bản thân Lục Khiêm là tu sĩ tâm thần, thao tác đương nhiên thuận buồm xuôi gió.

Vừa nói chuyện, Lục Khiêm vừa biến thành bộ dáng nam tử vừa rồi. Từ khí chất đến khí tức, cơ hồ giống nhau như đúc, không có bất kỳ điểm nào khác biệt cả.

Đây là Thất Thập Nhị Biến. Thất Thập Nhị Biến đã có tu vi ngang Đạo Cơ đỉnh phong. Độ thuần thục gần như đã đạt tới rồi, chỉ cần thời cơ chín muồi, là có thể bước vào Chân Đan. Nếu tu vi không cao hơn Lục Khiêm một cảnh giới, căn bản vô pháp nhìn thấu huyền diệu.

"Ngươi……"

Nữ tử vừa mới ngạc nhiên kêu thành tiếng, rồi lại lần nữa lâm vào mê mang. Hóa ra Lục Khiêm đã xóa ký ức nàng. Hiện tại trong lòng nữ nhân không có một màn vừa rồi nữa.

Mà lúc này, Mạc Sầu trấn áp hồn phách nam tử, rót Mê Hồn canh xong, liền gửi một ít tin tức tới.

Hai người nam nữ này là một đôi phu thê, nam tên Lạc, nữ tên Hà. Thân phận không hề thấp. Hình như là nhi tử thứ một trăm linh tám của thành chủ Thiên Cực thành.

Đương nhiên, thân phận cao quý cũng chẳng có ích lợi gì, tu vi không cao, ở nhà không được sủng ái, vật tư tu luyện của hai người là do cả hai tự mình dốc sức kiếm ra.

Hai người một đường xuyên qua khu rừng nhỏ. Phía trước là một tòa thành trì cổ xưa. Tường thành phủ kín rêu xanh, vết máu loang lổ, vừa nhìn đã biết mới trải qua tang thương.

Hai người đi vào cửa thành, lúc này cửa thành sớm đã đóng rồi.

"Ai!!"

Vù!

Một đạo hồng vân bay tới tường thành. Nhìn kỹ, hóa ra là nam tử bộ dạng tuấn mỹ. Tóc nam tử cũng là đỏ rực, một thân điểu vũ hoa mỹ tinh xảo. Vẻ ngoài so với người Lục Khiêm mới biến thành tốt hơn nhiều.

“Ra là tên tiểu tử thối nhà người, dám tự tiện rời thành, người đâu!”

Nam nhân nhìn thấy Lục Khiêm, ngay lập tức quát mắng, chợt gọi binh lính tới.

Lộc cộc……

Tiếng bước chân liên tiếp truyền đến, binh sĩ nhao nhao bao quanh hai người Lục Khiêm.

“Vì sao ngươi lại bắt ta?” Lục Khiêm lộ ra bộ dáng nhát gan sợ phiền phức.

Hà tránh sau lưng Lục Khiêm, hình như cũng sợ nam tử này.

Người này là thập nhất công tử Phi Vũ.

Mười hai người con đầu tiên của thành chủ đều cùng một mẹ sinh ra, bình thường cũng rất đoàn kết, chèn ép nhi tử không phải mẹ cả sinh ra.

Lục Khiêm lần này đụng phải họng súng rồi.

“Tự tiện ra khỏi thành, theo luật sẽ bị giam ngắn hạn, nửa năm, ngươi biết tội của mình chưa.” Phi vũ cười như không cười, thần sắc như đang nói giỡn, lại như vô cùng nghiêm túc.

Binh sĩ chậm rãi vây quanh.

“Đi ra kia đi.”

Lục Khiêm sắc mặt trầm xuống, vừa định ra tay hết sức, Phi Vũ bỗng phất tay cho đi.

Lúc này, thủ hạ xung quanh quỳ xuống, cao giọng nói: “Bái kiến Đại công chúa.”

Ồ!

Cuồng phong nổi lên, lá rụng bay tán loạn. Một nữ tử từ trên trời rơi xuống.

Nữ tử này mặt tựa phù dung, khói sóng như nước, hai bên tóc mai có lông vũ năm màu, rất có phong tình dị vực.

【VIP】 Phượng Hoàng tinh huyết, thành chủ Thiên Nga(2)

Con ngươi màu tím chăm chú nhìn đám người, giọng như chuông bạc: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"À, tiểu tử này náo loạn một hai phải ra khỏi thành, ta đang ngăn hắn đây." Phi Vũ nhìn Lục Khiêm cười nói, đáy mắt hiện lên một tia uy hiếp.

Đại công chúa là đại nữ nhi của Thiên Cực thành Phi Âm, tỷ tỷ Phi Vũ. Không chỉ tu vi cao, làm người tương đối chính trực, Phi Vũ không muốn bị phê bình.

Lục Khiêm vẻ mặt yếu đuối, gật đầu xác nhận.

Phi Âm nhíu hàng lông mày đẹp đẽ, bất mãn nói: "Tu vi không đủ thì đừng ra ngoài thêm phiền, ba ngày sau là Khải Linh đại hội của các ngươi rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi, thức tỉnh huyết mạch mới là chính đạo, đừng thêm phiền phức cho người khác nữa."

"Khải Linh đại hội?"

"Cái này ngươi cũng không biết sao?" Phi Vũ không dám tin, "Không ai nói cho các ngươi à?"

Kê Cước nhân tự xưng đương nhiên không phải cái này, mà là hậu duệ bách điểu.

Khải Linh nghi thức là phương thức thức tỉnh huyết mạch Kê Cước nhân. Trưởng thành tới mười tám tuổi thì tham gia, cả đời chỉ có một lần, người thiên phú dị bẩm sẽ thức tỉnh

huyết mạch. Huyết mạch thức tỉnh của hậu duệ bách điểu có tới mấy trăm khả năng.

Ví dụ như đại công chúa thức tỉnh là Loan Điểu huyết mạch. Trong cơ thể chứa đựng một tia Phượng Hoàng huyết mạch, đây cũng là nguyên nhân người khác tôn sùng nàng.

Nếu không thể thức tỉnh huyết mạch, sẽ bị đánh thành bình dân phổ thông nhất, cho dù là con thành chủ cũng thế.

"Thì ra là thế, tại hạ đã biết." Lục Khiêm nói, mang theo Hà chạy về động phủ.

"Hừ, vâng vâng dạ dạ, một chút cốt khí cũng không có, dáng vẻ này mà có thể thức tỉnh được chính là gặp quỷ ấy."

"Chú ý ảnh hưởng chút đi, để người khác thấy còn ra thể thống gì nữa." Đại công chúa Phi Âm trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, sau đó hóa thành một đoàn hỏa vân bay lên trời cao.

Nàng cũng chẳng quan tâm gì Lục Khiêm, chỉ là cảm thấy người phủ thành chủ nội đấu trước mặt mọi người có vẻ đồi phong bại tục, nên mới ra tay ngăn lại.

Cấu tạo của Thiên Cực thành cũng không khác thành trì của phàm nhân bình thường mấy. Điểm khác nhau duy nhất là hơn hai mươi mấy cây đại thụ cao trăm trượng, trên tán cây có cung điện hoa mỹ. Dưới cây cao trăm trượng, còn có mấy trăm cây nhỏ cao hai mươi trượng, trên tán cũng có nhà ở lớn bé.

Đây chính là thụ ốc, nơi hậu duệ bách điểu cư trú. Người thân phận càng cao, đại thụ cư trú càng cao. Lục Khiêm thân là nhi tử thành chủ, có quyền cư trú tạm thời.

Lục Khiêm trở lại thụ ốc của mình.

"Khải Linh đại trận à……" Lục Khiêm lẩm bẩm.

Nếu có thể kích phát huyết mạch, chắc là bí bảo hiếm có. Thu hoạch của chuyến đi Đại Minh Hương chính là cái này.

Chỉ là không biết tu vi thành chủ thế nào. Để ổn thỏa hơn, vẫn nên tiếp tục giả trang đã, đục nước béo cò mới tốt.

Lục Khiêm ru rú trong nhà, căn cứ theo ký ức Mạc Sầu cho, đoán tính cách, phải làm giống như đúc.

Ba ngày sau.

Phịch!

Trong thụ ốc vang lên vô số tiếng vỗ cách phịch phịch. Hậu duệ bách điểu màu sắc khác nhau bay về phía sân đại điện ở trung tâm thành trì.

Lục Khiêm cũng đi ra ngoài cửa.

Tấm thân này của hắn vẫn chưa thức tỉnh, không có cánh chỉ có thể đi bộ. Trên đường phố đứng đầy Kê Cước nhân giống hắn.

Thiên Cực thành có tổng cộng ba vạn Kê Cước nhân. Tỉ lệ sinh của những dị nhân này không thấp như các dị nhân khác, cũng xấp xỉ với nhân loại. Nếu không phải hoàn cảnh quá ác liệt, chỉ sợ dân cư còn gấp mấy chục lần nữa.

"Lạc!"

Một nam tử trong đám người đi tới. Bộ dạng có chút giống với hóa thân của Lục Khiêm.

"Kinh, ngươi cũng ở đây sao." Lục Khiêm cười, quen thuộc chào hỏi.

Đây là anh em ruột thịt với Lạc, lớn hơn Lạc một tuổi, Khải Linh nghi thức không thức tỉnh được huyết mạch của gã, nên bị đánh làm bình dân.

Kinh tiến đến trước mặt Lục Khiêm, khuôn mặt tràn ngập ý cười bỗng trầm xuống, thấp giọng nói: "Không cần Khải Linh, cẩn thận ám toán."

“Cái gì?” Lục Khiêm nghi hoặc.

“Ta đã điều tra xong rồi, cái chết của mẫu thân là do bọn họ làm……” Trong mắt Kinh hàm chứa cừu hận thấu xương.

Không phải gã không có thiên phú, mà trước Khải Linh nghi thức, năng lượng bỗng bạo động, thiếu chút nữa khiến gã chết không có chỗ chôn. Rõ ràng có người âm thầm động tay động chân.

Sau khi trở về âm thầm điều tra, vậy mà lại ngoài ý muốn biết được chuyện cũ năm đó. Mẫu thân bọn họ không phải do khó sinh mới chết, mà là bị kẻ gian làm hại. Hơn nữa còn là dưới tình huống Thiên Cực thành chủ ngầm đồng ý nữa.

“Thật sao?” Lục Khiêm trước mắt sáng ngời, trong lòng tức khắc có kế sách, tiếp đó lòng đầy căm phẫn tiến về phía trước, “Huynh trưởng, không cần khuyên ta, ta nhất định phải thức tỉnh, thay mẫu thân đòi công đạo.”

Thân hình nhanh chóng hòa vào dòng người, mặc cho Kinh gọi như thế nào, từ đầu đến cuối đều không quay đầu lại.

Sân đại điện.

Đây là một khu quảng trường rất lớn. Giữa quảng trường đặt một tòa pháp trận. Trận này ngoài tròn trong vuông, phù lục đỏ đậm, tạo thành chiếc lồng hình tròn.

Phía dưới là một cái ao. Ao rộng ba trượng, sâu tám thước, đốt lên hỏa diễm đỏ bừng tựa máu, sức nóng khủng khiếp này, những người cách xa mấy trăm trượng cũng có thể cảm nhận rõ.

Ngọn lửa hừng hực, xích quang loá mắt.

Lục Khiêm âm thầm sử dụng Đỗng Sát Thần Mục. Chỉ thấy bên trong ngọn lửa, mơ hồ có thứ gì đó hữu hình như

Phượng Hoàng Tinh khí. Ngọn nguồn bên dưới là một viên hổ phách vàng nâu, bên trong là vật chất tương tự máu.

"Đây là…… Phượng Hoàng tinh huyết?"

Lục Khiêm khiếp sợ nói.

Không ngờ thế mà lại là thứ này. Xem ra chuyến đi này của hắn đúng đắn rồi, quốc gia Kê Cước nhân này quả thật có thứ tốt.

【VIP】 Phượng Hoàng chi lực, đột phá song đan

Phượng Hoàng cũng như Chân Long, đều là Thượng Cổ Thụy Thú. Nếu thật sự là Phượng Hoàng tinh huyết, vậy thực sự có sức hỗ trợ vô cùng to lớn với hắn.

Hổ phách này rất rắn, cũng không biết là vật chất gì, nếu không có thủ pháp đặc thù, chỉ sợ Lục Khiêm không thể tự mình mở ra được. Xem ra chỉ có thể dùng Khải Linh đại trận hấp thu thôi.

Soạt!

Lúc này, bóng đen che khuất mọi người. Mọi người theo bản năng ngẩng đầu. Chỉ thấy phía trên tầng mây, một con bạch điểu vô cùng lớn xuất hiện.

Lân trước lộc sau, đầu rắn đuôi cá, long văn mai rùa, hàm yến mỏ gà. Một cỗ khí thế cường đại tản ra, mọi người không khỏi khom người hành lễ, thần sắc cung kính.

“Bái kiến thành chủ!”

Hình dáng gần giống Phượng Hoàng, toàn thân màu trắng. Cổ nhân nói: Phượng Hoàng thân trắng chính là Thiên Nga.

Đây là một con Thiên Nga.

Nhìn thái độ của mọi người, đây hẳn là Thiên Cực thành chủ.

Thiên Nga nhanh chóng rơi xuống, hóa thành hình người, biến thành nam tử tóc trắng mặc bạch y, mặt trắng như ngọc,

bộ dạng nho nhã.

……

Người trung niên đầu bạc đúng là thành chủ Thiên Nga. Người mang huyết mạch Thiên Nga, tên cũng đổi thành Thiên Nga. Là cao nhân đã thống trị tòa thành trì này hơn tám trăm năm.

Lục Khiêm âm thầm dò xét một chút, tu vi người này chắc khoảng Phong Kiếp. Đạo hạnh khả năng cũng không hơn hắn mấy, tầm một ngàn bảy, tám trăm năm.

Lục Khiêm lần trước hấp thu tu vi Thiên Ngô Vương, tăng thêm một giáp đạo hạnh, hiện tại cũng phải một ngàn chín trăm năm đạo hạnh. Có lẽ còn mạnh hơn Thiên Nga một chút.

Nếu tu vi không cách nhau nhiều, kế hoạch trong lòng có thể thực thi rồi.

Kế hoạch kia cũng rất đơn giản, chính là thay Thiên Nga trở thành thành chủ.

Mẫu thân Lạc chết trên tay đám người Thiên Nga, hơn nữa bản thân chính là nhi tử Thiên Nga, báo thù đoạt quyền cũng là việc chính đáng thôi.

Nhưng tác dụng của việc chính đáng này không lớn lắm, tuy nhiên lại có thể giúp hắn nhanh chóng nắm giữ thành phố này. Chỉ dựa vào một mình hắn không tìm được cái gì tốt cả.

Đám người Âm Cảnh thiên cung trước khi tiến vào đã thành lập liên minh hết rồi, sau đó dựa theo cống hiến của từng người từng người phân chia chiến lợi phẩm.

Hiện tại có nội quỷ, hơn nữa Lục Khiêm không muốn để lộ quá nhiều bí mật của mình, mượn sức mạnh của Kê Cước nhân thật ra lại là lựa chọn không tồi.

“Bắt đầu đi!”

Thiên Nga nhàn nhạt quét mắt nhìn mọi người, thanh âm trong trẻo du dương.

“Mọi người xếp thành hàng! Đừng ồn ào.”

Soạt!

Một nam tử cả người được lửa bao phủ từ trên trời rơi xuống, đây là đại công Tử Phi Phương của thành chủ, có huyết mạch Tất Phương.

Tiếp đó, dưới sự chỉ huy của đại công tử Phi Phương, mọi người lần lượt tiến vào quảng trường. Bước từng bước đến gần mảnh ao lửa cháy hừng hực.

Có vài người vừa mới đến cạnh ao, đã bị sức nóng làm hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ. Cái lông hình tròn màu đỏ hơi sáng lên, người này được truyền tống ra ngoài, đại diện cho thức tỉnh thất bại.

Người trẻ tuổi chậm rãi hướng về phía ao, có lẽ do quá khẩn trương, mặt đất hằn ra từng vết chân gà.

Soạt!

Đi đến bên cạnh ao. Bỗng nhiên nhảy vào.

Vù!

Hỏa diễm đỏ bừng bốc cao ba trượng, giây lát đã nuốt hết người trẻ tuổi. Tam tức qua đi, pháp trận sáng lên quang mang.

Người trẻ tuổi được truyền tống ra ngoài, cả người xích quả nằm trên quảng trường. Ngọn lửa thiêu rụi lông, tóc, làn da cháy đen.

Răng rắc……

Làn da cháy đen bong ra, hé lộ làn da trắng nõn, tiếp đó lông vũ đỏ thẫm mọc ra.

“Thành công rồi! Thành công rồi kìa!”

Mọi người xung quanh nói khẽ, vẻ mặt hâm mộ. Người thường sẽ không có lông vũ bao trùm cơ thể, chỉ có hậu duệ bách điểu thức tỉnh mới có hiện tượng này.

Trong nháy mắt, thân thể người nọ khoác hỏa vũ, mở to mắt, ho khan vài tiếng, hỏa diễm theo khói đen phun ra.

"Không tồi, huyết mạch Hỏa Điểu." Thiên Nga thành chủ rất vừa lòng, nhìn về phía đứa con thứ hai bên cạnh, "Huyết mạch tiểu tử này cũng không tệ lắm, cần bồi dưỡng nhiều hơn."

Rất nhanh lại có người lục tục thức tỉnh. Tuy nhiên cấp bậc huyết mạch lại không cao. Có vài người thậm chí chỉ là gà trống hoặc chim sẻ bình thường, những người đó chỉ có thể dùng để canh cổng thôi. Một bộ phận nhỏ không may chết trong ngọn lửa nóng cháy.

Tỷ lệ thương vong vẫn có thể chấp nhận được. Phần lớn nguyên nhân tử vong đều là pháp trận phản ứng chậm chạp, không kịp truyền tống người.

Rốt cuộc cũng tới Lục Khiêm. Khi Lục Khiêm bước ra khỏi hàng, ánh mắt mọi người đều hội tụ về phía hắn. Nhao nhao nhìn nhi tử nhỏ tuổi nhất của thành chủ.

Những huynh đệ tỷ muội còn lại đã thức tỉnh quăng tới ánh mắt ý vị thâm trường. Có chán ghét, có khinh thường, còn có toát ra một tia thương hại.

Dường như đã biết được vận mệnh của Lục Khiêm rồi. Lục Khiêm giả vờ không nhìn thấy, phố hợp hướng về phía trung ương pháp trận.

Soạt!

Khoảnh khắc tiến vào pháp trận, một cỗ năng lực nóng rực điên cuồng ùa vào. Mang theo sức phá hoại mạnh mẽ, và năng lượng tinh thuần.

Lục Khiêm mặt không đổi sắc, nhảy vào huyết trì.

Vù!

Ngọn lửa bùng lên.

Ngọn lửa này cứ như thực thể, mang theo một loại xúc cảm sền sệt.

Hỏa diễm thiêu đốt thân hình, chưa đến ba hơi thở, làn da đã hóa thành than cốc. Chỗ tốt là lực lượng hỏa diễm điên cuồng tràn vào bên trong cơ thể, Diêm La chân thân đã qua rèn luyện, độ thuần thục chầm chậm tăng lên.

【VIP】 Phượng Hoàng chi lực, đột phá song đan(2)

“Thứ tốt, mình có thể mượn nó tu luyện pháp thuật.” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Mười lăm phút qua đi.

Cả người Lục Khiêm hóa thành than cốc, từ da đến huyết nhục, lực lượng hỏa diễm ở khắp mọi nơi. Phượng Hoàng chân hỏa chi lực cuồn cuộn không ngừng bị hắn hấp thu.

Vàng thật không sợ lửa, Diêm La chân thân càng thêm cường đại. Nhưng mức hấp thu của thân thể có hạn, rất nhanh sự hấp thu hỏa diễm trở nên có chút chậm.

“Không được, mình muốn nhiều hơn.” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Nghe nói cả đời chỉ có thể hấp thu một lần, phải kéo xong lông dê này mới được.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thần hoàn toàn đi vào lòng đất. Tới một nơi sâu xa không rõ tên. Trước mắt là một khối hổ phách cao bằng người. Bên trong là một giọt tinh huyết đỏ tươi to bằng đầu ngón tay cái. Toàn bộ sức mạnh của ngọn lửa đều tỏa ra từ đây.

Nguyên Thần đụng vào một chút, nhưng không thể phá vỡ hổ phách. Hắn đơn giản ngồi trên hổ phách, Nguyên Thần trực tiếp hít vào.

Trước khi hấp thu hỏa lực, mi tâm Lục Khiêm mở ra con mắt thứ ba, theo bản năng nhìn một chút.

“Hửm?”

Chỉ thấy Đỗng Sát Thần Mục có dấu hiệu bị hòa tan.

“Nếu mình luyện hóa Đỗng Sát Thần Mục, hình thành thần thông……”

Lục Khiêm động não, nghĩ đến thao tác này. Sau khi biến thành thần thông rồi, chẳng phải không cần tiêu phí tài nguyên Luyện Khí nữa sao.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thần liền ngồi trên mặt ao.

Hỏa diễm đỏ bừng như có sinh mệnh, nháy mắt bao phủ toàn bộ Nguyên Thần, nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Tiếp theo, Lục Khiêm dùng ý niệm dẫn ngọn lửa đến mi tâm. Đỗng Sát Thần Mục chậm rãi hòa tan. Cấm chế, vật liệu phân giải, dần dần thấm vào huyết mạch.

Dùng hỏa diễm phân giải, thần niệm dẫn dắt, đảm bảo cấm chế không bị phá hư, hòa làm một thể với bản thân.

Một khi thất bại, hắn sẽ không đến mức chết, nhưng sẽ tổn thất một món pháp bảo, nên phải thật thận trọng.

Bên ngoài, nửa canh giờ đã trôi qua.

Mọi người dần có chút mất kiên nhẫn, thê tử của Lạc, Hà đứng một bên lo lắng nhìn, sợ trượng phu xảy ra nguy hiểm.

“Phụ thân, gia hỏa này sẽ không chết chứ.” Đại công tử có chút ngồi không yên.

Hoàn toàn không thể nhìn thấy thân hình Lục Khiêm trong ngọn lửa. Người này thiên phú kém như vậy, sao có thể chống đỡ hơn nửa cái canh giờ được.

Thiên Nga nhắm hai mắt, cảm nhận một hồi, nói: “Vẫn chưa chết, chờ tiếp đi, xem ra lần này có bất ngờ rồi.”

Chống đỡ nửa canh giờ, ít nhất chưa phải là huyết mạch dị chủng của Phượng Hoàng. Nếu đến một canh giờ, sẽ là dị chủng có tên có họ. Nếu là hai canh giờ, chính là một trong chín Phượng Hoàng non.

Ví dụ như Thiên Nga.

Rất nhanh, một canh giờ trôi qua. Lục Khiêm vẫn như cũ không có dấu hiệu tỉnh lại. Người xung quanh mặt đầy ghen ghét, kiên trì lâu như thế, trước mắt chỉ có hai người đại công tử và đại công chúa đạt tới trình độ này thôi. Xem ra người này muốn một bước lên trời rồi.

Thời gian dần dần trôi đi.

Tinh huyết bên trong hổ phách càng ngày càng nhạt. Đỗng Sát Thần Mục ở mi tâm Lục Khiêm biến mất, thay vào đó một đạo hoa văn kim sắc dựng đứng.

Hoa văn nứt vỡ, kim quang vô tận toát ra. Thượng cùng bích lạc, hạ cùng Cửu U. Nhìn thấu rõ ràng mọi vật.

Hắn có thể nhìn thấy bảo vật sâu dưới đất mười vạn trượng, cũng có thể thấy cương phong và tinh quái mười vạn trượng trên trời. Phạm vi vạn dặm, vật nào cũng đều thấy rõ.

Thi cốt hóa thành tro tàn, pháp trận vạn năm, hầm mỏ dưới lòng đất và động phủ chẳng hay tên. Còn có một tòa thành trì lơ lửng trên không phía xa xa.

Lục Khiêm đang định nhìn kỹ, bỗng một ánh mắt cường đại phòng về phía hắn. Hắn vội vàng thu dị năng lại.

"Đôi mắt lợi hại thật……" Lục Khiêm tấm tắc lấy làm lạ.

Vốn muốn luyện con mắt này thành thần thông, không ngờ Phượng Hoàng tinh huyết lại có hiệu quả mạnh tới vậy. Đây không còn là thần thông nữa rồi. Cấm chế dung nhập vào cơ thể hắn, hình thành kinh mạch đặc biệt.

Đây là dị năng.

Điểm khác nhau giữa dị năng và thần thông chính là thần thông cần tu luyện. Mà dị năng không cần tu hành, có thể theo cảnh giới của hắn tăng lên mà cũng mạnh lên theo. Có tính thực dụng rất cao.

Lục Khiêm tính thời gian một chút, hiện tại đã qua hai canh giờ rồi.

Đỗng Sát Thần Mục nhìn lên trên, cho tới bây giờ vẫn chưa bị người phát hiện ra mánh khóe. Thân thể vẫn nằm trong ao lửa.

Lục Khiêm nhìn Phượng Hoàng tinh huyết bên người, vẫn còn rất nhiều năng lượng.

"Làm một đợt lớn thôi."

Lục Khiêm trong lòng quyết tâm. Hắn định sẽ hấp thu toàn bộ, biến nó thành độ thuần thục công pháp và đạo hạnh.

Soạt!

Há mồm phun Thần Luân hắc bạch song sắc ra. Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn không ngừng xoay tròn phía trên hổ phách. Không ngừng tiêu hao sức mạnh của Phượng Hoàng tinh huyết, hóa thành năng lượng nguyên thủy nhất.

Lục Khiêm hấp thu năng lượng này dùng để tăng cấp Diêm La chân thân Hỏa Kiếp thiên. Độ thuần thục Thiên Địa Đại Ma Bàn cũng theo đó tăng lên.

Nửa canh giờ lại trôi qua.

Bên ngoài.

"Đã hai canh giờ rưỡi rồi, hắn đã vượt qua ký lục năm đó thành chủ lập nên!"

Đám người vây xem trực tiếp sôi trào.

“Phụ thân, tiểu tử này nhất định gian lận rồi, ta sẽ đi bắt hắn.”

“Đúng vậy, người này yếu như thế, sao có thể kiên trì tới bây giờ được.”

Đám nhi tử vừa hâm mộ vừa ghen ghét, hận không thể giết chết đứa con vợ lẽ đê tiện này.

“Đừng ồn ào, cứ đợi thêm chút nữa đi.”

Thiên Nga đánh gãy mọi người.

Hai canh giờ rưỡi. Chẳng lẽ muốn lột xác thành huyết mạch Phượng Hoàng à?

Nếu đã thế, nên thay cơ thể mình thôi.

Trong lòng Thiên Nga hiện lên một tia tham lam.

【VIP】 Song Nhật Đồng Thiên

Nhìn thấy thê tử Hà bên dưới, lão trực tiếp lăng không kéo nàng ta về phía mình.

Không đợi nữ nhân mở miệng, Thiên Nga nói: "Không muốn chết thì nói đi, đem chuyện về Lạc một năm một mười nói hết ra."

……

Sâu trong pháp trận. Đây là thế giới ngập tràn lửa đỏ. Một viên hổ phách lơ lửng giữa biển lửa đỏ bừng. Một đạo nhân ngồi xếp bằng trên hổ phách. Cả người đạo nhân này cũng bao phủ trong lửa.

Lúc này, đạo nhân bỗng thức tỉnh.

Lục Khiêm nhìn một nửa Phượng Hoàng tinh huyết còn dư lại, không khỏi nhíu mày: "Không được, Diêm La chân thân đến cực hạn rồi."

Dứt lời, trong lòng quyết tâm.

"Cũng tốt, hôm nay chính là lúc mình cô đọng phù đan, đặt được song đan."

Lục Khiêm quyết định, mượn dùng sức mạnh của Phượng Hoàng tinh huyết. Ngưng tụ một viên Thất Thập Nhị Biến phù đan. Trở thành chân nhân song đan hiếm có trên khắp thiên hạ.

Xoạt!

Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn nhanh chóng chuyển động. Không ngừng phân giải lực lượng tinh huyết của Phượng Hoàng. Lần này đã không còn giữ lại chút nào. Năng lượng không ngừng rót vào thân thể Lục Khiêm. Toàn bộ thế giới Thức Hải cũng sinh ra rung động dữ dội.

Trong mắt Hoàng Tuyền Đế Long lóe lên một tia nghi hoặc. Khi thấy Phượng Hoàng tinh khí lơ lửng trong không trung, trong mắt lóe lên một tia hưng phấn. Tinh khí đỏ thẫm này hình thành một con Phượng Hoàng hỏa hồng. Đôi mắt của Phượng Hoàng chứa đựng sự căm thù mãnh liệt, toàn thân bốc lên huyết dịch, tràn đầy hận thù với thế giới này.

Soạt!

Hỏa Diễm rơi xuống từ trên trời. Như muốn hủy diệt thế giới này.

Gầm!

Lúc này, truyền đến một tiếng rồng ngâm. Tiếng ngâm tạo thành sóng âm thanh, đánh tan hỏa diễm. Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Phượng Hoàng, Hoàng Tuyền Đế Long nuốt chửng nó.

Ăn hết Phượng Hoàng tinh khí, lân giáp của Hoàng Tuyền Đế Long dường như phát ra một chút hồng quang.

"A? Vật này đối với Đế Long cũng có tác dụng sao? Vừa vặn nhất cử lưỡng tiện."

Nhìn thấy điều này, Lục Khiêm có lòng tin rất nhiều. Không cần lo lắng hấp thu không hết. Hắn ngược lại muốn xem xem lần này Hoàng Tuyền Đế Long mang đến biến hóa gì.

Ầm!

Năng lượng rót vào bên trong đan điền. Ở sâu trong đan điền, ngoại trừ Kim Đan, bên dưới còn có một đám mây đỏ. Đám mây đỏ giống như tinh vân quanh quẩn xung quanh tinh thần. Đi vào xa hơn một chút, liền có thể trông thấy từ bảy mươi hai tấm Bản mệnh phù lục tạo thành phù trận. Bảy mươi hai tấm phù lục mỗi tấm đều tản ra kim quang, tượng trưng cho toàn bộ tế luyện xong xuôi. Hiện tại, chỉ còn một bước nữa là tiến vào cảnh giới Chân Đan.

Theo năng lượng rót vào, tinh vân đỏ thẫm toả hào quang rực rỡ. Hình như có thứ gì đó đang nổi lên. Lúc này còn thiếu một chút năng lượng. Lục Khiêm lúc này thuộc về cảnh giới thăng cấp cưỡng ép. Cần hấp thụ một lượng lớn năng lượng. Phượng Hoàng tinh huyết này quả thực kinh khủng, chỉ sợ không phải là Phượng Hoàng bình thường.

Chít!

Trong đan điền trống rỗng, đột nhiên vang lên một tiếng kêu bén nhọn. Ngọn lửa đỏ rực soi sáng cả không gian đen như mực. Giống như mặt trời giáng xuống thế gian. Bên trong hỏa diễm là một con Phượng Hoàng đang tắm trong lửa. Phượng Hoàng sống động như thật, giống như một sinh vật sống. Chân Hỏa dường như muốn thiêu rụi mọi thứ trong đan điền. Toàn bộ trong đan điền đều là Hỏa Vân. Chỉ có Kim Đan phát ra kim quang mới có thể chống lại nó. Pháp lực điên cuồng tiêu hao, Kim Đan ảm đạm, lờ mờ chấn động. Phượng Hoàng hoành hành bên trong đan điền, hung ác không gì sánh được. Ngay cả sức mạnh của Kim Đan cũng bị đè ép. Đây là một chút chân ý Phượng Hoàng tinh huyết để lại. Chỉ cần hủy đi điểm chân ý này, là có thể hấp thu toàn bộ lực lượng tinh huyết.

Rống!

Ngay tại thời điểm Phượng Hoàng đắc ý, một bên khác truyền đến một tiếng gào thét kinh thiên động địa. Sóng âm đánh tan Hỏa Vân, Hoàng Tuyền Đế Long nhảy ra khỏi U Minh. Thân thể dài ba ngàn trượng, Ám Kim long lân, hai sừng nhọn dữ tợn, và đôi mắt hung dữ của Đế Vương, tất cả đều cho thấy sức mạnh của con rồng này.

Một rồng một phượng, đại chiến hết sức căng thẳng. Dù sao cũng là địa bàn của Hoàng Tuyền Đế Long, lại thêm Phượng Hoàng tinh huyết chỉ là một ý niệm, rất nhanh rơi vào thế hạ phong. Sức mạnh của Phượng Hoàng dần dần bị phù lục hấp thu. Một viên Đan dược đỏ thẫm sắp được ngưng tụ ra. Đến lúc đó, đan điền sẽ xuất hiện thiên cổ kỳ cảnh của Song Nhật Đồng Thiên.

Đương nhiên, trước đó còn phải độ kiếp. Phù lục chi đạo là một con đường khác, cho nên phải độ kiếp như thường. Nếu như song tu thậm chí là đa tu không ngoài định mức độ kiếp, vậy trong thiên hạ, mọi người đều song tu.

Phong Kiếp còn chưa trải qua. Nếu vượt qua Phong Kiếp, tiến độ ngang hàng với Diêm La chân thân, như vậy Hỏa Kiếp tương lai sẽ là hai hợp một.

【VIP】 Song Nhật Đồng Thiên(2)

Rủi ro tăng theo cấp số nhân. Đây cũng là lý do tại sao song tu rất mạnh, nhưng rất ít người song tu. Dù sao một đạo thiên kiếp cũng không thể vượt qua, huống chi là Thiên Kiếp có sức mạnh hai trong một. Thời điểm đan dược cô đọng, toả ra khí tức dẫn tới kiếp vân.

…

Ngoại giới. Mưa gió nổi lên, lôi vân trùng điệp. Đám người không biết rõ đây là kiếp vân, tưởng là hiện tượng thời tiết bình thường. Sự chú ý của bọn họ cũng không phải cái này. Bốn canh giờ trôi qua. Tất cả mọi người có vẻ hơi mất kiên nhẫn, trong lòng không có bất kỳ tâm trạng gì, có thì chỉ là chấn kinh.

“Đây là sắp thức tỉnh huyết mạch gì vậy? Không phải là pháp trận sai lầm chứ.” Đôi mắt đẹp của Đại công chúa Phi Âm hiện lên một tia nghi hoặc.

Thời gian dài như thế, không thể thức tỉnh huyết mạch Phượng Hoàng.

Mà nàng cũng đã nhìn thấy, người này gan nhỏ như chuột, nhu nhược không chịu nổi. Bằng chứng của hai bên cũng chứng thực người này xác thực bình thường không có gì nổi bật. Khả năng duy nhất chính là pháp trận đã mất hiệu lực.

Nghe đến đó, Thiên Nga cũng hơi nghi ngờ, có phải pháp trận đã xảy ra điều gì không ổn. Nếu không thì tiểu tử này

cũng quá khoa trương rồi.

Thiên Nga nhắm mắt lại, cảm ứng mở Linh pháp trận và hổ phách tinh huyết ở sâu trong pháp trận. Thứ này lão đã nghiên cứu rất nhiều năm, mỗi lần đều không có bất kỳ manh mối nào. Xem xét cẩn thận một hồi, không có vấn đề gì.

Lúc này, trong lòng Thiên Nga hơi động, chỉ thấy mây đen trên bầu trời càng ngày càng dày. Đây rõ ràng chính là dấu hiệu sắp độ kiếp.

"Ai độ kiếp?" Thiên Nga nghi hoặc, trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ khó tin.

Sẽ không phải là…

Lão đặt ánh mắt trên người Lục Khiêm, sau đó lại điều tra chi tiết pháp trận. Không nhìn thì không biết rõ, nhìn một cái lại giật mình. Những gì vừa mới nhìn thấy toàn bộ là huyễn tượng. Tinh huyết bên trong pháp trận gần như bị mất đi.

"Thật là con chó to gan!" Thiên Nga mạnh mẽ thét dài, thân hình hóa thành một con Thiên Nga to lớn. Bay lên chín vạn dặm như diều gặp gió. Hai cái cánh khẽ vỗ, phong bạo vô biên cuốn tới.

Vòi rồng nối liền với đất trời, mang theo một cỗ khí tức mang tính hủy diệt.

"Ha ha, phụ thân cuối cùng cũng ra tay, nghiệt súc gian lận này cuối cùng cũng rơi vào báo ứng."

"Đúng đấy, tâm thuật bất chính, còn muốn giở trò trước mặt phụ thân, chết cũng không biết rõ mình chết như thế nào."

Đám người lặng lẽ cười lạnh, đánh chết bọn hắn cũng không dám tin tưởng, đứa con thứ đê tiện này là bằng bản lĩnh thật sự chèo chống lâu như vậy. Điều này rõ ràng là không thể nào.

“Phu quân, chàng nhất định phải chống đỡ được.”

Ở một nơi hẻo lánh, Hà âm thầm cầu nguyện. Thời điểm vòi rồng rơi xuống. Xảy ra một việc ngoài ý muốn.

Xoạt!

Ánh sáng màu lửa đỏ khiến tất cả mọi người đều không thể mở mắt.

Chít! Tiếng chim kêu thanh thúy truyền khắp bốn phương. Thanh âm ưu mỹ, tựa như tiên nhạc. Đám người vô thức ngẩng đầu, không khỏi bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Đây là một con Phượng Hoàng hỏa hồng. Đầu gà, cằm yến, cổ rắn, mai rùa, đuôi cá, ngũ sắc… Ưu mỹ vĩ đại, thần thánh uy nghiêm.

Huyết mạch cao quý nhất của hậu duệ bách điểu là Phượng Hoàng. Khoảnh khắc nhìn thấy Phượng Hoàng, sự tôn kính xuất phát từ nội tâm suýt chút nữa làm bọn họ quỳ xuống ngay tại chỗ. Thời điểm bọn họ khá hơn một chút, tất cả những người bên dưới sớm đã quỳ xuống. Thần phục bầu trời, vua của các loài chim.

Hỏa diễm hình thành hỏa cầu thật lớn, đánh tan vòi rồng tại chỗ, tiến tới bao phủ Thiên Nga, trong biển lửa truyền đến kêu thảm của Thiên Nga.

“Không thể nào! Lạc chỉ là Luyện Khí bình thường, tại sao có thể có lực lượng cường đại như vậy.”

“A! Đến cùng là ai?”

Chúng tử nữ không dám tin, việc xảy ra ngày hôm nay đã làm tam quan của bọn họ rơi mất một chỗ.

Ầm!

Một con Thiên Nga màu trắng bay ra từ bên trong hỏa diễm, biển lửa nổ tung, rơi xuống như những hạt mưa. Đám người phía dưới thành trì chạy tứ tán.

"Ta là Hỏa Phượng Hoàng Lạc, Phượng Hoàng là Hoa, sau này ta là Hoa Lạc, Thiên Nga, ta báo thù cho mẫu thân!"

Phượng Hoàng miệng nói tiếng người, lời nói ra lại khiến cho người ta khiếp sợ.

"Lạc!"

Huynh trưởng của Lạc lệ nóng doanh tròng, huynh đệ của mình rốt cuộc cũng có tiền đồ.

Soạt!

Lại là một biển lửa bao phủ Thiên Nga. Lúc này, kiếp vân đã tích lũy xong xuôi. Thiên Kiếp ấp ủ, không đến mười hơi thở sẽ rơi xuống.

"Ha ha! Thiên Kiếp tới, xem ngươi làm sao bây giờ!"

Thân hình của Thiên Nga đột phá biển lửa, bay cao lên Cửu Thiên, đồng thời đắc ý cười to.

"Làm sao bây giờ?"

Lục Khiêm mỉm cười, cánh phượng chấn động, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Thiên Nga. Thừa dịp trước khi Thiên Kiếp rơi xuống kéo người này xuống chẳng phải là được rồi sao.

Ầm!

Chiếc mỏ Phượng Hoàng ấp ủ một hỏa cầu đỏ tươi. Trung tâm của hỏa cầu là một thanh bảo kiếm luyện trong lửa.

Đây là Nhân Hoàng kiếm. Trực tiếp đánh vào tim Thiên Nga, vẻ mặt của gia hỏa không ai bì nổi này đột nhiên thay đổi.

【VIP】 Núi đao kiếm thụ, hoả che hàn băng

Ầm!

Thân hình Lục Khiêm bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Thiên Nga. Nhân Hoàng kiếm cuốn theo Phượng Hoàng Chân Hỏa, hung hăng đâm vào tim của Thiên Nga. Nóng bỏng bá đạo, hư không chấn động! Tiếng kêu đắc ý của Thiên Nga đột ngột im bặt. Không dám tin quay đầu lại nhìn qua Lục Khiêm.

Soạt!

Những chiếc lông vũ màu trắng bay trên mặt đất, Thiên Nga biến thành hình người rồi nặng nề rơi xuống đất.

Ầm!

Rơi xuống tạo thành một cái hố to trên mặt đất.

"Không thể nào!" Thiên Nga mở to mắt sau đó liền ngất đi. Tuyệt đối không ngờ lại là một kết quả như vậy. Hoa Lạc mặc dù là huyết mạch Phượng Hoàng, dù sao lần đầu thức tỉnh, cũng chẳng mạnh đến đâu. Không ngờ mọi chuyện lại kết thúc như thế này.

Không nghĩ tới một chiêu đã chế phục được lão.

Sau khi hạ được Thiên Nga, Phượng Hoàng lạnh lùng quét sạch mọi người. Sát khí trong đôi mắt đỏ rực khiến mọi người có cảm giác như rơi vào động băng. Trong lòng lại không có bất kỳ sát khí hay ghen ghét nào, chỉ có sợ hãi và kính sợ. Đây là áp chế tới từ ở huyết mạch. Làm cho trong lòng bọn họ không thể nào sinh ra một chút phản kháng.

Ầm! Bí Phong ngàn trượng rơi xuống. Rơi xuống trên người Phượng Hoàng, cuồng phong xé tan hỏa diễm, thổi bay những chiếc lông Phượng Hoàng bay tứ tung. Lông vũ rơi xuống đất, hóa thành biển lửa hừng hực.

"Chạy mau!"

"Chạy đi!"

Cửa thành bốc cháy gây hoạ đến cá trong ao, đám người cuống quýt chạy trốn, căn bản không dám có một chút tâm tư đục nước béo cò.

Những người con của Thiên Nga thành chủ muốn chạy trốn, thế nhưng bọn hắn phát hiện thân thể không động đậy được, giống như bị pháp thuật gì đó khóa lại, vì vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Khiêm độ kiếp. Trong lòng tràn ngập sợ hãi đối với tương lai.

Đại công tử tay chân đều là mồ hôi lạnh, vừa nghĩ tới hành động thường ngày của mười huynh muội bọn họ, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Sợ Lục Khiêm tìm bọn họ gây phiền phức, phụ thân cũng bị chế phục, bọn họ cũng chỉ có thể mặc người chém giết. Nhưng nhìn thấy Hà ở một bên, trong lòng Đại công tử có mưu đồ.

Lục Khiêm tắm rửa ở trong Bí Phong. Lửa giúp gió thổi, hoả diễm trên cơ thể Phượng Hoàng càng thêm mạnh mẽ. Bí Phong hoành hành trong lục phủ ngũ tạng. Nhưng không thể theo kịp tốc độ hồi phục của cơ thể.

Bản thân thể chất của Phượng Hoàng có chức năng hồi phục, lại thêm Diêm La chân thân. Ba đạo Bí Phong liên tiếp ập xuống, cũng không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hắn.

Đạo thứ tư, đạo thứ năm…

Đạo hạnh chậm rãi gia tăng, trên thân Phượng Hoàng tỏa ra kim quang.

Một ngàn chín trăm năm… Hai ngàn năm… Đột phá cửa ải lớn hai ngàn năm.

Theo Thiên Kiếp rơi xuống, đạo hạnh vẫn đang lên cao.

Ầm!

Theo một đạo Bí Phong cuối cùng rơi xuống. Gió lốc màu xanh bao phủ Lục Khiêm. Cả tòa thành trì ầm vang sụp đổ, người không kịp chạy trốn đều bị chôn ở phế tích. Ngược lại, tất cả những đứa con của Thiên Nga đều sống sót nhờ cấm chế. Giờ khắc này, tất cả mọi người quên an nguy của mình, nhao nhao cầu nguyện trong lòng. Dĩ nhiên không phải phương hướng tốt, mà là hy vọng Lục Khiêm lập tức chết đi.

Đáng tiếc kết quả làm cho bọn họ thất vọng. Theo mây đen tán đi, thân thể của Hỏa Phượng Hoàng đập vào tầm mắt đám người, ngoại trừ vết thương lớn nhỏ trên bề mặt cơ thể, không thể nhìn thấy những vết thương chí mạng khác.

“Quả nhiên, Diêm La chân thân vượt qua một lần Phong Kiếp, sức chống cự tối thiểu đối với Phong Kiếp lên cao tám phần.”

Phượng Hoàng mở hai mắt ra. Lần này độ kiếp so với lần trước thuận lợi hơn nhiều. Chủ yếu vẫn là vượt qua một lần. Lại một lần nữa có vẻ chẳng phải phí sức, mà Diêm La chân thân đã có sức chống cự nhất định đối với Phong Kiếp.

Lại thêm hóa thân thành Phượng Hoàng, trên cơ bản có thể thuận lợi vượt qua. Lần này không chỉ có đạt được song đan, khiến cho đạo hạnh gia tăng đến hai ngàn năm trăm năm, càng quan trọng hơn là học được một hình dạng cơ thể mới. Hai loại hệ thống này hợp nhất, mang đến uy lực cũng không phải đơn giản như một cộng một.

Ví dụ như…

Lục Khiêm ngẩng đầu, nhìn Thiên Nga chẳng biết từ lúc nào đã bay đến độ cao vạn trượng.

“Xuống đây!”

Lục Khiêm chợt quát một tiếng, thân thể biến thành bộ dạng của Lạc.

Soạt!

Thân hình nhanh chóng cất cao. Trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng!

“Ách! Không muốn!”

Thiên Nga bất ngờ bị tóm cổ khiến lão kêu như vịt. Cả người trực tiếp bị kéo xuống. Hung hăng quẳng xuống đất, cả buổi không có động tĩnh.

Lục Khiêm trở lại kích thước bình thường của mình, chậm rãi đi tới trước mặt Thiên Nga.

Đây là tuyệt chiêu của hắn — Pháp Thiên Tượng Địa.

Thất Thập Nhị Biến có một chiêu tên là Pháp Thiên Tượng Địa, có thể để cho hình thể của người ta biến lớn. Mà Diêm La chân thân cũng có thể khiến hình thể của người ta biến lớn. Cả hai hợp nhất, hình thể trực tiếp lên đến vạn trượng. Không hề thua kém Huyền Lão Hắc Đế được vinh danh là Quỷ cao ngàn vạn trượng chút nào. Đương nhiên, phương diện lực lượng khẳng định không sánh bằng Huyền Lão Hắc Đế, chí ít phương diện hình thể vẫn có ưu thế. Có thể trên đất bằng không rõ ràng.

Một khi lên đến khoảng không vô biên, sẽ biết lợi thế của hình thể lớn như thế nào. Nhưng Lục Khiêm cũng chưa bao giờ đến đó nên không biết rõ cụ thể là cái dạng gì.

【VIP】 Núi đao kiếm thụ, hoả che hàn băng(2)

Đi đến bên cạnh Thiên Nga, Lục Khiêm ngồi xổm xuống.

“Nhường vị trí thành chủ cho ta, buông ra thể xác tinh thần, phụng ta làm chủ.”

“Không thể nào, ta là cha ngươi! Ngươi không được lỗ mãng!” Thiên Nga nghiêm khắc mắng.

Nội tâm Thiên Nga như sụp đổ, đồ vật tìm kiếm nhiều năm như vậy, lại bị nghịch tử này mượn gió bẻ măng, hiện tại còn cướp đoạt chức thành chủ.

“Vậy ngươi đành phải chết rồi, coi như lấy danh nghĩa báo thù cho mẫu thân.” Lục Khiêm cười một tiếng. Lòng bàn tay ngưng tụ ra một đạo quang mang đỏ thẫm. Đây là Đại Nhật Chân Hỏa, từ sau khi nuốt Phượng Hoàng tinh huyết, Hoàng Tuyền Đế Long có thêm một đạo thần thông này.

Mắt thấy khí tức càng ngày càng nguy hiểm, Thiên Nga rốt cục không kiềm chế được.

“Ta đầu hàng! Tặng cho ngươi được chưa!”

Tiểu tử này vậy mà là chân nhân.

“Tốt, buông ra thể xác tinh thần!”

Thiên Nga ngoan ngoãn làm theo.

Xoạt!

Một đạo cấm chế đi vào tâm trí của Thiên Nga.

Lần này, Lục Khiêm cuối cùng đã khống chế lại được Thiên Cực thành. Đi đến bên cạnh mấy đứa con, Thiên Nga đi theo phía sau. Cảnh tượng này đã mang lại cho mọi người xung kích cực lớn. Nhìn thấy ánh mắt của Lục Khiêm, đám người nhao nhao cúi đầu xuống. Chỉ có huynh trưởng Kinh và thê tử Hạ có vẻ mặt hưng phấn.

Lục Khiêm gật đầu với bọn họ, sau đó nhìn về phía đám người, cười nói: "Chuyện cũ trước đây sẽ bỏ qua, sau này ta sẽ làm chủ, nếu như không tuân theo, đừng trách ta không khách khí."

Lời nói bình thản, còn hiện lên một tia sát khí.

"Bái kiến thành chủ đại nhân!" Tam công tử dẫn đầu nửa quỳ xuống hành lễ.

"Phi Âm bái kiến thành chủ đại nhân!" Sau đó là đại công chúa Phi Âm. Dưới sự lôi kéo của họ, đám người nhao nhao quỳ xuống thần phục.

Thiên Nga đứng sau nhìn thấy mà mí mắt giật giật điên cuồng, đám nghịch tử này, lão tử còn chưa có chết, tốt xấu gì cũng phải cho chút thể diện chứ.

Thành chủ mới nhậm chức, công cuộc trùng kiến thành trì cũng diễn ra sôi nổi.

Trong thư phòng Thành chủ. Lục Khiêm lấy ra một hạt châu, bên trong là Đệ Nhất Vô Lượng nhiều ngày không gặp.

"Tìm cho ngươi một bộ nhục thân, nhục thân của Thiên Nga như thế nào?"

Thiên Nga nói như thế nào cũng là hậu duệ Phượng Hoàng, dị chủng trời sinh.

"Có thể thực hiện sao?" Đệ Nhất Vô Lượng có chút kích động.

“Đương nhiên.”

Thời điểm biết được nhục thân này là một nhi tử nào đó của Thiên Nga, Lục Khiêm hạ quyết tâm phải tìm một thủ hạ để thay thế người này.

“Được.” Đệ Nhất Vô Lượng nặng nề gật đầu.

Ba ngày sau. Thiên Nga bị thay thế thành công.

Diễm Tâm Kim Cung. Một đạo nhân khoác trên người Bạch Vũ ngồi ở trong ngọn lửa. Người này chính là Thiên Nga. Dưới cái nhìn chăm chú của Lục Khiêm, Thiên Nga từ từ tỉnh lại. Hiện tại là Đệ Nhất Vô Lượng.

Chuyện thứ nhất khi Đệ Nhất Vô Lượng tỉnh lại, chính là nói: “Đại nhân, ta đã nhìn thấy một số cảnh tượng trong trí nhớ của người này.”

“Cảnh tượng gì?”

Trường Xà phun lửa, Thiết Cẩu phun khói.

Núi đao kiếm thụ, hoả che hàn băng.

Đinh vàng kéo lưỡi, rìu sắt cắt ngực.

Nuốt lửa ăn độc, tàn sát cơ thể.

Đệ Nhất Vô Lượng chậm rãi đọc lên một bài thơ.

Tam đồ mịt mờ không siêu độ, đêm dài sâu xa thăm thẳm đang khảo hồn.

Địa Ngục giây lát đều giải thoát, một lòng cung kính Đại Từ Tôn.

Miêu tả ra cảnh tượng này, Đệ Nhất Vô Lượng đọc lên một bài thơ.

“Ngươi thấy thế nào? Vì sao mấy ngày trước Thiên Nga không nói?” Lục Khiêm nghi ngờ nói.

Thiên Nga trên cơ bản bị mình khống chế, hẳn là sẽ không giấu diếm mới đúng.

"Ta cũng không biết rõ, hẳn là trước kia Thiên Nga cũng không biết rõ, hoặc là nói trong lúc vô tình nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ là bị lực lượng nào đó che đậy cảm giác, chỉ lưu lại ở trong tiềm thức." Đệ Nhất Vô Lượng nói.

Trên thế giới quả thực có một loại trận pháp như thế. Tu vi không đạt đến cảnh giới nhất định thì người sau khi nhìn thấy sẽ quên mất, hoặc là vô ý thức giả vờ không nhìn thấy. Ví dụ như những con đường tối tăm trong thành trì, nhưng không người phàm nào có thể nhìn thấy chúng.

"Trường Xà phun lửa, Thiết Cẩu phun khói…"

Cảnh tượng này Lục Khiêm từng nhìn thấy trong ghi chép ở Minh phủ. Đây là cảnh của Hoàng Tuyền Địa Ngục. Cũng là cảnh tượng khi Thiên Hà đạo nhân lĩnh ngộ Tuyên Cổ đạo tàng.

Cảnh tượng Địa Ngục giống như huyễn tượng, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác chân thực không gì sánh được, cho nên Thiên Hà đạo nhân đã ghi lại.

Truyền thừa của Minh phủ có quan hệ rất lớn với Bạch Diện Âm Quân. Chẳng lẽ cái này chính là nơi Bạch Diện Âm Quân chôn thân?

"Đại Từ Tôn… Tạm thời gọi ngươi là Đại Từ Tôn đi." Lục Khiêm thầm nghĩ nói. Cuối cùng cũng biết rõ thân phận của người này.

"Ở chỗ nào?" Lục Khiêm tiếp tục hỏi.

"Đáy vực phía tây nam bên ngoài thành." Thiên Nga đã từng bay đến nơi đó khi thức tỉnh. Trong lúc vô tình liếc qua, mặc dù sau đó quên lãng, nhưng một màn này đã chôn thật sâu ở trong đầu.

“Được rồi, ta ở lại nơi này bế quan, ngươi trước đi sắp xếp nhân thủ thăm dò. Dùng thủ đoạn của ngươi khống chế bọn hắn.”

Lần này Lục Khiêm cũng không mang Yêu Nguyệt Tập Nguyệt tới. Hai người họ đã được đưa đến Huyết Phù bên kia trước khi bế quan. Hiện tại các nàng mới là Tu La, tương đương với cảnh giới Đạo Cơ. Không có trợ giúp quá lớn đối với mình. Chỉ sợ đến cảnh giới Đại A Tu La mới có thể giúp được một chút.

【VIP】 Thiên Đế Phá Thành phù

“Rõ!” Đệ Nhất Vô Lượng lùi xuống dưới. Trước kia trong lòng đối Lục Khiêm hơi có chút không phục, hiện tại cũng là tâm phục khẩu phục. Dù sao thời kỳ đỉnh phong của lão, cũng mới chỉ là Tích Kiếp chân nhân. Lục Khiêm trong thời gian ngắn đã đạt được Phong Kiếp, làm sao mà lão không vô cùng kính nể được.

Thời gian mấy ngày nay. Lục Khiêm luôn ở trong Diễm Tâm Kim Cung nghiên cứu lợi ích mà Phượng Hoàng tinh huyết mang lại. Đầu tiên là Hoàng Tuyền Đế Long có thêm thần thông phóng thích Đại Nhật Chân Hỏa. Chân Hoả này xông ra một lực phá hoại mạnh mẽ, lại mang theo tính phụ cốt của Hoàng Tuyền Âm Độc, tạm thời có thể gọi là Thái Dương Ma Hoả. Đồng thời nhận vết thương trí mạng nhưng có thể phục sinh bên trong hỏa diễm, khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Tiếp theo là phù đan luyện thành. Lúc này trong đan điền của Lục Khiêm có thêm một cảnh Nhất Kim Nhất Hồng Song Nhật Đồng Thiên, vô cùng đẹp đẽ. Còn có Pháp Thiên Tượng Địa do phù đan mang tới. Cùng Diêm La chân thân kết hợp cũng coi như là hổ thêm cánh. Và dị năng của Đỗng Sát Thần Nhãn ở mi tâm.

Ma hỏa, Đỗng Sát Thần Nhãn và Pháp Thiên Tượng Địa đều móc nối với đạo hạnh, không cần bỏ ra thời gian để tu hành độ thuần thục. Ba môn này đã nâng cao lực chiến đấu

của mình lên rất nhiều. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm câu thông với Hoàng Kim Giám bên trong Thức Hải.

Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến phù lục (7/100000)

Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn (đại thành 52/15000)

Hoàng Tuyền Kinh Đồ * Hỏa Kiếp Thiên (15245/200000)

Hiện tại chỉ có ba công pháp này cần tăng độ thuần thục lên. Thất Thập Nhị Biến cần tu luyện bảy mươi hai lần, cho nên tổng cộng có bảy trăm hai mươi vạn khắc độ. Có thể cần thời gian mấy trăm năm để hoàn thành. Còn lại cũng không cần nhiều lời, về cơ bản đều có thể hoàn thành trước khi Thiên Kiếp. Dựa theo suy đoán của Lục Khiêm, cần thời gian khoảng ba trăm năm là có thể chủ động dẫn kiếp đến độ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tất cả tài nguyên tu luyện đều được quản lý thích hợp, nếu không thì không có cách nào tu hành.

Gạt những suy nghĩ lung tung trong đầu sang một bên, Lục Khiêm lập tức trở lại hiện thực. Đi vào phòng luyện công bên trong Kim Cung. Trong căn phòng mờ tối đốt Trường Minh đăng ố vàng. Trước mặt là một cái bàn Bát Tiên. Trên bàn trưng bày hương nến, giấy vàng, đàn hương, phù mực, Yêu Hào bút…

Thắp nến đàn hương lên. Trong phòng lại thêm một đạo quang mang lờ mờ. Khói xanh lượn lờ dâng lên, Lục Khiêm nhắm mắt suy ngẫm, sau đó cầm lấy bút lông, chấm một chút phù mực, nhanh chóng bắt đầu viết trên giấy vàng.

Hắn muốn vẽ phù. Vẽ mấy tấm Thiên Đế Phá Thành phù. Phù này chuyên phá cấm chế, bởi vì đẳng cấp rất cao, chỉ có Nguyên Thần mới có thể cảm ngộ Vân Triện. Vân Triện cao cấp hơn một chút so với phù lục thông thường. Đó là văn tự

phù lục được lưu truyền từ thời kỳ Thượng Cổ, có thể trực tiếp câu thông với thiên địa, uy lực khá lớn.

Rất nhanh, Lục Khiêm một hơi đã vẽ xong mười tấm Thiên Đế Phá Thành phù. Phù này có thể phá bẫy tịnh, pháp trận, cửa thành các loại. Tên cổ là Thiên Đế Phá Thành. Đương nhiên, tên êm tai mà thôi, thật ra cũng không có nhiều bản lĩnh như vậy. Lại vẽ thêm mười tấm, tất cả hai mươi tấm.

"Rốt cuộc cũng xong." Lục Khiêm đặt bút lông xuống, lẳng lặng chờ đợi mực khô.

Nhanh chóng cất phù lục đi, Lục Khiêm bước ra khỏi cửa.

Một bên khác, một nơi cách Thiên Cực thành không xa. Bầu trời ở đây bay lên một đạo độn quang. Độn quang này màu đỏ tím, bên trong là một nam tử mặc áo bào đỏ, đội mũ quan.

Đây là Thái Âm Tả Kinh Chủ Trung Phủ. Bay một lát, Tả Kinh Chủ Trung Phủ ngừng lại. Dò xét xung quanh, nghi ngờ nói: "Kỳ quái, rõ ràng ở gần đây."

Lục Khiêm vừa rồi sử dụng Vạn Trượng Pháp Thân, không cẩn thận bị Tả Kinh Chủ phát hiện, thế là người này chạy tới.

A, tìm được rồi. Trung Phủ điều tra một phen, vậy mà ở phía dưới tìm thấy dấu chân nhân loại hoạt động. Mà số lượng lại rất nhiều. Xem ra gần đây có một thành trì.

Soạt!

Thân ảnh Trung Phủ biến mất ngay tại chỗ.

Vương triều Câu Ly là người nước ngoài, ở chỗ này hai mắt bôi đen, tìm người rất dễ dàng. Chỉ chốc lát, phía trước xuất hiện một tòa thành trì. Thành trì rách tung toé, có mấy bách tính xúc cát chuyển đá, tu sửa tường thành cùng những kiến trúc khác.

“Đúng là nơi này.” Trong lòng Trung Phủ nghĩ thầm.

Người gây ra bao nhiêu thiệt hại chắc là cự nhân cao vạn trượng vừa rồi. Huyền Lão Hắc Đế được xưng là Quỷ cao ngàn vạn trượng, người này có lẽ là đồ đệ của gã. Bắt được người này, nói không chừng có thể điều tra ra bí ẩn của Đại Minh Hương. Điều kiện tiên quyết là bắt sống, hiện tại vẫn không nên đánh rắn động cỏ, thân hình của Trung Phủ từ từ biến mất. Sau đó lặng yên tiến vào trong thành.

Một bên khác, thư phòng trong phủ thành chủ.

Soạt!

Một con Phượng Hoàng Thần Điểu màu trắng giống như thiên nga bay vào thư phòng, hóa thành Bạch Vũ nam tử.

“Đại nhân, đã tìm được. Ở ngay dưới đáy vực. Thám tử phái đi mất trí nhớ toàn bộ, tại hạ thông qua sưu hồn, đại khái vẽ ra địa đồ.” Nói rồi, Đệ Nhất Vô Lượng đưa qua một tấm địa đồ.

【VIP】 Thiên Đế Phá Thành, Hắc Bạch Vô Thường

“Đây là Địa Ngục?” Lục Khiêm nhướng mày, địa đồ này là từ trên xuống dưới. Phía trước là Trường Xà phun lửa và Thiết Cẩu phun khói, xuống dưới là núi đao biển lửa. Lại xuống dưới nữa thì không thể nhìn rõ.

Lúc này, Lục Khiêm bỗng nhiên thu hồi địa đồ, liếc nhìn Đệ Nhất Vô Lượng.

Soạt!

Một nam tử mặc quan phục xuất hiện từ trong hư không. Thời điểm nam tử nhìn thấy Lục Khiêm, lập tức lách mình đến bên cạnh Lục Khiêm, đầu ngón tay ngưng tụ một tia ô quang, ô quang mang theo một tia mang tính hủy diệt. Đồng thời một cái dây thừng đen nhánh bay ra từ trong tay áo, dây thừng trói hai người Lục Khiêm lại, không thể dùng pháp lực được.

“Đừng nhúc nhích! Ta hỏi ngươi đáp!”

“Đại đại . . đại nhân, mời ngài nói đi.” Vẻ mặt Lục Khiêm hoảng sợ.

Bộ dạng hiện tại của hắn vẫn là Lạc, vì vậy không cần lo lắng bị hãm hại. Từ khi đạt được Thất Thập Nhị Biến phù đan, những người khác không có con mắt đặc biệt hoặc là đạt tới Nguyên Thần trên cơ bản sẽ không phát hiện sơ hở.

“Tòa thành trì này có phải bị một nam tử cao vạn trượng phá hủy?”

“Vâng! Chính là người này.” Lục Khiêm nói chắc chắn: “Mà hắn còn cầm địa đồ.”

“Địa đồ gì?” Ánh mắt Trung Phủ sáng lên.

“Giống như là tiên nhân động phủ gì đó, tại hạ từng điều tra mấy lần, không có chỗ đặc biệt gì khác, ta hoài nghi là giả.” Lục Khiêm nghi ngờ nói.

“Nhanh! Dẫn ta tới đó!”

Vẻ mặt Trung Phủ hơi đỏ lên, nội tâm kích động.

Đây là Đại Minh Hương của Âm Cảnh thiên cung, nơi có bảo vật khắp nơi trong truyền thuyết. Người này không tìm được cũng không có nghĩa là không có, con dế nhũi vừa mới tiến vào Chân Đan này làm sao có thể hiểu được những thứ này.

“Được, đại nhân đừng giết ta, ta đưa ngươi tới.” Vẻ mặt Lục Khiêm hơi khẩn trương.

“Đương nhiên, làm sao ta lại giết ngươi chứ?” Sắc mặt Trung Phủ cổ quái, lập tức lấy ra hai viên đan dược màu đỏ tươi từ trong túi Càn Khôn.

“Hai người các ngươi ăn hết, ta sẽ không giết các ngươi.”

Mặt Lục Khiêm lộ vẻ khó xử, cuối cùng vẫn gian nan để vào trong miệng, gian nan nuốt xuống.

Kim Đan vào miệng tan đi, nhiệt lượng nóng rực giống như nham thạch, giống như bụi gai đen như mực, quấn chặt dọc theo các tĩnh mạch Thái Âm của phổi và bàn tay.

“Đừng giở trò, chỉ cần ta nghĩ, ngươi sẽ đứt gãy kinh mạch mà chết, biết không?” Vẻ mặt Trung Phủ đột nhiên biến sắc, hừ lạnh một tiếng. Cái này không giống với cấm chế bình thường. Cấm chế bình thường dễ dàng bị phá giải. Tuyệt chiêu độc môn này hầu như sẽ không có người phá giải được.

Có thể gã không biết chính là, Thái Dương Ma Hoả của Lục Khiêm có thể trong nháy mắt đốt cháy sạch sẽ, cũng không cần sợ làm kinh mạch bị thương. Kinh mạch huyết nhục của Diêm La chân thân còn mạnh hơn pháp bảo thông thường.

"Không dám, tại hạ đưa ngươi tới." Lục Khiêm vội vàng cúi đầu xuống.

Sau đó ba người bay lên không bắn ra ngoài cửa, đạp lên những đám mây cách đó hơn mười dặm.

Nơi mà Lục Khiêm dẫn gã đến chính là nơi vừa rồi mọi người phát hiện ra Địa Ngục đồ cảnh. Bản đồ nơi này đã được Lục Khiêm ghi nhớ sâu sắc. Chưa đến một lát cả ba đã nhìn thấy một vực thẳm bên dưới. Mọi người đứng trên mép vực, cuồng phong gào thét, âm phong từng cơn. Bên dưới tối đen như mực, không thể nhìn thấy những thứ cụ thể.

Trung Phủ phất ống tay áo một cái, cuồng phong thổi tan sương mù phía dưới.

Với con mắt của mọi người, có thể nhìn thấy vực thẳm một cách rõ ràng. Phía dưới vẫn trống trơn như vậy.

Trung Phủ cười giả dối, nói: "Ngươi đi xuống xem một chút."

"Cái này…"

Đối mặt với ánh mắt giết người của Trung Phủ, Lục Khiêm miễn cưỡng đi xuống.

Soạt!

Thân hình bay vào vực sâu vạn trượng. Ánh mắt Trung Phủ nhìn chằm chằm vào thân ảnh của Lục Khiêm, không buông tha bất kỳ chi tiết nào, chỉ sợ tiểu tử này giở trò.

Đệ Nhất Vô Lượng đứng ở sau lưng nhìn xem, nụ cười cứng ngắc, đáy mắt hiện lên một tia hoảng sợ. Đương nhiên,

bộ dáng này là giả vờ. Trong lòng đang chế giễu gia hỏa Trung Phủ này tự tìm đường chết.

Một bên khác, Lục Khiêm liên tục điều chỉnh điểm hạ cánh trong quá trình rơi, cần phải hạ cánh xuống biên giới của Địa Ngục đồ. Dựa theo kết luận tìm được trong thời gian này. Người bình thường sẽ không nhìn thấy Địa Ngục đồ cảnh. Lục Khiêm hiện tại cũng không nhìn thấy thứ này.

Trước mắt trống trơn như vậy, một mảnh hoang vu. Nhưng hắn biết rõ phía dưới nhất định có thứ gì đó. Một khi rơi vào phạm vi của Địa Ngục, chỉ sợ cũng phải bị Địa Ngục hành hạ.

Mượn sức gió làm yểm hộ, Lục Khiêm thành công bay chung quanh Địa Ngục đồ cảnh.

"Đại nhân, không có thứ gì!" Lục Khiêm hô lớn.

"Không thể nào? Người kia đi đâu rồi?" Vẻ mặt Trung Phủ vô cùng nghi hoặc. Sau đó cũng bay xuống, đi đến bên cạnh Lục Khiêm, theo sát phía sau là Đệ Nhất Vô Lượng. Đảo mắt nhìn xung quanh, quả thực không thấy một cái bóng người, chớ nói chi là động phủ gì đó.

"Ngươi xác định ở chỗ này?" Trung Phủ nhíu mày, một cỗ khí thế cường đại cuốn tới. Chỉ cần Lục Khiêm nói dối, gã sẽ lập tức ra tay đánh chết. Một cao nhân Hỏa Kiếp như gã, đối với Chân Đan phổ thông chẳng phải là dễ như trở bàn tay.

【VIP】 Thiên Đế Phá Thành, Hắc Bạch Vô Thường(2)

“Tuyệt đối không có, tiên nhân động phủ đúng là ở đây, người kia đoạt mất địa đồ, tại hạ không có cách nào lấy ra chứng cứ.” Lục Khiêm không sợ hãi chút nào đối mặt với gã.

“Rất tốt! Chỉ mong ngươi không có nói láo. Nếu không bản tọa sẽ bẻ gãy từng cái xương sườn của ngươi.”

Trung Phủ hừ lạnh một tiếng, lườm Lục Khiêm một cái: “Phế vật, đi trước đi!”

Lục Khiêm đi đến phía trước Trung Phủ. Đi được khoảng một trăm mét, bỗng nhiên dừng lại. Trung Phủ nghi hoặc tiến lên.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đại nhân, có lẽ ta đã tìm được người kia.”

“Ở đâu?”

“Ở ngay chỗ này.”

Lục Khiêm ngẩng đầu, cười xấu xa một tiếng, khuôn mặt đại biến.

“Không hay rồi!” Đồng tử Trung Phủ co rút lại. Vậy mà lại bị gia hỏa này lừa.

Ầm!

Thiên Địa Đại Ma Bàn hai màu trắng đen đè xuống, mang theo sức mạnh của vạn quân, sức mạnh phá hủy núi cao.

Một vệt sáng đỏ trên cơ thể Trung Phủ. Đây là pháp lực hộ thể, hồng mang chống đỡ một hồi, trong nháy mắt ảm đạm xuống, trở thành chất dinh dưỡng của Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Pháp lực hộ thể bị phá, theo sát mà đến là hỏa diễm đỏ bừng như máu. Hỏa diễm mang theo năng lượng nóng bỏng không gì sánh được bám vào phía trên Pháp Thân. Thông qua lỗ chân lông, tiến vào cơ bắp, mạch máu, lại theo huyết dịch chảy khắp toàn thân.

"A! Tạp chủng đáng chết!"

Thất khiếu của Trung Phủ phun lửa, vậy mà một cái tay chộp về phía Lục Khiêm.

Ầm!

Giờ phút này, thiên địa đại biến. Vì sao chuyển động, thời không điên đảo. Bầu trời đen như mực, mặt đất xám xịt. Bị ảnh hưởng bởi những thay đổi mạnh mẽ của thiên địa, Trung Phủ thậm chí quên động thủ.

Đại địa đen như mực mênh mông vô bờ. Ngọn núi bên cạnh như một cái gai đâm thẳng vào mây xanh.

Lúc này trên đỉnh núi đại ngàn đã sáng lên hai ngọn đèn đỏ. Mỗi đèn đỏ có kích thước mười trượng. Mấy ngàn đạo xích mang chiếu xuống.

Hai người bừng tỉnh đại ngộ, cái này không phải là ngọn núi gì, rõ ràng là một con Hắc Xà cuộn lại. Hắc Xà này to đến nỗi cuộn lại thành một ngọn núi.

"Gâu gâu gâu!"

Đại địa chấn động, trên đường chân trời xa xa hiện ra một đoàn bóng đen, đồng thời truyền đến tiếng chó sủa. Tiếng chó sủa ngày một to hơn, kèm theo đó là một luồng khói độc. Hai người vận dõi mắt lực nhìn sang. Chỉ thấy một con Hắc Cẩu

cao lớn cách đó không xa. Hắc Cẩu không tính là quá lớn so với Trường Xà, thân cao hai mươi trượng, toàn thân đen như mực. Làn da lóe ra quang trạch như kim loại. Hóa ra là một con Thiết Cẩu.

Soạt!

Thiết Cẩu há miệng, trong mồm có một cái ống sắt.

Xì xì xì!

Một âm thanh phun khí vang lên. Vậy mà trong miệng Thiết Cẩu phun ra khói độc màu xanh. Khói độc theo tứ phía bốn phương tám hướng, lan tràn về phía hai người.

Ầm ầm!

Bầu trời đen như mực bỗng nhiên trở nên đỏ rực. Nhiệt độ không khí dần dần lên cao. Mấy ngàn con rắn độc này vậy mà phun ra hỏa xà. Hỏa xà dần dần kéo dài, trăm trượng, ngàn trượng.

Đây cũng là Trường Xà phun lửa, Thiết Cẩu phun khói. Tầng thứ nhất của Địa Ngục đồ cảnh.

Sức mạnh của khói độc và hỏa diễm chĩa thẳng vào hai người.

"Ha ha! Ngươi tự hưởng thụ đi!" Lục Khiêm cởi mở cười to. Sau đó móc ra một lá bùa. Mi tâm vỡ ra con mắt thứ ba. Đôi mắt này cấp tốc bắn phá bốn phương. Tìm tới điểm yếu của thế giới.

Ầm!

Lục Khiêm ném mạnh lá bùa ra ngoài. Lá bùa không lửa tự đốt.

Răng rắc! Hư không vỡ ra. Nhô ra một cái ngọc thủ. Cái tay này trắng như ngọc, trơn bóng không tì vết. Dài trăm

trượng, rộng mười trượng. Trong nháy mắt xuất hiện, mang theo huyền diệu vô cùng vô tận.

Ầm ầm!

Cái tay này trực tiếp đánh vào phía trên bức tường vô hình. Sóng âm vô hình lật tung toàn bộ mặt đất. Hư không bỗng nhiên vỡ ra một vết rách to khoảng một ngón tay cái. Đang khép lại với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai. Lục Khiêm thấy thế biến hóa thành con ruồi, vèo một cái, bay qua vết nứt. Trước khi đi, còn có thời gian rảnh rỗi bỏ Đệ Nhất Vô Lượng vào Diễm Tâm Kim Cung.

"A! Tiểu tử! Thả ta ra ngoài!"

Hỏa diễm của Trường Xà vén lên nhục thân của Trung Phủ, khói độc mê hoặc cặp mắt của gã, ăn mòn pháp lực, hóa giải pháp thuật. Mặc dù tạo thành tổn thương rất nhỏ đối với gã, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều. Mà Trường Xà và Thiết Cẩu cũng không phải là thực thể chân chính, chúng sẽ tái sinh sau khi bị tiêu diệt.

Rất nhanh, Trung Phủ dần dần mất đi sự sống. Chỉ còn lại Nguyên Thần lẻ loi trơ trọi. Nguyên Thần này quanh quẩn trong không gian, bất kể đi đến đâu đều kèm theo hỏa diễm và khói độc.

Lục Khiêm thông qua con mắt thứ ba, quan sát tất cả những điều này. Nếu như đoán không nhầm, nơi này chỉ sợ là nơi táng thân của Đại Từ Tôn. Những Địa Ngục đồ cảnh này hẳn là thần thông Đại Từ Tôn để lại. Nhưng tại sao Địa Ngục thứ hai, 'Núi đao kiếm thụ, hoả che hàn băng' lại không xuất hiện. Chẳng lẽ là Trung Phủ không chịu đựng nổi nữa rồi?

Lúc này, Nguyên Thần của Trung Phủ ngừng lại. Chỉ thấy có hai cái bóng phía trước gã. Một đen một trắng. Cao tới ngàn trượng, âm khí âm u. Giống như là Hắc Bạch Vô Thường.

Soạt!

Hắc Bạch Vô Thường duỗi ra một cái móc khóa khóa lại Nguyên Thần của Trung Phủ. Hư không vỡ ra một cánh cửa hắc ám. Trong tiếng kêu thảm thiết của Trung Phủ kéo gã đi vào.

【VIP】 Hoàng Tuyền bản nguyên tinh khí

“Hắc Bạch Vô Thường?” Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Hắc Bạch Vô Thường này cũng không phải là đồ giả mạo của Minh phủ. Xem xét theo khí tức, gần như không khác gì trong truyền thuyết.

“A? Đây là!” Lục Khiêm mở to hai mắt nhìn.

Phía dưới Hắc Bạch Vô Thường biến mất, mờ mờ có thể thấy được một đạo hoàng quang. Quang mang đại khái dài ba tấc, màu vàng sẫm, giống như một con tằm đang nằm, từ từ vặn vẹo. Nhìn thấy quang mang, Thức Hải gió nổi mây phun. Hoàng Tuyền Thánh Hà nổi lên từng trận gợn sóng. Hoàng Tuyền Đế Long ở trong đó không ngừng sôi trào, không kiềm chế được vẻ tham lam trong mắt. Lục Khiêm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của Hoàng Tuyền Đế Long. Cho dù là Phượng Hoàng tinh huyết lần trước, cũng không cách nào làm cho Hoàng Tuyền Đế Long lộ ra thần sắc như vậy. Đây rốt cuộc là thứ gì? Giống như có khí tức của Hoàng Tuyền.

Hỏa diễm và khói độc vẫn chưa tán đi. Hiện tại tiến vào rất nguy hiểm. Lục Khiêm dự định nhanh chóng giải quyết, đi vào trước cầm lấy đạo quang mang này, sau đó lại lấy Thiên Đế Phá Thành phù phá vỡ hư không. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm cất bước tiến vào Địa Ngục.

Soạt!

Ngay khi vừa đi vào, hỏa diễm vô tận mãnh liệt lao tới.

Soạt!

Lục Khiêm bước vào. Hỏa diễm và khói độc cuốn tới. Hỏa là Hoàng Tuyền Độc Hỏa, ăn xương, đốt tâm, làm tan nội tạng, tổn thương tinh thần. Khói là U Minh Độc Yên, mê hoặc con mắt, làm ngạt mũi và miệng, tiêu hao pháp lực và đánh tan pháp bảo.

Ầm!

Thân hình Lục Khiêm nổ bắn ra, hai chân giẫm nát mặt đất, tựa như lôi điện bắn thẳng về phía trước. Mục tiêu chỉ thẳng đến hoàng quang ba tấc. Ngàn trượng, trăm trượng, mười trượng. Phía trên Diêm La chân thân là những hố đen dày đặc. Đây đều là bị ngọn lửa thiêu đốt gây ra.

Rốt cục cũng bắt được hoàng quang. Xúc cảm trơn nhẵn giống như là cá chạch, rất lạnh, lạnh đến tận xương tủy. Phảng phất là hàn khí do Cửu U thổi phồng lên. Toàn bộ cánh tay đông thành khối băng. Hàn khí không ngừng lan tràn lên phía trên.

“Tranh thủ ngay bây giờ!” Lục Khiêm nghĩ thầm. Sau đó móc ra bốn tờ Thiên Đế Phá Thành phù.

Soạt!

Lá bùa thiêu đốt. Bốn cánh tay đồng loạt nổ ra. Lần này toàn bộ không gian cũng chấn động. Trước mắt xuất hiện một khe hở cao như một người.

“Hừ!”

Phía dưới truyền đến một tiếng hừ lạnh. Lục Khiêm vô thức cúi đầu. Hắc Bạch Vô Thường không biết xuất hiện từ lúc nào. Móc khóa trong tay phóng tới. Dưới chân bọn họ là núi đao biển lửa, là một cái Địa Ngục khác. Tốc độ của móc khóa cực nhanh, vượt qua ngàn trượng.

Lục Khiêm trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác hết sức nguy hiểm. Âm lãnh, kinh khủng, sát cơ! Tuyên Cổ cự thú mở hai mắt ra, sắp đại khai sát giới. Mà Lục Khiêm thì là con mồi bị để mắt tới. Tuyệt đối không thể để cho bọn họ cuốn lấy! Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng. Loại lực lượng khóa chặt linh hồn này thật là đáng sợ. Mạnh hơn so với mình tưởng tượng rất nhiều. Vốn cho là Phong Kiếp cũng coi như là cao thủ. Đối mặt với loại thủ đoạn không biết đã lưu lại từ bao nhiêu năm trước này vẫn có vẻ không đáng chú ý.

Lục Khiêm khởi động toàn bộ pháp lực, tốc độ tăng tốc mấy lần. Rốt cuộc, trước khi móc khoá tiến đến, thành công đi qua khe hở trong hư không. Một cỗ hàn ý xẹt qua từ phía sau lưng. Đạo hàn ý này xâm nhập vào Nguyên Thần. Thảo nào Trung Phủ bị móc vào bên trong không động đậy được. Cửa động vẫn chưa đóng lại hoàn toàn. Móc khóa dừng lại ở cửa động. Dường như có thứ gì hạn chế sức mạnh của bọn họ.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn chằm chằm Lục Khiêm một cái, sau đó chậm rãi biến mất. Cửa động hoàn toàn đóng lại.

Lục Khiêm đi ra khỏi phạm vi của Địa Ngục, lần này lại hoàn toàn không nhìn thấy Địa Ngục đồ cảnh. Cho dù mở Đỗng Sát Thần Nhãn cũng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một chút điệp ảnh.

Lục Khiêm cúi đầu nhìn thoáng qua quang mang trên tay. Hàn khí lan tràn đến bờ vai của mình, nhất định phải giải quyết vật này mới được. Vật chứa bình thường căn bản không chứa nổi.

“Đã như vậy, vậy thì cho Hoàng Tuyền Đế Long nuốt luôn đi.”

Hoàng Tuyền Đế Long đối với nó tham lam như vậy, nhất định là có lý do. Lục Khiêm hé miệng, một hơi nuốt xuống. Hàn khí theo yết hầu đi đến phần bụng. Sau đó truyền đến một

lực hút mạnh mẽ. Quang mang lập tức bị hút tới ngay trong Thức Hải. Giao Phục Hoàng Tuyền đồ bỗng nhiên xuất hiện một đạo quang mang. Hoàng Tuyền Đế Long hưng phấn gào lên một tiếng, há miệng nuốt vào. Sau khi nuốt quang mang vào, toàn thân Hoàng Tuyền Đế Long bịt kín hàn khí thật dày. Hàn khí kết băng, hình thành các tinh thể băng trắng tinh. Hoàng Tuyền Đế Long xoay quanh trên mặt đất. Giao Phục Hoàng Tuyền đồ giống như là có thêm một quả trứng.

Lục Khiêm trở lại hiện thực. Bộ dạng của Đế Long trông thật đáng sợ, tất cả cũng đang thong thả tiêu hóa thứ này.

Theo quang mang bị tiêu hóa, từng đạo tin tức tràn vào đầu Lục Khiêm. Đầu tiên là thi thể to lớn quen thuộc và không gian nơi đặt thi thể. Nơi mà Đại Từ Tôn giấu xác lại chính là Đại Minh Hương.

Nhìn thấy tất cả những điều này, Lục Khiêm vô cùng vui mừng. Trời không phụ người có lòng, rốt cục để cho mình tìm được. Đồng thời, thông tin của thứ này cũng rõ ràng.

“Tinh Khí bản nguyên.”

【VIP】 Hoàng Tuyền bản nguyên tinh khí(2)

Vừa rồi đạo quang mang kia là Tinh Khí bản nguyên trong truyền thuyết. Mọi người đều biết, thiên địa có tinh khí ở khắp mọi nơi, Hỏa Diễm tinh khí, Phong khí, Thủy khí, Thi khí và các loại tinh khí khác.

Tinh khí cũng là thứ các tu sĩ dùng để tu hành. Những tinh khí này gọi chung là Thiên Địa tinh khí.

Tinh khí bình thường sử dụng hết sẽ được tạo ra, nhưng thời gian hơi chậm. Cái gì có thể tạo ra Thiên Địa tinh khí? Đó chính là Tinh Khí bản nguyên. Khi số lượng tu sĩ nhiều, sẽ dẫn đến Tinh Khí bản nguyên bị hao tổn, cho nên Thiên Địa tinh khí sẽ càng ngày càng mỏng manh.

“Bút tích thật lớn, vậy mà lấy ra được Tinh Khí bản nguyên.” Lục Khiêm sợ hãi thán phục trong lòng.

Việc khai thác Tinh Khí bản nguyên sẽ mang đến tổn thương không thể vãn hồi cho một khu vực, thậm chí là một Tinh Thần. Sợi tinh khí này là Hoàng Tuyền Ma Khí bản nguyên. Thứ này rất có lợi cho việc tu hành của chính mình. Nếu hấp thu toàn bộ, có thể rút ngắn mấy chục hoặc mấy trăm năm khổ tu của mình. Không biết bên trong Địa Ngục đồ cảnh còn có bao nhiêu Hoàng Tuyền Ma Khí bản nguyên? Nhưng bây giờ cũng không thể đi vào, tu vi quá thấp, lần tiếp theo Đại Minh Hương mở ra lại tính toán sau. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm

hóa thân thành Kê Cước nhân Lạc, bay trở về Thiên Cực thành.

Địa Ngục cứ để ở chỗ này trước, mấy ngàn mấy vạn năm cũng không có người phát hiện ra, hiện tại tin tức sẽ không bị lộ ra ngoài. Sau nửa khắc đồng hồ, Lục Khiêm trở lại Thiên Cực thành chủ phủ. Mới vừa đi vào, cảm giác được một cỗ khí tức không tầm thường. Rất ngột ngạt, hình như có gì đó nguy hiểm. Trong lòng Lục Khiêm mới vừa dâng lên ý nghĩ này, lập tức quay người rời khỏi.

"Đi đâu đấy!"

Sau lưng truyền đến thanh âm lười biếng, không khí lập tức đọng lại, Lục Khiêm không thể động đậy, không có cách nào tiến lên nửa phần. Chỉ thấy một nam tử cao năm thước đứng phía sau. Đầu vuông mắt to, mặt trắng như ngọc. Có vẻ ngây thơ chân thành, một chút khí thế uy nghiêm cũng không có.

Người này là Huyền Lão Hắc Đế! Huyền Lão Hắc Đế sao lại tới chỗ này? Chẳng lẽ là bị Địa Ngục đồ cảnh hấp dẫn mà đến?

"Đại nhân tha mạng, tiểu nhân tận lực phối hợp." Lục Khiêm lộ ra bộ dạng sợ hãi, dự định lập lại chiêu cũ lừa gạt.

Huyền Lão Hắc Đế cười khúc khích, đánh giá Lục Khiêm trên dưới một cái, sau đó ngồi trên ghế, nhàn nhã uống nước trà.

"Thuật biến ảo không tệ, đáng tiếc không lừa được con mắt của ta."

Lục Khiêm cười khổ một tiếng, khôi phục lại bộ dạng ban đầu.

"Đại nhân tới đây, là muốn truy hỏi người của vương triều Câu Ly sao?"

Cao thủ Nguyên Thần này thật sự là không thể đoán đuộc tâm tình, lão rõ ràng là bị người lừa, nhưng hiện tại lại cảm thấy không có gì.

“Cũng không phải, bản tọa tới đây, chính là cảm ứng được Hoàng Tuyền chi khí.”

Lục Khiêm giật mình trong lòng. Quả nhiên, đối phương cũng đang tìm tung tích của Bạch Diện Âm Quân. Có lẽ là lúc mình vừa mới lấy ra Tinh Khí bản nguyên tiết khí tức ra ngoài, mới dẫn gia hỏa này tới. Nhưng bây giờ Hoàng Tuyền tinh khí đã bị mình hút vào Thức Hải. Hẳn là sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Không đợi Lục Khiêm nói chuyện, Huyền Lão Hắc Đế hỏi lần nữa: “Ngươi có tin tức về phương diện nà saoy?”

“Cái này, tại hạ làm sao biết rõ, ta cũng là mơ mơ hồ hồ mới thu hoạch được Hoàng Tuyền đạo thống.” Lục Khiêm lắc đầu.

“Ồ? Thật sao?” Huyền Lão Hắc Đế thay đổi lời nói, con mắt nhìn chằm chằm Lục Khiêm, như muốn ở trên mặt hắn nhìn ra một bông hoa: “Bản tọa ngửi được mùi của Hoàng Tuyền tinh khí đặc thù ở trên thân thể ngươi.”

“Ngươi đến từ Nam Linh vực. Bản tọa khi còn trẻ đã đi qua nơi này, Thiên Địa tinh khí cũng ít, theo địa lý mà nói, nơi đây và Hoàng Tuyền giới hỗ trợ lẫn nhau, chính là Hoàng Tuyền trạm thứ nhất đến Đại Hạo tinh.”

“Thiên Địa Tuyên Cổ Luân Hồi đạo tàng, thi thể của Đại Từ Tôn, cửa lớn bằng đồng, trạm thứ nhất Hoàng Tuyền, nhất định có phương pháp đặc biệt cảm ứng Hoàng Tuyền, những thứ này ngươi có biết không?”

Nói xong, Huyền Lão Hắc Đế không nói chuyện. Mà là lẳng lặng nhìn Lục Khiêm, như thể đang chờ đợi câu trả lời của hắn.

Hắn vậy mà đều biết rõ, mà còn hiểu nó rất tường tận. Trong lòng Lục Khiêm khiếp sợ tột đỉnh. Biết rõ thi thể của Đại Từ Tôn không kỳ quái, nhưng làm sao lại biết đến Tuyên Cổ đạo tàng? Tuyên Cổ đạo tàng rõ ràng là Hoàng Tuyền đạo thống Thiên Hà lĩnh ngộ. Trên người Lục Khiêm thật sự có phương pháp cảm ứng Hoàng Tuyền, mỗi lần bước vào phạm vi nhất định, liền cảm ứng được thi thể của Đại Từ Tôn. Làm sao Huyền Lão Hắc Đế lại biết rõ?

Nội tâm của Lục Khiêm nhanh chóng chuyển động, cuối cùng vẫn là lựa chọn không giấu diếm.

"Đại nhân nói rất đúng, những thứ này ta quả thực biết rõ, nhưng tại hạ không biết rõ nơi ngài nói, cũng chưa từng cảm ứng Hoàng Tuyền."

"Ồ." Huyền Lão Hắc Đế có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc, bản tọa cho là có người tìm được di tích của Đại Từ Tôn. Đây mới thật sự là đại đạo Giải Thoát. Có lẽ cách đây không xa, một trăm dặm, một ngàn dặm?"

【VIP】 Phi thăng thượng giới, Nguyên Thần chi chiến

“Nếu là ngươi tìm được cũng không sao, truyền thừa tóm lại đã có người kế thừa. Bản tọa sáng tạo Âm Cảnh thiên cung, tâm nguyện ban đầu chính là giao lưu lẫn nhau, thúc đẩy lẫn nhau, đều là người cùng một đạo thống, có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Huyền Lão Hắc Đế hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn ngập sát ý, nói: “Không ngờ còn có gia hoả ăn cây táo rào cây sung, vậy mà cấu kết với vương triều Câu Ly.”

Lục Khiêm vội vàng phủ nhận. Hắn cũng không dám tin tưởng kẻ già đời sống mấy vạn năm này, nói không chừng lời nói này chỉ là đang lừa gạt mình. Nhỡ đâu đầu óc nóng lên nói ra. Chỉ sợ người này trở mặt tại chỗ cũng khó nói.

“Không có thì không có đi.” Huyền Lão Hắc Đế có ý riêng, cười nói: “Cho dù là truyền thừa gì, đều phải đi ra một con đường, con đường của chính mình, chẳng qua chỉ là nhai lại canh thừa thịt nguội của người đi trước, đơn giản là lặp lại con đường cũ. Ngươi tự giải quyết cho tốt đi.” Vừa dứt lời, Huyền Lão Hắc Đế biến mất.

Lục Khiêm nhìn bóng lưng người này, trong lòng như đang suy nghĩ gì đó. Luôn có cảm giác gia hỏa này biết gì đó, kẻ già đời vạn năm này, thật sự rất khó nắm bắt.

Được rồi, không nghĩ những thứ này nữa. Tranh thủ Đại Minh Hương chưa đóng, thu thập vật liệu tu luyện nhiều một chút.

Đợi một hồi lâu, sau khi xác định Huyền Lão Hắc Đế đã đi, Lục Khiêm mới yên lòng, thở phào nhẹ nhõm. Những kẻ già đời này thực tế rất khó để đối phó. Hơi bất cẩn là đã bị bọn họ lừa. Nói không chừng hiện tại đang âm thầm nhìn mình chằm chằm. Sau này cần phải chú ý nhiều hơn một chút mới được.

Cốc cốc cốc…

Có người gõ vang cửa phòng. một nữ tử tóc đỏ đi vào. Khuôn mặt của nữ tử, con ngươi thẳng đứng màu vàng cam lộ ra một tia hoảng sợ.

“Phu quân, chàng đã không cùng phòng với ta mấy ngày rồi.” Hà ngượng ngùng nói.

“Khụ khụ, gần đây ta có chút bận bịu, sau này hãy nói. Đúng rồi, cho nàng mấy thứ.”

Lục Khiêm lấy ra bình ngọc trong túi trữ vật, bên trong chứa năm viên đan dược đỏ thẫm.

“Đây là Huyết Tinh đan, ăn vào có thể kích phát huyết mạch. Nàng đưa cho huynh trưởng một viên.”

Huyết Tinh đan là đan dược cần thiết của tu sĩ Luyện Thể, có tác dụng kích phát huyết mạch, làm huyết mạch lớn mạnh. Đây có thể coi là sự bù đắp cho họ. Huyết mạch của Hà không có kích phát, dưới đôi mắt sáng của Lục Khiêm, biểu hiện tiềm lực vẫn là không tệ. Sau khi đuổi Hà đi, Lục Khiêm thở phào nhẹ nhõm. Nữ tử có dáng dấp không tệ, nhưng hắn thực sự không ưa thích Kê Cước nhân. Nhưng mà còn đang sử dụng thân phận của người khác. Lục Khiêm đối với phần lớn dị loại cũng không ưa thích. Trừ phi là Tiên Thiên Tinh Linh, hoặc là một ít Thần thú. Thần thú huyết mạch cao quý, đẳng cấp sâm nghiêm, không có những việc loạn thất bát tao dơ bẩn như những yêu quái khác.

Cách ngày Đại Minh Hương đóng lại còn có mười lăm ngày, nơi đây tài nguyên phong phú, dù là tìm không thấy thiên tài địa bảo, cũng có thể thu thập tài nguyên phổ thông. Nếu không cần có thể đổi cho thương nhân để lấy tiền.

Mấy ngày sau đó, Lục Khiêm vẫn luôn ở trong Diễm Tâm Kim Cung tu hành, hấp thu Hoàng Tuyền Ma Khí bản nguyên. Đạo bản nguyên này mới ba tấc, Địa Ngục tầng dưới chót hẳn là còn có thể có càng nhiều. Theo bản nguyên bị hấp thu, càng ngày có càng nhiều tin tức tràn vào trong đầu. Ví dụ như nơi của Đại Từ Tôn gọi là U Minh. U Minh rộng rãi vô biên, chính là nơi sinh linh các giới sau khi chết ở, lấy Hoàng Tuyền Thiên Tử làm chủ. U Minh lại phân chia thành mười giới, một trong mười giới là Củ Luân Cung giới chính là nơi Đại Từ Tôn ở.

Đại Từ Tôn chính là Trấn thủ sứ bảo vệ Vong Linh tiến vào Củ Luân Cung giới, trấn thủ Nại Hà Kiều, phòng ngừa yêu ma làm loạn.

Về phần người này tại sao lại luân lạc tới nơi này, Lục Khiêm không biết, trong tin tức cũng không có nói rõ ràng. Chỉ là biết điều này đã đủ để làm cho người ta rung động.

Một giới không phải chỉ là một cái thế giới. Mà là tinh hệ lấy chủ tinh hoặc là mặt trời nào đó làm chủ. Mỗi giới cách xa nhau không biết bao nhiêu tỷ dặm. Không có trận pháp đặc biệt hoặc là thần thông thì muốn vượt qua một giới chỉ sợ còn khó hơn lên trời. Cao thủ có thể tự do đi lại giữa các giới, làm cho biết bao người hướng tới. Lục Khiêm hiện tại mới là cảnh giới Đan Kiếp, cách Nguyên Thần thoát khỏi tinh thần một khoảng cách rất lớn, tốt hơn là nên xử lý hiện tại trước.

Lần này trực tiếp tăng lên mã lực, dùng Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn mài mòn bản nguyên. Ba ngày trôi qua, rốt cuộc cũng tiêu hóa triệt để vật này.

“Cái này… Hắc Bạch Vô Thường Chư Âm Binh Huyết Tế pháp? Bắc Âm Luyện Ngục Đoạn Tạo pháp?”

Lục Khiêm kinh ngạc trong lòng. Vậy mà lại xuất hiện hai môn công pháp này. Hắc Bạch Vô Thường không phải là truyền thuyết về một đại năng thần thông nào đó ở trong U Minh sao? Vì sao Đại Từ Tôn lại có thứ này.

Bắc Âm Luyện Ngục Sơn Đoạn Tạo pháp chỉ có quyển đầu tiên, Trường Xà phun lửa, Thiết Cẩu phun khói Đoạn Tạo chi pháp.

Tiền đề để tu luyện Bắc Âm Luyện Ngục Sơn là ‘Nguyên Thần’. Nguyên Thần có được lĩnh vực, sau khi tu luyện phương pháp này, lĩnh vực mở ra là Bắc Âm Luyện Ngục Sơn. Bắc Âm Luyện Ngục Sơn có rất nhiều loại hình phạt. Lĩnh vực đến cảnh giới Động Chân, sẽ tiến hóa thành Động Thiên.

Vừa rồi Lục Khiêm tiến vào kỳ thật chính là Động Thiên bên trong của Đại Từ Tôn.

【VIP】 Phi thăng thượng giới, Nguyên Thần chi chiến(2)

“Phương pháp Nguyên Thần có thể tu luyện…” Lục Khiêm suy nghĩ không ngừng trong lòng. Mình bây giờ còn chưa có tư cách tu hành. Sau này Nguyên Thần tu hành theo phương pháp này, biến lĩnh vực của mình là Bắc Âm Luyện Ngục Sơn. Trước mặt Hắc Bạch Vô Thường Chư Âm Binh ngược lại là có thể luyện chế.

Xoạt!

Đang nghĩ ngợi, ngọc bài trong ngực Lục Khiêm bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng. Đây là lệnh bài đưa tin của Âm Cảnh thiên cung. Lệnh bài này nóng lên có nghĩa là sắp truyền tống ra ngoài.

“Đệ Nhất Vô Lượng!”

Lục Khiêm vội vàng gọi Đệ Nhất Vô Lượng. Chỉ một lát sau, một nam tử trung niên tóc trắng vội vàng chạy tới.

“Bái kiến đại nhân.”

“Thu thập được bao nhiêu vật tư rồi?”

“Thưa đại nhân, Quyết Âm thảo năm trăm cân, Ngũ Hành canh kim sáu mươi cân, Mỹ Nhân quả một ngàn năm trăm cân…”

Trong lúc nói chuyện, Đệ Nhất Vô Lượng mở không gian trữ vật ra. Bên trong có cỏ hình bàn tay người, cây trái trĩu quả đầu mỹ nhân. Đây đều là những dược liệu quý hiếm, nơi này lại có thể có theo cân.

"Tại hạ ước tính sơ bộ, tổng giá trị khoảng sáu trăm triệu."

"Miễn cưỡng đủ tiêu, mau trở về đi."

Một trăm năm mở một lần, một lần sáu trăm triệu Pháp Tiền. Chỉ có thể nói là miễn cưỡng không lỗ, không biết rõ có đủ để tu hành trăm năm không. Nói xong, Lục Khiêm bảo Đệ Nhất Vô Lượng thu hồi không gian. Sau đó đi ra ngoài, thân hình lóe lên, xuất hiện ở trên tường thành.

Chít!

Đây là một con Phượng Hoàng đỏ rực. Khoảnh khắc Phượng Hoàng xuất hiện, những con chim với nhiều màu sắc khác nhau bay từ ngôi nhà trên cây bên dưới đến. Những điểu nhân có cánh bay quanh Phượng Hoàng, thần sắc cung kính sùng bái. Đây là sự sùng bái từ trong huyết mạch.

Mặc kệ đám người này có tâm tư như thế nào, loại tôn kính xuất phát từ sâu trong huyết mạch này là thứ mà bọn họ không thể chống lại được.

"Ta sẽ phi thăng lên thượng giới, trăm năm sau sẽ trở lại. Trong khoảng thời gian này, Hà sẽ phụ trách mọi việc trong ngoài."

Những người này cũng bị Đệ Nhất Vô Lượng hạ loại cấm chế này, sẽ không chống lại mệnh lệnh của mình.

"Phi thăng lên thượng giới?"

"Tu vi của Thành chủ đại nhân đã đến trình độ này rồi sao?" Mọi người cực kỳ chấn động trong lòng. Thức tỉnh huyết mạch Phượng Hoàng, lại đến phi thăng thượng giới, chỉ

trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi. Trong lòng mọi người chỉ có lòng ngưỡng mộ và kính trọng đối với Lục Khiêm.

Đương nhiên, vẫn là có phần lớn người không tin.

Quá nhanh, lúc này mới có thời gian mấy tháng.

Ầm!

Hư không truyền đến từng trận tiếng vang. Trong chốc lát phong vân đột biến. Mây đen từng trận, âm phong gào thét. Mây đen tạo thành một cơn lốc dưới tác động nào đó không thể giải thích được. Lục Khiêm đứng dưới vòng xoáy.

"Trăm năm sau, bản tọa nhất định sẽ trở về."

Xoạt!

Thân hình của Lục Khiêm bị hút vào bên trong vòng xoáy, biến mất không thấy gì nữa. Trước khi đi, thuận tiện bảo đám người trồng một chút thực vật trân quý. Loại này trồng càng nhiều càng tốt, trăm năm sau vừa vặn đến thu hoạch.

Soạt!

Thân hình của Lục Khiêm xuất hiện ở phía dưới vòng xoáy, dưới chân ba trăm trượng là Hoàng Kim điện trên đỉnh núi. Nhìn thấy phía dưới không người, Lục Khiêm tùy tiện rơi xuống đất. Bầu trời xuất hiện càng ngày càng nhiều vòng xoáy.

Ầm!

Ầm!

Trong đó có một cái vòng xoáy bỗng nhiên phát nổ. Đạo hữu chuẩn bị đi ra đã bị nổ tung thành từng mảnh. Bên trong chạy ra hai vệt độn quang, bay về phía chân trời xa xa, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

"Cái này…"

Đúng là người của vương triều Câu Ly. Làm sao bọn họ có thể tính chính xác như vậy? Xem ra địa vị của nội ứng trong Âm Cảnh thiên cung không thấp. Thỉnh thoảng có người đi ra khỏi xoáy nước. Một số cạnh tranh vị trí với những người của vương triều Câu Ly, đánh nhau túi bụi.

Lục Khiêm thấy thế lui lại vài dặm, cũng không muốn xen vào những việc này.

Rất nhanh, tổng cộng có năm đạo độn quang cực nhanh. Cuối cùng lại ra thêm một đạo.

"Ha ha, Huyền Lão Hắc Đế đạo hữu! Còn nhiều thời gian!!"

Đốc vương cười ha ha, cũng biến mất không thấy gì nữa.

"Súc sinh! Ở lại cho lão tử! !" Một tiếng quát lớn truyền đến. Trong nước xoáy bay ra một con quỷ cao ngàn trượng. Đầu vuông mắt tròn, nhe răng nhếch miệng. Quỷ cao ngàn vạn trượng chợt quát một tiếng. Trực tiếp leo lên Trường Nhạc cung trên đỉnh núi. Phóng về phía Đốc vương đang bay.

Ầm!

Lĩnh vực triển khai, thiên địa biến ảo. Đám người như bị truyền tống đến một vùng đất hoang vu rộng lớn. Xung quanh không có thứ gì, chỉ có con quỷ cao vạn trượng trước mặt này. Chỉ là nhìn một chút, đã có cảm giác áp bách rất mạnh. Bàn tay con quỷ này nắm lấy cung điện Trường Nhạc, bước ra một bước, vậy mà vượt qua vạn dặm, đi đến trước mặt Đốc vương.

Đốc vương vừa rồi còn tràn đầy lòng tin, vừa thấy Huyền Lão Hắc Đế, nụ cười lập tức cứng ngắc. Đốc vương phản ứng cực nhanh, đồng thời quỷ cao ngàn vạn trượng xuất hiện trước mặt. Đây là một tượng thần khổng lồ mặc tử bào. Tượng thần cầm U Ngục Thần Thương trong tay!

Ầm!

Thần Thương đụng vào Trường Nhạc cung. Lấy hai người làm trung tâm, khe hở lan rộng ra xung quanh, trải rộng ra bán kính ngàn dặm.

Ầm!

Sau dư âm, cả vùng long trời lở đất. Ngọn núi sụp đổ, những tảng đá lơ lửng trên không trung. Bán kính ngàn dặm trở thành một mảnh tuyệt địa.

【VIP】 Phi thăng thượng giới, Nguyên Thần chi chiến(3)

Điều này còn chưa kết thúc, hai người liên tục so chiêu ba lần. Mỗi một lần so chiêu phát ra lực lượng cũng ảnh hưởng đến hàng ngàn dặm xung quanh.

Lục Khiêm khởi động Đỗng Sát Thần Nhãn, trong lòng chấn kinh vạn phần. Hai người này giao thủ giống như là hai thế giới va chạm. Lĩnh vực màu xám của Huyền Lão Hắc Đế cùng lĩnh vực đỏ thẫm của tượng thần. Nhất cử nhất động, đều mang theo lực lượng của thiên địa. Bọn hắn không phải một người chiến đấu, mà là cuốn theo lực lượng của thiên địa, cho nên lực phá hoại mới mạnh mẽ như thế. Chẳng trách Nguyên Thần được người đời gọi là Tinh Quân. bọn họ thích hợp chiến đấu ở bên ngoài tinh thần, may mà thế giới trung tâm đủ lớn, nếu không căn bản không thể chịu được cuộc giao chiến của bọn họ. Nếu là đổi thành Thái Ảm vực, chỉ sợ mấy lần đánh này đều có thể đánh ra ngày tận thế.

Trận chiến vẫn đang diễn ra, Đốc vương vừa chạy vừa chống đỡ, đối mặt với sự tức giận của Huyền Lão Hắc Đế, lão cũng chỉ có thể nhượng bộ ba phần.

“Có phải có cảm giác rất rung động không, đây chính là sức mạnh của Nguyên Thần lĩnh vực.”

Sau lưng Lục Khiêm chuyển đến một giọng nói như chuông như bạc. Quay đầu lại nhìn, sau lưng chẳng biết từ lúc

nào có một nữ tử xinh đẹp xuất hiện, trong đôi mắt đỏ như máu phản chiếu thân ảnh của Lục Khiêm.

"Hoá ra là Tây Đẩu quân." Lục Khiêm chắp tay thăm hỏi: "Đây là lần đầu tiên tại hạ nhìn thấy cao thủ Nguyên Thần đối chiến, thật sự rất kinh ngạc."

Đông đảo cao thủ không hẹn mà cùng lựa chọn quan sát. Loại cấp bậc chiến đấu này, căn bản không thể chọc vào được, chỉ riêng lĩnh vực đụng nhau đã đủ để cho bọn hắn uống một bầu.

"Đó là đương nhiên, Nguyên Thần mượn sức mạnh của thiên địa, nếu không bọn họ làm sao có thể chiến đấu trong hư không vô biên." Huyết Phù Đồ cười nói.

Hư không vô ngần động một tí là lấy vạn dặm tính toán. Mà hư không không có thứ gì, ngay cả Thiên Địa tinh khí cũng không có. Cao thủ bình thường đi lên phía trên đơn giản là muốn tìm chết, sử dụng hết pháp luật rốt cuộc không có cách nào khôi phục, không khác gì phàm nhân.

Mà cao thủ Nguyên Thần có thể mở ra lĩnh vực. Rút ra Thiên Địa tinh khí bên trong hư không mênh mông để khôi phục.

"Thì ra là thế." Lục Khiêm gật đầu, hai người câu được câu không bắt đầu nói chuyện phiếm.

Âm Cảnh thiên cung chỉ có một Nguyên Thần đỉnh phong là Huyền Lão Hắc Đế. Năm Đẩu còn lại đều là Lôi Kiếp hoặc Lôi Kiếp đỉnh phong, người có hi vọng duy nhất bước vào Nguyên Thần chỉ có Đông Đẩu quân.

"Ngươi cũng không cần phải coi thường bản thân, nghe Yêu Nguyệt nói về sự tích của ngươi, trưởng thành đến hiện tại là thật không dễ dàng." Huyết Phù Đồ phong tình vạn chủng cười một tiếng.

Tu La nhất tộc tàn nhẫn xảo trá, nàng đã sớm nhìn ra Yêu Nguyệt là một nữ tử mưu cầu danh lợi quyền thế, đồng thời rất trung thành. Loại tài nữ này rất là hiếm thấy. Làm thị nữ của hắn, còn không bằng góp một phần lực cho Tây Đẩu cung, còn có thể quản lý quyền lực.

Trong thời gian mọi người tiến vào Đại Minh Hương, Huyết Phù Đồ đặc biệt căn dặn thủ hạ, dùng thủ đoạn cưỡng bức và dụ dỗ để hạ gục tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt. Một bên là làm nô tài cho người khác, một bên là tự mình làm chủ, tiền đồ còn rộng lớn hơn. Với tính cách của Yêu Nguyệt, biết rõ nên lựa chọn như thế nào.

Nghe được lời này của Huyết Phù Đồ, Lục Khiêm ra vẻ kinh ngạc, vẻ kinh ngạc lóe lên một cái rồi biến mất, cười khổ nói: "Thụ giáo."

Xem ra Yêu Nguyệt đã tiến vào tầm ngắm của đối phương rồi. Huyết Phù Đồ như thế nào cũng không ngờ đến, cái gọi là cấm chế chỉ là ngụy trang, Âm thần của Yêu Nguyệt phụ thuộc vào Hoàng Tuyền Đế Long. Nếu như không phải tu sĩ tinh thông tâm thần, thật sự sẽ không phát hiện ra được huyền bí trong đó.

Ầm!

Hai người mỗi người mang trong lòng ý nghĩ xấu xa trao đổi với nhau. Trận chiến bên kia cuối cùng cũng đến hồi kết. Đốc vương lấy ra một thứ giống như thánh chỉ. Ném vào hư không. Thánh chỉ vàng óng ánh bay phấp phới, che khuất bầu trời. Trong đó duỗi ra một cái cự thủ bằng vàng ròng. Bàn tay vàng ròng che khuất bầu trời, đằng sau còn có một thân thể càng to lớn. Chỉ là một bàn tay đã to bằng thân thể của Huyền Lão Hắc Đế.

Ầm!

Cự thủ áp xuống. Khí tức vô hình ép mặt đất xuống ba trượng, mặt bàn tay cũng có khí lưu màu trắng.

"Câu Ly thần vương?" Huyền Lão Hắc Đế biến sắc. Thu hồi Trường Nhạc cung, thân hình lui nhanh.

Ầm!

Cự thủ thất bại, tạo ra hố sâu trong bán kính ngàn dặm. Theo thời gian trôi qua, nước mưa hội tụ, lại biến thành hải dương. Một trận chiến này đã làm vô số sinh linh bị giết và bị thương, nhưng không có ai để ý đến những thứ này. Một kích không trúng, Đốc vương bỏ chạy thật xa, không dám ở lại. Nếu lại kéo dài, có trời mới biết bọn họ lại muốn sử dụng thủ đoạn gì.

Huyền Lão Hắc Đế mặt trầm như nước, nhìn bóng lưng Đốc vương rời đi, nghiến răng nghiến lợi: "Điều tra nghiêm ngặt!"

Bộ dạng xuân phong đắc ý của Đốc vương này chắc hẳn mò được không ít chỗ tốt. Cái này là trăm năm tích lũy của Đại Minh Hương. Bọn họ kiếm một chén canh, những người khác liền ít đi một chút, may mắn bọn họ không tìm được thi thể của Bạch Diện Âm Quân. Huyền Lão Hắc Đế mắt sáng như đuốc, liếc nhìn đám người, sát ý lạnh lẽo.

"Ai tiết lộ tin tức?"

Đám người hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều có chút hoài nghi. Thậm chí cũng có người đứng ra, chuẩn bị ngáng chân đối thủ.

"Chậm đã! Các ngươi về trước đi, bản tọa sẽ tìm từng người các ngươi, ai cũng không chạy được!" Huyền Lão Hắc Đế cười lạnh một tiếng. Đội ngũ thật sự là càng ngày càng không tốt.

Âm Cảnh thiên cung và vương triều Câu Ly là tử địch. Nội tình của cả hai không phân cao thấp, những năm này Câu Ly thần vương đột phá Động Chân, thế cục bắt đầu đổ dồn về phía Câu Ly bên kia. Lúc này có người không thể đứng yên.

Nhìn thấy ánh mắt của Huyền Lão Hắc Đế, trong lòng mọi người run rẩy. Có mấy người già nhớ tới Hắc Đế thất thường, hung ác bạo ngược năm đó. Những năm này Hắc Đế dốc lòng tu hành, sự sắc sảo biến mất. Bây giờ lão hổ thức tỉnh, mở mắt giết người.

Hắc Đế cũng không phải người thích giảng đạo lý, gã theo đuổi tôn chỉ thà giết nhầm chứ không bỏ sót, chỉ cần có hoài nghi với ngươi, vậy thì sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Đám người mang tâm tình thấp thỏm trở về. Chỉ để lại một mình Huyền Lão Hắc Đế. Thân ảnh đỉnh thiên lập địa này, giờ phút này lại có vẻ hơi tiêu điều.

Lục Khiêm trở lại Phong Đô sơn. Phong Đô sơn lạnh và trong xanh. Lục Khiêm suy nghĩ trong lòng về công pháp mà Đại Từ Tôn để lại. Cho đến bây giờ, trong lòng có một bí ẩn vẫn chưa có lời giải. Đến cùng là ai làm Đại Từ Tôn rơi vào tình cảnh như vậy. Lại là cái gì đã làm Đại Từ Tôn trốn đi, mà không liên hệ với Hoàng Tuyền.

【VIP】 Cửu U Bội Tội đại dược

Ai làm Đại Từ Tôn rơi vào tình cảnh như vậy. Lại là cái gì làm Đại Từ Tôn trốn đi, mà không liên hệ với Hoàng Tuyền? Hành trình đến Đại Minh Hương lần này, Lục Khiêm nghi ngờ nhất điểm này. Theo lý mà nói, Đại Từ Tôn sẽ liên hệ với Hoàng Tuyền bên kia xin trợ giúp. Dù sao trong trí nhớ của Địa Ngục Điểu, Đại Từ Tôn còn lại không ít thực lực. Lục Khiêm không biết rõ gã có thể quay về Hoàng Tuyền hay không, chí ít liên hệ với Hoàng Tuyền hẳn là không có vấn đề gì. Nhưng gã lại trốn ở Đại Minh Hương không ra. Lục Khiêm cho ra kết luận có thể là Hoàng Tuyền xảy ra chuyện, hoặc là dứt khoát chính là Hoàng Tuyền truy nã gia hỏa này. Về phần là nguyên nhân gì… Lục Khiêm càng tò mò.

Lần này thu hoạch lớn nhất chính là thu hoạch được Hoàng Tuyền Ma Khí bản nguyên. Khiến cho đạo hạnh của mình lại tăng thêm sáu mươi năm. Hiện tại tổng đạo hạnh khoảng hai ngàn năm trăm năm. Thiên Kiếp mỗi một ngàn năm có một lần. Cao thủ Phong Kiếp bình thường nhịn đến Thiên Kiếp ngàn năm, nhưng chỉ có một ngàn bảy trăm tám mươi năm đạo hạnh. Đạo hạnh tích luỹ của Lục Khiêm cao hơn bọn họ tám trăm năm. Hiện tại không khoa trương chút nào, cùng là cảnh giới Phong Kiếp, hầu như không có bao nhiêu người đánh thắng được hắn. Hiện tại độ kiếp lại nhiều thêm mấy phần tự tin. Đương nhiên, trước đó, vẫn phải tăng độ thuần thục của Thiên Địa Đại Ma Bàn và Hỏa Kiếp Thiên. Thuận tiện dùng tài nguyên thu thập được để tăng cấm chế của một pháp bảo.

Phong Kiếp không thể so với Chân Đan, hầu hết mọi người đều có pháp bảo. Bảo cấm đầu tiên có ý nghĩa không lớn với mình trong giai đoạn này. Uy lực qua loa. Nhân Hoàng kiếm còn không tệ, vẫn có sức mạnh của Hỏa Kiếp khi sử dụng.

"Yêu Nguyệt…"

Nói đến một nửa, Lục Khiêm ngừng lại, cũng quên Yêu Nguyệt không có ở đây. Tâm niệm vừa động, trước mắt xuất hiện một thân hình xanh nhạt. Mắt sao răng trắng, tiểu gia bích ngọc. Cho dù là ai cũng không nghĩ ra nàng là Nguyên Linh của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, một tồn tại trấn áp vô số yêu ma.

"Lão gia!" Mạc Sầu nhẹ nhàng thi lễ.

"Đoạn thời gian này làm phiền ngươi sắp xếp một việc." Lục Khiêm suy nghĩ một chút, nói thêm: "Chuẩn bị Canh Kim, Xích Đồng, máu người, nhau thai… Thuận tiện làm cho ta một ít dị chủng nhân loại. Không cần yêu quái."

Thế giới trung tâm rất thú vị, thế giới khác cũng có thế lực Yêu tộc quy mô lớn. Nơi này lại không có, hầu như đều là thiên hạ của Nhân tộc. Yêu tộc chỉ có địa bàn vụn vặt lẻ tẻ, không có tổ chức.

Ngày hôm sau. Diễm Tâm Kim Cung. Bởi vì tập hợp được hai mươi tám tấm phù lục, nơi đây ngoại trừ cung điện, còn có khoảng đất rộng khoảng một trăm km vuông. Lục Khiêm đã xây dựng lại một số cung điện bên ngoài Diễm Tâm Kim Cung. Trước mặt là một ngôi nhà sàn cao hai mươi trượng. Ngói vàng tường trắng, dầm chạm khắc và cột sơn. Bên dưới móng là những cây cột nâng đỡ ngôi nhà. Vì móng nhà không chạm đất nên còn được gọi là nhà sàn. Ưu điểm của việc này là không bị ảnh hưởng bởi độ ẩm mặt đất và muỗi. Ở lối vào của đại điện, có một tấm bảng vàng trên đó ghi hai chữ "Binh

đàn”. Lục Khiêm gọi nơi này là Binh đàn, sau này chính là nơi luyện binh của mình.

Đi vào trong đại điện. Toàn bộ đại điện được tạo nên từ bạch ngọc trắng mịn như gương, không nhuốm bụi trần, khắc Trừ Trần pháp trận, Tĩnh Thất pháp trận, Tụ Khí pháp trận v.v..

Nghiên cứu cần loại trừ tất cả các tác động bên ngoài. Tro bụi, bùn đất, trọc khí đều không cho phép tồn tại.

Bên trái đại điện là ngục giam, giam khoảng hai mươi người. Ngoại trừ một số nhân loại, còn có dị loại có hình thù kỳ quái khác. Người đầu rồng, người ba đầu, người mèo, v.v. Dị loại chiếm đa số, phàm nhân chỉ là số ít.

Những người này không cần mình đi bắt, chợ Quỷ ở thành trì thuộc quyền quản lý của Âm Cảnh thiên cung cũng có thương hội tương tự. Chỉ cần đưa tiền, cho dù là Hoàng đế Hoàng hậu của vương triều phàm trần cũng có thể chộp đến cho ngươi.

Hoàn cảnh trong ngục giam không tính là quá ác liệt. Sàn nhà sạch sẽ, có nước có đồ ăn. Vì để tránh cho hôi thối, vẫn mặc Khiết Trần Y đặc biệt.

Đi vào xa hơn nữa là một phòng giam sang trọng hơn. Người bên trong có thể không tầm thường. Đầu tiên là tu sĩ, tiếp theo là tu sĩ ra đời vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm, còn có người có thể trạng tương phản cực dương. Thể trạng cực âm cần nam tính, thể trạng cực dương cần nữ tính. Lục Khiêm dùng nhiều tiền, thậm chí còn lừa gạt mới tìm được ba người như thế.

Ở trung tâm là một cái đài cao sạch sẽ. Lục Khiêm ngồi trên ghế bên cạnh, lấy ra một quyển sổ sạch sẽ từ trong ngực,

bắt đầu nghiêm túc nghiền ngẫm đọc. Đây là công pháp bí tịch được sao chép từ tâm trí.

‘U Minh có mười Đại Âm soái: Quỷ Vương, Nhật Du Thần, Dạ Du Thần, Hắc Bạch Vô Thường… Ngư Tai, Hoàng Phong…v.v..

‘Hắc Bạch Vô Thường đứng hàng thứ tư, sứ giả dụ dỗ linh hồn sống và khống chế linh hồn người chết khi chết. Đó là một chức vị quan trọng trong U Minh Địa Ngục. Hắc Vô Thường là Tạ Tất An, Bạch Vô Thường là Phạm Vô Xá, hai người là quỷ loại dị chủng do trời đất sinh ra, trời sinh có thần thông không thể tưởng tượng nổi.’

【VIP】 Cửu U Bội Tội đại dược(2)

Ghi chép rất kỹ càng, dùng một loại giọng điệu tương đối ngay thẳng, hẳn là bút ký tu hành của Đại Từ Tôn.

Tất cả điện của U Minh đều có Hắc Bạch Vô Thường, về bản chất đều là hoá thân của hai người này. Hai người này nắm giữ quyền hành câu hồn cực mạnh, người bình thường chỉ dựa vào tu hành cũng không cách nào chống lại bọn họ.

Trong sách giảng giải phương pháp luyện chế Hắc Bạch Vô Thường, chỉ cần người để chế tạo huyết mạch, lại thêm thủ đoạn đặc biệt, là có thể chế tạo ra thứ thay thế Hắc Bạch Vô Thường. Mà loại Hắc Bạch Vô Thường này cũng có thể phân thân.

Vì sao lại nghĩ đến thay thế Hắc Bạch Vô Thường, Lục Khiêm cảm thấy điểm ấy rất kỳ quái.

Chẳng lẽ là muốn tự lập môn phái?

Lục Khiêm thầm nghĩ đến một loại khả năng. Đầu tiên là chế tạo Bắc Âm Luyện Ngục Sơn thuộc về mình, sau đó là Hắc Bạch Vô Thường không nhận khống chế của tổng bộ, gia hỏa này có thể là đã có suy nghĩ đi quá giới hạn.

Cho dù thế nào, trước nghiên cứu ra Hắc Bạch Vô Thường lại nói. Hắc Bạch Vô Thường am hiểu câu hồn, về sau phối hợp với Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, chắc hẳn uy lực sẽ cường đại rất nhiều. Thứ này cũng không phải là Đạo binh, mà là tương đương với sáng tạo ra dị chủng nhân loại, chủng tộc hoàn toàn mới, con cháu đều là loại huyết thống này.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm ngồi ở bên cạnh đài cao, đồng thời lấy ra thảo dược hình thù kỳ quái và tứ chi động vật để vào bên trong chiếc đỉnh lớn bắt đầu luyện hóa.

Vô Thường một đen một trắng, một Âm một Dương. Trên đời nhân loại phân nam nữ, nam có Âm hồn Dương phách, nữ có Dương hồn Âm phách. Chỉ cần là quỷ hồn, vừa nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường liền không động đậy được. Bởi vì Âm Dương hấp dẫn lẫn nhau, cùng giới đẩy nhau, khác giới hút nhau. Âm hồn nam vừa nhìn thấy dương Bạch Vô Thường, lập tức không động đậy được, thực ra chính là bị hút vào. Nữ gặp được Hắc Vô Thường cũng như vậy. Hai người hợp nhất, cho dù là bất kỳ quỷ hồn gì gặp được bọn hắn, cũng sẽ ngoan ngoãn bị câu đi. Đây là khắc chế tới từ phương diện hồn phách, không phải pháp thuật thần thông bình thường có thể so sánh được. Cho nên mấu chốt chế tạo Hắc Bạch Vô Thường, chính là con người làm ra một loại thể chất cực đoan một Âm một Dương. Phương pháp của Đại Từ Tôn là con người tiêu trừ hồn phách âm dương lưỡng tính cho họ mà không để họ chết, từ đó chế tạo ra Vô Thường âm dương cực đoan.

Lục Khiêm hiện tại đang chế biến chính là Cửu U Bội Tội đại dược và Địa Ngục Siêu Độ đại dược.

Vật này là mấu chốt để tiêu trừ âm tính hoặc dương tính của cơ thể con người.

Lục Khiêm ở trong Binh đàn nửa tháng. Thuốc luyện chế ra có hiệu quả không tốt lắm. Có lẽ là do mình đã sử dụng quá nhiều thứ thay thế. Dù sao Đại Từ Tôn là ở U Minh, một số vật liệu chỉ có U Minh mới có, rơi vào đường cùng đành phải lùi lại mà cầu việc khác, nhưng hiệu quả cũng giảm bớt đi nhiều. Vì vậy ưu tiên hàng đầu là nấu thuốc.

Một ngày này, trên đài cao của Binh đàn, Lục Khiêm ngồi bên cạnh đỉnh, đầu tóc bù xù, đã nhiều ngày không chăm sóc,

trông rất phờ phạc.

Để tiết kiệm thời gian, hắn dứt khoát chuyển Binh đàn đến không gian bên trong Thiên Địa Đại Ma Bàn. Tốc độ thời gian trôi qua ở bên trong gấp ba lần so với ngoại giới. Bên ngoài nhìn như chỉ mới qua ba tháng, thực ra bên trong đã sáu tháng.

Quá trình nghiên cứu rất nhàm chán. Cần không ngừng thử lỗi rồi sửa lại, nhưng không thể không nói, vẫn là vô cùng vui thú, học được rất nhiều thứ.

"Tuyệt Hồn tán, Đoạn Hồn đan, Sinh Hồn cao, Dưỡng Thần dịch… Niềm vui ngoài ý muốn."

Lục Khiêm nhìn những chai lọ nằm rải rác. Đây đều là những đan dược vô tình được tạo ra trong quá trình nghiên cứu, có tổng cộng bốn loại bột thuốc mới được tạo ra. Những đơn thuốc này nếu mang đi bán có giá cả không tệ.

Sự thật đã chứng minh, đồ vật tiền nhân không nhất định nhất định phải gò bó theo khuôn phép, ngẫu nhiên sửa chữa một chút, vẫn có thu hoạch không tệ.

"Ừm? Nếu như lấy hình thức pháp bảo chế tạo Bắc Âm Địa Ngục Sơn sẽ như thế nào?" Trong lòng Lục Khiêm hiện lên ý nghĩ này.

Thần thông không tu luyện được, vậy liền lấy hình thức của pháp bảo. Nhưng khó khăn lại nảy sinh. Ít nhất phải có được một pháp bảo không gian giống như Địa Ngục để đưa mọi người vào đó. Không gian này không chỉ có thể chứa người, quan trọng hơn còn phải chứa đựng được quái vật khổng lồ Trường Xà và Thiết Cẩu.

Thiên Địa Đại Ma Bàn có thể làm được, nhưng như vậy đã mất đi hương vị của nó. Cũng không phải là đặt Trường Xà và Thiết Cẩu vào thì chính là Trường Xà Thiết Cẩu Địa Ngục.

Trở về đọc một điển tịch, nhìn xem có một chút trữ vật cấm chế chi pháp tương đối lớn hay không.

Ba ngày sau.

Xoạt!

Lúc này, một lá bùa vàng bay vào, hóa thành tro tàn trước mặt Lục Khiêm.

"Ừm?" Lục Khiêm nhướng mày, đây là Mạc Sầu trong phủ đưa tin đến. Hẳn là có người tới bái phỏng.

Soạt!

Thế giới hiện thực, hư không lóe lên hoa lửa. Thân ảnh của Lục Khiêm xuất hiện ở đại điện của động phủ.

Mạc Sầu đi lên phía trước, nói: "Đại nhân, Huyền Lão Hắc Đế cung chủ tới chơi."

"Phong Đô!"

Mới vừa nói xong, ngoài cửa truyền đến một tiếng cười to sảng khoái.

Người đến không có ý đồ tốt!

Huyền Lão Hắc Đế đoạn thời gian này đang tra tìm nội ứng, đã giết sáu người, mỗi người đều là Đan Kiếp.

【VIP】 Đế Tinh phi toa, Tinh Thần Ngọc Tiết

“Ha ha! Phong Đô!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười sảng khoái của Huyền Lão Hắc Đế. Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Lục Khiêm. Bây giờ nhìn Huyền Lão Hắc Đế lại là bộ dáng nam đồng cao năm thước, giọng nói non nớt, lại ra vẻ thâm trầm, cho người ta cảm giác có chút buồn cười.

Đương nhiên, không người nào dám tùy ý nói đùa. Đặc biệt là mấy ngày nay Huyền Lão Hắc Đế đại khai sát giới. Sáu tên Đan Kiếp cao nhân tử vong. Chỉ cần bắt được một chút chứng cứ câu kết với ngoại địch, vậy sẽ nghênh đón tra tấn vô cùng vô tận. Không làm cho chết thì không thừa nhận, tiếp tục tra tấn, sau khi nhận tội, lập tức xử tử.

Huyền Lão Hắc Đế cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Vừa rồi tại sao không có khí tức của ngươi, đi đâu vậy?”

“Bên trong Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn, ta đang bế quan.” Lục Khiêm thần sắc như thường.

Nói xong, chủ động mở không gian Thiên Địa Đại Ma Bàn. Trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa lớn. Bên trong là thế giới đen như mực, trung tâm của thế giới là cung điện ngói vàng tường trắng. Huyền Lão Hắc Đế không nói gì, mà là lách mình tiến vào bên trong. Đánh giá trên dưới một lúc, tất cả mọi thứ không thoát khỏi cặp mắt của gã. Sau đó tiến vào bên

trong Binh đàn, nhìn thấy phạm nhân bị giam giữ, Huyền Lão Hắc Đế nghi ngờ nói: "Đây là cái gì?"

"Ta đang nghiên cứu Đạo binh kiểu mới, bắt chước Hắc Bạch Vô Thường của Hoàng Tuyền."

"Có thành quả chưa?"

"Khặc, không có, ngược lại là đánh bậy đánh bạ tìm ra mấy phương thuốc."

Huyền Lão Hắc Đế đi đến trước mặt một cái bình lưu ly. Chiếc bình có kích thước bằng khuỷu tay người bình thường, bên trong chứa đầu của một con mèo đen. Dùng một loại chất lỏng màu xanh biếc ngâm, trên đó dán lá bùa, mèo con chớp mắt một cái.

"Thú vị."

Huyền Lão Hắc Đế nháy mắt đã nhìn ra tác dụng kỳ diệu của thứ này, không khỏi cảm thán trước ý tưởng tuyệt vời của Lục Khiêm. Khác với phương pháp luyện thi khác, phương pháp này đảm bảo hoạt tính của vật liệu, dù có ngâm hàng trăm năm vẫn còn mới tinh.

"Ngươi muốn luyện Hắc Bạch Vô Thường? Như vậy có chút khó khăn."

Huyền Lão Hắc Đế vừa nói, vừa dạo bước, Lục Khiêm theo sau lưng: "Cái khác mô phỏng Hắc Bạch Vô Thường, nhiều nhất chỉ được gọi là Câu Hồn Đạo binh, Hắc Bạch Vô Thường chân chính có bộ dáng không phải như vậy, ngày khác ngươi đến Tàng Thư các xem một cái điển tịch."

Lúc này, ánh mắt Huyền Lão Hắc Đế nheo lại, nhìn thấy một tờ giấy mỏng trên bàn, trên đó viết loạn thất bát tao Hoàng Tuyền Âm Triện.

“Trường Xà, Độc Hỏa, Thiết Cẩu, Địa Ngục, cấm chế, pháp bảo… Ngươi làm cái gì vậy?”

Huyền Lão Hắc Đế miễn cưỡng nhận ra mấy cái danh từ.

“A, đây là ý tưởng của ta, ta ở trong điển tịch của Minh Phủ nhìn thấy miêu tả liên quan tới Trường Xà Địa Ngục, định dùng hình thức pháp bảo tạo ra Trường Xà Địa Ngục.”

Trong lòng Lục Khiêm cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn bản thân từ trước đến nay không ném loạn bí tịch, phía trên đài cao chỉ là bản thảo bình thường.

“Địa Ngục pháp bảo? Mạch suy nghĩ ngược lại là không tệ, nhưng bên trong pháp bảo phải có không gian sung túc, khả năng chứa đựng người khác.”

Huyền Lão Hắc Đế không hổ là cường giả uy tín lâu năm, nháy mắt đã nhìn ra bản chất của vấn đề. Bình thường có thể thu người, pháp bảo có không gian bên trong là thứ khó luyện chế nhất. Không có phương pháp luyện chế thông dụng, từ trước đến nay đều là nhất khí nhất pháp.

Huyền Lão Hắc Đế nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy đi, ngươi lấy Không Trung Thạch, Tinh Thần Ngọc Tiết làm nguyên liệu, luyện chế bên trong Thần Tiên Hồ Trung Cảnh, hẳn là gần như vậy.”

Thần Tiên Hồ Trung Cảnh là trận pháp cao cấp thường được các môn phái sử dụng. Dùng phương pháp này, một cái nhà xí nhỏ cũng có không gian của một dinh thự lớn. Rất nhiều pháp bảo có không gian bên trong cũng dùng phương pháp này. Khuyết điểm là không quá ổn định, thường không thích hợp với pháp bảo có tính công kích, bình thường mọi người đều dùng để trữ vật.

Không Trung Thạch là nền tảng của Tiểu Động Thiên, Tinh Thần Ngọc Tiết là cái gì thì không biết rõ.

“Tinh Thần Ngọc Tiết là vật gì?” Lục Khiêm hỏi.

“Tinh Thần Ngọc Tiết là mảnh vỡ lúc Tinh Thần bị vỡ ra. Do nhiệt độ cao của quá trình vỡ, rất nhiều bản nguyên và đại địa tập trung thành các hạt tròn, những hạt tròn này óng ánh sáng long lanh, được gọi là Ngọc Tiết. Đại khái lớn như thế này.” Huyền Lão Hắc Đế ra hiệu bằng hai ngón tay cái.

“Đại khái dài rộng khoảng nửa tấc, nhóm chúng ta gọi là một miếng. Một miếng Ngọc Tiết khoảng hai trăm năm mươi vạn cân.”

“Một chút như vậy đã hai trăm năm mươi vạn cân?” Lục Khiêm kinh ngạc nói.

“Đương nhiên, Tinh Thần bị phá hủy có áp suất cao cỡ nào, tảng đá lớn trong động phủ cũng có thể ép ngươi thành hạt gạo.” Huyền Lão Hắc Đế cười nói.

Thời điểm gã đi đến hư không vô ngần, từng vô tình trông thấy Tinh Thần đang vỡ tan. Cảnh tượng đó thật sự không thể nào quên được. Nguyên Thần cũng tốt, Động Chân cũng được, trước sức mạnh hủy diệt của Tinh Thần đều nhỏ bé như con kiến.

“Đúng rồi, một miếng Tinh Thần Ngọc Tiết khoảng một trăm triệu Pháp Tiền.”

“Một trăm triệu?”

【VIP】 Đế Tinh phi toa, Tinh Thần Ngọc Tiết(2)

"Đúng vậy, một trăm triệu Pháp Tiền. Tinh Thần Ngọc Tiết có rất nhiều năng lượng, thường được sử dụng làm tiền tệ lưu thông giữa các cao thủ."

Mọi người đều biết, Pháp Tiền là năng lượng được các tu sĩ rót vào những lá bùa bằng đồng.

Một Pháp Tiền, đại khái tương đương với pháp lực của một tu sĩ Luyện Thể trong vài ngày. Cấp độ tu sĩ càng cao, chế tạo ra số lượng Pháp Tiền càng nhiều. Đến cấp bậc như Phong Kiếp, nếu chỉ dùng một năm để chế tạo Pháp Tiền, triển khai toàn bộ mã lực, có được ba mươi ngàn đến năm mươi ngàn cũng không thành vấn đề.

Hỏa Kiếp một năm có thể làm ra một trăm triệu.

Càng lên cao Pháp Tiền càng không đáng giá, đặc biệt là giai đoạn Nguyên Thần. Cho nên xuất hiện một việc kỳ quái, thương hội phổ thông vật liệu có giá cả còn rất bình thường, phù hợp với quy luật thị trường. Một khi có vật liệu có tác dụng đối với Đan Kiếp vậy thì giá cả đơn giản giống như đái tháo. Ít thì mấy ngàn vạn, nhiều thì mấy trăm triệu. Nếu như là Nguyên Thần, giá cả càng khoa trương, thậm chí có tiền cũng không mua được. Dưới loại tình huống này, một loại tiền tệ như Tinh Thần Ngọc Tiết ra đời.

Huyền Lão Hắc Đế chợt nhớ tới cái gì, vỗ vỗ bả vai Lục Khiêm, nói: "Bản tọa cho ngươi một nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ gì?"

“Âm Cảnh thiên cung gần đây đoạn giao với vương triều Câu Ly, rất nhiều thương lộ cũng bị cắt đứt. Ngươi phụ trách mở thương lộ mới, người và tuyến đường của thương gia hầu như đã liên hệ xong. Ngày kia ngươi đi một chuyến, vượt qua một chút khó khăn.”

Nói xong, Huyền Lão Hắc Đế ném đến một tấm địa đồ.

Lục Khiêm nhận lấy xem xét, lông mày lập tức nhíu lại.

“Vậy mà ở trên trời.”

Thành này tên là Trụ Tuyệt Cung thành, xoay quanh thế giới trung tâm. Cách đại địa khoảng ba mươi vạn trượng, khu vực chân không trên tầng cương phong vạn năm và lôi hải.

“Ừm, nơi đây hội tụ vật tư từ bốn phương tám hướng, chính là một trong mười thành trì vệ tinh lớn của thế giới trung tâm. Do Ngọc Kinh Sơn và Thần Truyền Ngọc Hoàng phái quản lý, bản tọa đã liên hệ với người của Thần Truyền Ngọc Hoàng phái, ngày kia ngươi đi thực địa khảo sát một chút.”

Huyền Lão Hắc Đế nói xong, liền đi ra khỏi Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Soạt!

Hai người đứng trong đại điện động phủ, liếc nhau. Lúc này, Huyền Lão Hắc Đế cười thần bí, nói: “Bản tọa sẽ không giết người bừa bãi, ngươi đừng quá khẩn trương, có phải nghe người ta nói ta hỉ nộ vô thường không?”

Không đợi Lục Khiêm trả lời, Huyền Lão Hắc Đế duỗi hai tay ra, lòng bàn tay hướng lên, hai tay để ngang trước mặt.

“Trong lòng bản tọa có một cái cân, bên trái là giá trị của mỗi người, bên phải là giá trị vô dụng của mỗi người. Lúc bên trái của ngươi lớn hơn bên phải, ngươi có thể tùy ý vui đùa với ta, xưng huynh gọi đệ với bản toạ, phạm sai lầm có thể tha thứ.

Nếu là trái lại, ngươi ngày nào đó nói sai một câu, trước kia có chỗ nào làm cái gì không tốt, đều sẽ trở thành lý do để ta giết ngươi.”

Lục Khiêm trầm ngâm một lát, nụ cười trên mặt dần dần mở rộng.

“Ta biết rõ rồi, cung chủ. Ha ha!”

Nói xong, tiến lên vỗ vỗ bả vai Huyền Lão Hắc Đế.

Huyền Lão Hắc Đế ngồi một lát, sau đó nhảy vào hư không rời khỏi.

Lục Khiêm nhìn bóng lưng rời đi của gã, im lặng, thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Những lời nói hôm nay khiến hắn hiểu được tiêu chuẩn của Âm Cảnh thiên cung ở đâu. Đó chính là bản thân có giá trị và có giá trị để người khác cần. Trên cơ sở này, làm một chút chuyện quá đáng cũng mặc kệ.

Vì sao sáu vị Đan Kiếp khác bị giết, mà Lục Khiêm người mới vừa gia nhập Âm Cảnh thiên cung không bao lâu, hiềm nghi lớn nhất lại không bị giết. Bởi vì Lục Khiêm có giá trị, cho nên sẽ không lọt vào thiết quyền của Huyền Lão Hắc Đế.

Loại trao đổi lợi ích này ngược lại làm hắn cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, quan hệ lợi ích giữa người và người mới là trạng thái vững chắc nhất. Cho dù rất nhiều người không bằng lòng thừa nhận nhưng thế giới của người trưởng thành chính là lợi ích.

Sau khi Huyền Lão Hắc Đế đi, Lục Khiêm ổn định lại tâm thần, cẩn thận suy nghĩ con đường tu hành tiếp theo.

Tài nguyên trị giá sáu trăm triệu có thể sử dụng lâu dài. Nếu như lại tính cả luyện chế pháp bảo, cùng với các chi phí khác, đoán chừng tối đa cũng dùng được vài chục năm. Chớ nói chi là còn có Hắc Bạch Vô Thường và Bắc Âm Địa Ngục Sơn là nơi tiêu thụ tài nguyên khổng lồ. Có vẻ hơi túng quẫn

quá mức. Xem ra vẫn phải kiếm nhiều tiền hơn, trải qua sự nhắc nhở của Huyền Lão Hắc Đế, Lục Khiêm cảm thấy kiếm một ít Tinh Thần Ngọc Tiết mới là một cách đúng đắn.

Hiện tại bản lĩnh duy nhất trên người có tác dụng đối với Nguyên Thần, chỉ sợ cũng chỉ có tay nghề luyện đan trời sinh. Theo độ thuần thục tăng lên, Lục Khiêm hiện tại có thể luyện chế đan dược bát khiếu Thiên phẩm. Đan này cũng có tác dụng đối với Nguyên Thần.

【VIP】 Trụ Tuyệt thành, Đổ Vẫn thạch

Lần trước trong lúc vô tình luyện được Tuyệt Hồn tán, Đoạn Hồn đan, Sinh Hồn đan, Dưỡng Thần dịch và các loại đan dược khác. Lục Khiêm dự định nghiên cứu sâu hơn, nâng cấp lên thành bát khiếu Kim Đan. Đặc biệt là Sinh Hồn đan và Dưỡng Thần dịch, có tác dụng làm tăng Nguyên Thần. Hai cái trước có thể làm tổn thương Nguyên Thần, hẳn là bán được giá tốt.

Có phương thuốc, không thể biến thành phương pháp luyện đan, chỉ là phải thay đổi thủ pháp luyện chế thôi.

"Mạc Sầu, mang đến cho ta ba mươi phần tài liệu."

Ngày kia lên đường, còn có thời gian hai ngày. Ở trong Đại Ma Bàn là sáu ngày. Hẳn là có thể luyện ra không ít đồ vật, trên đường cũng có thời gian luyện chế.

Ba ngày sau, Lục Khiêm ôm một cái hộp nhỏ xuất quan. Cổ Thương Thiên chờ ở phía trước Phong Đô động phủ.

"Phong Đô đạo hữu!" Cổ Thương Thiên cúi người chào Lục Khiêm.

"Đạo hữu cũng muốn đi sao?" Lục Khiêm nghi ngờ nói.

"Cũng không phải, ta dẫn đường cho ngươi, một lát nữa ngồi phi toa của Thần Truyền Ngọc Hoàng phái đến Trụ Tuyệt Cung thành." Cổ Thương Thiên nhắc nhở: "Ngươi đã thu dọn đồ đạc xong chưa?"

"Cũng được rồi."

Thực ra cũng không có thứ gì cần thu dọn, các vật phẩm quan trọng thường được đặt ở Diễm Tâm Kim Cung.

Hai người tới đỉnh núi Úc Tuyệt chi sơn. Cổng Hoàng Kim điện của Trường Nhạc cung. Huyền Lão Hắc Đế ngồi xổm ở trên ghế nhìn hai người, nhìn thấy ánh mắt hai người, còn gật đầu cười.

Sau nửa canh giờ.

Một ngôi sao băng màu đỏ bay từ bầu trời với một cái đuôi lửa thật dài. Mục tiêu của ngôi sao băng chính là Hoàng Kim điện phía dưới. Tốc độ của sao băng cực nhanh, giây trước còn đang ở chân trời, sau một khắc đã đến phía dưới Hoàng Kim điện. Sao băng gầm thét dữ dội xuyên qua khoảng không, thanh âm vang vọng trăm dặm.

"Đây là Đế Tinh phi toa của Thần Truyền Ngọc Hoàng phái, làm từ Phù Tang mộc."

Phù Tang mộc tục truyền sinh ở nơi cực đông, nơi mặt trời mọc, loại gỗ này chịu được nhiệt độ cao, có thể được dùng làm nguyên liệu cho Đế Tinh phi toa.

Xoạt!

Tiếng vang ầm ầm biến mất, một chiếc phi toa đỏ thẫm chậm rãi hạ xuống từ trên cao.

"Hỏa tiễn?" Lục Khiêm thốt lên.

Thứ trước mắt này thật sự là quá giống. Toàn thân màu đỏ thẫm, kết cấu chặt chẽ, đầu nhọn, đáy phẳng. Cứ đứng thẳng như vậy trên mặt đất. Phi toa không lớn, đường kính khoảng hai trượng. Giống như một hoả tiễn đã dừng lại.

"Hỏa tiễn? Sức tưởng tượng của đạo hữu không tệ."

Cửa khoang mở ra, một lão đầu râu dài tiên phong đạo cốt đi ra, lão đạo mặc đạo bào màu Tử Kim.

“Ngọc Minh đạo hữu!” Cổ Thương Thiên cười tiến lên, chào hỏi lão đạo.

Lão đạo là trưởng lão của Thần Truyền Ngọc Hoàng phái, đạo hạnh Lôi Kiếp Kim Đan. Hai người có một mối quan hệ cá nhân rất thân thiết, hôm nay đặc biệt tới đây để tiếp đón.

“Ha ha, vị này là Phong Đô đạo hữu?”

Hai mắt đang híp lại của Ngọc Minh bỗng nhiên mở ra, đây là một đôi mắt đáng sợ. Trong mắt không có con ngươi, con ngươi giống như là ánh sao, rải xung quanh tròng trắng mắt. Mỗi một cái điểm đen giống như là tinh thần, thỉnh thoảng hiện lên một đạo quang mang sáng lấp lánh.

“Bái kiến Ngọc Minh đạo huynh.” Lục Khiêm cúi người hành lễ.

Ngọc Minh cười tủm tỉm gật đầu, sau đó nhìn về phía Huyền Lão Hắc Đế, cung kính hạ bái: “Vãn bối bái kiến Huyền Lão Hắc Đế đại nhân.”

“Ừm, đứng dậy đi, sức khỏe của Ngọc Vương vẫn tốt chứ.” Huyền Lão Hắc Đế khôi phục âm sắc thành niên.

“Ngọc Vương đại nhân hiện nay đang bế quan ở Ngọc Kinh sơn, lần này không thể tới, đặc biệt bảo ta đến hỏi thăm.”

“Không sao.” Huyền Lão Hắc Đế khoát khoát tay, biểu thị không quan tâm.

Ngọc Kinh sơn là là một thế lực lớn gần như ngang với vương triều Câu Ly. Cũng có được Động Chân cao nhân của mình.

Thần Truyền Ngọc Hoàng phái là thế lực bên dưới của Ngọc Kinh sơn, cho nên mới có kiểu nói đến Ngọc Kinh sơn bế quan này.

“Được, vậy ta mang Phong Đô đạo hữu đi qua trước, ngày sau có thời gian sẽ gặp lại.”

Đám người nói chuyện phiếm một lúc, Ngọc Minh đạo nhân nói lời từ biệt. Hai người Lục Khiêm bước vào hỏa tiễn. Thời điểm đi vào, mới phát hiện chỗ bất phàm của Đế Tinh phi toa này. Vân gỗ huyết hồng được tạo thành từ vô số vi hình pháp trận, vi hình pháp trận hình thành hoa văn gỗ. Trình độ phức tạp của trận pháp làm Lục Khiêm cảm thấy mặc cảm, chí ít hắn không có cách nào hoàn thành vi hình pháp trận tinh vi như thế.

Đi qua cửa khoang cao khoảng một người. Không gian bên trong tương đối lớn. Trước mặt là một đại sảnh tương đối sang trọng. Hai bên ngồi đầy người, căn cứ theo quần áo bọn họ mặc trên người, hẳn không phải là cùng một môn phái.

Lục Khiêm không nói gì mà trực tiếp ngồi xuống.

Ầm!

Cửa khoang đóng lại, vang lên một tiếng gầm. Đế Tinh phi toa bắn lên trời.

Trụ Tuyệt thành cách mặt đất ba mươi vạn trượng, tức là mấy ngàn dặm. Nhưng thành này cũng không phải là đối diện Âm Cảnh thiên cung, cho nên bọn hắn phải đến cuối Trụ Tuyệt thành trước, sau đó mới có thể đi qua. Trong lúc này, phải xuyên qua ba cửa ải tầng mây, tầng cương phong, và lôi hải vạn năm.

Cho nên đừng nhìn vào khoảng cách ngắn, chỉ cần không cẩn thận là sẽ mất mạng.

Bởi vì thời gian rõ dài, đám người lục tục ngo ngoe bắt chuyện với nhau. Bên trái Lục Khiêm là một lão đầu quỷ khí âm trầm, hai đồng tử màu đỏ, âm lãnh tà ác. Vừa nhìn đã biết trên tay người này dính không ít mạng người.

“Tại hạ là U Quỷ đạo nhân, không biết các hạ thăng chức ở chỗ nào?” Lão giả mắt đỏ chắp tay cười một tiếng.

“Âm Cảnh thiên cung Phong Đô.”

Vừa nghe đến mấy chữ Âm Cảnh thiên cung, sắc mặt lão giả mắt đỏ hơi xấu hổ.

“Hóa ra là cao nhân của Âm Cảnh thiên cung, đệ tử của U Quỷ môn của tại hạ bị các ngươi bắt không ít. Khụ khụ.”

U Quỷ đạo nhân cũng không dám nói lời nói nặng nào. Môn phái thế lực liên hệ với quỷ hồn âm ma ai mà không biết đến Âm Cảnh thiên cung. Trong lòng hận thấu xương, ngoài miệng lại không dám nói cái gì.

“U Quỷ môn?”

Lục Khiêm nhớ tới mấy người, trước đây vừa mới tới đây đã giết mấy người, hình như là người của U Quỷ môn?

Người chung quanh nghe được là người của Âm Cảnh thiên cung, vẻ mặt khác nhau. Có e ngại, có chán ghét, có việc không liên quan đến mình.

Lục Khiêm không ngờ danh tiếng của Âm Cảnh thiên cung lại tệ đến vậy. Không phải nói là xấu, đoán chừng là bị người kiêng kị. Dù sao những việc Âm Cảnh thiên cung làm rất dễ đắc tội với người khác.

【VIP】 Trụ Tuyệt thành, Đổ Vẫn thạch(2)

Bắt ác nhân, giam giữ quỷ hồn, trừng trị cái ác và phát huy cái thiện. Người tu luyện nào mà chưa từng làm chuyện ác, vô duyên vô cớ bắt môn nhân đệ tử của người khác, sao không làm cho người ghi hận trong lòng được.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm không nói chuyện, tự uống trà. Miễn cho đụng phải mối thù truyền kiếp nào đó của Âm Cảnh thiên cung.

Năm ngày sau.

Ầm!

Đại sảnh chấn động. Phi toa rơi xuống đất.

"Các vị! Đã đến Trụ Tuyệt Cung thành!"

Ngọc Minh đạo nhân đứng lên, nói với mọi người. Đám người lần lượt đi ra cửa khoang. Cảnh tượng trước mặt làm người khác không nhịn được kinh ngạc hô lên một tiếng.

Hư không u ám vô ngần, điểm xuyết bởi Tinh Thần phát ra quang mang mờ nhạt. Gần ngay trước mắt, xa xôi vạn dặm. Thỉnh thoảng xẹt qua một ngôi sao băng, đám người có thể nhìn thấy rõ những vết rỗ trên bề mặt sao băng. Hóa ra những sao băng tuyệt đẹp không gì sánh được trên mặt đất lại là loại bộ dạng này.

Trước mặt mọi người là một lục địa lơ lửng. Dài rộng năm trăm dặm, một tòa thành hùng vĩ đứng sừng sững ở đây. Vô số độn quang ghé qua, đây là thành trì chỉ thuộc về tu sĩ. Hư

không vô ngần không có không khí và tất cả vật tư có ích cho sự sống.

Đại địa nơi Trụ Tuyệt Cung thành toạ lạc bị một cái lồng trong suốt che lại. Cách ly chân không bên ngoài. Thỉnh thoảng có một mảnh vỡ tinh thần đập vào ở phía trên, chợt bị bắn ra.

Đế Tinh phi toa được mở ra bên ngoài lớp vỏ trong suốt này, đường ống hình tròn thật dài bắt nguồn từ nắp. Lúc này, một vài con cá bơi đến từ khoảng không. Không sai, chính là cá, mấy con cá này rất lớn, ít nhất phải ngàn trượng, không có vảy trên lưng và các đốm sao trên nền đen. Có lẽ do hoàn cảnh không có trọng lực, khiến cho hình thể của bọn chúng phát triển như điên.

Năm con cá vây quanh Đế Tinh phi toa, nhìn chằm chằm.

Sắc mặt Ngọc Minh như thường, móc ra một cái lệnh bài. Quái ngư nhìn thấy lệnh bài này, giải tán toàn bộ. Lúc này, cái lồng trong suốt cũng xuất hiện một lỗ hổng, bắt đầu kết nối với thông đạo của Đế Tinh phi toa.

Đám người theo thông đạo đi vào Trụ Tuyệt thành. Tiến vào đại địa, lập tức cảm thấy một trận âm lãnh. Rét lạnh thấu xương, trong không khí quanh quẩn sương mù nhàn nhạt. Phản xạ ra quang mang xanh nhạt.

Bóng người đi lại trong sương mù, cực kỳ giống Âm Tào Địa Phủ.

Hai bên đường có đạo nhân bày biện quán, còn có cửa hàng bày bán tài nguyên tu hành.

Soạt!

Một con ma bị treo cổ thè lưỡi bay đến bên cạnh Lục Khiêm. Bên trong âm vụ, một đoàn hỏa diễm nhanh chóng lóe lên, ba ngàn Hắc Nha binh bay lên hư không, hóa thân thành

một Điểu Huế đạo nhân. Cường giả nơi này vậy mà lại nhiều như vậy.

"Cửu Phượng Kim Khuyết đại hạ giá! Giảm giá ba mươi phần trăm khi vận chuyển hàng hóa số lượng lớn!"

"Lam Đạo Bà luyện chế Đạo binh, vật liệu tự chuẩn bị, thu tiền nhân công. Đạo binh này có thể phi hành trong hư không vô ngần."

Phía trước cửa hàng luyện chế Đạo binh, có một hàng dài xếp hàng.

"A, sư huynh, hư không vô ngần không phải không có cái gì sao? Luyện Đạo binh này ra ngoài làm gì?"

"Vô ngần hư không có thiên thạch và mảnh vỡ của thiên thạch, những thứ này cuốn theo bảo vật của một Tinh Thần nào đó. Đã từng có đạo nhân nhặt được một thiên thạch đầy Canh Kim, nặng đến chục tỷ tấn, đủ cho môn phái dùng mấy trăm năm."

Hai vị sư huynh đệ bên cạnh xì xào bàn tán.

Trụ Tuyệt thành lúc trước là một cánh cổng nơi Tam Mục nhân tác chiến, sau khi hòa bình thay đổi thành một thành trì. Ngoại giới thỉnh thoảng thổi thi thể của cường giả cổ lão qua, trên thiên thạch còn có pháp bảo của đạo nhân thất lạc, là nơi rất nhiều tu sĩ kiếm tiền săn bảo vật.

"Nếu như ngươi ngại nguy hiểm, có thể đến một cửa hàng chuyên môn để mở thiên thạch, giá cả cố định, về phần mở ra thứ gì, thì xem vận may của ngươi."

"Cửa hàng thiên thạch?" Lục Khiêm lập tức thấy hứng thú. Sau đó hỏi mấy người, đi đến một nơi chuyên bán thiên thạch.

Trước mặt là một quảng trường cỡ lớn. Trong sân rộng bày đầy các tảng đá có hình thù kỳ quái.

Một số người làm thành một vòng, nhìn chằm chằm vào một tảng đá ở trung tâm. Có vị đạo nhân dùng Kim đao đặc chế, từng cái từng cái mở mặt ngoài vững như sắt thép của thiên thạch ra. Bỗng nhiên, một trận bảo quang tiết lộ ra ngoài, đám người sợ hãi thán phục.

"Ra bảo, ra bảo! !"

Bỗng nhiên, bảo quang biến thành một cái đầu quỷ đỏ tươi. Cắn đứt đầu của một tên quần chúng phía dưới.

"Là Hư Không cổ thi, người đâu! !"

Kim đao đạo nhân kinh ngạc hô lên một tiếng, lập tức có mấy người nhảy ra, mỗi người kết thành pháp trận, trấn áp cổ thi. Cổ thi lập tức hóa thành một bãi máu sền sệt. Sắc mặt nam tử bên cạnh Kim Đao đạo nhân xám như tro tàn, xem ra là cược thất bại.

Lục Khiêm chậm rãi đi vào quảng trường, khởi động Đỗng Sát Thần Nhãn, hắn vậy mà có thể nhìn thấu mặt ngoài của thiên thạch, có thể lờ mờ nhìn thấy hình dạng một số thứ bên trong! !

【VIP】 Huyết Truyền Ngọc Hoàng, thông thiên chi văn

Hai mắt Lục Khiêm phóng ra một chút kim quang. Hắn không dám mở con mắt thứ ba, sợ người khác nhìn thấy hắn gian lận. Bên trong thế giới của Đỗng Sát Thần Nhãn có thêm vô số đường cong lộng lẫy. Vỏ của thiên thạch không chỉ cứng, dường như ngăn chặn tất cả khí tức. Thần Nhãn có thể nhìn rõ mọi thứ cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ hình dáng bên trong. Nội thất của viên thiên thạch cỡ ngôi nhà trước mặt này trống rỗng, chỉ có một ít Thiết Thạch và đá kim cương. Không có bất kỳ giá trị gì.

Bên trong một tảng đá cao cỡ nửa người lại có hình dáng một người cao ba thước. Giống như là một người? Dị chủng trời sinh? Hẳn không phải là hài nhi nhân loại.

Lúc này, một nam tử áo tím lưng đeo kim đao đi tới.

“Khách quan, nếu không mua một cái chơi?”

“Nơi này của ngươi có đồ tốt sao? Sẽ không phải là giả chứ.” Lục Khiêm giả bộ như không hiểu.

“Sao có thể chứ, khách quan là lần đầu tiên tới đây đúng không. Ngài xem!” Tiểu nhị trong cửa hàng chỉ vào một bức tường bên phải. Toàn bộ bức tường được làm bằng ngọc thạch xanh biếc, liên tục phản chiếu hình ảnh các bảo vật được mở ra. Có người mở ra pháp bảo, thi thể của cổ chân nhân, linh quả Thượng Cổ, cùng với phương pháp tu luyện của Tinh Thần khác.

“Hư Không cổ thi là cái gì?” Lục Khiêm nhớ tới cảnh tượng vừa rồi.

“Hư Không cổ thi là tu sĩ cổ đại sau khi chết hóa thân thành ác quỷ, lục thân không nhận, không có linh trí, không có nửa điểm giá trị lợi dụng, cho nên bình thường chỉ có thể tiêu hủy.”

Một số tu sĩ tinh thông Cản Thi Ngự Quỷ chi thuật cũng không dám đụng vào Hư Không cổ thi. Vật này lang thang trong hư không không biết bao nhiêu năm, dính rất nhiều vật chất cổ quái kỳ lạ tà ác, thậm chí có Vực Ngoại Thiên Ma ẩn nấp trong đó. Năm trăm năm trước, có một Vực Ngoại Thiên Ma giấu ở bên trong Hư Không cổ thi làm loạn. Toàn bộ người của Trụ Tuyệt thành rơi vào mê huyễn mộng cảnh, không biết bao nhiêu tu sĩ tẩu hỏa nhập ma. Trụ Tuyệt thành suýt chút nữa đã luân hãm. Thành chủ đặc biệt hạ lệnh vừa có Hư Không cổ thi xuất hiện thì lập tức phá hủy.

“Mở cục này đi.” Lục Khiêm chỉ vào tảng đá cao cỡ nửa người bên cạnh nói.

“Cục này năm trăm vạn Pháp Tiền, đại nhân nhất định phải mở sao?”

Tiểu nhị của cửa hàng vừa nói vừa rút kim đao ra.

“Đương nhiên.”

Động tĩnh bên này, hấp dẫn quần chúng đến đây vây xem. Người đời luôn thích xem náo nhiệt, rõ ràng là người khác đánh bạc mà mình còn hưng phấn hơn người ta.

“A, đây là người mới à, cái này không có đồ gì tốt đâu.”

“Đoán chừng lại là đến tìm vận may.” Đám người xì xào bàn tán.

“Mở!”

Tiểu nhị cửa hàng hô lên một tiếng, cố ý đợi người tới đủ mới động thủ.

“Tiểu Lục tay chân lanh lẹ chút, đừng có lề mà lề mề.”

“Thưa vâng!”

Tiểu Lục nói một tiếng, chợt rút kim đao ra, từng tầng từng tầng cạo lớp da bên ngoài.

“Không tệ, hình như có đồ tốt.” Tiểu Lục thuận miệng nói.

Bỗng nhiên, xuất hiện một luồng kim quang. Tiểu Lục giật mình trong lòng, vẻ mặt nghiêm túc rất nhiều, hai ba cái đã mở bề mặt của thiên thạch ra. Không ngờ tiểu tử này lại có vận khí tốt như vậy, tùy tiện chọn một tảng đá cũng có thể trúng thưởng.

Rốt cục, kim đao cắt đến bên trong.

Răng rắc!

Thiên thạch xuất hiện một cái lỗ nhỏ. Bên trong lỗ là một hài nhi da xanh. Hài nhi hơi nhắm hai mắt lại, mũi thở khẽ nhúc nhích, tựa như là đang hô hấp. Nếu không phải làn da là màu xanh lá khá là quái dị, nhìn rất kiệt xuất đáng yêu.

“Quỷ Anh! Vậy mà lại là Quỷ Anh quả! Tiểu tử này kiếm bộn rồi!”

“Quỷ Anh giá trị năm ngàn vạn, trực tiếp tăng gấp mười lần, đúng là mẹ nó kiếm lợi lớn.”

Quỷ Anh không phải sinh vật, mà là thực vật sinh trưởng ở U Minh. Bởi vì giống một đứa trẻ nên được gọi như vậy. Đứng thứ năm mươi ba trên Thiên Cương bảng. Vật này có tác dụng với quỷ loại, hoặc là quỷ tu.

“Chúc mừng đạo trưởng! Thu được một Quỷ Anh quả! Các vị còn chờ cái gì, còn không mau mau nhặt nhạnh chỗ tốt!”

Nhìn thấy Lục Khiêm trẻ con miệng còn hôi sữa nhặt nhạnh được chỗ tốt, những người khác cũng không nhịn được. Có ít người bắt đầu lấy tiền túi, mua sắm thiên thạch. Đáng tiếc ngoại trừ một số ít người không lời không lỗ, phần lớn người vẫn là thua thiệt.

Tiểu Lục đặt Quỷ Anh vào hộp, lập tức đưa cho Lục Khiêm.

"Đạo trưởng, món bảo vật này nếu như không cần, có thể bán cho chúng ta."

"Được."

Lục Khiêm gật gật đầu. Hữu ý vô ý liếc nhìn xung quanh. Đồ vật trên quảng trường đều đã nhìn hết, không có thứ tốt gì.

"Đạo trưởng đi theo ta."

Dưới sự dẫn đầu của Tiểu Lục, Lục Khiêm đi vào một đại điện phía sau. Chờ khoảng một lúc, một nam tử béo trong bộ quần áo hoa lệ đi ra. Mười ngón tay của nam tử béo đeo nhẫn ngọc, có bộ ria mép.

"Tại hạ là Đinh Thạch, đạo hữu họ gì."

"Gọi ta Phong Đô là được." Lục Khiêm thản nhiên nói.

Đinh Thạch đưa một cái thẻ qua.

"Đây là năm ngàn vạn pháp tiền, có thể trao đổi ở bất kỳ một thế lực nào ở thế giới trung tâm."

Lục Khiêm đem đồ vật đưa cho Đinh Thạch, nói: "Đúng rồi, nơi này của ngươi có thiên thạch phẩm chất tốt hơn không? Ta lại mở mấy cái?"

"Đương nhiên là có, đạo hữu đi theo ta." Đinh Thạch cười nói. Gã thích nhất chính là loại người mới này, mới vừa đi vào

được một chút lợi ích, không biết rõ thấy tốt thì lấy, thường thường kiếm được cũng nhả trở về.

Cửa hàng Giám Bảo còn có dịch vụ cho vay, chuyên môn chuẩn bị cho loại người này.

【VIP】 Huyết Truyền Ngọc Hoàng, thông thiên chi văn(2)

Rất nhanh, Đinh Thạch dẫn Lục Khiêm đi ra ngoài. Nhìn thấy Lục Khiêm ngóc đầu trở lại, đám người xì xào bàn tán, lập tức xông tới. Đinh Thạch mang theo Lục Khiêm đi vào sâu trong quảng trường. Nơi này thiên thạch ít đi rất nhiều, nhưng từng cái dáng dấp ra dáng, bảo quang bốn phía.

"Đại khái chính là những thứ này, giá cả đắt hơn một chút so với bên ngoài, đạo hữu muốn cái gì?"

Lục Khiêm đi một vòng. Con mắt nổi lên hào quang yếu ớt. Vỏ ngoài của những thiên thạch này dày hơn, Đỗng Sát Thần Nhãn nhìn thấy càng khó khăn. Lần này, chỉ có bóng mờ, không thể nhìn thấy cụ thể bên trong. Nhưng vậy là đủ. Bên trong có đồ vật là được. Không phải tất cả mọi thứ đều có thể được bảo quản bên trong thiên thạch, nhất định phải chịu được nhiệt độ cao và áp suất cao mới có thể tồn tại được. Có được loại này đặc tính không thể nghi ngờ đều là bảo vật.

"Cái này, còn có cái này, còn có cái này…" Lục Khiêm một hơi chọn năm cái. Khi hắn đi đến cái bên trong nhất, bước chân đột nhiên dừng lại.

"A?"

Tảng đá này bình thường không có gì lạ, không khác mấy với những tảng đá ở bên ngoài quảng trường. Trọng lượng là trọng lượng của thiên thạch bình thường, nhưng thời điểm Lục Khiêm nhìn vào bên trong, bỗng nhiên bị một hố đen như mực

hấp dẫn ánh mắt. Trong ánh mắt của Đỗng Sát Thần Nhãn, đây là một mảnh đen nhánh.

Lục Khiêm trong đoạn này thời gian tìm ra một chút tâm đắc. Bảo vật có mật độ càng lớn ở trong mắt của Đỗng Sát Thần Nhãn càng đen. Thứ này đen đến cực hạn, đến cùng là thứ gì?

"Vậy lấy sáu cái này đi."

"Đạo hữu, sáu cái tổng cộng tám ngàn năm trăm vạn, ngươi còn chưa đủ…" Mặt Đinh Thạch lộ vẻ khó xử.

Lục Khiêm tiện tay lấy ra Vạn Long Ngọc Tỷ.

"Đây đủ chứ."

"Đủ rồi, đương nhiên đủ." Đinh Thạch cười trộm trong lòng không thôi, xem ra lại có một cọc làm ăn lớn.

Lục Khiêm ra tay hào phóng lại hấp dẫn ánh mắt của đám người một lần nữa.

Đỉnh Giám Bảo các. Một già một trẻ ngồi ở bên cửa sổ. Người già đứng sau lưng người trẻ tuổi, người trẻ tuổi có bộ dạng tuấn mỹ, môi hồng răng trắng, mắt phượng mày liễu, nếu không phải có hầu kết, thật sự còn tưởng rằng là nữ. Cái trán của người này có thông thiên văn đỏ thẫm. Đây là tiêu chí của quý tộc Trụ Tuyệt thành, đại biểu cho huyết mạch của Trụ Tuyệt thành chủ.

Ngọc Kinh sơn có hai chi nhánh lớn, một là Thần Truyền Ngọc Hoàng phái, một cái khác là Huyết Truyền Ngọc Hoàng phái. Thần Truyền là chỉ truyền thừa công pháp, chính là môn phái truyền thừa bình thường. Huyết Truyền là chỉ huyết mạch, bình thường lấy phương thức kế thừa Huyết Minh truyền bá.

“Thái Bá, ngươi nói xem người này sẽ thua thiệt sao?” Nam tử trẻ tuổi vô cùng hứng thú nói.

Thái Bá lão đạo cười cười, nói: “Với ánh mắt của lão phu, người này khẳng định thua thiệt.”

“Ta ngược lại không cho rằng như vậy.” Nam tử chỉ vào con mắt của Lục Khiêm: “Nhìn thấy ánh mắt hắn không? Mỗi khi nhìn về phía thiên thạch con mắt liền sáng lên, người này khẳng định có bí pháp.”

“Không thể nào, vỏ ngoài của thiên thạch ngay cả pháp bảo của thành chủ cũng không thể nhìn thấu. Gia Quang thiếu chủ, ngươi nhìn lầm rồi.”

“Rửa mắt mà chờ đi, một lát nữa kết thúc mời hắn một lần.” Gia Quang lười biếng dựa vào ghế, cầm lấy chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Trong chén trà là Ngọc Dịch quang hoa lưu chuyển, chính là Tinh Thần chi tinh, bảo vật thượng đẳng, chuyên cung cấp cho quý tộc của Huyết Truyền Ngọc Hoàng phái. Ngọc Dịch người khác xem như chí bảo, đối với bọn họ mà nói chỉ là đồ uống mà thôi, sau khi tỉnh lại từ trong đả tọa thì chính là một màn này.

“Vậy liền rửa mắt mà chờ đi, đánh cược một thứ, sao nào?” Gia Quang mỉm cười.

“Thiếu chủ muốn đánh cược thứ gì?”

“Cược cây Nguyệt Hoè trồng ở trên Thái Vi của ngươi, thua thì ta đưa mười miếng Tinh Tiết cho ngươi.”

“Ha ha, biết ngay thiếu chủ nhìn chằm chằm cái cây này, được!” Thái Bá sảng khoái cười một tiếng.

Cây Nguyệt Hoè được trồng trên sao chổi quay quanh mặt trăng. Hấp thụ hoàn toàn tinh hoa của Nguyệt Hoa, một trăm năm tới gần Trụ Tuyệt thành. Không thể nghi ngờ là một thứ vô cùng quý giá. Cho dù ai yêu cầu, cũng sẽ không lấy ra. Thái

Bá đã nhận định Lục Khiêm sẽ không thể kiếm tiền, cho nên mới thuận miệng nói. Đổi thành bình thường cho dù giết lão cũng không lấy ra.

Phía dưới, sau khi Lục Khiêm chọn xong kỳ thạch, đám đông vây quanh hai người họ ba tầng trong ba tầng ngoài.

"Là tiểu tử vừa nãy."

"Xong rồi, lại có một người nhất thời kích động mà mất đi sáng suốt rồi. Lần này đoán chừng phải khóc về nhà, ha ha." Đám khán giả cười trên nỗi đau của người khác. Việc như vậy bọn họ cũng thấy nhiều rồi. Người mới tràn đầy tự tin, sau đó bị vả mặt ngay tại chỗ, rồi quỵt nợ. Những người không may mắn có thể bị chộp tới hư không vô ngần đào quặng.

【VIP】 Tinh Thần Ngọc Tiết(2)

“Đạo hữu, nếu không ta đích thân cầm đao?” Đinh Thạch nói: “Chúng ta được tặng cho biệt danh là Thiên Đao, sẽ không làm tổn thương những thứ bên trong.”

“Được rồi.”

Lục Khiêm không quan tâm. Dù sao những thứ này đều có thể biết rõ đại khái. Hiện tại hắn tò mò đến cuối cùng thứ kia là cái gì. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không chủ động nhắc nhở, nếu như bị người phát hiện mình có thể nhìn thấu bề mặt thiên thạch, cũng có chút phiền toái.

Đinh Thạch rút kim đao ra, gọn gàng gọt sạch lớp vỏ ngoài của thiên thạch. Tốc độ vừa nhanh lại ổn định, nhanh hơn Tiểu Lục vừa rồi gấp mấy lần.

Rất nhanh, một thiên thạch có kích thước bằng một ngôi nhà bị thu nhỏ lại vài lần, chỉ còn lại một thứ có chiều cao bằng một người.

Đợi nửa ngày không có thứ gì, quần chúng xung quanh sớm đã nói những lời độc ác, Đinh Thạch không hề bị lay động. Không gọt đến một khắc cuối cùng, gã sẽ không bỏ cuộc, đây là chức trách của gã.

“Ừm?”

Đinh Thạch mới vừa chạm đao, lập tức dừng lại. Chỉ thấy nơi bị chém chảy ra tiên huyết, tiên huyết hiện lên màu đỏ sậm, một mùi tanh hôi đập vào mặt.

“Hư Không cổ thi?”

“Không đúng, nếu như là Hư Không cổ thi, thứ này đã sớm động thủ.” Quần chúng tinh mắt nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Rất nhanh, Đinh Thạch đào ra một thi thể. Vùng đan điền của thi thể có một cái lỗ lớn, rất rõ ràng, Kim Đan đã bị người đào đi. Ngoại trừ toàn thân đầy vết máu, những nơi khác không có một chút dấu hiệu thối rữa. Chỗ ngực cắm một thanh kiếm gãy, tay cầm ngọc Như Ý bị gãy mất một nửa.

“Một thi thể của chân nhân thượng cổ!” Đinh Thạch cao giọng nói.

“Đáng tiếc, không có Kim Đan, hai kiện pháp bảo hỏng. Giá trị không được bao nhiêu tiền.”

“A? Phục sức của Thái Cực đạo trưởng lão, không có thua thiệt không có thua thiệt, kiếm lời rồi.”

Đinh Thạch nhìn thoáng qua thi thể, nói: “Quả thực không có thua thiệt, có thể còn kiếm lời ba đến năm trăm vạn.”

Đây là tu sĩ đã chết trong trận chiến giữa Đại Hạo cổ đại và Tam Mục nhân. Một số môn phái vì phòng ngừa bí mật của môn phái mình bị tiết lộ, bình thường đều sẽ thu mua thi thể của môn nhân với giá cao. Người này là Đan Kiếp cao nhân, còn có một số mảnh măng của pháp bảo bị tàn phá. Hẳn là có thể bán được bảy tám trăm vạn, cơ bản sẽ không thua thiệt, thậm chí còn kiếm lời một chút.

Sau đó lại mở, liên tục mở ra hai cái bảo vật, một cái là Đằng Xà tinh huyết, một cái khác là Huyết Long mộc nguyên liệu của pháp bảo. Một loại gỗ có hình dạng Chân Long, màu đỏ như máu, ngay khi vừa xuất thế, lang yên huyết hồng xông lên trời. Bên tai đám người lờ mờ nghe thấy tiếng gầm của Chân Long.

Bây giờ thấy vậy, tất cả mọi người đã chết lặng, người này không phải người mới gì cả, rõ ràng là một kẻ già đời có kinh nghiệm phong phú.

Đến lúc cắt một khối cuối cùng. Một cột sáng màu trắng xông lên chân trời.

Ầm!

Toàn bộ quảng trường tràn ngập tinh khí nồng đậm. Quang mang tán đi, mọi người chỉ nhìn thấy một thứ hình lập phương dài rộng một tấc rưỡi, toàn thân óng ánh trong suốt lơ lửng trong hư không. Ngay khi thứ này xuất hiện, trong lòng mọi người đột nhiên dâng lên một cỗ áp lực.

"Tinh Thần Ngọc Tiết? Ba miếng Tinh Thần Ngọc Tiết? Kiếm bộn rồi!"

Đám khán giả xôn xao, trong lòng vừa ao ước vừa ghen ghét.

Một già một trẻ ngồi trên tầng cao nhất cũng không thể ngồi yên.

"Tiểu tử này quá may mắn rồi." Thái Bá nghẹn họng nhìn trân trối. Xong rồi, Nguyệt Hòe sắp mất rồi.

Ba miếng Tinh Thần Ngọc Tiết, giá cả của một miếng Ngọc Tiết ở trên chợ đen cũng được bán với giá một trăm hai mươi triệu. Không tính những bảo vật khác, lần này gia hỏa này trực tiếp mở ra đồ vật có giá trị ba trăm sáu mươi triệu.

"Đây không phải do vận khí, gia hỏa này có bản lĩnh, Thái Bá! Phiền ngươi mời hắn lên đây."

Ở phía bên kia, hai thiên thạch còn lại đều trống rỗng. Lục Khiêm bán Chân Long mộc, khấu trừ chi phí, chỉ còn lại Tinh Thần Ngọc Tiết và Đằng Xà tinh huyết. Hiện lãi ròng hơn ba tỷ. Đương nhiên, Tinh Thần Ngọc Tiết cũng không thể bán,

hắn giữ lại có chỗ hữu dụng. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nhìn về phía Đinh Thạch, nói: "Đạo hữu, nơi này của ngươi có Không Trung Thạch không?"

"Có, giá cả đắt hơn một chút, một tấc năm trăm vạn."

"Cho ta mười tấc đi."

Lục Khiêm đổi nửa miếng Tinh Thần Ngọc Tiết tại chỗ. Một khi chạm tới lĩnh vực của cao thủ Nguyên Thần, giá hàng đều sẽ điên cuồng tăng chóng mặt, Pháp Tiền thông thường không còn đủ để đo giá trị của những thứ này.

Chỉ chốc lát sau, Đinh Thạch đưa một cái hộp ngọc qua. Không Trung Thạch đặt ở trong đó.

Không Trung Thạch là nền tảng của Tiểu Động Thiên, chỉ có thể được khai thác từ Tiểu Động Thiên. Mức độ trân quý không thể so với Tinh Thần Ngọc Tiết. Dù sao Tinh Thần Ngọc Tiết là sản phẩm của Tinh Thần bị phá hủy, đến từ hư không vô ngần, độ khó khi khai thác cao hơn so với Không Trung Thạch.

Lúc này, Đinh Thạch nhẹ nhàng nói một câu: "Đạo hữu, chưởng quỹ của chúng ta muốn gặp ngươi."

"Chưởng quỹ? Mang ta tới đó."

【VIP】 Nhân trung long phượng, thiên ngoại vẫn thạch

Lục Khiêm suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn đồng ý, chế tạo Bắc Âm Địa Ngục không biết phải hao phí bao nhiêu Không Trung Thạch, kết giao với những thương nhân lớn này thì mua Không Trung Thạch cũng thuận tiện một chút.

Dưới sự dẫn đầu của Đinh Thạch, Lục Khiêm đi vào tầng cao nhất được trang hoàng lộng lẫy. Một già một trẻ ngồi trước mặt. Thiếu niên này cho Lục Khiêm cảm giác rất quái dị. Bên trong sự nam tính mang theo một chút nữ tính dịu dàng. Có khí chất bất nam bất nữ.

"Vị này là thiếu chủ thứ mười ba của Trụ Tuyệt thành, thiếu chủ Gia Quang, tại hạ là Thái Bá, bái kiến Phong Đô đạo hữu." Lão đạo chắp tay nói.

"Hoá ra là công tử của Trụ Tuyệt thành, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu." Không ngờ thân phận của người trước mắt này cũng không thấp.

"Mời ngồi. Đạo hữu thật có bản lĩnh." Gia Quang tán dương.

"Bản lãnh gì chứ, may mắn thôi."

Gia Quang từ chối cho ý kiến, sau đó nháy mắt ra hiệu với Thái Bá đứng sau lưng một cái. Thái Bá trình lên khay ngọc, trung tâm của khay ngọc đặt một chồng lá trà và một miếng ngọc bội không phải vàng cũng không phải bằng gỗ.

“Đây là tín vật của khách quý của cửa hàng Giám Bảo, tất cả vật phẩm mua sắm có thể được giảm giá ba mươi phần trăm. Đây là Nguyệt Hòe Hoa, ngâm uống chút nước vẫn là không tệ.”

Có lẽ là để xua tan cảnh giác của Lục Khiêm, Gia Quang nói thêm: “Đạo hữu yên tâm, mở cửa làm ăn không sợ khách kiếm tiền, đạo hữu kiếm được càng nhiều thì nhân khí của thương hội chúng ta càng vượng hơn.”

Lợi nhuận chính của cửa hàng thiên thạch là bán thiên thạch, bán một đống đá vỡ với giá trên trời. Lục Khiêm kiếm được càng nhiều, một chút đổ khách cũng sẽ theo sự nổi tiếng mà đến, giá thiên thạch trong cửa hàng sẽ tăng lên như diều gặp gió. Cái này đối với bản thân là cả hai cùng có lợi, những đạo lý này Gia Quang vẫn hiểu.

“Ha ha, tại hạ không có ý nghĩ này.”

Xem ra người tên là Gia Quang này cũng không phải là công tử bột gì, Lục Khiêm mới vừa rồi còn cho là bọn họ không chơi nổi.

Mấy người nói chuyện phiếm một lúc, Lục Khiêm nghĩ đến cái gì, nói: “Môn phái của tại hạ còn có một chút việc, ta rời đi trước, có cơ hội sẽ nói sau.”

Còn có việc của Âm Cảnh thiên cung phải xử lý, sau này thương lộ này do mình quản lý, sẽ có cơ hội giao dịch.

Nói xong, Lục Khiêm xoay người lại. Mặc dù Trụ Tuyệt thành ở trong hư không vô ngần nhưng so với những nơi khác thì an toàn hơn rất nhiều. Bởi vì là ở trên trời, xảy ra chuyện thì tất cả mọi người đều phải chết, cho nên trên phương diện trị an quản lý vô cùng nghiêm ngặt. Trên cơ bản sẽ không xuất hiện chuyện tu sĩ đánh nhau. Một khi bị bắt sẽ bị phạt rất nặng, nhẹ thì đi đào quặng, nặng thì giết chết tại chỗ.

Lục Khiêm hóa thành độn quang, bay về phía bắc của Trụ Tuyệt thành. Hắn muốn tìm tới một thương hội, tên là Vũ Dư Thiên. Phụ trách cho thuê phi toa và tồn trữ hàng hóa , tuyên bố nhiệm vụ, ăn cơm ở trọ v.v.. m Cảnh thiên cung chính là hợp tác với thương hội này.

Cơ quan của m Cảnh thiên cung nằm trong thương hội Vũ Dư Thiên, nhân viên ở cơ quan phụ trách mua sắm. Lục Khiêm hiện tại đi qua phụ trách nghiệm thu và tuyên bố danh sách mua sắm mới.

Người phụ trách lúc trước hầu như đã đặt xong nền móng, lần trước bởi vì tham ô và câu kết với vương triều Câu Ly mà bị giết, cho nên mới tiện nghi cho Lục Khiêm.

Bay nửa khắc, Trụ Tuyệt thành có yêu cầu về tốc độ bay, Lục Khiêm không dám bay quá nhanh.

Lúc này, phía dưới bay tới mấy đạo độn quang, độn quang dừng lại trước mặt Lục Khiêm. Một người trung niên tóc đen ngăn lại con đường phía trước, cười nói: "Ngươi là Phong Đô đạo nhân của m Cảnh thiên cung? Công tử nhà ta mời ngươi tới một chuyến."

"Công tử nhà ngươi?"

Chẳng lẽ là m Cảnh thiên cung đã sớm sắp xếp người? Lục Khiêm mặc dù cảm thấy đường đột, vẫn đi theo nam tử trung niên. Chỉ chốc lát, đi vào một một quán rượu treo đầy đèn lồng đỏ chót. Nữ tử mỗi người đều có dung mạo xinh đẹp, hoàn mập yến gầy, kêu gọi khách nhân qua đường.

Hóa ra là thanh lâu. Nhìn kỹ hơn, đám nữ tử này mỗi người đều là tu sĩ, thấp nhất cũng có tu vi Đạo Cơ. Giới kỹ nữ cũng đã đạt đến loại trình độ này rồi sao? Thế mà lại có nữ tu ra sân.

"Đây là tu sĩ của Đào Hoa phái, đạo hạnh của các nàng chỉ có thể tăng lên trong lúc giao hoan, lại có thể tăng trưởng tu vi,

lại có tiền kiếm lời, cớ sao mà không làm đây.” Đạo nhân trung niên cười nói.

Rất nhanh, hai người tiến vào một gian phòng trong lầu. Phía sau gian phòng đứng tốp năm tốp ba người. Trong đó còn có U Quỷ đạo nhân gặp phải trên Đế Tinh phi toa, một đôi mắt đỏ thẫm cực kỳ dễ thấy.

Một thanh niên bị bao vây bên trong đám người. Cái trán của người này cũng có thông thiên văn.

“Phong Đô đúng không? Âm Cảnh thiên cung Phong Đô?” Nam tử buông chén rượu trong tay xuống, dựa vào ghế, liếc Lục Khiêm một cái.

Không đợi Lục Khiêm trả lời, nam tử tự mình nói ra: “Lão Thập Tam là nhân yêu ngươi có biết không?”

【VIP】 Nhân trung long phượng, thiên ngoại vẫn thạch(2)

“Nhân yêu?” Nghe đến đó, Lục Khiêm ngược lại cảm thấy có hứng thú.

“Thân nữ hồn nam, không phải là nhân yêu thì là cái gì? ‘Nhân trung long phượng’, tên tuổi của lão Thập Tam ai chẳng biết.” Nam tử cười nhạo một tiếng: “Hắn cho ngươi điều kiện gì? Ta ra gấp đôi.”

Vừa rồi gã đã hiểu rõ tài năng của Lục Khiêm. Có thể nhận ra sự vật bên trong thiên thạch. Không chỉ có là đổ thạch, việc khám phá hư không vô ngần cũng cần người tài giỏi như thế. Bọn họ không phải tu sĩ Nguyên Thần. Mỗi lần ra ngoài tìm tòi đều phải tiêu tốn rất nhiều chi phí. Nhọc nhằn khổ sở vớt một khối thiên thạch, cuối cùng phát hiện chỉ là một tảng đá vỡ. Loại cảm giác này làm cho người ta muốn thổ huyết. Có Lục Khiêm gia nhập, sẽ giảm xuống rất nhiều chi phí.

“Được rồi, ta không muốn gia nhập bất kỳ thế lực nào.”

“Ngươi là sợ m Cảnh thiên cung?” Nam tử hỏi: “Huyết Truyền Ngọc Hoàng của ta được Ngọc Kinh sơn chống lưng, chỉ cần ngươi thề cả đời trung thành, ta cam đoan Huyền Lão Hắc Đế không dám động tới ngươi.”

“Phong Đô đạo hữu, tranh thủ thời gian bằng lòng đi, m Cảnh thiên cung không phải là nơi tốt gì.”

U Quỷ đạo nhân khuyên nhủ nói. Vừa rồi Nhị thiếu chủ Thiếu Cảnh tìm hiểu tin tức, U Quỷ nhìn thấy cơ hội leo lên, lập tức bán tin tức của Lục Khiêm. Đối với Lục Khiêm, U Quỷ vừa hâm mộ lại ghen ghét, Nhị thiếu chủ rõ ràng coi trọng gia hỏa này hơn. Thế mà còn không cảm kích, không biết rõ có bao nhiêu lợi ích sao? Tùy tiện để lại một tí trong tay đều có thể tạo nên một môn phái hưng thịnh.

Lục Khiêm giữ im lặng.

Nhị thiếu chủ tràn đầy lòng tin. Phụ thân gã cũng là Nguyên Thần, Ngọc Kinh sơn còn có Động Chân. So với m Cảnh thiên cung không quyền không thế, gần đây bị vương triều Câu Ly chèn ép mà nói, điều kiện tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

"Không có hứng thú." Lục Khiêm vứt xuống một câu, sau đó đi ra cửa.

Ầm!

Chén rượu lập tức nện vào trên tường. Khuôn mặt Nhị thiếu chủ vặn vẹo, mặt lúc trắng lúc xanh.

"Dám từ chối ta!"

Nhị thiếu chủ nói với đạo nhân trung niên: "Phân phó người của Vũ Dư Thiên, bảo bọn họ làm một chút hành động."

Lục Khiêm không biết đến là, người này còn là đại cổ đông của thương hội Vũ Dư Thiên.

"Rõ!"

"Thiếu chủ chớ tức giận, người đi ra từ địa phương nhỏ chính là không biết tốt xấu." Mọi người nói.

"Cút."

Nhị thiếu chủ mặt trầm như nước. Nếu không phải bên trong thành không cho phép tranh đấu thì đã sớm cho người hạ Lục Khiêm rồi. Gã không dám khiêu chiến quyền uy của phụ thân. Cái quy củ không được tranh đấu này vẫn là sau khi giết Cửu đệ mới lập uy.

Soạt!

Một lúc sau, thân hình của đạo nhân trung niên xuất hiện.

"Bẩm thiếu chủ, tại hạ đã để người của Vũ Dư Thiên động thủ, cam đoan người này sẽ không còn xuất hiện ở trên thế giới này." Nam tử trung niên cười xấu xa một tiếng.

"Được."

Nói xong, Nhị thiếu chủ lần nữa rơi vào say rượu mê tiền. Giết người không tính là cái gì. Cho dù là người của m Cảnh thiên cung. m Cảnh thiên cung không còn là thiên cung uy danh hiển hách năm đó. Thời đại đang tiến bộ, số lượng Động Chân gấp mười lần so với trước đây. Mà Huyền Lão Hắc Đế vẫn đang dậm chân tại chỗ. Gần đây bị vương triều Câu Ly chèn ép, bị các đồng minh khác phản bội. Các thế lực khác bị đàn áp trước đây ngo ngoe muốn động, môn phái này nhảy nhót không được bao lâu.

Lục Khiêm đi vào Vũ Dư Thiên. Thuê xong phi toa của Vũ Dư Thiên, thuận tiện nhìn một chút sổ sách. Phần lớn vật liệu cũng rất trân quý. Tinh Thần Ngọc Tiết, thiên thạch hàn băng mười vạn năm, Hư Không thi hài v.v.. Trị giá hàng tỷ. Đây là vật tư cần có của cao thủ trong các môn phái. Một đoàn người vận chuyển vật tư vào bên trong phi toa.

Lục Khiêm đánh giá phi toa có kiểu dáng của hỏa tiễn trước mắt này. Chiếc phi toa này nhỏ hơn phi toa của Ngọc Hoàng phái, chỉ rộng một trượng rưỡi, vỏ ngoài là Phù Tang mộc. Lục Khiêm nhìn xung quanh, dùng Đỗng Sát Thần Nhãn

kiểm tra một vòng. Mặc dù nói Vũ Dư Thiên là đối tác hợp tác mấy trăm năm với m Cảnh thiên cung. Nhưng hắn không có thói quen đặt mạng sống của mình trên người người khác. Phi toa phải bay qua khu vực chân không, lôi hải, cương phong. Hơi không cẩn thận một chút chính là mất mạng. Không thể không cẩn thận.

Loại phi toa này rất trân quý, chỉ riêng Phù Tang mộc đã có giá trị không nhỏ, chớ nói chi là trận pháp tinh vi phía trên.

Chỉ trong chốc lát, tất cả các vật liệu đã được phân phối trang bị xong xuôi. Không gian dài rộng mười trượng bên trong được lấp đầy đến tận miệng.

"Đại nhân, đã chuẩn bị xong. Ngươi xem một chút." Vương quản sự lấy ra một bức tranh. Đây là bản đồ, đánh dấu điểm đến. Pháp trận do Lục Khiêm mở ra, một khi mở ra liền đi thẳng dọc theo con đường này. Trong lúc đó có thể thông qua điều khiển bản vẽ này thay đổi tuyến đường. Đồng thời phía trên có vi hình trận pháp. Một khi xuất hiện rủi ro, có thể thông qua trận pháp trở về Vũ Dư Thiên.

Sau khi xác nhận lại lần nữa, Lục Khiêm leo lên phi toa.

Ầm!

Phi toa đột phá vòng phòng hộ của Trụ Tuyệt thành, đi vào hư không vô ngần, sau đó rơi về hướng đại địa.

Lục Khiêm đang ngồi trong phi toa.

"Ừm?"

Lúc này, một bóng đen lớn xuất hiện ở giữa lộ trình phía trên trận đồ. Lại có một thiên thạch lớn trên đường đi của phi toa.

【VIP】 Báo thù không để qua đêm

Bên trong phi toa. Đại khái dài rộng khoảng mười trượng. Không gian bên trong được nhồi đầy hàng hóa. mà chỉ có một chiếc ghế đẩu, độ thoải mái dễ chịu căn bản không thể so sánh với phi toa chuyên môn chở người của Ngọc Hoàng phái. Lục Khiêm dứt khoát tiến vào Diễm Tâm Kim Cung.

Lúc này, trận đồ bỗng nhiên phát sáng lên. Con đường đi về phía trước của phi toa vậy mà xuất hiện một bóng đen. Một thiên thạch xuất hiện trong phạm vi phi hành của phi toa. Dựa theo tốc độ bây giờ của phi toa, không bao lâu nữa sẽ đụng vào thiên thạch. Phi toa nhìn như cao cấp nhưng thực ra nó không được chăm chút cho lắm. Phi toa hình giọt nước có thể thông khí, trụ cột bằng gỗ có thể phòng cháy phòng sét. Nhưng khả năng chống va đập kém. Trong hư không vô ngần, phi toa di chuyển về phía trước với tốc độ cực nhanh. Một thiên thạch đen như mực từ từ trôi qua. Không bao lâu nữa hai vật thể này sẽ đụng vào nhau.

“Sao vận khí lại chênh lệch như vậy.”

Rõ ràng không phù hợp lẽ thường, bởi vì lực hấp dẫn của tinh thần, thiên thạch đều là có quy luật, đồng thời có thể dự đoán lộ tuyến. Lục Khiêm nhướng mày, điều khiển trận đồ, làm phi toa sửa đổi tuyến đường, tránh khối thiên thạch lớn này. Hư không vô ngần không giống với lục địa, thay đổi phương hướng của phi toa cần điều khiển tinh vi, tạo thành một vòng cung lớn. Hiện tại thiên thạch có tốc độ rất nhanh, không bao lâu nữa sẽ đụng vào. Xem ra là không thể tránh

khỏi. Miễn cưỡng tránh thoát được cũng sẽ đụng phải khoang thuyền, áp suất không khí bên trong hư không vô ngần và phi toa khác nhau. Một khi phi toa có vết nứt, bị ảnh hưởng của áp lực sẽ không ngừng mở rộng. Cuối cùng toàn bộ phi toa tan rã.

Đã như vậy, hiện tại dứt khoát chạy trốn là được rồi. Lục Khiêm nghĩ nghĩ, vẫn quyết định vứt bỏ hàng hóa, lợi dụng truyền tống trận trở về. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lập tức khởi động trận đồ.

"Ừm?"

Sau khi khởi động trận pháp, lại không xảy ra cái gì.

"Đến cùng là ai? Nhị thiếu chủ hay là kẻ thù của m Cảnh thiên cung?"

Cho tới bây giờ, nếu Lục Khiêm vẫn còn không biết bị người khác động tay chân, thì đó thật sự là ngu ngốc. Nhị thiếu chủ có nhiều khả năng hơn một chút. Cũng có thể là kẻ thù của m Cảnh thiên cung. Mọi việc đã như vậy, đành phải điều khiển phi toa tránh khỏi. Thiên thạch cách phi toa càng ngày càng gần.

Ba ngàn trượng, một ngàn trượng, năm trăm trượng…

Phi toa cũng chậm chạp di chuyển sang bên cạnh, tận lực phòng ngừa va chạm chính diện. Nhưng vẫn có một bộ phận sắp sát qua thiên thạch. Lúc này, Lục Khiêm nghĩ đến một kế sách.

Soạt!

Thời khắc sắp đụng vào, cửa khoang của Phi toa mở ra.

Ầm

Không khí bên trong lập tức phun ra ngoài, tạo thành một động lực mạnh mẽ, làm cho phi toa đột ngột di chuyển sang ngang. Bởi vì tác dụng của áp lực, hàng hóa bên trong phi toa

cũng theo đó mà phun ra ngoài không ít. Nhưng cuối cùng vẫn là vô cùng nguy hiểm mà sượt qua người.

Cửa khoang lần nữa đóng lại. Không khí bên trong và Thiên Địa tinh khí trở nên cực kỳ mỏng manh. Lục Khiêm cẩn thận phát hiện bên trên cửa khoang thế mà có thêm một vết nứt. Khe hở này không ngừng mở rộng. Không được bao lâu, chiếc phi toa này sẽ tan rã. Cho dù không tan rã, một lát nữa đi qua lôi hải, cương phong cũng sẽ làm phi toa gặp phải đả kích mang tính hủy diệt. Hiện tại trốn vào bên trong Diễm Tâm Kim Cung cũng không được. Một khi tiến vào hư không vô ngần, Diễm Tâm Kim Cung sẽ phiêu lưu trong hư không. Bên trong hư không lại không có Thiên Địa tinh khí có thể bổ sung cho. Tiêu hao hầu hết pháp lực bên trong cơ thể cũng là tình thế chắc chắn phải chết.

Răng rắc răng rắc!

Khe hở không ngừng mở rộng, toàn bộ phi thuyền cũng chấn động.

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, lập tức rút ra một sợi tóc. Kim quang lóe lên. Tóc hóa thành Phù Tang mộc, vá vào lỗ hổng ở vị trí cửa. Mặc dù dán vào không tính là quá chặt, nhưng hẳn là có thể chống nổi lôi hải và cương phong.

m Cảnh thiên cung.

Hoàng Kim điện. Huyền Lão Hắc Đế ngồi trong đại điện, tùy tiện ngồi xuống, hành công vận khí. Xưa nay không quan tâm công pháp của mình bị người khác biết rõ. Một trận công phu qua đi. Huyền Lão Hắc Đế chậm rãi mở hai mắt ra. Con ngươi giống như vòng xoáy rất tĩnh mịch. Hấp dẫn thiên địa vạn vật, ngàn vạn tinh thần cũng ở trong đôi con ngươi này.

“Sao Phong Đô vẫn chưa trở lại.”

Huyền Lão Hắc Đế nhướng mày. Ngay khi Lục Khiêm leo lên phi toa đã có người gửi tin tức tới. Dựa theo tốc độ của phi toa, hẳn là đã sớm trở về mới đúng.

Ầm!

Lúc này, bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang. Huyền Lão Hắc Đế bỗng nhiên ngẩng đầu. Chỉ thấy không trung có một ánh lửa. Mang theo khói đen nồng đậm. Theo kiểu dáng nhìn lại, tựa như là phi toa?

"Không xong rồi!"

Thân ảnh của Huyền Lão Hắc Đế lóe lên, xuất hiện trên không trung, đúng là phi toa của Vũ Dư Thiên.

Ầm!

Không đợi gã tới gần, phi toa ầm vang một tiếng nổ tung. Hàng hóa tứ tán khắp nơi. Sau khi khói lửa tan đi, thân ảnh của Lục Khiêm xuất hiện trước mặt Huyền Lão Hắc Đế.

Nhìn thấy Huyền Lão Hắc Đế, Lục Khiêm cười khổ nói: "Cung chủ, chúng ta bị người ám toán."

【VIP】 Báo thù không để qua đêm(2)

Sau đó nói mọi chuyện đã xảy ra. Kể ra chuyện mình đắc tội Nhị thiếu chủ như thế nào, nghi ngờ là người của Vũ Dư Thiên động tay động chân.

“Mẹ nó!”

Huyền Lão Hắc Đế trợn mắt tròn xoe, ma khí đen như mực tản ra từ trên người, hư không phát ra từng tiếng vang không chịu nổi gánh nặng.

“Cung chủ không nên tức giận, có thể là những người khác làm.” Lục Khiêm khuyên nhủ nói.

“Nhất định chính là bọn họ, nhìn m Cảnh thiên cung của ta gặp khó khăn, từng tên nhịn không được thò tay ra, thật sự cho rằng ta dễ bắt nạt sao?”

Mắt Huyền Lão Hắc Đế lộ ra sát ý, cười lạnh nói: “Đã có dũng khí thò tay ra, lão tử sẽ chặt tay ngươi xuống. Đi!”

“Đi đâu?”

“Đánh đến tận cửa, đi U Quỷ môn trước, sau đó đi Vũ Dư Thiên. Giết hắn đến long trời lở đất.”

“Thế nhưng chúng ta không có chứng cứ!”

“Cần gì chứng cứ, ai sẽ chủ trì công đạo cho người chết! Đi!”

Huyền Lão Hắc Đế hai tay kéo một phát, xé ra một vết rách trong hư không. Sau đó nhảy vào trong cái khe.

Lục Khiêm mỉm cười, hắn muốn chính là câu nói này, tượng đất cũng có tính nóng ba phần, thật sự cho rằng hắn không biết nổi giận sao?

Xoạt!

Hai người tiến vào khe hở hư không. Một cảm giác quay cuồng trời đất truyền đến. Thời điểm mở mắt ra, trông thấy phía trước là một hồ nước. Nước hồ nổi lên huỳnh quang, quang mang xuyên thấu qua, lờ mờ có thể thấy được thi thể nổi trên mặt nước.

Đây là nơi ở của U Quỷ môn. Môn phái này am hiểu ngự quỷ, thường xuyên dùng người sống huyết tế quỷ vật, thường xuyên lọt vào thiết quyền của m Cảnh thiên cung.

Đứng ở biên giới hồ nước, Huyền Lão Hắc Đế cười nói: "Nhìn kỹ, phương pháp sử dụng chính xác của Diêm La chân thân."

"Lên!"

Huyền Lão Hắc Đế hét lớn một tiếng. Thân hình cất cao vạn trượng. Lĩnh vực mở ra, vạn vật nhao nhao nổ tung dưới áp lực. Chỉ có Lục Khiêm không có việc gì, hẳn là Huyền Lão Hắc Đế tránh đi hắn.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Địch tập kích! ! !"

"Chưởng môn đâu? Chưởng môn ở đâu?"

"Chưởng môn đang ở Trụ Tuyệt thành!"

Trong hồ nước phía dưới xuất hiện vô số độn quang. Thời điểm những người này nhìn thấy Ác Quỷ cao tới vạn trượng, khuôn mặt dữ tợn, sợ hãi đến suýt chút nữa tê liệt ngã xuống mặt đất.

Ầm!

Quỷ cao ngàn vạn trượng vỗ một bàn tay xuống. Vô số pháp bảo lên không cũng bị đập nát, thần thông phép thuật thậm chí cũng không phá được da của Quỷ cao ngàn vạn trượng.

Ầm!

Bàn tay rắn chắc vỗ xuống. Nước chảy mạnh và áp lực nước mạnh thậm chí còn xuyên thủng một số ngọn núi xung quanh. Tất cả đều kết thúc. Hồ nước biến mất, phía trước là một cái hố lớn rộng hàng chục dặm. Đáy hố bóng loáng như gương, tựa như là đá kim cương.

"Tay không bóp kim cương? Thật là một lực mạnh."

Lục Khiêm tấm tắc lấy làm kỳ lạ, dưới loại lực lượng khổng lồ này, bất cứ loại thủ đoạn nào cũng hỏng hết, còn không bằng một bàn tay của người ta. Hôm nay xem như học được.

"Báo thù không để qua đêm, nhà tiếp theo."

"Báo thù không để qua đêm, bây giờ đi đến tổng bộ Vũ Dư Thiên giết cả nhà của hắn."

Vũ Dư Thiên nằm ở trung tâm Minh Hải ở phía bắc. Nằm ở trung tâm của m Cảnh thiên cung và vương triều Câu Ly, xem như là khu vực giảm xóc giữa hai khu vực. Dựa vào điều này không biết đã kiếm được bao nhiêu lợi nhuận. m Cảnh thiên cung có quan hệ không tệ với chưởng quỹ của Vũ Dư Thiên là Dư Thiên chân nhân. Không ngờ m Cảnh thiên cung vừa xảy ra chuyện, đám người này đã rẽ nước trước.

"Cung chủ, hay là dẫn theo vài người?" Lục Khiêm hỏi.

Chưởng quỹ của Vũ Dư Thiên nói như thế nào cũng là cảnh giới Nguyên Thần, lại thêm là hang ổ của người ta, Lục

Khiêm luôn cảm thấy hơi không an toàn.

“Không cần, nhiều người ít người cũng thế, không cần gọi nhiều người như vậy.”

Bóng đen hư không chiếu vào khuôn mặt Huyền Lão Hắc Đế, sắc mặt có vẻ âm tình bất định, tà ác kinh khủng. Huyền Lão Hắc Đế ngày thường hòa ái dễ gần, giờ khắc này lộ ra răng nanh hung ác bá đạo. Huyền Lão Hắc Đế tương truyền đã ba vạn sáu ngàn tuổi, thống ngự ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần.

Huyền Lão là chỉ tuổi thọ kéo dài. Hắc giả hỉ nộ vô thường, giết người như ngóe. Đế giả bá đạo uy vũ, duy ngã độc tôn.

Mặc dù thời đại trôi qua, vinh quang của Hắc Đế đã không còn, nhưng cũng không phải hạng giá áo túi cơm bình thường có thể khinh nhục. Giờ khắc này, Lục Khiêm dường như đã hiểu rõ ý nghĩ trong lòng của Huyền Lão Hắc Đế.

Báo thù không phải mấu chốt. Ý nghĩ chân chính của Huyền Lão Hắc Đế là lập uy. Khoảng thời gian này m Cảnh thiên cung quá mức khiêm tốn, ngoại nhân cũng coi là thiên cung không xong rồi. Hiện tại cần một trận giết chóc, để thế nhân ý thức được m Cảnh thiên cung vẫn là thiên cung mạnh mẽ năm đó.

Rất nhanh, hai người lần lượt tiến vào khe hở hư không. Chuyến đi này cũng thuận tiện quan sát Diêm La chân thân. Diêm La chân thân đang đi theo con đường chí cường chí cương.

【VIP】 Dư môn hào yến, giết cả nhà ngươi

Đại Từ Tôn là Quỷ Thần trông coi Nại Hà Kiều. Thần Ma làm loạn trên cầu không có chỗ nào mà không phải là kẻ ngang tàng một phương. Muốn đè ép được bọn họ thì phải có sức mạnh lớn hơn bọn họ. Cho nên Diêm La chân thân bá đạo không gì sánh được, xuất thủ chuẩn xác hung ác, dùng lực lượng tuyệt đối áp chế yêu ma.

Vũ Dư Thiên.

Tổng bộ của Vũ Dư Thiên là một thành trì xây dựng ở chân núi. Đó là một thương hội tương đối lớn. Kiểm soát hai đường hàng không, ba đường thủy và mười tám đường vận tải lớn bằng đường bộ. Việc phát triển các tuyến đường kinh doanh ở nơi này không hề đơn giản như vậy. Cũng không phải là chiếm một địa phương thì chính là đường hàng hải. Một cái thương lộ tối thiểu phải mười vạn dặm trở lên. Ở giữa đi xuyên qua các địa điểm có thế lực thiện ác, tinh linh quỷ quái trong rừng, Quỷ Vương Yêu Vương trên núi đều là những trở ngại lớn đối với đường vận chuyển hàng hải. Cho nên những thế lực giải quyết được những cửa ải khó này và giảm chi phí thành công hầu như có thể kiếm được rất nhiều tiền. Dựa vào những tích lũy này, Dư Thiên Tinh Quân mới tạo được gia nghiệp khổng lồ như vậy.

Bên trong thành tiếng người huyên náo, thỉnh thoảng có độn quang rơi xuống. Trong thành có một tòa cung điện vàng son lộng lẫy. Trước cổng cung điện là một quảng trường được

lát bằng bạch ngọc. Sàn nhà khắc phù điêu Long Phượng và Khu Trần Tụ Khí pháp trận, có vẻ vô cùng lộng lẫy.

Quảng trường được xếp hàng trăm chiếc bàn sơn màu đỏ. Những thị nữ áo đỏ xinh đẹp không ngừng trình lên tiên đan, cây nho, rượu ngon, thịt thú vật, yêu đan và các loại rượu ngon món ngon. Mùi thơm nức mũi, hơi nóng tỏa ra.

Tụ Khí đại trận tụ bạch khí quanh quẩn quảng trường, nơi đây giống như tiên cảnh. Lúc này, hầu hết mọi người đã ngồi sẵn trên bàn. Thỉnh thoảng còn có người từ trên trời bay xuống.

"Thanh U chưởng môn của Hạc Sơn đạo đến chúc!"

Một lão đạo rơi xuống từ trên không, trong tay bưng một cái hộp ngọc. Dạo bước đi vào trong yến hội. Cuối tơ vàng thảm hồng là một lão đầu đội vương miện màu vàng, khuôn mặt trẻ con, trên tay cầm cây phất trần.

Người này chính là Dư Thiên Tinh Quân.

Bên cạnh có chín chỗ ngồi, chỉ có năm cái có người ngồi. Tướng mạo của năm người cũng có mấy phần giống nhau.

Đạo nhân bưng hộp ngọc đến nơi cách Dư Thiên Tinh Quân một trăm trượng.

"Bần đạo Thanh U đặc biệt tới để chúc mừng sinh nhật Tinh Quân năm ngàn năm, chúc Tinh Quân nhật nguyệt đồng huy, thiên địa đồng thọ!"

Nói xong, giao hộp cho hạ nhân bên cạnh. Hạ nhân mở hộp ra, bên trong là hai đóa Tử Linh Chi.

"Thanh U chưởng môn, đưa hai đóa Linh Chi ngàn năm!" Hạ nhân cao giọng nói.

"Thanh U đạo hữu, xin mời vào chỗ." Dư Thiên Tinh Quân cười tủm tỉm nói.

Liên tục không ngừng có người tới. Tặng lễ vật cũng có thành ý, Dư Thiên không thiếu những này, nhưng lại mang đến cho lão cảm giác thỏa mãn cực lớn.

Chín chỗ ngồi bên cạnh là các con của lão. Còn có mấy người đang trên đường chưa kịp tới. Dư Thiên sinh chín con trai. Chín người đều là cảnh giới Đan Kiếp. Thế nhân còn gọi là Dư Môn Cửu Long.

"Lão gia, Vũ Dư Thiên chúng ta càng ngày càng thịnh vượng, rất nhiều đại thế lực đến ăn mừng." Thuộc hạ cung kính nói: "Nếu tiếp tục như vậy, chúng ta cũng không phải là thương hội, mà là hào cường một phương rồi."

"Ha ha, nói lung tung."

Dư Thiên giả vờ tức giận, nhưng niềm vui giữa lông mày của lão không xoá được.

"Phụ thân, chấp sự của Trụ Tuyệt thành truyền đến tin tức, nói là bọn họ giết chết một tên trung tầng của m Cảnh thiên cung."

Lúc này, con trai trưởng đứng dậy, đương nhiên là nói việc của Lục Khiêm. Nghe được chuyện này, Dư Thiên nhướng mày, con trai trưởng còn nói thêm.

"Vương chấp sự là vì lấy lòng Nhị công tử của Trụ Tuyệt thành, ta cảm thấy so sánh với Trụ Tuyệt thành, m Cảnh thiên cung có đáng là gì, cuộc mua bán này vẫn tương đối có lời, hy vọng phụ thân đừng trách phạt Vương chấp sự."

Dư Thiên trầm ngâm một hồi, nói: "Được rồi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Cho dù là minh hữu hay là tiền đồ, Vũ Dư Thiên đã hoàn toàn thay thế vị trí của m Cảnh thiên cung. Chớ nói chi là m Cảnh thiên cung còn đắc tội vương triều Câu Ly. Nhưng lạc đà gầy chết vẫn lớn hơn ngựa, vẫn nên chú ý nhiều hơn một chút

cho thỏa đáng, nếu không người ta liều chết cũng phải kéo mình làm đệm lưng, vậy thì không đáng.

“Phụ thân, ta cảm thấy có thể đem chuyện này xem như một lần dò xét.”

Nhi tử thứ hai tinh thông mưu lược, chớp mắt đã nghĩ ra tuyệt diệu kế sách.

“Có nghĩa là như thế nào?” Dư Thiên nghi hoặc.

“Huyền Lão Hắc Đế bây giờ bị người vương triều Câu Ly chèn ép, khẳng định không dám xuất đầu lộ diện, nhóm chúng ta có thể thông qua sự kiện lần này thăm dò ranh giới cuối cùng của bọn họ.”

Dư Thiên nghe xong hai mắt tỏa sáng, đúng là đạo lý như thế. Thời điểm Đại Minh Hương mở ra lần trước, m Cảnh thiên cung tổn thất rất lớn. Sau đó còn có cuộc thanh tẩy lớn, dẫn đến một phần minh hữu rời khỏi. Nhưng người của thiên cung phong tỏa tin tức, không biết cụ thể bọn họ tổn thất như thế nào. Nếu thông qua sự kiện lần này biết rõ hư thực của thiên cung, thế thì cũng không tệ.

“Ừm? Sao Tiểu Cửu còn chưa tới?” Dư Thiên nhướng mày. Tám đứa con trai đã đến, còn thiếu người cuối cùng.

【VIP】 Dư môn hào yến, giết cả nhà ngươi(2)

“Tiểu Cửu trên đường có thể có chút việc làm chậm trễ.”

“Chưởng môn của U Quỷ môn giá lâm!”

Xa xa truyền đến âm thanh của thuộc hạ. Chỉ thấy đứa con trai thứ chín của Dư Thiên và U Quỷ đồng loạt đi tới.

“Phụ thân, trên đường có một số việc làm trễ.” Tiểu Cửu nói xin lỗi. Sau đó ngồi xuống.

U Quỷ lúc này đi đến nơi cách Dư Thiên không xa, tay nâng một cái hộp ngọc. Không đợi thuộc hạ nhận lấy, U Quỷ tự mình mở ra hộp.

“U Quỷ lão đạo của U Quỷ môn, đưa lên một phần hậu lễ.”

Soạt!

Hộp mở ra, bên trong chứa một cái đầu người đẫm máu.

Mọi người giật mình trong lòng. Bộ dáng chính là Tiểu Cửu. Vậy người bên cạnh kia là ai?

“Khặc khặc! ! Chết đi!”

Soạt!

Tiểu Cửu biến thành một nam tử trẻ tuổi. Miệng nam tử phun ra bảo kiếm hai màu đen trắng.

Ầm! Bảo kiếm đâm trúng đầu con trai trưởng, trực tiếp xuyên qua mi tâm. Con trai trưởng mang tâm tình mê mang hồn phi phách tán, chết cũng không biết rõ xảy ra chuyện gì.

Sau đó làn da nam tử hóa thành màu vàng, hai tay một trái một phải, giữ chặt đầu hai đứa con trai, hung hăng đụng vào nhau.

Ầm!

Hai cái đầu giống như dưa hấu nổ tung, tiên huyết hòa với não trắng xóa vãi đầy mặt đất.

Ầm!

Ba nhi tử chết ngay lập tức.

"Dừng tay!"

Dư Thiên trợn mắt như muốn nứt ra, cây phất trần trên tay muốn đánh xuống. Một kích đầy thù hận, dùng ra mười phần mười lực đạo, hư không phát ra một tiếng vang không chịu nổi gánh nặng.

Phất trần được làm từ Băng Tàm Ti vạn năm, thủy hỏa bất xâm, được biết đến là vô cùng cứng cỏi.

Ngoài sức mạnh, thủ đoạn của cao thủ Nguyên Thần còn có áp chế tuyệt đối.

"Đây chính là sức mạnh của Nguyên Thần Tinh Quân sao?"

Lục Khiêm cảm giác động đậy khó khăn, phảng phất như bị từng cây sợi tơ sít sao quấn quanh, trên làn da vàng óng của Diêm La chân thân hằn lên những vết máu nhỏ. Thậm chí không cần người ta ra tay, chỉ riêng lực lượng của lĩnh vực cũng đủ cho mình uống một bình. Không biết rõ Huyền Lão Hắc Đế có đến kịp không. Mắt thấy phất trần càng ngày càng gần, Lục Khiêm trong lòng hung ác, đành phải dùng sức mạnh chống lại. Chết thì không chết được. Thương tích là chắc chắn.

Đinh!

Một đạo kình lực vô hình mở ra phất trần.

“Ha ha, Dư Thiên lão cẩu! Đối thủ của ngươi là ta!!”

U Quỷ đạo nhân cười một tiếng. Hóa thân thành bộ dáng của Huyền Lão Hắc Đế. Khoảnh khắc Huyền Lão Hắc Đế xuất hiện. Bóng tối từ từ bao phủ mặt đất bên dưới. Chỉ thấy một cái cự thủ từ trên trời giáng xuống. Cùng lúc đó, đại địa trong bán kính ngàn dặm lập tức hạ xuống.

Đám người lập tức cảm giác được một lực lượng khổng lồ đặt ở trên bờ vai. Trọng lượng đã tăng lên hàng chục lần, như thế đang bị một ngọn núi khổng lồ đè lên.

“Đây là cái gì?”

“Huyền Lão Hắc Đế Pháp Tướng lĩnh vực! !”

“Chuyện không liên quan đến ta! Lão phu cũng là được mời mới đến!”

Đám khán giả trên quảng trường bối rối kêu lên.

Đối với những người này, Huyền Lão Hắc Đế cũng không buông tha.

Ầm!

Bàn tay rắn chắc vỗ xuống. Toàn bộ quảng trường hạ xuống vài chục trượng dưới sức mạnh của bàn tay. Hầu hết mọi người ngay cả thần hồn cũng không thể trốn thoát, hồn phi phách tán ngay tại chỗ. Một số ít người chỉ còn lại thần hồn, sau đó chạy trốn thoát khỏi nơi đây. Đối với những người này, Huyền Lão Hắc Đế cũng không đuổi tận giết tuyệt. Tùy ý để bọn họ rời đi. Mục tiêu của gã là Dư Thiên.

Một luồng hắc khí dày đặc quanh quẩn quanh người Huyền Lão Hắc Đế. Hắc khí giống như có sinh mệnh, biến hóa ra các loại hình thái. Ác Quỷ dữ tợn, yêu ma Dạ Xoa. Thanh âm vạn

quỷ khóc thét quanh quẩn không dứt. Làm cho người nghe được da đầu run lên, tâm thần chấn động.

"Dư Thiên lão nhi, đã lâu không gặp." Huyền Lão Hắc Đế khôi phục Pháp Tướng vạn trượng, kiêu ngạo cười một tiếng.

Một bên khác là Nguyên Thần Pháp Tướng của Dư Thiên. Độ cao chỉ bằng một phần mười của Huyền Lão Hắc Đế. Phất trần kéo dài đến lão trưởng.

"Không biết tại hạ có chỗ nào đắc tội?" Sắc mặt Dư Thiên xanh xám, gằn từng chữ một.

"Vì sao à? Ngươi không rõ sao? Bản tọa hôm nay lấy đầu người của ngươi giết gà dọa khỉ!!"

"Được! Phóng ngựa tới!"

Dư Thiên bật dậy trong cơn thịnh nộ. Thật sự coi mình vẫn là tiểu thương nhân năm đó hay sao?

Ầm!

Lĩnh vực của hai Nguyên Thần đụng vào nhau. Hư không vang lên ken két, hư không nơi giao nhau giữa khí thế của hai người vỡ ra vô số khe hở đen như mực. Dưới sự va chạm của lĩnh vực, hai loại lực lượng khác biệt này tranh đấu, bị thương là những người ở cạnh đó.

Lục Khiêm phản ứng vẫn tương đối nhanh. Ngay khi hai người chuẩn bị động thủ, hắn liền trốn vào Diễm Tâm Kim Cung. Những người khác thì không có vận khí tốt như vậy. Cú va chạm cực lớn đã trực tiếp đánh bay bọn họ.

Ầm!

Thật lâu sau, Lục Khiêm mới từ Diễm Tâm Kim Cung đi ra ngoài. Thành trì cảnh hoang tàn khắp nơi, khói lửa tràn ngập. Trên mặt đất đều là thi thể các tu sĩ. Dưới sự cố ý dẫn đường của Dư Thiên, chiến trường của hai người bay đến hư không

vô ngần. Những thành trì này là tâm huyết của Dư Thiên, không thể hủy ở nơi này. Mà hư không vô ngần còn có giúp đỡ.

Sau khi hai cao thủ đi, chỉ còn lại Lục Khiêm.

【VIP】 Pháp Thiên Tướng Địa, uy lực của song đan

“Ha ha, còn có người lạc đàn.”

Dư Thiên chỉ còn lại năm nhi tử Đan Kiếp, cùng Đan Kiếp cao thủ của Vũ Dư Thiên bao vây quanh Lục Khiêm. Vừa tròn mười hai tên Đan Kiếp.

“Ta phải dùng đầu ngươi để tế điện đại ca tiểu Cửu bọn họ.” Nhi tử thứ hai mang nụ cười độc ác trên mặt.

Đối với tên bại hoại giết chết huynh trưởng và đệ đệ này, có thể nói là hận thấu xương.

“Mọi người cùng nhau xông lên! !”

Xuất phát từ cẩn thận, gã vẫn là để người vây công. Trong một thời gian, mười hai tên Đan Kiếp cùng nhau tế ra pháp bảo của mình. Linh quang của pháp thuật nhuộm bầu trời đầy màu sắc.

Vô số pháp thuật nhắm vào Lục Khiêm ở trung tâm. Dưới áp lực mạnh, không khí phát ra tiếng nổ đùng đoàng, nén ra các tinh thể màu trắng.

Lục Khiêm không hề bị lay động, như thể đã biết dọa đến choáng váng.

“Nhận lấy cái chết!” Nhi tử thứ hai cầm Kim Cương Linh Thông bảo kiếm trong tay. Lưỡi kiếm mang theo một luồng ý cảnh chôn vùi. Hư không ở phía trước lưỡi kiếm biến thành hư vô. Đây là pháp bảo có bảo cấm hủy diệt mạnh nhất. Cho dù là

pháp bảo cùng đẳng cấp, cũng không thể chịu được một vết cắt nhẹ bởi lưỡi kiếm.

Lục Khiêm bị đám người vây quanh, mặt không đổi sắc, thần tình thản nhiên. Xem ở trong mắt mọi người, dường như đã mất đi chống cự.

Một ngàn trượng, năm trăm trượng, một trăm trượng…

Khoảng cách càng ngày càng gần, Lục Khiêm đều có thể rõ ràng cảm giác được làn da truyền đến cảm giác đau nhói.

"Vừa vặn thử uy lực song đan hợp nhất một chút." Lục Khiêm nghĩ thầm. Hai Chân Đan mà mình tiêu tốn thời gian dài tu luyện vẫn chưa phát huy tác dụng.

Ầm!

Mặt đất nơi Lục Khiêm đang đứng đột nhiên nổ tung!

Pháp Thiên Tượng Địa!!

Thân hình hóa thành Giao Long hai sừng. Vảy màu vàng và kim giác, bụng rắn trảo ưng! Hoàng Tuyền Đế Long dài vạn trượng. Ở ngoài ngàn dặm đều có thể thấy rõ cự vật khổng lồ này.

"Sắc!"

Hoàng Tuyền Đế Long khẽ quát một tiếng, trong mắt lóe lên một đạo kim quang sáng chói. Há mồm phun ra một đạo hỏa diễm đỏ thẫm. Hỏa diễm bao phủ trước mặt ba người, sau đó một cái đuôi quét vào người kia từ sau lưng, thân thể vạn trượng, lại thêm mật độ Tử Kim, trọng lượng và tốc độ sinh ra lực va chạm không phải người bình thường có thể tiếp nhận được.

Ầm!

Người kia hóa thành huyết vụ ngay tại chỗ. Kim Cương Linh Thông bảo kiếm của nhi tử thứ hai Dư Hổ bị đánh bay!

Trước mắt là một thanh kiếm khổng lồ hai màu đen trắng. Cự kiếm đánh bay Kim Cương Linh Thông bảo kiếm. Dư thế không giảm đâm về phía đầu của Dư Hổ. Gã biết đây là pháp bảo giết chết ca ca của gã, không dám cứng rắn chống lại. Thân thể trên không trung tạo thành một vòng cung quỷ dị tránh khỏi.

Nhân Hoàng kiếm sượt qua người, lưu lại trên mặt một vết máu nhàn nhạt.

"Cái này…" Dư Hổ quá sợ hãi.

Chỉ thấy nửa bên mặt của gã giống như là vỏ cây khô, xỉn màu và đầy nếp nhăn.

"Đây là yêu thuật gì?"

Dư Hổ lòng còn sợ hãi. Gã cảm giác sinh lực của mình giống như là bị rút đi một nửa. Nửa bên phải mặt lập tức biến thành bộ dạng lão nhân, rốt cuộc không cách nào khôi phục lại trạng thái ban đầu. Đây là tuổi thọ bị rút đi, hoặc là nói trôi qua nhanh chóng mấy ngàn năm. May mắn là không đâm trúng thân thể, nếu không thì chính là hóa thành tro tàn ngay tại chỗ.

Hư không vô ngần.

Huyền Lão Hắc Đế cũng chú ý tới cảnh tượng phía dưới. Nhìn thấy thân thể cao lớn của Lục Khiêm, con ngươi của Huyền Lão Hắc Đế hơi co rụt lại.

"Tiểu tử này, bí pháp ở đâu ra?"

Mới có đạo hạnh Phong Kiếp, thân thể không khác mình là mấy, nếu để cho hắn đột phá đến Nguyên Thần còn được. Nhưng hình thể lớn thì lớn, phía dưới vẫn còn có hai tên cao

nhân Lôi Kiếp. Lục Khiêm có thể không chống lại được bao lâu nữa.

Ầm!

Lúc này, thừa dịp Huyền Lão Hắc Đế không chú ý, phất trần quấn quanh một thiên thạch rộng mười dặm nện xuống.

"Ừm?"

Huyền Lão Hắc Đế trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc tránh thoát công kích.

"Hừ? Còn dám phản kháng? Ba hiệp sẽ lấy được đầu của ngươi xuống!!"

Lời nói của Huyền Lão Hắc Đế vô cùng tùy tiện. Nói xong, tay phải của gã nâng lên một chút!

Giờ phút này, Úc Tuyệt chi sơn, Trường Nhạc cung đột ngột mọc lên từ mặt đất, bay về phía hư không xa xa. Dưới núi, Cổ Thương Thiên nhìn vào hư không, ngạc nhiên nói: "Cung chủ đại nhân lại ra tay? Ai mà xui xẻo như vậy?"

Hư không vô ngần, lòng bàn tay của Huyền Lão Hắc Đế xuất hiện một cung điện hoa mỹ.

"Lên!" Hắc Đế hét lớn một tiếng. Sau đó ném Trường Nhạc cung về phía Dư Thiên.

"Chết đi!"

Dưới sự gia trì của Nguyên Thần lĩnh vực, Trường Nhạc cung vượt qua chân không, tốc độ cực nhanh.

Một bên khác, động tác của Dư Thiên cũng không chậm. Phất trần liên tục huy động. Pháp lực tràn ngập hàng ngàn dặm xung quanh. Nguyên Thần lĩnh vực của lão tên là Thái Sơ Hàn Ti Pháp Vực. Đây là một loại lực trường quanh quẩn ở giữa thiên địa giống như sợi tơ. Tiến vào lực trường, vạn vật đều có

thể mở ra. Dư Thiên điều khiển mảnh vụn trong bán kính ngàn dặm, hình thành một quả cầu dài rộng trăm dặm.

Ầm!

Quả cầu và Trường Nhạc cung đụng vào nhau. Trong chân không không có âm thanh, nhưng trong bán kính ngàn dặm cũng có thể cảm giác được hư không chấn động. Đá lớn hình cầu nổ tung, ngàn vạn đá vụn bắn tung tóe bốn phương, đập vỡ tất cả thiên thạch xung quanh thành nhiều mảnh. Vô số đá vụn ra vào nhau dưới sự dẫn dắt của lĩnh vực của hai người. Bầu trời đầy những mảnh vụn, hầu hết các thiên thạch đều chứa kim loại. Kim loại phản xạ tinh quang của hư không vô ngần, hiện ra quang mang đầy màu sắc, cảnh tượng rất lộng lẫy. Nhưng trong đó tràn ngập nguy hiểm, tùy tiện một khối mảnh vụn cũng đủ để khiến cho Nguyên Thần trở xuống hồn phi phách tán.

Thiên thạch thành công ngăn trở bộ pháp của Trường Nhạc cung. Không đợi Dư Thiên thở phào. Huyền Lão Hắc Đế cười xấu xa một tiếng.

"Tạm biệt!"

Thập Phương Địa Ngục!!

Hư không vô ngần biến mất. Thay vào đó là thế giới Địa Ngục xanh thẫm và u ám. Quỷ vụ tràn ngập toàn bộ không gian, trong sương mù lờ mờ có thể thấy thân ảnh Quỷ Thần. Bốn phương có mười tòa đại điện. Rút lưỡi, đào tâm, khoét thịt, dầu chiên… Mỗi cái đại điện đều có Quỷ Thần trấn thủ, không biết bao nhiêu Ác Quỷ ma vật xếp hàng nhận hình phạt.

Ở trung tâm là Trường Nhạc cung.

Huyền Lão Hắc Đế vào bên trong Trường Nhạc cung, ánh mắt sáng ngời, tuần tra bốn phương.

Thanh âm quỷ quái khóc thét vang vọng chân trời. Làm cho người nghe không rét mà run.

“Đây là Động Thiên trong cơ thể?” Dư Thiên kinh hãi: “Không đúng, đây không phải là Động Thiên thật! Ngươi cũng không có đủ Tinh Khí bản nguyên, từ đâu mà có Động Thiên?”

Nghĩ tới đây, Dư Thiên vô thức quay người chạy trốn.

【VIP】 Có mắt mà không thấy Thái Sơn

Mặc kệ có phải là Động Thiên thật hay không, lĩnh vực đã thay đổi đến tình trạng này, cũng không phải là thứ mình có thể chống lại. Lĩnh vực của cao thủ Nguyên Thần mạnh mẽ không gì sánh được, chỉ có lĩnh vực mới có thể chống lại lĩnh vực.

Dư Thiên còn chưa chạy bao xa, một bàn tay khổng lồ đã bắt lấy thân thể của lão.

Bịch!

Trực tiếp ném lão vào chảo dầu.

“A a! ! !”

Mới vừa vào, Dư Thiên đau đến kêu to lên. Thần hồn, nhục thân, pháp lực phỏng dữ dội. Loại thống khổ này không thể chịu đựng được, truyền đến chỗ sâu trong nội tâm.

“Hiểu lầm! Đều là hiểu lầm! Kẻ hèn này trở về nhất định nghiêm trị thủ phạm phía sau.” Dư Thiên lần này rốt cuộc cũng biết sợ. Nếu cho một cơ hội khác để làm lại, lão không còn dám trêu chọc m Cảnh thiên cung. Một đứa trẻ sống năm ngàn tuổi như lão làm sao có thể đấu lại được người đã sống ba vạn sáu ngàn tuổi.

“Ha ha, chậm rồi, bản tọa muốn là cơ nghiệp của ngươi cùng với đầu của ngươi.”

Dư Thiên lúc này hối hận thì đã trễ.

Ầm!

Theo một kích cuối cùng của Huyền Lão Hắc Đế. Dư Thiên hồn phi phách tán.

Phía dưới.

Mười hai tên cao thủ Đan Kiếp dưới đòn tấn công vừa rồi của Lục Khiêm đã chết chín tên. Thái Dương Ma Hoả thiêu chết ba tên, cái đuôi quét chết hai tên, Thiên Địa Đại Ma Bàn và Nhân Hoàng kiếm xử lý bốn tên. Lấy đạo hạnh Phong Kiếp, giết nhiều Phong Kiếp Hỏa Kiếp như vậy, nếu không phải Thiên Địa Đại Ma Bàn có thể bổ sung một chút linh khí. Dù vậy, cũng không thể chống lại những Lôi Kiếp còn lại do Dư Hổ cầm đầu. Chỉ có thể đánh du kích. Lục Khiêm khôi phục hình người, thân hình khéo léo lướt qua trên trời dưới đất.

"Nhận lấy cái chết!"

Một đạo trường luyện của Kim Cương Linh Đồng bảo kiếm vạch phá hư không. Lục Khiêm trước sau đều có giáp công, hẳn là phải chết không nghi ngờ.

Ầm!

"Ừm?"

Khoảnh khắc đâm trúng mi tâm, Lục Khiêm hóa thành một trận sương mù biến mất.

"Thật là thuật biến hóa âm hiểm. Tiếp tục đuổi theo! Chia ra hành động."

Dư Hổ trong lòng vừa vội vừa tức. Gia hỏa này không biết lấy thuật biến hóa ở đâu ra, đơn giản coi bọn họ là khỉ mà chơi đùa.

Dư Hổ chân trước vừa đi, một khối đá vụn trên mặt đất biến thành bộ dạng của Lục Khiêm.

“Đồ đần, các ngươi tìm nhầm rồi! !” Lục Khiêm hô lớn nói.

Đợi đến khi Dư Hổ tới động thủ, Lục Khiêm lại biến thành một sợi lông.

“Bên này!”

Cá trong hồ nói tiếng người.

Ầm!

Lại là người giả.

“A a! ! ! Lão tử sắp không chịu được rồi a a! !” Dư Hổ tức sùi bọt mép, triệt để phát điên. Nắm Kim Cương Linh Thông bảo kiếm lên, nhìn thấy đồ vật liền chặt. Chiêu này thật sự có tác dụng. Một nhát chém này chém vào chân thân của Lục Khiêm.

“Ha ha, xem ngươi chạy đi đâu.”

Người trước mặt này chảy máu, bộ dạng hấp hối, chắc hẳn pháp lực không còn lại bao nhiêu. Nghĩ tới đây, Dư Hổ quơ lấy bảo kiếm bay qua. Một kiếm chém vào phía sau lưng Lục Khiêm. Kiếm ý hủy diệt xoắn nát nhục thân người này, nhưng không ngờ vẫn là người giả.

Lúc này, một lão đạo bay tới.

“Trương Bá? Người đã tìm được chưa?” Dư Hổ kìm nén lửa giận trong lòng.

“Tìm được rồi.”

“Ở đâu?”

“Ở đây!”

Trương Bá trong nháy mắt biến thành bộ dạng của Lục Khiêm, một kiếm đâm tới. Thiên Địa m Dương Đại Ma Bàn xóa tan kiếm ý hộ thể.

Vèo!

Nhân Hoàng kiếm chém cánh tay phải của Dư Hổ xuống.

“Đáng tiếc.”

Không đợi Dư Hổ đánh trả, Lục Khiêm lại chạy. Hai người một đuổi một chạy. Phía trước rõ ràng là Trương Bá, đây mới là Trương Bá thật.

“Trương Bá! Ngăn hắn lại! !”

Chỉ thấy Lục Khiêm ở phía trước hóa thành một làn khói xanh biến mất. Trương Bá biến ảo thành bộ dạng của Lục Khiêm, mang nụ cười nhàn nhạt trên mặt.

“Ngươi!”

Một kiếm này quẹt làm đùi Dư Hổ bị thương. Bảo cấm Thiên Ý phát động. Toàn bộ đùi trong nháy mắt biến chất.

“Ha ha, đi đây! !”

Một kích không trúng, Lục Khiêm trốn chạy thật xa.

Dư Hổ sửng sốt một cái, sau đó ăn vào một viên đan dược huyết hồng.

Ầm!

Con mắt và tóc của Dư Hổ trở nên đỏ thẫm. Huyết khí như lang yên, Nguyên Thần bám vào lang yên. Sương mù biến ảo một trận, hình thành một Hồng Ma ba đầu sáu tay. Hình thể lớn mạnh, tốc độ tăng vọt mấy lần. Trong chốc lát đã đến gần Lục Khiêm.

Ầm!

Kim Cương Linh Thông bảo kiếm lớn mấy chục lần lần nữa đâm trúng hậu tâm. Quả nhiên không ngoài dự liệu, lại là thủ thuật che mắt. Dưới cơn thịnh nộ, Dư Hổ bình tĩnh lại, tỉ mỉ cảm ngộ bốn phương. Vừa rồi chính là quá nóng nảy. mặc

dù thuật biến hóa của người này mạnh, cũng không phải không có dấu vết mà tìm kiếm. Thuật biến hóa mạnh thì có mạnh, nhược điểm là đột ngột. Đây là một loại chi tiết đột ngột. Đá sẽ mọc rêu, chim chóc sẽ có tổ gần chúng, sâu sẽ có đàn xung quanh chúng. Chỉ cần ổn định lại tâm thần suy nghĩ, nhất định có thể phát hiện huyền cơ.

"Có rồi!" Dư Hổ mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia tinh quang. Bỗng nhiên vung kiếm về phía hòn đá xanh bên dưới về phía bên phải. Kiếm còn chưa rơi xuống, Lục Khiêm chạy trốn ra xa, trên mặt mang vẻ ngạc nhiên.

"Ngươi chết chắc rồi." Dư Hổ tự tin nói. Thuật biến ảo đã bị mình khám phá ra. Nói xong, lập tức đuổi theo.

Ầm!

Phía trước bỗng nhiên tối sầm. Dư Hổ vô thức ngẩng đầu lên. Chỉ thấy Pháp Thân cao vạn trượng của Huyền Lão Hắc Đế xuất hiện ở phía trước.

"Ha ha! Hết cách rồi, biến ảo rất giống. Đáng tiếc quá đột ngột! Chết cho lão tử!"

Huyền Lão Hắc Đế làm sao có thể nói xuất hiện liền xuất hiện. Dư Hổ cười điên cuồng nghênh đón.

Bốp~ Chát chát!

Song chưởng của Huyền Lão Hắc Đế vỗ xuống giống đập con ruồi, Dư Hổ biến thành một bãi thịt muối dính vào lòng bàn tay.

"Cái quỷ gì vậy?"

Huyền Lão Hắc Đế vẻ mặt căm ghét xoa xoa tay, sau đó nhìn về phía Lục Khiêm.

"Ngươi thật giống như chơi hắn đến điên luôn rồi."

【VIP】 Thôn phệ bảo cấm, ba năm sau

Huyền Lão Hắc Đế dùng một bàn tay chụp chết Dư Hổ. Lục Khiêm lúc này mới xuất hiện từ trong bóng tối.

“Thuật biến hóa này của ngươi không tệ.” Huyền Lão Hắc Đế tán thưởng nói.

Không đến Nguyên Thần, thật đúng là không có cách nào nhìn thấu sự biến hoá của thuật này. Mà chỗ trân quý của thuật này không nằm ở đây. Biến hóa cũng không phải là biến ảo. Rất nhiều người không hiểu ý niệm này, rất dễ dàng lẫn lộn hai thứ này. Cái trước là hóa thành bộ dạng của thứ biến thành, đồng thời có năng lực của thứ này. Cái sau chỉ đơn giản là tương tự về ngoại hình. Nhưng thuật biến hóa này chỉ có thể phục chế các loại năng lực bẩm sinh. Tu luyện đến tầng sâu, nói không chừng có thể tái hiện hoàn toàn thần thông và pháp thuật của nhân loại.

“Thủ đoạn thấp kém thôi.” Lục Khiêm cười nói.

Chỗ trân quý của Thất Thập Nhị Biến không phải cái này. Thuật này có thể tránh né tai kiếp. Đương nhiên, loại lời này hắn không dám tùy tiện nói. Dù sao Tích Kiếp chi pháp vô cùng hiếm thấy. Nói ra chỉ sợ ngay cả Huyền Lão Hắc Đế cũng sẽ động lòng. Vẫn là phải có một chút bí mật cho riêng mình mới thỏa đáng.

Huyền Lão Hắc Đế thu nhỏ hình thể, biến thành bộ dáng người bình thường. Gã liếc mắt nhìn xung quanh, trong thành

trì Vũ Dư Thiên hoang tàn khắp nơi, người sống không còn lại mấy người.

"Vừa rồi đồ vật của những người kia, ngươi cũng có thể lấy đi, tài sản của Vũ Dư Thiên thì giao cho môn phái."

"Tuân mệnh." Lục Khiêm chắp tay nói. Kỳ thật hắn cũng không xuất lực nhiều. Ngoại trừ ngay từ đầu đánh lén giết chết con trai trưởng, những cao thủ còn lại hầu như đều là Huyền Lão Hắc Đế giải quyết.

Huyền Lão Hắc Đế lấy ra một lá bùa. Nhẹ nhàng khẽ động, lá bùa thiêu đốt. Hắn là thông báo cho người của thiên cung tới quét dọn chiến trường.

Nhìn đến đây, Lục Khiêm vội vàng thu thập chiến lợi phẩm. Trước tiên lấy Kim Cương Linh Thông bảo kiếm của Dư Hổ, sau đó là pháp bảo và trữ vật của Lôi Kiếp khác. Cuối cùng thậm chí là thi thể. Những người này vượt qua kiếp, thi thể có thể vạn năm không thay đổi, là tài liệu nghiên cứu tốt. Tổng cộng thu hoạch được chín kiện pháp bảo, mười lăm cái túi trữ vật. Lần này trở về có thể bế quan một lần thật dài.

"Đáng tiếc, còn thiếu một chút." Huyền Lão Hắc Đế tự lẩm bẩm.

"Còn thiếu một chút?" Lục Khiêm nghi hoặc: "Người của Vũ Dư Thiên không chết sao?"

"Không phải, bản tọa nói là đạo hạnh còn thiếu một chút." Huyền Lão Hắc Đế cười khổ lắc đầu.

Gã là cảnh giới Nguyên Thần đỉnh phong. Lĩnh vực đại thành, hình thức ban đầu của Động Thiên đã bắt đầu xuất hiện. Nhưng từ đầu đến cuối không thể bước qua một bước kia.

"Diêm La chân thân tu luyện lên cao tiêu hao vô cùng lớn. Cần vô số Tinh Khí bản nguyên."

“Tinh Khí bản nguyên là cái gì?” Lục Khiêm biết rõ còn cố hỏi.

“Mỗi một loại tinh khí cũng có bản nguyên tương ứng. Bản tọa cần Hoàng Tuyền Ma Khí bản nguyên, Cửu U Ma Khí bản nguyên.”

Đột phá Động Chân cần hấp thu tinh khí mới có thể đạt được cảnh giới bên trong Động Thiên ‘Thần khí tự sinh, tự mãn trường thọ’. Huyền Lão Hắc Đế đã tính, nếu muốn đột phá Động Chân, ít nhất phải tiêu hao hai mươi khối Đại Lục bản nguyên. Nhưng đi đâu tìm được nhiều Đại Lục như vậy. Các lục địa có bán kính hàng triệu dặm về cơ bản đều có chủ. Vô chủ hoặc là rất hoang vu, Tinh Khí bản nguyên đã sớm trôi qua. Hoặc là căn bản chính là một mảnh tuyệt địa. Nếu có một Tinh Thần, có thể trực tiếp hấp thụ Tinh Khí bản nguyên, đến lúc đó có thể bước vào cảnh giới Động Chân. Đáng tiếc hiện tại còn chưa phát hiện Tinh Thần mới.

Chỉ chốc lát, mấy đạo độn quang từ phía trên bên cạnh bay tới. Bọn người Cổ Thương Thiên, Huyết Phù Đồ mang theo thủ hạ tới. Hai người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt theo sau lưng Huyết Phù Đồ. Vì biểu hiện phân rõ giới hạn với mình, hắn âm thầm bảo hai nữ tử không nên chào hỏi với tự mình.

“Cung chủ.”

Cổ Thương Thiên cúi người hành lễ, mấy tên sứ giả đi theo bên cạnh. Nhìn thấy tổng bộ Vũ Dư Thiên trước mặt này, nội tâm chấn kinh tột đỉnh. Cung chủ vẫn là cung chủ bá đạo năm đó. Một lời không hợp liền muốn mượn đầu người ta.

“Ừm, bằng tốc độ nhanh nhất lấy tất cả chiến thuyền, phi toa, xe ngựa của Vũ Dư Thiên. Dùng hết khả năng nhận lấy tất cả đường hàng hải.” Huyền Lão Hắc Đế rạng rỡ. Lần này Âm Cảnh thiên cung có đường hàng hải của riêng mình.

Vũ Dư Thiên hủy diệt, cũng làm cho thế lực khác nhìn thấy chỗ mạnh mẽ của Âm Cảnh thiên cung.

Những việc sau đó Lục Khiêm cũng không tham gia. Trở lại Phong Đô sơn, Lục Khiêm phân phó Đệ Nhất Vô Lượng và Mạc Sầu kiểm kê vật liệu. Bản thân thì trở lại Diễm Tâm Kim Cung. Chuyến này thu hoạch tương đối khá. Đại Minh Hương sáu trăm triệu, Trụ Tuyệt thành hai trăm triệu và chín kiện pháp bảo của Vũ Dư Thiên. Đủ cho mình dùng hết một đoạn thời gian dài.

Sau đó chính là tăng cấm chế pháp bảo lên, sau đó tu luyện chờ độ kiếp. Hai mươi tám Chân Lục cũng phải cân nhắc tăng lên một cái. Hiện tại còn không phải cấp bậc pháp bảo. Đợi đến khi luyện ra bảo cấm, mấy người Diễm Trung Tiên hẳn là có thể tiến vào cảnh giới Chân Đan. Diễm Trung Tiên, Thỏ Ngọc, Kim Thiềm, Thủy Linh Chân Lục Đại Hắc Ngư. Lại thêm Đệ Nhất Vô Lượng và Mạc Sầu. Tổng cộng bốn Chân Đan. Toàn bộ tu vi của Phong Đô sơn sẽ tăng cường rất mạnh.

【VIP】 Thôn phệ bảo cấm, ba năm sau (2)

“Không biết Yêu Nguyệt Tập Nguyệt các nàng thời điểm nào thì đột phá Đại A Tu La.” Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Đại A Tu La cần độ kiếp. Vượt qua kiếp chính là Đại A Tu La, tương đương với cao thủ cảnh giới Phong Kiếp.

Trong phòng, một trận bảo quang lấp lóe. Đao, thương, kiếm, kích, phù lục, hắc phiên… Tổng cộng chín dạng pháp bảo. Trong số đó, có một pháp bảo nằm trong tứ trọng bảo cấm. Trong đó pháp bảo có một cái, hai kiện pháp bảo có tam trọng bảo cấm. Hai kiện có hai tầng bảo cấm. Còn lại đều là nhất trọng bảo cấm.

Lục Khiêm cầm Kim Cương Linh Thông bảo kiếm kim quang lóng lánh. Dùng mắt để xem xét, mi tâm có cảm giác đau nhói kịch liệt. Lại nhìn lâu một chút, cảm giác thần hồn cũng bắt đầu đau nhói. Bảo kiếm không ngừng chấn động, linh tính bên trong bài xích ngoại nhân chạm vào. Nếu như không phải Lục Khiêm mạnh mẽ dùng pháp lực áp chế, chỉ sợ thứ này lại sớm đã bạo khởi giết người.

“Phá pháp, kiếm khí, chôn vùi, Kim Cương tứ trọng bảo cấm.” Bốn người kết hợp, chính là Kim Cương Linh Thông bảo kiếm. Phát ra cấm chế cũng chôn vùi vạn vật, rất có loại cảm giác của Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Lục Khiêm lấy ra Nhân Hoàng kiếm. Thần Kiếm hai màu trắng đen có vẻ vô cùng huyền diệu. Thần vật tự hối, mặc dù

không có kim quang lóng lánh như Kim Cương Linh Thông bảo kiếm. Nhưng vừa ra liền áp khí thế của Linh Thông bảo kiếm xuống. Giống như Hoàng giả cao cao tại thượng, nhìn như là tay trói gà không chặt, nhưng mãnh tướng dưới trướng lại tụ tập.

Nhân Hoàng kiếm có tam trọng bảo cấm mạnh mẽ là giang sơn, xã tắc, thiên ý .

Linh Thông bảo kiếm có số tầng cao nhưng chất lượng của bảo cấm lại thấp hơn nhiều so với Nhân Hoàng kiếm. Loại pháp bảo này giống như vũ khí, không đơn giản chỉ xem số tầng, đồng thời sức mạnh của bảo cấm cũng rất quan trọng.

Nhân Hoàng kiếm là kiếm của Hoàng đế, bẩm sinh đã có thể áp chế đối với các loại kiếm và binh khí. Đồng thời điểm quan trọng nhất chính là có thể thôn phệ bảo cấm của bọn chúng.

Đinh đinh đinh!

Nhân Hoàng kiếm nhìn thấy Linh Thông bảo kiếm, lập tức hưng phấn run không ngừng. Một bên khác Linh Thông bảo kiếm cũng đang run. Chẳng qua là bị hù dọa.

Lục Khiêm buông tay đang nắm chặt bảo kiếm ra. Nhân Hoàng kiếm lập tức nhào tới.

Keng!

Một kiếm chém Linh Thông bảo kiếm thành hai nửa. Kim khí vô biên không ngừng tràn vào bên trong Nhân Hoàng kiếm.

Một lát sau.

Gió nhẹ thổi, Linh Thông bảo kiếm hóa thành bột phấn bay đầy trời. Kiếm khí bên trong những pháp bảo còn lại run lẩy bẩy. Cuối cùng những kiếm khí này không thoát khỏi vận

mệnh bị thôn phệ. Sau khi hấp thụ xong, Nhân Hoàng kiếm mờ dần.

Lục Khiêm đại khái cảm ứng một chút. Có thêm một tầng bảo cấm chôn vùi. Xem ra Nhân Hoàng kiếm cũng coi thường những bảo cấm không chính hiệu khác.

Sau đó, Lục Khiêm cũng theo đó bế quan tu hành. Ba năm vô sự, sóng ngầm cuồn cuộn, nguy hiểm theo tứ phía bốn phương tám hướng đang ăn mòn về phía bọn họ.

Vương triều Câu Ly.

Trong Thần đình. Câu Ly thần vương ở bên trong quang mang vô tận, phía dưới là văn võ bá quan. Nhâm Đốc Nhị Vương dẫn đầu các quan đại thần. Nê Hoàn Đan Điền trấn thủ Thần đình. Phía dưới, Đốc vương cầm một tấm bảng bằng ngà voi đọc từng chữ một. Quần thần ngay cả thở mạnh cũng không dám, toàn bộ đại điện rộng lớn cũng chỉ có thanh âm của Đốc vương quanh quẩn.

"Tu vi của Huyền Lão Hắc Đế ước tính sắp tiếp cận đến Động Chân, chỉ cách Động Chân một bước chân. Bệ hạ, vi thần cảm thấy không cần tiếp tục kéo dài. Là thời điểm lấy xuống cơ nghiệp của Âm Cảnh thiên cung."

Âm Cảnh thiên cung trừ địa bàn của mình, còn có ba lãnh địa ở hải ngoại. Nhân khẩu dưới trướng lên tới hai tỷ. Bên cạnh giường nằm há lại cho người khác ngủ ngáy. Quần thần xoa tay, chuẩn bị cắn một miếng thịt trên người con sói già này. Nội tình ba vạn sáu ngàn năm. Còn có Đại Minh Hương thần bí trong truyền thuyết. Hạ thiên cung xuống, chỗ tốt không thể đo lường được.

Nhìn thấy quần thần hưng phấn, cứ như thể bọn họ đã hạ được Âm Cảnh thiên cung xuống. Câu Ly thần vương hừ lạnh

một tiếng. Bầu không khí lập tức đông cứng lại. Không khí thậm chí kết thành tinh thể băng.

“Ai cho các ngươi tự tin như vậy? Thế này là gáy sớm sao?”

Lời nói của Câu Ly thần vương làm đám người như rơi vào hầm băng. Mấy thần tử vừa rồi tràn đầy phấn khởi thảo luận chiến lợi phẩm nên như thế nào sử dụng bị dọa đến quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu.

“Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, ngày kia giờ Tý ba khắc. Mười hai Kinh chủ, tám mạch Kinh chủ. Ba trăm sáu mươi lăm Chủ Huyệt Mục Thủ nhất định phải lập tức đến đông đủ toàn bộ, không cho phép sai sót. “

“Vâng, bệ hạ.”

Phong cách của Câu Ly thần vương chính là nhanh chuẩn hung ác. Dùng dương mưu quang minh chính đại, dùng thái độ tự tin tuyệt đối nói cho đối phương. Ta chính là muốn đánh ngươi! Hoặc là chạy trốn giống chó nhà có tang, hoặc là tới cửa chịu đòn nhận tội. Kiên cường một chút cũng không thành vấn đề. Cho dù bọn họ phản kháng, cũng không làm nên chuyện gì. Người chiến thắng rốt cuộc vẫn là gã.

【VIP】 Đục nước béo cò(2)

Câu Ly thần vương nhìn về phương hướng Âm Cảnh thiên cung, giống như nhìn thấy Huyền Lão Hắc Đế ngoài vạn dặm. Đối thủ cũ, trẫm chính là muốn ngươi biết rõ. Ngươi biết rõ thì có thể làm thế nào?

Úc Tuyệt chi sơn.

Âm Cảnh thiên cung. Làm hang ổ của Âm Cảnh thiên cung, nơi đây hoàn toàn không có âm u thâm trầm như truyền thuyết. Hôm nay bên trong phần thâm trầm này lại mang theo một tia nghiêm túc.

Thủ lĩnh của ngàn vạn Quỷ Thần theo tứ phía bốn phương tám hướng, khống chế quỷ hỏa, Quỷ Mã, Thiên xa, U Vân mà tới.

Trong Hoàng Kim điện. Huyền Lão Hắc Đế ngồi sâu trong đại điện. Hình thể to lớn, cao mười hai trượng, đám người chỉ cao bằng lòng bàn chân của gã. Từ trên cao nhìn xuống đám người, mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách cực lớn.

Dưới chân Huyền Lão Hắc Đế, đây là Ngũ Đấu Linh Quân. Từ trái qua phải, người tài hoa xuất chúng đầu tiên là nam tử trung niên tóc đen mắt đen, rất ít khi lộ diện, Đông Đẩu Sinh Khí quân Ngũ Khí Quỷ. Quỷ này rất ít lộ diện, vài ngày trước đã đột phá đến cảnh giới Nguyên Thần. Chính là cao thủ Nguyên Thần của Âm Cảnh thiên cung ngoại trừ Huyền Lão Hắc Đế. Bên cạnh gã là quỷ của bách trùng Nam Đẩu Ti Cấm quân, A Tu La Tây Đẩu Sinh Hình quân, Mộc Quỷ vạn năm Bắc Đẩu Ti Mệnh quân. Và Trung Ương Tổng Lục Quân tu

hành như nhân loại. Năm người này đều là cao tầng của Âm Cảnh thiên cung. Thống trị ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần.

"Hành động của vương triều Câu Ly chắc hẳn mọi người cũng đã rõ ràng?" Thanh âm của Huyền Lão Hắc Đế uy nghiêm, truyền khắp bốn phương. Cảnh tượng khác nhau, nhưng có cách ứng phó giống nhau. Có thể bên trong Âm Cảnh thiên cung có nội ứng, Huyền Lão Hắc Đế không quan tâm. Bí mật bị đối phương biết rõ cũng không sao. Đánh một trận cũng che che lấp lấp, không phù hợp phong cách của gã. Trong lúc nói chuyện, Huyền Lão Hắc Đế bí mật quan sát đám người. Một số người rõ ràng là đã khiếp đảm, ánh mắt trốn tránh, dường như đã nghĩ kỹ đường lui. Một số thần tình cuồng nhiệt, rõ ràng không kịp chờ đợi, muốn đánh một trận. Những người này có dáng dấp hình thù kỳ quái, mặt xanh nanh vàng, tài hoa xuất chúng, phần lớn đều là Quỷ Thần. Đối với bọn họ mà nói, dù sao cũng đã chết một lần, đánh một trận thì có gì phải sợ. Càng nhiều người giống Lục Khiêm cảm thấy không quan trọng như vậy. Dù sao mình có át chủ bài, đánh không lại thì chạy chứ sao.

Ầm!

Không đợi đám người trả lời. Hư không ầm vang, khí thế sôi trào.

"Khặc khặc! Huyền Lão Hắc Đế, nộp mạng đi! !" Đây là thanh âm của Đốc vương lần trước.

Vừa dứt lời. Một cái cự thủ bao trùm cả Úc Tuyệt chi sơn. Bàn tay bao phủ bán kính hàng trăm dặm, bao trùm phần lớn Úc Tuyệt chi sơn. Đây là thủ đoạn thần thông của Câu Ly thần vương - Thương Thiên Chi thủ. Cho dù người ở chỗ nào, chỉ cần duỗi bàn tay ra, thăm dò vào hư không là có thể xuất hiện ở bất cứ đâu.

“Tới thật đúng lúc! !” Huyền Lão Hắc Đế cười một tiếng, nâng Trường Nhạc cung lên nghênh đón.

Ầm!

Cự thủ và Trường Nhạc cung đụng nhau, bộc phát ra một trận ầm vang. Khí thế bốc lên, Vân khí tiêu tán. Trên không trung, người của vương triều Câu Ly và Âm Cảnh thiên cung bên dưới thương vong vô số. Một người một tay, đánh tới hư không vô ngần. Có thể là không muốn để dư ba làm thủ hạ bị thương.

Phía dưới. Ngàn vạn Quỷ Thần và Thần Tướng thần binh của Câu Ly chiến đấu với nhau. Xích mang chói mắt, cát vàng vạn trượng. Ngàn vạn pháp thuật va chạm, đưa tới phản ứng dây chuyền, trong nháy mắt làm phần lớn trận pháp của Úc Tuyệt chi sơn mất linh. Đại địa bốc lên, nước biển chảy ngược. Thanh âm Quỷ Thần thét lên và khóc thét, nhân loại hưng phấn cùng gầm thét xen lẫn vào nhau. Máu và lửa nhuộm đỏ đại địa.

Cảnh tượng lớn như vậy, những cảnh tượng hoành tráng mà Lục Khiêm đã từng nhìn thấy cũng không sánh bằng những thứ này.

Hai tên Nguyên Thần Nhâm Đốc Nhị Vương để mắt tới Ngũ Đấu Quân. Đông Đẩu quân khinh thường cười một tiếng, miệng phun ra khí ngũ sắc. Ông ta là một quỷ hồn được hình thành từ bên trong U Minh ngũ khí, khí này phân ra ngũ sắc, đại biểu cho dịch bệnh của thiên hạ.

Nguyên Thần Pháp Vực triển khai. Ngũ sắc bệnh dịch Pháp Vực tràn ngập khí ngũ sắc đếm mãi không hết này. Ngoại trừ Quỷ Thần của Âm Cảnh thiên cung, người chạm phải ngũ khí miệng sùi bọt mép, khí tuyệt bỏ mình ngay tại chỗ. Có người da thối rữa, đỉnh đầu chảy mủ, lòng bàn chân sinh đau nhức mà chết.

“To gan!” Đốc vương tức sùi bọt mép, lông mày dựng lên. Lập tức triển khai Pháp Vực với Nhậm vương, chống lại ôn binh Pháp Vực ác độc này.

Ngũ Đấu Quân chiến đấu với Nhâm Đốc Nhị Vương. Những Quỷ Thần khác tạo thành từng đôi chém giết lẫn nhau.

Lục Khiêm lắc mình biến hoá. Biến hóa thành bộ dạng quan viên của vương triều Câu Ly, lẫn vào trận doanh của vương triều Câu Ly.

“Ha ha, tiểu nương tử thật là nóng bỏng, bản quan rất thích cái miệng này, trở về làm tiểu thiếp của ta như thế nào?”

【VIP】 Bắc Địa Vô Ưởng Thánh Chúng

Người đang nói chính là một nho sinh trung niên dáng dấp có chút chính phái. Cách tấn công của người này có chu kì lạ. Ngón tay hợp thành kiếm chỉ, không ngừng bắn ra kiếm khí đầy màu sắc, hoặc kỳ lạ, hoặc dữ dội. Lại thêm pháp lực mạnh mẽ, đánh trước mặt hai nữ nhân không có chút sức chống đỡ nào.

Hai nữ nhân trước mặt này có khuôn mặt xinh đẹp, màu tóc một đen một trắng. Vẻ ngoài rất giống nhau, chẳng trách Thiếu Thương thành chủ động tâm.

Theo thời gian trôi qua, hai nữ dần dần bị ép đến đường cùng. Mặc dù Tu La mạnh mẽ, nhưng đối phương là Tích Kiếp chân nhân. Cao hơn các nàng hẳn một cảnh giới lớn.

“Ha ha, chớ có phản kháng!”

Soạt!

Lúc này một nho sinh rơi từ trên trời xuống. Nhìn thấy người này, Thiếu Thương thành chủ lập tức dừng lại, nửa quỳ nói: “Thuộc hạ bái kiến Kinh chủ. Kinh chủ, tại hạ có hai nữ nhân trình lên.”

Thiếu Thương thành chủ vô thức ngẩng đầu. Kinh chủ trước mắt chẳng biết lúc nào đã biến thành người trẻ tuổi xa lạ.

“Không xong rồi! ! !”

Thiếu Thương thành chủ ý thức được không ổn. Một giây sau, kim quang chợt hiện lên. Thiếu Thương thành chủ tan

thành mây khói. Kim Kiều áp xuống.

Hai nữ tử nhìn thấy Lục Khiêm, nở nụ cười xinh đẹp.

“Lão gia, một kẻ đần lại chết rồi.”

Tất cả những thứ vừa rồi đa phần là hai nữ tử giả bộ.

“Lão gia, người này thật ngốc, không biết rõ chúng ta đang dẫn sang bên này sao?” Tập Nguyệt có mái tóc màu đen khẽ cười nói.

“Tiếp tục!” Lục Khiêm vứt xuống một câu.

Lúc này bảo hai nữ nhân tiếp tục chiến đấu với người khác, dẫn dắt người khác tới. Ba người cứ dựa theo sáo lộ này, vừa đánh nhau vừa dẫn người đến một chỗ vắng vẻ sau đó Lục Khiêm hóa thân thành Kinh chủ, xử lý người của vương triều Câu Ly. Theo thời gian trôi qua, đã có hơn ba mươi cao thủ chết trên tay các nàng. A Tu La lấy giết chóc tu hành, hai nữ nhân cũng dần dần tiếp cận cảnh giới Đại A Tu La.

Cùng lúc đó, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều cũng ngưng luyện ra bảo cấm tầng thứ hai. Bảo cấm của Nại Hà Kim Kiều tên là Mê Hồn. Mê Hồn canh trên cầu Nại Hà chính là hóa thân của bảo cấm. Bảo cấm của một pháp bảo, ngoại trừ cô đọng khác biệt còn có thể cô đọng bảo cấm tương đồng, khiến cho bảo cấm có cùng tính chất trở nên mạnh mẽ hơn.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều dựa vào trấn áp Quỷ Thần yêu ma để thu hoạch lực lượng. Không ngừng gia trì bảo cấm này, về sau nói không chừng chỉ cần một giọt Mê Hồn canh là có thể tịnh hóa Thần Ma đầy trời.

Ầm!

Lục Khiêm lần nữa biến trở về nguyên hình. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều trấn áp xuống. Nhục thân của đạo nhân sụp đổ, Âm thần kêu thảm, uống xong Mê Hồn canh, lập tức bị rửa

sạch ký ức, Âm thần và nhục thân biến thành chất dinh dưỡng, hòa làm một thể với Nại Hà Kim Kiều.

Có thể là Lục Khiêm giết quá nhiều người. Đã làm một tên Kinh chủ của vương triều Câu Ly chú ý.

"Thật to gan! Dám giả mạo bản tọa!!"

Hỏa Vân đỏ thẫm từ trên trời giáng xuống, một lão đạo cười lớn từ trên trời hạ xuống. Mười tám hoả cầu có kích thước bằng cối xay tấn công từ mọi hướng. Nhiệt độ không khí bỗng nhiên lên cao, nhiệt độ rất cao, thổ nhưỡng dưới chân biến thành nham thạch đỏ thẫm, sau đó biến thành kim cương dưới nhiệt độ và áp suất cao. Lục Khiêm có thể ngửi thấy rõ ràng mùi cháy của tóc mình. Người trước mặt giống như đúc người mình biến hóa thành, xem ra là gặp được chính chủ.

"Ha ha, bị ngươi phát hiện rồi."

Lục Khiêm cười sang sảng một tiếng, thân hình cất cao ngàn trượng. Thân thể màu vàng phản xạ quang mang của mặt trời, pháp bảo của người bên cạnh nện vào trên người, phát ra tiếng đánh thanh thúy, sau đó thì bị bắn ra.

Ầm!

Lục Khiêm há mồm phun ra hỏa diễm càng lớn hơn. Thái Dương Ma Hoả phân hóa thành mười tám hoả cầu. Va chạm với hỏa cầu của Dương Minh tả Kinh chủ, hỏa diễm cùng loại thức tỉnh khác biệt, sinh ra phản ứng vô cùng kịch liệt. Hỏa tương bắn tung tóe khắp nơi, dính vào trên người những người khác.

"A!!"

Cánh tay của một tu sĩ dính một chút, trên trán nổi gân xanh, đau đớn kêu lên. Thế lửa lan tràn, không đến thời gian ba hơi thở. Người này hồn phi phách tán.

Diêm La chân thân cầm Nhân Hoàng kiếm trong tay, đón lấy bánh xe giống như mặt trời trên bầu trời.

Ầm!

Hai Pháp Thân vừa mới tiếp xúc.

"Làm sao có thể!"

Dương Minh Kinh chủ kinh hãi, một cỗ cự lực đánh tới, bắn bay Thái Dương Hỏa Luân, dư thế không giảm đánh nát Nguyên Thần của gã. Hai người vừa mới giao thủ, Dương Minh Kinh chủ xem như tan tác.

Lục Khiêm thừa thắng xông lên, hư không vỡ ra, mang theo ý cảnh tuế nguyệt lưu chuyển, âm dương điên đảo. Lại là một kiếm Thiên ý.

Dương Minh Kinh chủ cảm thấy tuổi thọ của mình trôi qua thật nhanh, không dám lấy cứng đối cứng, nhanh chóng phi thân lùi lại. Nếu là bị một kiếm chém trúng, không chỉ có tuổi thọ trôi qua, chỉ sợ đạo hạnh cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Gã vô cùng nguy hiểm tránh thoát được một kích này.

【VIP】 Bắc Địa Vô Ưởng Thánh Chúng(2)

Đại địa phía dưới giống như bị thứ gì hút khô tinh khí, kiếm khí tạo thành khe rãnh hai bên đã biến thành một mảnh tuyệt địa.

"Nào có Phong Kiếp nào mạnh như vậy." Dương Minh Kinh chủ tặc lưỡi. Một Hỏa Kiếp như gã không nói sẽ giết được người này, nhưng ít nhất cũng áp chế vững vàng, nhưng không ngờ mọi chuyện lại diễn ra theo chiều ngược lại.

Hai người một đuổi một chạy, Nguyên Thần Pháp Tướng hiển hóa, một người một rồng. Từ trên trời đánh tới dưới mặt đất, lại từ dưới mặt đất đánh tới trên trời. Dương Minh Kinh chủ bị áp chế toàn bộ phương diện. Lục Khiêm có đạo hạnh hai ngàn năm trăm năm, Dương Minh Kinh chủ đạo hạnh Hỏa Kiếp cũng không chiếm được quá nhiều ưu thế.

"Ngay tại lúc này!!"

Lục Khiêm mở ra con mắt thứ ba, bắt được sơ hở phía dưới ánh lửa vô tận. Nhân Hoàng kiếm tự phát bay ra ngoài, lớn lên theo gió. Thanh kiếm dài mười dặm như muốn xé nát bầu trời. Phá vỡ rào cản hỏa diễm.

Phụt!

Theo một tiếng vang giòn, hỏa diễm đỏ thẫm rút đi như thủy triều. Chân thân của Dương Minh Kinh chủ bại lộ ngay trước mặt Lục Khiêm. Tay phải gã cầm Thái Dương Hỏa Luân không ngừng xoay tròn, ánh mắt phức tạp, có hối hận có phẫn nộ. Cuối cùng là vô tận không cam lòng.

Ầm!

Sau một khắc, Dương Minh Kinh chủ nổ thành một bãi huyết vụ, bán kính mấy chục trượng đều là nội tạng thưa thớt và tiên huyết.

Dương Minh Kinh chủ đến chết cũng không ngờ, mình sẽ bị giết bởi một người lạ, còn là cảnh giới thấp hơn mình.

Lục Khiêm nhận lấy Hỏa Luân. Sau khi Nhân Hoàng kiếm và Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều thăng cấp, lại thêm song đan, sức chiến đấu hiện tại của mình đã tiến thẳng đến Hỏa Kiếp đỉnh phong.

Điều này vẫn chưa phải điểm cuối cùng. Đợi lúc rảnh rỗi bế quan thực hiện ý tưởng luyện ngục Trường Xà Thiết Cẩu. Lực chiến đấu của hắn sẽ lại tăng một mảng lớn. Vượt qua hai cảnh giới giết người cũng không thành vấn đề.

Lấy lại tinh thần, Lục Khiêm liếc mắt nhìn chiến trường xung quanh. Hắn thắng cũng không có nghĩa là Âm Cảnh thiên cung chiếm được ưu thế. Cho dù là nhân số hay là chất lượng cao thủ cũng không sánh bằng vương triều Câu Ly. Dưới sự vây công của hai Nguyên Thần Nhâm Đốc, Ngũ Đấu Linh Quân dần dần sắp không chịu nổi. Ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần tử thương gần một nửa. Cán cân thắng lợi hoàn toàn nghiêng về phía vương triều Câu Ly bên này. Chỉ sợ Huyền Lão Hắc Đế giờ phút này cũng không dễ chịu gì.

Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn hư không vô ngần thỉnh thoảng hiện lên hào quang óng ánh. Động Chân và Nguyên Thần chênh lệch quá xa. Huyền Lão Hắc Đế lại có át chủ bài, đối mặt với Câu Ly Thần Vương có Động Thiên sinh ra trong cơ thể, có vẻ như vẫn còn hơi lép vế.

Hư không vô ngần.

Huyền Lão Hắc Đế thân thể cất cao đến ba vạn trượng. Khó khăn lắm mới ngang hàng với hình thể của cự thủ. Cự thủ thỉnh thoảng nhô ra từ mọi hướng trong khoảng không để tấn công gã. Phía sau hư không lờ mờ có thể thấy được một thân ảnh bên trong quang mang.

Ầm!

Thương Thiên Chi thủ nắm tay, đập trúng thân thể của Huyền Lão Hắc Đế. Huyền Lão Hắc Đế cảm giác không tự chủ được bay ra ngoài, đụng nát mấy khối thiên thạch mới dừng bước chân lại được.

"Cho ngươi thêm một cơ hội. Đầu hàng không thì giết."

Thương Thiên Chi thủ của Câu Ly Thần Vương lơ lửng trên đỉnh đầu Huyền Lão Hắc Đế. Chỉ cần đối phương không bằng lòng, sẽ đánh gã đến hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

Huyền Lão Hắc Đế lại cười.

"Lão bằng hữu, đừng vô tình như vậy nha, ta đầu hàng là được."

Sau đó thay đổi lời nói.

"Đấu hai vạn năm, ta lớn tuổi một chút, ngươi vận khí tốt, đạt được truyền thừa của Tam Mục nhân đột phá Động Chân. Những năm này nhét không ít người sang phía của ta nhỉ."

"Không phải ngươi cũng vậy sao?"

Câu Ly Thần Vương từ chối cho ý kiến.

"Khụ khụ, hòa khí sinh tài, bản tọa từ đầu đến cuối cũng không có ý nghĩ muốn giết ngươi. Mà là…"

Huyền Lão Hắc Đế dừng một chút, trên mặt xuất hiện nụ cười tà ác.

"… Ăn hết ngươi… Khặc khặc…"

Con ngươi tối tăm phản chiếu cảnh tượng ngàn vạn Địa Ngục. Trong lòng Câu Ly Thần Vương hiện lên một tia không ổn. Gã cũng dứt khoát, trực tiếp truyền toàn bộ pháp lực vào Thương Thiên Chi thủ, toàn bộ lực lượng của Động Thiên đều gia trì vào đó. Quay Huyền Lão Hắc Đế và hư không nơi đây thành hỗn độn.

Huyền Lão Hắc Đế hồn phi phách tán, hư không quanh quẩn chú ngữ cuối cùng gã lưu lại.

‘Phổ hiến vô biên thánh, hương yên thấu minh quan. Hoàng Tuyền Diêm La phủ, khảo giáo tội hồn ti. U lao lượt chư ngục, Địa Phủ chúng uy linh. Nguyện rủ xuống đại từ lực, siêu độ vong linh này. Công đức vô lượng.’

Nguy hiểm trong lòng Câu Ly Thần Vương càng ngày càng rõ ràng.

Phía dưới, đám người Âm Cảnh thiên cung đang đánh say sưa, bên tai quanh quẩn một câu.

‘Bắc hương trường nhạc vô ưởng thánh chúng! Ngũ Linh Huyền Lão Hắc Đế quân hiệu lệnh! Tán!’

Chúng Quỷ Thần bao gồm Lục Khiêm hóa thành tinh quang, tán đi tứ phía bốn phương tám hướng. Mà phương hướng đúng là vương triều Câu Ly.

【VIP】 Thái Bình công chúa

"… Không hổ là ngươi… Trẫm thua."

Câu Ly Thần Vương trong hư không vô ngần rốt cục hiểu ra, nhẫn nhịn cả buổi, bất đắc dĩ lại tuyệt vọng phun ra câu nói này. Chỉ thấy Quỷ Thần còn lại chia làm ba trăm sáu mươi lăm đạo quang mang. Bay về các hướng khác nhau. Vị trí đều là thành trì chính của vương triều Câu Ly. Bên trong cảm ứng của Câu Ly Thần Vương, Quỷ Thần hoàn toàn kết hợp với tinh khí của thành trì chính, không phân khác biệt. Nếu muốn diệt trừ những Quỷ Thần này cũng có thể. Như vậy thành trì cũng phải tổn thất hơn phân nửa tinh khí. Cái giá như thế không thua gì cạo xương trị độc, hoặc là nghiêm trọng hơn một chút, gọi là tráng sĩ chặt tay.

Nhìn thấy chúng Quỷ Thần của Âm Cảnh thiên cung rời đi, Nhâm Đốc Nhị Vương không hiểu ra sao. Lúc này, một quang cầu tròn xoe đến chỗ hai người họ.

"Bệ hạ, đây là có chuyện gì? Nhóm chúng ta phải đuổi theo không?" Nhậm Vương hỏi. Nhậm Vương là nam tử mặt trắng không râu, vô cùng âm khí. Trong lòng luôn cảm thấy Câu Ly Thần Vương có hơi không đúng.

"Không cần đuổi theo."

Nói chuyện không phải là Câu Ly Thần Vương, hư không bên cạnh gã toát ra một cự nhân cả người cao năm trượng. Đầu vuông, não tròn, trông rất là có khí thế. Người này đúng là Huyền Lão Hắc Đế!

Khoảnh khắc nhìn thấy người này, đám người lúc này chuẩn bị động thủ.

“Chậm đã!”

Câu Ly Thần Vương lại phất tay ngăn đám người lại.

“Sau này Huyền Lão Hắc Đế là Âm phủ Hắc Đế, nắm giữ âm hồn Quỷ Ti, trừng ác dương thiện, ghi chép công đức.”

Lời nói sau đó của Câu Ly Thần Vương gần như khiến mọi người há hốc mồm.

“Cái này… Bệ hạ, cái này không phù hợp quy củ.”

Câu Ly Thần Vương thế mà giao quyền hành âm phủ cho Âm Cảnh thiên cung. Bọn họ trước đó khổ cực như vậy, không phải là vì hạ Âm Cảnh thiên cung xuống, thuận tiện nắm lấy quyền hành thiện ác của âm phủ tới tay, hoàn thiện đạo hạnh của Câu Ly Thần Vương. Kết quả là hết lần này đến lần khác, không chỉ có người chết, còn từ bỏ quyền hành trên lãnh địa của mình.

“Cái này có cái gì mà có quy củ hay không, về sau ta và Câu Ly một âm một dương, chính là người một nhà. Chỗ nào phân chia lẫn nhau cái gì, thật không hiểu chuyện.”

Huyền Lão Hắc Đế cười hì hì nhìn Câu Ly Thần Vương, nói: “Đúng không, Câu Ly huynh đệ. Ha ha ha.”

Câu Ly Thần Vương ở trong quang cầu, không nhìn thấy rõ sắc mặt người này. Nhưng tất cả mọi người ở đây đều hiểu rõ gia hỏa này nhất định là sắc mặt xanh xám.

Tình huống quả thực như thế. Chuyện này nhìn như trò đùa nhưng quan hệ bên trong quá phức tạp. Mọi thứ phải bắt đầu với cuộc xâm lược của Tam Mục nhân. Năm đó Câu Ly Thần Vương giống như Huyền Lão Hắc Đế là Nguyên Thần đỉnh phong. Về sau Câu Ly Thần Vương vận khí tốt hơn, lĩnh ngộ

pháp môn cấp độ càng sâu hơn. Bí pháp Động Thiên vô thượng lấy quốc gia là thân thể, thành trì là huyệt vị, châu quận là kinh mạch. Phương pháp này không thể tu ra Động Thiên trong cơ thể. Một người đã là một nước. Toàn bộ quốc gia chính là Động Thiên. Quốc dân là huyết dịch gân bắp thịt, quần thần là ngũ tạng xương cánh tay, thành trì là kinh mạch huyệt đạo. Tu luyện đến chỗ sâu, thậm chí có thể đột ngột mọc lên từ mặt đất, phi thăng lên hư không vô ngần, hóa thành một tinh thần mới.

Câu Ly Thần Vương tiến vào Động Chân bởi phương pháp này, nhất cử nhất động đều mang sức mạnh trấn áp của quốc gia. Dần dần hình thành áp chế đối với Huyền Lão Hắc Đế. Không ngờ lão tiểu tử này vậy mà giấu sâu như vậy. Sớm đã mưu tính trước khi mình tiến vào Động Chân. Đã gần vạn năm, giấu đến bây giờ mới lòi ra. Đơn giản làm cho người ta giận sôi máu.

"Khụ khụ, Câu Ly huynh đệ, sau này ta sẽ ở ngay tại Thiên Trung thành. Có chuyện gì cứ việc chào hỏi."

Câu Ly Thần Vương lúc này mới phát hiện sự việc còn bết bát hơn xa so với những gì mình tưởng tượng. Bây giờ chúng Quỷ Thần của Âm Cảnh thiên cung vừa lúc điền vào khoảng trống mà vương triều Câu Ly không có Âm Ti. Quỷ Thần là huyết nhục của Câu Ly, tất cả thống lĩnh là thủ lĩnh các mạch của Câu Ly. Huyền Lão Hắc Đế thậm chí chiếm cứ vị trí Ngũ Tạng và Thiên Trung. Đây cũng không phải là tráng sĩ chặt tay là có thể giải quyết vô cùng đơn giản. Chỉ sợ phải thay đổi phần lớn nội tạng một lần nữa.

"Hừ! Muốn nuốt ta, ta muốn xem xem ai nuốt ai." Câu Ly Thần Vương trong lòng hung ác. Đã không giải quyết được, vậy thì tổn thương lẫn nhau đi. Nhìn xem ai cười đến cuối

cùng. Đương nhiên, hiện tại tình huống này, đành phải kiên trì chịu đựng.

Ngày hôm sau. Một tin tức nặng ký chấn kinh toàn bộ thế giới trung tâm. Hai đối thủ cũ vạn năm là Âm Cảnh thiên cung và vương triều Câu Ly chính thức sát nhập. Vốn còn tưởng rằng bọn họ sẽ đánh đến ngươi chết ta sống, nhất định phải có một bên xong đời. Đúng là loại kết cục này. Trong một thời gian, tất cả các thế lực đều nghị luận ầm ĩ. Rất rõ ràng, vương triều Câu Ly chính thức tiến vào loại thế lực hàng đầu. Trong toàn bộ thế giới trung tâm cũng có xếp hạng một trong mười tồn tại hàng đầu.

【VIP】 Thái Bình công chúa (2)

Lục Khiêm lúc này đang ở phần tay của Thần Môn thành. Hiện tại là Trấn thủ sứ của Thần Môn thành và năm thành trì âm phủ chung quanh. Kiêm nhiệm chủ nhân của Phong Đô sơn. Đương nhiên, bình thường cũng không có chuyện gì làm. Mọi việc trong âm phủ trên cơ bản đã có mấy vị thành chủ phía dưới xử lý. Mấy ngày này hắn đặc biệt nghiên cứu pháp bảo.

Ngày đó Huyền Lão Hắc Đế triệu hoán đám người. Lục Khiêm nghe mà dở khóc dở cười. Trận chiến giữa hai giáo đã kết thúc theo cách này. Huyền Lão Hắc Đế này thật là một quỷ tài. Mạch suy nghĩ của người này cũng rất rõ ràng. Đã oán giận nhưng vẫn gia nhập, nằm trên người người khác hút máu. Đương nhiên điều này cũng không có nghĩa là an toàn. Một khi không cẩn thận sẽ bị hút ngược trở lại. Cho nên tăng cường lực lượng của mình mới là đúng đắn.

Yêu cầu của Lục Khiêm không cao, mục tiêu trong đoạn thời gian này là đột phá Hỏa Kiếp, luyện thành tầng thứ nhất luyện ngục của Bắc Âm Luyện Ngục. Luyện ngục có thể kết hợp với Nại Hà Kim Kiều để tăng thêm sức mạnh.

Lục Khiêm đoán chừng tiến vào Hỏa Kiếp, tăng thêm những pháp bảo và thần thông này, nên có sức chiến đấu gần với Lôi Kiếp. Những điều này phải chờ Đại Minh Hương mở ra lần tiếp theo mới hoàn thành. Kể từ đó, xác suất lấy được Đại Từ Tôn sẽ nâng cao hơn rất nhiều.

Thời gian sau đó có vẻ bình thản dị thường. Mỗi ngày đơn giản là nghiên cứu tầng thứ nhất của Bắc Âm Địa Ngục, sau đó tu hành Diêm La chân thân Hỏa Kiếp Thiên và Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Đương nhiên, nhiệm vụ quan trọng vẫn phải làm.

Một ngày này. Lục Khiêm được Huyền Lão Hắc Đế triệu kiến.

Thiên Trung thành. Trường Nhạc cung. Âm Cảnh thiên cung không có gì khác so với trước đây, chỉ là chuyển bộ quản lý đến Thiên Trung thành. Hai thế lực nước giếng không phạm nước sông, ngươi đi đường Dương quan của người, ta qua cầu độc mộc của ta. Không hề hợp tác thân mật giống như ngoại giới đồn đại. Đương nhiên, một số phương diện xác thực triển khai hợp tác, về phần có phải chân tâm thật ý hay không, chỉ sợ không được biết rồi.

Đi vào Hoàng Kim điện. Thân hình cao năm thước của Huyền Lão Hắc Đế nhìn có chút đáng yêu, đứng bên cạnh một thiếu nữ dài thẳng dáng vóc nhỏ nhắn xinh xắn, rụt rè, da đen.

"Khụ khụ, Phong Đô, ngày mai có phải ngươi muốn đi đến Trụ Tuyệt thành không?"

Huyền Lão Hắc Đế nhớ tới Lục Khiêm là người quản lý tuyến đường hàng hải này.

"Ặc, đúng thế."

"Được, đây là Thái Bình công chúa, ngày mai các ngươi cùng đi."

"Thái Bình công chúa?"

Lục Khiêm kinh ngạc nhìn nữ hài. Tiểu cô nương rụt rè này thế mà lại được gọi là Thái Bình công chúa. Nhưng nhìn từ vóc dáng, xác thực rất bằng phẳng. Vậy câu hỏi đặt ra là đến

cùng là công chúa nhà ai? Chẳng lẽ là con gái ngoài giá thú của Huyền Lão Hắc Đế? Loại người này còn có thể sinh ra nữ nhi nhỏ nhắn và đáng yêu như vậy.

"Nghĩ cái gì vậy, đây là nữ nhi của Câu Ly. Lát nữa ngươi mang nàng đi nhìn một chút chuyện đời."

"Được rồi."

Lục Khiêm gật đầu bằng lòng, sau đó nhìn về phía Thái Bình công chúa. Nữ tử tiếp xúc với ánh mắt Lục Khiêm, lập tức bị dọa đến cúi đầu xuống.

Khó mà tưởng tượng, nữ nhi của Câu Ly Thần Vương thần công cái thế lại có dáng vẻ như vậy.

"Khụ khụ, các ngươi ra ngoài đi, cẩn thận một chút." Huyền Lão Hắc Đế cổ quái nói. Tuy là kẻ thù sống còn, nhưng Huyền Lão Hắc Đế đối với tiểu bối ngược lại là không có bao nhiêu ác ý. Chỉ là trong lòng cảm thấy có chút khôi hài thôi. Câu Ly cũng không để ý đến, chắc hẳn rất yên tâm về mình. Nghĩ tới đây, nội tâm của gã không khỏi cảm thán, vẫn là đối thủ cũ hiểu rõ mình nhất. Về sau thời điểm giết Câu Ly cố gắng chọn một kiểu chết tốt một chút, cũng coi như là một loại tôn trọng đối với tri kỷ.

Lục Khiêm ngẩn người, chợt nói: "Vâng."

Trong lòng không rõ Huyền Lão Hắc Đế nói xem chừng là có ý gì. Sau đó quay người đi ra bên ngoài cửa.

Tiểu cô nương một mực theo sau lưng, không nói một lời. Đợi đến chỗ không có người, Lục Khiêm bỗng nhiên cảm giác phía sau truyền đến một cỗ lãnh ý.

"Này."

Hắn vô ý thức quay đầu, chỉ thấy đôi mắt to đen láy của Thái Bình công chúa nhìn mình chằm chằm.

“Ngươi có thể giúp ta cướp đoạt hoàng vị không?”

“A?” Lục Khiêm không thể tin vào tai của mình.

“Ta làm Hoàng Đế, sẽ phong ngươi làm Đại tướng quân.” Thái Bình công chúa vẻ mặt nghiêm túc.

“Ta không thể, ngươi phải có tu vi Động Chân mới được.”

Lục Khiêm không nhịn được cười lên. Không để ý đến tiểu cô nương bị làm hư này.

“Mạnh lên sao? Huyền Lão Hắc Đế cũng nói như vậy. Còn để cho ta với ngươi, nói ngươi nhất định có biện pháp!!” Thái Bình cao giọng hô.

“Vậy thì tới đây, đi với ta tới Trụ Tuyệt thành.”

Lục Khiêm lờ mờ hiểu rõ ý tứ của hai vị Đại lão. Đơn giản là nhìn một chút chuyện đời. Dù sao nhàn rỗi không có việc gì làm, mang nàng đi dạo chơi cũng không sao. Chỉ chốc lát, hai người ngồi phi toa trước kia của Vũ Dư Thiên tiến về phía hư không vô ngần.

【VIP】 Tiên Chân Bàn Đào

Vũ Dư Thiên bị diệt, phi toa và đường hàng hải bị Lục Khiêm quản lý. Cũng là không cần lo lắng người khác động tay chân. Lộ trình rất thuận lợi, chẳng bao lâu đã đến Trụ Tuyệt thành giữa hư không vô ngần. Hư không rộng lớn vô ngần có một tòa thành hùng vĩ nhẹ nhàng trôi nổi. Dưới chân là đại địa vô biên vô tận, loại cảnh tượng này là thật hùng vĩ.

Thái Bình công chúa liên tục sợ hãi thán phục.

"Công chúa, phía trước chính là Trụ Tuyệt thành, cá hư không này là hộ vệ của Trụ Tuyệt thành, nhất định không thể trêu chọc." Lục Khiêm chỉ vào những Kình Ngư to lớn vô cùng này nói.

Những Kình Ngư này lấy rác rưởi trong hư không mà sống. Trông vô hại đối với con người và động vật. Một khi chọc tới đám gia hỏa này, sẽ biết rõ cái gì gọi là tàn nhẫn.

Lục Khiêm lấy lệnh bài ra. Kình Ngư nhìn một chút, trao đổi một ánh mắt lẫn nhau, chợt bay nhảy lấy cái đuôi rời đi.

Phi toa kết nối với pháp trận. Hai người tới cơ quan Vũ Dư Thiên. Người nơi này toàn bộ cũng đổi thành thành viên của Âm Cảnh thiên cung. Lục Khiêm bàn giao nhiệm vụ như thường lệ.

Mà Thái Bình công chúa thì tò mò nhìn chung quanh, thỉnh thoảng kiểm tra nơi này, va vào nơi đó.

"Đại nhân, Gia Quang công tử tìm ngươi." Chưởng quỹ nói: "Hắn nói vẫn là chỗ cũ."

"Ừm, lát nữa ta sẽ đi qua." Lục Khiêm gật đầu.

Hai người đã đạt thành chiều sâu quan hệ hợp tác. Gia Quang phụ trách thu thập thiên thạch tài nguyên và bán hàng hóa. Mà Lục Khiêm phụ trách nhìn rõ tình huống bên trong thiên thạch. Đoạt được tài vật chia ba bảy, đương nhiên là hắn bảy phần. Dù sao không có đôi mắt này của mình, cho dù Gia Quang có nhiều tài nguyên hơn nữa, cũng không cách nào lấy ra đồ tốt.

Thu xếp công việc xong, Lục Khiêm đi ra cửa, Thái Bình công chúa bên cạnh còn đang tò mò nhìn đồ vật bên trong. Cho dù là xương thú đẫm máu, hay là yêu khí sâm sâm yêu đan, đều là những bảo vật chưa từng nhìn thấy trước đây.

"Công chúa, đi thôi." Lục Khiêm cười nói.

Thái Bình công chúa giật nảy mình, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, nói: "Đừng gọi ta là công chúa, gọi ta là Tố Nga là được."

"Tố Nga? Tên thật là dễ nghe." Lục Khiêm nghĩ thầm trong lòng. Tiểu cô nương không có điêu ngoa như trong tưởng tượng, chỉ là tiểu nữ hài thôi, không có ý đồ xấu gì. Cũng có thể là một trò đùa.

Lục Khiêm mang theo nàng tiến về phía Giám Bảo thương hội. Cả hai đi hết một quãng đường. Phía trước thình lình xuất hiện một cái quảng trường lớn. Trên quảng trường có các loại đá đen như mực, mặt ngoài của tảng đá tạo ra quang trạch giống như kim loại.

Ngay khi Lục Khiêm tiến đến, lập tức có người đi lên nghênh đón. Còn có người lập tức đi vào thông báo.

"Phong Đô đạo hữu, ta rất trông mong ngươi đến đây đấy." Cách đó không xa truyền đến một tiếng cười. Một công tử tuấn mỹ chậm rãi đi tới.

"Gia hỏa này thật kỳ quái." Tố Nga nói khẽ.

“Khụ khụ, đây là công tử thứ mười ba Gia Quang của Trụ Tuyệt thành. Đừng gọi sai.”

Lục Khiêm cũng không phải sợ hãi đắc tội người này, trải qua đoạn thời gian giao lưu này, tính cách của người này khá tốt. Không có ương ngạnh như Huyết Truyền khác. Nhị ca kia của Gia Quang dường như không có động thái gì lớn trong thời gian gần đây. Hẳn là do hành vi bao che khuyết điểm của Huyền Lão Hắc Đế hù dọa gã. Mới ám toán một môn đồ, hơn nữa còn không ai chết. Người này liền diệt cả nhà người ta. Sau đó phía sau Nhị thiếu chủ có phụ thân và Ngọc Kinh sơn làm chỗ dựa, nhưng cũng không chịu nổi tên điên này tới cửa gây chuyện.

“Phong Đô đạo hữu, những thứ này chính là hàng mới, ngươi xem có cái nào phù hợp. Nếu không, ta sẽ trả lại.”

Gia Quang cũng không thèm để ý đến ánh mắt của Thái Bình, loại việc này y đã gặp nhiều rồi.

Lục Khiêm liếc mắt nhìn xung quanh, trong hơn một trăm tảng đá chọn ra tám cái.

“Chỉ chút này. Cái khác trả về đi.” Lục Khiêm nhìn qua những thứ này không khỏi thở dài: “Vẫn không có Tinh Thần Ngọc Tiết.”

Không gian Địa Ngục đương nhiên càng lớn càng tốt. Mặc dù giai đoạn sau sẽ rất gian nan, chí ít uy lực đang đi lên.

“Ngươi rất cần Tinh Thần Ngọc Tiết? Chỗ của ta còn có mười miếng, có thể cho ngươi mượn trước.”

“Có Ngọc Tiết chất lượng cao hơn không?”

“Ta cũng không quá rõ, lát nữa ta dẫn ngươi đến Trụ Tuyệt thương hành, xem ngươi cần gì.”

Mọi người mở đá. Hầu như mỗi tảng đá đều có bảo vật có giá trị không nhỏ. Gia Quang nhìn thấy trong lòng vừa ao ước lại đố kỵ. Gia hỏa này không biết dị năng đến từ đâu, ngay cả pháp bảo và trận pháp cũng không thể nhìn thấu bề mặt của thiên thạch, vậy mà lại bị hắn tùy tiện nhìn thấu.

Tổng giá trị vật phẩm là khoảng một trăm hai mươi triệu Pháp Tiền. Ngoại trừ những thứ đặc biệt, những thứ khác đều được đổi thành Pháp Tiền. Trong đó giá trị cao nhất là một Bàn Đào có màu đỏ như máu và trong suốt.

"Đây là Tiên Chân Bàn Đào. Tương truyền là Thượng Cổ Thần Ma tinh khí biến thành, đào này thuần dương, ăn vào có thể chuyển hóa thể phách chí cương chí dương bẩm sinh, có tác dụng khá lớn đối với loại công pháp dương tính của tu sĩ."

Đối với tu sĩ có tính chất không phù hợp mà nói thì có vẻ hơi dư thừa.

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, vẫn là nhận lấy thứ này.

Trụ Tuyệt thành là một phòng đấu giá, rất nhiều vật phẩm không thể dùng Pháp Tiền để trao đổi.

Đám người thu dọn đồ xong, lập tức bay về phía Trụ Tuyệt thương hành ở trung tâm thành trì.

【VIP】 Trụ Tuyệt thành chủ

Trời quang mây tạnh, thụy khí ngàn địch. Nói là thương hội, càng giống như là lục địa cỡ nhỏ lơ lửng. Trụ Tuyệt thành lơ lửng trên không, tận hưởng đầy đủ ánh sáng, người không biết chuyện còn tưởng rằng đây là một Tinh Thần. Kiến trúc bên trong rất có phong tình của dị vực. Mái vòm tường trắng, như phi toa sắp bay lên trời. Có không gian rộng rãi ở lối vào của tòa nhà.

"Đây là Trụ Tuyệt thương hành, thương hội chính thức của Huyết Truyền Ngọc Hoàng phái, tất cả đồ vật đều đấu giá ở đây. Quyền riêng tư được bảo vệ bởi Nguyệt Tố thành chủ." Gia Quang giới thiệu nói.

Hai quái nhân có làn da xám đứng ở cửa. Mắt quái nhân thả ra tinh quang, quét khách nhân ra vào, chỉ để ngăn họ mang theo hàng cấm.

"Người đến dừng bước, đưa ra tín vật."

Quái nhân ngăn một lão giả tóc trắng lại. Lão giả tóc trắng đưa ra một miếng lệnh bài bằng đồng. Tinh quang trong mắt quái nhân quét một cái, lập tức cho đi.

"Đây là tài sản chứng minh, không có ba ngàn vạn Pháp Tiền không được đi vào. Đương nhiên, ta không cần cái này."

Gia Quang vừa đi qua, quái nhân nhìn thấy y lúc này thân thể xiết chặt, quỳ xuống lễ bái.

"Bái kiến Thập tam thiếu chủ."

Gia Quang bởi vì Tiên Thiên thiếu hụt, ở bên trong Huyết Truyền có địa vị rất thấp, nhưng cũng không phải hạ nhân có thể tùy ý khinh thường. Dù là Gia Quang tốt bụng không truy cứu, nếu coi thường Gia Quang bị đám thiếu chủ và công chúa biết, sẽ giết bọn họ. Nô bộc chính là nô bộc, chủ nhân chính là chủ nhân. Cho dù thân phận của chủ nhân có thấp đến đâu cũng không thể bị người khác vũ nhục.

Quái nhân dẫn đầu đám người vào một căn phòng nhỏ riêng tư. Chính giữa căn phòng là một miếng ngọc bích hình tròn. Phía trên ngọc bích thỉnh thoảng lại lóe lên thông tin quảng cáo về các mặt hàng. Đồng thời còn có thể nghe thấy tiếng thảo luận từ tứ phía bốn phương tám hướng. Thanh âm cũng trải qua xử lý, đều giống nhau.

"Nghe nói hôm nay có đồ tốt."

"Đồ tốt gì?"

"Ngươi không thấy ngọc bích sao? Tu Nguyệt nhân và Kỳ Luân quốc. Không nhìn thấy nhiều người đến như vậy, chính là bởi vậy mà tới."

Keng keng keng!

Lúc này, truyền đến một tiếng chuông. Ngọc bích lấp lóe kim quang, xuất hiện một sân khấu to lớn. Trên bàn là một thương nhân mặc tử bào khôn khéo.

"Các vị, hội đấu giá chính thức bắt đầu, Trụ Tuyệt thương hành lấy Huyết Truyền phái của Ngọc Kinh sơn làm bảo đảm, bảo vệ chư vị ở Trụ Tuyệt thành an toàn. Các vị có thể lựa chọn nặc danh, hoặc là tên thật."

Nói xong, thương nhân phủi tay, hai tên Đạo binh mang một cái rương lớn đến. Cái rương bỗng nhiên mở ra.

Soạt!

Hàn khí xanh thẳm phun ra ngoài, hàn khí bị pháp trận bên ngoài cái rương ngăn cản lại.

“Hàn khí thật mạnh!” Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, lọn tóc cuối cùng mang theo hàn sương nhàn nhạt. Chỉ là nhìn một chút, suýt chút nữa đã để cho thần hồn của mình đóng băng, nhục thân tổn thương do giá rét.

“Bắc Minh Cực Hàn Băng, đây là đặc sản của Bắc Minh tinh cách Đại Hạo chín phẩy sáu tỷ dặm, thích hợp để luyện chế pháp bảo.

Trụ Tuyệt thương hội đánh giá giá trị không thua gì bảo vật ở cuối Thiên Cương bảng. Giá khởi điểm ba ngàn vạn, mỗi lần ra giá không ít hơn trăm vạn. Một mảnh Tinh Thần Ngọc Tiết có thể trị giá một trăm hai mươi triệu.”

“Ba ngàn vạn! !”

“Số chín mươi mốt ra giá ba ngàn vạn.”

“Ba ngàn năm trăm vạn! !”

“Hạc Sơn Đạo Tam trưởng lão ra giá ba ngàn năm trăm vạn? Còn có ai cao hơn không?”

Cuối cùng sản phẩm được đấu giá với giá bốn ngàn vạn.

Món bảo vật này rất mạnh, sự lạnh lùng của nó thậm chí có thể truyền qua mắt. Nhưng cuối cùng chỉ là nguyên vật liệu, không bán được đắt cỡ nào.

Đấu giá tiếp tục tiến hành. Liên tiếp hai ba kiện đều không thể làm Lục Khiêm cảm thấy hứng thú, chỉ là xem náo nhiệt. Điều thú vị là người của thế lực lớn trên cơ bản không thể nào nặc danh. Mọi người thường thường nghe được danh hào của bọn họ, đều sẽ mua chút mặt mũi.

“Một khối kỳ thạch từ bầu trời, cao mười tám thước, rộng mười thước.” Thanh âm thương nhân gào to hấp dẫn ánh mắt

của Lục Khiêm. Đây là một khối thiên thạch đen như mực tỏa ra ánh sáng lung linh. Vừa nhìn đã biết bất phàm. Phàm là có thể leo lên hội đấu giá, trên cơ bản đều có dị tượng.

"Đây là thiên thạch trong Huỳnh Hoặc Hỏa Tinh, Hỏa Tinh thiêu đốt hỏa diễm vĩnh hằng, được người xưng là mặt trời nhỏ, nghe nói có thể bên trong có trứng Thượng Cổ Kim Ô."

Mi tâm của Lục Khiêm vỡ ra con mắt thứ ba. Tố Nga ở bên cạnh vẻ mặt hiếu kỳ, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng kỳ lạ này của Lục Khiêm.

Bên trong không phải là trứng Kim Ô, mà là một sinh mệnh dị chủng hỏa diễm. Có chút giống là Hỏa Nha, nhìn cũng không tệ. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm dẫn đầu ra giá.

"Một ngàn vạn!"

Bởi vì là đổ thạch không xác định, giá cả cũng không có cao như vậy.

Một căn phòng bí mật. Trên ghế ngồi một nam nhân trung niên tóc đỏ. Người này tướng mạo kỳ lạ, không có tròng trắng mắt, chỉ có con ngươi đen như mực chiếm cứ toàn bộ con mắt. Phía sau lão đứng hai, ba người trẻ tuổi, trong đó còn có Nhị thiếu chủ Cảnh Quang. Trước mặt mọi người có mấy khối ngọc bích, trên đó rõ ràng xuất hiện cảnh tượng bên trong từng phòng.

【VIP】 Trụ Tuyệt thành chủ (2)

Nam nhân trung niên tóc đỏ trước mặt là phụ thân của Gia Quang, Huyết Truyền Ngọc Hoàng phái và Nguyệt Tố, chưởng môn của Trụ Tuyệt thành. Là cao thủ Nguyên Thần trung kỳ, Nguyệt Tố có thể nói là người đứng đầu tuyệt đối ở Trụ Tuyệt thành.

"Đây là ai? Tại sao Gia Quang lại dây dưa một chỗ với người này?" Nguyệt Tố khẽ nhíu mày.

"Phụ thân, người này chính là Âm Cảnh Phong Đô mà ta nói với ngài, người này có đại dị năng, có thể nhìn ra đồ vật bên trong thiên thạch và Tinh Thần."

"Ồ? Người đã khiến Vũ Dư Thiên bị tiêu diệt ngày hôm đó?" Nguyệt Tố cũng đã được nghe nói về việc này, nhưng không quá chú ý.

"Đúng vậy, phụ thân, ngài cần phải làm chủ cho ta, cẩu gia hỏa Gia Quang này cấu kết với người ngoài, ăn cây táo rào cây sung!"

Nhị thiếu chủ trong lòng vừa giận vừa hận, lại nghĩ tới việc Vũ Dư Thiên bị diệt ngày đó. Chuyện này đã làm gã mất đi uy nghiêm, một số thế lực bên dưới lục đục nội bộ.

"Trước tiên chúng ta đừng nói chuyện này." Nguyệt Tố khoát tay, cẩn thận nhìn Lục Khiêm bên trong hình ảnh: "Ngươi nói người này có dị năng, tảng đá này hẳn là có huyền cơ, lấy tảng đá xuống dưới."

"Rõ!" Nhị thiếu chủ phân phó thủ hạ.

Một bên khác, giá cả đến một ngàn sáu trăm vạn, không có người trả giá. Ngay khi Lục Khiêm cho là mười phần chắc chín phần. Thương nhân bỗng nhiên hô to.

"Nhị thiếu chủ ra hai ngàn vạn! Còn muốn ra giá hay không?"

Thiên thạch cuối cùng bị Nhị thiếu chủ lấy được. Lục Khiêm cảm thấy không quá có lời, cho nên cũng không tiếp tục tăng giá.

"Nhị thiếu chủ? Chẳng lẽ gã biết rõ là nhóm chúng ta?"

Gia Quang lắc đầu phủ định: "Không thể nào. Ta nhớ phòng riêng sẽ không tiết lộ tin tức."

"Ngươi ngốc thật, nói không tiết lộ thì không tiết lộ sao? Có lẽ còn đang nhìn chúng ta đấy." Tố Nga quay cái đầu nhỏ lại dò xét xung quanh.

Suy đoán của Tố Nga xác thực không sai, Lục Khiêm cũng biết rõ không giám thị là không thể nào. Chỉ là bên ngoài nói dễ nghe thôi.

Lục Khiêm nghĩ thầm tùy tiện đi dạo một vòng rồi trở về. Đương nhiên, trước đó, có thể hố bọn họ một chút.

Mật thất. Đám người mở thiên thạch ra, một ánh lửa phóng lên trời. Nguyệt Tố đưa tay chộp một cái, chộp ánh lửa vào lòng bàn tay.

"A? Thật là có đồ vật, tiếp tục nhìn chằm chằm hắn." Nguyệt Tố bỗng nhiên nghĩ đến: "Đúng rồi, người này có thể mời chào không?"

"Không thể, gia hỏa này mềm không được cứng cũng không xong."

"Tiếp tục xem."

Sau đó Lục Khiêm lại quay một cái thiên thạch. Đám người cắt ngang một lần nữa. Lần này móc ra một pháp bảo kiếm khí, lại kiếm lời.

“Lát nữa mời hắn tới một chuyến.” Nguyệt Tố nóng lòng không đợi được.

Lúc này, Lục Khiêm bên trong hình ảnh đứng lên, nhìn chằm chằm một khối thiên thạch bình thường không có gì lạ trên sân khấu, thần sắc tràn đầy kích động.

Tâm thần của mọi người cũng theo đó bị treo lên, chẳng lẽ trong này có bí mật?

Động tĩnh kỳ lạ trong phòng thu hút ánh mắt của mọi người. Giá trị của hai món đồ này ít nhất cũng là ba mươi triệu. Dù vậy, cũng không nhìn thấy Lục Khiêm kích động chút nào.

Bây giờ biến thành dáng vẻ như vậy có thể thấy được vật này có giá trị chắc chắn không thấp.

“Bất kể ra sao đều phải đoạt lấy vật ấy.” Nguyệt Tố căn dặn mọi người. Ngược lại nàng muốn xem xem điều gì khiến hắn kích động như vậy.

Nguyệt Tố không hề lo lắng mấy người Lục Khiêm sẽ làm hại mình, ngoài mấy nhi tử không ai biết trong sương phòng có mấy người nhìn trộm.

Đây là vì điều tra thực lực của các nhà, khẳng định sẽ không thể dễ dàng bại lộ.

“Một khối Thiên Ngoại Vẫn Thạch, phẩm chất không tệ, dựa vào chủ nhân pháp bảo từng nói, lúc nhặt được tảng đá này thì nhìn thấy tỏa ra màu sắc kỳ dị. Giá trị năm triệu, mỗi lần tăng giá không thấp hơn mười vạn.”

Nhìn thấy tảng đá này mọi người không khỏi lắc đầu.

Màu sắc kỳ dị gì chứ, chỉ là nói thế mà thôi. Cửa hàng thiên thạch nào chẳng từng nói là tảng đá của mình có sự nổi bật.

"Năm trăm năm mươi vạn!" Lục Khiêm ra giá trước tiên.

"Tám mươi tám ra giá năm trăm năm mươi vạn! Còn có vị nào ra giá cao hơn hay không? Một lần! hai lần!"

"Sáu triệu!"

Trong sương phòng của Nhị thiếu chủ truyền đến âm thanh.

Trong sương phòng, Lục Khiêm hơi nhướn mày, cắn chặt hàm răng, trực tiếp ra giá ngàn vạn.

"Nhị thiếu chủ ra giá mười một triệu!"

Chỉ mới thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi giá cả đã tăng vọt lên gấp đôi. Lần này đã dọa khán giả một trận rồi.

Dáng vẻ đối chọi gay gắt của hai người này không giống như là chơi chơi.

Lẽ nào tảng đá này có huyền cơ khác?

Lúc này, đã có người không nhịn được mà ra giá theo. Giá cả lập tức xào lên đến tám mươi triệu.

Phần lớn người đã rút lui. Tám mươi triệu không phải là một con số nhỏ, không đáng để đánh cược với thứ như thế.

"Một tỷ!"

Sau một lúc Lục Khiêm bỏ thêm hai mươi triệu.

Nhị thiếu chủ theo sát không ngừng, tiếp tục tăng giá lên ngàn vạn.

Bên trong sương phòng ba người khó khăn thương lượng một phen cuối cùng khó khăn đưa ra quyết định.

“Hai miếng Tinh Thần Ngọc Tiết! Số tám mươi tám đã đã tiếp tục tăng giá hai Tinh Thần Ngọc Tiết!”

âm thanh của người chủ trì hưng phấn thêm vài phần. Trận khởi đầu lớn nhất ngày hôm nay vật mà lại ở tảng đá bình thường không có gì đặc biệt.

Mọi người ồ lên một trận. Hai miếng Tinh Thần Ngọc Tiết ở chợ đen có giá hai trăm bốn mươi triệu!

【VIP】 Trụ Tuyệt thành chủ(3)

Thế lực tầm trung bình thường chưa chắc đã có vốn lưu động nhiều như vậy. Vậy mà lại vì một tảng đá nhỏ như vậy?

“Phụ thân, đây là tất cả tiền của bọn họ ở trên người của người, có muốn đoạt hay không?” Nhị thiếu chủ cũng trở nên sốt sắng.

“Nhi thần cảm thấy nguy hiểm quá lớn, không đáng để ra giá nhiều tiền như vậy.”

Hai miếng Tinh Thần Ngọc Tiết cũng có thể mua pháp bảo tam trọng rồi.

Bên trong là thượng cổ pháp bảo? Hai là một cái huyết mạch thần thú nào đó?

Không phải vậy thì thật là không đáng.

Nguyệt Tố trầm tư trong chốc lát nói: “Thêm ngàn vạn!”

Nhị thiếu chủ tăng giá ngàn vạn. Trong sương phòng, sắc mặt của Lục Khiêm đen sì, hắn tự lẩm bẩm, tựa như đang thắc mắc vì sao lại có người chống đối hắn như vậy.

“Thành giao! Chúc mừng Nhị thiếu chủ thu được bảo vật!”

“Nhị thiếu chủ, có thể cho chúng ta nhìn xem là vật gì hay không?”

“Đúng đó! Cho chúng ta được thêm kiến thức, rốt cục là thứ gì mà đáng tiền như vậy!”

Trên mỗi ghế lô đều truyền đến thanh âm ồn ào của mọi người.

Trong lòng mọi người thực sự rất hiếu kỳ.

"Được! Tống chưởng quỹ, ngươi giúp ta mở ra đi." âm thanh của Nhị thiếu chủ truyền đến, mang theo một tia đường làm quan rộng mở.

Lục Khiêm vẫn còn vẻ mặt đám tang, người này cả gia tài đều lấy ra không thể nào có ý định đào hố.

Bên trong chắc hẳn là có bảo vật.

"Thật chặt!" Thương nhân trên đài lấy Kim đao ra, gọt lên từng mảnh một.

Vật bên trong thiên thạch chậm rãi xuất hiện. Hình như là một trái cây mọc ra vảy?

Quả vảy rắn?

Mấy người Nhị thiếu chủ sắc mặt cứng ngắc, Nguyệt Tố nhíu mày, mặt sau hẳn là có đồ vật. Đáng tiếc hiện thực lại lần nữa khiến cho bọn hắn thất vọng. Không có bất kỳ thứ gì cả.

"Xà… Long Lân quả, một viên giá trị tám triệu!"

Quả vảy rắn là Long Lân quả ngàn năm hóa thành. Vô cùng hiếm thấy, so với giá hai trăm triệu trên trời kia thì có vẻ hơi phí tiền.

Biểu tình của Tống chưởng quỹ có chút không được tự nhiên, hai chữ chúc mừng này trước sau không nói ra được.

Khiến người ta nghe xong chỉ cảm thấy trào phúng mà thôi.

"Hả?" Nguyệt Tố hai mắt kim quang nổ tung, sát cơ uy nghiêm đáng sợ, bầu không khí xung quanh đột nhiên thấp xuống vài độ.

Chỉ thấy nét mặt Lục Khiêm vốn như đưa đám lại trởi nên bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng về phía trước.

Dường như còn giao lưu ánh mắt với mọi người.

“Ha ha, hảo tiểu tử, vậy mà có thể nhìn thấu pháp thuật của ta.”

Nguyệt Tố cười ha ha, ngữ khí chứa sát cơ không thể che giấu.

Đôi mắt này quả thực không tệ.

Nghĩ đến đây, Nguyệt Tố quay đầu về nhìn các con: “Một lát nữa tan hội đừng mời hắn. Lão đại, lão nhị đợi lát nữa lấy lấy hai cái kia xuống, ta muốn luyện chế pháp bảo.”

Nhìn thấy đôi mắt này của Lục Khiêm, Nguyệt Tố bỗng nhiên có suy nghĩ sẽ luyện pháp bảo kia.

Cùng với lời mời chào phí hết tâm tư không bằng giết người lấy mắt, ngược lai cũng là một đồ vật có tính chất.

Kỳ thực mánh khóe bịp người Lục Khiêm rất dễ dàng nhìn thấu, nhưng nội tâm khinh thường theo bản năng, khiến cho xác suất bị người nhìn lén pháp thuật rất dễ bị bỏ qua.

“Được! Cái này được!”

Nhị thiếu chủ nhìn Lục Khiêm trong mắt, trong lòng lóe lên một tia khoái ý.

Cô gái ngồi bên cạnh Lục Khiêm kia cũng không tệ. Nữ tử trời sinh đáng yêu như vậy thế gian thật hiếm có. Lát nữa bắt lấy rồi từ từ hành hạ.

“Chơi thật vui! Ha ha! Bọn họ bị ta hãm hại rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tố Nga tràn đầy thần thái hưng phấn, tự mình tham gia cùng với nghe nói là hai chuyện khác nhau.

“Phong Đô, ngươi đoán người này có phải là rất tức giận hay không?” Tố Nga khẽ cười nói.

“Khụ, cảm giác như vậy không hay lắm.” Trong lòng Gia Quang quả thực là vui sướng thế nhưng lại sợ bọn họ trả thù.

Dựa vào trò đùa của Lục Khiêm, ghế lô riêng này quả thực bị người ta giám thị. Nếu điều này bị các thế lực khác phát hiện chắc hẳn sẽ gây ra nhiễu loạn cũng nên.

Lục Khiêm không hề trả lời, tầm mắt hoàn toàn bị sự vật bên trong ngọc bích hấp dẫn.

Đây là một nhân loại tuyệt mỹ, khiến người ta không thể nhìn rõ nam nữ. Da thịt trắng như tuyết, tóc cũng trắng như tuyết.

Da dẻ trơn bóng không có một cái lỗ chân lông, trên người còn tản ra bạch quang nhàn nhạt, như Trích Tiên hạ phàm.

“Tu Nguyệt nhân, là nam, hơn một ngàn năm trăm tuổi, chính là do một đạo nhân khai mỏ mà tìm được, Tu Nguyệt nhân là Hư Không chủng tộc, trời sinh vượt qua hư không, dùng máu tươi luyện chế Đạo binh có thể dịch chuyển qua hư không, còn có những diệu dụng khác. Định giá tám mươi triệu, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn năm triệu.”

Cái dị chủng này xem ra không tệ.

Đáng tiếc giai đoạn này Lục Khiêm không cần dùng nhiều lắm, không cần thiết tốn thời gian nghiên cứu những thứ này, giai đoạn hiện tại cần thiết nghiên cứu thần thông hơn.

Đồ vật kia bị một đại phái lấy giá hai trăm triệu mà cầm về.

Món đếm ngược thứ hai là một khối thiên thạch vỏ cứng bảy màu.

“Thất Thải thần thạch, truyền thuyết là Tam Nhãn nhân lưu lại, định giá tám mươi triệu, mỗi lần ra giá không thể thấp hơn

năm triệu.”

“Ta muốn cái này.”

Lục Khiêm chỉ vào Thất Thải thần thạch, nói với hai người.

Khi mắt hắn nhìn vào bên trong, bên trong tảng đá này giống như là vòng xoáy đen kịt vậy, thu hút ánh mắt của hắn dán chặt vào.

Cái này còn cường đại hơn mười mấy lần cái Tinh Thần Ngọc Tiết vừa nãy. Nếu như là Tinh Thần Ngọc Tiết thì giá trị ít nhất là mười lăm miếng.

【VIP】 Nhật Thần Vũ nhân

Lục Khiêm cũng không để ý những người khác giám thị, vẻ mặt đỏ hồng toát ra khát vọng. Chính là muốn mê hoặc đối phương từ trong lòng.

"Một viên Tinh Thần Ngọc Tiết!"

Lục Khiêm trực tiếp tăng giá bốn mươi triệu. Mọi người vừa nhìn thì thấy lại là người này. Vừa nghĩ tới sự tích bi thảm của Nhị thiếu chủ vừa nãy, phần lớn người đều rút lui.

Cuối cùng Lục Khiêm lấy giá giá hai mươi triệu một viên đập xuống. Lúc này mấy người Nhị thiếu chủ không cạnh tranh nữa. Dưới cái nhìn của bọn họ, Lục Khiêm đã là người chết. Người này khẳng định chạy không được.

Trụ Tuyệt thành đứng lặng yên trong Hư Không, bọn họ không cho đi, ai có thể đi được?

"Một phòng thêm hai mươi triệu Pháp Tiền! Thành giao!"

Tống chưởng quỹ một lần nữa hạ tử búa xuống, cây búa gõ xuống sinh ra một tiếng vang giòn. Thiên thạch biến mất không còn thấy tăm hơi sau đó xuất hiện ở bên trong ghế ở phòng riêng của Lục Khiêm.

Lục Khiêm nâng hộp ngọc, trên đệm mềm mại là thiên thạch bảy màu to bằng đầu người. Thoạt nhìn thì có vẻ nhỏ nhưng đồ vật bên trong lại kinh khủng đến dọa người. Lần này cuối cùng cũng xem như là hiểu rõ rồi, vật này đúng là một loại Tinh Thần Ngọc Tiết. Hoặc có thể nói là một loại nào đó cao cấp hơn Tinh Thần Ngọc Tiết.

Tinh Thần Ngọc Tiết chun quy cũng chỉ là mảnh vỡ nếu như có một khối càng hoàn chỉnh hơn thì năng lượng chứa đựng bên trong còn mạnh hơn xa so với Tinh Thần Ngọc Tiết.

Thậm chí còn có Tinh Khí bản nguyên cũng khó nói. Ngọc Hoàng là một loại ngọc khí nửa hình tròn, như là hình tròn bị thiếu mất một khối.

Thể tích là vật thể hình vuông lớn hơn Ngọc Tiết mười lăm lần.

Nếu như Lục Khiêm đoán không sai, vật bên trong hẳn là Tinh Thần Ngọc Hoàng. Đương nhiên hắn cũng sẽ không mở ra xem ngay ở đây, Tinh Khí bản nguyên là vật mà ngay cả Nguyên Thần cũng sẽ động tâm, mở thứ này ra chính là tự tìm đường chết.

"Đây là gì?" Gia Quang hỏi.

Tố Nga cũng đang hiếu kỳ nhìn sang.

"Là thứ tốt đó." Lục Khiêm khẽ mỉm cười, bỏ đồ vật vào trong Diễm Tâm Kim Cung.

Vốn dĩ muốn bản thân truyền tống tới mặt đất của phân hỏa, chỉ có điều là cự ly quá xa căn bản không có cách nào hoàn thành.

Nếu không mình cũng chẳng cần phải ngồi phi toa đến mà trực tiếp thả trên hai đốm lửa há chẳng phải là nhanh hơn. Nói cho cùng vẫn là do cấm chế quá thấp.

Thời điểm hiện tại, hai mươi tám Chân Lục đều không sinh ra bảo cấm, đi vào cảnh giới pháp bảo. Chờ đến sau khi tiến vào cảnh giới này sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Lúc này. Bảo vật áp trục của buổi đấu giá này đã đến rồi. Tống chưởng quỹ chậm rãi lấy ra quyển trục Ngọc Bích đặt ở trên bàn.

“Đây là tọa độ của Kỳ Luân quốc. Cổ Động Chân Tinh Quân ghi lại ‘Thập Dị Ký’ Kỳ Luân quốc vô cùng hòa nhã thân thiện, người thọ ba trăm tuổi. Có rừng gỗ tiên, hàng ngàn cây, nhật nguyệt bị nó che khuất. Dưới cây này không bệnh không chết.”

Người của quốc gia này tuổi thọ ba trăm năm, ở bên trong dị chủng của chư thiên cũng được xếp vào hàng trường thọ. Còn có tiên mộc hàng ngàn cây, cực kỳ cao, một tầm bảy thước cùng chính là bảy ngàn thước.

Thân ở dưới tiên mộc có thể kéo dài tuổi thọ, không bệnh không chết. Nếu như có được cây này thì đối với thế lực một môn phái mà nói chính là trợ lực rất lớn. Dù cho là thời gian nhịn nhục thì cũng có thể nhịn ra được một môn phái lớn hàng đầu.

“Quốc gia này có thể là lục địa ở hải ngoại, cũng có thể là ngôi sao ở ngoại vực, hiện nay chỉ nhắc đến tọa độ không thể cung cấp được con đường chính xác, giá khởi điểm hai trăm triệu. Mỗi lần tăng giá không thể ít hơn ngàn vạn.”

Chỉ là tọa độ vậy mà lại có giá cao như thế. Nếu như là lục địa chắc chắn tồn tại thì cho dù chỉ là tin tức cái giá này cao hơn mười lần cũng không có vấn đề gì.

“230 triệu! Kính xin chư vị nể mặt Thái Hòa môn chúng ta, thời gian này chúng ta đang còn non kém cần nhất chính là bảo vật này, ngày sau nhất định sẽ báo đáp.”

“Ngươi con mẹ nó là ai vậy? Dựa vào cái gì phải nể mặt mũi ngươi. Ba trăm triệu!”

Vịt tới tay sao có khả năng để cho nó bay đi được. Cuối cùng là người của Ngọc Kinh sơn ra giá sau cùng, giá sau cùng cũng chính là năm Tinh Thần Ngọc Tiết.

Tương đương với sáu trăm triệu Pháp Tiền.

Dù sao cũng là tọa độ, trong lúc thăm dò còn phải tốn rất nhiều Pháp Tiền. Chỉ có môn phái tài đại khí thô mới có thể cam lòng đốt số tiền này.

Một khi thành công lấy được quốc gia này vậy thì đó chính là căn cơ hơn vạn năm. Nếu như không lấy được thì chính là mất sạch vốn liếng. Nhà đầu tư nhỏ lẻ như Lục Khiêm chỉ có thể đứng nhìn. Mấy năm qua dựa vào Đỗng Sát Thần Nhãn kiếm bốn năm phần Tinh Thần Ngọc Tiết so với những cường hào trong nhà có Tinh Thần này vẫn còn kém quá xa.

"Nếu như có Tinh Thần thì tốt rồi." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Tài nguyên của một Tinh Thần đủ để chống đỡ hết thảy tiêu hao pháp thuật và pháp bảo của mình.

Còn có Tinh Khí bản nguyên cần thiết để đi vào Động Chân. Đương nhiên trước đó hay là cứ đoạt truyền thừa Đại Minh Hương đoạt đến tay, Lục Khiêm nhớ tới bên trong đó có không ít Tinh Khí bản nguyên.

"Đi thôi, quay về." Lục Khiêm đứng dậy nói với hai người Tố Nga.

"Đã về rồi sao? Phong Đô đạo hữu sao không nán lại ngồi thêm một chút?" Gia Quang kinh ngạc nói.

"Không cần, trễ nữa sẽ xảy ra chuyện."

Lục Khiêm có dự tính riêng.

【VIP】 Nhật Thần Vũ nhân(2)

“Không thể nào, nơi này không cho phép đấu đá, thành chủ sẽ tự mình ra lệnh.

Mặc dù Gia Quang địa vị thấp thế nhưng đối với vị phụ thân này thì trong lòng vẫn tương đối tôn kính.

“Nhỡ may là Thành chủ thì sao?”

Không đợi Gia Quang đáp lời, Lục Khiêm đã dẫn theo Tố Nga rời đi.

Pháp trận nhìn lén cực kỳ bí ẩn, nếu như không phải có Thần Nhãn thấy rõ thì trong thời gian ngắn khó mà phát hiện. Đan Kiếp bình thường căn bản không thể có trận pháp cỡ này. Hẳn là cao thủ Nguyên Thần trung kỳ trở lên.

Nguyên Thần ở Trụ Nguyệt thành cũng chỉ có một người là thành chủ mà thôi. Người này nếu như ngay cả chuyện như vậy cũng làm ra thì không có lý do gì không trả thù mình. Hiện tại phải nhân cơ hội rời đi ngay.

Ở hư không không có chỗ nương tựa này tất cả sinh mệnh đều nằm ở trên tay kẻ khác.

Thân ở chốn hiểm nguy không thể không phòng. Hai người bay đến nơi làm việc của Vũ Dư Thiên. Trên đường Tố Nga không hỏi nhiều mà chỉ đi sát ở phía sau Lục Khiêm. Trong lòng của nàng cũng rõ là đang xảy ra chuyện gì, lần này nói không chừng sẽ có người tìm đến trả thù.

Hai người leo lên phi toa, thành chủ của Trụ Nguyệt thành vẫn đang ở dưới mật thất.

Trước mặt có một cái hộp ngọc, bên trong là một tờ giấy, bên trên vẽ hoa văn phức tạp. Đây là tọa độ của Kỳ Lân quốc, tọa độ không phải là dùng giấy vẽ lên mấy cái địa chỉ là xong, mà là một loại trận pháp phức tạp.

Bên trong có chứa không gian, thời gian, kinh vĩ, hơn nữa còn dựa theo tinh thể vận hành mà biến hóa.

Cái này bình thường chỉ có một phần.

Ngoài người viết tọa độ thì không ai có thể phục khắc ra phần thứ hai.

"Đa tạ." Trụ Nguyệt thành chủ liếc mắt sang Ngọc Kinh Sơn trưởng lão ở bên cạnh.

"Đúng vậy. Đúng vậy!" Trưởng lão cười nói, không vênh váo đắc ý như danh môn đại phái.

Thần Truyền và Huyết Truyền đều là con của chưởng môn Ngọc Kinh Sơn, bàn về địa vị thì cao hơn vị trưởng lão này nhiều.

Lúc này, Nhị thiếu chủ vội vàng chạy đến.

"Phụ thân, bọn họ ra khỏi thành rồi."

"Ồ? Trước chớ vội, một lát nữa bản tọa sẽ tự mình ra tay."

Giết người ở trong thành, hơn nữa còn giết người vừa mới đấu giá xong bảo vật một khi bị truyền ra bên ngoài bọn họ vẫn cần phải làm ăn nữa.

Trong hư không bao la đúng là chỗ tốt để hành động, ngụy tạo quá mức sẽ tạo thành phi thuyền bị tàn sát.

"Có thể để lại tên của cô gái đó không? Lẽ ra đã có thể bán được giá tốt." Trong khuôn mặt của Nhị thiếu chủ lóe lên một

tia quang mang, trong lòng một trận hừng hực.

“Lần sau không được dùng hành động này nữa, buôn bán thì có thể nhưng không thể mê muội, hiểu chứ?”

“Nhi thần hiểu rồi.”

Trụ Nguyệt thành chủ nhắm hai mắt lại, cảm ứng một hồi sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Hư không bao la, theo như giả thiết thì phi toa đã sớm đi ngang qua đường hàng hải.

“Nhàm chán quá, không phải ngươi vừa mới có tảng đá à? Mở ra xem tí đi.”

Đôi mi thanh tú của Tố Nga cau lại, nhìn vào hư không.

Lục Khiêm tiến vào nơi vô danh.

“Không được.”

“Để ta vào hỏa diễm chơi chút cũng được.”

Ầm!

Đang nói chuyện, phi toa đột nhiên rung động kịch liệt. Ánh lửa đầy trời tràn ngập hư không.

Trong ngọn lửa là một thân ảnh người đầu quạ, mọc ra cánh đại bàng lông màu đỏ thẫm, ngực là kim quang bắn ra bộn phía, mặc đồ án mặt trời.

Đây là chân thân chủ nhân của Trụ Nguyệt thành- Nhật Thần Vũ nhân.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy phi toa, hỏa diễm ngưng tụ thành cự kiếm chém xuống phi toa.

Trong quá trình đó không hề nhảm nhí một lời nào. Người như Lục Khiêm không đáng để hắn nói lời hung ác.

Thái Dương chân hỏa vô tận hội tụ thành thực chất, hình thành một thanh cự kiếm. Hỏa diễm cự kiếm vạch phá hư không, trực tiếp chém về phía phi toa.

Ầm ầm!

Phi toa lộ ra một cái móng vuốt Giao Long.

Đinh! !

Kim sắc chi trảo và cự kiếm đụng vào nhau, bắn ra tia lửa tung tóe. Chân không không phát ra âm thanh, nhưng xung động lại chấn vỡ thiên thạch trong phạm vi ngàn dặm. Hỏa diễm cự kiếm vỡ vụn tại chỗ.

"Hả?"

Con ngươi đỏ ngầu của Vũ Nhân hiện lên một tia bất ngờ.

Dáng vẻ của hắn và chủ nhân Trụ Tuyệt thành không khác nhau lắm, chỉ có thêm một đôi cánh mà thôi.

"Đỡ thêm của ta một chiêu."

Nhật Thần Vũ Nhân cười nhạo một tiếng. Há mồm phun ra một đạo quang mang.

Đạo quang mang này màu huyết hồng, tốc độ cực nhanh, chỉ trong giây lát đã vượt qua ngàn dặm, đánh vào phía trên Giao Long Đại Thủ Ấn.

Ầm!

Giao Long Đại Thủ Ấn vỡ vụn, quang mang bắn ra khiến cho phi toa loang lổ. Suýt chút nữa bị phá mất vỏ ngoài. Vô số Hoàng Tuyền ma khí từ bên trong phi toa bay ra.

Trong ma khí có một cái long khu màu vàng sậm như ẩn như hiện, con ngươi vàng óng nhìn chằm chằm vào Nhật Thần Vũ Nhân.

Thái Dương Ma Hỏa đỏ như máu lan tràn ra bốn phía, chống cự hỏa diễm đang không ngừng tràn vào.

“Huyết mạch thật tốt.”

Trụ Tuyệt thành chủ nhìn thấy liền thèm. Sau đó lão rống to một tiếng, không ngờ thanh âm đột phá hạn chế của chân không. Thân thể của Vũ Nhân không ngừng lớn mạnh.

【VIP】 Trung Nguyên Tử Quân

Huyết khí bay lên tận mây xanh, cao tới năm ngàn trượng, thậm chí huyết khí sôi trào còn khiến nhiệt độ xung quanh tăng lên hơn ngàn độ, ngay cả sắt thép cũng có thể bị nung chảy.

Kích cỡ thì thấp hơn Hoàng Tuyền Đế Long một chút, nhưng pháp lực lại gấp mấy trăm lần Hoàng Tuyền Đế Long.

Kiếm khí Nhân Hoàng Kiếm chém ra, đi vào lĩnh vực của Nhật Thần Vũ Nhân thì bị suy yếu chín thành, lúc này Nhật Thần Vũ Nhân liền dùng một bàn tay đập bay.

Một người một rồng bắt đầu chiến đấu trong hư không vô ngần.

Lục Khiêm vừa đi vào lĩnh vực của Nhật Thần Vũ Nhân, liền cảm thấy dường như trên người có một ngọn núi lớn đang đè ép.

Bỗng nhiên tốc độ thần hồn, pháp lực lưu động chậm lại, giống như đang chạy trong nước, khắp nơi đều là lực cản. Chớ nói chi là khắp nơi còn có hỏa diễm chi lực. Đây là lần đầu tiên hắn tiến vào lĩnh vực của cao thủ. Quả nhiên lĩnh vực của cao thủ Nguyên Thần là danh bất hư truyền. Còn chưa động thủ, mình đã vô duyên vô cớ mất đi tám thành lực lượng.

Oanh!

Lúc này, não hải Lục Khiêm truyền đến một tiếng long ngâm.

Hoàng Tuyền Đế Long ngửa mặt lên trời thét dài, Long Chiến Vu Dã, Kỳ Huyết Huyền Hoàng.

Khí huyết cuồn cuộn giống như lang yên.

Một giây sau, khí thế đè ở trên người bỗng nhiên suy yếu.

Nhân Hoàng Kiếm, Vạn Long Ngọc Tỷ, Nại Hà Kim Kiều và các binh khí khác tề xuất.

Không ngờ trong lúc nhất thời lại khó phân trên dưới với Nhật Thần Vũ Nhân.

So sánh với Lục Khiêm, nội tâm Trụ Tuyệt thành chủ càng thêm kinh ngạc.

Không nghĩ ra con ruồi nhỏ trước mắt này lại có thể ngăn cản Nhật Thần pháp vực.

Hơn nữa huyết mạch nhục thân cũng không thua gì Nhật Thần Vũ Nhân của mình.

Oanh!

Trong lúc hắn đang nghĩ ngợi, kiếm khí liền chém xuống.

Tâm niệm Nhật Thần Vũ Nhân hơi động, ngưng tụ ra một cái hỏa diễm hộ thuẫn, ngăn cản kiếm khí.

"Ngươi thật sự cho ta niềm vui rất lớn."

Trụ Tuyệt thành chủ chậc chậc tán thưởng.

Trước kia lão chỉ muốn vui đùa một chút, bây giờ lại phát hiện ra trên người tên này có quá nhiều đồ vật có thể khai quật. Huyết dịch có thể luyện đan, lân phiến làm áo giáp, nhục thân có thể bổ sung khí huyết.

Hai người đấu ba mươi hiệp. Cuối cùng Lục Khiêm vẫn không chống đỡ được. Dù sao hắn cũng không phải là cảnh giới Nguyên Thần. Không thể thông qua pháp vực hấp thu

nguyên khí từ hư không vô tận, pháp lực không ngừng suy giảm, không thể khôi phục.

Oanh!

Sau khi Nhân Hoàng Kiếm ngăn cản hỏa diễm xong, bỗng nhiên Lục Khiêm trở lại phi toa. Phi toa phun ra hỏa diễm, tốc độ tăng vọt, ý đồ muốn vòng qua Trụ Tuyệt thành chủ.

"Chạy sao?"

Trụ Tuyệt thành chủ cười nhẹ một tiếng. Sau đó chợt lách người đến trước mặt phi toa. Đồ án mặt trời ở giữa ngực bộc phát ra kim mang. Một vầng mặt trời xoay tròn bay ra, muốn xé mở phi toa. Không thèm quan tâm đến sống chết của cô bé, mặc kệ lời của nó. Bên trong phi toa, Lục Khiêm không hề chống cự cũng không hề sợ hãi khi sinh mệnh bị uy hiếp. Trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, quay đầu nhìn về phía Tố Nga:

"Lần này chúng ta chết chắc rồi."

Sắc mặt Tố Nga trắng bệch, chuyến này đi ra, khiến nàng có được rất nhiều lợi ích, biết được có một số việc không phải dựa vào miệng là được, cái thế giới này phải dựa vào nắm đấm để nói chuyện.

Chỉ có điều muốn hiểu rõ những đạo lý này phải trả một cái giá quá lớn.

Bản thân nàng có tu vi Đạo Cơ hậu kỳ, nếu như lần này còn sống trở về, nhất định sẽ cẩn thận dùng tài nguyên Câu Ly vương triều tu luyện.

Đáng tiếc tất cả đã quá muộn.

Ngọn lửa vừa mới dấy lên trong lòng Tố Nga liền bị dập tắt.

Trụ Tuyệt thành chủ bắt được phi thuyền.

Khóe miệng mang theo nụ cười mỉm, đang muốn bóp xuống thì…

Răng rắc!

Bỗng nhiên hư không trên đỉnh đầu vỡ ra.

Một cái cự thủ trắng tinh như ngọc xuất hiện.

Cự thủ lập tức đánh vỡ Nhật Thần pháp vực, hung hăng vỗ xuống đỉnh đầu Trụ Tuyệt thành chủ.

Hồn vía Trụ Tuyệt thành chủ run lên.

“Thương Thiên Chi Thủ? Câu Ly Thần Vương? Hiểu lầm! ! Ta là Trụ Tuyệt thành chủ, Nguyệt Tố!”

Ầm!

Câu Ly Thần Vương không thèm để ý, trực tiếp vỗ một bàn tay xuống.

Hai cánh Nhật Thần Vũ Nhân phát ra thanh âm răng rắc, vặn vẹo ra một cái góc độ lạ thường, xem ra đã bị đánh gãy.

Pháp Thân bị phá tại chỗ, nguyên hình hiển lộ ra là một trung niên tóc đỏ.

Thương Thiên Chi Thủ còn muốn tiếp tục vỗ xuống.

“Chờ chút! Thần Vương! Ta là người Ngọc Kinh Sơn, ngươi không thể giết ta!”

Trụ Tuyệt thành chủ lộ ra vẻ hoảng sợ, hoàn toàn không biết mình đã trêu chọc gia hỏa này chỗ nào.

“Ngọc Kinh Sơn sao? Dám giết con gái ta, bảo Trung Nguyên Tử Quân tự mình đến nói chuyện đi, ngươi thì tính là cái thá gì?”

Hư không truyền đến tiếng hừ lạnh của Câu Ly Thần Vương.

“Con gái của Câu Ly Thần Vương? Chẳng lẽ…”

Lúc này Trụ Tuyệt thành chủ mới nhớ tới, bên trong phi toa còn có một cô gái, chẳng lẽ đây chính là con gái của Câu Ly Thần Vương?

Lần này xong đời rồi, người nào không biết Thái Bình công chúa rất được Câu Ly Thần Vương thương yêu.

Lão lại dám động thủ trên đầu thái tuế.

【VIP】 Trung Nguyên Tử Quân (2)

Thương Thiên Chi Thủ thu nhỏ mấy chục lần, lập tức nắm chặt nhục thân Trụ Tuyệt thành chủ.

Phốc!

Nội tạng Trụ Tuyệt thành chủ vỡ vụn, miệng phun ra tiên huyết, con mắt suýt lòi ra ngoài.

“Thần Vương bệ hạ, quấy nhiễu lệnh ái là tại hạ không đúng, chúng ta nguyện ý bồi thường!”

Vừa dứt lời, tinh không đen như mực liền sáng lên.

Một vòng tử ý nhanh chóng nhuộm kín hư không vô ngần thành thế giới màu tím.

Tử Nhật phủ đầu, ý cảnh chí cao quanh quẩn trong lòng mọi người.

“Thần Vương, tiểu bối không hiểu chuyện mà thôi, tha cho hắn đi, lão phu bồi tội với ngài không được sao.”

Thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến.

“Phụ thân cứu mạng! ! Người này muốn giết ta.”

Trụ Tuyệt thành chủ nghe thấy thanh âm này, lập tức vui mừng.

Chủ nhân thanh âm này chính là cường giả Động Chân của Ngọc Kinh Sơn, Trung Nguyên Tử Quân.

“Hừ, nói lời xin lỗi liền xong việc sao? Lão phu càng muốn giết!”

Oanh!

Vừa dứt lời, không đợi Trung Nguyên Tử Quân kịp nói chuyện, thủ chưởng hơi dùng sức, trực tiếp bóp nát nhục thân Trụ Tuyệt thành chủ, một đoàn huyết vụ tung bay trong hư không.

Các đồ vật hỗn tạp rơi xuống phi toa phía dưới, bị một đạo lực lượng lấy đi.

Nguyên thần Trụ Tuyệt thành chủ bị tử sắc quang mang cuốn đi, may mà không bị phi hồi yên diệt.

"Rất tốt, cánh cứng cáp thật rồi? Thời điểm lão phu thành đạo, ngươi còn chưa ra đời, tới so chiêu đi!"

Vừa dứt lời, tử ý bộc phát.

Năng lượng nóng rực vô tận trút xuống.

"Cậy già lên mặt sao."

Câu Ly Thần Vương cong ngón búng ra, bắn phi toa rời đi. Sau đó Thương Thiên Chi Thủ đón lấy Tử Nhật. Động Chân đại chiến hết sức căng thẳng. Còn đám người Lục Khiêm thì an toàn rơi xuống đất.

Đám người Lục Khiêm an toàn rơi xuống đất. Thỉnh thoảng trong hư không vô ngần lại truyền đến tiếng nổ, quang mang lấm tấm như ánh sao lấp lóe. Hư không không cách nào truyền ra thanh âm. Đây là chấn động phát ra khi cao thủ chiến đấu, truyền bá đến khí quyển phát ra âm thanh.

Lục Khiêm đi ra từ trong phi toa, nhảy lên tầng mây cao vạn trượng quan sát.

Đây chính là lực lượng của cao thủ Động Chân.

Đan Kiếp được xưng là mạnh nhất lục địa.

Dư âm chiến đấu của bọn họ có thể ảnh hưởng sinh thái một cái địa khu.

Nguyên Thần chiến đấu uy lực càng mạnh hơn.

Khi triển khai toàn bộ lĩnh vực, tương đương với hai cái không gian đụng vào nhau. Phát ra uy lực pháp thuật càng thêm cường đại.

Cộng thêm lĩnh vực có thể hấp thu tinh khí trong hư không khôi phục pháp lực, nên chiến trường của Nguyên Thần chính là trong hư không vô ngần. Mà nhất cử nhất động của cường giả Động Chân đều có lực lượng động thiên, tương đương với lực lượng của một cái tiểu thế giới.

Chỉ có hư không vô ngần mới là chiến trường của bọn họ. Chỉ sợ tất cả mọi người sẽ không đồng ý chiến đấu ở lục địa. Thế lực có được loại cao thủ cấp bậc này, trên cơ bản đều đã chiếm lĩnh Tinh Thần trong hư không, chỉ có tài nguyên của Tiểu Tinh Thần, mới có khả năng cung ứng cho loại cao thủ này.

- Tiểu Tinh Thần, Nguyên Thần…

Lục Khiêm nhìn qua trận chiến trên bầu trời, lại nhớ đến mình sắp phải độ kiếp.

Hiện tại cấp độ Hỏa Kiếp Thiên và Thiên Địa Đại Ma Bàn đều đã đầy.

Vượt qua Hỏa Kiếp hẳn không có vấn đề gì.

Về sau lại luyện chế Bắc âm Luyện Ngục Sơn, sau đó đi đến Kỳ Luân quốc trong truyền thuyết nhìn xem.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền nhìn hộp nhỏ trong Diễm Tâm Kim Cung.

Thời điểm nhục thân Trụ Tuyệt thành chủ vỡ vụn rơi ra rất nhiều đồ vật, những đồ vật này đều bị hắn thu lại.

Trong đó bao gồm cả cái hộp ngọc này.

Lục Khiêm vừa nhìn liền nhận ra đây là tọa độ Kỳ Luân quốc, vừa bán ra với giá cao năm mảnh Tinh Thần Ngọc Tiết. Đây là một vùng đất hoang chưa từng bị người khai phá qua, hoặc là một viên Tinh Thần. Nếu lấy được cái quốc độ này, tương đương với hắn có một cái thế giới không ngừng cung ứng tài nguyên cho mình. Cứ như vậy sẽ không phải lo đến vấn đề tài nguyên tu luyện nữa.

Nói không chừng, hơn tám mươi năm sau Đại Minh Hương mở ra lần nữa, có thể lấy được truyền thừa của Đại Từ Tôn.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền muốn quay người bay đi.

"A! Chờ ta một chút!"

Một thanh tiểu kiếm xanh biếc bay ra từ trong ống tay áo Tố Nga, nàng bước lên phi kiếm bay đến sau lưng Lục Khiêm, khuôn mặt hưng phấn đỏ bừng.

"Nguy hiểm thật, may mắn cha ta tới kịp."

Tố Nga nghĩ lại mà sợ.

"Không có việc gì, chắc chắn cha ngươi sẽ tới."

Thời điểm Huyền Lão Hắc Đế giao Tố Nga cho mình, Lục Khiêm đã nghe qua tên tuổi của Thái Bình công chúa.

Không tra thì không biết, vừa tra liền phát hiện địa vị Thái Bình công chúa rất cao.

Có thể nói, là con gái duy nhất của Câu Ly Thần Vương, nàng nhận được ngàn vạn sủng ái gia thân. Lục Khiêm đã từng dùng Động Sát Thần Mục quan sát xung quanh. Phát hiện xung quanh không có lực lượng bảo vệ gì, rõ ràng với địa vị này chuyện này không hợp lẽ thường.

Có lẽ là Câu Ly Thần Vương tự mình bảo vệ. Cho nên lúc ở Trụ Tuyệt thành hắn mới ương ngạnh như thế, dám khiêu khích người Trụ Tuyệt thành.

【VIP】 Hiến pháp bảo, Bắc Âm Phong Đô Sơn

Quả nhiên, Trụ Tuyệt thành chủ bị bóp nát tại chỗ, mặc dù Nguyên Thần trốn thoát, nhưng không có mấy chục hoặc hơn trăm năm chắc chắn không lật lên được bao nhiêu sóng gió.

Lúc đang nghĩ ngợi, phía trước liền xuất hiện một đạo quang mang. Hư không giống như ngưng đọng, thân hình hai người bị đông cứng lại. Bên trong quang mang có một bóng người. Lục Khiêm cảm giác có một đạo ánh mắt đang nhìn chăm chú vào mình. Dường như toàn thân trên dưới đều bị nhìn hết.

Đây chính là Câu Ly Thần Vương.

Không nghĩ tới chiến đấu nhanh vậy đã kết thúc.

"Cha!"

Mắt Tố Nga hơi ẩm ướt, nhào tới.

"Đã bao tuổi rồi còn như vậy."

Tuy không nhìn thấy hình dạng của Câu Ly Thần Vương, nhưng có thể nghe ra sự cưng chiều.

"Bái kiến Câu Ly Thần Vương."

Lục Khiêm chắp tay hành lễ.

Người này là một người lạnh lùng. Bởi vì con gái mình bị ức hiếp, liền trực tiếp bóp nát một cao thủ Nguyên Thần, còn đánh một trận với Trung Nguyên Tử Quân, suýt chút nữa dẫn phát hai thế lực sống mái với nhau.

Bỏ qua trước kia hắn và Câu Ly vương triều có gì, ít nhất lễ tiết bên ngoài vẫn phải có.

"Ngươi là Phong Đô?"

Hư ảnh khẽ gật đầu:

"Không tệ, trẫm rất thích ngươi, có thể chính diện đọ sức với Nguyên Thần mấy chục hiệp, rất không tệ, ít nhất mạnh hơn nhiều so với đám người tà khí bên trong Thiên Cung."

Khả năng giữa những người giống nhau sẽ có ấn tượng tốt, Câu Ly Thần Vương có Huyền Hoàng đế khí, Lục Khiêm có Hoàng Tuyền Đế Long, nên có cảm giác thân cận hơn một chút.

Vừa rồi Câu Ly Thần Vương cẩn thận quan sát một phen.

Phát hiện cỗ đế khí này rất thuần túy.

Chí cao chí chính, rộng rãi hào hùng.

Thậm chí không thua gì Đế Vương chi khí của mình.

Có cỗ đế khí này, lại tu luyện Hoàng Tuyền công pháp, thật sự là phung phí của trời.

"Lục Khiêm rất lợi hại."

Tố Nga nhớ tới chuyện lý thú bên trong phòng, con mắt cười thành trăng lưỡi liềm.

Câu Ly Thần Vương không nói chuyện, thật lâu mới nói ra một câu.

"Tiểu tử, âm Cảnh Thiên Cung có cái gì tốt, đến Câu Ly vương triều ta làm phò mã đi, ta sẽ truyền thụ Thần Vương công pháp cho ngươi."

Câu nói này không phải nói đùa.

Tố Nga không thích hợp tu luyện Thần Vương chi pháp. Mà một thân bản lĩnh này phải truyền xuống.

Có thể làm Thiên Đế. Nhưng không thể một mực làm Hoàng Đế được, nếu không sẽ không có long khí không ngừng cung cấp cho mình.

"Tốt, tốt! Phụ…"

Trước đó Tố Nga còn rất vui vẻ, vừa nghe đến hai chữ phò mã, trong nháy mắt gương mặt liền đỏ đến mang tai.

Lục Khiêm sửng sốt một cái, dở khóc dở cười nói:

"Ặc, tại hạ không có tâm tư này đối với công chúa."

"Ồ? Ý ngươi nói là con gái ta không xứng với ngươi?"

Bầu không khí ngưng kết xuống.

Răng rắc răng rắc…

Hư không phát ra một tiếng trầm nặng giống như không chịu nổi. Dường như một giây sau sẽ vỡ ra, và một bàn tay sẽ thò ra bắt Lục Khiêm lại.

"Không phải là như vậy, mà là tại hạ không xứng, đoạn thời gian này ta còn phải độ kiếp, tha thứ không tiếp được."

Vừa dứt lời, Lục Khiêm liền bỏ trốn mất dạng, sợ cô gái này bắt hắn đi làm phò mã. Phò mã có cái gì tốt chứ, ăn nhờ ở đậu, không có một chút tự chủ của mình.

Nếu mời mình đi làm Hoàng Đế còn được.

"Cha, người nói lung tung cái gì vậy? Không để ý tới người nữa."

Tố Nga tức giận bay đi.

"Bế quan, ta nhất định phải trở về bế quan, không thành Đan Kiếp không ra."

Trấn thủ sứ phủ.

Thuộc hạ tuần thú sẽ tuần tra tất cả thành, còn mình trên cơ bản sẽ không làm gì.

"Mạc Sầu, lát nữa nàng và Đệ Nhất Vô Lượng sắp xếp pháp trận độ kiếp."

Lục Khiêm gọi Mạc Sầu tới.

"Lão gia muốn độ Hỏa Kiếp sao?"

"Đương nhiên."

Ít nhất uy lực song trọng Kim Đan thiên kiếp sẽ gấp hai lần ban đầu trở lên.

Lục Khiêm đã tính trước, lần này nhất định vượt qua.

Không vì cái gì khác, mà là vì tự tin Đạo hạnh hắn thật sự quá cao.

Đằng đẵng hai ngàn năm trăm năm. Chất lượng không sánh bằng Hỏa Kiếp, nhưng số lượng lại có thể so với Hỏa Kiếp thâm niên.

Còn có các loại thần thông như Diêm La Chân Thân, Thiên Địa Đại Ma Bàn, Thất Thập Nhị Biến.

Ngay cả pháp trận độ kiếp cũng đều là vật liệu đỉnh cấp. Không có lý do gì để lo lắng không qua.

Sau khi dặn dò đám người, Lục Khiêm liền giấu tọa độ Kỳ Luân quốc đi, lấy ra Tinh Thần ngọc bích nghiên cứu Bắc âm Luyện Ngục Sơn.

Suy nghĩ trong lòng nhanh chóng thành hình. Chỉ có phương pháp rèn đúc Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu tầng thứ nhất, nhưng nó là nền tảng của cả tòa núi nên vẫn là phải làm tốt. Đây chính là hình thức của một cái động thiên pháp bảo tùy thân.

Tính toán của hắn là hòa tan Diễm Tâm Kim Cung, Thiên Địa Đại Ma Bàn, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều vào cái pháp bảo thần thông này.

Bảo vật này toàn diện hơn so với Diễm Tâm Kim Cung, đồng thời tốc độ thời gian trôi qua gấp ba lần ngoại giới, có tinh khí sung túc cung cấp cho mình tu hành, Địa Ngục ô viên tra tấn đối thủ.

Bởi vì Tinh Thần Ngọc Tiết và Không Trung thạch, nên có thể thực hiện tự cung tự cấp ở trình độ nào đó.

Nếu ý nghĩ này thành công, nói không chừng có thể sớm hoành độ hư không, tiến hành tìm kiếm cẩn thận.

Cái tên Bắc âm Luyện Ngục Sơn này không đủ để hình dung tòa núi toàn diện như vậy. Đây là cái pháp bảo đầu tiên, lấy suy nghĩ của mình làm chủ, không bắt chước người khác.

Lục Khiêm đặt tên cái pháp bảo này là Bắc âm Phong Đô Sơn.

【VIP】 Thiên Kiếp tiến đến, Hỏa Luyện Kim Thân! !

Thời gian sau đó, Lục Khiêm dấn thân vào luyện chế Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Ngay cả Trụ Tuyệt thành bên kia cũng không đi.

Lúc Lục Khiêm trở về chỉ báo cáo tình huống đơn giản một cái. Huyền Lão Hắc Đế cũng biểu thị tạm thời không đi vào chỗ đó. Biết Lục Khiêm sắp độ kiếp, liền dứt khoát giao nhiệm vụ quản sự cho những người khác. Về sau một mực an tâm độ kiếp là được.

Trong thức hải, Hoàng Tuyền Đế Long ngao du trong Hoàng Tuyền Thánh Hà dài dằng dặc. Thân ảnh Lục Khiêm xuất hiện ở bên cạnh Hoàng Tuyền Đế Long. Cái đầu to lớn của Đế Long lại gần, cọ xát dưới chân, có vẻ rất là ngoan ngoãn. Lục Khiêm không để ý đến, mà nhắm mắt lại, cảm ứng sự vật trong cõi u minh. Chỗ sâu trong thức hải có hai ngôi sao lóe lên, giống như có sinh mệnh đang hô hấp.

Tâm thần phóng tới phía trên ngôi sao.

“A? Lão gia?”

Trên ngôi sao truyền đến giọng nói nghi ngờ của Yêu Nguyệt.

“Gần đây sao rồi?”

Âm Thần hai người phụ thuộc vào Hoàng Tuyền Đế Long, mặc kệ thân thể ở chỗ nào, chỉ cần dùng tâm niệm cảm ứng đều có thể cảm nhận được.

“Huyết Phù Đồ cho chúng ta tư cách tiến vào Tu La Huyết Động, nhóm chúng ta tu luyện tiểu động thiên, có lẽ rất nhanh sẽ bước vào Đại A Tu La chi cảnh.”

Thanh âm của Tập Nguyệt cũng theo sát truyền đến.

Cảnh giới Đại A Tu La tương đương với Đan Kiếp.

Dựa vào tư chất của các nàng và việc Lục Khiêm vô tình hoặc cố ý trợ giúp, nên rất nhanh đã bước vào cảnh giới này.

Sau khi xác định tình huống xong, Lục Khiêm liền thu hồi thần niệm, đặt lực chú ý đặt ở phía trên Hoàng Kim Giám.

Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến phù lục (7/ 100000)

Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn (Đại thành 15000/ 15000)

Hoàng Tuyền Kinh Đồ * Hỏa Kiếp Thiên (200000/ 200000)

Thất Thập Nhị Biến tu luyện được mười một lần.

Hai môn công pháp khác đều mãn cấp.

Khoảng cách tới lần độ kiếp đầu tiên ít nhất cũng hai mươi năm thời gian.

Thời gian trong Thiên Địa Đại Ma Bàn trôi qua gấp ba lần ngoại giới. Tương đương với sáu mươi năm. Hắn dùng sáu mươi năm thời gian sửa xong hai môn công pháp. Lúc đầu tu luyện Hoàng Kim Giám có vẻ tương đối khó xơi, dù sao cái đồ chơi này cũng cần thời gian. Sinh mệnh phàm nhân có hạn.

Hiện tại tu vi cao, thứ không đáng giá tiền nhất lại chính là thời gian. Cho dù hiện tại hắn không làm cái gì, cũng có thể sống đến một ngàn năm. Nếu như vượt qua thiên kiếp, hoặc là thành công tránh né còn có thể sống thêm một ngàn năm. Cho

nên loại kim thủ chỉ dựa vào thời gian này, ngược lại thành ưu thế lớn nhất, bởi vì không cần bỏ ra cái giá gì. Chỉ cần công pháp mãn cấp, tiếp theo sẽ không cần tốn hao thời gian đi tu hành. Ngẫu nhiên luyện một cái Thất Thập Nhị Biến là đủ. Chỉ chờ tới lúc độ kiếp hoàn thành pháp trận, trực tiếp độ kiếp.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền lấy ra một khối bạch ngọc. Bạch ngọc không lớn, chỉ bằng cỡ nửa bàn tay, hình dạng một phần tư hình tròn, dày một phân, giống một cái thanh thép uốn cong.

Đây là Tinh Thần ngọc hoàng, thể tích bằng mười lăm lần Tinh Thần Ngọc Tiết, giá trị một phẩy sáu tỷ Pháp Tiền.

Thời điểm Lục Khiêm lấy ra, cánh tay có chút run, giống như không cầm được.

Tinh Thần Ngọc Tiết là một loại vật chất năng lượng cao cô đọng lại.

Lục Khiêm đã từng tính qua, một centimet khối Tinh Thần Ngọc Tiết nặng khoảng một vạn hai ngàn cân.

Thể tích Tinh Thần ngọc hoàng là mười lăm centimet khối, trọng lượng lớn như thế đặt trên tay mình, lại không dùng Diêm La Chân Thân, đương nhiên sẽ cảm thấy tương đối phí sức.

Lấy Không Trung thạch làm cơ sở, Tinh Thần Ngọc Tiết làm hạch tâm.

Giống như là một ngôi sao vậy. Thổ nhưỡng là Không Trung thạch, Tinh Thần Ngọc Tiết là tinh hạch. Cả hai kết hợp chính là một cái động thiên tự cung tự cấp, hoặc là hành tinh nhân tạo.

Đây là ý tưởng của Lục Khiêm. Sau khi luyện thành Bắc Âm Phong Đô Sơn, hắn có thể ngao du trong hư không giống như cao thủ Nguyên Thần triển khai lĩnh vực.

Lục Khiêm tính toán, sau khi luyện chế thành công Bắc Âm Phong Đô Sơn, lại đi tìm kiếm tọa độ Kỳ Luân quốc.

Thời gian dần dần trôi qua. Thoáng cái mười năm đã đến. Trận pháp độ kiếp hoàn thành.

Một ngày này, tại vùng dã ngoại hoang vu, phong vân biến ảo. Mây đen trùng điệp, tầng mây xuất hiện một đạo quang điểm đỏ thẫm. Quang điểm càng lúc càng lớn, cuối cùng lan tràn ra xung quanh.

Bầu trời xuất hiện một mảnh thải hà. Giống như là từng đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt. Rất nhanh, năng lượng nóng bỏng truyền khắp bốn phương.

Trong nháy mắt thực vật trên đại địa phía dưới phi hồi yên diệt, thổ nhưỡng hòa tan thành nham tương.

Pháp trận độ kiếp nằm ở vùng dã ngoại hoang tàn vắng vẻ. Khoảng cách đến thành trì gần nhất cũng hơn bốn ngàn dặm. Bên trên thành trì ở ngoài ngàn dặm lơ lửng hai bóng người. Theo thứ tự là Đông Đẩu Quân và Trung Ương Quân.

Hai người nhìn về phía Lục Khiêm độ kiếp như có điều suy nghĩ.

Đông Đẩu Quân biến thành một tiểu lão đầu bình thường, không có bá khí điều khiển Ôn Dịch Ngũ Khí như lần trước.

“Lần trước hắn độ kiếp là ba mươi năm trước đúng không? Không nghĩ tới hắn lại độ Hỏa Kiếp nữa rồi.”

Đông Đẩu Quân nói.

“Đúng vậy, thiên phú Phong Đô rất cao, cung chủ rất xem trọng người này.”

Trung Ương Quân cười nói, ánh mắt không rời khỏi Lục Khiêm một khắc.

Đương nhiên, gã sợ Lục Khiêm gặp phải nguy hiểm. Dù sao cũng nhận lễ vật của người ta rồi, nên phải gánh vác trách nhiệm.

“Thiên phú cao thì cao, nhưng cũng quá nôn nóng. Hiện tại đã muốn độ kiếp, chỉ sợ có chút miễn cưỡng.”

Đông Đẩu Quân vuốt vuốt chòm râu, lắc đầu thở dài, cuối cùng vẫn là trẻ tuổi nóng tính.

【VIP】 Thiên Kiếp tiến đến, Hỏa Luyện Kim Thân! ! (2)

Người khác đều hi vọng thiên kiếp tới muộn một chút, hận không thể kéo một ngàn năm.

Cho dù là thiên tài, ít nhất cũng phải tốn một hai trăm năm ổn định căn cơ.

Nào có chuyện mấy chục năm đã độ kiếp như Lục Khiêm.

Oanh!

Lúc này, hỏa diễm vô tận rơi xuống.

Ngoại trừ hỏa diễm bên ngoài ra, còn có ma hỏa từ trong lục phủ ngũ tạng sinh ra. Từ trong ra ngoài, đốt cháy nhục thân, thần hồn, pháp lực thành tro bụi. Cường độ hỏa diễm cao hơn bí phong rất nhiều lần.

Phạm vi ngàn dặm giống như biến thành thế giới hỏa diễm, không khí ở dưới nhiệt độ cao trở nên vặn vẹo.

“Chuyện này… tại sao uy lực Hỏa Kiếp lại lớn như vậy?”

Đông Đẩu Quân kinh ngạc đến mức gần như bứt đứt sợi râu. Chuyện này quá không phù hợp lẽ thường, lão chưa bao giờ thấy qua Hỏa Kiếp cường đại như thế.

“Hình như là Song Đan? Lá gan thật là lớn, lại dám tu luyện Song Đan!”

Trung Ương Tổng Lục Quân sợ hãi tột độ.

Song Đan rất mạnh, nhưng không có bao nhiêu người tu luyện. Ngoại trừ lãng phí thời gian ra, phần nhiều hơn là vì độ khó thiên kiếp quá cao.

Lục Khiêm vốn có chút vội vàng xao động, lại thêm Song Đan nữa, chỉ sợ cái thiên kiếp này sẽ có chút khó khăn.

Chuyện càng làm bọn họ kinh ngạc còn ở đằng sau.

Oanh!

Đột nhiên vạn trượng kim thân từ dưới đất mọc lên, kim thân có dáng vẻ của Lục Khiêm, giữa mi tâm xuất hiện con mắt thứ ba.

Hỏa diễm đỏ bừng như máu từ thất khiếu toát ra, hỏa diễm bám vào lên kim thân, giống như tắm rửa trong biển lửa.

"Hỏa luyện kim thân? Hảo khí phách!"

Trung Ương Quân tán thán nói.

Ngay cả Đông Đẩu Quân ở bên cạnh cũng không nhịn được khẽ gật đầu. Người này rất thông minh, lá gan cũng rất lớn. Bây giờ pháp trận độ kiếp vẫn chưa hoàn toàn mở ra.

Thiên kiếp có tất cả chín đạo. Có lẽ hiện tại hắn có ý định hấp thu mấy đạo yếu kém đầu tiên trước, cuối cùng mới mở ra pháp trận độ kiếp.

Để đạt được mục đích hỏa luyện kim thân. Một khi thành công vượt qua thiên kiếp, chắc chắn Diêm La Chân Thân của hắn sẽ trở nên thuần túy không gì sánh được, so với những người khác còn tinh khiết hơn.

Ở Thiên Trung thành và Tử Phủ Câu Ly vương triều xa xôi.

Có hai đạo ánh mắt cùng nhìn chăm chú vào Lục Khiêm bên trong thiên kiếp.

Lục Khiêm độ kiếp gây nên động tĩnh như vậy, không có lý do gì không làm cho cao nhân chú ý.

Nhìn thấy Lục Khiêm can đảm cẩn trọng như vậy, cũng nhịn không được khẽ gật đầu.

Một đạo thiên kiếp, hai đạo, ba đạo, năm đạo…

Toàn thân Diêm La kim thân cháy đen. Giờ phút này, xung quanh Lục Khiêm lóe lên một đạo quang mang.

Pháp trận độ kiếp mở ra. Trong nháy mắt pháp trận mở ra. Ngay cả Huyền Lão Hắc Đế ở phương xa cũng kinh hô lên.

"Cái này… Không phải pháp trận độ kiếp, mà là pháp trận trị liệu, hắn muốn mạnh mẽ chống đỡ sao?"

"Bắc Đẩu Chú Sinh Đại Trận?"

Sắc mặt Huyền Lão Hắc Đế trở nên kinh ngạc.

Đây không phải pháp trận làm suy yếu thiên kiếp mà là Bắc Đẩu Chú Sinh Đại Trận trị liệu nhục thân thần hồn.

Đồ vật hắn chuẩn bị mười năm chính là cái này sao?

Sau khi pháp trận mở ra, nhục thân Lục Khiêm liền khôi phục đỉnh phong. Da thịt bị đốt cháy khét lẹt phục hồi như thường, thần hồn và pháp lực cũng được khôi phục như lúc đầu. Hỏa diễm không ngừng thiêu đốt thân thể Lục Khiêm, Diêm La Chân Thân biến thành màu vàng rực.

Trước kia là ám kim, hiện tại đã từng bước lột xác thành màu vàng óng.

Đạo kim quang kia, giống như muốn làm lóa mắt người khác.

Không dùng pháp trận độ kiếp, liền có ý nghĩa là dựa vào thân thể chống đỡ.

Đám người Huyền Lão Hắc Đế hoàn toàn bị kinh sợ, chưa bao giờ thấy qua người cương mãnh bá đạo như thế.

Lá gan cũng thật là lớn.

Trên mặt Đông Đẩu Quân tràn đầy vẻ kinh ngạc. Là Nguyên Thần mới tấn chức, tất nhiên có được sự trầm ổn. Nhưng khi nhìn thấy một màn này, vẫn có chút không thể tin được.

Người khác độ kiếp đều là cẩn thận nghiêm túc, còn gia hỏa này thì ngược lại, trực tiếp lựa chọn chống đối.

Tuy nói phương pháp này có thể khiến cho thân thể hấp thu được càng nhiều năng lượng hơn, nhưng độ nguy hiểm cũng tăng lên rất cao, không cẩn thận sẽ hồn phi phách tán.

"Tiểu tử này…"

Câu Ly Thần Vương ở trong vạn dặm hư không, quan sát tất cả. Lục Khiêm tắm rửa trong vô tận hỏa kiếp mặc kệ cảm xúc của mọi người.

Hắn nhắm chặt hai mắt, hỏa kiếp giống như hải dương, không ngừng cọ rửa mỗi một chỗ trong thân thể.

Từ bên ngoài đến bên trong, rồi lại từ bên trong ra bên ngoài. Một cỗ cảm giác đau nhức kịch liệt cuốn tới. Đây là một loại đau nhức rót vào linh hồn.

Đau đớn không cách nào diễn tả, đồng thời mang theo cảm giác thiêu đốt. Giống như là có người đặt hắn ở trong chảo dầu dầu chiên lên vậy.

May mà trước đó tu luyện Diêm La Chân Thân, đã trải qua rất nhiều cực hình của Địa Ngục, nên chút nhẫn nại ấy vẫn có.

Chuyện Lục Khiêm cần phải làm là phòng ngừa hỏa kiếp hủy diệt mình, còn chút đau đớn ấy đáng là gì.

Pháp lực không ngừng trôi qua, đồng thời Bắc Đẩu Chú Sinh Đại Trận cũng không ngừng khôi phục.

Cuối cùng qua một lúc lâu cũng duy trì được thế cân bằng.

【VIP】 Bắc Đẩu Chú Sinh, Hỏa Luyện Thần Mục

Thân thể ở dưới vô tận hỏa kiếp rèn đúc trở nên căng đầy. Mỗi một tế bào, một bộ phận cơ thịt, nội tạng đều được rèn luyện đầy đủ.

Vàng thật không sợ lửa.

Mật độ Diêm La Chân Thân lớn hơn gấp mười lần so với hoàng kim, mỗi mét khối nặng năm vạn cân.

Nếu như dùng Pháp Thiên Tượng Địa biến thành vạn trượng kim thân, chỉ dựa vào trọng lượng đã có thể đè sập địch nhân. Một màn này bị Huyền Lão Hắc Đế nhìn ở trong mắt.

"Cái Diêm La Chân Thân này có thể so với Lôi Kiếp đỉnh phong, chậc chậc."

Lão đã không tưởng tượng nổi dáng vẻ Lục Khiêm đột phá đến cảnh giới Nguyên Thần sẽ như thế nào.

Diêm La Chân Thân liên quan đến việc sinh ra lĩnh vực và trọng lực.

Tu luyện tới chỗ cao thâm, thậm chí có thể ảnh hưởng tới quỹ tích vận hành của tinh thể.

Đương nhiên, Huyền Lão Hắc Đế không làm được. Có lẽ đến Động Thiên chi cảnh, mượn nhờ lực lượng Động Thiên, mới có khả năng ảnh hưởng quỹ tích Tinh Thần.

Nhưng với tình huống hiện tại của Lục Khiêm, nói không chừng có thể làm được điểm này khi vẫn còn là Nguyên Thần.

Huyền Lão Hắc Đế tiếp tục quan sát.

Hỏa kiếp liên tiếp rơi xuống.

Đã qua đạo thứ tám, còn thiếu một đạo cuối cùng, là có thể tu thành chính quả.

Diêm La Chân Thân của Lục Khiêm lại là mình đầy thương tích, Bắc Đẩu Chú Sinh Pháp Trận không đủ để chèo chống tiêu hao to lớn như vậy.

Dường như Huyền Lão Hắc Đế đã nhìn ra, đạo hạnh của tiểu tử Lục Khiêm này có chút cao.

Đại đa số Phong Kiếp khác đều là một ngàn sáu trăm, bảy trăm năm đạo hạnh.

Còn tiểu tử này ít nhất cũng có hơn hai nghìn năm trăm năm.

Cộng thêm hấp thu thiên kiếp chi lực, đạo hạnh lại cao thâm hơn không ít, đoán chừng phải đến ba ngàn mấy trăm năm.

Có thể so với Hỏa Kiếp đỉnh phong.

Nếu lại thuận lợi hấp thu, chỉ sợ đạo hạnh sẽ tương đương với cao thủ mới vào Lôi Kiếp.

Đây mới là phương pháp độ kiếp chính xác.

Bản thân thiên kiếp là dùng để tôi luyện luyện vật. Nhưng phần lớn người tu hành không có khả năng làm vậy, nên mới dùng pháp trận độ kiếp để vượt qua.

Loại người từ đầu tới đuôi hấp thu thiên kiếp như Lục Khiêm, sẽ có thể khiến đại đạo đột nhiên tăng mạnh.

Oanh!

Hỏa vân cuồn cuộn, vô số hỏa diễm hình thành các loại thần thú hung mãnh, giương nanh múa vuốt, bổ nhào về phía Lục Khiêm.

Giờ khắc này, tất cả cao thủ đang nhìn không khỏi nín hơi ngưng thần, sợ quấy rầy Lục Khiêm.

Song Đan chi kiếp, không dùng pháp trận, mà lấy nhục thân chống đỡ… Tập hợp rất nhiều yếu điểm hẳn phải chết.

Thời điểm đạo thiên kiếp thứ tám rơi xuống, Lục Khiêm có dấu hiệu chống đỡ không nổi.

"Khả năng gặp nguy hiểm."

Đông Đẩu Quân nói:

"Hăng quá hoá dở, hắn làm như vậy khả năng hấp thu quá nhiều lực lượng thiên kiếp, từ đó bạo thể mà chết."

Lời lão nói là sự thật.

Trên thế giới này không chỉ có một mình Lục Khiêm thông minh.

"Hầu hết mọi người biết hấp thu thiên kiếp hữu ích, năm đó cũng có rất nhiều người lựa chọn chống đỡ, nhưng đại bộ phận không phải chết dưới kiếp lực, thì cũng là không cách nào hấp thu hết kiếp lực bạo thể mà chết."

"Thật ra pháp trận độ kiếp loại bỏ kiếp lực còn dư, mới là lực lượng mà phần lớn người hấp thu tốt nhất."

Trung Ương Quân Cổ Thương Thiên lại không cho là như vậy:

"Lời ấy sai rồi, người với người không thể quơ đũa cả nắm được. Tại cảnh giới Phong Kiếp có ai có đạo hạnh như vậy không? Hơn nữa còn là Song Đan, ồ, rơi xuống rồi."

Ánh mắt hai người hội tụ trên người Lục Khiêm lần nữa.

Bọn họ đều muốn nhìn xem đến cùng Lục Khiêm làm sao vượt qua cửa ải khó khăn này.

Oanh!

Hỏa diễm hoàn toàn bao phủ Lục Khiêm.

Thân thể Lục Khiêm chấn động, cảm giác có một cỗ đau khổ không cách nào ức chế vọt tới.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, suýt chút bị phá công.

Tinh Thần Ngọc Tiết trong Diễm Tâm Kim Cung cung cấp năng lượng, lúc này mới hóa giải một điểm áp lực.

Sau khi tâm thần trấn định, Lục Khiêm dẫn dắt năng lượng rèn luyện thân thể, đồng thời phân ra một bộ phận đi vào chỗ con mắt.

Hắn muốn hỏa luyện chân nhãn.

Luyện được một đôi mắt không gì không phá. Tất cả sự vật sẽ không có chỗ che giấu hắn. Dùng thiên kiếp luyện mắt, chỉ sợ ở trung tâm đại lục vẫn là lần đầu tiên.

Theo thời gian trôi qua, kiếp lực quanh quẩn bên người Lục Khiêm càng ngày càng kinh khủng.

Sắc mặt Huyền Lão Hắc Đế trở nên nghiêm túc. Trước kia lão rất tự tin đối với Lục Khiêm. Nhưng nhìn đến đây, cũng không thể không cho rằng hắn gặp nguy hiểm.

Kiếp lực quá nhiều, điều kiện ngoại giới lại không cho phép mạnh mẽ đi hấp thu, nếu không sẽ nổ tung lên giống như thuốc nổ.

Lúc này, kiếp lực quanh quẩn bên người Lục Khiêm giảm bớt. Cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, độ kiếp thành công. Hỏa vân tán đi, lưu lại ngàn dặm tiêu thổ và một đạo nhân trôi nổi trong hư không.

Trong nháy mắt mọi người thấy đạo nhân, liền cảm giác có một đế vương chi long tài hoa xuất chúng, uy nghiêm bá đạo

bổ nhào về phía mình. Lúc này pháp lực trên người ứng kích hộ thể.

Người này phong mang tất lộ, chỉ là khí thế đã có thể đả thương người, thực sự quá kinh khủng. Giờ khắc này, Lục Khiêm từ một tiểu tử lúc đầu, chính thức tiến vào ánh mắt chư vị đại lão.

Nếu như người này không chết yểu, có lẽ sẽ là trụ cột của Âm Cảnh Thiên Cung trong tương lai.

【VIP】 Tái tạo Chân Lục, Lục Dục Ma Thần

Lục Khiêm không nhúc nhích, không phải là hắn giả trâu bò, mà là vừa rồi xác thực không hấp thu được kiếp lực.

Đạo hạnh mới hơn ba ngàn sáu trăm năm, một chút cũng không hấp thu được, suýt chút nữa bạo thể mà chết.

Dù sao đây cũng không phải là Hỏa Kiếp bình thường, mà là song đan hỏa kiếp uy lực gấp mấy lần.

Thế là hắn linh cơ khẽ động, dẫn dắt nền tảng Bắc Âm Phong Đô Sơn hấp thu kiếp lực, lấy thiên kiếp chế tạo nền tảng.

Lần này trở về, chờ nền tảng hoàn toàn hấp thu xong lực lượng, là có thể hoàn thành hình thức ban đầu của pháp bảo.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm chậm rãi hạ xuống đất, không ngờ trước mắt lại là Huyền Lão Hắc Đế.

“Ha ha, chúc mừng chúc mừng.”

Mấy người Cổ Thương Thiên cũng tập trung lại.

“Chúc mừng đạo hữu đan thành Hỏa Kiếp!”

Bỗng nhiên Cổ Thương Thiên xuất hiện. Lục Khiêm lần lượt chào hỏi với bọn họ.

Sau khi vượt qua Hỏa Kiếp, bởi vì hấp thu toàn bộ thiên kiếp chi lực, nên hắn đã có thêm hơn một ngàn năm đạo hạnh.

Cộng thêm các thần thông phép thuật khác, hiện tại chiến lực của hắn có thể so với Lôi Kiếp đỉnh phong.

Đương nhiên, chiến lực không viết lên mặt, những người khác cũng không nhìn ra được.

Đối với Lục Khiêm mà nói ngược lại là thủ đoạn ẩn tàng tu vi.

Mọi người thấy tâm hắn không ở chỗ này, tưởng rằng vừa mới độ kiếp hơi mệt, nên thuận miệng nói một câu miễn cưỡng liền rời đi.

Đợi đến đám người rời đi, bỗng nhiên Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn về phương xa, con mắt thứ ba ở mi tâm mở ra.

Động Sát Thần Mục hiện lên hào quang sáng chói.

Quang mang huyền ảo, giống như nhìn rõ tam giới cửu u, đối đầu cùng một ánh mắt thần bí. Ánh mắt tồn tại vô danh kia sửng sốt một cái, sau đó biến mất không thấy gì nữa. Dường như còn đang lầm bầm tại sao cảm giác của tiểu tử này lại nhạy cảm như thế.

Lục Khiêm thu hồi ánh mắt.

Sau khi Động Sát Thần Mục trải qua thiên kiếp tẩy luyện, cảm giác trở nên nhạy bén hơn rất nhiều.

Người đứng bên ngoài mấy vạn dặm nhìn trộm cũng có thể cảm ứng được.

Chỉ cần tìm được mục tiêu, là có thể vượt qua mấy vạn dặm khóa chặt.

Lần này không có quá nhiều lột xác, nói đúng ra là chỉ nhìn xa hơn chuẩn hơn mà thôi.

"Phương hướng Nễ Hoàn cung sao? Chẳng lẽ là Câu Ly Thần Vương?"

Hẳn là người này rồi.

Dù sao động tĩnh mình độ kiếp cũng lớn như thế, nói không chừng dẫn tới thăm dò cũng là bình thường.

Hắn thu thập đồ vật đơn giản một chút.

Hỏa Kiếp càn quét mặt đất, những cây cối không bị thiêu rụi đều là vật liệu luyện khí không tệ, thậm chí có vài thứ có thể làm thuốc.

Có lẽ bản thân mình sẽ không cần đến, nhưng có thể bán lấy tiền.

Sau khi trở về, Lục Khiêm lại bế quan lần nữa.

Ngoại trừ củng cố cảnh giới ra, còn muốn luyện hóa lực lượng Hỏa Kiếp, hoàn thành tầng thứ nhất Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu của Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Tu La Huyết Động.

Đây là một mảnh Địa Ngục huyết hồng.

Bầu trời đỏ thẫm như máu. Đại địa không ngừng tuôn ra huyết dịch.

Ở giữa huyết trì, có hai nữ tử thân mang giáp trụ.

Nữ tử bên trái có mái tóc đen như mực, nữ tử bên phải thì trắng như tuyết.

Dáng vẻ vô cùng giống nhau, hai người giống như hai mặt âm dương.

Huyết dịch vô tận chảy về phía các nàng.

Sát khí huyết hồng như biến thành thực chất, hóa thành huyết vụ chậm rãi nhúc nhích.

Một khi có người đụng vào huyết vụ này, sát khí sẽ hóa người đó thành bột mịn.

Đây chính là sự bá đạo của Tu La sát khí. Thậm chí sát khí còn hình thành yêu ma giương nanh múa vuốt, gào thét nhào về phía các nàng.

Còn chưa tới gần, đã bị sát khí trắng đen sinh ra trên thân hai người xé nát, hóa thành lực lượng tinh thuần nhất, tiến vào cơ thể thể hai người.

Bên ngoài động thiên, một thiếu phụ xinh đẹp mắt đỏ nhìn chằm chằm hai người, trong mắt hiện lên vẻ rất hài lòng. Phía sau là hai nam nhân Tu La tộc hình dạng xấu xí. Hai người này chính là con của Huyết Phù Đồ.

"Hai loại âm dương sát khí đen trắng, thật tuyệt. Nếu hai người hợp thể, tu vi có thể so với Hỏa Kiếp."

Huyết Phù Đồ không khỏi cảm thán.

Mặc dù bình thường song bào thai rất giống nhau, nhưng Âm Thần hồn phách lại có khác biệt nhất định.

Hai cô gái này lại khác, dường như hồn phách cả hai có cùng nguồn gốc.

Bí kỹ hợp thể càng là tuyệt luân.

Không cần tốn hao bao nhiêu tài nguyên bồi dưỡng. Chỉ cần các nàng tu luyện thêm một đoạn thời gian nữa. Sau khi tu vi đến Hỏa Kiếp lại hợp thể, sẽ là cao thủ cảnh giới Lôi Kiếp, đủ để chống lại Âm Cảnh Thiên Cung Tu La Điện, Đại Lương.

"Mẫu thân, tương lai hai người này là Tu La chủ sao? Vậy còn người thì sao?"

Nam tử có tướng mạo hơi già ở bên cạnh nói.

"Ta dự định qua một đoạn thời gian nữa bắt đầu bế quan, tất cả sự vụ Tu La Điện phải nghe các nàng."

Nội tâm Huyết Phù Đồ quyết định. Nhất định lần bế quan này phải đột phá đến Nguyên Thần chi cảnh.

Nghĩ tới đây, Huyết Phù Đồ bổ sung lần nữa:

"Chờ các nàng thuận lợi xuất quan, ta sẽ sắp xếp bốn người các ngươi thành hôn, như vậy ta cũng yên tâm."

"Thế nhưng các nàng Yêu Nguyệt không đồng ý thì sao?"

Lời này vừa ra ca ca Huyết Minh liền có chút bận tâm.

Đệ đệ Huyết Nhạc lộ ra vẻ hưng phấn, nghe thấy câu nói này, trong lòng cũng thấp thỏm.

【VIP】 Tái tạo Chân Lục, Lục Dục Ma Thần(2)

“Không đồng ý cũng phải đồng ý, nếu như không phải vì các ngươi, làm sao ta lại lấy ra nhiều chỗ tốt cho ngoại nhân như vậy.”

Còn không phải là vì nghĩ cho hậu nhân sao, không phải vậy Huyết Phù Đồ sẽ không truyền bí pháp của mình và Tu La Điện cho các nàng.

Hơn nữa huyết mạch sinh ra sau này, sẽ càng thêm cường đại. Hi vọng Tu La tộc cường đại ở trên người các nàng. Nghĩ tới đây, Huyết Phù Đồ lại nghĩ tới Lục Khiêm. Trước kia nội tâm nàng không có vội vã như vậy. Dù sao dưa hái xanh cũng không ngọt, lại thêm việc nàng còn chưa chết, nên cũng không nguyện ý ép người.

Mấy ngày trước Lục Khiêm ở dưới ánh mắt mọi người độ kiếp. Biểu hiện ra thiên phú không tầm thường, nhất định ngày sau sẽ có phiền phức. Huyết Phù Đồ nói những lời này với hai người, nhưng cả hai đều bày tỏ không hiểu.

“Ngày đó ta sử dụng thủ đoạn giải trừ huyết chú của hai nữ, kết thành thù hận với Lục Khiêm, chưa chắc trong lòng của hắn đã không có phẫn uất, ta sợ về sau hắn sẽ tới gây phiền phức.”

“Không thể nào, hắn chỉ là một Thái Hòa Sơn chi chủ, sao dám đối nghịch cùng ngài.”

Huyết Minh không thể tin được.

“Lúc này không giống ngày xưa.”

Huyết Phù Đồ lắc đầu thở dài, nếu không phải hai đứa con trai không có gì nổi bật, làm sao nàng lại tốn hao tâm tư như vậy.

Ngày đó cướp đi hai nữ, nàng căn bản không đặt Lục Khiêm ở trong mắt.

Dù sao cũng chỉ là một Đan Kiếp không đến Phong Kiếp. Nhưng ai có thể nghĩ tới mới qua ba mươi năm, đã có tu vi Hỏa Kiếp. Nói không chừng lần sau bế quan ra tu vi đã không khác mình là mấy.

Hơn nữa người này còn tu luyện Diêm La Chân Thân. Đợi một thời gian nữa, chỉ sợ hắn thật sự tiếp cận tầng lớp Huyền Lão Hắc Đế, dầu gì cũng là chức vị Trung Đẩu Quân.

Huyết Phù Đồ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định, móc ra bình ngọc từ trong ngực.

Trong bình có hai viên đan dược màu hồng.

"Đây là Lục Dục Ma Thần Đan, một người các ngươi một giọt. Chờ các nàng xuất quan, ta lừa gạt các nàng ăn vào, sau đó hai ngươi giao hợp với các nàng, đến lúc đó các nàng sẽ khăng khăng một lòng với các ngươi. Gạo nấu thành cơm rồi, cho dù là nháo đến trước mặt Huyền Lão Hắc Đế cũng có lý để nói."

Hai huynh đệ vui mừng, tiếp nhận đan dược trong tay mẫu thân, liên tục cảm tạ.

…

Phong Đô phủ đệ.

Lục Khiêm bước ra từ trong Diễm Tâm Kim Cung.

Trước mặt có một khối ngọc màu trắng. Khối ngọc không lớn, ước chừng năm thước vuông. Bên trong có một đạo tinh

quang ấp ủ. Phía trên ngọc ấn khắc hoạ vô số Hoàng Tuyền âm triện phức tạp.

Từ lúc ở Đại Minh Hương trở về, đã qua hơn ba mươi năm thời gian, hắn một mực xây dựng sửa đổi từng chút, cuối cùng đã dung hợp một ngàn ba trăm năm sáu mươi cái trận pháp tiến vào nền tảng.

Những trận pháp này bao gồm tụ khí, chiêu hồn, phòng hộ, tái sinh, tạm giam vân… vân.

Quan trọng nhất vẫn là trận pháp Trường Xà Thiết Cẩu. Chỉ cần triệu hoán hai đồ vật này trận pháp sẽ có hơn sáu trăm cái đại trận hợp lại.

Lục Khiêm tỉ mỉ quan sát nền tảng Bắc Âm Phong Đô Sơn. Cuối cùng cũng hoàn thành việc chế tác sơ bộ. Sau đó chính là dung hợp các loại thần thông pháp bảo Thiên Địa Đại Ma Bàn, Vạn Long Ngọc Tỷ, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

"Diễm Trung Tiên!"

Trong mắt Lục Khiêm lóe lên tinh quang.

Soạt!

Ánh lửa lóe lên một cái rồi biến mất.

Thân ảnh Diễm Trung Tiên hiện ra.

"Ta sẽ tái tạo hai mươi tám Chân Lục, về sau ngươi là Sơn Thần Phong Đô Sơn."

Thỏ Ngọc, Đại Kim Thiềm, Hắc Ngư và các loại khí linh không cần giữ lại, cùng hợp lại làm một với Diễm Trung Tiên đi.

"Vâng, đại nhân."

Diễm Trung Tiên không khỏi dâng lên một cỗ bi thương không cách nào ức chế, đây là chia tay với quá khứ.

“Chuẩn bị xong chưa.”

Lục Khiêm khẽ quát một tiếng.

Miệng phun ra một đạo kim quang. Bên trong kim quang là hai mươi tám đạo phù lục huyền diệu.

Phù lục giống như tinh hệ, quay xung quanh trung tâm, cuối cùng tiến hành vận động. Đây chính là hai mươi tám Chân Lục.

Hai mươi tám Chân Lục có tổng cộng bốn cái khí linh. Lục Khiêm dự định lưu lại một mình Diễm Trung Tiên, những người khác dùng làm chất dinh dưỡng tăng lên tu vi của Diễm Trung Tiên. Hắn cũng không có cảm xúc gì, bản thân vốn là khí linh, chỉ là khôi phục trạng thái ban đầu mà thôi.

Cũng không phải là sinh ly tử biệt gì. Hơn nữa việc này hữu ích đối với Lục Khiêm, lấy công pháp của mình làm chủ, chuyện khác chỉ là râu ria. Lục Khiêm nhìn qua Chân Lục lơ lửng trên không trung, lần nữa phun ra một ngụm Thái Dương Ma Hỏa. Ma hỏa không ngừng thiêu đốt mặt ngoài Chân Lục.

Không biết qua bao lâu, Chân Lục bắt đầu hòa tan. Từng đạo tinh khí tiến vào nền tảng Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Mặt ngoài nền tảng bóng loáng như ngọc thạch bắt đầu xuất hiện thổ nhưỡng, có được sơn mạch cao thấp khác nhau.

Cao nhất trong đó là một một tòa kim cung xuất hiện phía trên dãy núi.

【VIP】 Bắc Âm Sơn thành, tìm kiếm Tinh Thần

Từ bên ngoài nhìn vào, kim cung chỉ nhỏ như ngón tay cái. Nhưng bên trong lại là cần cái gì cũng có. Thần niệm tiến vào bên trong, đập vào mi mắt là đại điện rộng lớn. Trong đại điện là một cái long ỷ. Bề mặt long ỷ khắc hình rồng sinh động như thật, mỗi một cái long nhãn đều toả ra hào quang, giống như một giây sau sẽ bay ra.

Đây là long ỷ luyện chế từ Vạn Long Ngọc Tỷ.

Hai bên thiên điện có Luyện Công Điện, Luyện Đan Điện, Luyện Khí Điện vân vân.

Hậu điện còn có linh viên, bãi thú các loại. Vờn quanh đại điện là một cái trường hà.

Lục Khiêm quan sát một phen, sau đó tiếp tục luyện chế bước kế tiếp, dung hợp Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Ầm ầm!

Hư không nền tảng lóe lên kim quang.

Một cái Kim Kiều vượt qua hư không mà tới.

Bắt ngang hai bên dòng sông, trên đó loang lổ tiên huyết, một cỗ Man Hoang chi khí đập vào mặt. Sau khi luyện hóa xong xuôi Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, kế tiếp chính là Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Độ khó Thiên Địa Đại Ma Bàn tương đối cao. Ba loại còn lại chỉ là thêm vào cho đủ.

Thiên Địa Đại Ma Bàn không giống vậy. Thiên Địa Đại Ma Bàn có hai hạng năng lực, một là nghịch chuyển âm dương, làm hao mòn vạn vật. Hai là tốc độ thời gian bên trong trôi qua gấp ba ngoại giới. Muốn Bắc Âm Phong Đô Sơn có được hiệu quả như vậy, nhất định phải hoàn toàn dung hợp thành một khối.

"Có lẽ có thể gia trì thần thông ở trên bề mặt nền tảng."

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Thế nhưng làm như vậy nhất định phải vô cùng cẩn thận.

Nếu không thất bại trong gang tấc, lúc đó ngay cả nền tảng cũng bị mất.

…

Vào một ngày ba năm sau.

Một đạo hắc khí bay thẳng lên trời. Sát khí tràn ngập, mây đen dày đặc.

Tiếng sấm ầm ầm giống như mang theo thanh âm Quỷ Thần khóc thét. Khí hậu trong phương viên ngàn dặm đại biến. Thành trì phàm nhân phía dưới từ ban ngày biến thành đêm tối.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao trời lại tối rồi?"

Các tu sĩ bên trong thành trì ngạc nhiên ngẩng đầu, tiếp theo nhìn thấy một màn mà cả đời này khó quên.

Chỉ thấy trong hư không có một đạo nhân cao lớn đứng đấy.

Áo bào xám, khăn bay phất phơ, quang mang như đuốc, mắt như hàn tinh. Tay trái nâng cự sơn, mang theo lực áp bách cực mạnh.

Trong nháy mắt nhìn thấy người nọ, nội tâm chúng tu sĩ chấn động, dường như nhìn thấy một vị Thần Vương uy nghiêm, một tay nâng đế thành, che đậy đương thời, uy nghiêm bá đạo.

"Đây là đạo nhân Âm Cảnh Thiên Cung? Từ khi nào mà Âm Cảnh Thiên Cung xuất hiện cao nhân bực này?"

Kinh chủ và thành chủ Câu Ly vương triều khiếp sợ tột cùng. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy người cao lớn như thế.

Đạo nhân chỉ xuất hiện một giây, một giây sau liền biến mất không thấy gì nữa.

Phong Đô phủ.

Lục Khiêm quan sát tỉ mỉ đồ vật trong lòng bàn tay. Vật này dài rộng ba tấc, nền làm bằng bạch ngọc, trên đó có vô số cự sơn chập trùng, ở giữa là một cái kim cung.

Lục Khiêm cảm thấy vừa rồi mình đặc biệt bá khí. Vạn trượng kim thân, một tay nắm Bắc Âm Phong Đô Sơn, một tay cầm Nhân Hoàng Kiếm.

Vừa rồi không khống chế được lực đạo của bảo vật, hiện tại sẽ không dễ dàng bại lộ như vậy.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền tiến vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Bỗng nhiên thế giới tối lại. Đứng trên đại địa Phong Đô Sơn, bốn phía đều là ngọn núi đâm thẳng vào mây xanh. Vì là đêm tối nên không nhìn thấy rõ hình dạng thật của ngọn núi, từng cái bóng nặng nề giống như là từng vị Thần Linh cao lớn.

Bắc Âm Phong Đô Sơn không lớn.

Chu vi khoảng chừng hai trăm dặm, núi này có thể không cần hấp thu năng lượng từ ngoại giới, mà tự cung tự cấp tạo ra

Hoàng Tuyền ma khí. Tương đương với việc có được một cái Nguyên Thần lĩnh vực. Đương nhiên, cái giá là tiêu hao Tinh Thần Ngọc Tiết nhất định.

Một phương Ngọc Tiết có thể chống đỡ một năm.

Thế nhưng tốc độ thời gian bên trong nhanh gấp ba ngoại giới, nên trên theo lý thuyết có thể dùng ba năm.

Trừ cái đó ra, còn có Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu. Nghĩ tới đây, tâm niệm Lục Khiêm hơi động.

Xì xì!

Từng tiếng thổ tức từ bốn phương truyền đến, vô số đỉnh núi bừng sáng lên hồng quang.

Mặt đất bắt đầu chấn động. Từng con thiết cẩu thân cao hai mươi trượng, phun ra khói độc chui ra. Dường như toàn bộ Bắc Âm Phong Đô Sơn tiến vào tận thế.

Oanh!

Tâm niệm Lục Khiêm lại chuyển, trường xà và thiết cẩu biến mất không thấy gì nữa.

Địa Ngục này không phải là thần thông. Mà là Địa Ngục chân chân thật thật. Uy lực gấp mười mấy lần thần thông phép thuật. Pháp thuật còn cần pháp lực, mà cái này thì không cần. Chỉ cần địch nhân đi vào trong đó, trừ phi có tu vi cường đại oanh phá toàn bộ không gian, nếu không sẽ không có khả năng đi ra.

Một bên khác, Phong Đô Kim Cung hoàn toàn kế thừa năng lực của hai mươi tám đạo Chân Lục.

Soạt!

Âm phong tan biến, thân ảnh hai nữ tử tuyệt mỹ xuất hiện trước mặt Lục Khiêm. Một người tóc đỏ mắt đỏ, một người

khác tóc đen mắt đen. Chính là Phong Đô Sơn Thần Diễm Trung Tiên và Mạc Sầu.

【VIP】 Bắc Âm Sơn thành, tìm kiếm Tinh Thần (2)

"Về sau các nàng ở nơi này, trước làm quen một chút, có gì không hiểu thì nói với ta."

"Vâng, lão gia."

Nói xong, Lục Khiêm phi thân tiến vào Kim cung. Lục Khiêm ngồi trên bồ đoàn trong Luyện Công Điện, tâm thần đang phiêu du đến nơi nào, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Quang ảnh hỗn loạn chiếu lên khuôn mặt, có chút thần bí.

"Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu hoàn thành, hi vọng lần sau Đại Minh Hương mở ra, có thể thu hoạch được phần tiếp theo."

Lục Khiêm thấy thế vẫn còn chưa đủ. Bây giờ tu vi bản thân tăng nhiều. Cảnh giới Hỏa Kiếp đã có ba ngàn sáu trăm năm đạo hạnh. Cộng thêm Bắc Âm Phong Đô Sơn, Diêm La Chân Thân từ Hỏa Kiếp luyện ra, chí ít đã có chiến lực Lôi Kiếp đỉnh phong.

Ngoại trừ Nguyên Thần Hắc Đế và Đông Đẩu Quân ra, hiện tại Lục Khiêm thật sự không sợ ai. Khoảng cách đến Đại Minh Hương mở ra còn mấy chục năm nữa.

Trước đó, còn có rất nhiều chuyện phải làm. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm gọi Đệ Nhất Vô Lượng tới.

Rầm rầm!

Một con thiên nga bay tới, rơi xuống đất biến thành một vị đạo nhân râu trắng.

“Bái kiến đại nhân.”

Sau khi Đệ Nhất Vô Lượng đoạt xá Thiên Nga thành chủ tại Đại Minh Hương thì vẫn luôn bế quan, rốt cục hiện tại cũng quay về cảnh giới Chân Đan, vừa mới vượt qua Phong Kiếp.

“Có phải ngươi có phương pháp tìm kiếm Tinh Thần đúng không?”

Lục Khiêm nhớ Đệ Nhất Vô Lượng từng nói qua như vậy.

“Vâng, thế nhưng phải chuẩn bị tọa độ mới được.”

Tọa độ cần phương pháp đặc biệt mới có khả năng giải mã. Nếu không Lục Khiêm cầm ở trong tay, cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

“Đây là tọa độ Kỳ Luân quốc, ngươi phụ trách giải mã tọa độ, cần tài liệu gì, chúng ta sẽ toàn lực phối hợp ngươi. Cần phải phá giải ra.”

Đệ Nhất Vô Lượng nhìn bản vẽ tọa độ, trên mặt lộ ra sắc mặt hưng phấn.

Nếu thật sự đạt được một khối địa bàn, Lục Khiêm đại nhân tùy tiện phân một phần cho mình, cũng có thể làm cho hắn vượt qua thiên kiếp.

Y vừa muốn nói gì, bỗng nhiên cảm ứng được một đạo khí tức nguy hiểm đến từ chỗ Yêu Nguyệt Tập Nguyệt.

“Tiến giai Đại A Tu La sao?”

Trong mắt Lục Khiêm lóe lên một tia sát cơ.

“Ngay cả người của ta cũng dám động. Hừ.”

…

Tín hiệu nguy hiểm vừa rồi từ chỗ Yêu Nguyệt Tập Nguyệt truyền đến.

Bên trong cảm ứng của Lục Khiêm, hai nữ đã hoàn thành lột xác từ A Tu La đến Đại A Tu La. Thế nhưng, bây giờ đang gặp phải khó khăn. Nghĩ tới đây Lục Khiêm liền nhanh chóng chạy tới.

…

Đại điện Tu La Điện vốn âm trầm lạnh lẽ bây giờ lại giăng đèn kết hoa.

Cửa lớn đúc thành từ hắc thiết treo lên đèn lồng dương dương hỉ khí, trông có vẻ nhiều hơn mấy phần dịu dàng.

Nam nhân Tu La tộc xấu xí, mỹ nhân mang trang phục lộng lẫy, vừa đi vừa vận chuyển đồ vật. Đây là ngày đại hỉ của hai vị thiếu chủ, tuyệt đối không thể qua loa.

Thỉnh thoảng trên bầu trời có một đạo độn quang bay qua.

"Chưởng môn Huyết Tu đạo chúc mừng ngày đại hỉ của Thủy Tổ!"

"Huyết Nô môn chúc mừng!"

Hầu hết những thế lực này là chi nhánh của Tu La nhất tộc. Còn lại là một vài người trên phương diện làm ăn hợp tác.

Bên trong đại điện bày đầy yến hội. Chỗ ngồi đã kín bảy tám phần, ngoại trừ Huyền Lão Hắc Đế phái người đại biểu đến, còn lại bốn vị Linh Quân khác đều tự thân đến cửa chúc mừng.

Hai bên chủ vị, là mấy người Cổ Thương Thiên và Phương Đồng đạo nhân. Bốn người đối diện, thậm chí còn có Nhâm Đốc nhị vương Câu Ly vương triều.

Khó mà tưởng tượng, một hồi trước hai nhóm người còn đánh nhau sống chết, vậy mà hiện tại lại ngồi chung một bữa tiệc. Đương nhiên, song phương đều là mặt ngoài khách sáo, còn nội tâm suy nghĩ gì thì không rõ.

Chỗ sâu trong đại điện, Tu La động thiên. Hai nữ bị ép ăn vào Lục Dục Ma Thần Đan. Trong nháy mắt hai người ăn vào đan này liền mất đi năng lực phản kháng, giống như phàm nhân.

"Dược hiệu còn chưa có hiệu lực, lát nữa các ngươi đi bái đường trước. Sau khi bái đường xong chắc cũng được rồi."

Huyết Phù Đồ dặn dò hai đứa con trai, sau đó đuổi bọn hắn đi.

"Đại nhân, ngươi làm cái gì vậy?"

Đôi mi thanh tú của Yêu Nguyệt cau lại.

"Không có gì, ta sẽ không hại các ngươi. Ăn viên đan dược này xong, sau này các người sẽ là người của chúng ta."

Huyết Phù Đồ nói rõ ngọn nguồn sự tình.

"Không được, đại nhân."

Hai mắt Yêu Nguyệt mở lớn, vội vàng cự tuyệt.

"Tỷ muội ra muốn bế quan một đoạn thời gian, đến lúc đó lại nói sau."

Tập Nguyệt uyển chuyển nói, muốn kéo dài thời gian.

"Hôm nay không đồng ý cũng phải đồng ý."

Huyết Phù Đồ phất tay áo rời đi, giao hai nàng cho mấy thị nữ.

Huyết Phù Đồ đi vào đại điện, phong tình vạn chủng kêu gọi đám người.

"A, có phải trước kia hai vị tân nương là thiếp thân thị nữ của Phong Đô hay không?"

Cổ Thương Thiên uống chút rượu, chợt nhớ tới cái gì. Dường như thời điểm hắn bái kiến Lục Khiêm đã nghe qua tên

hai người này.

“Chính là hai người này, hơn nữa hình như Huyết Phù Đồ sử dụng thủ đoạn bắt đi.”

【VIP】 Tu La thân ba đầu sáu tay

Phương Đồng suy nghĩ, thật sự có chuyện như thế.

“Không trách được ta không nhìn thấy Phong Đô.”

Cổ Thương Thiên liền hiểu ra.

“Ha ha, coi như đến thì như thế nào? Ta không tin hắn sẽ đối nghịch với Tây Đẩu Quân, một trong Ngũ Quân.”

Bách trùng chi quỷ Nam Đẩu Ti Cấm Quân ở một bên âm u cười một tiếng, thỉnh thoảng trên mặt lại có mấy con giòi bọ buồn nôn bò qua.

“Ta thấy cũng không nhất định, thiếp thân thị nữ không thua gì thê thiếp, Tây Đẩu Quân hành động như vậy, ta không tin Phong Đô sẽ nuốt xuống cục tức này.”

Trước kia Đông Đẩu Quân không coi trọng Lục Khiêm, giờ phút này lại đưa ra ý kiến tương phản.

“Không thể nào, nói như thế nào Huyết Phù Đồ cũng là Lôi Kiếp đỉnh phong, lại là huyết mạch Tu La, ta không tin hắn có dũng khí tới.”

Nam Đấu Quân không phục.

Đám người thảo luận một phen, nhị vương Câu Ly vương triều nhìn như thờ ơ, nhưng trên thực tế cũng ở một bên nghe lén.

Lúc này, Huyết Phù Đồ đi ra.

“Hoan nghênh chư vị đến hàn xá.”

Oanh!

Vừa dứt lời, bỗng nhiên quảng trường trước đại điện truyền đến một trận chấn động kịch liệt.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ai?”

Đám người nghị luận ầm ĩ, chỉ có Đông Đẩu Quân là lộ vẻ đắc ý.

Oanh!

Lại là một trận chấn động mãnh liệt truyền đến.

Oanh!

Đại điện ầm ầm sụp đổ.

Tất cả mọi người có pháp lực, nhẹ nhõm tránh khỏi.

Đi ra bên ngoài, liền trông thấy cự nhân kỳ dị cao vạn trượng, tay nâng đại địa.

“Phong Đô Sơn Chủ, lĩnh giáo Tây Đẩu Quân! !”

“Thật là gan chó lớn! Ngươi biết mình đang làm gì không?”

Sắc mặt Huyết Phù Đồ lúc xanh lúc trắng.

Vốn tưởng rằng Lục Khiêm sẽ nuốt giận vào bụng, hoặc là tự mình đi tìm cung chủ cáo trạng. Khi đó gạo đã nấu thành cơm, cho dù Huyền Lão Hắc Đế xem trọng người này thế nào, cũng sẽ không có bất kỳ quan hệ gì. Không nghĩ ra người này lại trực tiếp đánh tới cửa, không cho mình chút mặt mũi nào.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Oanh!

Sát khí đỏ thẫm hóa thành thực chất. Thân hình Huyết Phù Đồ biến cao ngàn trượng, hình thành một nữ tử vóc dáng uyển

chuyển, quấn lên lụa mỏng trong huyết vụ. Thời điểm nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ này, một vài tu sĩ tu hành không tinh lập tức quỳ xuống bái tại chỗ.

Đây là dáng vẻ nữ tướng trang nghiêm cỡ nào!

Huyết Phù Đồ chân đạp hồng liên, ba đầu sáu tay, trên ba gương mặt hiện ra ba loại bản tính thiện ác mỹ. Sáu tay cầm các loại bảo vật như cờ, thiên tán, đấu trướng, hoa man, bàn thờ phật, bình hoa. Dáng người uyển chuyển, bên trong dụ hoặc mang theo một tia trang nghiêm, làm cho người ta không nhịn được quỳ bái.

Đây là Tam Đầu Lục Tí Tu La Thân!

"Chết!"

Lục bảo tề xuất, vừa ra tay chính là sát chiêu! Vạn trượng âm phong, sát khí như sông. Ngàn dặm bầu trời đỏ thắm như máu.

"Chậc chậc, quả nhiên Tu La sát đạo cương mãnh lăng lệ."

Sát khí như kiếm khí, nơi đi qua vạn vật hóa thành bột mịn.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lục Khiêm. Không biết người cao vạn trượng này ứng đối ra sao. Toàn thân vạn trượng kim thân vàng óng, dưới huyết khí đầy trời phụ trợ, có vẻ càng trở nên dễ thấy.

Lục Khiêm nhìn huyết hà sát khí như thực chất hóa trên không trung, khẽ cười một tiếng.

"Lên! !"

Oanh!

Lục Khiêm ném Bắc Âm Phong Đô Sơn ra. Phong Đô Sơn theo gió lớn lên. Dài rộng chừng trăm dặm. Giống như một

khối đại lục trên không trung. Kim cung ở trung tâm có vẻ vô cùng loá mắt.

Oanh!

Ngọn núi dễ dàng đánh nát sát khí, sáu cái pháp bảo bay ngược trở về. Không chỉ có như thế, sát khí còn bị một cỗ lực lượng thần bí, tiêu hao thành tinh khí cơ bản nhất. Chẳng những một kích này không hao phí chút pháp lực nào, ngược lại còn khôi phục không ít.

Một kích không trúng, Lục Tí Tu La liền tiến đến cận thân.

Tu La am hiểu chiến đấu cận thân. Mà lúc này, Lục Khiêm hóa thân thành Thần Long hai sừng. Một kích Thần Long Bãi Vĩ, dẫn đầu nện xuống ba cái đầu của Lục Tí Tu La.

Ba cái miệng phun ra tam sắc ma hỏa. Cùng lúc đó, sáu cánh tay cũng giơ lên, co cùi chỏ về đỡ!

Oanh!

Long vĩ đập tan ma hỏa, đánh vào trên sáu cánh tay.

Sát khí hóa thành sương mù không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Diêm La kim thân.

“Hả?! ! Tại sao lực lượng người này lại mạnh như vậy!”

Huyết Phù Đồ quá sợ hãi, sáu cánh tay răng rắc một tiếng bị bẻ gãy, tạo ra góc độ không thể tưởng tượng nổi. Toàn bộ thân thể không tự chủ được bay ngược. Lần này thật sự tính sai rồi. Nàng đã cẩn thận đánh giá cao Lục Khiêm nhưng không đặt cùng đẳng cấp với mình.

Sở dĩ coi trọng Phong Đô, là vì có lời đồn cung chủ ưu ái người này mà thôi.

Xem ra hiện tại mình đã sai, không ngờ người này lại tu luyện Diêm La Chân Thân tới tình trạng này. Chỉ sợ Cổ

Thương Thiên cũng chỉ như thế.

Lục Khiêm thừa thắng xông lên, Bắc Âm Phong Đô Sơn muốn đè xuống. Biến Huyết Phù Đồ trở thành vong hồn thứ nhất dưới Phong Đô Sơn. Mục đích chuyến này chính là muốn nổi danh! Đánh ra danh tiếng!

Thanh danh có thể mang đến cho người ta vô số chỗ tốt, kể cả trong tối lẫn ngoài sáng.

Lúc này, Huyết Phù Đồ còn không biết nguy hiểm càng lớn đang tiến đến.

Bóng mờ cự sơn che lấp pháp tướng của nàng lại. Ngay tại thời điểm Phong Đô Sơn sắp đè xuống, một đôi bàn tay to lớn ngăn Bắc Âm Phong Đô Sơn lại.

"Đủ rồi."

【VIP】 Bắc Âm Phong Đô Sơn hiển uy

“Đủ rồi!”

Người tới chính là Huyền Lão Hắc Đế.

Thân thể Huyền Lão Hắc Đế cao vạn trượng, mắt đen như sao, to tai mặt lớn, ngũ quan như quỷ.

Đúng là hai tay hắn chặn Bắc Âm Phong Đô Sơn lại.

“Dừng ở đây đi!”

Khóe miệng Huyền Lão Hắc Đế giật một cái, chỉ cảm thấy hai tay run lên.

Tại sao đồ vật trước mặt này lại nặng như vậy!

Vừa rồi suýt chút phá công, mất hết thể diện. May mắn mình phản ứng kịp, vững vàng ngưng lại. Đây là cơ hội để Huyết Phù Đồ rút lui.

pháp tướng ba đầu sáu tay dừng lại trên không trung, sau đó hóa thành một đạo huyết quang, trùng sát mà tới.

Không khí phát ra tiếng nổ ầm ầm.

“Dừng tay!”

Huyền Lão Hắc Đế buông tay phải ra, trực tiếp oanh một quyền phá Tu La sát khí, nắm đấm vững vàng dừng ở trước mặt Huyết Phù Đồ.

“Ta không phục! ! Cung chủ làm như này là thiên vị! !”

Huyết Phù Đồ giận dữ hét lên, ánh mắt nhìn về phía Lục Khiêm, giông như muốn ăn thịt hắn, lột da hắn.

Trước mặt nhiều người như vậy đánh mặt mình, chẳng những không có bị trừng phạt, ngược lại cứ như vậy bỏ qua.

Chuyện này bảo nàng làm sao tiếp nhận.

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Huyền Lão Hắc Đế đã hiểu rõ tiền căn hậu quả.

Chuyện này Huyết Phù Đồ làm sai trước, Lục Khiêm ở trước mặt mọi người đánh mặt nàng cũng không tốt lắm, chuyện này coi như hòa nhau.

"Ta muốn tử đấu!"

Huyết Phù Đồ hung dữ nói.

"Tử đấu?"

Đám người xôn xao.

Tử đấu là phương pháp mà liên minh lỏng lẻo như Âm Cảnh Thiên Cung chuẩn bị cho những người không thể hòa giải về lợi ích. Tử đấu tên như ý nghĩa, đó là chỉ có một bên sống sót.

Có thể đơn đấu, cũng có thể quần đấu. Người còn sống sót có thể kế thừa tất cả tài sản người chết. Bao gồm cả thê nữ.

Huyền Lão Hắc Đế nghe được lời này của Huyết Phù Đồ, dở khóc dở cười, nói:

"Ngươi là Lôi Kiếp đỉnh phong, Phong Đô mới vừa bước vào Hỏa Kiếp, ngươi làm như này không phải là ức hiếp người sao?"

"Ta có thể chỉ dùng một cái pháp khí."

Huyết Phù Đồ thu hồi năm kiện pháp bảo, chỉ để lại một cái huyết phiên kiểu dáng quái dị, trên đó khắc hoạ ngàn vạn yêu ma.

“Ta đồng ý.”

Giọng điệu của Lục Khiêm giống như không làm kinh động lòng người thì không yên vậy.

“Đạo hữu thận trọng, tử đấu không phải nói chơi.”

Cổ Thương Thiên khuyên nhủ.

Dù sao cũng là thiên tài nhất mạch với mình, hơn nữa vừa mới bước vào Hỏa Kiếp chi cảnh, thành tựu Diêm La kim thân không thua kém gì mình. Có thể nói là tiền đồ sáng lạng, thời gian về sau còn dài vô cùng, không nên liều mạng với người.

“Không sao, ta nghĩ kỹ rồi.”

Lục Khiêm cự tuyệt bậc thang của Cổ Thương Thiên. Lần này không chỉ vì đón hai nữ trở về, mà quan trọng nhất chính là nổi danh. Thời điểm nên giấu dốt thì giấu dốt, nên xuất thủ thì xuất thủ. Mang danh một thiên tài, xa xa tốt hơn đóng vai một khúc gỗ mục.

“Vậy thì tốt, sống chết có số, các ngươi đi vào đi.”

Huyền Lão Hắc Đế từ chối cho ý kiến, sau đó vung hai tay lên. Không gian trước mặt bị phá vỡ, lộ ra một cái cửa động đen như mực. Đây là tiểu động thiên của Huyền Lão Hắc Đế.

Soạt!

Huyết Phù Đồ dẫn đầu bay vào.

Lục Khiêm theo sát phía sau. Đập vào mi mắt là một cái thế giới đen như mực.

Vừa mới đi vào thế giới Pháp Thân của Huyết Phù Đồ đã tăng vọt.

Đỉnh thiên lập địa, cao ba ngàn trượng. Thế nhưng so với vạn trượng kim thân của Lục Khiêm vẫn kém rất nhiều.

Kim thân cực kỳ nặng, đè ép xuống dưới, khiến đại địa thụt lún mấy chục trượng.

Xoạt!

Huyết phiên đón gió phần phật.

Sát khí phun ra ngoài như dòng máu, Tu La sát khí hóa thành thực chất, hình thành ngàn vạn đao kiếm, rơi xuống như mưa.

Sắc mặt Lục Khiêm không thay đổi, trong lòng không có bất cứ dao động gì.

Hắn thông qua Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, biết rõ rất nhiều bí mật liên quan tới Tu La sát đạo.

Thời điểm Tu La sát đạo mạnh đặc biệt mạnh.

Vượt cấp giết người cũng không là gì. Chỉ cần trong lòng đối phương có một chút sơ hở, uy lực sát khí sẽ phóng đại vô hạn, thậm chí sát khí của mình cũng có thể biến thành thực chất công kích mình. Nếu như tâm thần trấn định, như vậy ảnh hưởng của sát khí sẽ có hạn, không phát huy ra được lực lượng quá lớn.

Sát khí hóa thành đao kiếm đánh tới.

Lúc này, Bắc Âm Sơn trên tay vạn trượng kim thân bay ra một cây Kim kiều.

Kim kiều hoành không, dừng ở trước mặt kim thân.

Hư không chấn động, khí thế sôi trào.

Sát khí đao kiếm rơi xuống Kim kiều, phát ra tiếng leng keng. Dù sao cũng là cao thủ Lôi Kiếp nên Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều không ngừng chấn động, mặt ngoài vỡ ra đường vân nhỏ xíu. Mà pháp tướng hai người cũng lao vào cận chiến.

Oanh!

Sáu tay tề xuất, thân hình Lục Khiêm nhanh chóng lui lại.

Hỏa Kiếp rèn đúc ra kim thân không thua gì Lôi Kiếp, nhưng dù sao đối phương cũng có ba đầu sáu tay, hơn nữa còn là Lôi Kiếp chính hiệu, pháp lực có tính bạo liệt của lôi điện.

【VIP】 Bắc Âm Phong Đô Sơn hiển uy (2)

Oanh!

Lại là một cái lưu tinh huyết khí từ trên trời giáng xuống. Hung hăng đánh lên Bắc Âm Sơn, đại sơn nặng đến số trăm vạn cân chấn động kịch liệt, bề mặt hiện lên màng ánh sáng nhàn nhạt. Màng ánh sáng là thần thông nghịch chuyển âm dương của Thiên Địa Đại Ma Bàn. Sát khí không ngừng bị hao mòn, hóa thành năng lượng thuần túy nhất để hấp thu, sau đó lại dùng loại năng lượng này đến áp chế Huyết Phù Đồ. Khiến cho nàng khổ không thể tả.

Lực lượng của nàng càng đánh càng ít, mà Lục Khiêm thì là càng đánh càng tăng.

Hư không bên ngoài ngưng tụ ra một chiếc gương.

Đám người đứng ở xung quanh, quan sát tình cảnh trong động thiên.

“Huyết Phù Đồ rơi vào hạ phong, tại sao tên Hỏa Kiếp này lại lợi hại như vậy.”

Đông Đẩu Quân cảm thán nói.

“Đó là đương nhiên, đây là truyền nhân nhất mạch Diêm La Thiên Tử chúng ta, bản lĩnh không phải giả.”

Cổ Thương Thiên vuốt vuốt sợi râu mỉm cười, nội tâm cũng đang âm thầm kinh ngạc.

Cường độ cái Diêm La Chân Thân này cũng không thua gì chính mình. Hơn nữa cái cự sơn kỳ quái này đến cùng là loại

pháp bảo nào? Gã chưa thấy qua pháp bảo khó chơi như vậy bao giờ. Nhìn qua dường như có cái bóng của Thiên Địa Đại Ma Bàn. Đoạn thời gian này Lục Khiêm bế quan cả ngày, chắc là vì chế tạo pháp bảo này.

Nghĩ tới đây, Cổ Thương Thiên nhìn qua Nam Đấu Quân hung ác nham hiểm, nói:

"Nam Đấu Quân, ngươi sắp thua rồi."

"Hừ, đừng vui mừng quá sớm, ngươi biết lai lịch huyết phiên trong tay nàng là gì không?"

Câu nói này hấp dẫn chú ý của mọi người. Chỉ thấy vừa rồi Huyết Phù Đồ còn rơi vào hạ phong liên tục vung vẩy huyết phiên.

Tu La sát khí vô biên tuôn ra.

Nương theo sát khí chính là vô số bóng người. Không ngờ một quạt này của Huyết Phù Đồ lại triệu hoán chư vị Tu La và ba ngàn yêu ma của Tu La Điện, ngoại trừ hai tỷ muội ra, những người khác đều đến đông đủ.

"Cùng tiến lên!"

Có tổng cộng bảy tên Đại A Tu La và ba ngàn yêu ma cùng giết về phía Lục Khiêm.

Trong nháy mắt sát khí đầy trời oanh phá kim kiều. Số lượng sát khí quá nhiều, Bắc Âm Sơn nhất thời không cách nào chuyển hóa hết. Vô số sát khí bao phủ vạn trượng kim thân.

Sát khí như đao, công phá phòng ngự của vạn trượng kim thân, cắt ra từng đạo vết máu.

"Đây không phải phạm quy sao?"

Cổ Thương Thiên ngạc nhiên.

“Tại sao lại là phạm quy, vừa rồi chỉ nói đơn đả độc đấu chứ có nói không cho phép người khác triệu hoán Đạo binh đâu?”

Nam Đấu Quân hỏi ngược lại, sau đó khoan thai cười một tiếng:

“Tây Đẩu Quân sống nhiều năm như vậy, gừng càng già càng cay, ha ha.”

Đột nhiên lúc này xảy ra dị biến.

Chẳng biết từ lúc nào Bắc Âm Phong Đô Sơn vốn bị đánh bay lại bay trở về.

Bộc phát ra một trận kim quang.

Kim quang sáng chói, bao phủ toàn bộ tiểu động thiên.

Các loại quang mang tán đi, tại chỗ chỉ để lại một nam nhi cao bảy thước. Lòng bàn tay nâng lục địa lớn cỡ bàn tay, dường như trên đó còn có người nhỏ như con kiến đang tán loạn, không chạy thoát khỏi lục địa lớn chừng bàn tay.

“Ha ha, hóa ra đây mới là sát chiêu.”

Cổ Thương Thiên cười nói.

Mọi người không hiểu, vì sao có sát chiêu này trước đó lại không dùng đến, sớm giải quyết chiến đấu một chút không phải tốt hơn sao.

Cổ Thương Thiên giải thích nói:

“Cũng không phải, Phong Đô không biết rõ đối phương có át chủ bài gì, sát chiêu không có hiệu quả, cho dù dùng thì hiệu quả cũng sẽ giảm đi. Vừa rồi là chờ đối phương buông lỏng, cho là hắn hẳn phải chết, kết quả lại đảo ngược. Đặc sắc đặc sắc!”

Chiến đấu kết thúc.

…

Bên trong tiểu động thiên.

Lục Khiêm khôi phục nguyên hình.

Bắc Âm Phong Đô Sơn cũng thay đổi thành lớn nhỏ cỡ ngọc tỷ.

Bên trong Phong Đô Sơn, Trường Xà phun lửa, Thiết Cẩu phun khói. Nhả ra hỏa diễm tiêu xương đốt người, Mê Hồn Đoạn Tràng Yên.

Vô số Trường Xà điên cuồng công kích tới đám người.

Thiết Cẩu từ dưới đất thoát ra, một bên phun khói độc, một bên mở ra răng nanh sắc nhọn.

"Đây là đồ vật gì?"

Mí mắt Huyết Phù Đồ như muốn rách ra, nhìn con của mình và bộ hạ lần lượt chết đi, lòng của nàng đều muốn nứt ra.

Bất kể dùng biện pháp gì, cũng không thể thoát khỏi mảnh không gian này.

Trường Xà và Thiết Cẩu giết thế nào cũng không hết.

Hơn nữa cái thế giới này cũng giống như vừa rồi ở bên ngoài, có thể hóa giải công kích người khác, biến thành lực lượng tinh túy nhất.

"Được rồi, ta muốn xem xem ngươi có thể chống đỡ đến lúc nào."

So với việc uổng phí lực lượng của mình, còn không bằng kiên trì một hồi.

Pháp trận to lớn như thế, khẳng định cũng tiêu hao rất lớn.

Chỉ cần chèo chống đến khi pháp lực đối phương không đủ, như vậy đã thắng lợi.

Lục Tí Tu La Thân không ngừng giết chết trường xà dài trăm trượng.

Cho dù pháp tướng đẹp đẽ bị hỏa diễm thiêu đốt ra từng cái hố to cũng không thèm để ý.

Lúc này, bóng mờ bao trùm nàng.

Huyết Phù Đồ vô ý thức ngẩng đầu.

“Đây là…”

Trong nháy mắt, nàng tuyệt vọng.

Chỉ thấy trong hư không có hàng vạn con Giao Long bay đến.

Mài răng liếm máu, kinh khủng dữ tợn.

“Không! !”

【VIP】 Tìm kiếm Tinh Thần, quay về Nam Linh vực

Huyết Phù Đồ chỉ kịp nói ra một câu nói như vậy, huyết nhục bị gặm ăn sạch sẽ, linh hồn trấn áp dưới Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, vĩnh thế không được siêu sinh.

Ngoại giới.

Huyền Lão Hắc Đế suy tư một lát, nói:

“Tốt rồi, kết thúc. Phong Đô chiến thắng!”

Lời vừa nói ra, đám người xôn xao.

“Những người khác đâu? Đều chết rồi sao?”

Cổ Thương Thiên nhìn về phía Huyền Lão Hắc Đế.

“Đều đã chết, tinh nhuệ Tu La Điện không còn một mống, từ hôm nay trở đi Tu La đạo thống đứt đoạn… À không, vẫn còn tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt.”

Giờ khắc này, trong lòng những người khác cảm thấy khó chịu.

Không phải là bọn họ có giao tình thâm sâu với Huyết Phù Đồ, thậm chí ở giữa lẫn nhau còn có chút va chạm. Chỉ là nhìn thấy Tu La nhất mạch đứt đoạn, luôn có chút mèo khóc chuột.

Âm Cảnh Thiên Cung có tổng cộng bốn mạch.

Hoàng Tuyền Nại Hà, Diêm La Thiên Tử, A Tỳ Minh Vương và Tu La sát đạo.

Phương Đồng và Đông Đẩu Quân tu luyện A Tỳ Minh Vương, Nam Đấu Quân Bách Trùng Chi Quỷ tu luyện Hoàng

Tuyền Nại Hà, Tây Đẩu Quân là Tu La sát đạo.

Cổ Thương Thiên và Huyền Lão Hắc Đế tu luyện Diêm La Thiên Tử.

Diêm La Thiên Tử chiếm hai cái ghế. Nội bộ bọn họ cũng không tính là nhất ngôn cửu đỉnh. Dù sao cũng không kém nhiều.

Bây giờ Huyết Phù Đồ bỏ mình, trực tiếp phế đi một mạch. Lục Khiêm dựa theo quy định tiếp thu tất cả tài sản. Sau đó, Diêm La Thiên Tử nhất mạch sẽ chiếm ba ghế. Chỉ sợ qua vài năm nữa, bọn họ sẽ triệt để biến thành tiểu môn phái, ngay cả tư cách lên điện nghị sự cũng không có.

"Dựa theo quy định, Phong Đô tiếp nhận chức vị Tây Đẩu Sinh Hình Quân, mọi người có ý kiến gì không?"

Huyền Lão Hắc Đế đảo mắt nhìn xung quanh. Nơi này vẫn là quảng trường trong phủ Huyết Phù Đồ. Người một vài môn phái khác cũng tới tham gia yến hội. Nhìn thấy ánh mắt Huyền Lão Hắc Đế, Nhâm Đốc nhị vương chắp tay, tự giác rời đi.

Âm Cảnh Thiên Cung gặp phải náo động, thế lực cũ bị bài tẩy, thế lực mới thượng vị.

Bọn họ ở hiện trường quan sát sự tình, nhất định phải báo cáo cái tình báo quan trọng này về cho Câu Ly Thần Vương.

"Nhóm chúng ta không có ý kiến."

Ván đã đóng thuyền, cho dù trong lòng có lo lắng thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

"Khụ khụ, cung chủ, ta có lời muốn nói."

Lúc này, Lục Khiêm lại mở miệng.

"Ngươi có chuyện gì?"

Huyền Lão Hắc Đế nhìn về phía Lục Khiêm.

“Hoàng Tuyền tứ mạch, lấy nhất đế ngũ đấu tạo thành thiên cung. Nếu như ta thành Tây Đẩu Quân, như vậy Tu La sát đạo sẽ không có người kế tục, Thanh Đồng Cổ Quốc, Hận Thiên Chi Quốc ở biên giới tây nam Úc Tuyệt Chi Sơn cũng như rắn mất đầu.”

Lục Khiêm dừng một chút, lại nói lần nữa:

“Tại hạ cảm thấy, vì ổn định lòng người, nên để người Tu La Điện đảm nhiệm chức vị Tây Đẩu Quân, tại hạ giới thiệu Yêu Nguyệt.”

“Lời ấy của Phong Đô cực kỳ có lý, vậy cứ như vậy đi, Yêu Nguyệt là Tây Đẩu Sinh Hình Quân, thống lĩnh huyết mạch Tu La và các môn phái cổ quốc. Tất cả như thường lệ.”

Huyền Lão Hắc Đế cảm thấy kế này rất hay, vừa ổn định lòng người, vừa có thể hoàn toàn khống chế một mạch của Diêm La Thiên Tử, Tu La nhất mạch trong tay.

Có ai không biết hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt là thị nữ của Lục Khiêm.

Cứ như vậy sự tình được quyết định.

Lục Khiêm gọi hai tỷ muội ra, để cho Huyền Lão Hắc Đế giải trừ dược lực của hai người.

“Ta là Tây Đẩu Quân?”

Yêu Nguyệt mở to đôi mắt đẹp, không biết trong lòng vui mừng hay là kinh hoảng.

“Nhóm chúng ta đã nhất trí quyết định, chính là nàng.”

Lục Khiêm nói.

“Ah, đa tạ cung chủ, đa tạ chư vị đại nhân.”

Yêu Nguyệt vui mừng thành sợ hãi.

Tu La Điện quản hạt mười lăm cổ quốc, hai mươi tám thế lực phụ thuộc Tu La đạo thống, nhân khẩu dưới trướng nhiều vô kể.

Toàn bộ những thứ này đều do nàng quản lý, khiến nàng có loại cảm giác như trong mộng.

Sau khi sắp xếp xong công việc, Huyền Lão Hắc Đế cũng rời đi. Không trách cứ gì Lục Khiêm.

Sinh tử tranh đấu, vừa chết liền bỏ qua.

"Ta đi về trước, cần gì cứ nói với ta." Lục Khiêm khách sáo với mọi người một cái, rồi rời đi nơi đây. Không phải là hắn không muốn làm. Mà là tỉ mỉ nghĩ lại, xử lý dấu vết rất khó khăn.

Còn không bằng để hai tỷ muội phụ trách, dù sao các nàng cũng chính là mình.

Bây giờ độ kiếp thành công, sau đó phải tìm kiếm Kỳ Luân quốc. Trong quá trình đó còn không biết hao phí bao nhiêu tài nguyên. Hiện tại Trụ Tuyệt thành cũng không đi được, chỉ có thể dựa vào Yêu Nguyệt Tập Nguyệt giúp mình thu thập tài liệu.

Trở lại Phong Đô phủ.

Phủ này ở trong cảnh nội Câu Ly vương triều, ngày đó hai giáo kết hợp xong cũng di chuyển qua. Hiện tại ngay cả Trường Nhạc cung của Huyền Lão Hắc Đế cũng ở Thiên Trung thành. Lục Khiêm trở về lập tức di chuyển đến nội bộ Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Hiện tại Đệ Nhất Vô Lượng đang tìm kiếm Tinh Thần chi trận, hắn không muốn tiết lộ phong thanh.

Bắc Âm Phong Đô Sơn. Hậu viện Kim cung.

【VIP】 Tìm kiếm Tinh Thần, quay về Nam Linh vực (2)

Đệ Nhất Vô Lượng chỉ huy rất nhiều Đạo binh Ngưu Đầu Mã Diện. Trước mặt là trận pháp phức tạp dài rộng mười trượng. Đạo binh đều từ Thần Tướng Hiện Hình Phù dung nhập kim cung tạo ra, hiện tại không thiếu người làm việc vặt.

"Pháp trận kiến tạo tới đâu rồi?"

Lục Khiêm hỏi.

"Gần xong rồi, qua mấy ngày nữa là có thể mở ra trận pháp. Đúng rồi…"

Đệ Nhất Vô Lượng chợt nhớ tới cái gì.

"Sao vậy?"

"Trận này có thể không nhìn khoảng cách truyền tống, thế nhưng nền tảng trận pháp cần một phương Tinh Thần Ngọc Tiết làm bản nguyên, trận pháp vừa mở ra, đều cần tiêu hao năng lượng."

Đương nhiên, cũng không phải là tiêu hao Tinh Thần Ngọc Tiết, nếu không cũng quá xa xỉ rồi.

Tinh Thần Ngọc Tiết giống như bình tích điện, đều phải dùng vật khác đến bổ sung tiêu hao.

"Tại hạ tính toán đơn giản một chút. Một ngày cần khoảng ba mươi vạn Pháp Tiền, còn Tinh Thần Ngọc Tiết thì một năm

đổi một lần. Đây là truyền tống cơ bản nhất, nếu như quá xa mức độ tiêu hao sẽ cao hơn.”

Chi phí cộng lại thấp nhất hơn hai triệu.

Không trách được tìm kiếm Tinh Thần tốn tiền như vậy.

Nếu như thất bại, đó chính là tổn thất mấy trăm triệu. Đó là còn không tính tiền nhân công, các chi phí hỗn tạp khác và thời gian tinh lực.

“Đúng rồi, còn hai cái tọa độ lần trước ta cho ngươi thì sao.”

Lục Khiêm nói là tọa độ Thái Ảm vực và Nam Linh vực.

“À, ta đã làm được, qua mấy ngày nữa chúng ta sẽ đi đến Nam Linh vực mà ngài nói. Nơi này không xa, có lẽ sẽ tiêu hao ít năng lượng.”

“Tốt, đến lúc đó nhìn xem.”

Lục Khiêm gật đầu.

Mặc dù địa phương này cằn cỗi, thế nhưng hồi vốn cũng không có vấn đề.

Ba ngày sau.

Pháp trận kiến tạo xong xuôi. Hậu sơn Kim cung.

Bày ở trước mặt mọi người là viên cầu màu vàng lơ lửng trong hư không, phía dưới là đồ án phù lục phức tạp. Tơ vàng dây đồng, huyết mặc ngọc thạch làm khung. Tạo thành một cái pháp trận ba chiều phức tạp.

“Đại nhân, may mắn không làm nhục mệnh.”

Thái Ảm vực thì không đi được.

Địa phương này còn nhỏ hơn so với Nam Linh vực. Thời điểm Lục Khiêm rời đi trước đây, gần như đã chuyển hết đồ

vật ở Thái Ảm vực, hiện tại lại đi tới đó sẽ rất hao phí.

Nam Linh vực thì khác, nơi đó còn có rất nhiều đồ tốt.

"Đúng rồi đại nhân, thời gian ở Nam Linh vực không khác bên này bao nhiêu đâu?"

"Cùng một cái thế giới, mà thời gian còn khác nhau sao?"

Lục Khiêm kinh ngạc nói.

"Đương nhiên, dưới nền đất một vài đại lục, hoặc là không gian kỳ quái nào đó, bởi vì nguyên nhân địa hình của những địa phương này, có thể sẽ dẫn đến tốc độ chảy không giống bên này."

Tốc độ chảy nhanh hơn bên này còn tốt, nếu chậm một chút, như vậy tiền vốn sẽ cao.

Giống như ngây người ở bên kia một ngày, bên này đã qua một tháng.

Pháp trận bên này vẫn đang duy trì, dựa theo một ngày ba mươi vạn đến tính toán, đó chính là chi phí gần một ngàn vạn.

Nếu như không gặp bảo địa gì quý hiếm, như vậy chi phí này cũng quá cao rồi.

Đây chính là chi phí thường gặp khi tìm kiếm Tinh Thần.

Đầu tiên không chỉ tốn mấy trăm triệu xây dựng trận pháp, về sau còn rất nhiều nhân tố cần tiền khác.

Ví dụ rõ ràng nhất chính là thế lực đỉnh tiêm nào đó mới đi Ngọc Tuyệt tinh gần đây.

Đám người vừa thông qua pháp trận đi vào, hơn hai mươi năm chưa hề đi ra.

Pháp trận vừa mở, mỗi giây đều phải tiêu tiền, hơn hai mươi năm đốt đi mấy tỷ Pháp Tiền.

Nhưng bọn họ lại không dám tùy tiện hủy đi pháp trận, ngộ nhỡ bên kia gặp phải nguy hiểm, không thể kịp thời trở về, chẳng phải mấy cao thủ của môn phái đều chết ở đó sao.

Về sau đám cao thủ kia đi ra, mọi người mới biết rõ bọn họ chỉ mới ngây người ở bên kia hai ngày.

"Có lẽ là gần như nhau."

Lục Khiêm suy nghĩ, nói.

"Không biết rõ cũng không sao, lát nữa ta dùng ngọn nến đo một cái liền biết rõ."

Đệ Nhất Vô Lượng cười nói.

Nói xong, chỉ thấy lão nhẹ nhàng đọc lên chú ngữ.

Pháp trận lóe lên một đạo quang mang màu đỏ.

Đệ Nhất Vô Lượng nhanh tay nhanh mắt, vừa lẩm bẩm đọc chú ngữ vừa bay lên trên không trung viết đồ án.

Đây là trận pháp căn cứ vào phương vị Lục Khiêm cho và ký ức lúc rời đi Nam Linh vực làm ra tọa độ.

Một lát sau, pháp trận cũng hoàn thành.

Cột sáng màu trắng bay thẳng lên trời, may mà nơi này là Bắc Âm Phong Đô Sơn, nếu như là ở ngoại giới, nói không chừng đã bị người phát hiện.

Pháp trận mở ra, hư ảnh bạch sắc quang cầu chậm rãi chuyển động.

Đệ Nhất Vô Lượng đốt một ngọn nến trắng rồi chậm rãi đưa ngọn nến vào quang cầu.

Trong nháy mắt ngoại vật tiến vào, bỗng nhiên quang cầu chấn động, chợt toả ra hào quang rực rỡ.

Sau đó Đệ Nhất Vô Lượng rút tay về, ngọn nến cháy được một đoạn.

“Tốc độ thời gian trôi qua giống nhau.”

Căn cứ ngọn nến tại pháp trận trong lượng tiêu hao, có thể suy tính ra tốc độ thời gian trôi qua của phương thế giới kia và nơi đây.

“Đại nhân, hiện tại có thể tiến vào.”

Đệ Nhất Vô Lượng dẫn đầu đi vào.

Lục Khiêm suy nghĩ một chút, cũng tiến vào pháp trận. Đương nhiên, trước khi đi vẫn lưu lại một sợi lông tơ biến thành hình dạng của mình, phụ trách trông coi trận pháp.

Ngộ nhỡ trận pháp trục trặc, dẫn đến việc mình về không được, thật sự là tất cả đều trở về điểm ban đầu.

【VIP】 Trở lại Nam Linh, chuyện cũ cố nhân

Xoạt!

Một trận cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến, đầu tiên là trước mắt tối đen, sau đó ánh sáng lóe lên, thì đã sớm đi vào một phương thiên địa khác.

Lục Khiêm dò xét xung quanh.

Cỏ cây tươi tốt, núi non trập trùng. Ngoại trừ quang cầu sau lưng có vẻ hơi không hài hòa ra, còn lại là phúc địa tương đối an tĩnh.

"Viên quang cầu này không thể giấu đi sao?"

Lục Khiêm nhìn về phía Đệ Nhất Vô Lượng.

"Có thể ẩn giấu, nhưng lúc trở về còn phải tới nơi đây."

Đệ Nhất Vô Lượng giao cho Lục Khiêm một khối ngọc bội.

Tâm niệm Lục Khiêm vừa động, quang cầu chậm rãi biến mất. Hai người chia ra hành động. Đệ Nhất Vô Lượng cầm tín vật của mình, đi Trảm Kiếp Bảo Uyển bái kiến Giang Minh. Còn Lục Khiêm thì đi Thông Thiên Hà, chuẩn bị đi xuống long mạch phía dưới nhìn xem. Đây là địa phương cuối cùng Thiên Hà đạo nhân táng thân. Năm đó Thiên Hà đạo nhân dung hợp Thông Thiên Hà, vừa lúc sông này bị Lục Khiêm rút đi Long Châu.

Dưới cơ duyên trùng hợp, Thiên Hà đạo nhân mất đi ý thức, vĩnh viễn hóa thành long mạch thay thế.

Lục Khiêm suy nghĩ có nên thức tỉnh gia hỏa này hay không. Dù sao trên người Thiên Hà cũng có rất nhiều bí mật. Thiên Hà cũng không biết đạt được đạo thống Đại Từ Tôn ở nơi nào, mặc dù thiếu khuyết, không sánh bằng Âm Cảnh Thiên Cung, nhưng nói như thế nào cũng là một cái manh mối.

Phía trước là một con sông lớn không biết dài đến đâu. Nước sông có sóng lớn mãnh liệt. Chỗ rộng nhất lên đến ngàn dặm. Trên mặt sông quanh năm bao phủ mây đen. Thỉnh thoảng hiện lên sấm chớp mưa bão kịch liệt.

Lục Khiêm nhìn sấm chớp mưa bão phía trên bầu trời, trong lòng không nhịn được có chút hoài niệm.

Chính giữa Thông Thiên Hà có một quần đảo. Lục Khiêm đi đến trên một tảng đá ngầm trong đó.

Soạt!

Mặt nước vỡ ra, một lão đầu hai bên gương mặt mọc ra mang cá, trèo một chiếc thuyền con chậm rãi đi tới.

"Khách nhân! Lão phu rất quen thuộc nơi đây, ngài có muốn ta dẫn đường không? Chỉ cần ba trăm Pháp Tiền."

"Được! Đi Vạn Tượng đảo trung tâm hồ."

Lục Khiêm mỉm cười.

Thân hình bay lên thuyền nhỏ. Lúc này mới phát hiện, trên thuyền có ba tu sĩ ăn mặc quái dị. Ai cũng mang theo áo choàng, sợ bị người khác nhìn thấy hình dạng.

Thuyền phu nghe vậy cười một tiếng, nói:

"Có lẽ đây là lần đầu tiên khách quan tới Thông Thiên Hà đúng không? Vạn Tượng đảo đã bị đánh nát, sớm đã không còn Vạn Tượng đảo nữa, hiện tại là Vạn Tượng quần đảo."

Nghe thấy Lục Khiêm lần đầu tiên đến đây, ánh mắt ba người khác không nhịn được nhìn qua.

Bên này là khu vực không ai quản lí, trên cơ bản người đến bên này đều là tội phạm bị truy nã hoặc là phản đồ của các phái.

Lúc này, một người trong đó xốc áo choàng lên, lộ ra một cái đầu trọc vô lại.

Đại hán có làn da ngăm đen, mặt mũi tràn đầy vẻ dữ tợn, trên mặt lại mang theo nụ cười hiền hòa.

"Tại hạ là Dương Liệt! Đạo hữu là nhân sĩ phương nào? Tại sao lại ngay cả chuyện này cũng không biết rõ."

"À, năm đó đại chiến xảy ra, bản môn tị thế không ra, mấy năm này mới ra ngoài, không nghĩ tới lại thay đổi lớn như vậy."

Lục Khiêm không thèm để ý ánh mắt thăm dò của đám người.

"Quả thật Minh Phủ chi chiến, Yêu tộc chi họa năm đó làm cho nguyên khí Nam Linh vực đại thương, mấy năm nay mới khôi phục lại."

Dương Liệt bày ra dáng vẻ như vậy.

Âm thầm dò xét Lục Khiêm, tiểu tử này nhìn qua da mịn thịt mềm, lại nghênh ngang ở chỗ này, hoặc là cao thủ, hoặc là thái điểu vừa mới ra đời.

Khả năng về sau sẽ lớn hơn một chút.

Đợi hắn lừa dối một chút, lát nữa sẽ có dê béo để thịt.

"Thì ra là thế, thế cục thế giới mới như thế nào?"

Lục Khiêm tính toán thời gian một chút.

Thời gian từ lúc mình rời đi đã hơn một trăm năm.

Không biết cố nhân năm đó ở đâu.

“Phía nam vẫn là Trảm Kiếp Bảo Uyển độc đại, sau đó là Vạn Thế Âm Chủng, U Đô Kiếm Lâu. Phía bắc do Phương Thốn Yêu Quốc chiếm cứ, mặc dù ba vị Yêu Chủ chết rồi, nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, không phải môn phái bình thường có thể so sánh.”

“Ồ? Cửu Tiêu Đạo Minh năm đó thì sao?”

Lúc này thuyền phu xen vào nói:

“Xuống dốc, Địa Quan Thái Tế Hàn Tiêu mới là Đạo Cơ hậu kỳ, Hạ Quan Xuân Quan đã sớm vẫn lạc, bây giờ thế lực lớn co lại, đã không phải là đại phái nữa.”

“Hừ.”

Lúc này Dương Liệt cười lạnh một tiếng:

“Năm đó Nam Linh Địa Khí Chi Chủ Lục Khiêm giết chết không ít người, Yêu tộc và Nhân tộc đều muốn báo thù, nếu không phải Kiếm Chủ Giang Minh che chở, chỉ sợ hiện tại đã sớm bị diệt.”

“Thôi, tin tức của đạo hữu không linh thông rồi.”

Lúc này, một thanh âm quái khí khác vang lên.

“Xin chỉ giáo cho?”

Dương Thanh lộ vẻ không ngờ.

“Hôm qua Kiếm Chủ Giang Minh đã bế quan, nghe nói chính tà trong ứng ngoài hợp chuẩn bị tìm Cửu Tiêu Đạo Minh tính sổ, tam đại Vương tộc Phương Thốn yêu quốc đều tới.”

…

【VIP】 Thông thiên long mạch

“Bọn hắn đi tìm Cửu Tiêu Đạo Minh.”

“Cái gì?”

Dương Liệt không thể tin được:

“Phương Thốn yêu quốc còn dám xuống phía nam, không sợ bị vây công sao?”

“Đây là thuận theo dân tâm, bởi vì đối phó Cửu Tiêu Đạo Minh, nên sẽ không có người ra mặt.”

Người thần bí cười nói.

Cửu Tiêu Đạo Minh ở Minh Phủ, khiến Yêu tộc gặp phải hai đại kiếp có thể nói là đại xuất danh tiếng.

Thái U đạo nhân mưu đồ ngàn năm, thao túng địa khí Nam Linh vực.

Đồ đệ Lục Khiêm khống chế Nam Linh địa khí, được thế nhân ca tụng là địa khí chi chủ.

Năm đó Lục Khiêm chỉ cần một ý niệm, là có thể khiến Nam Linh vực rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Không biết đắc tội bao nhiêu người.

Không chỉ có Yêu tộc, mà chính đạo ở dưới tình cảnh không khác địa chấn này cũng tử thương vô số.

Về sau Lục Khiêm và đám người Giao Long Đạo Chủ, Kim Bằng Đạo Chủ biến mất, Bạch Tượng Đạo Chủ mới bị Kiếm Chủ Giang Minh giết chết.

Bởi vì giao tình của hai người, nên Giang Minh che chắn Cửu Tiêu Đạo Minh.

Dù Cửu Tiêu Đạo Minh suy sụp đến nay, cũng không người nào dám động.

Thế nhưng, hôm nay Giang Minh bế quan lâu dài.

Một phần là muốn lợi dụng Yêu tộc đến diệt trừ tội nhân Cửu Tiêu Đạo Minh này.

"Thì ra là thế, tại sao ngươi biết rõ mọi chuyện như vậy?"

Dương Liệt phản ứng lại.

"Bởi vì lão tử chính là người Phương Thốn yêu quốc, khặc khặc! !"

Xoạt!

Áo choàng xốc lên, lộ ra một gương mặt dữ tợn.

Đỉnh đầu người này mọc ra một cây độc giác đen như mực, hai bên gương mặt có long lân màu trắng.

Thụ đồng chăm chú nhìn đám người, sát cơ lành lạnh.

Tướng mạo một người khác ở bên cạnh cũng gần giống như hắn.

"Không tốt! Là yêu quái! !"

Bỗng nhiên Dương Liệt bạo khởi, trong ống tay áo bay ra hai con rắn độc màu u lục.

Rắn độc phun ra độc hỏa, ngẩng đầu bay về phía hai tên Long tộc.

Mà thuyền phu không nhúc nhích.

Bản thân hắn không phải người sống, Âm Thần và Thông Thiên Hà trói chặt thành một khối, vĩnh viễn không được thoát khỏi dòng sông, đồng thời cũng không cách nào chết đi.

Cho nên hắn cũng không phải sợ cái gì.

“Hừ!”

Rống! !

Giao Long phát ra một tiếng long ngâm.

Từng đợt sóng âm mà mắt trần có thể thấy chấn vỡ hai con rắn độc.

Trong nháy mắt long ngâm truyền ra, lôi đình xuyên phá bầu trời, mưa to như trút nước hạ xuống.

Có thể thấy được hư ảnh hai đầu Giao Long uốn lượn trong tầng mây.

Đây là hai đầu Giao Long pháp thể.

Y phục Dương Liệt vỡ vụn, phun ra một ngụm trọc huyết có lẫn nội tạng.

“Đạo Cơ? Không ngờ các ngươi lại là cao thủ Đạo Cơ.”

Dương Liệt cả kinh nói.

Chỉ một tiếng hống đã khiến hắn mất đi lực lượng chống cự.

“Đó là đương nhiên.”

Giao Long màu trắng chậm rãi đi tới, trên mặt mang theo nụ cười bất cần.

Dương Liệt ngồi liệt trên mặt đất, không ngừng lùi lại.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Không có việc gì, chỉ là đói bụng, muốn ăn người.”

Bạch lân Giao Long bước từng bước tới gần, Dương Liệt chậm rãi rút lui.

Bất tri bất giác đã đến đuôi thuyền, đụng phải một đôi chân. Ngẩng đầu lên nhìn lại là Lục Khiêm. Lục Khiêm đứng thẳng nhìn về phía trước.

"Đạo hữu! Mau mau xuất thủ! Một lát nữa sẽ không còn kịp."

Dương Liệt hô to.

Lục Khiêm không hề bị lay động, trơ mắt nhìn hai đầu Giao Long vây quanh.

Lúc này, hắn giống như mới phục hồi lại Tinh Thần, mỉm cười nói:

"Cao thủ Đạo Cơ sao, rất lâu rồi không nghe thấy cái danh xưng này."

"Chết!"

Giao Long Đạo binh đi đầu hóa thành nguyên hình, mở ra cái miệng lớn dính máu, muốn một ngụm nuốt gọn hai người.

Lục Khiêm ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tinh mang. Thân hình hai long khựng lại, trên mặt có chút mê mang.

Xoạt!

Gió nhẹ lướt qua, lưỡng long hóa thành bột phấn bay đầy trời.

"Chuyện này…"

Không chỉ có Dương Liệt, mà ngay cả thuyền phu cũng có chút kinh ngạc.

Dùng ánh mắt cũng có thể giết chết một người, tu vi nam tử bị người khác xem như dê béo trước mắt này mạnh bao nhiêu.

Trong lòng Dương Liệt vốn đã sợ hãi, giờ lại cảm thấy may mắn.

Vừa rồi còn dự định làm thịt người này một chầu, hiện tại chỉ sợ mình là người bị làm thịt. Nghĩ tới đây, Dương Liệt liền khó khăn đứng dậy, cúi người vái thật sâu.

"Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp!"

"Không sao."

Lục Khiêm nhìn thoáng qua xung quanh, sau khi xác định là địa điểm này, thì nhảy một cái lặn vào trong nước.

"Tiền bối thật sự là người tài cao gan lớn."

Thật lâu sau, Dương Liệt mới phục hồi lại Tinh Thần.

Sau hai lần đại chiến, Thông Thiên Hà càng trở nên nguy hiểm.

Có người nói do linh hồn cao thủ năm đó chết đi quấy phá. Ngoại trừ đại lão Chân Đan kỳ, gần như không có người nào dám trực tiếp xuống nước.

"Hóa ra là hắn!"

Lúc này, thuyền phu vỗ đầu một cái, bừng tỉnh đại ngộ.

"Hắn?"

"Hắn chính là nam linh địa khí chi chủ Lục Khiêm! Hắn đã trở về."

Vị thuyền phu này chính là Chu Liệp mà năm đó dẫn Lục Khiêm đến Thông Thiên Hà lần đầu tiên.

Nói đến cũng thật sự trùng hợp. Lục Khiêm qua sông tất cả ba lần, mỗi lần đều trùng hợp đụng phải gia hỏa này.

"Hóa ra là vị cao nhân này, sắp thay đổi rồi…"

Dương Liệt tự lẩm bẩm, xem ra mình sắp vượt qua thời đại rồi.

【VIP】 Thông thiên long mạch(2)

…

Màn đêm buông xuống. Mây đen như mực, dường như trong tầng mây cuồn cuộn có thiên quân vạn mã.

Nhìn kỹ lại đúng là có ngàn vạn yêu quái tướng mạo khác nhau. Những người này ở dưới một nam tử Lục Long râu dài, mắt xanh, trên đầu mọc ra sừng dẫn dắt, lặng yên không một tiếng động di chuyển.

Lúc này nam tử mắt xanh ngừng lại. Sắc mặt trở nên nghiêm túc nhìn qua phía trước.

“Ra đi!”

Vừa dứt lời, phía trước xuất hiện một lão nhân mặc Bát Quái Bào màu vàng và một nho sĩ mày kiếm mắt sáng cầm kiếm.

“Cổ Điển lão nhân, U Đô Lâu chủ!”

“Bái kiến Cầu Long Đạo Chủ.”

Hai người mỉm cười chắp tay.

“Hừ, các ngươi cũng đã tiến vào Chân Đan rồi.”

Cầu Long Đạo Chủ cười lạnh nói.

Hắn là người còn sống sót từ đại chiến lần trước.

Thời điểm Yêu tộc ở phía tây bị Giang Minh diệt chủng, Yêu Quân Cầu Long đã dẫn đầu các bộ tộc còn lại trốn về phương bắc, lập căn cứ tại Na Trát.

Mượn nhờ di sản của Yêu tộc thành công Tố Giảm Cầu Không, đột phá Chân Đan.

Hắn vốn cho rằng có thể chấn hưng Yêu tộc, không nghĩ tới lại bị Giang Minh đánh đập một trận, thế là một mực ẩn lui đến nay.

"Đừng nói nhiều, đều là người một nhà cũng không cần hô khẩu hiệu. Ta và U Đô phụ trách Giang Minh bên này, các ngươi phụ trách Cửu Tiêu Đạo Minh."

Cổ Điển lão nhân nói.

Việc tuyên bố với bên ngoài tìm Cửu Tiêu Đạo Minh tính toán nợ nần hơn một trăm năm trước cũng chỉ để lừa gạt trẻ con mà thôi.

Người chết rồi có gì tốt mà cần phải báo thù. Ngày đó người tiến vào Bồng Lai tiên đảo chết cũng đã chết, biến mất cũng đã biến mất.

Chỉ có Giang Minh và một bộ phận người Cửu Tiêu Đạo Minh biết rõ.

Mục đích chủ yếu của bọn hắn lần này là thu được trận pháp truyền tống.

Tu vi đến tình trạng này, tiếp tục tu luyện lên gần như không có khả năng. Chỉ có đi đến thiên địa cao hơn mới có đường lui.

"Các ngươi đi tìm Giang Minh? Xem chừng đánh không lại."

"Lão phu đã nghe ngóng rõ ràng. Thần hồn và nhục thân người này có chút thiếu hụt, cho nên vào ngày này mỗi giáp đều sẽ bế quan, hiện tại chính là thời điểm đó."

Cổ Điển lão nhân tràn đầy tự tin nói.

Giang Minh không giống Cửu Kiếp Kiếm Chủ đời đầu.

Song phương không phải là người một đường. Bây giờ hai người cũng Tố Giảm Cầu Không, chứng được Kim Đan, sao lại để ý Giang Minh được gọi là người đứng đầu chính đạo này.

Soạt!

Thân hình hai người biến mất không thấy gì nữa, trăm ngàn đạo độn quang từ phía dưới dâng lên, đi về phía Trảm Kiếp Bảo Uyển.

"Các huynh đệ, theo ta đi Cửu Tiêu Đạo Minh."

Cầu Long Đạo Quân cười lớn một tiếng. Đáng tiếc Lục Khiêm không ở chỗ này, nếu không chắc chắn phải lấy đầu tên tiểu nhân hèn hạ này.

Khi còn cách đến Cửu Tiêu Đạo Minh không đến ngàn dặm, chúng yêu cũng lười che giấu, trực tiếp thả ra khí tức.

Một lát sau, huyết sắc ngàn dặm, yêu phân hỗn loạn.

Trong rừng, một con thiên nga nhanh chóng phi hành.

"Yêu quái sao?"

Đệ Nhất Vô Lượng nghi hoặc ngẩng đầu, lập tức bỏ mặc chuyện vô bổ, trực tiếp bay về phía mục tiêu.

Lần này ngoại trừ bái kiến Giang Minh kia, còn phải đi Cửu Tiêu Đạo Minh nhìn xem, nhiệm vụ còn rất nhiều, không có thời gian xem náo nhiệt.

Đệ Nhất Vô Lượng bay về phía trước, không dám trì hoãn một giây nào.

Dù sao mỗi giây mỗi phút pháp trận đều đang đốt tiền, ngộ nhỡ làm ăn lỗ vốn, trên mặt cũng không vui được.

Cửu Tiêu Đạo Minh.

Địa Quan thành.

Trên tường thành đứng đầy Đạo binh Ngưu Đầu Mã Diện.

Hàng trăm hàng ngàn người mặc quân phục Cửu Tiêu Đạo Minh vây quanh một cái đại điện.

Không biết chờ đợi cái gì. Thật lâu sau, cửa lớn đại điện ầm ầm mở ra.

Một tu sĩ trung niên có tóc mai điểm bạc đi ra.

"Bái kiến Địa Quan Thái Tế."

Chúng tu sĩ ôm quyền hành lễ. Đây chính là Địa Quan Thái Tế Cửu Tiêu Đạo Minh, Hàn Tiêu.

Đại đồ đệ của Thái U chân nhân năm đó, và cũng là đại sư huynh của Lục Khiêm.

Từ khi đại chiến kết thúc, Lục Khiêm mất tích, trách nhiệm gánh vác Cửu Tiêu Đạo Minh liền rơi trên đầu Hàn Tiêu.

Không có tu vi như Thái U chân nhân, cũng không có sự bá đạo cường thế như Lục Khiêm, rất nhiều minh hữu bắt đầu rời bỏ Cửu Tiêu Đạo Minh.

Thứ mà Cửu Tiêu Đạo Minh dựa vào để sinh tồn chính là đại trận thay đổi bốn mùa.

Nắm giữ toàn bộ bốn mùa phương nam. Lại thêm tu vi ngũ đại Thái Tế cũng không tệ, nên môn phái mới không suy sụp.

Nhưng trải qua chuyện của Lục Khiêm và Thái U, không chỉ có pháp trận bị hỏng, mà các môn phái khác cũng bởi vì việc này mà sinh ra cảnh giác, không dám trùng kiến trận pháp. Thế là Cửu Tiêu Đạo Minh một mực lưu lạc đến nay.

"Tất cả mọi người đến đông đủ chưa?"

Hàn Tiêu có chút ngơ ngác.

“…”

Thuộc hạ không dám nói lời nào, Hàn Tiêu cười khổ một tiếng.

Không cần hỏi cũng biết rõ, người nơi này đã ít đi sáu phần.

“Thái Tế, Đạo Minh có ân đối với chúng ta, chúng ta thề chết cũng đi theo! !”

Bỗng nhiên có người la lớn.

“Được! Có phần tâm ý này là tốt rồi.”

【VIP】 Nữ thi dưới đáy nước, long mạch biến mất

Xoạt!

Yêu vân cuồn cuộn. Mấy vạn yêu ma từ trên không rơi xuống, tiến vào trong thành.

“Giết! ! !”

Ánh mắt Hàn Tiêu đỏ hồng, Cửu U ma khí phát ra, hàn ý càn quét, đông kết phương viên ngàn dặm.

“Hừ! Không biết tự lượng sức mình! !”

Quang mang lóe lên một cái rồi biến mất.

Trong mây đen như mực bay ra một con Cầu Long không vảy, hai sừng, bốn trảo. Cầu Long có sừng không vảy.

Oanh!

Mưa to trút xuống.

Lôi điện giống như rắn, uốn lượn vặn vẹo. Bỗng nhiên bổ vào phía trên Cửu U ma khí của Hàn Tiêu.

Xoẹt! !

Hàn băng chi vực do Cửu U ma khí tạo thành vỡ vụn tại chỗ, dư thế của lôi điện không giảm, đánh lên pháp lực hộ thể bên ngoài Hàn Tiêu.

“Oa…”

Hàn Tiêu phun ra một ngụm tiên huyết, trực tiếp ngã xuống đất giống như là diều đứt dây.

“Thái Tế! !”

Chênh lệch giữa Chân Đan và Đạo Cơ hậu kỳ thật sự quá lớn, giống như khác nhau một trời một vực vậy.

Căn bản không đỡ qua được một hiệp. Yêu tộc lại có ưu thế về số lượng, không đến một lát, toàn bộ Đạo binh chết hết. Tu sĩ Cửu Tiêu Đạo Minh chỉ còn lại ba trăm năm mươi người, vây quanh Hàn Tiêu thụ thương. Lúc này, Cầu Long Đạo Chủ biến trở về hình người.

“Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, trả lời đúng sẽ cho ngươi được thoải mái, Lục Khiêm ở đâu? Hắn để lại đồ vật gì?”

“Không thể trả lời.”

Hàn Tiêu cười lạnh một tiếng.

Thật ra Lục Khiêm không có lưu lại đồ vật gì. Ngày đó hắn đi rất gấp, có nhiều chuyện cũng không kịp bàn giao.

“Thật sao?”

Cầu Long Đạo Chủ xuất thủ điểm một cái.

Đầu một tu sĩ trước mặt Hàn Tiêu bị xuyên thủng, thi thể ngã nhào xuống đất.

“Nghe cho kỹ đây, ai nói ra sự thực, ta sẽ tha cho hắn một mạng. Hoặc là khiến Hàn Tiêu mở miệng, ta cũng có thể tha.”

Cầu Long Đạo Chủ có ý định làm tan rã lòng người.

Đáng tiếc hắn đã tính sai. Tất cả người còn ở lại đến bây giờ, độ trung thành căn bản không cần hoài nghi.

“Phi, chờ Lục Thái Tế trở về, tất cả các ngươi đều phải chết.”

Một người nhổ nước miếng.

“Ta nhận ra ngươi rồi, hình như ngươi là người bị Lục Khiêm đuổi giết năm đó? Hiện tại thật có tiền đồ.”

Hàn Tiêu giễu cợt nói. Đánh thì đánh không lại, chẳng lẽ miệng cũng không được.

Quả nhiên, lời vừa nói ra, sắc mặt Cầu Long Đạo Chủ liền trở nên xám xịt, cười lạnh nói:

“Rất tốt, bản tọa sẽ không để cho các ngươi tuỳ tiện chết đi, ta sẽ rút linh hồn các ngươi ra, để Địa Hỏa đốt cháy, thẳng đến khi nói ra mới thôi.”

Rống! !

Theo một tiếng long ngâm vang lên. Thân hình Cầu Long Đạo Chủ nhanh chóng biến lớn.

Lúc này, một con chim trắng như phượng hoàng chậm rãi bay tới, hấp dẫn ánh mắt đám người. Bạch điểu rơi xuống đất, hóa thân thành một trung niên nho sĩ tóc trắng mi trắng, trên người khoác áo choàng bạch vũ.

“Ngươi là ai?”

Người này lặng yên không một tiếng động xuất hiện, khiến Cầu Long Đạo Chủ cảnh giác.

Khí tức gia hỏa trước mắt này có chút giống Yêu tộc, nhưng hắn chưa từng gặp qua.

Hơi giống yêu quái huyết mạch Phượng Hoàng. Người này chính là Đệ Nhất Vô Lượng.

Đệ Nhất Vô Lượng không có trả lời, mà nhìn về phía đám người Cửu tiêu Đạo Minh.

“Nơi này là Cửu Tiêu Đạo Minh sao? Có ai biết Hàn Tiêu không?”

Xem ra Cửu Tiêu Đạo Minh đang gặp phải khó khăn.

“Tiền bối, tại hạ chính là Hàn Tiêu.”

Hàn Tiêu bước ra một bước.

“Vậy thì tốt, đi theo ta đi, có người bảo ta tìm ngươi, lát nữa cùng ta đến gặp Giang Minh.”

Đệ Nhất Vô Lượng đánh ra một đạo mây đen, nâng đám người trong vòng vây lên.

“Chậm đã! Tới còn muốn đi sao?”

Cầu Long Đạo Chủ vội vàng ngăn lại. Đệ Nhất Vô Lượng ngừng lại, lườm Cầu Long Đạo Chủ một cái.

“Ngươi là ai?”

“Bọn hắn là mục tiêu của bản tọa, ngươi không thể mang đi.”

Cầu Long Đạo Chủ nhìn người thần bí này trước mắt, nhịn xuống dục vọng trực tiếp động thủ.

“Chỉ dựa vào ngươi? Một tên Chân Đan nửa tàn phế?”

Lúc này Đệ Nhất Vô Lượng mới chú ý tới Cầu Long Đạo Chủ, sau khi nhìn xong suýt bật cười.

Tên này không phải là Chân Đan Tố Giảm Cầu Không sao, toàn thân trên dưới gọt đến chỉ còn lại một cái thần thông, đơn giản là giống như nửa tàn phế.

“To gan! Chết cho lão tử! !”

Cầu Long Đạo Chủ bị hắn trào phúng nhiều lần, trực tiếp bạo khởi.

Thân thể Cầu Long hiển hiện, một cái Thần Long Bãi Vĩ, quất về phía Đệ Nhất Vô Lượng.

“Cắt.”

Đệ Nhất Vô Lượng cười nhạo một tiếng. Lập tức bay lên trời, hóa thân thành thiên nga.

Một bên là long duệ, một cái khác là Phượng tộc. Người trước có thiếu hụt, người sau lại là vô lậu Chân Đan. Hai bên ai thắng ai thua không cần nói cũng biết.

…

Đáy Thông Thiên Hà.

Lục Khiêm tiềm ẩn trong nước, thân hình nhanh chóng hạ xuống. Dưới nước ngàn trượng hiện ra một loại màu sắc u lục quỷ dị. Thỉnh thoảng lại có quái vật khổng lồ cách đó không xa chậm rãi bơi qua.

Ọc ọc!

Lúc này, phía dưới xuất hiện một nữ thi áo đỏ. Nữ thi lơ lửng trong nước, màu da xanh lét, khuôn mặt như sinh, tóc dài giống như có sinh mệnh, phiêu động theo dòng nước.

Bỗng nhiên ở dưới nước sâu ngàn trượng, xuất hiện một đồ vật như thế, cho dù là ai cũng biết không thích hợp. Thế nhưng Lục Khiêm không quan tâm, trực tiếp đi qua bên người nữ thi. Lúc đi qua bên người nữ thi, đầu nữ thi liền xoay về phía Lục Khiêm một cách quỷ dị.

【VIP】 Nữ thi dưới đáy nước, long mạch biến mất(2)

Hai mắt mở ra, bên trong không có tròng mắt, chỉ có hốc mắt đen như mực.

Kinh mạch xung quanh hốc mắt đen như mực nổi lên, giống như là mạng nhện.

Đồng thời, một cỗ lực hút vô hình hiện lên, bên tai Lục Khiêm như có nữ nhân nhẹ giọng thì thầm, dụ hoặc hắn quay đầu.

Lục Khiêm nghe lời quay đầu nhìn về phía bên trái, đối mặt với ánh mắt của nữ thi.

“Ngươi có việc gì sao?”

Thanh âm của Lục Khiêm đi qua dòng nước.

Bạch!

Trong nháy mắt nữ thi và Lục Khiêm đối đầu, nữ thi nhanh chóng quay đầu lại, nhắm chặt hai mắt đen như mực, khôi phục bộ dạng thi thể.

Không thể trêu vào không thể trêu vào…

Lục Khiêm khẽ cười một tiếng, tiếp tục đi xuống.

Không biết qua bao lâu, rốt cục đã xuống đến đáy. Trước mắt là một tòa yêu tháp cao lớn thủy tinh.

Tháp này cao chín tầng, phương viên trăm trượng xung quanh trong suốt như cái lồng, nước không vào được.

Đây là long mạch chi thủ.

“Ồ? Biến mất rồi?”

Lục Khiêm phát hiện thần hồn Thiên Hà bám vào phía trên long mạch biến mất.

…

“Biến mất sao?”

Thần hồn Thiên Hà vốn dung hợp cùng một chỗ với Thông Thiên Hà, chưởng khống phương thiên địa này.

Bởi vì năm đó Lục Khiêm lấy đi Long Châu, dẫn đến kế hoạch của Thiên Hà thất bại, mất đi linh trí, triệt để kết hợp cùng long mạch.

Hiện tại thần hồn biến mất, có phải mang ý nghĩa gia hỏa này sống lại hay không?

“Thú vị.”

Lục Khiêm tự lẩm bẩm.

Xem ra người này còn có bí mật.

Hắn cũng không lo lắng đối phương sẽ tìm mình gây phiền phức. Hiện tại tu vi Lục Khiêm là Hỏa Kiếp, ba ngàn bảy trăm năm đạo hạnh.

Cao hơn Chân Đan hai cái cảnh giới.

Hơn nữa Thiên Hà Chân Đan còn là phế Chân Đan. Hắn chỉ muốn đến đây tìm người, thu hoạch tin tức về Hoàng Tuyền đạo thống.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm giơ tay bấm chỉ quyết, trong miệng lẩm bẩm. Đây là Tiểu Lục Nhâm nhiều năm không dùng.

Hiện tại cảnh giới của hắn cao hơn Thiên Hà, hắn là rất dễ dàng tính toán ra vị trí của gia hỏa này.

Lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn về phương nam. Phương hướng kia là vị trí của Trảm Kiếp Bảo Uyển và Cửu Tiêu Đạo Minh.

"Thiên Hà tại Trảm Kiếp Bảo Uyển? Có ý tứ, bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở sau lưng."

Lục Khiêm nghĩ thầm. Một đám cao thủ chính tà đi tìm Cửu Tiêu Đạo Minh gây phiền phức.

Mà vị trí Thiên Hà lại ở phương nam. Rất khó để người ta không hoài nghi Thiên Hà ở phía sau sai khiến.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm đi ra khỏi mặt nước, bay về phía Trảm Kiếp Bảo Uyển và Cửu Tiêu Đạo Minh.

Hơn một trăm năm trôi qua rồi.

Cũng không biết đám gia hỏa này sống như thế nào.

Năm đó rời đi tương đối vội vàng, rất nhiều dấu vết không có thu thập xong đã đi, lưu lại một đống cục diện rối rắm. Không nói những cái khác, chỉ là sự kiện mình chưởng khống địa khí, đã đắc tội không ít người.

Cũng may Giang Minh đầy nghĩa khí, hiện tại bế quan khiến đạo chích nhìn thấy cơ hội.

…

Một bên khác.

Cửu Tiêu Đạo Minh.

Chiến đấu kết thúc, mấy vạn cỗ thi thể Yêu tộc nằm la liệt, trong tay Đệ Nhất Vô Lượng cầm một cái đầu chết không nhắm mắt.

Người ở một bên trợn mắt há hốc mồm. Không ngờ nhân vật đứng đầu Yêu tộc lại biến mất như vậy?

Cảnh tượng xảy ra trước mắt khiến cho người ta như trong mộng. Đến cùng thì người này là thần thánh phương nào, tại sao trước kia chưa từng nghe nói qua hạng nhân vật này.

Nói như thế nào Cầu Long Đạo Chủ cũng là cao thủ Chân Đan. Có thể nhẹ nhõm giải quyết người này, tối thiểu cũng là tồn tại giống như Thiên Hà đạo nhân.

"Đa tạ tiền bối tương trợ."

Hàn Tiêu cẩn thận nói:

" Không biết tiền bối tìm ta có chuyện gì?"

"À, không có việc gì, được cố nhân nhờ mà thôi."

"Cố nhân… Tìm ta?"

"Ngươi biết Lục Khiêm không?"

"Lục Khiêm… Hóa ra là hắn."

Hàn Tiêu bừng tỉnh đại ngộ, lúc này mới hiểu ra.

Người trước mắt này chính là Lục Khiêm mời tới giúp đỡ.

"Tiền bối, hiện tại vị sư đệ kia của ta ở đâu?"

Hàn Tiêu không kịp chờ đợi hỏi.

"Đừng gọi là tiền bối, gọi ta là Vô Lượng là đủ. Hắn đang ở Thông Thiên Hà, một lát nữa sẽ đến, nhóm chúng ta đi tìm Giang Minh trước."

Thái độ Đệ Nhất Vô Lượng cũng trở nên có chút cung kính.

Không ngờ người này lại là sư huynh của đại nhân, mặc kệ tu vi như thế nào, chí ít cũng phải tôn kính một chút.

"Được rồi, tiền… Vô Lượng đạo hữu."

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Đệ Nhất Vô Lượng, Hàn Tiêu cũng theo đó đổi cách xưng hô, tăng thêm hai chữ đạo hữu.

Trên đường đi, Hàn Tiêu mới biết rõ hai người từ một cái nơi tên là thế giới trung tâm tới. Cách nơi đây ít nhất hơn ngàn vạn dặm.

Hàn Tiêu nghe xong không nhịn được líu lưỡi, không ngờ lại xa xôi như vậy.

"Sư đệ ta thật có phúc khí, nhận biết cao nhân như ngươi."

Hàn Tiêu khách khí nói:

"Có phải hiện tại hắn đã có cảnh giới Chân Đan rồi đúng không?"

"Khụ khụ, là ta có phúc khí mới đúng."

Đệ Nhất Vô Lượng lộ vẻ xấu hổ, nếu không phải gặp được đại nhân, hắn vẫn là Hư Đan.

"Khả năng các hạ hiểu lầm, …"

Oanh!

Lúc này, phía trước truyền đến một tiếng bạo tạc.

Bụi mù bay lên ngàn dặm. Trời hoàn toàn tối xuống.

【VIP】 Thiên Hà khôi phục, Giang Minh nguy cơ

Minh nguyệt và Tinh Thần biến mất, đưa tay không thấy được năm ngón.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một điểm quang mang thuần trắng.

Quang mang yếu ớt, cuối cùng dần dần phóng lớn, chiếm cứ toàn bộ bầu trời lóa mắt đến mức không mở được mắt.

“Huyền Vũ Trụ! Huyền Vũ Trụ của Giang Minh đại nhân! !”

Hàn Tiêu hoảng sợ nói.

Đây là tuyệt chiêu của Kiếm Chủ, một khi dùng ra chiêu này, đại biểu cho dốc hết toàn lực.

Có thể là gặp phải sự tình phiền toái.

“Kiếm tu sao?”

Đệ Nhất Vô Lượng không còn ôm tâm thái khinh thị đối với người giới này nữa.

Đại đa số Chân Đan nơi đây đều Tố Giảm Cầu Không.

Đối với những người khác mà nói, không khác phế đi hơn phân nửa công lực.

Nhưng kiếm tu thì khác, kiếm tu vốn là cực vu kiếm đạo, đối với bọn hắn xem như đã tốt còn muốn tốt hơn. Cho nên tu vi siêu phế Chân Đan trong quá khứ, thậm chí gần giống như hắn.

Bên trong quang mang vừa rồi có một con cự xà u lục, dường như còn có thể nhìn thấy một dòng sông. Khí tức hai người này không thua gì mình, thậm chí đạo hạnh còn muốn thâm hậu hơn mấy phần.

Dù sao cũng là cố hương của Phong Đô đại nhân, nên giới này không thể xem theo lẽ thường.

"Nhanh! Chúng ta đi lên xem một chút."

Li! !

Một tiếng kêu nhỏ vang lên. Đệ Nhất Vô Lượng hóa thành thiên nga. Hai cánh chấn động, biến thành một tia sáng trắng biến mất tại chỗ.

Hàn Tiêu sửng sốt một hồi, lập tức đi theo. Đệ Nhất Vô Lượng bay đến biên giới chiến trường.

Chỉ thấy một con cự xà mọc ra lân phiến u lục và một dòng sông vĩnh hằng luân chuyển vây công một tên tu sĩ.

Tên tu sĩ kia có dáng vẻ tuấn mỹ, hai mắt màu xanh lục khiến người này có chút tà dị. Thân hình người này và quái vật bên cạnh, có vẻ nhỏ bé không gì sánh được.

Oanh!

Lúc này, thiên xà màu u lục phun ra một đạo hắc thủy.

Hắc thủy mang theo lực ăn mòn kinh khủng, những nơi đi qua, vạn vật khô héo, hư không hơi có chút biến thành màu đen. Mặt nam tử trắng như giấy, trước ngực có vết máu, có lẽ là vết thương trước kia.

Nhìn thấy Tiên Thiên Quỳ Thủy Chân Xà phát động công kích, Giang Minh cười lạnh nói:

"Thông U, không nghĩ tới ngươi lại ở cùng đám người này."

Trong lúc nói chuyện Giang Minh vẫn thôi động pháp lực, đỉnh đầu bay ra một tia sáng trắng.

Bạch quang phân hoá ra ngàn vạn, vô số kiếm khí bay về phía thủy cầu trên không trung như là hạt mưa.

Còn chưa chạm vào cái bóng Tiên Thiên Quỳ Thủy Pháp, một con sông lớn bất thình lình xuất hiện.

Con sông lớn trước sau như một này xoay tròn mấy cái, liền làm tan rã toàn bộ kiếm khí.

Thủy cầu ầm ầm rơi xuống, bao phủ Giang Minh. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố to chu vi trăm dặm.

Thổ nhưỡng trong hố biến thành màu đen, khắp nơi đều là Tiên Thiên Quý Thủy ăn mòn vạn vật. Tiên Thiên Quỳ Thủy Chân Xà lắc mình biến hoá, biến thành một tên trung niên đạo nhân mắt màu lục.

Bên cạnh là một lão đạo tiên phong đạo cốt. Hai người theo thứ tự là Thông U và Thiên Hà.

"Quy củ cũ, ta bảy thành ngươi ba thành."

Thông U cười nói.

"Cho ngươi tất cũng được, ta chỉ cần trận pháp."

Thiên Hà nói.

Nói ra rất dài dòng, ngày đó Yêu Tộc xâm lấn, Thông U quyết định tị thế không ra.

Nhịn hơn một trăm năm, mượn nhờ di sản Minh Phủ đột phá Chân Đan, vô tình phát hiện nơi Thiên Hà chôn thân, thế là giải cứu hắn ra.

Hai người ăn nhịp với nhau, quyết định thống trị Nam Linh vực, sau đó mượn nhờ pháp trận phi thăng.

"Ồ? Tại sao còn chưa chết?"

Sương độc bên dưới tán đi, một con bạch điểu chở Giang Minh thụ thương từ trong hố bay ra.

"Đạo hữu, ngài đây là…"

Nửa bên phải đầu Giang Minh đã bị mất, nhìn có vẻ vô cùng dữ tợn.

"Ta phụng mệnh đại nhân đến đây giúp ngươi, xin lỗi vì tới chậm."

Thiên nga chở Giang Minh bay khỏi chiến trường, đi về phía Thông Thiên Hà.

Lúc này, hai người Thông U và Thiên Hà ngăn ở phía trước.

"Muốn đi sao?"

Thông U cười giễu nói.

"Xem ra lại là một cuộc ác chiến…"

Đệ Nhất Vô Lượng cười khổ:

"Không sao, chống đỡ đến lúc đại nhân đến là được."

"Đạo hữu, rốt cuộc đại nhân trong miệng ngươi là ai?"

Giang Minh nghi hoặc.

Đến cùng thì người này là thần thánh phương nào? Vì sao lại tới tìm mình?

"Phong Đô đạo nhân Lục Khiêm! !"

Oanh!

Nói xong câu đó, Thiên Địa Luân Hồi Bàn của Thiên Hà rơi xuống.

Mang theo lực xoắn vô biên, bất kể pháp thuật gì, ở dưới cái luân chuyển vĩnh hằng bất biến này đều hóa thành hư không.

Còn Thông U thì sử dụng thần thông Tiên Thiên Quý Thủy. Tiên Thiên Quý Thủy hóa thành các loại yêu ma quỷ quái hình thái khác nhau.

Sau khi hai người Tố Giảm Cầu Không, chỉ còn lại hai loại pháp thuật này.

Đệ Nhất Vô Lượng biến hóa ra Pháp Thân Bạch Y Liên Hoa Tọa.

Pháp Thân như pho tượng bạch ngọc trong tay cầm Kim Cương Xử, thuấn di đến phía sau hai người.

"Chết đi!"

Hai mặt bén nhọn của Kim Cương Xử nhắm ngay vị trí bảy tấc trên người Thiên Xà u lục.

Pháp Thân Đệ Nhất Vô Lượng am hiểu thuấn di, gần như trong nháy mắt bắt đầu chiến đấu, đã vòng ra sau lưng Tiên Thiên Quý Thủy Thiên Xà.

Kim Cương Xử đâm trúng bảy tấc một khắc này, Thiên Xà bỗng nhiên cái đuôi bãi xuống, hư không nổi lên một cơn chấn động, biến mất tại nguyên chỗ.

【VIP】 Một chiêu chế địch, Hỏa Kiếp mà thôi

Cùng lúc đó Thiên Địa Luân Hồi Bàn cũng xuất hiện trên đỉnh đầu Pháp Thân.

Trong nước sông trong veo có hàng ngàn hàng vạn sinh linh kêu rên, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Răng rắc!

Sông lớn còn chưa rơi xuống, Đệ Nhất Vô Lượng đã cảm thấy một cỗ lực lượng to lớn đè lên pháp thân, pháp thân kiên cố không gì sánh được xuất hiện các đường vân như mạng nhện.

Oanh!

Bên trong pháp thân sụp đổ ra.

Một đạo kiếm quang từ trong hư không bay tới, cắt qua dòng sông, Giang Minh ẩn nấp trong độn quang, nhấc Đệ Nhất Vô Lượng lên xông ra ngoài.

"Cái này… đạo hạnh thật cao."

Đệ Nhất Vô Lượng âm thầm cảm thán, lực lượng của đối phương còn cường đại hơn mấy lần so với trong tưởng tượng của mình.

Mặc dù Thiên Hà chỉ có một loại thần thông, nhưng dù sao cũng tích qua bốn năm lần thiên kiếp, ít nhất đạo hạnh cũng từ ba ngàn năm trở lên.

Mà đạo hạnh của Đệ Nhất Vô Lượng mới bao nhiêu, tự nhiên không sánh bằng gia hỏa này.

“Đi Thông Thiên Hà tìm Lục Khiêm đại nhân.”

Đệ Nhất Vô Lượng quyết định rút lui. Đây là hai lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm, vẫn nên đi tìm đại nhân thì an toàn hơn một chút.

Đệ Nhất Vô Lượng và Giang Minh một trước một sau, giẫm lên kiếm khí.

Ban đầu muốn thi triển thần thông vạn dặm, nhưng hiện tại chiêu này đã bị phá.

Thiên Hà đạo nhân đã sớm khám phá ra chiêu này của Đệ Nhất Vô Lượng, dưới Thiên Địa Luân Hồi Bàn trấn áp xuống, Đệ Nhất Vô Lượng ngay cả đi cũng có chút khó khăn, hơn không cần phá vỡ không gian.

Thiên Hà đuổi theo đám người không bỏ, may mà từ đầu tới cuối bọn hắn duy trì cự ly nhất định. Dù sao Giang Minh cũng là kiếm tu, nên tốc độ phi hành của kiếm khí nhanh hơn độn quang rất nhiều. Thật vất vả mới có cơ hội thả lỏng, Giang Minh nghi ngờ nói:

“Lục Khiêm trở về rồi? Hắn thật sự có biện pháp đối phó Thiên Hà?”

Lục Khiêm có thể trở về, trong lòng Giang Minh hết sức vui mừng.

Có thể đi có thể trở về, liền có ý nghĩa hắn nắm giữ một cái thông đạo xuyên thẳng qua thế giới, không thể nghi ngờ đây là một tin tức tốt.

Đồng thời cũng có chút lo lắng. Dù sao Lục Khiêm cũng mới rời đi một trăm năm mươi năm gì đó, năm đó rời đi mới là Đạo Cơ đỉnh phong, cho dù có thiên phú dị bẩm, thì hơn một trăm năm đạt đến Chân Đan chi cảnh cũng đã là rất không tệ, mà Thiên Hà là lão quái vật chìm đắm trong Chân Đan cảnh mấy ngàn năm.

Thiên phú có thể bù đắp được chênh lệch cảnh giới, nhưng không bù được đạo hạnh.

"Đương nhiên, ta là thủ hạ của đại nhân, thì tu vi của đại nhân phải lợi hại hơn ta chứ."

Đệ Nhất Vô Lượng giải thích nói. Sau đó nhìn thấy Hàn Tiêu đang chạy tới, nên lúc đi qua, cũng thuận tiện kéo theo gia hỏa này.

"Đi!"

"Thủ hạ…"

Con ngươi Giang Minh chấn động, tiểu tử Lục Khiêm này đã lăn lộn đến trình độ đó rồi sao.

Lúc này, phía trước xuất hiện một bóng người.

"Đại nhân! !"

Thanh âm hưng phấn của Đệ Nhất Vô Lượng, cắt đứt suy nghĩ của đám người.

Chỉ thấy phía trước có một đạo nhân mặc áo bào trắng đứng đấy.

Đạo nhân có dáng vẻ tuổi trẻ, ngũ quan đoan chính, hai đầu lông mày mang theo tà ý và nhuệ khí nhàn nhạt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Giang Minh vừa nhìn liền nhận ra đây là Lục Khiêm nhiều năm không thấy.

Cố nhân trùng phùng, hơn nữa còn là chiến hữu nhiều năm trước cùng một trận tuyến, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Nhớ năm đó cùng nhau giết chết ba vị đạo chủ Yêu tộc, lừa chết Kiếm Chủ Cửu Kiếp.

"Đã lâu không gặp, Giang Minh đạo hữu."

Lục Khiêm cười nói.

“Đã lâu không gặp.”

Giang Minh thở dài một tiếng.

Soạt!

Một bên khác, hai vệt độn quang phân biệt trước sau vây quanh ba người.

Thông U nhìn thấy Lục Khiêm, đầu tiên là sững sờ, sau đó không nhịn được cười lên:

“Hóa ra là tiểu tử ngươi, hiện tại cánh đã cứng cáp rồi a.”

“Hừ, Giải Thoát điện chủ, có nhớ lão phu không?”

Thiên Hà cười lạnh một tiếng, ánh mắt không che giấu được sát cơ:

“Không nghĩ tới bản tọa sẽ phục sinh đúng không? Ngoan ngoãn tới nhận tội, hay là để bản tọa tự mình xuất thủ?”

“Đừng đả thương hắn, lão phu còn muốn ép hỏi tung tích pháp trận nữa.”

Bề ngoài Thông U tỏ ra gió êm sóng lặng, nhưng chỗ sâu trong nội tâm lại tràn đầy tham lam và khát vọng.

Hắn và Giang Minh có cùng suy nghĩ, nếu đã có thể vừa đi vừa về, chắc hẳn thông đạo đã được đả thông.

Hơn nữa cao nhân thần bí bên người Lục Khiêm là Chân Đan chân chính, chuyện này có nghĩa tinh khí phương thiên địa kia đầy đủ hơn so với bên này.

“Nếu ta không nhận tội thì sao?”

Lục Khiêm hỏi ngược lại.

“Bản tọa chỉ có thể rút linh hồn ngươi ra, đặt vào trong luân hồi, vĩnh viễn không siêu sinh.”

“Bản tọa biết rõ ngươi đã cầm đi Đạo Tàng, không phải là ngươi nghĩ dựa vào Đạo Tàng và sự giúp đỡ bên người, là có thể đối phó nhóm chúng ta chứ.”

Thiên Hà cười một tiếng, sau đó đưa tay phải ra, Thiên Địa Luân Hồi Bàn chậm rãi hạ xuống.

Răng rắc răng rắc…

Hư không không tiếp nhận được Luân Hồi trọng lực, phát ra tiếng vang nặng nề không chịu nổi, sau đó vỡ nát.

Thông U cũng đánh ra một đạo pháp lực u lục.

Soạt!

U lục Tiên Thiên Quý Thủy nhuộm xanh ngàn dặm bầu trời.

Không gian xung quanh bị khóa chặt, hoàn toàn không có cửa để chạy thoát.

Luân Hồi Hà chậm rãi hạ xuống, áp lực càng lúc càng lớn.

Thể trọng đám người như tăng lên hơn ngàn lần.

Sắc mặt Giang Minh trở nên nghiêm túc, nhìn về phía Lục Khiêm:

“Đạo hữu, ta vẫn có thể sử dụng Huyền Vũ Trụ một lần. Ta phá vỡ không gian trước, đến lúc đó liền trông chờ vào các ngươi.”

【VIP】 Một chiêu chế địch, Hỏa Kiếp mà thôi(2)

Không phải hắn không tin Lục Khiêm, mấu chốt là đối thủ lần này là Thiên Hà và Thông U.

Một thân sở học của Lục Khiêm đều từ trên người hai người này truyền tới.

Đệ tử hậu thế đối chiến tông sư khai phái.

Dù cảnh giới ngang nhau cũng sẽ bị ép một đầu.

"Không sao!"

Lục Khiêm không hề bị lay động.

Dòng sông càng ngày càng gần, một ngàn trượng, năm trăm trượng, một trăm trượng…

Không bao lâu sau, nhục thân và pháp lực bọn hắn sẽ bị tẩy đi, chỉ có linh hồn vĩnh cư Thiên Hà, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đột nhiên lúc này xảy ra dị biến.

Thân hình Lục Khiêm cất cao vạn trượng, làn da hiện lên màu vàng nhạt, mi tâm lộ ra Động Sát Thần Mục, tay phải nâng Bắc Âm Phong Đô Sơn, tay trái cầm vô thượng Nhân Hoàng Kiếm.

Đỉnh thiên lập địa, uy nghiêm cái thế.

Ầm!

Lúc này thế giới u lục vỡ vụn, Luân Hồi Bàn bị vỗ bay ra ngoài ngàn dặm.

Giang Minh ngây ngẩn cả người.

Đây là cự nhân cao lớn cỡ nào!

Chỉ đứng tại chỗ, đại địa đã không chống đỡ nổi phát ra chấn động kịch liệt.

Nếu dậm chân một cái, chỉ sợ trong phương viên ngàn dặm sẽ xuất hiện đại địa chấn.

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy pháp tướng cao lớn như thế. Trong nháy mắt Lục Khiêm biến ảo ra pháp tướng, liền đưa tay phải ra, nắm lấy chỗ bảy tấc của Thông U giống như bắt cá chạch.

Sau đó lách mình đến bên người Thiên Hà, giẫm lão ở dưới chân. Thiên Hà giống như hầu tử bị đè ở dưới Ngũ Hành Sơn, trong nháy mắt đã mất đi năng lực phản kháng.

Một chiêu chế địch!

"Ngươi… Lục Khiêm đạo hữu, bây giờ ngươi có tu vi gì?"

Giang Minh kinh ngạc nói.

"Hỏa Kiếp mà thôi."

Lục Khiêm cười nói.

Những lời này vừa ra, đám người Thông U liền không còn tâm tư phản kháng nữa.

Từ đầu đến cuối, Lục Khiêm không có coi trọng những người này.

Chỉ cần hắn nguyện ý, trong vòng một ngày có thể hủy diệt cả cái thế giới này.

"Buông lão tử ra! Mở cho ta!"

Thông U phẫn nộ nói.

Đột nhiên vô cùng vô tận U Minh Chi Thủy xuất hiện, thân thể tăng vọt mấy ngàn trượng.

"Ồ?"

Lục Khiêm nhướng mày, thủ chưởng hung hăng bóp chặt.

Lực đạo nhắm ngay chỗ yếu hại, khiến lục phủ ngũ tạng Thông U gần như sắp nổ tung, hai mắt lòi ra, hung hăng phun ra một ngụm tiên huyết màu xanh lá.

Thân thể giống như trường xà mềm oặt xuống, không còn lực phản kháng.

Vừa rồi Thông U bá đạo vô song, hiện tại lại biến thành một tiểu xà mềm oặt, cảm giác tương phản mãnh liệt khiến tam quan của mọi người vỡ nát.

Nhất là đại sư huynh trước kia của Lục Khiêm, Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu không biết rõ nên nói cái gì.

Hắn nhớ lần trước gặp mặt, Lục Khiêm đối mặt hai người Thông U và Thiên Hà chỉ là một con kiến nhỏ không có ý nghĩa. Bây giờ tình huống tương phản, quả nhiên là ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây.

"Hỏa Kiếp… Ngươi lại là Hỏa Kiếp. Chỉ hơn một trăm năm ngắn ngủi, ngươi đã đạt thành cảnh giới giống như này!"

Thông U không biết, nhưng sau khi Thiên Hà biết thực lực Lục Khiêm là Hỏa Kiếp, liền không tiếp tục động thủ nữa.

Thiên Hà biết mình đã thua.

Mặc dù đạo hạnh lão rất cao, nhưng ở trên chất lượng lại không sánh bằng người cao hơn lão một cảnh giới.

Đặc biệt là đối với loại cao thủ cao hơn hai cảnh giới như Lục Khiêm này, hoàn toàn không chiếm được bất kỳ ưu thế nào.

Lúc này, Thiên Hà nhìn thấy đường vân màu vàng trên người Lục Khiêm, lại hoảng sợ nói:

“Diêm La Chân Thân! Không ngờ ngươi lại tìm được môn tuyệt học này.”

“À, đúng là ta đã tìm được, cho nên mới thành tựu Hỏa Kiếp.”

Lục Khiêm từ chối cho ý kiến. Vừa dứt lời, thân hình liền nhanh chóng thu nhỏ, biến thành dáng vẻ người bình thường.

Mà Thiên Hà và Thông U cũng khôi phục nguyên dạng đứng ở trước mặt, chân tay luống cuống, giống như phạm nhân chờ đợi bị phạt.

Trăm năm trôi qua, tuy không phải là thương hải tang điền, nhưng địa vị phát sinh biến hóa.

Một trăm năm trước bất kể là đối với Thông U hay là Thiên Hà, thì Lục Khiêm cũng chỉ như con kiến hôi không có ý nghĩa.

“Thiên Hà, Thông U! Bái kiến tiền bối! Tiền bối tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất!”

Hiện tại địa vị thay đổi, bọn hắn chính là lưu manh, trực tiếp cúi đầu nhận sai, ngay cả xưng hô cũng phải sửa lại.

Đương nhiên, hai người vẫn có cốt khí, không có ba quỳ chín lạy, mà chỉ hơi cúi đầu mà thôi.

Nếu ăn nói khép nép Lục Khiêm sẽ hoài nghi bọn hắn có âm mưu gì.

“Không cần đa lễ, đứng lên đi, Thông U giới thiệu tình hình gần đây một chút, tình huống trong quan như thế nào rồi?”

“Khặc khặc, cơ bản đều đã chết, lần trước lão phu độ kiếp, đã hiến tế toàn bộ bọn hắn ra ngoài, một người cũng không để lại.”

Thông U lúng túng nói một cái.

Thế nhưng cố nhân của Lục Khiêm không có bị hắn hiến tế, mấy trận đại chiến năm đó bọn họ gần như đã chết hết, không tính là đắc tội Lục Khiêm.

“Thì ra là thế.”

Lục Khiêm gật gật đầu.

Phương thiên địa này thiếu khuyết thiên địa tinh khí, không có điều kiện xây dựng pháp trận độ kiếp, phương pháp đơn giản nhất chính là chuyển di thiên kiếp sang cho những người khác.

Năm đó Thiên Hà cũng làm như thế.

“Tiếp theo các ngươi dự định như thế nào? Là ngoan cố chống lại đến cùng, hay là cùng đi với ta đến thế giới trung tâm?”

【VIP】 Non sông tươi đẹp, rời đi cố thổ(2)

Lục Khiêm suy nghĩ, cuối cùng quyết định cho hai người một con đường sống.

Đầu tiên, hai bên cũng không có bao nhiêu xung đột lợi ích, thậm chí không có xâm hại lợi ích.

Hơn nữa còn ngược lại, là hắn chiếm không ít lợi.

Năm đó Lục Khiêm giết con của Thông U, hủy đi nữ nhân của hắn, đồng thời phản bội sư môn, chấp sự và điện chủ cũng giết không ít.

Thiên Hà thì càng thảm rồi.

Nếu không phải năm đó Lục Khiêm chặn ngang một cước, gia hỏa này đã sớm thống trị toàn bộ Nam Linh vực.

Cuối cùng không chỉ thất bại trong gang tấc, mà đạo thống còn bị cướp đi.

“Nhóm chúng ta nguyện ý.”

Thông U không cần suy nghĩ nói thẳng.

“Trung tâm đại địa? Nơi các hạ đi chính là thế giới trung tâm?”

Nội tâm Thiên Hà chấn động, không dám tin nói.

Thân là người vài ngàn năm trước đứng đầu một phái, đương nhiên biết rõ địa phương này có ý vị như thế nào.

Thậm chí Hoàng Tuyền đạo thống thu hoạch được, cũng có quan hệ với thế giới trung tâm.

Nghĩ tới đây, Thiên Hà nói bổ sung:

"Năm đó lão phu vì tìm kiếm thế giới trung tâm, nên trong lúc vô tình đã tiến vào một chỗ bí cảnh, thu hoạch được Hoàng Tuyền đạo thống ở đó."

Lão và Lục Khiêm nhìn thấy cảnh tượng giống nhau như đúc.

Một cự nhân màu vàng đỉnh thiên lập địa, vĩnh hằng trấn áp Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều.

Chỉ có điều vận khí Lục Khiêm tốt hơn so với lão, thu hoạch được truyền thừa Diêm La Thiên Tử.

"Một chỗ bí cảnh…"

Lục Khiêm trầm tư một lát, rốt cục xác định được bí cảnh gia hỏa này nói tới chính là Đại Minh Hương.

Nói cách khác gia hỏa này đã từng đánh bậy đánh bạ tiến vào bí cảnh, đồng thời thu được truyền thừa của Đại Từ Tôn.

Cũng không phải là có con đường khác giống như tưởng tượng.

Nghĩ tới đây, nội tâm Lục Khiêm có chút thất vọng.

Chuyến này cũng không tính là lỗ vốn, ít nhất vẫn có một chút lợi ích.

"Các ngươi thì sao? Ở lại nơi này hay là đi với ta đến địa phương khác?"

Lục Khiêm nhìn về phía mấy người Giang Minh.

"Ta đi chung với ngươi."

Giang Minh nói.

Hàn Tiêu trầm tư thật lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn ở lại.

Trên lưng hắn có quá nhiều gánh nặng. Di sản của sư phụ, Cửu Tiêu Đạo Minh vẫn đang chờ hắn kế thừa, hắn không thể tuỳ tiện rời đi.

"Như vậy đi, nếu như về sau ngươi có nắm chắc đột phá Chân Đan, vậy thì bóp nát cái lệnh bài này liên hệ ta."

Không chỉ có những thứ này, mà Lục Khiêm còn để lại rất nhiều linh đan diệu dược, cái thiên địa này không có hạt giống dược tài, nếu về sau muốn đột phá Chân Đan, Lục Khiêm cũng có thể thông qua pháp trận tiếp dẫn hắn đến thế giới trung tâm độ kiếp.

Đây coi như là một điểm báo đáp đối với sư tôn.

"Đúng rồi, tại sao Xích Âm sư muội không đi cùng ngươi?"

Hàn Tiêu hỏi.

"Xích Âm và ta đã tách ra."

Lục Khiêm nhẹ nhàng nói.

Theo tu vi gia tăng, Lục Khiêm phát hiện năm đó Xích Âm cũng không đơn giản.

Căn cứ lời nói của Thu Quan, Xích Âm là người đẻ trứng và kết hợp với đạo khí tức bắt Xích Âm đi ngày đó, có lẽ thân thế của nàng có bí mật.

Hiện tại không có đầu mối, Lục Khiêm tin tưởng vững chắc về sau nhất định sẽ tìm tới.

"Có chỗ nào cần ta hỗ trợ cứ việc nói."

Hàn Tiêu vỗ vỗ bả vai Lục Khiêm.

Mấy người trở về Cửu Tiêu thương thảo một phen, trên đời chỉ còn lại ba vị Chân Đan, đều lựa chọn cùng nhau rời đi với Lục Khiêm.

Giang Minh truyền vị trí cho Khúc Tố Anh, đây cũng là một người quen biết cũ.

Lục Khiêm, Đệ Nhất Vô Lượng và ba người Thông U một đường bay đến chỗ tiến vào trận pháp.

Đám người lơ lửng trên không trung, nhìn đại địa phía dưới không sót một cái gì.

Núi sông đẹp đẽ, sản vật to lớn. Cảnh sắc tuyệt đẹp đập vào mi mắt, làm nội tâm người ta thanh thản.

"Thiên hạ mất đi nhóm người gây tai vạ như chúng ta, hẳn là sẽ yên tĩnh hơn rất nhiều."

Thông U cảm thán nói.

Hi vọng sau cùng của Yêu tộc mất đi, Thiên Hà và mình cũng sắp rời đi.

Hẳn là phương thiên địa này sẽ nghênh đón mấy ngàn năm nghỉ ngơi lấy lại sức.

"Lần sau trở về, có lẽ đã là ngàn năm sau."

Lục Khiêm cười nói.

Chi phí duy trì trận pháp quá cao, cái thiên địa cằn cỗi này không đáng để trả giá cao như vậy. Hơn nữa Lục Khiêm cũng không muốn giày vò cố hương, nhân tộc Nam Linh vực đã đủ thảm rồi.

Thiên Hà không nói gì, yên lặng nhìn thoáng qua non sông tươi đẹp, sau đó ngồi xuống nắm một nắm cố thổ.

Giang Minh thấy thế lắc đầu cười một tiếng, cũng nắm một cái.

Soạt!

Đệ Nhất Vô Lượng lẩm bẩm chú ngữ, một quả cầu ánh sáng màu trắng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trận pháp truyền tống mở ra!

Trận pháp truyền tống mở ra. Thời điểm đám người sắp bước vào.

"Đúng rồi, đại nhân, U Minh sắp mở ra, nếu không đi trước tìm kiếm một phen?"

Bỗng nhiên Thông U nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn Lục Khiêm nói.

"U Minh?"

Lục Khiêm suýt nữa quên mất gốc rạ này, hiện tại mới nhớ ra. Sáu mươi năm U Minh mới mở ra một lần. Lý Độ Thiên Ma Chi Thuật của Thông U cũng từ nơi này truyền đến. Nghe nói nơi này nối liền U Minh, cũng chính là nơi sau khi linh hồn chết đi tới mà mọi người thường nói. Từ truyền thừa trên người bọn họ nhìn lại, cho dù không phải là Hoàng Tuyền đạo thống, thì cũng là truyền thừa U Minh Vương khác lưu lại.

【VIP】 U Minh mở ra, Lý Độ xuất hiện

U Minh thế giới do Hoàng Tuyền Thiên Tử nắm trong tay, phía dưới Hoàng Tuyền Thiên Tử còn có Thập Điện Diêm Vương. Có lẽ là truyền thừa của Diêm Vương khác cũng khó nói.

"Còn mấy ngày nữa mở ra?"

"Còn bảy ngày nữa U Minh sẽ mở ra."

Thông U trả lời. Sở dĩ lão đột phá đến Chân Đan nhanh như vậy, một bộ phận là nhờ vào U Minh.

Không cách nào ở lại trong U Minh thời gian dài. Một khi đóng lại thì lần tiếp theo mở ra, mọi người nhìn sẽ chỉ nhìn thấy một cỗ thi thể. Nhưng có thể thừa dịp thời gian U Minh mở ra để tu luyện, cho nên Thông U mới nhanh tiến vào cảnh giới này như vậy.

"Vậy đợi thêm bảy ngày nữa."

Suýt nữa Lục Khiêm quên mất còn một địa phương như thế.

Mấy ngày này cũng không nhàn rỗi. Mọi người tận lực đi lấy đồ vật của mình tới. Ngoại trừ Giang Minh ra, trên cơ bản ba người khác đều bị hạ chú ngữ, toàn tâm đều thuộc về nô lệ của Lục Khiêm.

Lục Khiêm cho bọn họ cơ hội sống sót, cho bọn họ tư cách đi đến thế giới trung tâm tiến thêm một bước. Cũng không phải là để một mình hắn bỏ ra. Tất cả chuyện này đều có giá

của nó. Cái giá này chính là bọn họ trở thành nô lệ, vĩnh viễn không được siêu thoát. Di sản của Thiên Hà đã dùng một bộ phận lớn, nhưng số lượng còn lại cũng rất khả quan. Dù sao cũng tích lũy mấy ngàn năm, khả năng có hai ba triệu, chuyến này vẫn có lời lớn.

Bảy ngày sau.

Tại địa điểm cũ của Thông U quan.

Xung quanh năm người đều là thi thể, Đệ Nhất Vô Lượng đi đến trước mặt Lục Khiêm chắp tay nói:

"Đại nhân, toàn bộ yêu quái đã xử lý xong xuôi."

Từ khi Thông U rời đi, phương bắc liền biến thành khu vực không người, Yêu tộc thừa lúc vắng mà vào, biến nơi này thành một mảnh Yêu Quốc.

Trải qua mấy người thanh lý, yêu quái có thành tựu gần như đều chết sạch. Đám người một đường đi vào Thông U sơn mạch. Nơi đây âm trầm u ám, sương mù quanh năm không tiêu tan. Cây cối cao lớn, bóng cây che đậy bầu trời, rõ ràng là mặt trời chói chang giữa đỉnh đầu, nhưng phía dưới lại chạng vạng giống như trời chiều, mang theo một loại ý cảnh mông lung kinh khủng.

Oa oa oa…

Tiếng quạ đen liên tiếp vang lên.

Quạ đen kết thành quần đội, giống như mây bay qua bầu trời. Mọi người đi tới một chỗ sâu trong sơn mạch. Thông U bước ra một bước, trong miệng lẩm bẩm.

Theo chú ngữ đọc lên, sương mù càng ngày càng đậm, càng ngày càng âm trầm đáng sợ.

Một cỗ khí tức huyền diệu trong sương mù lan ra. Thật lâu sau Thông U mới dừng lại.

“Bên trong sương mù chính là U Minh.”

Lục Khiêm cẩn thận cảm ứng một phen, dùng Động Sát Thần Nhãn nhìn một cái, sau khi không phát hiện ra nguy hiểm, liền dẫn đầu đi vào, những người khác theo sát phía sau.

Ầm ầm!

Một chỗ khác của U Minh.

Khắp nơi trong thế giới này đều là nồng vụ màu xanh nhạt, tầm nhìn không quá ba mươi trượng. Dường như sương mù có một ít độc tính, bản thân ở trong đó, thần hồn pháp lực và nhục thân sẽ không tự chủ được bị một ít lực lượng ăn mòn, mang theo một tia tính chất U Minh.

Nếu như ngây ngốc ở bên trong quá lâu, có thể sẽ biến thành quái vật, hoặc là bị loại độc tính này hạ độc chết, đây là nguyên nhân không cách nào ở lại lâu dài trong U Minh.

Rống!

Sương mù truyền đến một tiếng gào thét! ! !

Một thân ảnh cao ba trượng, đầu hai sừng từ bên ngoài vài dặm nhanh chóng chạy đến trước mặt mọi người.

Đây là một con Hắc Sơn Dương. Chân đạp hỏa diễm đen như mực, trên sừng treo hai cái đầu người tái nhợt chết không nhắm mắt, giữa đầu sơn dương mọc ra mặt người.

Răng rắc răng rắc!

Hắc Sơn Dương đi đến trước mặt mọi người, hai cái đầu trên sừng quỷ dị quay tới.

Hô!

Hai cái đầu há miệng, phun ra lục hỏa. Mặt người ở giữa Hắc Sơn Dương cũng phun ra khói độc đen như mực.

“Hừ! Súc sinh!”

Giang Minh hừ lạnh một tiếng, kiếm khí bắn ra, hung hăng chém về phía hư không một cái.

Ông!

Kiếm khí khuấy động!

Trong nháy mắt kiếm khí trắng ngần đã phân Hắc Sơn Dương thành hai nửa, ngay cả linh hồn cũng không trốn thoát được. Đám người một đường tiến lên, trong quá trình đó gặp phải vô số quỷ vật U Minh hình thù kỳ quái.

Phần lớn thực lực những yêu ma quỷ quái này không cao, gần như vừa đối mặt liền bị đám người giết chết.

Bên trong U Minh cũng không ít đồ tốt, đại đa số có thể bán một cái giá tốt, hiện tại tác dụng đối với Lục Khiêm không lớn. Hắn muốn tìm chính là truyền thừa, hoặc là động phủ Thượng Cổ tiên nhân lưu lại, nếu thực sự không được thì tìm ra tọa độ nơi này cũng được Nếu không xác định được phương vị, căn bản không cách nào xác định tọa độ.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm quay đầu nhìn đám người:

"Chúng ta chia ra hành động, đến thời điểm thì hội hợp ở chỗ này, trong vòng ba mươi ngày mặc kệ tìm được hay không tìm được, đều phải trở về hội hợp."

"Đã rõ."

Giang Minh xông lên trước, trực tiếp rời đi. Sau đó mấy người cũng lục tục biến mất không thấy gì nữa. Lục Khiêm trầm tư một lát, bay ngược về phương hướng đám người rời đi. Đồng thời lắc mình biến hoá, hóa thành một con Hắc Sơn Dương, biến mất ở trong sương mù nồng đậm. Tốc độ Hắc Sơn Dương rất nhanh, có thể tùy ý đi lại trên các loại địa hình, làn da có thể chống lại U Minh sương mù một cách hiệu quả. Yêu ma xung quanh nhìn thấy Hắc Sơn Dương, giống như là nhìn thấy ma quỷ gì, lấp tức thoát đi.

【VIP】 U Minh mở ra, Lý Độ xuất hiện(2)

Một màn này khiến Lục Khiêm rất là nghi hoặc, rất nhiều yêu quái có thực lực còn mạnh hơn Hắc Sơn Dương, vì sao lại trốn đi nhanh như vậy? Chẳng lẽ điều này đại biểu một thân phận đặc thù nào đó?

Biến thành Hắc Sơn Dương không chỉ biến thành hình dạng, mà là toàn bộ trạng thái bao gồm cả năng lực.

Ở trong mắt Hắc Sơn Dương, toàn bộ thế giới hiện ra màu xanh lá. Trong mắt xuất hiện một ngọn núi vừa rồi không nhìn thấy. Ngọn núi này cao tới vạn trượng, toàn thân phát ra lục quang. Quang mang hình thành một cái vòng tròn, sau đó từng vòng từng vòng khuếch tán ra bên ngoài, che kín toàn bộ thế giới.

Nhìn qua liền biết ngọn núi này cũng không đơn giản. Hắc Sơn Dương nhảy mấy cái, sau ba canh giờ liền đi vào toà núi này. Dưới núi có vô số Hắc Sơn Dương, trong không khí quanh quẩn một mùi lưu huỳnh nhàn nhạt.

Mỗi vật cộng sinh cùng Hắc Sơn Dương đều khác nhau, có con sừng cuộn lại thành rắn độc, có con mọc ra cánh.

Xung quanh ngọn núi là một dòng sông hình khuyên, nổi lên nhiệt khí ùng ục, mùi lưu huỳnh chính là bắt nguồn từ đây.

Toàn bộ ngọn núi càng lên cao càng vượt hắc ám, chỉ có từng đôi mắt màu xanh lá màu đỏ chợt lóe lên, tràng cảnh vô cùng âm trầm kinh khủng.

Lục Khiêm hóa thân thành Hắc Sơn Dương, không bị các đồng loại khác nhìn thấu.

Hắn cẩn thận đi qua, tiến về phía đỉnh núi.

Thời điểm đi qua một con Hắc Sơn Dương trên đầu cuộn lại màu xanh lá, bỗng nhiên con Sơn Dương kia quay đầu lại, miệng nói tiếng người:

"Đã lâu không gặp, Lục Khiêm."

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, vậy mà trực tiếp gọi ra tên Lục Khiêm.

"Ngươi…"

Lục Khiêm kinh ngạc phát hiện, thanh âm này rất quen thuộc, nhưng rất lâu rồi chưa từng nghe qua.

Không ngờ chủ nhân thanh âm này lại là Lý Độ!

Chủ nhân thanh âm này lại là Lý Độ!

Ít nhất đã mấy trăm năm không nghe thấy thanh âm này nhưng Lục Khiêm vẫn lập tức nhận ra được.

"Hoan nghênh đi vào Đại Kích Lôi Sơn!"

Người nói chuyện chính là một con Hắc Sơn Dương khác ở bên cạnh, con Hắc Sơn Dương vừa rồi đã khôi phục nguyên dạng.

"Sư phụ… Tại sao người lại ở chỗ này?"

Gia hỏa này mất tích mấy trăm năm, vậy mà lại xuất hiện ở đây, không trách được một mực tìm không ra.

"Đây là đạo trường của bản tọa, sao không lên một lần?"

Cũng không đợi Lục Khiêm trả lời, Hắc Sơn Dương đã quay người chạy lên núi.

Lục Khiêm hơi suy nghĩ, sau đó theo sát phía sau. Càng đi lên núi, cảnh sắc xung quanh càng kỳ quái lạ lùng.

Âm phong gào thét, quỷ khóc sói gào. Xung quanh tràn đầy sương mù màu lục, sương mù giống như có sinh mệnh, không ngừng nhúc nhích, tổ hợp thành các loại yêu ma quỷ quái kỳ dị.

Bỗng nhiên lúc này Hắc Sơn Dương ngừng lại, chạy đến phía dưới gốc cây bên cạnh ăn cỏ.

Thời điểm Lục Khiêm đang nghi hoặc, hắc vụ bên cạnh ngưng tụ ra một gương mặt dạ xoa.

"Bên này…"

Sau đó Lục Khiêm đi theo chỉ dẫn một đường đi lên đỉnh núi. Trong lúc đó có vô số yêu ma chỉ đường, dường như những yêu ma này đều là lão hóa thân.

"Thật không hổ là Vô Tướng Thiên Ma."

Vô hình vô tướng, mê hoặc chúng sinh.

Trên đỉnh núi có một bộ bàn đá ghế dựa. Một tu sĩ mặc áo bào trắng, đầu đội khăn tiêu dao, mày kiếm mắt sáng ngồi trên một cái ghế. So với yêu khí nồng đậm xung quanh, dường như tiên nhân không nhuốm bụi trần.

Hình dạng người này chính là Lý Độ lúc tuổi trẻ. Lý Độ quay đầu lại, một đôi mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người, chậm rãi nói ra một câu:

"Đã lâu không gặp, Lục Khiêm."

Bên ngoài Lý Độ tỏ ra phong khinh vân đạm, nhưng nội tâm lại âm thầm kinh ngạc.

Lão không nghĩ ra tu vi Lục Khiêm đã đến tình trạng này, chỉ sợ Thông U ở trước mặt hắn cũng không có lực đánh một

hiệp.

“Đã lâu không gặp.”

Lục Khiêm cười nói.

Mặc dù đều là người quen biết cũ, năm đó cũng coi như cùng chung hoạn nạn, nhưng hai người lại đang thăm dò lẫn nhau. Không chỉ có Lý Độ cảm thấy kinh ngạc, mà Lục Khiêm cũng sợ hãi thán phục năng lực thần bí khó lường của lão.

Không ngờ Động Sát Thần Nhãn không nhìn ra được tu vi cảnh giới của người này.

“Những năm này ngài vẫn luôn ở U Minh sao?”

“Cũng không tính là vậy, ta đi rất nhiều địa phương, về sau cảm thấy nơi này không tệ, thế là định cư ở đây.”

Tầng mây trên bầu trời biến hóa ra các loại Ma Tướng kinh người. Mà Lý Độ ở trong đó, dường như là Ma Vương khống chế tất cả. Hai người nói chuyện phiếm một phen, kể lại sự tình sau khi rời đi. Thời điểm Lý Độ nghe được hành trình Vạn Tượng đảo, yêu nhân đại chiến, Minh Phủ xâm lấn, không khỏi vì đó mà cảm thán.

Đoạn đường này của Lục Khiêm thật sự là long đong. Trải qua nhiều trắc trở như vậy, cũng không thể trách được tại sao tu vi lại cao như thế. Bỗng nhiên lúc này Lý Độ nhìn về phía Lục Khiêm, trong mắt lóe ra tia sáng kỳ dị, nói:

“Ở lại cùng làm việc được không? Ta có thể dẫn ngươi đi càng nhiều giới hơn?”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Lục Khiêm đối mặt cùng hắn, cảnh vật xung quanh đại biến.

【VIP】 Đại Kích Lôi Sơn, Hiển Thánh chi cảnh

Thân hình nhanh chóng cao lên, đại địa càng ngày càng nhỏ bé, cuối cùng biến thành một viên Tinh Thần. Tinh thần tiếp tục thu nhỏ, Tinh Thần bên người có chút sinh mệnh, có vài tinh cầu chỉ có một người, thân cao đỉnh thiên lập địa, dùng nhật nguyệt tinh hoa mà sống.

Lục Khiêm đi qua bên cạnh hắn, người này thậm chí cũng không phát hiện.

Rất nhanh, dừng lại trong hư không vô ngần.

Hư không vang vọng thanh âm của Lý Độ.

"Ta có thể dẫn ngươi đi bất kỳ thế giới nào, du lãm rất nhiều Tinh Thần, vô số thần công bí pháp đều dễ như trở bàn tay. Không biết ngươi có nguyện ý hay không?"

"Không nguyện ý."

Lục Khiêm không hề bị lay động.

"Có lẽ ngươi cho là ta gạt ngươi? Nhìn kỹ nhé!"

Soạt!

Vừa dứt lời, thân hình Lục Khiêm nhanh chóng hạ xuống, đi vào một Tinh Thần màu hồng.

Viên Tinh Thần này toàn là sinh vật giống dê, làn da huyết hồng, sinh sống trong hỏa diễm, hô hấp lưu huỳnh chi khí.

Lúc này Lục Khiêm đang nhập thân vào trên một người. Tất cả sự kiện trong cuộc đời người này đều triển lộ ra không

sót chút nào trong đầu.

Trước mắt là một tòa thành trì. Tiếng người huyên náo, chen vai thích cánh.

Tiểu thương bày biện sạp hàng hai bên đường phố, hô vang khẩu hiệu, âm thanh cái bàn di động, tiếng bát đũa chạm vào nhau, tiếng chào hỏi, đánh nhau xô đẩy… Tràn đầy không khí chợ búa.

Mặc dù khác nhân loại, nhưng cuộc sống cũng không khác nhau lắm.

"Đây là Đan Dương Nhân, trời sinh có thần thông điều khiển hỏa diễm, trong máu có gió, thần thông vô địch."

Soạt!

Thân hình Lục Khiêm lại biến hóa lần nữa, lần này tới một cái thế giới tiên khí bồng bềnh.

Mặt trời mới mọc, tử khí đông lai. Toàn bộ thế giới quanh quẩn một loại sương trắng nhàn nhạt. Loại sương trắng này là thiên địa tinh khí nồng đậm.

Trong sương mù mông lung trùng điệp bóng người. Những người này thân thể gầy cao, mọc đầy lông vũ, đầu tóc búi dài, eo nhỏ, hai tay cầm lễ, bay ở giữa tiên thảo vân khí, giống như tiên nhân.

Trong nháy mắt hạ xuống đất, lông vũ màu trắng nhanh chóng biến mất, cánh biến thành hai tay. Lục Khiêm nhập thân vào một nam tử trong đó.

"Đây là Vũ Nhân! Tiên Thiên nhân, trời sinh tu đạo chi thể."

Thanh âm của Lý Độ lại vang lên bên tai, lần này mang theo một loại mê hoặc chi ý.

“Vậy thì sao?”

Lục Khiêm hỏi lại.

Tất cả chuyện này lại có quan hệ gì với hắn? Lời này vừa ra, cảnh sắc rút đi như thủy triều. Lục Khiêm lại đứng giữa hư không vô ngần một lần nữa.

“Ngươi vẫn chưa hiểu sao?”

Thanh âm của Lý Độ có chút không kiên nhẫn.

“Huyết nhục khổ yếu, tâm linh vĩnh hằng. Đừng nói một Đan Kiếp nho nhỏ như ngươi, xem như là Nguyên Thần thì lại như thế nào? Thiên địa rộng lớn vô ngần, nhục thân có thể tìm tòi được bao nhiêu nơi? Những nơi vừa rồi lại có thể bay bao xa? Chỉ có tâm linh vô cùng vô tận là được. Vứt bỏ nhục thân đi! Ta dẫn ngươi leo lên đại đạo!”

“Ta tự có đạo của ta!”

Lục Khiêm từ tốn nói. Thiên Ma rất giỏi về mê hoặc, đáng tiếc những thứ này không phải là bản thân mình cần, vô dục tắc cương, căn bản không cách nào hạn chế mình lại.

“Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! !”

Soạt!

Thời không vỡ ra khe hở, một bàn tay trắng như ngọc, to lớn như Tinh Thần áp xuống Lục Khiêm.

Răng rắc răng rắc!

Tất cả mảnh vỡ thiên thạch trong chu vi ngàn vạn dặm đều phi hồi yên diệt. Lục Khiêm lập tức cảm giác được dường như có trọng lượng ngàn vạn ngọn núi đè ép xuống. Trong mắt Lục Khiêm lóe lên một tia sát cơ, sau đó thân hình nhanh chóng cất cao vạn trượng, chém một kiếm về phía cự thủ che trời này.

Ầm ầm!

Bạch quang che lấp hai người.

Thật lâu sau, Lục Khiêm mở to mắt. Vẫn là ngọn núi vừa rồi, hai người mặt đối mặt đối ẩm. Lục Khiêm nhìn thoáng qua sắc trời, phát hiện thời gian không có trôi qua bao lâu, thế là cười nói:

"Thần thông thật mạnh!"

Lý Độ nhẹ nhàng lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng:

"Tinh thần của ngươi vô cùng kiên định, ta không làm gì được ngươi."

"Một màn vừa rồi là thật sao?"

Lục Khiêm nói ra nghi vấn trong lòng.

Vừa rồi không phải Lý Độ muốn đối phó hắn, hắn không cảm giác được sát ý, chỉ có thể nói là thăm dò lẫn nhau.

"Đương nhiên, chân thật bất hư, tâm thần không giống với nhục thân, có thể không nhìn hư không, không nhìn bất luận cự ly gì, tùy ý nhảy vọt xuyên thẳng qua. Chỉ cần sơ hở trong lòng đối phương phù hợp với điều kiện, đây cũng là nguyên nhân Thiên Ma vô khổng bất nhập."

"Loại phương thức giáng lâm này gọi là Hiển Thánh, dùng tâm thần tu sĩ để truyền bá đạo thống, Vực Ngoại Thiên Ma dùng nó để mê hoặc người thân."

"Tinh thần của ngươi quá kiên định, nếu như chuyển hóa thành Thiên Ma, khả năng Lập Địa Hiển Thánh cũng không mạnh bằng Đan Kiếp chi cảnh như ngươi?"

Lý Độ không có chút tị huý nào, thoải mái nói ra.

Nhìn thấy Lục Khiêm có thành tựu như ngày hôm nay, lão thực sự động lòng yêu tài.

【VIP】 Trở về Phong Đô Sơn

“Lập Địa Hiển Thánh?”

Mình cũng có thể làm được tình trạng như vừa rồi sao? Có thể tự do xuyên thẳng qua hư không, giáng lâm đến trên thân bất cứ người nào. Theo lý thuyết mà nói sẽ không có nhục thân, nhưng lại có thể dùng rất nhiều loại năng lực.

Tâm linh chi đạo thần bí khó lường, không thể suy nghĩ, đúng là một con đường rất tốt.

Thế nhưng…

“Được rồi, ta cũng không quá ưa thích.”

Lục Khiêm lắc đầu.

So sánh với luyện khí chi đạo, có điểm giống là đều phải cố gắng. Đạo này mạnh yếu rất rõ ràng, nói mạnh chính là mạnh, không có bất cứ đảo ngược gì.

Nhưng phương diện tâm linh thật sự khiến cho người ta nhìn không thấu.

Không thể dùng cảnh giới đơn thuần để đánh giá một người mạnh hay không mạnh. Mà phải nhìn nội tâm một người.

Ví dụ như Lục Khiêm có tâm trí kiên định, vừa rồi Lý Độ đối phó hắn hiệu quả cũng giảm đi nhiều.

Vực Ngoại Thiên Ma nhìn như rất mạnh, nhưng khả năng không đối phó được một phàm nhân bình thường.

Đương nhiên, phàm nhân này là loại Thánh Nhân ngàn năm không xuất hiện kia.

“Vậy được rồi.”

Nói xong, Lý Độ đưa ra một cái ngọc bài, trên đó khắc hoạ hoa văn phức tạp.

“Đây là tọa độ U Minh, lúc rảnh rỗi có thể tới ngồi một chút.”

U Minh không phải là Hoàng Tuyền, mà là một cái động thiên lệ thuộc vào Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Thế nhưng cái thế giới này hẳn là không có chủ nhân, cho nên Lý Độ mới chiếm cứ xuống, làm đại bản doanh của mình.

Đám Hắc Sơn Dương ở xung quanh đều là hóa thân của lão.

Những thứ này đều là chân nhân biến hóa ra, tất cả người hắn thu lưu được ở những nơi đi qua, đều thần phục dưới chân Lý Độ, cam nguyện biến thành Hắc Sơn Dương.

“Đa tạ.”

Lục Khiêm chắp tay nói cám ơn. Sau đó ở dưới sự chỉ dẫn của Lý Độ, góp nhặt được không ít kỳ hoa dị thảo.

Phần lớn những kỳ hoa dị thảo này đều là âm tính, tương đối phù hợp với công pháp Lục Khiêm tu luyện.

Vật này tương đối hiếm có, cũng có thể bán đi một cái giá tốt.

“Nơi này cũng không còn đồ tốt gì, gần như đã bị khai phá xong.”

Sáu mươi năm thu hoạch một lần, đã khiến cho cái thế giới này không còn đồ vật gì trân quý.

Lý Độ đã che đậy những nơi quan trọng lại, những địa phương khác cũng không có tài nguyên gì đáng giá khai thác.

"Thông U cũng tới đó, có muốn báo thù năm đó một chút không?"

Lục Khiêm nói.

Mặc dù hiện tại Thông U là thủ hạ của hắn, nhưng Lục Khiêm không đề nghị dùng đầu người đến trao đổi ích lợi với Lý Độ.

Mọi thứ lấy lợi ích làm chủ, đây là nguyên tắc xử sự của Lục Khiêm.

"Được rồi, nếu đã là thủ hạ của ngươi, lão phu cũng mặc kệ. Ta đã không còn là ta trước kia nữa, tên thật của ta là Ma La, về sau cứ gọi ta là Ma La."

Lý Độ cười nói.

Tâm thần tu sĩ và Vực Ngoại Thiên Ma đều chung một đường đi. Bình thường đều có cảnh giới tâm linh siêu cao. Những chuyện trước kia không bỏ qua được, bây giờ lại chỉ là việc bình thường.

Lục Khiêm chờ đợi ở đây mười mấy ngày, hai người ngồi đàm đạo cùng nhau. Học được rất nhiều tri thức liên quan tới Vực Ngoại Thiên Ma.

Vực Ngoại Thiên Ma ưa thích hủy đi đạo hành của người khác, từ đó thu hoạch được lực lượng.

Có vài người đến chết cũng không biết tâm ma bên trong mình.

"Ngươi không nên tuỳ tiện tin tưởng Thiên Ma, bao gồm cả ta. Đương nhiên, cũng không cần tuỳ tiện hoài nghi. Nếu không rất dễ dàng rơi vào tâm ma khốn cảnh."

“Con biết rồi.”

Lục Khiêm cười nói.

Khả năng Lý Độ không biết, cảnh giới tâm thần hắn cũng không thấp.

Tu luyện Quang Minh Lưu Ly Tâm tới cảnh giới “Quang minh như đuốc”, cộng thêm nội tâm bản thân kiên định, tu sĩ bình thường thật sự không làm gì được hắn.

Lại qua mấy ngày, Lục Khiêm đứng lên nói lời tạm biệt. Trở lại nơi hội họp với mọi người.

“Đạo hữu, chờ ngươi đã lâu.”

Giang Minh nhìn thấy Lục Khiêm, cười nói. Bên cạnh là hai người Thông U và Thiên Hà, Đệ Nhất Vô Lượng đứng ở bên trái đám người.

“Khởi bẩm đại nhân, không có phát hiện gì.”

Thông U tiến lên một bước nói.

Nhiều nhất chỉ là một chút vật liệu.

Trải qua hai lần tìm kiếm đại quy mô, đồ vật nơi này đều đã dùng gần hết.

“Vậy thì trở về đi.”

Nghe thấy câu nói này của Lục Khiêm, nội tâm đám thổ dân Nam Linh vực đều có chút chờ mong.

Không biết cảnh tượng thế giới trung tâm sẽ như nào?

Có phải cao thủ đi khắp nơi như trong tưởng tượng hay không?

Khả năng tu vi Lục Khiêm ở bên kia chỉ là cao thủ bình thường, tốn hơn một trăm năm tu luyện tới cảnh giới này, chắc

chắn có có quan hệ với phương thiên địa kia, Giang Minh thầm nghĩ trong lòng.

Trong lòng những người khác cũng nghĩ như vậy.

Tu luyện tới cảnh giới này không có người nào mà không phải là thiên tài trong thiên tài.

Không phải là họ bất mãn đối với Lục Khiêm, mà là nội tâm có một loại tâm thái so đấu.

Nếu đổi thành mình đi thế giới trung tâm, khả năng cảnh giới cũng sẽ không thấp hơn chút nào.

Đám người một đường bay về phương hướng trận pháp.

Theo chú ngữ đọc lên, đám người tiến vào bên trong quang cầu.

Một cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến.

Thời điểm mở mắt ra đã đi vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Nhìn qua sơn mạch đen như mực, cùng cung điện trên đỉnh núi. Cảm thụ được thiên địa nguyên khí nồng đậm, Thông U liền hít một hơi thật sâu.

“Thiên địa nguyên khí thật nồng đậm, không hổ là thế giới trung tâm.”

【VIP】 Trở về Phong Đô Sơn(2)

Hai người Giang Minh Thiên Hà cũng không khỏi cảm thán.

Hoàn cảnh nơi này thật sự không tệ.

“Đây là Âm Cảnh Thiên Cung?”

Thiên Hà chú ý tới cung điện màu vàng trên đỉnh núi.

Xung quanh xung điện là các ngọn núi khổng lồ, phía trên có từng đầu cự xà kinh khủng quấn quanh.

Dừng như dưới mặt đất còn có một ít sinh vật, nhìn qua đạo hạnh cũng không thấp, hơn nữa số lượng lại nhiều. Diện mạo của một danh môn đại phái đập vào mắt.

“Không phải, đây là đạo tràng Bắc Âm Phong Đô Sơn của ta.”

Lục Khiêm hời hợt nói ra câu này.

“Đây là địa bàn của ngài?”

Thiên Hà khiếp sợ tột đỉnh. Nơi này cao cấp hơn Minh Phủ không biết bao nhiêu lần. Lão tốn bốn năm ngàn năm tích lũy, còn Lục Khiêm mới đi qua bao năm? Đã có một phần cơ nghiệp như thế.

Quả nhiên là hoàn cảnh tạo nên người. Mặc kệ ở Nam Linh vực cố gắng bao nhiêu, cuối cùng tài nguyên cũng không phong phú bằng nơi này.

“Không phải ta thì còn có thể là ai? Đi vào lại nói.”

Lục Khiêm dẫn đầu đám người tiến vào kim cung.

“Bái kiến sơn chủ đại nhân.”

Đạo binh Ngưu Đầu Mã Diện bên cạnh khom mình hành lễ.

Thiên Hà nhìn Ngưu Đầu Mã Diện từ trên xuống dưới, không khỏi cảm thán:

“Chất lượng Đạo binh này so với ta còn tốt hơn.”

“Được rồi chuyện hay còn ở phía sau.”

Mọi người ngồi xuống, vừa uống trà vừa tìm hiểu tình huống. Biết được dưới Âm Cảnh Thiên Cung có một tỷ người, mười mấy vị Đan Kiếp hai vị Nguyên Thần và ba khối thổ địa ở hải ngoại.

“Uổng cho ta tự xưng là kiến thức rộng rãi, xem ra hiện tại cũng chỉ là ếch trong giếng, thiên địa rộng lớn như nào, cùng lắm chúng ta cũng chỉ là phù du mà thôi.”

Thông U vuốt râu cười nói.

“Ha ha, nhất định ngày sau đạo hữu sẽ bộc lộ tài năng.”

Biết được Âm Cảnh Thiên Cung tồn tại, người hưng phấn nhất không ai ngoài Thiên Hà.

Chuyện này có ý nghĩa lão có hi vọng về đường lui.

“Lát nữa ta dẫn các ngươi đi gặp Huyền Lão Hắc Đế, để lão sắp xếp chức vị cho các ngươi, nếu thực sự không được ta sẽ cho các ngươi làm vài thứ.”

Lục Khiêm đã hạ chú trong tâm bọn họ, bọn họ chính là mình, đương nhiên phải thay bọn họ tranh thủ một chút chỗ tốt.

Ngày sau còn có Kỳ Luân quốc chờ bọn họ xông pha chiến đấu, thực lực không cao một chút sao được.

“Đại nhân, ngài nói chính là Quỷ Thần Hắc Đế Âm Cảnh Thiên Cung thống lĩnh ba vạn sáu ngàn? Đa tạ đại nhân, nếu có thể tiến cử vậy thì không có gì tốt hơn.”

Ánh mắt Thiên Hà sáng lên.

Lão vốn cho rằng vô duyên nhìn thấy người này, không nghĩ tới Lục Khiêm đại nhân lại có đường riêng.

“Không có gì, việc này không nên chậm trễ, hiện tại lập tức đi qua.”

Việc này không nên chậm trễ, Lục Khiêm lập tức dẫn bọn hắn đi qua.

Chỉ thấy Lục Khiêm bước ra khỏi Bắc Âm Phong Đô Sơn, đi vào thành trì bên ngoài.

Nhìn mọi người lui tới, mấy người cũng có loại cảm giác tầm mắt mở rộng.

Ở cố hương bên kia, Đạo Cơ đã coi như là cao thủ cao không thể chạm, thì ở thành thị này lại có thể ngẫu nhiên gặp được, xem ra nơi đây có rất nhiều cao thủ.

Thiên địa nguyên khí ở thế giới trung tâm gấp trăm lần bên kia, nên sinh ra nhiều cao thủ như vậy cũng là chuyện dễ hiểu.

“Cái thành trì này có chút kỳ quái.”

Thiên Hà nhìn ra phía dưới cái thành thị này có chút không đúng.

“Về sau ngươi sẽ biết rõ.”

Lục Khiêm cười thần bí.

Một đoàn người bay qua vạn dặm, đi vào trung tâm Thiên Trung thành.

Nơi đây chính là Trường Nhạc cung của Huyền Lão Hắc Đế. Khắc sâu vào tầm mắt đám người chính là một tòa đại sơn

chọc vào mây. Đỉnh núi san sát cung điện, ẩn ở trong âm khí vô cùng vô tận. Bầu trời và dưới mặt đất là một đám yêu ma quỷ thần du đãng. Trên người từng con tản ra sát khí, khí tức người sống chớ gần. Những Quỷ Thần tuần tra này không thiếu cao thủ có cùng đẳng cấp với bọn hắn, chuyện này khiến cho đám người có nhận biết rõ ràng đối với thực lực Âm Cảnh Thiên Cung.

Mọi người đi tới Trường Nhạc cung.

Cổ Thương Thiên đã sớm chờ ở trước mặt cửa lớn.

"Vị này là Trung Ương Tổng Lục Quân, Cổ Thương Thiên, đây là thủ hạ của ta…"

"Bái kiến Cổ đại nhân!"

Đám người chào hỏi.

Lục Khiêm lần lượt giới thiệu, Cổ Thương Thiên gật đầu, không nói gì. Lão liếc mắt liền nhìn ra những người trước mắt này cũng chỉ là Chân Đan, hơn nữa hình như có chút thiếu hụt.

Đám người đi vào Trường Nhạc cung. Người hai bên không ngừng chào hỏi Lục Khiêm, sắc mặt cung kính.

Lần này đám người Giang Minh mới biết rõ địa vị Lục Khiêm cao bao nhiêu.

Không phải là trung tầng hạ tầng giống như trong tưởng tượng trước đó.

Thái độ của những người khác trong Âm Cảnh Thiên Cung đối với Lục Khiêm, không thua gì đối với Cổ Thương Thiên, bởi vậy có thể chứng minh địa vị của Lục Khiêm.

Chỗ sâu trong cung điện, bước chân giẫm lên sàn nhà bóng loáng như gương, thanh âm thanh thúy quanh quẩn.

Sâu trong đại điện có một bóng người ẩn ở trong bóng tối.

Bóng người cao lớn, hai mắt như đuốc, nhìn đám người từ trên xuống dưới, đám người cảm thấy dường như tất cả bí mật trên thân đều bị nhìn rõ không sót cái gì.

Chắc đây là Huyền Lão Hắc Đế trong truyền thuyết.

"Bái kiến Huyền Lão Hắc Đế."

Đám người khom mình hành lễ.

"Đứng lên đi."

Thân ảnh Huyền Lão Hắc Đế chậm rãi xuất hiện ở trong bóng mờ, thân hình thu nhỏ lại mấy lần, biến thành một tiểu đồng tử cao năm thước.

"Đây là thủ hạ của ngươi?"

【VIP】 Kỳ Luân quốc

Huyền Lão Hắc Đế nhìn qua Lục Khiêm.

“Vâng.”

“Vậy ta cho bọn hắn làm mấy cái chức vị.”

Hắn không hỏi lai lịch của những người này, trên thân mỗi người đều có bí mật, có thời điểm truy vấn quá nhiều, ngược lại sẽ gây mất đoàn kết.

Giang Minh được sắp xếp làm Câu Hồn sứ giả, hai người Thiên Hà phân biệt là Nhật Dạ Du Thần, phụ trách tuần tra trị an, mỗi tháng đều có bổng lộc nhất định.

Không chỉ có như thế, Huyền Lão Hắc Đế còn đặc biệt cho phép bọn hắn miễn phí đổi một môn công pháp.

Công pháp của Thiên Hà cũng có phần sau, Thông U liên tục cân nhắc, cuối cùng quyết định chuyển tu công pháp Hoàng Tuyền nhất mạch.

Giang Minh kiên trì đi con đường của bản thân, một lòng tôi luyện kiếm đạo.

Sau khi sắp xếp xong chức vụ của mỗi người, Hắc Đế để Lục Khiêm lưu lại.

“Đúng rồi, đoạn thời gian này ngươi cẩn thận một chút, Trụ Tuyệt thành chủ sống lại, tuyên bố muốn tìm ngươi để gây sự, có phải cầm đồ vật gì của hắn hay không?”

“Có, ngày đó Câu Ly Thần Vương giáo huấn gia hỏa này, ta đã cầm túi trữ vật của hắn, có lẽ là vì chuyện này nên mới tìm ta gây phiền phức.”

Nội tâm Lục Khiêm cảnh giác.

Xem ra đối phương cũng không có nói ra sự tình tọa độ, hoặc là không biết mình cầm tọa độ.

Thế nhưng lúc nào người của Ngọc Kinh Sơn và Ngọc Hoàng phái ra cũng có thể tới tìm hắn gây phiền phức.

Nghĩ tới đây, nội tâm Lục Khiêm có cảm giác cấp bách.

Tu vi Hỏa Kiếp vẫn có chút quá thấp. Nhất định phải tìm được Kỳ Luân quốc, lấy đi tài nguyên trong đó, tăng lên tất cả pháp bảo thần thông, ít nhất phải đến Lôi Kiếp mới có lực lượng tự vệ.

Khẳng định đối phương không có tới trả thù nhanh như vậy, phải thừa dịp thời gian nhàn rỗi này hảo hảo chuẩn bị.

"Có cần giúp một tay hay không?"

Huyền Lão Hắc Đế nói.

Nhìn biểu lộ kích động của hắn, đoán chừng lại muốn làm một trận.

"Không, ta dự định thừa dịp thời gian này bế quan một chút."

Đoạn thời gian này Lục Khiêm cũng không muốn trêu chọc thị phi, chỉ muốn yên lặng, hèn mọn phát dục, đề cao thực lực một chút lại nói.

Trong cổ tịch ghi chép: người ở đây thọ ba trăm tuổi, có thọ mộc chi lâm, một cây nghìn mét, nhật nguyệt vì đó mà bị che lấp, sống dưới cây này không bệnh không chết.

Bởi vậy có thể chứng minh tài nguyên ở đây khẳng định rất phong phú.

Cho dù không phải vực ngoại tinh cầu, cũng đáng để Lục Khiêm đi mạo hiểm.

Lục Khiêm từ biệt Huyền Lão Hắc Đế, dẫn đầu đám người trở lại Phong Đô Sơn.

Đi vào chỗ sâu trong kim điện, trước mặt là một viên cầu chu vi mấy chục trượng, tản ra bạch quang nhàn nhạt.

"Ngươi cần khoảng bao nhiêu thời gian để tính ra tọa độ Kỳ Luân quốc?"

Lục Khiêm hướng ánh mắt về phía Đệ Nhất Vô Lượng.

"Hai ngày thời gian, tọa độ này tương đối phức tạp."

Bình thường tọa độ phức tạp hoặc là rất xa, hoặc chính là thiên ngoại thiên tinh cầu.

Nói tóm lại, giá trị rất cao.

Đương nhiên, nguy hiểm cũng sẽ cao theo. Dù sao địa phương nhiều tài nguyên, thì chắc chắn cao thủ cũng sẽ không yếu.

Lục Khiêm thừa dịp hai ngày nhàn rỗi này, làm thêm nhiều chuẩn bị, hai tỷ muội Yêu Nguyệt chỉnh đốn sự vụ Tu La nhất tộc, tạm thời không tách ra được.

Mang theo mấy người Đệ Nhất Vô Lượng này đi là được.

Một bên khác. Trên không trung vạn dặm của thế giới trung tâm, có một tòa hùng thành lẳng lặng trôi.

Trung tâm thành trì là phủ thành chủ. Lúc này, toàn bộ phủ đệ dấy lên một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hậu viện phủ thành chủ.

Hồ nước màu huyết hồng, bốc lên bọt khí ùng ục, thi thể ngâm đến nở tái nhợt phiêu phù ở trong nước.

Theo thời gian trôi qua, nước hồ dần dần trở thành nhạt, thi thể biến thành huyết tương, sau đó trở thành nhạt, biến thành hạt tròn nhỏ đến không thể thấy.

Soạt!

Một nam tử tóc đỏ từ trong huyết trì bay ra.

“Câu Ly Thần Vương, Phong Đô… Thù này không báo, ta thề không làm người.”

Người này chính là Trụ Tuyệt thành chủ.

Ngày đó bị hắn Câu Ly Thần Vương hủy đi nhục thân, chỉ còn nguyên thần chạy trốn ra ngoài, đánh đổi vô số thứ mới sửa chữa phục hồi được nhục thân.

“Trước lấy Phong Đô khai đao.”

Ánh mắt Trụ Tuyệt thành chủ nhìn về phương xa, dường như xuyên thấu qua hư không, nhìn thấy Lục Khiêm trong Âm Cảnh Thiên Cung.

Gần đây phụ thân Ngọc Kinh Sơn Trung Nguyên Tử Quân có việc bế quan, tạm thời không thể tìm Câu Ly Thần Vương gây phiền phức, nên hắn chỉ có thể chọn quả hồng mềm đến bóp. Nếu như đoán không lầm, tọa độ Kỳ Luân quốc hắn là bị gia hỏa này cầm đi.

“Lão đại, lão nhị… Ra đây cho lão tử!”

Hô!

Mấy bóng người xuất hiện ở trước mặt.

“Phát động nhân mạch của các ngươi, toàn lực tìm ra tung tích Phong Đô.”

“Vâng, phụ thân.”

Trong nháy mắt sóng ngầm cuồn cuộn.

Nguy cơ tiến đến nhưng Lục Khiêm vẫn không biết gì. Một ngày này, Đệ Nhất Vô Lượng truyền đến tin tức, đã xác định xong tọa độ. Lục Khiêm đứng ở trước mặt quang cầu, quay đầu nhìn về phía Thiên Hà Thông U.

“Hai người các ngươi đi vào trước tìm kiếm đường.”

Hai người không nói hai lời, liền cẩn thận đi vào.

Chỉ chốc lát sau hai người đi ra lần nữa, bên kia không có dị thường gì.

Lục Khiêm bước vào quang cầu. Thời điểm mở mắt ra, trước mắt là một thế giới hoàn toàn đen như mực, không có một chút ánh sáng.

“Ai?”

Bỗng nhiên, hư không truyền đến thanh âm già nua, tràn đầy phẫn nộ, thiên địa vì thế mà chấn động.

【VIP】 Trùng luyện Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu

Đại thụ cao lớn, bóng cây che lấp mặt trời.

Dường như xung quanh đám người là một khu rừng rậm nguyên thủy.

Thân cây hiện lên màu nâu xám, cây cối thẳng tắp bóng loáng, chỉ có đỉnh chóp mọc ra nhánh cây, lá cây giống như từng cây kim, lóe ra quang mang giống như kim loại.

Những đại thụ này rất cao, lùn nhất cũng có ngàn mét trở lên.

Lục Khiêm hít sâu một hơi, khí tức âm lãnh từ chóp mũi tràn vào trong cơ thể.

“Cẩn thận một chút!”

Lục Khiêm nhắc nhở.

Thiên địa tinh khí nơi này rất nồng đậm, mang ý nghĩa rất có thể sẽ có cao thủ.

Bầu trời không có tinh quang, âm khí nồng đậm, có lẽ là một tiểu thế giới bị phong bế.

Ầm ầm!

Nhắc tới cũng trùng hợp, Lục Khiêm vừa dứt lời, cả vùng chấn động lên, âm phong gào thét, không trung quanh quẩn thanh âm kêu khóc giống người trước khi chết, làm cho lông tóc người ta dựng đứng.

Trong nháy mắt bầu trời trở nên trắng như tuyết.

Đám người vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy không trung lơ lửng vô số Khổng Minh đăng màu trắng.

Bạch quang chính là phát ra từ đây, số lượng Khổng Minh đăng lên tới hàng vạn cái, trong nháy mắt biến cái thế giới này thành ban ngày.

"Không tốt!"

Theo quang mang chiếu xuống chính là một cỗ lực lượng cường đại.

Loại lực lượng này trực tiếp công kích thần hồn, chỉ nhìn một chút liền đau đầu muốn nứt.

Linh hồn đau đớn như bị cắt chém.

Loại cảm giác này giống như là…

"Nguyên Thần lĩnh vực?"

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, sau đó nói với mọi người:

"Trước rút lui đã!"

Không nghĩ tới tiến vào trong lĩnh vực người ta. Đáng tiếc lúc nhận ra đã trễ, dù tốc độ của bọn hắn có nhanh cũng không nhanh bằng tốc độ ánh sáng.

Bạch quang chiếu rọi xuống, đám người nửa bước cũng khó đi. Thần hồn giống như đặt trong hỏa diễm, không ngừng bị thiêu đốt.

"Hai người các ngươi ngăn cản!"

Lục Khiêm nhìn Thiên Hà và Thông U.

"Cái gì?"

Không đợi Thiên Hà kịp phản ứng, lão đã phát hiện ra thân thể của mình không tự chủ được bay đi, sau đó hóa thân thành nguyên hình, ngăn ở trước mặt mọi người.

Thông U hóa thành U Minh Thiên Xà, thân thể cao lớn che khuất bầu trời, ngăn chặn ánh sáng màu trắng không ngừng rơi xuống.

Lục Khiêm, Giang Minh, Đệ Nhất Vô Lượng phía dưới lập tức cảm thấy thần hồn nhẹ nhõm, loại cảm giác thiêu đốt mãnh liệt kia biến mất không thấy.

"A!"

Lục Khiêm thì vui vẻ, còn hai người lại phải thừa nhận toàn bộ thống khổ, nhưng bọn hắn không thể quyết định, bởi vì Lục Khiêm khống chế thân thể của bọn hắn.

"A! ! Lục Khiêm ngươi chết không yên lành! Không giữ chữ tín!"

Dòng sông phía trên bầu trời, biến hóa ra hình dạng Thiên Hà.

Gương mặt thống khổ này giống như là ngọn nến cháy không ngừng hòa tan.

"Lão phu chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Tiểu nhân hèn hạ vô sỉ!"

Thông U nghiến răng nghiến lợi.

Lân phiến không ngừng tróc ra, huyết nhục nát rữa. Bọn hắn muốn chạy trốn, thân thể lại bị khống chế.

"Hóa ra ở đây!"

Bốn phương truyền đến một tiếng cười lạnh, tiếp theo là uy áp vô biên.

Ầm ầm!

Không đến một giây, hai người Thiên Hà đã hồn phi phách tán.

Thi thể từ trên bầu trời rơi xuống. Thế nhưng cũng tranh thủ được chút thời gian quý giá cho đám người Lục Khiêm.

"Đi! !"

Lục Khiêm quyết định bước vào pháp trận thật nhanh. Trước khi đợt công kích thứ hai tiến đến, truyền tống đến Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Ầm ầm!

Pháp thuật của tồn tại trong nơi sâu xa rơi vào khoảng không, phát ra một một tiếng rống phẫn nộ. Không ngờ trong đạo tràng của hắn lại có một đám côn trùng ngoại lai.

Tiếp theo, ánh sáng chiếu rọi mỗi một ngóc ngách trong địa phương đen trắng này, đáng tiếc không phát hiện cái gì.

Một bên khác, đám người Lục Khiêm xuất hiện. Lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, hủy đi trận pháp, phòng ngừa tồn tại thần bí kia thông qua quang cầu tiến đến.

"Nguy hiểm thật…"

Lúc này nội tâm Lục Khiêm mới thả lỏng một hơi.

Quả thật tìm kiếm Tinh Thần tràn đầy nguy cơ. Căn bản không biết địa phương đến có bao nhiêu nguy hiểm, vận khí của bọn hắn vẫn còn may, nghe nói có vài môn phái vừa ra liền bị diệt sạch.

"Hô, đây chính là lực lượng của cao thủ Nguyên Thần sao, khó có thể tin được."

Giang Minh cảm thán, không thể tin được vừa rồi mình vẫn còn sống, loại cảm giác vô lực kia thật là kinh khủng. Trước mặt loại áp lực cường đại kia, một thân bản lĩnh này không khác gì con kiến.

“Đúng vậy, có lẽ tu vi người này so không bằng được Huyền Lão Hắc Đế, nhưng cũng là Nguyên Thần uy tín lâu năm.”

Lục Khiêm suy tư một phen.

Có lẽ những Khổng Minh đăng vừa rồi là lĩnh vực của cao thủ thần bí kia.

“Hủy xong chưa?”

Lục Khiêm nhìn Đệ Nhất Vô Lượng đang luống cuống tay chân ở một bên.

“Cơ bản xong rồi, lần này lỗ lớn.”

Đệ Nhất Vô Lượng thở dài nói.

Pháp trận vừa mở ra liền không cách nào đóng lại, nếu như cưỡng ép dỡ bỏ, kết cấu bên trong sẽ bị phá hư, năng lượng Tinh Thần Ngọc Tiết mất đi cũng sẽ không bù lại.

Nói cách, khác chuyến này không chỉ không mò được cái gì, ngược lại còn tổn thất một trăm triệu.

“Không sao.”

Lục Khiêm nhìn thi thể ở một bên, theo thứ tự là Thiên Hà và Thông U.

“Ha ha, vận khí hai gia hỏa này không tốt.”

Giang Minh cười tà một tiếng.

【VIP】 Trùng luyện Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu(2)

Nhìn thi thể hai người kia, tâm tình cũng không tệ. Hắn biết rõ Lục Khiêm thu nhận hai người cũng không có mục đích gì tốt, phong cách xử sự của Lục Khiêm, Giang Minh rất rõ ràng.

Thu lưu hai người kia cũng không phải là để bọn hắn đến hưởng phúc, cho nên lão cũng rất phối hợp diễn kịch với hai người, chỉ là không nghĩ tới báo ứng lại tới nhanh như vậy.

Lần thứ nhất chấp hành nhiệm vụ đã bị cao thủ giết chết.

"Đáng tiếc, cứ tưởng rằng có thể lợi dụng lâu dài."

Lục Khiêm đã tính toán xong, thời điểm bình thường bọn hắn giúp mình kiếm tiền, lúc vào phó bản sẽ thay mình xông pha chiến đấu.

Đáng tiếc mới ra trận một lần, đã biến thành hai cỗ thi thể, hoàn toàn không có tác dụng phát triển vốn có.

"Ha ha, ngươi quá xấu rồi."

Giang Minh nói xong, liền thay đổi giọng nói:

"Lời ấy sai rồi, nói như thế nào thì vừa rồi bọn hắn cũng cứu nhóm chúng ta một mạng, xem như có giá trị. Còn nữa, không phải thi thể cũng có thể lợi dụng sao?"

"Ồ?"

Lục Khiêm lập tức hiểu ra, hắn nhìn thi thể Thiên Hà, lại nhìn dòng sông quanh Bắc Âm Phong Đô Sơn, và cự xà quấn quanh trên ngọn núi.

Đột nhiên nghĩ đến một ý tưởng tuyệt diệu.

Có lẽ có thể lợi dụng phế vật một chút.

Cường độ Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu không tệ, nhưng có một khuyết điểm.

Hành động của Trường Xà Và Thiết Cẩu không có bố cục, hoàn toàn thiên về chiến thuật biển người.

Nếu đụng phải tu sĩ cùng cấp còn tốt, chiến thuật biển người có thể một kích tất sát.

Nếu đụng phải cường địch như Huyết Phù Đồ, có thể sẽ rơi vào tiêu hao chiến, tiêu hao vô số pháp lực của mình, dù có thắng cũng phải trả giá vô cùng nặng nề.

Nếu để bọn hắn làm thủ lĩnh, hẳn là sẽ tốt hơn rất nhiều. Ví dụ như chế tác thi thể Thông U thành thủ lĩnh bầy rắn. Bản thể Thiên Hà có thể coi như con sông hộ thành xung quanh kim cung, ngay dưới gầm cầu Hoàng Tuyền Nại Hà, còn thần hồn sẽ là thủ lĩnh Thiết Cẩu.

"Ta bế quan một trận, các ngươi tiếp tục sửa chữa phục hồi pháp trận."

Lục Khiêm nói với những người khác.

"Đúng rồi, lần này pháp trận đặt ở Tu La Huyết Động."

Kỳ Luân quốc quá nguy hiểm, Lục Khiêm dự định đưa Phong Đô Sơn đi qua, cho nên không thể thả pháp trận ở trong đó.

Hơn nữa, đặt ở trong Tu La tiểu động thiên, cũng có hai tỷ muội hỗ trợ trông nom.

Ba người tâm linh tương thông, lúc cần thiết truyền tin tức sẽ rất nhanh.

“Vâng, đại nhân!”

Đệ Nhất Vô Lượng nói.

Nói xong, Lục Khiêm liền bế quan trùng luyện Địa Ngục Trường Xà Thiết Cẩu.

Một bên khác, Trụ Tuyệt thành chủ cũng âm thầm phát động thế lực tìm kiếm tin tức của Lục Khiêm.

Câu Ly vương triều.

Thần Môn thành.

Nơi đây nằm trong thủ bộ, cách đạo tràng của Lục Khiêm không quá xa.

Trên đường lớn có một chiếc xe ngựa đi tới. Mấy người hành thương quần áo lộng lẫy, xuống xe ở trước mặt tửu quán. Tất cả có ba người, trong đó có một người đầu tóc hơi đỏ nhạt, hình dạng âm nhu. Nếu như Lục Khiêm ở đây, sẽ phát hiện ra người này có chút tương tự Cảnh Quang.

Người này chính là Nhị thiếu chủ Cảnh Quang.

“Thiếu chủ, đây chính là nơi Phong Đô quản hạt, tại hạ đã sai người thăm dò được, hình như gần đây hắn đang bế quan.”

“Bế quan?”

Cảnh Quang tự lẩm bẩm, trong lòng như có điều suy nghĩ, rồi chợt cười lạnh một tiếng.

“Hừ, không phải là định vị tọa độ chứ.”

Có thể người khác không biết, nhưng làm con trai Trụ Tuyệt thành chủ. Hắn biết rõ có thể tọa độ Kỳ Luân quốc đã bị gia hỏa Lục Khiêm cầm đi.

Lần này Lục Khiêm bế quan, vừa vặn chứng minh suy nghĩ của bọn hắn.

"Nghe nói ngươi cũng có làm ăn ở Âm Cảnh Thiên Cung và Câu Ly vương triều? Lát nữa điều tra giúp ta xem người này ở đâu."

"Tuân mệnh."

Hai người giả bộ như đang nói chuyện phiếm, nhưng trên thực tế lại là đang bàn bạc, làm sao ở trên thổ địa của hai đại phái này, giết chết một vị cường giả không thua gì Ngũ Đấu Linh Quân.

Sự tình Lục Khiêm chém giết Huyết Phù Đồ, đã truyền khắp tất cả các đại thế lực.

Để cho người ta biết rõ Âm Cảnh Thiên Cung lại có thêm một cường giả Lôi Kiếp.

Thế nhưng khiến cho mọi người kinh ngạc chính là, người gọi là Phong Đô này cũng không có kế thừa tất cả của Huyết Phù Đồ, ngược lại giao cho hai người vô danh.

Đương nhiên, bất kể là Âm Cảnh Thiên Cung hay là ngoại nhân, cũng coi Phong Đô là tồn tại cấp bậc Ngũ Linh Quân để đối đãi.

Thậm chí có người gọi hắn là Lục Linh Quân.

Một vài môn phái không thân thiết với Âm Cảnh Thiên Cung lắm, thì gọi hắn là Lục Ma Vương.

Bình thường thế nhân đều gọi cao thủ Âm Cảnh Thiên Cung là Ma Vương.

Dù sao ở trong mắt thế nhân, loại môn phái có liên hệ cùng quỷ thần như Âm Cảnh Thiên Cung này, chỉ nghe danh tự cũng đã cảm thấy có chút tà ác.

Ngoại trừ Nhị thiếu chủ ra, còn có hai đứa con trai khác cũng tiếp nhận nhiệm vụ này.

“Nghe cho kỹ đây, đừng cho đại ca và tam đệ ta biết.”

Mục đích lần này của Nhị thiếu chủ, chính là muốn tìm ra tung tích Lục Khiêm, sau đó thông qua pháp thuật tiếp dẫn phụ thân tới xử lý người này.

【VIP】 Trùng nhập bí cảnh

Vì muốn biểu hiện nhiều hơn trước mặt phụ thân, đương nhiên không thể để cho mấy huynh đệ khác biết được.

Trụ Tuyệt thành chủ quá hấp dẫn người khác chú ý, nếu tự mình tới sẽ rất dễ bị phát hiện.

Thế là bọn họ chạy tới đánh tiên phong.

Sự tình ngày đó Trụ Tuyệt thành chủ bị Câu Ly Thần Vương dùng tay không bóp nát đã thành trò cười của thiên hạ.

Tạm thời không động được Câu Ly Thần Vương, thì ít nhất cũng phải lấy đầu Phong Đô rửa sạch nhục nhã.

Dù sao tất cả sỉ nhục cũng đều do Phong Đô mang tới.

Ngoài thành, phủ đệ Phong Đô.

Trong mật thất lơ lửng một khối ngọc lớn cỡ bàn tay, dường như trên đó có thổ nhưỡng và bóng người nhỏ bé như con kiến.

Đây là Bắc Âm Phong Đô Sơn. Bên trong địa ngục vô biên đen như mực, dãy núi chập trùng, âm phong cuồn cuộn. Hàng ngàn hàng vạn ngọn núi hùng vĩ giống nhau như đúc.

Lúc này, Lục Khiêm đứng phía dưới một ngọn núi trong đó. Trước mặt có một con rắn quấn quanh ngọn núi này. Con rắn này còn lớn hơn mấy phần so với trường xà. Hơn nữa đôi mắt hiện lên màu u lục.

“Thông U bái kiến đại nhân.”

Xoạt!

Tại chỗ nổi lên một trận yêu phong.

Trường xà biến thành dáng vẻ Thông U, ba quỳ chín lạy với Lục Khiêm, sắc mặt cung kính, nhưng hơi có một tia khô khan, không có linh động như ngày xưa.

"Ừ, đứng lên đi."

Lục Khiêm gật đầu, nhìn Thông U từ trên xuống dưới.

Hiệu quả không tệ, lợi dụng một điểm linh tính còn dư lại trên người Thông U, gọt đi những ký ức khác, chỉ để lại kinh nghiệm chiến đấu, chế tạo ra một tên thủ lĩnh trường xà như thế.

Lục Khiêm lệnh cho Thông U rời đi, sau đó phi thân đến trung tâm ngọn núi càng lớn hơn ở gần đó.

Đỉnh núi có một tòa kim cung.

Xung quanh kim cung là dòng sông hình khuyên, một đạo Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều bắc ngang hai bên bờ. Dòng sông phía dưới không còn là trang trí, mà đã tản ra một loại khí tức không hiểu.

Xuyên thấu qua nước sông trong veo, thỉnh thoảng có thể thấy được một gương mặt thống khổ lóe lên một cái rồi biến mất.

Đây là Thiên Hà, dòng sông từ vô số sinh linh vĩnh viễn không siêu sinh tạo thành.

Có con sông này ở đây, bình thường sẽ không bị ngoại nhân tấn công vào.

Hơn nữa Thiên Hà chân linh còn có thể điều khiển thiết cẩu. Bắc Âm Phong Đô Sơn lại cường đại hơn mấy phần. Đối với chiến Huyết Phù Đồ tốn không ít công phu, nếu như lại đối chiến một lần, chỉ sợ có thể nhẹ nhõm cầm xuống.

Cùng lúc đó Đệ Nhất Vô Lượng lại truyền tin tức tới.

“Đại nhân, pháp trận đã xây xong.”

Bên trong bóng mờ hiện lên thân ảnh một người.

Xây dựng lại trận pháp tốn một cái Tinh Thần Ngọc Tiết. Toàn thân trên dưới Lục Khiêm không có một khối Ngọc Tiết.

“Ngày nào đó ngươi báo cho Yêu Nguyệt, bảo nàng đi quỷ thị đổi một chút Tinh Thần Ngọc Tiết ra.”

Cũng may hắn vơ vét được không ít Pháp Tiền từ Nam Linh vực. Tài sản của mấy người cộng lại, cũng đến năm sáu triệu gì đó. Trên lý thuyết Tinh Thần Ngọc Tiết giá trị một trăm triệu Pháp Tiền, nhưng thực tế giá trị còn cao hơn, bình thường ở Hắc Thị phải tốn ít nhất một triệu hai Pháp Tiền mới có khả năng mua được.

“Trước tiên đổi năm cái, nếu thực sự không đủ, lại bảo Yêu Nguyệt hỗ trợ một chút.”

Lục Khiêm suy nghĩ, bổ sung lần nữa.

“Vâng.”

Tiếp theo, hai người đi ra Bắc Âm Phong Đô Sơn, một đường bay đến Tu La Điện, tiến vào huyết sắc Tu La Động Thiên. Hai nữ đã sớm chờ ở một bên.

“Bái kiến lão gia.”

“Ừm.”

Lục Khiêm gật đầu, đi vào trận pháp trước mặt.

Pháp trận đã mở ra, một viên quang cầu lơ lửng giữa hư không, quang mang màu trắng sữa phát tán ra xung quanh.

“Đại nhân, tại hạ đã neo định tọa độ một lần nữa, sẽ không truyền tống đến địa phương như lần trước, thế nhưng vẫn nên cẩn thận, sau khi đi qua lập tức ẩn tàng pháp trận, nếu không lại bị người phát hiện.”

Bình thường lĩnh vực của cao thủ Nguyên Thần rộng đến ngàn dặm.

Đệ Nhất Vô Lượng dời tọa độ đến một điểm cách đó hai ngàn dặm.

Hẳn là sẽ không bị người phát hiện.

"Giang Minh đâu?"

Lục Khiêm đảo mắt nhìn xung quanh.

"À, gần đây Giang Minh đại nhân bị đả kích, điên cuồng làm nhiệm vụ, hắn nói không đi, chờ tu vi cao một chút lại nói."

Giang Minh nhìn trúng một môn tuyệt thế kiếm thuật, tất cả công pháp Âm Cảnh Thiên Cung đều cần cống hiến, vừa vặn nhân cơ hội này, ra ngoài giao thủ cùng tu sĩ ở đây, tôi luyện kiếm đạo một chút.

"Cũng tốt."

Lục Khiêm nói.

Giang Minh là người vô cùng tự phụ, trước kia còn là Tướng Liễu chín đầu đã cực kỳ trương dương bá đạo, sau khi trở thành Kiếm Chủ, thủ đoạn càng trở nên cường ngạnh.

Mặc kệ đi đến nơi nào, đều trở thành tồn tại nòng cốt.

Bây giờ đi vào thế giới trung tâm, lại biến thành tiểu thấu minh, chỉ một đạo khí thế của cao thủ Nguyên Thần đã dọa cho hắn không động đậy được.

"Được rồi, tự ta đi vào."

Lục Khiêm nói với Đệ Nhất Vô Lượng:

"Khai mở pháp trận đi, ta tự mình đi."

Tự mình đi qua, trực tiếp sử dụng Thất Thập Nhị Biến sẽ không dễ dàng bại lộ.

Nếu không bị người phát hiện, sẽ lại phải dỡ bỏ pháp trận, lãng phí một viên Tinh Thần Ngọc Tiết.

Lục Khiêm dặn dò mọi người trông coi bên ngoài pháp trận, sau đó bước vào bên trong quang cầu.

Xoạt!

Thời không đảo ngược, âm dương nghịch loạn.

【VIP】 Thi quốc

Trong nháy mắt trước mắt xuất hiện cảnh vật.

Lục Khiêm liền biến hóa thành một con côn trùng, sau đó quang cầu nhanh chóng biến mất.

Làm xong tất cả, Lục Khiêm mới rảnh dò xét cảnh tượng xung quanh, vẫn là rừng cây lá kim thẳng tắp.

Dường như toàn bộ thế giới đều là loại cây này.

Đây chính là thần thụ có thể khiến cho người ta không chết không bệnh.

"Không đúng."

Nếu như là thần thụ, tại sao Lục Khiêm không cảm giác được loại có ích kia, ngược lại cảm thấy vô cùng âm hàn.

Lục Khiêm hóa thân thành côn trùng, chậm rãi bay đến dưới cây.

Căn cứ truyền thuyết nói, ở dưới cây này sẽ không bệnh bất tử.

Nhưng bây giờ Lục Khiêm đi tới phía dưới, hoàn toàn không cảm nhận được loại dấu hiệu để cho người ta không bệnh bất tử kia.

Ngược lại cảm giác được một loại khí tức cực độ âm hàn. Loại âm khí này vô khổng bất nhập, cho dù là cảnh giới như bây giờ của Lục Khiêm, cũng không cách nào chống cự băng hàn. Âm khí băng hàn theo các lỗ chân lông tiến vào cơ thể, chậm rãi ảnh hưởng các một bộ phận bên trong. Giống như

muốn âm tính hóa người ta, hoặc là nói biến thành thứ không phải nhân loại.

"Chẳng lẽ đây chính là không lão bất tử?"

Nếu như là vậy, vậy truyền thuyết cũng có một phần là thật.

Quanh năm suốt tháng sống dưới loại hoàn cảnh này, thân thể sẽ bị âm khí làm đông cóng đến mất đi hoạt tính, huyết nhục và thần hồn cũng bắt đầu trở nên quỷ quái.

Sẽ không dễ dàng sinh bệnh, mà cũng không chết được.

Dù sao cũng thoát ly nhục thể phàm thai, trên cơ bản sẽ không xảy ra bệnh hoặc là chết già, có thể sống một đoạn thời gian rất dài.

Oanh!

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng ầm vang, dường như đại địa chấn động một cái.

Ánh sáng trắng giống như thủy ngân tiết ra, mang đến cho cái thế giới băng lãnh này một tia nhu hòa. Lục Khiêm ngẩng đầu, tưởng rằng lại có cao thủ thần bí tới. Nhìn kỹ mới phát hiện không phải. Hóa ra là ánh trăng treo lên cao.

Ken két…

Lúc này, dưới mặt đất truyền đến tiếng vang nhỏ xíu, thổ địa phía trước nứt ra từng đống đất nhỏ, giống như là có đồ vật gì đó phá đất mà lên.

Xoạt!

Chỉ thấy không biết bao nhiêu bóng người phá đất mà lên.

Phần lớn khuôn mặt những người này hiện lên màu trắng, đen, xám, xanh, ngũ quan dữ tợn, hình dạng kinh khủng.

"Cương thi?"

Lục Khiêm biến thành côn trùng nhìn thấy cảnh này, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Không đúng, đây không phải cương thi.

Mà là các loại thi.

Có Huyết Thi hút no máu người, dáng vẻ gần giống như người bình thường, chỉ khác sắc mặt hơi nhạt một chút.

Còn có Hãn Thi dáng vẻ mập mạp, bên ngoài làn da phủ lên một tầng dầu trơn màu xanh, dầu trơn bên ngoài thân thể tên là "Hãn thanh", chính là một loại dược vật khiến người chết mọc lại da thịt.

Bì Thi không có nội tạng, Giáp Thi mọc ra giáp trụ, Mộc Thi đầu nhân loại thân thể bằng gỗ, các loại Yêu Thi luyện thành từ nhân loại dị dạng.

Các loại cương thi thiên hình vạn trạng, cũng có thể nhìn thấy trong đám này.

Đám cương thi nhìn trăng tròn to như cái đấu trên bầu trời, không ngờ duỗi thẳng hai tay, sau đó bái lạy một cái.

Cương thi Bái Nguyệt!

Trong đầu Lục Khiêm xuất hiện một từ ngữ như thế.

Hóa ra những đồ vật này đều là cương thi. Truyền thuyết nói cũng rất đúng, đúng là cương thi không bệnh bất tử. Nhìn đến đây, Lục Khiêm cũng hiểu ra tất cả. Có lẽ những cây cối này là một loại âm thụ nào đó, giống như là cây hòe, Dong Thụ vân…vân.

Khả năng trước kia có người đi qua nơi này, sau đó truyền đi truyền lại, cuối cùng truyền thành một cái tiên cảnh không lão bất tử.

Lục Khiêm cẩn thận đi lên phía trước. Cái thế giới này ngoại trừ côn trùng ra, không có vật sống gì khác. Nếu vừa rồi biến thành đồ vật khác, chắc chắn đã bị lộ tẩy.

"Theo lý thuyết cương thi phải hút máu, nơi này không có người sống, vậy cương thi sinh tồn như thế nào?"

Lục Khiêm hơi nghi hoặc một chút.

Càng đi vào sâu trong rừng rậm, hình thái cương thi càng trở nên hoàn chỉnh, hình dạng kỳ quái. Đại bộ phận cương thi bay trên không trung, mặt xanh nanh vàng, ma khí um tùm.

Đây là Phi Cương, tên như ý nghĩa chính là cương thi biết phi hành.

Tu vi Phi Cương căn cứ đạo hạnh khác nhau mà biến hóa.

Bình thường năm trăm năm sẽ là Đạo Cơ, hai ngàn năm là Đan Kiếp.

Hạn mức cao nhất thì Lục Khiêm không biết rõ.

Trên Phi Cương là Bạt. Đây là tồn tại gần như ma, có được thần thông không thể tưởng tượng nổi.

Bạt cấp thấp nhất cũng có tu vi Nguyên Thần.

Rất nhanh, phía trước rộng mở sáng sủa. Cự mộc che trời biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một tòa sơn mạch màu xám.

Toàn bộ sơn mạch trước mắt được cấu thành từ đá hoa cương màu xám, kiểu dáng có chút giống ngọn núi sụp đổ.

Hai bên ngọn núi có dòng sông bao quanh.

Sông này hiện lên màu u lục, tản ra nguyệt hoa tinh khí nồng đậm.

Hai bên bờ sông mọc đầy Dong Thụ uốn lượn dữ tợn, thân cây màu nâu đen mọc ra u cục hình đầu người, cái mũi hơi

khuếch lên, giống như đang hô hấp.

Ánh trăng chiếu xuống, gió nhẹ lướt qua.

【VIP】 Thi quốc(2)

Chạc cây vang lên tiếng xào xạc, cái bóng phản chiếu lên mặt đất, giống như quỷ vật đang giương nanh múa vuốt.

Mặt người biểu lộ vẻ thống khổ. Rễ Dong Thụ rủ xuống, nhỏ nhất cũng bằng cánh tay.

Lúc này, một con Phi Cương rơi xuống. Đi đến trước mặt một cái rễ, hé miệng, lộ ra răng nanh sắc nhọn.

Răng rắc!

Hung hăng cắn một cái lên trên rễ cây, huyết dịch chảy ra, cương thi hung hăng hút lấy huyết dịch, mặt người trên thân cây phát ra tiếng thét chói tai.

Vừa thấy cảnh này, Lục Khiêm liền hiểu ra, hóa ra đây mới là lương thực của đám cương thi.

Hai bên bờ sông mọc đầy Dong Thụ, rất nhiều cương thi ăn ở phía dưới gốc cây.

Trên bãi cát đặt vô số quan tài đen như mực.

Nắp quan tài không đậy lại, từng thi thể cứng ngắc nằm trong quan tài. Miệng thi thể mở rộng, một cây Huyết Sắc Linh Chi từ trong miệng nhô ra.

Huyết Sắc Linh Chi hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, tuy nhìn rất kinh khủng, nhưng dược tính lại vô cùng kinh người, tản mát ra mùi hương kì lạ.

“Quan Tài Khuẩn!”

Lục Khiêm lập tức nhận ra vật này.

Quan Tài Khuẩn là một loại dược tài vô cùng quý giá.

Trước khi chết thi thể ăn quá nhiều bổ dược không cách nào tiêu hóa hết, lắng đọng lại ở trong thể nội không tan, sau khi chết hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, hình thành một đóa Quan Tài Khuẩn như thế.

Thời gian càng dài càng quý giá.

Nhìn tình hình sinh trưởng của những Quan Tài Khuẩn này, thấp nhất cũng phải năm trăm năm trở lên.

Thật sự là thần dược hiếm có. Chưa cần nói đến tài nguyên, chỉ cần bán những Quan Tài Khuẩn này đi cũng có thể khiến cho mình phát tài rồi.

Lục Khiêm tiếp tục đi lên phía trước, bỗng nhiên trong lòng truyền đến một cảm giác nguy hiểm, trực giác nói cho hắn biết không thể đi tiếp nữa. .

Đi tiếp nữa chính là chết.

Khả năng nơi này là nơi ở của tên cao thủ thần bí kia.

Nếu bước lại gần sẽ tiến vào lĩnh vực của người ta, bị phát hiện là không thể tránh khỏi. Càng đến gần, Lục Khiêm càng phát hiện tinh khí của con sông này có chút kinh người.

Có điểm giống như là Tinh Khí bản nguyên. Nếu như là vậy, giá trị của nó sẽ rất cao. Đáng tiếc một mình không giải quyết được. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền xoay người lại, muốn trở về tính cách.

Rống! ! !

Lúc này, bờ sông truyền đến một tiếng rống vang vọng bốn phương.

Lục Khiêm xoay người lại nhìn.

Chỉ thấy bên bờ sông có một người mặc áo xanh, mặt đỏ mọc ra răng nanh, dáng vẻ giống như viên hầu. Trong nháy

mắt tiếng rống phát ra, sắc trời liền ảm đạm xuống, tất cả ánh trăng hình thành cột sáng hội tụ ở trên người hắn.

"Bạt?"

Nơi đây không nên ở lâu, Lục Khiêm quay người rời đi, thừa dịp không có ai trở lại vị trí pháp trận.

Vừa bước ra Yêu Nguyệt đã tiến lên chào hỏi.

"Lão gia, thám tử truyền đến tin tức, có người nghe ngóng tin tức của lão gia."

"Ai?"

Lục Khiêm hỏi.

"Một vài tiểu thương nhân, Giang Minh tiên sinh đã câu hồn một người trong đó, vẽ lại chân dung chủ tử sau màn."

Nói xong, Yêu Nguyệt mở quyển trục trong tay ra.

Lục Khiêm nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, cười nói:

"Hóa ra là gia hỏa này, trước tiên không nên đánh rắn động, tiếp tục theo dõi."

Xem ra Trụ Tuyệt thành chủ đã khôi phục lại rồi.

"Ta đi bái kiến một người trước."

Vừa dứt lời, Thân ảnh Lục Khiêm chậm rãi biến mất.

Thiên Trung thành.

Trường Nhạc cung.

Huyền Lão Hắc Đế ngồi xếp bằng ở trong đại điện. Hai mắt nhắm nghiền, hô hấp thổ nạp. Từng sợi tinh khí nhỏ bé theo hô hấp chảy khắp toàn thân.

Sau ba hơi thở, Huyền Lão Hắc Đế mở hai mắt ra.

"Quá ít, quá ít."

Những tinh khí này là Tinh Khí bản nguyên.

Cường độ thế giới trung tâm quá cao, căn bản không có khả năng bóc ra toàn bộ bản nguyên của nó.

Bình thường Huyền Lão Hắc Đế dựa theo mấy canh giờ đặc biệt, hấp thu Tinh Khí bản nguyên tản mát ra.

Nhưng quá trình này quá chậm, hơn nữa cũng quá ít, không có bất cứ tác dụng gì đối với lão bây giờ.

"Sợ là lão tiểu tử này đang tìm sơ hở của ta đây."

Lão ngẩng đầu nhìn phương xa, ánh mắt thâm thúy.

Phương hướng chính là Nê Hoàn cung.

Âm Cảnh Thiên Cung và đại bộ phận thành thị kết hợp với nhau đoạt cơ nghiệp Câu Ly vương triều, vô duyên vô cớ đào xuống một khối quyền hành lớn của người ta.

Lấy tính cách của Câu Ly Thần Vương, chắc chắn sẽ không đơn giản nén giận.

Hai người ngoài mặt nhìn như nước sông không phạm nước giếng, nhưng lại âm thầm đọ sức với nhau.

Đây chính là tranh đâu không phải ngươi chết thì chính là ta vong, cho nên không thể qua loa được.

Khiến cho Huyền Lão Hắc Đế lo lắng chính là, thời gian không đứng về phía lão.

Câu Ly Thần Vương có một tòa tiểu Tinh Thần.

Mà tu vi bản thân lão cũng không sánh bằng Câu Ly Thần Vương, kéo dài như thế, sớm muộn cũng sẽ bị đối phương tìm ra phương pháp phá giải.

Việc cấp bách bây giờ chính là tìm đủ tài nguyên, hoàn thành kiến thiết động thiên trong thể nội. Như thế mới là cửu an chi đạo.

Đông đông đông!

Lúc này, có thuộc hạ bên ngoài gõ cửa.

“Vào đi!”

Huyền Lão Hắc Đế nhướng mày, tại sao thời điểm này lại có người tới.

“Đại nhân, Phong Đô đại nhân cầu kiến.”

“Phong Đô?”

Lông mày Huyền Lão Hắc Đế nhíu lại, như có điều suy nghĩ cười nó:

“Rốt cuộc cũng đến, bảo hắn tiến vào đi.”

【VIP】 Bất lão khuẩn

Thuộc hạ không hiểu ra sao rời đi, chỉ chốc lát sau thân ảnh Lục Khiêm đã xuất hiện ở trước đại điện.

“Bái kiến cung chủ, tại hạ có chuyện muốn báo cáo.”

“Ồ? Chuyện gì?”

Huyền Lão Hắc Đế nghi hoặc.

“Tại hạ có tọa độ Kỳ Luân quốc.”

Lục Khiêm chậm rãi nói lại ngọn nguồn sự tình, bao gồm cả chuyện người và sự vật mình gặp phải bên trong Kỳ Luân quốc.

“Ha ha, rốt cục ngươi cũng chịu nói ra.”

Huyền Lão Hắc Đế cười dài nói.

Đúng là lúc đầu lão không biết Lục Khiêm đã lấy được tọa độ.

Nhưng Trụ Tuyệt thành chủ nôn nóng tìm hắn như vậy, không thể không khiến người ta liên tưởng.

Sự tình đấu giá tọa độ Kỳ Luân quốc trước đây cũng không phải quá bí mật.

“Tự vệ, tự vệ mà thôi.”

Lục Khiêm cười xấu hổ một tiếng.

“Ngươi làm rất đúng, rất nhiều chuyện không phải độc chiếm mới chính xác, đầu tiên cân nhắc năng lực của mình, không nói trước ngươi có thể lấy được nó hay không. Cho dù lấy được, thì bảo vệ nó như thế nào? Lão phu khinh thường

cướp đoạt đồ vật của tiểu bối, nhưng những người khác thì sao?"

Đương nhiên sự tình này có thể giữ bí mật được.

Nhưng người hữu tâm chỉ cần nghe ngóng một chút liền biết rõ bí mật Kỳ Luân quốc.

Ngộ nhỡ Trụ Tuyệt thành chủ không làm gì được Lục Khiêm, vì quá tức giận, nói ra tất cả mọi chuyện thì sao.

Đến lúc đó mọi người đều biết, Lục Khiêm mới có tu vi Hỏa Kiếp, làm sao có thể bảo vệ nó?

Hơn nữa làm sao có thể biết rõ chủ nhân tọa độ này, không làm thêm một cái tọa độ mới, rồi bán cho người khác.

Đây đều là nguy hiểm.

Thật ra Lục Khiêm đều đã cân nhắc đến những nguy hiểm này.

Dưới tình huống không có thực lực bảo vệ Kỳ Luân quốc, hắn vẫn lựa chọn hợp tác với Huyền Lão Hắc Đế, nhưng có điều kiện.

"Cung chủ, tài nguyên Kỳ Luân quốc không nhiều, ta hi vọng có thể phân chia cùng ngài, đây là lãnh địa thuộc về nhóm chúng ta độc chiếm."

Nếu như giao cho Âm Cảnh Thiên Cung khai phá, dựa vào nội tình thiên cung, rất dễ dàng chiếm được nơi đây.

Thế nhưng như vậy cũng có ý nghĩa phải chia cho rất nhiều người, lợi ích liền mất đi rất nhiều.

Hoặc là mấy người hùn vốn, biến thành lãnh địa tư nhân, người khác muốn kiếm một chén canh đều phải được mình đồng ý, hoặc là giao nộp phí tổn nhất định.

Ví dụ như Tu La Động Thiên của Huyết Phù Đồ chẳng hạn.

Có thể mở ra cho người Âm Cảnh Thiên Cung, thế nhưng phải bỏ ra năm trăm vạn Pháp Tiền.

"Có thể, ta chỉ cần một bộ phận Tinh Khí bản nguyên để đột phá Động Chân là đủ, cái khác ta chỉ cần ba phần."

Nói đến đây, Huyền Lão Hắc Đế tiến lên vỗ vỗ bả vai Lục Khiêm, cười nói:

"Làm không tệ, vậy mà còn có thể nhớ tới ta , chờ ta đột phá Động Chân ta sẽ bảo kê ngươi."

"Ha ha, đa tạ cung chủ."

Lục Khiêm cũng vỗ bả vai Huyền Lão Hắc Đế.

Lợi ích có thể xúc tiến quan hệ giữa người với người, cũng chỉ có quan hệ lợi ích mới đáng tin nhất.

Chỉ cần không ngừng duy trì lợi ích, vậy sẽ không có đạo lý phản bội.

Sắc mặt Huyền Lão Hắc Đế khôi phục như thường, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói:

"Ngươi mới vừa nói đến Quan Tài Khuẩn? Lớn cỡ đầu người, còn có thể tự động thổ nạp thiên địa tinh khí?"

"Đúng thế, ta nhìn thấy chính là dáng vẻ này."

"Vậy thì không phải là Quan Tài Khuẩn, đây là Bất Lão Khuẩn, có chừng bao nhiêu?"

Hai mắt Huyền Lão Hắc Đế tỏa sáng.

"Đầy khắp núi đồi."

Lục Khiêm nói ra câu nói này, ngay cả Huyền Lão Hắc Đế cũng có chút đứng ngồi không yên.

“Nhiều như vậy? Lần này phát tài rồi.”

Bất Lão Khuẩn được xếp vào Thiên Cương bảng.

Phàm nhân sử dụng có thể gia tăng tuổi thọ lên ba trăm sáu mươi năm năm.

Trong quá trình này, không lão không tử.

Cho dù bị thương, chỉ cần không phải vết thương trí mạng đều có thể khôi phục trong nháy mắt.

Tu sĩ ăn vào, thể phách chuyển hóa thành bất lão chi thể.

Miễn dịch tất cả trớ chú huyết ô chi thuật, trong nháy mắt phục hồi thương thế, không có chỗ yếu.

Thần hồn nhiễm một điểm dương tính, sẽ có tác dụng lớn đối với việc về sau tiến vào Nguyên Thần.

Phải biết rằng Nguyên Thần pháp vực, chính là sau khi Nguyên Thần hoàn dương có khả năng tạo ra.

Đương nhiên, những vật này cũng có khuyết điểm.

Một khi sử dụng, thân thể sẽ theo không ngừng mộc hóa theo thời gian.

Nếu không phải như vậy, giá trị còn có thể cao hơn.

“Một đóa Bất Lão Khuẩn ngàn năm, giá trị khoảng một ngàn vạn. Nếu như số càng cao hơn, giá trị vẫn còn có thể tăng.”

Rốt cục Lục Khiêm cũng biết rõ vì sao tìm kiếm vực ngoại Tinh Thần sẽ kiếm tiền như thế.

Khả năng rất nhiều đồ vật cực kỳ hiếm thấy ở thế giới trung tâm, lại là cỏ dại ven đường ở Tinh Thần khác.

Với số lượng khắp nơi khắp núi là Bất Lão Khuẩn này, đủ để cho mình tu luyện thật lâu.

Khiến pháp thuật thần thông và pháp bảo tăng lên trên mọi phương diện một lần cũng không có vấn đề gì.

“Việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền lên đường, ta thay ngươi giải quyết người này.”

Huyền Lão Hắc Đế kích động.

Căn cứ miêu tả của Lục Khiêm.

Có lẽ tu vi gia hỏa kia cũng chỉ là Nguyên Thần.

Nếu như là Nguyên Thần vậy thì dễ làm.

Dưới tình huống cảnh giới ngang nhau, Huyền Lão Hắc Đế tự nhận là vô địch.

“Không gấp, vẫn quá mạo hiểm, ta cảm thấy Kỳ Luân quốc không có đơn giản như vậy.”

Lục Khiêm trầm tư một lát.

“Ta có một cái biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Chúng ta có thể để người Trụ Tuyệt thành đến dò đường, Trụ Tuyệt thành chủ muốn tìm ta trả thù, vậy chúng ta sẽ để hắn thay chúng ta tìm kiếm đường, thế nhưng cần cung chủ hỗ trợ.”

“Cái này tốt.”

【VIP】 Hạn Bạt

Huyền Lão Hắc Đế mặc kệ cái gì mà Ngọc Kinh Sơn Trung Nguyên Tử Quân.

Người không cần thể diện thiên hạ vô địch, vì sao Âm Cảnh Thiên Cung có cơ nghiệp lớn như vậy, cũng không có mấy cao thủ Động Chân có dũng khí ngấp nghé, chính là bởi vì lão không bám vào một khuôn mẫu nào.

Nếu như tu vi đối phương quá mạnh, lão sẽ tạm lánh phong mang, sau đó tìm cơ hội lần lượt đánh giết đệ tử và thế lực lạc đàn của bọn hắn.

Bồi dưỡng thế lực địa phủ quỷ sai, đảo loạn trật tự thế gian.

Lấy một đổi một, thẳng đến khi đối phương khuất phục nhận thua mới thôi.

Chắc chắn người bình thường không thể giết được lão, căn bản không dám động thủ.

Đặc biệt là lần này Câu Ly Thần Vương lật xe, hung danh của Huyền Lão Hắc Đế càng vang dội.

Hai người ăn nhịp với nhau.

"Đúng rồi, lát nữa ngươi dời pháp trận đến Thần Môn thành, ta sẽ giúp ngươi ẩn giấu trận pháp."

Kế hoạch của Lục Khiêm rất đơn giản.

Trước dẫn dụ Trụ Tuyệt thành chủ tới, sau đó lại dùng thủ đoạn kéo hắn đến Kỳ Luân quốc.

Sau đó phong bế pháp trận, xem gia hỏa này chiến đấu với cao thủ thần bí, ngồi ngư ông thủ lợi là đủ.

Phương pháp rất đơn giản, nhưng khi thực hiện vẫn có độ khó nhất định.

Tu sĩ Nguyên Thần không phải người ngu, ngay cả trận pháp truyền tống cũng không biết.

Cho nên cần Huyền Lão Hắc Đế đến hỗ trợ. Khi hắn đã cảm thấy có thể thực hiện, vậy thì xác suất kế hoạch này thành công có ít nhất tám phần.

Chắc chắn Trụ Tuyệt thành chủ muốn giết mình. Chỉ cần hắn đi vào pháp trận, tất cả đều dễ nói chuyện.

Thần Môn thành.

Trong mật thất Nhị thiếu chủ Cảnh Quang ở. Trong mật thất có một cái quang kính lơ lửng. Trong kính rõ ràng là cảnh tượng Phong Đô phủ cách đó không xa.

"Xác định Phong Đô ở trên núi?"

Nhị thiếu chủ nhìn về phía thương nhân bên cạnh.

"Đương nhiên, chính tai tiểu nhân nghe được, tuyệt đối không sai."

Phong Đô phủ không cho ngoại nhân ra vào, thế nhưng chỉ sợ người hiểu rõ Phong Đô phủ nhất chính là bọn hắn. Bọn hắn tổng kết ra một cái quy luật.

Mỗi lần Phong Đô trở về, phủ đệ sẽ trắng trợn thu mua các loại vật liệu.

Lần này cũng không ngoại lệ.

"Được."

Nghĩ tới đây, Nhị thiếu chủ bóp nát một tấm ngọc phù.

Ngọc phù hóa thành vô số huỳnh quang, tiêu tán mất. Một lát sau, hư không chậm rãi ngưng tụ ra một thân ảnh. Người

này hai mắt đỏ thẫm, phía sau có hai cánh màu trắng. Đây là chân thân Nhật Thần Vũ Nhân của Trụ Tuyệt thành chủ.

"Người đã tìm được chưa?"

Sắc mặt Trụ Tuyệt thành chủ trầm như nước.

"Bẩm phụ thân, đã tìm được người, chính là ở đây."

Nhị thiếu chủ vội vàng chỉ vào phủ đệ phía trên.

"Huyền Lão Hắc Đế ở đâu?"

Lần này đi ra, Trụ Tuyệt thành chủ không muốn gây chuyện thị phi.

Sau khi giết Lục Khiêm sẽ đi, không muốn ở lại sinh thêm sự cố.

"Huyền Lão Hắc Đế còn ở Thiên Trung thành, ngày hôm qua thám tử nói Huyền Lão Hắc Đế tổ chức hội nghị tại Trường Nhạc cung."

"Rất tốt."

Vừa dứt lời, Trụ Tuyệt thành chủ liền biến mất tại chỗ. Lấy tu vi Nguyên Thần hậu kỳ của hắn, giết chết một tên Hỏa Kiếp chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Trụ Tuyệt thành chủ bí mật bay về phía động phủ của Lục Khiêm.

Khi đi tới phía trên động phủ.

"Nhận lấy cái chết đi! !"

Hai mắt Nhật Thần Vũ Nhân Chân Thân bắn ra hỏa diễm. Hỏa diễm đỏ thẫm giống như giòi trong xương, nhanh chóng lan ra bốn phía. Thái dương chân hỏa nóng rực đốt cháy vạn vật, Phong Đô phủ phía dưới bị san bằng tại chỗ.

Chuyện này còn chưa kết thúc.

Hỏa diễm trong mắt tán đi, thay vào đó bắn ra hai đạo bạch quang.

Bạch quang hội tụ thành Thái Dương Kích, toàn thân tỏa sáng!

Oanh!

Thái Dương Kích rơi xuống như lưu tinh, hung hăng nện lên Phong Đô phủ.

Đại địa chấn động, lấy địa phương rơi xuống làm trung tâm, khe nứt lan tràn ra ngàn dặm.

Sóng nhiệt quét sạch bốn phương, ngàn dặm tiêu thổ.

Thái Dương Kích đâm sâu xuống phía dưới ba ngàn trượng. Dưới nền đất dẫn phát từng đợt bạo tạc, địa chấn vẫn còn tiếp tục. Nhất cử nhất động đều có thể dẫn phát thiên tai, hậu hoạn vô tận, đây chính là Nguyên Thần Tinh Quân.

Làm xong những chuyện này, Trụ Tuyệt thành chủ lại khôi phục chân thân.

Thời điểm muốn rời đi, chợt thấy một đạo bóng người lách mình tiến vào pháp trận.

"Hả?"

Trụ Tuyệt thành chủ trông thấy đây là thân ảnh của Phong Đô.

Tại sao mệnh tên này lại cứng như vậy? Lão nhìn thoáng qua xung quanh, vẫn chưa có người nào kịp phản ứng, pháp trận lại sắp đóng lại, thừa dịp cơ hội này, lấy đi tính mạng hắn mới là đúng. Nếu lần này vẫn thất thủ, như vậy sẽ không còn mặt mũi sống nữa.

Xoạt!

Vừa nghĩ vậy, trong nháy mắt pháp trận gần đóng lại, lão liền tiến vào bên trong.

"Đây là! ! !"

Trụ Tuyệt thành chủ nhìn lối đi tối thui, và cảm giác trời đất quay cuồng, không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Đây không phải trận pháp truyền tống phổ thông, mà là Tinh Thần pháp trận.

Mặc dù tính chất không khác nhau lắm, nhưng đối phương che giấu như thế, chắc là có âm mưu.

Trụ Tuyệt thành chủ giẫm lên mặt đất, xung quanh là bất lão thụ che trời.

Nơi này mang đến cho lão một cảm giác rất kỳ quái.

"Chẳng lẽ là Địa Ngục?"

Trụ Tuyệt thành chủ nghĩ đây là tiểu Tinh Thần của Âm Cảnh Thiên Cung, hoặc là đại động thiên.

Thế nhưng nhìn lại không giống.

"Lớn mật! Côn trùng từ đâu tới!"

【VIP】 Hạn Bạt (2)

Hư không truyền đến một tiếng gầm thét. Tiếp theo, bỗng nhiên bầu trời đen như mực sáng lên. Vậy mà có vô số Khổng Minh đăng bay lên.

Quang mang chiếu rọi mọi chỗ, tất cả sự vật trở nên lóng lánh như kim quang.

Ban đầu không khí có chút yên tĩnh an lành, nhưng hiện tại Trụ Tuyệt thành chủ lại cảm thấy có chút kinh khủng.

"Nguyên Thần? Không nghĩ tới Âm Cảnh Thiên Cung còn có Nguyên Thần khác, đây chính là lực lượng các ngươi ẩn tàng sao?"

Trụ Tuyệt thành chủ cười nhẹ một tiếng, sau đó biến hóa ra chân thân, hóa hình Nhật Thần Vũ Nhân.

Ầm ầm!

Thái Dương chân hỏa vô tận lan tràn ra bốn phía.

Bạch quang nhanh chóng rút đi. Một bộ phận Khổng Minh đăng bị biển lửa hủy diệt.

"Hạng người giấu đầu lòi đuôi, lẩn trốn thì có gì là tài ba? Có dũng khí ra đọ sức!"

Thanh âm của Trụ Tuyệt thành chủ quanh quẩn bốn phương, đinh tai nhức óc.

"Ha ha! Tốt, hi vọng lát nữa ngươi đừng hối hận."

Rống!

Một tiếng kêu như long như sói như vượn truyền khắp bốn phương.

Răng rắc răng rắc!

Ngàn vạn cương thi phá đất chui lên. Một bộ phận cương thi phóng lên trời, mở ra miệng lớn dính máu. Phun ra một ngụm huyết ô.

Đây là Huyết Thi, huyết thủy mà Huyết Thi phun ra có thể ăn mòn tất cả pháp bảo.

Còn có Phi Thi phun ra khí độc, phun ra ma hỏa. Những thi thể này liều chết tiến vào pháp vực của Trụ Tuyệt thành chủ. Mặc cho Thái Dương chân hỏa đốt cháy thân thể của mình, vẫn bất chấp xông lên.

Trụ Tuyệt thành chủ cầm Thái Dương Kích trong tay, một kích hạ xuống, quét sạch một mảng lớn, giết người như thái thịt.

Số lượng cương thi quá nhiều, nhất thời không cách nào giải quyết triệt để.

Thế nhưng pháp vực của cao thủ Nguyên Thần có thể hấp thu năng lượng từ hư không vô tận, chiến thuật biển người không có tác dụng.

Trên thân cây bên ngoài ngàn dặm, có một con côn trùng đen như mực bám vào chạc cây nhìn chiến đấu ở phương xa.

Trên lưng con côn trùng này còn chở một miếng đất nho nhỏ.

Đây là Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Bên trong Phong Đô. Nguyên thần Lục Khiêm và Huyền Lão Hắc Đế đứng cùng một khối. Huyền Lão Hắc Đế dò xét xung quanh, cảm thán nói:

“Cái đồ chơi này của ngươi thật sự là không tệ, mặc dù không có cấm chế, nhưng hơn hẳn pháp bảo cấm chế.”

Pháp bảo cũng có thể không có cấm chế, dù sao cũng không phải là tất cả pháp bảo đều cần Thiên Cương Địa Sát tế luyện.

Nhưng phương thức tế luyện như vậy, sẽ khiến cho độ khó và vật liệu gia tăng lên rất nhiều. Khi hai người đang nói chuyện trên trời dưới đất, bên ngoài truyền đến tiếng nổ mãnh liệt. Ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là con Bạt giống như hầu tử kia chiến đấu với Trụ Tuyệt thành chủ thành một khối.

"Phần thắng của ai lớn hơn?"

Lục Khiêm hỏi.

"Phần thắng của Trụ Tuyệt Thành chủ lớn hơn, người này không đơn giản, Huyết Truyền Ngọc Hoàng Phái là Nhật Thần Vũ Nhân, ngoại trừ Thái Dương Kích, còn có Thái Dương Chân Kính thần bí. Mặc dù số lượng cương thi rất nhiều, nhưng bị Thái Dương chân hỏa khắc chế. Ồ! Đây là Hạn Bạt, lần này nói không chính xác rồi, Trụ Tuyệt thành chủ còn có sáu phần thắng."

Huyền Lão Hắc Đế có chút bất ngờ.

Hạn Bạt không đơn giản.

Xuất thế liền dẫn phát thiên hạ đại hạn, nếu như đạo hạnh cao một chút, Thái Dương chân hỏa cũng không tạo thành bất cứ tổn thương gì đối với hắn.

Dù vậy, Huyền Lão Hắc Đế vẫn cho rằng phần thắng của Trụ Tuyệt thành chủ lớn hơn.

"Thái Dương Chân Kính thật sự lợi hại như vậy sao? Có thể bù đắp được mấy chục vạn cương thi?"

Lục Khiêm có chút hoài nghi.

Tu vi Hạn Bạt không yếu, lại thêm mấy chục vạn cương thi giúp đỡ, hơn nữa còn là sân nhà.

Dù sao cũng không thua được.

Ầm!

Thái Dương Kích đâm lên người Hạn Bạt, bắn ra một trận tia lửa, Thái Dương chân hỏa cũng không có tác dụng đối với Hạn Bạt.

Ngược lại có một cỗ lực lượng nóng rực phản phệ trở về, suýt chút nữa khiến Trụ Tuyệt thành chủ buông thần kích ra. Cùng lúc đó, ánh sáng của Khổng Minh đăng cũng công phá pháp vực và Thái Dương chân hỏa bên ngoài thân.

Chiếu rọi ở trên người, thần hồn lập tức truyền đến cảm giác như đao cắt, Trụ Tuyệt thành chủ suýt hôn mê bất tỉnh.

"Pháp vực thật âm độc."

Trụ Tuyệt thành chủ vừa nhìn đã nhận ra Khổng Minh đăng luyện chế từ hồn phách người.

Cương thi không có hồn phách, hồn phách dư thừa dùng để chế tạo Khổng Minh đăng.

Sở dĩ thần hồn cảm thấy nóng rực, là bởi vì oán niệm của những hồn phách này.

Oán niệm cường đại đến trình độ nhất định, sẽ không đơn giản là ý niệm nữa, mà là tồn tại có thể ảnh hưởng đến hiện thực.

Không thể không nói người này thật sự rất ngoan độc. Người trong này vĩnh viễn không siêu sinh, ngay cả thi thể và linh hồn đều không buông tha.

Trụ Tuyệt thành chủ cảm giác thần hồn của mình đang chậm chạp tiêu tán.

"Đáng ghét, đây là ngươi ép ta! !"

"Pháp bảo! !"

Trụ Tuyệt thành chủ hét lớn một tiếng.

Li! ! !

Hư không quanh quẩn một tiếng rít gào bén nhọn.

Một con thần điểu nhìn như phượng hoàng, toàn thân ánh vàng, đỉnh đầu có mặt trời treo cao, tắm rửa trong chân hỏa phá không bay tới.

Ánh mắt thần điểu linh động, lóe ra ánh sáng nhân tính hóa. Sau đó quanh quẩn trên không trung một vòng, đầu đuôi nối vào nhau hình thành vòng tròn.

Lại là một trận hào quang sáng chói hiện lên, biến thành một chiếc gương.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thế giới hắc ám sáng như ban ngày, giống như mặt trời mọc.

【VIP】 Thái Dương Chân Kính, Thạch Thi đẫm máu và nước mắt(2)

Vô số cương thi đau đớn kêu lên, trên người toát ra khói trắng. Có vài cương thi đạo hạnh thấp, thân thể đao thương bất nhập giống như là nước nóng tưới vào băng tuyết, lập tức bị hòa tan. Hạn Bạt nhìn thấy vật này, bỗng nhiên con ngươi co rụt lại, rất rõ ràng nó cũng biết uy lực của nó.

“Chết dưới Thái Dương Chân Kính cũng coi như là tam sinh hữu hạnh của ngươi.”

Trong nháy mắt Thái Dương Chân Kính xuất hiện, Trụ Tuyệt thành chủ liền thay đổi dáng vẻ.

Mặt người thân chim, đầu đội tiêm mạo quan màu vàng ròng. Hai cánh mở ra, ngực trang trí đầy vảy xăm, phần đuôi hiện lên hình quạt. Đầu trở nên thần thánh như Phượng Hoàng.

Nói xong, tâm niệm Trụ Tuyệt thành chủ hơi động.

Thái Dương Chân Kính đã ngưng tụ ra một đạo kim quang sáng chói. Quang mang chiếu xuống khiến đám người không mở được mắt.

Oanh!

Cột sáng màu vàng bắn ra. Cột sáng rộng mười trượng, dài mười dặm. Lực cản không khí cũng không ngăn được tốc độ của kim quang.

Hư không không tiếp nhận được lực lượng cường đại như thế, lập tức vỡ ra vô số khe hở đen như mực.

Vô số hắc khí dâng lên!

Thiên tầm chi thụ phía dưới nhao nhao ngã xuống.

Cày ra vô số khe rãnh.

Oanh!

Tốc độ kim quang rất nhanh, không đợi Hạn Bạt kịp phản ứng, đã trực tiếp đi qua thân thể hắn.

Vị trí Hạn Bạt đứng trước đó không còn vật gì, ngay cả một điểm tro bụi cũng không có lưu lại. Dư thế của kim quang không giảm, bay thẳng vào thương khung.

"Lực lượng này… Kinh khủng như vậy."

Lục Khiêm kinh ngạc nói.

Lực lượng này như muốn chọc thủng thương khung.

Oanh!

Kim quang bắn về phía màn trời đen như mực. Theo một tiếng nổ chói tai vang lên, không ngờ bầu trời thật sự xuất hiện một cái lỗ thủng.

Bên ngoài lỗ thủng là hư không vô ngần. Huyền Lão Hắc Đế và Lục Khiêm đều có chút không dám tin, không nghĩ ra màn trời đen như mực là giả.

Bởi vì thương khung bị phá ra lỗ thủng, cộng thêm hư không vô ngần không có không khí, nên một cỗ lực hấp dẫn cường đại đánh tới, hình thành vòi rồng, hút tất cả sự vật trên đại địa về phía hư không.

"Thì ra là thế, đây là Ám Tinh, thú vị."

Huyền Lão Hắc Đế nhìn ra chân tướng. Cái gọi là Ám Tinh chính là thế giới bên trong Tinh Thần. Nó hoàn toàn khác với Tinh Thần, người nơi này sinh sống trong Tinh Thần, bởi vì tương đối phong bế, nên tài nguyên vẫn rất nhiều.

“Lần này nguy rồi, chúng ta trốn xa một chút.”

Huyền Lão Hắc Đế nhướng mày, nhìn về phía Lục Khiêm.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Khiêm nghi hoặc.

“Phần lớn Ám Tinh đều không phải là tự nhiên, mà là có người kiến tạo, lão phu không cho rằng gia hỏa Hạn Bạt này có thể tạo ra một cái Ám Tinh như thế.”

Mắt Huyền Lão Hắc Đế sáng như đuốc, nhìn về phía tòa sơn mạch ở phương xa.

Nhìn đến đây, cuối cùng Lục Khiêm cũng hiểu ra ý tứ của Huyền Lão Hắc Đế.

Nói cách khác Hạn Bạt cũng không phải chủ nhân nơi đây.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm hóa thân thành côn trùng lại bay khỏi chiến trường.

Một bên khác, Trụ Tuyệt thành chủ cũng chú ý tới dị dạng của cái thế giới này.

“Ồ? Lại là giả.”

Trụ Tuyệt thành chủ thu hồi Thái Dương Chân Kính, khôi phục nguyên dạng, khuôn mặt so vừa rồi tái nhợt đi rất nhiều, xem ra cái thần khí này tiêu hao rất lớn.

Hạn Bạt vừa chết, các cương thi khác cũng không đủ gây sợ nữa.

Trụ Tuyệt thành chủ liên hệ những âm thụ này với cương thi bất lão bất tử, giống như bắt được một điểm đầu mối. Nơi đây không phải là lãnh địa của Âm Cảnh Thiên Cung. Rất có thể một màn vừa mới là Lục Khiêm cố ý dẫn dụ tới.

Mặc kệ như thế nào, đã tới thì không có đạo lý tay không mà về.

Trụ Tuyệt thành chủ vừa đi vừa giết.

Đồng thời không ngừng thu Thiên Tầm thụ vào trong túi trữ vật, lỗ thủng trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn, không có bất ngờ gì xảy ra, cái địa phương này sẽ bị hủy diệt. Khe hở từ trăm trượng ban đầu biến thành ngàn trượng.

"Haiz! Vì sao luôn có vài người cứ khăng khăng muốn chết?"

Bỗng nhiên, hư không truyền đến một tiếng thở dài.

Thanh âm già nua này giống hệt như lúc đám người vừa mới đi vào. Lúc đầu ba người tưởng rằng là thanh âm của Hạn Bạt, không nghĩ ra lại là của một người hoàn toàn khác.

Lúc này, sơn mạch to lớn cách đó không xa bắt đầu chấn động. Tro bụi đá vụn rơi xuống, cây cối thực vật sụp đổ.

Lục Khiêm chú ý tới toà sơn mạch to lớn này, từ xa nhìn sang, giống như là một cự nhân đang nằm.

Giờ phút này, cự nhân sắp thức tỉnh.

"Cái này…",

Trụ Tuyệt thành chủ lập tức quay người, hai cánh chấn động, bắn ra.

Người này tuyệt không phải người lương thiện, chạy là thượng sách!

Phương hướng của hắn là hư không vô ngần.

Không có truyền tống trận, vậy thì bay đến hư không vô ngần, bản thân lão có pháp bảo vượt qua.

"Muốn chạy sao?"

Lúc này cự nhân đã hoàn toàn đứng lên.

Người này cao hai vạn trượng, đầu đội trời, làn da màu nâu xám không ngừng rơi xuống, lộ ra thân thể xanh biếc như phỉ thúy. Thân thể xanh như bích ngọc, hiện lên trạng thái bán trong suốt, xuyên thấu qua da thịt ngọc thạch, còn có thể trông thấy lục phủ ngũ tạng phân biệt là ngũ hành chi sắc. Càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, hai mắt xanh như bảo thạch của người này không ngừng chảy ra tiên huyết.

"Song mục khấp huyết, thoát thai hoán cốt!"

"Thạch Thi!"

Trong Bắc Âm Phong Đô Sơn, hai người Huyền Lão Hắc Đế và Lục Khiêm trăm miệng một lời.

Thạch Thi là một loại đặc biệt nhất trong cương thi.

【VIP】 Xích Nguyệt Luyện Hồn, Đại Phá Diệt chùy

Trước khi cao thủ chết đi phục dụng dược vật, dùng bí pháp đóng chặt kinh mạch toàn thân, phong bế huyết dịch lưu động, kiềm chế pháp lực và thần hồn.

Bày ra một loại trạng thái 'không hề bận tâm, thân như bàn thạch'.

Một khi mở ra loại phương pháp tu luyện này, tu sĩ sẽ không cách nào khống chế nhục thân của mình, thẳng đến thời gian kết thúc.

Loại phương pháp này tên là Trung Âm Thiền, hay còn gọi là Bàn Thạch Thiền.

Bình thường một lần là mười năm. Mười năm công thành viên mãn, dấu hiệu là hai mắt khấp huyết, tiến tới thoát thai hoán cốt. Mỗi một lần tiến hành Trung Âm Thiền, đều sẽ thoát thai hoán cốt một lần.

Càng về sau thời gian càng dài, độ khó càng cao. Chỗ tốt của phương pháp này là không cần độ kiếp. Chỉ cần không ngừng tham thiền là đủ.

Từ trạng thái thạch nhân này nhìn lại, tọa thiền chi đạo cũng không thấp, thân thể đã hóa ngọc.

Thạch Thi bình thường căn bản không sánh bằng. Tay phải Thạch Thi ngăn chặn cửa động, không cho Trụ Tuyệt thành chủ rời đi.

"Muốn chạy sao?"

Một bàn tay của Thạch Thi trực tiếp đập Trụ Tuyệt thành chủ xuống.

Oanh!

Thân hình Trụ Tuyệt thành chủ nhanh chóng rơi xuống, nện vào lòng đất mấy trăm trượng. Khói lửa tràn ngập, đá vụn văng khắp nơi. Chờ khói lửa tán đi, thân hình Trụ Tuyệt thành chủ lại xuất hiện trên mặt đất.

"Ha ha, không gì hơn cái này, lão tử còn tưởng rằng ngươi là Động Chân cơ."

Trong lúc Trụ Tuyệt thành chủ nói chuyện, thân hình cũng không ngừng biến ảo, biến thành hình thái điểu thú nhân thân.

Sau đó giơ Thái Dương Kích lên.

Xoạt!

Kích như lưu tinh, vạch phá thương khung. Lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đánh trúng lồng ngực giống như phỉ thúy của Thạch Thi.

Đinh!

Thái Dương Kích chỉ đâm vào lồng ngực phỉ thúy được một phần ba, Thái Dương chân hỏa nóng bỏng nối đuôi nhau tiến vào. Thạch Thi hơi dùng sức, quang mang xanh biếc lóe lên, Thái Dương Kích bị bắn ra ngoài.

Vết thương này so với thân thể cao lớn của Thạch Thi không bằng muỗi đốt.

Thạch Thi dùng một tay chặn thương khung, một tay khác giao chiến với Trụ Tuyệt thành chủ rất nhuần nhuyễn, Trụ Tuyệt thành chủ hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Chỉ dùng một tay, đã khiến đối phương không có chút lực chống đỡ nào.

Theo thời gian trôi qua, Trụ Tuyệt thành chủ càng đánh nội tâm càng kinh ngạc.

Thân thể tên Thạch Thi trước mắt này vô cùng cứng rắn, thậm chí có thể nói là kim cương bất hoại, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Bất kể dùng loại phương pháp gì, cũng không thể gây tổn thương cho hắn mảy may.

Hai người Lục Khiêm thì tọa sơn quan hổ đấu. Cả nửa ngày Huyền Lão Hắc Đế không nói lời nào, bỗng nhiên mở miệng:

"Lão phu biết người này là ai rồi."

"Ai?"

"Thần Đạo Nhân, người này xuất thân từ thế giới trung tâm, là cao thủ cùng thời đại với ta, am hiểu cản thi. Ta vốn cho rằng hắn đã chết trong trong trận chiến Tam Mục Nhân rồi, không nghĩ tới hắn lại trốn ở chỗ này."

"Khả năng nguồn gốc bộ thân thể kia là từ bản mệnh cương thi của hắn, Hoang Ma."

Hoang Ma là một cái Thạch Thi.

Nếu như đoán không sai, Thần Đạo Nhân tu luyện chính là Âm Thế Kỳ Kinh, nên dùng phương pháp thay mận đổi đào, cướp đoạt đạo hạnh Hoang Ma, biến mình thành Thạch Thi.

Tránh né ở chỗ này mấy vạn năm, trải qua không biết bao nhiêu lần khấp huyết thoát thai, khẳng định đạo hạnh đã tinh thâm hơn so với dĩ vãng.

"Lần này có trò hay để nhìn rồi."

Huyền Lão Hắc Đế cười nói. Nơi đây giàu Tinh Khí bản nguyên âm tính.

Có lẽ là thứ Thần Đạo Nhân dùng để tiến vào Động Chân chi cảnh, nhưng không nghĩ tới có khách không mời mà đến.

Tạo hóa trêu ngươi. Lão ở một bên ngồi ngư ông đắc lợi, hẳn là cơ hội tiến vào Động Chân rơi vào trên người lão rồi.

Oanh!

Lúc này, Thái Dương Chân Kính bắn ra một đạo kim quang sáng chói. Lần này Thần Đạo Nhân không tránh né, tay phải nắm lại, kim quang nổ bắn ra, nện một quyền về phía cột sáng. Nhìn thấy Thần Đạo Nhân lựa chọn cứng đối cứng, khóe miệng Trụ Tuyệt thành chủ hiện lên một nụ cười.

Quá ngây thơ rồi.

Khả năng lão gia hỏa này bế quan quá lâu, không biết rõ Thái Dương Chân Kính đại biểu cho cái gì. Thái Dương Chân Kính chính là trấn sơn chi bảo của Huyết Truyền Ngọc Hoàng Phái. Kính này có sáu trọng cấm chế viên mãn, đồng thời đã vượt qua một lần thiên kiếp, tạo thành pháp bảo huyễn hình. Cái gọi là pháp bảo huyễn hình, là chỉ pháp bảo có linh trí cụ tượng hóa.

Linh khí lột xác thành pháp bảo, sẽ sinh ra linh trí. Pháp bảo có trí thông minh nhất định, có thể phán đoán tốt xấu tự động hộ chủ. Pháp bảo tối cao có sáu trọng cấm chế, sau khi lục trọng viên mãn có thể độ kiếp giống như nhân loại.

Pháp bảo thành công vượt qua thiên kiếp sẽ sinh ra huyễn hình.

Cũng chính là thần điểu vừa rồi. Có thể nói Thái Dương Kim Quang do Thái Dương Chân Kính phát ra là đại danh đỉnh đỉnh.

Trụ Tuyệt thành vốn ở vực ngoại hư không. Mà trong hư không, không có giây phút nào là không có lưu tinh loạn thạch. Một vài loạn thạch thể tích nhỏ có thể dùng làm pháp

trận phòng ngự. Nếu như thể tích quá lớn, ví dụ như ba ngàn trượng trở lên, như vậy sẽ có khả năng nguy hại đến Trụ Tuyệt thành.

【VIP】 Xích Nguyệt Luyện Hồn, Đại Phá Diệt chùy(2)

Thời điểm này sẽ cần đến Thái Dương Chân Kính ra tay. Dưới một kích, thiên thạch phi hồi yên diệt tại chỗ. Kính này có rất nhiều khuyết điểm, nhưng không sợ nhất chính là cứng đối cứng.

Oanh!

Nắm đấm đánh trúng kim quang. Hai đạo lực lượng tấn công, sóng chấn động vô hình quét ra.

Những nơi đi qua đều bị lật tung. Kim quang quá mức loá mắt, không nhìn thấy tình huống trong chiến trường.

Trong Bắc Âm Phong Đô Sơn. Mi tâm Lục Khiêm Nguyên Thần nứt ra con mắt thứ ba, quét nhìn một vòng.

"Thần Đạo Nhân thắng."

Huyền Lão Hắc Đế lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy.

"Không nằm ngoài dự đoán, tuy Thần Đạo Nhân là Cản Thi, nhưng bản lĩnh tự thân cũng không thấp, năm đó lão hoành hành ngang dọc là dựa vào Đại Phá Diệt Thần Chùy, đây là một trong những môn quyền pháp cao cấp nhất thiên hạ, một quyền rơi xuống, đại địa trầm luân."

Khói lửa tán đi, nhìn thấy Thần Đạo Nhân hoàn hảo không chút tổn hại, con ngươi Trụ Tuyệt thành chủ co rụt lại, không đợi lão kịp phản ứng.

Bầu trời lại hiện ra vô số Khổng Minh đăng. Khổng Minh đăng ngưng tụ thành một khối, chẳng biết từ lúc nào ánh đèn

đã biến thành màu huyết hồng. Vô số Khổng Minh đăng tụ tập thành một khối, giống như huyết nguyệt treo cao trên bầu trời.

Xích Nguyệt Luyện Hồn! !

Đây mới là pháp vực của Thần Đạo Nhân. Quang mang màu đỏ chiếu lên người Trụ Tuyệt thành chủ. Thân thể Trụ Tuyệt Thành chủ chấn động, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin.

Lão cảm giác thần hồn của mình đang không ngừng hòa tan giống băng tuyết.

Loại xu thế này càng lúc càng nhanh, đồng thời không thể nghịch, bất kể dùng loại phương pháp nào, cũng không thể chống cự quang mang ăn mòn mình.

Trong nháy mắt Trụ Tuyệt thành chủ sững sờ, Thạch Thi không buông tha cơ hội này, nện một kích Đại Phá Diệt Thần Chùy xuống.

Dưới áp lực cường đại quyền phong hóa thành thực chất, hình thành kết tinh màu trắng.

Không gian xung quanh Trụ Tuyệt thành chủ bị khóa định. Mắt thấy sắp phải táng thân ở chỗ này, hai mắt lão đỏ thẫm, chảy ra tiên huyết.

“Lão tử chết cũng muốn kéo ngươi làm đệm lưng! !”

Ầm! !

Thái Dương Kích bị lão bẻ gãy.

Vô cùng vô tận Thái Dương chân hỏa càn quét bốn phía.

Oanh!

Chân hỏa tràn vào Thái Dương Chân Kính. Mặt kính giống như là pháo hoa, điên cuồng phun ra kim quang. Phần lớn kim quang chiếu lên người Thần Đạo Nhân, còn lại bay lên trời.

Oanh!

Bầu trời vỡ ra một vết rách to lớn. Lần này lỗ thủng cũng không chịu nổi, bắt đầu xuất hiện sụt lún. Cương thi trên đất bị hút vào hư không vô ngần, hoặc là bị đông cứng, hoặc là thân thể bị chân không chen ép thành thây khô, lang thang vô định, thẳng đến tận cùng thế giới.

"Khốn kiếp! !"

Thần Đạo Nhân như muốn rách cả mí mắt.

Không ngờ gia hỏa này lại muốn hủy đi tâm huyết cả đời hắn. Không chỉ có Thiên Tầm thụ và cương thi, mà tinh khí toàn bộ thế giới cũng đang không ngừng xói mòn.

Oanh!

Thần chùy rơi xuống, Trụ Tuyệt thành chủ phi hồi yên diệt tại chỗ. Tiếp theo Khổng Minh đăng bay lên trời, xích mang hóa thành thực chất, biến thành hổ phách màu đỏ, tạm thời ngăn chặn lỗ hổng trên thương khung. Sau đó Thần Đạo Nhân tốn thêm một phen công phu, tu sửa lại, cuối cùng vá lại toàn bộ lỗ thủng.

Sau khi làm xong tất cả, sắc mặt Thần Đạo Nhân tái nhợt.

Hôm nay vẫn chưa hoàn toàn sửa xong, nhưng vấn đề đề không lớn.

Chỉ cần mình hấp thu toàn bộ Tinh Khí bản nguyên, cái địa phương này bị hủy cũng không sao.

Bản nguyên tinh khí nơi đây tên là Tiên Thiên Thi Âm U Ma Khí. Thuộc về bản nguyên âm tính, hẳn là có thể hấp thu toàn bộ.

Nghĩ tới đây, Thần Đạo Nhân chậm rãi nằm xuống, tiếp tục tiến hành một lần khấp huyết thoát thai cuối cùng.

Dòng sông u lục bên cạnh không ngừng toát ra hơi nước, hơi nước không tiến vào thân thể của lão.

Lão vẫn không biết tính nghiêm trọng khi giết chết Trụ Tuyệt thành chủ. Trụ Tuyệt thành chủ vừa chết, nhất định sẽ kéo Trung Nguyên Tử Quân tới.

Đến lúc đó, cũng không phải là lão có thể đối phó.

"Phong Đô, hẳn là Bắc Âm Phong Đô Sơn ngươi có thể hoành độ hư không đúng không?"

"Có thể."

"Lát nữa ta ngăn cản người này, thuận tiện cướp đi bản nguyên của hắn. Ngươi dùng Bắc Âm Phong Đô Sơn có thể giả bộ trâu bò bao nhiêu thì giả bộ bấy nhiêu, rất nhanh Trung Nguyên sẽ tới, sau nửa khắc bắt buộc phải rời đi."

"Việc này không nên chậm trễ, ta đếm ba hai một, cùng tiến lên!"

"Được!"

Lục Khiêm không phải hạng người nhát gan.

Khoảng cách từ nơi đây đến pháp trận khoảng ngàn dặm, dưới tình huống quá gấp, chạy tới sẽ không tránh khỏi một trận đại chiến.

Nếu như là một mình Thần Đạo Nhân còn đỡ, mấu chốt là còn một Động Chân Chân Quân như Trung Nguyên Tử Quân.

Nếu như bị Thần Đạo Nhân ngăn chặn, có thể sẽ phải táng thân nơi đây.

Huyền Lão Hắc Đế quyết định đi từ hư không vô ngần là chính xác.

Oanh!

Huyền Lão Hắc Đế dẫn đầu bay ra Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Vừa triển khai pháp vực, đại địa trong chu vi ngàn dặm liền vỡ vụn.

Vô số đá vụn bay lên giữa không trung, trực tiếp nhằm về phía Thần Đạo Nhân đã nằm xuống biến thành sơn mạch.

Oanh!

Bị trọng lực tác dụng, bỗng nhiên cơ thể Thần Đạo Nhân hạ xuống mấy trăm trượng.

【VIP】 Âm tính bản nguyên, vượt qua hư không

Dòng sông u lục xung quanh nổi lên vô số sóng nước. Trong lĩnh vực càng có vạn trượng chân thân của Huyền Lão Hắc Đế. Lão trực tiếp cầm đùi phải Thần Đạo Nhân lên, hung hăng quật ra!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, theo Huyền Lão Hắc Đế nổi lên, đến khi Thần Đạo Nhân bị ném ra ngoài.

Toàn bộ quá trình không đến ba hơi thở. Cùng lúc đó, bầu trời xuất hiện một ngọn núi to lớn. Núi này lấy ngọc làm nền, phía trên là sơ thể trùng điệp.

Trong quần sơn, có vô số trường xà uốn lượn. Cự nhân tay nâng cự sơn, uy nghiêm cái thế. Lúc này, một cỗ hấp lực cường đại từ trên núi truyền đến.

Đột nhiên Bất Lão Khuẩn và Nhân Diện Thụ phía dưới bay lên, tiến vào nội bộ Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Trong đó không thiếu cương thi may mắn còn sống sót.

Nhóm người Thông U Thiên Hà sẽ tự thu dọn những đồ vật này.

Lục Khiêm một mực thu đồ vật. May mắn lúc Huyền Lão Hắc Đế hiện thân đặc biệt tránh khối địa phương này ra, bằng không những bảo vật này đã bị chà đạp hết. Sau khi Huyền Lão Hắc Đế đánh bay Thần Đạo Nhân, liền đưa tay phải ra, dòng sông vừa rồi bị nhổ tận gốc giống như là đai lưng.

Vừa đến Huyền Lão Hắc Đế đã nhìn ra. Dòng sông mới là hạch tâm của thế giới này. Đây cũng là Tinh Khí bản nguyên. Mặc dù không quá phù hợp với công pháp tu hành cùng mình. Nhưng vẫn có thể hấp thu Tinh Khí bản nguyên không phù hợp, chỉ có điều độ khó khi hấp thu cao hơn một chút, lãng phí rất nhiều tinh khí mà thôi.

Chí ít cũng thuộc về âm tính. Hơn nữa bản thân lão chỉ còn kém nửa bước là đột phá Động Chân, đủ để cho lão đột phá đến Động Chân cảnh.

Oanh!

Thời điểm Huyền Lão Hắc Đế cầm lấy đai lưng ngọc, Thần Đạo Nhân cũng phản ứng lại.

"Lớn mật!"

Bỗng nhiên Thần Đạo Nhân đứng dậy. Thần chùy xuyên phá hư không, đột ngột xuất hiện ở bên người Huyền Lão Hắc Đế. Huyền Lão Hắc Đế không né tránh, mà đối lại một quyền.

Quyền đầu cứng như kim cương, mang theo một loại sức đẩy, ngay cả hư không cũng có dấu hiệu co lại.

Oanh!

Một cái là Phá Diệt Thần Quyền, một cái khác là Diêm La kim thân.

Cả hai không ai nhường ai. Trong nháy mắt va vào nhau, dường như toàn bộ thế giới cũng ảm đạm xuống, chỉ còn lại hai thân ảnh cao lớn này. Thế nhưng, khiến cho người ta ngạc nhiên là, hai người giao thủ không sinh ra chấn động quá lớn.

Hai cỗ lực lượng trái ngược triệt tiêu toàn bộ, không có một chút lan tràn ra ngoài.

"Ha ha, Tiểu Thần, còn nhớ lão phu hay không?"

Huyền Lão Hắc Đế rút dòng sông u lục ra, hà khí quấn quanh trên tay giống như là đai ngọc.

“Hóa ra là ngươi? Hắc Quỷ! Để lại mạng chó của ngươi! !”

Thần Đạo Nhân vừa nghe thấy giọng nói đáng ghét này, liền tức giận đánh tới.

Lúc này Khổng Minh đăng dâng lên lần nữa, quang mang màu đỏ chiếu vào trên thân hai người.

Giờ khắc này, Lục Khiêm cảm nhận được cảm giác của Trụ Tuyệt thành chủ.

“Cung chủ! Đi! !”

Thân hình Lục Khiêm nhanh chóng thu nhỏ, tiến vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Oanh!

Ánh mắt Huyền Lão Hắc Đế ngưng tụ, pháp lực tuôn ra, khí thế dâng lên.

Dường như Bắc Âm Phong Đô Sơn bị đồ vật gì bài xích, trực tiếp bắn ra, bay về phía thương khung.

Tốc độ còn nhanh hơn so với Lục Khiêm khống chế.

Lúc bay đến bên cạnh Huyền Lão Hắc Đế, lão lập tức nhảy lên khối đại địa này.

Trong tiếng cười to, Bắc Âm Phong Đô Sơn bay thẳng tới chân trời.

Oanh!

Trong nháy mắt màn trời bị oanh phá. Lang thang trong hư không vô ngần.

Cùng lúc đó, được lĩnh vực Huyền Lão Hắc Đế gia trì, tốc độ còn nhanh hơn lưu tinh.

Trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Kỳ Luân quốc phía dưới trống trơn. Không chỉ mất đi Tinh Khí bản nguyên, mà các tài nguyên khác cũng trôi theo dòng nước.

Thiên tầm bất lão thụ phía dưới bị lấy đi không còn một cây.

"Âm Cảnh Thiên Cung, Huyền Lão Hắc Đế, rất tốt…"

Ánh mắt Thần Đạo Nhân oán độc. Đây là tâm huyết vạn năm của lão. Lão bỏ ra gần ngàn năm mới tìm được một nơi tràn ngập Tinh Khí bản nguyên âm tính.

Không nghĩ tới lại làm áo cưới cho người ta. Nghĩ đến đây, Thần Đạo Nhân liền muốn đuổi theo, mặc kệ trả giá lớn như thế nào, đều muốn giết người này.

Soạt!

Không đợi lão khởi hành, bầu trời đen như mực bị một cỗ tử ý ô nhiễm.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện hai viên Tử Nhật, nhìn qua giống như là hai ánh mắt.

Trong nháy mắt nhìn thấy ánh mắt này, Thần Đạo Nhân liền thốt ra:

"Trung Nguyên Tử Quân?"

Không đợi đối phương trả lời, tử ý bao la như biển hạ xuống.

Âm thi bên trong hòa tan ra giống khối băng.

Bên ngoài hư không vô ngần vạn dặm. Hai người cách xa như vậy, nhưng vẫn có thể cảm giác được lực lượng to lớn sau lưng.

"Quả nhiên Trung Nguyên Tử Quân xuất hiện, ha ha!"

Huyền Lão Hắc Đế thoải mái cười to.

Lúc này lòng bàn tay của hắn cầm một con Thanh Xà. Thanh Xà mắt đỏ dữ tợn, không ngừng giãy dụa, nhưng vị trí bảy tấc bị nắm chặt, khiến nó không có biện pháp thoát khốn.

“Lão phu bế quan một đoạn thời gian, tài nguyên ngươi cứ cầm lấy, ta lấy đạo Tinh Khí bản nguyên này đi dùng trước, nếu như sau khi đột phá phần còn lại không đủ ba thành ta sẽ đền bù vật khác, nếu nhiều hơn ba thành cũng đưa ngươi.”

“Không sao, tạm thời ta không cần đến Tinh Khí bản nguyên.”

【VIP】 Âm tính bản nguyên, vượt qua hư không(2)

Đã Huyền Lão Hắc Đế cầm lợi ích, cũng phải gánh chịu nguy hiểm đắc tội Trung Nguyên Tử Quân và Thần Đạo Nhân.

Với tài nguyên lấy được từ Kỳ Luân quốc, đủ để cho hắn dùng đến Nguyên Thần vẫn còn thừa.

Sau đó Lục Khiêm chỉ muốn an tâm bế quan, chờ đến Đại Minh Hương lần sau mở ra, tìm kiếm truyền thừa. Trong quá trình đó không muốn sinh sự thêm.

Lục Khiêm nói ra suy nghĩ này.

“Không có việc gì, ngươi cứ yên tâm bế quan.”

Huyền Lão Hắc Đế xua xua tay. Rất nhanh, trước mắt xuất hiện một viên Lam Tinh. Tinh thần cực lớn, mênh mông vô bờ. Đây chính là đại hạo chủ tinh, cũng là nơi chúng nhân sinh sống. Không biết Bắc Âm Phong Đô Sơn có thể ngăn trở cương phong và lôi hải hay không.

“Nếu không được thì để ta giúp?”

Huyền Lão Hắc Đế hỏi.

Cao thủ Nguyên Thần có thể dùng nhục thân vượt qua địa phương này, pháp vực vừa mở ra coi như cương phong lôi hải cũng không thể xâm hại.

“Không được, ta muốn thử xem.”

Tóm lại phải thử nghiệm một chút, hiện tại có cao thủ hỗ trợ quan sát, nếu xảy ra chuyện cũng có thể giúp một cái. Về sau thực chiến sẽ không có cơ hội như vậy. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền cắn răng, Bắc Âm Phong Đô Sơn bay thẳng xuống dưới.

Tạch tạch tạch…

Cương phong điên cuồng cắt chém pháp trận bên ngoài Phong Đô Sơn.

Toàn bộ ngọn núi đều đang chấn động, ngàn vạn trường xà nhao nhao thức tỉnh, hai con ngươi huyết hồng lóe lên một mảnh đỏ máu.

Huyền Lão Hắc Đế nhìn qua một màn trước mắt, trong lòng như có điều suy nghĩ. Địa phương này so với mình tưởng tượng còn muốn cường đại hơn, thật là một cái pháp bảo không tệ.

Từ hiện tại đến xem, chắc có thể hoành độ hư không. Hiện tại Lục Khiêm đã có điều kiện tìm kiếm Tinh Thần. Tìm kiếm Tinh Thần chính là có được lãnh địa của riêng mình, căn cơ Động Chân.

Có thể nói là tiền đồ sáng lạn.

Tài nguyên cái thế giới này quá ít, làm cho mọi người không thể không tranh đấu sát phạt. Nếu tài nguyên dồi dào, mọi người đóng cửa lại tu luyện, cần gì chém chém giết giết. Lúc đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên một trận rung động mãnh liệt truyền đến, Bắc Âm Phong Đô Sơn bình ổn rơi xuống đất.

Oanh!

Bên ngoài truyền đến từng trận rung động.

Bắc Âm Phong Đô Sơn bình ổn rơi xuống đất. Cánh cửa Bắc Âm Phong Đô Sơn mở rộng, hai người bay ra.

“Lão phu trở về bế quan, ngươi cũng trở về đi.”

Huyền Lão Hắc Đế cầm Thanh Xà, ánh mắt nhìn về phía Lục Khiêm:

“Lấy tính cách của Trung Nguyên Tử Quân, khẳng định Thần Đạo Nhân chết chắc.”

Cho nên không cần phải lo lắng Thần Đạo Nhân trả thù, chỉ cần để ý khi nào Trung Nguyên Tử Quân tra bọn hắn là được.

Huyền Lão Hắc Đế cảm thấy không quá mấy ngày chuyện này sẽ đến. Dù sao ai cũng biết rõ Trụ Tuyệt thành chủ tới trả thù Lục Khiêm. Bây giờ chết ở vực ngoại Tinh Thần, nhất định trong đó có liên quan đến Lục Khiêm. Chỉ cần tìm hiểu nguồn gốc một cái, khẳng định sẽ tra ra nguyên do. Quá trình này không cần mấy ngày.

“Ngươi cứ việc yên tâm bế quan, nhất định lão phu có thể thành tựu Động Chân.”

Về phần tại sao, Huyền Lão Hắc Đế không có nói rõ.

Ngũ Đấu Linh Quân Âm Cảnh Thiên Cung đều có bí mật của mình, khẳng định Huyền Lão Hắc Đế cũng có ám thủ.

Lục Khiêm không hỏi nhiều, mỗi người đều có bí mật của mình. Có lẽ bí mật của Huyền Lão Hắc Đế là có tiểu động thiên có thời gian chênh lệch mấy trăm lần cùng ngoại giới cũng không chừng.

Nói xong, Huyền Lão Hắc Đế biến mất tại chỗ. Lục Khiêm nghĩ nghĩ, cũng bay trở về gần Thần Môn thành. Trước khi bế quan, hắn còn có việc phải làm.

Thời gian từ lúc Trụ Tuyệt thành chủ tới trả thù, đến khi gia hỏa này bỏ mình, cũng chỉ trong hai canh giờ ngắn ngủi. Hai đứa con trai của lão còn ở gần Thần Môn thành chờ tin tức tốt của phụ thân, hiện tại Lục Khiêm đi qua diệt sạch bọn hắn.

Thần Môn thành.

Trận bạo tạc vừa rồi, khiến cho tường thành sụp đổ hơn phân nửa, cư dân bên trong thành liều mạng chạy ra ngoài. Nhìn thấy ngoài thành toát ra ánh lửa, lại bị dọa cho chạy trở về. Trấn thủ sứ và thành chủ Câu Ly vương triều cũng bay lên trời, nhìn về phía phủ đệ Phong Đô.

Trước tiên bọn họ báo cáo tin tức này về, bên trên cũng không có bảo bọn họ nhúng tay vào, mà yên lặng theo dõi kỳ biến. Nghe nói là Trụ Tuyệt thành tới trả thù, sự tình không liên quan gì đến Câu Ly vương triều, bọn hắn chỉ cần duy trì trật tự, không cho dư chấn chiến đấu tác động đến thành trì là được.

Thần Môn thành chủ nhìn qua đại hỏa cháy hừng hực, nói:

"Không có động tĩnh? Kết thúc rồi sao?"

Không đến hai canh giờ, đã đưa ra suy đoán về Trụ Nguyệt Thành chủ.

"Phong Đô chạy, Trụ Tuyệt Thành chủ đuổi tới, có lẽ đã kết thúc rồi."

Hữu tâm tính vô tâm.

Đối phương vừa đến liền sử dụng sát chiêu.

Phong Đô không để ý, trực tiếp trúng chiêu, may mắn chạy trốn cũng là mang theo thương tích, không qua bao lâu, sẽ có thể nghe được tin tức Trụ Tuyệt thành chủ chém giết Phong Đô.

"Nhắc tới, hình như là bệ hạ diệt nhục thân Trụ Tuyệt thành chủ, mới đưa đến Phong Đô bị giận chó đánh mèo."

"Ha ha, không nghĩ ra lão gia hỏa này lại là nhân vật lấn yếu sợ mạnh, lần này Phong Đô thảm rồi."

Mọi người đều cười trên nỗi đau của người khác.

Trên danh nghĩa Câu Ly vương triều và Âm Cảnh Thiên Cung có quan hệ hợp tác, nhưng thực tế quan hệ không tốt hơn bao nhiêu so với trước kia.

Mặc dù không đến mức đánh nhau chết đi sống lại giống như trước kia, nhưng vẫn có rất nhiều va chạm, đặc biệt là dưới tình huống hai môn phái dung hợp lại với nhau.

Bọn hắn vui mừng nhìn thấy đại nhân vật Âm Cảnh Thiên Cung bị giết.

Trên một chỗ lầu các ở một bên khác. Nhị thiếu chủ nhìn qua đại hỏa thiêu đốt Phong Đô Sơn, trong mắt lóe lên một tia khoái ý.

“Xem lần này ngươi có chết không.”

【VIP】 Đuổi tận giết tuyệt

Bỗng nhiên lúc này bên cạnh xuất hiện một bóng người. Tôi tớ bên người nhìn thấy bóng người này, lập tức quỳ xuống.

"Bái kiến Đại thiếu chủ."

Tướng mạo người này và Nhị thiếu chủ rất giống nhau, có điều khí chất trưởng thành hơn một chút.

"Tốt lắm, Cảnh Quang, không nghĩ tới ngươi còn cất giấu một chiêu này."

Đại thiếu chủ cười lạnh.

Bận rộn nhiều ngày như vậy, không nghĩ ra bị Cảnh Quang hái được quả đào. Thương nhân còn là người của hắn nữa, sau khi biết được tin tức này, Đại thiếu chủ liền giết thương nhân tại chỗ cho hả giận.

"Ha ha, đại ca đừng trách, tiểu đệ cũng chỉ làm việc cho phụ thân."

Cảnh Quang ngoài cười nhưng trong không cười.

Thiếu chủ Trụ Tuyệt thành chia làm hai phái, một cái do Đại thiếu chủ cầm đầu, một cái khác là hắn. Hai người lục đục với nhau nhiều năm như vậy, không phải là vì muốn lọt vào mắt xanh của phụ thân, trở thành thành chủ đời tiếp theo sao.

"Ngươi cho rằng như này là có thể chiến thắng sao? Nghiệt chủng, đừng quên mẫu thân ta là người Ngọc Kinh Sơn."

Bỗng nhiên thanh âm Đại thiếu chủ trở nên rất thấp, hung ác nói. Hậu trường Huyết Truyền Ngọc Hoàng Phái là Ngọc Kinh Sơn, theo huyết mạch bọn hắn đều là cháu trai Trung

Nguyên Tử Quân. Nhưng luận sự thân cận về huyết thống, thì Đại thiếu chủ vẫn hơn một bậc.

"Vậy thì như thế nào? Đừng quên nhược điểm của ngươi trên tay ta, chọc giận ta, cho dù liều mạng ta cũng phải kéo ngươi xuống."

Vừa nghe thấy hai chữ nghiệt chủng, mặt Cảnh Quang liền trở nên âm trầm như nước. Mấy tên nô bộc thủ hạ bên cạnh bị dọa cho nằm rạp trên mặt đất, trong lòng thầm hận vì sao mình lại mọc ra hai cái lỗ tai.

"Đừng cãi nhau nữa, bản tọa tuyên bố, ai trong các ngươi cũng đừng nghĩ tới kế vị."

Bên tai hai người truyền tới thanh âm trêu tức của một nam tử.

"Ai?"

Đại thiếu chủ nghe được câu này, lửa giận lập tức bùng lên. Hắn quay đầu lại, muốn tìm được chủ nhân thanh âm, chém thành muôn mảnh.

Một tên đạo nhân mặc áo bào đen đứng phía sau. Đạo nhân có dáng vẻ tuổi trẻ, mặt trắng như ngọc, tóc dài đen nhánh buông thả sau lưng, một đôi mắt thâm thúy như mực, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

"Phong Đô! !"

Nhìn thấy hình dạng người này, Cảnh Quang lên tiếng kinh hô. Sau đó trước mắt tối đen, chờ lúc lấy lại Tinh Thần, hai người đã xuất hiện ở trong Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Tê tê tê!

Trường xà thổ tức, uốn éo người từ trên ngọn núi leo xuống.

Thiết cẩu bày ra trận hình, đại quân áp cảnh. Có hai người Thiên Hà và Thông U thống lĩnh, Trường Xà Thiết Cẩu có vẻ rất có bố cục, rất nhanh hai huynh đệ bị ép đến góc chết.

"Phong Đô, ngươi dám giết ta sao? Gia gia của ta là Trung Nguyên Tử Quân!"

Đại thiếu chủ lạnh lùng nói.

"Nếu không thả ta, nhất định ngày khác diệt cả nhà ngươi! !"

"Ngu ngốc, ta thả ngươi ra, ngươi sẽ không trả thù sao? Thông U, lên! !"

Một con U Minh Thiên Xà còn lớn hơn trường xà xung quanh mấy vòng chậm rãi bò tới. Con ngươi u lục mang theo một tia tham lam.

"Sẽ không, ta sẽ đích thân cầu tình với phụ thân."

Bị dồn đến tuyệt cảnh, miệng hai huynh đệ cũng không cứng nữa.

"Ha ha, vậy thì đa tạ hai vị thiếu chủ, xuống dưới đó thay ta cầu tình đi."

Lục Khiêm niềm nở cười to.

"Cái gì?"

Hai người không thể tin vào tai của mình, sau đó trước mắt tối đen, hoàn toàn mất đi ý thức.

Sau khi diệt đi hai người, Lục Khiêm khống chế độn quang, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Thần Môn thành chủ, đi vào phủ đệ Phong Đô.

Hắn dời pháp trận xuống mật đạo dưới động phủ, vừa rồi hắn cũng thoát đi từ chỗ này. Vừa mới đi vào mật đạo, đã nhìn thấy mấy trăm Đạo binh vận chuyển vật liệu pháp trận.

Đệ Nhất Vô Lượng đầu đầy mồ hôi sửa chữa phục hồi pháp trận, mà hai tỷ muội thì ở bên cạnh chỉ huy điều hành.

"Làm gì vậy?"

Giọng nói của Lục Khiêm khiến đám người giật nảy mình.

"Đại nhân, tại sao ngài lại đi ra?"

Đệ Nhất Vô Lượng cũng hãi hùng khiếp vía. Đám người dựa theo dặn dò của Lục Khiêm, chờ hai người đi vào liền trông coi pháp trận, lần tiếp theo Lục Khiêm trở ra, thì nhanh chóng hủy đi pháp trận.

Bởi vì Tinh Thần phá diệt, dẫn đến pháp trận nơi đây trục trặc.

Đám người tu sửa nửa ngày, phát hiện Lục Khiêm ở ngay bên cạnh, làm sao không khiến bọn hắn cảm thấy kinh ngạc.

"Không có việc gì, Trụ Tuyệt thành chủ chết rồi."

Lục Khiêm cười nói:

"Yêu Nguyệt, lát nữa kiểm kê vật tư giúp ta một chút."

Nói xong, vung tay lên, thu mọi người vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Mọi người thấy tuyệt thế trân bảo xếp thành vài toà tiểu sơn trước mắt, liền khiếp sợ nói không ra lời.

Quan tài chồng chất thành núi và Linh Chi trong miệng cương thi phun ra.

Nhìn qua mỗi một cái đều rất quỷ dị. Nhưng kỳ quái chính là, những Linh Chi nhìn qua tràn ngập dị hương này, không có chút tà ác chút nào, ngược lại còn có loại cảm giác tiên gia dị bảo.

Ngoại trừ Linh Chi, còn có Dong Thụ mọc ra đầu người, và cương thi hai mắt nhắm chặt, lộ ra hàm răng bén nhọn.

Những đồ vật này rất nhiều. Chỉ riêng Bất Lão Khuẩn đã chất thành một ngọn núi. Hài cốt cương thi có ít nhất ba tòa, ước chừng trên vạn bộ.

“Lão gia, đây là chiến lợi phẩm ngài cướp đoạt một cái thế giới sao?”

Yêu Nguyệt làm điện chủ một đoạn thời gian, nên vừa nhìn đã nhận ra giá trị của vật này.

【VIP】 Hữu tình chúng sinh tuyệt địa

“Cũng không hoàn toàn như vậy, ta và Huyền Lão Hắc Đế chia nhau, ước chừng phải chia ba phần cho hắn, cho nên các ngươi kiểm kê một chút.”

Muốn lấy cái gì cũng rất đơn giản, dù sao đồ vật ở trong tay, nói bao nhiêu chính là bấy nhiêu.

Lục Khiêm khinh thường chuyện động chay động chân.

Muốn chia bao nhiêu liền chia bao nhiêu, chút khí độ này cũng không có, thì làm sao ngày sau có thể thành đại sự. Đám người kiểm kê một phen, dùng đằng đẵng hai canh giờ. Hơn nữa còn ở dưới tình huống dùng thần niệm quét nhìn. Nếu đếm từng cái, chỉ sợ mười ngày mười đêm cũng không đếm hết.

Lúc này, Yêu Nguyệt đi tới, nhẹ nhàng thi lễ một cái.

“Lão gia, đã kiểm kê xong.”

Lồng ngực Yêu Nguyệt hơi phập phồng, trong lòng có chút kích động, đây là lần đầu tiên trong đời.

“Khoảng chừng bao nhiêu?”

Lục Khiêm cũng có chút hiếu kì.

Mặc dù không phải là vơ vét cả một thế giới, nhưng ít nhất cũng có sáu phần, chắc hẳn số lượng cũng sẽ rất lớn.

“Số lượng cương thi là tám vạn năm ngàn bảy, phần đầu có… , tất cả cương thi hoàn chỉnh có tám nghìn sáu trăm bộ, sáu bộ Phi Cương… . một ngàn bốn trăm mười lăm cây Bất

Lão Dung Thụ, mười tám vạn sáu nghìn năm trăm cân mộc đầu."

Tác dụng của Phi Cương lớn nhất, chỉ cần thu phục được, thì sẽ có chiến lực không thua gì Đan Kiếp, hơn nữa còn là sáu bộ. Cho dù chia cho Huyền Lão Hắc Đế hai bộ, Lục Khiêm vẫn còn bốn cái.

"Bất Lão Khuẩn thì sao?"

"Tổng cộng hai nghìn không trăm linh bảy cây Bất Lão Khuẩn."

Yêu Nguyệt nhẹ nhàng đưa ra một con số, Lục Khiêm nghe xong lập tức sững sờ.

Không ngờ lại có nhiều Bất Lão Khuẩn như vậy. Huyền Lão Hắc Đế nói qua, Bất Lão Khuẩn non nhất cũng có giá trị ngàn vạn.

Nếu coi hai ngàn cây đó theo số năm thấp nhất để tính, vậy chính là hai trăm triệu Pháp Tiền.

"Hai trăm triệu?"

"Hai trăm triệu Pháp Tiền? Vậy sẽ được bao nhiêu."

Suýt chút nữa tròng mắt Đệ Nhất Vô Lượng cũng lòi ra. Năm đó nhọc nhằn khổ sở thành lập Phù Đề quốc, bỏ qua một chút chi phí tu luyện, khó khăn lắm mới lấy được gần mười triệu. Bây giờ Lục Khiêm ra ngoài cướp đoạt một phen, đã có nhiều tài nguyên như vậy, không trách được đại môn phái đều dồn ánh mắt lên vực ngoại Tinh Thần.

"Hơn hai trăm triệu… Thường nói giá tiền của bảo vật cấp Nguyên Thần và phía dưới Nguyên Thần khác biệt thiên địa, xem ra hôm nay quả thật là như thế."

Phàm là vật liệu chạm tới cao thủ Nguyên Thần, nhất định giá cả rất cao.

Có thời điểm nhìn lên giá tiền một cái đã khiến cho người ta có loại cảm giác sụp đổ. Dù sao pháp vực của cao thủ Nguyên Thần cũng có thể rút năng lượng từ hư không vô tận. Chế tạo Pháp Tiền càng thêm thuận tiện mau lẹ, cho nên xuất hiện một loại xu thế lạm phát. Dưới tình huống bình thùng, Nguyên Thần vẫn thích dùng Tinh Thần Ngọc Tiết giao dịch.

"Ta về bế quan trước, có tình huống gì nói cho ta biết."

Lục Khiêm dặn dò đám người, sau đó quay người rời đi. Trước khi đi còn cầm theo một bộ Phi Cương.

…

Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Trên mặt bàn trong kim cung đại điện có một cỗ thi thể. Gương mặt cỗ thi thể này tái xanh, miệng mở rộng, lộ ra hai cây răng nanh thật dài, làn da mềm mại đàn hồi, rất rõ ràng đây là một bộ Thấp Thi.

Lục Khiêm lấy ra Nhân Hoàng Kiếm, mổ bụng cương thi ra. Phần bụng có một viên thi đan màu u lục.

Lục Khiêm lấy nó ra, đặt ở dưới ánh sáng quan sát. Vật này óng ánh long lanh, phát ra màu xanh lá, tản ra quang mang kỳ quái.

Đúng như suy đoán của Lục Khiêm. Đây không phải cương thi tự nhiên.

Mà là vùi sâu thi thể tu sĩ vào lòng đất, dưới Thiên Tầm Bất Lão Thụ thẩm thấu, không biết trải qua bao nhiêu năm mới thành Phi Cương.

Thiên Tầm Bất Lão Thụ có thể cải tạo nhân thể thành cương thi, đồng thời cũng có thể giữ lại năng lực khi còn sống. Lục Khiêm nghiên cứu những chuyện này, dĩ nhiên không phải muốn biến thành cương thi. Mặc dù cương thi nhảy ra

tam giới không thuộc ngũ hành, nhưng cuối cùng vẫn có hạn chế quá lớn.

Hiện tại hắn chỉ muốn làm sao lợi dụng bất lão thụ đến chế tạo ra linh đan diệu dược trì hoãn tuổi già. Một khi làm ra thuốc này, vậy sẽ bán rất chạy, tương đương với nắm giữ một tòa núi vàng.

Lục Khiêm vừa nghiên cứu cương thi, vừa ngồi xuống tu hành.

Chư Thiên Vân Triện Thất Thập Nhị Biến Phù Lục (7/ 100000)

Hoàng Tuyền Kinh Đồ * Lôi Kiếp Thiên (15200/ 200000)

Hiện nay trên Hoàng Kim Giám chỉ còn lại hai môn công pháp này. Khoảng cách đến Đại Minh Hương mở ra còn sáu bảy mươi năm. Chuyển đổi thành thời gian trong Thiên Địa Đại Ma Bàn là khoảng chừng hai trăm năm.

Thừa dịp đoạn thời gian này, tranh thủ đột phá đến Lôi Kiếp chi cảnh. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền ăn vào một mảnh Bất Lão Khuẩn. Âm khí tinh thuần chảy khắp toàn thân, sau đó âm cực sinh dương, từ trong cực hàn lại truyền tới một cỗ nhiệt ý.

Âm cực dương sinh, đây là thần vật. Lục Khiêm tu luyện mấy ngày, Trụ Tuyệt thành phát sinh một trận phong ba. Thành chủ tử vong, gần như khiến cho toà thành hùng mạnh này tê liệt. Cái vực ngoại cô thành này giống như thùng thuốc nổ sắp bộc phát.

【VIP】 Hữu tình chúng sinh tuyệt địa(2)

Trong thành này không ai không biết cái tên Phong Đô. Thành chủ đi giết Phong Đô, nhưng lại chết ở địa phương kia. Bọn hắn không biết Thần Đạo Nhân giết chết thành chủ, mà cho rằng đó là Phong Đô làm. Hai vị thiếu chủ đều đã chết, những người khác nhao nhao tranh đoạt quyền lợi.

"Phong Đô đạo hữu, ngươi thật sự mang đến cho ta niềm vui lớn."

Gia Quang hơi có giao tình với Lục Khiêm cười khổ nói.

Lúc này, tất cả tử nữ của Trụ Tuyệt thành chủ tụ tập lại một chỗ.

Phía trên chủ vị là một đạo nhân tóc bạc mặt hồng, thân mang nhật nguyệt tinh tử bào, râu dài bồng bềnh. Trong tay đạo nhân này cầm ngọc như ý màu tím, ánh mắt bình thản, lại có thể nhìn thấu lòng người.

Đây là chưởng môn Ngọc Kinh Sơn, Trung Nguyên Tử Quân. Một trong Động Chân Chân Quân đương thời, tổ sư gia vực ngoại Ngọc Kinh Sơn.

Đám người câm như ve mùa đông, Gia Quang đứng ở chính giữa, càng cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Gã báo cáo tin tức Lục Khiêm với đám người.

"Theo cách nói này thì Huyền Lão Hắc Đế cũng tham dự vào việc này, hừ, chỉ là Nguyên Thần đỉnh phong cũng dám như vậy, hắn thật sự cho rằng không ai trị hắn sao."

Trung Nguyên Tử Quân hừ lạnh một tiếng, một cỗ sát cơ quét sạch bốn phương.

Đám người bị dọa đến nằm rạp trên mặt đất, quỳ xin lão tổ tông bớt giận.

"Đều đứng lên cho ta, triệu tập mọi người, đi Câu Ly vương triều."

Ái tử bị giết, làm sao mà lão không cảm thấy phẫn nộ. Lần này muốn tất cả mọi người Âm Cảnh Thiên Cung chôn cùng. Sự tình Câu Ly Thần Vương lần trước có thể không so đo, nhưng nếu lần này dám ngăn trở, sẽ trực tiếp giết chết.

"Còn nữa, người Thần Truyền Ngọc Hoàng Phái cũng phải đi."

Ngọc Kinh Sơn, Thần Truyền Huyết Truyền, Ngọc Hoàng Giáo, ba phái thế lực cuồn cuộn tiến về Âm Cảnh Thiên Cung. Lần này do tu sĩ Động Chân dẫn đội, khung cảnh ngàn năm khó gặp. Trong chu vi mười vạn dặm, không biết có bao nhiêu pháp thuật ngoài sáng trong tối quan sát đến đây. Mà cái tên Phong Đô Lục Khiêm này cũng bắt đầu dương danh. Đúng lúc này giới tu hành cũng chú ý tới tình huống bên này, tại một chỗ phía dưới lòng đất thế giới trung tâm vạn trượng.

Đây là một thế giới đục ngầu. Toàn bộ khí tức dơ bẩn của thế giới hội tụ ở đây.

Vạn vật không sinh, tất cả hữu tình chúng sinh tuyệt địa.

Lúc này, bên trong ra đến từng đợt thanh âm quỷ thần kêu khóc.

…

Thiên thanh địa trọc.

Thanh khí lên cao, trọc khí hạ xuống. Trọc khí Đại Hạo tinh nằm ở chỗ sâu nhất dưới đại địa. Nơi đây tràn ngập trọc

khí ngàn trăm vạn năm qua, phần lớn sinh vật không cách nào sống sót ở đây.

Bỗng nhiên lúc này có thanh âm quỷ thần gào khóc truyền đến. Dường như có sự vật nào đó ngo ngoe muốn động, đột phá thế giới trọc khí này, đi vào đại địa bên trên. Thời điểm sóng ngầm cuồn cuộn, toàn bộ sinh linh trên mặt đất đều không biết gì.

Oanh!

Độn quang giống như lưu tinh, xuyên qua cương phong lôi hải, nhanh chóng hạ xuống phía trên đại địa.

Trung tâm có một viên tử nhật chiếu rọi vạn dặm đại địa. Mang theo lực phá hoại cường đại rơi xuống. Mà mục tiêu chính là Câu Ly vương triều.

Răng rắc!

Lúc này, hư không vỡ ra, một cái thương thiên chi thủ trắng tinh như ngọc xuất hiện.

Bóng mờ bao trùm đại địa, khí thế khuấy động ngàn dặm. Tất cả sinh linh trên đại địa đều cảm thấy mình bị kiềm chế. Hai đạo lực lượng Động Chân sắp giao phong, không ngờ lại ngừng lại. Song phương không muốn chiến đấu xảy ra trên Tinh Thần, bởi vì không thể nghi ngờ đây là một trận tai nạn.

Không chỉ có Câu Ly vương triều, mà Trung Nguyên Tử Quân cũng không dám gánh chịu hậu quả như vậy, trừ phi là triệt để xé rách mặt, hoặc dưới tình huống không chết không thôi.

“Câu Ly, ngươi cũng muốn cản ta?”

Tử nhật biến mất, dừng lại tại chỗ là một lão đầu tiên phong đạo cốt. Đối diện lão đầu là một nam tử toàn thân tắm rửa trong bạch quang, không rõ thấy rõ khuôn mặt.

“ n oán của các ngươi không liên quan gì đến ta, nhưng đây là Câu Ly vương triều.”

Thanh âm của Câu Ly Thần Vương rất âm trầm. Trung Nguyên Tử Quân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt mang theo một tia sát khí:

“Sự tình lần trước lão phu không so đo với ngươi, ngươi thật sự cho rằng lão phu là quả hồng mềm sao?”

Bản thân lão rất nóng tính, nếu nơi này không phải là sân nhà của Câu Ly Thần Vương, hơn nữa công pháp của hắn lại kì lạ, thì lão đã sớm đi lên rồi. Câu Ly Thần Vương không có trả lời, mà trực tiếp nói:

“Huyền Lão Hắc Đế và Phong Đô tùy ngươi xử lý, bản tọa và ngươi cùng xuất thủ, nhưng những người khác phải giao cho ta.”

Âm Cảnh Thiên Cung đã sớm kết hợp với Câu Ly vương triều thành một khối.

Nếu diệt bọn hắn, Câu Ly vương triều cũng sẽ bị ảnh hưởng. Lão cũng muốn thừa dịp này, giết chết Huyền Lão Hắc Đế, triệt để cướp đoạt quyền hành Âm Cảnh Thiên Cung, nói không chừng ngày sau những người này còn là thủ hạ của hắn.

“Giúp ta?”

Trung Nguyên Tử Quân có chút bất ngờ:

“Làm sao ta tin tưởng được ngươi? Ngươi là minh hữu của Âm Cảnh Thiên Cung.”

“Không tin cũng không sao, lát nữa ta xuất thủ vây khốn người này, ngươi tùy thời xuất thủ, tất cả phải nhanh.”

Câu Ly Thần Vương lười nhác giải thích.

“Tạm thời tin ngươi một lần.”

【VIP】 Nguyệt Thần Vũ Nhân

Trung Nguyên Tử Quân trầm tư một lát, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng.

Thế nhân đều biết khúc mắc giữa Câu Ly vương triều và Âm Cảnh Thiên Cung.

n oán dài đến vạn năm, cũng không phải nói hòa giải là có thể hoà giải.

Đương nhiên, lão cũng sẽ không dễ dàng làm áo cưới cho người khác.

“Sau khi chuyện thành công, ta muốn một bộ phận tài sản Âm Cảnh Thiên Cung, nếu không không cần bàn nữa.”

“Được.”

Nói xong, Câu Ly Thần Vương lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, đại địa bắt đầu phát sinh địa chấn mãnh liệt.

Ngọn núi sụp đổ, dòng sông chảy ngược.

Phi cầm tẩu thú liều mạng chạy trốn, ngay cả phi điểu trên trời cũng không tự chủ rơi xuống. Các thành trì xung quanh giống như mọc ra chân rời đi. Trong nháy mắt, chu vi vạn dặm biến thành một mảnh hoang vu. Mà lúc này, khe hở đại địa phía dưới đám người càng lúc càng lớn. Một cái động phủ phía dưới thành trì từ dưới lòng đất toát ra.

“Cái này… Đấu Chuyển Tinh Di?”

Trung Nguyên Tử Quân âm thầm kinh ngạc. Thần thông người này quả thực là quái dị, không ngờ có thể cách không nhấc thành trì ở bên ngoài vạn dặm đưa tới.

"Đạo hữu, lúc này không ra còn chờ đến khi nào?"

Câu Ly Thần Vương cất cao giọng nói. Đương nhiên là nói với đám người Trung Nguyên Tử Quân.

"Ha ha!"

Trung Nguyên Tử Quân cao giọng cười to, sau đó ngang nhiên xuất thủ.

Bầu trời xanh thẳm bị một cỗ lực lượng thần bí nhuộm thành màu tím.

Bên trong tử sắc có hai bóng người. Bên trái là một người cầm kim kích, sau lưng mọc ra cánh chim màu trắng thuần, đầu đội kim quan, chỗ ngực có đồ án mặt trời chiếu sáng. Bóng người bên phải cầm gương đồng, phía sau là cánh chim màu xanh, đầu đội tán hoa, ngực có đồ án trăng lưỡi liềm. Đây là Nhật Thần Vũ Nhân và Nguyệt Thần Vũ Nhân.

Gương đồng của Nguyệt Thần Vũ Nhân vừa chiếu xuống, một luồng u quang bay ra.

U quang mang theo hàn khí cực mạnh, rơi xuống mặt đất, lập tức đóng băng ngàn dặm. Cả tòa động phủ và tất cả sự vật trong Thiên Trung thành nhanh chóng đông kết.

Người và vật, thậm chí là hỏa diễm cũng đông thành tượng băng. Bất kể sự vật cứng rắn như nào, chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái, đã trực tiếp vỡ vụn.

Oanh!

Nhật Thần Vũ Nhân ném ra Thái Dương Thần Kích.

Thần kích hóa thành lưu tinh, mang theo ngọn lửa nóng bỏng từ trên trời giáng xuống.

Keng!

Không đợi lưu tinh rơi xuống.

Bỗng nhiên trong thiên địa xuất hiện một mảnh đại địa khổng lồ. Đại địa tản ra quang mang trắng đen, lưu tinh rơi xuống pháp trận bên trên đại địa, làm nổi lên một tầng gợn sóng.

Đại địa lắc lư kịch liệt.

Mắt thấy sắp sụp đổ, không biết tại sao lại trở nên hoàn hảo. Thậm chí còn có dư lực đánh bay Thái Dương Thần Kích ra. Một chiêu không thành, lông mày Trung Nguyên Tử Quân nhíu lại, nhìn về phía bóng người sau lưng đại địa khổng lồ.

Người này thân cao vạn trượng, màu da vàng nhạt, đỉnh thiên lập địa, tay nâng Bắc Âm Phong Đô Sơn.

"Ngươi chính là Phong Đô? Không tệ, vậy mà có thể ngăn cản một chiêu của lão phu."

Chỉ là một tên Hỏa Kiếp, vậy mà lại chắn trước Động Chân đã thành tựu động thiên trong cơ thể, tu vi cũng không khác con kiến là mấy. Mọi cử động của cao thủ Động Chân đều mang theo động thiên chi lực, nhẹ nhàng thổi một hơi cũng có thể làm cho bọn hắn phi hồi yên diệt.

Vừa rồi chỉ là không dụng tâm mà thôi.

"Huyền Lão Hắc Đế! Lại làm rùa rụt đầu, lão phu diệt cả nhà ngươi!"

Nói xong, Trung Nguyên Tử Quân vỗ xuống một chưởng.

Vực ngoại hư không hiển lên một cái thủ ấn to lớn màu tím, dài mười dặm rộng mười dặm, óng ánh như ngọc, thần

quang lấp lánh. Còn chưa rơi xuống, một cỗ áp lực cường đại đã áp xuống.

Ầm ầm!

Vô số đại sơn liên tiếp sụp đổ. Cùng lúc đó, thương thiên chi thủ của Câu Ly Thần Vương cũng rơi xuống.

Lão muốn giành trước giết chết Huyền Lão Hắc Đế, đoạt được quyền điều hành âm phủ.

Về phần Phong Đô? Vậy thì để hắn chết đi.

Đúng là trước đây muốn mời chào hắn, nhưng trước mặt ích lợi thật lớn, người này không đáng giá nhắc tới. Hai cái đại thủ ấn, hai lực lượng không đồng chất, cùng đánh về phía một mục tiêu.

Thần Truyền Huyết Truyền và tất cả mọi người Câu Ly vương triều không khỏi lắc đầu.

Gia hỏa Phong Đô này chết chắc rồi!

Một bên khác, Nhậm vương và Đốc vương đứng cùng một chỗ, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi lắc đầu.

"Ngày đó Phong Đô giết Huyết Phù Đồ, hai người chúng ta cũng ở đó, lão phu còn tiên đoán ngày sau người này tất thành trụ cột trong Âm Cảnh Thiên Cung, không nghĩ tới…"

Đốc vương có chút tiếc hận.

"Cho nên nói, tư chất không phải mấu chốt, mấu chốt là có thể sống sót, năm đó nhóm chúng ta cũng không phải những người có tư chất tốt nhất, nhưng không phải hiện tại cũng chỉ còn lại hai ta sao?"

Đốc vương nghe xong từ chối cho ý kiến.

Oanh!

Lúc này, Phong Đô giơ cao cự sơn, tay phải cầm kiếm.

Nhân Hoàng Kiếm chém ra một kiếm.

Thiên địa biến sắc, âm dương điên đảo. Kiếm này vừa ra, quỹ tích đại thủ ấn của hai người Câu Ly cũng chậm lại mấy phần.

"Ồ?"

Lông mày Đốc vương nhíu lại. Lúc tới tất cả thiên địa đồng lực, giống như ngay cả thiên địa cũng đang trợ giúp Phong Đô.

Oanh!

Đại thủ ấn vẫn đánh xuống Phong Đô Sơn. Một trận đất rung núi chuyển vang lên.

"Cản… cản? Hắn ngăn trở được một kích của Chân Quân?"

【VIP】 Trăm năm trường quan

“Không ngờ hắn ngăn cản được Chân Quân?”

Chỉ thấy, thân ảnh cao tới vạn trượng tay nâng đại địa này, chặn hai cái đại thủ ấn vỗ xuống. Nhận lực trùng kích, nửa người Phong Đô rơi vào trong đất, dù vậy vẫn chặn được một kích này.

Đám người lập tức xôn xao. Nhất là Đốc vương, khó có thể tin một Đan Kiếp cảnh, có thể ngăn cản công kích của Động Chân.

Nguyên Thần sinh ra pháp vực, pháp vực hấp thu năng lượng từ hư không vô ngần, xuyên qua hư không vô ngần, có được năng lực tìm kiếm vực ngoại.

Nhưng thân ở trong hư không vô ngần thời gian dài, cũng sẽ có nguy hiểm nhất định.

Tóm lại không thể ở lại trong hư không thời gian dài. Pháp vực của Động Chân cảnh hóa thành động thiên trong thể nội. Tương đương với có thêm một cái tiểu thế giới trong cơ thể, có thể ở lại trong hư không vô kỳ hạn.

Vì sao Động Chân được gọi là Chân Quân, là bởi vì bọn họ có được động thiên trong thể nội, ở trình độ nào đó, biết rõ bản chất của thế giới.

Lực chiến đấu của bọn họ cũng mạnh đến biến thái. Sử dụng động thiên trong thể nội, mọi cử động đều mang theo thế giới chi lực. Tu sĩ bình thường căn bản không cách nào chống cự.

Mà Phong Đô lại ngăn chặn được! !

Oanh!

Bắc Âm Phong Đô Sơn không ngừng lay động.

Pháp trận liên tục nhấp nháy, dường như một giây sau sẽ hủy diệt. Vạn trượng pháp thân của Lục Khiêm chậm rãi vỡ ra.

“Lực lượng thật cường đại!”

Lục Khiêm âm thầm kinh ngạc. Pháp lực trong thể nội nhanh chóng tiêu hao, chỉ có thể chèo chống mười hơi thở.

“Ồ?”

Lông mày Trung Nguyên Tử Quân nhíu lại, sắc mặt có chút bất ngờ.

Không nghĩ tới người này vẫn có thể ngăn cản. Thế nhưng cũng chỉ dừng ở bước này. Nghĩ tới đây, trên tay lão hơi dùng sức.

Oanh!

Bắc Âm Phong Đô Sơn chấn động càng thêm mãnh liệt.

“Hả?”

Vẫn không có rơi xuống dưới, lão và Câu Ly Thần Vương trong cõi u minh liếc nhau, đều có thể cảm giác được nội tâm đối phương kinh ngạc.

Oanh!

Lúc này, lại có một trận cự lực đánh tới. Bỗng nhiên Trung Nguyên Tử Quân cảm thấy cánh tay đau đớn một hồi.

Ầm!

Bỗng nhiên đại thủ ấn vỡ nát ra. Hóa thành quang mang đầy trời.

Một bên khác, Câu Ly Thần Vương cũng bị đạo cự lực này đẩy trở về.

Ba~ ba~!

Tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Thân ảnh cao lớn đập vào mi mắt. Thân ảnh này cao ba trăm dặm, làn da thuần đen, mọc ra răng nanh, hai mắt như đuốc, bắn ra xích quang. So sánh với pháp thân của đám người, nhỏ bé như con kiến.

Người này chính là Huyền Lão Hắc Đế.

Vừa rồi chính là lão nâng Bắc Âm Phong Đô Sơn lên, đồng thời đẩy mọi người trở về.

"Ha ha, Câu Ly đạo hữu, đa tạ ngươi đã yểm trợ giúp ta. Trung Nguyên, để cái mạng nhỏ lại! !"

Huyền Lão Hắc Đế buông Bắc Âm Phong Đô Sơn xuống, quơ nắm đấm lên, trực tiếp nện về phía đầu Trung Nguyên Tử Quân.

"Động Chân?"

Trung Nguyên Tử Quân giận tím mặt, hiện tại mới biết mình trúng kế.

"Câu Ly! ! Lão phu…"

Bỗng nhiên Nguyệt Thần Vũ Nhân xuất hiện trước nắm đấm, hai tay cầm Thái Âm Bảo Kính, phát ra thanh quang thăm thẳm.

Ầm! ! !

Nắm đấm nện lên phía trên Thái Âm Bảo Kính, bộc phát ra thanh quang chói mắt. Thanh quang bao phủ đại địa trong chu vi ngàn dặm.

Chấn động càn quét vạn dặm. Trong lúc nhất thời, cát vàng vạn trượng, đất rung núi chuyển, y hệt cảnh tượng tận thế. Lục Khiêm đã sớm ở một khắc hai người giao thủ, trốn vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Phong Đô Sơn theo dư âm của tiếng nổ, bay về phương xa, rời khỏi cái chiến trường chính này.

Sức chiến đấu của tu sĩ Động Chân thật sự làm cho người ta líu lưỡi. Nếu ba người buông tay ra giao chiến, đừng nói là nơi này, khả năng vùng đất mấy vạn dặm xung quanh Câu Ly vương triều đều sẽ biến thành phế tích.

Oanh!

Một đạo độn quang bay về phía hư không. Hóa ra là Trung Nguyên Tử Quân chạy.

"Hắc Quỷ, Câu Ly! Chờ đó cho ta! !"

Độn quang biến mất ở chân trời, xa xa truyền đến một tiếng quát phẫn hận.

Sau khi Trung Nguyên Tử Quân cân nhắc lợi hại, vẫn lựa chọn rời đi.

Nơi này là địa bàn của Câu Ly vương triều, đối phương lại có hai người, cho dù thắng lợi cũng là thắng thảm.

Cho nên tạm thời lựa chọn rút lui. Khói lửa tán đi, Huyền Lão Hắc Đế biến trở về nguyên hình, trước mặt là một cái quang cầu lớn.

"Mưu kế của đạo hữu thật hay."

Câu Ly Thần Vương cười lạnh nói.

Lão thật sự muốn giết chết Huyền Lão Hắc Đế, chiếm Âm Cảnh Thiên Cung làm của riêng, bổ sung quyền hành cho Câu Ly vương triều.

Thật không nghĩ đến gia hỏa này tấn thăng Động Chân nhanh như vậy. Vừa rồi ngăn Trung Nguyên Tử Quân lại, đồng thời chủ động dời thành trì đến, lại biến thành chứng cứ trì hoãn thời gian. Một khi chuyện hôm nay truyền ra, như vậy lão và Huyền Lão Hắc Đế xem như triệt để trói chặt. Sẽ không còn ai tin bọn hắn không có chút liên quan nào.

"Ha ha, hai người chúng ta chính là bạn tri kỉ vạn năm, không phải sao?"

Huyền Lão Hắc Đế nháy mắt ra hiệu, sắc mặt rất là thoải mái.

Hai người đấu lâu như vậy, Huyền Lão Hắc Đế rất thích nhìn dáng vẻ kinh ngạc của người nọ.

"Hừ, đừng đắc ý, về sau ngươi cố gắng mà chịu đựng."

Câu Ly Thần Vương hừ lạnh một tiếng, biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, mọi người Âm Cảnh Thiên Cung mới thả lỏng một hơi.

"Chúc mừng cung chủ thần công đại thành! !"

Cổ Thương Thiên chắp tay thở dài.

"Chúc mừng cung chủ!"

"Ha ha, rốt cục Âm Cảnh Thiên Cung cũng có ngày mở mày mở mặt."

Ngũ Đấu Linh Quân hoặc hưng phấn, hoặc thận trọng, hoặc mừng thầm.

Khả năng có người bất mãn trong lòng, nhưng ở dưới trường hợp này cũng không dám nói gì.

【VIP】 Trăm năm trường quan(2)

“Đứng dậy, đứng dậy đi!”

Huyền Lão Hắc Đế tùy ý xua tay.

Lòng bàn tay lơ lửng một ngọn núi lớn. Đây là Úc Tuyệt Chi Sơn cùng với địa bàn phạm vi mấy ngàn dặm. Toàn bộ bị hắn biến thành động thiên trong thể nội. Những đại địa này cộng lại không biết nặng bao nhiêu vạn triệu tấn.

Trọng lượng này có thể gia trì lên chiêu thức, phá hủy núi cao, bài sơn đảo hải đều là bình thường.

“Ai về nhà nấy, ngày sau tất cả như cũ.”

Huyền Lão Hắc Đế đuổi đám người đi, chỉ lưu lại một mình Lục Khiêm.

Tu luyện tới Động Chân, ngày sau có thể phi thăng lên giống như các môn phái khác, an bài môn phái trên không hoặc là vực ngoại. Cứ như vậy, tìm kiếm Tinh Thần càng thêm thuận tiện. Tu luyện tới tình trạng này, các tài liệu trên đất gần như không cách nào thỏa mãn nhu cầu của bọn hắn. Tài nguyên bồi dưỡng một tu sĩ Động Chân đủ để cho một một triệu người tu tiên dưới đại địa.

Chỉ có không ngừng tìm tòi, mới có thể tiến thêm một bước. Thế nhưng lão nghĩ nghĩ, vẫn quyết định ở trên mặt đất, dù sao căn cơ Âm Cảnh Thiên Cung cũng ở đây. Đám người rời đi, Huyền Lão Hắc Đế lấy ra một cái đai lưng ngọc dài một thước, đưa cho Lục Khiêm.

“Còn một chút.”

Đây là Tinh Khí bản nguyên. Lục Khiêm đón lấy, cũng nói ra tình huống chiến lợi phẩm, dù sao Huyền Lão Hắc Đế cũng có ba phần trong đó.

“Chuyện này không quan trọng, lát nữa ngươi đưa tới là được. Có lẽ chuyện hôm nay đã truyền ra ngoài, về sau ngươi an tâm tu hành.”

Huyền Lão Hắc Đế cũng dự định bế quan một đoạn thời gian, hảo hảo tiêu hóa tri thức Động Chân cảnh.

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, nói:

“Đại nhân, ta có thể đổi Tinh Khí bản nguyên thành Tinh Thần Ngọc Tiết hay không?”

“Ồ? Tinh khí bản nguyên có tiền cũng không mua được, ngày sau có tác dụng lớn, ngươi nhất định muốn bán sao?”

“Ừm.”

Lục Khiêm khẳng định nói. Cái Tinh Khí bản nguyên này còn không nhiều bằng di chỉ Đại Minh Hương.

Còn không bằng đổi thành tài nguyên tu hành, đột phá đến cảnh giới cao hơn, ngày sau lại đến cầm Đại Minh Hương.

“Vậy được, ngươi cho ta đi, có lẽ vật này giá trị mười hai phương Tinh Thần Ngọc Tiết, ngày khác ta sẽ phái người đưa qua cho ngươi.”

Huyền Lão Hắc Đế nhận lấy bảo vật.

Lục Khiêm cũng theo đó rời đi.

Khoảng thời gian đến Đại Minh Hương mở ra còn hơn sáu mươi năm, tương đường với hai trăm năm trong Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Hắn dự định bế một cái trăm năm trường quan, lần sau ra chính là Lôi Kiếp.

Thời gian dần trôi qua, Lục Khiêm thân ở Bắc Âm Phong Đô sơn, không quan tâm đến những chuyện bên ngoài.

Chỗ trung tâm trong lòng đất.

Là nơi cuối cùng của hết thảy chúng sinh, nơi này ngập tràn trọc khí tích tụ trăm vạn năm.

Lúc này, âm thanh quỷ thần khóc thét càng vang ra dữ dội.

Ma khí vô tận truyền ra từ bên trong, đông kết vạn vật.

Nếu như Lục Khiêm ở đây nhất định có thể phát hiện, đây là Hoàng Tuyền ma khí.

Hơn nữa Hoàng Tuyền ma khí vô cùng tinh thuần, thậm chí so với ma khí bên trong Âm Cảnh Thiên Cung còn nồng hơn vài phần.

Đầu nguồn của hắc khí là một hắc động lơ lửng bên trong hỗn độn trọc khí.

Âm thanh quỷ thần khóc thét truyền tới từ bên trong hắc động đó. Ở một bên khác của hắc động mơ hồ có thể thấy được hai thân ảnh to lớn. Một đen một trắng.

Gần ngay trước mặt lại xa tận chân trời.

Trong động truyền đến âm thanh sột soạt, tiếng bước chân càng ngày càng gần, dường như không lâu lắm sẽ tới gần hắc động.

Lúc này một bàn tay trắng như tuyết từ trong hắc động duỗi ra. Bàn tay trắng bạch như bị sét đánh lại nhanh chóng rụt về.

“Đây là nơi nào, Cưu Luân Cung bên kia làm sao vậy? Không thể nào ra được.”

Âm thanh thanh thúy giống như chuông bạc, đây lại là thanh âm của nữ tử.

"Ài, một đám vô tích sự, chúng ta tự nghĩ cách ra ngoài đi."

Một âm thanh của nam tử hùng hậu truyền tới.

"Cũng được, ta làm mồi câu, không biết đồng đạo bên kia có thể nhìn thấy hay không."

Dứt lời, bàn tay trắng như ngọc vẽ vời ở trong không trung. Vẽ ra một cái Hoàng Tuyền Âm triện.

Hoàng Tuyền Âm triện hóa thành một đạo ánh sáng biến mất ở chân trời.

Vật này ẩn chứa một tọa độ. Đồng thời tự động bay đến nơi có ma khí nồng đậm.

Người bình thường đều sẽ dựa theo tọa độ này mà tới tìm tòi thực hư. Cho nên bị người ta gọi là mồi câu.

"Ha ha, thủ pháp thả mồi câu này của ngươi quả là thông thạo."

Nam tử cười ha ha.

Hoàng Tuyền Âm triện này vốn đang nhanh chóng di chuyển bỗng nhiên dừng lại ở một nơi. Đuổi theo xẹt qua hư không, không nhập vào cũng không thấy nữa.

Cũng không hề tiến về Âm Cảnh thiên cung mà là trực tiếp đi vào trong Minh Hương.

Ầm ầm!

Ở thần môn ngoài thành. Phủ đệ Phong Đô.

Trong phòng luyện công có một đạo nhân đang ngồi khoanh chân, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bắc Âm Phong Đô sơn lơ lửng trước mặt.

Núi này hiện chỉ mới to khoảng cỡ bàn tay, đẹp đẽ tinh xảo, người bình thường cũng không thể ngờ tới là vậy này vậy mà cứ thế mà mạnh mẽ chặn lại một kích.

Lục Khiêm lúc này đang tế luyện nền móng cho trận pháp. Tinh Thần Ngọc Tiết không ngừng dung nhập vào bên trong. Mãi cho đến hiện tại đã bỏ ra gần ba mươi Tinh Thần Ngọc Tiết.

Giá trị vài tỷ chỉ vì một pháp bảo như vậy.

Vật này hoàn toàn có thể vượt qua hư không, nhưng có một số khác biệt nhất định so với Nguyên Thần.

Không có cách nào hấp thụ năng lượng từ trong hư không, có bao nhiêu dự trữ thì dùng bấy nhiêu. Lục Khiêm định tạo nền móng lớn hơn một chút, không gian phải lớn mới có thể chứa được càng nhiều đồ vật.

Chí ít có thể phiêu du nửa năm ở trong hư không.

【VIP】 Mồi câu Hoàng Tuyền

Bên người có mấy phân thân lông tơ giống mình y như đúc, đang tế luyện các loại Vạn Long Ngọc Tỷ, Nhân Hoàng Kiếm…

Lục Khiêm dự định nhân dịp hai trăm năm này tăng mấy pháp bảo này lên đến sáu tầng bảo cấm viên mãn.

Sau này có cơ hội còn có thể độ kiếp hình thành huyễn hình pháp bảo.

Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều không giống với những pháp bảo khác, cần trấn áp yêu ma mới có thể tăng cấm chế lên.

Lục Khiêm rút nó ra giao cho hai tỷ muội Yêu Nguyệt xử lý. Thời gian sau này đều là đả tọa tu hành khô khan, tăng lên Diêm La chân thân cùng với bảy mươi hai biến.

Diêm La chân thân ở thời điểm Hỏa Kiếp đã có thể so với cao thủ Lôi Kiếp bình thường.

Nếu như thật sự vượt qua Thiên Kiếp thì không thể tưởng tượng được còn có thể tăng lên bao nhiêu.

Tại Vương triều Câu Ly. Thần đình phía sau núi, nơi này là mây đen vạn dặm.

Dãy cung điện lộng lẫy lúc này là bầu không khí có vẻ ngưng trọng.

Không ít nhân sĩ mặc huyền kim giáp trụ bay lơ lửng ở giữa không trung, hoặc là dưới đất, trên cây, trong nước.

Ngự các loại thần thông giám sát tứ phương.

Bên ngoài dãy cung điện kín đáo không một kẽ hở, ngay cả con ruồi cũng không thể bay vào được.

Phía trên bầu trời, mây đen càng dày đặc hơn, tựa như có thứ gì đó ngo ngoe muốn động đậy.

Lúc này một đạo thanh khí từ bầu trời giáng xuống. Thanh khí càng lúc càng lớn cuối cùng chiếm cứ cả mảnh trời.

Đây là Bí phong, hóa ra là lại có người độ kiếp.

Trong cõi U Minh có một tồn tại thần bí đang theo dõi hết thảy nơi đây.

Đây là ái nữ của Câu Ly Thần Vương đang nhận độ kiếp này. Ở trong bóng tối quan sát, nội tâm của Câu Ly Thần Vương có hơi khẩn trương. Độ kiếp lão không giải quyết được. Kiếp lực không chỉ từ bên ngoài mà cũng sẽ từ bên trong mà dâng lên.

Tùy tiện nhúng tay vào rất có thể khiến cho cái chết đến nhanh hơn, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Theo bí phong đánh xuống từng đợt, nỗi lo lắng trong lòng của Câu Ly Thần Vương cũng từ từ lắng xuống.

“Tâm tính cũng không tệ lắm.”

Nội tâm của Câu Ly Thần Vương khen ngợi. Tố Nga cũng được xem như là can đảm cẩn trọng, biết nên phải đối đầu với thiên kiếp như thế nào.

Mây đen nhanh chóng tản đi.

Bên trong Thất Thải mờ mịt có một nữ tử có mái tóc suôn dài đen như thác nữa đạp không mà đến.

Nàng ta đi chân trận, vừa cất bước dưới bàn chân ngọc lập tức tạo thành ánh sáng như hoa sen óng ánh long lanh.

Cần cổ trắng ngọc, cổ tay, cổ chân treo chuỗi ngọc, đi trên đường đỉnh đang rung động. Mang theo một mùi hương kỳ lạ thoang thoảng.

"Lão đầu, ta học được mật chú của Thiên nữ phi thăng rồi!"

Tố Nga hưng phấn đến đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ, khí thế thần thánh không thể xâm phạm biến mất chẳng còn gì.

"Tốt lắm, tốt lắm."

Bên trong quang cầu truyền đến âm thanh của Câu Ly Thần Vương.

"Kẻ gọi là Phong Đô ở đâu?" Tố Nga chợt nhớ đến Lục Khiêm, lúc trước vẫn nhớ kỹ hắn, ngay cả hắn cũng đánh không lại chớ nói chi là khiêu chiến lão nhân trước mắt này.

Hôm nay thần công đại thành, trái lại nàng muốn xem là ai lợi hại hơn ai.

Nghe được lời nói này của nữ nhi, Câu Ly Thần Vương cười khổ nói: "Con chắc là đánh không lại hắn đâu, người này bây giờ đã sắp Lôi Kiếp rồi."

Sau đó nói chuyện Lục Khiêm giết Huyết Phật, đánh với Lưỡng Động Chân.

Tố Nga nghe xong thì sững sờ, không thể ngờ nàng lại theo sau nhiều như vậy.

Nàng không biết rất nhiều thứ, nhưng biết Động Chân thực sự lợi hại. Nghĩ tới đây Tố Nga quyết định tiếp tục bế quan, lần sau ra nhất định có thể đánh bại người này.

Trong khoảng thời gian mà Lục Khiêm bế quan này, thanh danh ở mấy trận chiến nhanh chóng truyền đi xa.

Chuyện Trụ Nguyệt Thành và Trung Nguyên Tử Quân chạy trốn phần lớn thành trò cười của người khác.

Mặc dù chuyện này có ẩn tình khác, đám người xem náo nhiệt cũng mặc kệ những thứ này. Vì thế người của Trụ Nguyệt Thành và Ngọc Kinh Sơn đặc biệt ban bố lệnh treo thưởng với giá trên trời. Chỉ cần lấy được đầu của Lục Khiêm hoặc là Huyền Lão Hắc Đế thì có thể nhận được bảo vật có giá trị không nhỏ.

Huyền Lão Hắc Đế thì người khác không dám động, nhưng đầu của Lục Khiêm thì đã có người sớm mài dao xoèn xoẹt.

Hết thảy những thứ này Lục Khiêm đều không biết.

Ở trong động mới một ngày, trên đời đã ngàn năm.

Mặc dù không khoa trương đến vậy nhưng là đã qua hơn năm mươi năm. Một ngày này, ở trong phủ đệ Phong Đô. Xung quanh mây đen dày đặc. Lôi khí tuôn trào, khí tức mang tính chất hủy diệt tản ra.

Người có tí kinh nghiệm cũng có thể thấy được đây chính là độ kiếp.

Đây là "Linh quân thứ sáu" của Âm Cảnh Thiên Cung Phong Đô Linh quân độ kiếp.

Bốn phía là các cao thủ ẩn nấp, muốn thừa cơ hội này mà gặt xuống đầu người giá một tỷ.

Đáng tiếc tới đây bọn họ lại thất vọng. Âm Cảnh Thiên Cung Ngũ linh quân thì tới bốn người, bốn phía có tổng cộng ba ngàn sáu trăm quỷ thần ngày đêm tuần tra.

Độ khó của lấy xuống đầu của Lục Khiêm ở đây không thua gì một mình xông vào Trường Lạc Cung.

Ầm!

Lúc này, đạo Lôi kiếp thứ nhất giáng xuống.

【VIP】 Diêm La Trấn Ngục Pháp Vực

Ầm!

Đạo Lôi Kiếp thứ nhất rơi xuống. Lôi điện dữ tợn như rắn, sáng lóa chói mắt, chiếu rọi ngàn dặm.

Lúc này, một thân ảnh đột ngột mọc ra từ mặt đất.

Rầm!

Lôi quang đánh xuống thân ảnh cao lớn, điện tương tứ tán nhanh chóng bao vây toàn thân. Loại sức mạnh hủy diệt này khiến da đầu người nhìn tê dại.

Tai, mắt, mũi, miệng của người khổng lồ có điện quang, điện tương được tạo ra qua những lần cọ xát của lục phủ ngũ tạng.

Lôi điện từ trong ra ngoài, tàn sát bừa bãi trên cơ thể cự nhân. Cao thủ bên cạnh vây xem, thấy một màn như vậy đều sợ hãi tột cùng.

"Chậc chậc, Lôi Kiếp là đạo cuối cùng của Đan kiếp, một bước này cửu tử nhất sinh, vậy mà còn dám chống lại, đúng là kẻ tài cao thì gan cũng lớn mà!"

Hơn nữa còn là song đan chi kiếp, độ khó tăng gấp bội. Đông Đẩu quân hai mắt sáng ngời, như muốn nhìn thấu Lục Khiêm.

"Người bình thường sẽ chẳng làm được đâu. Hắn từ lúc bắt đầu đã dùng Diêm La chân thân độ kiếp, Phong Kiếp, Hỏa

Kiếp, Lôi Kiếp. Thân thể khỏe hơn người bình thường mấy lần.” Cổ Thương Thiên cười nói.

Thân là người tu hành Diêm La chân thân, Cổ Thương Thiên biết kiên cường chống lại Lôi Kiếp khó tới mức nào.

Rất nhiều chuyện không phải chỉ hô khẩu hiệu, đổ chút máu là có thể thành công. Lôi Kiếp sẽ không vì ngươi đạo tâm kiên định, tín niệm thuần túy mà hạ thấp uy lực. Lục Khiêm cũng là thuần túy dựa vào thực lực mới chịu được.

Nếu không có sự rèn luyện trong hai lần thiên kiếp trước thì sẽ không có chân thân hiện tại.

Không chỉ có người của Âm Cảnh thiên cung. Thích khách nấp xung quanh cũng nhao nhao rời đi, ban đầu còn có ý định chưa muốn từ bỏ, nhưng gần như đã rời đi hết.

Thấy một màn thế này, bọn họ cuối cùng cũng hiểu rồi, vì sao giải thưởng này lại cao như thế. Cho dù không có cao thủ của Âm Cảnh thiên cung hộ pháp, bọn họ cũng đánh không lại Lục Khiêm.

Ầm ầm!

Lại là thiên kiếp liên tiếp rơi xuống. Lần này ngược lại không có chuyện nào ngoài ý muốn cả.

Tuy song đan chi kiếp mạnh hơn một chút, nhưng tích lũy cả Lục Khiêm cũng vô cùng thâm hậu. Tất cả những thứ này đều là chuyện thuận lý thành chương cả.

Chỉ chốc lát, kiếp vân dần tan đi.

Xuất hiện thân ảnh một nam tử tóc dài rối tung. Thân cao tám thước, tóc đen kịt, trên mặt da có hoa văn kim sắc dạng tia tỏa tròn quỷ dị.

Bóng người chậm rãi rơi xuống, khoảnh khắc mũi chân chạm đất, đại địa rung chuyển kịch liệt, phạm vi mấy trăm

trượng xung quanh lấy hắn làm trung tâm đều vỡ ra. Không gian vặn vẹo đôi chút, như thể không chịu nổi trọng lực.

Một màn này khiến người của Âm Cảnh thiên cung không khỏi tặc lưỡi. Diêm La chân thân của gia hỏa này mạnh đến mức tạo thành trường lực xung quanh hắn, người đứng trong trường lực sẽ chịu ảnh hưởng của trọng lực.

Có thể so sánh với lĩnh vực của cao thủ Nguyên Thần . Ngoại trừ phạm vi có hơi hẹp, và không thể bổ sung năng lượng từ hư vô.

Lục Khiêm nhắm chặt hai mắt, cảm nhận dòng chảy pháp lực.

Nơi sâu thẳm trong đan điền, hỗn độn vô dáng, vô biên vô hạn, lơ lửng một viên huyết sắc thái dương, và một viên kim sắc thái dương. Bên ngoài huyết sắc thái dương còn có bảy mươi hai phù lục như vệ tinh.

Đây là Kim đan của Hoàng Tuyền Diêm La chân thân, và Kim đan của Thất Thập Nhị Biến.

Trải qua ba loại thiên kiếp, phân biệt Kim Đan có Phong nhẹ nhàng, Hỏa bạo liệt, và Lôi tái tạo. Cho dù là pháp lực hay Nguyên Thần , giờ phút này đều thay đổi rất nhiều. Nguyên Thần nhuốm một ít dương tính, Pháp Tướng càng thêm chân thực to lớn.

Thấy một màn thế này, Lục Khiêm suy tư trong lòng.

“Tiếp theo chỉ cần biến Nguyên Thần thành thuần dương là Pháp Vực có thể ra đời, tiến vào Nguyên Thần Tinh Quân chi cảnh.”

Quá trình này yêu cầu hấp thu lượng lớn tinh khí, trong đó lấy căn nguyên tinh khí làm giai, mới có thể hình thành Pháp Vực riêng.

Pháp Vực Diêm La chân thân sinh ra có liên quan tới trọng lực, tên là Diêm La Trấn Ngục Pháp Vực. Uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Mục tiêu tiếp theo của Lục Khiêm chính là cái này.

Ầm ầm!

Đây là, thiên địa chấn động. Hóa ra là do hắn vô thức cất bước, mới dẫn tới đất rung núi chuyển.

Bá tánh trong phạm vi mấy ngàn dặm được một ngày lúc kinh lúc rống, không biết còn tưởng đã xảy ra thiên tai.

"Chúc mừng lão gia thần công đại thành."

Yêu Nguyệt thân là Tây Đấu quân bay tới hành lễ.

"Ngươi vất vả rồi." Lục Khiêm khẽ gật đầu.

Từ khi bắt đầu chuẩn bị độ kiếp, Yêu Nguyệt vẫn luôn bận rộn. Mấy tháng này lại càng trắng đêm không ngủ, dẫn người kiểm tra các ngõ ngách, chỉ sợ địch nhân lưu lại ám thủ.

"Điều ta nên làm mà thôi." Yêu Nguyệt chân tâm thật ý nói.

Nếu không phải lão gia, chỉ sợ người này đã thành đống xương khô trong mộ rồi.

"Chúc mừng đạo hữu!"

Mọi người từng người tiến lên ăn mừng. Ngoài Đông Đẩu quân cảnh giới Nguyên Thần, những người khác đều có vẻ khách khí hơn rất nhiều.

Chỉ cần có mắt thì đều biết, Diêm La chân thân hoàn mỹ không tì vết của Lục Khiêm, chiến lực nhất định sẽ là vô địch, chỉ dưới Nguyên Thần mà thôi.

"Chờ một lát!"

Lục Khiêm hàn huyên với mọi người vài câu, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống. Giữa mày vỡ ra con mắt thứ ba, kim quang chợt lóe rồi biến mất.

【VIP】 Diêm La Trấn Ngục Pháp Vực(2)

Soạt!

Lục Khiêm lách mình đến Sơn Âm. Cầm Nhân hoàng kiếm trong tay, chém một vế rách giữa hư không.

Bên trong vết rách đen như mực ấy, có một hắc y nhân đeo mặt nạ màu chàm. Thấy hư không vỡ ra, hai mắt dưới mặt nạ hiện lên một tia kinh ngạc. Ngay sau đó ánh mắt trở nên hung ác, một con dao găm u lam đâm tới.

Keng!!

Dao găm đâm vào ngực Lục Khiêm, phát ra tiếng kim loại va chạm. Vậy mà lại không đi vào!

Còn hắn ta lại như lâm vào bùn lầy, hành động khó khăn.

Thích khách ngẩng đầu, thấy ánh mắt bình thản của Lục Khiêm, hoàn toàn hoảng sợ.

“Đừng giết ta, ta là Thiên Đạo lâu……”

Răng rắc!

Lời nói còn chưa nói xong, đầu tên thích khách Hỏa Kiếp có chiến tích ám sát thành công hai Lôi Kiếp đã bị bẻ gãy.

Toàn bộ thi thể bị ném vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

“Hóa ra là tiểu tạp toái của Thiên Đạo lâu, đạo hữu cũng nên cẩn thận, nhóm người này một khi theo dõi mục tiêu, cứ như biến thành chó điên vậy.”

Cổ Thương Thiên tiến lên.

Thiên Đạo lâu là tổ chức thích khách, khẩu hiệu là thay trời hành đạo, thủ lĩnh là Nguyên Thần Tinh Quân. Người của tổ chức này hành tung bị mật, chuyên làm sát thủ, mấy năm nay không ít cao thủ đều chết trên tay bọn họ.

Nhiều năm rồi vẫn luôn duy trì được xác suất thành công một trăm phần trăm. Bởi vì một khi họ được giao việc, sẽ trăm phương nghìn kế tóm lấy nhược điểm của ngươi, không tiếc bất cứ giá nào để giết ngươi.

"Vậy sao? Cầu mà không được đây." Lục Khiêm bỡn cợt cười, "Con người ta không có nhược điểm nào cả, chỉ không chống cự được mỹ nhân kế, ta hy vọng có thể khiêu chiến điểm yếu này một lần."

"Ha ha!"

Mọi người cười ồ lên.

Hàn huyên với mọi người thêm một lúc nữa, Lục Khiêm xoay người rời đi, tiến vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Điện luyện công.

Ma khí nơi đây rất dày, u ám đen như mực. Một đạo nhân ngồi trên đệm hương bồ, không nhìn rõ ngũ quan, có vẻ có chút âm trầm.

"Diêm La Trấn Ngục Pháp Vực, Thuần Dương Nguyên Thần ……"

Lục Khiêm suy nghĩ kế hoạch tiếp theo, đồng thời mở giao diện.

Hoàng Tuyền Kinh Đồ * Nguyên Thần Thiên (1/300000)

Hoàng Tuyền Kinh Đồ * Pháp Vực Thiên (1/300000)

Quả nhiên, hai thứ này cũng bị Hoàng Kim Giám định lượng. Nếu đã được năng lượng hóa, vậy cũng chẳng có gì khó

khăn cả.

Thuần Dương Nguyên Thần giải quyết tương đối dễ, bất lão khuẩn có thể cung cấp dương tính. Còn Pháp Vực Thiên hẳn là chỉ căn nguyên tinh khí và một ít pháp quyết Huyền Lão Hắc Đế truyền thụ cho.

Dù sao cũng phải nói, chỉ cần đủ thời gian, tấn chức Nguyên Thần không phải vấn đề gì lớn, cơ hồ không có rào cản, chỉ cần thời gian và tài nguyên thôi.

Chỉ cần mấy thứ này sung túc, là có thể không ngừng tăng lên, đó chính là ưu thế Hoàng Kim Giám mang lại.

Sau khi độ kiếp, Lục Khiêm cứ ru rú trong nhà, Thiên Đạo lâu cũng không tiếp tục phái cao thủ tới, không biết là lùi bước, hay đang có âm mưu khác.

Mười năm qua đi, ngày mai chính là ngày Đại Minh Hương mở ra.

Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, nín thở ngưng thần. Mười năm này hắn gần như đã tu luyện những pháp bảo chính tới trạng thái mãn cấp rồi. Cũng chính là lục trọng bảo cấm.

Nhân Hoàng kiếm, Vạn Long Ngọc Tỉ, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đều đã như thế.

Trước kia mỗi bảo cấm đều khác nhau, nhưng sau này chỉ là phương thức bảo cấm trực tiếp chồng lên nhau thôi. Làm như vậy sẽ khiến cho pháp bảo càng thêm chuyên môn về một lĩnh vực nào đó hơn.

Ví dụ như Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều Vong Tình (mê hồn) bảo cấm, hiện giờ chỉ cần uống một giọt là có thể khiến người quên đi kiếp trước lẫn kiếp này. Đồng thời Mê Hồn canh còn có thể gột rửa vết bẩn của thần hồn và thân thể.

Vượt qua một lần thiên kiếp nữa, có thể thay đổi hình thái, trở thành pháp bảo huyễn hình.

Ầm ầm!

Bên ngoài thiên lôi cuồn cuộn. Ai không biết còn tưởng đã xảy ra chuyện lớn gì.

Thời tiết mấy năm nay vẫn luôn như vậy, nghe nói là địa khí phun trào. Một số cao thủ tra tìm mấy lần, vẫn không tìm ra nguyên nhân. Lục Khiêm lại cho rằng có thể là do triều tịch.

Chủ tinh khác những ngôi sao khác. Những vì sao khác quay xung quanh mặt trời, còn mặt trời lại quay quanh chủ tinh, còn bản thân nó sừng sững bất động.

Cứ cách chu kỳ nhất định, đều do vấn đề lực hút của tinh thần sẽ gây nên một ít náo động.

Soạt!

Lúc này, một làn khói đen từ ngoài đại điện bay vào. Bên trong khói đen là một nữ tử đầu bạc xinh đẹp.

Đây là Yêu Nguyệt.

"Bẩm đại nhân, đã bắt được một tên thám tử của Thiên Đạo lâu."

"Có moi được chút tình báo nào không?" Lục Khiêm không hề thấy ngạc nhiên tí nào.

Mấy tháng gần đây, hành động của nhóm người này càng ngày càng thường xuyên.

"Bọn họ nói lão gia đã biến thành mục tiêu của Thiên Tự Hào, xếp thứ mười lăm."

"Thiên Tử Hào? Đây là xếp hạng gì thế."

"Bọn họ ất giáp địa thiên từ thấp đến cao, tương ứng với cấp bậc quan trọng khác nhau. Cấp bậc càng cao, cao thủ phái

tới cũng có cấp bậc càng cao.”

Thiên Tự Hào thuộc về nơi phụ trách giết người cấp bậc tối cao, thường là lâu chủ, phó lâu chủ, hoặc đường chủ các đường. Ví dụ như Ẩn Sát đường, Chú Sát đường và các đường chủ khác.

【VIP】 Quay lại Thiên Cực thành, Cổ Điêu khiêu khích

“Vậy sao? Chú sát?” Lục Khiêm có chút tò mò về cái này, cái gọi là Chú sát, sẽ không phải là có loại chú thuật nào đó, dùng thứ sức mạnh không biết tên giết hắn đó chứ.

“Ta cũng không rõ lắm, nghe nói Thiên Đạo lâu chủ là cao thủ am hiểu thứ này rất rõ, lão gia cẩn thận một chút.”

“Ta biết rồi.”

Nếu đã nói vậy, Lục Khiêm cũng nên để lại một cái tâm nhãn chứ nhỉ. Thế giới này có quá nhiều pháp thuật kỳ quái, đếm không xuể.

Hắn chẳng qua mới là Lôi Kiếp thôi chứ đâu phải cao thủ đứng đầu, quá mức cuồng vọng tự đại, không đặt cái gì trong mắt, ngày sau nhất định sẽ lật xe.

“Ngươi về trước đi, ngày mai các ngươi dẹp hết thảy công việc sang một bên đi, cùng ta tiến vào Đại Minh Hương.”

Lục Khiêm nhìn về phía Yêu Nguyệt.

Ngày hôm sau.

Thiên Trung thành.

Mấy đạo độn quang bay tới nơi đây. Khoảng hơn ba mươi người. Những người đó đều là cao thủ từ Đan Kiếp trở lên, ngoại trừ những người giữ vị trí quan trọng thì hầu như tất cả đều đến đây.

Lục Khiêm đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện có không ít người quen cũ, cũng có một số gương mặt mới.

Một trăm năm này, không chỉ có mình hắn công lực tiến nhanh, cũng có người bước lên trung thượng tầng Đan Kiếp chi liệt.

Những người này nhìn thấy Lục Khiêm hiển nhiên sẽ cung kính hành lễ, có ai không biết đây là Linh quân thứ sáu chứ.

Lục Khiêm lễ phép gật đầu, sau đó đến bên người Huyền Lão Hắc Đế.

"Bái kiến cung chủ."

"Ừ, khí sắc không tồi." Huyền Lão Hắc Đế liếc mắt đánh giá Lục Khiêm một lượt.

Vài thập niên trước, gã và Lục Khiêm đi một chuyến tới Kỳ Luân quốc, đáng tiếc nơi đó đã hoàn toàn biến thành hoang tinh, không có bất kỳ giá trị nào hết.

"Đều nhờ phúc của cung chủ cả."

Lục Khiêm khách khí nói.

Ngũ Đại Linh quân đã tập hợp đủ, cách đó không xa còn có tu sĩ Nguyên Thần của vương triều Câu Ly nhìn chằm chằm canh chừng.

Mọi người không để bụng, bọn họ sớm đã biết rõ Đại Minh Hương rồi.

Huyền Lão Hắc Đế xé mở không gian, gã ở một bên nhìn, mọi người lần lượt nhảy vào trong, chờ tất cả mọi người đi vào, gã ở bên kia đóng cái khe không gian lại.

Điều này khiến tên âm thầm theo dõi bọn họ mất mát vô cùng. Vẫn là không tìm được tọa độ Đại Minh Hương.

Huyền Lão Hắc Đế nhắm mắt lại, thả thần niệm ra, khuếch tán ra từng tấc đất xung quanh. Sau khi tiến vào Động Chân, phạm vi thần niệm rộng hơn rất nhiều.

“Lần này hẳn là có thể hoàn toàn nắm lấy truyền thừa của Đại Từ Tôn nhỉ.”

Thăm dò vạn năm, không phải Huyền Lão Hắc Đế không thu hoạch được gì, không ai hiểu rõ Đại Minh Hương hơn gã cả.

Chỉ là bị mắc kẹt ở cửa ải cuối cùng. Hiện giờ thực lực tăng nhiều rồi, là thời điểm phải nắm trong tay truyền thừa mấu chốt nhất này.

“Hửm? Còn có thứ này sao.”

Huyền Lão Hắc Đế nhíu mày, đột nhiên phát hiện được đồ tốt. Năng lượng của thứ này tinh khiết vô cùng, vượt xa phần lớn bảo vật.

Hoàng Tuyền chi khí tinh thuần thế này, chẳng lẽ có quan hệ với Đại Từ Tôn sao?

Nghĩ đến đây, Huyền Lão Hắc Đế lập tức bay tới chỗ đồ vật kia. Nhưng thứ này, lại chính là mồi câu mà tồn tại thần bí nào đó của hữu tình chúng sinh tuyệt địa thả ra.

Bên kia, một tòa thành hùng tráng đứng lặng giữa cánh đồng hoang vu vô tận.

Người trong tòa thành hùng vĩ ấy đa số đều có chân chim. Có người sau lưng còn có cánh các loại chim, sống trong thụ ốc trên cao ở trong thành.

Trong đó, phủ đệ lớn nhất trên tán cây chính là nơi ở của thành chủ.

Phủ đệ thành chủ, một nữ tử tóc đỏ với đôi cánh đỏ rực lửa đứng bên cạnh phủ đệ, lông đỏ hai bên mặt tróc ra, máu tươi chảy ròng.

Đối diện là một đám người chân chim, dựa theo cách nói của bọn họ chính là hậu duệ bách điểu.

Mọi người vẻ mặt oán độc, cười lạnh nhìn nữ tử tóc đỏ. Đứng giữa những người này là một con quái vật thân hắc báo, đầu và cánh đại bàng.

Hắc báo lộ ra răng nanh sắc nhọn, nước miếng xanh biếc nhỏ giọt trên mặt đất, ăn mòn thành từng cái hố nhỏ.

Hắc báo lắc mình biến hoá, hóa thân thành một nam tử cái tóc đen mắt xanh mũi khoằm.

“Ha, không ngờ chúng ta phá huyết chú của ngươi phải không?”

Một người đứng sau nam tử mũi khoằm cười khẩy.

“Các ngươi dám cấu kết người ngoài! Đây là Cổ Điêu, tất cả chúng ta đều sẽ thành đồ ăn của hắn! Có ngày Hoa Lạc sẽ biết.”

Hà chính là thành chủ Lục Khiêm chỉ định lúc sắp rời đi, tu vi nàng ta không cao, dựa vào huyết chú khống chế mọi người mới có thể bảo trì địa vị.

Hiện giờ huyết chú bị người phá giải, lại thêm tu vi có thể so với thành chủ Cổ Điêu tiền nhiệm, thủ hạ tâm phúc gần như đã bị giết hết, lần này nguy rồi.

“Vậy Lạc đâu? Cổ Điêu đại nhân nói, người này chính là yêu ma ngoại giới, Lạc của ngươi đã sớm chết rồi.”

Một người đứng dậy, chỉ vào Hà, mắng mỏ.

“Cho dù hắn ta có bất tử, Cổ Điêu đại nhân cũng sẽ tự mình tiễn hắn lên đường.”

“Vậy thì sao, Lạc nhất định sẽ giúp ta báo thù.” Ký ức của Hà bị Lục Khiêm bóp méo, cho dù biết được chân tướng, nàng ta cũng sẽ cho rằng không phải như vậy.

Ánh mắt sắc bén của Cổ Điêu liếc nhìn từ trên xuống dưới, từng bước đi về phía Hà.

Thịch thịch thịch!

Tiếng bước chân phảng phất như giẫm lên trái tim Hà. Theo từng bước đi của gã, thiên địa phong vân đột biến, từ ban ngày biến thành đêm tối. Vô số mây đen hội tụ, biến thành quái vật đầu đại bàng. Cao khoảng ngàn trượng.

Hà kêu một tiếng, hóa thành một con Phượng Hoàng toàn thân dục hỏa. Phượng Hoàng tuy nhỏ nhưng khí chất không thua gì Cổ Điêu phía trên.

Ầm ầm!

Phượng Hoàng hóa thân thành quả cầu lửa, dứt khoát kiên quyết phóng tới Cổ Điêu. Cho dù có chết cũng phải cho kẻ này nếm mùi vị hung ác.

Hai mắt Cổ Điêu sáng lên. Phun ra một ngụm độc thủy u lục.

Bùm!

Thủy cầu nổ tung, ngọn lửa trên người Hỏa Phượng Hoàng nháy mắt vụt tắt.

Chỉ một chiêu này, Hà thua cuộc, hai cánh bị bẻ gãy, lông chim bị ăn mòn gần như chẳng còn gì nữa.

Cổ Điêu từ trên cao nhìn xuống Hà, đôi mắt vậy mà lại to gần bằng Hỏa Phượng Hoàng.

“Ồ, không tồi. Không giết ngươi, bổn tọa muốn giữ ngươi lại, dẫn Hoa Lạc ra.”

“Không cần, ta sẽ tự tới.”

Bên tai Cổ Điêu vang lên thanh âm Lục Khiêm.

【VIP】 Quay về Thiên Cực thành, Cổ Điêu khiêu khích(2)

Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, nín hơi ngưng thần. Trong mười năm qua gần như đã tu luyện pháp bảo tới tình trạng max cấp. Cũng chính là bảo cấm lục trọng. Nhân Hoàng kiếm, Vạn Long Ngọc Tỷ, Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều đến lúc đó như thế. Cái trước mỗi cái bảo cấm cũng khác nhau, hai cái sau là một loại phương thức bảo cấm trực tiếp chồng lên nhau. Làm như vậy sẽ làm pháp bảo càng thêm sở trường một hạng nào đó. Ví dụ như bảo cấm Vong Tình (Mê Hồn) của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, bây giờ uống một giọt, là có thể làm cho người ta quên mất kiếp trước kiếp này. Đồng thời Mê Hồn canh còn có thể gột rửa thần hồn và vết bẩn của nhục thân. Lại vượt qua một lần Thiên Kiếp, là có thể thay đổi hình dạng, hình thành pháp bảo huyễn hình.

Ầm ầm!

Ngoại giới thiên lôi cuồn cuộn. Không biết rõ còn tưởng rằng xảy ra việc lớn gì. Những năm này thời tiết luôn như vậy, nghe nói là địa khí phun trào. Một số cao thủ đã tìm kiếm nhiều lần, nhưng không thể tìm ra lý do. Lục Khiêm cho rằng có thể là triều tịch. Ngôi sao chính khác với các ngôi sao khác. Các ngôi sao khác quay quanh mặt trời, trong khi ngôi sao chính lại được mặt trời xoay quanh, còn mình thì đứng yên.

Cách mỗi một chu kỳ nhất định, đều sẽ bởi vì lực hút của tinh thần có vấn đề, gây nên một chút náo động.

Xoạt!

Lúc này, bên ngoài đại diện có một làn khói đen bay tới. Trong khói đen là một nữ tử tóc trắng xinh đẹp. Đây là Yêu Nguyệt.

"Bẩm đại nhân, lại bắt được một thám tử của Thiên Đạo lâu."

"Moi được tình báo gì không?" Lục Khiêm không ngạc nhiên chút nào. Mấy tháng gần đây, động tác của đám người này càng ngày càng thường xuyên.

"Bọn họ nói lão gia đã biến thành mục tiêu của phòng chữ Thiên, xếp thứ mười lăm."

"Thiên Tử hào? Đây là thứ hạng gì?"

"Ất Giáp Địa Thiên của bọn họ từ thấp đến cao, tương ứng với các đẳng cấp quan trọng khác nhau. Đẳng cấp càng cao, đẳng cấp của cao thủ phái tới càng cao."

Phòng chữ Thiên thuộc về phụ trách giết người cấp cao nhất, bình thường là Lâu chủ phó lâu chủ, hoặc là Đường chủ mỗi đường. Ví dụ như đường chủ của Ẩn Sát đường, Chú Sát đường v.v..

"Thật sao? Chú Sát?" Lục Khiêm hơi tò mò với điều này, cái gọi là Chú Sát, không phải là thật sự có một loại chú thuật nào đó, dùng một loại lực lượng không biết tên giết chết mình.

"Ta cũng không rõ, nghe nói Thiên Đạo lâu chủ chính là cao thủ am hiểu đạo này, lão gia cẩn thận một chút."

"Ta biết rồi."

Đã nói như vậy, Lục Khiêm cũng để mắt đến nó. Cái thế giới kỳ kỳ quái quái này pháp thuật nhiều vô số kể. Hắn chẳng qua chỉ mới Lôi Kiếp, cũng không phải cao thủ hàng đầu, quá mức cuồng vọng tự đại, cái gì cũng không để vào mắt, ngày sau nhất định lật xe.

"Ngươi đi về trước đi, hai người các ngươi ngày mai dẹp hết mọi chuyện và cùng ta đến Đại Minh Hương."

Lục Khiêm nhìn về phía Yêu Nguyệt.

Ngày hôm sau.

Thiên Trung thành. Mấy đạo độn quang bay tới nơi đây. Đại khái hơn ba mươi người. Những người này toàn bộ đều là cao thủ Đan Kiếp trở lên, ngoại trừ những người có chức vụ quan trọng thì hầu như tất cả đều đến đây.

Lục Khiêm liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện người quen biết cũ cũng không ít, còn có một số khuôn mặt mới. Trong một trăm năm qua, không chỉ có công lực của mình tiến bộ nhanh chóng, cũng có người bước vào hàng ngũ trung và thượng cấp Đan Kiếp. Những người này nhìn thấy Lục Khiêm tự nhiên là cung kính hành lễ, ai không biết rõ đây là Linh quân thứ sáu.

Lục Khiêm lễ phép gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh Huyền Lão Hắc Đế.

"Bái kiến cung chủ."

"Ừm, khí sắc không tệ." Huyền Lão Hắc Đế đánh giá Lục Khiêm một cái. Vài thập niên trước, gã và Lục Khiêm lại đi một chuyến đến Kỳ Luân quốc, đáng tiếc nơi đó đã hoàn toàn biến thành Hoang tinh, không có bất kỳ giá trị gì.

"Đa tạ cung chủ." Lục Khiêm khách khí nói.

Năm đại Linh quân đã tập hợp đủ, cách đó không xa còn có tu sĩ Nguyên Thần của Câu Ly vương triều nhìn chằm chằm canh chừng. Đám người lơ đễnh, Đại Minh Hương này sớm đã bị đám người biết rõ.

Huyền Lão Hắc Đế xé mở không gian, gã từ bên cạnh quan sát, đám người lần lượt nhảy vào trong đó, đợi mọi người tiến vào, mình vào một khe hở trên không khác. Điều này khiến những người âm thầm theo dõi rất thất vọng. Vẫn không tìm thấy tọa độ của Đại Minh Hương.

Huyền Lão Hắc Đế nhắm mắt lại, thần niệm buông ra, lan tràn ra từng tấc đất xung quanh. Sau khi tiến vào Động Chân, phạm vi của thần niệm đã mở rộng ra rất nhiều.

"Lần này hẳn là có thể triệt để lấy được truyền thừa của Đại Từ Tôn."

Tìm tòi vạn năm, Huyền Lão Hắc Đế cũng không phải là không thu hoạch được gì, không ai hiểu rõ Đại Minh Hương hơn gã. Chỉ là bị kẹt lại ở cửa ải cuối cùng. Bây giờ thực lực tăng nhiều, là thời điểm nắm lấy truyền thừa mấu chốt nhất này.

"A? Còn có thứ này."

Lông mày Huyền Lão Hắc Đế nhíu lại, đột nhiên phát hiện một thứ tốt. Năng lượng của thứ này vô cùng thuần khiết, hơn xa phần lớn bảo vật. Hoàng Tuyền chi khí tinh khiết như thế, chẳng lẽ có quan hệ với Đại Từ Tôn? Nghĩ tới đây, Huyền Lão Hắc Đế lập tức bay tới nơi có đồ vật.

【VIP】 Quay về Thiên Cực thành, Cổ Điêu khiêu khích(3)

Mà vật này, chính là miếng mồi được thả ra bởi tồn tại thần bí của hữu tình chúng sinh tuyệt địa kia.

Một bên khác, trong vùng đất hoang vô tận là một tòa hùng thành. Hầu hết những người trong thành đều có chân chim. Có người còn có đôi cánh của nhiều loài chim sau lưng, sống trong những ngôi nhà trên cây cao trong thành. Trong số đó, phủ đệ lớn nhất trên tán cây là phủ thành chủ.

Phủ thành chủ, một nữ tử tóc đỏ với đôi cánh đỏ rực lửa đứng ở biên giới của phủ đệ, đám lông đỏ ở hai bên má rụng xuống, tiên huyết chảy ròng. Đối diện là một đám người chân chim, dựa theo thuyết pháp của bọn họ là hậu duệ của bách điểu. Thần sắc của đám người oán độc, cười lạnh nhìn nữ tử tóc đỏ.

Ở trung tâm của những người này là một con quái vật với cơ thể của một con báo đen, đầu và cánh được chạm khắc. Hắc báo lộ ra răng nanh sắc nhọn, nước bọt xanh biếc nhỏ xuống trên mặt đất, ăn mòn tạo thành từng hố nhỏ. Hắc báo lắc mình biến hoá, hóa thân thành một nam tử mũi ưng tóc đen mắt xanh.

“Hà, không ngờ chúng ta lại phá được huyết chú của ngươi đúng không?” Một người sau lưng nam tử mũi ưng cười lạnh nói.

“Các ngươi dám cấu kết với người ngoài! Đây là Cổ Điêu, tất cả chúng ta đều sẽ trở thành thức ăn của hắn! Một khi Hoa Lạc biết là được rồi.”

Hà chính là thành chủ do Lục Khiêm chỉ định lúc gần đi, tu vi của nàng không cao, chỉ có thể duy trì vị trí của mình bằng cách dựa vào huyết chú. Bây giờ huyết chú bị người phá giải, lại thêm tu vi có thể so với Cổ Điêu nhậm chức thành chủ, tâm phúc thủ hạ gần như đã bị giết sạch, lần này nguy rồi.

“Vậy Lạc đâu? Cổ Điêu đại nhân nói, người này chính là yêu ma ngoại giới, Lạc của ngươi đã chết từ lâu rồi.” Một người đứng dậy, chỉ vào Hà mắng.

“Mà cho dù coi như bất tử, Cổ Điêu đại nhân cũng sẽ đích thân tiễn hắn lên đường.”

“Vậy thì như thế nào, Lạc nhất định báo thù giúp ta.” Ký ức của Hà bị Lục Khiêm xuyên tạc, dù là biết rõ chân tướng, cũng sẽ không phải như vậy.

Đôi mắt sắc bén của Cổ Điêu liếc lên nhìn xuống, từng bước đi về phía Hà.

Đông đông đông!

Tiếng bước chân như muốn giẫm lên trái tim Hà. Theo gã bước ra một bước, thiên địa phong vân đột biến, ban ngày biến thành đêm tối. Vô số mây đen hội tụ, biến thành một con quái vật có đầu được chạm khắc. Cao khoảng ngàn trượng.

Hà mạnh mẽ kêu lên một tiếng, hóa thân thành Phượng Hoàng toàn thân dục hỏa. Phượng Hoàng tuy nhỏ, khí chất không thua gì Cổ Điêu phía trên.

Ầm!

Phượng Hoàng hóa thân thành hỏa cầu, dứt khoát kiên quyết phóng tới Cổ Điêu. Cho dù là chết, cũng phải cho kẻ này

một chút hung ác.

Hai mắt Cổ Điêu tỏa sáng. Phun ra một ngụm nước độc màu xanh lá cây.

Ầm!

Thủy cầu nổ tung, ngọn lửa trên người Hỏa Phượng Hoàng trong nháy mắt dập tắt. Chỉ một chiêu này, Hà đã bị đánh bại, hai cánh bẻ gãy, lông vũ bị ăn mòn hầu như không còn.

Cổ Điêu từ trên cao nhìn Hà, đôi mắt của gã to như một con Phượng Hoàng.

"A, không tệ. Không giết ngươi, bản tọa muốn giữ ngươi để dẫn Hoa xuống."

"Không cần, ta sẽ tự mình đến."

Bên tai Cổ Điêu vang lên thanh âm bình thản của Lục Khiêm.

"Không cần! Ta sẽ tự đến."

Thanh âm của Lục Khiêm vang lên bên tai Cổ Điêu. Thanh âm rất gần, giống như là ở nói chuyện bên tai. Cổ Điêu vô thức quay đầu, một nam tử tóc đen thình lình đứng bên cạnh. Nam tử tóc đen cỡ người bình thường, còn không dài bằng một sợi lông vũ của mình, nhưng áp lực trên người cũng không phải người thường có thể so sánh được.

"Ngươi là?" Trong lòng Cổ Điêu xuất hiện một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

"Ngươi không phải mới vừa tìm ta sao?" Lục Khiêm cười tủm tỉm hỏi lại.

"Hoa Lạc?" Cổ Điêu nghe vậy mở to hai mắt nhìn. Người này thật sự là Hoa Lạc? Vốn chỉ là suy đoán, không nghĩ tới lại là thật.

Không chỉ có Cổ Điêu, đám người cũng theo đó xôn xao. Bọn họ nhớ mang máng cảnh tượng Hoa Lạc hóa thân thành Phượng Hoàng, một kích giết chết thành chủ. Loại cảm giác đó đến từ áp bách huyết mạch, ký ức đến nay vẫn còn mới mẻ. Vậy là tất cả những thứ này đều là giả!

"Lạc! Ngươi đã đến rồi!"

Thần sắc Hà kích động, không thèm để ý chút nào đến hình dạng phàm nhân của Lục Khiêm. Từ khi vừa mới bắt đầu, thể xác và tinh thần của nàng đã bị Lục Khiêm khống chế. Ý niệm rơi xuống trong tâm trí nàng, cho dù có thay đổi như thế nào cũng sẽ không làm nội tâm của nàng có một tia dao động.

"Ừm!" Lục Khiêm gật đầu.

Hậu duệ của những bách điểu khác lại nghĩ tới thời gian trước đây bị nhân chủng gieo xuống huyết chú, làm trâu làm ngựa cho người ta. Nghĩ tới đây, lại có người nhảy ra ngoài.

"Cổ Điêu đại nhân, xin giúp chúng ta giết chết người này! !"

"Người này âm hiểm xảo trá! Cần phải trừ khử!" Đám người nhao nhao đánh trống reo hò.

【VIP】 Núi đao kiếm thụ, hỏa ế hàn băng.

Cổ Điêu cũng cảm thấy người này nguy hiểm, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường. Cổ Điêu quát một tiếng chói tai. Thanh âm truyền khắp bán kính ngàn dặm. Sóng âm vô hình chuyển hóa thành vật hữu hình. Biến hóa ra các loại yêu ma quỷ quái. Phi cầm tẩu thú, Dạ Xoa Ngạ Quỷ. Giương nanh múa vuốt, mài răng mút máu. Mỗi một huyễn tượng đều mang theo năng lực của nguyên thân.

Đây là năng lực của Cổ Điêu. Cổ Điêu là một loại hung điểu vô cùng tàn bạo. Có thể nuốt chửng vạn vật, đồng thời mượn sức mạnh của bọn họ. Bởi vì Cổ Điêu quá mức tàn bạo, ngay cả đồng loại cũng ăn, cho nên cũng bị hậu duệ bách điểu trục xuất.

Chúng hậu duệ bách điểu nhìn thấy một màn này, trái tim treo ở trong lòng cũng đặt xuống. Tu vi của gia hỏa này chẳng biết lúc nào đã phát triển đến tình trạng này, chỉ sợ trước kia Thiên Nga thành chủ cũng không đấu lại gã.

Ngàn vạn dị thú tuôn ra mà tới. Lục Khiêm không hề bị lay động, còn vô cùng hứng thú đánh giá yêu quái đang điên cuồng gặm ăn trên người mình. Đám gia hỏa này miệng lưỡi bén nhọn, đáng tiếc không thể cắn được mình, đừng nói đến những dã thú khoác vải đeo sừng này, cho dù là pháp bảo lục trọng viên mãn chân chính, đánh trên người mình cũng chỉ để lại một vết trắng nhàn nhạt.

Nhìn thấy Lục Khiêm bị người bao phủ, mặt Hà xám như tro, mà những người khác hoan hô. Sau vài tiếng hoan hô, đám

người từ từ tiến lại gần Hà. Mối thù nô dịch những năm này đã đến thời điểm phải thanh toán.

Lúc này, Lục Khiêm bị quần quái vây công cảm thấy sắp không kiên nhẫn được nữa. Pháp lực hơi phồng lên. Làn da phát ra quang mang kim sắc. Lực trường vô hình tán ra từ trên người. Quái vật bên cạnh giống như bị một sức mạnh nào đó đè ép, hóa thành thịt muối ngay tại chỗ.

Ầm!

Không đến một hơi thở, ngàn vạn yêu ma hồn phi phách tán, một chút này cũng chỉ nằm trong một suy nghĩ của Lục Khiêm.

Cổ Điêu nhìn thấy con mắt suýt chút nữa rơi ra, chiêu thức bị phá, hung hăng phun ra một ngụm tiên huyết, không dám tin nói:

"Ngươi là cảnh giới gì?"

Vốn cho rằng tu vi Phong Kiếp ở phụ cận đã là vô địch. Không ngờ đối thủ này còn lợi hại hơn so với tưởng tượng.

"Vừa mới Lôi Kiếp, đang muốn tìm người luyện tập đây, ngươi quá yếu." Lục Khiêm nói hời hợt, nhưng lại đả thương lòng người.

"Hiểu lầm hiểu lầm!"

Người Thiên Cực thành làm hại ta rồi!! Cổ Điêu điên cuồng hét to trong lòng. Làm sao gã biết rõ, thời gian một trăm năm ngắn ngủi, Lục Khiêm đã từ Phong Kiếp biến thành Lôi Kiếp. Tốc độ tu luyện so với đái tháo còn nhanh hơn.

Lục Khiêm không nói nhảm với gã, trực tiếp đấm ra một quyền. Quyền phong giống như cương đao, hình thành thực chất hóa thành vòi rồng. Gió thổi qua, Cổ Điêu lần này biến thành cốt điêu, chỉ còn lại xương cốt.

Đây chính là chỗ bá đạo của Diêm La chân thân. Một lực phá vạn pháp. Cho dù là các loại thần thông của Thiên Địa Đại Ma Bàn, cũng trấn áp cực kỳ bá đạo.

Sau đó Lục Khiêm một tay hóa bọn họ thành tro tàn trong tiếng cầu xin tha thứ của mọi người. Chỉ còn lại Hà và một phần hậu duệ bách điểu phản chiến, con cháu trước kia của Thiên Nga thành chủ hầu như đều chết sạch.

"Lạc, mấy năm nay ta dựa theo ngươi phân phó, đã thu thập xong những dược tài và khoáng vật kia."

"Ừm, sau này gọi ta là Phong Đô là được." Lục Khiêm đánh ra một đạo pháp lực, trong sương mù xuất hiện thân ảnh hai nữ tử, theo thứ tự là Yêu Nguyệt Tập Nguyệt: "Sau này mọi việc báo cáo với các nàng là được, lát nữa tập hợp thủ hạ đi vực sâu."

Một đoàn người lề mề một trận, lập tức tiến về phía vực sâu. Phía dưới vực sâu có rất nhiều Địa Ngục. Chỉ có rơi vào Địa Ngục, mới có thể thấy rõ diện mạo chân chính của Địa Ngục.

Lục Khiêm bảo mọi người bảo vệ ở ngoại giới, bước đầu tiên bước vào trong đất trống.

Soạt!

Cảnh tượng thay đổi, những ngọn núi hiện ra trước mặt bạn.

Dãy núi là Trường Xà xoay quanh, lòng đất là Thiết Cẩu dữ tợn. Những quái vật này điên cuồng vọt tới.

Ầm ầm!

Lục Khiêm ném một ngọn núi lớn ra ngoài. Bắc Âm Phong Đô Sơn cấp tốc biến lớn, chiến đấu một chỗ với Trường Xà và Thiết Cẩu bên này.

Cả hai đồng căn đồng nguyên, nhưng người kiểm soát lại khác nhau.

A?

Lục Khiêm phát hiện một khi giết chết Trường Xà Thiết Cẩu bên này, nó sẽ hấp thụ hết sức mạnh và không thể tái sinh. Trái lại, sự vật phía bên mình bị hấp thụ cũng là như thế.

"Thông U, Thiên Hà! Các ngươi chú ý sách lược." Mắt Lục Khiêm sáng lên. Vừa dùng Đỗng Sát Thần Nhãn tìm nhược điểm của đối phương, chỉ huy chúng yêu tiến hành tác chiến. Số lượng của đối phương nhiều nhưng không có sách lược.

Rất nhanh, theo một Trường Xà cuối cùng bị phe mình thôn phệ, nơi đây ầm vang sụp đổ. Một tia sáng màu vàng hướng hướng lên trời tế. Đây là Hoàng Tuyền bản nguyên tinh khí. Lục Khiêm tay mắt lanh lẹ, ném Bắc Âm Phong Đô Sơn ra ngoài, trấn áp bản nguyên tinh khí ở dưới núi.

【VIP】 Núi đao kiếm thụ, hỏa ế hàn băng.(2)

“Vật này có thể hấp thu, vì sao ta không trực tiếp lấy ra thả trên Phong Đô Sơn?” Lục Khiêm bỗng nhiên đột phát ra ý tưởng. Chỉ là dựa vào kiến tạo Trường Xà Thiết Đầu Địa Ngục này đã tiêu tốn mấy tỷ của mình, hơn nữa còn hao phí rất nhiều tinh lực. Còn không bằng trực tiếp tìm đến bản nguyên hạch tâm của giới này, trực tiếp đưa đến trên núi được rồi.

Ngục này sụp đổ, tiến vào vòng tiếp theo là núi đao kiếm thụ, hỏa ế hàn băng.

Cảnh tượng trước mắt lần nữa biến ảo. Lục Khiêm ở trên đỉnh một đỉnh núi khổng lồ che trời. Toàn thân ngọn núi này được tạo thành từ đao kiếm sắc bén. Lục Khiêm đạp chân phía trên núi đao, lưỡi đao không ngừng cắt chém thân thể của hắn, Diêm La chân thân cứng rắn, lại có cảm giác đau nhói. Bay cũng không bay lên được, chỉ có thể đi bộ đến đỉnh núi.

Soạt!

Điều này còn chưa kết thúc, những vết nứt bên dưới núi đao phun ra xích hồng liệt diễm, trong nháy mắt đao bị thiêu đến đỏ bừng. Lần này trực tiếp các thật sâu vào lòng bàn chân của Lục Khiêm. Lục Khiêm hừ lạnh một tiếng, suýt chút nữa phá công.

Sau đó còn có chuẩn bị ở sau. Phía dưới hỏa diễm lại là hàn khí vạn năm. Đao trong nháy mắt trở nên băng lãnh, dưới một lạnh một nóng, hai chân của Lục Khiêm lúc này nổ tung như lưu ly.

Lục Khiêm chỉ có thể tiêu tốn rất nhiều pháp lực tiếp tục đi lên trên núi. Phía trước còn có rừng cây mọc ra lưỡi kiếm, mỗi một bước đi đều đang cắt chém thân thể của hắn.

Đây chính là núi đao kiếm thụ, hỏa ế hàn băng. Chỉ có đi đến đỉnh núi, mới có thể có được giải thoát.

Lục Khiêm đi đến phía trên núi đao biển lửa. Đi lại gian khổ, mỗi một bước cũng để lại dòng máu. Tiên huyết nhuộm đỏ con đường sau lưng. Những thứ này không giống với Thiên Kiếp, thậm chí là thời điểm nhận hình phạt khi tu luyện Diêm La chân thân. Những cái kia đều là có phản hồi chính diện, kiên trì vượt qua thì sẽ có chỗ tốt. Mà đây là tra tấn thuần túy. Pháp lực cấp tốc tiêu hao, Lục Khiêm một hồi lâu mới đi được một bước. Mặc dù bước đi chậm, nhưng cũng từng bước một tới gần đỉnh núi. Không bao lâu nữa sẽ leo lên ngọn núi, tìm tới chỗ bản nguyên tinh khí, triệt để cướp đoạt vật này.

Một bên khác.

Huyền Lão Hắc Đế đáp mây đen xuống, đi vào một thác nước cao ngàn trượng. Thác nước cao ngàn trượng rơi xuống. Phát ra thanh âm đinh tai nhức óc, bọt nước trăm thước. Phía dưới dòng sông là một đám Đại Hắc Ngư to mọng, mặc cho dòng sông chảy xiết, vẫn thảnh thơi bất động.

Huyền Lão Hắc Đế đứng trước thác nước, quan sát tỉ mỉ thác nước này. Rất nhiều người nhìn thấy thác nước, đều vô thức cho rằng phía sau thác nước có đồ vật, hoặc là dưới nước có một lối đi bí mật. Nhưng nếu như đi tìm, chắc chắn sẽ không tìm thấy cái gọi là lối đi bí mật. Lối đi bí mật chân chính nằm ngay ở…

Huyền Lão Hắc Đế nhìn lên phía trên.

Xoạt!

Thân hình lóe lên, đi ngược dòng nước. Bay đến hư không phía trên thác nước.

Soạt!

Vẫn là nơi ban đầu này, nhưng màu sắc đã thay đổi. Thác nước vậy mà có một màu xanh kỳ lạ. Đại Hắc Ngư trong nước có khuôn mặt người. Mặt người hoặc đau đớn, hoặc cười. Quỷ dị dữ tợn, rất giống Ác Quỷ tới từ Địa Ngục.

Đây đều là tạo vật của Hoàng Tuyền. Sinh linh bình thường nhiễm âm khí, dần dà biến thành trạng thái nửa Âm Linh.

Quái ngư mặt người nhìn thấy Huyền Lão Hắc Đế đi tới, còn thử lấy răng nhào lên. Còn không có tới gần, đã biến thành tro tàn. Thế giới này chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cánh cửa bằng đồng. Cánh cửa bằng đồng mở rộng, quái vật Dạ Xoa mặt xanh nanh vàng tru lên lao ra.

"Lại nhiều rồi, nhìn là biết tự động tạo ra." Huyền Lão Hắc Đế tự lẩm bẩm. Sau đó tay nhẹ nhàng vung lên, Dạ Xoa Ác Ma hồn phi phách tán.

Đi đến trước cánh cửa đồng. Cánh cửa bằng đồng có hoa văn đặc biệt, màu xanh đồng loang lổ, rêu xanh dày đặc, tự nhiên sinh ra khí tức tang thương cổ lão.

Huyền Lão Hắc Đế cũng không có đi vào, mà là đi tới cạnh cửa, trước mặt là một cái phù lục màu đỏ. Gã đưa tay phải ra, bàn tay tản ra một lực hút mạnh mẽ. Phù lục này vậy mà tiếp bị bóc ra khỏi cửa.

"Thú vị." Huyền Lão Hắc Đế nhắm hai mắt, cẩn thận cảm ứng một hồi. Cái này lại là một tọa độ. Theo tính chất nhìn lại, phải có quan hệ nhất định với Hoàng Tuyền.

Chẳng lẽ đây chính là bí mật của Đại Từ Tôn? Huyền Lão Hắc Đế không khỏi mơ màng. Bản thân mình vừa mới đi vào Động Chân, liền đạt được tọa độ, xem ra khí vận quả thực

không tệ. Đợi trở về triệu tập đám người, cùng nhau tìm tòi ngôi sao này. Nếu là vô chủ thì cầm xuống, có chủ, thì phải nhìn xem có thể giết chết chủ nhân ban đầu không, tu hú chiếm tổ chim khách.

Nhưng phải đợi cho đến khi ra ngoài. Huyền Lão Hắc Đế xe nhẹ đường quen tiến vào cánh cửa bằng đồng.

Trong môn phái ngoại trừ quái vật còn có bích hoạ. Bốn phía có bốn bức vẽ, theo thứ tự là cự nhân dáng vóc cao lớn, Dạ Xoa toàn thân đẫm máu, cửa lớn triệu hoán yêu ma và cầu nối trấn áp vạn vật. Bốn phương tám hướng khác nhau đại biểu bốn loại truyền thừa.

【VIP】 Vũ cực chi đạo, Trấn thủ sứ núi đao

Huyền Lão Hắc Đế nhẹ nhàng giậm chân một cái.

Ầm!

Đại địa vỡ ra, một cửa lớn bằng đồng từ từ nhô ra. Cửa lớn đen ngòm không ngừng phun ra hắc vụ, mang theo một loại khí thế kinh khủng. Đây là cánh cửa bằng đồng cuối cùng.

Trong suốt một vạn năm này, Huyền Lão Hắc Đế đã nắm trong tay bốn truyền thừa còn lại. Mỗi một cái đều nối thẳng đến Động Chân. Sau Động Chân thì không có đường. Chỉ có thể thông qua một cánh cửa cực lớn cuối cùng này để thu hoạch. Chỗ cao thâm pháp môn của Động Chân là lĩnh ngộ vũ cực chi lực. Thiên địa bốn phương gọi là vũ. Vũ cực là con đường không gian. Động Chân nắm giữ vũ cực chi đạo, có thể thực sự được coi là hoàn toàn thoát khỏi sự hạn chế của một thế giới.

Vừa nghĩ đã đến vạn dặm trong khoảnh khắc. Mấy lần trước suýt chút nữa đã chết rồi, lần này tu vi nâng cao, hẳn là có tư cách hấp thu di sản của hắn. Huyền Lão Hắc Đế đi vào cỡ lớn bằng đồng.

Soạt!

Chạm mặt là một Khốc Tang bổng màu trắng.

“Hừ!”

Thủ đoạn thấp kém!

Huyền Lão Hắc Đế một tay nắm chặt Khốc Tang bổng, không thèm để ý đến Nhiếp Hồn chi lực trên đó chút nào. Pháp lực chấn động, Khốc Tang bổng bị bẻ gãy, cự lực theo Khốc Tang bổng đi vào một chỗ không biết tên.

"A a! !"

Âm thầm truyền đến hai tiếng kêu thảm, sau đó không có động tĩnh.

Huyền Lão Hắc Đế vào bên trong tìm tòi. Dị chủng nửa người nửa quỷ, quỷ Nhân Sâm, mặt quỷ Dạ Xoa, chín con quái anh. Trùng điệp kỳ quái, đều giết chết.

Một bên khác, Lục Khiêm sớm đã đi vào đỉnh núi.

Soạt!

Khoảnh khắc bước lên đỉnh núi, cảm giác quay cuồng trời đất đánh tới. Đỉnh đầu xuất hiện mây đen đen như mực, mây đen hình thành vòng xoáy không ngừng xoay tròn. Một lực hút mạnh mẽ như muốn hút hắn đến một chỗ nào đó. Thân hình dần dần bay lên không. Thành công vượt qua ngục này, sau đó phải đi xuống một cái khác. Nhưng làm sao Lục Khiêm có thể cam tâm.

"Cho ta xuống dưới! !" Lục Khiêm chợt quát một tiếng. Thân thể đại phóng kim quang, cất cao vạn trượng.

Ầm!

Thân thể nặng nề rơi xuống, cả tòa núi phát sinh địa chấn. Kiếm thụ cũng sụp đổ không ít. Lục Khiêm quơ lấy Phong Đô Sơn, đập nó xuống đất như một viên gạch.

Ầm!

Ầm!

Một lần, hai lần, ba lần. Người khổng lồ này lại muốn cứ thế mà đập núi đao ra.

Ầm!!

Vào lần thứ năm, cuối cùng cũng đập ra một vết nứt. Dưới cái khe, xuất hiện một quang cầu lớn. Cái này chính là núi đao biển lửa bản nguyên.

Lục Khiêm đang muốn ra tay thôn phệ, quang cầu nổi lên hiện ra một thân ảnh. Đây là một lão đầu cao mười hai thước, râu trắng dài đến eo. Lão đầu vẻ mặt cầu xin, không ngừng cúi đầu.

"Đại Thánh Đại Thánh! ! Thu thần thông, thân thể của lão phu chịu không được giày vò!"

"Ồ? Ngươi là ai?"

"Dời gạch" trong tay Lục Khiêm dừng lại.

"Lão phu là Trấn thủ sứ của núi đao biển lửa, Đại Thánh, có chuyện gì thì từ từ nói." Lão đầu nặn ra một nụ cười khó coi.

"Vậy vừa rồi thời điểm ta nên núi sao ngươi không thu tay lại?"

Dời gạch trong tay Lục Khiêm đang muốn rơi xuống. Lão đầu không ngừng dập đầu, liên tục xin tha.

"Được, ta hỏi ngươi đáp, đáp không được thì đi chết đi."

"Lão phu nhất định nói ra toàn bộ, không dám có chút giấu diếm."

"Tổng cộng có mấy Địa Ngục, mỗi Địa Ngục cũng có một Trấn thủ sứ sao?"

"Tổng cộng có năm Địa Ngục, trên lý thuyết mỗi cái đều có, thời gian vạn năm trôi qua, một số Trấn thủ sứ đã tiêu

vong. Đại Thánh, lão phu biết phương pháp đi đến chỗ những Trấn thủ sứ khác, không cần trải qua Địa Ngục.”

“Mau nói.” Hai mắt Lục Khiêm tỏa sáng.

“Chỉ cần ngươi đồng ý không giết lão phu.” Con ngươi của lão đầu đảo một vòng.

“Cò kè mặc cả, nên giết! !”

Ầm!

Lục Khiêm trực tiếp nện một núi xuống dưới. Trấn thủ sứ của núi đao ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không thể phát ra được, trực tiếp hồn phi phách tán. Một chút chân linh theo bản nguyên tiến vào Phong Đô Sơn.

“Mạc Sầu, ngươi đọc ký ức của người này một chút.”

Lục Khiêm liếc mắt nhìn xung quanh, cất toàn bộ mọi thứ có thể chứa vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Theo bản nguyên bị hấp thu, Trường Xà Thiết Cẩu Địa Ngục phía dưới lại ra thêm một tầng. Núi đao biển lửa đang chậm rãi được tạo ra. Chịu khổ nhiều như vậy, trong lòng Lục Khiêm cũng có một chút tức giận. Trấn thủ sứ ai cũng có thể làm, Khí Linh của hắn không cho phép một người xấu như vậy tồn tại.

Đáng thương cho Trấn thủ sứ của núi đao, vẫn không biết nguyên nhân cái chết của mình là do tướng mạo.

Lục Khiêm không cò kè mặc cả với lão, trực tiếp giết chết Trấn thủ sứ. Lúc đầu bị hành hạ một đường, hiện tại gia hỏa này lại cò kè mặc cả, không giết lão thì khó nguôi giận trong lòng. Hơn nữa, cũng không nhất định phải là gia hỏa này dẫn đường mới được.

“Lão gia, đã đọc được ký ức.”

Lúc này, một nữ tử từ trên Kim Kiều bước xuống. Nữ tử chính là Mạc Sầu.

“Nói như thế nào?”

“Nhóm chúng ta chỉ cần thông qua truyền tống trận phía dưới bản nguyên là có thể đi đến hạch tâm tầng tiếp theo.” Mạc Sầu nói: “Nhưng phải cẩn thận.”

【VIP】 Trấn Hồn chủ tam giới

Nghe đến đó, Lục Khiêm nhảy vào hạch tâm dưới cái khe. Đây là một cung điện cỡ nhỏ. Trên vách tường xung quanh có hoa văn phức tạp, đây là một loại trận pháp truyền tống nào đó. Người chế tạo pháp trận này rất thông minh. Giấu pháp trận phù lục ở bên trong các hoa văn nhìn như trang trí, những hoa văn phức tạp vô dụng này không ảnh hưởng đến sử dụng pháp trận. Bởi vậy có thể nhìn ra người tạo ra pháp trận này có kỳ nghệ rất cao.

Hai bên cung điện có hai dãy giá sách. Thư tịch trên đó được xếp ngay ngắn, trang đã ố vàng, xác nhận có người thường xuyên đọc.

Lục Khiêm tiện tay cầm lấy một bản thư tịch. Mở sách ra, bên trong dùng Hoàng Tuyền âm triện ghi chép tình huống giữ gìn núi đao biển lửa Địa Ngục. Hàng năm đều phải giữ gìn, lít nha lít nhít hơn một vạn đầu. Hầu hết phía sau đều là lời càu nhàu và tự nói của Trấn thủ sứ núi đao, xem ra vạn năm canh giữ một mình cũng làm cho lão không chịu nổi cô đơn.

Ở trên cùng của giá sách là một chiếc hộp nhỏ đầy bụi. Lục Khiêm đi đến lấy xuống, mở hộp ra, bên trong là một Ngọc Tỷ đen như mực. Trên đó khắc hoạ hình ảnh kinh khủng núi đao biển lửa hàn băng, và các loại sinh linh ở trong đó chịu hình phạt. Hỏa diễm bên trong hoa văn không ngừng chập chờn, mặt người biến ảo thống khổ, sinh động như thật.

Đây là ấn của Trấn thủ sứ. Lục Khiêm đưa cho Mạc Sầu.

“Ngươi thử nhận chủ một chút xem.”

Mạc Sầu nghe vậy hai mắt híp lại, một đạo kim quang theo mi tâm bay ra, biến mất vào trong Ngọc Tỷ. Thật lâu sau, Mạc Sầu mới thành lập liên hệ với Ngọc Tỷ. Sau đó tâm niệm vừa động, hai người biến mất ngay tại chỗ. Sau một khắc, xuất hiện trong một cung điện khác.

Tòa cung điện này không lớn, bán kính chừng trăm thước. Trang trí tương tự như trước đó, chỉ khác là phần lớn đều đã biến chất, nhẹ nhàng đụng một cái, lập tức hóa thành tro bụi. từ bên trong cung điện có thể nhìn thấy tình huống bên trong Địa Ngục.

Địa Ngục này có vô số ao lửa. Cái gọi là ao lửa, chỉ là một hố dài và rộng ba thước trên mặt đất, bên trong có lửa cháy hừng hực thiêu đốt, giống như một cái ao đổ đầy xích thủy. Hỏa diễm bốc lên khói độc, Lục Khiêm xem xét liền biết rõ độc tính mãnh liệt dị thường.

Bên cạnh ao lửa có một bệ đá, trên đài dính vết máu loang lổ, hơn nữa có hai quái nhân đầu đeo mặt nạ hắc thiết, chỉ lộ ra hai con mắt đứng ở hai bên. Quái nhân thân cao hai trượng, một tên cầm trong tay răng cưa cương đao, một tên khác cầm đấu sắt.

Đây là Địa Ngục nuốt hỏa ăn độc, đồ cắt thân hình. Chỉ cần đi vào trong đó, thì sẽ bị trói ở trên bàn, Âm sai cầm đấu sắt sẽ cho ngươi ăn độc hỏa, một Âm sai khác sẽ chia cắt thân thể.

Đây không phải tra tấn như Đại Giải Thoát Luân, mà là trực tiếp đẩy vào chỗ chết. Liệt hỏa đốt người, chia cắt thi thể chính là chết thật rồi.

Cửu tử nhất sinh, nếu như vượt qua thì tiến vào vòng tiếp theo. Nếu không phải sớm phát hiện ra Trấn thủ sứ núi đao, nói không chừng đều phải tự mình đi một lần.

Lục Khiêm không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp vận dụng Bắc Âm Phong Đô Sơn đến hấp thu ngục này. Sau đó bắt chước làm theo, để Mạc Sầu cầm xuống vị trí Trấn thủ sứ, tiếp tục tầng tiếp theo. Thân hình hai người lóe lên, biến mất tại chỗ.

"Đáng chết!! Đạo chích phương nào?"

Vừa mới đi vào, đã nghe thấy một tiếng gầm thét. Chỉ thấy một cái đầu dữ tợn phun ra hỏa diễm bay tới.

"Phi Đầu Man?"

Không nghĩ tới Trấn thủ sứ nơi đây còn sống.

Phi Đầu Man là một loại yêu quái cổ dài, bình thường chỉ có đầu lâu và cổ, đạo hạnh cao một chút còn có thân thể. Toàn bộ cung điện đều là đầu lâu bay lượn, số lượng cộng lại tối thiểu hơn ngàn cái.

Lục Khiêm miệng phun ra phi kiếm, đấu với Phi Đầu Man.

Một bên khác.

Sâu trong cánh cửa đồng. Thế giới vô biên âm trầm đen như mực. Cự nhân cao mười vạn trượng đang chiến đấu với hai đạo ma ảnh. Hai đạo ma ảnh có hình thể nhỏ hơn vài lần, nhưng không sợ Quỷ cao ngàn vạn trượng chút nào.

Lúc này, Huyền Lão Hắc Đế cố ý để lộ ra một sơ hở. Thời điểm các loại Hắc Bạch Vô Thường Khốc Tang bổng đánh xuống, bỗng nhiên nổ tung, cầm lấy Trường Nhạc cung đập xuống, Hắc Bạch Vô Thường hồn phi phách tán.

"Hừ! Cái xác không hồn."

Huyền Lão Hắc Đế hừ lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra ý cười.

Một vạn năm! Rốt cục giải quyết hết hai con chó giữ nhà này. Lần này toàn bộ đều là của gã.

Đi vào chỗ sâu nhất của thế giới. Đen như mực hỗn độn, vô biên vô hạn, không có không gian giới hạn, cũng không có phân chia thời gian.

Trước mặt không có cung điện hoa lệ như trong tưởng tượng, chỉ có một nhà tranh cũ nát.

Huyền Lão Hắc Đế đi vào nhà tranh. Bên trong có một bàn, một ghế dựa, một án. Trên bàn tùy ý bày thư tịch ố vàng cơ bản, có một số gáy sách còn mục nát. Huyền Lão Hắc Đế cũng không phớt lờ, đại đạo đơn giản nhất, đồ vật bình thường nhìn như đơn giản, thực tế giấu giếm sát cơ. Mang tâm tình kích động, lật quyển sách trên tay.

"Chính là cái này, hoá ra là cách lĩnh ngộ vũ cực chi lực."

Hơn nữa còn có cảnh giới phía sau. Điều khiển vũ trụ, tức là sức mạnh của thời gian, sẽ đi vào cảnh giới Âm Dương.

Phía trên Động Chân là Âm Dương. Những thứ này đều có trình tự tu luyện hoàn chỉnh.

Huyền Lão Hắc Đế có thể to gan nói, ngoại trừ Âm Cảnh thiên cung, môn phái khác không có phương pháp tu luyện Động Chân kỹ càng như vậy.

【VIP】 Trấn Hồn chủ tam giới (2)

Một vạn năm rốt cuộc cũng chịu đựng được. Trở về lại tìm tòi toạ độ U Minh hư hư thực thực kia. Phục hưng Âm Cảnh thiên cung ở trong tầm tay, nói không chừng có thể nhờ vào đó chiếm đoạt vương triều Câu Ly, sau đó nhất thống thế giới trung tâm.

"Bắc Âm Luyện Ngục Sơn?"

Lúc này, Huyền Lão Hắc Đế cũng phát hiện tung tích của ngọn núi này trong cổ tịch. Có vẻ là ở phía bên kia của cánh cửa? Dưới đáy vực sâu?

Nghĩ tới đây, Huyền Lão Hắc Đế cấp tốc thu dọn đồ vật, bay đến chỗ vực sâu.

…

Theo một Phi Đầu Man cuối cùng tan biến, Lục Khiêm thành công cầm xuống ngục này.

Đây là Địa Ngục xúc cát chuyển đá, trường hà sôi canh. Thân ở trong đó, trường hà sôi canh sẽ xoá đi tất cả ký ức của con người, ngày qua ngày xúc cát chuyển đá, vĩnh viễn không được giải thoát.

Sau đó tiến vào tầng tiếp theo.

Soạt!

Lúc này, trước mắt Lục Khiêm tối sầm. Ngũ quan biến mất, thời không điên đảo. Xung quanh một mảnh hắc ám, đưa tay không thấy được năm ngón.

Đông!

Hư không truyền đến hồng chung đại lữ, bầu không khí trang nghiêm đè nén. Ba tiếng qua đi, bốn phương truyền đến tiếng ngâm xướng trầm thấp uy nghiêm.

"Vô biên thánh lực không tư nghị, tận thả u lao khảo đối đáp. Một đạo tường quang đến tiếp dẫn, Vong Linh theo trục trên thềm son."

"Đêm dài dằng dặc thật đáng buồn tổn thương, hết thảy chúng sinh khổ mạc đương. Dựa vào Từ Tôn rủ xuống cứu độ, giây lát nóng buồn bực hóa mát lạnh."

Một vài cảnh tượng xuất hiện trước mặt Lục Khiêm.

Phàm nhân giới, một thanh niên anh tuấn mặt trắng không râu đạt được truyền thừa của Hoàng Tuyền. Từng bước một tu luyện đến cảnh giới Động Thiên Động Chân trong cơ thể, danh tiếng nhất thời có một không hai. Có một ngày, hai quái nhân đen trắng tới. Quái nhân cưỡng ép đưa hắn đến U Minh đen như mực kinh khủng vô tận. Bên trong tràn ngập tất cả chúng sinh đang chịu tội lỗi, ác thú Địa Ngục, súc sinh, Ngạ Quỷ, hung thần. Tội ác nặng nề trên thế gian.

Trong lúc đó nam tử cũng có phản kháng, cho đến khi bị áp giải đến đại điện nào đó, sau khi đăng danh tạo sách, không biết sao lại bình tĩnh trở lại. Sau đó ngày qua ngày, trấn thủ dưới cầu Hoàng Tuyền Nại Hà, không biết mệt mỏi, cẩn trọng. Về sau từng bước một thăng cấp, chính thức thăng cấp thành Trấn hồn chủ, danh hào Đại Từ Tôn.

Đại Từ Tôn địa vị cao thượng, nhưng trong thế giới Hoàng Tuyền có thứ bậc nghiêm ngặt, gã chỉ là một con kiến hôi mà cấp trên có thể tùy ý bóp chết, một cái đinh không có ý nghĩa.

Chợt có một ngày, gã có một ý tưởng bất chợt, không tiếc bất cứ giá nào thoát ra khỏi U Minh Hoàng Tuyền. Thoát khỏi

những ma trảo đó còn kinh khủng hơn ma quỷ mười phương.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, Đại Từ Tôn không biết tại sao sau đầu sinh ra phản cốt, vậy mà nghĩ đến việc thoát khỏi sự kiểm soát của U Minh Hoàng Tuyền. Vì vậy, trong những năm tháng vô tận tiếp theo, đã vạch ra một loạt kế hoạch hoàn chỉnh. Đó chính là đánh cắp quyền hành Hoàng Tuyền, kiến tạo ra luyện ngục thuộc về mình. Như vậy sau này sẽ không bị người kiểm soát.

Bắc Âm Luyện Ngục Sơn là nơi gã phát ra linh cảm. Người tu luyện Hoàng Tuyền U Minh đạo thống, đối với U Minh mà nói chính là cá trong nước. Con cá không thể rời khỏi nước, bị hạn chế bởi nước và chủ nhân của hồ nước. Loại hạn chế này đến từ sâu trong Nguyên Thần. Chỉ cần tu luyện phương pháp này, như vậy thì như đánh lạc ấn lên người ta. Vì sao Thiên Tử Hoàng Tuyền có thể thống trị ngàn vạn Quỷ Thần, hơn nữa còn nghe lời như thế, chính là kiểm soát dựa vào loại phương pháp này. Có thể rất nhiều người cảm thấy mình tự do, chẳng qua là không có người quản thôi. Một khi bị đối phương chú ý tới, vĩnh viễn cũng trốn không thoát. Thế là tìm ra một phương pháp thoát khỏi Hoàng Tuyền U Minh.

Nhưng Âm Thiên Tử là ai, không đợi Đại Từ Tôn chạm đến quyền hành đã phát hiện ra. Chỉ là một chiêu, suýt chút nữa đã làm Trấn hồn chủ này hồn phi phách tán, chỉ có thân thể tàn phế trốn thoát. Về sau chính là lang thang vô tận, cuối cùng dừng lại ở cái thế giới này.

Vốn chỉ muốn ngủ say một đoạn thời gian, không nghĩ tới Địa Ngục Điểu xâm lấn, trở thành một cọng rơm cuối cùng đè chết gã, Đại Từ Tôn mang cảm xúc bi thương không gì sánh được mà chết đi.

Xem hết lịch sử của Đại Từ Tôn, Lục Khiêm cảm giác đầu óc đều sắp muốn nổ tung. Lượng tin tức quá nhiều, nhất làm

cho hắn không nghĩ tới là Đại Từ Tôn là người phản bội chạy trốn. Xét theo kinh nghiệm của mình, người này không thể nghi ngờ là thiên kiêu một đời. Đạt được Hoàng Tuyền đạo thống, lại đến xưng bá một cái thế giới, chỉ trong vòng năm trăm năm ngắn ngủi. Đáng tiếc trước mặt người U Minh phái tới chỉ là bình thường, bị người cưỡng ép bắt đến Hoàng Tuyền Địa Phủ, thành một tiểu quan trông coi Nại Hà Kiều.

Sự bá đạo của Thiên Tử Hoàng Tuyền có thể thấy được chút ít.

Động Chân kỳ ở Đại Hạo tinh đều thuộc về cao thủ cao cấp nhất. Nhưng người này cũng là rất có tài, không bao lâu đã bò tới tầng trung thượng. Chỉ là về sau bị Thiên Tử Hoàng Tuyền phát hiện, một ánh mắt suýt chút nữa làm gã hồn phi phách tán.

【VIP】 Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư

Vốn nghĩ rằng mười địa ngục bên trong không hoàn thành, cái thứ năm mới có cái mở đầu, thiếu chút nữa bị làm chết.

Lục Khiêm tiêu tốn rất lâu, mới tiêu hóa toàn bộ tin tức. Đồng thời trong đầu ngoại trừ công pháp tiếp theo, còn ra hiện một tin tức.

«Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư»

Đây là biện pháp Đại Từ Tôn sáng tạo ra dùng để siêu thoát gông cùm xiềng xích. Trong thiên hạ, người tu luyện Hoàng Tuyền đạo thống, đồng thời sử dụng Hoàng Tuyền tinh khí đều không thể thoát khỏi khống chế của bọn họ.

Linh Thư này mở ra lối riêng, một lần nữa kiến tạo một Địa Phủ, đồng thời sinh ra tinh khí đặc biệt. Tương đương với con cá một lần nữa nhảy vào một cái hồ nước mới, sẽ không bị đám người U Minh khống chế. Ý nghĩ này rất tốt, nhưng không có người từng thí nghiệm.

“U Minh Hoàng Tuyền… Đến cảnh giới nhất định sẽ có người đến bắt sao?”

Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng. Cái này hơi giống như cắt rau hẹ. Mỗi khi rau hẹ lớn lên, thì sẽ có người đến cắt. Đại Từ Tôn bị cắt rau hẹ khi tiến vào Động Chân, chẳng lẽ Huyền Lão Hắc Đế…

Trong lòng Lục Khiêm dâng lên một suy nghĩ như vậy. Hắn ngược lại là không có cảm giác nguy cơ, cách Động Chân còn có mười vạn tám ngàn dặm đây. Nếu như suy nghĩ này là thật, như vậy Huyền Lão Hắc Đế sẽ nguy hiểm. Có thể ngay cả bản thân sẽ không gặp may.

Trước đây Đại Từ Tôn cũng không phải ngoan ngoãn bị bắt, hầu như là tập hợp lực lượng của toàn bộ thế giới chống lại. Cuối cùng vẫn là tất cả tâm phúc bị giết sạch, đồng thời tại trước mắt bao người bị đánh gãy hai chân, rời đi trong sự sỉ nhục.

"Ừm? Có người?" Lục Khiêm nhướng mày. Hắn cảm giác được một lực lượng quen thuộc tới gần.

Hắn gọi Mạc Sầu ra, nói với nàng: "Rời khỏi nơi này."

"Vâng, lão gia."

Mạc Sầu khẽ gật đầu, một cái hắc động xuất hiện trước mặt, trước khi rời đi, ngầm hiểu mà xóa đi khí tức hai người lưu lại.

Chân trước vừa đi, Huyền Lão Hắc Đế bay tới. Địa Ngục kỳ lạ trong quá khứ đã biến thành đống đổ nát.

"Thời gian vạn năm này, cũng làm cho Địa Ngục biến mất." Nhìn phế tích chung quanh, Huyền Lão Hắc Đế không khỏi thở dài. Cái này chắc hẳn chính là mười đại Địa Ngục nguyên hình trong truyền thuyết.

Phải nói rằng, Đại Từ Tôn có thể được cho là nguồn gốc của tất cả các truyền thuyết Hoàng Tuyền trên thế giới này. Rất nhiều thần thoại truyền thuyết, đều có thể tìm thấy một chút dấu vết ở chỗ này. Rất nhiều bàng môn tả đạo, cũng có một số cái bóng của Đại Từ Tôn. Có thể nói đây là cội nguồn của Hoàng Tuyền đạo thống trên thế giới này.

Hôm nay kế thừa đạo thống của người này, phục hưng Âm Cảnh thiên cung chỉ trong tầm tay.

Bất tri bất giác, đã đến thời hạn Đại Minh Hương đóng lại. Huyền Lão Hắc Đế đang chuẩn bị triệu tập đám người rời khỏi, bỗng nhiên nhướng mày.

"Ừm? Không đóng nữa rồi?"

Trước đây đến thời điểm này, Đại Minh Hương đều sẽ lờ mờ bài xích sự vật ngoại giới. Nếu như không kịp rời khỏi,thông đạo triệt để đóng lại, trăm năm sau sẽ biến thành một bộ thi cốt, hoặc là quái vật lục thân không nhận. Hiện tại không có loại tình huống này, chẳng lẽ là giới này triệt để mở ra?

Huyền Lão Hắc Đế nhắm mắt cảm ứng một phen.

"A, thật đúng là vậy. Ha ha, trời cũng giúp ta. Âm Cảnh thiên cung ta lại có một bảo địa."

Gã suy đoán hẳn là cầm truyền thừa của Đại Từ Tôn đi, mới dẫn đến giới này triệt để mở ra, không thể không nói, đúng là một tin tức tốt. Gã quyết định chờ thêm một đoạn thời gian.

Một bên khác, Lục Khiêm sớm đã mang theo đám người Yêu Nguyệt Mạc Sầu rời xa nơi này.

Về sau Huyền Lão Hắc Đế truyền đến tin tức, nói rõ nguyên do mọi chuyện, đám người có thể chờ thêm một tháng.

Lục Khiêm nhìn về phía Hà cùng bọn người Yêu Nguyệt, nói: "Lát nữa các ngươi di chuyển toàn bộ đồ vật đi, Hà về sau tiếp tục làm thành chủ, thay ta trồng một chút thu hoạch."

Có một số thứ ở thế giới trung tâm không có điều kiện để sinh trưởng. Đồng thời cũng muốn một số người hỗ trợ chiếm

lĩnh địa bàn ở chỗ này. Miễn cho ngày sau chia cắt lợi ích mà bản thân không ở đây.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm hỏi: "Phụ cận có nơi nào đáng giá tìm tòi không?"

"Có một ngọn núi lửa cách hàng ngàn dặm về phía tây nam, nơi có nhiều hỏa thạch và Chu quả, phụ cận còn có suối nước lạnh, bên trong có cá băng." Hà nhíu lại đôi mi thanh tú nghĩ một lát.

"Tốt, các ngươi sắp xếp người chiếm lấy. Nếu như bên ngoài có người đến thì báo tên của chúng ta."

Sự phát triển của mỗi lục địa mới thực chất là cuộc đối đầu giữa các phe phái trong nội bộ. Cung chủ chiếm nhiều một chút, còn lại mới phân cho những người khác. Cho dù như thế nào, vẫn là dựa vào nắm đấm nói chuyện. Chỉ cần không làm quá phận, bình thường cung chủ đều mở một con mắt nhắm một con mắt.

Sau một tháng, Lục Khiêm mang theo tất cả chiến lợi phẩm rời khỏi. Lần này thu hoạch phong phú. Không chỉ có truyền thừa của Đại Từ Tôn, còn có bí mật của U Minh Hoàng Tuyền. Những lượng tin tức này Lục Khiêm đều cần tiêu hóa và lập kế hoạch phát triển tiếp theo.

Sau khi trở về từ Đại Minh Hương, lại qua mười năm. Mười năm bình an vô sự, đoàn người cũng đang bế quan tiêu hóa.

【VIP】 Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư(2)

Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Kim Cung. Đại sảnh cung điện tĩnh mịch đen như mực, một đám người xếp bằng ở đây, thân hình chui vào hắc ám, không khí quanh quẩn một mùi thơm ngát nhàn nhạt. Đây là mùi thơm của Bất Lão Khuẩn. Theo hô hấp, từng đạo tinh khí hoà trộn với dược lực của Bất Lão Khuẩn dung nhập vào cơ thể.

Bay nhảy bay nhảy!

Lúc này, một quang điệp màu đỏ bay đến trước mặt, lên đỉnh đầu xoay quanh mấy vòng, hóa thành quang điểm đầy trời.

Lục Khiêm hơi có cảm ứng. Đây là tin tức của Huyền Lão Hắc Đế. Gã đã phá giải tọa độ của U Minh, bảo Ngũ Đấu Linh Quân cùng với cao thủ Lôi Kiếp khác đến đây bàn bạc sự vụ.

"Tọa độ U Minh?"

Lục Khiêm phất tay xua tan quang mang, đại điện lại lần nữa trở nên hắc ám. Bên trong bóng tối, sắc mặt của hắn âm tình bất định. Trước đây đã từng nghe một thứ như vậy. Lục Khiêm còn tưởng rằng là tọa độ bình thường, tiểu Tinh Thần khác v.v..

Hiện tại Huyền Lão Hắc Đế nói như vậy, cảm giác sự việc thật đúng là không đơn giản. Tọa độ toát ra khí tức không

giống như là một ngôi sao nhỏ bình thường. Toạ độ U Minh này có phải là thật hay không?

Mang nghi hoặc đi ra cửa, cưỡi mây đến Trường Nhạc cung ở Thiên Trung thành.

"Bái kiến Linh quân!"

"Thuộc hạ bái kiến Phong Đô đại nhân!"

Quỷ Thần trên đường cung kính chào hỏi. Địa Ngục Ác Quỷ, sơn tinh chi quái, Dạ Xoa Sơn Tiêu, cho dù Quỷ Thần hung thần ác sát cỡ nào, nhìn thấy Lục Khiêm đều phải cúi đầu bái phục. Trước kia Lục Khiêm là Linh quân thứ sáu, chức cao quyền không nặng. Từ sau khi sự tích hắn cứng rắn chống lại hai đại Động Chân được lan truyền, địa vị gần với Đông Đẩu Quân là Nguyên Thần, địa vị xếp hạng thứ ba. Ở trong ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần, đứng thứ ba trong tam địa mười quốc, địa vị không thể nói là không cao.

Lục Khiêm gật gật đầu, chỉ chốc lát đã bay đến Thiên Trung thành.

Phụ cận Trường Nhạc cung.

Thiên Trung thành hoàn toàn biến thành địa bàn của Âm Cảnh thiên cung. Toàn thành đều là Quỷ Thần. Âm phong gào thét, quỷ khí thật sâu. Quỷ Thần cả ngày hưởng lạc, tiếng gào thét nối liền không dứt. Đèn lồng đỏ chót treo ở trên tường thành, sương mù màu xanh lục làm cho cổng thành không nhìn thấy rõ, lờ mờ nhìn sang đầu tiên là hung thú há to mồm.

Đi vào Hoàng Kim điện trong Trường Nhạc cung. Người bên trong đại điện đã đến đông đủ. Ngũ Đấu Linh quân, bao gồm cả Yêu Nguyệt đã đến từ sớm. Còn có ba trấn chủ đến từ lãnh địa ở hải ngoại. Ngoại trừ Yêu Nguyệt, đây đều là cao thủ Lôi Kiếp. Nhưng thực lực của Yêu Nguyệt cũng không kém. Từ khi làm Tu La Điện chủ, tiếp nhận di sản của Tu La nhất

tộc, tốc độ tu luyện của hai người nhanh chóng, rất nhanh đã bước vào Đại A Tu La trung kỳ. Tương đương với tu vi Hỏa Kiếp. Hai người hợp nhất, sức chiến đấu không thua gì Lôi Kiếp, ngược lại là có tư cách tham gia hội nghị này.

Huyền Lão Hắc Đế ngồi ở vị trí chủ vị. Đầu vuông mắt tròn, tai to gây họa, nhìn ngây thơ chân thành, nhìn thấy Pháp Thân vạn trượng của gã thì không cho là như vậy.

"Khụ khụ, đều tới đông đủ rồi."

Huyền Lão Hắc Đế đứng dậy, liếc nhìn xung quanh.

Đông Đẩu Quân khép hờ hai con ngươi, bình yên tự tại. Nam Đấu Quân thần sắc hung ác nham hiểm, tà khí lẫm nhiên, một đôi sắc bén quét mắt nhìn đám người, giống một con rắn độc núp trong bóng tối. Những người khác thần sắc không giống nhau bầu không khí cũng tốt hơn nhiều so với trước khi tiến vào Động Chân.

Trước đây vương triều Câu Ly bao vây Âm Cảnh thiên cung, có một số người đã động tâm tư không nên động.

"Mọi người chắc hẳn cũng biết rõ vì sao mà đến, lão phu cũng không nhiều lời nữa."

Huyền Lão Hắc Đế đi đến trong đại điện.

Ba~ ba~!

Vỗ nhẹ vào lòng bàn tay của mình hai lần, những phiến đá cẩm thạch sẫm màu dưới chân sáng lên. Lấy Huyền Lão Hắc Đế làm trung tâm, phù văn giống như là mạng nhện giăng đầy đại sảnh bán kính mười trượng. Sau đó, đồ án trắng tinh treo trên bầu trời, tạo thành một quả cầu phù lục ba chiều. Bên trong quả cầu là một lỗ đen như mực. Một luồng khí lạnh vô cùng tản ra.

Hàn ý dâng lên từ trong lòng mỗi người.

“Đây là tọa độ U Minh?” Đông Đẩu Quân tấm tắc lấy làm kỳ lạ, loại năng lượng này thật tinh thuần.

“Đúng vậy, lão phu chưa bao giờ nhìn thấy năng lượng tinh thuần như thế.” Mắt Cổ Thương Thiên chăm chú nhìn pháp trận, trong lòng không khỏi dâng lên sự tham lam. Nếu là thật sự, như vậy tu vi của tất cả người đều có thể leo lên một bậc thang lớn.

“Đừng vui mừng quá sớm, bên kia chắc chắn cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa vẫn chưa phân tích xong tọa độ, bản tọa cần mọi người đồng tâm hiệp lực.”

Tọa độ này rất cao cấp, ẩn chứa lượng tin tức rất sung túc. Vì để tránh cho truyền tống sai lầm, có thể còn cần một đoạn thời gian nghiên cứu.

“U Minh à…”

Lục Khiêm nhớ tới tao ngộ với Đại Từ Tôn, trực tiếp đi qua chẳng phải là tự chui đầu vào lưới? Mà thứ này không thể nói thẳng? Dù sao bí mật này quá lớn, hắn không cách nào giải thích làm sao biết rõ, Đại Từ Tôn chính là phản tặc từ đầu đến đuôi, một khi lộ ra bí mật này, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

Căn cứ vào tin tức thu thập trong khoảng thời gian này, tên Đại Từ Tôn này giống như là Hắc Bạch Vô Thường rất nhiều.

【VIP】 Chúng ta đến độ ngươi!

Lục Khiêm đạt được "Thái Huyền" bên trong «Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư» chính là tên của Đại Từ Tôn. Thái Huyền cũng có rất nhiều, nhưng Đại Từ Tôn Thái Huyền chỉ có một cái. Cho nên chỉ có thể uyển chuyển khuyên nhủ. Nhưng nhìn thấy cảm xúc cuồng nhiệt của đám người, Lục Khiêm không có thuyết pháp làm cho người tin phục thì bọn họ là sẽ không dễ dàng từ bỏ.

"U Minh quá nguy hiểm, tại hạ cho rằng cẩn thận một chút thì tốt hơn." Lục Khiêm nghĩ nghĩ nói.

Không riêng gì vì bọn họ, đồng thời cũng là vì chính mình. Nhỡ đâu thật sự dẫn người tới, nói không chừng còn có thể ảnh hưởng đến hắn.

"Đương nhiên." Huyền Lão Hắc Đế nói.

Nhìn thấy như thế, Lục Khiêm cũng không còn kiên trì.

Trong trí nhớ Đại Từ Tôn từ lúc đột phá Động Chân đến Hắc Bạch Vô Thường tới, tối thiểu cách xa nhau hai trăm năm. Huyền Lão Hắc Đế mới đột phá mười năm, hẳn là không nhanh như vậy.

"Cung chủ, lần này ta không tham gia. Gần đây tu vi của ta đến bình cảnh, dự định bế quan một trận."

Lục Khiêm vẫn cảm thấy vẫn nên ổn thỏa một chút cho thỏa đáng. Ngay cả khi đó là một khoản lợi ích nhỏ. Mấy năm này nhìn xem có thể xông lên Nguyên Thần không.

Yêu Nguyệt cũng biểu thị không đi.

"Ngươi không đi?" Huyền Lão Hắc Đế hơi kinh ngạc, tiểu tử này bình thường gan to bằng trời, lần này lại làm sao lại cẩn thận: "Được rồi, vậy ngươi và Yêu Nguyệt phụ trách xử lý thường vụ, làm phiền các ngươi."

Nói xong, Huyền Lão Hắc Đế lấy ra một khối Ngọc Tỷ. Đây là ấn của Hoàng Kim điện. Những sự vụ bình thường, Lục Khiêm cũng có tư cách xử lý. Trong quá khứ, loại công việc này được giao cho Cổ Thương Thiên. Hiện tại Lục Khiêm có thể một mình đảm đương một phía, thừa dịp cơ hội này tôi luyện người này một chút.

"Được."

Lục Khiêm nhận Ngọc Tỷ, sau đó quay người rời khỏi. Mấy ngày sau đó luôn đóng cửa không ra ngoài, thỉnh thoảng phải xử lý một vài sự vụ mới ra ngoài. Mà bọn người Huyền Lão Hắc Đế thâm cư không ra ngoài, xem ra còn đang giải quyết những vấn đề then chốt.

Sau ba tháng.

Trong Hoàng Kim điện. Một quang cầu trắng tinh có bán kính hai mươi trượng lơ lửng trên không trung.

Nhóm tám người Huyền Lão Hắc Đế đứng xung quanh pháp trận. Cổ Thương Thiên tay cầm một ngọn nến, thắp sáng, cắm vào rồi nhanh chóng rút ra. Ngọn nến không có bất kỳ biến hóa nào.

"Thời gian như nhau."

Huyền Lão Hắc Đế nhướng mày, nói: "Ngươi lại để lâu hơn một chút."

Cổ Thương Thiên nghe vậy bỏ vào. Đại khái sau một lát, mới chậm rãi lấy ra.

“Tốc độ chảy của bên kia chậm hơn gấp trăm lần so với bên này.”

Nói cách khác bên này trôi qua một trăm ngày, bên kia mới một ngày.

“Ừm, vẫn được.”

Ngoài việc duy trì một chút tổn thất của pháp trận, tốc độ chảy này vẫn có thể chấp nhận được.

Sau đó Cổ Thương Thiên dẫn đầu đi vào. Mọi người chờ ở bên này. Chỉ chốc lát sau, Cổ Thương Thiên đi ra, thần sắc có chút kích động.

“Hẳn là U Minh, tinh khí của U Minh cao hơn nơi này gấp trăm lần, tạm thời không có nguy hiểm.”

Đám người lần lượt đi tới.

Soạt!

Cảnh tượng thay đổi. Thế giới trước mặt một mảnh đen tối. Bầu trời trong xanh mờ ảo, âm phong từng cơn, âm trầm kinh khủng.

“A? Ha ha, đạt được mà không mất chút công phu, vậy mà tự mình đến đây.”

Lúc này, bên tai mọi người vang lên thanh âm vui sướng của một nam tử.

“Ai?” Huyền Lão Hắc Đế chấn động trong lòng.

Chỉ thấy hai nam tử một đen một trắng đứng phía sau. Nam tử mặc áo đen bên phải đang hưng phấn nhìn mình nói: “Đạo hữu, chúng ta đến độ ngươi, còn không mau mau quy vị!”

“Ha ha, đạo hữu, chúng ta đặc biệt tới để độ ngươi! Còn không mau mau quy vị!”

Hai người này có trang phục giống với Hắc Bạch Vô Thường. Giọng nói phách lối cuồng vọng, mở miệng đã bảo người ta khuất phục.

Bạch Vô Thường bên phải cầm Khốc Tang bổng màu trắng, hơi chao đảo một cái, một tia sáng trắng bay ra. Quang mang màu trắng to ba thước phá vỡ lối ra của pháp trận.

Một bên khác, người phụ trách trông coi pháp trận la lên, không biết rõ xảy ra chuyện gì.

"Ngươi là ai?"

Huyền Lão Hắc Đế âm thầm đề phòng, trong lòng kinh ngạc cực điểm. Hai người này lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng mọi người, hơn nữa còn không bị mình phát hiện, tu vi có thể hơi mạnh.

"Nhóm chúng ta?" Hai người đối mặt cười một tiếng, trăm miệng một lời: "Âm soái Địa Phủ, Vô Thường giam giữ."

Nói xong, đỉnh đầu hai người xuất hiện mũ cao. Một mũ viết "Ngươi đã tới", một cái khác mũ viết, "Bây giờ bắt ngươi"

Soạt!

Hắc Vô Thường bước ra một bước, xiềng xích trong tay như Hắc Xà bay ra theo ống tay áo, chui vào hư không, lại xuất hiện phía sau Huyền Lão Hắc Đế. Quấn chặt quanh người gã như một con rắn.

"Hừ!"

Huyền Lão Hắc Đế hừ lạnh một tiếng, thân hình cấp tốc cất cao.

Tạch tạch tạch!

Xiềng xích không chịu nổi gánh nặng, kẹt kẹt rung động, sau một khắc liền muốn đứt đoạn.

“A? Lực khí rất lớn.”

Bạch Vô Thường trêu tức cười một tiếng, không đặt Huyền Lão Hắc Đế ở trong mắt chút nào.

Đột nhiên xuất hiện bên cạnh, Khốc Tang bổng gõ nhẹ vào đầu.

Ầm!

Huyền Lão Hắc Đế hơi ngây người, sau đó đã mất đi ý thức.

【VIP】 Nắm giữ đại quyền, đuổi tận giết tuyệt!

Đây là một loại gông cùm xiềng xích có nguồn gốc từ công pháp bản nguyên. Thực lực đối phương gần giống như gã, có lẽ mạnh hơn một chút. Nhưng cũng không phải không có chút sức phản kháng nào. Giao chiến trong mấy hơi thở ngắn ngủi, làm cho gã khó chịu nhất chính là sự khắc chế của đối phương, một loại khắc chế vô hình.

"Cung chủ!"

"Cung chủ ngươi không sao chứ?"

Nhìn thấy Huyền Lão Hắc Đế té xỉu, đám người kinh ngạc hô lên hấp dẫn chú ý của hai người.

Hắc Vô Thường liếc qua đám người: "Ừm, tu vi bình thường, Âm tướng mới đã quy vị, các ngươi làm phụ tá đi."

Soạt!

Ống tay áo bay ra mấy đạo xiềng xích, khóa chặt đám người lại. Những người này không có lực phản kháng chút nào, bị bắt sống tại chỗ. Mà pháp trận cũng bị Hắc Bạch Vô Thường phá hủy, đám người bị bắt vào chỗ sâu trong U Minh.

Tất cả những việc này xảy ra quá nhanh, căn bản không kịp phản ứng.

Trường Nhạc cung.

Một Âm Ma đầu trâu gấp đến độ lo lắng đi lại, trên trán đổ mồ hôi. Mười tên Quỷ Thần có sở trường pháp thuật khua chiêng gõ trống sửa chữa phục hồi pháp trận.

Ầm!

Pháp trận nổ tung, lực trùng kích đánh bay Ngưu Đầu và các loại Đạo binh, hung hăng đâm vào trên vách tường.

“Làm sao bây giờ, pháp trận bị hủy rồi.”

“Xong rồi, lần này biến mất, các đại nhân còn chưa có trở lại.”

Lúc này, một người đầu rồng nhẹ nói: “Cung chủ trước khi đi đem sự vụ giao cho Phong Đô đại nhân, nếu không tìm hắn cầu cứu?”

“Được, ngươi dẫn người đi tìm Phong Đô đại nhân, phải nhanh lên!!” Ngưu Đầu tướng quân nói.

Bên kia pháp trận hầu như là tất cả cao thủ của Âm Cảnh thiên cung. Nếu tất cả họ bị lạc ở đó, như vậy Âm Cảnh thiên cung xong đời rồi.

Bắc Âm Phong Đô Sơn.

“Ngươi nói cái gì? Pháp trận hỏng rồi?” Lục Khiêm nhìn người đầu rồng.

Người đầu rồng cả người đầy mồ hôi, thở hồng hộc, uể oải trả lời: “Đúng vậy, đại nhân của Phù Trận ti đều nói không sửa được, hiện tại chỉ có thể neo lại vị trí.”

“Cần bao nhiêu thời gian?” Lục Khiêm trầm ngâm một lát.

Hắn cảm thấy lần này không phải ngoài ý muốn, xem ra dự cảm của mình đã thành sự thật. Lần này khả năng không phải ngoài ý muốn, hẳn là chuyện xảy ra với Đại Từ Tôn lại tái hiện. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Huyền Lão Hắc Đế này cũng đã vào cương vị.

“Không biết rõ, các đại nhân không nói.” Người đầu rồng nói.

“Chuyện này bao nhiêu người biết rõ?” Lục Khiêm nhìn về phía người đầu rồng.

“Các vệ binh của Hoàng Kim điện, còn có các đại nhân của Phù Kinh ti, bọn họ cũng biết rõ.”

“Được, ta biết rồi.”

Xoạt!

Đầu ngón tay của Lục Khiêm nở rộ một luồng kim quang. Kim quang giống như cá bơi linh động, nhanh chóng xuyên qua đầu của người đầu rồng.

“Ách!”

Người đầu rồng thần sắc ngạc nhiên, con ngươi tan rã, một vết nứt từ đỉnh đầu lan tràn đến dưới hông.

Ầm!

Cả người phân thành hai, vết thương bóng loáng chặt chẽ, không có một chút huyết dịch chảy ra.

Lục Khiêm không nhìn thẳng vào thi thể, đôi môi khẽ mấp máy, dường như đang truyền âm cho một số người.

Đạp đạp đạp! Truyền đến một tràng tiếng bước chân. Một nam tử trung niên có cánh bước nhanh tới. Đệ Nhất Vô Lượng nhìn thấy cảnh tượng trước mặt này, kinh ngạc nói: “Đại nhân, ngươi đây là…”

“Lát nữa đi với ta đến một nơi, đúng rồi, nhân tiện thông báo cho hai tỷ muội Yêu Nguyệt tập hợp ở Hoàng Kim điện, chỉ cần hai người bọn họ, nếu như điều kiện cho phép, thuận tiện gọi cả Giang Minh.”

Nói xong, Lục Khiêm bước ra một bước, biến thành người đầu rồng vừa rồi, rời đi trước mặt bao người.

“Ai… Lần này phải diễn nhiều trận đùa giỡn.”

Lục Khiêm thở dài thật sâu. Đây là một tin tức xấu. Tin tức này một khi truyền đi, vậy thì sẽ chết không có chỗ chôn. Vương triều Câu Ly, Huyết Truyền Ngọc Hoàng phái, Ngọc Kinh sơn, còn có các thế lực hợp tác khác đều sẽ nhào lên. Những người trước kia Lục Khiêm đắc tội, cũng sẽ không tùy tiện buông tha cơ hội này. Tin tức tốt là mình biết Thất Thập Nhị Biến, chỉ cần không đứng trước mặt cao thủ Động Chân, hẳn là đều có thể giấu diếm được.

Cho dù như thế nào, thanh lý người không có phận sự trước.

Chỉ chốc lát, Lục Khiêm đã đến Hoàng Kim điện.

Một lão đầu tiên phong đạo cốt mang theo chúng đồ đệ chờ đã lâu, sau lưng còn có mấy người đệ tử đi theo.

"Bần đạo Thái Hòa, bái kiến đạo hữu." Lão đầu cười nói: "Nói đến thì các hạ không có cùng nguồn gốc với ta."

"Ồ? Sao lại nói như vậy?" Lục Khiêm cười đáp lễ.

"Lão phu năm đó là chủ của Thái Hà Sơn."

"Thì ra là thế." Lục Khiêm bừng tỉnh đại ngộ, năm đó nhận mệnh là chủ của Thái Hà sơn, về sau mình đổi thành Phong Đô sơn. Luận bối phận, Thái Hòa còn là tiền bối của Lục Khiêm.

Lục Khiêm trực tiếp tiến vào chủ đề, nói: "Tình huống như thế nào?"

Trong lúc nói chuyện, Đệ Nhất Vô Lượng mang theo hai tỷ muội Yêu Nguyệt đến đây.

"Trong lúc nhất thời không thể nói rõ ràng, đại nhân tự mình đi xem đi."

【VIP】 Nắm giữ đại quyền, đuổi tận giết tuyệt!(2)

Dưới sự dẫn đầu của Thái Hòa, mọi người đi tới đại điện. Đại điện bóng loáng như gương trước đây, không biết tại sao sàn nhà nổ tung toàn bộ, giống như là trải qua một trận nổ lớn. Đệ Nhất Vô Lượng đi một vòng quanh pháp trận bị tàn phá, gật đầu với Lục Khiêm.

“Tình huống đại khái chính là như vậy, lão phu cũng không có nắm chắc.”

“Ta biết rồi.” Lục Khiêm gật đầu.

“Giết!”

Ầm!

Giờ phút này, Lục Khiêm bỗng nhiên thốt lên. Nhân Hoàng kiếm bay ra từ trong miệng, sau đó xoay người, đầu Thái Hòa rơi xuống đất.

Đám người Yêu Nguyệt, Đệ Nhất Vô Lượng vừa ra tay. Không đến ba hơi thở, đám người trước mặt này mất mạng toàn bộ. Thi thể của Thái Hòa bay ra một đạo quang mang, quang mang huyễn hóa ra một khuôn mặt người. Đây là Nguyên Thần của lão.

“Ngươi làm gì vậy? Ngươi đây là lạm sát kẻ vô tội.” Mặt người phẫn nộ nói.

“Ta không tin ngươi được.” Lục Khiêm mặt không biểu cảm gì, không cảm thấy áy náy chút nào.

“Lão phu phục dịch hai ngàn năm, chính là tâm phúc của cung chủ, cung chủ trở về sẽ không bỏ qua cho ngươi…”

Lời còn chưa nói hết, một đạo Kim Kiều trấn áp xuống, Thái Hòa hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

Sau đó đoàn người triển khai một cuộc thanh tẩy lớn. Tất cả Đạo binh và hộ vệ bị mạnh mẽ dùng Mê Hồn canh khống chế. Những người này tu vi không cao, khống chế tương đối dễ.

“Tất cả hoạt động như thường, không lộ ra bất kỳ manh mối nào.”

Lục Khiêm liếc nhìn thi thể dưới mặt đất. Hắn không quan tâm đối phương có vô tội hay không, nếu bí mật này bị bại lộ, mình chỉ có thể chạy trốn, cho nên không thể để cho người ngoài biết.

Pháp trận bị phá hỏng, không biết phải mất bao lâu mới có thể sửa chữa phục hồi xong. Lục Khiêm nhìn về phía Đệ Nhất Vô Lượng, hỏi: “Ngươi cảm thấy cần bao nhiêu thời gian mới có thể sửa chữa phục hồi?”

“Không quá rõ ràng, ít thì ba năm năm, nhiều thì không giới hạn.”

Bởi vì trận pháp nổ tung, tọa độ bị phá vỡ. Căn bản không biết làm sao để sửa chữa phục hồi, chỉ có thể xác định vị trí từng người một, trong lúc đó còn kèm theo nguy hiểm.

Xoạt!

Một đạo kiếm quang phá không lao tới. Kiếm quang vững vàng dừng lại ở trước mặt mọi người, một nam tử anh tuấn có con ngươi xanh biếc đi ra từ giữa bạch quang. Đây chính là Giang Minh.

“Tu vi tăng lên rất nhiều, xem ra ngươi cũng tiến vào Phong Kiếp.” Lục Khiêm đánh giá Giang Minh giống như đã hòa là một thể với thiên địa.

Kiếm tu chi đạo, quan trọng nhất chính là người và kiếm hợp nhất. Gia hỏa này hầu như đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân cảm ứng. Người tu luyện kiếm thuật ở giai đoạn này không phải chỉ vì sức chiến đấu cá nhân, mà có sức mạnh hủy diệt thiên địa, sức mạnh sát phạt thuần túy.

“Đúng vậy, đa tạ đạo huynh dìu dắt.” Cảnh giới đột phá theo Lục Khiêm, xưng hô của Giang Minh cũng thay đổi. Lão nghi hoặc nhìn xung quanh nói: “Đây là có chuyện gì?”

Chẳng lẽ muốn tạo phản?

Nghe Lục Khiêm giải thích xong, Giang Minh lúc này mới phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lục Khiêm bỗng nhiên nói: “Ngươi ở lại nơi này làm Đại thống lĩnh hộ vệ, lát nữa ta lấy danh nghĩa của Cổ Thương Thiên tiến hành nhận mệnh.”

“Đã đến trình độ này sao?” Giang Minh cười khổ nói, chỉ đành phải bằng lòng chuyện xui xẻo này.

Hiện tại cũng liên quan đến vấn đề sinh tồn của bản thân. Nếu như không giải quyết, thật sự phải chôn cùng với Âm Cảnh thiên cung.

Tính cách của Giang Minh bản chất hơi cực đoan, gặp phải tình huống như vậy không hiểu sao lại hưng phấn, hận không thể đại chiến một trận với kẻ địch.

“Ừm, ngươi và Đệ Nhất Vô Lượng canh giữ trước, có tình huống gì phải nói cho chúng ta biết.”

Lục Khiêm giao phó xong một số việc, lập tức rời khỏi nơi này. Trên đường trở về, hắn vẫn không có hiển lộ chân thân.

Hóa thành một phi điểu xuyên qua những đám mây, cảnh sắc hai bên không ngừng lùi về phía sau. Trên đường luôn nghĩ về kế hoạch sau này.

"Đó là một thùng thuốc nổ." Lục Khiêm không khỏi thở dài.

Đại quyền trong tay, nhưng không phải chuyện tốt gì. loại tình huống này giấu diếm từ ba đến năm năm không phải vấn đề gì. Tu sĩ nhiều thời gian, dù là ba, năm năm không xuất hiện, cũng sẽ không có người cho rằng bọn họ gặp phải cái gì. Nhưng nếu tiếp tục thì có chút không thể xử lý được. Hắn có thể dùng Thất Thập Nhị Biến thỉnh thoảng lộ mặt một chút. Nhưng có rất nhiều thứ vẫn rất khó để ngụy trang. Tướng mạo có thể biến ảo, nhưng ký ức liên quan, và tất cả điện cấm địa cùng bí mật sự vụ là không có bất kỳ trí nhớ gì. Hai ba năm, ba năm năm đều có thể tránh được, nhưng thời điểm khác nhất định bị lộ tẩy. Cái này thì phải giao cho Đệ Nhất Vô Lượng, để xem khi nào lão sửa chữa phục hồi xong pháp trận.

Thực ra trong lòng Lục Khiêm cũng không có hy vọng gì, cho dù là sửa chữa pháp trận thì cũng khó tìm được những người này. Chỉ có thể nói tận hết nhân lực.

【VIP】 Thiên Đạo lâu

Ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần này giống như là một cái thùng thuốc nổ, bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung lên. Lục Khiêm dự định tranh thủ đoạn này thời gian nhìn xem có thể đột Phá Nguyên thần hay không, hình Thành Nguyên thần pháp vực, kể từ đó, cũng coi là một mình đảm đương một phía, chèo chống nổi cục diện rối rắm này.

Sau đó, Lục Khiêm cũng bắt đầu thâm cư không ra ngoài, thỉnh thoảng làm khách của một Linh quân khác. Những sự vụ bình thường thì tự mình ra mặt xử lý.

Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Tầng tiếp theo của Trường Xà Thiết Cẩu Địa Ngục. Giới này chỉ có một ngọn núi cao lớn màu bạc. Lục Khiêm đứng dưới chân núi. Âm phong tru lên, mây đen dày đặc như mực. Dưới chân là cương đao lấp lóe hàn quang, phía dưới thiêu đốt hỏa diễm đỏ thẫm. Nhuệ khí sắc bén đâm vào mi tâm đau nhức, hỏa diễm khiến cho nhiệt độ không khí tăng lên rất cao, khiến người ta có cảm giác như đang ở trong lò lửa. Nếu không phải Lục Khiêm là chủ của ngọn núi này, chỉ sợ lại phải đi một lần.

Soạt!

Lúc này, một nữ tử tóc đỏ xuất hiện bên cạnh Lục Khiêm. Dáng người nàng tuyệt đẹp, lông mày cũng cùng màu với hỏa diễm. Đây là Diễm Trung Tiên, cũng là Giới Linh của Bắc Âm Phong Đô Sơn, Trấn thủ sứ tất cả các tầng, chức trách của Mạc Sầu cũng giao toàn bộ cho nàng.

“Đại nhân, tầng này cũng sắp xong rồi.” Diễm Trung Tiên nói.

“Ừm, đưa Tinh Khí bản nguyên còn lại cho ta.”

Diễm Trung Tiên đã có chuẩn bị trước, xoay tay phải lại, lòng bàn tay xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu xám, dài rộng khoảng chừng bảy tấc. Đây là vật cần có khi xây dựng Nguyên Thần pháp vực, thậm chí là Động Chân bên trong Động Thiên. Thực ra Nguyên Thần pháp vực không cần nhiều Tinh Khí bản nguyên như vậy. Quan trọng nhất chính là Nguyên Thần thuần dương, tăng thêm một chút Tinh Khí bản nguyên là có thể đạt được Nguyên Thần pháp vực.

Lục Khiêm hiện tại là dùng tài nguyên để đổi lấy thời gian, lãng phí nhiều một chút cũng không sao.

“Thôn Hỏa Đồ Cát và Phụ Sa Trường Hà Địa Ngục đâu?”

“Hai cái này cũng sắp xong rồi, hẳn là Tinh Khí bản nguyên vẫn còn thừa, đến lúc đó cho ngươi thêm.”

Sau khi hiểu rõ tình huống, Lục Khiêm rời khỏi ngay.

Trở lại phòng luyện công. Lục Khiêm ăn vào một Bất Lão Khuẩn có hình dạng Huyết Linh Chi. Linh Chi vừa mới vào miệng, một cỗ âm khí tinh thuần chạy khắp kỳ kinh bát mạch. Âm cực Dương sinh, thời điểm toàn bộ hội tụ trong đan điền, lại biến thành dương khí thuần túy. Đây là Bất Lão Khuẩn giá trị ngàn vạn. Đây là linh đan diệu dược làm cho người ta đi vào Nguyên Thần.

Lục Khiêm một ngày ăn một viên, bất kể chi phí, để cầu Nguyên Thần nhanh chóng thuần dương.

Trong Thức Hải, Giao Long tự do dập dờn bên trong Hoàng Tuyền. Thân thể phát ra kim quang, giống mặt trời mọc. Rất rõ ràng, theo Nguyên Thần thuần dương, đồ vật vốn

chỉ có thể hiển hiện trong tâm trí với sự trợ giúp của pháp lực, sắp trở thành sự thật.

Lục Khiêm đã lên kế hoạch cho mọi thứ. Nguyên Thần pháp vực này của hắn chính là phải không giống bình thường. Thời điểm Đại Từ Tôn Động Chân mới cân nhắc thoát khỏi Hoàng Tuyền, vẫn còn quá chậm. Lục Khiêm muốn bắt đầu từ Đan Kiếp. Một kế hoạch đã ấp ủ trong đầu từ lâu.

Rất nhanh, một năm trôi qua, tất cả bình yên vô sự. Nhưng mọi thứ còn lâu mới đơn giản như vậy. Một số môn phái có khứu giác nhạy bén đã sớm phát giác không thích hợp. Ví dụ như Thiên Đạo lâu, tổ chức sát thủ nổi danh này, người bị bọn họ để mắt tới thường thường không chạy thoát khỏi sự truy sát của bọn họ. Dù là ngàn năm, vạn năm.

Mật thất u ám âm trầm, trong đại điện chỉ thắp một ngọn nến xanh mờ. Chỉ thấy bóng người mông lung mơ hồ, hầu hết những người này đều đeo hắc thiết mặt nạ thậm chí không có hốc mắt. Áo bào đen như mực bọc cơ thể lại, làm cho người khác không nhìn thấy hình thể.

"Lâu chủ, Nhị trưởng lão của Thiên Kiếm môn đã đền tội!"

"Thái Hoa Thiên thương hội quỵt nợ, thuộc hạ đã dẫn người giết chết cả nhà."

Đám người nói với người duy nhất ngồi ở trung tâm.

"Ừm, ta biết rồi." Thanh âm chủ nhân có vẻ hơi hững hờ: "Các ngươi nhìn người này, đè ép đã rất nhiều ngày, gần đây cần phải giải quyết."

Lâu chủ mở một cuộn giấy, đó là thông tin và chân dung của Lục Khiêm. Tiền thưởng cao tới một tỷ, cũng là xếp hạng hàng đầu. Không rõ chi tiết, đoán chừng việc Lục Khiêm đã quên, bọn họ đều nhớ rõ ràng.

“Hắn là người của Âm Cảnh thiên cung, không hay lộ diện, thuộc hạ phái người canh chừng rất lâu.” Có người tiến lên nói.

“Gần đây có thể ra tay, không khí của Âm Cảnh thiên cung hơi kỳ quái, ta nghĩ bọn họ gặp vấn đề khó khăn trong việc tìm tòi Tinh Thần.”

Lâu chủ khoát tay áo, nói: “Ta không muốn nghe những thứ này, chỉ cần kết quả! Ẩn Sát đường chủ ngày mai lập tức xuất phát!”

Cảm ơn đã đón đọc!

【VIP】 Bảy ngày tất lấy đầu người

“Rõ!”

Một người đeo mặt nạ hắc thiết đi ra từ trong đám người, chắp tay chào hỏi. Sau đó chậm rãi biến mất giữa đám người.

Đây là Ẩn Sát đường, sở trường là thuật ám sát, tên Ẩn Sát đường bởi vậy mà có.

Sau khi đường chủ rời đi, đám người cũng lần lượt giải tán. Nguy hiểm vô hình đang chậm rãi tới gần Lục Khiêm, mà hắn còn không biết rõ.

Vương triều Câu Ly.

Trong cung đình. Tử khí đông lai, ngàn sợi thụy khí. Tinh khí đủ mọi màu sắc tạo thành những cánh hoa rơi xuống lả tả, giống như tiên cảnh.

Một Thiên Nữ chân trần, bay xuống theo ngàn vạn cánh hoa, dáng vẻ như hoa xuân, y phục bồng bềnh, điểm xuyết thêm chuỗi ngọc càng lộ vẻ xuất thần thánh khiết. Đây là Thái Bình công chúa Tố Nga, trải qua một phen tu hành, khí chất của Tố Nga ngày càng điềm tĩnh, không còn nhỏ nhen nữa mà có phong thái của một công chúa của một quốc gia lớn.

“Hừ, Phi Thăng Thiên Nữ Chú đại thành, lần này Phong Đô không thể đánh lại ta.”

Tố Nga còn nhớ rõ nam tử khiến nàng dâng lên ý nghĩ tu hành.

“Haha, không hổ danh là con của ta. Phi Thăng Thiên Nữ Chú là công pháp ta đạt được trong lúc vô tình, không ngờ lại phù hợp với ngươi như vậy, tu vi bây giờ của ngươi không thua gì Lôi Kiếp, đánh bại Phong Đô là không thành vấn đề.”

Một quang cầu lớn xuất hiện trước mặt Tố Nga, bên trong truyền đến thanh âm của Câu Ly Thần Vương. gã thật sự rất muốn đến trước mặt cảm ơn tiểu tử Phong Đô này, bởi vì hắn làm Tố Nga dâng lên ý nghĩ phấn đấu. Tố Nga là hậu duệ duy nhất của vương triều Câu Ly, nếu thực sự muốn trở thành Hoàng đế, cho nàng thì có gì đâu. Ban đầu là bởi vì tu vi của nữ nhi quá kém, hiện tại là thời điểm cân nhắc truyền vị. Trước đó, để nàng khiêu chiến tiểu tử Phong Đô này cũng không tệ.

Được sự cho phép của phụ thân, Tố Nga nhẹ nhàng di chuyển, biến mất ngay tại chỗ, không để lại một đám mây nào.

Thần Môn thành.

Đầy trời cánh hoa vẩy xuống, bách tính phía dưới nhao nhao lễ bái dưới Chân Tiên.

Đôi mi thanh tú của Tố Nga chau lại, nhìn Phong Đô phủ đệ trống rỗng.

“Kỳ quái, người chạy đi đâu rồi?”

Mấy năm trước tới đây còn có người, hiện tại làm sao không thấy người?

Thời điểm đang nghi hoặc, bên cạnh truyền đến âm thanh cẩn thận nghiêm túc của một người.

“Công chúa điện hạ, sao ngươi lại tới đây?”

Tố Nga ngẩng đầu lên, một quan viên trung niên đứng trước mặt.

“Ngươi là?”

“Tại hạ là thành chủ của Thần Môn thành, không biết Công chúa bệ hạ tìm ai? Có muốn tại hạ hỗ trợ không?”

“Phong Đô ở đâu?” Tố Nga hỏi.

“A, hắn đi đến Thiên Trung thành.” Thần Môn thành chủ nói, trong lòng thấy kỳ lạ, làm sao Công chúa luôn tìm đến cái gia hỏa này, chẳng lẽ giữa hai người…

Vừa dứt lời, thân ảnh của Tố Nga trước mặt biến mất, trong lòng Thần Môn thành chủ kinh ngạc. Không ngờ tới tu vi của công chúa đã đến tình trạng này, mình cũng có chút không nhìn thấu.

Trường Nhạc cung.

Một đầu rồng dân lảo đảo chạy vào.

“Đại nhân, bên ngoài có nữ tử tìm ngươi!”

“Nữ tử?” Lục Khiêm hơi hiếu kỳ, nữ nhân nào, chẳng lẽ là Gia Quang nữ thân nam tâm?

Đi ra cửa xem xét, chỉ thấy một nữ tử khí chất như tiên chân đạp hoa sen, dị hương xông vào mũi, nhìn thấy mình, lập tức cười nói: “Lục Khiêm! Ta tới tìm ngươi khiêu chiến.”

“Khiêu chiến?” Lục Khiêm cẩn thận nghĩ lại, không nói vẫn còn quên gốc rạ này: “Ngươi xác định? Thua cũng đừng khóc?”

“Hừ, ngươi quá coi thường ta rồi.”

Ông!

Chân Tố Nga đạp lên hoa sen, một tiếng vang kỳ diệu vang lên.

Pháp Tướng xuất hiện. Pháp Tướng cao ngàn trượng, chân đạp kim liên, dị tượng và hoa sen quanh quẩn, khuôn mặt giống Tố Nga đến tám phần, mi tâm có một đồ án hoa sen lớn.

Ầm!

Nương theo Thiên Nữ Pháp Tướng là từng đạo lôi tiêu giống như xích xà. Từng đạo Xích Tiêu dữ tợn rơi xuống, mang theo khí thế đánh vỡ ngàn vạn và sức mạnh giết chết yêu ma chính đạo. Bầu trời cũng bị lôi đình màu đỏ này nhuộm thành màu huyết hồng.

Mà Lục Khiêm ở trong đó càng là trung tâm của cơn bão, làn da cũng có cảm giác đau nhói mãnh liệt. Khi áp xung quanh nhanh chóng lên cao, không khí kịch liệt ma sát, vậy mà bỗng dưng sinh ra hoa lửa.

Ầm ầm!

Hư không tĩnh lặng, âm dương đảo lộn. Giống như thiên địa cũng đối địch với hắn.

"Thiên Nữ, Thiên Nữ…"

Thiên địa chi nữ, mượn sức mạnh của thiên địa.

"Chẳng qua cũng chỉ như vậy! Phá!!"

Hai mắt Lục Khiêm thả ra kim quang. Trong tay xuất hiện một cái "Cục gạch". Cục gạch quay tròn bay lên trời cao, sau đó cấp tốc biến lớn.

Đây là Bắc Âm Phong Đô Sơn. Đại Ma Bàn Phong Đô Sơn dung hợp thiên địa có sức mạnh chôn vùi âm dương, xung quanh toát ra một loại lực trường, tiến vào bên trong lôi đình màu đỏ giống như là Linh Xà bị bóp bảy tấc, lập tức dừng lại, lực lượng nào đó không ngừng làm hao mòn vật này. Chỉ chốc lát biến mất hầu như không còn, hóa thành lực lượng tinh thuần nhất. Lục Khiêm lách mình xuất hiện sau lưng Thiên Nữ Pháp Tướng, thân hình cất cao vạn trượng, hai con mắt màu vàng óng nhìn xuống Tố Nga.

"Ngươi…"

Trong âm thanh kêu to duyên dáng của Thiên Nữ, Lục Khiêm đưa tay phải ra, đặt lên vai Thiên Nữ, trên làn da trắng như tuyết có chút lạnh lẽo.

【VIP】 Bảy ngày tất lấy đầu người(2)

“Ha ha, ngươi quá yếu!” Lục Khiêm cười lớn một tiếng, sau đó mạnh mẽ nắm chặt.

Ầm!

Thiên Nữ Pháp Tướng vỡ vụn tại chỗ, biến thành những cánh hoa rực rỡ khắp bầu trời. Thân hình Tố Nga rơi xuống đất, nhìn thấy là phải rơi xuống đất, một đôi tay ấm áp nắm lấy eo nàng, hai người ổn định hạ xuống mặt đất.

Sắc mặt Tố Nga ửng đỏ, tránh thoát, không biết là xấu hổ hay là thẹn thùng, nàng gắt một cái nói: “Ta sẽ còn trở lại.” Nói xong, thân hình biến mất ngay tại chỗ.

“Xin đợi bất cứ lúc nào.” Lục Khiêm mỉm cười: “Hầu hạ bất cứ lúc nào.”

Hành động này rất nhờn, nhưng đối với một tiểu cô nương vừa mới vào đời này mà nói phải có hiệu quả cực kỳ tốt. Vừa rồi hời hợt phá mất pháp thuật của Tố Nga, chắc hẳn lúc này ấn tượng của nàng rất sâu sắc.

Lục Khiêm cũng không phải động lòng với tiểu cô nương này. Mà là xuất phát từ lợi ích. Tất cả mọi người biết rõ đây là nữ nhi của Câu Ly Thần Vương. Lục Khiêm làm như vậy cũng chỉ là tạo nên một loại cảm giác có quan hệ rất tốt với Tố Nga. Sau này việc của Huyền Lão Hắc Đế bị bại lộ, Câu Ly Thần Vương có thể là người đầu tiên ra tay. Không biết có thể nhờ vào đó để Câu Ly Thần Vương sợ ném chuột vỡ bình hay không.

Đương nhiên, ý nghĩ như vậy có thể hơi ngây thơ.

…

Minh Hải, Lương Môn thành của vương triều Câu Ly. Một thư sinh áo xanh có khuôn mặt bình thường cầm theo mứt hoa quả được bọc trong giấy dầu gõ cửa một cái cửa gỗ.

Kẹt kẹt…

Cửa gỗ chậm rãi mở ra. Phía sau cửa là một thiếu phụ phong thái yểu điệu, thiếu phụ mặc áo vải gai thô ráp, bàn tay có vết chai, thoạt nhìn giống một thục nữ dịu dàng, siêng năng tiết kiệm, mà không phải là thiên kim mười ngón tay không dính xuân thủy.

"Tả lang, ngươi tới rồi?" Thiếu phụ cười dịu dàng.

"Thanh Nhi, bọn nhỏ đều ngủ rồi? Ta mua chút mứt hoa quả, ngày mai cho mấy đứa nhỏ ăn đi."

Tả Bất Bình nở một nụ cười trên khuôn mặt lạnh lùng, đưa túi giấy dầu cho Thanh Nhi.

"Đêm nay không ở lại ăn cơm sao?" Thanh Nhi hỏi.

"Không được."

Thanh Nhi dừng một chút, nói: "Lại làm nhiệm vụ rồi? Thật xin lỗi, là chúng ta liên lụy ngươi."

"Không sao, nên làm mà. Mấy ngày nữa ta sẽ quay lại." Nam tử quay người rời khỏi.

Đây là Ẩn Sát đường chủ tên là Tả Bất Bình. Thân phận người này thần bí, có rất nhiều thân phận, rất nhiều người đều biết y, nhưng không ai biết rõ cái nào mới là thân phận chân thật của y. Ngoại trừ Lâu chủ, không ai biết rõ vương triều Câu Ly này mới là nhà của y.

Ngày hôm sau.

Trên cửa thành Thiên Trung thành treo một phong thư. Có người mở ra, trên đó viết 'Bảy ngày sau lấy đầu của Lục Khiêm của Phong Đô sơn'. Từ ngày đầu tiên đến ngày thứ bảy, có thời gian và lộ trình rõ ràng, đánh dấu người chết ở đâu và như thế nào, cho đến ngày thứ bảy để lấy đầu của Lục Khiêm. Hành vi này vô cùng kiêu ngạo, mặc dù là ám sát nhưng làm việc lại quang minh chính đại.

"Đại nhân! Xảy ra chuyện rồi! Có người gửi chiến thư!"

Tờ giấy được người dâng lên. Từ nét chữ, không thể nhìn thấy gì.

"Giết người sao? Ngươi phái người mau chóng nhìn chăm chú tướng thủ thành, đừng để bọn trộm lợi dụng sơ hở." Lục Khiêm thúc giục pháp lực, trang giấy hóa thành tro tàn.

Trên đó viết ngày mai giết tướng lĩnh thủ vệ Chu Nhất Phàm của Thiên Trung thành và cả nhà của gã. Thời gian, địa điểm và phương pháp được ghi rõ ràng không giấu giếm.

Thủ hạ bỗng nhiên nói: "Đại nhân, đây không phải là kế điệu hổ ly sơn chứ?"

"Không biết rõ, các ngươi nhìn xem trước."

Không đáng ngạc nhiên, chắc chắn là Thiên Đạo lâu nhiều năm không có động tĩnh. Lục Khiêm chắc chắn sẽ không bị người nắm mũi dắt đi, lấy bất biến ứng vạn biến.

Ầm!

Ngày hôm sau, dưới sự vây xem của mọi người, toàn bộ nhà của Chu Nhất Phàm đã bị một loại lực lượng vô danh nào đó cho nổ tung.

"Cái này…" Nhĩ Cầm trợn mắt há hốc mồm.

Ngưu Đầu tướng quân này đã đi theo Lục Khiêm từ khi còn là Tây Phương Hung Thần. Theo tu vi của Lục Khiêm

tăng lên, địa vị của gã như diều gặp gió, tu vi tăng lên không ít, cũng coi là đã gặp rất nhiều sự kiện lớn. Nhưng nhìn thấy tình huống hôm nay, vẫn làm gã quá sợ hãi. Từ khi biết rõ thư khiêu chiến, gã đã phái người canh giữ ở đây, một khắc cũng không rời mắt. Vậy mà chết đi như vậy?

Nhĩ Cầm tìm thấy thi thể của Chu Nhất Phàm, không còn cách nào đành trở về tìm Lục Khiêm phục mệnh.

"Chết rồi?"

Lục Khiêm hơi ngoài ý muốn, đối phương thật đúng là có chuyện.

"Kế tiếp là ai?" Lục Khiêm hỏi.

"Kế tiếp là Nhật Du Thần Bồ Phong, kiểu chết là liệt hỏa đốt người mà chết." Nhĩ Cầm nói, sau đó phẫn nộ nói: "Gia hỏa này quá kiêu ngạo, còn để lại tờ giấy ở hiện trường."

"Cách ta càng ngày càng gần." Lục Khiêm cũng không sợ hãi.

"Ngày mai tiếp tục canh gác, mười hai canh giờ, một khắc cũng không thể rời khỏi."

【VIP】 Tin tức tốt và tin tức xấu

Ngày kế tiếp. Phủ đệ của Nhật Du Thần. Nhật Du Thần là một Quỷ Thần tóc vàng mắt vàng. Gã tu luyện Đại Nhật Quan Tưởng Pháp, quanh năm hấp thu tinh hoa mặt trời, khiến cho tóc biến thành bộ dáng này.

Nhĩ Cầm đứng bên cạnh Nhật Du Thần. Nhật Du Thần hơi bất an, nhìn về phía Nhĩ Cầm, nói: "Phong Đô đại nhân không báo cáo cho cung chủ bọn họ sao?"

"Báo rồi, mấy người cung chủ tạm thời không rảnh, ta cầm Nhân Hoàng kiếm của Phong Đô đại nhân, lần này nhất định tuyệt đối không có sai sót nhầm lẫn."

Nói xong, Nhĩ Cầm quay tay phải, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái hộp gỗ. Chiếc hộp không có hoa văn phức tạp, kiểu dáng xưa cũ, lộ ra sát khí kinh người. Đây là Nhân Hoàng kiếm, có ý thức nhất định, chỉ cần có địch nhân xuất hiện, lập tức có phản ứng.

Nhân Hoàng kiếm lục trọng bảo cấm viên mãn, uy lực tương đương với Lôi Kiếp. Chỉ cần không phải cao thủ Nguyên Thần, cơ bản có thể bình yên vô sự.

"Vậy ta sẽ… Ặc… Cứu mạng!"

Nhật Du Thần vừa mới yên lòng, trực tiếp cảm giác lục phủ ngũ tạng đau đớn một hồi.

"Sao vậy?"

Nhĩ Cầm tướng quân nghi hoặc xoay đầu lại, thì thấy một cảnh tượng vô cùng kinh hãi. Chỉ thấy thất khiếu của Nhật Du Thần phun ra hỏa diễm đỏ như máu, ánh mắt gã hoảng sợ, hé miệng, yết hầu phát ra thanh âm 'Ha ha', một câu cũng nói không nên lời. Ba hơi thở trôi qua, Nhật Du Thần hóa thành tro tàn, vĩnh viễn không siêu sinh.

"Cái này…"

Ông!

Lúc này, Nhân Hoàng kiếm phản ứng lại, xoay trên không trung mấy vòng, giống như con ruồi không đầu. Hộ vệ xung quanh bị dọa đến ướt đẫm mồ hôi lạnh. Đặc biệt là Nhĩ Cầm, Nhật Du Thần cách mình không đến ba thước, trơ mắt nhìn người ta mất mạng, loại lực này đánh vào thị giác không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Soạt!

Lúc này, bầu trời bay tới một đám mây đen. Bên trong đám mây có một bóng người. Đám người nhìn thấy bóng người này, lập tức nửa quỳ hành lễ.

"Bái kiến Phương Đồng đại nhân."

Người đến lại là Bắc Đẩu quân Phương Đồng. Đương nhiên, đây cũng là Lục Khiêm biến hóa thành.

"Xảy ra chuyện gì? Vừa rồi có phát hiện điều gì bất thường không?" Sắc mặt Phương Đồng khó coi, đám người bị dọa đến run lẩy bẩy.

"Thuộc hạ bất tài, Nhật Du Thần cứ như vậy mà chết, tại hạ không nhìn ra cái gì."

Phương Đồng đạo nhân tuần tra không có kết quả, lập tức rời khỏi.

Chuyện ngày hôm nay, nhấc lên sóng to gió lớn bên trong Thiên Trung thành. Lòng người bàng hoàng, nhất là mấy người trên danh sách kia, thậm chí càng sợ hãi hơn. Có người triển khai trọng binh trước cửa nhà mình, có người không biết tránh đi chỗ nào rồi. Đối phương giết người thần không biết quỷ không hay, lại trắng trợn khiêu khích, chuyện này đả kích thật lớn vào khí thế của đám người.

Hai ngày sau đó lại có hai người chết.

'Cổ Thương Thiên' nhìn đám người, nói: "Không cần kinh hoảng, bản tọa biết rõ hung thủ là ai, ngày mai sẽ lấy đầu người này."

Một ánh mắt bình thản từ một nơi không biết tên nhìn người đứng ở trung tâm này, trong lòng không khỏi hiện lên một tia trào phúng. Còn biết hung thủ là ai, mình ở ngay trước mặt mà hắn còn không biết rõ. Tả Bất Bình nghĩ thầm.

Y giết người thích thông báo trước, sau đó làm nền từng bước một, từ quan hệ xa gần từng bước giết lên, làm áp lực tâm lý của mục tiêu đạt tới đỉnh điểm. Nhĩ Cầm kia và lão nhân đi theo Phong Đô trước đây cũng bị giết. Mình giết người ở nơi cách gã ba trượng mà cũng không biết, xem ra Linh quân thứ sáu này chẳng qua cũng chỉ như thế. Đoán chừng gia hỏa này ở nhà gấp đến độ xoay quanh. Đến lúc đó chính là thời cơ thu hoạch sinh mệnh dễ dàng nhất.

"Làm xong một đơn này là có thể mua Tiên Thiên Anh Khí Đại Dược Đan cho Thanh Nhi bọn họ rồi."

Đan này có thể làm phàm nhân phục sinh, cũng gia tăng tuổi thọ trăm năm, lấy máu đầu tim của bé trai và gái có giờ dương, ngày dương, tháng dương và giờ âm, ngày âm, tháng âm phối với mấy bảo vật hiếm thấy để chế thành. Giá cả đắt đỏ, ưu điểm là có thể được sử dụng vô thời hạn. Khi số lần sử dụng tăng lên, tuổi thọ tăng lên sẽ giảm dần. Bọn họ hiện tại

ăn một viên chỉ có thể tăng một năm tuổi thọ. Cho nên đơn hàng một tỷ Pháp Tiền này, Tả Bất Bình nhất định phải nhận.

Thanh Nhi là thê tử của Tả Bất Bình thời điểm y vẫn là phàm nhân hơn tám trăm năm trước. Khi đó tu sĩ trả thù, giết mẹ con ba người, lâu chủ xuất hiện mới cứu được các nàng. Sau đó y là sát thủ ở Thiên Đạo Lâu, vì Duyên Thọ đan của vợ con, thủ đoạn của y tàn nhẫn đến cực điểm. đã từng vì tìm ra một mục tiêu nào đó, không tiếc dùng kỳ độc độc chết người của một quốc gia.

Không biết tại sao, y lại nghĩ tới câu nói kia của Cổ Thương Thiên. Chẳng lẽ đã thật sự phát hiện ra thân phận thật của mình?

“Hẳn là phô trương thanh thế thôi.” Tả Bất Bình khinh thường cười một tiếng, xoay người bay về phía quê quán của mình.

Giết nhiều người như vậy, trái tim của Tả Bất Bình đã nguội lạnh từ lâu, chỉ khi đối mặt người nhà, mới xuất hiện một mặt ấm áp.

【VIP】 Tin tức tốt và tin tức xấu(2)

Lương Môn thành.

Cửa thành mở rộng, các đoàn xe buôn chở hàng hóa ra vào tấp nập.

“Vương Đại Gia, bán cho một phần mứt hoa quả.”

Tả Bất Bình hóa thân thành một người thư sinh, đi vào một quán nhỏ trước mặt.

“Lý tú tài mới trở về à. Chờ một lát.”

Vương Đại Gia bọc các loại mứt lại, đưa cho Tả Bất Bình.

“Cầm lấy đi, thất thần làm gì?”

Vương Đại Gia phát hiện tiểu tử trước mặt không nhúc nhích.

Ánh mắt Tả Bất Bình nheo lại, y thình lình phát hiện một người trẻ tuổi đang ngồi trong quầy hàng bên cạnh. Người trẻ tuổi kia không cần nói nhiều, chính là mục tiêu của y - Phong Đô đạo nhân Lục Khiêm. Trong lòng của y có dự cảm không tốt.

“Ngồi đi.”

Lục Khiêm cũng nhìn thấy người này, cười tủm tỉm chào hỏi.

Tả Bất Bình ngồi đối diện Lục Khiêm, lạnh lùng nói: “Người nhà của ta đâu? Đã tìm tới ta, như vậy thì làm một trận, chết sống có số, các nàng là vô tội.”

“Thời điểm ngươi giết người khác cũng không nghĩ như vậy.” Lục Khiêm nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà: “Tin tức xấu và tin tức tốt ngươi nghe cái nào?”

Tả Bất Bình không nói gì, mà lạnh lùng nhìn Lục Khiêm.

Lục Khiêm lẩm bẩm nói: “Tin tức xấu giống như những gì ngươi nghĩ.”

Khí thế đối diện dần dần tăng lên, mây đen cuồn cuộn, bầu trời tối sầm. Lục Khiêm không hề bị lay động, nói: “Tin tức tốt là… Sau này cơm tất niên, ngươi chỉ có thể mua đồ ăn của một người.”

Ầm!

“Chết đi!”

Trái tim của mục tiêu không bị phá, ngược lại là Tả Bất Bình bị phá trước.

“Tìm chết! Chôn cùng các nàng đi!”

Hai mắt Tả Bất Bình đỏ thẫm, tức sùi bọt mép, trong lòng tràn đầy oán hận, hận không thể rút gân lột da Lục Khiêm, ăn tươi nuốt sống, rồi rút linh hồn ra, đặt ở trong lửa đốt cháy một ngàn năm.

Xoạt!

Tam Xích Thanh Phong bỗng nhiên xuất hiện, chỉ thẳng vào mi tâm của Lục Khiêm. Kiếm này tên là Kiếp Vận chi kiếm. Bảo cấm Kiếp Vận của nó có thể dẫn kiếp lên trên người. Công pháp, thần hồn, nhục thân… Chỉ cần có sơ hở, giờ phút này đều sẽ bạo lộ ra.

Lục Khiêm cảm giác một lực lượng vô hình theo tứ phía bốn phương tám hướng vọt tới. Khí thế trên người bị kích hoạt, như canh sôi, như có thứ gì đó bộc phát. Một ngàn dặm

sụp đổ vì tổ kiến. Lực lượng vô hình này chính là muốn tìm ra tổ kiến trên người mình, rồi thúc giục nó sụp đổ.

Tâm niệm vừa động, loại lực lượng này biến mất không thấy gì nữa. Sức mạnh của Kiếp Vận không làm tổn thương đến mình chút nào.

Đinh!

Nhân Hoàng kiếm ra khỏi vỏ, bổ một cái vào trên thân kiếm Kiếp Vận, bắn toàn bộ ra. Diêm La chân thân của mình là kim thân không một kẽ hở. Trải qua ba đạo Thiên Kiếp, sớm đã đạt tới cảnh giới hoàn mỹ rồi, sao có thể tùy tiện tìm được lỗ thủng.

Một người một kiếm, gặp chiêu phá chiêu. Kiếm khí tản mát ra lúc này chôn vùi bán kính trăm trượng. Người và vật trong phạm vi hóa thành bột mịn.

Tả Bất Bình hóa thân thành Phượng Hoàng, từng tiếng mạnh mẽ, Thái Dương Chân Hỏa đỏ thẫm trong miệng, toàn bộ bầu trời Thần Môn thành bị nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Thân hình của Lục Khiêm phóng lên trời, biến thành Hàn Ly màu xanh như băng, miệng phun Huyền Băng màu lam.

Ầm!

Vân Khí trong bán kính ngàn dặm tiêu tan, chấn động khiến cho tường thành phía dưới ầm ầm sụp đổ.

May mắn là hai người chiến đấu trên không trung, nếu là trên mặt đất, chỉ sợ toàn bộ thành trì sụp đổ trong khoảnh khắc.

“Thất Thập Nhị Biến? Ngươi…” Con ngươi của Tả Bất Bình co rụt lại, không ngờ đối phương cũng biết Thất Thập Nhị Biến, trình độ còn không thấp.

“Không phải vậy thì làm sao ta phát hiện ra ngươi đây.” Lục Khiêm cười lạnh. Sở dĩ hành tung của gia hỏa này bất định, chính là dựa vào chiêu Thất Thập Nhị Biến này và thuật tâm thần thao túng lòng người.

“Hừ, cho dù như thế nào, hôm nay ngươi phải ở lại chỗ này, chôn cùng Thanh Nhi!”

Tả Bất Bình gầm lên điên cuồng, hai mắt bắn ra sát khí đỏ thẫm. Phía sau lờ mờ xuất hiện một ma đầu màu đỏ. Khuôn mặt của ma đầu không ngừng thay đổi, lúc khóc lúc cười, đủ loại ảo ảnh trên đời như muốn kéo người ta xuống vực sâu.

Lục Khiêm phát hiện sắc trời lập tức thay đổi từ ngày sang đêm. Xung quanh là yêu ma có hình thái khác nhau.

“Khặc khặc! !”

“Lục Khiêm! Cứu ta!”

Những người đã trải qua điều đó trong quá khứ đều nằm trong số những yêu ma, hoặc chửi mắng, hoặc cầu xin tha thứ, hoặc gầm thét. Vô số yêu ma thay đổi hình dạng, làm cho người không phân biệt được.

Đồng thời, Lục Khiêm cảm thấy thất tình lục dục trong cơ thể bốc lên, như muốn hóa thân thành hỏa diễm vô tận, đốt trụi tất cả sự vật trước mặt. Ý nghĩ này vừa mới dâng lên, trong lòng xuất hiện cảm giác ớn lạnh, tạp niệm biến mất không còn tăm tích. Quang Minh Lưu Ly Tâm của hắn cũng không phải ăn chay, cảnh giới “Quang Minh Như Cự” luyện đến đại thành, không phải con chó con mèo bình thường nào cũng có thể phá vỡ nội tâm của mình.

Nhìn thấy Lục Khiêm phá mất huyễn cảnh dễ như trở bàn tay, trong lòng Tả Bất Bình hết sức kinh ngạc.

“Chẳng lẽ chỉ có dùng một chiêu kia sao? Thanh Nhi cũng đã chết, ta làm người còn có ý nghĩa gì.”

【VIP】 Uẩn Ma

Hai người biến hóa các loại thần chiến. Lúc này, một chiêu Thần Long Bãi Vĩ của Tả Bất Bình đánh bay Lục Khiêm. Sau đó đứng ngơ ngác tại chỗ. Hắc hỏa vô danh phun ra theo thất khiếu của y, tuôn ra theo từng lỗ chân lông, ngay lập tức bao quanh y. Toàn bộ huyết nhục, xương cốt, pháp lực của y đều biến thành một làn khói đen như mực. Khí thế liên tục tăng lên, sinh linh trong bán kính trăm dặm hai mắt đen như mực, giống như phát điên tấn công sinh linh xung quanh. Phụ tử giết lẫn nhau, thủ túc tương tàn, từng cảnh tượng thảm kịch nhân gian, giống như là địa ngục nhân gian.

"Thiên Ma?" Lục Khiêm chấn động trong lòng. Tình huống phía dưới tên là 'Ma nhiễm'. Thiên Ma sở dĩ bị người kiêng kị, chính là bởi vì bọn họ truyền nhiễm giống dịch bệnh, tâm thần của người xấu và đạo hạnh. Tâm Thần tu sĩ và Thiên Ma chỉ trong một ý niệm. nội tâm của Tâm Thần tu sĩ vô cùng mạnh mẽ, một khi phá vỡ phòng ngự, khi hóa thân thành Thiên Ma sẽ càng mạnh hơn. Vốn tu vi của Tả Bất Bình không hơn mình bao nhiêu. Bây giờ biến thành Thiên Ma, chẳng phải là uy lực càng mạnh?

Soạt!

Khói đen như cát vàng, gào thét trên không trung. Cuối cùng hội tụ thành một khuôn mặt người. Có nửa phần tương tự với Tả Bất Bình, với hai chiếc sừng cuộn mọc trên đầu.

"Khặc khặc, bản tọa tên là Phạn Ba, bản tọa đến thế giới này, chắc chắn sẽ cướp đi đạo hạnh, nhục thân của ngươi, tất cả mọi thứ, đùa bỡn nữ nhân trước mặt ngươi. Khặc khặc."

Thiên Ma tràn ngập khắp nơi, hỏa diễm trong lòng Lục Khiêm lại bắt đầu cháy hừng hực.

“Phạn Ba? Đồ đần.”

Thời khắc làn khói đen như mực bao phủ Lục Khiêm, sau lưng Lục Khiêm bỗng xuất hiện một bóng người. Bóng người này mặc áo trắng, tướng mạo anh tuấn, mang trên mặt một một nụ cười bất cần đời. Khoảnh khắc Tả Bất Bình nhìn thấy người này, thân thể chấn động, như bị tia sét nuốt chửng.

“Vô Tướng Thiên Ma?”

Chạy!!

Trong lòng Tả Bất Bình chỉ có suy nghĩ này trong đầu. Y thuộc về Uẩn Ma, thông qua Sắc Uẩn, Thụ Uẩn, Tưởng Uẩn, Hành Uẩn và Thức Uẩn ảnh hưởng đến người khác, gây nên lạnh nóng rét ấm, đói khát đau khổ v.v..

Mà Vô Tướng Thiên Ma thì khác, nó chẳng phải là cái gì, nhưng cái gì cũng phải. Thuộc về Ma Chủ chi tư. Cảnh giới này của y làm sao địch nổi, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Còn chưa chạy được bao xa, Vạn Trượng Ma niệm bao phủ xuống, Tả Bất Bình mất đi ý thức ngay tại chỗ.

Lý Độ lại lần nữa hóa thành hình người, đứng trước mặt Lục Khiêm, thỏa mãn ợ một cái.

“Ừm, không tệ, rất thuần hậu. Đa tạ.”

“Theo như nhu cầu thôi.” Lục Khiêm cười nói.

“Cũng đúng, lần sau gặp được loại kẻ thù này, nhất định phải dùng Chủng Ma chi pháp, ta một kích liền có thể giết chết.”

Lý Độ suy nghĩ một chút, lại nói thêm: “Kế hoạch mà ngươi nói, ta chỉ sợ không thể đảm nhiệm được, nhiều nhất chỉ có thể vừa thực hiện ảnh hưởng, tìm được sơ hở.”

Cái gọi là kế hoạch, chính là lập hồ sơ. Lục Khiêm vài ngày trước đi U Minh ở Nam Linh vực một chuyến, đặc biệt tìm tới Lý Độ, mời lão xuống núi. Sau này nếu bí mật của đám người Huyền Lão Hắc Đế bị bại lộ, thì đến giúp mình chống đỡ hiện trường.

"Vì sao?" Lục Khiêm không hiểu.

"Thiên Ma không am hiểu đấu pháp. Ta hiện tại vừa mới tiến vào Hiển Thánh, nếu như đạt tới cảnh giới Đại Hiển Thánh trảm phá hồng trần, tâm linh bất diệt, năng lực đấu pháp sẽ nâng cao hơn một chút."

Thiên Ma vô hình vô chất, tu luyện tới cảnh giới Hiển Thánh, có thể bỏ qua giới hạn khoảng cách của thế giới vật chất và tùy ý đến bất kỳ ngôi sao nào đã biết. Thiên Ma chủ yếu là lấy tâm linh để can thiệp hiện thực, đối phó với con người cũng là loại phương pháp này. Chỉ cần tâm linh lộ ra sơ hở, cho dù tu vi của đối phương cao gấp mấy chục lần, cũng có thể nhẹ nhàng kéo xuống ngựa. Nhưng đối với kiểu đại hỗn chiến quy mô lớn, tiết tấu nhanh kia thì hiệu quả có phần giảm đi, bản thân bọn họ cũng không có pháp thuật đặc biệt mạnh mẽ. Ít nhất là không thể làm chủ lực, nhiều nhất là ở bên cạnh tìm kiếm sơ hở.

"Không sao, đến thời điểm nhớ kỹ phải tới là được." Lục Khiêm chợt nhớ tới cái gì: "Đúng rồi, ta hoài nghi người của Thiên Đạo lâu tu chính là Thiên Ma chi đạo."

"Vậy thì thú vị." Lý Độ cười một tiếng, tà khí lẫm liệt.

Ngày hôm sau, tin tức Tả Bất Bình đã chết truyền khắp bốn phương, người của Thiên Đạo lâu biết được đầu tiên, bắt đầu sắp xếp ám thủ.

Ngày thứ ba. Lục Khiêm không đợi được người của Thiên Đạo lâu, ngược lại là người một nhà bên này loạn lên trước.

Giấy không gói được lửa.

Ngũ Khí thành.

Nơi đây là tổng bộ của Đông Đẩu quân Ngũ Khí chi quỷ. Nằm ở Âm Ngọc chi cảnh phía đông Minh Hải của thế giới trung tâm. Ngũ Khí thành là một thành trì hùng vĩ trên một ngọn núi dốc. Ngọn núi giấu ở trong mây mù đen như mực, âm u quanh năm, mà thế giới xung quanh lại sáng như ban ngày. Đây là cơn ác mộng kinh hoàng nhất trong mắt mười hai dân tộc. Trong ấn tượng của những người phàm ở đây, đây là nơi đáng sợ nhất trên thế giới, là nguồn gốc của mọi thảm họa.

【VIP】 Mây đen ép thành muốn phá vỡ

Thành trì ở giữa sườn núi. Cửa thành mở rộng, được làm từ tảng đá đen như mực, trên đó dính đầy rêu xanh, vết máu loang lổ, tất cả đều cho thấy những thăng trầm xa xưa của nơi này. Thỉnh thoảng có Quỷ Thần tướng mạo kỳ dị ra ra vào vào.

Phủ thành chủ có tạo hình độc đáo, cửa lớn là thủ cấp của Tỳ Hưu mở ra. Sâu trong đại điện có một chiếc bàn tròn làm bằng gỗ lim, năm người ngồi quanh bàn, mặt đối mặt. Tướng mạo của năm người tương tự nhau, đều có chòm râu dê, lông mi dài, khuôn mặt bóng loáng, khuôn mặt trẻ con với mái tóc hạc. Chỉ có bộ râu có màu sắc khác nhau.

Đây là phụ tá của Đông Đẩu quân, theo thứ tự là: Thanh Hi Ôn Quỷ, tên là Cao Viễn. Bạch Khí Ôn Quỷ, tên là Bá Tang. Xích Khí Ôn Quỷ, tên là Sĩ Huyền. Hoàng Khí Ôn Quỷ, tên là Quân Thái. Hắc Khí Ôn Quỷ, tên là Văn Hà.

Cao Viễn có râu màu xanh nhìn về phía đám người nói: “Ta nhận được tin tức, Đông Đẩu quân có thể đã gặp bất trắc, còn có đám người cung chủ.”

“Không thể nào!” Quân Thái râu vàng phủ định nói: “Không phải ngày hôm qua gặp Đông Đẩu quân rồi sao? Bây giờ bọn họ tương đối bận rộn, nghe nói là tìm được một tinh thần mới.”

“Ta đồng ý với ý kiến của Cao Viễn, Đông Đẩu quân mỗi lần gặp chúng ta đều hỏi thăm về tình hình gần đây của Ôn

Sơn Khí Trì và tiến độ của Vạn Ôn Tạo Hoá Phan, cái này không phải nói mấy lần rồi sao?" Bá Tang râu trắng nói.

Cao Viễn tiếp tục ném chứng cứ ra ngoài. Ví dụ như tình huống bên các Linh quân khác cũng thế. Mỗi lần Linh quân xuất hiện đều rất vội vàng, mặc dù sắp xếp làm việc, nhưng không ngờ lại tỉ mỉ như vậy. có cảm giác không muốn tiếp xúc, hoặc là nói không hiểu rõ về phương diện này.

"Lão phu gần đây nhận được tình báo, Phong Đô sử dụng thuật biến hóa chính là Thất Thập Nhị Biến, pháp thuật này am hiểu biến hóa, các ngươi hẳn là cũng biết rõ điều này có ý gì?"

Nghe được câu này của Cao Viễn, mọi người im lặng.

"Cung chủ bọn họ có thể gặp phải chuyện ngoài ý muốn trong quá trình khám phá tinh thần."

"Phong Đô hại?"

"Không loại trừ loại khả năng này, dù sao thời gian Phong Đô tới quá ngắn, trước kia chưa từng xảy ra việc này, hắn vừa đến đã xảy ra, đây không phải rất rõ ràng sao?"

Cao Viễn không nói rõ, chỉ là hơi ám chỉ một cái.

"Giả thiết của Cao Viễn nếu như thành lập, như vậy việc Phong Đô giả trang thành Ngũ Đẩu Linh quân có thể nói là hắn đáng chết."

Thực ra còn một ngoại lệ, Tây Đẩu quân Yêu Nguyệt không tham gia vào cuộc thăm dò. Nhưng mọi người đều vô thức bỏ qua chuyện này, dù sao ai cũng biết Yêu Nguyệt là nhân tình của Lục Khiêm.

"Cho dù như thế nào, chúng ta phải đoạt lại quyền lực, không thể để cho Phong Đô làm xằng làm bậy." Cao Viễn bổ sung thêm: "Đương nhiên, không được để người bên dưới biết chuyện."

Bọn họ không phải người ngu, đương nhiên biết rõ tính nghiêm trọng của vấn đề. Một khi việc của Huyền Lão Hắc Đế bị người ngoài biết rõ, thì họ sẽ phải đối mặt với con kền kền đáng sợ nhất.

"Thế nhưng chúng ta không đánh lại Phong Đô." Quân Thái lo lắng. Năm người bọn họ mới Hỏa Kiếp, mặc dù năm người hợp nhất, Lôi Kiếp bình thường không đánh lại bọn họ, nhưng Lục Khiêm cũng không phải Lôi Kiếp bình thường.

"Không sao, Nam Đẩu quân Ngũ Địa Công và Bắc Đẩu Thất Quỷ đều đồng ý giúp đỡ." Cao Viễn nói.

Nói đến đây, mọi người mới yên lòng. Thực lực của những người này, gộp vào một chỗ đánh ba bốn Lôi Kiếp cũng không thành vấn đề.

"Trung Đẩu Thiên Nhạc Thần không tới sao?"

"Hừ, tạp chủng này, gã là người của Diêm La thiên tử nhất mạch, há có thể không ủng hộ Phong Đô." Cao Viễn hừ lạnh một tiếng. Gã không ngờ Thiên Nhạc Thần này lại đánh gã ra.

"Người này có thể để lộ bí mật hay không?" Bá Tang nghi hoặc.

"Để lộ bí mật thì như thế nào, sớm muộn cũng biết rõ, việc này không nên chậm trễ, việc đêm nay lấy vũ khí vây quanh Trường Nhạc cung không được lộ ra ra ngoài, cần phải tốc chiến tốc thắng."

Ngũ Quỷ thảo luận một hồi, quyết định thực hiện việc này. Đây là suy nghĩ vì Âm Cảnh thiên cung, ai biết gia hỏa Phong Đô này lại muốn làm gì, lỡ như bán lợi ích của mọi người vậy thì không xong rồi.

Sau khi mọi người đi hết, Cao Viễn vẫn bất động, hai mắt xanh biếc toát ra một tia sắc thái thần bí. Một bóng đen từ từ

hình thành sau lưng. Bóng đen đeo mặt nạ hắc thiết trên mặt, khí chất lạnh lẽo cứng rắn như sắt.

"Dựa theo ước định của chúng ta, ta giúp ngươi giết chết Phong Đô, ngươi đưa tất cả lãnh địa ở hải ngoại cho ta." Một thanh âm khàn khàn phát ra dưới chiếc mặt nạ hắc thiết.

"Đương nhiên, hy vọng ngươi không nuốt lời." Cao Viễn nhìn về phía người sau lưng kia.

Người này chính là lâu chủ của Thiên Đạo lâu. Ngày đó Ẩn Sát đường chủ chết, sau một số cuộc điều tra, vậy mà đã phát hiện ra một việc kinh người. Đó chính là đám người Huyền Lão Hắc Đế có thể đã lưu lạc đến một nơi khác, nhất định trong một thời gian dài sẽ không trở về được.

【VIP】 Mây đen ép thành muốn phá vỡ(2)

Đám người lộ diện hôm nay rất có thể là Lục Khiêm giả trang. Với nghi ngờ như vậy, lâu chủ đã liên hệ với Cao Viễn có lòng dạ bất chính này, sau khi hỏi một chút, quả nhiên những Linh quân khác cũng có chút dị thường. Hai người ăn nhịp với nhau, một người muốn giết Lục Khiêm, một người muốn thừa dịp cung chủ không ở đây đục nước béo cò.

"Được."

Nói xong, Thiên Đạo lâu chủ biến mất.

Cao Viễn trầm ngâm nhìn thân ảnh biến mất của lâu chủ. Gã đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói từ một bên của người này. Đám người Huyền Lão Hắc Đế tám chín phần mười là xảy ra chuyện, mấy ngày trước gã cũng đã thăm dò rồi. Xác định Đông Đẩu quân này là giả. Lần này phối hợp với Thiên Đạo lâu trước tiên giết chết Phong Đô nhất mạch, mượn sức mạnh của bọn họ để biến mình thành thủ lĩnh.

Nghĩ tới đây, Cao Viễn vẽ một tấm phù chú trên hư không, phù chú lóe lên một cái rồi biến mất, biến mất ngay tại chỗ, trực tiếp bay về phía vương triều Câu Ly. Ý tưởng của gã là mượn sức mạnh của vương triều Câu Ly để đạt được sự cân bằng với Thiên Đạo lâu.

Cao Viễn làm thuộc hạ nhiều năm như vậy, nhuệ khí trong lòng đã sớm san bằng. Bây giờ biết được cao thủ trong môn phái bị diệt toàn bộ, hỏa diễm trong lòng rốt cuộc không thể áp chế nổi nữa. Diệt trừ Phong Đô và Diêm La nhất mạch tai họa

trong lòng này, là gã có thể đảo khách thành chủ. Vì thế Thiên Đạo Lâu và chó của vương triều Câu Ly cũng không có quan hệ.

"Lần này cung chủ mất tích, người của những mạch khác hẳn là cũng không nhịn được nữa rồi." Cao Viễn nghĩ thầm. Lần này là thuận theo dân tâm, cũng không phải là mong muốn của một mình gã.

Ngày hôm sau.

Trường Nhạc cung. Hộ vệ đại điện. Giang Minh ở trong đại điện, hơi nhắm mắt lại, khí thế dẫn dắt, ngàn dặm lông tơ tất hiện. Làm tướng lĩnh thống lĩnh hộ vệ, Giang Minh ngoại trừ tu luyện, chính là ở trong đại điện này giám sát bốn phương. Lúc này, một đám mây lửa bay tới.

"Đây là?" Giang Minh mở hai mắt ra, hào quang óng ánh.

Mây đen, liệt hỏa, cát vàng, khói độc từ bốn hướng bao vây toàn bộ Trường Nhạc cung. Tốc độ nhanh chóng, ngay cả Giang Minh cũng không phản ứng kịp.

"Kẻ địch tập kích?"

Nghĩ tới đây, Giang Minh không khỏi dừng lại, bay tới Hoàng Kim điện sâu trong đại điện. Đi vào đại điện, có hai thân ảnh đứng trong đại điện trống trải. Giang Minh nói những gì nhìn thấy bên ngoài. Lục Khiêm và người đối diện nhìn nhau cười một tiếng, như thể đã sớm biết rõ.

"Giang đạo hữu, yên tâm đừng nóng vội."

"Giang đạo hữu, yên tâm đừng nóng vội." Lục Khiêm dường như đã sớm biết rõ.

Khi Giang Minh nhìn thấy người đối diện Lục Khiêm, lập tức chắp tay nói: "Bái kiến Thiên Nhạc Thần đạo hữu."

Người trước mặt này có tướng mạo kỳ lạ, làn da hiện lên màu nâu xám, trên đầu treo một đống đá nát. Toàn bộ người như là tảng đá thành tinh. Người này chính là Thiên Nhạc Thần, đại tổng quản dưới quyền Trung Ương Tổng Lục Quân.

Giang Minh không biết tại sao người này lại ở đây.

"Ừm, Giang Minh đạo hữu, đã lâu không gặp." Thiên Nhạc Thần mỉm cười: "Ta đã nói chân tướng mọi việc cho Phong Đô đạo hữu, không cần lo lắng."

"Thì ra là thế, là ta quá lo lắng rồi." Giang Minh thay đổi lời nói: "Đối phương khí thế hung hăng, đạo hữu có chuẩn bị ở sau gì không?"

"Hừ, cần gì chuẩn bị ở sau, trực tiếp đánh là được, cũng không phải không biết rõ đức hạnh của những người này."

"Kẻ địch là ai?" Giang Minh bất ngờ nói, xem ra bọn họ biết rõ đối phương như lòng bàn tay.

"Ngoại trừ đạo thống của Diêm La thiên tử và Tu La Sát Đạo."

Câu nói này của Thiên Nhạc Thần làm Giang Minh kinh ngạc nói không ra lời. Hóa ra là nội chiến, chẳng trách đến nhanh như vậy, một chút phản ứng cũng không có.

Ầm!

Không đợi Giang Minh nói cái gì, bên ngoài truyền đến một tiếng nổ kịch liệt. Toàn bộ Hoàng Kim điện cũng chấn động.

"Phong Đô! Ra đây!" Thanh âm của Cao Viễn truyền đến.

Thân hình của Lục Khiêm biến mất ngay tại chỗ. Bên ngoài chẳng biết đã biến thành đêm tối từ lúc nào. Bầu trời có Vân Khí ngũ sắc. Mỗi một loại Vân Khí đại biểu cho một loại bệnh dịch của Ngũ Khí. Quỷ bệnh dịch có tướng mạo kỳ dị,

đỉnh đầu chảy mủ, vết loét ở lòng bàn chân. Trừ cái đó ra, còn có năm ngọn núi khổng lồ cao lớn. Bên trên ngọn núi này độc trùng bò lít nha lít nhít. Đây là năm Địa Công của Nam Đẩu quân, quỷ của vạn trùng. Độc trùng được sinh ra trong đất, Địa Công Quỷ có thể điều khiển vô số độc trùng.

Ngoại trừ bầu trời và bốn phương, trên đại địa cũng mọc đầy thực vật đủ loại màu sắc. Những thực vật này cao lớn như núi, bụi gai khắp nơi, gai trên đó cứng rắn như pháp bảo. Đây là Thất Quỷ Mộc Tinh của Phương Đồng.

Cao thủ của ba đại thế lực tụ tập ở đây chỉ vì cướp đoạt quyền lực của Lục Khiêm.

"Lục Khiêm! !"

Lần này ngay cả danh hào cũng không gọi. Một lão giả râu xanh đi dưới một đám mây xanh. Người này chính là Cao Viễn.

"Thanh khí Cao Viễn? Không biết tới đây là muốn làm gì? Ngươi không biết nơi này là Trường Nhạc cung sao?" Giang Minh tiến lên một bước, quát hỏi.

【VIP】 Thiên Nhạc Thần

“Lục Khiêm, đừng cho rằng ta không biết rõ bọn người cung chủ bị ngươi hại.”

Cao Viễn hừ lạnh một tiếng, cho dù như thế nào, đặt chậu phân lên đầu Lục Khiêm trước rồi nói.

“Ngươi có động cơ khó dò, giả trang thành các Linh quân, xúc phạm nghiêm trọng đến giới luật của thiên cung, còn không mau mau bó tay chịu trói.”

“Ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần ai phục tùng ngươi?”

Lúc này, một lão đầu trên mặt bò đầy côn trùng đi ra. Đây là Hoàng Thổ Công, tên là Khắc Nguyên.

Lục Khiêm không nói gì, lẳng lặng đợi đám người thảo phạt, nghe được câu này, cười nói:

“Không phục ta? Vậy bắt đầu từ các ngươi trước, giết!!”

Ầm!

Bắc Âm Phong Đô Sơn lăng không đè xuống. Không khí bị đè ép, phát ra từng tiếng nổ đùng đoàng.

Răng rắc!

Năm ngọn núi côn trùng phía dưới ầm ầm rung động, ngàn vạn độc trùng nhao nhao nổ tung dưới áp lực của không khí, chất lỏng màu hồng màu vàng bay tứ tung, trong không khí quanh quẩn một mùi hôi thối nồng nặc. Vân Khí ngũ sắc tuôn ra, hình thành từng vòng xoáy.

“Cái này…”

Con ngươi Cao Viễn co rụt lại, trong lòng kinh hãi đến cực điểm. Gã biết rõ Lục Khiêm rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến tình trạng này.

Đa số Quỷ Thần bên trong Vân Khí đều bay thành tro tàn, pháp thuật của đối phương cũng không lọt đã đạt tới trình độ này.

Lúc này, bên trên Bắc Âm Phong Đô Sơn truyền đến một lực hút. Cao Viễn cảm giác thân thể không tự chủ được bay lên.

"Mọi người cùng nhau xông lên, giết hắn! !"

Năm người đồng tâm hiệp lực, năm đạo Vân Khí hình thành một vòng tròn, giống như Luân Hồi không ngừng chuyển động, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng năm loại màu sắc biến thành màu trắng. Tốc độ xoay tròn, làm lực hút của Bắc Âm Phong Đô Sơn cũng yếu đi không ít.

Ầm!

Vân Khí màu trắng bắn ra một cột sáng trắng tinh. Cột sáng rộng mười trượng, dài trăm trượng. Trực tiếp bay về phía đám người Lục Khiêm. Còn chưa tới trước mặt, Lục Khiêm đã có cảm giác sinh mệnh chậm rãi trôi qua.

"Nguyên Khí Pháo sao? Quả nhiên không tầm thường." Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Nguyên Khí Pháo đi đến đâu sẽ hút sạch toàn bộ nguyên khí của sinh linh. Quãng đường bay càng dài, hấp thu càng nhiều nguyên khí, uy lực cũng càng mạnh. Nghe nói còn có Hư Không Nguyên Khí Pháo cấp cao hơn, không giới hạn quãng đường bay, chỉ cần không gặp chướng ngại vật là có thể tiếp tục bay và hấp thụ cho đến khi đụng phải vật gì đó. Cho dù là ở hư không vô ngần, cũng có thể phi hành ngàn năm vạn

năm, sức mạnh cuối cùng được tích lũy có thể dễ dàng tiêu diệt các vì sao.

Đương nhiên, Lục Khiêm cảm thấy sự khoe khoang lớn hơn một chút. Nguyên Khí Pháo rộng một dặm, nhất định phải bóp chết trước khi nó phát triển.

"Giang Minh! Yêu Nguyệt!!" Lục Khiêm khẽ quát một tiếng.

Ông!

Cách đó không xa, hai đạo Tu La Sát Đao một đen một trắng bay tới. Sau đó, bầu trời tối sầm lại. Giữa thiên địa chỉ còn lại một đạo kiếm quang.

Đây là Huyền Vũ Trụ.

Ầm!

Ba loại lực lượng đụng vào nhau. Hào quang rực rỡ chói mắt, thành trì sụp đổ, sinh linh tử thương vô số. Dưới một kích, Quỷ Thần của Thiên Trung thành chết non nửa, còn lại cũng bỏ trốn mất dạng.

"Đại nhân, ta lên trước." Thiên Nhạc Thần cười nói.

Vừa dứt lời, thân hình cấp tốc cất cao ba ngàn trượng, làn da màu nâu xám nham thạch phủ kín rêu xanh, hai mắt thiêu đốt hỏa diễm, giống như là ngọn núi thành tinh. Nhìn như là yêu quái, trên thực tế là chân nhân tu luyện mà thành. Đây là biến chủng của Diêm La chân thân, lấy thân thể người hóa thành núi cao.

Thiên Nhạc Thần bước ra một bước, đất rung núi chuyển, thần uy cái thế, một quyền đánh về phía năm ngọn núi côn trùng của Địa Công. Độc trùng rơi xuống trên người Thiên Nhạc Thần như những đám mây, chất độc không có tác dụng gì trên cơ thể bằng đá này.

Mấy người đánh tới đánh lui, tuy là lấy nhiều đánh ít, nhưng dù sao cũng là thiên phú khống chế, có thể duy trì cân bằng thực lực.

Giang Minh và Yêu Nguyệt giao đấu với đám người Cao Viễn, Thiên Nhạc Thần đơn độc đấu với năm tên, còn lại Thất Quỷ không ai xử lý. Lục Khiêm vận dụng Phong Đô Sơn, chụp vào Thất Quỷ.

Ầm!

Một kích xuống dưới, đất rung núi chuyển. Bảy người trực tiếp bị trấn áp, thân thể tiến vào Bắc Âm Phong Đô Sơn, tiếp nhận sự tra tấn của Địa Ngục tứ trọng.

"Là người đầu tiên dùng thử ba tầng Địa Ngục, cũng coi như là phước ba đời của các ngươi."

Lục Khiêm nhất kích tất sát, thấy đám người sững sờ, nhất là Cao Viễn. nhìn thấy Thất Quỷ ngay cả một chiêu cũng không chịu được, Cao Viễn trợn mắt như muốn nứt ra, trong lòng vừa sợ hãi vừa bàng hoàng. Gã đã đánh giá cao sự tu vi của Lục Khiêm đến mức có thể, nhưng không ngờ vẫn đánh giá thấp.

"Hừ, cung chủ đã nói, Lôi Kiếp đương thời, Phong Đô là mạnh nhất. Ngươi có biết hàm lượng vàng trong này không?" Thiên Nhạc Thần cười nói.

Thời điểm Lục Khiêm là Hoả Kiếp đã dễ dàng giết chết Lôi Kiếp. Bây giờ đột phá đến Lôi Kiếp, chỉ sợ chỉ có Nguyên Thần mới có thể đọ sức với hắn.

"Lâu chủ!! Ngươi nhanh lên!" Cao Viễn điên cuồng gào lên trong lòng. Lục Khiêm mạnh hơn cũng chỉ là Lôi Kiếp, gã không tin ngay cả Nguyên Thần cũng có thể đánh thắng được.

Lúc này, phía sau kim thân vạn trượng của Lục Khiêm xuất hiện một cự thủ đen như mực. Một cỗ ma niệm quanh quẩn

bốn phương. Chúng sinh bỗng nhiên cảm giác ngàn vạn Thần Ma kêu khóc ở bên tai, trước mắt là đủ loại huyễn tượng. Chỉ trông thấy đã có ma niệm xông lên đầu, có thể thấy được chủ nhân của hắc thủ mạnh đến mức nào.

"Lâu chủ cứu ta!!" Nhìn thấy kẻ chủ mưu phía sau màn, Cao Viễn hưng phấn hô to.

【VIP】 Phiền Não Ma đầu

“Lâu chủ cứu ta! !” Cao Viễn vô cùng có lòng tin. Từ khi biết rõ lâu chủ có hai thân phận quan trọng là Tâm Thần và Nguyên Thần tu sĩ, gã không hề lo lắng đánh sẽ không lại Lục Khiêm.

Khoảnh khắc Thiên Đạo lâu chủ xuất hiện, toàn bộ thế giới trở nên ảm đạm. Trước mặt mỗi người đều xuất hiện huyễn tượng khác nhau. Loại huyễn tượng này người bình thường căn bản chống cự không được. Một khi rơi vào huyễn cảnh, bản thân chỉ có thể mặc cho người khác sắp xếp. Đây chính là thực lực của lâu chủ Thiên Đạo lâu. Làm cao thủ trấn giữ của Thiên Đạo lâu, có thể làm được những điều mà người khác không thể. Trước kia thậm chí chiến tích tiêu diệt toàn bộ một môn phái.

“Phong Đô?”

Lục Khiêm bỗng nhiên quay đầu, nghe thấy có người đang gọi mình, chỉ thấy một cự thủ đen như mực phía sau, có một đôi mắt. Đôi mắt nhìn từ sâu trong khoảng không. Ánh mắt thâm thúy, tràn ngập huyễn tượng, không có bất kỳ tâm tình gì, giống như yêu giống như thú.

“Phong Đô?”

Thanh âm lại hỏi một lần nữa. Nhìn thấy Lục Khiêm không bị huyễn tượng lây nhiễm, Thiên Đạo lâu chủ trong lòng hơi bất ngờ, cũng có chút nóng lòng không đợi được. Lòng kiên định vững vàng như vậy, một khi bị phá vỡ, hiệu quả và lợi ích mang tới to lớn không gì sánh được.

“Ừm?” Lục Khiêm có vẻ hơi nghi hoặc một chút.

“Phong Đô, ngươi nhìn xem ta là ai?”

Thanh âm du dương, mang theo một tia mê hoặc. Bên trong hư không, tất cả những người mà Lục Khiêm đã từng sợ hãi trong cuộc đời của mình xuất hiện. Đạo sĩ Mạc Lương, Thông U, Phục Ba, Thiên Hà…

Lục Khiêm dường như đã quên mất mình là ai, lại lần nữa trở lại thời gian mình giống như xiếc đi trên dây đồng kia. Một lần nữa trải qua những việc đã xảy ra trước đây một lần nữa. Mà kết quả còn tệ hơn. Ở trên núi, hắn bị Mạc Lương nhìn thấu, chặt đứt tứ chi, làm gậy gộc, thống khổ mười năm mà chết. Hắn bị Thông U bắt lấy, rút gân lột da, đặt ở bên trong u hỏa đốt cháy ba trăm năm.

…

Đây đều là kết cục mình thất bại, mục đích là vì để cho nội tâm của mình xuất hiện sơ hở. Chỉ cần xuất hiện một tia sợ hãi hoặc là chần chờ, ma niệm sẽ thôn phệ chính mình trong nháy mắt.

Ngoại giới.

Trong mắt mọi người, không biết tại sao Lục Khiêm lại ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, quanh thân quanh quẩn hắc khí. Linh quang chợt sáng chợt tắt, làm cho người khác rất lo lắng.

“Đại nhân phải sống đấy.” Thiên Nhạc Thần dùng một quyền đánh bay đối thủ trước mặt, trong lòng thầm nghĩ. Gã đã đặt toàn bộ hi vọng của Diêm La Thiên Tử nhất mạch lên trên người Phong Đô. Đám người Cao Viễn thì cõi lòng tràn đầy hy vọng, cảm giác đại quyền của Âm Cảnh thiên cung đang vẫy gọi mình. Chỉ cần đoạt được đại quyền, Thiên Đạo lâu không có gì phải sợ, gã đã liên hệ với Đốc vương của vương triều Câu Ly. Bằng lòng lấy lãnh địa hải ngoại đã hứa

cho Thiên Đạo Lâu làm điều kiện che chở. Thay vì tin vào một tổ chức sát thủ không có điểm mấu chốt, còn không bằng tin tưởng đối thủ cũ là vương triều Câu Ly.

Lúc này, vẻ mặt của Lục Khiêm trong đám người không ngừng biến hóa, hắc khí càng ngày càng nhiều, dường như đã không chịu nổi.

Lâu chủ Thiên Đạo lâu núp trong bóng tối mừng rỡ trong lòng, lại có thể ăn được rồi.

Soạt!

Lục Khiêm đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang. Đôi mắt trong sáng, làm sao có thể có tình huống tâm phiền ý loạn vừa rồi.

“Thực xin lỗi, ngươi đã bị lừa, đa tạ ngươi giúp ta luyện tâm, ha ha.” Lục Khiêm cười to.

“Ngươi…”

Không đợi Thiên Đạo lâu chủ nổi giận, sắc trời lại thay đổi. Một vòng xoáy cực lớn đen như mực xuất hiện ngay trên đầu Lục Khiêm. Sức hút từ vòng xoáy hút toàn bộ ma khí từ trên người Lục Khiêm. Bên trong hư không, Thiên Đạo Lâu chủ không tự chủ được bị hút ra.

“Không! ! Ngươi đến cùng là ai?”

Đây là một nho sĩ trẻ tuổi tóc trắng mày trắng, lúc này ánh mắt của gã tràn đầy kinh hoảng.

Soạt!

Nói xong, gã bị hút vào trong vòng xoáy. Sâu trong vòng xoáy là một thế giới với bầu trời xanh tươi. Một nam tử áo trắng ngồi trên bàn đá. Những con dê đen xung quanh cúi đầu gặm cỏ, sừng dê có cắm đầu lâu, cũng có một số quấn quanh rắn độc. Cảnh tượng rất là quái dị. Thiên Đạo lâu chủ nhìn

thấy người này giật mình trong lòng, nhìn kỹ hơn, trái tim đang treo lên đặt xuống.

“Hoá ra là người đồng đạo, ngươi rất có tự tin đối với đạo hạnh của mình nha, vậy mà để cho ta tiến đến.”

Thiên Đạo lâu chủ từng bước tới gần. Không cần nhìn mặt, cả hai giống nhau đến kinh ngạc.

Lý Độ lúc này xoay người lại, dùng ánh mắt nhìn qua, cơ thể Thiên Đạo lâu chủ bất động, không thể động đậy. Sau đó gã cảm thấy đạo hạnh trôi qua nhanh chóng, lực lượng toàn thân giống như bị một thứ gì đó cuốn đi.

“Không thể nào, ngươi…”

“Đạo hạnh của ta bình thường đúng không?” Lý Độ lúc này mới đứng dậy đi đến trước mặt Thiên Đạo lâu chủ không thể động đậy: “Luyện Khí thì Luyện Khí, tu tâm thì tu tâm, hóa ma cũng mới hóa được một nửa, chần chừ, chiếu cố ba người coi như bỏ qua, hoàn toàn trái ngược, còn không bằng không tu.”

【VIP】 Phiền Não Ma đầu(2)

Ầm!

Vừa dứt lời, toàn bộ thân thể của Thiên Đạo lâu chủ nổ tung. Mặt Lý Độ không ngừng thay đổi, khi thì biến thành chính lão, khi thì lại biến thành Thiên Đạo lâu chủ. Bỏ ra cả buổi công phu, mới đè cái thứ đồ chơi này xuống được.

"Hóa ra là một Phiền Não Ma."

Phiền Não Ma là là một loại ma thông qua đạo hạnh của người xấu để đạt được ma đầu của mình, là một loại ma tương đối khó đối phó. Người người đều có phiền não, có phiền não thì dễ dàng bị lợi dụng. Nếu không phải đạo hạnh của gia hỏa này thiếu hụt, Lý Độ nhất thời không giải quyết được người này trong một khoảng thời gian.

"Đạo hạnh lại tiến bộ rồi." Lý Độ thầm nghĩ.

Kết cục của Thiên Ma này làm trong lòng lão cảnh giác mấy phần. Người này là tiêu chuẩn của Tâm Thần tu sĩ đọa lạc. Tâm Thần tu sĩ tu luyện có độ khó rất cao. Người tu tâm rất khó tu. Trước khi Hiển Thánh, ngay cả Luyện Khí bình thường cũng không thể đánh bại. Thời điểm này rất dễ bị cám dỗ bởi thế giới bên ngoài. Thiên Đạo lâu chủ đã sinh ra chấp niệm mạnh lên, đầu tiên là nhịn không được Luyện Khí, sau đó lại hâm mộ Thiên Ma mạnh mẽ, đọa lạc thành Thiên Ma. Nếu trực tiếp chuyển đổi thì coi như bỏ qua, nhân tính trong lòng lại không đồng ý cho gã hoàn toàn biến hóa, tạo thành bộ

dạng không đâu vào đâu này. Mỗi loại Thiên Ma cũng có phương pháp thăng cấp, còn gã thì là Đạo Tâm Chủng Ma.

Lý Độ nhìn về phía ngoại giới, sau khi lâu chủ Thiên Đạo lâu chết, trận chiến gần như kết thúc.

"Không đánh nữa, ta nhận thua."

Đám người Cao Viễn cũng dứt khoát, trực tiếp giơ tay đầu hàng. Đáng tiếc Lục Khiêm cũng không định buông tha cho bọn họ. Bóng đen bao phủ đám người, khí áp đột nhiên tăng lên. Cao Viễn ngẩng đầu nhìn lên, râu ria cũng bị dọa đến nổ tung, vội vàng nói: "Đừng giết ta! Chúng ta là cao tầng của các chi mạch lớn, nếu như ngươi giết ta, Linh quân và cung chủ sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Ầm!

Lục Khiêm lười nói nhảm, Bắc Âm Phong Đô Sơn trực tiếp nện xuống. Toàn bộ Trường Nhạc cung run lên ba lần, đám người Cao Viễn ngạc nhiên chết đi, trước khi chết làm sao cũng không ngờ Lục Khiêm dứt khoát như thế.

"Phong Đô đại nhân, giết bọn hắn, Đông Đẩu Quân bên kia…" Thiên Nhạc Thần cũng bị thủ đoạn tàn nhẫn làm cho kinh hãi, lão nghĩ rằng chỉ cần nhốt lại. Dù sao giết những người này sẽ gây ra quá nhiều tác động. Cao Viễn bọn họ muốn giết Lục Khiêm, cũng chỉ là chiếm lấy danh phận đại nghĩa, bằng không thì cũng không dám động thủ.

"Không sao." Lục Khiêm lãnh đạm nói. Uy thế còn lại của cung chủ và Linh quân còn ở đây, hầu như không ai nghĩ rằng họ không thể quay lại, cái này chỉ là khó khăn tạm thời. Đoán chừng mất tích mấy chục mấy trăm năm mà thôi.

Có thể chính Lục Khiêm cũng biết rõ, bọn người Huyền Lão Hắc Đế chỉ sợ khó mà trở về. Cho dù là trở về, không nói đến những người khác, Huyền Lão Hắc Đế nhất định sẽ đứng

về phía mình. Lời nói phân hai đầu, U Minh giới bên này, Huyền Lão Hắc Đế coi như chẳng phải vui sướng rồi.

Giới này không có mặt trời, cũng không có trăng hiện ra. Chỉ có một mảnh đen kịt, cuồng phong gào thét, âm phong từng cơn. Sương mù màu xanh quanh quẩn toàn bộ thế giới, giống như có sinh mệnh chậm rãi nhúc nhích. Đại địa hoang vu, có thể thấy được Quỷ Thần du đãng. Một con sông dài nước sông Hoàng Hà vượt ngang thế giới, giống Cự Long nằm trên mặt đất. Trong nước sông vô số sinh linh bốc lên, thanh âm Quỷ Thần khóc thét vừa rồi chính là phát ra từ nơi này.

Một cây cầu cổ kính trên sông, trên mặt cầu màu vàng kim óng ánh là vết máu loang lổ và vết thương, chứng kiến thăng trầm của Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều. Kiểu dáng không khác nhiều với Nại Hà Kim Kiều của Lục Khiêm, nhưng cái này không có Mạc Sầu và Mê Hồn canh. Tất cả Quỷ Thần trên cầu vô cùng dễ dàng làm loạn.

"Rống!! Lão tử muốn đi ra ngoài!!"

Một Ngưu Ma bỗng nhiên tránh thoát trói buộc của Nại Hà Kiều, thân hình cất cao ngàn trượng, Ma Diễm ngập trời, mở ra miệng lớn dính máu, nuốt toàn bộ Quỷ Thần xung quanh vào. Sau đó gã quay người phóng lên trời, như muốn đột phá giới hạn, thông qua hư không vô ngần để chạy trốn. Đáng tiếc còn có thân hình càng thêm to lớn xuất hiện sau lưng gã. Thân thể màu vàng chiếu làm đám người không thể mở mắt ra.

Ầm!

Huyền Lão Hắc Đế đánh xuống một quyền, mang theo sức mạnh của Động Thiên, không gian cũng phát ra một tiếng vang không chịu nổi gánh nặng.

"A! Tha mạng!"

Ngưu Ma sợ, hiện tại hối hận thì đã trễ. Sức mạnh của cường giả Động Chân, căn bản không phải một Nguyên Thần nho nhỏ như gã có thể chống cự. Nhục thân bị áp lực bốn phương mạnh mẽ đè ép, thời điểm nắm đấm rơi xuống, đã sớm không thành hình người, sau đó ầm vang biến thành một bãi huyết vụ.

【VIP】 Mưa gió nổi lên

Quỷ quái xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này, nội tâm thất kinh, bị dọa đến không dám động đậy, vốn dĩ còn muốn đục nước béo cò, bây giờ nghĩ lại vẫn là thôi đi.

Nhóm Quỷ Thần đi đến bên kia Nại Hà Kiều, biến mất khỏi thế giới này, không biết đi đến nơi nào.

Sự kiện lắng lại, Huyền Lão Hắc Đế ngồi xuống, nhìn chằm chằm Nại Hà Kiều, mấy linh quang đứng phía sau.

"Ai, lần này thật sự ngã xuống rồi." Huyền Lão Hắc Đế thở dài trong lòng. Không ngờ còn có cạm bẫy lớn như thế chờ mình. Lúc đầu tưởng rằng nhặt được bảo vật, hoá ra lại là cái hố. Người tu luyện Hoàng Tuyền đạo thống, tên và thần hồn khí tức của hắn sẽ được lưu lại trong U Minh Chí Bảo Sinh Tử Bộ. Tu sĩ phổ thông bình thường sẽ không bị chú ý. Nếu như là thiên tài tuyệt đỉnh, hoặc là tu sĩ Động Chân kỳ, vậy thì có người tìm tới cửa. Lần trước mục tiêu của Hắc Bạch Vô Thường đúng là mình. Nếu như ở trong phạm vi thống trị của U Minh, thậm chí sau khi chết linh hồn đều sẽ bị U Minh câu đi.

"Cũng không biết tình huống hiện tại của thiên cung như thế nào." Cổ Thương Thiên thở dài thật sâu.

"Vương triều Câu Ly, Ngọc Kinh sơn, còn có Trung Vực Thiên Địa Huyền Môn, Mai Sơn đạo, những môn phái này có hiềm khích rất lớn với thiên cung, lần này biết được chúng ta mất tích, chỉ sợ…"

Đông Đẩu Quân không nói hết, hậu quả đã rõ ràng. Không chỉ có toàn bộ môn phái bị thôn tính, khả năng người sống

cũng sẽ không còn lại mấy người.

“Chớ bi quan như vậy, ta cảm thấy Phong Đô sẽ giúp chúng ta giấu diếm một đoạn thời gian, người này mưu kế sâu xa, ta tin tưởng hắn.” Phương Đồng nói.

“Giấu diếm là có thể giấu diếm, uy thế còn lại của chúng ta vẫn còn ở đó, nhưng cũng không lừa được bao lâu, vẫn nên nghĩ làm sao trở về đi.” Huyền Lão Hắc Đế cười khổ nói.

Có Động Chân xui xẻo hơn gã không? Vừa mới tấn thăng không được bao lâu, lại đụng phải loại việc này. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đời này có thể phải ở lại đây, một ngày lại một ngày, bảo vệ Hoàng Tuyền Nại Hà Kiều, là một con chó giữ nhà. Bây giờ còn có một chút ý thức của bản thân. Chờ thêm một thời gian nữa, hoặc là tu vi tăng cường, nâng cao một bước, hoặc là mất đi ý thức bản thân, biến thành một bộ cái xác không hồn, cuối cùng tuổi thọ hết chết già.

Kỳ hạn này là mười hai vạn năm, Động Chân kỳ tu luyện ra Động Thiên, tiếp xúc với sức mạnh của vũ cực, đại khái có thể sống mười hai vạn năm. Đây là tuổi thọ đại khái của một Tiểu Động Thiên. Còn được gọi là kỷ nguyên. Nếu như bên trong một kỷ nguyên không thể siêu thoát, chỉ có thể ở nơi này giày vò đến chết.

“Thật ra ta có một biện pháp, không biết có thể thành công hay không.” Nam Đẩu Quân bỗng nhiên nói.

Ánh mắt Huyền Lão Hắc Đế híp lại, nhỏ giọng bàn bạc với mọi người.

Hư không vô ngần. Hai thân ảnh một đen một trắng nhìn xuống chúng sinh đại địa.

“Không tệ, người của Diêm La nhất mạch này quả nhiên am hiểu trấn thủ, ha ha, lần sau sẽ bắt thêm vài tên.” Bạch Vô Thường cười đắc ý.

“Được rồi, về trước phục mệnh, Âm thần tinh để bọn họ nhìn xem.”

“Về cái gì, đến chỗ khác chơi một lát đi, kỳ hạn của nhiệm vụ là ba năm, tương đương với ba trăm năm ở ngoại giới, còn có thời gian hai trăm năm để chúng ta chơi, vội gì.”

Bạch Vô Thường cười hì hì nói, hiển nhiên lòng dạ chơi đùa rất nặng.

Trường Nhạc cung.

Đám người Lục Khiêm thu thập xong kết thúc công việc. Tòa cung điện này dù sao cũng là một món pháp bảo, cũng không bị hư hại quá nhiều. Ngược lại là Quỷ Thần của Thiên Trung thành chết không ít. Lục Khiêm đi trên đường, tường đổ, khắp nơi có thể thấy đầu lâu và hài cốt của Dạ Xoa Ác Quỷ, bên trong thành ngược lại không có bao nhiêu mùi máu tanh, dù sao không có bao nhiêu sinh linh huyết nhục. Ngược lại là âm khí nặng hơn những nơi khác mười mấy lần. Đây là quỷ vật hồn phi phách tán lưu lại âm khí.

“Chào Phong Đô đại nhân.”

“Bái kiến Phong Đô đại nhân.”

Đi trên đường cái, Quỷ Thần hai bên chào hỏi Lục Khiêm, Quỷ Thần hung ác lúc này có vẻ vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn. Số lượng dường như ít đi một nửa. Lục Khiêm biết rõ số lượng này về sau còn có thể càng ít. Chuyện hôm nay nếu là truyền ra ngoài, không chỉ có Thiên Trung thành, chỉ sợ ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần còn có thể tồn tại bao nhiêu vẫn không thể biết được.

Một nữ tử mặc váy dài màu xanh nhạt lặng yên xuất hiện sau lưng.

“Đại nhân, đã đọc ra ký ức của Cao Viễn. Người này còn cấu kết với người của vương triều Câu Ly, chỉ sợ bọn họ đã

biết rõ việc Huyền Lão Hắc Đế mất tích.”

“Ừm, ta biết rồi.”

Kế hoạch không bao giờ theo kịp sự thay đổi. Vốn dĩ có thể giấu diếm một thời gian, nhưng không ngờ Cao Viễn lại xuất hiện. Đạo hạnh của Lý Độ cũng không khác nhiều với Nguyên Thần, đối phó với Động Chân, có thể cần một chút may mắn. Mình cách Nguyên Thần còn có một khoảng cách lớn. Hiện tại chỉ có thể đi được tới đâu hay tới đó. Thực sự không được thì chạy trốn, có được Thất Thập Nhị Biến, chạy trốn thì không có bất cứ vấn đề gì.

Rất nhanh, tin tức Huyền Lão Hắc Đế cùng các vị cấp cao mất tích, trình lên trên bàn của từng đại lão.

Hư không vô ngần.

Ngọc Kinh sơn. Một vòng Tử Nhật chiếu rọi tiểu tinh thần này. Phía dưới có hơn vạn đạo sĩ mặc áo bào màu vàng làm bài tập. Hơi thở thành mây, vẽ bùa như mưa. Giống như một khung cảnh tiên gia.

【VIP】 Thấy thế nào về việc ở rể?

“Huyền Lão Hắc Đế mất tích sao? Con của ta, vi phụ sẽ lấy sinh mệnh của Phong Đô và Âm Cảnh thiên cung cùng tất cả Quỷ Thần chôn cùng con. Còn có Câu Ly, ngươi chờ đó cho ta.”

Một tiếng cười to vui sướng truyền khắp bốn phương. Đây là tiếng cười của Trung Nguyên Tử Quân, ngày đó đi Câu Ly Thần Vương, bị hai người bọn họ áp đảo, hôm nay nhất định phải báo thù, không chỉ có như thế, còn phải chiếm cơ nghiệp của bọn họ.

Thiên Địa Huyền Môn câu hồn ngự quỷ, Mai Sơn đạo nuôi quỷ cản thi đều đã biết được tin tức. Cả hai phái đều có những mâu thuẫn không thể hòa giải với Âm Cảnh thiên cung, lần này bọn họ cũng ngo ngoe muốn động. Trừ cái đó ra, còn có thế lực khác muốn kiếm một chén canh, muốn cắn một miếng thịt từ trên người con hổ bệnh Âm Cảnh thiên cung.

Về phần đương gia làm chủ Phong Đô Lục Khiêm hiện tại? Không ai đặt một Lôi Kiếp vào trong mắt.

Vương triều Câu Ly, trong triều đình lộng lẫy. Một cái quang cầu lớn lơ lửng phía trên mọi người. Đây là thần niệm của Câu Ly thần vương. Thân là Động Chân, gã có con đường khác biệt. Gã biến Động Thiên và thân thể thành vương triều, huyệt vị là thành thị, kinh mạch là đạo lộ, nhân dân hóa thành huyết dịch, tu sĩ làm xương cánh tay. Tu luyện tới chỗ cao thâm, vương triều truyền thừa ngàn vạn đời, mình cũng có thể

sống ngàn vạn đời. Đồng thời, người tu hành bên trong vương triều có thể trả về một bộ phận tu vi cho mình.

Câu Ly thần vương lẳng lặng nghe thủ hạ nói.

"Như thế như vậy… Huyền Lão Hắc Đế khẳng định là không có ở đây, lại thêm gần đây xảy ra nội chiến, tu vi của Âm Cảnh thiên cung thấp đến cực hạn, chúng ta bây giờ phát binh, nhất định có thể nuốt hết bọn chúng."

Nghe thủ hạ báo cáo, trong lòng Câu Ly thần vương ngũ vị tạp trần. Cứ như vậy kết thúc rồi à? Hai người đấu vạn năm, lại lấy loại kết cục này mà kết thúc.

Câu Ly thần vương hiểu rõ, một khi nuốt quyền hành của Âm Cảnh thiên cung, đối phương cho dù như thế nào cũng không đánh lại mình.

"Tốt, ngày mai tập kết đại quân, Tố Nga đâu?" Câu Ly thần vương chợt nhớ tới cái gì.

"Ặc, mấy ngày trước trở lại, hiện tại hẳn là còn đang bế quan."

"Gọi nàng ra, ta có việc tìm nàng nói chuyện."

Câu Ly thần vương khác với những thế lực khác, các thế lực khác muốn có đất mà không có người, mà Câu Ly thần vương cái gì cũng muốn. Một vương triều đứng đầu không chỉ muốn quản người, còn muốn quản thiên quản địa. Trời và người đều có thể quản, nhưng Địa Phủ thì cần nhân sĩ chuyên ngành. Đám người của vương triều Câu Ly mỗi người quản lí chức vụ của mình, kiêm chức không thể nào phát triển tác dụng. Câu Ly thần vương coi trọng Lục Khiêm.

Nghĩ tới đây, gã nhìn về phía Đốc vương, nói: "Nghe nói Tố Nga và Lục Khiêm có quan hệ rất tốt?"

“Ừm, hẳn là như vậy, lão phu thấy bọn họ thường xuyên luận bàn, Lục Khiêm cũng không có hạ tử thủ, ngược lại cố ý chỉ điểm. Bệ hạ, Công chúa tuổi tác cũng không nhỏ, Lục Khiêm cũng chưa từng hôn phối, ngài xem?”

Đốc vương phảng phất biết rõ ý tứ của Câu Ly thần vương, nên đã chủ động đưa ra.

Đại nhân vừa tỏ thái độ, bọn thuộc hạ nhao nhao góp lời.

“Thần tán thành, nghe đồn Phong Đô này là tân tú của Âm Cảnh thiên cung, được Huyền Lão Hắc Đế kỳ vọng cao, tuổi không lớn lắm, tư chất rất tốt, hiện tại còn là chưởng quản Âm Cảnh thiên cung, nếu chọn làm phò mã, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.”

Chúng thần của vương triều Câu Ly có ấn tượng rất tốt với Lục Khiêm, mặc dù trước đây giết mấy đồng liêu bên mình, nhưng giết cũng không phải cha hắn, làm gì níu lấy không thả, nếu bệ hạ đã có ý vậy thì bọn họ cũng thuận nước đẩy thuyền.

“Để ta nghĩ xem, nhất định phải khảo nghiệm xem người này có thành tâm không, Đốc vương, trước đừng phát binh, lát nữa gọi người này tới. Bãi triều!”

“Vâng!” Đám người lui ra.

Trường Nhạc cung Hoàng Kim điện. Trong đại điện trống trải, lơ lửng một mảnh đất rộng ba thước vuông. Nền đất là ngọc, tầng trên là hoàng thổ, tuy dáng vẻ nhỏ bé nhưng cảm giác uy áp không kém gì cự phong che trời.

Đây là Bắc Âm Phong Đô Sơn. Dung hợp Nại Hà Kim Kiều, hai mươi tám Chân Lục và Thiên Địa Đại Ma Bàn Phong Đô Sơn, đủ để cho Lục Khiêm ở cảnh giới này đánh đâu thắng đó.

Bên trong Phong Đô Sơn. Tầng thứ nhất Trường Xà Thiết Cẩu Địa Ngục. Quan trọng nhất là tòa Kim Cung. Cung này

trước kia là Diễm Tâm Kim Cung.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng. Xung quanh không có thứ gì, từng sợi tinh khí hư không đen như mực theo miệng mũi chảy khắp toàn thân. Bên ngoài Kim Cung, một vầng trăng sáng như ẩn như hiện. Dưới trăng sáng là một con Giao Long. Đôi mắt của Giao Long dường như hơi nhắm lại, dưới thân có một dòng sông màu vàng. Nước sông Hoàng Tuyền sóng lớn mãnh liệt, ngàn vạn Quỷ Thần trôi nổi bên trong. Cảnh tượng này như muốn từ hư biến thực.

Đây là Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Lục Khiêm không có ý định dùng truyền thống Diêm La Trấn Ngục Pháp Vực, gút mắc với Hoàng Tuyền càng sâu, ngày sau càng khó xử lý. Đây là giáo huấn được Đại Từ Tôn tổng kết.

【VIP】 Thấy thế nào về việc ở rể?(2)

Bên trong "Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư" ghi chép, mỗi người tu hành Hoàng Tuyền đạo thống, tin tức đều sẽ trên Sinh Tử Bộ. Nếu như muốn thoát khỏi Hoàng Tuyền thì nhất định phải xóa tên của mình đi. Nhưng Sinh Tử Bộ là chí bảo của Hoàng Tuyền Thiên Tử, hành động này không khác gì đoạt thức ăn trước miệng cọp. Nhưng Đại Từ Tôn cũng tìm ra một phương pháp khác. Đó chính là nhờ Hoàng Tuyền xóa thông tin của mình đi, như vậy thông tin trên Sinh Tử Bộ sẽ vô hiệu. Đáng tiếc vừa mới xóa đi tên thật, đã bị Hoàng Tuyền Thiên Tử phát hiện, đánh gã kém chút hồn phi phách tán. Đương nhiên, nếu không phải Hoàng Tuyền xóa đi tin tức của gã, chỉ sợ Đại Từ Tôn sớm đã bị bắt được. Mấu chốt nhất là mối quan hệ của Đại Từ Tôn và Hoàng Tuyền quá sâu. Rửa sạch tin tức tốn không ít thời gian, cho nên mới bị người phát hiện.

"Nếu biến Giao Phục Hoàng Tuyền đồ thành lĩnh vực, hành động lần này có được hay không đây?" Lục Khiêm nghĩ trong lòng. Nếu dùng Giao Phục Hoàng Tuyền đồ để làm làm lĩnh vực, kết hợp với đặc tính thôn phệ vạn vật của Hoàng Tuyền Đế Long, nhất định sẽ là một lĩnh vực xuất sắc.

Càng nghĩ Lục Khiêm càng cảm thấy có thể thí nghiệm một chút, trong lòng có đầu mối. Sau đó lại ăn vào một Bất Lão Khuẩn giá trị ngàn vạn. Dược lực của âm dương thuần túy chảy khắp toàn thân, Nguyên Thần bên trong đan điền phần lớn biến thành màu vàng óng. Đại biểu cho hơn phân nửa

Nguyên Thần biến thành thuần dương. Hiện tại không thiếu Tinh Khí bản nguyên, cũng không thiếu vật liệu thăng cấp lên Nguyên Thần. Chỉ thiếu thời gian, tốt nhất có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian, nếu không chỉ có thể mở ra con đường lưu vong. Huyễn cảnh có chút giống như là phía sau núi của Thông U quan. Lý Độ đứng một mình trên mép vực.

"Lý sư phụ, ngươi nắm chắn có thể trì hoãn bao lâu?" Lục Khiêm trực tiếp tiến vào vấn đề chính.

"Nếu như chỉ có Nguyên Thần, phối hợp tốt một chút cũng có thể cầm xuống, Động Chân đích thân ra tay, ta không có bao nhiêu nắm chắc." Lý Độ nghĩ nghĩ, cho ra thời gian cụ thể: "Hai mươi mốt ngày đi, nhiều nhất có thể kéo diên hai mươi mốt ngày."

Tu luyện tới Động Chân, ai mà không phải là loại người có tâm trí kiên định.

"Ta thấy ngươi vẫn nên chạy trốn sớm đi, ta có thể giúp ngươi che dấu bộ dáng, cam đoan không ai phát hiện." Lý Độ cười nói.

"Lần sau bàn đi."

Ai có thể từ bỏ lợi ích đã tới tay, Lục Khiêm cảm thấy làm sao cũng nên cứu giúp một chút.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, sau đó huyễn cảnh tán đi.

Cốc cốc cốc!

Lúc này, có người gõ vang cửa phòng.

"Vào đi!"

Bắc Âm Phong Đô Sơn ngoại trừ hai công cụ là Thông U và Thiên Hà, cũng chỉ còn lại Mạc Sầu và Diễm Trung Tiên.

Hai tỷ muội Yêu Nguyệt ở Tu La đại điện, chuẩn bị đại quân bất cứ lúc nào.

Một nữ tử tóc đỏ chậm rãi đi tới. Diễm Trung Tiên dò xét xung quanh, nhìn về phía Lục Khiêm, nói: "Lão gia, người của vương triều Câu Ly tới thăm, hình như là Đốc vương đích thân tới."

"Đốc vương? Hắn tới làm gì?"

Bọn họ chắc chắn biết được tin tức Huyền Lão Hắc Đế mất tích, chẳng lẽ muốn đến giết mình? Lục Khiêm chợt phủ định ý nghĩ này, nào có giết người mà lễ phép như vậy, còn đích thân tới cửa thông báo.

"Được, bây giờ ta ra ngoài, ngươi bảo Giang Minh dẫn hắn tới."

Thân hình Lục Khiêm biến mất, xuất hiện tại đại sảnh Hoàng Kim điện.

Chỉ chốc lát, một năm nhân trung niên khí chất lộng lẫy mặc tử bào đi theo phía sau Giang Minh.

"Phong Đô đạo hữu, chia tay ba ngày, đạo hạnh lại tiến bộ thêm mấy phần, thật sự khiến cho chúng ta xấu hổ." Đốc vương nhìn Lục Khiêm, trong lòng hiện lên một tia kinh ngạc.

Hai người nói chuyện phiếm một lát.

"Đốc vương đạo hữu, không biết tìm ta có chuyện gì?"

"Chúng ta qua đây nói chuyện đi, ở đây không tiện."

Đốc vương mở ra một bức tranh, hư không xuất hiện một cánh cửa lớn trắng tinh. Sau đó lão đi vào.

Lục Khiêm không nghi ngờ bị lừa, đi theo phía sau. Đối diện là một thư phòng, thư phòng có một bóng người màu trắng.

“Bệ hạ, đã đưa Phong Đô đến.” Đốc vương nửa quỳ báo cáo.

Lúc này, Câu Ly thần vương xoay người lại. Không đợi Lục Khiêm chào hỏi, thanh âm uy nghiêm từ tứ phía bốn phương tám hướng truyền đến.

“Phong Đô, ngươi cảm thấy như thế nào về việc ở rể?”

“Ừm?”

“Cái gì?”

Lục Khiêm tưởng rằng là việc lớn gì. Trước khi đến cũng chuẩn bị giải thích kỹ càng, đối phương đơn giản là muốn muốn mời chào mình, hoặc là đe dọa dụ dỗ, ép buộc mình dẫn người gia nhập vào vương triều Câu Ly. Tuyệt đối không nghĩ tới, lại là vì việc này. Hắn làm sao mà không hiểu rõ cách nhìn của đối phương.

“Khụ khụ, cái này… Ta suy nghĩ một chút.” Lục Khiêm ho nhẹ một tiếng.

“Còn cân nhắc cái gì, ngươi không hài lòng đối với Công chúa, hay là không thích vương triều Câu Ly?”

【VIP】 Thương thiên đẫm máu và nước mắt, vạn quỷ bi thống

Đốc vương dựng râu trừng mắt, như thể một lời không hợp sẽ ra tay hạ người này xuống.

Quang ảnh trước mặt cũng hừ lạnh một tiếng, một cỗ khí thế khổng lồ cuốn tới.

Lục Khiêm sắc mặt như thường, không kiêu ngạo không tự ti, nói: "Chúng ta vẫn nên đi vào chủ đề chính đi, bệ hạ muốn mời chào ta, còn có điều kiện gì, hoặc là nói tại hạ cần trả giá cái gì?"

Đều là lão yêu quái sống trên vạn năm, không có khả năng bị tình cảm che đậy lại tâm trí, ở trong đó nhất định đã bao hàm lợi ích trao đổi.

"Đã như vậy, trẫm cũng nói luôn. Ngồi xuống trước đi."

Bóng người màu trắng trước mặt chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, Lục Khiêm cũng không chút khách khí tiến lên ngồi xuống.

"Tố Nga đối với ngươi rất có hảo cảm đây là sự thật, sau khi cưới Tố Nga, ngươi sẽ là phò mã đương triều, trẫm chỉ có một nữ nhi như thế, ngươi tuy là ở rể, nhưng không khác gì nhi tử, thời điểm trẫm không có ở đây, ngươi chính là giám quốc, dưới một người, trên vạn người."

Thần Vương chính là một tồn tại cao cao tại thượng, thống trị tam giới thiên địa nhân. Thiết nghĩ sau này là thần đình đứng ở trên trời cao, phàm nhân có Hoàng Đế phàm nhân, âm

phủ có Âm Gian Vương Giả. Tam vị nhất thể, quyền hành nằm trong tay thần vương. Câu Ly cũng sẽ không kiểm soát được mọi thứ và quyền hành này sẽ trao cho người khác chấp hành.

Tố Nga là Hoàng đế phàm gian, Lục Khiêm là Âm Gian Vương Giả. Đây cũng là trạng thái tốt nhất mà Câu Ly suy nghĩ trong lòng. Một khi hoàn thành, như vậy gã đem lĩnh ngộ vũ cực chi lực, toàn bộ vương triều đột ngột mọc lên từ mặt đất, mang theo ba trăm sáu mươi lăm thành, thổ địa trong bán kính mười vạn dặm, và hai trăm ngàn quốc dân kiên quyết ngoi lên phi thăng. Lấy thổ địa là tinh thần, gã chính là chủ nhân của tinh thần, thọ cùng trời đất.

"Mà điều kiện đơn giản, ngươi giao ra một chút mệnh hồn là đủ."

Lời nói hời hợt, nhưng người biết chuyện biết rõ điều kiện này rất hà khắc. Đây cũng không phải là lời thề hoặc là huyết chú gì. Cả hai còn có phương pháp phá giải, mệnh hồn tương đương với trái tim của một người. Giao trái tim cho người khác, chẳng phải là chịu cho người khác hiếp? Đừng nhìn điều kiện của đối phương vô cùng phong phú, ngày sau đổi ý cũng không làm gì được người ta.

"Điều kiện này ta không thể nào chấp nhận được." Lục Khiêm cự tuyệt gọn gàng dứt khoát.

"Vậy thì tốt, chúng ta đều lui một bước, ngươi không cần giao ra mệnh hồn, chỉ cần lưu lại một chút chân linh ở bên trong Thần Vương Phục Ma Đồ." Câu Ly thần vương nói. Gã cũng không trông cậy vào Lục Khiêm sẽ bằng lòng, chỉ là thuật đàm phán thôi. Gian phòng quá mờ, cần mở một cái cửa sổ, có người nhất định không cho phép. Nhưng nếu như chủ trương hủy nóc nhà đi, họ sẽ đứng ra hòa giải, bằng lòng mở cửa sổ.

Hư không xuất hiện một quyển trục. Quyển trục mở ra, là hình ảnh thần vương dẫn đầu quần thần trấn áp ngàn vạn yêu ma. Nhìn kỹ, bộ dạng của ngàn vạn yêu ma này có chút giống với ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần của Âm Cảnh thiên cung. Hai người tương ái tương sát đã đến trình độ này rồi sao?

"Không được."

Cái này không khác gì với Hoàng Tuyền Sinh Tử Bộ, mặc dù không có khủng bố như mệnh hồn, nhưng lại càng dễ không chỉ người khác hơn huyết chú.

Đốc vương bỗng nhiên nói ra: "Đúng rồi, có lời mời nhắc nhở một cái, lão phu nhận được tin tức, Ngọc Kinh sơn và Thiên Địa Huyền Môn làm giao dịch, ít nhất hai tháng, bọn họ sẽ đến."

Một đại thế lực không thể nói làm là làm, rút dây động rừng, bắt đầu định ra mục tiêu, lại phân chia lợi ích của các bên, thời gian hai tháng, đã là cực kỳ xem trọng.

"Ngươi xác định không cân nhắc một chút sao?" Câu Ly thần vương hừ lạnh một tiếng: "Đại quân của trẫm đã tập kết, không quá ba ngày, nhất định hạ được tám phần âm thổ của ngươi."

"Không cân nhắc, Câu Ly đạo hữu xin cứ tự nhiên."

Lục Khiêm lần này không còn lấy thân phận vãn bối, xưng hô cũng thay đổi, hiện tại là thân phận đương gia của Âm Cảnh thiên cung để nói chuyện.

"To gan! Có tin ta đưa ngươi vào thiên lao không!"

Nghe được xưng hô của Lục Khiêm, Đốc vương giận tím mặt, Pháp Tướng sau lưng ngo ngoe muốn động. Câu Ly Thần Vương nâng tay phải lên, khí thế của Đốc vương tỏa ra.

“Ngươi đi đi.” Nói xong, Câu Ly thần vương một chỉ điểm ra. Hư không hiện ra một cái cửa lớn trắng tinh. Lục Khiêm không nói một lời, đi thẳng vào.

Đốc vương khó hiểu nói: “Bệ hạ, vì sao không thừa cơ hạ người này?”

“Uy vọng của Phong Đô gần với Hắc Đế và Đông Đẩu, giết người này, ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần không ai quản thúc, đối với thiên hạ cũng là một loại nguy hại.”

Câu Ly thần vương dừng một chút, nói thêm: “Người trẻ tuổi không trải qua ngăn trở, trước cho hắn chút giáo huấn, đợi ngày khác Ngọc Kinh sơn và những người khác đến, đợi đến thời điểm bọn họ chống đỡ không nổi, chúng ta ra tay thu hoạch cũng không muộn.”

Lục Khiêm cho dù như thế nào, cũng không thể đánh lại Động Chân. Kết quả sau cùng chính là bị đứt quãng xương sống, ngoan ngoãn nhận thất bại về mình.

“Bệ hạ anh minh.”

【VIP】 Thương thiên đẫm máu và nước mắt, vạn quỷ bi thống(2)

…

Sau khi trở về, bọn người Yêu Nguyệt Giang Minh đi lên hỏi thăm.

“Đàm phán không thành, chuẩn bị chiến đấu đi.” Lục Khiêm cười nói.

Hắn từ đầu đến cuối đã không cân nhắc đến cuộc sống ăn nhờ ở đậu. Tu hành muốn là tự do tự tại, nếu như không tiêu sái tự tại, như vậy tu luyện còn có gì thú vị. Nếu hắn thỏa hiệp với người khác, chỉ sợ bây giờ còn đang là một chấp sự Dưỡng Thần không có tiếng tăm gì ở Thông U quan.

Giang Minh cáo lui, Đệ Nhất Vô Lượng thì trở về tiếp tục sửa chữa pháp trận. Chỉ có hai tỷ muội ở lại, ba người tiến vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

“Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, đoạn thời gian này các ngươi đi theo ta tu hành.”

Nghe thấy ý nghĩa trong lời nói của Lục Khiêm, khuôn mặt của Tập Nguyệt hơi đỏ lên, mà Yêu Nguyệt thì là kích động.

Mây đen che khuất Lưu Ly Nguyệt, dưới ánh trăng, hai ngọc thể hơi phát ra huỳnh quang. Mạc Sầu buồn bực ngán ngẩm ngồi ở đầu cầu, nhìn thoáng qua, sắc mặt đỏ bừng xoay qua chỗ khác. Diễm Trung Tiên thì gắt một tiếng, cảm giác thân thể như nhũn ra một chút.

Bỗng nhiên, một lực hút mạnh mẽ hút hai nữ nhân đi.

"Hai người các ngươi cùng nhau đi."

Thời gian hai tháng tương đương với sáu tháng thời gian trong Phong Đô Sơn. Thời gian miễn cưỡng coi như đủ.

Cùng lúc đó, Lục Khiêm bay ra một đạo thần niệm, bay vào chỗ sâu trong Trường Nhạc cung. Đừng quên, Trường Nhạc cung là bản mệnh pháp bảo của Huyền Lão Hắc Đế, đồng thời cũng là huyễn hình pháp bảo sinh ra linh trí. Chỉ là chủ nhân mất tích, nên huyễn hình chưa từng xuất hiện thôi. Lục Khiêm lần này là tới bàn bạc, nhìn xem có thể hay không mượn dùng lực lượng một chút.

Thời điểm một nam bốn nữ trầm mê tu hành, một bên khác, vương triều Câu Ly cũng có động tác.

"Giết!"

Một tên đại tướng thân mang mặt thú thôn kim khải mang theo thiên binh thiên tướng, xông thẳng về phía Quỷ Thần phía dưới. Thủ lĩnh của Quỷ Thần trong nháy mắt bị giết, nhóm Quỷ Thần hốt hoảng chạy trốn, thiên binh truy sát phía sau.

Sau một tháng, Ngọc Kinh sơn, Thiên Địa Huyền Môn và Mai Sơn đạo liên hợp xuất binh. Dẫn đầu đi về phía ba lãnh địa ở hải ngoại của Âm Cảnh thiên cung. Ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần và thuộc hạ cô hồn hoang dã yêu bị giết thất linh bát lạc, chỉ có một bộ phận may mắn bỏ chạy. Trong một thời gian, cả ngày đều là âm khí mưa máu.

Tin tức Huyền Lão Hắc Đế mất tích truyền đến trong tai tất cả Quỷ Thần. Vô số Quỷ Thần thút thít kêu rên, thương thiên đẫm máu và nước mắt, vạn quỷ bi thống.

"Cung chủ!! Cung chủ!!"

"Phong Đô!!"

“Chủ nhân Phong Đô!”

Cũng có người hô hoán cao thủ duy nhất còn lại đến hiện nay là Lục Khiêm.

Hải ngoại, dị hỏa đại địa. Nơi đây mây đen bao phủ quanh năm, tất cả không có mặt trời. Thay vào đó là từng núi lửa phun trào hỏa diễm đủ mọi màu sắc. Trên núi lửa vô số Viêm Chủy Thiết Thứu lượn vòng. Đàn Thiết Thứu giống như mây đen, thỉnh thoảng có một số Thiết Thứu rơi xuống miệng núi lửa, uống nham thạch giống như uống nước.

Dưới núi là thôn xóm của bách tính bình thường. Những người dân này đều có làn da hỏa hồng, hốc mắt giống như là bị diễm hỏa hun đen, nhiệt độ cơ thể cao tới bảy tám chục độ. Có thể thấy lò rèn khắp nơi trong thôn xóm, tiếng đánh đinh đinh đang đang không dứt bên tai. Đám thợ rèn đổ mồ hôi như mưa, đánh ra đao thương kiếm kích đẹp đẽ, bị một loại giống như là Xuyên Sơn Giáp dã thú mang đến một nơi không biết tên.

Một một số quái nhân có dáng vóc cao lớn, cầm roi da trong tay, không có đầu lâu, nơi cổ bị gãy là một nhóm hoả diễm đỏ rực, là thượng tầng ở nơi này. Những hỏa nhân không đầu không có mắt này tên là Địa Ngục Quỷ, những người này là những người may mắn còn sống sót khi bị Viêm Chủy Thiết Thứu nuốt vào trong bụng. Bởi vì đi một lượt trong bụng của Viêm Chủy Thiết Thứu làm cho bọn họ có được dị năng điều khiển hỏa diễm và nham thạch.

“Tay chân nhanh nhẹn chút! Đừng để đại nhân thiên cung chờ sốt ruột.” Đầu lâu hỏa diễm của Địa Ngục Quỷ truyền đến thanh âm.

Đám thợ rèn nghe vậy càng thêm ra sức. Đại địa có dị hỏa thiếu lương thực, các đại nhân thiên cung không bao giờ thiếu lương thực, mà lại ra tay hào phóng, làm nhiều được nhiều,

mặc dù Địa Ngục Quỷ rất ghét, nhưng vì kiếm tiền, nhiều nhất cũng chỉ oán thầm trong lòng.

Đinh đinh đang đang!

Ầm!

Lúc này, Địa Ngục Quỷ cao mười trượng, trên cổ là ngọn lửa màu xanh vô lại từ trên trời giáng xuống.

"Bái kiến Thanh Liên đại nhân!"

Đây là Địa Ngục Quỷ phó quan Thanh Liên đóng quân ở đây của Âm Cảnh thiên cung. Tu vi cấp bậc Chân Đan. Viêm Chủy Thiết Thứu càng lớn hơn trên đầu cũng là người của Âm Cảnh thiên cung.

"Tất cả mọi người tập hợp! Chuẩn bị chiến đấu!" Thanh Liên không để ý đến, sắc mặt ngưng trọng phân phó đám người.

Trong lòng mọi người kinh ngạc, còn là lần đầu tiên nhìn thấy đại nhân có thần sắc như vậy, nhưng cũng không dám tùy tiện nói cái gì, thợ rèn và bách tính buông chùy xuống, tiện tay cầm lấy vũ khí bên cạnh.

Ầm!

Lúc này, mây đen đen như mực bị vô số cột sáng màu tím xuyên phá. Ba trăm sáu mươi lăm quái nhân mọc ra cánh chim màu vàng, chỗ ngực có đồ án phóng xạ hình dáng mặt trời, cầm trong tay kích mặt trời lao xuống. Đây là Nhật Thần Vũ Nhân của Ngọc Kinh sơn.

【VIP】 Bốn phương tụ tập

Trừ cái đó ra, còn có từng đạo kiếm khí và băng sương, và Nguyệt Thần Vũ Nhân mọc ra cánh màu lam, chỗ ngực có đồ án trăng lưỡi liềm. So sánh bộ dáng không khác lắm với Nhật Thần Vũ Nhân, cách ăn mặc của Nguyệt Thần Vũ Nhân mỗi người một vẻ. Có người mặc đạo bào, có người cầm phất trần trong tay, còn có người trong lúc phất tay, quanh quẩn một cỗ tử ý nhàn nhạt.

"Không xong rồi! Người đâu!" Thiết Thứu lo lắng hô.

Ầm!

Một đạo tử ý và vô số kích mặt trời giống như hạt mưa rơi xuống. Viêm Chủy Thiết Thứu không ngừng rơi xuống, tiên huyết rải đầy bầu trời, lông vũ như lá rụng. Con ngươi của Thiết Thứu Vương co rụt lại, không ngờ người đến mạnh như vậy.

"Ha ha!! Nạp mạng đi!"

Một thanh trường kích hiểm lại càng hiểm chém đầu của Thiết Thứu Vương rơi xuống. Đây là đám người Huyết Truyền Ngọc Hoàng và Thần Truyền Ngọc Hoàng.

Vũ Nhân tướng quân cầm trường kích trong tay, đánh đâu thắng đó, người này và Trụ Tuyệt thành chủ giống nhau đến mấy phần. Đây là con thứ ba của Trụ Tuyệt thành chủ.

Đại quân xung phong liều chết xông đến, một số nam nữ, một số già trẻ, toàn bộ tán thân phía dưới đao kiếm của kẻ thù.

"Ha ha!! Thoải mái!"

Một tên Nhật Thần Vũ Nhân cắn vào yết hầu của hỏa nhân, uống nham thạch như uống huyết dịch nóng bỏng. Nhật Thần Vũ Nhân được xem vô cùng thần thánh, ở một số nơi còn được người xem như thần linh, nhưng bộ mặt thật lại hung tàn như thế.

"Kền Kền huynh!! Không chống đỡ nổi nữa! Ta bọc hậu, ngươi dẫn người rời đi theo pháp trận, tìm đám người cung chủ cầu viện."

"Ha ha, cung chủ? Huyền Lão Hắc Đế cũng đã chết, hiện tại chỉ có một mình Phong Đô, ngoan ngoãn đầu hàng đi, qua mấy ngày ngươi có thể nhìn thấy đầu của bọn họ." Tam thiếu chủ ba cười lên một tiếng.

"Không thể nào!!"

Một đám Quỷ Thần như gặp phải lôi phệ, Huyền Lão Hắc Đế vô địch ngũ phương thế mà chết rồi? Có một số Địa Ngục Quỷ thậm chí khóc lên. Quỷ Thần không giỏi về che giấu tình cảm của mình như nhân loại, nên khóc thì khóc, nên cười thì cười.

"Kền Kền! Lão tử bọc hậu, ngươi dẫn người đi tìm Phong Đô đại nhân!" Thanh Liên phấn chấn tâm thần, rống to về phía bầu trời. Một giây sau, thân hình của gã cất cao ba trăm trượng, việc nghĩa chẳng từ nan ngăn trở con đường tiến công của kẻ địch.

"Hừ! Không biết tự lượng sức mình." Tam thiếu chủ hừ lạnh một tiếng, một kích chọc vào vai phải của Thanh Liên.

Thái Dương Chân Hỏa bộc phát bên trong cơ thể, thất khiếu của Thanh Liên phun ra hỏa diễm vàng óng ánh.

Dù là Địa Ngục Quỷ sinh ra từ hỏa diễm, cũng ngăn không được một kích này của đối phương.

"Không thú vị!"

Tam thiếu chủ có vẻ hơi nhàm chán, chuẩn bị bay tới phía sau đám người Thiết Thứu Vương đang vội vàng mở pháp trận.

Lúc này, Thanh Liên toàn thân tắm rửa Thái Dương Chân Hỏa, ngăn trước mặt tam thiếu chủ.

"Lăn đi! !"

Lần này tam thiếu chủ trực tiếp hạ tử thủ, một kích đánh nát ngọn lửa màu xanh trên cổ Thanh Liên. Lần này, Thanh Liên triệt để tử vong, thân thể đổ xuống mặt đất.

"Phong Đô đại nhân sẽ báo thù cho chúng ta." Trước khi ngọn lửa màu xanh triệt để dập tắt, trong lửa truyền đến một câu. Mặc dù Thanh Liên chưa từng thấy tận mắt Lục Khiêm, nhưng cũng đã nghe sự tích liên quan tới Lục Khiêm. Đặt toàn bộ hi vọng trên người hắn.

"Ha ha, Phong Đô đại nhân nhà ngươi bây giờ là rụt đầu rùa đen đây." Tam thiếu chủ cười như điên nói.

Lúc này, mấy người Thiết Thứu cũng rời đi thông qua trận pháp.

Tam thiếu chủ giơ chân lên. Cho dù như thế nào cũng đã lấy được lãnh địa hải ngoại này. Hai lãnh địa khác lần lượt do Thiên Địa Huyền Môn và Mai Sơn đạo chiếm lĩnh, hiện tại gần như kết thúc. Sau đó chính là từng bước từng bước xâm chiếm thế lực của Âm Cảnh thiên cung, mãi cho đến Trường Nhạc cung. Hiện tại Âm Cảnh thiên cung và Câu Ly vương triều dung hợp thành một khối, muốn hạ xuống toàn bộ, có thể phải chiến đấu một trận.

Trong một tháng tiếp theo này, Âm Cảnh thiên cung từ thương hội đến lãnh địa một cái nối tiếp một cái luân hãm. Ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần tổn thất hơn phân nửa, có tu sĩ từng nhìn thấy ma huyết nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời, thanh âm Quỷ

Thần kêu rên vang vọng thiên địa. Quỷ Thần còn sống sót toàn bộ chạy tới Trường Nhạc cung.

Bên ngoài Trường Nhạc cung, tin dữ không ngừng truyền đến.

Thành trì của Câu Ly vương triều bắt đầu thanh trừ Quỷ Thần sống nhờ trong thành, một bộ phận bị chiêu an làm Thành Hoàng, cũng có một bộ phận phần tử ngoan cố trốn về phía Trường Nhạc cung. Không đến nửa tháng, phần lớn thế lực của Âm Cảnh thiên cung luân hãm.

Dưới áp lực của một số thế lực lớn, Câu Ly thần vương đã từ bỏ một số lợi ích.

Thiên Trung thành.

Bên ngoài Trường Nhạc cung. Ma khí ngút trời, âm phong từng cơn. Quỷ Thần hoặc bay, hoặc độn thổ, hoặc biến hình, một mảng lớn Quỷ Thần đứng ở bên ngoài Trường Nhạc cung.

Lúc này Giang Minh đi ra.

“Giang Minh đại nhân, Phong Đô đại nhân nói như thế nào?”

“Phong Đô đại nhân dẫn đầu, chúng ta đánh mẹ nó, chết cũng phải kéo bọn hắn làm đệm lưng!”

“Phong Đô đại nhân cứu mạng! Tâm can của ta bị đào.”

Ngươi một lời ta một câu, hiện trường ầm ĩ không chịu nổi, phần lớn trên phân người còn mang theo tổn thương.

“Mọi người yên lặng, Phong Đô đại nhân còn một tháng nữa mới có thể xuất quan.” Giang Minh nói.

Nghe thấy lời ấy, đám người lập tức xôn xao. Đã là thời điểm nào rồi còn không lộ diện, chẳng lẽ tự biết đánh không lại chạy trốn rồi sao?

【VIP】 Thiên Địa Huyền Môn, Thanh Long Bạch Cốt

“Cái gì? Phong Đô đại nhân không ở đây?”

“Chúng ta muốn gặp Phong Đô đại nhân!”

Chúng Quỷ Thần thiên tân vạn khổ tìm đến người, kết quả lại không ở đây. Vậy bọn họ vất vả như vậy làm gì, tới đây cũng là dâng đầu người cho người khác.

“Yên lặng!!”

Sắc mặt Giang Minh trầm xuống, một đạo kiếm khí mạnh mẽ bay thẳng lên trời, đâm rách ma vân đen như mực.

Chúng Quỷ Thần lập tức yên tĩnh lại.

“Ta cam đoan, Phong Đô đại nhân nhất định sẽ xuất quan đúng hạn, trước mắt hắn đang tu hành, sắp đột phá Nguyên Thần, chúng ta kiên trì thêm một tháng, đến lúc đó sẽ an toàn.” Giang Minh giải thích nói: “Nếu như không muốn ở chỗ này, các ngươi cũng có thể lựa chọn tự tìm đường ra.”

Lúc này, một bộ xương trắng toàn thân dục hỏa đi đến đây, đây là Bạch Cốt Quỷ ngàn năm.

“Đại nhân, ngài nói có thật không?”

“Đương nhiên.”

“Được!!” Hỏa diễm bên trong vành mắt của Bạch Cốt Quỷ ngàn năm nóng bỏng, thanh âm truyền khắp bốn phương: “Vậy thì tốt, ta liều mạng cái mạng già này! Cũng phải trì hoãn một tháng.”

Tê tê!!!

Một con rắn cạp nong lè lưỡi bò ra.

“Thêm ta nữa, Vạn Xà Quật của lão tử cũng bị súc sinh Mai Sơn đạo chiếm lấy, thù này không báo, thề không làm người!!”

“Thêm ta nữa!!”

Càng ngày càng nhiều Quỷ Thần đứng dậy, chỉ có không đến một phần Quỷ Thần lựa chọn rời khỏi.

“Thề sống chết cũng phải vì Phong Đô đại nhân bảo vệ một đạo phòng tuyến cuối cùng.”

Quỷ Thần của thế giới trung tâm cũng có tín ngưỡng. Tín ngưỡng của bọn họ chính là Âm Cảnh thiên cung thống trị ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần.

Viêm Chủy Thiết Thứu Vương xoay quanh trên bầu trời, gã cũng không rời đi, quê quán đã bị chiếm lĩnh, lại chạy thì có thể chạy tới đâu.

Tuyệt đại đa số Quỷ Thần cũng không nhận ra Phong Đô, nhưng có Trường Nhạc cung ở đây, có nội tình ban đầu ở đây, bọn họ lựa chọn tin tưởng cung chủ hiện nay. Chúng Quỷ Thần tụ tập ở dưới Trường Nhạc cung, trong lòng cũng tràn đầy lòng tin. Người, yêu, quái, quỷ tại thời khắc này, hiện ra sự đoàn kết chưa từng có. Bọn họ tin tưởng Phong Đô nhất định sẽ giúp bọn họ báo thù.

Ở đây tổng cộng có một vạn tám ngàn tên Quỷ Thần, cũng chính là thuộc về ba vạn sáu ngàn chi thuộc Quỷ Thần. Những Quỷ Thần linh tinh khác cũng có ba bốn vạn. Đây toàn bộ đều là tinh nhuệ.

Cung chủ và bốn vị Linh quân khác đều biến mất hôm nay, vẫn có nhiều người lựa chọn tin tưởng Lục Khiêm như vậy, có

thể thấy được dư uy của Âm Cảnh thiên cung sâu bao nhiêu. Nghĩ tới đây, áp lực trong lòng Giang Minh cũng hơi lớn. Một tháng sau, phần lớn những người này cũng sẽ không sống sót.

Điểm ấy Giang Minh cũng biết rõ, chúng Quỷ Thần cũng biết rõ. Nhưng bọn họ vẫn việc nghĩa chẳng từ nan lựa chọn ở lại.

"Hi vọng Lục Khiêm lần này có thể bốc lên đòn dông, không phụ kỳ vọng của bọn họ." Giang Minh cũng cảm thấy rất thấp thỏm.

Ở Nam Linh vực, Chân Đan có thể nói là hàng đầu bên trong hàng đầu, Phong Kiếp càng là có thể xưng bá thế giới. Nhưng ở nơi này, Lôi Kiếp cũng chỉ là bình thường bên trong cao tầng. Nguyên Thần mới là nhân vật thượng tầng, bởi vì có thể đi qua các vì sao, được người gọi Tinh Quân. Tầng cấp cao nhất kia là Động Chân. Động Chân được gọi là Chân Quân, toàn thế giới không đến mười người. Môn phái có được Động Chân, phần lớn cũng kiên quyết ngoi lên phi thăng, chiếm cứ một tiểu tinh thần, làm nên cơ nghiệp vạn năm. Lục Khiêm dù cho thăng cấp lên Nguyên Thần, đối mặt với nguy cơ trong tương lai, đoán chừng ý nghĩa cũng không lớn.

"Đi một bước tính một bước vậy." Giang Minh thở dài thật sâu. Mình bây giờ mới Phong Kiếp, miễn cưỡng có thể góp một phần lực. Cho dù là liều chết, cũng phải bảo vệ đến lúc Lục Khiêm xuất quan, cũng coi như là báo đáp ân tri ngộ.

Ngoại giới, vương triều Câu Ly, Ngọc Kinh sơn v.v.. vẫn đang công thành đoạt đất. Âm Cảnh thiên cung không tiến hành chống cự, càng làm tăng thêm sự phách lối của bọn họ, có một số môn phái nhỏ e ngại sự uy nghiêm của Âm Cảnh thiên cung thậm chí cũng bắt đầu động tay chân. Đương nhiên, bọn họ cũng không dám xâm nhập vương triều Câu Ly, chỉ

riêng thế lực ngoại vi cũng đủ khiến bọn họ kiếm được đầy bồn đầy bát.

Sáu đầu thương lộ và một đường hàng không do Âm Cảnh thiên cung nắm giữ phần lớn đã tuyên bố độc lập, sáng lập Thái Âm Thiên thương hội, Áo Huyền Thiên thương hội. Còn có hai mươi tám cái quặng mỏ, địa mạch, âm thổ, quỷ quật cũng bị người chiếm cứ, hoặc là do một số kẻ có dã tâm tự lập môn hộ. Quốc quân của ba mươi sáu quốc trực thuộc cũng tự mình tìm đường ra, cái này miễn cưỡng xem như tự vệ, có một số càng quá đáng, còn dẫn người quay về giẫm một cước, vận dụng câu bỏ đá xuống giếng đến cực hạn.

"Tây Đẩu đại nhân, đây là danh sách phản loạn hiện nay…" Thuộc hạ trình danh sách cho Yêu Nguyệt, danh sách dài đến không cách nào nhìn thẳng.

"Trước ghi lại tên, về sau sẽ xử lý, người của Ngọc Kinh sơn đâu?" Yêu Nguyệt liếc qua danh sách.

"Người của Ngọc Kinh sơn ba ngày sau đến, nghe nói lần này là Trung Nguyên Tử Quân đích thân dẫn đội, đồng hành còn có Hổ Thủ đạo nhân của Thiên Địa Huyền Môn, hai tên Động Chân." Thuộc hạ dùng giọng nói run rẩy nói.

Không ngờ đối phương lại xem trọng Âm Cảnh thiên cung như vậy, vậy mà xuất động hai người.

"Không sao, tiếp tục dò xét."

Thuộc hạ rời khỏi, lúc này, trong đại điện bỗng nhiên xuất hiện một nam tử áo trắng. Người này chính là Lý Độ.

"Bái kiến Lý tiền bối." Yêu Nguyệt cúi người, sau đó hỏi: "Tiền bối đại khái có thể kéo dài bao nhiêu thời gian?"

"Ta triển khai lĩnh vực Vô Tướng Ma Nhiễm, đại khái có thể kéo dài một tháng. Xem tạo hóa của các ngươi." Lý Độ thản nhiên nói.

Ma Nhiễm là năng lực của Ma Chủ, tương đương với Nguyên Thần pháp vực. Triển khai Ma Nhiễm, tất cả ma vật không thể hóa thực đều sẽ Hiển Thánh mà tới. Đồng thời, tu sĩ bị ma nhiễm cũng sẽ hóa thành Thiên Ma, cho mình sử dụng. Bằng cách này, xu hướng lây truyền từ người sang người có thể trì hoãn thời gian ở mức độ lớn nhất. Bên trong ma vực này, những cảm xúc tiêu cực trong lòng con người sẽ cực kỳ phóng đại. Chỉ cần có một chút sơ hở, Thiên Ma sẽ nhanh chóng chiếm lĩnh nội tâm mọi người.

Ba ngày sau.

Bầu trời tối đen được nhuộm một màu tím lộng lẫy. Trên bầu trời, bỗng nhiên xuất hiện một mặt trời màu tím. Đây là tín hiệu của Trung Nguyên Tử Quân. Trung Nguyên Tử Quân tu chính là Thái Dương Thái Âm Luyện Hình Hoàn Thần Pháp. Thái Dương thuần dương, Thái Âm thuần âm. Trung Nguyên Tử Quân khai sáng tính đem cả hai kết hợp với nhau, tạo thành Tử Nhật có cả âm và dương. Là tổ sư khai phá, huyết mạch của lão biến thành Nhật Thần Vũ Nhân, thần hồn thiên phú tốt một chút thì thành Nguyệt Thần Vũ Nhân.

Theo Tử Nhật đến là hai loại Vũ Nhân, và đồ tử đồ tôn tu luyện công pháp Thái Âm Thái Dương, một đám người, cực kì hùng vĩ.

Bên cạnh Tử Nhật, còn có một đạo nhân đầu hổ không biết cao bao nhiêu, trên tay đạo nhân quấn long cốt tái nhợt, đây là pháp bảo của lão Thanh Long Bạch Cốt kiếm. Đây là Huyền Đàn đại tiên của Thiên Địa Huyền Môn. Thiên Địa Huyền Môn am hiểu cầu mưa đuổi quỷ, trời sinh không hợp với Âm Cảnh thiên cung. Bắt ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần, có thể để đạo hạnh của lão tiến bộ không ít.

Đồ tử đồ tôn của Huyền Đàn đạo nhân đứng ở bên cạnh.

“Đạo hữu, đầu tiên nói trước, những Quỷ Thần này lão đạo đều muốn.” Huyền Đàn nhìn về phía Tử Nhật bên cạnh.

“Cứ việc bắt đi.” Trung Nguyên Tử Quân cười nói. Lão tới đây không chỉ vì báo thù cho nhi tử. Tương truyền Đại Minh Hương đều là thiên tài địa bảo, còn có huyễn hình pháp bảo Trường Nhạc cung này. lần này cho dù như thế nào cũng phải lấy được hai đồ vật này.

“Thời gian không còn sớm, ra tay đi.”

Ầm!

Tử Quang chiếu rọi xuống, vạn dặm ma khí âm phong tiêu tán, hơn ngàn Quỷ Thần hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

Đạo nhân đầu hổ ném Thanh Long Cốt cuốn quanh trên vai ra.

Rống!

Thanh Long gào thét một tiếng, lắc lắc uốn lượn thân thể bạch cốt, mang theo kiếm khí vô song lao xuống.

【VIP】 Lão Quỷ

Bạch Cốt Thanh Long giống như một thanh trường kiếm, xẹt qua Vân Tiêu, mang theo khí thế cường hãn vô song. Đi đến đâu, ngay cả không khí cũng hóa thành hư vô, tạo thành một mảnh chân không. Mà mục tiêu là Quỷ Thần phía dưới.

Bạch Cốt Thanh Long còn chưa rơi xuống, một cảm giác áp bách mạnh mẽ cuốn tới. Có một số Quỷ Thần tu vi hơi thấp chỉ là nhìn một chút, liền bị kiếm khí đâm vào làm hai mắt đổ máu.

"Các vị!!" Lòng bàn tay hay mu bàn tay Giang Minh đều là mồ hôi, cho dù hai mắt bị đâm vào đỏ bừng, vẫn nghiêm túc quan sát Bạch Cốt Thanh Long. Lão đang tìm kiếm sơ hở của một kiếm này, lấy bốn lạng địch ngàn cân. Không thể không nói, một kiếm này hoàn mỹ không có khuyết điểm, không có bất kỳ chỗ nào có thể bắt bẻ. Chuyện cho tới bây giờ, đành phải lựa chọn lấy cứng đối cứng.

Ầm!

Bầu trời tối sầm lại, bên ngoài xuất hiện một vài hàn tinh.

Đây là Huyền Vũ Trụ. Hàn tinh chỉ vào bảy tấc của Thanh Long. Tục ngữ nói đánh rắn đánh bảy tấc, Thanh Long chắc hẳn cũng không khác lắm.

Quỷ Thần phía dưới cũng lần lượt ra tay.

Ầm!

Pháp thuật linh quang tán loạn, mỗi một đạo quang mang đều là trí mạng. Ngoại trừ Trường Nhạc cung, Thiên Trung

thành và những nơi khác đều bị san thành bình địa. Cách xa hàng ngàn dặm cũng có thể trông thấy hào quang đẹp mắt.

Nê Hoàn cung.

Một đạo quang ảnh đứng ở đầu tường, phía sau là Đốc vương. Đốc vương nhìn thấy tình huống bây giờ, không khỏi lo lắng: "Đại nhân, Lục Khiêm lần này sẽ không chết chứ."

"Sẽ không, Trường Nhạc cung nói như thế nào cũng là pháp bảo của Huyền Lão Hắc Đế, sao có thể bị hủy diệt dễ dàng như vậy, yên lặng theo dõi kỳ biến."

Câu Ly thần vương và hai tên Động Chân lập ước định, tiến đến thì có thể, nhưng chỉ chiến đấu giới hạn ở Thiên Trung thành, đồng thời không được tổn thương địa mạch của Thiên Trung thành. Tất cả tin tức của Câu Ly quốc cũng không thoát khỏi con mắt của Câu Ly thần vương, lát nữa chỉ cần chờ đến sơn cùng thủy tận, gã có thể ra tay tiếp quản.

"Bệ hạ, ngài nói hắn có thể đột phá Nguyên Thần không?"

"Hẳn là có thể. Giữa sự sống và cái chết có sự khủng bố lớn, khả năng cao là đột phá đến Nguyên Thần."

Nếu như không phải là bởi vì cái này, Câu Ly thần vương mới chờ tới bây giờ. Chỉ cần là người tu hành, hầu như ai cũng có sự kiêu ngạo, không cam lòng ở dưới người khác, luôn nghĩ rằng mình là người thành công nhất. Trước đây Đốc vương và Nhậm vương cũng là như thế, không trải qua một phen đánh đập, không biết thiên phú của mình như thế nào.

Một bên khác, quang mang tán đi. Phía dưới biến thành một vùng phế tích, Quỷ Thần chết gần một nửa.

"A? Còn chưa có chết sao?" Đạo nhân đầu hổ kinh ngạc nói. Không thể không nói, đám Quỷ Thần này thật sự là có thủ đoạn.

Lúc này, đại quân cũng tiếp cận Trường Nhạc cung trong vòng trăm dặm. Đạo nhân đầu hổ vừa định ra tay, trước mắt bỗng nhiên tối đen, không biết vật gì che kín bầu trời Tử Nhật. Đây là, ma vân dời đến, trong nháy mắt bao phủ khu vực này. Đệ tử xung quanh đạo nhân đầu hổ biến mất trong nháy mắt, sương mù ngăn cách mọi người. Trong hắc vụ mông lung, vô số yêu ma không thể diễn tả thấp giọng ngâm xướng, khiến người ta không khỏi khơi dậy nỗi sợ hãi sâu thẳm trong lòng. Bên trong bóng tối giống như có một chút Hắc Sơn Dương nhảy tới nhảy lui.

"A a! !"

Có đệ tử bị huyễn cảnh che đậy nội tâm, ma nhiễm tại chỗ, hóa thân thành Hắc Sơn Dương, nhảy vào trong sương mù hướng về phía đồng đạo phát động công kích.

"Thiên Ma?" Con ngươi của đạo nhân đầu hổ co rụt lại, sương mù xung quanh kịch liệt khuấy động. Cho tới bây giờ mới phát hiện, hắc vụ đại biểu cho tâm cảnh của mình. Cái này rõ ràng là thủ đoạn của Vực Ngoại Thiên Ma. Nghĩ tới đây, đạo nhân đầu hổ không khỏi cẩn thận một chút.

Ngọc Kinh sơn bên kia cũng là như thế. Mai Sơn đạo không có Động Chân, vừa tới liền bị vây ở bên trong Thiên Ma vực này.

"Thiên Ma?" Thanh âm của Câu Ly thần vương hơi kinh ngạc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai mươi ngày đi qua. Dưới sự chống đỡ của Quỷ Thần và Thiên Ma pháp vực, cuối cùng cũng ngăn cản được bộ pháp tấn công của hai Động Chân.

Ầm!

"Đạo hữu, chúng ta trực tiếp dùng bạo lực phá vỡ." Trung Nguyên Tử Quân nói. Lão đã hiểu rõ phương thức vận hành

của ma vực này.

"Được! Chúng ta cùng nhau ra tay."

Ầm!

Tử Nhật và trời, Thanh Long che lấp mặt trời. Toàn bộ Ma vực đen như mực triệt để bắt đầu chấn động. Vô số Thiên Ma không thể diễn tả phát ra tiếng kêu rên, sau đó hóa thành tro tàn. Màn sương mù dày đặc và đen như mực không ngừng xé mở, lộ ra diện mạo chân thực.

Quỷ Thần phía dưới kinh ngạc nhìn tất cả, không hiểu rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Nhưng có một việc có thể xác định, rào cản trì hoãn thời gian này sắp biến mất.

Lúc này, Lý Độ bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Giang Minh, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Động Chân còn mạnh hơn so với ta tưởng tượng, sắp không chịu được nữa, Lục Khiêm còn không có xuất quan sao?" Lý Độ hỏi.

"Không có, còn cần một đoạn thời gian."

Ầm!

Ma Nhiễm chi vực lại chấn động kịch liệt, Lý Độ rõ ràng cảm giác được số lượng Thiên Ma ít đi một chút. Kế hoạch biến hóa khó lường. Tốc độ phản ứng của đối phương còn nhanh hơn so với mình tưởng tượng.

"Nếu không các ngươi rút lui trước?" Lý Độ hỏi: "Lục Khiêm có đường rút lui."

"Ý kiến của các ngươi thế nào?" Giang Minh nhìn về phía chúng Quỷ Thần.

"Kiên trì một lúc nữa đi, quá oan uổng, lão tử không muốn chạy."

“Đúng vậy, cũng mẹ nó là người đã chết một lần rồi, lão tử chết cũng phải kéo bọn họ làm đệm lưng.”

Nhóm Quỷ Thần kêu gào nói. Khí thế lây nhiễm những Quỷ Thần khác. Đúng vậy! Đều là người đã chết một lần rồi, cùng lắm thì lại chết một lần.

Ầm!

Bên trong ma vân cuồn cuộn tiếng sấm, lờ mờ có thể thấy hai bóng người to lớn, và đồ tử đồ tôn bên cạnh hắn.

“Sóng vai lên!”

Giang Minh dẫn đầu đám người, khống chế độn quang, bay lên mây trên bầu trời.

Ầm!

Lại là một đạo kiếm khí Bạch Cốt Thanh Long rơi xuống, nhóm Quỷ Thần tử thương một mảng lớn.

Một bên khác, một đạo xích quang bay vào Bắc Âm Phong Đô Sơn. Lục Khiêm tiếp thu độn quang, phía trên là tin tức Giang Minh truyền đến.

“Tiếp tục chờ…” Lục Khiêm nhẹ nhàng bỏ xuống một câu, sau đó lần nữa nhắm mắt lại.

Trước kia Bắc Âm Phong Đô Sơn có bốn tầng Địa Ngục, bây giờ tầng thứ năm Địa Ngục cũng dần dần có hình thức ban đầu. Cảnh tượng của tầng thứ nhất Địa Ngục rời toàn bộ đến bên này. Lúc này, tầng thứ năm không chỉ có Lưu Ly Nguyệt, còn có nước sông Hoàng Tuyền chạy không ngừng và Giao Long, Nại Hà Kim Kiều, Kim Cung và các loại cảnh tượng nằm trên Hoàng Tuyền. Giao Phục Hoàng Tuyền đồ hoàn toàn chuyển đến chỗ này, đại biểu cho sắp hình thành pháp vực. Phần lớn Nguyên Thần trong đan điền biến thành màu vàng

óng, chỉ kém một bước cuối cùng. Một bước này cũng không biết cần bao lâu.

Lúc này, một người đi lên trên cầu. Người này có dáng vóc nhỏ gầy, ước chừng có năm thước, thân người cong lại, một thân đen như mực còn chống đỡ một cây ô che mưa đen như mực. Mặt ô to lớn hoàn toàn che khuất hình dạng của người này, chỉ có bàn tay khô khốc cầm cán ô cho thấy người này tuổi không còn trẻ.

Lục Khiêm không ngạc nhiên trước sự xuất hiện của người này, tiếp tục tu hành theo ý mình.

Lão đầu cầm ô lẳng lặng đứng sau lưng Lục Khiêm.

"Ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần đều sắp chết sạch, ngươi không cân nhắc cứu?" Lục Khiêm nhắm mắt lại nói.

"Ai, lão phu lúc đầu bỏ mặc thế sự, không nghĩ tới bị tiểu tử nhà ngươi bức ra." Lão đầu thở dài nói, "Ngươi làm sao phát hiện sự tồn tại của ta?"

"Đoán."

Lão đầu này là huyễn hình của Trường Nhạc cung. Lục Khiêm dự định thu phục Trường Nhạc cung, tăng thêm nắm chắc cho lần chiến đấu này. Nhưng tìm nửa ngày, cũng tìm không ra pháp bảo huyễn hình, thế là liền sử dụng chiêu này.

Người này tên là Lão Quỷ.

"Ta đến cũng vô dụng, ta đã cắt đứt với Trường Nhạc cung, không thể phát huy ra ba phần công lực, mặc dù miễn cưỡng có tu vi Động Chân, nhưng cũng chèo chống không được bao lâu." Lão Quỷ nói.

"Trước chống đỡ mười ngày, mười ngày sau ta đến xử lý!"

"Ngươi chắc chắn?"

“Đương nhiên!”

Kim quang trong mắt Lão Quỷ lóe lên, cười nói: “Được, lại tin ngươi một lần.”

【VIP】 Bắc Âm Phong Đô đạo nhân là vậy!

“Được, tạm thời tin ngươi một lần.”

Giống như những Quỷ Thần khác, Lão Quỷ cuối cùng không lựa chọn chỉ lo thân mình, mà là lựa chọn đối kháng chính diện. Lão Quỷ vuốt ve cán ô đen trong tay, trên đó có lít nha lít nhít vết cắt, mỗi một đạo như có hàm nghĩa đặc biệt gì đó, ánh mắt nhìn về phía hư không không biết tên.

“Lão bằng hữu, lần này xem như trả lại nhân tình cho ngươi.” Vừa dứt lời, thân ảnh Lão Quỷ biến mất.

Lục Khiêm giờ phút này mở mắt, nhìn bóng lưng của Lão Quỷ im lặng không nói gì. Hắn cũng không phải đoán, mà là tìm tới một số lão nhân của Trường Nhạc cung, biết được việc xảy ra vạn năm trước. Vạn năm trước không phải chỉ có một cao thủ như Huyền Lão Hắc Đế, còn có một cao thủ khác tên là Lão Quỷ Nguyên Thần. Người này với Huyền Lão Hắc Đế như hình với bóng, trợ giúp Hắc Đế đánh bại chi mạch khác, trở thành chủ của Âm Cảnh thiên cung. Về sau không biết vì nguyên nhân gì, Lão Quỷ biến mất không thấy. Chỉ một số loài có tuổi thọ cao mới biết được chuyện cũ năm đó.

Lục Khiêm tìm hiểu nguồn gốc tiếp tục điều tra, không tra thì không biết rõ, một lần giật mình. Hóa ra Lão Quỷ trước kia là Khí Linh của Trường Nhạc cung. Về sau Huyền Lão Hắc Đế thả lão rời đi, để lão một mình tu hành, từ đây có được tự do.

Huyễn hình pháp bảo cũng phân chia đẳng cấp. Pháp bảo bình thường có sáu tầng bảo cấm viên mãn, tương đương với Lôi Kiếp đỉnh phong. Sau khi vượt qua một lần Thiên Kiếp, Nguyên Linh thành hình, tức là huyễn hình pháp bảo. Tương đương với thực lực của Nguyên Thần. Pháp bảo của các cao thủ phần lớn là cấp độ này. Vượt qua lần thứ hai Thiên Kiếp, chân linh của huyễn hình pháp bảo từng bước chuyển hóa từ huyễn hình thành hình thái thực thể. Giai đoạn này không khác gì với cấp độ Động Chân, nhưng dù sao cũng là pháp bảo, trời sinh yếu hơn một chút so với Động Chân chân chính. Lão Quỷ chính là cấp độ này.

Năm đó Huyền Lão Hắc Đế chính là dựa vào Trường Nhạc cung đoạt lấy vị trí cung chủ. Về sau Lão Quỷ sắp vượt qua lần thứ ba Thiên Kiếp, Huyền Lão Hắc Đế cũng cho lão tự do.

Mà chiếc ô đen đó chính là tiêu chí tu hành của Lão Quỷ. Mỗi một vết cắt đại biểu cho một công đức. Hiện nay đã có chín mươi chín ngàn chín trăm chín mươi tám đạo. Chỉ kém một đạo là có thể công đức viên mãn, vượt qua lần thứ ba Thiên Kiếp, hình thành pháp bảo thuần dương. Cho nên Lục Khiêm mới phát giác được sự lợi hại của người này. Một khi động thủ, vậy liền phí công nhọc sức, tâm huyết vạn năm toàn bộ uổng phí.

Lão quỷ bay ra ngoài cung, mặt không biểu cảm gì, không nhìn thấy rõ tâm tình trong lòng.

Ầm!

Thiên ngoại, tầng mây không ngừng truyền đến tiếng nổ. Quỷ Thần và tu sĩ giao chiến, không ngừng có Quỷ Thần bị lực lượng cường đại của Động Chân đánh thành huyết vụ. Nhóm Quỷ Thần như tre già măng mọc, hung hãn không sợ chết, cảnh tượng rất là bi tráng.

“Giết! ! !”

Thiết Thứu Vương hóa thành một đạo lưu tinh, giống như đội cảm tử xông lên.

"Hừ! Muốn chết!" Đạo nhân đầu hổ khinh thường cười một tiếng, Bạch Cốt Thanh Long ghé vào trên bờ vai, miệng lúc mở lúc đóng, thỉnh thoảng phun ra một đạo kiếm khí sắc bén. Đúng lúc đạo nhân đầu hổ ra tay bóp chết tiểu tạp mao này, một chiếc ô đen chặn tay phải của lão.

"Ừm?" Đạo nhân đầu hổ nhướng mày. Cây ô đen này thế mà có thể ngăn cản ba phần sức mạnh của mình. Quỷ Thần ở phía dưới cũng nhìn thấy chiếc ô to lớn như bầu trời này. Nhìn thấy phía dưới cây ô đen là Lão Quỷ đầy nếp nhăn trên mặt, có một số người lên tiếng kinh hô.

"Là Lão Quỷ! Chúng ta được cứu rồi!"

"Là Lão Quỷ trong truyền thuyết?"

Có một số Quỷ Thần không hiểu nhao nhao hỏi lão nhân bên cạnh, biết được thân phận thật sự của Lão Quỷ, lập tức phấn chấn. Hóa ra đây là cao thủ không thua gì cung chủ.

Bây giờ các cao thủ ẩn thân đều đã lộ diện, khí số của Âm Cảnh thiên cung chưa hết, cho dù là Phong Đô đại nhân không xuất quan, bọn họ cũng có thể đẩy lùi kẻ địch dưới sự lãnh đạo của Lão Quỷ.

"Đối thủ của các ngươi là ta." Lão Quỷ cười lạnh một tiếng, mở chiếc ô đen ra, sau đầu xuất hiện một vầng hào quang, chói mắt đến mức khiến người ta không mở mắt ra được. Lão Quỷ lấy ô đen làm lá chắn, kim luân là mâu chiến đấu với hai Động Chân.

Kim luân phát ra kim quang, còn hung bạo hơn nhiều so với Tử Nhật, làm tan rã vạn vật. Bàn tay của đạo nhân đầu hổ bị đốt ra một cái lỗ lớn.

“Tên điên, tên điên, Quỷ Thần vì sao lại có nhiều công đức như vậy, vậy mà lãng phí như vậy! Tên điên!”

Công đức trân quý không gì sánh được, đây là thiên địa thừa nhận, công đức càng nhiều, sẽ càng trải qua cảm giác được ông trời giúp đỡ. Ví dụ như độ kiếp, người có nhiều công đức, thiên địa cũng sẽ đổ nước, tu hành gặp bình cảnh cũng sẽ có thần giúp đỡ tránh thoát. Gia hỏa này vậy mà lãng phí dùng để đấu pháp với người khác, quả thực là phung phí của trời, không thể tha thứ.

Không thể không nói, phương thức tiêu hao nội tình như vậy quả thực đã chặn đứng công kích của hai người.

Theo thời gian trôi qua, Trung Nguyên Tử Quân cũng tìm được phương pháp phá giải. Động Chân sở dĩ tên là Động Chân, chính là vì có thể nhìn rõ sự thật.

“Động thủ!”

Tử Nhật hóa thân hình người, một đạo phất trần quét về phía chiếc ô đen.

Ầm!

Ô đen bộc phát ra kim quang, ngăn cản một kích này. Trung Nguyên Tử Quân nhìn thấy vết cắt trên cán ô thiếu đi một đạo.

“Thì ra là thế…” Lão quay đầu nhìn về phía đạo nhân đầu hổ: “Huyền Đàn đạo hữu, cứ việc ra tay, hắn chèo chống không được bao lâu.”

Cả hai tấn công bằng mọi giá. Vết cắt càng ngày càng ít, theo một đạo vết cắt cuối cùng biến mất, Lão Quỷ như gặp phải Lôi Phệ, phun ra một ngụm trọc huyết đen như mực, thân thể như diều bị đứt dây tung bay rơi xuống mặt đất.

“Lão Quỷ tiền bối!”

Một đám Quỷ Thần lần này tuyệt vọng, tinh thần chiến đấu triệt để bị đánh cho không còn. Dù sao cũng là cao thủ vạn năm trước, nếu như người này cũng đánh không lại, Phong Đô xuất quan cũng đừng suy nghĩ.

"Ai, cần gì chứ, vạn năm đạo hạnh, thất bại trong gang tấc." Ở một chỗ sâu không biết tên, Lý Độ thở dài một tiếng.

"Ha ha, lão phu thu nhận trước." Đạo nhân đầu hổ cười đắc ý. Sau lưng xuất hiện một cái cửa lớn màu vàng. Bên trong cửa lớn có tường vân Thụy Thú, Tiên khí năm màu, giống như tiên cảnh. Đây là Thiên Địa Huyền Môn, Thiên Địa Huyền Môn của Nam Linh vực Vạn Thế Âm Trủng chính là truyền thừa ở nơi này. Huyền Môn trấn áp ngàn vạn Quỷ Thần, biến tinh huyết Quỷ Thần cho mình dùng. Thiên Địa Huyền Môn bao phủ toàn bộ Trường Nhạc cung phía dưới, mang theo sức mạnh của Động Thiên, giống như ngày tận thế tới.

Quỷ Thần phía dưới không thể động đậy, Lão Quỷ nhắm hai mắt. Vạn năm tích lũy mất sạch, lão vốn có thể trốn đi, chỉ cần tránh một năm rưỡi, tu được đạo hạnh viên mãn lại đến, mà trong lòng không có dao động gì. Tất cả những điều này đều là kiếp, chính xác vốn nên chú định phải đi một lần. Thiên Kiếp cũng không phải đơn giản chỉ là sấm sét bổ xuống, ngoại trừ thiên tai, còn có nhân họa ở khắp mọi nơi.

Thiên Địa Huyền Môn trấn áp xuống.

Ầm!

Đất rung núi chuyển, ánh sáng vạn dặm.

"Đạo hữu, kết thúc… Hả?"

Ý cười của đạo nhân đầu hổ cứng lại, không dám tin nhìn xuống phía dưới.

Ầm!

Thiên Địa Huyền Môn bị một lực lượng khổng lồ đánh bay. Quang mang tán đi, hai người Trung Nguyên Tử Quân thậm chí là tất cả đại cao thủ cách đó không xa ngắm nhìn cũng lên tiếng kinh hô.

"Đây là Nguyên Thần? Pháp Tướng thật to lớn!"

"Đây là ai?"

"Nguyên Thần này, pháp bảo này… Chậc chậc, hùng vĩ."

Chỉ thấy một to lớn thân ảnh xuất hiện ở trước mặt mọi người. Người này thân cao trăm dặm, da thịt bằng vàng ròng, trên đó có hoa văn Ám Hắc Ngư Lân. Người mặc Long bào Ám Kim Song Giác, Ma Vân như là Hoa Cái, lơ lửng đỉnh đầu, che đậy ánh nắng, âm phong giống như thắt lưng, quanh quẩn bên cạnh hắn. Tay trái nâng Bắc Âm Phong Đô Sơn, tay phải nâng Trường Nhạc Hoàng Kim cung. Vương miện bằng ngọc của hoàng đế ở trên đỉnh đầu, Nhân Hoàng kiếm dựa sát vào bên cạnh người. Uy áp cái thế, thần quang sáng chói. Hai mắt như đuốc, mi tâm kim nhãn, khóe miệng mang theo một tia nụ cười thản nhiên.

Đây là Bắc Âm Phong Đô đạo nhân.

【VIP】 Trấn áp đầu hổ, thắng lợi thảm liệt!

Đây là Bắc Âm Phong Đô đạo nhân.

"Phong Đô đại nhân!"

"Phong Đô đại nhân xuất quan!!"

Một đám Quỷ Thần hoan hô. Có lẽ Phong Đô còn không đánh lại những người khác, nhưng ít ra có người ra mặt, thua cũng phải thua oanh oanh liệt liệt.

Lục Khiêm bước ra một bước.

Ầm!

Thiên địa đột biến, phong vân biến sắc. Bắc Âm Phong Đô Sơn cấp tốc biến lớn, cuối cùng vậy mà biến mất. Ngay khi người nghi hoặc, mới phát giác mặt đất đã sớm thay đổi. Xung quanh xuất hiện vô số ngọn núi khổng lồ, bên trên ngọn núi xuất hiện đèn lồng có kích thước như cối xay.

Ầm!

Vô số Thiết Cẩu phun khói độc, gầm thét vọt lên. Trường Xà phun Xích Hồng Địa Ngục Hỏa, lắc lắc uốn lượn thân thể. Nhật Nguyệt Vũ Nhân mới không cẩn thận đã bị Trường Xà một ngụm nuốt vào trong bụng, còn có một bộ phận bị hun khói hai mắt, dùng lửa đốt nhục thân. Có người cứng rắn chống cự, trực tiếp bị truyền vào Địa Ngục núi đao biển lửa kế tiếp.

Một dòng sông màu vàng theo tầng thứ năm xuyên qua tầng thứ nhất, tất cả sinh linh tử vong toàn bộ tiến vào bên

trong, vĩnh viễn không siêu sinh. Người tiến vào thế giới này đều phải hứng chịu áp chế.

“Ha ha, ngươi chính là hi vọng của bọn họ? Chỉ là Nguyên Thần, cũng dám đến làm mất mặt xấu hổ.” Đạo nhân đầu hổ hừ lạnh một tiếng, Bạch Cốt Thanh Long trên bờ vai gào thét phóng tới Lục Khiêm.

Ầm!

Hư không chấn động! Chiêu này thêm sức mạnh của Động Thiên, trọng lượng của một thế giới nhỏ đặt toàn bộ lên phía trên, toàn bộ hư không cũng phát ra tiếng tạch tạch không chịu nổi gánh nặng. Đạo nhân đầu hổ thậm chí không cần nhắm chuẩn, đối phương như một cái bia ngắm lớn như thế.

“Thật sao?”

Lục Khiêm bước ra một bước, sau lưng xuất hiện Giao Long.

Rống! !

Giao Long gào thét, sóng âm càn quét bốn phương, hơn ngàn kẻ địch hồn phi phách tán. Lực lượng tản ra lại hóa thành lực lượng tinh thuần, trả lại cho bản thân Hoàng Tuyền Giao Long, khiến cho sức mạnh của Giao Long càng thêm mạnh mẽ.

Ầm!

Hoàng Tuyền Đế Long và Bạch Cốt Thanh Long đụng vào nhau, hai loại sức mạnh giống như giọt nước tiến vào dầu sôi, lúc này nổ tung. Bán kính ngàn dặm bị nuốt hết, biến thành một vùng phế tích. Trên mặt đất tràn ngập Hoàng Tuyền ma khí và Thanh Long kiếm khí, không phân địch ta, chạm phải chết ngay lập tức.

Đế Long thét dài một tiếng, nuốt chửng toàn bộ những lực lượng này, sau đó rồi ánh mắt kinh ngạc của đạo nhân đầu hổ, lật lọng cắn về phía Bạch Cốt Thanh Long, nuốt trọn vào.

"Ặc! To gan!" Đạo nhân đầu hổ tức giận nhìn thẳng, tâm niệm câu thông với Thanh Long, muốn khuấy một trận long trời lở đất bên trong bụng Giao Long, chỉ là tạp ngư mà cũng dám làm càn ở trước mặt Chân Long.

Ai ngờ một giây sau sắc mặt đại biến, miệng phun ra một ngụm tiên huyết. Bạch Cốt Thanh Long vậy mà cắt đứt liên lạc với mình. Nguyên Thần này làm sao lại mạnh như vậy?

Lục Khiêm còn có dư thừa sức lực nâng Trường Nhạc cung để làm nổ tung Tử Nhật trên bầu trời.

Ầm!

Tử Nhật bị lực lượng khổng lồ đẩy đi hàng ngàn dặm.

Hai Động Chân cùng một Nguyên Thần, vậy mà chiến đấu trên không trung. Pháp lực quang mang lóa mắt như pháo hoa nổ tung, hào quang rực rỡ chói mắt.

"Lại là một chiêu này." Phía dưới, Lão Quỷ tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Thảo nào Lục Khiêm có tự tin ngăn cản tấn công Động Chân. Hóa ra hắn chẳng biết từ lúc nào đã nắm được Trường Nhạc cung trong tay. Trường Nhạc cung có sức mạnh gần với Động Chân, mượn sức mạnh của Trường Nhạc cung, mỗi một kích của Diêm La chân thân cũng tương đương với Động Thiên tăng thêm sức mạnh. Lại thêm là sân nhà của Âm Cảnh thiên cung, ngăn cản bọn họ là không có bất cứ vấn đề gì.

Nguyên Thần lĩnh vực này giống như không phải Diêm La Trấn Ngục Pháp Vực chính tông? Cho dù như thế nào thì cuối cùng đã giải trừ được nguy cơ.

Lão Quỷ điều tức một trận, một lát nữa lại đi đến hỗ trợ, hẳn là có thể chống đỡ cục diện.

“Ngươi… A! !”

Lúc này, thiên ngoại truyền đến tiếng kêu hoảng sợ của đạo nhân đầu hổ. Đám người vô thức ngẩng đầu, một cảnh tượng kinh người đã xảy ra. Chỉ thấy, bên trên Bắc Âm Phong Đô Sơn, một cự nhân hai tay quấn quanh lấy Ám Kim Đế Long ép đạo nhân đầu hổ xuống sông Hoàng Tuyền. Nước sông Hoàng Tuyền không biết chảy bao lâu, không ngừng cọ rửa nhục thân thần hồn của đạo nhân đầu hổ. Huyết nhục, xương cốt, pháp lực hòa tan toàn bộ, bị Hoàng Tuyền Đế Long hấp thu.

Sức mạnh của Giao Phục Hoàng Tuyền đồ pháp vực này càng ngày càng mạnh mẽ, đồ tử đồ tôn bọn họ mang tới không biết đã chết bao nhiêu trong Địa Ngục phía dưới.

“Đạo hữu, giúp một tay! !”

Đạo nhân đầu hổ làn da và huyết nhục hòa tan đến chỉ còn lại xương cốt hô to.

“Huyền Đàn đạo hữu, Ngọc Kinh sơn có việc, ta đi trước xử lý.”

Trung Nguyên Tử Quân nhìn về phía Nê Hoàn cung, sau đó cũng không quay đầu lại rời khỏi. Hóa ra là một bước đi của Câu Ly thần vương. Lúc đầu tưởng rằng cục diện nghiền ép nghiêng về một bên, không ngờ xảy ra loại tình huống này. Không chỉ đi chệch khỏi suy nghĩ ban đầu mà còn tác động đến thành thị xung quanh. Nếu tiếp tục đánh, nơi này cũng đừng hòng.

“A! Trung Nguyên lão tặc! !”

Nhìn thấy gia hoả này rời đi, đạo nhân đầu hổ không dám tin gầm thét, sau đó bị trấn áp ở tầng thứ năm Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Thủ lĩnh tử vong, những người khác cũng đánh mất ý chí chiến đấu, bỏ chạy tán loạn.

Giết sạch người phản kháng cuối cùng, Lục Khiêm khôi phục bộ dạng ban đầu.

“Thắng rồi! Thắng rồi! !”

Quỷ Thần còn lại nhảy cẫng lên hoan hô, có cao hứng phun ra lửa, còn có người tách ra ngay tại chỗ. Trong một thời gian, uy vọng của Lục Khiêm đạt đến đỉnh cao. Thành trì xung quanh đều có thể nghe được quỷ khóc sói gào, bách tính trong thành bị dọa đến không dám ra ngoài.

Ngoài vạn dặm, thân hình của Câu Ly thần vương bỗng nhiên dừng lại.

“Thật là làm cho ta lau mắt mà nhìn.” Câu Ly thần vương mỉm cười, quay người trở lại Nê Hoàn cung.

“Ai, bệ hạ, chúng ta…”

“Trở về đi.”

…

Lục Khiêm đi xuống phía dưới, khắp nơi đều là thi thể của Quỷ Thần. Tiên huyết nhuộm đỏ đại địa, bởi vậy có thể thấy được khốc liệt đến mức nào.

Hắn trải qua núi thây huyết hải, chậm rãi đi về phía đám người Lão Quỷ, dọc theo đường Quỷ Thần còn sống sót quăng tới chú mục lễ, tất cả mọi người tâm phục khẩu phục. Hi sinh một tháng này, cuối cùng không phụ sự mong đợi của mọi người!

Lão Quỷ buông ô đen xuống, trong lòng tràn ngập nghi hoặc. Những Quỷ Thần khác cũng có chút không thể tin được. Lục Khiêm vừa xuất hiện, nguy cơ lập tức được giải trừ, còn làm đối phương tổn thất một Động Chân, Trung Nguyên Tử Quân chật vật rút lui.

“Ngươi làm như thế nào vậy?” Lão Quỷ hỏi câu hỏi mà tất cả mọi người muốn hỏi.

“Giữ bí mật.” Lục Khiêm quay đầu nhìn về phía những người khác, nói: “Trước xử vết thương cho người bị thương, địa bàn bị mất nói sau.”

“Rõ!”

Đại khái kiểm lại nhân số một chút, số lượng Quỷ Thần còn sống đến bây giờ không đến tám ngàn.

Lý Độ rời đi sau khi giúp đỡ.

Lục Khiêm thả Trường Nhạc cung ra, đi vào bên trong cung điện. Chỉ chốc lát, bọn người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt đến đây báo cáo làm việc, mấy người Giang Minh, Đệ Nhất Vô Lượng, Lão Quỷ cũng ở trong đại điện.

“Chúc mừng lão gia thần công đại thành!” Yêu Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp.

“Cái này có gì mà chúc mừng, các ngươi trước.” Lục Khiêm trong lòng hơi có chút bất đắc dĩ. Lần này thắng cũng chỉ là thắng thảm. Ngoại trừ Trường Nhạc cung, thế lực bên ngoài toàn quân bị diệt, chưa kể đến lãnh địa hải ngoại và thương hội.

Lần này may mắn mà có Hoàng Tuyền khí tức Đại Từ Tôn lưu lại, mới lấy luyện thành Giao Phục Hoàng Tuyền đồ. Hoàng Tuyền trấn áp rửa sạch, Giao Long thôn phệ tiêu hóa. Pháp Vực này so với Diêm La Pháp Vực ban đầu không biết mạnh gấp bao nhiêu lần.

Bản thân Lục Khiêm đạo hạnh rất sâu, vừa mới bước vào Nguyên Thần, diện tích lĩnh vực có thể so với Nguyên Thần hậu kỳ. Lại thêm Bắc Âm Phong Đô Sơn, và Trường Nhạc cung, sức mạnh có thể so với Động Chân. Cho nên đạo nhân đầu hổ mới chỉ bị trấn áp dưới Hoàng Tuyền, gia hỏa này còn

chưa có chết. Lục Khiêm dự định bế quan một lúc, dự định triệt để thôn phệ gia hoả này, hóa thành chất dinh dưỡng cho Giao Phục Hoàng Tuyền đồ. Về sao lại tìm từng người trong bọn họ tính sổ.

Đám người lần lượt nhận nhiệm vụ rời khỏi, chỉ còn lại duy nhất Lão Quỷ.

Lục Khiêm nhìn về phía Lão Quỷ, nói: "Tiền bối, ngươi tiếp tục du lịch, hay là trước tiên ở chỗ này đợi một lúc."

"Tạm thời ở lại đây đi." Lão Quỷ cười khổ nói.

【VIP】 Tượng đá Địa Ngục

Trận chiến này cả thế gian đều chú ý kết quả chiến đấu, theo Trung Nguyên Tử Quân trở về mà truyền khắp bốn phương.

Âm Cảnh thiên cung và Câu Ly vương triều nằm ở Minh Hải phía bắc đại lục. Nơi đây tương đối vắng vẻ, lúc đầu người không nhiều, việc xảy ra lần này ngược lại truyền bá vô cùng nhanh.

Khu vực hồ Trầm Kiếm ở phía nam. Có một hồ chiếm diện tích ngàn dặm, nước hồ trong veo, mặt nước bao phủ một lớp sương khói mỏng manh. Dưới nước không có sinh vật, thay vào đó là từng chuôi kiếm sắc bén. Nơi đây cảnh sắc kì lạ, chính là địa bàn kiếm tu, khu vực hồ Trầm Kiếm có hàng chục hoặc hàng trăm môn phái kiếm tu lớn nhỏ khác nhau. Bởi vì tu sĩ quanh năm tẩy kiếm quăng kiếm, nơi này bỗng dưng sinh ra kiếm khí.

Sâu trong hồ Kiếm, có đạo nhân thổ nạp kiếm khí. Tướng mạo người này hơi kì lạ, tóc trắng bạc, nhìn kỹ lại giống là kim loại, làn da hiện ra một loại màu trắng bạc kỳ dị. Lúc này, người này mở to mắt, con ngươi cũng là màu trắng bạc.

Soạt!

Người này trực tiếp xuất hiện trên mặt đất từ đáy hồ.

“Bái kiến Thiên Dương kiếm bài!”

Thuộc hạ cúi đầu nửa quỳ, không dám nhìn thẳng, chỉ sợ kiếm khí đả thương con mắt.

Chỗ Thiên Dương đi qua, thổ nhưỡng cũng biến thành kim loại cứng rắn.

"Xảy ra chuyện gì? Vì sao lại gấp như thế?" Lông mày trắng như tuyết của Thiên Dương nhíu lại, thần sắc có chút bất mãn.

"Kiếm thủ, đã có kết quả."

Thuộc hạ nhẹ nhàng nói, Thiên Dương biểu lộ hững hờ, về sau dần dần ngưng trọng. Một người vừa tiến vào Nguyên Thần, vậy mà có thể đánh bại Động Chân Chân Quân. Cho dù là Thiên Dương chủ của Thiên Kiếm sơn này, cũng không khỏi kinh ngạc.

"Lát nữa trình tin tức của Phong Đô này lên." Thiên Dương vứt xuống một câu, chợt rời khỏi.

"Vâng."

Phía dưới ba ngàn trượng. Trong hang tối, làn sương xanh lơ lửng bao trùm cả không gian bên dưới. Nơi đây cực lớn, giống như thế giới bên dưới. Cây nấm cao phát ra ánh sáng huỳnh quang mờ ảo, chiếu sáng cả thế giới. Theo ánh đèn u ám, có thể thấy bên trong có vô số Cự Xà đang quấn lấy nhau. Ở trung tâm là một Cự Xà với khuôn mặt của một nữ tử xinh đẹp.

"Xà Mẫu, chiến tranh trên mặt đất Có kết quả rồi."

Lúc này, một quái vật nửa người trên là người, nửa thân dưới là rắn bò tới, phun đầu lưỡi đỏ tươi nói.

"Ồ? Nói nghe một chút." Xà Mẫu được gọi là Vạn Xà Nữ Vương. Tên nghe giống như là yêu quái, trên thực tế là tu sĩ Nhân tộc đường đường chính chính. Đây là phương pháp tu hành bàng môn tả đạo, để một vạn đầu rắn vào trong hũ, đợi bọn chúng chém giết còn một con rắn duy nhất, đó chính là Xà

Mẫu. Sau đó dung hợp với Xà Mẫu là có thể đạt được Vạn Xà Nữ Vương Đạo quả.

Đương nhiên, Vạn Xà Nữ Vương không giới hạn nam nữ, nguyên thân của Xà Mẫu cũng là nam, chỉ là sau khi dung hợp với Xà Mẫu mới có bộ dạng này.

"Nguyên Thần giết Động Chân? Phong Đô này thật thú vị." Gương mặt xinh đẹp của Xà Mẫu lộ ra một nụ cười như có điều suy nghĩ. Có thời điểm cảnh giới không phải quá quan trọng, trong cuộc chiến giữa sự sống và cái chết, điều quan trọng nhất là ai là người cướp được một chút hi vọng sống. Người có cảnh giới cao không đánh được người cảnh giới thấp cũng là việc thường thấy. Thường thường người có cảnh giới thấp khả năng hết sức chuyên chú, mà người có giới cao sẽ sinh ra tâm tính khinh thường, như thế sẽ bị người lật bàn.

"Thuộc hạ nghe người ta nói là Câu Ly thần vương âm thầm ra tay tương trợ."

"Vì sao Câu Ly thần vương ra tay giúp đỡ?" Xà Mẫu rất hứng thú.

"Nghe nói Câu Ly Thần Vương cố ý chiêu Phong Đô là con rể, cho nên mới âm thầm xuất hiện tương trợ."

"Thì ra là thế."

Đây là lập luận chủ yếu lưu hành trong ngoại giới. Dù sao Nguyên Thần đánh bại hai Động Chân thực tế hơi cường điệu quá, lại thêm Câu Ly thần vương từ đầu đến cuối không ra tay, chỉ có cuối cùng mới xuất hiện, điều này khiến mọi người càng thêm xác nhận ý nghĩ của mình.

Cho dù như thế nào, bắt đầu từ hôm nay, đám người Huyền Lão Hắc Đế đã trở thành quá khứ, thay vào đó là Phong Đô cung chủ. Tất cả đại thế lực một lần nữa ước định thế lực của Âm Cảnh thiên cung. Chỉ một trận chiến lần này, mặc dù Âm

Cảnh thiên cung thắng thảm, nhưng cũng tổn thất nặng nề, chín phần thế lực bị nuốt chửng. Trung Nguyên Tử Quân nhìn như thua, ngược lại là người chiến thắng lớn nhất. Mai Sơn đạo và Thiên Địa Huyền Môn mất đi thủ lĩnh, Ngọc Kinh sơn nhân cơ hội đó nhận hai môn phái làm phụ thuộc. Lại thêm thế lực ban đầu của Âm Cảnh thiên cung, toàn bộ thế lực của Ngọc Kinh sơn ít nhất bành trướng gấp ba lần. Phong Đô người thắng là người thua nặng nhất.

Hiện nay Trung Nguyên Tử Quân cũng yên tĩnh lại, đoán chừng đang tiêu hoá địa bàn mới chiếm được.

Âm Cảnh thiên cung.

Đám người rút khỏi Thiên Trung thành, lần nữa trở về Úc Tuyệt chi sơn. Ngọn núi vốn trở nên vắng ngắt bây giờ náo nhiệt hẳn lên, thỉnh thoảng có mấy Quỷ Thần bay qua. Đỉnh núi chỉ có một tòa Trường Nhạc cung lẻ loi trơ trọi đứng lặng lẽ. Những nơi khác vẫn chưa có xây thành.

Tầng thứ năm Hoàng Tuyền Nại Hà của Bắc Âm Phong Đô Sơn. Tầng này giống Giao Phục Hoàng Tuyền đồ như đúc, có Hoàng Tuyền Đế Long, Hoàng Tuyền, Nại Hà Kiều và Kim Cung.

Ầm!

Soạt!

Giờ phút này, nước sông Hoàng Tuyền đang khuấy động dữ dội.

“A a!! Phong Đô! Lão tử giết ngươi!”

Một bộ khô lâu gầm thét bên trong sông Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền Đế Long cũng hơi có dấu hiệu không ức chế được. Động Chân dù sao cũng là Động Chân. Nếu không phải Động Thiên áp chế đạo nhân đầu hổ, nếu gia hỏa này cá chết lưới rách, chỉ sợ toàn bộ Phong Đô Sơn cũng không muốn.

Thời khắc nguy cơ, một lão giả cầm ô đen trong tay, sau đầu xuất hiện Công Đức Kim Luân, trấn áp đạo nhân đầu hổ lại. Không đến một lát, nước sông Hoàng Tuyền triệt để làm tan chảy đạo nhân đầu hổ. Tinh khí hùng vĩ nuôi dưỡng Phong Đô Sơn, hấp thu Động Thiên của người này, diện tích Phong Đô Sơn lại lớn hơn không ít.

"A?" Lão Quỷ kinh ngạc nhìn cán ô, phía trên lại có thêm một đạo vết cắt: "Làm sao như vậy cũng có công đức?"

"Công đức cũng không phải làm việc tốt, bản thân quỷ vật và tà ma là tồn tại thiên địa không dung nạp, giết bọn họ chẳng phải là công đức hay sao?" Thân hình Lục Khiêm xuất hiện sau lưng.

"Thì ra là thế."

"Về sau ngươi ở tầng thứ năm đi, thu thập công đức đồng thời hỗ trợ trấn áp Quỷ Thần." Lục Khiêm cười nói: "Thế giới Quỷ Thần đông đảo, thu cũng không thu hết, đừng nói chín vạn công đức, cho dù là chín triệu cũng là bình thường."

Lão quỷ nghĩ nghĩ, có lẽ đây đúng là cơ duyên của mình, thế là gật đầu: "Được. Lão phu đồng ý là được."

Vừa dứt lời, Lão Quỷ đi đến cửa lớn Kim Cung phía bên phải cách đó không xa, ngồi trên mặt đất, nhắm hai mắt, ô đen lơ lửng trên đỉnh đầu, sau đầu có một vòng Kim Luân. Giờ này khắc này, Lão Quỷ thấy rõ tất cả cơ duyên, niềm nở cười to: "Ha ha, nếu như không còn Quỷ Thần, chẳng lẽ không phải là ngày thành đạo của ta sao?"

Sau đó bất động, giống như một cái xác. Nhục thân hóa thành tượng đá, vĩnh viễn trấn thủ nơi đây, không được siêu thoát.

"Quỷ Thần nếu là không có, chẳng phải là không có cách nào thành đạo?" Lục Khiêm tự lẩm bẩm, cũng không biết lần

này là mình hại hắn, hay là trợ hắn thành đạo.

Thực ra Lục Khiêm không biết là, ngay khi Lão Quỷ thất bại trong gang tấc, đã sớm biết được mình không còn sống được lâu nữa. Bắt đầu bước lên con đường độc lập siêu thoát này, công đức đối với lão tương đương với trái tim đối với con người. Làm sao người ta có thể sống mà không có trái tim? Bây giờ bắt lấy cơ hội này, dù là hi vọng xa vời, cũng bằng lòng thử một lần.

Sau đó, Bắc Âm Phong Đô Sơn có thêm một tượng đá.

Bây giờ nắm giữ toàn bộ Âm Cảnh thiên cung, Lục Khiêm cân nhắc làm một điều lệ, lấy Phong Đô Sơn làm trung tâm, tạo ra một hệ thống bắt Ác Quỷ Tà Thần giống như Hoàng Tuyền. Dù sao Phong Đô Sơn vẫn chưa phải trạng thái hoàn chỉnh, hiện tại mới có năm Địa Ngục. Thời kỳ đại thành Phong Đô Sơn tổng cộng có mười Địa Ngục. Mười Địa Ngục đại thành, Động Chân thì tính là thứ gì.

【VIP】 Quỷ Thần sáu cung, làm lại thuộc cấp

Bắc Âm Phong Đô Địa Ngục tổng cộng có mười tầng. Đây là Đại Từ Tôn bắt chước phương pháp tu luyện của Thập Điện Diêm La. Tầng thứ năm làm trung tâm, điều khiển chín tầng bảo điện khác.

U Minh tổng cộng có mười giới. Mỗi một giới do một vị vương lãnh đạo. Tầng thứ năm là Diêm La Vương, trước đây Diêm La Vương của điện thứ năm trổ hết tài năng, biến thành Hoàng Tuyền Thiên Tử, từ đó đến nay vị trí cốt lõi của điện thứ năm được định ra như vậy.

Vì để tầng thứ năm càng thêm chân thực, Đại Từ Tôn còn đặc biệt làm một chút Hoàng Tuyền bản nguyên, thứ này cuối cùng tiện nghi cho Lục Khiêm. Lục Khiêm cũng là trông bầu vẽ gáo, đặt những nơi quan trọng ở trong này.

Cảnh giới Nguyên Thần sinh ra lĩnh vực, lĩnh vực của mình là Giao Phục Hoàng Tuyền đồ. Có được sức mạnh thôn phệ trấn áp. Mà lĩnh vực này lại lấy thủ pháp đặc thù, biến thành tầng thứ năm Địa Ngục. Bắc Âm Phong Đô Sơn trấn áp sinh linh, sau đó thông qua Hoàng Tuyền biến thành chất dinh dưỡng tinh thuần nhất, gia tăng lĩnh vực của Địa Ngục và Nguyên Thần. Đó là một vòng tuần hoàn vô cùng tốt. Trước kia Huyền Lão Hắc Đế dẫn đầu Âm Cảnh thiên cung, mặc dù phương diện này có tác dụng, nhưng nỗ lực hoàn toàn không được đáp ứng, cái giá phải trả cho việc bắt người còn cao hơn rất nhiều so với việc tra tấn người khác. Cho nên trọng tâm phát triển của Âm Cảnh thiên cung, thực ra cũng giống như

các môn phái thông thường, dựa vào tài nguyên của lãnh địa hải ngoại và thương hội.

Bây giờ Lục Khiêm làm chủ, quan mới đến đốt ba đống lửa, việc thứ nhất chắc chắn là phát triển nghiệp vụ cốt lõi trước. Về sau tất cả sinh linh chộp tới đặt toàn bộ ở Bắc Âm Phong Đô Sơn. Lục Khiêm đại khái phân ra một phần mười ích lợi cho bọn họ.

Hoàng Tuyền Thánh Thủy và Mê Hồn canh của Bắc Âm Phong Đô Sơn, còn có Hoàng Tuyền Ma Khí đều là nguyên vật liệu vô cùng trân quý. Hai loại trước đối với cảnh giới Nguyên Thần đều hữu hiệu, đối với Hoàng Tuyền đạo thống càng là vô cùng mạnh mẽ. Về sau có thể chế thành Hoàng Tuyền đại đan, Đoán Thể Luyện Thần thánh thủy. Loại đồ vật này là mình độc nhất vô nhị có được, lấy ra mang đi bán cũng là giá trên trời.

Là lợi ích cốt lõi của Âm Cảnh thiên cung, tăng cường sự đoàn kết tính và tính tích cực của nhóm Quỷ Thần. Cho nên, Lục Khiêm muốn cải cách một chút, không muốn phân tán giống như trước.

Nghĩ tới đây, hắn gọi bọn người Giang Minh đến.

“Triệu tập tất cả Quỷ Thần!”

Đại điện Trường Nhạc cung. Bầu trời ma vân cuồn cuộn, âm phong gào thét. Phía dưới đứng lít nha lít nhít Quỷ Thần, Phi Thiên Dạ Xoa, Thiết Thứu, Phi Thiên Cương Thi, Thiên Nhãn Thái Tuế… Các loại yêu ma hình thù kỳ quái. Người bình thường đến nơi đây, chỉ sợ còn chưa kịp bị hù chết, cũng bị âm khí đồng hóa. Quỷ Thần sử dụng tiếng nói khác biệt, nhưng họ có thể hiểu nhau.

Cộc cộc!

Một tràng tiếng bước chân thanh thúy vang lên. Thân ảnh Lục Khiêm xuất hiện ở trước mặt mọi người. Trong chốc lát, Quỷ Thần yên tĩnh lại, cung kính nhìn vị cung chủ mới này. Yêu ma tôn trọng thực lực, Lục Khiêm đã chứng minh thực lực của mình, không cần tiến hành lập uy. Lục Khiêm chiến đấu ở cửa ra vào của Trường Nhạc cung, Quỷ Thần quăng tới ánh mắt cung kính. Đây là một đời Vương giả mới, chủ nhân của Quỷ Thần, chủ của Âm Cảnh thiên cung cung.

"Bái kiến Phong Đô cung chủ!" Chúng Quỷ Thần thay đổi xưng hô.

Lục Khiêm nhìn một đám Quỷ Thần, số lượng so với ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần ban đầu ít hơn không biết bao nhiêu. Mà đại đa số vẫn là già yếu tàn tật. Trên người mang tổn thương vẫn chưa khôi phục, một số người thương thế nghiêm trọng, khả năng cần mấy chục đến mấy trăm năm để khôi phục.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm tâm niệm vừa động, bầu trời tối xuống. Đám người kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời xuất hiện một dòng sông màu vàng vượt ngang cổ kim. Khí tức của dòng sông mênh mang, một cỗ khí tức tang thương đập vào mặt.

Tí tách!

Hạt mưa màu vàng nhỏ giọt xuống, đứt quãng, phối hợp với nhan sắc lúng túng, quả thực làm cho người ta sinh ra liên tưởng không tốt. Nhưng thời điểm Quỷ Thần tiếp xúc đến hạt mưa, bỗng nhiên cảm giác một lực lượng tinh thuần tràn vào cơ thể. Có một số ít người bị thương không nặng, khôi phục bộ dạng ban đầu ngay tại chỗ. Cho dù là thương thế rất nặng, cũng hồi phục hoàn hảo trong chốc lát. Quả thực là thánh dược chữa thương, không chỉ có như thế, tu vi của bản thân phảng phất tiến bộ không ít.

“Đa tạ cung chủ!”

“Đứng lên đi!”

Lục Khiêm ra tay như vậy, nhóm Quỷ Thần tâm phục khẩu phục. Mặc dù trả giá hơi lớn, năm phần lực lượng của đạo nhân đầu hổ cũng dùng ở phía trên này, nhưng hiệu quả không tệ. Chí ít để cho người ta hiểu chỗ tốt khi đi theo mình.

“Xin đứng lên! Tiếp theo bản tọa tuyên bố chế độ mới, hủy bỏ chức vị Ngũ Đấu Linh quân và thuộc hạ chi mạch của hắn.”

“Ban bố Đại Ma Hắc luật, rằng: “Thiên đạo dùng quỷ giúp thần thi khí, người sợ quỷ, không sợ thần, quỷ giả danh ở đó, tự xưng vị trí của hắn… Phải chịu đựng nó, niệm tử xương hồ.”

Tạch tạch tạch!

Trong lúc nói chuyện, Trường Nhạc cung chia làm sáu tòa cung điện nhỏ hơn.

“Lấy sáu cung ba mươi ti cầm đầu, Trụ Tuyệt Âm Thiên cung do Yêu Nguyệt dẫn đầu, Thái Sát Tông Thiên cung do Tập Nguyệt dẫn đầu, Minh Thần Võ Thành thiên cung do Giang Minh…”

Sáu cung là cơ cấu thẩm phán, phụ trách thẩm phán tội nhân chộp tới. Tất cả cung quản lý bởi sáu ti, tổng cộng ba mươi sáu ti, cái này thuộc về cơ cấu chấp hành. Nhưng về phương diện thể chế, vẫn cần tham khảo chế độ trước đây. Quỷ Thần chủng loại phong phú, toàn bộ xen lẫn trong cùng một chỗ, khả năng suốt ngày đều là nội đấu.

“Vân Trung Đại Quỷ do Đệ Nhất Vô Lượng đảm nhiệm, thống lĩnh Bắc Đẩu Tam Đài Quỷ, Nam Đẩu Tam Đài Quỷ… Trung Đẩu Tam Đài Quỷ. Phụ trách phù chú pháp trận.”

“Ngũ Đấu Sát Thần do Thanh Quỷ Vương đảm nhiệm, dẫn đầu hung thần các phương Đông Nam Tây Bắc, trấn thủ ngũ phương. Thiên Can Địa Chi thần tướng dẫn đầu Giáp Tử Quỷ, Ất Sửu Quỷ… Quý Hợi Quỷ phòng thủ bốn mùa.”

“Cây ngàn tuổi là trưởng thành, đá trăm tuổi là đồng nữ, bách thú đều có quỷ hình. Lập Sơn Tinh thần, Mộc Tinh thần, Ôn Bệnh thần, Sơn Đô thần, Ốc Thất chi quỷ, Ngũ Sắc chi quỷ… Thống lĩnh các thuộc hạ Quỷ Thần, mỗi người quản lý chức vụ của mình, không được sai sót.”

Lục Khiêm một hơi ban bố toàn bộ suy nghĩ của mình trong thời gian này. Trước đây Âm Cảnh thiên cung do năm vị Linh quân thống lĩnh, nhân viên vẫn tương đối phức tạp, rất nhiều lợi ích không thể nhất trí. Lục Khiêm trên cơ sở này tiếp tục gia tăng, mỗi một loại quỷ cũng tuyển ra một người cường giả dẫn đầu, như vậy giảm bớt rất nhiều hao tổn bên trong.

“Ba mươi sáu quốc có phải phản tất cả hay không?” Lục Khiêm nhìn Yêu Nguyệt, nói: “Dẫn đầu là ai?”

“Dẫn đầu là Úc Lũy Thanh quốc, quốc chủ Thân Đồ Lôi thậm chí phái người hỗ trợ tu sĩ của Mai Sơn đạo, đánh lén Trị Nhật Thần trấn thủ Úc Lũy quốc.”

Thân Đồ Lôi là tu sĩ Hỏa Kiếp, trước kia do đám người Đông Đẩu Quân trông giữ, gia hỏa này có chút thực lực liền muốn tự lập môn hộ, khi nắm bắt cơ hội lại tàn nhẫn hơn những người khác. Ba mươi sáu quốc cũng trở nên độc lập dưới sự ép buộc hoặc dụ dỗ của gã.

“Tốt, lát nữa bắt tất cả vương công quý tộc của nước này tới xử lý.”

Đám lửa thứ hai chính là giết gà dọa khỉ, kiểm tra sức mạnh của chế độ mới.

“Cung chủ, không thể.” Một Quỷ Thần đầu đồng thiết cốt đứng dậy: “Người nước này không biết chữ, không có tư tưởng, nam nữ già trẻ chỉ nghe theo quân lệnh, trên dưới một thể, muốn giết thì giết toàn bộ, nếu không hậu hoạn vô tận.”

“Còn có loại người này?” Những Quỷ Thần khác ngạc nhiên nói.

“Đương nhiên, bọn hắn xem lợi ích của quốc chủ là lợi ích của chính mình, mặc dù áo rách quần manh, khuôn mặt xấu xí, nhưng cực kỳ nghe lời, đồng thời nhân số đông đảo, khoảng chừng hơn một trăm triệu.”

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, nói: “Nếu như vậy, có bao nhiêu người phản kháng thì giết bao nhiêu. Còn lại toàn bộ bắt làm nô lệ, sung quân chư quốc.”

【VIP】 Hôn lễ màu máu

Úc Lũy Thanh quốc. Quốc gia này nằm ở rìa cực đông của Ức Tuyệt chi sơn, chính là một trong những đại quốc ở phía đông. Úc Lũy quốc tổng cộng có năm mươi lăm tòa thành, mỗi tòa thành đều là thành phố lớn với nhân khẩu hàng trăm vạn.

Thanh Kinh.

Nơi này là thủ đô của Úc Lũy quốc, bên trong thành không có sự phồn hoa của một một thủ đô của một quốc gia. Khắp nơi đều có nhà cao tầng, những ngôi nhà cao tầng được xây dựng bằng những công trình kiến trúc bằng gỗ cao vút. Phía trên ánh nắng chiếu rọi, phía dưới ẩm ướt ảm đạm. Mỗi nhà cao tầng cách xa nhau không đến một trượng, lối đi ở giữa tràn ngập nước bẩn và rác rưởi chiến loạn. Còn có một số người trên đầu mọc ra xúc tu màu hồng đang lục tung thùng rác. Đây là dân tầng dưới chót nhất nhặt ve chai, nhặt được vải rách tơ lụa của quý tộc tầng cao nhất ném xuống, hoặc là nửa khối bánh ăn thừa cũng có thể làm cho bọn họ vui vẻ nửa ngày.

Người Úc Lũy quốc không khác lắm với người bình thường, chỉ khác là trên đầu họ có những xúc tu màu hồng. Bọn họ có thể nhìn thấy Quỷ Thần, cũng có thể thông qua xúc tu để truyền đạt tin tức.

Giữa con phố bẩn thỉu, xuất hiện hai bóng người, theo thứ tự là Lục Khiêm và Giang Minh.

“Đây là dị nhân?” Lục Khiêm hơi hiếu kỳ.

“Không phải, nói đến cũng lạ, sau khi quốc chủ giết cha đoạt vị, cấm thần dân thảo luận chủ đề liên quan, diễn biến đến cuối cùng, tất cả lời nói cũng không thể nói. Mở miệng sẽ dẫn

tới họa sát thân, lại qua mấy trăm năm, đỉnh đầu người dân Úc Lũy quốc mọc ra xúc tu, chỉ có thể dùng để giao mệnh lệnh lưu đơn giản.”

Hai người đang nói, đã nhìn thấy xúc tu của hai người nhẹ nhàng đụng vào nhau, giống như đang trao đổi cái gì, đạt được một thỏa thuận, sau đó chia ra rời khỏi.

Lục Khiêm đọc thông tin trao đổi giữa hai người, có vẻ như muốn về nhà, quả nhiên đầu óc ngu si.

Hoàng cung ở trung tâm thành trì là hào hoa nhất, lấy bạch ngọc làm tường, lưu ly là ngói.

Dưỡng Sinh điện trong hoàng cung, nơi ở của quốc chủ Thân Đồ Lôi.

Trong đại điện, một đại hán râu quai nón ngồi ở trên long ỷ, con ngươi đại hán là màu đỏ thẫm.

Phía dưới là văn võ quần thần, hình dạng bọn họ như thường, không có xúc tu trên đầu.

“Bệ hạ, nghe nói Phong Đô đạo nhân xuất quan, bọn họ có thể tới trả thù hay không?” Tể tướng nói.

“Trả thù thì như thế nào? Chúng ta có một trăm triệu bách tính ngăn ở phía trước, có thời gian chạy trốn, trừ phi bọn họ muốn giết đến đại địa mưa máu.”

Chỉ có bọn họ có thể kiềm chế hơn một triệu người này, nếu không bọn họ sẽ hóa thành mãnh thú hung tàn nhất.

“Hừ! Không biết tự lượng sức mình.” Bỗng nhiên, bên cạnh truyền đến một tiếng hừ lạnh.

“Ai?”

Quốc chủ kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy hai người đứng bên cạnh. Một người trong số đó trông rất quen thuộc, không biết

đã gặp ở đâu.

“Không phải ngươi mới vừa nói ta sao?” Lục Khiêm cười nói.

“Phong Đô!” Văn võ bá quan dưới đài thất kinh.

Lục Khiêm một tay điểm ra, hư không xuất hiện một cánh cửa lớn. Bên trong cửa lớn hàng trăm hàng ngàn Quỷ Thần tướng mạo hình thù kỳ quái chạy ra. Trong một thời gian, âm khí tà khí quanh quẩn toàn bộ cung điện.

“Giết!” Lục Khiêm hạ lệnh.

“Đại nhân, ngài nghe ta nói… To gan!” Quốc chủ vừa muốn nói gì, nhưng nhìn thấy thủ hạ bị giết, lập tức giận tím mặt, chợt muốn ra tay. Một Xích Hồng Đại thủ ấn cỡ cối xay chụp về phía Lục Khiêm. Còn chưa đến gần người Lục Khiêm, kiếm khí lóe lên, Đại thủ ấn bị chặt đứt, cổ tay quốc chủ cũng bị cắt đứt tận gốc.

Không xong chạy mau!

Quốc chủ quyết định thật nhanh, lập tức quay người xông phá nóc nhà, từ bỏ giúp đỡ thủ hạ.

Ầm!

Đi vào hư không ngoại giới, xông phá mái vòm, giẫm phía trên Hỏa Vân. Thời khắc đang muốn chạy trốn, quốc chủ bỗng nhiên cảm thấy trong lòng mát lạnh, cúi đầu xem xét, một thanh Nhân Hoàng kiếm hai màu đen trắng đâm xuyên ngực gã. Ngay sau khi hai mắt tối sầm lại, trong nháy mắt đã mất đi ý thức.

Mấy chục vạn bách tính, trơ mắt nhìn quốc chủ của bọn họ táng thân ở nơi này.

“Quốc chủ chết rồi!”

Bọn họ không có cảm thấy vui vẻ, ngược lại giận tím mặt, về nhà quơ lấy dao phay, cuốc, tức giận phóng tới Hoàng cung, muốn trói hung thủ lại.

Tin tức lan truyền khắp nơi thông qua xúc tu của bọn họ, không biết bao nhiêu người chạy đến nơi đây.

"Không cứu nổi, giết toàn bộ đi." Lục Khiêm lắc đầu. Giết người lập uy từ giờ trở đi, lấy tiên huyết của một trăm triệu người để đạt được thanh danh huyết tinh bá đạo của mình. Việc giết cả một nước này không phải là không có, hoặc là nói là tiêu chuẩn thấp nhất của cao thủ hàng đầu. Không có cao thủ nào là không dính máu trên tay.

"Tuân mệnh!" Nhóm Quỷ Thần đói khát khó nhịn.

Úc Lũy Thanh quốc hôm nay triệt để bị xoá sổ trên bản đồ, thổ địa nhuộm thành màu đỏ tươi, trăm năm sau còn có thể trông thấy thổ địa đỏ tươi.

Nhân khẩu của thế giới trung tâm phong phú, nhân khẩu của tất cả đại thế lực cộng lại có thể hơn một trăm triệu. Muốn nhân khẩu tăng trưởng, đơn giản là sinh hoạt an nhàn, lương thực sung túc. Dưới sự gia tăng của pháp thuật, thiên tai bình thường căn bản không cách nào phá hủy nông nghiệp, dù là phá hủy, cũng có pháp thuật thúc đẩy lương thực sinh trưởng, không có vấn đề gì khi đạt được hàng chục quả chín một năm.

Tu sĩ có thời gian dài, các triều đại đã yên ổn trải qua hàng nghìn năm. Mặc dù một số bàng môn tả đạo thường xuyên lấy mạng người để tu hành, nhưng chỉ ở phạm vi nhỏ và nhìn chung không ảnh hưởng đến người ở nơi khác.

Hơn tám nghìn Quỷ Thần giết ba ngày ba đêm, giết tới cuối cùng, vẫn không có một người đầu hàng cầu xin tha thứ.

"Thật đáng sợ, quốc chủ này đã dùng nhân tâm đến cực điểm." Giang Minh tắc lưỡi.

Oán khí đầy trời, nhuộm bầu trời thành màu huyết hồng. Oán khí chỉ sợ ngàn năm cũng không tiêu tan, mấy trăm đến ngàn năm sau, không biết sẽ tạo ra quái vật gì.

"Ngươi phái mấy thuộc hạ, ngày đêm trấn thủ nơi đây, có Quỷ Thần sinh ra thì bắt trở lại."

Cái này gọi là câu cá chấp pháp.

Sau đó, Lục Khiêm quay người rời khỏi.

"Trở về sao?" Giang Minh hỏi.

"Vẫn còn trạm tiếp theo!"

Ba mươi lăm nước khác thì giao cho thủ hạ xử lý, tin rằng sau khi nhìn thấy số phận của đám người Úc Lũy Thanh quốc, bọn họ hẳn là sẽ đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Đương nhiên, Lục Khiêm cũng sẽ không tuỳ tiện buông tha cho bọn họ. Đầu người của chủ mưu và những người được lợi ích liên quan đến nhất định phải đưa lên.

Sau đó là đường hàng hải của các thuộc hạ của Âm Cảnh thiên cung.

Thanh Dương Song thành ở phía bắc thế giới trung tâm. Minh Hải chỉ là một Địa Trung Hải ở phương bắc. Một lục địa ở giữa chia đại dương thành hai phần, Âm Cảnh thiên cung mở ra kênh đào ở giữa, hai bên bờ sông là hai tòa thành trì.

Dựa vào lợi ích của việc vận chuyển, không biết kiếm được bao nhiêu Pháp Tiền. Giai đoạn sau còn có một con đường hàng không nối với Trụ Tuyệt thành, có thể nói tám mươi phần trăm tài nguyên của Âm Cảnh thiên cung đều bắt nguồn ở đây. Bây giờ hai thương hội Thành Lí Áo Huyền Thiên và Thái Âm Thiên, đều được đặt tên theo đạo hiệu của hai người.

Bây giờ hai tòa thành này giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Hôm nay là ngày hai nhà kết hôn, nữ nhi của Thái Âm

tán nhân gả cho nhi tử của Áo Huyền đạo nhân, hai nhà đã đạt được hợp tác chiến lược, được Ngọc Kinh sơn hậu thuẫn, có thể nói là tiền đồ vô cùng vô tận.

"Mời ngồi, mời ngồi!"

"Hoá ra là Lục Ly đạo huynh, mời ngồi!"

Thái Âm tán nhân cầm phất trần trong tay, ngồi ở vị trí chủ vị, cười tủm tỉm nhìn đám người. Quả nhiên vẫn là tự lập môn hộ có mặt mũi hơn, mặc dù tám phần lợi ích bị phân chia, nhưng mình độc chiếm hai phần, vẫn tương đối có lời.

Lúc này, bên cạnh Thái Âm xuất hiện một người. Nhìn thấy có người đứng ở bên cạnh mình, Thái Âm nhướng mày, nói: "Đạo hữu, xin ngồi xuống trước, một lát nữa lại ôn chuyện."

Khi nhìn thấy bộ dạng của người kia, lão hơi ngây người, sau đó cười khổ một tiếng, nói: "Có thể đợi hôn lễ hoàn thành được không, lão phu chỉ có một nữ nhi như vậy."

【VIP】 Xích Diễm Chân Quân

Thái Âm nhìn thấy người tới, sắc mặt cứng ngắc, nói: "Chỉ cần hôm nay, sau ngày mai, ngươi muốn như thế nào đều có thể."

Người tới chính là Lục Khiêm. Lục Khiêm tới quá nhanh, so với trong tưởng tượng của mình còn nhanh hơn. Vốn cho rằng đối phương sẽ sợ ném chuột vỡ bình, dù sao mình cũng đầu quân vào Ngọc Kinh sơn. Cho dù xem thường mình, cũng sẽ kiêng kỵ Ngọc Kinh sơn. Không nghĩ tới vẫn là tới, tới đơn giản như vậy, Thái Âm tự biết đánh không lại đối phương, chỉ là mong Lục Khiêm cho chút thể diện.

"Không được." Lục Khiêm lắc đầu cười một tiếng.

Sớm biết như thế, hà tất trước đây lại làm vậy, làm gì trước đây, mọi người dưới đài nhìn thấy hai người nhẹ giọng nói nhỏ, còn tưởng rằng là bạn cũ ôn chuyện.

Đôi tân hôn tiến vào đại đường dưới sự dẫn đầu của quan lễ nghi.

"Nhất bái thiên địa!"

"Nhị bái cao…"

Ầm!

Thân thể Thái Âm nổ tung tại chỗ, hóa thành một đoàn huyết vụ.

"Địch tập kích!"

"Giết người rồi!"

Đám khán giả khống chế độn quang, đi vào ngoại giới, lúc này mới phát hiện bầu trời giống như là bị bao phủ bởi một lớp bóng tối. Vô số Quỷ Thần gào thét, gầm rú trên mây. Xung quanh bất tri bất giác biến thành Ma Quật. Tất cả những người khách có mặt đều bị săn đuổi và giết chết, một người cũng không buông tha.

Hai người mới cưới gục ở trung tâm đại điện, con mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Lục Khiêm đứng bên trong vũng máu, trầm mặc không nói.

"Đại nhân, những người khách mà chúng ta giết vừa rồi có người của Ngọc Kinh sơn." Thuộc hạ nói.

Ngọc Kinh sơn so với Âm Cảnh thiên cung có thể nói là quái vật khổng lồ. Ngọc Kinh sơn treo cao ở Cửu Thiên, phía dưới có thương hội, lãnh địa hải ngoại và môn phái phụ thuộc, thậm chí còn có tổ chức sát thủ. Cao thủ nhiều vô số kể, nghe nói Tử Nhật hóa thân của Trung Nguyên Tử Quân cũng không phải chân thân của lão. Thế lực trên đại địa này đứng trong top ba. Đương nhiên, đây chỉ là ước lượng sơ bộ, không có người rảnh đến nhàm chán xếp hạng cho tất cả đại thế lực, cũng không có lá gan đó, chỉ là trong lòng mọi người có chung nhận thức, có thuyết pháp còn không giống nhau.

"Không sao, muốn trả thù cứ tới, lát nữa hạ chiến thư với Ngọc Kinh sơn và vương triều Câu Ly, ngày sau nhất định báo thù."

Đã đắc tội đối phương, vậy thì đắc tội hung ác một chút, thể hiện thái độ không đội trời chung. Bây giờ chỉ còn một mình Trường Nhạc cung, cùng lắm thì thu dọn đồ vật chạy trốn. Có Thất Thập Nhị Biến, phương diện chạy trốn không ai hơn được.

"Đúng rồi, trở về xử lý đại điển kế vị."

Danh bất chính, ngôn bất thuận. Lục Khiêm cũng cần nhờ vào đó để phán đoán là địch hay bạn. Trước kia không để ý đến chuyện bên ngoài, trời sập có người cao lớn chống đỡ. Giờ thì khác rồi, mình đương gia làm chủ, dù sao cũng phải phân biệt ai là địch ai là bạn. Đại điển dễ dàng phân biệt kẻ địch nhất. Bình thường những người đến đây về cơ bản sẵn sàng duy trì mối quan hệ tốt đẹp với Âm Cảnh thiên cung. Thông qua việc hạ chiến thư với Ngọc Kinh sơn, cũng có thể làm thế lực khác biết rõ lập trường của mình.

"Trở về." Lục Khiêm nhẹ nhàng vứt xuống một câu, thân hình dần dần trở thành nhạt.

"Ặc, nơi này từ bỏ sao?" Giang Minh nói.

Giá trị mà hai thành phố song sinh tạo ra hàng năm không biết có bao nhiêu, chỉ riêng thu nhập tạo ra trong một năm có thể so sánh với mấy trăm năm tích góp của Trảm Kiếp Bảo Uyển. Cứ thế mà từ bỏ nơi này như vậy, Giang Minh cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Không được, đọ sức hai thỏ không bằng đọ sức một thỏ. Âm Cảnh thiên cung trước kia quá phân tán, cho nên mới bị người dễ dàng công phá."

Lục Khiêm trải qua nhiều thế lực như vậy, biết rõ tầm quan trọng của việc tạo ra một lỗ hổng. Nếu như làm ăn có thể kiếm tiền, như vậy Quỷ Thần cũng sẽ không vất vả bán mạng bắt người. Về sau, cách duy nhất để tiến bộ là bắt tội phạm, tính cạnh tranh rất mạnh, ước tính sẽ có rất nhiều người tranh giành tính mạng để có được đạo công.

"Cũng đúng."

Giang Minh sau đó đi theo Lục Khiêm rời đi.

Trở lại Úc Tuyệt chi sơn, Trụ Tuyệt Âm Thiên cung chủ Yêu Nguyệt dựa theo Lục Khiêm phân phó hạ chiến thư. Quả

nhiên, hai thế lực cũng không để ý tới, hiện tại đang tiêu hóa chỗ tốt lấy được, không có thời gian để chú ý đến tiếng kêu của một con chó bị đánh bại. Tuy nhiên, điều này cũng cho người đời thấy được sự kiên cường của Âm Cảnh thiên cung.

Theo hịch văn phát ra, rất nhiều thế lực cũng biết rõ, mười ngày sau là đại điển Phong Đô cung chủ vào vị trí. Phương pháp này được gọi là cường điệu trong thời hiện đại. Sau khi hịch văn phát ra, Úc Tuyệt chi sơn tiến vào tiết tấu khua chiêng gõ trống trùng kiến.

Đầu tiên, chung quanh sáu điện đều có điện thờ phụ, còn có ba mươi sáu ti thuộc quyền quản lý, đều sắp xếp theo phương hướng của Cửu Cung Bát Quái, đồng thời còn phải hô ứng trận pháp.

Đệ Nhất Vô Lượng đặt tác phẩm trong tay xuống, dẫn đầu ngồi xuống Tam Đài Quỷ xây dựng pháp trận.

Trên quảng trường bên cạnh Trường Nhạc cung, Đệ Nhất Vô Lượng đứng bên cạnh Lục Khiêm, hai người đều nhìn về phía Đạo binh đang dựng trận pháp.

“Đại nhân, ngài hiện tại là cung chủ, ta thấy tọa độ của U Minh bên kia… Hắn là không cần tiếp tục tìm nữa.” Đệ Nhất Vô Lượng nói hơi uyển chuyển.

Hắn vẫn luôn tìm kiếm tung tích của đám người Huyền Lão Hắc Đế. Tìm hay không tìm cũng không cần thiết. Trước kia là bởi vì nguy cơ của thiên cung, bây giờ nguy cơ đã giải trừ, Lục Khiêm vào chỗ, mình lại trở thành người có được lợi ích, để cho Huyền Lão Hắc Đế bọn họ trở về có thể sẽ xuất hiện tranh đấu không cần thiết. Đây là một vấn đề rất thực tế. Sau khi trở về là lấy người hiện tại làm chủ? Hay là người trước kia làm chủ? Mà hiện tại thủ lĩnh Quỷ Thần chỉ sợ phần lớn không bằng lòng để bọn họ trở về.

“Không sao, ngươi cứ việc tìm người là được, bọn họ trở về ta tự có cách xử lý.”

Lục Khiêm không quan tâm những danh lợi này, mà Huyền Lão Hắc Đế cũng sẽ không để ý, đây là sự ăn ý giữa hai người, ai làm cũng như nhau.

Bốn Linh quân khác có lẽ quan tâm, nhưng bọn họ cũng không đánh lại mình.

Mười ngày sau, quần thể cung điện khổng lồ cũng được xây dựng. Bên trong Hoàng Kim điện của Trường Nhạc cung, giờ phút này xếp mấy chục đến mấy trăm chiếc bàn. Trên mỗi chiếc bàn đều có một viên Hoàng Tuyền Đại đan vàng óng ánh, và một bát Mê Hồn canh gột rửa nhục thân. Lần này Lục Khiêm có thể nói là bỏ hết cả tiền vốn. Số lượng Hoàng Tuyền Đại đan rất nhiều, lần này cũng là một quảng cáo để cho thế nhân biết đặc sản của Âm Cảnh thiên cung. Sau này còn có thể trao đổi nhiều tài nguyên trân quý với nhau.

Lần này người tới bái phỏng vẫn rất nhiều, trước kia những thế lực này đều chỉ quan sát, bây giờ phát hiện Âm Cảnh thiên cung lại xuất hiện Nguyên Thần. Mặc dù không phải đỉnh cao, nhưng cũng là hàng đầu. Lại thêm nội tình còn sót lại trước kia, vẫn có một bộ phận bằng lòng đến đây sửa chữa phục hồi quan hệ.

“Vạn Xà Nữ Vương giá lâm!”

Ngoài cửa, một dị thú đầu rắn thân ngựa kéo xe ngựa Hắc Lân dừng lại. Đám người hai mặt nhìn nhau, vậy mà Xà Mẫu đích thân đến.

Xà quốc cũng là một thế lực lớn trong bàng môn tả đạo, Vạn Xà Nữ Vương càng là Động Chân nổi danh, không ngờ vậy mà lại đích thân đến bái phỏng.

Càng làm cho người ta kinh ngạc còn ở đằng sau. Trong mây ánh lửa chợt cao chợt thấp, chốc lát, ánh lửa dần dần tới gần, to bằng bánh xe, tản ra mấy chục vòng. Một chiếc xe chạy ngang qua đám lửa, ba người bước xuống. Chu Y Bác Đới dẫn đầu, lông mày vĩ nhiên, người hầu bên cạnh mặc áo gấm xinh đẹp, đỡ tay nam tử trung niên bước đi. Phía bên phải hai người, có một ông già, râu trắng, lưng còng xuống, phía sau lưng có lỗ huyệt to bằng cái bát, hỏa diễm và khói đen lỗ bên trong toát ra. Ba người lấy một loại phương thức kỳ lạ xuất hiện.

Người hầu nhỏ giọng nói gì đó với người chủ trì.

"Xích Diễm Chân Quân của Xích Đế Thành giá lâm!"

Đám người xôn xao, hai vị Động Chân bái phỏng, mặt mũi của Phong Đô thật sự là đủ đấy.

Lục Khiêm cũng hơi ngạc nhiên, lại có hai vị Động Chân đến đây. Xem ra chỉ là một loại hóa thân, nhưng nó cũng đại diện cho ý chí của bản thân.

"Hai vị đạo hữu mời vào bên trong." Lục Khiêm cười nói.

【VIP】 Bắc Âm Phong Đô Tiêu Ma Chế Địch Đại Vương

“Hai vị đạo hữu mời vào bên trong.” Đối phương đã nể tình như thế, Lục Khiêm đích thân tiến lên nghênh tiếp ở cửa.

“Bái kiến Phong Đô đạo hữu, tại hạ là Xích Diễm.” Nam tử áo đỏ chắp tay cười nói, hữu lễ có lễ, giống như là một thư sinh.

Có thể Lục Khiêm biết rõ người này không phải là một nho sinh đơn giản, mà là một Luyện Thể tu sĩ tâm ngoan thủ lạt. Xích Đế Thành là thế lực Luyện Thể nổi danh, lấy một hệ liệt Hỏa Chúc Thần thú có huyết mạch Chúc Dung cầm đầu. Mà Xích Diễm Chân Quân trước mặt này chính là cao nhân có được Chúc Dung huyết mạch. Nghe đồn có chiến tích Xích Địa Vạn Lý, xem như tu sĩ bàng môn cao thủ hàng đầu.

Xích Đế Thành và Câu Ly vương triều xưa nay không hợp nhau, còn có thiếu phụ xinh đẹp mặc quần áo bó đen như mực bên cạnh. Hai mắt hẹp dài, lóe ra quang mang nguy hiểm, bờ môi đỏ tươi như máu, cũng chắp tay hành lễ với Lục Khiêm.

“Bái kiến hai vị đạo hữu, người đâu!”

Lục Khiêm để người sắp xếp hai cái cái ghế ở bên cạnh. Rất nhanh, yến hội bắt đầu, một đám nữ quỷ xinh đẹp mặc quần áo mát mẻ vui sướng nhảy múa trong đại điện.

Xích Diễm ăn Hoàng Tuyền đại đan, nhắm hai mắt hơi cảm thụ một cái, ngạc nhiên nói: “Vậy mà có thể gia tăng huyết

mạch.”

Xà Mẫu cũng ăn vào, tán thưởng liên tục.

“Đạo hữu có bao nhiêu đan dược loại này? Bản tọa nguyện lấy giá tiền rất lớn thu mua.” Xích Diễm nói. Nếu như đan dược này có thể thu mua, thực lực tổng thể của Xích Đế Thành sẽ lên cao không ít.

Xà Mẫu cũng biểu thị muốn thu mua.

“Cái này sau này hãy nói, mấy ngày nữa các ngươi lại phái mấy đại biểu tới hiệp đàm.”

Hai người nghe thấy câu nói này của Lục Khiêm cũng bỏ qua chủ đề này. Bọn họ đều là những người đứng đầu một phái, những chuyện nhỏ nhặt này căn bản không cần đích thân xuất mã.

“Đạo nhân đầu hổ mặc dù mới vào Động Chân, đạo hữu lại có thể lấy thân phận Nguyên Thần giết chết, người như đạo hữu ngàn vạn năm đều chưa hẳn có một người.” Xích Diễm Chân Quân thử dò xét nói.

“Nghe nói là Câu Ly thần vương đích thân ra tay, thay ngươi giải trừ nguy cơ?” Xà Mẫu cũng ở một bên tiếp lời.

“Tin đồn từ đâu ra, Câu Ly thần vương cướp đi chín thành chín Âm Tào của Âm Cảnh thiên cung, sớm đã tạo nên huyết hải thâm cừu, hận không thể trảm thảo trừ căn, làm sao có thể giúp ta giết người.”

Loại cao nhân cấp bậc này sẽ không dễ dàng bị tình cảm liên lụy. Tuy nói Tố Nga rất có hảo cảm đối với mình, nhưng hắn cũng sẽ không chăm sóc nữ nhi một cách mù quáng. Đối mặt với quyền lợi, đừng nói người mà nữ nhi có hảo cảm, cho dù là con rể cũng phải giết.

Hai người nghe vậy cũng tin tưởng, sau đó tra xét một chút tin tức, bọn họ phán đoán cũng không có khả năng. Đây cũng là lý do tại sao bây giờ bọn họ ở đây.

"Bản tọa tới chính là mời ngươi gia nhập chống lại Ngọc Kinh sơn và Câu Ly trận doanh, hai nhà ngang ngược càn rỡ, nếu ngươi muốn báo thù, Xích Đế Thành nhất định ra tay tương trợ."

"Đa tạ." Lục Khiêm mặt ngoài nói vậy, nội tâm lại xem thường. Có lợi ích đằng sau mọi thứ, hắn không tin đối phương sẽ giúp mình bất kể lợi ích gì, nói không chừng còn có hố to ở phía sau.

"Bản vương cũng có ý này, thế lực của Ngọc Kinh sơn bành trướng, nhất định phải liên hợp lại ức chế mới được."

Tài nguyên trên đời này nhiều như vậy, hầu hết tinh thần xung quanh đã khai phá xong xuôi. Mà cao nhân không phải là tất cả là phun ra nuốt vào phần lớn tài nguyên. Ngọc Kinh sơn nắm nhiều một chút, có ý nghĩa người khác ít đi một chút. Rất nhiều mâu thuẫn giữa môn phái phần lớn bắt nguồn ở đây, không có thuyết pháp người nào trêu chọc ai trước, xung đột lợi ích thôi.

Nói xong, Xà Mẫu liếm liếm bờ môi đỏ tươi, hai chân thon dài khép lại, mép váy xẻ tà đến bẹn, lộ ra da thịt tuyết trắng.

"Phong Đô đạo hữu, bản vương xem Giao Long huyết mạch của ngươi không tệ, nếu không cùng chúng ta đi đến Vạn Xà Thiên quốc? Về sau sinh một tổ tiểu xà."

"Không cần." Lục Khiêm không hề nghĩ ngợi đã cự tuyệt. Ai không biết rõ nguyên thân của Xà Mẫu là nam, hắn cũng không có loại đam mê kỳ quái này.

"Đáng tiếc." Xà Mẫu ánh mắt chớp động, trong lòng không biết lại nghĩ cái gì.

Lục Khiêm hơi đau đầu, nghĩ thầm liên hệ với đám người này, cần phải nâng cao tinh thần mới được, nếu không sau này nhất định bị bọn họ hố chết.

"Nào! Cho dù như thế nào, nâng ly chúc mừng liên minh của chúng ta." Xích Diễm tiêu sái giơ ly rượu lên, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Bầu không khí hòa hợp không gì sánh được, yến hội vô cùng náo nhiệt. Hàn huyên một lát, hai người cũng có việc sớm rời đi, Xích Diễm chợt nhớ tới cái gì, nói: "Đúng rồi, Phù Du tinh có yến hội, có hứng thú ngày khác cùng đi."

Thế giới trung tâm khai phá mấy chục tinh thần, luôn có nhiều đồ vật phải lấy ra giao dịch. Trụ Tuyệt thành là đầu mối then chốt giữa hư không vô ngần và đại địa, bình thường tán tu kiếm tiền chiếm đa số, phái lớn chân chính đều khai phá tinh thần, ai muốn một vài thiên thạch bị hỏng. Phù Du tinh chính là đầu mối then chốt này.

Phù Du tinh là sao chổi, phạm vi hoạt động rất rộng, cách mỗi sáu mươi năm mới quay về một lần. Trên đó có vô số kỳ trân dị bảo đến từ tất cả tin thần, thậm chí còn có thổ dân cư dân của tinh thần khác. Không thể so sánh với sức mạnh tổng thể của Đại Hạo tinh, cũng là phong cách riêng.

"Ta biết rồi." Lục Khiêm đáp ứng. Sau khi tiến vào Nguyên Thần, đã có năng lực đi lại trong tinh không mênh mông. Không biết thời điểm nào mới có tinh thần của riêng mình. Đại Minh Hương xem như một cái, đáng tiếc chìa khoá mở ra nằm ở chỗ Huyền Lão Hắc Đế.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lục Khiêm nhìn về phía phương xa. Nói tới Huyền Lão Hắc Đế, lão tiểu tử này cũng đã quen thuộc cương vị, hi vọng đừng mê mang trong đó, lần sau gặp lại, hẳn là một tư thái ngơ ngơ ngác ngác.

“Lão gia! Lão gia!”

Sau khi đám người Xích Diễm rời khỏi, Yêu Nguyệt vội vàng chạy tới: “Suýt nữa quên mất, sau này lão gia sẽ dùng xưng hào gì đối với bên ngoài cho phù hợp?”

Xưng hào là tên chính thức. Bản thân đại điển nhận chức là một quá trình xác định danh phận của một người. Nếu không được công bố với sự phô trương lớn, người ta còn tưởng rằng Lục Khiêm chỉ là Phong Đô sơn chủ ban đầu, lấy thân phận sơn chủ làm việc với người, người khác sẽ nói không coi trọng mình.

“Cũng đúng, suýt nữa quên mất.”

Lục Khiêm gọi Giang Minh, Đệ Nhất Vô Lượng cùng với mấy lão nhân khác tới, muốn hỏi ý kiến của bọn họ một chút.

“Bắc Âm Đại Đế như thế nào?” Giang Minh hỏi.

“Danh hào Đại Đế quá lớn.” Đệ Nhất Vô Lượng cảm thấy có chút không thích hợp.

“Lớn sao? Chỉ là tiểu Vương phàm nhân cũng có tư cách xưng Đại Đế, cung chủ làm sao không thể?” Giang Minh hỏi ngược lại.

“Thuộc hạ cảm thấy cũng phù hợp.” Sơn Tinh thầnsl sống vài vạn năm nói, đây là một lão đầu râu bạc dáng người thấp nhỏ.

Tu vi không cao, nhưng dù sao kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú.

Danh xưng Bắc Âm Đại Đế này người ủng hộ khá nhiều, nhưng Lục Khiêm cân nhắc thiên cung chỉ còn lại hai ba con mèo to, không nhận danh xưng này.

“Âm Cảnh thiên cung chính là thiên hạ Quỷ Thần chi tông, vậy liền gọi Bắc Âm Quỷ Đế như thế nào? Hoặc là Bắc Âm

Quỷ Tông.”

“Ta cảm thấy Bắc Âm Đại Ma Vương không tệ.”

“Hoặc là gọi Lục Cung Quỷ Tôn.”

Lục Khiêm lắc đầu, nói: “Nghĩ lại đi, Quỷ Đế Quỷ Tông Quỷ Tôn, nghe quá mức cực hạn, như đại vương của núi thổ phỉ.”

Sau này Bắc Âm Phong Đô Sơn muốn xem xét hai giới, hàng phục ma quần, khu đãng yêu phân, cứu hộ lê dân. Xưng hào này nghe giống như là thủ lĩnh của Ác Quỷ, chẳng lẽ mình trừng trị mình? Hơn nữa còn có nhiều xưng hào quá lớn, không thích hợp với tình trạng hiện tại.

“Có rồi, Bắc Âm Phong Đô Tiêu Ma Chế Địch Đại Vương! Chính là cái tên này.” Lục Khiêm tâm niệm vừa động, chợt đánh nhịp.

“Bắc Âm Phong Đô Tiêu Ma Chế Địch Đại Vương!”

Rất nhanh, dưới Quỷ Thần miệng hô xưng hào, yến hội kết thúc hoàn mỹ.

【VIP】 Ngân Sơn tinh thần

Bắc Âm Phong Đô Tiêu Ma Chế Địch Đại Vương là danh hào do chính Lục Khiêm quyết định. Tên phải thực tế, danh hào đại vương vừa vặn phù hợp với trạng thái hiện tại, không làm cho người ta có cảm giác quá khoa trương. Đồng thời, bước tiếp theo chính là Đại Đế. Chí ít phải cai trị toàn bộ Quỷ Thần của thế giới trung tâm mới có tư cách gọi là Đại Đế.

Lục Khiêm đứng bên trong Trường Nhạc cung, lĩnh vực triển khai, bán kính hàng ngàn dặm cũng nằm trong phạm vi kiểm soát của mình. Có thể nghe thấy rõ ràng tiếng gió thoảng và tiếng kiến bò. Chỉ cần Lục Khiêm nguyện ý, là có thể gây ảnh hưởng đến những vật này.

Trừ cái đó ra, lĩnh vực còn đang hấp thu năng lượng hư không liên tục không ngừng. Đây là năng lực quan trọng của Nguyên Thần khi du đãng trong hư không vô ngần, cho dù ở trong hư không không có gì cũng có thể hấp thụ năng lượng. Lục Khiêm không khỏi có chút hoài nghi, chẳng lẽ là năng lượng được hút từ các không gian khác?

Hư không vô ngần hoàn toàn tĩnh mịch, nếu không thì làm sao có thể bỗng dưng sinh ra năng lượng, nhất định là kết nối với một không gian nào đó.

“Dựa theo tốc độ hấp thu hiện tại, hẳn là có thể sinh tồn trong hư không năm trăm năm cũng không có vấn đề.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Nguyên Thần chỉ là ngưỡng cửa của thời thượng cổ, căn cứ theo tư liệu lịch sử ghi chép, khi đó liên hệ giữa các giới tương đối chặt chẽ, thường xuyên có cao thủ đi khắp hư không du

lịch, ghi chép vô số địa phương kỳ dị. Ví dụ như "Sưu Thần Ký", "Liệt Tiên Truyện", "Thiệp Dị Chí" v.vv.., trên đó ghi lại rất nhiều dị nhân dị thú chưa bị người phát hiện. Có người từng nói chỉ là lời của tiểu thuyết gia, không thể coi là thật. Càng nhiều người cho rằng có lẽ nơi này không ở Đại Hạo tinh, mà là ở tinh thần khác.

Ầm!

Lục Khiêm tâm niệm vừa động, thân hình cấp tốc lên cao, đột phá cương phong lôi hải. Dưới Pháp Vực của Nguyên Thần, những hiện tượng thiên nhiên có tính hủy diệt cực mạnh này đều bị loại trừ.

Rất nhanh, hắn đi vào hư không vô ngần. Hư không vô ngần điểm xuyết vô số ngôi sao sáng, thiên thạch đen xám đang bay trong hư không, dưới chân là sao trời xanh thẳm.

Bỗng nhiên, hỏa cầu to như một cái đấu, theo phương xa chậm chạp lên cao, quang mang này chiếu lên trên người, làn da hơi đau đớn. Nếu không phải Pháp Vực làm suy yếu quang mang gấp trăm lần, chỉ sợ có thể nướng cháy người ngay tại chỗ.

Đây là mặt trời, đặc sắc của nơi này chính là mặt trời và các hành tinh khác xoay quanh chủ tinh. Chủ tinh mới là tinh thần có chất lượng lớn nhất. Tình cảnh này, làm Lục Khiêm cảm thấy khí phách hào hùng. Thiên địa rộng lớn cỡ nào, làm cho người cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé. Thật hi vọng có một ngày có thể khám phá thế giới mười phương này. Có lẽ những môn phái kia cũng nghĩ như vậy, cho nên mới dùng nhiều tiền tìm tòi Tinh Thần ngoại vực. Bầu trời đêm đầy sao này không biết có bao nhiêu vì sao có sinh mệnh, cũng không biết có bao nhiêu nguy hiểm ẩn giấu trong đó. Thường cách một đoạn thời gian, cũng có tin tức môn phái thừa nhận thất bại, Âm Cảnh thiên cung lần trước, tất cả cao tầng đều đã biến mất. Một

trong những ảnh hưởng nhất chính là sự kiện Tam Mục nhân xâm lược. Ngòi nổ là một môn phái bị người dùng làm mồi câu, lộ ra vị trí của bên mình.

Tam Mục nhân không nhà để về lúc này muốn tu hú chiếm tổ chim khách, trận chiến kia khiến cho thế giới trung tâm vỡ vụn không ít. Sau trận chiến, một số lượng lớn Động Chân nổi lên.

Lục Khiêm nhẹ nhàng trôi nổi, hư không vô ngần không có gió, chỉ có quang mang độc ác phóng tới từ bốn phương tám hướng. Nếu như đổi thành phàm nhân, chỉ sợ sớm đã bị quang mang đốt cháy rụi.

"Ừm? Có thể hợp tác với Lý Độ tìm kiếm tinh thần?"

Lục Khiêm nhớ tới cảnh tượng gặp mặt với Lý Độ kia, trước đây còn mang theo mình Hiển Thánh đến thế giới khác.

Nghĩ là làm, nội tâm Lục Khiêm câu thông với Lý Độ.

Chỉ chốc lát, một thân ảnh áo trắng Hiển Thánh tới.

"Chậc chậc, bản lĩnh thật thần kỳ." Lục Khiêm tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Tùy thời tùy chỗ Hiển Thánh, chân không bước ra khỏi nhà mà có thể bay vọt tới các nơi, loại bản lĩnh này đơn giản không hẳn quá có lời.

"Ngươi cũng có thể thử một chút, rất đơn giản, hóa thân thành Thiên Ma là được rồi." Lý Độ nói.

"Quên đi, thứ như tâm linh ý niệm này ta suy nghĩ không thấu."

Thứ như này dựa vào ngộ tính, người có ngộ tính cao có thể từ phàm nhân biến thành Hiển Thánh trong một ngày. Loại người này còn được gọi là Thánh Nhân, Khổng Tử và Thích Ca Mâu Ni trong trí nhớ của kiếp trước nên có thể làm được điều này. Hắn có Hoàng Kim Giám biến mọi thứ trở nên thuần

thục, tùy tiện chuyển sang tu thứ này, chẳng phải là lãng phí thần khí một cách vô ích.

"Ngươi đi qua rất nhiều tinh thần, biết rõ tọa độ của bao nhiêu tinh thần, chúng ta có thể liên thủ khai phá."

Thiên Ma cần lây nhiễm người thân thuộc, xâm lấn tinh thần sẽ mang đến hỗn loạn, giờ phút này chính là cơ hội tốt để Thiên Ma xâm lấn, đây là cả hai cùng có lợi.

"Ta đại khái biết rõ sáu cái, nhưng về cơ bản đều có chủ, còn có một cái khá xa, không có giá trị gì, nếu ngươi muốn, ta có thể cho ngươi."

Lý Độ cũng có điều kiện, lão cần một ngàn giọt Tiên Thiên Quỷ Lệ. Tiên Thiên Quỷ Lệ là thứ cực kỳ hiếm, đại biểu cho siêu thoát và trùng sinh, quỷ thuộc về mặt tối của chúng sinh, tràn ngập lệ khí và giết chóc. Nếu như ngay cả quỷ cũng khóc, vậy đại biểu cho giác ngộ siêu thoát chân chính. Tiên Thiên Quỷ Lệ là quỷ hồn từ ngơ ngơ ngác ngác đến thức tỉnh siêu thoát để lại nước mắt, tương đương với tiếng khóc nỉ non thứ nhất của hài nhi. Thứ này có rất ít, bình thường không có tác dụng gì, có lẽ có tác dụng đối với Lý Độ.

"Được, không có vấn đề, ngày khác đưa tới cho ngươi." Lục Khiêm ra lệnh một tiếng, hẳn là có thể thu thập gần xong.

Lý Độ không nói hai lời, lấy tọa độ ra rồi lập tức rời khỏi.

Lục Khiêm quay người trở lại Trường Nhạc cung. Đi vào Thiên điện tìm Đệ Nhất Vô Lượng, ném quyển trục tọa độ qua.

"Khoảng bao lâu tìm ra nơi đó?"

"Tinh thần mới sao?" Đệ Nhất Vô Lượng vui vẻ nói, sau khi xem xét kỹ: "Cái này tương đối đơn giản, cam đoan ngày mai xây dựng pháp trận xong."

Ngày hôm sau, một quang cầu lớn xuất hiện trong đại điện.

“Đại nhân, dòng chảy thời gian cũng giống như ở đây.” Đệ Nhất Vô Lượng tiến lên báo cáo.

Lục Khiêm rút ra một sợi tóc, ném vào, hóa thành một con phi điểu. Lúc này bên kia là rạng sáng, thế giới không có tinh khí, thổ địa là màu bạc, nhìn kỹ là một đống bạc trắng.

Phát hiện không có nguy hiểm, Lục Khiêm phi thân tiến vào bên trong. Thổ nhưỡng của thế giới này đều là bạc trắng, ngọn núi cũng đúc thành từ bạc trắng. Đã như vậy, vậy thì gọi là Ngân Sơn tinh.

Lục Khiêm đảo mắt nhìn xung quanh, nơi này không có tinh khí có thể cung cấp để tu hành, khả năng đều là phàm nhân. Cảnh sắc không khác lắm với rừng rậm nguyên thủy bình thường.

Lục Khiêm đi hết một con đường, trời dần dần sáng lên.

“A!” Lúc này, truyền đến một tiếng rít lên.

Thị lực của Lục Khiêm cực tốt,chỉ thấy một tiểu la lỵ mặc váy hoa màu xanh lục, trên đầu có hai búi tóc nhỏ, rơi xuống đất, sau lưng còn có một con chó rừng. Ngay khi con chó rừng định mở miệng, cơ thể nó tách ra làm đôi.

Tiểu nữ mở mắt to sáng lấp lánh, nghi hoặc nhìn Lục Khiêm.

“Sao ngươi lại già như vậy, ngươi mấy khắc rồi?”

“Mấy khắc?”

Tiểu nữ hài luôn luôn rất dễ dụ, một viên kẹo là để nàng nói hết mọi chuyện ra.

Hóa ra con người ở đây sinh ra vào lúc bình minh, đi lúc mặt trời mọc, trẻ vào buổi sáng, trưởng thành vào buổi trưa,

già yếu vào buổi chiều và chết vào lúc mặt trời lặn. Vừa rồi hỏi mấy khắc, tương đương với ý tứ mấy tuổi. Một giờ tương đương với mười năm của người bình thường, cả đời chính là một ngày của người bình thường.

"Tiểu muội muội, có thể đưa ta đến nơi ngươi sinh ra được không?" Lục Khiêm lộ ra nụ cười hiền hòa.

"Được chứ."

Trên đường, tiểu nữ hài líu ríu hỏi thăm, biết được có người có thể sống hơn ba mươi ngàn ngày, kinh ngạc che miệng nhỏ.

"Trời ạ, vậy bọn họ hơn ba mươi ngàn ngày này đều đang làm gì? Chắc chắn là chán chết."

Lục Khiêm không nhịn được cười. Tu sĩ ghét bỏ mấy ngàn năm tuổi thọ không đủ dùng, người bình thường trên thế gian cũng nghĩ như vậy, sống mấy ngàn năm thậm chí trường sinh bất tử, sao không nhàm chán đến chết, quả thực là một loại cực hình. Có thể bọn họ nào biết niềm vui thú của trường sinh. Cũng như những sinh linh ở đây không biết đến thú vui của người bình thường.

【VIP】 Triêu sinh mộ tử, Nữ thụ thần quả

Vì để tránh nguy hiểm, Lục Khiêm quyết định đi bộ đến nơi ra đời.

Chín giờ sáng, tiểu nữ hài biến thành thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, mắt ngọc mày ngài, nhìn quanh rực rỡ. Làm cho người kinh ngạc chính là, quần áo trên người nàng cũng thay đổi theo, cũng không cần xấu hổ quần áo không vừa vặn.

Thiếu nữ thanh xuân hoạt bát, nhảy nhót ở trong rừng, thỉnh thoảng chộp tới một con côn trùng, trêu chọc nó trên lòng bàn tay, quấn lấy Lục Khiêm kể chuyện về những người bình thường. Nghe nói có người tốn mấy ngày thậm chí mấy chục ngày thời gian đi đường, thiếu nữ càng kinh ngạc nói không nên lời. Đột nhiên cảm giác được những người bình thường này thật đáng thương, bỏ ra thời gian mấy đời, chỉ dùng để đi đường.

Mười bảy mười tám tuổi chính là niên kỷ mới biết yêu, tướng mạo Lục Khiêm cũng không tệ, sau khi tu vi cao hình thành một thân thể hoàn mỹ, da như bạch ngọc, liếc nhìn lại cũng không giống phàm nhân.

Lại qua mấy khắc, thiếu nữ lại lớn lên mấy phần, không còn hoạt bát như ngày xưa, có thêm một tia thận trọng trang trọng. Lúc này, thiếu nữ sắc mặt đỏ bừng nhìn Lục Khiêm, tiếng như ruồi muỗi: “Đại ca ca, có thể cho ta một cái tên không, bây giờ ta còn chưa có tên.”

“Sinh ra trong ánh nắng ban mai, “Ánh nắng ban mai hàng sinh, vậy thì gọi là Thần Hy đi.”

Lục Khiêm thuận miệng nói, không thấy được vẻ mặt muốn nói lại thôi của Thần Hy. tập tục của thế giới này là lấy một cái tên, đại biểu cho bằng lòng cưới người nào đó, đáng tiếc Lục Khiêm không hiểu phong tình, Thần Hi nhìn thấy như vậy cũng không nguyện ý nói thêm. Thực ra đã sớm đoán ra Lục Khiêm chính là người có thể sống mấy vạn năm kia trong miệng hắn. Mấy vạn năm quá dài, dài không thể nào tưởng tượng được. Thần Hy chỉ là chiếm một phần vạn thời gian của người ta.

Theo thời gian trôi qua, niên kỷ càng lúc càng lớn, hình dạng cũng dần dần trở nên già nua. Lục Khiêm cũng đặt tất cả những điều này trong mắt, cũng không ra tay can thiệp, tuổi thọ của các nàng thật sự là quá ngắn. Mà lại không có thần hồn, giống như là cái xác không hồn, cấu tạo thân thể hơi giống thực vật. Uống một chút hạt sương và phơi mặt trời đã đủ rồi, cũng không cần bài tiết gì. Bài tiết đối với bọn họ mà nói tối thiểu phải mất thời gian hơn nửa năm, thời gian này tiêu hao không nổi. Sinh tử đều có quy luật, tất cả đều là số mệnh đã định trước, chỉ có tu hành mới là nghịch thiên cải mệnh.

“Ở kia!”

Lúc này, Thần Hy đã dần dần già đi chỉ vào một cái cây ở phía xa. Cây này tán che mấy dặm, phiến lá có chút giống ngô đồng, màu sáng bạc, trên cành cây có một khuôn mặt nữ tử nhắm mắt, vỏ cây màu bạc nhẵn nhụi giống như là mỹ nhân băng cơ. Dưới cây ngồi tốp năm tốp ba mấy lão đầu, những người này cũng đều là đồng loại của Thần Hy.

Lúc này, mặt trời vừa lặn, các lão đầu nhao nhao chết đi.

“Ta phải đi rồi.”

Ánh mắt Thần Hy hiện lên vẻ lưu luyến vô hạn, thật muốn cùng hắn đợi một lát nữa, có lẽ loài trường sinh sống được dài hơn, là bởi vì muốn ở bên người mình yêu.

Nói xong, Thần Hy đột ngột mất.

Lục Khiêm dừng một chút, cuối cùng vẫn chôn thi thể, vừa mới tiến lên, thi thể của Thần Hy hóa thành huỳnh quang màu xanh lá đầy trời.

"Đi mạnh khỏe."

Không phải Lục Khiêm không hiểu tâm ý của nàng, mà là giống loài khác biệt, ngăn cách quá lớn. Bọn chỉ mất một ngày từ khi sinh ra đến khi chết, yêu nhau đến kết hôn chỉ đơn giản mấy khắc đồng hồ. Quá ngắn, mấy khắc đồng hồ đối với Lục Khiêm chẳng qua chỉ là thời gian một ly trà, làm sao có thể tuỳ tiện sinh ra tình cảm, vừa thấy đã yêu cũng không nhanh như vậy, viết ở trong tiểu thuyết sẽ bị mắng.

Lục Khiêm tiếp cận cây bạc này, vì nó có khuôn mặt của một nữ nhân, nên gọi là Nữ thụ.

Mặt trời lặn xuống, tất cả mọi người trở về thiên địa. Nữ thụ kết từng trái cây trắng trắng mập mập. Có chút giống hình thức ban đầu của hài nhi, theo thời gian trôi qua, trái cây to đến mức giống hài nhi.

Lục Khiêm đi vào dưới cây, bỗng nhiên mặt người phía trên Nữ thụ mở mắt, con ngươi thẳng đứng màu xanh biếc oán độc nhìn Lục Khiêm.

"Cút! ! !"

Thanh âm hình thành sóng âm hữu hình, sắc bén như đao, đi đến đâu ngay cả tảng đá cũng bị cắt ra chỉnh tề. Cùng lúc đó, dưới mặt đất chui ra dây leo màu xanh biếc, cuốn chặt lấy hai chân Lục Khiêm.

Khóe miệng Lục Khiêm mỉm cười, bất động thanh sắc.

Đinh!

Sóng âm tới người, một chút tác dụng cũng không có. Dây leo lập tức bị lực lượng vô danh chấn thành mảnh vỡ.

Soạt!

Thân ảnh Lục Khiêm trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Nữ thụ, đầu ngón tay quanh quẩn một tia ma hỏa.

"Muốn chết hay là muốn sống?"

Nữ thụ lúc này đổi sắc mặt, gần như đồng thời thốt ra: "Đại nhân tha mạng, tiểu nữ tử phục." Trả lời vô cùng dứt khoát, không có nửa điểm do dự.

"Ta hỏi, ngươi đáp." Lục Khiêm nói.

Phía bên mình tình thế không ổn, đành phải lựa chọn nhận sợ. Tu vi của Nữ thụ coi như không tệ, ước chừng có trình độ Đạo Cơ. Cái này ở thế giới trung tâm chỉ là tu vi bình thường, nhưng ở thế giới này thì có vẻ tương đối hiếm có. Không có một chút tinh khí, các nàng làm như thế nào mà tu luyện tới trình độ này?

Đối mặt với nghi vấn của Lục Khiêm, Nữ thụ cười khổ nói: "Đều là do những đứa trẻ trên cây của ta mang đến, tinh khí sinh ra sau khi các nàng chết có thể cung cấp cho ta tu hành."

Thì ra là thế, Lục Khiêm hơi hiểu ra. Lập tức tiến lên lấy xuống một Thụ Nhân quả. Bề ngoài của Thụ Nhân quả giống hài nhi như đúc, dứt bỏ hài nhi quả, thịt quả màu xanh lá là huyết nhục, còn rễ và gân là kinh mạch, mạch máu. Tựa như là một loại pháp trận thiên sinh địa thành, có thể hấp thu ánh sáng mặt trời chuyển hóa thành tinh khí nhỏ xíu. Nữ thụ chính là dựa vào loại phương thức này để tu hành.

Thảo nào Lý Độ cho rằng nơi này không có giá trị gì, nơi này ngay cả Nam Linh vực cũng không sánh bằng, Thiên Ma cũng khinh thường loại sinh linh không có linh hồn vô tình này. Chúng sinh có tình cảm mới là thứ yêu thích nhất của Thiên Ma.

"Vô vị…"

Nơi này quá vô vị, mặc dù đồ tốt cũng có rất nhiều, nhưng đây là vực ngoại. Pháp trận duy trì một ngày cần ít nhất mấy chục vạn Pháp Tiền, mở ra một lần tiêu hao một Tinh Thần Ngọc Tiết. Chi phí một năm đã hơn hai trăm triệu. Nơi này không có thứ gì có giá trị hai trăm triệu.

Lục Khiêm nếm thử một miếng Thụ Nhân quả, trái cây này có vị không gì sánh bằng, cả người dường như cũng muốn thăng hoa. Từ bên trong ra ngoài, phảng phất được rửa sạch một lần.

"Ừm?" Lục Khiêm quan sát tỉ mỉ, thứ đồ chơi này dường như có công hiệu thuần Hóa Huyết mạch, sạch sẽ tâm linh. Đối với tu sĩ Luyện Thể thường xuyên bị huyết mạch ảnh hưởng mà nói quả thực là thần vật.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm ăn hết nó trong hai ba lần.

"Còn có thể kéo dài tuổi thọ sao? Lần này không lỗ." Lục Khiêm có chút kinh ngạc, nhìn về phía Nữ thụ: "Còn có bao nhiêu cây như ngươi?"

"Không có, toàn bộ thế giới chỉ còn lại gốc cây duy nhất là ta, tinh khí hoàn toàn biến mất, ta cũng chèo chống không được bao lâu."

Nghĩ tới đây, Nữ thụ cẩn thận nghiêm túc nói: "Đại nhân muốn ăn thì ăn, nhưng… Có thể giữ lại cho tiểu nữ tử một chút không?"

Cũng không đủ tinh khí chèo chống, nàng cũng sẽ giống đồng loại khác chậm rãi khô héo tử vong.

"Ngươi muốn tinh khí để sinh trưởng?" Lục Khiêm không nói tiếp, mà là hỏi thăm.

"Ừm, tinh khí đầy đủ, trên lý luận có thể sinh trưởng đến xâm chiếm thế giới."

"Được, ta cho ngươi tinh khí, sau này ngươi thay ta sản xuất trái cây."

Nói xong, Lục Khiêm buông ra lĩnh vực. Bầu trời đen như mực, một vầng trăng sáng treo cao, phía dưới có Ám Kim Đế Long.

Xoạt!

Tinh khí vô tận bị lĩnh vực hấp thu đến, tràn ngập toàn bộ không gian.

"Ặc? Tinh khí!" Khuôn mặt nữ nhân trên cành cây vô cùng vui mừng, điên cuồng hấp thu tinh khí.

Răng rắc răng rắc!

Cây cối cất cao, mọc ra Thụ Nhân quả tăng gấp mười lần, khoảng chừng mấy ngàn quả.

【VIP】 Phù Du tinh thần

Lần này Thụ Nhân mọc ra quả khoảng chừng mấy ngàn quả, quả to nặng trĩu. Phạm vi bao trùm của Nữ thụ không chỉ lớn hơn trước kia gấp chục lần, bóng cây đã trở thành khu sinh thái.

Lục Khiêm đứng phía dưới Nữ thụ, khuôn mặt của nữ tử còn lớn hơn cả ngôi nhà. Nữ tử có đôi mắt xanh lục và lông mày bạc có vẻ hơi hưng phấn.

"Đa tạ đại nhân, quá nhiều rồi, ta sắp đầy rồi."

Nồng độ tinh khí này cao hơn mấy ngàn lần ở đây, nàng giống như một ác quỷ sắp chết đói, đột nhiên nhìn thấy sơn hào hải vị, lập tức ăn no bụng. Hậu quả là ăn quá no, nếu không phải kịp thời thanh tỉnh, sẽ nổ tung mà chết.

"Đại nhân, về sau còn có những tinh khí này không?" Nữ thụ nghĩ đến một chuyện đáng sợ. Hình thể càng lớn, tinh khí tiêu hao càng lớn, hiện tại trái cây của nàng không cung cấp được nhiều tinh khí như vậy. Một khi rời khỏi những tinh khí này, như vậy sẽ là thời điểm nàng chết.

"Đương nhiên, về sau chuyên tâm sinh quả, tinh khí nhất định bao no." Lục Khiêm cười nói. Thứ này chưa từng thấy trên thị trường, Lục Khiêm cũng không biết rõ giá tiền cụ thể là bao nhiêu. Căn cứ theo kinh nghiệm trước đây, giá cả hẳn là trong khoảng từ một ngàn đến ba ngàn mốt. Giá cả đại khái chính là như thế.

Vừa rồi tính toán một chút, tổng cộng có khoảng hai ngàn Thụ Nhân quả. Tính toán theo hai ngàn một quả, thu nhập mỗi

ngày khoảng hai trăm vạn Pháp Tiền. Một năm là khoảng một tỷ bốn.

"Khai phá ngoại vực thật sự rất có lợi." Lục Khiêm thầm nghĩ. Dù chỉ là một tinh thần còn nhỏ hơn so với Thái Ảm vực, chỉ cần đã tìm đúng tài nguyên, là có tài phú liên tục không ngừng. Một tỷ bốn không nhiều không ít, chỉ có thể nói miễn cưỡng đủ. Cấp bậc như tu sĩ Nguyên Thần cần tài nguyên càng nhiều, động một tí là mấy ngàn vạn đến trăm triệu, cộng với hoạt động của môn phái, một tỷ bốn năm nay tiết kiệm một chút hẳn là đủ dùng.

"Đáng tiếc, lãnh địa hải ngoại bị người chiếm cứ, chìa khoá của Đại Minh Hương lại không ở trên người." Lục Khiêm thầm nghĩ. Thời kỳ hoàng kim của Âm Cảnh thiên cung, lãnh địa hải ngoại, thương hội trực thuộc và việc kinh doanh của tất cả chi mạch, tiền tài lưu thông ít nhất hơn chục tỷ. Mà Lục Khiêm bên này thêm ba mươi lăm nước quy thuận một lần nữa, và thu nhập hiện tại của Ngân Sơn tinh cũng chỉ hơn hai tỷ. Đối với Âm Cảnh thiên cung có hơn tám ngàn Quỷ Thần mà nói, chỉ là mưa bụi. Đương nhiên, Lục Khiêm cũng sẽ không bởi vì thiếu tiền mà để Quỷ Thần trực tiếp kinh doanh như trước, có công ăn việc làm, làm sao bọn họ có thể tham gia kiến thiết Bắc Âm Phong Đô Sơn. Cho nên những việc như kiếm tiền này, vẫn cần mình và mấy người tâm phúc bên cạnh quan tâm.

"Về sau ta sẽ chuyển pháp trận đến nơi đây, sau khi ngươi hấp thu tinh khí, nhớ kỹ giao thần quả cho người bàn bạc với ngươi." Lục Khiêm dừng một chút, nói thêm: ""Đúng rồi, sau này ngươi thật sự có thể chiếm cứ toàn bộ tinh thần?"

"Trên lý luận có thể chiếm cứ toàn bộ thế giới, nhưng cần tinh khí dồi dào." Nữ thụ cung kính nói, từ khi nhìn thấy bản

lĩnh này của Lục Khiêm, nàng đã tâm phục khẩu phục, đối xử với mình như một thuộc hạ.

"Khi đó có thể sản xuất bao nhiêu?"

"Khó mà nói, hai vạn trở lên không có vấn đề." Nữ thụ chợt nhớ tới một việc: "Đúng rồi đại nhân, này quả không thể đụng vào kim thạch gỗ thủy hỏa, chỉ có thể lấy bạch ngọc đựng.

"Biết rồi."

Doanh thu hai vạn lượng, đó là một tài sản khổng lồ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mở ra nguồn tiêu thụ, dù sao thứ đồ chơi này là vật phẩm hiếm, nếu không phải tu sĩ Luyện Thể ăn cũng chỉ có thể nếm thử. Mặc dù nói có tác dụng kéo dài tuổi thọ, nhưng cũng không mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ mười ngày nửa tháng. Không biết nó có dùng được vô thời hạn không, như thế mặc cả giá sẽ cao hơn một chút.

Sau khi thu xếp xong, Lục Khiêm trở lại Trường Nhạc cung. Mới vừa ra ngoài đã thấy ánh mắt chờ đợi của Đệ Nhất Vô Lượng.

"Đại vương, tình huống bên kia như thế nào?" Đệ Nhất Vô Lượng hỏi, hai người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt cũng vừa tiến đến.

Nghe nói Lục Khiêm tìm kiếm tinh thần ngoại vực, doạ các nàng sợ hãi ghê gớm, sợ lại giống cung chủ tiền nhiệm luân hãm ở vực ngoại.

"Vẫn ổn…" Lục Khiêm nói cho bọn họ biết tình huống, sắp xếp xong công việc, sau đó trở lại nội điện. Một ngọn núi thu nhỏ lơ lửng trong nội điện, núi này tổng cộng có năm tầng.

Lục Khiêm đánh giá Bắc Âm Phong Đô Sơn, trong lòng thầm nghĩ. Hiện tại hòa bình, mục tiêu tiếp theo chính là chộp tới càng nhiều Quỷ Thần, và lợi dụng tài nguyên tăng cấp cho

Bắc Âm Phong Đô Sơn. Và nâng cấp Nguyên Thần Pháp Vực. Một phần tu hành của Nguyên Thần Pháp Vực có liên quan đến Bắc Âm Phong Đô Sơn, phần này thuộc về tích lũy đại lượng, tăng lên tới trình độ nhất định, thì không có cách nào tiếp tục tăng lên. Phương pháp cơ bản vẫn là "Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư".

Pháp Vực Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ lấy Hoàng Tuyền bản nguyên làm cơ sở, bản nguyên không ngừng lớn mạnh, thăng cấp lên Nguyên Thần thuần dương, cho đến khi xảy ra lột xác, lĩnh vực chuyển hóa thành Động Thiên, chính là cảnh giới Động Chân. Quá trình này nói khó không khó, một là phải có đầy đủ Hoàng Tuyền bản nguyên tinh khí, hai là có đầy đủ lý giải về Pháp Vực của mình, cuối cùng lột xác thành Động Thiên.

Mà quá trình này đã bị Hoàng Kim giám định lượng, chỉ cần không ngừng tăng mức độ lên là đủ. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm kết nối với bảng.

"Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư": ((7/1000000)

Mức độ cao lạ kỳ, một trăm vạn mức độ, dù là một năm một vạn, cũng phải cần thời gian một trăm năm. Đây là trạng thái lý tưởng nhất. Cho dù là dùng Bắc Âm Phong Đô Sơn, Lục Khiêm cảm thấy cần thời gian ít nhất là hai trăm năm.

Suy nghĩ kỹ một chút, hai trăm năm cũng không nhiều. Rất nhiều Nguyên Thần cả một đời cũng không thể bước qua một bước này. Cả đời này có thể quá dài. Nguyên Thần không có tuổi thọ cố định, bình thường vào khoảng một vạn đến hai vạn, một số loài trường sinh có thể sống lâu hơn.

Huyền Lão Hắc Đế sống ba vạn sáu ngàn năm có thể nói là nghe rợn cả người, bằng không thì cũng không có cái danh xưng 'Huyền Lão' này.

Tu sĩ động Chân có thể sống mười hai vạn năm, đây cũng là thời gian suy vong của một Động Thiên. Cuối cùng không thể xem như trường sinh.

Những người này còn cảm thấy thời gian không đủ dùng, cảm thấy người sống lâu, cũng là ếch ngồi đáy giếng giống như thụ nhân của Ngân Sơn tinh thần. Cho nên hai trăm năm tu luyện đến đỉnh phong đã là rất nhanh.

Pháp Vực của Lục Khiêm hơn xa Nguyên Thần bình thường, nếu tu hành phương pháp này đến đỉnh phong, Pháp Vực chỉ sợ to đến dọa người. Bởi vậy Động Thiên biến hóa ra có chất lượng cao hơn.

Từ lúc Đan Kiếp bắt đầu, Lục Khiêm làm đến nơi đến chốn, cứng rắn chống lại Thiên Kiếp, bắt đầu từ giờ khắc này vẫn luôn dẫn trước người cùng cảnh giới.

Lục Khiêm tu hành một đêm, mức độ tăng lên một chút.

"Đại vương, đã ngắt Thụ Nhân thần quả xong xuôi, tổng hai ngàn không trăm mười một quả."

Đệ Nhất Vô Lượng trình lên một cái túi Càn Khôn, bọn người Yêu Nguyệt về sớm đến Trụ Tuyệt Âm Thiên cung xử lý sự vụ.

"Được." Lục Khiêm tiếp nhận vật này. Không nói thì quên mất có ước hẹn với Xích Diễm Phù Du tinh. Nghe đồn thương nhân ở nơi này đông đảo, lấy mấy thứ như này ra trước xem có thể mở ra nguồn tiêu thụ hay không. Thực tế không bán cho Xích Diễm cũng được, không biết hắn có thể ăn được không.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bóp nát Xích Diễm ngọc phù.

Xoạt!

Tia lửa tản mát ra, giống như đom đóm quay chung quanh bên người. Cảnh tượng thay đổi, Lục Khiêm xuất hiện trong

một thế giới rực lửa. Bầu trời đỏ thẫm, thổ nhưỡng đỏ thẫm. Nhiệt độ cao tới hơn ngàn độ, bên trong liệt hỏa có vô số hỏa chúc dị thú ở đại địa, bầu trời.

Ở trung tâm của thế giới hoả diễm, một tòa kim điện lộng lẫy đứng ở đó.

【VIP】 Băng Hỏa phù du

Hỏa luyện chân kim, phía dưới hỏa diễm vô tận, Kim Điện càng có vẻ sáng chói chói mắt.

Cộc cộc cộc!

Tiếng vó ngựa từ xa vọng lại. Tám con Liệt Diễm Thiên Mã kéo một chiếc xe ngựa bằng vàng tô điểm mã não, thanh kim, lưu ly chạy đến, vững vàng dừng ở trước mặt Lục Khiêm.

"Hoan nghênh Bắc Âm đại vương đến Diễm Trung Kim Cung, Chân Quân có lời mời!"

Một lão đầu bước ra khỏi xe ngựa, lão đầu cúi người, trên lưng có một lỗ thủng lớn bốc lửa.

"Làm phiền rồi." Lục Khiêm gật đầu, lập tức ngồi lên.

Qua cửa sổ xe ngựa, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Bầu trời không có đầy sao, đại địa bằng phẳng. Hỏa diễm tràn ngập ngàn dặm, tu sĩ và dị thú luyện thể ở trong lửa. Đây là lần đầu tiên hắn đến Động Thiên bên trong cơ thể của tu sĩ Động Chân. Phạm vi không lớn, chỉ có bán kính mấy ngàn dặm.

Động Thiên trong cơ thể này hẳn là có cùng một nhịp thở với công pháp tu hành của mình, nếu sau này đạt được Động Chân, Động Thiên trong cơ thể hẳn là Giao Phục Hoàng Tuyền đồ.

Khoảnh khắc Lục Khiêm tiến vào Kim Cung, hắn cảm thấy có chút kỳ quái, cũng không phải có đao phủ mai phục bên trong. Mà Kim Cung này không phải là một cung điện bình thường. Đại sảnh của cung điện rất trống trải, hai bên có mười

tám cây Kim Ti Nam Trụ Tử, mỗi cây cột đều có một chiếc đèn Giao Nhân.

Ánh đèn sáng ngời chiếu sáng đại sảnh, nhìn kỹ, nơi được quang mang chiếu rọi hơi méo mó, dường như là không gian chồng chất, gấp một nơi lại. Thời điểm đi đến bên trái, Lục Khiêm lần nữa phát hiện không hợp lý, tốc độ thời gian trôi qua ở bên này nhanh hơn mấy lần so với vừa rồi.

"Đại nhân, Chân Quân ở Bạch Hổ đường."

Lúc này, lão đầu dẫn Lục Khiêm đi giữa cây cột thứ tư và thứ năm, qua khe hở giữa hai cây cột, hai người tới một nơi khác trong điện.

Đại điện ở nơi này có thể nói là kỳ quái. Trong đại điện, các màu sắc sặc sỡ tạo thành một bức chân dung địa đồ thực tế, có những sinh vật giống như kiến đang đi trên đó. Hai bên đều có một đồng hồ nước cao một trượng làm bằng mã não. Chì và thủy ngân bên trong đang nhỏ xuống với tốc độ dòng chảy không đổi, trên hộp đựng mã não sẽ có những thang thời gian tương ứng và Kim Ty phù lục. Kim Ty phù lục che kín toàn bộ đồng hồ nước, trung tâm còn có một cái nút xoay, trên đó viết bốn chữ 'Hòa giải Tạo Hóa'.

Xích Diễm Chân Quân đang đứng trước mặt một cái đồng hồ nước điều khiển đầu mối then chốt.

Nhìn thấy Lục Khiêm quăng tới ánh mắt nghi ngờ, Xích Diễm Chân Quân cười nói: "Đây là pháp trận điều khiển thời gian, bản tọa bỏ ra giá tiền rất lớn mới làm ra được."

Sau khi Xích Diễm Chân Quân giải thích, Lục Khiêm mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra động phủ còn có tác dụng như vậy, xem ra tầm nhìn của mình vẫn còn quá hẹp.

Tu sĩ Động Chân không giống tu sĩ bình thường, chợp mắt một cái cũng được tính bằng mấy tháng thậm chí mấy năm.

Bọn họ không chỉ phải chăm lo tu hành, còn phải phụ trách sự vụ của môn phái, thời gian nhất định không hợp, nói không chừng lúc xuất quan đã sớm chậm trễ đại sự. Đồng hồ nước này có thể điều tiết khống chế thời gian, ví dụ như thời gian bên trong phòng luyện công gấp mười lần bên ngoài, mà bên trong phòng luyện đan gấp năm lần bên ngoài. Như thế lúc xuất quan thuận tiện còn có thời gian luyện một cái đan dược, mà ngoại giới mới trôi qua có mấy tháng.

Lục Khiêm không khỏi cảm thán, hóa ra phương thức tu hành của Động Chân là như vậy.

"Nhưng để xây dựng trận này phải tốn rất nhiều tiền."

"Đúng vậy." Nói tới cái này, Xích Diễm Chân Quân còn hơi đau lòng: "Ít nhất phải tìm một nơi có tốc độ dòng chảy khác nhau, hủy diệt của nơi này luyện ra bản nguyên, sau đó lấy Tứ Thì Điên Đảo trận pháp điều khiển tốc độ chảy, bản tọa vì thế bỏ ra gần chục tỷ."

Nhưng đây đều là đáng giá, Đế Thành có nhiều công chuyện như vậy, nếu không có toàn bộ trận pháp, không biết sẽ tốn bao nhiêu thời gian ở những việc này.

"Ngươi tới đây chắc là vì đến Phù Du tinh? Vừa lúc, chờ ta luyện xong đan dược này trước, bên cạnh có thư tịch, đạo hữu có thể giải buồn."

Đạo nhân áo đỏ này bước ra một bước, biến mất tại chỗ.

Tùy tiện đến chỗ này, trong lòng Lục Khiêm cũng không chắc, dù sao cũng là địa bàn của người ta, nhìn thấy bộ dạng quen thuộc như vậy, hắn cũng yên tâm. Mọi thứ đều bắt nguồn từ lợi ích, tranh đấu cũng bắt nguồn từ lợi ích, song phương không có xung đột lợi ích, giết mình cũng sẽ không có chỗ tốt gì, mà còn gây ra nhiều tác hại. Ngoại trừ tên điên, không ai bằng lòng làm chuyện tốn công mà không có kết quả.

Cộc cộc!

Lúc này, một quyển sách dày cộp mọc ra chân chạy tới. Bìa cuốn sách mọc ra miệng.

"Đại nhân, muốn nhìn sách gì cứ việc nói với ta, ngoại trừ công pháp bí tịch, cái khác đều có thể chuẩn bị cho ngươi."

"Ngươi có biết Thụ Nhân quả?" Trong lòng Lục Khiêm hơi động.

"Thụ Nhân quả có hơn một ngàn sáu trăm loại. Không biết đại nhân muốn biết về loại nào?"

Lại có hơn một ngàn loại này, xem ra thế giới này thật sự là không thiếu cái lạ.

"Thân cây là màu bạc, Thụ Nhân quốc trên cây có hình dạng hài nhi, dưa chín rơi xuống là chân nhân, sinh ra lúc mặt trời mọc, chết lúc mặt trời lặn."

Thư tinh trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Tại hạ không tìm được quả này, nhưng có mấy loại tương tự, tổng cộng có sáu loại."

"Một là Sinh Cơ quả của Lục tinh, Sinh Cơ quả cũng là dưa chín thành người, người này là tinh linh bên trong gỗ, tóc xanh mắt bạc, cao tám thước, nam nữ đều có hình dạng tuấn mỹ, có thể điều khiển cỏ cây. Nhưng Mộc tinh này có thể sống ngàn năm, cũng không phải loại sinh vào buổi sáng và chết vào buổi tối."

"Còn có một loại thân cây là màu bạc, tạo ra trái cây cũng là màu bạc, trái cây rơi xuống đất có thể hóa thành Ngân Vũ nhân, loại người này hơi cùng loại với Dạ Xoa, bình thường sinh trưởng ở Ngũ Kim chi địa, trời sinh có thể tìm mỏ."

"Còn có một loại là Phù Du quả, này quả rơi xuống đất có thể sinh ra Mộc linh, sinh vào buổi sáng và chết vào buổi tối,

sau khi chết có thể hóa thành hạt giống, có thể phát triển thành cây Phù Du. Cây Phù Du không có bao nhiêu giá trị, thường được sử dụng làm vật chứa giữ tươi."

Những quả này cùng loại với Thụ Nhân quả mà Lục Khiêm nói tới, nhưng bản chất lại khác biệt.

Thư Linh tự xưng thông hiểu vạn sự, chỉ cần trên thị trường lưu truyền cũng có ghi chép. Nếu nó đã không biết rõ Thụ Nhân quả, chắc là thứ không có trên thị trường, Lục Khiêm có thể xác định mình có độc quyền về thứ này.

Rất nhanh, Xích Diễm Chân Quân lần nữa đi tới.

"Đạo hữu, đi Phù Du tinh thôi." Xích Diễm Chân Quân cao hứng nói, xem ra luyện đan dược khá thuận lợi.

Hai người một trước một sau, bước vào bên trong pháp trận.

Soạt!

Trước mắt tối đen, một giây sau lại sáng chói dị thường. Trước mặt là một tinh thần phát ra ngân quang màu u lục. Tinh thần không lớn, đường kính chỉ năm ngàn dặm.

Hai người chậm rãi rơi xuống đất, phía dưới là đại dương rộng lớn, hoặc là nói toàn bộ tinh thần này đều là đại dương. Đại dương có một màu xanh kỳ lạ. Những đám mây xanh lơ lửng trên bầu trời, nhìn kỹ, những đám mây xanh này được tạo thành từ vô số những con phù du xanh có kích thước bằng con muỗi.

"Đây là Băng Hỏa phù du, đạo hữu cần phải cẩn thận, đừng để rơi vào bên trong phù du, nếu không sẽ bị Băng Hỏa thôn phệ."

Cho dù pháp lực cao cường, cũng không chịu nổi nhiều phù du như vậy, nguyên khí sẽ bị thương nghiêm trọng.

Bên trong đại dương này còn có càng nhiều phù du, quả thật là một mảnh tuyệt địa.

Phù du bay cả đời, tinh thần này cũng vậy, mãi mãi chuyển động, mà phạm vi lại rất rộng, đi qua rất nhiều nơi, vì vậy mà có tên phù du. Đầu tiên là nguy hiểm, mà lại không có giá trị, cộng với việc di chuyển bất cứ lúc nào. Chính vì vậy, mới bị xem như trạm trung chuyển của các tinh thần.

Phù Du tinh trên không không có một người. Lục Khiêm khởi động Đỗng Sát Thần Nhãn, mới nhìn ra một tia ảo diệu, tinh thần trên không này, vậy mà được xếp vô số không gian.

"Nhãn lực của đạo hữu thật tốt! Đi, đi vào đi."

【VIP】 Huyền Hồ sơn

Thế giới trong mắt của Đỗng Sát Thần Nhãn là một thế giới liên tục được xếp lại với nhau. Thế giới này quá nguy hiểm, một khi không cẩn thận sẽ rơi vào biển Phù Du.

Các tu sĩ ở đây cũng rất khôn ngoan, thay vì tốn nhiều tiền để xây dựng lục địa và trận phòng hộ, còn không bằng gấp không gian lại. Đương nhiên, cái này cũng có liên quan đến tu sĩ tu vi cao. Nơi đây không giới hạn ở một nhà hay một họ, chỉ cần có năng lực, là có thể làm ăn ở chỗ này.

Hai người bước vào một trong những không gian gấp. Không gian bên trong là một hành lang dài vô tận. Toàn bộ hành lang và bầu trời tối đen như mực, dưới chân là đất tráng men tinh quang lưu chuyển, phát ra ánh sáng trắng tinh, chiếu sáng cả hành lang. Hai bên hành lang là từng cánh cửa đối diện nhau, hai bên cửa lớn có Đạo binh pháp vật v.v… trông coi, có quầy hàng trống không một người, chỉ có một đôi mắt nhẹ nhàng trôi nổi, còn có người mặc áo choàng, nhìn không rõ khuôn mặt.

Người tới nơi này đều là cao thủ một phương, đương nhiên sẽ không giống những người bán hàng rong thông thường tự mình bày quầy bán hàng, đại đa số là thuộc hạ hoặc là Đạo binh.

Ngoài cửa còn có bài vị liên quan, bên trên ghi một số thông tin sản phẩm.

“Đạo hữu cứ tự nhiên, bản tọa còn có chút việc, có gì không hiểu có thể đến cửa hàng thuê người môi giới thứ nhất phía trước.”

Vừa đi vào, Xích Diễm Chân Quân đã chào tạm biệt rồi rời đi, lần này tới chỉ là thuận tiện mang Lục Khiêm đến, không cần thiết đi theo từ đầu tới đuôi, cũng không phải là tùy tùng của Lục Khiêm.

"Được, ta xem trước một chút."

Sau khi Xích Diễm Chân Quân đi.

"Tái Sinh thuỷ đặc sản của Dương Minh tinh, có thể tái sinh tứ chi, trẻ hóa, một miếng một tấn."

"Phi Thiên Cương Thi vạn năm, phi thiên độn địa, lên trời vào biển. Cảnh giới tương đương với tu sĩ Hỏa Kiếp, tám miếng Ngọc Tiết một bộ, trước mắt còn sót lại ba bộ, phải nhanh chóng."

"«Trường Sinh Bất Tử Công» bán ra bản độc nhất, kỹ năng này có thể biến thành một loại nấm ký sinh, ký sinh trong cơ thể một sinh linh, sau khi sinh linh chết đi có thể tiếp tục ký sinh vị tiếp theo. Hoàn toàn kế thừa công pháp và ký ức, không tổn thương đến thần hồn, bất diệt trong sinh linh thế gian, tức là trường sinh bất tử. Ngưỡng cửa tu hành thấp, một ngụm giá mười miếng."

"Đại đan sư của Huyền Hồ sơn tiếp nhận luyện đan, luyện chế Cửu Khiếu Kim Đan, mỗi miếng một bình, nguyên liệu thì kém hơn."

Ngoại trừ vật liệu công pháp, còn có một số nhiệm vụ do Luyện Khí luyện đan đại sư ban bố.

"Thế mà còn có đại đan sư?"

Đại đan sư là cái tên được đặt cho người có khả năng luyện chế Tiên phẩm đan dược. Tiên phẩm đan dược cũng chính là Cửu Khiếu Kim Đan. Cửu Khiếu Kim Đan là Duyên Hống chi dược cực hạn, đại biểu cho đan dược Duyên Hống truyền thống đỉnh phong.

Mà Lục Khiêm mặc dù có Hoàng Kim Giám, nhưng cũng mới chỉ có cảnh giới luyện đan sư bát phẩm Thiên phẩm. Không phải là không có tiến bộ, mà là không có công pháp luyện đan tiếp theo. Cửu Khiếu luyện đan có thể nói là một bí mật bị thất truyền của một môn phái. Mà đại đa số môn phái cũng không có bí mật bậc này, chỉ nằm trong nội bộ của môn phái luyện đan.

Ví dụ như Huyền Hồ sơn này, chính là môn phái luyện đan mạnh nhất trên thế giới hiện nay, có ba mươi sáu loại công thức tiên đan, giao hảo với rất nhiều môn phái.

"Có lẽ có thể trao đổi phương pháp luyện đan từ trong tay bọn họ." Lục Khiêm nghĩ thầm. Vừa nghĩ đến đây, cũng vừa đi vào bên trong cửa hàng.

Lúc này, một đạo đồng áo xanh tiến lên đón.

"Tiên trưởng mua đan dược hay là luyện đan?" Đạo đồng mặc áo xanh đưa một tờ danh mục: "Một ngàn năm trăm sáu mươi mốt loại đan dược đều là hàng có sẵn, số lượng lớn cũng có thể đặt trước."

Đạo đồng mặc áo xanh lật sổ ra, bên trên ngoại trừ mục lục đan dược, còn có từng dãy danh sách, bên dưới viết tên những đan dược mọi người biết và giá cả tương ứng.

"Đây là danh mục của luyện đan sư, nếu tiên trưởng có nhu cầu luyện chế thì có thể đặt trước với luyện đan sư, luyện đan sư Thiên phẩm trở lên cần thư giới thiệu."

Đạo đồng mặc áo xanh nói rất nhiều trong một hơi, kế hoạch cực lớn, hoàn toàn không giống như là tu sĩ.

Lục Khiêm lật cổ tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái hộp ngọc, bên trong hộp trong suốt là một trái cây có hình dạng hài nhi.

"Quả này các ngươi có nhu cầu thu mua không."

Đạo đồng mặc áo xanh tập trung xem xét, phát hiện là thứ chưa từng thấy, thế là nghiêm mặt nói: "Xin tiên trưởng chờ một chút. Thanh Phong đại đan sư vừa hay đang ở đây, ta mời hắn tới."

Đạo đồng mặc áo xanh có kiến thức rộng rãi, xuất hiện đồ vật chưa từng nhìn thấy, đại biểu cho một cơ hội lớn, một khi nghiên cứu ra đan dược lũng đoạn trên thị trường, công lao này cũng đủ làm cho hắn không còn phải làm đạo đồng.

Một lúc sau, Chỉ chốc lát, một lão đầu tóc trắng bù xù và bộ râu xồm xoàm bước ra dưới sự dẫn đầu của đạo đồng. Bộ dạng còn buồn ngủ, rất khó không khiến người ta hoài nghi gia hoả này vừa mới tỉnh ngủ. Nhìn thấy thứ trên tay Lục Khiêm, hai mắt Thanh Phong đạo trưởng tỏa sáng, nói: "Đạo hữu có thể cho ta xem một chút không"

"Đương nhiên."

Thanh Phong nếm thử một miếng, không khỏi gật nhẹ đầu, nói: "Cũng được, nếu như thêm Song Đầu Yêu Hổ Luyện Huyết đan vào, có thể luyện thành Hổ Cốt Dưỡng Thần Luyện Huyết Duyên Thọ đan, giá cả sẽ tăng lên gấp mấy lần."

"Tại sao không bào chế riêng biệt dược tính của Duyên Thọ, làm ra hai loại đan dược chẳng phải là rất có lời?" Lục Khiêm xen vào.

Nhìn thấy có người khoa tay múa chân vào nghề của mình, Thanh Phong tức giận đến râu ria vểnh lên.

"Ngươi thì biết cái gì, trước chiết xuất dược tính của Duyên Thọ rồi luyện đan, tổn thất không phải là tiền sao? Thành phẩm lúc đầu của Luyện Huyết đan không cao, còn làm như vậy chẳng phải là làm tăng chi phí vô ích, Duyên Thọ đan nát của ngươi có thể bán được mấy đồng?"

Song Đầu Yêu Hổ vô cùng hung dữ, bên trong đơn thuốc ngoài những dược liệu cần thiết còn có những nguyên liệu để làm suy yếu hung tính của Yêu Hổ. Dưới sự trung hòa, chắc chắn sẽ có hao hụt.

"Đã như vậy, vậy thì luyện chế song đan, dùng phương pháp luyện chế song đan, luyện ra hai loại đan dược."

Luyện chế song đan chính là quá trình dựa trên cơ sở phương pháp luyện đan trước kia, lại cho thêm mấy vị thuốc, lợi dụng cặn thuốc luyện đan trước kia để lại hình thành đan dược mới. Đây là một phương pháp luyện đan cao cấp.

"Luyện chế song đan… A, phương pháp này cũng được, sao lão phu không nghĩ đến cái này! Ngươi…" Thanh Phong kịp phản ứng mở to hai mắt nhìn, bắt đầu nghiêm mặt: "Tại sao ngươi lại biết chiêu này? Ngươi đến cùng là ai?"

Đây là kỹ xảo chỉ có luyện đan sư cấp cao mới biết đến. Tiểu mao hài tử trước mặt này sao lại biết rõ những thứ này.

"Tại hạ Lục Khiêm chủ của Âm Cảnh thiên cung, luyện đan sư Thiên phẩm, biết luyện bát khiếu Kim Đan." Lục Khiêm hời hợt nói danh hào của mình ra.

"Hoá ra là Phong Đô đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!" Thanh Phong nghiêm mặt nói. Câu nói này cũng không phải giả, đoạn thời gian này quả thực danh tiếng của Lục Khiêm thực sự nổi như cồn, rất nhiều cao tầng của các thế lực đều biết rõ Bắc Âm đại vương này, làm Thanh Phong không ngờ tới chính là, Lục Khiêm lại còn là cao nhân luyện đan, điều này thực sự khác với Quỷ Thần thô lỗ trong tưởng tượng.

"Đạo hữu là muốn bán quả này? Hai ngàn mốt một quả thế nào?"

“Không được, tác dụng của quả này rất lớn, ít nhất bốn ngàn!”

“Phạm vi áp dụng của đan này quá nhỏ, có tác dụng lớn đối với Luyện Thể, Luyện Khí cũng có chút gân gà.” Thanh Phong quả quyết cự tuyệt. Mặc dù bốn ngàn không tính là gì, nhưng dù sao đây cũng là làm ăn, phương diện giá cả này khẳng định không thể thua thiệt.

Lục Khiêm lấy ra chỉ là hàng mẫu, nói không chừng phía sau còn có rất nhiều. Hai người tranh chấp không ngừng, dứt khoát mỗi người lùi một bước, giá cả ba ngàn thành giao.

“Đúng rồi, đạo hữu có thể cung cấp bao nhiêu?”

“Mỗi ngày hai ngàn quả!”

“Cái này…” Thanh Phong lập tức nghẹn lại, lại có nhiều như vậy.

【VIP】 Ngự Long sơn, Vạn Bảo hội

"Mỗi ngày hai ngàn quả? Ngươi xác định không phải mỗi tháng hai ngàn quả?" Thanh Phong kinh ngạc nói, đây là bưng Thụ Nhân oa sao? Mỗi ngày hai ngàn quả cũng quá khoa trương. Rõ ràng là Lục Khiêm sắp phát tài, quả này chưa hề xuất hiện trên thị trường, giá cả bán ra dù cao hơn một chút cũng không có việc gì, dù sao cũng là kinh doanh độc quyền.

"Mỗi ngày hai ngàn quả, về sau còn có nhiều hơn."

"Mỗi ngày hai ngàn quả ta ăn không nổi, một tháng nhiều nhất hai ngàn quả."

Loại quả này không quá phổ biến, tu sĩ luyện thể bình thường sẽ có nhu cầu, đan dược được luyện chế ra từ dược tính kéo dài tuổi thọ có thể được bán tốt hơn. Nhưng cũng giới hạn ở đây, kéo dài tuổi thọ ngày nửa tháng hoàn toàn không được gọi là kéo dài tuổi thọ, nói không chừng sẽ dùng tới làm làm đan dược hồi quang phản chiếu.

"Mỗi tháng hai ngàn quả cũng được, cần ta phái người đưa đến nơi này không?"

"Không cần, ngươi trực tiếp phái người đưa đến tổng bộ Huyền Hồ sơn, có người đặc biệt tiếp đãi." Thanh Phong thuận miệng nói, hiển nhiên không quá quan tâm loại tài liệu mua sắm này. Dù sao cũng là luyện đan sư, chỉ cần phụ trách luyện đan là đủ.

"Thứ này tên gì? Đợi ta ghi chép một chút." Thanh Phong lấy ra một thứ giống như nhật ký, hai ba lần vẽ ra một đồ án

giống như đúc.

“Gọi là Nữ thụ thần quả đi, hoặc là gọi Thụ Nhân quả cũng được.”

‘Nữ thụ thần quả, vị đẹp thơm ngọt, có công hiệu ngưng huyết dưỡng thần kéo dài tuổi thọ, do Bắc Âm Phong Đô đạo nhân phát hiện đầu tiên.”

Thanh Phong nhanh chóng ghi chép lại một hàng chữ, về sau tin tức này sẽ truyền khắp bốn phương theo đan dược bán đi, khi nhắc đến loại quả này người ta sẽ nghĩ đến Lục Khiêm. Đây cũng là phương thức lưu danh sử xanh.

Đương nhiên, việc này thì có ích gì với Lục Khiêm, lưu danh sử xanh còn không bằng có thêm nhiều đơn đặt hàng một chút.

Thanh Phong xử lý một vài sự vụ, chợt quay đầu nói với Lục Khiêm: “Đạo hữu có rảnh đi vào bên trong ngồi một chút?”

“Có gì không thể chứ?” Lục Khiêm nghĩ thầm cũng không có chuyện làm, đi theo Thanh Phong đi vào phía sau.

Nơi đây bỗng nhiên sáng lên, bầu trời có Bạch Vân, một hồ nước nhân tạo lớn ở trung tâm một viện, giữa hồ có cái đình nhỏ, không gian không lớn, có bán kính khoảng trăm trượng, có nhà có nước, cũng coi như bình yên tự tại.

“Động Thiên có khác, Thanh Phong đạo hữu thật hăng hái.” Đây cũng là pháp thuật cùng loại với Hồ Thiên thuật, thủ đoạn biến đổi một không gian hạn chế thành một không gian rộng lớn hơn.

“Ha ha, bàng môn tiểu đạo mà thôi.” Thanh Phong vừa nấu lấy nước trà, vừa nói: “Nếu đạo hữu lo lắng về nguồn tiêu thụ, ta có thể giới thiệu, hoặc là thuê một cái cửa hàng, tại hạ đề nghị thuê cửa hàng, bơm nước dạng này sẽ ít một chút.”

Nơi đây được xưng hành lang phù du, chính là hành lang mà Tẩy Kiếm Hiên Chi Kiếm Thủ Thiên Dương cách không bổ ra, hàng năm đều phải tốn số tiền vàng rất lớn để duy trì hoạt động. Đã thuê cửa hàng của người ta, hàng năm cũng phải giao tiền thuê nhất định, đồng thời có năm phần trăm hoa hồng.

"Vì sao không làm ăn ở thế giới trung tâm?" Lục Khiêm nghi ngờ nói.

"Thế giới trung tâm có nhiều khách hàng như vậy không?" Thanh Phong trợn mắt nhìn Lục Khiêm: "Tổng cộng có hơn sáu mươi tinh thần bị toàn bộ môn phái ở Đại Hạo chiếm cứ, hầu hết các cao thủ đều không ở trên các tinh thần, Phù Du tinh xem như là trạm trung chuyển giữa các giới, chi phí có thể chấp nhận được đối với tất cả mọi người."

Đây chính là ý nghĩa tồn tại của Phù Du tinh, đầu mối then chốt liên kết từng môn phái, có thời điểm hàng hóa cũng có thể trực tiếp trung chuyển ở phía trên. Những thứ này Âm Cảnh thiên cung không tiếp xúc đến, dù sao cũng là môn phái không có tinh thần, không có nhu cầu về phương diện này, điều này cũng làm thiếu đi rất nhiều con đường nhập hàng.

"Thì ra là thế, lát nữa ta hỏi thăm một người môi giới."

Về sau Nữ thụ thần quả sẽ càng ngày càng nhiều, hắn cũng không bằng lòng tốn công sức chào hàng từ người một, dứt khoát bày ở trên chỗ này, có nhu cầu thì tới lấy.

Trước mắt Ngân Sơn tinh chỉ có duy nhất một nguồn Nữ thụ, theo tinh khí tăng nhiều, ngày sau khó tránh khỏi sẽ sinh ra giá trị có thể khai thác.

Đúng rồi!

Lục Khiêm quên một việc.

"Chỗ này của ngươi có Tiên Thiên Quỷ lệ không?"

Lý Độ tin tưởng mình như thế, Lục Khiêm cũng không thể kéo quá lâu.

“Ở đây không có, Thiên Địa Huyền Môn của U Hồn tinh sản xuất nhiều thứ, ngươi đến quầy hàng Quỷ ở một con phố khác xem có không.”

“Quên đi, ta sẽ tự mình thu thập.” Lục Khiêm không quá muốn đến địa bàn của đối phương.

Ngọc Kinh sơn cũng có trạm trung chuyển của mình, bây giờ có được hai tinh thần, trở thành đại phái đứng đầu gần với Chư Thiên Tinh Túc.

Kết cấu bây giờ của thế giới đơn giản là chính đạo và bàng môn và thế lực thâm trầm hỗn loạn, những người này có xu hướng ủng hộ bất cứ nơi nào họ thuộc về.

Đương nhiên, chính đạo và bàng môn cũng không phải xung khắc như nước với lửa, sẽ không chém chết lẫn nhau vì những khẩu hiệu đơn giản. Nếu có một ngày bọn họ bởi vì khẩu hiệu mà xảy ra xung đột, không hề nghi ngờ, đám người này nhất định là chia của không đồng đều.

Thế lực chính đạo đơn giản là Chư Thiên Tinh Túc, Ngọc Kinh sơn, Huyền Hồ sơn, vương triều Câu Ly, Tẩy Kiếm Hiên v.v..

Chư Thiên Tinh Túc được biết đến là một phái lớn nhất thiên hạ, nhưng lại không phải thế lực đơn độc, tạo thành từ bảy phái chính, cũng không ở thế giới trung tâm, mà ở phía trên tinh thần của mình, lúc ẩn lúc hiện, không có bao nhiêu quan hệ lợi ích với các đại thế lực khác.

Ngược lại là Ngọc Kinh sơn gần đây chiếm đoạt Mai Sơn đạo và Thiên Địa Huyền Môn, lờ mờ có xu thế trở thành đại phái đệ nhất ở thế giới trung tâm. Đương nhiên, thế lực của Ngọc Kinh sơn càng lớn, nguy cơ trong tương lai của Lục

Khiêm càng lớn, chỉ cần đối phương ra tay thì Âm Cảnh thiên cung sẽ gặp nguy hiểm.

Sau khi Lục Khiêm hơi ngây người, lập tức lấy Nữ thụ thần quả ra giao dịch với Thanh Phong. Vốn còn muốn trao đổi công pháp luyện đan, bây giờ suy nghĩ một chút vẫn nên thôi đi, về sau tạo mối quan hệ lại tìm cơ hội cũng không muộn, hiện tại tùy tiện mở miệng, ngược lại sẽ làm giao tình xấu đi.

Lúc này, ngoài cửa có hai người đi đến. Người bên trái có mắt ngựa sừng rồng, còn người bên phải có mắt vuông một sừng. Huyết khí của hai người như lang yên, đâm vào người làm cho không thể mở mắt.

Nam nhân bên trái nhìn thấy trái cây, khí tức quen thuộc làm mắt gã sáng lên.

"Đây là thứ gì?"

"Nữ thụ thần quả." Lục Khiêm nói, người trước mắt này nhìn thoáng qua có thể biết đây là một tu sĩ Luyện Thể, hình như còn là Long chủng?

"Thần quả còn có bao nhiêu, tại hạ muốn tất cả." Không biết tại sao, ngay khi nam tử bên trái nhìn thấy Lục Khiêm, trong lòng không khỏi dâng lên một loại hảo cảm: "Tại hạ là Long Tử Vũ Dân của Ngự Long sơn, các hạ là?"

"Phong Đô đạo nhân của Âm Cảnh thiên cung, hoá ra là Long Tử, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu."

Ngự Long sơn là môn phái chuyên tu Long chủng Luyện Thể tu sĩ, Long Tử trước mặt này tương đương với Thiếu trưởng môn.

"Phong Đô? Bắc Âm đại vương hoá ra là ngươi, nghe nói ngươi một đao chặt đứt đầu chó của Huyền Đàn, đủ hung ác!" Hai mắt Vũ Dân tỏa sáng, quả nhiên là tu sĩ hào sảng bá đạo, đã làm điều mà chưa ai làm trước đó.

“Hư danh thôi.” Lục Khiêm thầm cười khổ, không ngờ đại danh của mình lại lan truyền rộng rãi như vậy, không biết là tốt hay xấu: “Đúng rồi, đạo hữu cần bao nhiêu?”

“Càng nhiều càng tốt.”

Thứ này giúp ích rất nhiều cho Luyện Thể tu sĩ, trình độ nhất định khắc chế được ảnh hưởng mang tới từ huyết mạch. Bọn họ những lúc tu luyện như thế này phải cẩn thận nghiêm túc, chỉ sợ bị huyết mạch đồng hóa ảnh hưởng, mất đi thần trí, trở thành huyết thú. Bây giờ có trái cây này nên sẽ cải thiện rất nhiều.

“Mỗi ngày gần hai ngàn quả.”

“Thế mà lại nhiều như vậy, tại hạ muốn toàn bộ.” Vũ Dân hào khí mua hết, sau đó chợt nhớ tới cái gì: “Lát nữa có Vạn Bảo hội, dị bảo của toàn thế giới đều ở đây, các hạ biết không?”

【VIP】 Chư Thiên Tinh Túc

"Vạn Bảo hội? Nơi này ở đâu?"

Nếu như là địa bàn của Ngọc Kinh sơn, Lục Khiêm cảm thấy không cần thiết bất chấp nguy hiểm đi đến đó, nơi khác thì còn dễ nói.

"Kim Môn của Chư Thiên Tinh Túc, lần này Vạn Bảo hội do Hoả Tử tổ chức, Vạn Bảo hội nghiêm cấm tranh đấu, đạo hữu không cần phải lo lắng."

Vũ Dân nhìn ra lo lắng của Lục Khiêm, ai cũng biết rõ Lục Khiêm đắc tội Ngọc Kinh sơn và vương triều Câu Ly, hai môn phái này ngay cả Ngự Long sơn cũng không dám tuỳ tiện trêu chọc, chớ nói chi là Âm Cảnh thiên cung chỉ có Nguyên Thần trấn giữ môn phái này.

"Được, ta thuận tiện đi xem một chút."

Không biết có phương pháp luyện chế Cửu Khiếu Kim Đan không, cho dù là một viên đan dược cũng được.

Lục Khiêm tạm biệt Thanh Phong, đi theo Vũ Dân đi ra ngoài.

"Có phải trước kia chúng ta từng gặp nhau không, vì sao mới gặp đạo hữu đã có cảm giác thân thiết." Vũ Dân nghi ngờ nói, người bên cạnh là thuộc hạ của gã, huyết mạch thấp, không có tư cách đứng chung một chỗ với hai người, chỉ đi theo phía sau.

“Thế thì không có, có thể liên quan đến việc trước kia ta là tu sĩ Luyện Thể.” Nói đến đây, đầu ngón tay Lục Khiêm ngưng tụ ra một chút huyết khí, huyết khí uốn lượn vặn vẹo, hình thành một con Huyết Long.

“Long chủng, thảo nào ta và đạo hữu mới quen đã thân.” Nói đến đây, Vũ Dân hơi nghi hoặc một chút: “Long chủng tu sĩ mạnh hơn nhiều so với tu sĩ cùng cảnh giới, vì sao đạo hữu từ bỏ con đường này?”

“Không có đường lui, không biết đi như thế nào.”

Tính hạn chế của tu sĩ Luyện Thể rất lớn, hầu hết các tổ chức Luyện Thể đẳng cấp nghiêm mật, mà công pháp có tính đặc biệt, không có tiếp theo chính là không có sau đó, cho dù trộm được truyền thừa của môn phái khác, cũng không cách nào chuyển tu. Đây là tính hạn chế của tu sĩ Luyện Thể, loại tính hạn chế này làm tu sĩ Luyện Thể học được cách đoàn kết.

“Quả thật là như vậy, nếu như không có tổ chức, con đường sau này quả thật có chút khó khăn.” Vũ Dân giải thích: ““Luyện Thể thông thường cao nhất cũng chỉ tương đương với ‘Chân Hình Hiển Hóa’ của Đạo Cơ, sau này ‘Chân Hình Hợp Nhất’ tương đương với ‘Thần Ma Phản Tổ’ của Nguyên Thần, đều cần tiến một bước tinh luyện huyết mạch, tinh luyện huyết mạch nhất định phải ở trong hoàn cảnh đặc biệt.”

Ngự Long sơn được gọi là Chân Long mộ viên, chính là nơi Chân Long nhất tộc mai táng Long thi mấy chục vạn năm trước. Trải qua hơn mười vạn năm lên men, Chân Long tiên huyết đã nhuộm đỏ đại địa, Long huyết ẩn chứa nhiệt lượng khiến cho nơi đó còn nóng bức hơn cả núi lửa vạn năm, trong đó còn có oán khí của Chân Long sinh ra Long Hồn.

Tu sĩ Luyện Thể phải ở trong đó tôi luyện mới có thể đi vào một bước tinh luyện huyết mạch, hành động này vô cùng nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận sẽ hồn phi phách tán.

Vũ Dân chính là tu sĩ luyện thể Thần Ma Phản Tổ, tổ tiên của Vũ Long huyết mạch là Thần thú Ứng Long Thượng Cổ.

"Thì ra là thế, tại hạ lại có thêm kiến thức."

"Sau này có cơ hội đến Ngự Long sơn của ta làm khách."

"Nhất định."

Đang nói, hai người tới hành lang cuối cùng, cuối cùng là một cánh cổng đầy màu sắc. Bước vào cửa, thời không đảo ngược, đợi đến lúc mở mắt ra thì thế giới trước mắt đã thay đổi rất nhiều, không còn là hành lang, mà là một ngọn tiên sơn lơ lửng trong hư không.

Trời quang mây tạnh, Tiên Hạc bay tán loạn. Trên tiên sơn mọc đầy kỳ hoa dị thảo, vô số Kim Đồng Ngọc Nữ xinh đẹp ghé qua bên trong tiên vụ.

Khe hở không-thời gian này lớn hơn nhiều so với Tẩy Kiếm Hiên, bầu trời thỉnh thoảng nổi lên quang mang muôn màu, là có tu sĩ từ nơi khác tới. Vài người đi theo con đường xuống núi đến cung điện trên đỉnh núi. Xung quanh cũng có người đồng hành, thậm chí còn có mấy đại yêu hiếm thấy ở thế giới trung tâm, những người này vô cùng máu me, lạc điệu với thế giới thần tiên xung quanh. Dù vậy cũng không có người xua đuổi những yêu ma quỷ quái này.

Chư Thiên Tinh Túc không tham gia vào tranh đấu giữa các môn phái, chính tà không có quan hệ với bọn họ, chỉ cần không xúc phạm đến ích lợi của bọn họ, đương nhiên, môn phái bình thường cũng không thể xúc phạm đến lợi ích của bọn họ.

Lúc này, Lục Khiêm bỗng nhiên cảm giác phía sau có mấy ánh mắt. Quay đầu xem xét, một nam tử áo bào tím đứng cách Lục Khiêm không xa, nhìn thấy ánh mắt của Lục Khiêm đầu

tiên là sững sờ, sau đó lại chắp tay thăm hỏi. Đây là Đốc vương, phụ tá đắc lực của Câu Ly thần vương.

Lục Khiêm gật gật đầu không nói gì, quan hệ của hai người cũng không quá tệ, nhưng dù sao đại nạn rơi xuống đầu bị người ta bỏ đá xuống giếng, ân oán này cuối cùng sẽ có một ngày Lục Khiêm sẽ giải quyết.

Một ánh mắt khác cũng hơi trực tiếp, oán hận trong mắt căn bản không thể ngăn nổi.

Có vài người đang đứng trên lối đi bên phải, người cầm đầu mặc tử bào, trên ngực có đồ án trăng lưỡi liềm. Hai người phía sau lần lượt mặc quần áo của Huyết Truyền và Thần Truyền Ngọc Hoàng phái.

"Thật sự là oan gia ngõ hẹp." Lục Khiêm cười nhạo nói, người mặc Bát Quái Bào, lưng đeo Đồng Tiền kiếm hẳn là người của Thiên Địa Huyền Môn. Mấy kẻ thù này lại đụng phải mình.

Lục Khiêm không sợ hãi chút nào đối mặt với bọn họ, không khí cũng sắp bị ánh mắt của hai nhóm người lóe ra ánh lửa lôi điện.

"Ha ha, bọn họ thường xuyên đến nơi này." Vũ Dân nói, quan hệ của gã và Ngọc Kinh sơn cũng bình thường.

"A, Phong Đô đạo hữu!" Một đạo Hỏa Vân rơi xuống, Xích Diễm Chân Quân rơi xuống trước mặt Lục Khiêm, nhìn thấy Vũ Dân bên cạnh, hô: "Còn có Vũ Dân, thân thể Long Chủ vẫn khỏe chứ?"

"Đa tạ tiền bối quan tâm, gia phụ vẫn mạnh khỏe." Vũ Dân cung kính hoàn lễ.

Người của Ngọc Kinh sơn nhìn thấy Xích Diễm Chân Quân, sắc mặt lập tức thay đổi, nhanh chóng rời khỏi vùng lân cận của bọn người Lục Khiêm.

“Hóa ra là những tên nhóc này, Phong Đô đạo hữu, ngươi muốn làm bọn hắn, bản tọa ra tay giúp ngươi.” Xích Diễm Chân Quân nhìn về phía Lục Khiêm, dáng vẻ ra mặt vì minh hữu.

“Không cần, tại hạ không muốn sinh thêm sự cố.” Lục Khiêm từ chối nói. Nếu là một thanh niên sừng sỏ bình thường, có lẽ đã bị gia hỏa này lừa. Luôn miệng nói thay mình ra mặt, nói không chừng bọn người Lục Khiêm là bia đỡ đạn trong cuộc chiến, cái gọi là hỗ trợ chỉ sợ cũng chính là cung cấp một chút vật chất, sau đó để bọn họ bán mạng. Nói trắng ra là chính là lấy mình làm vũ khí sử dụng, sao Lục Khiêm có thể tùy tiện bị dao động được. Sau này ai lừa ai còn chưa rõ đâu.

“Không vội, về sau từ từ sẽ đến.” Xích Diễm Chân Quân cười nói.

Đám người tiến vào cung điện, đập vào mắt là một đại điện to lớn, bên trong đại điện có vô số gian hàng. Mỗi gian hàng đều được che bằng kính trong suốt. Bên tay phải của Lục Khiêm có gian hàng triển lãm cá nhân, thất thải quang mang cỡ nắm tay lơ lửng bên trong lưu ly.

“Thất Khiếu Lưu Ly Tâm: “Tâm này cắm vào trong cơ thể, có trí thông minh đọc được suy nghĩ, có thể hóa thành hậu duệ của Thần thú Bạch Trạch.”

Còn có Kim đan trường sinh bất lão, Kim đan này là Kim đan chân chính, sau khi sử dụng, cả người có tính Kim trường sinh bất lão, tuổi thọ kéo dài, cho đến khi toàn thân hóa thành hoàng kim, biến thành một bộ kim nhân mới thôi, đối với tu sĩ sinh mệnh đi đến cuối, không thể nghi ngờ là một loại dụ hoặc. Giá chào bán tương đối cao, thấp nhất là mười miếng Ngọc Tiết, tương đương với một tỷ hai Pháp Tiền.

Đến nơi này, Lục Khiêm mới cảm thấy mình ít tiền, một tỷ cũng có thể mua được ít đồ chơi. Trong lòng Lục Khiêm âm thầm hạ quyết định, trở về nhất định phải để Nữ thụ trưởng thành, ít nhất phải tới quy mô mười tỷ một năm. Như thế mới có thể mua chút đồ chơi nhỏ.

Phương pháp phát tài bằng đổ vẫn thạch này cũng chuyển biến xấu mất đi cùng với việc đoán để quan hệ với Trụ Tuyệt thành, không biết nơi này có thiên thạch không.

Lúc này, phía trước truyền đến một trận xôn xao. Chỉ thấy hư không rủ xuống từng cầu thang ngọc, trên cầu thang, một nam tử mặc áo lam dần dần đi xuống. Cùng lúc đó, nhiệt độ nóng bỏng tràn ngập toàn bộ cung điện.

【VIP】 Thủy Điệt pháp kiếm, Đạo Thảo đồng tử

Một thân ảnh mặc lam bào hoa văn đám mây từ bậc thang trên trời chậm rãi đi tới.

Cộc cộc cộc!

Tiếng bước chân nặng nề, trái tim mọi người không khỏi nhảy lên theo nhịp.

Người trước mặt này mũi cao lam mắt, ngũ quan đoan chính, mái tóc dài màu xanh lam là hỏa diễm không ngừng chập chờn.

"Đây là Hỏa Tử Lam Giác của Chư Thiên Tinh Túc Nam Minh Ly Hỏa tinh, tu vi Nguyên Thần đỉnh phong." Vũ Dân ở một bên giải thích nói.

Bậc thang dưới chân Lam Giác tên là Đăng Tiên Trưởng Giai, chính là đại pháp căn bản của Chư Thiên Tinh Túc nhất mạch. Mỗi lần tu luyện một bước đạp vào một tầng bậc thang, tu hành đến chỗ sâu, có thể dùng sức mạnh của tinh thần ở trung tâm, cảnh giới này còn gọi là Tinh Thần Chi Chủ, gọi tắt là Tinh Chủ. Nếu như nhận được sự thừa nhận của tinh thần, cho phép sử dụng sức mạnh của tinh thần, cảnh giới này gọi là Tinh Thần Chi Tử.

Bảy tinh thần của Chư Thiên Tinh Túc tổng cộng có bảy chủ nhân và bảy người con trai, Lam Giác hiện tại chính là Hoả Tử của Nam Minh Ly Hỏa. Nam Minh Ly Hỏa nặng sát phạt, lực phá hoại cực mạnh, cho nên khoảnh khắc đi ra, tất cả mọi người có loại cảm giác như có gai ở sau lưng.

“Chư vị đạo hữu mạnh khỏe!” Lam Giác chắp tay về phía xung quanh: “Đồ vật đều ở bên trong sảnh triển lãm, ghi giá công khai, nếu có cạnh tranh người trả giá cao hơn sẽ được. Nếu có người muốn thuê quầy hàng, tìm người phục vụ có liên quan.”

Nói xong câu đó, Lam Giác nói chuyện với một số thủ lĩnh của các đại phái khác.

Vạn Bảo hội ngoại trừ bảo vật trân quý, còn có một số sản phẩm mới triển lãm, tương đương với hội chợ. Thông thường một số lượng lớn các đơn đặt hàng sẽ thành giao ở nơi này.

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, vẫn lựa chọn thuê một gian hàng triển lãm cá nhân, bày Nữ thụ thần quả và Hoàng Tuyền đại đan và Mê Hồn canh lên. Ba bảo vật này đều do Âm Cảnh thiên cung độc quyền, nếu có nhu cầu thì doanh số bán ra cũng không tồi.

Đặt một Đạo binh Ngưu Đầu Mã Diện xuống, Lục Khiêm nhìn thấy những viên đá được đặt khắp nơi. Tảng đá có hình thù kỳ quái, có bảo quang bốn phía, có bình thường không có gì lạ, một đám người vây quanh thiên thạch, có vui cười, có tức hổn hển.

“Đạo hữu cũng cảm thấy hứng thú với đồ chơi này?” Vũ Dân cười nói.

Đổ thạch có thể nói là vận động được các tu sĩ cấp cao ưa thích nhất. Các phương pháp đánh bạc thông thường đều là sơ hở trước mặt toàn bộ các tu sĩ cấp cao, ví dụ như khi tung xúc xắc, chỉ cần nghe âm thanh là có thể phán đoán được điểm cụ thể. Ngay cả khi không có âm thanh, cũng có thể phán đoán từ góc độ của lăn xúc xắc và các yếu tố khác nhau. Đây chính là thần thức mạnh mẽ của các tu sĩ cấp cao.

Đổ thạch thay vào đó đã trở thành một phương tiện thích hợp để đánh bạc.

"Đương nhiên." Lục Khiêm cười cười, chợt đi tới. Mi tâm bỗng nhiên xuất hiện con mắt thứ ba, con mắt lần lượt đảo qua, không thèm để ý đến cách nhìn của những người khác chút nào. Lục Khiêm làm như vậy cũng không tính là quá thu hút. Những người khác trên sân đều có thần thông của riêng mình, có thể lấy được đồ tốt cũng coi như có bản lĩnh. Nhưng năng lực của Lục Khiêm khác với bọn họ, của mình chính là dị năng, cũng không phải là pháp thuật, mà hết mọi người đều dùng pháp thuật, rất dễ dàng bị một ít đồ vật quấy nhiễu. Có một số thương gia có lòng dạ hiểm độc thậm chí cố ý làm ra vẻ giả dối để câu cá, có thể nói đổ thạch là quá trình đấu trí đấu dũng giữa thương gia và khách nhân.

Lục Khiêm một hơi mua mười tảng. Tổng cộng bỏ ra ba miếng Tinh Thần Ngọc Tiết, đây là tài sản cuối cùng trên người.

"Tiên trưởng, hiện tại mở thạch sao?" Người phục vụ đi lên hỏi.

"Mở đi." Vũ Dân cũng tò mò vây quanh.

Soạt!

Viên thứ nhất có kích thước bằng đầu người, người phục vụ chém một nhát, thất thải quang mang lưu chuyển, những thứ có kích thước bằng nắm tay lơ lửng trong không khí.

"Chúc mừng tiên trưởng, tổng cộng mười một miếng Tinh Thần Ngọc Tiết! !"

"Ơ! Kiếm lời rồi kiếm lời rồi!" Vũ Dân hưng phấn nói. Ba miếng Ngọc Tiết kiếm lời mười một miếng, có thể nói là lãi rất lớn. Kể cả phía sau cho dù không có gì, cũng là kiếm lời lớn.

Có vẻ như lời tiên đoán của Vũ Dân ứng nghiệm, bảy tảng đá tiếp theo không có gì. Cái này so với những người khác còn kém hơn, người khác chí ít còn ra một món nhỏ hồi một ít máu.

Khối thứ hai đếm ngược từ dưới lên, ngay khi mở ra, một đạo hắc quang bắn ra. Hắc quang rơi trên mặt đất, cuộn thành một quả bóng, giống như một con chạch đen, không có đầu, mà là một cái giác hút mọc đầy răng lớn.

"Chúc mừng đại nhân, đây là Thủy Điệt kiếm!"

Thủy Điệt kiếm tên như ý nghĩa là kiếm có thể hút máu, hút máu bổ sung từ thân pháp bảo, mà lại có tác dụng khắc chế cực mạnh đối với tu sĩ Luyện Thể. Thậm chí sau khi hút đủ tiên huyết có thể biến đổi thành Long Điệt kiếm, thi triển ra, sinh linh trong bán kính ngàn dặm đều sẽ bị cách không hút máu.

Quá vô dụng!

Lục Khiêm thầm nghĩ, không có tác dụng lớn đối với mình, nhưng có thể mang về cho Yêu Nguyệt các nàng dùng.

Cái thứ mười mở ra một cây Lôi Văn Mặc Trúc, đây là vật liệu hàng đầu để luyện chế Kiếm Hoàn, giá trị một miếng. Lục Khiêm bán tại chỗ, chi phí lần này là ba miếng, thu hoạch mười hai miếng, lãi ròng chín miếng. Có thể mua chút đồ vật.

Lục Khiêm bỏ ra sáu miếng mua một Đạo Thảo Đồng Tử.

'Đạo Thảo Đồng Tử: Ghi tên, ngày sinh tháng đẻ, máu đầu tim để vào người rơm, thiết lập pháp đàn, ngày đêm cung cấp nuôi dưỡng, có thể chống đỡ một mạng.' Đây không phải thần công bí tịch gì, mà là pháp bảo bảo mệnh.

Lúc này, trên gian hàng có đơn đặt hàng của Hoàng Tuyền Đại đan. Một người mặc hoàng bào Bát Quái toàn thân giấu ở bên trong hắc vụ.

“Vị đạo hữu này muốn một trăm quả? Cần ta đưa đến đâu?”

“Đưa đến Hắc Phong trại ở Đại Âm sơn!” Người này bỏ xuống một ngàn vạn tiền đặt cọc, biến mất ngay tại chỗ.

Sau đó, lần lượt có những đơn hàng khác, trị giá hai trăm triệu Pháp Tiền.

“Cũng không còn sớm nữa, ta về trước, nếu sản lượng thần quả tăng lên, đều bán cho ta, có bao nhiêu mua bấy nhiêu.” Vũ Dân hào khí đạo, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Hành động lần này của Lục Khiêm làm cho người của Ngọc Kinh sơn hận đến nghiến răng, không ngờ đám người Âm Cảnh thiên cung đã thực sự tốt lên.

“Không được, lát nữa ở bên ngoài chặn giết người này.” Một nam tử trung niên mặc áo bào Bát Quái màu vàng, đầu đội Hỗn Nguyên khăn nói.Người này là đại đồ đệ Uy Linh của đạo nhân đầu hổ Huyền Đàn, đồng thời cũng là chưởng môn đương nhiệm của Thiên Địa Huyền Môn. Nếu không phải Lục Khiêm giết đạo nhân đầu hổ, bọn họ làm gì phải ăn nhờ ở đậu.

Đi với gã đến đây còn có Vân Lôi Đường chủ của Ngọc Kinh sơn, và trưởng lão của Thần Truyền Ngọc Hoàng phái. Ba người đều là Nguyên Thần, ba đánh một không có vấn đề gì lớn.

“Được, nhưng đừng động thủ ở chỗ này.” Vân Lôi Đường chủ mi tâm có đồ án trăng lưỡi liềm nói.

Lúc này, Lục Khiêm cũng nhận phù lục đi lại ở Phù Du tinh trong tay người phục vụ, chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

“Đến rồi, lát nữa ra tay phải nhanh.”

Chỉ cần phù lục bị rách, chặn người bên ngoài Phù Du tinh, ba lĩnh vực Nguyên Thần triển khai toàn bộ, chỉ cần chỉ cần

Pháp Vực nổ tung, như vậy Lục Khiêm cũng đã thua một nửa.

Dưới ánh mắt của ba người, Lục Khiêm nắm phù lục, thân thể hóa thành một đạo bạch quang biến mất.

Ầm!

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến một tiếng vang thật lớn. Mở to mắt, Lục Khiêm phát hiện mình chưa trở lại thế giới trung tâm, mà đang ở trong hư không vô ngần.

"Giết chết!!"

Phù lục khắp trời, Tử Quang lạnh thấu xương, và Thái Âm Nguyệt Quang bao phủ xuống.

"Đồ đần, biết ngay các ngươi muốn ra tay."

Khoé miệng Lục Khiêm lộ ra một nụ cười, trước khi công kích xuống tới biến thành một sợi lông tơ, hóa ra là một phân thân.

"Đáng chết!"

Uy Linh tức giận đến giơ chân, nguy cơ lớn hơn ập tới, bởi vì cách Phù Du tinh quá gần, phù du vô cùng vô tận ập tới như biển.

Mà Lục Khiêm chân chính, sớm đã đi nhờ xe của Xích Diễm Chân Quân rời khỏi. Trở lại lục địa, Lục Khiêm ngựa không dừng vó trở về.

"Đại nhân, tại hạ đã khôi phục pháp chặn do Huyền Lão Hắc Đế để lại như cũ." Đệ Nhất Vô Lượng truyền đến tin tức, pháp trận sửa lại thành công.

【VIP】 Sát Na chi quốc

Pháp trận do Huyền Lão Hắc Đế để lại rốt cục bị Đệ Nhất Vô Lượng phá giải. Lúc này, Lục Khiêm khá do dự. Nơi đó không biết nguy hiểm cỡ nào, mặc dù có thể để phân thân qua đó dò đường, nhưng cũng có khả năng dẫn kẻ địch tới. Đến lúc đó không biết phải chạy đi đâu.

"Cứ xem xét trước rồi nói sau." Lục Khiêm thầm nghĩ.

Soạt!

Đi vào Hoàng Kim điện trong Trường Nhạc cung. Yêu Nguyệt chờ ở bên cạnh, pháp trận ở phía bên phải Thiên điện dẫn đến Ngân Sơn tinh thần.

"Nữ thụ bên kia ra sao rồi?" Lục Khiêm nhìn lướt qua.

"Bao trùm một phần mười tinh thần. Trước mắt có thể mỗi ngày sản xuất ba ngàn quả."

"Ừm, ngươi xây dựng thêm nhiều pháp chặn tinh khí, để nàng hấp thu đầy đủ tinh khí." Bước chân của Lục Khiêm dừng lại, quay đầu nói: "Toàn bộ tinh thần bị che kín thì nói cho ta."

Một tinh thần đều bị một gốc thực vật bao trùm, cảnh tượng này sao mà hùng vĩ.

Người không có phận sự đã bị sơ tán, đại điện trống rỗng, chỉ để lại Đệ Nhất Vô Lượng và pháp trận dưới chân.

"Đại nhân." Nhìn thấy Lục Khiêm, Đệ Nhất Vô Lượng lập tức chào hỏi.

"Tình huống như thế nào?"

“Pháp trận đã sửa chữa xong xuôi, không có chỉ thị của ngài, ta không dám mở pháp trận.”

Đệ Nhất Vô Lượng hơi khẩn trương. Thực ra lão không hiểu vì sao Lục Khiêm nhất định phải cứu bọn người Huyền Lão Hắc Đế trở về. Bây giờ m Cảnh thiên cung cải chế, danh hào Bắc m đại vương cũng được Quỷ Thần và thế giới tán đồng. Rất nhiều thủ lĩnh của Quỷ Thần là Lục Khiêm đề bạt sau này, trước mắt tất cả hoạt động bình thường. Một khi để Huyền Lão Hắc Đế bọn hắn trở về, chắc chắn lại là minh tranh ám đấu, Linh quân trước kia không cam lòng mất đi quyền lực, mà bây giờ cũng không muốn buông tay. Đây là mâu thuẫn rõ ràng, Đệ Nhất Vô Lượng không tin Lục Khiêm không biết rõ. Có thể làm như vậy là do có tính toán của riêng mình.

Như biết được những nghi vấn trong lòng Đệ Nhất Vô Lượng, Lục Khiêm cười cười, nói: “Sau này ngươi sẽ hiểu.”

Vấn đề này không tiện nói nhiều. Hắn muốn hiểu rõ một việc, có phải U Minh Hoàng Tuyền thật sự sẽ phái người đến bắt Động Chân hay không. Coi như muốn bắt, là lấy loại nào hình thức đến bắt. Điểm ấy Lục Khiêm nhất định phải làm rõ, Dù sao sau này tất nhiên mình sẽ trở thành Động Chân mới, đến lúc đó mới chuẩn bị thì không còn kịp rồi.

“Mở pháp trận đi.” Lục Khiêm nhìn thoáng qua đường vân màu đỏ thẫm của pháp trận, đường vân này rất phức tạp, so với pháp trận mình đã từng nhìn thấy thì phức tạp hơn rất nhiều.

“Nơi này ở rất xa, tại hạ đoán ít nhất phải từ hai kinh lý trở lên.” Một kinh lý bằng một vạn triệu dặm, một triệu dặm bằng một vạn tỷ dặm. Hai kinh lý chính là hai mươi ngàn tỷ dặm, đây là số lượng vô cùng khủng bố, bởi vậy có thể thấy được vũ trụ lớn bao nhiêu.

Nguyên Thần chỉ có thể miễn cưỡng đi qua hư không, Động Chân mới có thể đi lại không bị cản trở trong một thế giới. Cái gọi là một giới, chỉ là lấy bán kính trong phạm vi một trăm tỷ dặm xung quanh Đại Hạo tinh. Phạm vi hoạt động cả đời của Động Chân cũng chính là nơi này.

Động Chân tu luyện tới chỗ cao thâm, khắc sâu nắm giữ quy tắc vũ cực, mới có thể bỏ qua khoảng cách ở một mức độ nhất định.

Lục Khiêm không khỏi cảm thán, thế giới này thật sự là lớn đến đáng sợ.

"Mở pháp trận." Lục Khiêm ra lệnh, nói không chừng phía kia là thế giới hoàn toàn mới.

Đệ Nhất Vô Lượng kinh ngạc: "Đại nhân không triệu tập một số người sao?"

"Không cần, nhiều người sẽ gây ra chú ý."

Theo pháp trận mở ra, quang mang chiếu rọi toàn bộ đại điện. Vì để tránh cho ở bên kia gặp phải nguy hiểm, Lục Khiêm đã đặc biệt thử nghiệm nhiều phương pháp khác nhau, đều cảm giác không có gì khác thường, có lẽ là mình nhạy cảm. Nhưng cũng có chút thú vị, thế giới bên kia chậm hơn ở đây cả trăm lần. Nói cách khác bên kia trôi qua một năm, bên này sớm đã trăm năm. Huyền Lão Hắc Đế biến mất mới được vài năm, bọn họ ở bên kia chỉ là mấy tháng.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm trực tiếp nhảy vào, một cỗ cảm giác kinh thiên động địa xẹt qua, trước mắt đột nhiên sáng ngời. Nơi bạn thân đang ở là một đồng cỏ tươi tốt, bầu trời đầy những cây đại thụ. Dòng suối nhỏ bao quanh rừng, chim hót hoa nở. Hoàn cảnh không khác lắm với thế giới trung tâm, tinh khí có thể nồng đậm hơn nơi này một chút. Mặc kệ như thế nào, nơi này cũng không có ác liệt như trong tưởng tượng.

Lục Khiêm buông ra thần thức, liếc nhìn bốn phương.

"Ừm?"

Lục Khiêm chợt phát hiện dưới nước dường như có chút dị thường, dường như có chút dao động không thể giải thích được.

Soạt!

Thân ảnh Lục Khiêm tiến vào trong nước, dòng suối nhỏ nhìn rất nông, dưới đáy lại có ba mươi trượng, phía dưới là một Thủy Tinh cung. Thủy Tinh cung hẳn là đã rất nhiều năm không có sử dụng, xác ngoài hơi mờ mọc đầy cây rong và tro bụi, không nhìn kỹ còn tưởng rằng là một tảng đá lớn. Xung quanh cung điện có một đám Đại Hắc Ngư có răng nanh sắc nhọn. Những quái ngư có thể cắn đứt sắt thép này đương nhiên không có một chút tác dụng nào với Lục Khiêm.

Lục Khiêm tìm thấy cây rong che khuất cửa chính, tiến vào bên trong Thủy Tinh cung. Không gian không lớn, bán kính ba trượng, lực lượng vô danh đẩy tất cả nước ra bên ngoài. Chính giữa có bộ xương khô, bên cạnh đặt các đồ vật linh tinh. Bên cạnh không có đồ tốt gì, nhưng có một thứ hấp dẫn sự chú ý của Lục Khiêm, một cuốn sách nhỏ màu vàng trên tay bộ xương khô.

Lục Khiêm lấy ra lật ra, bút ký viết ngoáy, nhưng vẫn là văn tự thông dụng, trên đó ghi chép một chút du ký và cảm ngộ tu luyện.

Người này tên là Trương Bác, là một tu sĩ Đan Kiếp, theo ghi chép trong sổ, thiên phú của gia hỏa này không tốt lắm, nhưng lại vô cùng cảm thấy hứng thú với cố sự chí quái của các giới, tâm huyết của cả đời này đều ở phía trên này. Trang cuối cùng được viết bằng máu, bút ký lộn xộn, thể hiện sự lo lắng của chủ nhân.

“Ta tìm nhiều năm, có được bí mật của thế giới, lúc này lại có nhiều hơn một điều tuyệt vời, đáng thương điều kỳ diệu này ở bên cạnh mà lại không biết…”

Thế gian có loại hiện tượng kỳ quái, thỉnh thoảng nhìn thấy một số thứ không thể giải thích được, có thứ biến mất trong nháy mắt, có người gọi là hoa mắt, có người cho rằng vừa nhìn thấy quỷ. Không chỉ những người bình thường mới có hiện tượng này, có một số tu sĩ cũng đã có những hiện tượng này.

Trương Bác chăm chú nghiên cứu hiện tượng hoa mắt, đặc biệt đến nhà người có liên quan, phát hiện không có một chút âm khí, nên loại trừ khả năng có Quỷ Thần. Lại tra xét lịch sử văn hiến của một khu vực nào đó, phát hiện trăm ngàn năm qua, rất nhiều người nhìn thấy huyễn tượng kiến trúc vậy mà nhất trí lạ thường, một số là phong cảnh được nhìn từ các góc độ khác.

Căn cứ văn hiến miêu tả, Trương Bác vẽ ra một tòa nhà mái vòm và một nam tử lực lưỡng với làn da màu nâu xám.

Lục Khiêm ngại quá dông dài, trực tiếp lật đến kết luận ở trang cuối cùng. Nhìn thấy kết luận này, Lục Khiêm mở to hai mắt nhìn, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Thế gian lại có việc kỳ lạ như thế, Sát Na chi quốc…”

Căn cứ theo manh mối của Trương Bác, bỏ ra thời gian mấy trăm năm, cuối cùng cũng khám phá ra một chủng tộc kỳ quái, tên là Sát Na chi quốc. Sát Na chi quốc là một nền văn minh thần kỳ, thần kỳ vượt qua lẽ thường, ngay cả nơi này cũng có nhiều người lẫn lộn, lại không bị người phát hiện, chỉ là ngẫu nhiên lộ ra móng vuốt.

“Nền văn minh của Sát Na được sinh ra, phát triển, thịnh vượng, già yếu, diệt vong tổng cộng chưa đầy một tích tắc. Tuổi thọ của quốc dân càng không thể tính được, tuổi thọ ngắn đến mức tu sĩ không thể quan sát được, vì vậy không được coi

là tồn tại. Nhưng Sát Na chi quốc thực sự có tồn tại, có một số Sát Na chi quốc trên toàn thế giới sinh ra và chết đi. Ngay bên cạnh chúng ta, chỉ là suy nghĩ của người thường, những người là tu sĩ, không thể quan sát được."

"Một Sát Na tương đương một phần trăm giây. Đây là thời gian một nền văn minh sinh ra và diệt vong, mà tốc độ phản ứng của nhân loại chỉ bằng một phần mười giây, cho dù là tu sĩ có đầu óc nhanh nhạy may mắn nhìn thấy cũng sẽ không coi trọng. Dù sao sẽ diệt vong trong chớp mắt. Dù là chú ý tới, cũng không phát hiện được, chỉ có thể cho là 'Hoa mắt' .

Lục Khiêm tiếp tục nhìn xuống, chữ viết càng ngày càng lộn xộn.

Trương Bác ghi chép: "Thế giới nhất định có bí mật lớn, Ta lại tìm mấy trăm năm, không ngần ngại phí công tu hành. Hôm nay, sự thật cuối cùng cũng được hé lộ, hoá ra Sát Na chi quốc này, thậm chí toàn bộ nhân gian…"

Phía dưới không có, bút ký hoàn toàn dừng lại.

Lục Khiêm suy đoán có thể đây là nguyên nhân cái chết của Trương Bác, lại đứt đoạn vào thời điểm mấu chốt nhất, loại cảm giác đoạn chương này, thật làm cho người khác khó mà chịu đựng.

【VIP】 Sư tử đầu hươu

Bút ký dừng lại đột ngột làm cho lòng người ngứa. Sát Na chi quốc không thể nghi ngờ là một nền văn minh vô cùng kỳ lạ. Theo mô tả của Trương Bác, quốc dân của Sát Na chi quốc cũng không phải là nhỏ đến mức người ta không thể nhìn thấy, hình thể tương tự như con người, chỉ là thời gian tồn tại quá ngắn, dù sao một nền văn minh sinh ra và diệt vong trong một khoảnh khắc, tuổi thọ của một cá nhân càng không cần phải nói.

"ý nghĩa tồn tại của Sát Na chi quốc là gì? Làm thế nào cảm nhận được bọn họ?" Trong lòng Lục Khiêm toát ra một vấn đề.

Đây cũng là đáp án mà Trương Bác tìm kiếm cả đời. Cuối cùng hắn là phát hiện bí mật gì, mới khiến cho hắn chết ngay tại chỗ.

Người bình thường không nhìn thấy Sát Na chi quốc, chắc hẳn người của Sát Na chi quốc cũng không nhìn thấy người bình thường. Thời gian bọn họ tồn tại quá ngắn, có thể trong suy nghĩ của bọn họ, người bình thường cũng chỉ là những tảng đá ngàn trăm vạn năm bất động. Và tuổi thọ cũng không hỗ trợ bao nhiêu tác động của bọn họ đối với con người.

Tỉ mỉ nghĩ lại còn có rất nhiều lỗ thủng. Thời gian chỉ là người bình thường định nghĩa, Lục Khiêm cảm thấy thời gian rất ngắn, có lẽ đối với bọn họ mà nói lại vô cùng dài dằng dặc.

Cảm giác quyết định thời gian dài hay ngắn?

Lục Khiêm suy đoán suy nghĩ của bọn họ nhất định phải rất nhanh, có lẽ gấp hàng vạn lần người thường.

“Điều gì đằng sau Sát Na chi quốc và phàm nhân?”

Đây là nguyên nhân cái chết của Trương Bác. Lục Khiêm cảm thấy thế giới này càng ngày càng thú vị, không biết rất nghẹt thở.

Bây giờ hòa nhập vào thế giới này trước, sau đó vừa tìm kiếm Huyền Lão Hắc Đế, vừa tìm kiếm những bí ẩn của thế giới này. Lục Khiêm có loại dự cảm, thế giới này rất có thể sẽ mang đến cho mình kinh hỉ.

Nghĩ tới đây, hắn cất hết những thứ lặt vặt, mang theo bút ký của Trương Bác, bay về phía ngoại giới.

Lĩnh vực toàn bộ buông ra, bán kính ngàn dặm thu hết vào trong thần niệm. Rừng rậm rộng mấy ngàn dặm, thần niệm trông không đến cuối cùng.

Rầm rầm rầm!

Xung quanh truyền đến thanh âm huyên náo. Phi điểu tán loạn, bách thú chạy trốn. Xa xa có tiếng gầm rú, mặt đất rung chuyển.

“Ừm?” Hướng về phía chính mình. Chỉ thấy bên cạnh dâng lên hai đạo lang yên, phía sau lang yên là cát vàng ngàn trượng.

Dị thú đầu hươu mình sư tử, thân cao ngàn trượng, mắt to bằng ngôi nhà cuộn cát vàng lên, đuổi theo hai đạo lang yên. Hai đạo lang yên là khí huyết, khí huyết này cực kỳ nóng bỏng, chỉ là dùng thần niệm quan sát, cũng có thể cảm thấy nóng.

“Ngươi dám! !”

Dưới lang yên truyền đến một tiếng quát nũng nịu, Lục Khiêm nhìn theo âm thanh, chỉ thấy dưới lang yên có một nữ tử. Nữ tử dáng vóc cao gầy, hai chân thon dài, áo choàng đen

xám không che được thân hình xinh đẹp của nàng. Nữ tử mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Nam tử bên cạnh có tướng mạo giống nàng đến mấy phần, trông trẻ tuổi hơn một chút.

“Ha ha, Từ Tiêu! ! Mau giao tung tích của Mộng Thiên Ý ra đây, bản tọa tha cho ngươi không chết.” Phía trên đầu hươu là một nam tử chỉ có nửa gương mặt. Khuôn mặt bên trái của Nam tử là hài cốt dữ tợn, khuôn mặt bên phải trông không tệ, hai loại tương phản kết hợp với nhau, càng thêm làm nổi bật sự kinh khủng của người này.

Ầm!

Sư tử đầu hươu nhẹ nhàng giậm chân một cái, đại địa xốc lên, đá văng trúng hai người bay tứ tung. Lúc này, sư tử đầu hươu đã đi tới trước mặt hai người, một móng vuốt hổ khổng lồ rơi xuống.

“Lên!”

Nữ tử cắn chặt răng ngà, hai tay đan thành trảo.

Rống! !

Tính khí sau lưng hóa thành một con Bạch Hổ dữ tợn, hình thể không phân trên dưới với quái vật đầu hươu.

Mặt trời, mặt trăng và các vì sao trên bầu trời bị một loại lực nào đó kéo xuống, rủ xuống tinh quang, hội tụ trên người Bạch Hổ. Không trung náo động trăm dặm, khí huyết thiêu đốt làm không khí nóng bỏng vô cùng, cây cối khô héo cháy đen. Bạch Hổ càng thêm sinh động như thật.

“Lộ Hàng lão đạo, xin nhận cái chết! !”

Một trảo của nữ tử lăng không vồ xuống, Bạch Hổ cũng nhào về phía sư tử đầu hươu.

“Hừ, mới vào Thiên Nhân cũng dám khiêu chiến với ta, Bạch Hổ Phách Sơn này của ngươi còn thiếu chút hỏa hầu, Hư Thiên Ý đích thân đến đây còn tạm được, phế vật!”

Ầm!

Đầu hươu phun ra một đoàn lôi hỏa. Lôi điện vội vã, diễm hỏa bạo liệt. Bạch Hổ nổ tung và tan xác ngay tại chỗ. Sau đó, một miệng máu cắn xuống.

Từ Tiêu ngửi thấy mùi hôi thối, ngũ giác chấn động, nghĩ thầm lần này có thể hỏi thoát khỏi tai kiếp, cùng với nỗi sợ hãi, võ đạo chi tâm vững như bàn thạch lúc này xuất hiện khe hở, thế là vội vàng hô to: “Đại nhân tha mạng, ta nói! !”

“Tỷ tỷ! Không thể!” Khóe mắt Từ Kiệt nứt ra, không ngờ tỷ tỷ lại là kẻ tham sống sợ chết: “Sư phụ có ân tái tạo hai chúng ta, sao tỷ lại…”

“Ừm? Dừng lại!” Lộ Hàng vội vàng ngăn lại: “Tiểu súc sinh dừng lại!”

Đáng tiếc đã quá muộn, bị sư tử đầu hươu nuốt xuống dưới, khí huyết toàn thân của Từ Tiêu hóa thành chất dinh dưỡng tẩm bổ cho quái vật. Lúc này quái vật mới dừng lại.

Đợi Lộ Hàng lấy lại tinh thần, Từ Kiệt sớm đã không thấy tăm hơi.

“Đuổi theo!” Lộ Hàng khẽ ngửi, ngửi thấy khí tức Từ Kiệt lưu lại. Một người một thú đuổi theo.

Lục Khiêm nhìn thấy cả quá trình.

“Thú vị thú vị.” Phương pháp tu hành của hai bên có khác biệt rất lớn với thế giới trung tâm, có điểm giống là phương pháp tu hành bàng môn tả đạo.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lách mình đến vùng lân cận của hai người. Một thân ảnh lấy tốc độ mỗi giây trăm trượng,

mang theo một đường bụi mù mà đến, nhìn thấy cây cối ngay cả tránh cũng không tránh, trực tiếp đụng vào, đại thụ mấy người ôm không hết biến thành mảnh vụn.

Từ Kiệt nhìn thấy phía trước có người, vội vàng quát: "Nhanh! Tránh ra! Tránh xa một chút!"

Lộ Hàng ở phía sau hướng về phía mình, y không muốn làm người vô tội bị thương.

Người trẻ tuổi trước mặt này như bị choáng váng, đừng bất động. Từ Kiệt không đành lòng làm người vô tội bị thương, chợt cắn răng một cái, chuyển sang hướng khác.

Sau khi trì hoãn như vậy, đối phương đã đuổi kịp. Từ Kiệt bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn về phía Lục Khiêm cách đó không xa, nói: "Tự cầu nhiều phúc đi, ta cũng không giúp được ngươi."

"Không có việc gì." Vẻ mặt Lục Khiêm kiểu xin cứ tự nhiên, cũng không đi, mà ở lại chỗ cũ xem kịch.

"Ngươi…" Từ Kiệt cũng không còn gì để nói, người này không sợ chết sao? Hay là thật sự không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề?

"Nói hay không?" Lộ Hàng vênh vang đắc ý, nhìn thấy Lục Khiêm bên cạnh, lông mày nhíu lại: "Ngươi đây là giúp đỡ? Ngươi ỷ vào chính là cái này? Cũng tốt, cắt đứt suy nghĩ của ngươi trước. Đầu hươu!"

Sư tử đầu hươu nâng sư chưởng lên, hung hăng vỗ xuống. Trực tiếp muốn đánh Lục Khiêm thành thịt muối, gia hỏa Lục Khiêm này không có bao nhiêu khí huyết, ngay cả giá trị lương thực cũng không có.

"Ngươi rất cao?"

Lục Khiêm ngoài cười nhưng trong không cười, thần sắc trở nên dáng vẻ trang nghiêm, cất cao vạn trượng. Giống như một người trưởng thành nhìn xuống một đứa bé. Lục Khiêm cúi nửa người dưới, một đôi mắt vàng xích lại gần nhìn sư tử đầu hươu.

"Ngươi rất cao?" Hỏi lại một lần nữa.

Ầm!

Khói trắng tràn ngập. Sư tử đầu hươu biến mất không thấy gì nữa, nam tử nửa mặt rơi xuống.

Ầm!

Trên không trung rơi xuống đất, tạo thành hai cái hố to trên mặt đất.

"Đại nhân thần công cái thế, tiểu nhân phục, tiểu nhân phục!"

Cộp cộp cộp!

Nửa bên mặt của Lộ Hàng nở nụ cười nịnh nọt, đầu cũng đập ra máu, dáng vẻ sợ mất mật.

Lục Khiêm thu hồi thần thông, đi đến trước mặt Lộ Hàng. Lộ Hàng cúi đầu xuống, không dám nói tiếp nữa, trong lòng âm thầm tính toán, trước tiên tỏ ra yếu đuối, sau đó tìm cơ hội ăn hắn.

"Chết không hối cải."

Dưới ánh mắt kinh hãi của Lộ Hàng, hư không xuất hiện vòng xoáy, hút lão vào Phong Đô Sơn.

"Mạc Sầu, lát nữa đọc ký ức của người này."

Làm xong những việc này, Lục Khiêm mới có thời gian nhìn về phía Từ Kiệt đã nhìn đến ngây người.

【VIP】 Thiên Nhân võ đạo

“Bái kiến tiền bối, đa tạ tiền bối đã giúp đỡ.” Từ Kiệt khách khí nói, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn mình không có trêu chọc vị mãnh nhân này.

“Bản tọa vừa mới xuất quan, nói về thế cục của nơi này một chút cho ta.” Lục Khiêm nói: “”Nói những thay đổi lớn lao trong hai ngàn năm qua.”

“Vâng.” Con ngươi Từ Kiệt co rụt lại, trong lòng kinh ngạc đến cực điểm, không ngờ tiền bối này lại sống hơn hai ngàn năm, đây là cao thủ cỡ nào.

Sau đó nói chi tiết. Nơi này tên là Thái Thuấn tinh. Thái Thuấn tinh nhỏ hơn rất nhiều so với Đại Hạo tinh, toàn bộ thế giới chỉ có một lục địa lớn siêu cấp, gọi là Thần Châu, bên ngoài lục địa Thần Châu là hải dương vô tận.

Trên lục địa tổng cộng có mười vương triều vạn năm, một số tiểu quốc phụ thuộc. Vương triều do tu sĩ nắm giữ bảo vệ, mười quốc gia có mười loại phương thức tu hành chủ lưu khác nhau. Từ Kiệt ở Vũ quốc, nằm ở phía đông nam của Thần Châu. Diện tích lãnh thổ bao la, tung hoành mười mấy vạn dặm, nhân khẩu cao tới bốn tỷ.

Tám mươi tám châu của Vũ triều đều có cường giả cấp Võ Thánh trấn thủ, ở Trung Kinh càng có thập đại võ giả cấp Thiên Nhân và Bách Khiếu Thiên Nhân tọa trấn.

“Thiên Nhân là cái gì? Chính là loại người tu hành khí huyết như các ngươi sao?” Lục Khiêm hỏi.

“Ặc…” Vấn đề này khiến Từ Kiệt dừng lại, nhưng vẫn kiên nhẫn giải đáp: “Vũ triều tu luyện nhân thể khí huyết, cảnh giới chia thành võ sư nhất giai đến tam giai, Tiên Thiên võ sư, Tiên Thiên tông sư, Võ Thánh, Thiên Nhân. Tự luyện da đến cốt tủy, nếu như huyết dịch đều luyện một lần, đạt tới cảnh giới ‘Khí huyết như lang yên’ vạn tà bất xâm chính là Võ Thánh. Tại hạ hiện tại chính là Võ Thánh.”

Dứt lời, Từ Kiệt bước ra một bước, khí huyết sôi trào.

Ầm!

Đấm ra một quyền thổi ra năng lượng trắng xóa, đại thụ cách đó trăm trượng bị đánh thành cặn bã. Để lại một khe rãnh dài trăm trượng rộng ba thước.

“Không tệ.” Lục Khiêm khen ngợi. Sức mạnh khi cận chiến cực kỳ bá đạo, pháp thuật Kiếm Hoàn bình thường rất dễ bị khí huyết tách ra, bên trong ngàn trượng, chiến lực của người này tương đương với Đạo Cơ.

Xem ra Võ Thánh tương đương với Đạo Cơ. Thiên Nhân chắc là Đan Kiếp. Bách Khiếu Thiên Nhân lại là cái gì? Chẳng lẽ là tu sĩ Nguyên Thần?

Căn cứ theo Từ Kiệt nói, Bách Khiếu Thiên Nhân là cao nhân có ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyệt toàn thân đã đả thông, tuổi thọ ngàn năm, tu thành nhục thân thần thông, phi thiên độn địa. Sư phụ chính là thuộc về cảnh giới này.”

“Mới một ngàn tuổi? Ngươi tu hành bao nhiêu năm?”

“Hơn ba mươi năm rồi, tại hạ bất tài, được vinh dự là thiên tài trăm năm khó gặp của Vũ triều, tỷ tỷ của ta là thiên tài năm trăm năm khó gặp, đáng tiếc…”

Nói tới tỷ tỷ, vẻ mặt Từ Kiệt ảm đạm, nếu gặp được tiền bối sớm một chút thì tốt rồi.

“Bách Khiếu Thiên Nhân có thể vượt qua hư không không?”

Vượt qua hư không là tiêu chí của Nguyên Thần cấp bậc cao nhân.

“Không thể, sau khi Bách Khiếu Thiên Nhân cảm ngộ Thiên Tâm mới có thể vượt qua hư không, phi thăng thượng giới; đáng tiếc trong lịch sử những cao nhân này sau khi phi thăng rốt cuộc không có xuống dưới, không ai từng thấy phong thái của những người này.”

Xem ra Bách Khiếu Thiên Nhân tối đa cũng chỉ có cấp độ Lôi Kiếp, các quốc gia khác có tên gọi khác nhau cho cảnh giới của các cường giả, nhưng cũng gần giống cấp bậc này.

Đây cũng quá gà rồi?

Cường giả cấp trấn quốc trên toàn bộ thế giới cũng chỉ có hơn mười vị, cao thủ hàng đầu chỉ có mười Lôi Kiếp? Thế giới lớn như thế và tinh khí nồng đậm như vậy, chỉ ra đời những người này, Lục Khiêm dùng một cái tay cũng có thể đại sát bốn phương. Nhưng trực giác nói cho hắn biết có thể không đơn giản như vậy. Sự tồn tại của Sát Na chi quốc, và phi thăng hư không thần bí đều là những câu đố rõ ràng. Lục Khiêm hiện tại rất muốn bay lên trời để điều tra, nhưng khả năng cao sẽ gặp phải nguy hiểm. Nơi Huyền Lão Hắc Đế phải trấn thủ, tuyệt đối không phải là một nơi bình thường. Vẫn là trước xâm nhập điều tra một phen, nhìn xem có thể tìm được đầu mối gì hay không.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nhìn về phía Từ Kiệt, nói: “Mang ta quay về Vũ triều, rất lâu không quay về nhân gian, không biết nhân gian như thế nào rồi.”

“Rất sẵn lòng.”Từ Kiệt đang lo làm sao trở lại Vũ triều.

Lục Khiêm vẫy tay gọi một mảnh mây đen lại, hai người đạp vào đám mây, biến mất ngay tại chỗ.

Trên đường, Lục Khiêm đại khái biết rõ thế cục của thế giới này. Vương triều mạnh nhất của thế giới này tên là Càn, phương thức tu hành chủ yếu của Càn quốc tương tự như của Lục Khiêm. Chẳng qua phương thức tu hành của bọn họ là vứt bỏ nhục thân, không tu nhục thân, sau ba lần Thiên Kiếp lột bỏ hình thể, hóa thân thành Nguyên Thần thuần dương, phi thăng thượng giới.

Vũ triều thuộc loại áp chót, đầu tiên là tuổi thọ của cường giả quá ngắn, Võ Thánh mới sống được hai trăm năm, Thiên Nhân cũng chỉ có năm trăm năm. Nếu không phải ngưỡng cửa thấp, cùng với căn cơ tu luyện rộng rãi, nhân tài không tuyệt tự, chỉ sợ Vũ triều đã sớm diệt vong.

Nhung quốc bên cạnh là kẻ địch không chết không thôi với bọn họ. Người Nhung quốc sống chung với thú dữ, phương thức tu hành là dung nhập dã thú vào nội tạng cơ thể của mình, bọn họ cần rất nhiều khí huyết, người tập võ chính là lương thực hoàn hảo của bọn họ. Lần này tin tức Hư Thiên Ý bí mật đột phá bị bọn họ biết rõ, đám người bị mai phục đánh một trận liền thành dạng này. Ở trong đó nhất định có nội ứng.

Những lời này của Từ Kiệt kết hợp với ký ức mà Mạc Sầu đọc được của Lộ Hàng, về cơ bản có thể tương ứng tám chín phần mười. Lục Khiêm cũng buông lỏng cảnh giác với Từ Kiệt. Chỉ cần gia hỏa này nói dối một chút, Lục Khiêm sẽ giết hắn ngay tại chỗ.

Cách đó không xa, xuất hiện một tòa hùng thành không có tường thành. Bên trong hùng thành còn có một tòa nội thành, bên trong mới là cốt lõi của Vũ quốc.

Hai người lần lượt rơi xuống, lúc này Từ Kiệt thả ra một tín hiệu, một cỗ xe màu đỏ tươi lao vùn vụt tới.

“Bái kiến Tiên Trấn Hầu!”

Một lão đầu mặc áo bào đỏ từ trên xe ngựa đi xuống, lão đầu xuống dưới lập tức nửa quỳ, bất ngờ nhìn thấy Lục Khiêm bên cạnh, nhưng cũng không có mở miệng đặt câu hỏi.

“Lâm tổng quản, dẫn ta đi gặp Hoàng Đế sư thúc, có chuyện quan trọng! !” Từ Kiệt và Lục Khiêm lên xe ngựa, xe ngựa điên cuồng lao vào trong thành.

Cung đình Đại Vũ. Buổi trầu sáng đã sớm giải tán, cửa lớn của Quang Minh điện đóng chặt, bên trong mờ mịt. Một lão giả với mái tóc trắng và áo bào vàng ngồi trên chiếc ghế rồng. Lão giả hai mắt đục ngầu, trên mặt mọc đầy đốm đen, toàn thân trên dưới lộ ra một cỗ tử khí nồng đậm. Người này là Đại Vũ Nguyên Đế Hư Thiên Dực, Nguyên Đế chấp chính sáu mươi năm, sóng êm biển lặng, quốc thái dân an, tuy không có võ công hiển hách cả đời nhưng cũng là quân chủ thủ thành rất có tư cách.

Khụ khụ khụ!

Lão giả che miệng ho khan kịch liệt, lòng bàn tay xuất hiện một vết đỏ bừng.

“Cầm đan dược tới.”

“Đêm đã dần dần sâu, bệ hạ chú ý long thể.” Lão thái giám bên cạnh cẩn thận nhắc nhở. Vị hoàng đế cai trị sáu mươi năm này cũng đã gần đến giai đoạn cuối đời. Các quan đại thần cũng bắt đầu nhao nhao đặt cược.

“Bớt nói nhảm.” Nguyên Đế quát.

Thái giám bất đắc dĩ mở một cái bình nhỏ, đổ ra một viên đan dược vàng óng ánh.

Hoàng Đế nuốt vào, sắc mặt mới tốt hơn một chút.

“Báo! Tiên Trấn Hầu trở về.” Người hầu ngoài cửa đến báo.

“Ừm? Làm sao vẫn còn sống?” Nguyên Đế nghi hoặc nhìn về phía hư không: “Tình huống bên phía Thiên Ý như thế nào?”

Soạt!

Hư không xuất hiện một thân ảnh. Mặt người giấu ở trong bóng tối, phần da lộ ra xăm nhiều đồ án động vật khác nhau. Đây là tiêu chí của tu sĩ Nhung quốc.

“Có thể là thủ hạ sơ sẩy, bệ hạ yên tâm, Hư Thiên Ý không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ngươi, còn có ba khắc đồng hồ, nàng luyện thành một hạt tiên đan, đến lúc đó bệ hạ ăn vào, là có thể trường sinh bất lão.”

Nói đến trường sinh bất lão, trong mắt Nguyên Đế lóe lên một tia khát vọng, sắc mặt ửng hồng: “Trẫm muốn đích thân giám sát! Lát nữa ngươi giết Từ Kiệt, nhất định không được rò rỉ tin tức.”

Nội ứng là Từ Kiệt tìm kiếm bấy lâu nay hóa ra lại chính là Hoàng đế đương triều.

【VIP】 Bạch Hổ sát sinh

Từ Kiệt không bao giờ có thể ngờ rằng người tiết lộ hành tung của bọn họ và liên hệ với nước địch lại chính là Nguyên Đế.

Dưới sự dẫn dắt của lão thái giám, Nguyên Đế đi vào khu cấm địa phía sau hoàng cung. Khu cấm địa không có thực vật, chỉ có một cung điện lẻ loi trơ trọi đứng sừng sững.

Một nhóm người đi vào cung điện. Từng dãy hàng rào sắt cách cửa chừng ba trượng. Bên trong hàng rào là liệt hỏa hừng hực, đốt cháy một nữ tử mặc thường phục. Nữ tử có làn da trắng nõn, lộ ra huỳnh quang nhàn nhạt, giống như bạch ngọc, một đôi mi thanh tú rất có anh khí, khí chất bỗng trở nên hiên ngang. Khí huyết đỏ thẫm quanh quẩn bên ngoài cơ thể ba tấc, ngăn cản hỏa diễm thiêu đốt.

“Thiên Dực, không ngờ lại là ngươi.”

Người này chính là cường giả trấn quốc Hư Thiên Ý của Vũ Quốc, làm cho người ta không ngờ tới là, Hư Thiên Ý là một nữ tử.

“Tỷ tỷ, đệ đệ già rồi.” Nguyên Đế lại ho khan kịch liệt, ánh mắt lão trống rỗng, nhìn về phía hư không, phảng phất xuyên qua thời gian. Thời đại hưng thịnh này có tám phần của Hư Thiên Ý. Hư Thiên Ý là thiên tài chưa từng thấy trong ngàn năm của Vũ triều. Hai mươi tuổi bước vào cảnh giới Võ Thánh, năm mươi tuổi đạt được Thiên Nhân chân thân hoàn mỹ, tám mươi tuổi là Bách Khiếu Thiên Nhân. Có thể nói là kinh tài diễm diễm, trấn áp một nước. đáng tiếc lại là nữ tử, không thể kế thừa hoàng vị. Hai người là con thứ, thủy hỏa bất

dung với Hoàng tử của dòng chính, dưới sự ủng hộ của Hư Thiên Ý, Hư Thiên Dực thành công leo lên ngôi Hoàng Đế. Có Hư Thiên Ý phía sau tự xưng, Nguyên Đế quyết đoán cải cách, tệ nạn kéo dài bấy lâu nay, chỉ dùng thời gian tám năm, đã khiến cho quốc thái dân an, quan hệ với các nước xung quanh được sửa chữa rất nhiều. Cho dù đắc tội với các nhóm lợi ích đứng sau thì cũng có tỷ tỷ ở sau lưng chống đỡ.

Đáng tiếc năm tháng không tha người, Nguyên Đế muốn sống lâu hơn một chút.

Hư Thiên Ý nhìn thấy người sau lưng Nguyên Đế, đôi mi thanh tú cau lại: "Ngươi cấu kết với Nhung quốc? Chuyện nhục nước mất chủ quyền, quên nguồn quên gốc như vậy ngươi cũng làm được? Thiên Dực, ngươi thật làm cho ta lau mắt mà nhìn."

Nguyên Đế không nói gì, lão tự có suy tính, trong những năm đầu tiên, không thể nghi ngờ đạt được Giá Y bí pháp, có thể biến đạo hạnh của người khác thành của mình. Làm như vậy chỉ là vì thuận tiện hạ bệ Hư Thiên Ý, tất cả những thứ này sẽ được lấy lại trong tương lai. Vẫn còn rất nhiều bản thiết kế lớn trong lòng lão, sẽ sử dụng thời gian tiếp theo để đặt nền móng vững chắc cho Vũ Quốc cường thịnh. Hành động lần này tuyệt đối không vì tư tâm, chỉ là người ngoài không hiểu thôi.

Hỏa diễm cháy hừng hực, khí huyết bên ngoài cơ thể càng lúc càng mờ nhạt mỏng manh, sắc mặt Hư Thiên Ý trắng như giấy vàng.

"Bệ hạ, nhiệt lượng là đủ, nhiều nhất ba khắc, sắp luyện Huyết Thành đan." Người Nhung quốc cả người đầy hình xăm nói, trong mắt người này lóe lên quang trạch không thể hiểu được.

Nguyên Đế gật gật đầu, bộ dạng vẫn già nua hoa mắt ù tai, nhưng trong lòng thì đang cười lạnh. Thật sự coi mình luyện đan chỉ là vì trường sinh hay sao? Không có Hư Thiên Ý, dù là có thể sống một vạn năm, cuối cùng cũng trở thành tù nhân. Ngoại trừ mình, không ai biết rõ lão là vì cướp đoạt đạo hạnh.

"Bệ hạ, Từ Kiệt đến, đồng hành còn có một người xa lạ."

"Người xa lạ? Không sao, lát nữa giết hết."

Người thành đại sự không tiếc tiểu tiết, không thể có lòng dạ đàn bà. Mười Thiên Nhân ở Kinh Đô có chín người đã đầu quân về phía mình, còn lại một Từ Tiêu cũng đã chết, chỉ còn lại một mình Từ Kiệt.

Nguyên Đế mang theo thái giám đi tới đại điện. Hai người Lục Khiêm tiến vào đại điện chờ. Từ Kiệt còn đang chỉnh lý tìm từ, y nghĩ ra một kế sách tuyệt diệu, có thể dụ nội ứng trong nước ra.

"Hoàng Đế sư thúc này của ngươi có chút bí mật đấy."

Còn Lục Khiêm thì liếc mắt nhìn xung quanh, nói ra một câu khiến Từ Kiệt không ngờ tới.

Rất nhanh, một trận tiếng bước chân truyền đến. Một lão giả mặc Long bào xuất hiện trong đại điện.

"Sư thúc!" Từ Kiệt nửa quỳ hành lễ.

"Ừm, nơi này không có người ngoài, qua đây bẩm báo." Nguyên Đế ôn hòa cười một tiếng.

Từ Kiệt không nghi ngờ có lừa gạt, trực tiếp tiến lên. Lúc cách Hoàng Đế mười lăm trượng.

Ông! !

Phù văn dưới chân hai người sáng lên, quang mang như trường xà hội tụ thành xiềng xích, khóa hai chân hai người lại.

Cùng lúc đó, mưa tên đầy trời bắn ra từ chỗ tối tăm. Mũi tên toàn thân huyết hồng, bên trên có vô số vân tay. Đây là Xích Huyết thép, chuyên khắc chế khí huyết của võ giả.

"Sư thúc! Ngươi!" Từ Kiệt mở to hai mắt nhìn, không dám tin.

"Khặc khặc!! Trả mạng cho sư đệ Lộ Hàng của ta!"

Bóng ma truyền đến âm thanh tê tê, Cự Xà vảy đen mắt đỏ trườn ra, cái đuôi của Cự Xà được nối với cánh tay của một tên có hình xăm.

Nguyên Đế nắm chắc thắng lợi trong tay, đây là tình thế chắc chắn phải chết, cho dù là Thiên Nhân tới cũng trốn không thoát.

Nam tử xa lạ ở bên cạnh trông không có gì nổi bật, chắc hẳn không có chỗ lợi hại gì.

Đang nghĩ ngợi, một giây sau trực tiếp bị vả mặt. Chỉ thấy Lục Khiêm bước ra một bước, mũi tên vững vàng dừng lại.

Bạch!

Mũi tên bay ngược trở lại, chỗ tối vang lên từng tiếng kêu rên, sau đó là thi thể ngã xuống đất. Cự Xà bị một sức mạnh khổng lồ thần bí ép thành thịt muối.

"Cường giả cấp Phản Tổ!" Người Nhung quốc kinh hãi nói.

"Tới sau núi! Nhanh đi về phía sau núi, Ta có biện pháp!" Nguyên Đế thất kinh.

Người Nhung quốc sau đó hóa thành một con quái vật có đôi cánh đại bàng và thân hổ, nắm lấy Nguyên Đế bay về phía cấm địa phía sau núi.

Cái gọi là cường giả cấp Phản Tổ chính là cường giả mà tất cả các cơ quan trong cơ thể đều Yêu hoá, mỗi cơ quan đều có thể chiến đấu độc lập, tương đương với Thiên Nhân đỉnh phong, chỉ kém một chút so với Bách Khiếu.

"Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy…" Từ Kiệt tự lẩm bẩm, không dám tin vào hai mắt của mình, Hoàng Đế cầu kết với ngoại địch, vậy mà lại phản bội mình.

"Đừng nói nhảm, đuổi theo trước."

Pháp lực màu vàng lấy bản thân làm trung tâm phát tán, bao trùm bán kính ngàn dặm, Lục Khiêm bắt lấy bả vai Từ Kiệt, trực tiếp biến mất.

Đại điện trong cấm địa. Bọn người Nguyên Đế trốn vào đại điện.

"Còn có cơ hội!" Hai mắt Nguyên Đế đỏ thẫm, chỉ cần ăn tiên đan vào sẽ có cơ hội lật ngược thế cờ. Từ Kiệt đáng chết, không biết tìm được cao nhân ở chỗ nào.

Một nhóm người tiến vào đại điện, cảnh tượng trước mắt làm bọn hắn ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy người thần bí vừa rồi kia đã sớm ở trong đại điện với Từ Kiệt, bên cạnh còn có một nữ tử. Khuôn mặt bình thường của nữ tử hướng lên trời, mái tóc dài được buộc lại bằng một sợi dây màu đỏ, tùy ý xoã tung ở sau lưng, một đôi mắt có thần.

"Tỷ tỷ…"

Nàng chính là Hư Thiên Ý. Hư Thiên Ý nhắm hai mắt. Hôm nay, lấy Tuệ Kiếm chặt đứt hồng trần!

Ầm!

Toàn bộ đại điện bị một lực lượng nổ lên trời. Lấy nàng làm trung tâm, đại địa trong bán kính mười dặm vỡ ra những khe rãnh rất sâu, khí huyết nhuộm đỏ nửa bên bầu trời. Khí

huyết bốc hơi, thậm chí khiến cho thổ nhưỡng bị đốt thành một chất giống như lưu ly màu đỏ thẫm.

"A!"

Hoàng Đế, thái giám, người hầu hóa thành tro tàn giữa tiếng kêu gào thê thảm. Chỉ còn lại người Nhung quốc lảo đảo đào tẩu, chỉ trong giây lát đã biến mất bên ngoài trăm dặm.

Mặt Hư Thiên Ý vô cảm, bước ra một bước. Lập tức, Lục Khiêm cảm thấy một nắm đấm cực kỳ hủy diệt.

Giết chóc!

Giết người! Sát thần! Sát tiên! Giết hết vạn vật!

Hư không ngưng tụ ra một con Bạch Hổ ngàn trượng!

Rống!

Bạch Hổ nhìn trời thét dài, sóng âm xuyên thấu trăm dặm.

Bạch Hổ Sát Sinh Kinh –- Bạch Hổ Khiếu Thiên!

Người Nhung quốc nổ thành huyết vụ đầy trời, trời đổ mưa to.

Lục Khiêm nhìn ra một chút ô cửa. Đây không phải pháp thuật, cũng không phải pháp lực. Khí huyết của cơ thể con người cũng không khoa trương như vậy. Đây là một thứ cùng loại với kiếm ý, hẳn là tinh thần võ đạo mà Từ Kiệt nói tới, hoặc là quyền ý. Quyền ý này nên gọi là Bạch Hổ sát sinh?

"Đa tạ đạo hữu tương trợ!"

Gọn gàng giải quyết hết một đoàn người, Hư Thiên Ý ôm quyền thăm hỏi.

"Việc nhỏ thôi." Lục Khiêm không có vấn đề nói. Đúng là việc nhỏ, đừng nhìn vừa rồi người kia chạy xa, hắn chỉ cần dùng lĩnh vực là có thể nhẹ nhàng đè chết đối phương cách ngàn dặm.

【VIP】 Quy Khư cốc

“Xin hỏi tên của đạo hữu?”

Thần sắc Hư Thiên Ý thận trọng rất nhiều, mặc dù Lục Khiêm nhìn từ bề ngoài giống như là phàm nhân. Nhưng trực giác của võ giả nói cho nàng, người trước mắt này vô cùng không dễ chọc, Bạch Hổ sát sinh quyền ý vẫn luôn đang cảnh báo. Người này đến cùng là ai? Thế giới này từ khi nào xuất hiện một cao nhân như thế?

“Họ Lục, tên Khiêm.” Lục Khiêm vốn định sử dụng tên giả, cuối cùng ngẫm lại bỏ đi. Thế giới này cũng không có ai quen biết mình, cần gì vẽ vời thêm chuyện.

“Lục Khiêm đạo hữu.” Hư Thiên Ý nhìn Từ Kiệt một chút, nói: “Tình huống của ta chắc hẳn đạo hữu đều đã hiểu rõ, nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta đến Dưỡng Tâm điện.”

Hư Thiên Ý phân phó Từ Kiệt dẫn đường, mà mình thì biến mất ngay tại chỗ.

Hai người tới Dưỡng Tâm điện. Chỉ chốc lát, Hư Thiên Ý mặc thường phục đi ra. Thường phục của Hoàng thất còn hoa lệ hơn so với hoa phục nhà bình thường, tóc đen vén lên thật cao, cái cổ thon dài trắng như tuyết, chỗ ngực có tơ vàng thêu thành hình Long Phượng trình tường.

Từ Kiệt nói toàn bộ chân tướng sự việc ra. Hư Thiên Ý hơi tiếc hận, Từ Tiêu cũng là gieo gió gặt bão, không ngờ lại là thứ tham sống sợ chết.

“Bách Khiếu Thiên Nhân là loại cảnh giới nào?” Lục Khiêm cảm thấy rất có hứng thú với loại phương pháp vận

chuyển khí huyết này. Ngưỡng của phương pháp này cực kỳ thấp, uy lực cũng không tệ, vừa rồi Hư Thiên Ý dùng quyền ý giết người cách trăm dặm, chiến lực không thua gì tu sĩ Lôi Kiếp. Đương nhiên, đối mặt với tu sĩ Lôi Kiếp chân chính, bọn họ rất có thể vẫn thua, dù sao không có tính đa dạng pháp thuật như tu sĩ.

"Bách Khiếu đều thông, có thể phi thiên độn địa, đồng thời sinh ra nhục thân thần thông, đã là Bách Khiếu Thiên Nhân."

Chiêu vừa rồi kia là tinh thần quyền ý và huyết khí kết hợp hình thành nhục thân thần thông, gọi là Bạch Hổ Thất Kích. Bạch Hổ Khiếu Thiên không phải chiêu thức mạnh nhất, mạnh nhất tên là Bạch Hổ Xạ Tức, có thể trực tiếp công kích có thể trực tiếp đánh trên trời.

"Lần đầu gặp mặt, không đáng kể gì." Tay phải Lục Khiêm biến đổi, lòng bàn tay xuất hiện một Nữ thụ thần quả.

"Ừm?" Hư Thiên Ý hơi kinh ngạc: "Đạo hữu khách sáo quá."

Lập tức nhận lấy đồ vật, đặt ở trong tay tinh tế quan sát. Thứ này đối với tu sĩ tu luyện khí huyết có trợ giúp rất lớn, đối với nàng cũng có một tia tác dụng.

"Trên tay đạo hữu có bao nhiêu? Ta sẽ thương lượng mua."

"Còn có ba ngàn quả." Lục Khiêm thay đổi lời nói: "Nhưng ta muốn dùng thứ này đổi lấy Bạch Hổ Sát Sinh Kinh."

"Ta không nhìn ra được tu vi của đạo hữu sâu cạn bao nhiêu, nhưng cũng không thấp, tại sao lại có hứng thú với loại tiểu đạo này."

Hư Thiên Ý vẫn có một chút hiểu biết về võ đạo. Võ đạo am hiểu cận chiến, đối với pháp thuật tầm xa không có bao

nhiêu biện pháp, nếu đối phương đánh nhau với mình, e rằng chỉ cần ở khoảng cách xa, mình không có cách nào để bắt hắn.

"Cảm thấy hứng thú."

Hư Thiên Ý cũng rất dứt khoát, ngón tay ngọc điểm vào lòng bàn tay Lục Khiêm. Lòng bàn tay truyền đến một cỗ ý lạnh, nhiệt độ cơ thể của đối phương cũng có chút lạnh. Rất nhanh, một dòng thông tin xuất hiện trong đầu. Đây là phương pháp tu luyện của võ giả. Võ giả chi đạo, trước luyện da, sau đó luyện gân, luyện cốt… Tu luyện khí huyết tới đỉnh phong từng bước một, đồng thời lĩnh ngộ tinh thần võ đạo. Khác với tu sĩ Luyện Thể, võ giả chuyên luyện nhục thân, từng bước khai thác tiềm năng của mình. Võ Thánh đã là đỉnh cao của cơ thể con người, cơ thể con người cũng có giới hạn, tương đương với cấp bậc Đạo Cơ Võ Thánh chỉ có thể sống hai trăm năm. Mà lại không biết bay, bên trong bán kính ba trăm trượng rất mạnh, vượt qua phạm vi này thì luống cuống. Chỉ có lĩnh ngộ tinh thần võ đạo, cảm ứng được tinh thần Nhật, Nguyệt, Tinh, mượn sức mạnh của thiên địa, tu vi mới có thể càng mạnh.

Bách Khiếu Thiên Nhân càng thêm linh hoạt, phi thiên độn địa không thành vấn đề, nhưng so với tu sĩ có nhiều thủ đoạn hơn, rõ ràng là không đủ.

"Phương pháp này dùng để bồi dưỡng thủ hạ ngược lại là không tệ."

Ngưỡng cửa tu luyện võ đạo thấp, giai đoạn trước chỉ tiêu hao một chút lương thực, chỉ cần giăng lưới đủ lớn, chắc chắn sẽ có thiên tài xuất hiện. Võ đạo ở nơi này vẫn là quá mức ác liệt, hơi một tí là có ngoại địch xâm lược. Nếu như đặt ở Ngân Sơn tinh thần, nói không chừng thật sự có thể tạo ra một thiên đường võ đạo. Đến lúc đó sẽ có bia đỡ đạn liên tục không ngừng, tinh thần cằn cỗi này cũng coi như là có chút tác dụng.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm vô ý thức vận chuyển phương pháp tu hành võ đạo. Sau một khắc, một đạo lang yên đột phá nóc nhà. Khí huyết sôi trào, không khí nóng bức.

"Võ Thánh!" Trong lòng Hư Thiên Ý cực kỳ chấn động, thành tích tu luyện của người này ngoài sức tưởng tượng của mình.

Điều càng đáng sợ hơn còn nằm ở phía sau. Khoảng không xung quanh chấn động kịch liệt, một ý chí uy áp cái thế chậm rãi giáng lâm.

Soạt!

Vai phải của Hư Thiên Ý xuất hiện một hư ảnh Bạch Hổ gào thét, tinh thần võ đạo của nàng cũng bị kích phát ra.

Thiên Nhân!

Chuyện này còn lâu mới kết thúc, chỉ thấy xung quanh cơ thể của Lục Khiêm xuất hiện từng lỗ đen. Lỗ đen điên cuồng thôn phệ tinh khí xung quanh, tính khí đủ loại màu sắc thậm chí tạo thành vòng xoáy.

Lục Khiêm mở hai mắt ra, đối mặt với Hư Thiên Ý.

Bốp!

Hư thất sinh điện!

Cũng không phải hai người có điện, mà là tinh thần võ đạo va chạm, ma sát tạo ra tia lửa điện. Ý chí hư ảo ảnh hưởng tới hiện thực.

"Ngươi… Các hạ là Thiên Nhân cảnh giới Thiên Tâm?" Miệng Hư Thiên Ý khẽ nhếch, đôi mắt đẹp trợn tròn: "Không thể nào, ngươi hẳn là phi thăng mới đúng."

Thiên Nhân lĩnh ngộ Thiên Tâm, tinh thần võ đạo hóa thành thực chất, hình thành lĩnh vực Tinh Thần. Bên trong lĩnh

vực, đánh đâu thắng đó. Một khi đến cảnh giới này, sẽ đột phá hư không phi thăng lên Thiên giới.

"Ta tại sao phải phi thăng?" Lục Khiêm hỏi ngược lại, có thể môi được tin tức quan trọng gì không.

Giờ phút này, Hư Thiên Ý cũng trở nên bình tĩnh lại, ý chí của cao nhân võ đạo, nhạy cảm phát hiện ra có cái gì không đúng.

"Các hạ cũng nhìn ra phi thăng kỳ lạ?"

"Đương nhiên."

Bên ngoài bầu trời chính là hư không vô ngần, bên ngoài chủ tinh phần lớn đều là thiên thạch, dù là có tinh thần, cũng nhỏ hơn nơi này. Sẽ không tồn tại một thuyết pháp thiên địa không dung này, phải phi thăng tới thế giới khác. Nếu thế giới này mạnh như vậy, tại sao Lục Khiêm không bị cưỡng ép phi thăng tới thượng giới.

Hư Thiên Ý mặt ngoài không hề bận tâm, trên khuôn mặt hơi ửng hồng đã sớm bộc lộ ra cảm xúc trong đáy lòng. Người này vậy mà lại là Thiên Tâm sống, có ý nghĩa cái gọi là thiên địa không dung phải phi thăng là âm mưu, phía sau nhất định có âm mưu.

"Ngươi hẳn là áp chế tu vi?"

Hai mắt Lục Khiêm hiện ra kim quang, quét trên dưới Hư Thiên Ý một chút, thấy nàng có chút không được tự nhiên.

"Ừm, ta từ trong cổ tịch phát hiện điểm đáng ngờ, cho nên áp chế cảnh giới không dám đột phá."

Dứt lời, ánh mắt Hư Thiên Ý lấp lóe, nhìn Lục Khiêm: "Tại sao các hạ lại ở lại nhân gian? Hay là cũng không phải là người của thế giới này?"

Nữ tử này thật là thông minh… Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng, không thể đánh giá bằng mắt thường. Nhưng cũng không thể bại lộ lai lịch của mình. Trải qua suy tư, trong lòng có đối sách.

"Nguyên nhân cụ thể ta cũng không biết, nhưng… Có một nơi có thể giải quyết được nghi hoặc của ngươi, mà ta cũng đang tìm kiếm nơi này."

"Nơi nào?"

"Sát Na chi quốc và Hoàng Tuyền nơi hồn về."

Hư Thiên Ý nhíu mày suy tư, không chắc chắn nói: "Cái trước chưa nghe nói qua, Hoàng Tuyền… Thật ra ta từng nghe thấy, Đông Hải Hải Nhãn Quy Khư cốc là nơi tụ tập âm khí trong thiên hạ, kết cục của ngàn vạn Quỷ Thần, người sau khi chết cũng quay về bên kia."

Cái này chỉ là truyền thuyết, nàng cũng không xác định là thật, dù sao cũng chưa từng chết.

【VIP】 Quy Khư cốc(2)

“Quy Khư cốc?” Lục Khiêm nghi hoặc.

Hư Thiên Ý chậm rãi nói, Quy Khư cốc là nơi hội tụ các vùng biển của thế giới, là nơi mọi thứ thuộc về trong truyền thuyết. Nơi đây cũng được ca tụng là cấm địa hạng nhất trên thế giới, không ai có thể sống sót từ bên trong ra. Tương truyền mọi người sau khi chết, hồn phách sẽ tiến vào bên trong. Thế giới này thường xuyên có tu sĩ biến mất một cách thần bí, phần lớn đều là tu sĩ có tuổi thọ sắp hết, nghe nói là sứ giả Địa Phủ bắt bọn họ đi.

“Hắn là nơi này, lập tức mang ta tới.”

Lục Khiêm một khắc cũng không muốn trì hoãn. Hắn mới không muốn lưu lại nơi đây cùng một đám người lục đục với nhau. Mười nước nhìn như rất lớn, Lục Khiêm muốn một mẻ hốt gọn bọn họ, cũng chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng cũng không cần vì vậy mà tự mãn, căn cứ theo miêu tả của Trương Bác, Nhân tộc chỉ là một phần của thế giới này, thậm chí cũng không phải là nhân vật chính. Mà tốc độ thời gian trôi qua ở bên này chậm hơn gấp trăm lần so với bên kia, chờ lâu thêm một ngày, bên kia chính là ba tháng.

“Được, cho ta thời gian nửa khắc.” Hư Thiên Ý cũng là người thẳng thắn, sau đó gọi Từ Kiệt tới, bảo hắn cầm khẩu dụ của mình tuyên bố với bên ngoài thân thể Hoàng đế không tốt, do Thái Tử tạm thời giám quốc.

Thân hình Lục Khiêm loé lên, xuất hiện ở cách xa trăm dặm. Hư Thiên Ý theo sát phía sau, rất nhanh đuổi kịp bước chân của Lục Khiêm. Tinh thần võ đạo liên kết với thiên địa,

phun ra nuốt vào một lượng lớn nguyên khí, cung cấp cho nhục thân phi hành. Đi đến đâu, để lại một dấu vết màu trắng trên bầu trời. Động tĩnh khi bay lên rất lớn, âm thanh xoẹt xoẹt cắt ngang không khí có thể nghe thấy rõ ràng ở cách xa hàng ngàn dặm. Nếu không phải Lục Khiêm ra tay che đậy, chỉ sợ sớm đã bị người phát hiện. Hai người bay ba canh giờ, xuyên qua đại địa, đi vào đại dương vô tận.

"Còn có vạn dặm."

Rất nhanh, hai người đã đến cách mục tiêu không xa. Cách nhau một đoạn xa, có thể nghe thấy rõ ràng bên tai tiếng gầm thét.

Ầm ầm!

Đây là lôi điện. Cách xa ngàn dặm, trên trời có một tầng mây đen dày đặc, mây đen rất dày, che khuất bầu trời và mặt biển phía dưới. Tiếng sấm không dứt, thỉnh thoảng hiện lên một đạo điện quang sáng chói, lôi điện như Trường Long, chiều dài đạt mấy ngàn trượng, có lông mày có mắt, hẳn là Tinh Linh do lôi điện tinh khí tụ hợp mà thành.

Bên dưới cũng có một tiếng gầm thét, Lục Khiêm khởi động Đỗng Sát Thần Nhãn, kim quang xuyên thấu mê vụ, nhìn ra hư thực bên dưới.

Đây là một hố khổng lồ trên biển rộng hàng trăm dặm. Nước biển vô tận từ tứ phía đổ xuống, phát ra âm thanh ầm ầm. Nước biển chảy đến chỗ sâu không biết tên.

Đây là Quy Khư cốc. Quy Khư cốc sở dĩ là cốc, hoàn toàn là do mọi người phán đoán. Mọi người cho rằng phía dưới Hải Nhãn, chắc chắn có một lục địa, nơi này chính là Quy Khư cốc, tổ tiên của ngàn vạn Quỷ Thần.

"Chính là chỗ này, nếu như đạo hữu không nắm chắc, tốt nhất vẫn không nên xuống dưới, nếu không sẽ không ra ngoài

được.”

Sắc mặt Hư Thiên Ý hơi trắng bệch, tinh thần võ đạo mạnh mẽ cảnh cáo, khí huyết trên người không tự chủ được kích phát ra. Cảnh báo này còn mạnh hơn so với khi nhìn thấy Lục Khiêm, nếu như Lục Khiêm là cửu tử nhất sinh, nơi này chính là thập tử vô sinh.

“Không sao, trực tiếp đi vào.” Lục Khiêm cảm ứng được một tia khí tức quen thuộc. Đây là Hoàng Tuyền ma khí, mà lại vô cùng nồng đậm. Nếu như đoán không sai, nơi này hẳn là chỗ của Huyền Lão Hắc Đế, thật sự là có được mà không tốn công sức.

Lý do tại sao những người vào đó biến mất có lẽ là vì họ bị từ chối. Nhưng tốt hơn hết là nên cẩn thận, phía dưới mặc dù không có khí tức của những người khác, nhưng rất khó cam đoan không đụng phải người của Hoàng Tuyền.

“Trực tiếp đi vào sao?” Hư Thiên Ý nghi hoặc.

“Ừm, trực tiếp đi vào.”

Soạt!

Lòng bàn tay Lục Khiêm xuất hiện Phong Đô Sơn, sau đó ném núi này lên không trung. Một lực hút truyền đến, hút cả hai vào trong.

“Đây là…”

Đến môi trường mới, Hư Thiên Ý hiếu kì dò xét bốn phương, nơi này rất lớn, cách đó không xa dãy núi xoay quanh Trường Xà, mỗi một con đều có tu vi Thiên Nhân. Chỉ sợ chỉ riêng cái dãy núi Trường Xà này, cũng có thể diệt đi toàn bộ Vũ quốc. Nghĩ tới đây, Hư Thiên Ý cảm thấy mình trước đây thật sự là ếch ngồi đáy giếng. Không biết ngoại giới còn có thế giới lớn như thế.

Ầm!

Lúc này, Phong Đô Sơn lay động một chút, Hư Thiên Ý không cẩn thận suýt chút ngã sấp xuống.

"Ngồi vững!" Lục Khiêm đỡ lấy bả vai nữ tử. Hẳn là xuyên qua tầng mây, lôi điện đánh vào trên núi gây ra.

Ầm!

Phong Đô Sơn tiến vào Thủy Nhãn, đi xuống một thông đạo vô cùng dài. Rất dài, lại không có vật tham chiếu, hoàn toàn không biết đã trôi qua thời gian bao lâu. Lục Khiêm dứt khoát đến tầng thứ năm nghỉ ngơi.

Đi vào tầng thứ năm, Hư Thiên Ý lần nữa nhìn thấy điểm huyền diệu của Tiên gia, sông Hoàng Tuyền chảy, Nại Hà Kim Kiều cùng với Mạc Sầu và Diễm Trung Tiên tu vi không kém hơn nàng. Sự tự tin của cường giả trấn quốc, vào lúc này không còn tồn tại. Có lẽ chỉ có đột phá Thiên Tâm, mới có thể nói chuyện ngang hàng với Lục Khiêm.

Quy Khư cốc.

Nơi đây có địa hình Hoàng Tuyền liên miên bất tận. Bầu trời tối đen, ma khí đen như mực, âm phong gào thét và quỷ khóc thần gào. Trên mặt đất còn có một con đường không biết từ chỗ nào kéo dài tới Hoàng Tuyền. Một cây cầu vàng nhuốm máu bắc qua hai bờ. Kiểu dáng không khác gì với Nại Hà Kim Kiều của Lục Khiêm, chỉ khác là không có Mạc Sầu trên cầu.

Dưới chân Kim Kiều, một Kim nhân khổng lồ đứng ở đó. Hai bên Kim nhân là một đạo nhân mắt xanh và con ngươi vuông, quái nhân sâu bọ đầy người và bốn người khác.

Đây là Huyền Lão Hắc Đế và tứ đại Linh quân.

Quỷ sai áp giải quỷ thần từ tứ phía bốn phương tám hướng đến, ngẫu nhiên có người chống cự, vẫn chưa nhảy nhót được

bao lâu đã bị đập vào mặt.

Nơi đây không chỉ cai quản Thái Thuấn tinh, đồng thời còn cai quản tinh thần trong bán kính hàng ngàn tỷ dặm, nên khối lượng công việc của mọi người đều khá đáng kể. Nại Hà Kim Kiều tính cả tổng bộHoàng Tuyền, ở nơi đó, Quỷ Thần sẽ bị xử lý, hoặc chiêu an, hoặc tiêu diệt, hoặc tra tấn.

“Haizz, cũng không biết thiên cung ra sao.” Cổ Thương Thiên ở bên cạnh hít một hơi. Bọn họ đã ở đây gần một tháng. Dựa theo tốc độ thời gian trôi qua gấp trăm lần, bên kia cũng sắp mười năm rồi.

“Đáng tiếc Thâu Thiên Hoán Nhật chi pháp thất bại, nếu không nhóm chúng ta làm sao cũng có thể trở về.” Phương Đồng đạo nhân nói. Bọn họ vốn là muốn dùng phân thân thay thế bản thể phục dịch, cũng chưa từng nghĩ vừa mới động thủ đã bị phát hiện, quy tắc ở nơi này không cho phép bọn họ lấy hình thức phân thân để ra ngoài. Quy tắc có thể nói là khắc nghiệt đến cực điểm.

“Bên kia hẳn là không gạt được.” Đông Đẩu Quân lo lắng nói. Một khi việc bọn họ rơi vào nơi này bị truyền đi, những ác lang kia sẽ nhào lên trước tiên, hạ gục và ăn thịt m Cảnh thiên cung.

“Ta tin tưởng Lục Khiêm.” Cổ Thương Thiên nói.

“Không có cao thủ tọa trấn, một Lôi Kiếp nho nhỏ làm sao có thể ngăn cản rất nhiều Động Chân?”

Bọn họ vẫn chưa biết rõ Lục Khiêm đã đột phá Nguyên Thần. Cho dù là biết rõ, cũng không tin một Nguyên Thần nho nhỏ có thể thay đổi cái gì.

Đám người tranh luận kịch liệt, Huyền Lão Hắc Đế nhắm mắt lại không nói một lời, tư duy cấp tốc vận chuyển, tìm kiếm phương pháp thoát khỏi nơi này. Mặc dù Lục Khiêm

được mình kỳ vọng cao, tương lai nhất định rất có tiền đồ. Nhưng loại việc này hắn không giải quyết được. Mấu chốt vẫn là dựa vào chính Huyền Lão Hắc Đế, nếu như kéo dài thêm, chỉ sợ trở về người cũng lạnh rồi.

Ầm!

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Đám người vô thức ngẩng đầu.

Mây đen cuồn cuộn, âm phong càng thêm thê lương. Bầu trời xuất hiện một vòng xoáy.

【VIP】 Gặp lại Huyền Lão Hắc Đế

Vòng xoáy lóe lên một cái rồi biến mất, biến mất không thấy gì nữa.

"Đây là có chuyện gì?" Cổ Thương Thiên hơi ngây người, chẳng biết tại sao xuất hiện một cái vòng xoáy, sau đó lại chẳng biết tại sao biến mất, gã còn tưởng rằng sẽ xuất hiện bảo vật khó lường gì.

Lúc này, một đôi Ngưu Đầu Mã Diện cầm khóa sắt móc sắt đi tới.

"Không kiếm sống tới đây làm gì? Mau cút đi!" Nam Đẩu Quân nổi giận nói.

"Ngậm miệng." Huyền Lão Hắc Đế bỗng nhiên mở to mắt, hai mắt hiện lên một đạo kim quang.

"Hắc hắc, tiểu tử nhà ngươi ẩn giấu rất sâu." Huyền Lão Hắc Đế cười to.

"Bái kiến cung chủ." Ngưu Đầu nói chuyện, thanh âm lại là Lục Khiêm. Lục Khiêm từ bên trong vòng xoáy ra, phòng ngừa quá mức dễ thấy, thế là đặc điểm ẩn thân biến thành Ngưu Đầu Mã Diện.

Mã Diện bên cạnh tự nhiên là Hư Thiên Ý. Lúc này tiểu cô nương này hoàn toàn lâm vào bên trong mê mang, Kim nhân khổng lồ trước mặt này không chỉ có cơ thể to lớn, cảm giác áp bách mang lại cho người khác cũng lớn hơn. Mà thế giới này… Thật là m Tào Địa Phủ? Hóa ra truyền thuyết của người đời là có thật.

“Lục Khiêm?”

“Phong Đô? Ngươi chạy trốn tới nơi này? m Cảnh thiên cung hiện tại ra sao.”

Nghe được là Lục Khiêm, đám người vội vàng xông tới, Cổ Thương Thiên càng không kịp chờ đợi đặt câu hỏi.

“Tin tức bị người ngoại giới biết rõ, vương triều Câu Ly, Ngọc Kinh sơn, Thiên Địa Huyền Môn đều đến đánh Thu Phong.”

“Cuối cùng ra sao? Gấp chết người, nói nhanh lên.” Cổ Thương Thiên thúc giục nói.

Huyền Lão Hắc Đế cũng vểnh tai lắng nghe, cục diện này không thể nghi ngờ là nguy hiểm nhất, cho dù là mình, đối diện với sự vây công của mấy môn phái này cũng chỉ có thể tạm lánh phong mang. Gã muốn nhìn một chút Lục Khiêm xử lý như thế nào, hiện tại còn sống, chắc là giữ lại không ít lực lượng. Còn người bên cạnh kia bị gã trực tiếp xem nhẹ, tu vi không cao, chắc là tùy tùng của Lục Khiêm.

Lục Khiêm giải thích ngắn gọn tình hình, đồng thời lướt qua Lý Độ, chỉ nói là mấy năm trước trong lúc vô tình đạt được Thiên Ma bí phù.

Nghe thấy Lục Khiêm lâm trận đột Phá Nguyên Thần, kết hợp với Lão Quỷ, đồng thời lợi dụng sự coi thường của đạo nhân đầu hổ giết chết lão, đám người đã chấn kinh lại thêm cảm thán, không thể không bội phục dũng khí và đầu óc của Lục Khiêm. Trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, liệu có thể nắm bắt chính xác thời cơ giết kẻ địch mạnh, đồng thời dọa chạy những người khác hay không, ít nhất phần lớn mọi người không làm được, thảo nào cung chủ coi trọng người này như thế. Đông Đẩu Tây Đẩu từng rất có phê bình kín đáo với Lục Khiêm trước đây, giờ phút này cũng thay đổi cái nhìn.

“Mụ nội nó, nếu lão tử chắc khỏi khó khăn, không tìm bọn họ tính sổ không được.” Huyền Lão Hắc Đế mắng.

Sau đó nghe được Lục Khiêm kế thừa m Cảnh thiên cung, đồng thời cải chế chế độ của thiên cung, tự xưng Bắc m Phong Đô Tiêu Ma Chế Địch Đại Vương, đám người Huyền Lão Hắc Đế trầm mặc. Bọn người Cổ Thương Thiên vừa định quát lớn, Huyền Lão Hắc Đế ra tay ngăn lại.

“Làm tốt lắm, về sau m Cảnh thiên cung sẽ dựa vào Phong Đô Sơn của ngươi, cho dù kẻ thù tới, cũng có thể rời đi bất cứ lúc nào và bất cứ nơi nào. Lão Quỷ có thể đến là việc ta không ngờ đến.”

Một chút dấu hiệu phẫn nộ của Huyền Lão Hắc Đế cũng không có. Đối phương làm còn tốt hơn so với mình, như vậy tặng cho Lục Khiêm thì có làm sao. Tu hành đến cảnh giới này, lại gặp phải chuyện như thế, Huyền Lão Hắc Đế sớm đã nhìn thấu phù hoa. Tu vi của mình mới là quan trọng nhất, quyền vị thế tục khác, chỉ cần có tu vi thì muốn cái gì cũng có. Lục Khiêm làm cung chủ, không xóa đi ảnh hưởng của mình, ngược lại chủ động tìm đến, phần tâm ý này là thật khó có được.

Mà Lục Khiêm cũng hỏi nghi ngờ của mình, đến cùng là ai chộp bọn họ tới nơi này.

“Hắc Bạch Vô Thường, Hắc Bạch Vô Thường của Hoàng Tuyền Địa Phủ, mỗi người bọn họ đều lĩnh ngộ quy tắc vũ cực, hai người liên thủ vừa đối mặt đã hạ gục ta.”

Động Thiên lĩnh ngộ quy tắc vũ cực, tự do xuyên thẳng qua hàng tỷ dặm tinh không, tương đương với Động Chân đỉnh cao nhất.

Tu vi của Huyền Lão Hắc Đế tuy mạnh, cơ hội để đánh trả hai người này cũng không có.

“Khí tức và tin tức của mỗi tu sĩ Hoàng Tuyền đạo thống chúng ta đều ở trên Hoàng Tuyền, Sinh Tử Bộ. Một khi đạt tới Động Chân, bọn họ sẽ phái người tới cưỡng ép câu người đi.”

Huyền Lão Hắc Đế đã hiểu rõ, thảo nào hầu như mỗi tinh thần đều có giáo phái Hoàng Tuyền đạo thống tương tự, nói không chừng là bọn họ cố ý tiến hành câu cá.

Huyền Lão Hắc Đế đã hiểu rõ, thảo nào hầu như mỗi tinh thần đều có giáo phái Hoàng Tuyền đạo thống tương tự, nói không chừng là bọn họ cố ý tiến hành câu cá.

“Còn nói quyền cao chức trọng, quá oan uổng, lão tử một khắc cũng không muốn ở lại nơi này.”

Địa vị của Huyền Lão Hắc Đế quả thực rất cao, chủ nhân của chục tỷ sinh linh âm phủ trong Thái Thuấn giới, xúc tu trải rộng mấy trăm tinh thần, thỉnh thoảng Quỷ Thần ngoại giới làm loạn, sau khi báo cáo với cấp trên là có thể ra ngoài. Bàn về tiêu sái tự do, còn không bằng một tu sĩ Luyện Khí ở thế gian. Tu hành nếu không phải vì khoái ý tự tại, ai sẽ tu thứ đồ chơi này.

Ầm!

Cấp trên là ai Huyền Lão Hắc Đế không quá rõ ràng, hẳn là một loại chức vị như Phán Quan.

“Ngươi về sau đột phá Động Chân cẩn thận một chút, đừng bị bọn họ bắt.” Huyền Lão Hắc Đế dặn dò.

“Chẳng lẽ không có biện pháp ra ngoài?”

“Không thể, trừ phi thực lực của ngươi mạnh hơn bọn họ.”

Huyền Lão Hắc Đế đoạn này thời gian suy nghĩ vô số phương án, hầu như đều bị gã bác bỏ. Không có gã, tu vi không đủ mà thôi. Tu vi đầy đủ mạnh mẽ, có thể coi thường tất cả âm mưu.

“Ta sẽ tim biện pháp khác, đúng rồi, cung chủ có biết Sát Na chi quốc? Chuyện gì đang xảy ra trên thế giới này?”

“Sát Na chi quốc là cái gì? Thế giới này rất kỳ quái, tu vi tổng thể của chủ tinh thực sự thấp hơn những tinh thần khác trong hư không vô ngần, ở giữa cũng không có mối liên hệ nào. Chủ tinh này có chút giống như một bãi săn của một đại nhân nào đó, Nguyên Thần trở lên tất cả đều biến mất.”

Không chỉ có Lục Khiêm, Huyền Lão Hắc Đế cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Vong hồn nhận tiếp dẫn của Hoàng Tuyền, hoặc là bị quỷ sai tạm giam, hội tụ Quỷ Thần khắp nơi, hắn cũng không tìm được dị thường.

“Hoặc là ngươi tìm ra nó, bản tọa giúp ngươi giải quyết, nếu ngươi chiếm cứ nơi này, tình huống của m Cảnh thiên cung sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Huyền Lão Hắc Đế nhìn lướt qua Hoàng Tuyền: “Lão phu là Trấn thủ sứ, cũng có thể sử dụng một chút sức mạnh của Hoàng Tuyền, nếu như có thổ dân phản kháng, toàn bộ giết sạch.”

Lời nói tràn đầy sát khí, Lục Khiêm cũng cảm thấy không có cái gì không ổn, con đường tu hành không phải chỉ là mạnh được yếu thua. Không có thuyết pháp vô tội, hắn cũng là đao phủ trên tay dính đầy tiên huyết.

“Đây là tinh thần của người Thái Thuấn tinh chúng ta, các ngươi không thể tùy ý quyết định vận mệnh sinh linh như vậy.” Lúc này, Hư Thiên Ý ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí tràn ngập quyết tuyệt. Nàng hiện tại đã nhìn ra, đám người này chính là người dị giới lòng tràn đầy giết chóc.

“Đây là?” Huyền Lão Hắc Đế nhàn nhạt lườm Hư Thiên Ý một chút.

“Trấn quốc cường giả của Vũ triều của Thái Thuấn tinh.” Lục Khiêm giới thiệu.

Tiểu cô nương này dũng mãnh như vậy sao? Nếu làm trái lại, Lục Khiêm không ngại luyện nàng thành Đạo binh. Thảo nào suýt chút bị phàm nhân lừa gạt chết, thật sự là mãng phu, câu đó gọi là cái gì mà người ngực to não phẳng?

“Hoá ra là thổ dân, ngươi là muốn nói mệnh ta do ta không do trời? Ếch ngồi đáy giếng.” Huyền Lão Hắc Đế cười nhạo nói: “Vận mệnh của các ngươi do mình quyết định khi nào? Nhìn xem đây là ai?”

Huyền Lão Hắc Đế chỉ vào một quỷ sai giáo quan áp giải Quỷ Thần. Giáo quan ngơ ngơ ngác ngác, bộ dáng giống Hư Thiên Ý đến mấy phần.

“Long Đế!”

Hư Thiên Ý như gặp phải Lôi Phệ, sắc mặt trắng bệch. Đây là Hư Chân Long Đại Đế, Đại Đế khai quốc của Vũ triều, người khai sáng võ đạo nhất mạch, nhìn thấy Long Đế mình sùng bái từ nhỏ, vậy mà chỉ là giáo quan không có ý nghĩa, tín ngưỡng của Hư Thiên Ý trong nháy mắt sụp đổ. Người mình sùng bái nhất, thế mà thành một tiểu giáo quan dưới trướng của người khác. Trên đời này còn có việc gì hoang đường hơn việc này sao? Tinh thần võ đạo vô cùng kiên định của Hư Thiên Ý, vào lúc này xuất hiện khe hở, lòng tự tin sụp đổ vào lúc này.

“Nhìn thấy không? Mạng của các ngươi xưa nay không do mình, mà là do người có nắm đấm mạnh hơn.”

【VIP】 Dị Hỏa Chi Quốc

Nhiều người ở trong một đất ba phân là nghĩ rằng nơi họ ở là chính là bầu trời. Kể cả Huyền Lão Hắc Đế trước kia cũng từng có loại ý nghĩ này, cho đến khi Hắc Bạch Vô Thường đến hung hăng giáo huấn gã một trận, mới biết rõ nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Hư Thiên Ý ngậm miệng không nói gì.

"Chỉ có tu vi mạnh hơn, mới có thể khống chế vận mệnh của mình, Phong Đô đại vương bên cạnh ngươi dưới trướng có ba vạn sáu ngàn Quỷ Thần, tu vi sâu không lường được, nếu như ngươi đầu quân vào, thành tựu sau này là không thể hạn định."

Huyền Lão Hắc Đế biết rõ nếu muốn cắm rễ ở thế giới này, nhất định phải nâng đỡ thế lực thổ dân, mà tu vi của thổ dân này không thể quá thấp. Nàng này tu vi không tệ, nhưng vẫn kém một chút. Người võ đạo quan tâm là tinh thần, nếu cưỡng ép tạm giam làm nô tỳ, ngày sau không tiến thêm tấc nào nữa, vậy thì không có ý nghĩa.

"Võ giả mặc cho người ức hiếp, ta có một tinh thần, diện tích lãnh thổ bao la, không có thổ dân, có thể cung cấp cho Vũ quốc các ngươi ở lại."

Lục Khiêm nói rồi xòe tay phải ra, pháp lực màu vàng tạo thành một tinh thần, một cây đại thụ che trời che đậy cả tinh thần. Hư Thiên Ý hơi nhìn ra đây là thần quả mà Lục Khiêm tặng vừa rồi.

Cả cái cây này đều là?

Quả thực là thiên đường của võ giả. Nếu như võ giả ở lại nước này, thì không cần phải lo lắng về việc trở thành khẩu phần lương thực của ngoại địch. Nghĩ tới đây, Hư Thiên Ý cắn răng một cái, nửa quỳ trên mặt đất.

"Hư Thiên Ý tham kiến chúa công."

"Xin đứng lên." Lục Khiêm hơi nâng.

Mắt cao hơn đầu rất bình thường, đợi đến khi nhìn thấy thế giới bên ngoài rộng lớn sẽ biết cái gọi là mười nước tranh bá chỉ là một cuộc chiến nhỏ, năm đó Lục Khiêm cũng cho rằng Mạc Lương là người lợi hại nhất trên đời này, hiện tại không phải cũng thay đổi quan niệm. Hiện tại đối phương khẳng định không phải thật lòng thật ý đầu quân vào, chỉ là tình thế mạnh hơn người thôi. Đợi nàng cảm ngộ Thiên Tâm, thăng cấp đến cảnh giới Thiên Tâm thống nhất cảnh giới với Nguyên Thần, Lục Khiêm lại đánh bại nàng một lần nữa, triệt để phá huỷ sự kiêu ngạo.

Sau khi thu phục Hư Thiên Ý, Lục Khiêm nhìn về phía bọn người Huyền Lão Hắc Đế, nói: "Làm phiền cung chủ mở cửa, ta đi ra ngoài xem xét một phen trước. Có tin tức lại đến."

"Ừm."

Huyền Lão Hắc Đế chỉ một ngón tay, trước mặt vỡ ra một khe hở đen như mực, đồng thời trong tay áo bay ra một lệnh bài đen như mực. Lệnh bài dùng Hoàng Tuyền âm triện viết hai chữ to: Tạm giam.

"Bài này có thể thông sang Quy Khư cốc, có tình huống thì nói cho ta biết."

Dứt lời, Lục Khiêm dẫn người rời khỏi, trên đường bay về, Hư Thiên Ý không hỏi, mà chỉ theo sau lưng.

Đi vào hoàng cung Vũ triều, Lục Khiêm để Hư Thiên Ý đi trước bận bịu sự vụ của hoàng cung.

Thái Hòa điện.

Thuốc lá lượn lờ, đàn hương quanh quẩn. Một đạo nhân ngồi xếp bằng trên bồ đoàn Phù Dung Cẩm Tú. Khuôn mặt an tường, ngưng thần điều tức.

Sát Na chi quốc ở ngay bên cạnh mỗi người, ở khắp mọi nơi, chỉ là văn minh quá ngắn, không kịp cảm ứng. Lục Khiêm toàn lực buông ra thần niệm, phối hợp với dị năng của Đỗng Sát Thần Nhãn, tất cả mọi thứ trong bán kính vạn dặm đập vào mắt. Nhỏ như quần thể vi sinh vật nhỏ xíu, lớn như hậu viện giả sơn. Trước sau, trái phải, trên dưới, trong ngoài. Ngay cả vết bớt trên bụng dưới của vũ công ở độ cao một trăm ba mươi hai trượng về phía tây nam cũng có thể được nhìn thấy rõ ràng. Đương nhiên, Lục Khiêm triển khai thần niệm cũng không phải là vì nhìn cái này. Mà là cảm ứng Sát Na chi quốc trong truyền thuyết. Giữ vững được nửa canh giờ, vẫn là phí công không lấy được.

"Vẫn là không thể."

Lục Khiêm cũng không nhụt chí, dù sao thời gian tồn tại của người Sát Na chi quốc quá ngắn. Một cá nhân chỉ có thể sống một phần ngàn giây phút. Suy nghĩ của bọn họ chỉ sợ càng nhanh nhẹn. Tư duy…

Lục Khiêm lóe lên linh quang. Tâm linh, có thể bắt đầu từ phương diện tâm linh. Vạn vật đều có linh. Chỉ cần là chúng sinh hữu tình, tâm linh đều có thể thừa lúc vắng mà vào. Điểm ấy cũng không cần làm phiền Lý Độ, không thể nói tất cả bí mật cho người khác, Lục Khiêm nói thế nào cũng là một tu sĩ tâm linh.

Lục Khiêm cảm ứng bảng điều khiển trong đầu.

Vô Lượng Quang Minh Lưu Ly Tâm (đại thành: 2000/ 2000)

Dấu hiệu của đại thành là ‘Linh đài trong vắt, quang minh như đuốc ‘. Giống như là ngọn đuốc, chiếu rọi bốn phương. Tâm linh khác với nhục thân, chỉ cần tìm được phương pháp, là có thể làm được một cái chớp mắt vạn năm, hoặc là vạn năm một cái chớp mắt. Đây là một thứ vô cùng chủ quan, quy tắc của thế giới vật chất không có tiêu chuẩn định nghĩa ở chỗ này. Muốn hoàn thành một bước này cũng rất khó, phần lớn lòng người đều quá lý trí. ít nhất phải có ‘Tâm không lo lắng không có đoạt được’ mới có thể triệt để tiến vào ý cảnh một cái chớp mắt vạn năm.

Lục Khiêm nhắm mắt lại, tâm thần dần dần bay tới phương xa. Trong một khoảnh khắc, mọi thứ đều im lặng. Bản thân như vào rơi vào một hố đen vô biên. Hố đen có đủ loại ảo ảnh. Tà ma, cường địch, quỷ quái, tiên thần… Dữ tợn gầm thét phóng tới Lục Khiêm trong bóng tối.

Bỗng nhiên, cả người Lục Khiêm tách ra bảo quang. Quang mang xua tan tất cả tà ma. Linh đài trong vắt, tâm vô tạp niệm. Theo cách nói của tu sĩ tâm linh, đây chính là ngồi thiền. Nếu tâm trí không chuyển động, không đến không đi; không ra không vào, tự nhiên an trụ.

Không biết đã qua bao lâu, ngàn năm, vạn năm… Hay là một cái chớp mắt. Lục Khiêm vẫn bất động như cũ, tỉ mỉ cảm ngộ.

Rốt cục!

Soạt!

Lục Khiêm bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy ngàn vạn tinh thần, vũ trụ hồng hoang. Một tia sáng trắng tinh khiết tràn ngập cả thế giới trước mặt, khiến người không thể mở mắt. Giờ phút này, Lục Khiêm đang ở trên đường cái người đến người đi. Người đi đường ăn mặc chỉnh tề, hai bên đường phố có những gánh hàng rong, không khí tràn ngập mùi

thơm của móng heo nướng than hoa, váng đậu khô rang tỏi, chân giò hầm.

"Đến đây đến đây, nhìn một chút! Quốc Tử Giám mới vừa ra lò Dị Hỏa đồ giám! Đặc biệt dành cho đại khảo! Giảng giải bởi danh sư!"

Chủ hiệu sách ở bên cạnh hét lên, mấy chục thư sinh vây quanh bọn họ.

"Ông chủ, cho ta một cuốn!"

"Ta cũng muốn!"

Lục Khiêm tò mò muốn đi lên.

Một người thư sinh bên cạnh mua một tập sách dày.

"Huynh đài, xin hỏi đây là cái gì?" Lục Khiêm nghi ngờ nói.

Thư sinh lấy một loại ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Lục Khiêm, đánh giá hắn trên dưới một chút, nói: "Đại khảo sắp đến ngươi không biết sao? Ta thấy ngươi cũng là thư sinh, sao lại mơ hồ như vậy."

"Huynh đài chớ trách, tiểu đệ nhà nghèo không có tiền mua sách, nhìn huynh đài học thức uyên bác, cho nên đến hỏi thăm." Lục Khiêm thổi phồng làm thư sinh lâng lâng.

"Nhìn ngươi cũng là người hiếu học, nếu là thư tịch sao chép, ta có thể tạm thời cho ngươi mượn." Dứt lời, thư sinh miệng lưỡi lưu loát giới thiệu.

Thành này tên là Dị Hỏa Chi Quốc, bên trong thành có trăm vạn quốc dân, ngoài thành có vô số quái vật không thể diễn tả. Muốn chống lại quái vật, chỉ có thể tu luyện cái gọi là Dị Hỏa. Thế gian có ba ngàn sáu trăm loại hỏa diễm, mỗi người đều có thể hấp thu hỏa diễm, mượn sức mạnh của hỏa diễm. Dị Hỏa đồ giám ghi chép tính chất cùng ưu khuyết điểm

của một ngàn loại hỏa diễm, thuận tiện cho độc giả tiến hành hấp thu.

"Một khi hấp thu hỏa diễm thành công, chính là dị hỏa sư người trên người, hoặc là làm quan viên ở ngoài thành, hoặc là chuyển nhà đến một thành trì an toàn hơn."

"Đúng rồi!" Thư sinh bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: "Ba mươi sáu loại hỏa diễm như Ma Quỷ hỏa, U Minh liệt hỏa, Dịch Bệnh chi hỏa v.vv.. là những ngọn lửa bị cấm và không được hấp thụ! Nếu không chính là tội phạm truy nã của đế quốc."

"Tại hạ biết rõ."

Ngoại trừ phương pháp này, Dị Hỏa Chi Quốc cũng không còn cách nào khác. Càng không có nghe nói trên thế giới còn có quốc gia nào khác.

Về sau, Lục Khiêm cũng hấp thu một loại dị hỏa cao cấp tên là Thái Ất Kim Diễm, thành công tiến vào tầng bên trong. Thời gian quá chậm, Lục Khiêm tâm niệm vừa động, thời gian nhanh chóng tăng nhanh. Trong chốc lát, một ngàn năm trôi qua, Dị Hỏa chi thuật không ngừng phát triển, tu vi của hắn cũng theo đó mà tăng lên. Dị Hỏa chi thuật bị mọi người ở giới này phát triển đến đỉnh cao nhất.

Lục Khiêm dự cảm thế giới này sắp đi đến cuối cùng. Quả nhiên, đến một ngày, tấm màn đen che khuất mặt trời, một dị thú vô cùng to lớn từ phương xa bay tới.

【VIP】 Thần tiên

Ầm!

Mây đen che kín bầu trời, thành trì lập tức trở nên tối tăm.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Địch công kích!"

Các tướng sĩ loạn cả lên. Trăm ngàn năm qua, chưa hề gặp phải tình huống loại này.

Phủ chấp chính.

Lục Khiêm và tám người khác vây quanh bàn tròn lớn. Nước này không có quốc chủ, chỉ có chín đại chấp chính. Chấp chính dựa trên sức mạnh, bình thường do những người có dị hỏa tu vi cao đảm nhiệm. Lục Khiêm đã tu luyện tới cảnh giới nhân hỏa nhất thể, hỏa diễm bất diệt, hình thể bất diệt, cho nên đảm nhiệm vị trí chấp chính thứ chín. Tiêu Dương xếp hạng thứ nhất càng là thiên tài ngàn năm có một, gã dung hợp tất cả dị hỏa xếp hạng chín vị trí đầu lại với nhau, hình thành thân thể Cửu Hỏa, uy lực rung chuyển trời đất.

Giờ phút này, chín người tổ chức hội nghị.

"Ta đã phái người điều tra rõ ràng, đây là Bặc Di hỏa thú, tương tự như sư tử, có hai sừng, sừng nhọn có Diệt Thế Ma Hỏa, tuổi thọ của con dị thú này ngàn năm, năm đó làm loạn chết hơn ba triệu người."

Hỏa thú này mang đến cho Dị Hỏa Chi Quốc thiệt hại vô cùng nặng nề, vốn quốc gia có năm triệu người, bây giờ chỉ còn lại hơn một triệu người, thành trì cũng thu nhỏ lại chỉ còn chưa đến một phần mười diện tích trước đây. Bây giờ quái vật

ngóc đầu trở lại, trong lòng mọi người có loại cảm giác nguy cơ, chỉ sợ bọn họ cũng phải giống như tiền bối, vì bảo vệ thành trì mà chết.

"Chư vị, sứ mệnh của chấp chính chính là như thế, chúng ta hưởng thụ vinh hoa phú quý, đãi ngộ trên vạn người, bây giờ là thời điểm phải thực hiện nghĩa vụ."

Thanh âm Tiêu Dương trầm ổn, tâm thần mọi người trấn định hơn rất nhiều.

Lục Khiêm cũng không nhịn được cảm thán, người này rất có năng lực lãnh đạo. Ở chỗ này chờ đợi ngàn năm, người nơi đây có máu có thịt, không giống như là vật hư ảo.

Ầm!

Lúc này, một đạo hắc hỏa vô cùng nóng bỏng đụng tới.

"Động thủ! Lục Khiêm, Thái Ất Kim Diễm của ngươi am hiểu phòng vệ, trước tiên ở trong thành bảo vệ mọi người, không cho dư ba xuống tới."

Tiêu Dương hóa thành một ánh lửa, đột phá nóc nhà, đi vào không trung. Mấy người theo sát phía sau.

Lục Khiêm nhìn xuyên thấu qua nóc nhà, thấy bộ mặt thật của con quái vật. Mây đen nồng đậm, một con quái vật với thân hình sư tử sừng dê. Quái vật có thân hình to lớn, cao ngàn trượng, nếu so sánh, bọn người Tiêu Dương còn nhỏ bé hơn so với con kiến.

Bặc Di hỏa thú há to miệng với những chiếc răng nanh sắc nhọn, một đám lửa đen như mực phun ra. Nếu sức mạnh ẩn chứa trong chiêu này rơi xuống, chỉ sợ nửa toà thành sẽ không còn nữa.

"Súc sinh!" Thần sắc Tiêu Dương ngưng tụ, hai tay mở ra, mở ra một cây ngân thương. Thân súng màu bạc là Canh Kim

thần hỏa, đầu thương là Kỳ Lân hỏa, Hồng Anh là Tiêu Hồn thiên hỏa.

Khoảnh khắc trường thương này xuất hiện, hư không nứt ra vô số vết nứt.

Ầm!

Hư không lưu lại một dây xích màu bạc, bay thẳng vào đầu của Bặc Di hỏa thú. Ánh mắt của Bặc Di hỏa thú lóe lên vẻ khinh thường, cũng không né tránh, trực tiếp lựa chọn chống lại.

Ầm!

Trường thương đâm trúng trán, sau đó nổ tung, chỉ để lại một vết trắng mờ ảo. Tia lửa rơi xuống, Lục Khiêm đánh ra một đạo Kim Hỏa Thuẫn trăm trượng tiếp được.

"Mọi người cùng nhau xông lên!"

Tám người cùng nhau ra tay, ánh lửa đủ mọi màu sắc nhuộm đỏ bầu trời đen như mực.

"Chấp chính ra tay rồi!"

"Mọi người không nên hoảng hốt, quái vật rất nhanh sẽ bị đánh lui, mọi người không nên hoảng hốt." Đám sĩ tử ra trấn an lòng người.

"Chấp chính đại nhân, tình huống như thế nào?" Một tên Dị Hỏa sư đi tới hỏi.

"Nhìn Tiêu Dương giải quyết như thế nào."

Nói thật, Lục Khiêm không quá lạc quan. Nước này khai quốc đến nay mới hơn hai ngàn năm, ước chừng đã đi đến cuối con đường, lần này chỉ sợ không phải yêu quái bình thường tấn công thành.

Một bên khác, chiến cuộc giằng co đã xuất hiện chuyển biến. Tám người dùng toàn bộ lực lượng, tạo ra cơ hội tốt nhất cho Tiêu Dương. Chỉ thấy hai tay Tiêu Dương chắp tay lại, trước ngực xuất hiện một quả Thái CựcÂm Dương cầu. Đây là hỏa diễm từ tám loạiÂm Dương Dị Hỏa tập hợp mà thành, Thái CựcÂm Dương cầu bay đến trên đỉnh đầu của Bặc Di hỏa thú.

"Chết dưới Thái CựcÂm Dương cầu của ta, cũng coi như là phúc ba đời của súc sinh nhà ngươi." Tiêu Dương cười lạnh, miệng phun ra kim diễm, rơi vào phía trên Thái CựcÂm Dương cầu.

Ầm!

Sự cân bằngÂm Dương bị phá vỡ, hỏa diễm hai màu đen trắng hòa vào nhau thành màu xám hỗn độn, hỏa diễm tràn ngập bán kính ngàn trượng, thôn phệ thân thể Bặc Di hỏa thú. Thân thể vững như sắt thép của Bặc Di hỏa thú trước ngọn lửa này dễ dàng bị nung chảy như một ngọn nến. Khói lửa tán đi, Bặc Di hỏa thú chỉ còn lại một cái đầu lâu. Con mắt vẫn còn đang chớp, nhưng rõ ràng không thể làm loạn được.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải quyết được kẻ thù lợi hại này.

Tiêu Dương đánh bại dị thú ngàn năm này trong một chiêu, uy vọng nhất thời có một không hai , dựa theo quy củ, gã lên ngôi trở thành chấp chính tối cao, có được quyền lực nhất ngôn cửu đỉnh.

Lúc này, Bặc Di hỏa thú vẫn chưa chết bỗng nhiên mở miệng nói tiếng người, nói: "Ha ha, tài năng của ngươi không tệ, đáng tiếc… Đây là kiếp tận thế, giới này đã đi đến cuối cùng, cho dù ngươi thần công cái thế, cũng không thể chống lại sức mạnh hủy diệt của thế giới."

Ầm!

Vừa dứt lời, Bặc Di hỏa thú ầm vang nổ tung.

Trước khi mọi người kịp tiêu hóa nó một cách cẩn thận, bầu trời lại xuất hiện những bóng người dày đặc. Đám người vô thức ngẩng đầu, lại là hàng ngàn con Bặc Di hỏa thú.

"Không xong rồi!"

Lục Khiêm tâm niệm lóe lên, lúc này rời khỏi nơi này.

Ầm!

Thế giới này tan vỡ, nền văn minh Dị Hỏa tan thành mây khói, chỉ có một tia sáng đỏ bay tới bầu trời bên ngoài.

Lục Khiêm trở lại hiện thực, cuối cùng ngàn năm, chứng kiến sự diệt vong của một Sát Na chi quốc. Nhưng không tìm được manh mối quan trọng nào. Thế là lần nữa nắm bắt Sát Na chi quốc. Liên tiếp mấy lần, Lục Khiêm đụng phải Hải quốc sử dụng quả sinh ra dị năng, Hỏa quốc sinh ra dị hỏa, và Thuật quốc mọi người trong cả đất nước có chung một nguồn sức mạnh, giải phóng pháp thuật bằng cách lấy tay kết ấn. Tu vi tâm linh không ngừng nâng cao, thậm chí đạt tới mức ảnh hưởng đến thế giới thực. Cùng lúc đó, Lục Khiêm cũng phát hiện bí mật khó lường. Thời điểm Sát Na chi quốc bị hủy diệt, sẽ có một đạo quang mang bay về phía bầu trời.

Thái Thuấn tinh.

Thiên Ngoại Thiên.

Có một không gian được gấp lại trong hư không vô ngần. Trong không gian gấp lại, địa phương càng rộng lớn hơn. Mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh, những ngọn núi nối liền nhau, xanh ngắt cao và dốc. Sương mù chuyển động ở trong núi, những ngọn núi xanh mờ ảo ở bên trong. Bạch Hạc thỉnh thoảng bay lên bầu trời, tiếng kêu truyền khắp bốn phương.

Phía trên đỉnh của đám mây có một tòa thiên cung. Thiên cung trông rất hoang vắng, không một bóng người, sâu trong đại điện, có một khu hậu viện trang nhã và thanh lịch.

Trong cái đình được bao bọc bởi sương trắng và hàng trăm loài hoa xung quanh, một nữ tử nghiêng người dựa vào lan can màu đỏ, nữ tử mắt phượng mày liễu, đầu đội búi tóc bằng tơ vàng Bát Bảo, mặc áo lụa màu trắng thêu Long Phượng trình tường. Khẽ nhắm mắt, trong làn sương mờ ảo, tựa như phi tử thần tiên.

Trên chiếc ghế đá bên cạnh là một đạo nhân mặc áo bào trắng, đội mão đen và áo choàng chim hạc trạc tuổi nữ tử.

"Ăn một chút…" Nữ tử nhẹ giọng gọi, không được nam tử đáp lại, nữ tử tức giận mở mắt ra: "Dương Tiêu!"

"Uh? Phu nhân có chuyện gì?"

Nam tử đầu đội mũ màu đen tên là Dương Tiêu này hơi kinh ngạc. Lúc hai người nói chuyện, không ngừng có quang mang lóe lên ở bên người, nếu như Lục Khiêm ở đây, nhất định nhìn ra đây là ánh sáng hủy diệt của Sát Na chi quốc.

"Thái Thuấn tinh xảy ra chút việc, ngươi đi xuống xem một chút."

Nữ tử phất phất tay, mây mù tan đi, một tinh thần sáng chói xuất hiện trên bầu trời đầy sao.

"Được, Ồ! Lại có người trưởng thành rồi. Phu nhân hình như là nam."

"Ngươi ăn đi." Nữ nhân lại híp mắt nghỉ ngơi.

Dương Tiêu hé miệng, khẽ hút một cái, một Nguyên Thần đạo nhân khuôn mặt tràn đầy gió xuân bị hút lên vẻ kinh ngạc.

"Ngươi là?" Vẻ mặt Nguyên Thần đạo nhân vô cùng nghi hoặc, người trước mặt này thật cao lớn, mình cũng cao không

bằng một ngón tay của hắn, lập tức vui mừng: “Ngươi là Tiên Giới…”

Răng rắc!

Nguyên Thần cao nhân bị một ngụm nuốt vào, hai ba lần nhai nát nuốt vào trong bụng. Khóe miệng Dương Tiêu chảy xuống một chút tiên huyết, khí chất thần tiên lâng lâng không còn sót lại chút gì, thỏa mãn ợ một cái.

“Tốt. Chỉ mong thế gian có thứ ăn ngon hơn.”

【VIP】 Thiên ý

Dương Tiêu đẩy mây mù ra, đưa một cái tay qua. Thái Thuấn tinh to lớn vô cùng, so với cánh tay vô cùng to lớn của người này lại chỉ bằng một ngôi nhà. Đôi tay của nam tử cách không ngả vào phía trên tinh thần.

Một bên khác, Lục Khiêm lần nữa ra khỏi một Sát Na chi quốc khác. Trở lại thế giới hiện thực, Lục Khiêm đi lại trong cung điện, suy nghĩ về mấy chuyến đi đến Sát Na chi quốc này. Sát Na chi quốc quả thực tồn tại bên cạnh, nơi Lục Khiêm đang đứng mỗi giờ mỗi khắc đều có quốc dân của Sát Na chi quốc sống. Chỉ là nền văn minh tồn tại trong thời gian quá ngắn, cũng không bị bắt đến. Mà Sát Na chi quốc không thuộc về thực tại hoàn toàn, mà nằm ở giữa hiện thực và hư ảo. Lục Khiêm không muốn đi sâu vào vấn đề này, nếu mọi thứ đều phải tìm hiểu rõ ràng, như vậy cũng quá lãng phí thời gian. Nhưng có thể xác định một chút, phía sau Sát Na chi quốc chắc chắn có thứ gì đó. Có lẽ có quan hệ với chủ mưu phía sau sau khi phi thăng. Lục Khiêm nghĩ ra một phương pháp tuyệt vời. Nghĩ tới đây, hắn gọi Hư Thiên Ý tới.

“Thiên Ý, ngươi bây giờ có thể đột phá Thiên Tâm rồi.” Lục Khiêm nói với Hư Thiên Ý đang đi tới.

Thiên Tâm tương đương với Nguyên Thần, có thể vượt qua hư không.

“Hiện tại đã đột phá sao?” Hư Thiên Ý hơi kinh ngạc, chẳng lẽ trong thời gian mấy khắc ngắn ngủi, Lục Khiêm đã tra xét ra nội tình.

Lục Khiêm kể lại ngắn gọn việc của Sát Na chi quốc, Hư Thiên Ý nghe xong cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, không ngờ thế gian lại có một nơi kỳ diệu như vậy.

"Cho nên, ta có lẽ đã tìm được bí mật, lát nữa ngươi đột phá Thiên Tâm, ta có biện pháp phá giải." Lục Khiêm tùy tiện viện một cái lý do.

Kết hợp với ghi chép của Trương Bác, Sát Na chi quốc và người giật dây phi thăng hẳn là cùng một đám. Đương nhiên, cụ thể xảy ra chuyện gì, Lục Khiêm hiện tại cũng không biết rõ, chỉ là muốn lấy Hư Thiên Ý làm mồi nhử, nhìn xem tình huống đến cùng là như thế nào.

"Vậy làm phiền chúa công."

Hư Thiên Ý cũng nghiêm túc, trực tiếp ngồi xuống, vận chuyển khí huyết, hư không vang lên âm thanh sấm sét vang dội. Đây là âm thanh của máu chảy trong cơ thể. Một con Bạch Hổ giống như đúc xuất hiện trên đỉnh đầu Hư Thiên Ý. Trong phút chốc, tiếng hổ gầm vang lên, Lục Khiêm phảng phất nhìn thấy trong rừng, vua của bách thú, tinh thần sát sinh vạn vật.

Rống!

Khí cơ sôi trào, âm dương điên đảo. Toàn bộ Vũ quốc đều cảm nhận được sức mạnh của tiếng gầm. Khí huyết chi đạo có thể ảnh hưởng đến âm dương của hư không, xem ra con đường này cũng không tệ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đây là Thiên Tâm! Hư Thiên Ý sắp phi thăng rồi!"

Cường giả của mười nước lần lượt mở to hai mắt, nhìn về phía khí huyết lang yên cách đó không xa. Con rồng màu đỏ thẫm này dường như muốn phi thăng đến Thiên Ngoại Thiên.

Đây là biểu hiện của sắp cảm ngộ Thiên Tâm, tinh thần võ đạo thực chất hóa, phi thăng lên tiên giới.

Các cường giả dặn dò thủ hạ, không nên quấy rầy, cũng không cần tiến đến quấy rối. Đây là thời khắc đỉnh cao nhất của võ giả, lỡ như bị người xem như bia ngắm, hung hăng đánh một trận, vậy biết tìm ai nói lý lẽ đây. Mà sau khi phi thăng, Vũ triều sẽ mất đi cường giả trấn quốc, mới là thời khắc bọn họ động thủ, cho nên bọn họ ước gì Hư Thiên Ý tranh thủ thời gian phi thăng, tốt nhất phi thăng thật xa.

Khí thế của Hư Thiên Ý không ngừng mở rộng, bao phủ bán kính ngàn dặm. Tất cả mọi người dường như đang ở trong rừng, bị vua của bách thú uy hiếp.

Hư Thiên Ý cảm thấy tinh thần chiến đấu của mình đã đạt đến đỉnh cao, cho dù là đối mặt với Lục Khiêm, cũng có thể chiến thắng.

Lục Khiêm ở trong lĩnh vực, cũng có thể cảm nhận được tinh thần mạnh mẽ của đối phương. Có lẽ đối phương thực sự có sự tự tin này. Đáng tiếc Nguyên Thần và Nguyên Thần ở giữa còn có khác biệt rất lớn. Diêm La chân thân của Lục Khiêm, và lĩnh vực của Giao Phục Hoàng Tuyền đồ, đều có tiêu chuẩn của Nguyên Thần hậu kỳ. Thậm chí chỉ cần tu dưỡng thêm một chút thời gian, là có thể thu thập các loại bản nguyên tinh khí, làm tốt chuẩn bị để tiến vào Động Thiên.

Hư Thiên Ý sắp đột phá, đồng thời cũng dẫn tới một ánh mắt.

“A? Lại có người phi thăng.” Dương Tiêu từ trong tiên cảnh quăng tới ánh mắt hiếu kì, nhưng khu vực này bị lĩnh vực của Lục Khiêm che đậy, không cách nào nhìn thấu mê vụ. Dương Tiêu nhắm hai mắt, suy nghĩ đến rồi đi.

“Lại còn là hai người! Hiếm khi ra tay một lần, hôm nay bắt hai người các ngươi làm một bữa ăn ngon. Khặc khặc!”

Một bàn tay ngọc xuyên thấu cương phong lôi hải, trực tiếp thăm dò vào Vũ triều phía dưới.

Kỳ quái là không ai nhìn thấy cái tay này, như thể tất cả đều bị mù, thứ ở ngay trước mắt lại không thể phát hiện ra.

Chỉ có Lục Khiêm cảm ứng được cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Hai mắt hắn lóe lên kim quang, khởi động Đỗng Sát Thần Nhãn, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ngay cả hắn cũng bị kinh hãi.

Thật là một cánh tay lớn!

Cánh tay này đã không thể dùng một tính từ nào để mô tả kích thước của nó. Kẻ chủ mưu phía sau màn cuối cùng cũng lộ diện.

Lục Khiêm và Dương Tiêu ở trong cõi U Minh đối đầu ánh mắt.

“Thú vị.” Dương Tiêu rất hứng thú cười một tiếng.

Con bọ nhỏ này dường như còn có chút không phục, vậy thì để hắn chịu phục.

Ầm!

Bàn tay khổng lồ ấn xuống. Chỉ thẳng vào hai người Hư Thiên Ý và Lục Khiêm.

Lúc này, Hư Thiên Ý đã hoàn thành đột phá, tinh thần võ đạo thực chất hóa, can thiệp hiện thực, tương đương với lĩnh vực võ đạo của Nguyên Thần. Chút tự mãn trong lòng vừa mới dâng lên, bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác cực kỳ nguy hiểm rơi xuống. Ngẩng đầu một cái, nhìn thấy một bàn tay vô cùng to lớn.

“Cái này… Chúa công, chúng ta làm sao bây giờ?” Hư Thiên Ý hơi luống cuống, mọi việc xảy ra mấy ngày nay đơn giản đã đánh tan tam quan của nàng. Căn bản không có sức chống lại cái tay này, tinh thần võ đạo hoàn toàn không cảnh báo, rõ ràng là chết máy.

“Không vội.” Hai mắt Lục Khiêm đại phóng kim quang, mi tâm vỡ ra một mắt thần màu vàng óng. Pháp lực cấp tốc vận chuyển, muốn tìm kiếm ra lỗ thủng. Cùng lúc đó, Thân hình Lục Khiêm cấp tốc cất cao. Một trăm trượng, một ngàn trượng, một vạn trượng, ba vạn trượng. Thân hình che khuất bầu trời, làn da màu vàng sậm có hoa văn như vảy cá.

“Đây là…”

“Pháp Tướng thật là lớn.”

Không chỉ Hư Thiên Ý, ngay cả cường giả trấn quốc của các nước khác cũng lên tiếng kinh hô, người trước mắt này đến cùng là thần thánh phương nào.

Phía sau người khổng lồ cao vạn trượng, có một bộ Giao Phục Hoàng Tuyền đồ, đám người bên trong lĩnh vực cảm thấy sinh tử nằm trong suy nghĩ của người khác.

Diêm La chân thân nâng Phong Đô Sơn nghênh đón. Phong Đô Sơn lớn lên theo gió, hình thành một ngọn núi lớn có bán kính mấy trăm dặm.

Ầm!

Bàn tay khổng lồ bắn phá Phong Đô Sơn.

“Ừm?”

Cảm nhận được cảm giác bị cản trở từ phía dưới, Dương Tiêu cau mày, đối phương có thể ngăn cản một kích này của mình. Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một con côn trùng nhỏ lớn như vậy.

“Ngươi có thể ngăn cản chiêu tiếp theo của ta sao?” Dương Tiêu lập tức nổi lên hứng thú, tay phải biến chưởng thành quyền, lần nữa oanh kích xuống dưới.

Ầm!

Phong Đô Sơn chấn động kịch liệt. Cung điện tầng thứ năm cũng đang rung chuyển, ngay cả Lão Quỷ đã biến thành tượng đá cũng bị đánh thức. Lão Quỷ hơi suy nghĩ, lập tức hiểu ngay lý do.

“Giúp ngươi một tay.”

Chiếc ô đen phía trên đầu Lão Quỷ thả ra kim quang công đức. Phong Đô Sơn hiện đã ổn định xu thế.

“Lão Quỷ?” Lục Khiêm hiểu đây là Lão Quỷ ra tay, lĩnh vực của Giao Phục Hoàng Tuyền đồ cộng với cự lực của Phong Đô Sơn, uy lực không thua gì sức mạnh của Động Thiên có Động Chân gia trì.

Thời khắc hai bên đang giằng co, miệng Lục Khiêm phun một đạo kim quang. Bên trong quang mang lơ lửng một bảo kiếm hai màu đen trắng. Nhân Hoàng kiếm khẽ chấn động, dường như đang trách cứ Lục Khiêm.

“Đừng vội, hôm nay để ngươi chiến thống khoái.”

Ông!

Vừa dứt lời, Nhân Hoàng kiếm phát ra kiếm rít. Ngay khi kiếm vừa ra, trời đất tối sầm, âm dương đảo lộn. Một đạo kim quang phá không mà đến, trường sinh cực diệu, thời gian trôi qua, tứ cực điên đảo.

Đây là hình thức mạnh nhất của Nhân Hoàng kiếm – Thiên ý.

【VIP】 Đàm phán

Nhân Hoàng kiếm được sinh ra từ đế khí vương đạo và bá đạo. Thiên Tử giận dữ, máu chảy thành sông. Nhân Hoàng giận dữ, tứ cực nghịch chuyển, thời gian chôn vùi. Nhân Hoàng chính là trời, thiên ý chính là ý trời. Kiếm khí của thiên ý có thể tăng tốc thời gian trôi qua, kiếm khí có sức mạnh hủy diệt, thường thì kiếm còn chưa rơi xuống người đã hóa thành tro tàn.

Soạt!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, kiếm quang lóe lên một cái rồi biến mất, Dương Tiêu đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay đau xót, rụt tay lại nhanh như chớp, chỉ thấy lòng bàn tay bị vạch ra một lỗ hổng đẫm máu. Thời điểm bàn tay khổng lồ rút tay về cũng không biện pháp bịt mắt để che lại, hầu như mọi người đều nhìn thấy sự tồn tại của bàn tay này. Giờ khắc này, cao nhân của Thái Thuấn tinh có chút không dám tin tưởng tam quan của mình.

“Thế nào?” Phía sau truyền đến thanh âm của thê tử.

“Không có việc gì, ta có chút khinh địch, không nên coi hắn thành côn trùng nhỏ bình thường. Ngọc Sanh ngươi ngồi xuống trước, đã lâu không ra tay, đã đến lúc hoạt động gân cốt một chút.” Dương Tiêu gọi tên của thê tử, cho thấy gã bắt đầu nghiêm túc. Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, nhàn tản nhiều năm như vậy, hoạt động một chút gân cốt cũng tốt. Đám côn trùng nhỏ này chưa từng được cảm thụ tận thế. Lần này Dương Tiêu dự định tiêu diệt hết bọn họ, đồ ăn lại có tâm tư phản

kháng. Nghĩ tới đây, Dương Tiêu lập tức lách mình rời khỏi tiên cảnh.

Cùng lúc đó, chúng cường giả phát hiện một vật thể to lớn bay về phía Thái Thuấn tinh.

"Thật là một thiên thạch lớn?"

"Không đúng, đây là người?"

"Làm sao một người có thể to lớn như vậy, lớn như mặt trăng bên cạnh, chẳng lẽ vừa rồi người cao nhân thần bí đối phó với là hắn?"

Một người có kích thước bằng mặt trăng nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Quái vật khổng lồ như vậy, đến nơi này chắc chắn sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Theo người này hạ xuống, tầng cương phong lôi hải ngoài bầu trời bị thủng một lỗ rất lớn. Không có sự bảo vệ của những tầng này, các mảnh vỡ của thiên thạch lần lượt rơi xuống, đập xuống đất làm một lượng lớn sinh linh tử vong.

Lần này cường giả của các quốc gia cũng không dám xem kịch hay, bởi vì hậu viện của chính mình đang bốc cháy, ngựa không dừng vó dập tắt hỏa diễm.

Toàn bộ thế giới rơi vào tận thế.

Thời điểm Dương Tiêu giáng lâm, Lục Khiêm theo đó bóp nát lệnh bài Hoàng Tuyền.

"Đây chính là kẻ trộm mưu đứng phía sau mà ta nói với ngươi." Lục Khiêm quay đầu nhìn về phía Hư Thiên Ý.

Hư Thiên Ý lúc này không lời nào để nói, nàng phát hiện ý chí chiến đấu mình vừa mới thành lập ra lại lần nữa vỡ vụn. Vốn cho rằng tu vi của mình không phân trên dưới với Lục Khiêm. Cho đến khi nhìn thấy bàn tay khổng lồ ngay cả mình cũng bất lực bị Lục Khiêm nhẹ nhàng đánh tan, đồng thời còn

làm người ta bị thương, Hư Thiên Ý triệt để tâm phục khẩu phục. Chưa kể đến Nhân Hoàng kiếm và Phong Đô Sơn, cận chiến mình lấy làm kiêu ngạo cũng không có chút ưu thế nào trước mặt Diêm La chân thân. Cho tới bây giờ, Hư Thiên Ý mới biết mình và người khác chênh lệch, làm thủ hạ của người này cũng không lỗ.

Theo Hoàng Tuyền lệnh bài bị bóp nát, bầu trời trên đầu nứt ra cả trăm dặm. Khe hở dùng vô số Hoàng Tuyền ma khí đen như mực, kèm theo tiếng quỷ khóc sói gào, như thể cánh cửa Địa Ngục đã được mở ra. Một dòng Hoàng Tuyền Thánh Hà đến Tuyên Cổ chảy xuôi mà tới.

"Ách! Lục Khiêm, ngươi trêu chọc được một kẻ địch lợi hại ở đâu vậy?" Thanh âm kinh ngạc của Huyền Lão Hắc Đế truyền ra.

Thứ này tuyệt đối không phải Động Chân bình thường, nếu không phải mượn sức mạnh của Hoàng Tuyền, chỉ sợ gã cũng phải tạm lánh phong mang.

"Ừm? Hoàng Tuyền Địa Phủ? Hoá ra là người của các ngươi."

Thảo nào đột nhiên xuất hiện một người, hoá ra là khách tới từ dị giới. Đến cùng là qua Giang Long, hay là sâu mọt, bây giờ phải đánh mới biết.

Dương Tiêu chỉ một tay ra, đầu ngón tay nở rộ kim quang sáng chói. Hư không xé rách, ngón tay này kéo dài ngàn dặm, mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

"Thủ đoạn của Dị Hỏa Chi Quốc?"

Lục Khiêm trong nháy mắt nhìn ra, đây không phải là phương pháp dung hợp các ngọn lửa của Tiêu Dương của Dị Hỏa Chi Quốc. Nhiều loại hỏa diễm dung hợp cùng một chỗ, hình thành cân bằng hài hòa, lập tức phá hỏng cân bằng, sức

mạnh sẽ bùng nổ ngàn lần vạn lần. Thứ này trông nhỏ bé, nhưng đường kính thực tế lại hơn vạn trượng, xem ra gia hỏa này không muốn để sinh linh bên dưới sống đây mà.

Hoàng Tuyền Thánh Hà bay ra, uốn lượn như Hoàng Long.

Ầm!

Hai lực lượng không tương thích, một nước và một lửa đụng nhau đến, tiêu diệt một cách âm thầm, với sức mạnh giống hệt nhau.

Lúc này, Dương Tiêu ngừng lại, nhìn về phía chỗ sâu trong khe hở.

"Không đánh nữa, ta không làm gì được người ở trong Hoàng Tuyền như ngươi, ngươi cũng không chịu ra. Nếu cứ đánh như thế này, uổng phí hết thời gian, tìm người đàm phán với ta đi."

"Ừm." Thật lâu sau, bên trong truyền đến thanh âm của Huyền Lão Hắc Đế.

Sau đó, Huyền Lão Hắc Đế tự mình truyền âm cho Lục Khiêm, nói: "Phong Đô, tiểu tử này bị danh hào Hoàng Tuyền kiểm soát, lát nữa ngươi đi đàm phán với hắn, đòi nhiều lợi ích một chút."

Hoàng Tuyền là một tổ chức vang vọng khắp các giới, đối phương hiển nhiên cũng không muốn trêu chọc, mà Huyền Lão Hắc Đế bên này cũng không làm gì được đối phương, trừ phi triệu hoán cứu binh. Song phương hòa đàm là lựa chọn tốt nhất.

"Đến tiên cảnh của ta đàm phán, có dám không?" Dương Tiêu giống như cười mà không phải cười, trong lúc nói chuyện, trước mặt mở ra một cánh cửa hư không.

Lục Khiêm biết rõ trong đó giấu giếm vô số nguy hiểm, nhưng vừa nghĩ tới lợi ích của giới này, vẫn hung hăng cắn răng một cái tiến vào, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.

Hai người một trước một sau tiến vào nơi đây, không biết loại lực lượng nào, làm thân thể Lục Khiêm tương tự như của Dương Tiêu. Không biết là hình thể mình biến lớn, hay là hình thể của Dương Tiêu nhỏ đi.

Trùng hợp lúc này, lại có một Nguyên Thần phi thăng lên.

"Ha ha, tốt lắm, thu hoạch lớn. Vừa định ăn gì đó thì đưa tới."

Dương Tiêu há mồm khẽ hút, một lão đạo bị gã hút vào trong miệng, thỏa mãn bắt đầu nhai nuốt, phát ra tiếng nhai xương kỳ quái, làm cho người rùng mình. Gã nhìn Lục Khiêm bên cạnh một chút, thái độ bình thản của Lục Khiêm làm cho gã sững sờ.

"Ngươi không sợ? Không phẫn nộ?"

Ăn thô bạo như vậy, có ý tứ ra oai phủ đầu, muốn xem biểu hiện sợ đến tiểu ra quần của đối phương một chút, nhưng không ngờ lại lạnh nhạt như vậy.

"Tại sao phải phẫn nộ sợ hãi? Cũng không phải ăn ta." Lục Khiêm việc không liên quan đến mình treo lên thật cao, suy đoán trong lòng không sai, gia hoả này quả nhiên là chủ mưu đứng phía sau.

"Thú vị."

Dương Tiêu đưa tường vân tới, hai người đạp vào tường vân, bay vào chỗ sâu trong tiên cảnh.

"Nhân tộc các ngươi thật buồn cười, ngàn năm trước cũng có người tìm được ta, hỏi tại sao ăn người, ta lười nói chuyện,

trực tiếp một ngụm ăn hắn. Nực cười, ăn người còn hỏi vì sao, thời điểm các ngươi ăn heo ăn vịt, có từng hỏi tại sao không? Ta ăn người còn cần phải quan tâm cái nhìn của bọn họ?"

Dương Tiêu cũng không phải là Nhân tộc, nuôi dưỡng nhân loại không khác gì như nhân loại nuôi gà nuôi vịt.

"Ha ha, chư giới nào có đạo lý, nắm đấm chính là đạo lý." Lục Khiêm nói.

Nếu như tu vi của hắn đủ mạnh, nuôi người này xem như ăn thịt cũng là chuyện đương nhiên. Đạo đức chỉ có thể dùng để hạn chế kẻ yếu. Nếu như đạo đức có thể giết người, thì ít nhất 99% tu sĩ trong thiên hạ sẽ chết.

Lục Khiêm còn chú ý trong khi người này nói chuyện, xung quanh có vô số Sát Na chi quốc nhấp nháy. Sát Na chi quốc này đến cùng có tác dụng gì đối với bọn họ?

Rất nhanh, hai người tới cái đình nhỏ trong hậu hoa viên. Có một thần nữ xinh đẹp bên cạnh lan can màu đỏ trong đình, lúc này dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lục Khiêm.

"Đây là Lục Khiêm người của Hoàng Tuyền." Dương Tiêu cười một tiếng với phu nhân: "Vị này là thê tử Ngọc Sanh của ta."

【VIP】 Vũ Thần tộc

Ngọc Sanh nhìn Lục Khiêm một chút, khẽ gật đầu, sau đó quay đầu đi, cũng không để ý tới hai người. Hai người tới một bên khác của hậu hoa viên ngồi xuống. Tay phải Dương Tiêu ra một chiêu, bụi hoa bay ra hai tiểu Tinh Linh mặc áo bông sặc sỡ, môi hồng răng trắng. Tinh Linh có kích thước bằng bàn tay, dáng vẻ rất tinh xảo đáng yêu. Bàn tay nhỏ bé phí sức xoay quanh ly rượu đặt trước mặt hai người. Trong chén bạch ngọc, quỳnh tương nhộn nhạo xanh biếc, thấm vào ruột gan khí tức quanh quẩn chóp mũi, làm cho người thần thanh khí sảng.

"Thái Thuấn tinh là bãi săn của ta, các ngươi tự tiện xông vào tinh thần, mang đến cho nhóm chúng ta không ít phiền phức." Dương Tiêu khẽ nhấp một ngụm, để ly xuống, sắc mặt lập tức nghiêm túc: "Đừng tưởng rằng có Hoàng Tuyền chống lưng thì bản tọa không dám giết ngươi, cùng lắm thì không cần bãi săn này nữa."

"Các hạ có thể làm như thế, nhưng như vậy cũng thật phiền toái, không phải sao?" Lục Khiêm hỏi ngược lại.

Người trước mắt này từ hùng hổ dọa người, lại đến yêu cầu đàm phán, nhất định là nhìn ra là thế lực Hoàng Tuyền hàng thật giá thật, cho nên mới lựa chọn đàm phán. Đoán chừng đối phương cũng không biết rõ tình huống cụ thể, dù sao Huyền Lão Hắc Đế đến bên này cũng mới một tháng. Cho nên Lục Khiêm lúc này không thể rụt rè, phải biểu hiện hùng hổ dọa người một chút, miễn cho bị đối phương nhìn ra hư thực.

“Các ngươi muốn cái gì?” Dương Tiêu âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần đối phương yêu cầu quá đáng, lập tức giết chết người trước mắt này, để bọn họ biết mình cũng không phải dễ trêu.

Nghe được câu nói này của Dương Tiêu, Lục Khiêm rơi vào suy nghĩ. Người trước mắt này là nội tình của Sát Na chi quốc và phi thăng. Đánh giá từ những thông tin mà mình có được bây giờ, Dương Tiêu không quan tâm đến những điều trần tục và tu sĩ Nguyên Thần. Thực ra không xung đột lợi ích với Quy Khư cốc, cùng lắm thì không cần để ý tới Nguyên Thần. Vì vậy, sau khi cân nhắc lợi và hại, Lục Khiêm nói ra yêu cầu của mình.

“Sự vụ của âm phủ do Hoàng Tuyền quản, cái khác các hạ tự nhiên, tiếp theo, mở ra Thái Thuấn tinh giao lưu thương nghiệp với chúng ta. Người Vũ quốc cũng phải mang đi một bộ phận. Chỉ chút này.”

Giới này đất rộng người hiếm, tinh khí sung túc, bảo vật không biết có bao nhiêu. Mình nắm giữ một con đường kinh doanh, không thua gì mở ra một tài nguyên hoàn toàn mới.

Dương Tiêu cẩn thận nghĩ nghĩ, như thế cũng có thể chấp nhận. Gã cũng có mấy yêu cầu, chỉ giới hạn ở giao lưu thương phẩm, mỗi lần người tới không vượt quá mười người, nhất định phải cầm tín vật của mình, nhân viên không cho phép ở lại, nếu không giết không tha.

Hai người đều là người vô cùng chú trọng hiệu suất, hai ba lần đã hoàn tất việc phân phối các lợi ích tương ứng của mình, về phần hiệp nghị v.v.. thì miễn đi. Thỏa thuận bằng miệng là đủ. Thứ đồ chơi này chỉ là một trang giấy, thời điểm không muốn hợp tác, có thể xé bỏ bất cứ lúc nào. Thỏa thuận miệng cũng vậy, cũng có thể ‘quên’ bất cứ lúc nào, cái này phải nhìn lợi ích của mỗi người.

Sau một hồi thương lượng, cả hai trò chuyện một lúc.

Đột nhiên, Dương Tiêu mở miệng hỏi: "Ngươi có phải từng đi đến Sát Na chi quốc hay không? Ta nhìn thấy ngươi."

"Ngươi có thể nhìn thấy ta?" Lục Khiêm không phủ nhận, ngược lại có chút kỳ quái, đối phương thế mà phát hiện ra tung tích của mình.

"Sát Na chi quốc là suy nghĩ của Vũ Thần tộc chúng ta."

Vũ Thần tộc là một chủng tộc đặc biệt. Bọn họ không cần tu hành, trưởng thành theo tuổi tác, lực lượng cũng tăng lên theo đó. Tuổi thọ của Vũ Thần tộc theo lý thuyết không có hạn mức cao nhất, nhưng cũng không có nghĩa là bất tử.

"Giải thích thế nào?" Lục Khiêm hơi nghi hoặc một chút, tuổi thọ không có hạn mức cao nhất, chẳng phải là bất tử? Hắn cũng nhìn ra, Sát Na chi quốc xung quanh Dương Tiêu có chút khác thường. Làm hắn không có nghĩ tới là, Sát Na chi quốc đúng là ý nghĩ của bọn họ? Sao mà hoang đường. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, suy nghĩ một cái chớp mắt vạn năm, tương tự cũng có thể vạn năm một cái chớp mắt. Một nền văn minh hoàn chỉnh ra đời và tiêu vong trong chốc lát, thế giới vật chất rất khó làm được, suy nghĩ ngược lại là có thể làm được dễ như trở bàn tay.

"Tảng đá, tảng đá bên cạnh ngươi có tuổi thọ hạn mức cao nhất sao? Quy định bao nhiêu năm lập tức hủy diệt sao?" Dương Tiêu hỏi ngược lại, "Tảng đá có vạn năm, cũng có vài năm. Sẽ bị phong hoá, sa hóa."

Tuổi thọ của tảng đá không có hạn mức cao nhất, nó chỉ bị ảnh hưởng bởi môi trường. Sở dĩ tảng đá được sử dụng làm ví dụ là vì hình thái sinh mệnh của Vũ Thần tộc tương tự như tảng đá. Người bình thường là không thể nào thông qua bản thể của Vũ Thần tộc để phán đoán bọn họ có phải là sinh mệnh

hay không. Tuổi thọ của bọn họ quá dài, phản ứng cũng quá chậm. Giống như nhân loại không biết rõ tảng đá đến tột cùng có sự sống không. Có lẽ tảng đá tự hỏi một chút đã mất trăm năm, ngàn năm khẽ động, chỉ là tuổi thọ của nhân loại còn không bằng thời gian hành động của người ta.

"Sát Na Chi Quốc chúng ta gọi là suy nghĩ, một bộ phận dùng để thôi diễn công pháp, một bộ phận khác dùng để phụ trợ suy nghĩ. Bằng cách này, có thể theo kịp tốc độ của các sinh vật bình thường."

Vô số Sát Na chi quốc giống như tinh quang, sinh sinh diệt diệt ở bên cạnh.

"Bằng không ta nói với ngươi câu này, câu sau còn phải đợi trăm năm sau."

"Tại sao lại nói với ta chuyện này? Ngươi không sợ ta nhắm vào ngươi sao?" Lục Khiêm cười nói.

Thế giới rất lớn, không thiếu cái lạ. Vũ Thần tộc có được tuổi thọ làm cho người sợ hãi than, và tốc độ tư duy mà người thường không thể hiểu nổi. Chỉ sợ việc xây dựng bãi săn này chỉ là để duy trì suy nghĩ của bản thân.

"Không sao, chỉ là nhàm chán tìm người trò chuyện thôi. Trăm triệu năm quá dài, tuổi thọ lại dài, không có người bên cạnh làm bạn cũng sẽ phát điên."

Nói đến đây, Dương Tiêu trìu mến nhìn thoáng qua thê tử bên cạnh. Vũ Thần tộc sớm đã suy sụp, phần lớn người đều từ bỏ suy nghĩ bên trong kiếp sống dài dằng dặc mà cô đơn, trở thành một tinh thần lạnh lùng. Mà họ đã ở bên nhau trong hư không vô ngần cô đơn và lạnh lẽo, năm tháng dài đằng đẵng, được gặp một người tốt thật vinh dự. Cho nên Dương Tiêu không có bao nhiêu chí hướng lớn, chỉ muốn cuộc sống không bị quấy rầy. Cuộc trò chuyện này cũng là để bày tỏ ý tứ này

với Lục Khiêm, người phá hỏng cuộc sống an ổn, liều mạng cũng phải giết.

"Khụ khụ, không có chuyện gì nữa thì có thể đi, nếu lần sau ta lại cảm ứng được có tu sĩ lạ lẫm tới, sẽ trực tiếp đại khai sát giới."

Dứt lời, Dương Tiêu vung tay phải lên, toàn bộ thế giới mờ mịt. Thời điểm khôi phục sáng tỏ lần nữa, sớm đã đến mặt trận đất bên trên Thái Thuấn tinh.

"Đàm phán không thành rồi?"

Phía dưới khe hở, Huyền Lão Hắc Đế truyền tới, không đến ba khắc đồng hồ liền ra, tốc độ dường như hơi nhanh.

"Không có." Lục Khiêm giải thích tình hình.

"Vậy cũng tốt, nước giếng không phạm nước sông, đi đây." Vừa dứt lời, Huyền Lão Hắc Đế đóng lại khe hở.

Tại chỗ chỉ còn lại một mình Hư Thiên Ý. Hư Thiên Ý mặc cung trang màu son, duyên dáng yêu kiều, cho dù ai cũng không tưởng tượng nổi đây là một cường giả võ đạo khí huyết có thể vọt tới Thiên Ngoại Thiên.

"Đại nhân." Nhìn thấy ánh mắt của Lục Khiêm, Hư Thiên Ý cúi đầu xuống.

"Ừm, trở về thu thập đồ vật, mang một vạn tên tâm phúc và trăm vạn bách tính."

"Đi đâu?" Hư Thiên Ý nghi ngờ nói.

"Thế giới này không giữ nổi ngươi, dẫn ngươi đến Ngân Sơn tinh."

Ngân Sơn tinh không lớn, toàn bộ diện tích tương đương với toàn bộ Thái Ảm vực. Ở giai đoạn phát triển hiện nay, tốt hơn hết là đưa ít người đi.

“Đa tạ đại nhân.” Thanh âm Hư Thiên Ý hơi kích động, thực sự có một tinh thần chuyên cung cấp cho võ giả tu hành sao? Nàng có lòng tin chế tạo ra một thiên đường võ đạo.

Hai người một trước một sau, hạ xuống Hoàng cung, Hư Thiên Ý chọn lựa ra một vạn tinh anh, và để đám quan chức chọn lựa bách tính có tư chất tốt đẹp.

【VIP】 Quay về

Vũ quốc.

Lúc này vận động khắp cả nước. Hư Thiên Ý tuyên bố Nguyên Đế băng hà, cũng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai giết chết mấy người phản kháng, thuận lợi trở thành tân nhiệm của Vũ triều, cũng là nữ Hoàng Đế đời thứ nhất. Mặc dù không hợp lễ pháp, nhưng Hư Thiên Ý tuyên bố dẫn người sau khi phi thăng, đám người ném ý nghĩ trong lòng ra sau đầu, ai quan tâm có hợp lý hay không, ích lợi của mình mới là thật.

Cùng lúc đó, trấn quốc cường giả của quốc gia khác nhao nhao đến đây thăm dò. Hư Thiên Ý không cần Lục Khiêm ra tay, hai ba lần giết chết địch nhân xâm phạm, thiết lập địa vị cường giả đệ nhất đại lục.

"Ít ngày nữa ta sắp phi thăng, lại đến phiền ta, có tin ta diệt cả nước các ngươi không?"

Các cường giả trấn quốc may mắn còn sống sót nghe được câu này, lập tức cười làm lành rời khỏi, trong lòng ước gì Hư Thiên Ý tranh thủ thời gian rời khỏi. Đồng thời lại cảm thấy Hư Thiên Ý quá mức xảo trá, rõ ràng đều đột phá, còn giết hồi mã thương.

Rất nhanh, Hư Thiên Ý chọn lựa ra một trăm vạn người. Những người còn lại thành lập một triều đình mới ngay tại chỗ, do một người có tư chất như Hoàng tử đảm nhiệm Hoàng Đế, về sau hắn là bù nhìn của Vũ quốc ở Ngân Sơn tinh.

Một triệu người đến Trường Nhạc cung qua khu rừng rậm Lục Khiêm tới trước kia. Lại từ Trường Nhạc cung đi về phía Ngân Sơn tinh. Về phần pháp trận từ Trường Nhạc cung dẫn

đến Thái Thuấn tinh, Lục Khiêm cũng không đóng lại. Mà để người Vũ quốc xây dựng một thành trì ở chỗ này, tương lai làm đầu mối then chốt giao lưu thương nghiệp giữa hai giới. Đối với việc này, Dương Tiêu cũng không ngăn cản, hai giới giao lưu đôi bên cùng có lợi, có lợi để tăng số lượng cao thủ. Chỉ đặc biệt nhấn mạnh hai Nguyên Thần Lục Khiêm và Hư Thiên Ý không được lưu lại nơi đây, miễn cho bị người khác nhìn thấu âm mưu phi thăng.

Soạt!

Theo một người cuối cùng rời khỏi, Hoàng Đế mới của Vũ quốc thất vọng mất mát.

Trước khi đi, Lục Khiêm đặc biệt lưu lại mười cái quyển trục. Phong ấn mười đạo kiếm khí của Nhân Hoàng kiếm, tương đương với một kích toàn lực của Nguyên Thần mới vào. Giết chết người từ Lôi Kiếp trở xuống không có vấn đề.

Tiến hành trung chuyển thông qua Trường Nhạc cung, một trăm lẻ một vạn người rốt cục đi vào Ngân Sơn tinh. Thương Sơn xanh biếc, đại địa trắng bạc. Đầy rẫy đều là mặt đất màu bạc và một cây đại thụ che trời. Bóng cây xanh biếc bao phủ toàn bộ bầu trời, nhưng bên dưới không đến nỗi tối tăm, Nữ thụ đặc biệt để lại một số vị trí, ngọn núi màu bạc phản xạ ánh sáng mặt trời vẫn rất sáng. Trên bóng cây treo đầy trái cây có hình dạng hài nhi, và vô số loài chim mặt người cánh hoả hồng ngậm trái cây để vào vật chứa bằng ngọc. Thân cây rộng trăm trượng có một khuôn mặt nữ tử, mặt người khép hờ hai mắt, yên tĩnh tường hòa, thần thánh nghiêm nghị. Một số phàm nhân không tự chủ được quỳ xuống miệng hô thần linh.

"Đây là…" Hư Thiên Ý nhẹ nhàng ngửi không khí một cái. Tinh khí trong không khí rất yếu, hầu như toàn bộ đều bị Nữ thụ kia hấp thu, người bên ngoài muốn hút một chút cũng không làm được. Nhưng có tính khí hay không cũng không

quan trọng, võ giả không cần tinh khí, đến cảnh giới Thiên Nhân, trực tiếp cảm ứng Nhật Nguyệt Tinh hấp thu năng lượng. Có thể nói nơi đây là thiên đường thích hợp nhất cho võ giả. Nhưng mặt đất ở nơi này đến cùng xảy ra chuyện gì?

"Đất bạc màu mỡ và có lợi cho sự phát triển của thực vật." Lục Khiêm giải thích. Loại đất bạc này được tạo thành từ sau khi Thụ Nhân tử vong để lại thi thể hài cốt trong vạn năm qua, có chất dinh dưỡng rất cao. Lấy tới Đại Hạo tinh cũng có thể trực tiếp xem như phân bón, mà lại cũng không giống như nồng độ phân bón thông thường quá cao để làm tổn thương cây trồng.

"Các ngươi xây dựng thành trì ở nơi này trước, lát nữa phái đạo binh giúp ngươi, đừng tùy tiện hái Thụ Nhân quả, bị chim mặt người giết cũng mặc kệ ngươi." Lục Khiêm nói với Hư Thiên Ý.

Bây giờ Nữ thụ mỗi ngày sản xuất một vạn hai Thụ Nhân quả, tám ngàn bán cho Ngự Long sơn, hai ngàn bán cho thế lực khác, còn lại hai ngàn được giữ lại dự bị. Một ngàn quả mỗi ngày có thể giao cho đám người Hư Thiên Ý phân phối.

"Được." Tham vọng của Hư Thiên Ý đã được đền đáp, võ giả bởi vì thể chất cường đại, khí huyết dồi dào, biến thành khẩu phần ăn của hầu hết tu sĩ Luyện Thể và yêu quái. Bây giờ có một môi trường an toàn như vậy, họ đương nhiên phải nắm bắt cơ hội này. Chính Hư Thiên Ý cũng biết rõ võ giả sau này có thể trở thành Đạo binh đặc biệt của Lục Khiêm, điểm ấy nàng ngược lại là không có lời oán giận, võ giả không thích hợp với hoàn cảnh quá mức an nhàn, cần ở trong chiến đấu mới có thể trưởng thành.

Sắp xếp xong công việc, Lục Khiêm trở về bế quan.

Trường Nhạc cung.

Lục Khiêm dựa vào chiếc ghế bằng gỗ lim, uống trà cống nạp từ những người thuộc hạ, tâm trí lơ đãng về phía xa xăm. Chuyến đi đến Thái Thuấn tinh lần này không có bao nhiêu thu hoạch, đám người Huyền Lão Hắc Đế không có biện pháp trở về, chỉ mở ra một con đường kinh doanh mới, bây giờ chưa có lợi nhuận, không biết sau này có thể thu hồi vốn hay không. Đoán chừng cũng không giao dịch được đồ tốt gì, chỉ có thể kiếm được một ít tiền. Lần này đi Thái Thuấn tinh, Lục Khiêm cũng nhận được đáp án mong muốn, chí ít trước khi Động Chân, Hoàng Tuyền không sẽ phái người đến bắt mình. Trong khoảng thời gian tiếp theo, sẽ để cho nhóm thủ hạ Quỷ Thần bắt Quỷ Thần khác xây dựng Phong Đô Sơn. Mình cũng phải bắt đầu chuẩn bị để hấp thụ Tinh Khí bản nguyên, thành lập Động Thiên trong cơ thể.

Động Thiên trong cơ thể mỗi người cũng khác nhau, hấp thu tinh khí cũng khác biệt.

Lục Khiêm muốn tu luyện Động Thiên trong cơ thể, phải hấp thu đủ một lượng Tinh Khí bản nguyên thuộc tính âm. Tinh Khí bản nguyên làm nền tảng của thiên địa, thế giới bây giờ thăng cấp lên Động Chân có hai con đường. Một là hấp thụ Tinh Khí bản nguyên chất thoát ra trong môi trường tương ứng. Loại thứ hai là bạo lực phá hủy thiên địa, áp dụng phương thức hấp thu mổ gà lấy trứng, hoặc là lắp điện hải ngoại, hoặc là tinh thần ngoại vực. Thế giới trung tâm chỉ định là không thể dùng loại phương pháp thứ hai, trước không nói có thể phá huỷ hay không, chỉ sợ vừa động thủ đã bị vây công. Ngân Sơn tinh cũng không thể làm như vậy, bản thân không có bao nhiêu Tinh Khí bản nguyên, hủy hoại càng không có lời. Chỉ có thể tìm kiếm tinh thần mới. Điều này lại cần nhiều thời gian, hoặc là đến lãnh địa hải ngoại xem xét.

“Hải ngoại…” Nói tới hải ngoại, Lục Khiêm nhớ tới ba lãnh địa bị Ngọc Kinh sơn chiếm cứ. Mấy nơi này rơi vào tay

địch, dù cho cầm về, cũng cũng không đủ nhân thủ trấn áp, còn không bằng hủy cho xong việc.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Khiêm có kế hoạch. Nhưng tầng thứ sáu của Phong Đô Sơn sắp xây xong, đến lúc đó rồi nói sau. Bây giờÂm Cảnh thiên cung vẫn còn thiếu nhân lực.

Ba lãnh địa không vội, đoạn thời gian này cũng không nhàn rỗi. Lục Khiêm nghĩ đến Thái Ảm vực, Thái Ảm vực không giống với Nam Linh vực vỡ vụn, chủ thể vẫn là bảo tồn hoàn hảo, lại thêm có đám người Thụ Tinh mụ mụ và Thu Quan, La Vân trấn thủ, đã có sẵn thành viên tổ chức tiếp thu.

Hai trăm năm trước, bọn người Thu Quan ở Thái Ảm vực chuyển sinh, bây giờ hẳn là lấy phương pháp chuyển thế Hư Đan tiến vào Chân Đan, đi vào thế giới trung tâm là có thể độ kiếp, tương đương với sức chiến đấu của mấy Phong Kiếp.

"Vô Lượng!" Lục Khiêm gọi Đệ Nhất Vô Lượng thông qua lệnh bài bạch ngọc trong tay.

"Đại nhân có gì phân phó?"

Một con thiên nga hóa thân thành hình người.

"Xây lại một cái pháp trận."

Hai mắt Đệ Nhất Vô Lượng tỏa sáng, nói: "Đại nhân lại có tinh thần mới rồi?"

"Không phải, nhóm chúng ta quay về Thái Ảm vực."

Vẻ mặt Đệ Nhất Vô Lượng khó xử, uyển chuyển nói: "Trước mắt có hai cái pháp trận Ngân sơn, Thái Thuấn, không cần phải mở một pháp trận mới ở Thái Ảm vực bên kia nữa."

Mỗi một lần mở pháp trận truyền tống đều tiêu tốn một lượng tài nguyên khổng lồ, nếu như đơn thuần chỉ là áo gấm về quê, không cần thiết tiêu số tiền này.

“Ha ha, mở một lần là được, sau này sẽ không còn Thái Ảm vực nữa.”

Thì ra là thế! Đệ Nhất Vô Lượng nghe ra tin tức bên ngoài lời nói của Lục Khiêm, lập tức trở về chuẩn bị.

【VIP】 Trảm yêu

Thái Ảm vực.

Trong cuộc chiến vương đạo bá đạo năm đó, cuối cùng vương đạo lấy nền chính trị nhân từ đã chiến thắng. Người đời gọi Thiên Tề Đại Đế Lục Khiêm nhất thống thiên hạ là 'Ngang hàng với trời', tạo thành thể chế lấy nền chính trị vương đạo nhân từ trị quốc, thủ đoạn bá đạo đối ngoại.

Trong trận chiến đó, Tắc Hạ học cung có công lao to lớn, vô số nhân tài nổi lên, được gọi là 'Tắc Hạ đầy triều ', bởi vì thế lực quá mạnh, Tắc Hạ học cung bị chia thành mấy cơ cấu. Học cung là cơ cấu bồi dưỡng nhân tài, gửi nhân tài đến các cơ sở khác. Ví dụ như Trấn Thủ phủ đối ngoại, Trảm Yêu ti phòng ngừa yêu ma làm loạn, Phùng Thi nhân bảo vệ Tàng Kinh các của Hoàng Đế v.v..

Quyền lực bị chia tách, các cơ cấu lớn có lợi ích khác biệt, dưới sự dẫn đầu của Hoàng Đế hình thành cân bằng, như thế cũng không cần giết công thần ổn định giang sơn.

Tề đô.

Thành trì hùng vĩ, hàng dài người đi bộ và thương nhân ở cổng thành, khuôn mặt của mọi người đều tràn ngập niềm vui trong lễ hội. Năm nay đánh dấu kỷ niệm hai trăm năm ngày sinh của Tiêu Phàm, Đại Đế đời thứ hai của Tề quốc.

Để thể hiện phong thái của một quốc gia lớn, Hoàng Đế đặc biệt hạ lệnh cả nước nghỉ ba ngày, tổ chức đại lễ tại kinh thành, đến lúc đó sẽ có người đến từ tứ phía bốn phương tám hướng đến tham gia khánh điển.

Đối với thương nhân mà nói, đây là một cơ hội kinh doanh tuyệt vời, vì vậy họ từ khắp mọi miền đất nước để tham gia bữa tiệc với các món ăn đặc sản của địa phương.

Bên trong thành, cây xanh lấy gấm, hoa tươi trải đường. Cư dân mặc quần áo mới kinh, đường phố sạch sẽ gọn gàng, không có chỗ nào không biểu hiện ra quốc lực to lớn của Tề quốc. Tề quốc ngoại trừ một số nơi xa xôi, chủ động từ bỏ thâm sơn rừng rậm, những nơi khác đều là lãnh thổ của Tề quốc. Cho dù là Yêu tộc trước đây không ai bì nổi, hiện tại cũng chỉ còn lại người già và trẻ nhỏ co đầu rút cổ dưới mặt đất.

Phía trên tường thành, một nam từ trung niên mặc áo bào màu vàng đứng ở đầu tường, nhìn dòng người qua lại. Đứng bên cạnh là hai vị Vương gia Lâm Viêm, Diệp Động, phía sau là văn võ đại thần. Hơn hai trăm năm tu hành, cũng làm cho Tiêu Phàm tiến vào cảnh giới Hư Đan. Nhưng hắn ta không lập tức chuyển thế mà lại dùng phương pháp Tố Giảm Cầu Không của Thiên Hà đạt được Chân Đan, mà vẫn luôn kéo dài.

Trong cung điện phía sau ba người, lờ mờ có thể nhìn thấy một cây đa to lớn, đó là bản thể của Già Lam, Thụ Tinh mụ mụ.

“Sau bữa tiệc này, lại đến thú triều ở hải ngoại, sau khi kiếp nạn qua ta cũng muốn thoái vị tu hành.” Tiêu Phàm nói thẳng.

“Đại ca thoái vị để ai làm Hoàng Đế?”

“Nhường ngôi đi, con cháu không tiếp nhận được thần khí, sẽ chỉ làm lãng phí vận may của đất nước.” Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm quay đầu nhìn về phía Diệp Động: “Ta và Lâm huynh gần với Chân Đan nhất, sau này hoàng vị sẽ do ngươi kế thừa, trong lúc tại vị không được từ bỏ tìm kiếm thân phận chuyển thể của La Vân, tìm được người thì nhường ngôi lại cho hắn.”

Vương triều phàm nhân vô cùng kiêng kỵ hoàng vị truyền thừa, bị bọn họ hời hợt nói ra. Ai cũng không quan tâm cái vị trí nát này.

La Vân là vị Hoàng Đế đầu tiên của Tề quốc, đồng thời cũng là đồ đệ của Lục Khiêm. Năm đó y liều chết truyền vị cho Lục Khiêm, về tình về lý đều phải trả nhân quả này.

"Hiểu rồi." Diệp Động chần chờ nói: "Chuyển thế của La Vân xuất hiện, có phải mang ý nghĩa một người khác cũng chuyển thế không?"

"Không sao, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn."

Vài ngàn năm trước nơi đây do Cửu Thiên Ngọc Lâu thống trị. Thương Hạc đạo nhân lấy phương pháp Trảm Tam Thi Trùng tiến vào Nguyên Thần, kết quả Tam Thi nội đấu, Thương Hạc đạo nhân hồn phi phách tán, mà Tam Thi đại diện cho bản ngã và thiện và ác, không ngừng chuyển thế nội đấu ở chỗ này. Bản Ngã đạo nhân đã bị Lục Khiêm triệt để giết chết, chỉ còn lại hai người thiện ác. Hai người mâu thuẫn qua lại, lại hỗ trợ lẫn nhau. Một người xuất hiện, mang ý nghĩa một người khác cũng sẽ xuất hiện, hơn nữa là trận doanh tương phản, không có bất kỳ khả năng hòa giải nào.

Soạt!

Một trận quỷ vụ đánh tới, một thiếu phụ xinh đẹp mặc trang phục đen như mực, da trắng như ngọc đi ra từ trong hắc vụ.

"Bái kiến thụ thần."

Ba người cung kính hành lễ, trong lòng âm thầm kinh ngạc, Già Lam hơn hai trăm năm cũng không lộ diện sao lại ra làm gì. Trước đây Thiên Tề Đại Đế cho nàng nhiệm vụ là thủ hộ đế quốc, không phải thời khắc nguy cơ sẽ không xuất hiện.

"Ta chuyển thế thành công."

Lúc này, đám người mới chú ý tới chỗ không tầm thường của Già Lam.

Thanh âm của Tiêu Phàm hơi kích động, nói: "Thụ thần chẳng lẽ tiến vào Chân Đan rồi?"

"Ừm. Thu Quan vài ngày trước cũng tiến hành chuyển thế, đoạn này thời gian hẳn là là không ra được."

Sau Đan Kiếp là Nguyên Thần, Chân Đan ngay cả Phong Kiếp cũng không bằng, ở giới này đã là cao thủ hàng đầu.

"Tốt! Phân phó, khánh điển lại thêm ba ngày."

Già Lam phất tay ngăn lại, đôi mắt đẹp tĩnh mịch đen như mực nhìn về phía hải ngoại.

"Có một cỗ khí tức nguy hiểm truyền đến, rất nguy hiểm."

Đây mới là nguyên nhân Già Lam xuất quan, cũng không phải là khoe khoang giống như những người khác, mà là cảm ứng nguy hiểm đến.

Sau khi yến hội kết thúc, đám người rốt cục hiểu rõ tại sao lại xuất hiện điềm báo nguy hiểm. Hóa ra là thú chiều ở hải ngoại tiến đến, uy lực vượt xa thú triều hai trăm năm trước.

Trên triều đình, đám người nghị luận ầm ĩ.

"Bệ hạ, thần xin nguyện dẫn đầu Trảm Yêu ti và đại quân Trấn thủ sứ san bằng yêu thú."

Tiêu Phàm gật đầu, đại quân một vạn tu sĩ mênh mông đung đưa xuất phát.

Ba ngày sau.

"Báo! Không xong rồi. Đại quân bị diệt toàn quân, Khánh Thành Bá đã chết trong trận chiến."

Chúng thần xôn xao, rất nhanh biết được chi tiết. Thú Vương cầm đầu tên là Cung Đô Đại Xà, rắn này thân hình lớn

như núi, hai mắt mở ra sẽ thả ra bạch quang, đây là Thẩn thú tạo ra bình minh trên biển. Những con thú biển rất mạnh mẽ, nhưng có một khuyết điểm, khuyết điểm này sẽ là bọn nó không trở thành tai họa từ bên trong cho mọi người. Khuyết điểm này là hải thú không có bao nhiêu trí lực. Tình huống bây giờ đã khác, dưới sự lãnh đạo của Cung Đô Đại Xà, những con thú biển dường như đã có được trí tuệ, thậm chí còn học được cách chơi của con người.

Mấy ngày sau đó, mọi người đều có tin tức chi tiết.

"Cung Đô Đại Xà này rất có thể là Mai Khê chuyển thế, đợi ta đi xem xét." Già Lam nói với đám người Tiêu Phàm. Dứt lời, lập tức bay về phía hải ngoại.

Sau nửa canh giờ, Già Lam che cánh tay phải bị thương trở về, khóe miệng có tiên huyết: "Không hay rồi, con thú này không biết đã thôn phệ bao nhiêu đồng loại, tu vi của nó vượt xa Chân Đan, ta chỉ có thể quần nhau một lúc, các ngươi tranh thủ thời gian tìm ra chuyển thế của La Vân."

Hai người chuyển thế có một định luật, tu vi bình thường sẽ không chênh lệch quá nhiều. Một bên cực mạnh, một bên khác tất nhiên không kém bao nhiêu. Đáng tiếc Thu Quan còn đang chuyển thế, cho dù thành công chuyển thế, cũng phải vượt qua một đoạn thời gian suy yếu, nếu còn có thể giúp đỡ một chút. Hiện tại chỉ có thể dựa vào La Vân chuyển thế.

Tiêu Phàm phát động lực lượng cả nước tìm kiếm chuyện thế của La Vân.

Trảm Yêu ti.

Một thanh niên tên là Trương Bằng trấn thủ yêu ma trong lao ngục. Địa lao u ám, Trương Bằng cầm Kim Cương bảo kiếm trong tay, bảo kiếm đâm trúng đầu một quái ngư mặt người.

Rống!

Quái ngư chính là cơ thể bất tử, bảo kiếm đâm trúng đầu, vẫn gào thét giãy dụa.

Bỗng nhiên, bên trong cơ thể Trương Bằng truyền đến một lực lượng vô danh, hấp thu hết sinh mệnh của quái ngư. Thân thể Trương Bằng phát ra tiếng đậu nổ lộp bộp, khí thế mạnh không ít, đồng thời trong đầu hắn hiện lên một luồng thông tin.

“Quả nhiên, chỉ cần không ngừng giết chết yêu ma, là có thể hấp thu lực lượng của bọn chúng, đồng thời giải tỏa một chút thần thông. Trời cũng giúp ta, Nhân tộc để cho ta đến bảo vệ!”

【VIP】 Cung Đô Đại Xà

Khi trận chiến tiếp tục, càng ngày càng có nhiều yêu ma khó xử lý bị Trảm Yêu ti bắt được. Những yêu ma này phần lớn có công năng kỳ lạ, không thể giết chết ngay trên chiến trường, điều này sẽ gây ra tác hại lớn hơn. Còn có một số yêu ma cần bắt tới nghiên cứu, phế phẩm sau khi nghiên cứu sẽ giao cho bọn họ xử lý.

Răng rắc!

Trương Bằng một đao chém đầu Xà Điểu chín đầu xuống. Yêu quái có sức sống mạnh mẽ trực tiếp chết hẳn dưới đao của y.

Ầm!

Bên trong cơ thể của Trương Bằng truyền đến nổ vang. Đỉnh đầu xuất hiện một Pháp Tướng to lớn. Tóc đỏ như lửa, mặt xanh nanh vàng, trên đầu mọc ra sừng hươu, như sư tử nằm rạp trên mặt đất.

Đây là tuyệt học của Trảm Yêu ti Tề quốc—— Thần Thú Trấn Ngục Pháp Tướng. Trấn áp tất cả yêu ma. Sinh ra Pháp Tướng, mang ý nghĩa tiến vào cảnh giới Đạo Cơ.

Trương Bằng mấy ngày trước mới mới vào Dưỡng Thần, hiện tại chính là Đạo Cơ, loại tốc độ này đơn giản nghe rợn cả người.

“Sợ là Thiên Tề Đại Đế trong truyền thuyết cũng không có thiên phú như vậy.” Trương Bằng thầm nghĩ. Về sau không ngừng chém giết yêu ma, chẳng phải là rất nhanh có thể vượt qua Thiên Tề Đại Đế thần tượng của mình?

“Tỉnh táo, bí mật này tuyệt đối không cho người khác biết rõ, nếu không chết không có chỗ chôn, không đến cảnh giới nhất định, tuyệt không xuất quan.”

Nội tâm Trương Bằng âm thầm quyết định, một mực ở lại chỗ này, chưa đến tình trạng nghiền ép người trong thiên hạ thì không phải bại lộ trình độ thật của mình. Ba ngày tiến vào Đạo Cơ, chỉ sợ năng lực này ngay cả Thiên Tề Đại Đế Lục Khiêm nhìn thấy cũng phải hâm mộ.

Nếu như là thực sự ba ngày tiến Đạo Cơ, Lục Khiêm chắc chắn vô cùng hâm mộ, nhưng cái này cũng không hề là thật. Trương Bằng chính là La Vân chuyển thế. Những cái gọi là dị năng này, thật ra là năng lực kiếp trước của La Vân. Cái gọi là giết chết yêu quái là có thể mạnh lên, chỉ là vì hấp thu năng lượng giải phóng năng lực. Nếu như năng lượng sung túc, thậm chí ngày mai đã có thể khôi phục sức chiến đấu thời kỳ hoàng kim của La Vân. Thời kỳ hoàng kim của La Vân có tu vi Hư Đan ngũ, lục chuyển, sức chiến đấu không thua gì Chân Đan.

Theo thời gian trôi qua, chiến tuyến của hung thú hải ngoại dần dần đẩy về phía đất liền. Cung Đô Đại Xà là Mai Khê chuyển thế, có được sự gian trá và giảo hoạt của Mai Khê, lại thêm tài thao lược làm Hoàng Đế suốt mấy chục năm, gã dễ dàng hợp nhất yếu thú hải ngoại. Mặc dù Tề quốc thống nhất, nhưng cũng mới hai trăm năm ngắn ngủi, sao có thể hơn được hàng ngàn năm tích lũy của hải ngoại.

Già Lam về sau lại chiến đấu mấy trận với Cung Đô Đại Xà, đều lấy bị thương chấm dứt. Đối phương không chỉ mạnh mẽ còn giảo hoạt, mỗi lần đều dùng một lượng lớn đồng loại tiêu hao hết pháp lực của nàng mới động thủ.

Lại qua một tháng.

Trương Bằng rốt cục tiến vào cảnh giới Hư Đan, về sau y phát hiện dị năng này của mình không cần chuyển thế, có thể trực tiếp tiến vào Hư Đan nhất chuyển. Lúc này mới có thời gian mấy tháng ngắn ngủi sau khi thức tỉnh, vượt qua thần tượng Thiên Tề Đại Đế ở trong tầm tay. Vốn Trương Bằng còn muốn tiếp tục, không nghĩ tới một trận hung thú tập kích, khiến cho y bại lộ thân phận của mình.

"Hoá ra ngươi là La Vân chuyển thế, làm ta tìm thật khổ." Tiêu Phàm cười khổ nói. Đi mòn gót sắt tìm không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu, đối phương vậy mà ở ngay dưới mí mắt của mình.

"Thuộc hạ cũng là lần đầu tiên mới biết."

Trương Bằng có chút bất đắc dĩ, không ngờ một tiểu tử nghèo như mình lại có thân thế như vậy. Đại danh của La Vân mặc dù không vang dội bằng Lục Khiêm, là người đặt nền móng cho Tề quốc, vẫn để lại dấu ấn đậm nét trong sử sách, bởi vì yêu dân như con, tâm nhân hậu, được người đời gọi là 'Nhân Tề' Đế. Không ngờ Nhân Tề Đế lại có lai lịch như vậy.

"Mặc kệ kiếp trước ngươi là ai, đã thể hiện ra tài năng vô song, chúng ta sẽ toàn lực bồi dưỡng ngươi." Tiêu Phàm hào khí vung lên: "Không phải muốn quái vật sao, về sau tất cả quái vật chộp tới để ngươi giết."

Trương Bằng cảm nhận được tinh thần trách nhiệm trĩu nặng, có cảm giác hi vọng của Nhân tộc đều nằm trên người mình, y nghĩa bất dung từ: "Thuộc hạ nhất định hết sức."

Như thể cảm nhận được Trương Bằng xuất thế, hung thú công kích càng ngày càng mãnh liệt. Cung Đô Đại Xà dứt khoát cũng không chơi đánh lâu dài, trực tiếp triệu tập hai mươi tám cáhung thúi Hư Đan, bay về hướng thủ đô của Tề quốc, tấn công trực tiếp Hoàng Long.

Đám người không ý thức được nguy hiểm đang đến. Thu Quan bế quan, Già Lam dưỡng thương. Trước mắt chỉ dựa vào mấy Hư Đan Trương Bằng và Tiêu Phàm chống đỡ tình thế, giờ khắc này còn nguy cấp hơn so với khi Thiên Tề Đại Đế ở đây. Dù sao trước đây chỉ có một vị Chân Đan là Thiên Tề Đại Đế, đối thủ chỉ là lão quái vật suy yếu nhiều năm. Hiện tại Cung Đô Đại Xà hùng hổ dọa người, hẳn là muốn thống trị thế giới.

Rất nhanh, người Tề quốc biết tin tức Cung Đô Đại Xà tới. Bọn người Tiêu Phàm không rút lui, một khi rút lui, sẽ gây nên phản ứng dây chuyền, uy tín Hoàng gia bị đả kích, thế giới sẽ trở lại cục diện cát cứ trước đây. Bây giờ chỉ có một cách là mạnh mẽ chống lại. Tài nguyên liên tục không ngừng hướng về phía Trương Bằng.

Một bên khác, Đệ Nhất Vô Lượng đã xây dựng xong pháp trận. Pháp trận mở ra, hai người một trước một sau đi vào.

Soạt!

Đập vào mắt là một vùng biển bao la.

"Ngươi làm sao truyền đến trên biển rồi?"

Đệ Nhất Vô Lượng lúng túng nói: "Sai lầm, sai lầm. Khó tránh khỏi có chút sai sót."

Hai người cả đường bay đến, đại địa bị tàn phá, sinh linh đồ thán. Dải ven biển hầu như không có.

"Cái này… Đây cũng là thú triều đi." Đệ Nhất Vô Lượng nghẹn họng nhìn trân trối.

Tề quốc cũng đã thống nhất, vẫn không có biện pháp đối phó thú triều sao? Nhưng nhìn hiện trường, chất lượng của thú triều lần này khá cao.

Màn đêm buông xuống, khu rừng im lặng. Dưới ánh trăng, nhánh cây không ngừng chập chờn quang ảnh giống như yêu ma, làm bầu không khí đáng sợ.

Soạt!

Lúc này, trời đã sáng. Không phải, phía trước bỗng nhiên xuất hiện hai ánh sáng trắng. Ngọn đèn trắng to lớn như mặt hồ, chiếu sáng vạn dặm chung quanh. Lục Khiêm nhìn kỹ, đây là một con rắn lớn có vảy đỏ. Chung quanh đại xà còn có hai mươi tám hung thú to lớn, mỗi con đều có tu vi Hư Đan.

"Khặc khặc, Lục Khiêm à Lục Khiêm, thật sự là có được mà không mất chút công phu." Đại xà cười một tiếng. Nghe thủ hạ báo cáo, đại xà còn không dám tin tưởng, đi tới nhìn một chút vậy mà thật sự là Lục Khiêm.

"Hai trăm năm, hai trăm năm, ngươi nhìn ta có mấy phần giống như trước?" Đại xà nhịn không được đắc ý: "Mọi người lên cho ta."

Rống!

Hai mươi tám hung thú gầm thét xông lên, phía dưới còn có hung thú như thủy triều. Những quái vật này không có bao nhiêu tâm trí, chỉ biết rõ nghe theo mệnh lệnh. Mai Khê cảm thấy mình chính là đứa con được ông trời chọn, mang theo trí nhớ của kiếp trước chuyển thế, dùng một trăm năm hạ gục hai mươi tám cái tộc hung thú ở hải ngoại. Hiện tại lại đụng phải kẻ thù lớn nhất của mình, ông trời thật là có mắt.

Đương nhiên, gã cũng không dám quá đắc ý. Trước dùng tính mệnh thủ hạ mài rơi người này, cuối cùng lại đến thu hoạch. Đối mặt với yêu thú mãnh liệt xông tới, Đệ Nhất Vô Lượng nhiều hứng thú cười nói: "Thật vất vả đắc thế, lại gặp phải chúng ta, thật sự là chuyện gì xấu đều để ngươi chiếm."

Tu vi trước mắt của Đệ Nhất Vô Lượng là Hỏa Kiếp, không cần Lục Khiêm ra tay, chỉ riêng mình là có thể tiêu diệt toàn bộ những hung thú này. BắcÂm Phong Đô Sơn còn thiếu một chút huyết thực, đám người này thật sự là đến rất đúng lúc.

“Ha ha. Cố nhân gặp nhau, cho ngươi một phần hậu lễ.”

Ầm!

Lục Khiêm tế ra Nhân Hoàng kiếm. Nhất kiếm quang hàn thập cửu châu.

“Cái gì! ! Không!” Đại xà không dám tin, còn chưa kịp nói lời tàn nhẫn, mang theo vô tận không cam lòng hồn phi phách tán, một thân tinh huyết bay vào trong túi trữ vật. Phong Đô Sơn không ở trên người, chỉ có thể tạm thời lưu lại bằng đồ vật.

【VIP】 Ý chí thiên địa

Chỉ dùng một chiêu, một chiêu chế địch. Lục Khiêm thậm chí còn cảm thấy chưa hoàn toàn làm nóng người. Đám gia hoả này thật sự là chênh lệch quá lớn với mình, ngay cả cơ hội đánh lại cũng không có.

“Nguy cơ đã giải quyết, đi tìm bọn người Tiêu Phàm đi.” Lục Khiêm nhìn về phía Đệ Nhất Vô Lượng.

Bên này giết chết đám người Đại Xà, Tề quốc bên kia cũng không lập tức biết rõ. Càng ngày càng nhiều hung thú đáng sợ tuân theo mệnh lệnh của đại xà khi còn sống chạy đến, hàng trăm ngàn hung thú từ trên trời, mặt đất, dưới mặt đất bao bọc vây quanh thủ đô Tề quốc.

Tường thành bên ngoài thành, bọn người Trương Bằng, Già Lam, Tiêu Phàm đứng ở trên tường thành, Hoàng Đế ngự giá thân chinh, cổ vũ rất lớn cho khí thế của binh sĩ.

“Lát nữa sẽ dựa vào ngươi làm chủ lực, ta chỉ có thể miễn cưỡng dùng ra sáu thành tu vi.” Già Lam nói.

“Biết rõ.” Sắc mặt Trương Bằng nghiêm túc, dưới sự dốc hết tài nguyên của mọi người, y rốt cuộc khôi phục thực lực thời kỳ hoàng kim ở kiếp trước. Có thể kém một chút so với đại xà, nhưng gã có đám người Già Lam Tiêu Phàm tọa trấn.

Hung thú càng ngày càng nhiều, nhưng chúng nó cũng không lập tức công kích.

Rống!

Rốt cục, dưới tiếng gầm thét của hung thú dẫn đầu, hung thú mãnh liệt xông tới. Một số lượng lớn hung thú giống như

thủy triều, từ tứ phía bốn phương tám hướng lao xuống, chỉ cần hạ cục toà hùng thành này của nhân loại, như vậy những thành trì khác sẽ biến thành năm bè bảy mảng.

"Tới rồi."

Trong lòng Trương Bằng dù khẩn trương, lại là kích động, nhiệt huyết sôi trào, từ nay về sau, y sẽ tiếp nhận ngọn cờ của Thiên Tề Đại Đế, dẫn đầu Nhân tộc đi về phía huy hoàng. Mà y cũng sẽ vượt qua Thiên Tề Đại Đế, trở thành một cột mốc mới.

"Động thủ!" Trương Bằng gầm thét, sau lưng xuất hiện một Pháp Tướng ngàn trượng.

Ầm!

Lúc này, phương xa truyền đến một đạo bạch quang. Hung thú ở dưới bạch quang, nhao nhao chôn vùi thành tro.

"Ặc…" Trương Bằng ngây ngẩn cả người, Già Lam cũng nhíu lại đôi mi thanh tú.

Đây là có chuyện gì? Bọn họ còn chưa ra tay, hung thú đột nhiên lùi bước?

Khi nhìn thấy thân ảnh sau lưng bạch quang, đôi mắt đẹp của Già Lam trợn lên, cố nén xúc động nhào lên, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Cung nghênh đại nhân."

"Lão sư!" Tiêu Phàm kinh hỉ nói.

Trương Bằng nghe xong đầu tiên là sững sờ, sau đó mới phản ứng lại. Người có thể để cho thụ thần thủ hộ xưng là đại nhân, Tiêu Phàm xưng là lão sư, còn không phải là Thiên Tề Đại Đế trong truyền thuyết. Thiên Tề Đại Đế một chiêu đã giải quyết hung thú, Trương Bằng ý thức được mình và hắn đến tột cùng cách xa bao nhiêu. Vốn nghĩ rằng mình có thể vượt qua thần tượng trước đây, bây giờ suy nghĩ một chút vẫn là quá

ngây thơ. Đương nhiên, gã không phải người lòng dạ nhỏ mọn như Mai Khê, không nhìn được việc tốt của người khác, vẫn cung kính chào hỏi.

"Ừm, xin đứng lên." Lục Khiêm liếc Già Lam, hai trăm năm không gặp, nữ tử này vẫn phong tình vạn chủng như vậy.

Đứng sau Già Lam cách đó không xa là một nữ tử mặc áo trắng như thần tiên phi tử. Mày ngài răng trắng, tiên tư ngọc mạo. Nữ tử chính là Tiểu Thanh, bên cạnh nàng là một nữ tử Tinh Linh không thua kém gì nàng. Hai nữ tử như là một đóa Tịnh Đế Liên Hoa.

Tiểu Thanh và Thải Vi, tu vi của các nàng cũng tiếp cận cảnh giới Hư Đan. Hai trăm năm gặp nhau, thay đổi đều rất lớn.

…

"Mọi người còn nhớ rõ ta hay không?"

Bầu không khí hơi trầm mặc, Đệ Nhất Vô Lượng đứng ra làm bầu không khí sinh động.

"Ngươi là Phù Đề quốc chủ?" Già Lam cảm thấy người trước mắt này hơi quen mắt.

"Phu nhân gọi ta Đệ Nhất Vô Lượng là được." Đệ Nhất Vô Lượng cười nói.

"Thu Quan đâu?"

"Thu Quan đang chuyển sinh, mấy ngày nữa sẽ xuất quan."

Lục Khiêm đi đến trước mặt Trương Bằng, đánh giá Trương Bằng một chút.

"Ngươi chính là La Vân chuyển thế? Về sau ngươi chính là Hoàng Đế đời thứ ba của Tề quốc."

“Ta… Ta có thể không đảm nhiệm nổi.” Trương Bằng hơi khẩn trương, Tề quốc có mười hai tỷ quốc dân, gánh nặng bỗng nhiên đè ở trên người, cho dù là ai cũng cảm giác áp lực như núi.

Lục Khiêm đập bả vai y, động viên nói: “Không sao, từ từ học.”

Ngày hôm sau.

Cấm địa sau núi của Tắc Hạ học cung.

Ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào màn trướng phù dung ấm áp, ba nữ nhân mang theo mỏi mệt ngủ mất, ngọc thể đang nằm, dưới ánh mặt trời phát ra quang mang như bạch ngọc.

Cảm giác được Lục Khiêm tỉnh lại, Già Lam cũng theo đó tỉnh lại mặc quần áo tử tế cho hắn.

Lục Khiêm ngồi xuống, khác với đám người Già Lam mệt mỏi, hấp thu góp nhặt nguyên âm hai trăm năm, có thể nói là tinh thần toả sáng.

“Đại nhân lần này trở về là đưa chúng ta rời khỏi?” Già Lam sắc mặt ửng đỏ.

“Cũng gần như vậy, sau này không còn Thái Ảm vực nữa.”

Lục Khiêm giải thích ngắn gọn về kế hoạch. Hắn dự định đánh xuyên qua tâm của Thái Ảm vực, rút ra Hoàng Tuyền bản nguyên tinh khí thuộc tính âm, Thái Ảm vực vì vậy sẽ vỡ vụn, tan tành. Sau này không còn tiếp tục là một lĩnh vực, đoán chừng sẽ vỡ vụn thành những quần đảo ở hải ngoại kia. Hầu hết mọi người sẽ chết trong thảm họa này. Nhưng trước đó, Lục Khiêm định di chuyển một phần nhân khẩu đến Nam Linh vực. Nơi đó hoang vắng, trải qua mấy trận đại chiến, không có bao nhiêu nhân khẩu. Còn lại thì để bọn họ tự sinh tự diệt.

Sửa sang lại quần áo xong, ánh mắt Lục Khiêm nheo lại.

Ầm!

Thân hình đập vụn mặt đất, cấp tốc hạ xuống. Trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng. Xuyên qua tầng nham thạch, tầng dung nham. Mật độ thổ nhưỡng càng ngày càng cao, áp lực đủ để nghiền nát sắt thép.

Ầm!

Rốt cục, giảm xuống không biết bao nhiêu trượng, áp lực trên người bỗng nhiên biến mất.

Lục Khiêm nhìn thấy một không gian trống trải đen như mực. Trước mặt là một quả cầu hùng vĩ. Quả cầu màu bạc, đường kính trăm trượng, bề mặt của nó được bao quanh bởi vô số quang cầu màu có kích thước bằng nắm tay. Quang cầu giống như là hành tinh chuyển động tròn quay chung quanh hằng tinh, mang lại những dải ánh sáng nhiều màu sắc trên bầu trời. Tình huống này giống như các tinh thần trong vũ trụ.

Đây là cốt lõi của một đại địa. Xoay quanh cốt lõi là Tinh Khí bản nguyên. Cốt lõi này tương tự như lĩnh vực của Nguyên Thần, tạo thành do thiên thời địa lợi nhân hòa, mang theo một số quy tắc, ảnh hưởng đến sự vận hành của tự nhiên trong cõi U Minh. Nó còn được gọi là ý chí của thiên địa. Ý chí này không bị con người chi phối, vạn vật tồn tại đều có lý do của nó, một khi vượt quá giới hạn, ý chí thiên địa sẽ tiến hành ngăn chặn đối với nó, hạ xuống kiếp nạn. Có một số ý chí thiên địa thậm chí còn có thể chủ động chọn lựa con trai may mắn thay mình làm việc.

Rầm rầm rầm!

Cảm nhận được người bên ngoài, cốt lõi dường như rung lên một cách giận dữ, quang cầu bản nguyên kịch liệt vận chuyển. Uy áp vô hình quét qua, Lục Khiêm cảm giác áp lực

trên người đột nhiên tăng, giống như một ngọn núi khổng lồ đè xuống.

“Hừ! Đừng giãy dụa.”

Ầm!

Lục Khiêm thả lĩnh vực ra, Hoàng Tuyền Đế Long hiện thế, Hoàng Tuyền không ngừng chảy triệt tiêu sức mạnh của ý chí thiên địa. Con ngươi màu vàng sẫm của Đế Long nhìn về phía cốt lõi, sâu trong con ngươi mang theo một tia tham lam.

Lúc này, ý chí thiên địa truyền đến cảm xúc cầu xin tha thứ. Chỉ cần Lục Khiêm đồng ý, sẽ phụng Lục Khiêm làm chủ, ở trong thế giới này, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Sống chết của ngàn vạn sinh linh chỉ trong một suy nghĩ.

Lục Khiêm hơi suy nghĩ, Hoàng Tuyền Đế Long gào thét một tiếng, lắc lắc thân thể khổng lồ lao xuống. Tinh Khí bản nguyên thuộc tính âm ở mặt ngoài cốt lõi bị Đế Long thôn phệ, bản nguyên khác thì bảo tồn, đây cũng là một bảo vật trân quý, có thể giao dịch cho người cần.

Ý chí thiên địa phẫn nộ, nó muốn cá chết lưới rách. Cốt lõi chậm rãi vỡ ra, một giây sau lại bị Hoàng Tuyền trấn áp, không thể động đậy. Chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị hấp thu thu hầu như không còn.

Sau đó, Lục Khiêm hấp thu Tinh Khí bản nguyên ở ngay chỗ sâu dưới đáy.

【VIP】 Tiêu Minh và Chúc Quang

Tinh Khí bản nguyên của Thái Ảm vực ít, nhưng cũng không phải không có, thời gian hấp thu rất dài.

Thời gian trôi qua nửa tháng. Ngoại giới lúc này đã lật trời.

Ầm!

Núi lửa phun trào, trăm dặm thối nát. Khói đen dày đặc khiến cho ban ngày biến thành đêm tối. Theo hỏa diễm bộc phát còn có địa chấn và sóng thần. Long trời lở đất, đại địa vỡ vụn thành vài trăm khối.

"Mau mau! Đi nhanh lên!"

Già Lam tổ chức đám người xuyên qua thông đạo của trận pháp truyền tống. Trận này thông về phía Nam Linh vực, hơn một tỉ người chắc chắn không thể nào đi hết, cho dù là các tu sĩ một người dùng thần thông chứa mấy trăm hay ngàn người, với số lượng khổng lồ trước mặt cũng không làm nên chuyện gì. Nhưng ít nhất trước khi đại địa bị hủy diệt, vẫn có thể kéo tám phần người rời khỏi.

Ầm!

Ngọn núi khổng lồ ở phía xa lập tức sụp đổ, đám người ở ngoài ngàn dặm đầu cũng chấn động đến ông ông.

"Chậc chậc, đến lúc nào ta mới có sức mạnh như vậy." Trong lòng mọi người vô cùng hâm mộ, hủy diệt một thế giới, đến cùng cần loại lực lượng nào.

Từ nay về sau, Thái Ảm vực sẽ hoàn toàn biến mất.

Ngay khi Lục Khiêm hấp thu tinh khí. Kẻ thù Ngọc Kinh sơn giờ phút này cũng ra tay.

Ngọc Kinh sơn nằm trên bầu trời phía trên Đại Hạo tinh, một hư không gấp khúc. Nơi đây tu sĩ đông đảo, mỗi khi mặt trời mọc, tu sĩ thở ra thành mây, vẽ bùa như mưa, chung quanh còn có rất nhiều Thái Âm Thái Dương Pháp Tướng.

Ngọc Kinh sơn có một hệ thống riêng, có thể tự động tạo ra tinh khí và chất dinh dưỡng cho mọi sinh vật. Trên bầu trời có hai mặt trời, một người tên là Tiêu Minh, một người tên là Chúc Quang. Ban đêm thì có một vầng trăng sáng. Trăng sáng vô cùng rõ ràng, lờ mờ có thể thấy được một con cóc nằm sấp trên đó, thứ này tên là Thiềm Nguyệt. Ba người đều là cao thủ dưới trướng của Trung Nguyên Tử Quân, tu vi Nguyên Thần đỉnh phong.

Tiên cảnh mờ mịt tử khí. Lão đạo tóc trắng cầm ngọc Như Ý trong tay, Tiên Hạc làm bạn, tường vân phụ trợ, tiên phong đạo cốt không giống phàm nhân. Đây chính là chân thân của Trung Nguyên Tử Quân, người từng xuất hiện ở trước mặt người đời chỉ là nguyên thần.

“Đều trấn an được rồi?” Trung Nguyên Tử Quân nhìn về phía bầu trời.

Mai Sơn đạo và Thiên Địa Huyền Môn không phải là môn phái nhỏ, đã lựa chọn chiếm đoạt nó, thì không thể nào dùng thủ đoạn đối phó với kẻ địch để đối phó với bọn họ, chỉ có thể thông qua quyền mưu, từng bước một khống chế quyền chủ động.

Soạt!

Vừa dứt lời, tám con Thiên Mã mọc ra cánh hỏa hồng, chân đạp tường vân lôi kéo xe ngựa bằng vàng đi tới. Một nam tử đội kim quan tắm trong kim quang bước xuống từ xe ngựa.

“Sắp xếp xong rồi, Lục Khiêm hình như thông đồng với bọn người Xích Diễm và Xà Mẫu.” Tiêu Minh nói, trong lúc nói chuyện, toàn thân đại phóng kim quang, thần uy lạnh thấu xương.

“Không sao, hai người Xích Diễm khôn khéo giống như quỷ, ba người này không kết minh được.”

Trung Nguyên Tử Quân hiểu rõ, hai người này chỉ là lấy Lục Khiêm làm bia đỡ đạn thôi, sao có thể chân thành giúp đỡ.

Lão suy nghĩ một chút nói: “Ngươi và Chúc Quang cùng nhau tiêu diệt Âm Cảnh thiên cung, mang theo ngọc Như Ý của bản toạ, đừng cho người này xoay người.”

“Vâng.” Tiêu Minh cung kính nhận lấy ngọc Như Ý.

Bây giờ suy nghĩ một chút thì hối hận, trước đây nhìn thấy Lục Khiêm giết chết Huyền Đàn đạo nhân, lại thêm có không thua gì Lão Quỷ Động Chân và Thiên Ma tọa trấn, thế là lựa chọn rút lui. Bây giờ lấy lại tinh thần, biết rõ đám người kia kỳ thật đều là nỏ mạnh hết đà, căn bản không đủ gây sợ.

Lục Khiêm cũng không mạnh như trong tưởng tượng, Chỉ là mượn khí thế đột phá và sự khinh thường của Huyền Đàn đạo nhân mới hoàn thành hành động vĩ đại.

Hai người Tiêu Minh và Chúc Quang đều là Nguyên Thần đỉnh phong, cộng thêm pháp bảo của mình, chắc chắn có thể chém chết người này.

Rất nhanh, hai người mang theo pháp bảo, chưa đến một khắc đồng hồ chạy tới Úc Tuyệt chi sơn. Lợi dụng sự không chú ý của nhóm Quỷ Thần, một cái thông thiên ngọc Như Ý giết chết một mảng lớn. Nhưng trước khi Lục Khiêm rời đi cũng để lại đường rút lui, Yêu Nguyệt đánh thức Lão Quỷ, Lão Quỷ mang theo Trường Nhạc cung và Phong Đô Sơn đột phá trùng vây, bay về phía chân trời.

Hai người làm thế nào cũng không thể đuổi kịp, nếu đổi thành Âm Cảnh thiên cung trước đây, không thể không đại thương nguyên khí. Bây giờ đổi thành Lục Khiêm, đặt tất cả tài nguyên vào Phong Đô Sơn, chỉ cần có gió thổi cỏ lay, lập tức mang theo nhân mã rút lui đánh du kích.

Hai người bị hành đến mỏi mệt không chịu nổi, có thần khí lại không cách nào giết địch, loại cảm giác đánh vào trên bông này, thật làm cho người khó mà chịu đựng, lập tức nản chí truy sát.

Một bên khác, lòng đất ở Thái Ảm vực. Lục Khiêm ngồi xếp bằng ở trước cốt lõi. Cốt lõi rất lớn biến thành to bằng nắm tay, ý chí thiên địa biến mất, chị để lại cốt lõi lạnh như băng.

Sâu trong Thức Hải.

Hai mặt trời, một vàng và một đỏ, chiếu sáng cả không gian đen như mực. Đây là Diêm La chân thân và Thất Thập Nhị Biến Kim Đan. Phía dưới Kim Đan có một Nguyên Thần tản ra kim quang. Âm Thần hóa thành thuần dương, tức là Nguyên Thần Thuần Dương, sinh ra Pháp Vực. Sau khi hấp thu Tinh Khí bản nguyên, toàn lực buông ra phía dưới, Pháp Vực bao trùm bán kính hai ngàn năm trăm dặm, có thể so với cao nhân Nguyên Thần hậu kỳ.

«Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư»: (95000/ 1000000)

Tiến độ của Hắc Luật Linh Thư đạt một phần mười, tu luyện viên mãn là có thể xây dựng Động Thiên trong cơ thể.

Lúc này, Lục Khiêm tỉnh lại.

“Bản nguyên ở chỗ này vẫn là quá ít.”

Nếu như đổi thành tinh thần tốt hơn một chút, Lục Khiêm canh giữ ở bên trong tinh thần, một mực tu luyện chờ đột phá

là được rồi. Bởi vậy cũng chứng minh Động Chân có tác hại như thế nào đối với thiên địa. Chỉ là thăng cấp đã tiêu tốn tài nguyên của mấy tinh thần, thảo nào nói tu hành là hành vi nghịch thiên.

Lục Khiêm đi vào ngoại giới. Phần lớn đất đã chìm xuống, đại địa nối thành một mảnh bị vỡ thành vô số quần đảo. Vốn nơi này là Tắc Hạ học cung, hiện tại biến thành phế tích.

Ngay khi Lục Khiêm đi ra, bọn người Già Lam vội vàng tiến lên.

"Đại nhân. Ngài rốt cuộc cũng xuất quan."

"Những người khác dời đi rồi?"

"Ừm."

Lúc này, một nam tử hình cân xứng, da trắng tuấn mỹ, da thịt bóng loáng không lỗ chân lông phía sau Già Lam đi tới.

"Đã lâu không gặp, Lục Khiêm đại nhân."

Người này chính là Thu Quan vừa mới ra ngoài. Thu Quan nghe nói sự tích của Lục Khiêm, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, lão biết rõ Lục Khiêm là một thiên tài, nhưng không ngờ mạnh đến tình trạng như vậy, vậy mà thăng cấp lên làm Nguyên Thần. Đây là mạnh mẽ cỡ nào.

"Xuất quan à nha? Xem ra thành quả không tệ." Lục Khiêm tán thưởng nói: "Lát nữa ngươi và đám người Già Lam theo ta tiến về thế giới trung tâm."

"Được." Thu Quan kích động nói. Rốt cục đi vào đại võ đài, từ Nam Linh vực đến Thái Ảm vực, hai nơi này quá kém, một Chân Đan cũng không ra được.

Trương Bằng ở Nam Linh vực làm Hoàng Đế, ba huynh đệ Tiêu Phàm, ba người Già Lam và Thu Quan đi theo Lục Khiêm đi vào thế giới trung tâm. Thông qua pháp trận đi vào

bên trong Trường Nhạc cung, Lục Khiêm phát hiện bầu không khí có chút không đúng, làm sao có mùi máu tanh. Yêu Nguyệt hình như hơi suy yếu.

"Chuyện gì xảy ra?" Lục Khiêm hỏi.

Yêu Nguyệt nói chuyện đã xảy ra, Lục Khiêm cười lạnh không thôi. Hóa ra lại là gia hỏa Ngọc Kinh sơn, thực sự cho rằng bọn họ có thể muốn làm gì thì làm?

Lục Khiêm chuẩn bị cho bọn họ một chút độc ác. Nghĩ tới đây, hắn đi vào mật thất, thông qua ngọc bài liên hệ với Xích Diễm Chân Quân.

"Phong Đô đạo hữu, ngươi không sao chứ?" Xích Diễm Chân Quân còn tưởng rằng Lục Khiêm đã chết bên trong cuộc tập kích rồi.

"Không sao, ta không có ở hiện trường." Thanh âm Lục Khiêm trở nên trầm thấp: "Ta có toạ độ ba lãnh địa hải ngoại tài nguyên phong phú, đạo hữu có muốn không?"

Thuật lại lời nói giống như vậy, dùng ở trên người Xà Mẫu, Lục Khiêm xung phong nhận việc, có hắn đè ở đằng trước, hai người đều hơi động lòng.

【VIP】 Hữu nghị với Vũ Thần

Rất ít người biết về ba nơi này, chỉ có người của Âm Cảnh thiên cung và Ngọc Kinh sơn. Tài nguyên không nhiều, nhưng cũng không thể bỏ qua. Lục Khiêm lần này dự định lấy mình làm mồi nhử, để bọn họ ngăn Trung Nguyên Tử Quân lại, đồng thời phái một số người đến hiệp trợ là đủ. Lần này hắn không cần đoạt được gì, hắn chỉ cần Tinh Khí bản nguyên của đại lục.

Xích Đế thành.

Trong mật thất, một nữ tử xinh đẹp như rắn và một nho sĩ áo đỏ ngồi bên cạnh Lục Khiêm.

"Căn cứ theo tin tức do Phong Đô đạo hữu cung cấp, ta phát hiện có một tin tức tốt." Xà Mẫu vừa nói chuyện, vừa liếm môi bằng chiếc lưỡi đỏ tươi chẻ đôi.

"Cái gì?"

"Nữ nhi Thiềm Nguyệt của Trung Nguyên Tử Quân hình như cũng ở trong một trong những lục địa đó."

Trung Nguyên Tử Quân có hai đứa con trai và một nữ nhi. Hai đứa con trai lần lượt thành lập hai nhánh Thần Truyền và Huyết Truyền. Một nữ nhi khác là Thiềm Nguyệt không phân ra ngoài, mà là ở Ngọc Kinh sơn sung làm mặt trăng. Tu luyện nhiều năm, tu vi sâu không lường được. Nhưng nếu so sánh với Động Chân thì vẫn còn hơi thiếu.

Lục Khiêm cũng không phải sợ nữ nhân này, Động Chân trở xuống, thật đúng là không có ai làm gì được mình. Chỉ là

lo lắng Trung Nguyên Tử Quân đến đây trợ giúp, cho nên gọi hai người tới tọa trấn, vì thế Lục Khiêm không nhận bất kỳ đồng nào.

Ba người ước định thời gian địa điểm và ám hiệu khẩu lệnh. Lục Khiêm lại trở lại Trường Nhạc cung. Bên ngoài Trường Nhạc cung còn có mấy cung điện, đây là Lục Điện ba mươi sáu ti.

Trụ Tuyệt Âm Thiên cung.

Đại đường u ám đen như mực. Ngưu Đầu Mã Diện đứng hai bên, trong tay lần lượt cầm hai chữ uy vũ. Ngồi trên công đường là một viên quan mặc lục bào, đầu đội mũ ô sa, mặt như than lửa, hai mắt có thần.

Bốp!

Phán Quan vỗ kinh đường mộc.

"Dương Yêu sát hại sáu trăm linh tám sinh linh, tội không thể tha. Nhốt vào Địa Ngục núi đao biển lửa hai mươi năm."

Trong vòng hai mươi năm, Địa Ngục sẽ không ngừng ép khô từng chút giá trị của người này cho đến khi hồn phi phách tán. Hình phạt này không đơn giản chỉ là trừng trị cái ác và phát huy cái thiện. Quỷ Thần càng hung ác, thời điểm tra tấn sinh ra oán khí càng mạnh, chất lượng cao hơn. Cho nên chức trách của Phán Quan là cân nhắc tội ác và hung tính của Quỷ Thần, đưa ra hình phạt thật thích đáng cho bọn họ. Không cho bọn họ tử vong quá sớm, uổng phí hết tài nguyên.

Lục Khiêm nhìn lướt qua, lập tức đi đến sảnh phụ bên kia, đây là nơi đặt trận pháp truyền tống thông với Thái Thuấn tinh. Lục Khiêm tiến vào pháp trận, sau đó xuất hiện ở một bên khác của Thái Thuấn tinh.

Soạt!

Một lực hút hắn vào bầu trời bên ngoài.

“Ngươi tới làm gì? Không phải bảo ngươi không có việc gì thì không được qua đây sao?” Bên trong tiên cảnh, Dương Tiêu nhíu mày, nhìn Lục Khiêm.

Nữ tử tên là Ngọc Sanh điềm tĩnh ngồi bên cạnh Dương Tiêu, không nói gì, chỉ liếc nhẹ Lục Khiêm một chút.

“Ngươi đoán đây là cái gì?” Lòng bàn tay Lục Khiêm xuất hiện năm sáu hạt Minh Châu trong suốt xanh xanh đỏ đỏ. Tỏa ra ánh sáng lung linh, sáng chói chói mắt.

“A? Bản Nguyên Châu Tử, thứ đồ chơi nhỏ này ở đâu ra?”

Hai mắt Dương Tiêu tỏa sáng, mặc dù thoạt nhìn có chút ít, nhưng cũng là bảo vật hiếm có, lấp đầy bụng thì không thành vấn đề.

“Các hạ cảm thấy hữu dụng là được.”

Dương Tiêu lập tức cảnh giác, hỏi: “Ngươi có yêu cầu gì?”

“Muốn mượn Sát Na chi quốc của các hạ dùng một lát.”

Lục Khiêm muốn dùng Sát Na chi quốc suy diễn công pháp, ví dụ như phương pháp chế tạo Cửu Khiếu tiên đan, và thuật tạm giam Quỷ Thần của Âm Cảnh thiên cung. Nếu sử dụng Dương Tiêu để suy luận những điều này, cũng không cần mình quan tâm. Mà cũng không phải phương pháp căn bản, Lục Khiêm cũng không sợ tiết lộ ra ngoài. Hành động này có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. Trừ cái đó ra, Lục Khiêm còn có những vấn đề bí mật cần thảo luận. Như thế như thế, như vậy như vậy…

Nghe được lời nói của Lục Khiêm, đôi lông mày của Ngọc Sanh nhíu lại, bất ngờ nhìn Lục Khiêm một chút, miệng thơm khẽ mở, nói: “Dương Tiêu, cho vị đạo hữu này phù bài ra vào bí cảnh.”

“Nàng nói thật chứ?” Dương Tiêu bất ngờ nhìn thoáng qua thê tử. Vị thê tử này của mình trời sinh tính tình lãnh đạm, mỗi lần đều cảm thấy mình giao tiếp với tu sĩ bình thường đều là chơi trò trẻ con. Dù sao đối với Vũ Thần tộc không thể tính toán tuổi thọ mà nói, tuổi thọ của con người không khác gì một con phù du sáng sinh tối chết. Cho dù là thế giới loài người, ngoại trừ tiểu hài tử, cũng cực ít có người chơi đùa với con kiến. Xem ra thê tử cũng công nhận năng lực của Lục Khiêm.

Lòng bàn tay Dương Tiêu ngưng tụ ra một cái ngọc bài hình vuông bên trên có chín cánh hoa sen.

“Ngươi có thể thông qua ngọc bài gọi cho chúng ta bất cứ lúc nào.” Dương Tiêu bổ sung nói: “vẫn là câu nói kia, không được tiết lộ tin tức cùng tung tích của chúng ta, lần hợp tác này nếu thành công, ngươi sẽ có được tình hữu nghị với Vũ Thần tộc.”

Lục Khiêm nhẹ gật đầu, mục đích đã đạt được, chào tạm biệt hai người rồi lập tức biến mất tại chỗ. Điều hắn không biết là, trong mười phương vạn giới, hữu nghị với Vũ Thần tộc cũng là một bảo vật hiếm có. Một số tục ngữ trên thế giới còn sử dụng tình hữu nghị với Vũ thần tộc để diễn đạt từ thiên trường địa cửu.

Bảy mươi lăm vạn dặm ở hải ngoại. Sóng lớn mãnh liệt, băng sơn cao lớn. Đây là một vùng đất cực kỳ băng giá. Cả vùng đều là tuyết trắng mênh mang, núi tuyết kéo dài chập trùng. Trong một ngọn núi tuyết, cung điện mọc như rừng, tất cả đều được chạm khắc từ băng, hình thái khác nhau, lộng lẫy. Đây là Cực Băng quốc, con người bình thường không thể sinh tồn ở đây, vừa đặt chân đến mặt đất sẽ lập tức bị đóng băng thành khối băng. Phần lớn sinh linh bên trên đại địa đều là

Tinh Linh sinh ra từ tinh khí hàn băng, nơi đây Thiên Cương Địa Sát địa mạch thừa thãi có liên quan đến hàn băng.

Sâu trong đại điện, cung nữ mặc y phục Băng Tàm Ti vây quanh một nữ tử tóc đen khí chất tiên nữ. Nữ tử vẻ mặt lãnh đạm, khí chất lạnh lùng, cự tuyệt người cách xa vạn dặm.

"Tiểu thư, năm nay Huyền Băng vạn năm tổng cộng có sáu mươi lăm tấn, Tiên Thiên Cực Băng Khí tổng cộng bảy mươi lăm bình." Thị nữ báo cáo thu hoạch năm nay ở nơi đây.

Thiềm Nguyệt không thèm để ý chút nào phất phất tay, thị nữ lập tức lui ra.

Đây là một trong ba lãnh địa hải ngoại của Âm Cảnh thiên cung, trước đây đã giết một số lượng lớn người để ổn định lòng người. Thiềm Nguyệt tới đây là tuần sát, nhìn xem có gia hoả nào không an phận hay không, không ngờ đám người này lại ngoan ngoãn như vậy, chuyến đi này chẳng để làm gì.

Cộc cộc cộc!

Một trận tiếng bước chân hốt hoảng truyền đến. Thị nữ mặt đỏ tới mang tai, thở hồng hộc.

Thiềm Nguyệt nhướng mày, nói: "Sao vậy?"

"Tiểu thư, không xong rồi. Có yêu quái!" Khuôn mặt nhỏ của thị nữ trắng bệch.

Ngoại giới bỗng nhiên xuất hiện vô số rắn độc, rắn độc như thủy triều, gặp người thì cắn, mà độc vô cùng kỳ lạ, ngay cả tu sĩ cũng sống không quá ba giây đồng hồ.

"Đưa ta đi nhìn xem." Thiềm Nguyệt hứng thú dạt dào.

Còn chưa đi bao xa, lại có tin tức xấu truyền đến. Dưới núi lại xuất hiện một đám người kỳ quái. Họ trông giống như những ông già, thân thể cong cong, trên lưng có một lỗ thủng lớn phun ra lửa. Hỏa diễm giống như có linh hồn, nhìn thấy

người thì nhào lên. Người của Cực Băng quốc vốn trời sinh sợ lửa, lần này hoàn toàn bất lực.

Soạt!

Nghe đến đó, ánh mắt Thiềm Nguyệt nghiêm túc, thân hình bay trên trời, quan sát phía dưới. Quả nhiên, dưới núi sớm đã nổi lên khói lửa bốn phía. Vô số rắn độc nhe răng giết người, lão giả phun lửa âm hiểm cười lạnh, cái lỗ nhỏ sau lưng giống như nòng súng phun ra từng đợt lửa, khói đen kèm theo ngọn lửa có thể mê hoặc người nhìn.

"Vạn Xà Thiên quốc, Xích Đế thành." Khóe miệng Thiềm Nguyệt lộ ra nụ cười quái dị: "Còn có con chuột núp trong bóng tối."

Ầm!

Đôi kiếm đen trắng phá vỡ hư không, chĩa thẳng vào yết hầu Thiềm Nguyệt.

【VIP】 Trúng kế

Ầm!

Lục Khiêm đang trốn trong khoảng không, đột nhiên nổ tung. Nhân Hoàng kiếm phá vỡ hư không, mang theo kiếm khí vô song lao tới. Đồng thời, Pháp Vực triển khai, Hoàng Tuyền Đế Long ngửa mặt lên trời thét dài, sức mạnh lĩnh vực nặng như núi áp xuống. Ngọn núi trông bán kính vạn dặm bị san thành bình địa. Một kích toàn lực của Lục Khiêm có sức mạnh của Nguyên Thần đỉnh phong. Chỉ cần kẻ địch không chú ý, bị một kích của mình giết chết cũng là việc bình thường.

Đối mặt với Lục Khiêm đột nhiên xuất hiện, Thiềm Nguyệt quả thực chưa kịp phản ứng, biểu cảm kinh ngạc trên khuôn mặt. Thời điểm Lục Khiêm cách nàng không đến trăm trượng. Thiềm Nguyệt nhoẻn miệng cười, đẹp đến mức không gì sánh được, hoạt bát nói: "Ngươi trúng kế rồi."

Ầm!

Thân hình của Thiềm Nguyệt vui vẻ, biến mất không thấy gì nữa, hoá ra là ảo ảnh. Lúc này, hư không vỡ ra, một lão đạo cầm ngọc Như Ý trong tay xuất hiện ngay tại chỗ. Người này chính là Trung Nguyên Tử Quân.

"Phong Đô, có còn nhớ lão phu hay không?"

Dứt lời, ngọc Như Ý đánh xuống.

Răng rắc răng rắc!

Hư không phát ra một tiếng vang không chịu nổi gánh nặng. Theo ngọc Như Ý ép xuống, đại địa rạn nứt, không khí bị nén thành tinh thể trắng tinh và bay về phía xung quanh, đi

đến đâu, tảng đá cứng rắn cũng bị xuyên thủng. Sức mạnh trấn áp còn mạnh hơn so với lĩnh vực. Lĩnh vực của Lục Khiêm trước mặt Động Thiên này như một tờ giấy trắng yếu ớt.

Ầm!

Như Ý đánh lên trên người Lục Khiêm, tuôn ra một đoàn huyết vụ. Chủ của Âm Cảnh thiên cung, Bắc Âm Phong Đô đại vương, bây giờ hồn phi phách tán.

Ở chỗ tối, hai người Xà Mẫu và Xích Diễm Chân Quân sợ vỡ mật.

"Tu vi của lão già Trung Nguyên lại tiến bộ rồi!" Xích Diễm Chân Quân hoảng sợ nói. Không ngờ tên Phong Đô này đúng là công tử bột, xem ra đánh bại đạo nhân đầu hổ thật đúng là may mắn.

Lần này tới vốn định đánh gió thu một chút (mượn danh nghĩa để chiếm đoạt tài sản), hiện tại xem ra là một chuyến tay không, còn gãy binh tổn hại tướng.

Nghĩ tới đây, hai người liếc nhau, trong lòng đều có suy nghĩ rút lui. Hai người mặc dù đều là Động Chân, nhưng Động Chân cũng có mạnh yếu khác nhau, lão già Trung Nguyên rõ ràng sắp lĩnh hội được sức mạnh của vũ cực, thực sự không trêu chọc được.

"Hai vị đạo hữu muốn đi đâu vậy?"

Bên tai hai người vang lên âm thanh bình thản của Trung Nguyên Tử Quân.

"Không xong! Chạy!" Hai người chia ra chạy trốn.

Trong nháy mắt xuyên qua hư không. Đây là sức mạnh của lĩnh ngộ vũ cực.

"Ha ha! Bọn chuột nhắt đạo chích."

Trung Nguyên Tử Quân cười lớn một tiếng, cầm ngọc Như Ý trong tay nhẹ nhàng vung lên.

Ầm!

Như Ý đồng thời vượt qua ngàn dặm, đập trúng vào lưng của hai người họ.

Phụt!

Miệng Xích Diễm Chân Quân phun tiên huyết, kinh hãi đến cực điểm. Thiên địa bốn phương là vũ, từ cổ chí kim là trụ. Sức mạnh của vũ cực là sức mạnh của không gian, tu sĩ Nguyên Thần mặc dù có thể xuyên qua hư không, hư không vô ngần vô biên vô hạn, động một tí là tính bằng kinh (mười triệu), Nguyên Thần dù là bay cả một đời, cũng không cách nào thăm dò hư không. Động Chân thì không phải vậy, lĩnh ngộ sức mạnh của không gian, là có thể giống pháp trận bình thường tùy ý xuyên thẳng qua, càng có thần thông không thể tưởng tượng nổi. Chẳng hạn như ngọc Như Ý này. Cùng một vật thể không thể đồng thời xuất hiện ở những nơi khác nhau, cũng như một người không thể ở cả phía đông và phía tây. Mà tu sĩ Động Chân lĩnh ngộ tầng này có thể đột phá thường thức này.

"Chớ đi!" Trung Nguyên Tử Quân mang ý cười trên mặt, đuổi kịp hai người.

Ngọc Kinh sơn truyền thừa vạn năm, sao lại không rõ ràng thực lực của kẻ địch. Sở dĩ để nữ nhi ra, chính là vì làm mồi nhử hấp dẫn bọn người Lục Khiêm. Những điều này đều nằm trong tầm kiểm soát của mình. Bây giờ Lục Khiêm đã chết, Âm Cảnh thiên cung như rắn mất đầu. Dù cho Huyền Lão Hắc Đế mất tích bỗng nhiên trở về, cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Sau khi Trung Nguyên Tử Quân đi, chân thân của Thiềm Nguyệt mới từ từ xuất hiện tại chỗ.

"Hừ hừ, đều truyền Phong Đô lợi hại, không phải cũng vẫn bị ta lừa." Thiềm Nguyệt thè lưỡi, băng sơn mỹ nhân bí mật lộ ra thái độ hồn nhiên.

Thiềm Nguyệt từ khi sinh ra đã rất ít đặt chân ra thế giới bên ngoài, tâm tính đơn thuần, cho nên tu vi tiến bộ quá nhanh. Trung Nguyên Tử Quân rất yêu cô con gái nhỏ này.

"Thật sao?"

Lúc này, trước mặt Thiềm Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh Lục Khiêm, đạo nhân hồn phi phách tán vừa rồi, vậy mà hoàn hảo không chút tổn hại.

"Không thể nào, không phải ngươi…"

"Ta có hai mạng." Lục Khiêm ngắt lời nói.

Nếu như là huyễn thuật bình thường, Lục Khiêm tất nhiên không thể gạt được tai mắt của rất nhiều cao nhân. Nhưng, hắn còn có một mạng, ban đầu ở Vạn Bảo hội mua bảo vật 'Đạo Thảo Đồng Tử'.

'Đạo Thảo Đồng Tử: Đặt tên tuổi, ngày tháng năm sinh, máu đầu tim để vào người rơm, xây dựng pháp đàn, ngày đêm cung cấp nuôi dưỡng, có thể chống đỡ một mạng.'

Lục Khiêm là chết, nhưng lại không hoàn toàn chết.

"Không chết còn dám tới trước mặt ta." Lông mày Thiềm Nguyệt dựng lên, ánh trăng óng ánh quanh quẩn bên ngoài cơ thể, đỉnh đầu lờ mờ xuất hiện Thái Âm Pháp Tướng. Nàng có tu vi Nguyên Thần đỉnh phong, lại được phụ thân ban cho pháp bảo huyễn hình Thái Âm Bảo Kính, Động Chân bình thường đến cũng không sợ. Nếu người này đã có hai mạng, vậy thì lấy thêm một đầu.

Nhưng, Lục Khiêm cũng không muốn đánh nhau. Hắn lấy ra một miếng lệnh bài chín cánh hoa sen, đưa pháp lực vào, hoa sen phát ra quang mang.

Soạt!

Không đợi Thiềm Nguyệt ra tay, hư không truyền đến một lực hút, hút hai người họ vào. Đi vào nơi tiên cảnh của Vũ Thần tộc.

"Đây là…"

Thiềm Nguyệt nói còn chưa dứt lời đã bị một bàn tay khổng lồ nắm lấy, ném vào bên trong lò đan phía dưới cung điện. Đan hỏa nóng bỏng, mấy hơi sau chỉ còn lại viên đan dược trắng như tuyết.

Dương Tiêu hút một viên đan dược tới, hít một hơi và hài lòng nhắm mắt lại.

"Ừm, không tệ, rất tinh khiết."

Đan dược còn lại đưa cho thê tử.

Dương Tiêu nhìn về phía Lục Khiêm, đưa qua ba cái ngọc giản.

"Đây là phương pháp luyện chế Cửu Khiếu Kim Đan Hoàng Tuyền thánh đan, phương pháp hấp thụ bản nguyên của thiên địa, và Quỷ Thần Câu Hồn Thuật. Người lần này ngươi định dùng cái gì trao đổi?"

"Trước suy diễn mấy thần thú mạnh một chút, còn có, Đỗng Sát Thần Nhãn cũng muốn suy diễn."

Lục Khiêm dự định lại tăng một chút kỹ năng mới cho Thất Thập Nhị Biến và Đỗng Sát Thần Nhãn. Thất Thập Nhị Biến có thể biến đổi vạn vật, nhưng cần phải thấy tận mắt vật thật mới được. Nếu như chỉ dựa vào phán đoán là có thể phát huy sức mạnh biến hóa, vậy coi như quá cường đại. Tứ đại Thần

thú Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ không chiếm được trên một bộ, những thần thú này lợi hại hơn nhiều so với Long Phượng bình thường. Đỗng Sát Thần Nhãn cũng là như thế.

"Ừm, một lần suy diễn nhiều nhất ba cái. Chỉ là suy diễn ba công pháp này, ta đã tiêu hao hơn ba mươi tỷ suy nghĩ, tiêu hao quả thực không nhỏ."

Dương Tiêu đưa qua một tấm gương toàn thân trong suốt.

"Đây là thứ lấy được từ trên người nữ tử, bản thể của người này, những đồ vật khác ta sẽ không lấy, hợp tác vui vẻ."

Sự hợp tác mà hai bên đạt được là dưới tình huống không bại lộ thân phận của mình dẫn cao thủ tới. Để duy trì gã đáp ứng suy diễn ba công pháp cho Lục Khiêm, đương nhiên, Dương Tiêu chỉ có hứng thú với người đưa tới cửa, không muốn hỗ trợ ra tay đối phó.

"Động Chân có thể chứ?"

"Không được. Động Chân dễ dàng chạy trốn, nếu như là nửa tàn còn có thể cân nhắc." Dương Tiêu tựa hồ cực kì thận trọng.

"Vậy được, ta về sau làm nhiều một chút."

Đôi bên cùng có lợi, mình tiêu diệt kẻ địch, đối phương thu được đồ ăn. Sau khi có được thứ mình muốn, Lục Khiêm quay người rời khỏi. Đây mới là kế hoạch bây giờ của Lục Khiêm. Trước dùng lợi ích hấp dẫn bọn người Dương Tiêu và Xích Diễm, bất kể bên này xảy ra vấn đề gì, bên kia cũng có biện pháp ngăn chặn.

"Nếu không cũng ném Xích Diễm và Xà Mẫu vào?" Lục Khiêm loại bỏ suy nghĩ này. Mặc kệ là Xích Diễm hay là Dương Tiêu, hợp tác với những người này không thể nghi ngờ

là bảo hổ lột da. Lỡ như để Dương Tiêu ăn nhiều, đạt được mục đích nào đó, đến cuối cùng ngay cả mình cũng bị ăn.

Ngay sau khi trở về, Dương Tiêu nói Lục Khiêm đã nhận được tình hữu nghị với bọn họ. Lục Khiêm đối với cái này khịt mũi coi thường, hữu nghị là thứ gì, cái thứ đồ chơi này có vững chắc như lợi ích không?

【VIP】 Đinh vàng rút lưỡi, rìu sắt moi ngực

Lục Khiêm đi ra khỏi lãnh địa, sau đó hạ xuống lòng đất, bắt đầu cướp đoạt bản nguyên. Bình thường cướp đoạt bản nguyên ít nhất cần mười ngày nửa tháng, hiện tại căn bản không có thời gian như vậy, một khi Trung Nguyên Tử Quân kịp phản ứng, lão nhất định sẽ xuống dưới điều tra, đến lúc đó thì không chạy được. Cho nên Lục Khiêm mới nhờ Dương Tiêu hỗ trợ nghiên cứu phương pháp cướp đoạt bản nguyên nhanh chóng, có thể hơi lãng phí một chút, nhưng cũng không quản được nhiều như vậy.

Sau đó, Lục Khiêm triển khai bí pháp, bắt đầu đại kế cướp đoạt bản nguyên.

Cực Băng quốc. Theo Xích Diễm và Xà Mẫu rời khỏi, rắn độc và quái nhân phun lửa biến mất theo, người tuyết mọc ra tóc bạc rốt cuộc đã tìm thấy bình yên.

“Cuối cùng cũng an toàn.” Một nam tử làn da trắng như tuyết, bắp thịt cuồn cuộn bỏ vũ khí xuống.

“Cha!”

Nữ nhỉ ba tuổi của nam tử nhảy cẫng lên chạy tới, sắc mặt tràn đầy vui vẻ.

“Ôi, lại mập lên rồi, đi, cha nấu món gì ngon cho con ăn.”

Nam tử ôm lấy nữ nhi, thê tử đứng ở cửa ra vào cười tủm tỉm nhìn cha con hai người.

Ầm!

Lúc này, đại địa vỡ ra. Gia đình ba người hạnh phúc rơi vào đó, rơi thịt nát xương tan, chết không có chỗ chôn. Chuyện giống vậy, không ngừng xảy ra ở vùng băng giá khắc nghiệt này. Hoả hoạn, núi lở, đất sụt, hồng thủy… Đủ loại thiên tai vô tình thôn phệ tính mệnh sinh linh.

Thủ phạm của tất cả những điều này đã bỏ trốn từ lâu. Lục Khiêm đi vào một lãnh địa khác, giết sạch cao tầng trấn thủ, sau đó tiến vào lòng đất cướp đoạt Thiên Địa bản nguyên. Thời gian ngắn như vậy khẳng định không hấp thu được, Lục Khiêm chỉ là lấy đi, trở về chậm rãi tiêu hóa cũng không muộn. Cuối cùng, Lục Khiêm cướp toàn bộ bản nguyên của hai lãnh địa còn lại, bỏ trốn mất dạng.

Đợi Trung Nguyên Tử Quân hăng hái trở lại, đã nhìn thấy cảnh tượng sinh linh đồ thán.

Thiềm Nguyệt đâu? Thiềm Nguyệt đi đâu rồi? Trung Nguyên Tử Quân tìm kiếm thanh âm của nữ nhi, khí tức hoàn toàn không có, hắn là… Lão nghĩ tới một điều sự thực đáng sợ.

“Không! !”

Tiếng rống giận dữ truyền khắp bốn phương, thiên địa vì thế mà chấn động.

“Lục Khiêm! Lên trời xuống đất, cũng phải rút gân lột da ngươi! !”

Trung Nguyên Tử Quân làm sao không biết rõ là ai làm, buồn cười mình còn tưởng rằng đối phương trúng kế, hoá ra Xích Diễm và mình đều trúng quỷ kế của tiểu tử kia. Trong lòng hận thấu xương Lục Khiêm, chỉ có bắt hắn lại, giết từng người thân cận nhất của hắn, trấn áp linh hồn ở dưới Thái Dương, vĩnh viễn đốt cháy mới có thể giải mối hận trong lòng.

Hậu tri hậu giác Ngọc Kinh sơn bắt đầu bắt người của Âm Cảnh thiên cung, nhưng Lục Khiêm so với lão còn thông minh hơn, sớm đã giấu người đến Nam Linh vực, sớm đã không ở thế giới trung tâm. Chỉ chờ phong ba qua đi lại đến.

Một bên khác, Xích Diễm Chân Quân vội vã trở lại Xích Đế thành. Tu vi của lão già Trung Nguyên lại mạnh lên, vì để tránh bị trả thù, Xích Diễm cảm thấy vẫn nên khiêm tốn một chút cho thỏa đáng.

"Phong Đô đáng chết, vậy mà chết nhanh như vậy, thật sự là vô dụng." Xích Diễm Chân Quân mắng. Còn tưởng rằng là bia đỡ đạn tốt, không ngờ lại không chịu được một kích như vậy.

Lúc này, lão cũng nhận được tin tức Xà Mẫu an toàn trở về. Xích Diễm nghĩ nghĩ, đến ngọn núi nơi mấy người thường gặp nhau.

"Phong Đô thật sự đã chết rồi?" Xích Diễm Chân Quân vẫn còn có chút không thể tin được, người này bình thường nhìn vẫn rất thông minh, hôm nay làm sao bỗng nhiên lại rút ra như vậy.

"Hẳn là." Xà Mẫu nói.

Hai người đều tận mắt nhìn thấy Lục Khiêm tử vong, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Lục Khiêm hẳn phải chết không nghi ngờ. Nhưng, trong lòng Xà Mẫu lờ mờ có dự cảm Lục Khiêm sẽ không chết đơn giản như vậy.

"Mặc kệ như thế nào, Âm Cảnh thiên cung…" Ánh mắt Xích Diễm sáng rực, trong lòng ngo ngoe muốn động.tử vong. Không cần nhiều lời, hai người đều hiểu rõ ý nghĩ của đối phương.

"Hai vị là đang chờ ta sao?"

Bỗng nhiên, một nam tử bước ra từ bóng tối. Đạo nhân trông còn trẻ, mặc đạo bào đen như mực, khí chất âm trầm. Người này chính là Lục Khiêm.

"Ngươi còn sống!" Xích Diễm Chân Quân giật mình, trên mặt lập tức xuất hiện vui mừng. Nếu đối phương không chết, kế hoạch vừa rồi đành phải hủy bỏ, trong lòng vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối.

"Không chỉ sống sót, mà còn giết chết nữ nhi của Trung Nguyên." Lục Khiêm điềm nhiên như không có việc gì nói.

"Giết hay lắm. Lần này ông già đó phải khóc rồi."

Xà Mẫu cười trên nỗi đau của người khác, lần này cuối cùng không có bao nhiêu tổn thất, ít nhất lần này đã giết được nữ nhi của Trung Nguyên. Có thể đoán được bộ dạng tức hổn hển của lão già đó.

"Nếu không thừa thắng xông lên?" Xích Diễm đề nghị.

"Thôi đi, lão già này đang lo không có ai để phát tiết, lỡ như đi coi như không về được." Xà Mẫu trực tiếp cự tuyệt, không muốn lại cùng làm việc xấu.

Ba người trao đổi tin tức, đám người lập tức tạm biệt rời khỏi.

"Sức mạnh của vũ cực?" Lục Khiêm nghĩ trong lòng. Xem ra đối phương mạnh hơn so với tưởng tượng trực tiếp, Động Chân có sức mạnh của vũ cực mạnh hơn rất nhiều so với Động Chân thông thường.

Đương nhiên, Lục Khiêm tạm thời không có tâm tư đối kháng, đoạn thời gian này căn bản không có ý định lộ diện. Bây giờ thu hoạch được một lượng lớn Tinh Khí bản nguyên, là thời điểm ổn định lại tâm thần tu luyện, nhìn xem có thể đột phá đến cảnh giới Động Chân hay không, thiên hạ đều có thể đi.

Lục Khiêm tâm niệm vừa động, đi vào chỗ sâu trong lòng đất, trong hang động trống rỗng có một pháp trận. Bên kia của pháp trận là Nam Linh vực. Xuyên qua pháp trận, bọn người Già Lam, Yêu Nguyệt, Giang Minh vô thức ngẩng đầu, thấy là Lục Khiêm, lập tức buông lỏng cảnh giác.

"Hoá ra là đại nhân."

Ngay khi Lục Khiêm đến, Đệ Nhất Vô Lượng tay mắt lanh lẹ lập tức hủy pháp trận đi.

"Đại nhân, chúng ta phải đợi ở chỗ này bao lâu?"

"Mười ngày nửa tháng đi."

Lục Khiêm dự định sẽ đến một nơi mới. Về cơ bản, phía bắc của thế giới trung tâm không tiếp tục chờ được nữa, khắp nơi đều là thế lực của Ngọc Kinh sơn. Ít nhất phải trong phạm vi của các thế lực lớn khác, mới có thể làm cho đối phương sợ ném chuột vỡ bình. Thế lực này ít nhất là trung lập, không thể là môn phái có quan hệ tốt với Ngọc Kinh sơn, bị lừa lúc nào cũng không biết.

Trở lại Trường Nhạc cung, Lục Khiêm lấy ra một tấm gương óng ánh sáng long lanh. Toàn bộ tấm gương dường như được làm bằng thủy tinh, chạm nổi đồ án Long Phượng. Khuôn mặt của Lục Khiêm được phản chiếu mờ nhạt trong gương.

Khoảnh khắc nó được lấy ra, vật này đung đưa kịch liệt. Một con thỏ trắng như tuyết nhảy ra. Con ngươi màu lam tràn đầy hoảng sợ.

Răng rắc!

Con thỏ nhảy về phía trước, băng cứng hình thành trên mặt đất mà nó đi qua. Những bông tuyết xanh rơi xuống từ không trung.

“Tiên Thiên Thái Âm Hàn Khí? Thú vị.”

Lục Khiêm không còn xem thường vật này, vật này vẫn là một pháp bảo huyễn hình huyễn hóa hình thái, trước kia còn tưởng rằng là Thái Âm Bảo Kính mà các đệ tử Ngọc Kinh sơn thường sử dụng. Loại pháp bảo này không chỉ có một cái, rất nhiều đệ tử trên tay hoặc nhiều hoặc ít đều có Thái Âm Bảo Kính và Thái Dương kích phỏng chế. Nhưng chính phẩm có uy lực lớn nhất vẫn thuộc về hai kiện kia của lão gia hỏa Trung Nguyên kia. Rất rõ ràng, của Thiềm Nguyệt là Thái Âm Bảo Kính đường đường chính chính. Lại thêm Trường Nhạc cung của Huyền Lão Hắc Đế, trên người Lục Khiêm có hai kiện pháp bảo huyễn hình. Nhân Hoàng kiếm vẫn chưa độ kiếp, sau này có thể còn có cái thứ ba.

Lục Khiêm đánh cấm chế lên, loay hoay một lúc, chợt ngồi xuống tu hành, hấp thu Tinh Khí bản nguyên.

Trước khi tu luyện, thuận tiện đưa tinh khí hung thú thu thập được ở Thái Ảm vực vào Phong Đô Sơn.

Mười ngày sau, có một tiếng nổ vang. Toàn bộ Nam Linh vực đất rung núi chuyển, cách xa vạn dặm có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc sói tru. Bên trong mây đen, lờ mờ có thể thấy được Quỷ Thần bị rút lưỡi moi tim.

Tầng thứ sáu của Bắc Âm Phong Đô Sơn, đinh vàng rút lưỡi, rìu sắt moi ngực hình thành.

【VIP】 Hoàng Tuyền thánh đan, nô dịch Giao Long

Bắc Âm Phong Đô Sơn. Tầng thứ sáu. Rừng cây rậm rạp, bầu trời. Nhìn thoáng qua là những hàng thân cây ngoằn ngoèo dữ tợn, thân cây giống như làn da khô nhăn nheo của một ông già, còn ngọn cây là móng vuốt của yêu quái ở chỗ sâu. Ma vụ đen như mực giống như có sinh mệnh nhúc nhích giữa khu rừng, bóng cây trùng điệp, giống như yêu ma. Mỗi thân cây đều có mấy cái móc hình tam giác bằng sắt đen, đây là dụng cụ tra tấn, dùng để móc xương tỳ bà của tù nhân. Sau đó nhóm Quỷ Thần sẽ dùng đao cắt mất đầu lưỡi của phạm nhân hoặc là khoét trái tim ra.

Lúc này, Lục Khiêm say sưa ngon lành quan sát quá trình tử hình quỷ sai. Một quỷ sai hung thần ác sát cầm đao, nhẹ nhàng đào một cái lỗ lớn trên ngực của tù nhân trước mặt. Trái tim đỏ tươi đập không ngừng, rồi giữa tiếng gào khóc của tù nhân, quỷ sai đào trái tim người này lên. Tiếng kêu rên của phạm nhân dần dần yếu đi cho đến chết, hơi thở tiếp theo liền xuất hiện nguyên vẹn trước mặt quỷ sai. Quỷ sai làm theo cách tương tự. Trong khi tra tấn người này, từng sợi hắc khí toát ra từ trên đầu, hoà vào Bắc Âm Phong Đô Sơn. Thời hạn thi hành án của người này là tám năm. Hai năm trước lên núi đao biển lửa, sau sáu năm thì là tầng thứ sáu.

Nhìn một lúc cảm thấy tẻ nhạt vô vị liền đi trở về. Nếu như dựa theo tội ác, cộng thêm món nợ máu của mấy đại lục, Lục Khiêm có thể bị phán vĩnh viễn không siêu sinh, vĩnh viễn ở

trong lao ngục luân hồi đến chết. Đương nhiên, hắn làm sao có thể thẩm phán mình, đầu óc vẫn chưa bị hỏng.

Trở về Kim Cung ở tầng thứ năm. Ngọn lửa màu xanh lục dưới đáy đan lô cháy không ngừng, từng đợt Diệu Hương xông vào mũi. Đan lô ba chân hai tai thỉnh thoảng rung chuyển, đồ án Chân Long mặt ngoài lô đỉnh hơi tỏa sáng, rung động lập tức biến mất. Một trong những đặc điểm của việc luyện chế đan dược cao cấp là dễ dàng có yêu tà. Yêu tà ngửi thấy mùi thơm có thể đến đoạt đan, tinh khí bên trong lò đan quá mức nồng đậm, cũng sẽ sinh ra đủ loại tinh quái. Thời điểm này sẽ cần Chân Long ở mặt ngoài trấn áp.

"Không muốn! Mau cứu ta!"

Khói từ lô đỉnh hình thành một cậu bé hồn nhiên đáng yêu, cậu bé tết hai bím cao vút, vẻ ngoài rất dễ thương.

Nói đến là đến, quả nhiên sắp sinh ra tinh quái, Chân Long phù điêu sáng lên, lờ mờ truyền đến một tiếng rồng ngâm, tinh quái biến mất không thấy gì nữa.

Lục Khiêm thỉnh thoảng sẽ đến để xem xét, để tránh có tinh quái mạnh mẽ hơn làm hỏng đan lô. Có lúc thật hâm mộ đan phương của Xích Diễm Chân Quân có các tốc độ dòng chảy thời gian khác nhau, luyện ra một lò đan, ngoại giới mới trôi qua mấy canh giờ. Nhưng loại phòng luyện đan này rất quý giá, có thể gặp nhưng không thể cầu.

Ầm!

Rất nhanh, luyện chế xong một lò Hoàng Tuyền thánh đan. Lục Khiêm dò xét ba viên đan dược Cửu Khiếu vàng óng trong hộp ngọc. Hoàng Tuyền thánh đan Cửu Khiếu bốc lên hắc khí, lờ mờ tạo thành hình người, hộp ngọc có tác dụng trấn áp tinh quái, để tinh quái không cách nào thành hình.

"Đan tốt."

Phù Du tinh, Thanh Phong lão đạo nhìn viên đan này không ngừng kinh ngạc cảm thán. Tỏa ra ánh sáng lung linh, tinh quái thành hình. Đây là hiện tượng của Cửu Khiếu Kim Đan.

"Đạo hữu thật sự là cao thủ luyện đan." Thanh Phong cảm thán nói. Một thời gian trước vẫn là bát khiếu Kim Đan, bây giờ đã trở thành một đại đan sư cùng trình độ với mình.

"May mắn thôi."

Trên nguyên tắc tới nói, Lục Khiêm còn không tính là Cửu Khiếu luyện đan sư chân chính. Dù sao chỉ biết một Hoàng Tuyền thánh đan, vẫn chưa học được phương pháp Cửu Khiếu chân chính luyện chế tất cả. Nhưng, luyện được Cửu Khiếu cũng coi là Cửu Khiếu luyện đan sư.

"Viên thánh đan này có tác dụng gì?" Thanh Phong hỏi.

"dịch cân đoạn cốt, thai hóa dịch hình."

Nói một cách đơn giản chính là thay đổi tư chất của một người, hơn nữa còn có thể căn cứ theo nhu cầu cần tăng cường tư chất ở phương diện nào. Điều này có phần giống với tác dụng của sông Hoàng Tuyền. Đan này người bình thường ăn vào có thể đạp đất tiến vào Dưỡng Thần, hưởng thụ năm trăm năm tuổi thọ. Tuy nhiên, nếu không có truyền thừa, rất có thể sẽ hóa hình Quỷ Thần.

"Đồ tốt đấy. Ngươi dứt khoát đến Huyền Hồ sơn làm khách là được rồi." Thanh Phong cảm thán nói. Chỉ định phương diện nào của tư chất để thay đổi, công hiệu này đã cực mạnh. Ví dụ như đan sư kẹt ở bát khiếu đan sư không thể đi lên, ăn một viên đan dược vào, nói không chừng có thể đột phá.

"Được rồi, sau này hãy nói. Giá cả đan dược ngươi có thể cho bao nhiêu." Lục Khiêm đổi chủ đề. Hoàng Tuyền thánh

đan cũng không phải tùy tiện là có thể luyện chế, cần vô số tài liệu quý hiếm và tinh khí Quỷ Thần.

"Để ta nghĩ xem ba miếng Tinh Thần Ngọc Tiết thế nào?"

Nói tới làm ăn, sắc mặt Thanh Phong nghiêm túc lên.

"Đừng đùa, ngươi biết rõ giá trị của Hoàng Tuyền thánh đan, thấp hơn mười miếng không bán."

Vì luyện ba viên đan dược này, đã tiêu hao sạch tất cả Bất Lão khuẩn. Hoàng Tuyền thánh đan có thể làm cho người khác có được tiềm lực vô hạn, triển vọng rất rộng và giá trị tiềm ẩn tốt hơn nhiều so với những đan dược bình thường.

"Nằm mơ." Thanh Phong tức giận đến râu ria nhếch lên: "Ăn cướp cũng không có hung ác như ngươi, nhiều nhất năm miếng."

Hai người cuối cùng nói tới tám miếng một viên đan dược, Lục Khiêm nhận lấy tiền, đột nhiên nói: "Ta dự định sẽ đến phụ cận Huyền Hồ sơn."

"Vậy cũng tốt, phụ cận Huyền Hồ sơn có mấy thế lực lớn tiếp giáp, Ngọc Kinh sơn không dám động tới ngươi."

Thanh Phong lão đạo biết rõ ấn oán giữa Lục Khiêm và Trung Nguyên Tử Quân cùng Câu Ly thần vương. Huyền Hồ sơn nằm trong hành lang Vân Trạch, là một vùng đồng bằng có núi bao quanh, hình dạng hơi giống hành lang nên được đặt tên là hành lang. Tẩy Kiếm Hiên, Ngự Long sơn đều ở phụ cận, cứ điểm trên mặt đất của Chư Thiên Tinh Túc cũng ở đây. Những môn phái này đều không kém gì Ngọc Kinh sơn, gần đây Ngọc Kinh sơn mù quáng khuếch trương trêu chọc không ít người, đoạn thời gian này chắc chắn không có cơ hội đến hành lang Vân Trạch.

"Đang có ý này."

Lục Khiêm dự định lại đến bái phỏng Ngự Long sơn, trải qua những ngày giao lưu này, hắn và Vũ Dân của Ngự Long sơn đã kết tình hữu nghị. Hắn cũng không phải tìm kiếm che chở, mà là để kết thêm nhiều đồng minh hơn, đồng thời thể hiện vốn liếng Cửu Khiếu luyện đan sư của mình. Cửu Khiếu luyện đan sư đều là thượng khách trong bất kỳ môn phái nào, cho dù là Động Chân cũng không dám tiếp đãi tùy tiện. Đây cũng là nguyên nhân Lục Khiêm để Dương Tiêu suy diễn ra Cửu Khiếu Kim Đan pháp.

Ngự Long sơn. Lục Khiêm thông qua thương hội của Phù Du tinh truyền tống tới nơi đây. Đập vào mắt là một dãy núi nằm bên dưới giống như một con rồng dài. Toàn bộ dãy núi được bao phủ bởi màn sương trắng dày đặc, giống như Chân Long đang bay trên không trung. Hai mắt Chân Long là hai cái đầm nước một đỏ một trắng. Bên trái nóng bỏng, bên phải rét lạnh.

Rống!

Giờ phút này, một con Kim Giác Cầu Long gầm thét thăng thiên.

“Ha ha! Chớ đi!”

Phía dưới truyền đến tiếng cười trong trẻo của nam tử. Chỉ thấy một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi mặc áo xanh cưỡi mây mà đến, sau đó ngồi trên cổ Cầu Long. Một người một rồng chơi đùa bên trong tầng mây, bức tranh trông vô cùng đẹp mắt.

Bỗng nhiên, họa phong biến đổi. Mặt thiếu niên lộ vẻ hung ác, tay phải vươn móng tay bén nhọn ra, cắm vào phía sau cổ Cầu Long, rút ra một sợi gân rồng màu đen.

Ngao! !

Máu của Cầu Long vẩy khắp bầu trời, thi thể rơi xuống từ không trung, hung hăng đập xuống đất. Thiếu niên hung tính đại phát, ghé vào trên thi thể Cầu Long hút máu, cho đến khi hút thành thây khô.

"Thú vị." Lục Khiêm cười nói.

Nơi xa còn có không biết bao nhiêu Giao Long, hoặc là trong núi, hoặc ở trong nước, giống như là súc sinh bị người nuôi thả.

Tu sĩ Luyện Thể ở Ngự Long sơn này không giống như những Luyện Thể khác, ăn nói khép nép với loài có chung nguồn gốc huyết mạch với mình, mà lại nô dịch bọn nó.

Trông thấy nhiều Giao Long như vậy, Hoàng Tuyền Đế Long trong cơ thể hơi hưng phấn, hưng phấn khi gặp được huyết thực.

Thiếu niên ăn xong tiên huyết, ngẩng đầu liền trông thấy Lục Khiêm.

"Ngươi là ai?"

【VIP】 Dị chủng Vũ Long

Thiếu niên nhìn Lục Khiêm với con ngươi thẳng đứng, giống như một con thú hung dữ. Cùng lúc đó, một luồng huyết khí kinh người xông thẳng vào mặt, mơ hồ hóa thành một con Giao Long. Bên kia, ba bốn thanh niên trẻ tuổi phát hiện tình huống bên này, lần lượt vây quanh.

"Tên khốn, mau cút khỏi đây! Đây không phải là nơi ngươi có thể tới." Thiếu niên quát mắng.

Các thiếu niên nhao nhao đánh trống reo hò, có một số người ma sát quyền chưởng, tựa hồ muốn ra tay giáo huấn Lục Khiêm một trận.

"Giết hắn!"

"Dừng lại!"

Soạt!

Nơi xa truyền đến một tiếng hét lớn. Sáu con Kim Lân Giao Long lôi kéo xe ngựa mã não đạp không chạy tới. Một thanh niên khí khái hào hùng mặc Long bào màu bạch kim bước xuống xe.

"Ranh con, đừng có quấy rầy quý khách." Vũ Dân mắng.

"Thái Tử đại ca, đây là ai?" Thiếu niên mặc thanh y vừa rồi hỏi.

"Đây là chủ nhân của Âm Cảnh thiên cung Phong Đô đạo nhân Lục Khiêm." Vũ Dân giới thiệu cho mọi người, lập tức chỉ vào thiếu niên mặc thanh y kêu gào vừa rồi: "Đây là đệ đệ của Quỳ Long tướng quân."

“Hoá ra là Phong Đô, nghe nói ngươi giết đạo nhân đầu hổ.”

Lúc này, phía chân trời lại bay tới một chiếc xe ngựa. Lớp vảy trên người Giao Long kéo xe giống như những mảnh mai rùa màu xanh, đầu không có sừng, giống như đầu rùa. Một đại hán bắp thịt cuồn cuộn, tay chân thô to, người khoác da hổ bước xuống xe ngựa, thanh âm mới vừa rồi chính là phát ra từ hắn. Ánh mắt người này nhìn Lục Khiêm từ trên xuống dưới, có vẻ có chút khinh thường.

“Vị này là Thông Thiên Quy Long tướng quân.” Vũ Dân giới thiệu.

Lục Khiêm khẽ gật đầu với đối phương, đối phương không có đáp lại.

“Trông không có gì đặc biệt.”

Lại một con Ngưu Giác Giao Long có sừng bò trên đầu bay tới.

“Linh Tê giáo úy Tê Tượng.”

Vũ Dân giới thiệu từng người một. Làm Thái Tử của Ngự Long sơn, đây đều là thành viên tổ chức của gã, mỗi người đều có tu vi không tầm thường, huyết mạch cường đại.

Thấy Lục Khiêm không nói gì, chúng long càng là khịt mũi coi thường, nếu giận dữ đánh một trận, dù là đánh thua thì cũng đáng tôn trọng hơn con rùa rụt cổ.

Lục Khiêm cũng không để ý tới, mà là dò xét những Giao Long dị chủng này. Những chủng loại Giao này ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói đến. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, bản thân Giao Long đã là tạp chủng giữa Chân Long và huyết mạch khác, Chân Long trời sinh tính dục tốt, phối hợp với những thứ này cũng không có gì lạ. Nhưng Chân Long này cũng quá bụng đói ăn quàng rồi, tê giác và rùa cũng có thể

xuống tay được. Chẳng lẽ trên tay bọn họ có một con Chân Long? Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Lục Khiêm. Cho dù khả năng cực kỳ bé nhỏ, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Long tộc là chủng tộc có đẳng cấp rõ ràng, tổ chức nghiêm mật. Mỗi con Chân Long đều có tên và lai lịch huyết mạch trên gia phả. Mỗi một con Chân Long mất tích đều sẽ gây nên sự chú ý với cao tầng của Long tộc, người bình thường không có khả năng âm thầm nô dịch một con Chân Long. Nhưng nếu là làm được nghiêm mật một chút, cũng không phải không thể bắt một con tới. Tu sĩ chú trọng lợi ích, chỉ cần có đầy đủ lợi ích, không có cái gì là không thể mạo hiểm. Lục Khiêm là không có con đường, nếu không cũng muốn bắt một con Chân Long trấn áp Phong Đô Sơn.

Đám người hàn huyên một lát, lập tức ngồi lên xe ngựa của Vũ Dân.

"Vũ Dân huynh đệ, đạo hữu của Ngự Long sơn Hình như có ý kiến đối với ta."

Đi vào trên xe ngựa, Lục Khiêm gọn gàng dứt khoát nói ra nghi ngờ của mình. Mình cũng chưa từng trêu chọc đám người này. Nếu không phải là quen biết với Vũ Dân, hắn sớm đã muốn dạy cho đám người này một bài học.

Vũ Dân cười khổ chắp tay, nói: "Cũng không phải là cố ý nhằm vào đạo hữu, mà là nhằm vào tất cả ngoại nhân."

Long tộc trời sinh tính kiêu ngạo, Giao Long cũng là như thế. Bọn họ sùng bái vũ lực, kính trọng cường giả, đặc biệt là mãnh nhân thể chất cường đại, cương mãnh vô song. Bọn họ không nhìn địa vị và thân thế, muốn nhận được sự kính trọng của bọn họ, chỉ có thông qua vũ lực.

“Bọn họ muốn luận bàn với đạo hữu cũng không phải đặc biệt nhằm vào, Ngự Long sơn không cấm vũ lực, đề xướng luận bàn. Cho dù bọn họ thua, cũng sẽ không xảy ra việc kết thù kết oán.”

“Hóa ra là tập tục bên này của các ngươi.” Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nhìn về phía Vũ Dân: “Ta ngược lại thật ra có chút ngứa nghề, phiền phức huynh đài sắp xếp một chút.”

“Ha ha, đạo hữu thân là chủ của một cung, làm gì phải so đo với tiểu hài tử.”

Vũ Dân còn tưởng rằng Lục Khiêm muốn gây khó dễ cho thiếu niên vừa rồi.

“Cũng không phải.”

“Chẳng lẽ là Thông Thiên Quy tướng quân? Thật thú vị, ta lập tức sắp xếp.” Vũ Dân ngạc nhiên nói.

Mẫu chủng của Thông Thiên Quy Giao Long là rùa khổng lồ Thông Thiên. Con rùa này to như lục địa, lực lớn vô cùng, cũng là thủ hạ tu sĩ Nguyên Thần của Vũ Dân, Đại tướng quân tả hữu vệ suất, trụ cột của thành viên tổ chức võ thần trong tương lai.

Gã và Lục Khiêm kết bạn đã lâu, nhưng chưa từng nhìn thấy tu vi của chủ nhân của Âm Cảnh thiên cung này, chỉ nghe nói người này có thể hạ được Động Chân.

“Cũng không phải.”

“Vậy là ai?”

“Tất cả mọi người.” Lục Khiêm nói ra lời kinh người. Hắn cũng không phải muốn giả vờ vả mặt, chỉ là thấy cái mình thích là muốn thử, rất lâu chưa dùng Hoàng Tuyền Đế Long chân thân đối địch, móng vuốt cũng sắp rỉ sét rồi.

“Thật khí phách, ta lập tức sắp xếp.”

Rất nhanh, Vũ Dân đã nói tất cả với mọi người.

“Quá kiêu ngạo, Thái Tử đại ca, xin cho phép ta một chọi một với hắn.” Thiếu niên mặc thanh y tức giận nói.

“Ha ha, đừng đùa. Ngươi đánh thắng được Nguyên Thần sao?” Một câu của Quỳ Nhĩ làm đám người bật cười.

Thông Thiên Quy Long mặt trầm như nước, xem ra đối phương là xem thường gã đây mà.

“Ta muốn một chọi một với hắn.” Thông Thiên Quy Long nói.

“Quy Long đại ca đánh chết hắn!”

Đám người dường như đã tìm được người đáng tin cậy.

Vũ Dân lắc đầu, nói: “Phong Đô chỉ tiếp nhận đơn đấu, hoặc là hắn một mình đấu với các ngươi, hoặc là các ngươi một mình đấu với hắn.”

“Được, ta đồng ý, lát nữa các ngươi đừng ra tay, để ta chăm sóc hắn.” Ánh mắt Thông Thiên Quy Long lấp lóe. Tu sĩ Luyện Thể Long chủng có thể nói là bất khả chiến bại trong cùng một cảnh giới.

Có một Long Cung mái vàng ở giữa mi tâm của Ngự Long sơn. Trong thư phòng, người bên cạnh bàn làm việc có dung mạo hiên ngang, phong thái thoải mái, râu dài dưới cằm, khí độ rất là bất phàm, bộ dáng giống như là Vũ Dân phiên bản trung niên. Bên cạnh nam tử có một nữ tử ung dung, bàn tay trắng mài mực, tay áo đỏ thêm hương thơm.

Bỗng nhiên, nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, phá vỡ sự yên tĩnh của nam tử.

“Hồng nương, ngươi đi xem xảy ra chuyện gì.”

Hồng nương bước chân nhẹ nhàng, quay trở lại.

“Dân Nhi bọn họ đang luận bàn với ngoại nhân.”

“Ai?”

“Tiểu hài tử chơi đùa, thiếp thân không có hỏi.”

Nghe thấy là nhi tử giở trò quỷ, Vũ Quân Long không tiếp tục để ý.

Huyết mạch của bọn họ được gọi là Vũ Long, chính là Chân Long và Phượng Hoàng kết hợp, cũng không phải là Giao Long cấp thấp, mà là dị chủng không khác lắm với Chân Long, cùng loại với Giao Long chân ý và Hoàng Tuyền khí tức của Lục Khiêm, dị chủng do Huyền Hoàng đế khí kết hợp mà thành. Dị chủng này không thể đơn thuần lấy huyết mạch luận cao thấp, dị long mạnh như Chúc Cửu m, Ứng Long thậm chí còn mạnh hơn Chân Long. Mà Vũ Quân Long trước mặt chính là Thủy Tổ của mạch này. Thời thế hiện nay, không có bất kỳ Long chủng nào so sánh được với bọn họ, trong tương lai không xa, Vũ Long nhất mạch sẽ vang vọng vạn giới.

Ầm!

Đại địa chấn động. Bút lông trên tay lắc một cái, mực nước nhỏ xuống giấy, làm hỏng bức thư pháp tuyệt vời.

“Đám tiểu bối này càng ngày càng quá đáng, thiếp thân ra ngoài…”

Lông mày Hồng nương nhăn lại.

“Đợi đã!”

Lời còn chưa nói hết đã bị Vũ Quân Long đánh gãy. Một cỗ khí thế mạnh mẽ mà xa lạ đánh tới từ phương xa.

“Đây là Long chủng? Long chủng nào lại bá đạo và hung ác như vậy!” Vũ Quân Long ngạc nhiên nói.

【VIP】 Giao dịch và dọn nhà

“Long chủng nào lại bá đạo như vậy!” Vũ Quân Long kinh ngạc nói. Mới vừa cảm giác được một cỗ Long uy vô cùng mạnh mẽ. Vốn cho là nhi tử hoặc là vị Nguyên lão kia ra tay, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì không đúng. Cỗ Long uy này rất cường đại, quang minh chính đại, bá đạo vô song. Chỉ là nghĩ đến khí tức, đã cho người ta một loại uy nghiêm như Vương giả giáng lâm. Thiên Tử giận dữ, xác chết trôi ngàn dặm. Chẳng lẽ là ngoại nhân kia mà Hồng nương nói? Nghĩ tới đây, Vũ Quân Long hứng thú.

“Hồng nương, theo ta ra ngoài xem một chút, rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

Dứt lời, thân ảnh hai người biến mất ngay tại chỗ. Mới vừa đến ngoại giới, đã thấy một cảnh tượng hùng vĩ. Chỉ thấy một con rồng vàng sẫm bay trên bầu trời. Đầu Xích Long sinh hai cây sừng nhọn, lân phiến toàn vẹn như một thể, bóng loáng không có một chút màu tạp, màu sắc ố vàng tựa như lòng đất Hoàng Tuyền. Làm người khác chú ý nhất là đôi mắt của con rồng này. Con ngươi màu vàng sẫm không có một tia tình cảm, ánh mắt lóe ra bá đạo hung hãn, cướp đoạt vạn vật. Đây là ánh mắt có tính xâm lược nhất mà Vũ Quân Long từng gặp.

Vạn vật duy ta!

Thiên địa tự nhiên cũng là ngoại vật, cướp đoạt vạn vật để ta sử dụng, giết chóc thôn phệ, cướp đoạt sinh cơ.

Nói một cách nghiêm khắc, Lục Khiêm sớm đã không phải nhân loại bình thường. Trước kia nhục thân là tu sĩ Luyện Thể, luyện hóa Giao Long huyết mạch, về sau bỏ đi không cần, chuyển sang con đường tu Luyện Khí, chuyển tu lấy Giao Phục Hoàng Tuyền đồ làm quan tưởng đồ chủ. Có được phương pháp Diêm La chân thân, hợp nhất Giao Long huyết mạch, Hoàng Tuyền chân ý, Huyền Hoàng đế khí làm một thể, lấy Giao Long chân ý bên trong Thức Hải làm thần. Cả hai hợp nhất hình thành Hoàng Tuyền Đế Long.

"Đây là ai?" Vũ Quân Long nói với hư không bên cạnh.

Xoạt!

Âm phong quét qua, hắc vụ biến ảo, toàn thân xanh biếc trong suốt, Giao Long như mộng như ảo hóa thân thành người áo đen.

"Thưa đại nhân, người tới là chủ của Âm Cảnh thiên cung Lục Khiêm, xưng là Bắc Âm Phong Đô chi chủ."

"Hoá ra là hắn, không ngờ người này có huyết mạch Giao Long."

Phong Đô này đoạn thời gian trước rất nổi tiếng, cho dù là Vũ Quân Long chân không bước ra khỏi nhà cũng đã nghe nói một chút.

"Bệ hạ, tựa hồ ngửi được khí tức Hoàng Tuyền n ở trên người người này." Người áo đen là Quỷ Long, đặc biệt mẫn cảm với những việc có liên quan đến Hoàng Tuyền.

"Nói nhảm. Người ta là cung chủ của Âm Cảnh thiên cung, có thể không không có Hoàng Tuyền khí tức à." Vũ Quân Long cười mắng, ánh mắt chuyển hướng sang chiến trường bên kia: "Xem trước một chút lại nói."

Lục Khiêm nhằm vào hơn mười thiếu niên. Cầm đầu là một Giao Long mình có mai rùa, bốn chân như voi.

“Rống!”

Quy Long hét lớn một tiếng, bốn chân đạp đất.

Ầm!

Đại địa chấn động, rạn nứt ra. Sau đó, phản lực bắn thẳng về phía trước, đồng thời, Quy Long mở miệng lớn ra, răng nanh như đao thép.

Trong mắt Hoàng Tuyền Đế Long lóe lên trào phúng, thân thể uốn lượn, kéo ra khoảng cách rất xa, Quy Long công kích thất bại, sau đó là một chiêu Thần Long Bãi Vĩ.

Ầm!

Quy Long hung hăng quẳng xuống đất, khói và bụi tung tóe khắp mặt đất.

“Lại đến!”

Ầm!

Quy Long nóng lòng không đợi được. Quy Long vừa có độ cứng của rùa vừa có sức mạnh của rồng, cùng thế hệ hầu như khó mà đụng phải địch thủ, lần này nhìn thấy người có thể đọ sức với mình, làm sao không cảm thấy hưng phấn.

Hai người liên tục giao thủ mười hiệp. Mỗi lần Lục Khiêm đều có thể hữu kinh vô hiểm tránh thoát Quy Long, đồng thời tiến hành phản kích.

Ầm!

Quy Long lại đập mạnh xuống đất.

“Trốn trốn tránh tránh có gì tài ba, có giỏi thì cứng đối cứng với ta.”

Trên mặt Quy Long có chút không nhịn được, gia hỏa này quá khó đối phó, cứ như vậy sẽ rất mất mặt.

“Được.”

Lần này, Hoàng Tuyền Đế Long cũng không có tránh né, lơ lửng hư không đối mặt với Quy Long.

Rống! !

Quy Long nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình tăng vọt, bắp thịt cuồn cuộn, huyết khí bốc lên.

Ầm!

Thân thể to lớn bắn ra, tốc độ nhanh đến không khí cũng không cách nào ngăn cản, cắt ra một vệt dài màu trắng.

Quy Long Quán Nhật!

Sức mạnh thuần túy, truyền thuyết kể rằng ngay cả mặt trời cũng có thể xuyên qua.

Lục Khiêm sừng sững bất động, cũng không có xem thường đối thủ. Bầu trời xuất hiện một vầng trăng sáng, dưới chân Hoàng Tuyền chảy xuôi, huyết dịch như nham thạch. Cỗ Đế Long chân ý bá đạo kia càng ngày càng tràn đầy, hầu hết Giao Long được nuôi thả ở Ngự Long sơn đều nằm xuống, run lẩy bẩy. Trong lòng các tu sĩ Luyện Thể cũng có loại cảm giác không thể chống cự được.

“Thật là một con rồng bá đạo, đây là dị chủng gì?”

“Huyết mạch của ta vậy mà lại bị áp chế.”

Ngự Long sơn không thể tin được, nội tâm cao ngạo bị đả kích, Ngự Long sơn lấy tu sĩ Luyện Thể đứng ngạo nghễ trên thế gian thế mà không so được với một kẻ ngoại lai.

Ầm!

Quy Long cảm thấy như thể mình đang cưỡi trên một ngọn núi, cùng lúc đó, lân giáp của Hoàng Tuyền Đế Long cũng có một khe hở.

Răng rắc!

Lân giáp trên người Quy Long nổ tung toàn bộ, huyết vụ dâng trào, một cỗ lực lượng cường đại đánh bật nó ra xa, thân hình bất lực rơi xuống đất. Kim quang lóe lên, Quy Long biến trở về hình người, gã che ngực, sắc mặt tái nhợt, đại hán râu quai nón giờ phút này yếu ớt như tờ giấy trắng.

"Ta nhận thua. Đa tạ các hạ đã nhường."

Quy Long nhận thua, gã tự xưng là thể chất cường đại, nhưng ở trước mặt Hoàng Long này, vẫn không chiếm được bất kỳ ưu thế nào.

Đối với Quy Long nhận thua, mọi người ở Ngự Long sơn cũng không có cảm thấy ngạc nhiên, quả thực gã đánh không lại Lục Khiêm.

"Đa tạ các hạ."

Lục Khiêm lần này không sử dụng bất kỳ pháp bảo nào, chỉ sử dụng sức mạnh nhục thân đối địch, dù sao Diêm La chân thân cũng lấy sức mạnh làm sở trường.

Những thiếu niên khác cũng lần lượt nhận thua, ánh mắt nhìn về phía Lục Khiêm có thêm một chút kính trọng.

"Phong Đô huynh đệ." Vũ Dân đi đến, ánh mắt kỳ quái, làm Lục Khiêm có phần không được tự nhiên: "Phụ thân ta cho mời."

Sau đó hai người một trước một sau tiến về phía cung điện mái vàng.

Nhờ vào một viên đan dược và Hoàng Tuyền Đế Long, thanh danh của Lục Khiêm vang dội ở nơi này. Người có tên cây có bóng, sau khi có thanh danh, cũng sẽ không có người chẳng biết tại sao tới quấy rầy mình. Đáng tiếc lần này đánh

chính là tướng quân, nếu là người cao hơn một cấp thì thanh danh sẽ càng vang dội hơn một chút.

Đi theo Vũ Dân đi vào Ngự Thư phòng, một nam tử giống Vũ Dân đến mấy phần đang ngồi trên một chiếc ghế rồng bằng gỗ đồng đỏ. Trang trí trong thư phòng không khác lắm với vương triều phàm nhân, vương triều phàm nhân thực tế là bắt chước hệ thống phân cấp của Long tộc.

"Phong Đô đạo hữu hoá ra cũng có đạo hạnh Luyện Thể." Vũ Quân Long cười nói: "Long chủng này tên là gì?"

"Tại hạ gọi là Hoàng Tuyền Đế Long."

"Hoàng Tuyền Đế Long, tên rất hay!" Vũ Quân Long cẩn thận nhấm nuốt một phen, không khỏi tán thưởng.

Không biết so sánh Hoàng Tuyền Đế Long và Vũ Long ai mạnh ai yếu. Vũ Long bình thường đánh không lại người này, có thể phải mình hoặc là nguyên lão khác ra tay.

Lục Khiêm không muốn hàn huyên, trực tiếp tiến vào chủ đề chính, hắn lấy ra Hoàng Tuyền thánh đan.

"Long Chủ ngươi nhìn đan này giá trị như thế nào?"

Hoàng Tuyền thánh đan đối với tu sĩ Luyện Thể có lợi ích lớn hơn. Ánh mắt Vũ Quân Long nheo lại, cầm Hoàng Tuyền thánh đan, cẩn thận xem xét.

"Đan tốt, mười miếng một viên, có bao nhiêu muốn bao nhiêu."

"Được." Đạt được giá cả hài lòng, Lục Khiêm cũng không trả giá.

"Hoàng Tuyền thánh đan, không ngờ Âm Cảnh thiên cung còn có cao nhân luyện đan."

"Chính là tại hạ luyện chế."

Lần này trên mặt Vũ Quân Long lại có vẻ kinh ngạc, Lục Khiêm lại âm thầm giả vờ một lần nữa.

Ngự Long sơn nội tình thâm hậu, nhưng cũng không có Cửu Khiếu luyện đan sư, thảo nào tuổi còn trẻ đã trở thành chủ của một cung.

Giao dịch xong, nghe ngóng tình hình xung quanh với đám người, Lục Khiêm trở lại Âm Cảnh thiên cung, bắt đầu chuẩn bị dọn nhà.

Địa điểm không thành vấn đề, đất đai rộng lớn, nếu có người thì giết, chiếm lấy.

【VIP】 Bạch Cốt Phượng Hoàng

Trường Nhạc cung.

Lục Khiêm uống Hồng Trà, suy nghĩ về con đường tiếp theo. Vừa rồi, Long Chủ tiết lộ với hắn một tin tức quan trọng, Lục Khiêm có thể buông tay buông chân làm việc của mình, trong vòng mấy chục năm sau hắn cũng sẽ không đối mặt với thế lực chính của Ngọc Kinh sơn. Bởi vì lão gia hoả Trung Nguyên Tử Quân này lại phát hiện ra một tinh thần. Mà lại là một chủ tinh, tài nguyên vô cùng phong phú. Mấy chục năm gần đây, thậm chí mấy trăm năm, có thể cũng sẽ không đối mặt với sự vây quét toàn lực của Ngọc Kinh sơn.

"Nhưng một khi để bọn họ ra tay, ngươi chỉ sợ trốn không thoát."

Một chủ tinh chứa tổng cộng vô số tài nguyên xung quanh nó. Một khi chiếm được nó, Trung Nguyên Tử Quân rất có thể đột phá đến cảnh giới càng cao hơn. Đến lúc đó, dù là Lục Khiêm chạy đến chân trời góc biển, chỉ sợ cũng không trốn thoát khỏi ma trảo của đối phương.

Sau khi trở về, Lục Khiêm cảm thấy mình lâm vào tử cục. Một bên là cường địch nhìn chằm chằm, một bên khác là tương lai nguy hiểm. Cảnh giới Động Chân này, phảng phất giống như là củ khoai nóng bỏng tay. Nếu như đột phá đến Động Chân, như vậy hắn cũng không cần lo lắng Ngọc Kinh sơn truy sát. Nhưng đột phá đến lại phải đối mặt với một vấn đề, đó chính là Hoàng Tuyền phái tới người. Căn cứ theo lời nói của Đại Từ Tôn và Huyền Lão Hắc Đế có thể biết được,

Hoàng Tuyền Sinh Tử Bộ và Hoàng Tuyền đều ghi chép tin tức của mình. Đến cảnh giới Động Chân, bọn họ sẽ phái người tới đuổi bắt vào cương vị, giống như Huyền Lão Hắc Đế và Đại Từ Tôn.

"Hiện tại chỉ có thể đặt hi vọng ở Bắc Âm Phong Đô Sơn." Lục Khiêm tự lẩm bẩm.

Bắc Âm Phong Đô Sơn tự thành hệ thống, có được một đạo Hoàng Tuyền khí tức chân chính. Tu luyện tới trình độ nhất định, có thể cắt đứt mình và Hoàng Tuyền khí tức.

Không, như thế vẫn chưa đủ. Lục Khiêm trong lòng phủ định, phương pháp này chỉ là lý luận, hắn nhất định phải tìm những phương pháp khác.

"Chuyển Sinh pháp trận?"

Lại triệt để chuyển sinh một lần, phải chăng có thể thoát khỏi hạn chế của Hoàng Tuyền? Lục Khiêm cảm thấy có chút treo, nhất định phải tìm những phương pháp khác, có lẽ có thể tìm Dương Tiêu hỗ trợ suy diễn một chút. Trước đó, hắn phải dọn nhà trước.

Hành lang Vân Trạch.

Đó là một đồng bằng dài và hẹp được bao quanh bởi các ngọn núi. Có rất nhiều quốc gia ở khu vực đồng bằng, chiếm cứ bởi hàng ngàn môn phái lớn nhỏ. Hầu như tất cả các ngọn núi xung quanh có địa khí nồng đậm đều đã có chủ. Nhưng những vùng đất hoang dã thì không có người.

Bầu trời bay tới tường vân, một kiếm khách mắt xanh đứng bên cạnh Lục Khiêm. Người này là Giang Minh, thân là chủ của một ti, phụ trách quản lý tình báo và tuần tra, việc phụ trách tìm núi cũng giao cho lão. Giang Minh mang theo Lục Khiêm đi vào một ngọn núi được bao quanh bởi núi và sông.

Cả ngọn núi ẩn hiện trong làn sương trắng mờ ảo, phiêu miểu như tiên cảnh.

"Đây là Thúy Phong sơn, một mặt âm một mặt dương, tinh khí dồi dào."

Lục Khiêm khởi động Đỗng Sát Thần Nhãn, chỉ thấy trên núi mọc đầy cây nấm xanh xanh đỏ đỏ. Có cây nấm to như phòng ở, cũng có nhỏ như tro bụi. Người đến người đi hoặc ít hoặc nhiều đều có mụn mủ trên mặt, có người cả khuôn mặt nát rữa, chảy xuống chất lỏng hôi thối.

"Đây là địa bàn của Khuẩn giáo."

Khuẩn giáo là một môn phái tương đối đẫm máu tàn nhẫn. Họ sử dụng cơ thể con người để trồng nấm để tu luyện pháp thuật. Giáo chủ Trường Sinh chân nhân càng ác độc kinh khủng, lão đã gieo nấm lên cả chín đứa trẻ còn sống sờ sờ. Loại nấm được tưới bằng yêu và hận rất độc ác. Không phải Nguyên Thần, nhưng một thân pháp thuật và thủ đoạn lây lan vi khuẩn kỳ lạ ngay cả Nguyên Thần cũng vô cùng kiêng kị.

"Tốt, chính là chỗ này."

"Cung chủ, Trường Sinh chân nhân này cũng không dễ đối phó, chỉ cần lọt mất một chút nấm, Trường Sinh chân nhân sẽ phục sinh."

Nấm nằm rải rác ở mọi ngóc ngách, không khí, nước, đất và thậm chí trên khắp thế giới.

"Không sao, chỉ cần bọn họ không kịp phản ứng là được." Lục Khiêm rất tự tin.

Giang Minh thấy thế cũng không còn kiên trì.

Lục Khiêm lấy ra từ trong ngực một tấm gương thủy tinh, ném tấm gương lên không trung. Bầu trời lập tức trở nên đen như mực. Tấm gương hóa thành một vầng trăng sáng lạnh

lùng. Có một con thỏ nhỏ mắt đỏ bên trong trăng sáng, con thỏ thở dài thật sâu với Lục Khiêm.

“Giết.” Lục Khiêm hạ lệnh trong lòng.

Xoạt!

Ánh trăng trắng bạc chiếu xuống, ngàn dặm đông cứng. Tất cả sự vật ở Thúy Phong sơn đứng im, duy trì dáng dấp ban đầu. Lục Khiêm vung tay lên, âm phong gào thét, gió thổi qua, những vật này hóa thành bụi mù tại chỗ.

“Tốt.” Lục Khiêm nhìn về phía Giang Minh có chút ngu ngơ.

“Đây chính là chết sao?”

“Nếu không thì sao?”

Sức mạnh của pháp bảo huyễn hình cường đại, đặc tính của Thái Âm Bảo Kính là đóng băng vạn vật, có thể đóng băng các vật thể ảo ảnh như linh hồn pháp lực v.v..

Trường Sinh chân nhân dù có nhiều mạng, hàn khí cũng sẽ theo linh hồn và pháp lực của lão đến mọi ngóc ngách nơi nấm ẩn náu.

Lục Khiêm thông qua pháp trận hút Trường Nhạc cung và Bắc Âm Phong Đô Sơn tới. Đám người bắt đầu khí thế ngất trời kiến thiết ở phía trên.

Đáng thương Trường Sinh chân nhân ngay cả đắc tội ai cũng không biết đã chết, mà lại chết được không rõ ràng.

Sau khi đám người thu xếp xong, Lục Khiêm đi vào Phong Đô Sơn, đi tìm Huyền Lão Hắc Đế muốn một cái chìa khóa của Đại Minh Hương.

Tiên cảnh ở Thái Thuấn tinh.

Lục Khiêm lấy ra Tinh Khí bản nguyên sinh ra từ ba khối đại địa bị hủy diệt giao cho Dương Tiêu.

"Lần này ta muốn phương pháp che chắn Hoàng Tuyền, cái khác không cần." Lục Khiêm gọn gàng dứt khoát nói.

"Ồ?" Dương Tiêu bất ngờ muốn nhìn Lục Khiêm một chút, tiểu tử này có ý nghĩ muốn phản bội à: "Được, nhưng ta không bảo đảm lấy ra, đến lúc đó cũng không trả lại cho ngươi."

"Không sao, có mạch suy nghĩ ra cũng được." Lục Khiêm cũng không hi vọng xa vời đối phương tạo ra được, cho mình một cái mạch suy nghĩ cũng được. Về sau có thể thí nghiệm trên người bọn người Huyền Lão Hắc Đế.

Về phần Lý Độ bên kia, Lục Khiêm đã rất lâu không liên hệ với lão, gia hoả này hành tung bất định, không biết lại đi nơi nào bận rộn.

"Đúng rồi, hai môn pháp thuật kia suy diễn ra rồi."

Dương Tiêu giao cho Lục Khiêm hai quyển trục. Ba thuật biến hóa, một phương pháp tu luyện tên là Tam Giới Nhãn. Lục Khiêm bóp nát một quyển ngọc trục trong đó. Ngay sau đó, hắn tiến vào Sát Na chi quốc. Đập vào mắt là ba thần thú vô cùng to lớn.

"Kiếp Cổ" : Kiếp Cổ, cổ này mỏng như cánh ve, tương tự đai lưng ngọc, có thể thả ra bí phong, thiên lôi, kiếp hỏa. Hóa thân ánh trăng, trốn trong đêm tối. Có được bí thuật thần du, thi triển có thể ngao du hư không, không sợ phong bạo.

"Bạch Cốt Phượng Hoàng" : Toàn thân bạch cốt, miệng phun ra U Minh Lãnh Hỏa, làm ô nhiễm pháp khí và linh hồn của người khác, sau khi chết có thể niết bàn trong lãnh hỏa, bất tử bất diệt.

"Quang Âm Thiền" : Sau khi chết có thể trở lại một khắc trước lần nữa, cả đời chỉ dùng một lần.

Lục Khiêm để Dương Tiêu mô phỏng Thần thú, tốn không ít công phu, suy diễn ra ba Thần thú này. Đây là công pháp chuyên môn phối hợp với Thất Thập Nhị Biến. Tu vi tăng lên, bởi vì tầm mắt có hạn, Lục Khiêm không biến được Thần thú quá mạnh, dù sao chưa từng thấy tận mắt, không có biện pháp biến hóa ra. Thất Thập Nhị Biến dần dần biến thành gân gà, nhiều nhất chỉ dùng để che giấu tai mắt người khác. Bây giờ có ba Thần thú này, Thất Thập Nhị Biến lại có thể phát huy ra tác dụng.

Ra khỏi Sát Na chi quốc, Lục Khiêm nhìn về phía Dương Tiêu.

"Ba thần thú này thực sự tồn tại sao?"

Dương Tiêu đặt chén trà xuống cười khẽ lắc đầu.

"Nói nhảm, dĩ nhiên không phải. Đây là dùng Sát Na chi quốc suy diễn mà ra, đồng thời để Thất Thập Nhị Biến của ngươi phỏng chế pháp thuật. Đây là ba con mạnh nhất, về sau đoán chừng cũng không tạo ra được mạnh hơn, ngươi phải kém một chút thì còn có thể."

【VIP】 Năm năm sau, tinh thần ngoại vực

Quy Khư cốc.

Huyền Lão Hắc Đế ngồi bên cạnh Nại Hà Kim Kiều, ngồi nghiêm chỉnh, nhìn Quỷ Thần lui tới. Ngoại trừ tu sĩ, còn có không ít phàm nhân. Những phàm nhân này cung cấp năng lượng không nhiều, nhưng thịt muỗi cũng là thịt.

Ầm!

Lại có Quỷ Thần quấy phá, Huyền Lão Hắc Đế uể oải ngáp một cái, một bàn tay đập nó thành thịt muối. Số lượng Quỷ Thần làm loạn thành không nhiều. Nếu như gặp gia hoả thấy thuận mắt, gã ngẫu nhiên cũng sẽ chiêu mộ và huấn luyện một phen.

"Nhàm chán quá." Thân hình Huyền Lão Hắc Đế thu nhỏ đến năm thước, cuộn tròn ở trên ghế da hổ. Mặt ngoài gió êm sóng lặng, kỳ thật nội tâm Huyền Lão Hắc Đế đã sụp đổ. Làm cung chủ cho tốt thì không thích, nhất định phải tới làm hộ viện.

Thật là đáng sợ. Mới có vài tháng, còn có vô số năm tháng nhàm chán sắp tới. Cuộc sống như vậy ngẫm lại cũng có thể chết được rồi. Nhưng cho dù là bọn họ muốn chết cũng không có cơ hội. Tính mệnh đều nằm trên tay người khác, muốn chết cũng phải nhìn sắc mặt người ta.

"Nhập gia tùy tục đi, dù sao cũng đã như vậy." Cổ Thương Thiên nhụt chí nói. Trước kia gã hào tình tráng chí, bây giờ trở

nên ủ rũ, không có một chút ý chí chiến đấu. Sớm biết rõ đã không tới nơi này với lão đại.

Mấy người Đông Đẩu Quân, Nam Đẩu Quân cũng vô cảm.

"Vì sao mọi người ủ rũ."

Thân hình Lục Khiêm xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Ánh mắt Huyền Lão Hắc Đế sáng lên, nói: "Ngươi tìm ra cách thoát khỏi tình trạng khó khăn này rồi sao?"

"Không có."

"Vậy ngươi tới làm gì." Huyền Lão Hắc Đế ghét bỏ nói.

"Ta đến muốn chìa khoá mở ra Đại Minh Hương."

Lục Khiêm nói ngắn gọn về tình hình gần đây.

Âm Cảnh thiên cung rơi vào một tình huống vô cùng khó xử, đi về phía trước cũng là chết, về phía sau cũng là chết. Dù sao gặp chuyện không quyết định được cứ tu luyện trước. Tu luyện tới trình độ nhất định, là có thể nhìn thấy con đường phía trước. Lục Khiêm là nghĩ như vậy. Bắc Âm Phong Đô Sơn đến mười tầng, uy lực khẳng định cường đại đến cực điểm. Lần trước thu được Tinh Khí bản nguyên của ba lãnh địa, lại thêm Tinh Thần Ngọc Tiết mình tích lũy, hẳn là có thể xây dựng thêm một tầng thứ bảy của Phong Đô Sơn.

Lấy được chìa khóa để mở Đại Minh Hương từ trên tay Huyền Lão Hắc Đế, Lục Khiêm quay lại Trường Nhạc cung. Tiêu hóa xong tinh khí của ba lãnh địa, chuẩn bị lại đi Đại Minh hương thu hoạch một đợt. Hiện tại không sợ mổ gà lấy trứng, đây là lấy không gian đổi thời gian.

Trong phòng luyện công.

Bên ngoài cơ thể Lục Khiêm lơ lửng mấy hạt châu đen như mực. Theo công pháp vận hành, Tinh Khí bản nguyên liên tục

không ngừng tiến vào trong cơ thể. Diêm La chân thân công pháp Nguyên Thần thiên là phải luôn luôn không ngừng mở rộng lĩnh vực. Tu luyện đến đỉnh phong, Động Thiên sinh ra trong cơ thể mạnh mẽ hơn nhiều so với cùng cấp, thực hiện một con đường chứng đạo bằng sức mạnh. Đương nhiên, loại lộ tuyến này tiêu hao tinh khí cũng vô cùng to lớn. Huống chi Lục Khiêm còn muốn phân ra một phần để kiến tạo Phong Đô Sơn. Luyện thành mười tầng, không biết có bao nhiêu đại địa và tinh thần chết ở trên tay hắn.

Thời gian trôi qua từng giờ. Ngoại trừ bình thường tu hành, ngẫu nhiên ra ngoài tạo mối quan hệ với người của Ngự Long sơn và Huyền Hồ sơn. Xích Diễm Chân Quân bên kia ngược lại là rất ít liên hệ, dù sao hai bên là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không có nhiều chỗ dựa cho lợi ích của họ, hai người đó cũng đã có phản ứng.

Lần trước một nhóm, Trung Nguyên Tử Quân thua, mấy người Xích Diễm cũng không có được thứ tốt, ngược lại là Lục Khiêm thành người thắng lớn. Không tìm Lục Khiêm gây phiền phức là tốt rồi.

Thời gian năm năm thoáng cái đã trôi qua.

Ầm!

Một ngày này, Thúy Phong sơn truyền đến một tiếng vang thật lớn. Mây đen hội tụ, lôi xà vặn vẹo. Từng đạo thiểm điện vạch phá bầu trời đêm, bạch quang chói mắt chiếu sáng đại địa. Theo chín đạo thiên lôi rơi xuống, đỉnh núi Thúy Phong sơn xuất hiện hai con cá chép âm dương một đen một trắng. Khí tức huyền diệu, chí cao to lớn. Nhóm đạo nhân cách đó không xa nhao nhao quăng tới ánh mắt khiếp sợ.

“Lại là pháp bảo độ kiếp?”

“Trường Sinh chân nhân được pháp bảo gì? Lão phu đi dò thám đường.”

“Ngươi thật lạc hậu, hiện tại là địa bàn của Âm Cảnh thiên cung. Bắc Âm đại vương cũng không phải ăn chay.”

“Ặc, vậy không sao rồi.”

Lục Khiêm đoạn này thời gian có thể nói là vô cùng nổi tiếng, ngay cả nữ nhi của Trung Nguyên Tử Quân cũng dám giết.

Bên trong Phong Đô Sơn. Tầng thứ bảy. Vẫn là bầu trời u ám. Bên dưới có vô số chảo dầu sôi và nồi đá. Đây là Địa Ngục nơi chảo dầu nóng não và xác chết làm thuốc. Những ai rơi xuống ngọn núi này sẽ phải chịu tra tấn dầu chiên vĩnh viễn. Xương cốt còn sót lại sau khi chiên sẽ được chế biến thành dược liệu cho cung cấp cho nhóm Quỷ Thần tiến hành tu luyện.

Còn có tầng thứ tám Địa Ngục. Giữa những cây cột đồng có những chiếc giường sắt cắm đầy đinh sắt. Đây là trụ đồng bào cách(dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là một kiểu tra tấn thời xưa), giường sắt xẻo thịt. Nhưng Địa Ngục này vẫn chưa hoàn thành hoàn toàn. Cho đến trước mắt Lục Khiêm tiêu hết tất cả số tiền tiết kiệm của mình, trong lúc đó thậm chí còn luyện hai viên Hoàng Tuyền thánh đan, như thế mới khó khăn lắm duy trì được tiêu xài.

Hoàng Kim đại điện. Lục Khiêm nhẹ nhàng vuốt ve Nhân Hoàng kiếm trong tay, Âm Dương Ngư đen trắng trên chuôi kiếm bám đuôi di động. Năm năm, cuối cùng cũng đã nâng lão gia hỏa này lên cấp độ pháp bảo huyễn hình.

Yêu Nguyệt đứng bên cạnh báo cáo tình hình.

“Cao thủ của Ngọc Kinh sơn hồi lâu chưa từng xuất hiện ở thế giới trung tâm, căn cứ theo tin tức Giang Minh dò tới, bọn

họ giống như gặp phải bình cảnh.”

“Vương triều Câu Ly thì sao?”

“Có lẽ đã lâu không có tin tức gì về Câu Ly thần vương.”

Chẳng trách mấy năm nay có chút yên tĩnh.

Các môn phái khác cũng như vậy, phảng phất đều nghẹn gần nổ phổi, liều mạng tăng tu vi lên. Dù sao trình độ của mọi người ở nơi này đều ngang nhau, cao nhân của Chư Thiên Tinh Túc đông đảo, bọn họ lại không để ý tới những điều trần tục của thế gian. Một khi có cao thủ vượt qua Động Chân, sẽ chủ đạo thế cục đại địa. Các môn phái khác sợ hãi người khác vượt qua mình, cũng liều mạng cố gắng. Nói tóm lại, chính là đều rơi vào bên trong cạnh tranh. Lại cạnh tranh này hoặc là có người xuất hiện phá vỡ cục diện bế tắc, hoặc là cùng nhau cuốn vào vực sâu, nghênh đón đại kiếp thiên địa.

Nhưng cho dù như thế nào, Lục Khiêm chung quy không muốn chậm hơn người khác một bước. Nghe xong những thứ này, hắn chuẩn bị đi Đại Minh Hương một chuyến. Hoàn toàn giải quyết nơi này, tầng thứ tám cũng gần như đã xây dựng xong xuôi, Tinh Khí bản nguyên còn dư lại hẳn là có thể làm cho mình sờ đến ngưỡng cửa Động Chân. Đến lúc đó Lục Khiêm phải đối mặt với áp lực của U Minh Hoàng Tuyền.

Lục Khiêm tay bấm chỉ quyết, nói lẩm bẩm. Hư không vỡ ra một vết nứt. Mặc dù không phải thời gian, nhưng cũng có thể cưỡng ép mở ra thông đạo.

Soạt!

Lục Khiêm lách mình đi vào. Thế giới là một mảnh rừng rậm. Mỗi thế giới đều là thợ săn và con mồi của khu rừng, không biết cường giả cũng đang tìm kiếm con mồi.

Ngân Sơn tinh thần. Cũng trong năm năm đó, dưới sự lãnh đạo của Hư Thiên Ý, trăm vạn Nhân tộc đã thành lập một

thành trì to lớn, một đời Nhân tộc mới bắt đầu lần lượt sinh ra. Dưới sự trợ giúp của Nữ thụ thần quả, võ giả xuất hiện không ít, tất cả vui vẻ phồn vinh.

Mười kinh bên ngoài tinh không, thị giác phóng đại đến một tòa phủ đệ bên trên tinh cầu.

"Ha ha ha! ! liệt tổ liệt tông ơi! Tử tôn rốt cuộc tìm được tinh thần. Lâm Quốc Công gia hưng thịnh ngay ngày hôm nay."

Trong một từ đường sang trọng, thờ phụng một tượng thần mặc quan phục màu tím, phía dưới tượng thần có mấy trăm bài vị. Đôi mắt của tượng thần hơi mờ nhạt, hầu hết bài vị phía dưới ám đạm vô quang. Nghe được những lời của nam tử trung niên phía dưới, tượng thần bỗng nhiên sống lại, biến thành một đại hán uy vũ.

"Tốt, triệu tập tất cả mọi người của Quốc Công phủ, ngày mai xuất phát."

【VIP】 Tinh thần Đại Càn

Hoàng triều Đại Càn. Đây là một chủ tinh được đặt theo tên của một triều đại, bởi vì trên tinh thần này, Đại Càn đã thống nhất thiên hạ. Vương triều quốc phúc vạn năm, tứ hải thái bình, thiên hạ thái bình. Vương triều ngoại trừ đương kim Hoàng Đế, phía trên còn có năm Đại Đế Hoàng, Thanh, Bạch, Hắc, Xích cao cao tại thượng, vạn dân kính yêu.

Thanh Châu thành. Nơi xa hoa nhất trong trung tâm thành không phải phủ nha, mà là một ngôi miếu thờ ngói vàng tường đỏ. Miếu thờ hương hỏa tràn đầy, khói xanh không dứt. Quảng trường rộng lớn phía trước chật ních người đang quỳ gối cầu nguyện, mười cái đại đỉnh cắm đầy hương hỏa.

Miếu thờ tên là Thiên miếu, cung phụng Thanh Đế và mười tám tướng dưới trướng Thanh Đế. Thanh Đế là Hoàng Đế của vương triều Đại Càn phục hưng, được phong làm Thanh Đế vì có công phục hưng, mười tám tướng khai quốc công thần cũng được phong thần, hưởng thụ tế tự.

Theo đám người cầu nguyện, từng sợi bạch quang từ đỉnh đầu của mọi người bay vào tượng thần Thanh Đế bên trên. Những bạch quang này chỉ có người có tu vi cường đại mới có thể thấy rõ.

Phương thức tu hành của Đại Càn tinh cực kì đặc biệt, lấy tín ngưỡng làm lương thực tu hành. Tín đồ càng nhiều, tín ngưỡng càng nhiều, tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh. Ngũ Đế hấp thu không biết bao nhiêu năm tín ngưỡng, tu vi kinh khủng đến cực điểm.

Ngoại trừ Ngũ Đế, những người khác tu hành cũng là cần tín ngưỡng. Đương nhiên, loại tín ngưỡng này cũng không hoàn toàn bị quốc gia bao phủ, ngoại trừ Ngũ Đế và các Hoàng Đế khác, tín ngưỡng của những người khác đều phải dựa vào chính mình tranh thủ. Nếu không hàng triệu năm sau không biết có bao nhiêu sâu mọt ngồi hưởng tín ngưỡng .

Đồng thời, tín ngưỡng của bọn họ ít nhất phải nộp lên một nửa cho Ngũ Đế. Trong hoàn cảnh xúc tiến cạnh tranh này, rất nhiều người phát đạt, cũng có một số gia tộc suy sụp. Ví dụ như Lâm Quốc công phủ chính là điển hình suy sụp. Là thần tử của Thanh Đế, vốn nên hưởng thụ vạn năm phú quý. Đáng tiếc mấy gia chủ đời trước váng đầu, lần lượt đứng sai đội trong vị trí ngôi vua, nếu không phải dựa vào công lao trước đây, chỉ sợ hiện tại đã sớm bị khám nhà diệt tộc.

Ngày hôm sau. Quốc Công phủ người đến người đi, rất nhiều chi mạch của Lâm phủ đều lục tục ngo ngoe chạy đến. Trước mặt từ đường của Lâm phủ, chín dị tộc với chiếc mũi cao và đôi mắt sâu đang quỳ xuống. Ở lối vào của từ đường lập một bàn thờ ngũ sắc, ở giữa bài vị có viết tên tổ tiên, chức tước, v.v.

‘Quốc Công phụ quốc tướng quân Lâm Nguyên ‘. Gia chủ Lâm Gia Thanh đứng bên cạnh tế đàn, nói lẩm bẩm.

“Tế tổ kính tông, cảm thấy an ủi tổ tiên, cảm thấy an ủi liệt tổ liệt tông…”

Mọi người đứng yên, khi lời cầu nguyện được thốt ra, một sức mạnh không thể giải thích được khiến nội tâm đám người an tĩnh lại. Bài vị hơi phóng ra quang mang, trang nghiêm túc mục, thần thánh vô cùng.

“Giết!” Gia chủ ra lệnh một tiếng.

Bọn gia tướng mài đao xoèn xoẹt, một đao chặt đầu nô lệ xuống.

Phụt phụt!

Tiên huyết vẩy ra, rơi xuống mặt đất biến mất không thấy gì nữa. Các nô lệ cũng không giãy dụa, sau khi bị chặt đầu, ngã xuống đất và chết ngay tại chỗ.

Đây là huyết tế, một thủ đoạn kích thích tín ngưỡng. Vương triều Đại Càn lập quốc mấy chục vạn năm, vẫn giữ phương thức chôn cất và huyết tế.

Một nơi mơ hồ. Bên trong có rất nhiều bóng người, giống với Lâm phủ bên ngoài đến mấy phần, giống như là Lâm phủ bản hắc ám. Sau khi giết nô lệ, một mặt trăng sáng xuất hiện trong thế giới đen tối. Trăng sáng rắc một vầng sáng màu trắng bạc, rơi xuống những bóng người hơi mờ bên dưới, lập tức khiến cho những bóng người này trở nên phong phú một chút.

Người cầm đầu là một nam tử trung niên râu dài mặc áo bào tím. Lâm Nguyên nhìn hào hoa phong nhã, trường bào tiêu sái, nhưng những vết sẹo trên làn da lộ ra đủ để chứng minh người này cũng không phải là người lương thiện.

Lâm Nguyên đánh một chiêu lên không trung.

Vù vù vù!

Một thanh trường thương có tua màu đỏ phá không mà tới. Âm thanh xuyên qua khoảng không giống như hổ gầm rồng ngâm. Ngay khi nắm chặt trường thương, mọi người từ trong bóng tối bước ra thế giới bên ngoài. Lâm Nguyên khống chế tường vân, quan sát tử tôn phía dưới, đám người Lâm gia mặc khôi giáp phủ bụi đã lâu.

“Các huynh đệ, thời khắc kiến công lập nghiệp đã đến!”

“Gió!”

“Gió!”

Đám người Lâm gia hét lớn và lần lượt bước vào trận pháp truyền tống.

Lâm Nguyên không chỉ có cảm thán, thời vận của mình không tệ. Gã có tu vi Động Chân, theo lý thuyết chỉ có thể sống mười hai vạn năm, hiện tại gã đã gần mười lăm vạn tuổi, nếu như là hệ thống khác, chỉ sợ không sống tới hiện tại. Nhưng sống đến tuổi này trên cơ bản cũng không còn sót lại bao nhiêu tu vi, cuối cùng chỉ có thể chậm rãi tiêu vong. Không ngờ lúc chết lại gặp phải một tinh thần vô chủ, đơn giản trời cũng giúp ta.

Cơ sở tu hành của giới này là tín ngưỡng, thật ra là khí vận, chinh phạt một thế giới, nhận thiên địa và lòng người gia trì, đủ để một nhà một họ hưởng thụ vạn năm hương hỏa, mà mình cũng có thể tiếp tục thêm một đoạn thời gian. Nếu như là chủ tinh, nói không chừng có thể sờ đến cảnh giới càng cao hơn.

Một đám người lập tức xuất phát. Quang mang lóe lên, một đoàn người chân đạp lên vùng đất màu bạc.

“Tinh thần thật nhỏ.” Lâm Nguyên nhướng mày.

“A? Đây là cái cây gì?”

Lâm Nguyên nhìn thấy một cây đại thụ, bao trùm cả tinh thần, trên cây còn mọc ra trái cây kỳ quái. Trái cây trông giống như một đứa trẻ, Lâm Nguyên để gia chủ đương nhiệm Lâm Gia Thanh hái một trái cây đến. Lâm Nguyên cầm trong tay, cẩn thận cảm ứng một chút, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng: “Thế mà có thể biến thành người.”

Sau đó thúc đẩy pháp lực, trái cây rơi xuống đất trưởng thành. Lâm Nguyên phát hiện những người này mặc dù tuổi thọ rất ngắn, nhưng có thể sinh ra tín ngưỡng, đồng thời so với

người bình thường còn thuần túy hơn. Tín ngưỡng của những Thụ nhân này có thể so sánh với tín ngưỡng của mười người bình thường. Nếu như mỗi ngày sản xuất một vạn quả, tương đương với mười vạn người, năm vạn quả chính là năm mươi vạn người.

Muốn thăm dò bên ngoài hư không, tài nguyên nhất định phải giao cho triều đình ba thành tài nguyên, nếu là tín ngưỡng, ít nhất phải giao năm thành. Những thứ này thuộc về tài nguyên, cho nên còn có thể kiếm thêm hai thành tín ngưỡng.

"Không tệ không tệ. Lát nữa chuyển một lượng lớn về trồng, lại là một nguồn thu nhập khác." Lâm Nguyên hài lòng nói.

"Kẻ trộm to gan, dám trộm quả." Bỗng nhiên, trên trời bay tới một Dạ Xoa.

Ầm!

Lời còn chưa nói hết, Lâm Nguyên duỗi tay chỉ một chút, Dạ Xoa nổ tung.

"Sinh linh giới này chẳng qua cũng chỉ như thế."

"Đừng xem thường, đi theo ta tới gốc cây nhìn xem."

Mấy trăm người ngồi lên tường vân của Lâm Nguyên, bay đến thân cây giống như ngọn núi trên bầu trời. Không biết thế giới này có năm trăm vạn người hay không. Đây là tín ngưỡng cơ bản nhất giúp gã và âm thổ tồn tại. Chỉ cần năm trăm vạn, âm thổ có thể khôi phục đến kích thước đỉnh phong, mười vạn tướng sĩ ngủ say mới có thể một lần nữa thức tỉnh.

"Các ngươi là ai, dám can đảm tự tiện xông vào Vũ quốc."

Còn chưa bay đến thân cây, một nữ tử đạp không mà đến, chặn đường đi của bọn họ. Nữ tử có khuôn mặt tinh xảo, lông

mi khí khái hào hùng, ánh mắt giống như đao thép. Sau lưng còn đứng mười tên Bách Khiếu Thiên Nhân (Lôi Kiếp).

"Tiểu cô nương, ngươi đánh không lại ta. Vẫn nên ngoan ngoãn đầu hàng đi, phong ngươi làm đại tướng."

Ánh mắt Lâm Nguyên sáng lên, thể chất thật mạnh, ít nhất có thể trên đỉnh vạn người, những người khác sau lưng cũng không kém bao nhiêu. Lần này tới đúng lúc, nếu tất cả mọi người đều như vậy, chẳng phải là khôi phục trạng thái đỉnh phong có hi vọng?

"Hừ, không đánh một trận làm sao biết rõ."

Hư Thiên Ý nắm hai tay.

Gầm!

Đầu của con hạc trắng chiếm một nửa bầu trời, đôi mắt đỏ như máu khiến người ta tê cả da đầu. Đám người Lâm gia dường như đang ở trong rừng rậm, vua của các loài thú đang nhìn chằm chằm vào cổ họ trong bóng tối, tìm kiếm một đòn chí mạng.

"Ha ha, múa rìu qua mắt thợ."

Lâm Nguyên một tay cầm thương.

Răng rắc!

Tử bào trên người vỡ vụn, lộ ra Thú Diện Thôn Kim Khải.

"Chết!"

Trường thương quét một cái từ dưới lên trên.

Ầm!

Mũi thương chớp lên kim quang, kình khí vô hình xé mở đại địa dưới chân, sau đó bầu trời được chia thành hai phần bởi những đám mây ngàn dặm.

Ầm!

Sau đó Bạch Hổ sát sinh quyền ý bị kình khí vô hình phát xạ từ đầu thương cắt thành hai nửa.

【VIP】 Xuống dưới đoàn tụ

Một thương. Lâm Nguyên chỉ dùng một thương, thiên địa dường như đều bị một thương chia thành hai khối.

Đây là tuyệt kỹ Động Chân của gã—— Thương Mang Thần Thương.

Dồn toàn bộ sức mạnh của âm thổ Động Thiên vào mũi thương, mỗi một thương đều có sức mạnh của thế giới gia trì, không gì không phá.

Phụt!

Gương mặt xinh đẹp của Hư Thiên Ý trắng bệch, phun ra một ngụm tiên huyết.

Ầm!

Thân hình của nàng lui nhanh trăm dặm, lần nữa đánh ra một quyền. Bạch Hổ gào thét, hình thành một cột ánh sáng đỏ thẫm, khí huyết nóng rực thiêu đến không khí sôi trào. Cột ánh sáng đỏ thẫm mang theo một đạo ánh sáng màu máu trong không trung, để lại dấu vết đầy dung nham nóng chảy trên mặt đất bên dưới.

Bạch Hổ Sát Sinh, Xạ Tức Quán Nhật. Đây là một trong bảy tuyệt kỹ của Bạch Hổ Sát Sinh Kinh, Bạch Hổ Xạ Tức. Có thể tiêu diệt kẻ thù từ hàng trăm dặm, một quyền có thể diệt một nước.

Trong lòng mọi người Lâm gia run lên.

“Nữ tử này thật mạnh.” Trong lòng Lâm Gia Thanh cảm thán, gã cũng là Nguyên Thần, nhưng khả năng chiến đấu cận

chiến của gã kém hơn nhiều so với nữ tử này. Nếu tác chiến ở khoảng cách gần, chỉ sợ chống đỡ không qua ba chiêu.

Đương nhiên, những thủ đoạn này đối với tổ tiên Lâm Nguyên còn chưa đủ nhìn. Tổ tiên trước đây cũng dùng thủ đoạn cận chiến xưng hùng, đã từng giết một con rồng chỉ bằng một thương, được gọi là Long Thương Lâm Nguyên. Chỉ thấy Lâm Nguyên chân đạp hư không, trung tâm của Thú Diện Thôn Kim Khải là một đầu rồng nhắm mắt, mũi của đầu rồng hơi nhấp nhô, như thể nó đã sống lại. Bỗng nhiên, đầu rồng mở hai mắt ra, thét dài một tiếng.

Ngao!

Một cỗ long uy quét sạch bốn phương, bách thú chạy trốn, mưa gió mãnh liệt.

Lâm Nguyên đâm ra một thương. Kim quang như mặt trời, cùng với hổ gầm rồng gầm, hai tia sáng một vàng một đỏ va chạm vào nhau.

Ầm!

Lấy nơi va chạm làm trung tâm, xuất hiện một hố lớn bán kính mười dặm, xung quanh hố lớn có khe sâu như mạng nhện.

Hư Thiên Ý lần nữa miệng phun tiên huyết rơi xuống, chỉ dùng hai chiêu, hai chiêu đánh bại một cường giả Nguyên Thần.

Tu vi hiện tại của Lâm Nguyên tương đương với tu sĩ mới vào Động Chân, nhưng không thể so sánh với Nguyên Thần.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ!”

Thiên Nhân trên đất nhao nhao bay tới đỡ Hư Thiên Ý dậy.

“Lập tức thông báo cho thiên cung.”

“Thuộc hạ đã phái người thông báo cho cao nhân của thiên cung.” Thuộc hạ nói.

“Đáng tiếc, cho ta thêm một chút thời gian là được rồi.” Hư Thiên Ý thầm nghĩ trong lòng. Tới nơi này mới có mấy năm, mới có thêm mấy Bách Khiếu Thiên Nhân, nếu như lại tới đây trăm năm, nói không chừng cường giả cấp Thiên Tâm cũng có, mình cũng có thể đột phá tầng cao hơn.

Người Thiên Tâm, lĩnh ngộ Thiên Tâm, tinh thần võ đạo thực chất hóa, có thể xuyên qua hư không. Đây là cảnh giới cao nhất mà Hoàng Đế khai quốc của Vũ quốc khai thác ra. Lại hướng lên thì phải tự mình khám phá. Trước mắt Hư Thiên Ý vẫn chưa tìm ra một chút đầu mối, thời gian không đợi người.

“Ồ? Ngươi còn là người lãnh đạo của nơi này, rất tốt.” Lâm Nguyên chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trước mặt mọi người: “Đưa người của ngươi đầu hàng đi, chuẩn bị tám ngàn người sống, ta muốn đi bẩm báo Thanh Đế.”

Công lược một tinh thần, ít nhất phải có tám ngàn người mới có thể lấy niềm vui của Thanh Đế.

“Ha ha, nằm mơ.” Hư Thiên Ý lau khô tiên huyết trên khóe miệng, ánh mắt lần nữa trở nên mạnh mẽ.

“Các ngươi về trước dẫn đám người rút lui, ta đến bọc hậu.”

“Bệ hạ!”

“Ngậm miệng!”

Hư Thiên Ý tâm ý đã quyết, chúng Thiên Nhân đành phải rời khỏi.

“Thật can đảm.”

Lâm Nguyên khẽ vuốt cằm, Lâm Gia Thanh dẫn người theo thật sát sau lưng các Thiên Nhân khác.

"Không tệ, ta càng ngày càng thưởng thức ngươi, ngươi gia nhập Lâm gia, muốn gả cho ai cứ việc nói."

Ngữ khí của Lâm Nguyên không phải thương lượng, mà là mang theo mệnh lệnh không cho cự tuyệt.

"Phi!"

Hư Thiên Ý nắm chặt hai tay thành quyền, lại lần nữa xông lên. Võ giả chính là phải lĩnh ngộ bản chất thực sự của võ đạo trong thời khắc sinh tử. Hoặc là chết dưới thương của Lâm Nguyên, hoặc là tìm đường sống trong chỗ chết.

"Tốt, lão phu nghiêm túc, chết dưới thương của lão phu, cũng coi như là vinh hạnh của ngươi."

Dứt lời, thiết thương thường thường không có gì lạ đại phóng kim quang, quang mang tán đi, thiết thương biến thành màu vàng óng, thân thương có vảy giống như vảy rồng, mũi thương là răng rồng. Hư Thiên Ý khí huyết điên cuồng thiêu đốt, huyết dịch đỏ như máu bao phủ lấy cơ thể của nàng. Toàn bộ thiên địa, chỉ còn lại Kim Long và Bạch Hổ đánh nhau.

Mà lúc này, Lâm Gia Thanh cũng đuổi theo mọi người đi tới thành trì.

"Phụ thân, thành trì thật là lớn, những người này thể chất cường đại, tinh thần kiên định. Một khi thu làm tín đồ, tín ngưỡng nhất định rất cao." Trưởng tử Lâm Kỳ của Lâm gia hưng phấn nói.

Nhân số hơi ít một chút, nhưng chất lượng cao. Lần thăm dò tinh thần này hiển nhiên là đạt được thành công lớn, hơn nữa còn không gặp phải vấn đề khó giải quyết nào.

“A, trận pháp truyền tống? Nhanh giữ bọn họ lại.” Lâm Gia Thanh đột nhiên phát hiện cái gì, lập tức cho người tiến đến chặn đường.

Một đoàn người mênh mông đung đưa lao xuống, không phân biệt nam nữ già trẻ, gặp người thì giết. Có cường giả Nguyên Thần như Lâm Gia Thanh dẫn đội, đối phương thậm chí không còn sức cho một hiệp đấu. Rất nhanh, bọn họ ngăn ở trước mặt pháp trận, chung quanh nằm một đống thi thể.

“Chúng ta có đi vào không?”

“Không, trước tiên phong ấn lại, chờ tổ tông tới quyết định.”

Pháp trận đầu kia còn không biết là tình huống gì, lỡ gặp được nguy hiểm, với tu vi của bọn họ còn chịu không được.

Nghĩ tới đây, Lâm Gia Thanh nói lẩm bẩm, phóng thích chú ngữ. Một tầng bạch quang bịt kín trận pháp truyền tống, không cách nào ra vào.

“Tiếp theo chính là những người này.” Ánh mắt Lâm Gia Thanh sáng rực, nhìn thành thị hỗn loạn.

“Các ngươi tiếp nhận công việc bên trong thành, người trái với mệnh lệnh giết.”

Nếu không sợ chết, chỉ sợ không đủ người chết, nếu không uy nghiêm sẽ không ăn sâu vào lòng dân.

Đám người Lâm gia nhao nhao bay đến thành trì đại khai sát giới. Nếu là phản kháng, láng giềng chung quanh đều phải rút mười giết một, cho đến khi giết tới sợ mới thôi.

Răng rắc!

Lúc này, phong ấn xuất hiện ba động. Lâm Gia Thanh vô thức xoay đầu lại, chỉ thấy một cái tay tái nhợt xé mở phong ấn.

“Ai!”

Lâm Gia Thanh trong nháy mắt kịp phản ứng, rút ra trường đao, triển khai Nguyên Thần lĩnh vực. Hàng trăm kỵ binh tinh nhuệ sắc mặt trắng bệch xuất hiện xung quanh. Kỵ binh đạp trên hỏa diễm, xông lên phía trước, theo lĩnh vực triển khai, sát khí tràn ngập toàn bộ không gian, người ngoài bị sát khí kinh sợ, tu vi có chút suy yếu.

Pháp trận đầu kia truyền đến một tiếng cười nhạo. Trong lòng bàn tay có hai con Âm Dương ngư nhỏ bơi qua lại, sau đó dường như ngửi thấy mùi gì đó, trừng mắt nhìn về phía Lâm Gia Thanh.

Soạt!

Âm Dương Ngư nhanh chóng bơi về phía gã. Tốc độ lựa chọn của hai con cá ngày càng nhanh, giống như một Thái Cực. Một lực lượng không thể giải thích xuất hiện xung quanh. Âm Dương điên đảo, thời gian trôi nhanh. Mấy trăm kỵ sĩ giống như là trong nháy mắt trải qua ngàn trăm vạn năm, khi Âm Dương Ngư đi qua, đều hóa thành một đống tro tàn.

Lâm Gia Thanh đối mặt trực tiếp với Thái Cực, như thể toàn bộ tâm thần đều bị hút vào, cảm giác pháp lực cấp tốc trôi qua, làn da bắt đầu nhăn nheo và răng lung lay. Tất cả những điều này là không thể đảo ngược, không cách nào chống cự, giống như thời gian trôi qua một cách tự nhiên, dùng hết toàn lực cũng không cách nào rút lui. Lại giống là một thanh tuệ kiếm, chặt đứt hồng trần.

Khi khôi phục lại tinh thần, gã thình lình phát giác trước mặt thật sự có một thanh kiếm. Chuôi kiếm này cách mình không đến mười trượng.

“Không! Tổ tông của ta cách đây không xa, ngươi không thể giết ta.” Lâm Gia Thanh quá sợ hãi, trong lòng vừa kinh

ngạc vừa sợ hãi, vị cao thủ này ở đâu ra, vậy mà không chạm được gót chân của đối phương.

“Không có việc gì, lát nữa sẽ cho tổ tiên của ngươi xuống dưới đoàn tụ.”

Người nói chuyện chính là Lục Khiêm.

【VIP】 Vô Định Phi Tinh

“Lát nữa đưa tổ tông ngươi xuống dưới đoàn tụ.”

Thân ảnh Lục Khiêm bay ra ngoài từ trận pháp truyền tống, Thái Âm Bảo Kính trong tay hơi chao đảo một cái.

Răng rắc!

Lâm Gia Thanh và đám người Lâm gia trong thành trì cách đó không xa đông thành tượng băng tại chỗ. Pháp bảo huyễn hình có linh trí vượt qua người thường, cho nên có thể khóa mục tiêu chính xác giữa hàng triệu người.

Bọn người Già Lam và Yêu Nguyệt tới chậm.

“Các ngươi duy trì trật tự, ta đi một chút sẽ đến.”

Ánh mắt thâm thuý của Lục Khiêm nhìn về phương xa, gia hoả không biết tên kia nhìn có chút cường đại, Hư Thiên Ý đang gặp nguy hiểm.

Soạt!

Thân hình Lục Khiêm biến mất ngay tại chỗ.

Một bên khác, Bạch Hổ Tinh Thần lĩnh vực bị đánh phá, hàng ngàn hàng vạn âm binh vây quanh Hư Thiên Ý ở giữa.

“Sao có thể…” Hư Thiên Ý không dám tin. Nàng ngay cả người bên cạnh cũng không có sờ được, bị âm binh tiêu hao đến chết.

Bên trong lĩnh vực của đối phương, âm binh như thể không cách nào tử vong, mỗi lần tiêu diệt đều xuất hiện nguyên vẹn. Hư Thiên Ý cứ như vậy bị người đánh bại.

Lâm Nguyên cầm Long Thương trong tay, hàn khí chỉ thẳng vào mi tâm của Hư Thiên Ý. Thời điểm đang muốn kết liễu nàng.

Bịch!

Một thứ bay tới từ hư không, thẳng tắp rơi xuống trước mặt Lâm Nguyên. Thứ này lại là một cái đầu. Đầu lâu mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin. Nhìn lại diện mạo, lại là gia chủ hiện tại Lâm Gia Thanh. Nhìn thấy người chết là con cháu của mình, con mắt Lâm Nguyên lập tức đỏ lên.

"Ai? Là ai giết dòng dõi của ta! Đứng ra đây!"

Gã và Lâm Gia Thanh cũng không có quá nhiều tình cảm, nhưng hành vi này của đối phương rõ ràng là đang đánh vào mặt mình.

Chít!

Hư không truyền đến một tiếng rít lên!

Bầu trời mờ đi, mang một màu xanh lục kỳ lạ. Lâm Nguyên vô thức ngẩng đầu, chỉ thấy một con Bạch Cốt Phượng Hoàng bay tới, hai cánh che khuất bầu trời.

Phù!

U Minh Lãnh Hỏa mãnh liệt như nước thủy triều, một cỗ hàn ý dường như ngay cả không khí cũng có thể đông cứng lại.

"Đại nhân?" Hư Thiên Ý trăm phần trăm xác định đây là Lục Khiêm, ở cái thế giới này, cũng chỉ có Lục Khiêm có loại năng lực này. Thừa dịp Lâm Nguyên ngây người, Hư Thiên Ý nhanh chóng thoát khỏi chiến trường này.

Trong hơi thở tiếp theo, hỏa diễm nuốt hết Lâm Nguyên.

Ông!

Một đạo kim quang từ trong lửa bay tới, xuyên thủng xương đầu của Bạch Cốt Phượng Hoàng, u lục hỏa diễm trong hai cái hốc mắt lần lượt bị dập tắt.

Ầm!

Không đợi Lâm Nguyên cao hứng, Bạch Cốt Phượng Hoàng lại dục hỏa trùng sinh trong một giây sau.

"Dục hỏa trùng sinh, đây là Chân Phượng Hoàng?" Lâm Nguyên trong lòng hiếu kỳ, đương nhiên, gã không cho rằng một Nguyên Thần nho nhỏ có thể đả thương mình.

Rầm rầm rầm!

Long Thương liên tục vung ra, Bạch Cốt Phượng Hoàng chết lại sống, lặp đi lặp lại mấy trăm lần, không có một chút suy yếu, ngược lại là Lâm Nguyên tiêu hao không ít lực lượng.

"Nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được." Lâm Nguyên thầm nghĩ trong lòng. Nếu như là thời kỳ đỉnh phong của mình, có thể cùng người này đánh tới địa lão thiên hoang, hiện tại quả thực không được.

Ầm!

Lâm Nguyên lần nữa vung ra một thương. Trong chốc lát, thiên địa biến ảo. Hai người tới một không gian u ám đen như mực. Hầu hết toàn bộ không gian đều bị sương mù màu xanh xám bao phủ, lờ mờ có thể thấy bên trong sương mù từng người sắc mặt trắng bệch, giống như điêu khắc bằng băng không nhúc nhích.

Đây là Động Thiên bên trong cơ thể Lâm Nguyên, dùng cách gọi của Đại Càn chính là âm thổ. Người bên trong âm thổ là thuộc hạ và tộc nhân của Lâm Nguyên. Điều kiện tiến vào âm thổ rất hà khắc, ngoại trừ có công tích, còn phải có thực lực. Mười mấy vạn năm tích lũy, cũng chỉ có khoảng mười vạn người. Chỉ cần Lâm Nguyên bất tử, âm binh vĩnh viễn không

diệt vong. Bởi vì thiếu thốn tín ngưỡng, phần lớn người đều rơi vào ngủ say, chỉ có mấy ngàn người đạt được tự do, dù vậy, vẫn là lực lượng vô cùng kinh khủng.

Lục Khiêm đi vào giới này, lập tức cảm thấy một ngọn núi lớn đặt ở trên vai, xương cốt và nội tạng không chịu nổi gánh nặng, nếu không phải Nguyên Thần lĩnh vực triệt tiêu phần lớn lực lượng, chỉ sợ sớm đã bỏ mình tại chỗ. Cho dù là như vậy, Lục Khiêm rất khó ở trong Động Thiên của người khác. Lúc này, khóe mắt liếc qua bắt được một chút hàn quang, hàn quang tựa như tinh thần lấp lóe.

"Chết đi!"

Lâm Nguyên dùng tuyệt chiêu —— Vô Định Phi Tinh.

Chiêu này hoàn toàn thoát khỏi trói buộc của các chiêu thức thông thường. Hướng của một số chiêu thức là trái, phải, trước, sau hoặc lên và xuống. Dù sao cũng có phương hướng, mà Vô Định Phi Tinh không có thuyết pháp phương hướng này, ra chiêu nhất định trúng linh hồn.

Keng!

Thời điểm muốn đâm trúng hồn hoả của Bạch Cốt Phượng Hoàng, một thanh bảo kiếm hai màu đen trắng ngăn cản Long Thương, cùng lúc đó, Thái Âm Bảo Kính đông cứng cán thương, hoàn mỹ hóa giải nguy cơ lần này. Lâm Nguyên sử dụng hết sức mạnh của lão đại, mới rút Long Thương ra được. Nhìn hai pháp bảo huyễn hình, gã không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hai pháp bảo huyễn hình, lần này kiếm lợi lớn. Gã cực nhọc vất vả cả một đời, cũng chỉ có một kiện huyễn hình, lần này một lần đến hai kiện.

"Các huynh đệ, lên cho ta!"

Mấy ngàn kỵ binh bay ra khỏi màn sương xanh. Tướng lĩnh cầm đầu là gia chủ thứ tám trăm linh sáu của Lâm gia, là mãnh

tướng uy mãnh vô song, sau khi chết trên sa trường bị Lâm Nguyên chiêu đến làm thống soái âm binh.

Một đám âm binh vây công Lục Khiêm, mà Lâm Nguyên thỉnh thoảng ra tay đánh lén một cái, dùng hết khả năng tiêu hao hết sạch sức mạnh của Bạch Cốt Phượng Hoàng càng nhiều càng tốt. Gã không nóng nảy, chậm rãi mài chết đối phương, đến lúc đó đều là của gã. Sống mười mấy vạn năm, một chút quan hệ lợi hại đó vẫn hiểu.

"Ha ha, âm binh này của ta như thế nào?" Lâm Nguyên vừa ra tay vừa dùng ngôn ngữ châm ngòi tâm trí địch nhân. Giết cũng giết không chết, lần này hẳn là rất giận đây.

Bạch Cốt Phượng Hoàng hơi có thâm ý đánh giá âm binh phía dưới, rất hứng thú cười một tiếng, nói: "Không tệ, vô cùng không tệ."

Ầm!

Vừa dứt lời, một tiểu lục địa bay ra từ lòng bàn tay. Lục địa lớn lên theo gió, rất nhanh biến thành một ngọn núi. Vô số âm binh bị một lực lượng vô danh hút vào Phong Đô Sơn, trải qua Nại Hà Kim Kiều, trấn áp lệ khí trên người, sau đó ném vào các hình phạt khác nhau tra tấn đến chết, biến thành sức mạnh tinh khiết nhất để nuôi dưỡng toàn bộ ngọn núi. Không chỉ có mấy ngàn âm binh, còn có mấy vạn âm binh ngủ say cũng bị hút vào.

Tầng thứ tám Địa Ngục dần dần hoàn thiện.

Theo Phong Đô Sơn mở rộng, toàn bộ Động Thiên có dấu hiệu bị lấn át. Vạn trượng, hai vạn trượng, ba vạn trượng… Thời điểm ba vạn trượng, đã đạt đến giới hạn mà Động Thiên có thể chứa được.

Ken két!

Hư không xé rách ra, đại địa vỡ ra.

“Đây là cái gì?” Vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Nguyên hoàn toàn bị phá vỡ, âm binh của gã giống như là gặp phải khắc tinh, không có chút sức phản kháng nào, thậm chí sau khi chết cũng sẽ không trùng sinh. Thấy Phong Đô Sơn sắp no đến mức nổ tung Động Thiên trong cơ thể, Lâm Nguyên ra tay giống như nổi cơn điên. Trường Hồng Quán Nhật, Vô Định Phi Tinh, Hồi Chuyển Tinh Hà… Đủ loại tuyệt chiêu đều được sử dụng, đáng tiếc đều bị Nhân Hoàng kiếm và Thái Âm Bảo Kính của Lục Khiêm ngăn lại.

Có âm binh làm nguồn năng lượng, Lục Khiêm càng giống như cá gặp nước, càng đánh càng mạnh. Ngược lại là Lâm Nguyên suy yếu ghê gớm. Động Thiên trong cơ thể giống như một tấm gương đầy vết nứt, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ tan.

Giờ khắc này, Lâm Nguyên chân chính sợ.

“Đại vương! Tiểu nhân nhận thua, tiểu nhân nhận thua, đừng đánh nữa!” Lâm Nguyên nửa quỳ xuống, kiêu ngạo cúi đầu.

“Thật sao?”

Lục Khiêm dừng tay, con mắt chăm chú nhìn Lâm Nguyên.

“Vâng, tại hạ nguyện ý thần phục.”

Lâm Nguyên trong lòng thầm hận, trở về nhất định bẩm báo Thanh Đế, chặt đầu chó của người này xuống.

“Ừm, ta biết rồi.” Không đợi Lâm Nguyên cao hứng, Lục Khiêm thay đổi lời nói: “Cháu trai của ngươi ở phía dưới chờ ngươi.”

Trước mắt Lâm Nguyên tối đen, đã mất đi ý thức.

Từ Động Thiên vỡ vụn ra, Lục Khiêm giao tàn hồn của người này cho Mạc Sầu.

Động Thiên của người ngoài này chứa đầy lương thực tuyệt hảo, trước tiên hãy kiểm tra bước chân của người này, vậy thật sự là kiếm lợi lớn

【VIP】 Vị cách thần tiên

“Thả ta ra, Thanh Đế sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Tầng thứ năm Phong Đô Sơn. Bên trong sông Hoàng Tuyền, phía dưới Nại Hà Kim Kiều, một bóng người không ngừng giãy dụa gầm thét. Người này chính là Lâm Nguyên, gia hoả này bị Lục Khiêm nuốt mấy vạn âm binh, Phong Đô Sơn no làm nổ tung toàn bộ Tiểu Động Thiên. Động Thiên trong cơ thể giống như là một cái bình kín. Bên trong ngoại trừ thời gian và không gian, tất cả các quy tắc bên trong đều được kiểm soát bởi người điều khiển. Nhưng Lục Khiêm lại chính xác tìm được khuyết điểm, một khi dung nạp sự vật vượt qua hạn chế, rất có thể dẫn đến Động Thiên vỡ vụn. Cho nên hắn có một ý tưởng, mượn lực lượng âm binh mở rộng Phong Đô Sơn, cuối cùng nổ tung Động Thiên của Lâm Nguyên.

Nhưng nói tới cũng thật trùng hợp, nếu không phải vừa vặn khắc chế âm binh của đối phương, chỉ sợ Lục Khiêm chỉ có thể xám xịt chạy trốn, dù sao cũng ở bên trong Động Thiên của người ta.

“Thanh Đế?”

Lục Khiêm trong lòng hơi động, đi đến trước mặt Lâm Nguyên, một tay điểm vào trán của gã hắn, pháp lực theo kinh mạch chảy khắp toàn thân. Thời điểm pháp lực di chuyển đến trán Lâm Nguyên, bỗng nhiên bị đâm một cái, một luồng tử quang chói mắt. Chút phát lực ấy suýt chút nữa bị diệt đi.

Lục Khiêm tập trung xem xét, đây là một tấm bùa chú. Màu sắc của lá bùa là vàng ròng, trên đó có viết tên và chức vị của Lâm Nguyên.

“Tử vị” Lâm Quốc công Lâm Nguyên. Mấy chữ to dễ thấy khiến người ta nhìn thoáng qua đã biết ý nghĩa của chúng, nhưng hai từ ‘Tử vị’ phía trước hơi khó hiểu.

Trở lại hiện thực, Lục Khiêm nhìn về phía Lâm Nguyên, hỏi: “Tử vị là có ý nghĩa gì?”

“Nếu như ngươi đáp ứng thả ta đi, ta sẽ nói cho ngươi biết, bằng không đừng mong biết rõ.” Lâm Nguyên giờ phút này rất tức giận.

Nếu đối phương muốn biết rõ một thứ, chứng minh có giá trị, vậy thì có chỗ để cò kè mặc cả.

“Mạc Sầu, tra tấn đến chết.“Lục Khiêm ra lệnh cho Mạc Sầu trên Kim Kiều.

Nước sông Hoàng Tuyền không ngừng cọ rửa, Lâm Nguyên đau đến gào thét, nhưng sống chết không hé miệng, không giống những người khác, hơi tra tấn một chút đã nói ra toàn bộ, điều này lần lượt làm trầm trọng thêm cái chết.

Đoạn thời gian này, Lục Khiêm cũng phát hiện chỗ huyền diệu của tử phù.

“Ấn ký, phong ấn, ấn ký… Và Chuyển Hóa Tinh Khí pháp trận…” Lục Khiêm tự lẩm bẩm.

Đây là một dấu hiệu, giống như các môn phái bình thường đặt ấn ký lên cho Đạo binh, đồng thời còn có một ít công năng hỗ trợ tu hành, đồng thời cũng tính đến tác dụng của đèn sinh mệnh. Một khi tử vong, người đánh ấn ký xuống sẽ biết. Cho nên nói tạm thời không thể giết chết người này, tồn tại sau lưng gã nhất định sẽ phát hiện.

Có thể nô dịch Động Chân, tu vi chắc chắn cao hơn Động Chân, đến lúc đó không duyên cớ trêu chọc cường địch sẽ không tốt.

Nhưng cũng không thể thả người ta đi, nếu không Ngân Sơn tinh thần sẽ bị phá hủy, vẫn nên nhốt ở nơi này, hoặc là dùng Mê Hồn canh tẩy não gã. Nhiệm vụ này thì giao cho Mạc Sầu, để đảm bảo trí nhớ của người này, để cho người ta đối với mình khăng khăng một mực.

Sắp xếp xong mọi thứ, Lục Khiêm đi vào tầng thứ tám.

Tầng thứ tám. Đồng trụ bào cách và giường sắt đào thịt được hình thành hoàn chỉnh, điều đó có nghĩa là tầng thứ tám chính thức được đưa vào sử dụng. Sau đó là tầng thứ chín, nhận tinh khí của Đại Minh Hương, tầng thứ chín hẳn là rất nhanh sẽ hoàn thành, tầng thứ mười thì nhìn cơ duyên.

Đi vào ngoại giới, Hư Thiên Ý đợi bên trong thành trì đã lâu. Hư Thiên Ý thay thường phục, mái tóc đen dài được búi lên cao, chiếc cổ thon dài như một con thiên nga trắng kiêu hãnh.

"Bái kiến đại nhân." Hư Thiên Ý chắp tay cúi đầu, nhưng ánh mắt lại có chút mờ mịt, giống như gà trống không có chí khí chiến đấu.

"Ngươi có lời muốn nói?" Lục Khiêm nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Hư Thiên Ý.

Hư Thiên Ý nghĩ nghĩ, vẫn là không nhịn được hỏi: "Đại nhân, võ giả chi đạo thực sự không có con đường phía trước sao? Vì sao đánh không lại tu sĩ khác."

"Võ giả chi đạo ta có biết một vài điều, điều ngươi nên cân nhắc bây giờ không phải là điều này, mà là làm như thế nào để tiến xa hơn trên con đường này."

Võ đạo bắt nguồn từ tu sĩ Luyện Thể, tu sĩ Luyện Thể luyện hóa huyết mạch yêu ma để bổ sung cho sự thiếu hụt của cơ thể con người, theo huyết mạch tiến một bước chiết xuất phản tổ, tu sĩ càng ngày càng mạnh, đương nhiên, cuối cùng

cũng sẽ trở thành hình thù kỳ quái. Thậm chí còn có thể bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của huyết mạch, hoàn toàn biến thành quái vật. Phương diện này nếu chuyển từ võ đạo sang tự tu thì không có giới hạn, nhưng thiếu đi dị năng của huyết mạch yêu ma, mà thân thể người cũng có hạn.

"Thân thể con người có giới hạn…" Hư Thiên Ý tự lẩm bẩm, giống như điên dại, con đường tương lai, chẳng lẽ chỉ có không làm người sao? Võ đạo đến tột cùng chỉ có con đường tu sĩ Luyện Thể này sao?

"Haizz, ý ta không phải như vậy." Lục Khiêm vội vàng ngăn lại: "Ngươi có thể đổi một mạch suy nghĩ khác, võ giả tu luyện khí huyết, ngươi luôn đi theo hướng cực đoan, ví dụ như tiếp tục cường hóa nhục thân thần thông, ví dụ như tích huyết trọng sinh, bất tử bất diệt v.v…"

"Tích huyết trọng sinh, bất tử bất diệt." Hai mắt Hư Thiên Ý tỏa sáng. Nếu như làm được tích huyết trọng sinh, bất tử bất diệt. Như vậy thể chất kém một chút thì có làm sao, chỉ cần vẫn luôn bất tử, là có thể tiêu hao khí lực của đối thủ

"Đa tạ đại nhân chỉ điểm."

Hư Thiên Ý hứng thú bừng bừng chạy về đi bế quan.

Giờ phút này, Mạc Sầu cũng truyền tới tin tức tốt. Lục Khiêm trở lại Phong Đô Sơn, Lâm Nguyên nửa quỳ xuống hành lễ.

"Tham kiến chủ nhân."

"Đứng lên đi, nói một chút xảy ra chuyện gì."

Lâm Nguyên nhẹ nhàng nói. Tín ngưỡng là phương pháp tu luyện duy nhất của Đại Càn tinh. Đứng ở đỉnh cao nhất chính là Ngũ Đế sống mấy chục vạn năm. Xuống dưới là Chân Quân Tinh Quân v.v.. dưới trướng Ngũ Đế. Những người này phần lớn là Hoàng Đế có công tích hoặc là quần thần có địa vị

tương đối cao. Tất cả những người tu luyện tín ngưỡng chi đạo đều phải rút một nửa tín ngưỡng cho Ngũ Đế. Bởi vì hoàn cảnh an ổn, mấy chục vạn năm không có đại biến, tinh thần ngoại vực phụ cận Đại Càn hầu như đều bị chiếm lĩnh, tầng lớp cũng bị cô đặc nghiêm trọng.

"Cũng không có người phản kháng sao?" Lục Khiêm hỏi.

"Người phản kháng đều bị giết." Lâm Nguyên nói: "Không phải là không có con đường lên cao. Thông qua khoa cử có thể đạt được vị cách, có được vị cách là có thể hấp thu tín ngưỡng tu hành. Vị cách màu xanh cho phép xây miếu nạp tin."

Lâm Nguyên là thuộc về tử vị trọng thần cốt cán của triều đình, vị cách quyết định hạn mức cao nhất, tín ngưỡng vượt qua vị cách đều sẽ chuyển dời đến trên người bên trên, hạn mức cao nhất của tử vị có thể đạt tới Động Chân.

"Lại có một phương pháp kì diệu như vậy." Lục Khiêm nghe xong tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Tạo ra một lỗ hổng để các tầng lớp thấp hơn sẽ không quá tuyệt vọng, cũng có thể hấp thụ những thiên tài thất lạc trong dân gian. Đồng thời người nhận vị cách sẽ có hạn mức cao nhất, sẽ không có thiên tài nào thay thế vị trí bọn họ. Vị cách bên trong cơ thể Lâm Nguyên hẳn một loại pháp trận chuyển hóa tín ngưỡng thành tinh khí bảo dược, thông qua vị cách chuyển hóa tinh khí tu hành. Pháp trận này quá mức phức tạp, Lục Khiêm cũng không cách nào phục chế.

"Lát nữa đưa ta đến Đại Càn."

Ngũ Đế tích lũy mấy chục vạn năm, tu vi sâu không lường được, đầu óc Lục Khiêm bị hỏng mới dám trêu chọc. Hắn lờ mờ có loại cảm giác, cơ duyên thăng cấp lên Động Chân lần này chính là ở chỗ này. Trước phải hòa nhập vào xã hội này,

tốt nhất thu hoạch được một vị cách, để Dương Tiêu hỗ trợ nghiên cứu, nhìn xem có thể phục chế nghiên cứu hay không.

"Chủ nhân, Đại Càn quản lý cực nghiêm, ngươi tùy tiện đi qua có thể sẽ bị phát hiện."

"Cũng đúng, địa vị của Lâm gia các ngươi như thế nào?"

"Thần tử của Thanh Đế, mặc dù danh dự gia đình không còn, nhưng cũng không phải thứ như tiểu quan tiểu lại có thể trêu chọc." Lâm Nguyên tự hào nói. Dù sao lạc đà gầy cũng lớn hơn ngựa.

"Tốt, ta ngụy trang thành dòng dõi của Lâm gia."

【VIP】 Khoa cử Đại Càn

Lục Khiêm lắc mình biến hoá, biến thành một tiểu lang quân tuấn tú. Đây là cháu trai Lâm Phủ của gia chủ Lâm gia, là con trai thứ chín của đại phòng, nhà xếp hạng thứ chín, thuộc về loại người bình thường không có gì nổi bật, bị người xa lánh thì không có, dù sao chính là không được coi trọng. Lục Khiêm không muốn trở thành người thu hút nhiều sự chú ý, nếu không sẽ có người hoài nghi. Lâm Phủ thì khác, lúc đầu không ai chú ý, dù là sau này tức giận phấn đấu, cũng sẽ không có người cảm thấy không thích hợp.

“Hiện tại Lâm gia còn có bao nhiêu người?” Lục Khiêm nhìn Lâm Nguyên, người của Lâm gia trên Ngân Sơn tinh thần hầu như đều chết sạch, đừng đi qua cái gì cũng không có.

“Người của đại phòng vẫn còn ở trong nhà, còn có một ít cao thủ.”

Lâm Nguyên chắc chắn không thể để cho toàn bộ người trong phủ ra ngoài, nếu không sẽ không có ai trông nhà, sản nghiệp bị người khác chiếm cũng không biết rõ.

Lục Khiêm thông qua trận pháp truyền tống, đi vào phủ đệ Lâm gia.

“Người đâu!! Gia chủ bọn họ đều bị mắc kẹt rồi!” Lục Khiêm phát ra một tiếng kêu rên, sau đó ngã xuống đất ngất đi.

Tin tức Lâm gia thất bại truyền khắp toàn bộ quận Lai Vu.

Phủ nha, một tiểu viện lịch sự nho nhã. Quận thủ Lai Vu là Lý Mục đang uống rượu cùng một văn sĩ trung niên, thị nữ

xinh đẹp thỉnh thoảng thêm trà cho hai người. Dung mạo Lý Mục rất chính trực, mặc quan phục màu son, không giận tự uy.

"Lâm gia xảy ra chuyện lớn, quận trưởng có biết rõ?" Văn sĩ đối diện nói: "Không chỉ như thế, vị cách của tổ tông Lâm Nguyên của Lâm gia giảm lớn, từ tử vị xuống đến thanh vị."

Quận Lai Vu được biết đến như một phủ ba nhà. Một phủ là chỉ quận trưởng, ba nhà là chỉ Lâm gia Trương gia và Lưu gia.

"Đương nhiên biết rõ, đã rớt xuống thanh vị, tại hạ ngày mai bẩm báo với triều đình, cắt giảm một phần tông miếu của Lâm gia, tín ngưỡng dư thừa sẽ để ba nhà chúng ta thu nhận." Lý Mục thoải mái cười một tiếng.

Ngoại trừ Lâm gia, ba nhà khác đều là màu xanh vị cách bên dưới màu tím, màu xanh vị cách tương ứng với quan viên từ Lục phẩm đến Tam phẩm, xanh đậm vị cách có thể tu luyện đến Nguyên Thần.

Cao thủ tài cao nhất của ba nhà là xanh đậm, tín ngưỡng của thế giới này nhiều như vậy, còn có một phần lớn bị Ngũ Đế và thượng tầng chiếm cứ. Lâm gia cầm được ít một chút, bọn họ sẽ có thể cầm nhiều một chút, sao điều này có thể không khiến bọn họ cảm thấy vui vẻ được.

"Gia chủ Lâm gia cũng không thể trốn thoát, lần này Lâm gia không chống được bao lâu."

Người không phải đồ vật một lòng không thay đổi, thứ đồ vật như tín ngưỡng này sẽ trở nên mờ nhạt theo thời gian. Một số đại gia tộc sẽ đẩy một người có lực ảnh hưởng người làm gia chủ, một số làm quan tạo phúc cho một phương, mở rộng tín ngưỡng của mình, cũng có người làm từ thiện, viết sách viết tiểu sử.

Sơn Châu có tất cả hai mươi mốt quận bao gồm quận Lai Vu, Lâm Gia Thanh là đô úy của đại doanh Sơn Châu, hiện tại gã vừa chết, tín ngưỡng của Lâm Nguyên tràn ngập nguy hiểm. Nói không chừng chưa đến mấy năm đã hồn phi phách tán, sau này cho dù Lâm gia lại phát triển, cũng chưa chắc có thể phục sinh được Lâm Nguyên, nhiều nhất là sinh ra Thần Linh mới. Đây cũng là tiến trình phát triển phổ biến của gia tộc ở thế giới này. Khi tín ngưỡng không cách nào chèo chống lão tổ tông, hậu nhân sẽ từ bỏ tổ tiên vốn được tôn thờ và nâng đỡ tổ tiên mới. Tổ tông nhất ngôn cửu đỉnh, tương tự, hậu nhân cũng có thể quyết định sinh tử của tổ tông.

"Yên lặng theo dõi đi, Lâm gia nói thế nào cũng là công thần hầu hạ Thanh Đế." Mặt mũi Lý Mục rạng rỡ, một ngụm uống cạn trà.

Lâm gia, Lục Khiêm ung dung tỉnh lại.

"Thiếu gia, ngươi tỉnh lại rồi?" Mở to mắt, Lục Khiêm nhìn thấy một thiếu nữ có hai búi tóc tròn trên đầu, đôi mắt to xinh đẹp lo lắng nhìn hắn. Đây là thị nữ Tiểu Linh của Lâm Phủ.

Đoạn thời gian này Lục Khiêm cũng không phải hôn mê thật, gần như đã tìm hiểu rõ ràng tin tức xung quanh. Lâm Phủ chính là con thứ trong nhà, nô bộc cũng chỉ có Tiểu Linh, tiền tiêu vặt hàng tháng không nhiều, nhưng cũng đủ cho hai người sống. Mặc dù bị người đại phòng xa lánh, nhưng đều đang tranh quyền đoạt lợi, không rảnh để ý đến mình.

"Linh Nhi, cầm sách lại đây, ta muốn thi khoa cử!"

"Cái gì?" Linh Nhi trừng to mắt, không dám tin nhìn thiếu gia. Thiếu gia cả ngày chơi bời lêu lổng, làm học trò vài chục năm, hôm nay làm sao lại đổi tính?

Linh Nhi vừa nghĩ tới chuyện xảy ra vài ngày trước, ánh mắt hơi mờ đi, có thể là bị sự kiện kia kích thích. Chỉ có tổ

tông và thiếu gia sống tiếp được, nếu không phải tổ tông đặc biệt lên tiếng, chỉ sợ mũi giáo của mọi người đã chỉ vào Lục Khiêm.

"Nô tỳ đến thư viện mượn."

"Ừm, trong phòng bếp có miếng thịt khô, ngươi tiện thể cho tiên sinh một phần."

Rất nhanh, Tiểu Linh mang đến hai ba bản thư tịch thật mỏng.

Còn chưa đến mười ngày nữa là đến kỳ thi tú tài, lấy cơ sở là tu sĩ của hắn, hẳn là có thể thi đỗ.

"Mẹ nó, lại là mục lục!" Lục Khiêm tặc lưỡi. Hắn còn tưởng rằng đó chỉ là ba cuốn sách này.

'Thanh Đế Luận Quân Thần Kinh', 'Hắc Đế Luật Lệnh', 'Bạch Đế Tu Thân Kinh'…

Khoa cử của thế giới này thi Tứ Thư Ngũ Kinh, Tứ Thư là tác phẩm của bốn vị thánh nhân, Ngũ Kinh là tác phẩm của Ngũ Đế. Thiên văn, triết học, địa lý, toán học và y học bao gồm tất cả. Nói tóm lại, chính là thiết lập các vấn đề khó khăn khác nhau để sàng lọc các thiên tài càng nhiều càng tốt. Ở dưới cùng của mục lục là những quan sát và diễn giải khác nhau, không phải chép lại là được, còn phải dán sát vào ý nghĩ của thượng tầng.

Liên tục chín ngày, Lục Khiêm đều ở trong thư viện, Nguyên Thần có thể đã gặp qua là không quên được, nhìn một lần là có thể nhớ kỹ rõ ràng, toàn bộ sách trong thư viện đều đã thuộc lòng. Thi đậu tú tài thậm chí cử nhân cũng không có vấn đề gì.

Tú tài thu hoạch được Bạch vị cách, có thể tu luyện tới Luyện Khí kỳ; cử nhân là đỏ vị cách, có thể tu luyện đến Dưỡng Thần; tiến sĩ thu hoạch được đỏ thẫm, tu luyện đến

Đạo Cơ kỳ. Cũng không phải là thu hoạch được vị cách tương ứng là có thể tu luyện tới cảnh giới đó, bởi vì thiếu tín ngưỡng, tiến sĩ Luyện Khí, tiến sĩ Dưỡng Thần chỗ nào cũng có.

Ngày thứ mười, Lục Khiêm từ biệt lão tiên sinh, mang bút mực giấy nghiên, bước ra khỏi nhà.

"Dừng lại!"

Cửa ra vào có cỗ xe ngựa, người trên xe gọi Lục Khiêm lại. Một nam tử trông hơi giống Lâm Phủ bước ra khỏi xe ngựa, đây là đại ca Lâm Tú của Lâm Phủ, cũng là gia chủ đương nhiệm của Lâm gia. Gia hoả này cuối cùng đã chiến thắng các nhánh khác và giành được vị trí gia chủ.

"Ngươi muốn đi thi?"

Lâm Tú nhìn Lục Khiêm từ trên xuống dưới, như muốn nhìn ra một bông hoa.

"Đúng vậy."

"Chuẩn bị như thế nào?" Lâm Tú không ôm ấp hi vọng với đệ đệ cà lơ phất phơ này. Đệ tử Lâm gia vũ đao lộng thương thì còn có thể, phương diện văn đạo này lại không có mấy người am hiểu.

"Chắc là có thể trúng tú tài."

"Người đâu, cho hai mươi lượng bạc." Thủ hạ đưa một cái túi qua, Lâm Tú ném vào tay Lục Khiêm: "Lần này đi khó tránh khỏi có yến hội, cầm đi kết giao đồng môn, nhà quân nhân nếu là ra tú tài, cũng coi là vinh quang cửa nhà."

"Đa tạ đại ca."

Lục Khiêm cầm tiền rời đi.

Sau khi Lục Khiêm đi, thủ hạ bên cạnh Lâm Tú nhịn không được hỏi: "Lão gia, tiểu tử này nói không chừng cầm đi đánh

bạc.”

“Không sao.” Nhìn bóng lưng Lục Khiêm, Lâm Tú ngơ ngác, tại sao lại là hắn trở về? Phụ thân, nhị thúc, tam thúc không ai là không tốt hơn hắn, hết lần này tới lần khác chỉ có gia hỏa này sống tiếp được.

Thủ hạ nhìn mặt mà nói chuyện, nịnh nọt nói: “Sao chổi này, đợi ngày mai hắn trở về, tiểu nhân nhất định tìm người đánh gãy chân hắn…”

Còn chưa nói xong, đã thấy ánh mắt sắc bén của Lâm Tú.

“Tốt, nô tài cũng dám đánh chủ nhân, bước kế tiếp có phải muốn làm gia chủ hay không?”

“Lão gia tha mạng, tiểu nhân không phải có ý này.”

Thủ hạ không ngừng dập đầu, đầu cũng đập đến mức đổ máu.

“Hừ, tự trở về lĩnh năm mươi đại bản.”

Mặc dù Lâm Phủ thường xuyên bị xa lánh chế nhạo, nhưng cũng là việc nhà của Lâm gia đệ tử, sao lại cho một hạ nhân ức hiếp.

【VIP】 Thanh Đế Mộc Đạo

Kỳ thi tương tự như kỳ thi truyền thống, đầu tiên là soát người, sau đó mỗi người dựa theo thẻ số tiến vào phòng thi, trong thời gian thi không được ra ngoài. Bởi vì có pháp thuật trợ giúp, hầu như sẽ không xuất hiện tình huống gian lận.

Lục Khiêm vốn còn lo lắng người khác phát hiện mình là giả mạo, kết quả chẳng có chuyện gì xảy ra. Có thể phải là Ngũ Đế đích thân tới, mới có thể phát hiện chân thân của mình.

Bài kiểm tra cho học sinh không khó, đơn giản là đọc thuộc lòng và chép lại, những thứ này đều không phải là vấn đề, thi xong đã là tú tài. Sau đó qua mấy tháng chính là thi tú tài, thi xong đã là cử nhân. Cử nhân trở lên mới có tư cách xây miếu thờ tế bái, những người khác cũng chỉ có thể có bài vị từ đường.

Ngày hôm sau yết bảng, quả nhiên là tú tài cao trung. Lục Khiêm trở thành tú tài duy nhất mà Lâm phủ hiện có. Chuyện này kinh động toàn bộ Lâm gia, ngày hôm sau, Lâm Tú đặc biệt cho người sắp xếp một viện nhỏ yên tĩnh để Lục Khiêm yên tâm học tập.

Đương nhiên, cũng chỉ là như thế thôi, một tú tài không ảnh hưởng được đại cục, cử nhân chỉ có thể miễn cưỡng chen mồm vào được. Nếu như là tiến sĩ, chỉ sợ Lâm Tú và hắn nói chuyện cũng phải khách khách khí khí.

Ngày kế tiếp, Lục Khiêm tham dự một bữa tiệc do chính Lý Mục tổ chức, nhận được màu trắng vị cách do vương triều Đại Càn ban phát.

Khi Lục Khiêm đứng trước bức tượng Ngũ Đế, trong cõi U Minh có cỗ lực lượng nhìn mình chăm chú, sau đó một đạo bạch quang từ đầu ngón tay Thanh Đế bắn ra, biến mất vào trán của hắn. Trong đầu xuất hiện một phù lục màu trắng huyền ảo. Đây là màu trắng vị cách. Chỉ cần hấp thu tín ngưỡng, là có thể thông qua vị cách tu hành.

"Ngươi viết văn rất tốt, có muốn đến phủ nha tu hành không? Phụ trách tổ chức tế lễ đầu tháng, cuối tháng ở Thanh Điền phường, mỗi tháng một công tám lượng."

Công là đơn vị tín ngưỡng. Cách để có được tín ngưỡng trong thế giới này là hoặc là dựa vào gia tộc mình chia lãi, hoặc là gia nhập công môn hoặc là miếu thờ khác, định kỳ cấp cho tín ngưỡng. Còn có một loại là gia nhập hoặc là thành lập dâm từ dã miếu phạm pháp, một khi bắt được lập tức bị cực hình. Lâm gia ngay cả tự vệ cũng khó khăn, chia lãi cho mình cũng đừng nghĩ.

"Quên đi, ta muốn tiếp tục thi." Lục Khiêm uyển chuyển từ chối.

Về đến nhà, bên trong gian phòng bỗng nhiên xuất hiện một đạo bạch quang, một bóng người nửa quỳ trên mặt đất.

"Bái kiến chủ nhân."

Nếu tộc nhân Lâm gia nhìn thấy tình huống bây giờ, nhất định sẽ sửng sốt, tổ tông của bọn họ vậy mà quỳ xuống trước một hậu bối.

"Cầm một chút tín ngưỡng tới."

Lâm Nguyên nghe vậy ngưng tụ ra năm viên trân châu trắng tinh.

"Đây là năm công tín ngưỡng."

Lục Khiêm đặt trên tay, trân châu truyền đến một chút hơi lạnh, chậm rãi chảy vào trong cơ thể, sau đó thông qua màu trắng vị cách hóa thành tinh khí tinh thuần nhất. Tinh khí thuần túy như vậy, nếu bị hấp thu với số lượng lớn, thậm chí không thua gì Tinh Khí bản nguyên, Ngũ Đế của thế giới này quả thực là kỳ tài, tu sĩ của Đại Hạo tinh nói không chừng không đủ để họ chiến đấu một tay.

"Chủ nhân, ngươi tốt nhất là có một cái phương pháp tu luyện, như vậy mới có thể tận lực phát huy."

Lâm Nguyên lại ngưng tụ ra một đạo quang mang. Lục Khiêm tiếp nhận quang mang, trong đầu xuất hiện một tin tức.

'Thanh Đế Tẩy Tủy Tráng Khí Pháp': Thổ nạp Thanh Đế mộc khí, tẩy kinh phạt tủy, đại thành có thể có được sức mạnh của chín trâu một hổ.

Phương pháp này có thể tu luyện đến Đạo Cơ, lại hướng lên là Thanh Đế Đồ Thần Pháp, Lâm Nguyên luyện là môn công pháp này.

"Tại hạ là Thanh Đế nhất mạch, cho nên tu hành công pháp bắt nguồn từ 'Thanh Đế Mộc Đạo'."

Căn cứ theo Lâm Nguyên nói, có hàng trăm loại công pháp bắt nguồn từ Thanh Đế Mộc Đạo, Đương nhiên, mạnh nhất vẫn là Thanh Đế Thiên Mộc Đạo, công pháp này có thể mang đến sinh cơ, điểm hóa cỏ cây, tăng thọ kiện thể, luyện đan luyện dược các loại tác dụng.

"Làm sao mới có thể được đến Thanh Đế Thiên Mộc Đạo?" Trong lòng Lục Khiêm bắt đầu có hứng thú, thần thông này có lẽ không thua gì Thất Thập Nhị Biến và Diêm La chân thân của mình.

"Rất khó, phương pháp này không viết thành văn tự, người khác cũng không cách nào giải thích, chỉ có đậu Tiến sĩ, mới

có thể trao tặng một phần chương Thanh Đế Thiên Mộc Đạo."

"Được, vậy ta thi tiến sĩ." Lục Khiêm hời hợt nói.

Thật tình không biết tiến sĩ có bao nhiêu khó, Đại Càn có lãnh thổ trăm dặm, dân số không thể tính toán, ba năm mới có ba trăm tiến sĩ, có thể thấy cạnh tranh khốc liệt cỡ nào.

Hấp thu tín ngưỡng xong, Lục Khiêm để Lâm Nguyên kể về lịch sử của Đại Càn và Ngũ Đế.

Hơn năm trăm ngàn năm trước, Đại Càn tinh đang trong thời kỳ đen tối khi các môn phái tranh bá, về sau Hoàng Đế trổ hết tài năng, trục xuất Bách gia, thành lập vương triều Đại Càn, bài xích những con đường khác là tà đạo, phát hiện người tu hành theo con đường khác thì giết. Hoàng Đế thăng thiên, người thần cách xa nhau, mấy vạn năm sau dư nghiệt của Bách gia làm loạn, bên trong biến đổi lại ra đời một vị Bạch Đế. Lại về sau tu hành tín ngưỡng không có trật tự, bộc phát đại chiến tranh đoạt tín ngưỡng, Càn quốc phân tranh, lại có một vị Xích Đế xuất hiện chủ trì cục diện, thống nhất giang sơn. Thanh Đế sáng lập khoa cử, cải cách chế độ, tu dưỡng bản thân và tích lũy sức mạnh.

Hắc Đế tiến đánh tinh thần ngoại vực, mở rộng bờ cõi và mở mang lãnh thổ, thiết lập mô hình siêu cấp hoàng triều lấy Đại Càn tinh làm chủ, mấy chục tinh thần ngoại vực làm phụ trợ.

Nơi này không thể nghi ngờ là vô cùng khắc nghiệt kiểm soát con đường tu hành.

Lục Khiêm rất ngạc nhiên trước lịch sử hào hùng này, Ngũ Đế có khí phách thật là lớn, võ công thật là bá đạo. Tuyệt đối không thể nhìn bằng con mắt của một kẻ quê mùa đến từ thế giới khác, nếu không sẽ bị người ăn đến xương cốt cũng không

thừa, thậm chí Đại Hạo tinh cũng không thể chống lại sự tấn công của Đại Càn.

Đương nhiên, cũng không nên xem thường chính mình, có lẽ Chư Thiên Tinh Túc thần bí có sức chống cự. Mình đạt được cơ duyên Động Chân có lẽ ở chỗ này.

Lục Khiêm để Lâm Nguyên rời đi trước, mà hắn thì trở lại Bắc Âm Phong Đô Sơn, thông qua trận pháp truyền tống đi vào Thái Thuấn tinh. Vừa mới nhìn thấy Dương Tiêu, Lục Khiêm ngưng tụ ra hư ảnh phù lục màu trắng.

"Ngươi nhìn xem đây là cái gì?"

"A, phù lục thật phức tạp." Nói chuyện chính là Ngọc Sanh cao lãnh, nàng đi đến trước đánh giá một phen, khẽ cười nói: "Người hạ phù này nuôi dưỡng thủ đoạn mạnh hơn chúng ta nhiều."

Mấy cái chớp mắt, Sát Na chi quốc phân tích ra công dụng của vật này. Nói một cách đơn giản, đây là một phương pháp nuôi lợn chính xác, chính xác đến mức có thể điều chỉnh lượng thức ăn, loại thức ăn, và hạn mức cao nhất tăng trưởng thể trọng và tốc độ của một con lợn.

Ngũ Đế dùng cái này khống chế chúng sinh, nhằm đạt được mục đích trường sinh bất lão.

"Có thể phục chế không?" Lục Khiêm hỏi.

"Rất khó, rất khó, tu vi của đối phương cao hơn chúng ta." Dương Tiêu im lặng ở bên cạnh đột nhiên nói: "Nhưng, có thể thử một lần, lần này miễn phí, không thu tiền của ngươi."

Gã nhìn thấy loại bùa chú này cũng tâm động, dù sao cũng là một loại phương thức nuôi dưỡng cao cấp. Ngàn vạn sinh linh tu hành vì chính mình, điều này thật đáng sợ.

“Nếu có phù lục cao cấp hơn, ngươi có thể đưa cho chúng ta giải mã, có lẽ tốc độ sẽ nhanh một chút.” Dương Tiêu nói.

Lập tức lấy các thông tin liên quan để thành lập Sát Na chi quốc tiến hành nghiên cứu.

“Xem ra còn phải tiếp tục thi.” Lục Khiêm nghĩ thầm. Dù sao Đại Hạo tinh hiện tại cũng không có chuyện gì, trước tiên ở Đại Càn từ từ mài giũa.

Vừa về tới Phong Đô Sơn, Ngân Sơn tinh thần lại truyền tới tin tức.

“Đại nhân, lại có người đến.”

Sao lại thế này? Tinh thần này gần đây rất được hoan nghênh đấy. Lục Khiêm trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Lại đi tới Ngân Sơn tinh thần, một lão đầu đứng trước mặt Hư Thiên Ý. Không biết tại sao, Lục Khiêm cảm thấy hơi quen thuộc.

“Đạo hữu mạnh khỏe, bần đạo không có ác ý.” Lão đạo chào hỏi.

【VIP】 Quần đảo Vạn Tiên

"Đạo hữu mạnh khỏe, bần đạo không có ác ý, tại hạ là Xích Vân, người Đại Càn Hải Châu." Lão đạo mặc thanh y, khóe mắt có một vết sẹo hẹp dài màu đỏ, khí chất bỗng nhiên trở nên quỷ dị.

Hư Thiên Ý nghi hoặc nhìn Lục Khiêm một chút, lập tức cũng nhẹ nhàng hành lễ.

Khoảnh khắc Lục Khiêm nhìn thấy lão đạo, trong lòng có loại cảm giác nguy cơ, thế là biến thành một bộ dạng xa lạ.

"Đại Càn Hải Châu? Ngươi là đến báo thù cho Lâm gia?" Lục Khiêm hỏi ngược lại.

"Không, ta là tán tu của quần đảo Vạn Tiên ở Đông Hải, ngươi ở Đại Càn hẳn nghe nói đến quần đảo Vạn Tiên của ta."

"Hải tặc phản loạn ở Đông Hải?" Lục Khiêm có nghe nói qua một chút, nghe nói hải tặc ở Đông Hải vô cùng hung hăng ngang ngược, Đại Càn nhiều lần siết cổ nhưng bọn họ đều chạy trốn được.

"Hừ, đây là nói xấu. Ngũ Đế lòng lang dạ thú, nghiền ép không gian sinh tồn của Bách gia chúng ta, còn gièm pha nói chúng ta là hải tặc, sẽ có một ngày nhất định phải giết chết bọn họ." Xích Vân hừ lạnh một tiếng, cái mũi phun ra hỏa diễm nóng bỏng.

Cái gọi là Bách gia chính là các phương thức tu hành khác, bao gồm chính đạo, bàng môn và ma đạo, Lục Khiêm nói một cách nghiêm ngặt cũng coi là người của Bách gia.

"Vậy ngươi tới đây làm gì?"

“Đạo hữu, ta cũng thẳng thắn, cái này chắc hẳn không phải diện mạo thật của ngươi đúng chứ.” Xích Vân nói. Vừa rồi thời điểm Lục Khiêm đi ra, lão cảm giác được dung mạo Lục Khiêm thay đổi, cũng không thấy rõ dáng dấp trước kia ra sao.

“Được. Bần đạo là Bạch Cốt!”

Một đạo bạch quang ở trên người lóe lên một cái rồi biến mất.

Chít!

Bạch Cốt Phượng Hoàng bay lượn chân trời, U Minh lãnh hỏa thiêu đốt không ngớt, thời điểm rơi xuống biến thành một nam tử tóc trắng anh tuấn. Cái này cũng không phải dáng dấp ban đầu của Lục Khiêm.

“Quả nhiên là cao thủ, bần đạo không có tìm lầm người.” Hai mắt Xích Vân tỏa sáng: “Ta là người Hỏa Vân tộc, trời sinh có thể khống chế hỏa diễm, đích thật là U Minh Lãnh Hoả hàng thật giá thật.”

Hai người tới Hoàng cung, bên trong Thiên điện, hai người ngồi đối mặt.

“Lâm gia rất có thể tiết lộ tọa độ của ngươi, đến lúc đó ngươi không còn an nhàn như vậy rồi.” Xích Vân uống một ngụm trà, cười nói: “Không bằng gia nhập quần đảo Vạn Tiên, chúng ta có Già Thiên đại kết giới đặc biệt, phòng ngừa người của Càn quốc truy tung.”

Quần đảo Vạn Tiên tổng cộng có trên trăm thế lực, có một số thế lực thậm chí ở tinh thần ngoại vực rất xa. Đây là một liên minh lỏng lẻo, hàng năm bọn họ sẽ cướp đoạt lãnh thổ của Đại Càn, đoạt tín ngưỡng tu hành, bọn họ cũng tìm ra một bộ phương pháp tu hành tín ngưỡng. Nhưng họ sẽ không kiên nhẫn nuôi dưỡng các tín đồ, mà là cướp đoạt có sẵn.

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đáp ứng. Bọn họ hiện tại vẫn chưa biết rõ Lâm Nguyên đã bị mình thu phục, càng không biết mình hóa thân thành Lâm Phủ, căn bản không cần lo lắng những người khác trả thù. Nhưng gia nhập cũng có chỗ tốt, chí ít có thể nhìn xem giới này đến cùng là tình huống gì, đồng thời đặt cược hai bên, giành lợi ích.

"Hoan nghênh Bạch Cốt đạo hữu gia nhập quần đảo."

Xích Vân vỗ tay, trên mặt đột nhiên hiện ra một cái mặt nạ. Mặt nạ làm bằng Lôi Kích mộc, màu vàng pha đen, trên có hoa văn hoả diễm sáng lên.

"Liên minh của quần đảo Vạn Tiên lấy Thiên Tôn làm thủ lĩnh, mỗi người nhập hội đều có mặt nạ đặc biệt và danh hiệu, danh hiệu của ta là Hỏa Thần, đạo hữu trước mặt người khác gọi ta là Hỏa Thần là được."

Dứt lời, Xích Vân mở ra một khe hở trong hư không, mang theo Lục Khiêm tiến vào trong cái khe. Đợi mở mắt ra lần nữa, đập vào mắt là biển lớn. Phía sau là hải đảo, trung ương hải đảo là một ngọn núi. Ngọn núi thẳng tắp như kiếm, cung điện nguy nga sừng sững trong mây. Phần lớn cung điện ẩn hiện trong mây, như ẩn như hiện, giống như tiên điện.

"Đây là Đại La cung, chỗ Thiên Tôn ở." Xích Vân chỉ vào cung điện nói. Hải tặc tên là Thất Bảo đảo, đây là đạo tràng của Thiên Tôn

Bầu trời thỉnh thoảng xẹt qua một đạo lưu tinh, đây là tu sĩ độn quang, mọi người đều đeo mặt nạ trên mặt, tu vi không thua kém gì Nguyên Thần.

Xích Vân cho Lục Khiêm một cái mặt nạ trống.

"Theo ta đến yết kiến Thiên Tôn, nhìn hắn cho ngươi ba danh ngạch."

Hai người tới Đại La điện. Nơi này tiên khí tung bay khắp nơi, trăm chim cùng hót, hoa lạ điềm lành. Cuối cùng, hai người đến đại điện tĩnh mịch. Sâu trong đại điện, Lục Khiêm nhìn thấy một 'tượng thần' với một vầng sáng tròn trên đầu và toàn thân với ba mươi sáu màu sắc. Người này đeo một chiếc mặt nạ màu xám, mặt nạ mọc ra tóc bạc, con mắt thuần màu trắng, không có lỗ tròn. Đầu đội Ngọc Thanh Liên Hoa quan, người mặc Nghê Thường bào bằng tơ vàng. Tay trái kết pháp ấn, tay phải nắm hư không. Hai bên trái phải đều có một bộ câu đối.

"Phụng thiên thừa vận "

"Tổng lĩnh Vạn Tiên "

Vị này chắc hẳn chính là Thiên Tôn trong truyền thuyết.

Hai hàng quái nhân đeo những chiếc mặt nạ khác nhau.

"Đây là người mới."

Không đợi Hỏa Thần giới thiệu, Thiên Tôn chỉ vào Lục Khiêm, thanh âm uy nghiêm, không có một chút tình cảm.

Người chung quanh im ắng chắp tay. Lục Khiêm cũng theo đó hoàn lễ, không biết đối phương phải chăng nhìn ra mình ngụy trang, hoặc là nói người ta căn bản không quan tâm.

"Ngươi muốn danh hiệu gì?" Thiên Tôn lại hỏi.

"U Minh là được."

"U Minh đã có." Thiên Tôn chỉ vào một người đeo mặt nạ Dạ Xoa.

Lục Khiêm theo danh vọng đi qua, đối phương còn gật đầu với hắn, xem ra gia hoả này cũng là người tu luyện Hoàng Tuyền đạo thống.

"Vậy thì gọi Quỷ Vương."

Xưng hào phần lớn có quan hệ với công pháp mình tu hành. Xưng hào của Lục Khiêm ở Âm Cảnh thiên cung là Bắc Âm đại vương, cũng coi là Quỷ Thần.

"Được."

Tay phải Thiên Tôn hơi giương ra, lòng bàn tay xuất hiện một cái mặt nạ. Chiếc mặt nạ nhợt nhạt, giống như Bạch Cốt, khóe miệng có hai chiếc răng nanh sắc nhọn nhô ra.

"Cuối tháng sau, chúng ta tiếp tục tập kích quấy rối biên cảnh Càn quốc, Hỏa Thần!"

"Có ta!"

"Ngươi, Quỷ Vương đi theo Vô Cực Đế Quân, các ngươi phụ trách đánh hạ quận Hồng Sơn, quận Dương Sơn."

"Vâng."

Lúc này, bên người đi ra một đạo nhân đeo mặt nạ Bạch Mi Thần Điểu.

Thanh âm người này già nua, lại là người mới vào quần đảo Vạn Tiên, lão và Lục Khiêm lần lượt tiến vào.

Căn cứ chỗ đứng là có thể nhìn ra địa vị người này, Vô Cực Đế Quân cách Thiên Tôn không xa, ít nhất ở trong nhóm người này xếp ở mười vị trí đầu, hẳn là tu sĩ Động Chân kỳ.

"Tốt, cứ quyết định như vậy, tan họp."

Minh chủ của quần đảo Vạn Tiên là Thiên Tôn, nhưng cũng không có nghĩa là nhất ngôn cửu đỉnh. Đây là một liên minh vô cùng lỏng lẻo, ngoại trừ việc thường xuyên cướp bóc, trên cơ bản sẽ không quan tâm đến nội tình của các phái, cho dù là nội đấu cũng không quan tâm.

Lục Khiêm đi theo Hỏa Thần rời khỏi.

“Thiên Tôn đến cùng có lai lịch gì?” Sau khi đi xa, Lục Khiêm tiến lên hỏi.

“Thiên Tôn nghe nói là người cùng một thời đại với Hoàng Đế, tu vi sâu không lường được.” Hỏa Thần nói. Từ xưa đến nay, Thiên Tôn vẫn luôn tồn tại, dẫn đầu tu sĩ Bách gia chống lại Càn quốc, không ai biết rõ thân phận thật sự của lão, chỉ biết rõ tu vi của Thiên Tôn sâu không lường được.

“Cảnh giới phía trên Động Chân là gì?” Lục Khiêm hỏi.

Di sản Đại Từ Tôn để lại cũng nói không rõ ràng, chỉ là phác thảo mơ hồ.

“Động Chân lĩnh ngộ sức mạnh vũ cực, đã là Động Chân đỉnh phong, lại hướng lên thì là Âm Dương cảnh lĩnh ngộ Âm Dương tạo hóa.”

Âm Dương cảnh cụ thể là cái gì, Hỏa Thần cũng không thể nói rõ ràng, dù sao quá mức xa xôi. Cũng có thể là Hỏa Thần không dám nói cho Lục Khiêm.

Nhiệm vụ lần này hẳn là Thiên Tôn khảo nghiệm Lục Khiêm và Vô Cực Đế Quân, nếu như là gian tế của Càn quốc, nhất định không dám cướp bóc.

“Dừng bước!”

Đang nghĩ ngợi, Vô Cực Đế Quân từ đằng xa bay tới.

“Hai vị đạo hữu mạnh khỏe.” Vô Cực Đế Quân chào hỏi, mấy người hàn huyên một lúc: “Nếu không đến Đông Hoa tinh của ta ngồi một chút?”

Không biết tại sao, Lục Khiêm luôn cảm thấy gia hoả này có chút quen thuộc.

【VIP】 Đông Hoa tinh

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm quyết định đi đến nơi gọi là Đông Hoa tinh ngồi một chút, nhìn xem gia hoả này đến cùng có lai lịch gì.

"Đương nhiên, tại sao mà không đi." Hỏa Thần lập tức đáp ứng, là thủ hạ tâm phúc của Thiên Tôn, lão cảm thấy cần phải tìm kiếm thông tin về nhóm người mới này, để không làm tổn hại đến lợi ích của đảo Vạn Tiên.

Rất nhanh, Vô Cực Đế Quân mang theo hai người thông qua pháp trận, đi vào một tinh thần ngoại vực.

Tinh thần này tên là Trưởng Nhân tinh, thỉnh thoảng có một nhóm cao nhân cao chín thước đi ngang qua mọi người. Những người này phần lớn đều là cu li, nhìn thấy đám người Lục Khiêm lập tức tránh ra thật xa, cúi đầu quỳ xuống, mãi đến khi ba người đi xa mới dám ngẩng đầu lên.

Nhưng Trưởng Nhân tinh cũng có cường giả, Lục Khiêm nhìn thấy hai ba Trưởng Nhân Nguyên Thần hành lễ với Vô Cực Đế Quân.

Một đoàn người đi vào một đại điện mới tinh. Xét theo cảnh tượng làm việc khí thế ngất trời này, Vô Cực Đế Quân hẳn là mới chiếm lĩnh không lâu.

Sau khi đi vào đại điện, Vô Cực Đế Quân tháo mặt nạ xuống, là một lão đầu tiên phong đạo cốt, nhìn hòa ái dễ gần. Đương nhiên, Lục Khiêm cũng không tin tưởng gia hoả trước mắt này là người tốt.

Trong đại điện còn có những người khác.

“Giới thiệu một chút, vị này là Hỏa Thần đạo hữu, vị này là Quỷ Vương đạo hữu.” Vô Cực Đế Quân lần lượt giới thiệu với bọn họ.

Lão chủ động tháo mặt nạ hái xuống là để tỏ thiện ý với hai người bọn họ, bình thường dưới tình huống không đặc biệt tin tưởng mới mời người khác đến địa bàn của mình, dùng khuôn mặt thật để gặp người.

Khi Lục Khiêm nhìn thấy một người trong số họ, đồng tử lập tức co lại.

Vô Cực Đế Quân phát hiện sự kỳ lạ của Lục Khiêm, nghi ngờ nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ách, không có việc gì, bần đạo có chút ngây người.”

Lục Khiêm trong lòng dời sông lấp biển, cũng không phải sợ hãi, là một loại cảm giác khó hiểu.

Gia hỏa này là người của Ngọc Kinh sơn!

Vô Cực Đế Quân nhìn rất quen thuộc, nhưng dáng vẻ này mình chưa từng nhìn thấy, hẳn là cũng là bộ dạng ngụy trang.

“Đây chính là nơi Ngọc Kinh sơn thăm dò sao?” Lục Khiêm bừng tỉnh đại ngộ. Nếu như đoán không nhầm, Vô Cực Đế Quân chắc là Trung Nguyên Tử Quân. Đúng là oan gia ngõ hẹp! Vậy mà lại đụng phải người này ở nơi này. Chỉ sợ đối phương còn không biết mình đã khám phá ra thân phận của lão.

Lần này càng thú vị, không ngờ gia hỏa này lại chiếm được một tinh thần ở chỗ này, hơn nữa còn gia nhập cao tầng của đảo Vạn Tiên.

Mấy người không có lời gì tốt trò chuyện, hàn huyên vài câu, ước định cẩn thận địa điểm và ám hiệu, Lục Khiêm trở lại Ngân Sơn tinh thần.

Vô Cực Đế Quân nhìn bóng lưng rời đi của hai người, nội tâm điên cuồng tính toán. Lão nhận được sự tín nhiệm của thổ dân nơi đây, tiếp theo, lão sẽ từng bước một xâm chiếm thế nơi này. Để người của quần đảo Vạn Tiên ngăn ở phía trước, mình thôn phệ tín ngưỡng Đại Càn, một khi đột phá Âm Dương, lão sẽ thay thế vị trí của Thiên Tôn.

Kế hoạch tiến hành từng bước một, nếu thực sự không được làm một món lớn thì rời khỏi, làm triệt để một chút, dù sao mình còn có đường lui, cùng lắm thì trở lại Đại Hạo tinh.

"Ngũ Đế… Đến cùng phải làm sao mới có thể trở thành một trong số họ đây." Trung Nguyên Tử Quân thầm nghĩ.

Không ai là không hâm mộ địa vị của Ngũ Đế, cao cao tại thượng, một giới cung cấp nuôi dưỡng, hưởng thụ mấy chục vạn năm vinh hoa phú quý. Nếu như biết được huyền bí của Ngũ Đế, Trung Nguyên Tử Quân cũng sẽ không chút do dự phục chế ở Đại Hạo tinh, nô dịch toàn bộ thế giới. Qua mấy ngày nữa đến quận Hồng Sơn hẳn là có thể tìm ra điều gì đó.

Lục Khiêm trở lại Lâm gia, tiếp tục chuẩn bị thi cử nhân. Kỳ thi cử nhân bổ sung rất nhiều điều chủ quan, chẳng hạn như lý thuyết chính sách, thi từ ca phú, không thể chỉ dựa vào đọc thuộc lòng để giải quyết vấn đề. Nhưng những điều này không có vấn đề gì, thi từ ca phú có thể chép, lịch sử của Đại Hạo tinh cũng không ngừng, sinh ra không ít thi nhân hàng đầu. Thậm chí Nam Linh vực cũng có lưu truyền đại thi nhân thiên cổ, dù sao cũng có mấy vạn năm lịch sử, trình độ tổng thể vẫn cao hơn Địa Cầu không ít. Nhưng thơ ca của Đại Hạo tinh hẳn là không thể dùng, cái này rất dễ dàng bị Trung Nguyên Tử Quân phát hiện. Chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác dùng thơ ca của Địa Cầu, Trạng Nguyên không trông cậy vào, cử nhân bình thường và tiến sĩ có thể cân nhắc.

Lục Khiêm thực sự bận rộn với việc chuẩn bị cho kỳ thi, người Lâm gia cũng thức thời không có quấy rầy, gia chủ Lâm Tú còn thỉnh thoảng cho người đưa chút vật dụng tới.

"Cảm thấy như thế nào? Có thể có nắm chắc trúng cử không?" Trong thư phòng, Lâm Tú và Lục Khiêm ngồi đối diện nhau, bên cạnh có một mỹ phụ nhân thêm trà cho hai người. Địch ý của y đối với đệ đệ Lâm Phủ này đã ít hơn nhiều, hoặc là nói tâm lý trưởng thành không ít. n oán trước kia, tóm lại chỉ là tiểu hài tử đùa giỡn. Vị trí gia chủ còn bất ổn, tương đối đáng tin cũng chỉ có mấy đệ đệ này. Dù sao cũng là con thứ, cũng sẽ không uy hiếp đến địa vị của mình.

"Nắm chắc bảy phần."

"Có tự tin! Chờ ngươi trúng cử, ta cho ngươi niềm vui bất ngờ, ha ha." Lâm Tú cười nói.

Lâm Tú còn nghĩ, nếu như Lâm Phủ thật sự có thể thi đậu cử nhân, có thể di động dùng tài nguyên gia tộc, cho hắn làm đến chức tri huyện ngũ phẩm.

Sau khi Lục Khiêm đi, tiểu thiếp Giả Nhi bên cạnh nhịn không được nói: "Lão gia, việc của đệ đệ Ngọc Thôn của nô tỳ…"

"Huyện Sơn có chỉ dụ, quan hệ đã chuẩn bị xong, tháng sau để hắn nhậm chức đi." Sắc mặt Lâm Tú lạnh xuống.

"Tạ lão gia."

Tiểu thiếp mang đầy bụng ủy khuất và hận ý đối với Lục Khiêm cáo lui. Đệ đệ của nàng cũng là cử nhân, vốn dĩ định làm tri huyện, nhưng hiện tại Lâm Tú rõ ràng lật lọng, làm sao không khiến nàng tức giận.

"Hừ, coi ta là kẻ ngốc sao, lòng lang dạ thú, lão tử để ngươi cả đời làm giáo dụ." Lâm Tú hừ lạnh một tiếng. Nhân tài của Lâm gia hầu như tổn thất tất cả nhân tài trong trận đại chiến

kia, hầu như không ai trong số những người còn lại có thể gánh vác công việc. Mình không có công danh, chỉ có danh hiệu Tuyên Uy tướng quân tứ phẩm và quan hàm Huyền Bá khai quốc. Thê tộc và nô tài môn khách ngược lại là có không ít người mới. Vốn kế hoạch của y là dùng tài nguyên của Lâm gia nâng đỡ những người này, dù sao cũng là người ngoài, sau này thậm chí có nguy cơ đuôi to khó vẫy, phản phệ chủ gia. Nhưng cũng chỉ có thể chọn cái nhẹ hơn trong hai cái hại.

Hiện tại Lâm Phủ lộ ra tài hoa, chỗ tốt đương nhiên phải giữ lại cho người một nhà, há có thể bởi vì một chút ân oán nhỏ mà làm lỡ đại sự.

Nếu như Lâm Phủ có thể tiến thêm một bước, thi tiến sĩ trở về, như vậy y sẽ bẩm báo với tổ tiên, phát động tổ ấm(thời đại phong kiến, do cha ông có công mà đem lại quyền lợi cho con cháu được đi học và được bổ làm quan), trực tiếp làm một chức quận trưởng, như thế Lâm gia có thể ổn định lại.

Lục Khiêm mặt ngoài đóng cửa chăm chỉ học tập, chân thân sớm đã đi vào quần đảo ở hải ngoại.

Một ngày này, Đại La điện. Chúng Tiên tụ tập, đứng ở đây tu vi thấp nhất cũng là Nguyên Thần, mười người cốt lõi kia thấp nhất cũng là Động Chân, một trận đại chiến sắp bắt đầu.

Vô Cực Đế Quân, Hỏa Thần và Quỷ Vương phụ trách hai quận Hồng, Sơn, những người khác gần như cũng sắp xếp như vậy, mục tiêu là châu quận dọc theo Đông Hải của Đại Càn, Thiên Tôn phụ trách ngăn cản Thiên Đế và ánh mắt của Khâm Thiên giám triều đình.

“Hai vị đạo hữu, chuẩn bị xong chưa?” Vô Cực Đế Quân ôn hòa cười một tiếng.

Hai người khẽ gật đầu, mặt nạ nhìn không ra biểu cảm cụ thể.

“Đứng vững!”

Vô Cực Đế Quân xoay tay phải lại, xuất hiện một cái bạch ngọc như ý. Như ý bay lên không gõ một cái, xoạt một tiếng, hư không vỡ ra một khe hở đen như mực.

Ba người lần lượt đi vào. Một cảm giác trời đất quay cuồng đánh tới, cảnh sắc chung quanh biến ảo, một huyện thành cách đó không xa.

“Hắc hắc, để ta tới.”

Ầm!

Hỏa Thần nhe răng cười một tiếng, mấy chục Hỏa Long xông vào thành trì, sau đó nổ tung.

【VIP】 Bạch Cốt Sát Sinh kiếm

Ầm!

Mấy chục Hỏa Long uốn lượn dữ tợn, rơi xuống từ trên không, rơi vào trong thành nổ tung lên. Ngọn lửa nóng bỏng đốt phòng ốc, đường đi, cây cối thành tro bụi. Cả huyện thành lập tức chôn vùi hơn phân nửa.

"To gan!"

Ông!

Hư không vang lên tiếng kiếm lanh canh. Miếu thờ phía dưới bay ra từng đạo Bạch Đế Canh kim khí. Kim khí lạnh thấu xương, đâm vào mi tâm đau nhức. Sau đó kim khí hóa thành vô số đao, thương, kiếm, kích, giống như hạt mưa bay vụt về phía đám người.

Trung tâm của ngàn vạn kiếm khí là một Kiếm Tiên phong độ nhẹ nhàng, tiêu sái tự tại. Người này có dáng vẻ anh tuấn, người mặc quan phục đỏ nhạt, ánh mắt giống như dao găm sắc bén.

"Yêu ma phương nào, dám…"

Lời còn chưa nói hết, Kiếm Tiên che miệng, miệng phun khói đen, thất khiếu bốc hỏa, hóa thành tro tàn.

Một huyện thành nho nhỏ thôi, cũng chỉ có một tên Đạo Cơ tọa trấn. Đối mặt với Hỏa Thần vẫn còn có chút không đáng chú ý.

Ba người đi vào miếu thờ Bạch Đế, nơi này là địa bàn của Bạch Đế, phần lớn là miếu thờ của Bạch Đế và Tinh Quan dưới trướng. Pho tượng chậm rãi phát ra bạch quang, nam tử trung niên diện mạo uy nghiêm cầm xích kiếm trong tay, ánh mắt mạnh mẽ, giống như là sống lại.

"Đi, bắt một ngàn cái bách tính tới, tại hạ dạy các ngươi làm sao cướp đoạt tín ngưỡng." Hỏa Thần quay đầu nói với hai người.

Dứt lời, Hỏa Thần vẽ phù lục phức tạp trên mặt đất.

Lục Khiêm bay ra bên ngoài miếu thờ, thành trì tàn phá, trên đường cái đều là thi thể và bách tính bị thương, có người ngay cả quần cũng không cần, mang theo cậu nhỏ chạy ra ngoài thành. Nhìn thấy Lục Khiêm ở giữa bầu trời, bách tính nhao nhao quỳ xuống dập đầu.

"Đại vương tha mạng!"

Một giây sau đã mất đi ý thức, bị Lục Khiêm lăng không hút tới, rất nhanh góp đủ một ngàn người.

Sắc mặt Hỏa Thần nghiêm túc, hai mắt nhắm chặt, thanh âm trầm thấp, chậm rãi niệm tụng kinh văn.

"Không có cái gì gọi là đạo, nghĩa cực huyền bí. Diệu giác rộng lượng, di kiếp bao năm qua… Sắc!"

Ầm!

Hơn một ngàn người bên ngoài miếu thờ bị một lực lượng thần bí nổ thành huyết vụ, không khí quanh quẩn mùi máu tanh nồng đậm. Huyết vụ bay vào miếu thờ, pháp trận nở rộ hồng quang. Quang mang và huyết vụ bám vào phía trên tượng thần, tượng thần vừa rồi còn uy nghiêm thần thánh, giờ phút này trở nên dữ tợn kinh khủng.

Ầm!

Tượng thần nổ tung, mấy ngàn trân châu màu trắng và đỏ rơi từ không trung xuống đất. Hỏa Thần thu sạch những tín ngưỡng này, thần sắc có chút hưng phấn.

“Ha ha, lại có tám ngàn công.”

Vô Cực Đế Quân không quá kinh ngạc, đã quen thuộc với cảnh này, ngược lại là Lục Khiêm mặt lộ vẻ hiếu kì.

“Tín ngưỡng sinh ra trong bách tính, nhất định phải là máu của bách tính mới có thể phá, mặc dù dính một chút huyết tinh lệ khí, nhưng cũng có thể sử dụng.” Hỏa Thần giải thích nói. Sau đó đưa tới một quyển sách nhỏ.

“Đây là phương pháp bài trừ tín ngưỡng ‘Vô Sinh Diệu Pháp Kinh’.”

Cũng là phương pháp vẽ pháp trận vừa rồi, chỉ cần học được cái này, là có thể tước đoạt tín ngưỡng.

Sau đó, Hỏa Thần nhanh chóng bay đến các tông miếu và từ đường của mấy đại gia tộc trong huyện thành, cũng dùng phương pháp tàn khốc máu tanh đạt được tín ngưỡng.

Sau đó, ba người hành động huênh hoang, Vô Cực Đế Quân đến quận Hồng Sơn khó gặm cắn hơn.

Lục Khiêm trông mèo vẽ hổ, đánh hạ một huyện thành, hiến tế hơn ngàn sinh mệnh bách tính. Nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của mọi người bên tai, hắn không hề bị lay động, mà là tập trung khởi động Đỗng Sát Thần Nhãn, nhìn lộ tuyến pháp trận vận chuyển và nguyên lý bóc tín ngưỡng ra.

Hắn giết người không chỉ mấy ngàn mấy vạn, không cần thiết làm bộ làm tịch, giết chính là giết, không có lý do và lấy cớ.

Thật lâu sau, mấy ngàn viên trân châu như máu rơi xuống đất.

“Thì ra là thế.” Lục Khiêm có chút hiểu ra.

Vị cách trong cơ thể không cách nào hấp thu tín ngưỡng lúc đầu, bởi vì là vật có chủ, vị cách không không có cách nào hấp thu, hiện tại biến thành vô chủ, có thể hấp thu.

Gần như đã có thể nhìn ra nguyên lý vận chuyển của pháp trận, hôm nào giao cho Dương Tiêu, nhìn xem có thể nghiên cứu ra được cái gì hay không. Nếu như có thể đột phá hạn chế của vị cách, chuyển hóa tín ngưỡng mà không cần kiêng nể gì cả, như vậy Lục Khiêm có thể nắm chắc không cần hấp thu một lượng lớn Tinh Khí bản nguyên vẫn có thể tiến tới đột phá Động Chân.

“Chạy mau! ! Đáng chết! Đám người này phản ứng nhanh như vậy!”

Lúc này, bên tai truyền đến thanh âm lo lắng của Hỏa Thần. Chỉ thấy phía chân trời bay tới vạn đạo kiếm quang. Làm người khác chú ý nhất không chỉ cái này, mà là thanh kiếm lớn ở trung tâm. Kiếm này tái nhợt giống như xương, chuôi kiếm là hai màu trắng đen, phần đuôi là một cái đầu lâu.

Đây là Bạch Cốt Sát Sinh kiếm, vũ khí giết người của Bạch Đế. Đối phương phản ứng lại, vội vàng triệu hoán hình chiếu của Bạch Cốt Sát Sinh kiếm. Đằng sau hắn là đại quân kiếm tu cung phụng Bạch Đế.

Công pháp của Bạch Đế nhất mạch tên là Bạch Đế Kim Khí Đạo, có thể khống chế kim khí, sửa đá thành vàng, một kiếm phá pháp. Đây là phương thức cực đoan coi trọng sát phạt, một khi rơi vào vòng vây của đối phương, chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết.

Ầm!

Bạch Cốt Sát Sinh kiếm hạ xuống.

Đại địa tách ra, Lục Khiêm lờ mờ cảm thấy có một ánh mắt giống như từ chân trời xa xôi nhìn chăm chú tới đây.

Chít!

Hóa thân thành Bạch Cốt Phượng Hoàng, khống chế U Minh Lãnh Hỏa cấp tốc thoát khỏi nơi này.

Ầm!

Bạch Cốt Sát Sinh kiếm xuyên qua cơ thể, trong ba hơi thở, Bạch Cốt Phượng Hoàng chết bảy mươi lăm lần.

"Đạo hữu, tranh thủ thời gian bóp nát phù lục của Thiên Tôn!" Hỏa Thần điên cuồng hét lên.

Lục Khiêm vội vàng lấy ngọc phù ra, bóp nát nó trong nháy mắt, cả người khoác thần nhân ba mươi hai sắc lóe lên một cái rồi biến mất. Lập tức cảm thấy áp lực trên người buông lỏng, thoát khỏi phạm vi của Bạch Cốt Sát Sinh kiếm, nếu như còn bị ánh mắt kia nhìn chăm chú, chỉ sợ thật sự bị mài chết.

Tu vi của Ngũ Đế quả nhiên sâu không lường được, không biết so với Hoàng Tuyền Thiên Tử thì như thế nào? Trực giác nói cho Lục Khiêm, Hoàng Tuyền Thiên Tử khả năng mạnh hơn, Ngũ Đế có thể trước mặt người ta ngay cả con kiến cũng không bằng.

Điều này khiến Lục Khiêm càng chú ý tới nguy hiểm sau này, cho tới bây giờ, còn chưa có biện pháp giải quyết Hoàng Tuyền, chỉ có thể đi được tới đâu hay tới đó.

Soạt!

Phượng Hoàng bay lượn trên mặt biển, dọc theo đường dòng nước đông kết, vô số cá chết tôm chết nổi lên, sức mạnh của U Minh Lãnh Hoả phát huy vô cùng tinh tế trên mặt nước.

Bầu trời thỉnh thoảng lấp lóe tinh quang, đây là ban ngày, theo lý thuyết không có khả năng có tinh quang. Cho nên là Tinh Quan dưới trướng Ngũ Đế phái đến đã tới cửa. Cách đó không xa còn có tiếng vó ngựa như sấm rền, rõ ràng là có người điều động đại quân.

Lục Khiêm rốt cuộc cũng tụ hợp với hai người Hỏa Thần, vừa rồi nếu không phải Hỏa Thần truyền âm, Lục Khiêm chỉ sợ phải chịu đau khổ lớn.

"Đi!"

Vô Cực Đế Quân mặt trầm như nước, nhiệm vụ lần này chỉ sợ phải thất bại, Đại Càn không hổ là Đại Càn, năng lực phản ứng thật không phải là dùng để trưng cho đẹp.

Ba người thông qua ngọc phù truyền tống đi vào Đại La điện. Trong điện lúc này đứng đầy người, có người bị trọng thương, nhân số dường như thiếu một tầng. Nhưng hầu hết rõ ràng vẫn đang kiếm, biểu hiện đều vẫn chưa thỏa mãn.

"Bọn họ phản ứng rất nhanh, hẳn là khoảng thời gian này chúng ta quá thường xuyên, khiến bọn họ cảnh giác, trước tiên nghỉ ngơi đi." Thiên Tôn nhìn mọi người nói.

"Vâng."

Đám người dựa theo quy củ nộp lên hai mươi phần trăm tín ngưỡng, sau đó nhao nhao rời khỏi.

Đi vào hải ngoại, Lục Khiêm đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó lặn xuống nước, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

"Ha ha, tiểu tử này chạy rất nhanh."

Hư không đi ra hai nam tử mặc áo đen.

Tất cả những điều này nằm trong dự kiến, Lục Khiêm giờ phút này sớm đã đi xa. Nội chiến là truyền thống vinh quang

của quần đảo Vạn Tiên, mỗi khi đến thời điểm này chắc chắn sẽ có người chết không rõ lý do.

【VIP】 Cắm rễ

Đương nhiên, Lục Khiêm cũng không có ý định gây chuyện thị phi, cho nên dứt khoát rời đi. Nếu muốn phản công, hai gia hỏa này chỉ sợ đều thành bụi. Bây giờ còn có chuyện quan trọng phải làm, không cần thiết vẽ vời thêm chuyện.

Quận Lai Vu, Lâm phủ. Tiểu viện yên tĩnh, thư sinh đóng cửa khổ đọc. Lúc này, trên người thư sinh hiện lên một đạo bạch quang, lập tức hóa thành lông tơ. Thân ảnh Lục Khiêm xuất hiện tại chỗ. Một đạo bạch quang đứng ở phía sau, đây là Lâm Nguyên.

"Khôi phục xong rồi?" Lục Khiêm liếc qua.

"Nhờ phúc của chủ nhân, đã ổn định ở xanh đậm vị cách." Lâm Nguyên cười khổ nói. Động Thiên vỡ vụn, lại thêm vị cách rơi xuống, hiện tại không có tu vi Động Chân, chỉ là thực lực của Nguyên Thần đỉnh phong thôi. Muốn trở lại vị cách trước đây, thì phải lập đại công một lần nữa. Thời cục hiện tại nào có cơ hội lập công, trừ phi ra biển đánh đám loạn phỉ kia.

"Chủ nhân, quần đảo Vạn Tiên gần đây lại có động tĩnh lớn, quận Lai Vu nằm gần biển, có thể sẽ bị bọn họ tập kích quấy rối, cần phải cẩn thận." Lâm Nguyên uyển chuyển khuyên nhủ.

"Ừm. Ta biết rồi." Lục Khiêm gật gật đầu, lơ đễnh, đối phương vẫn chưa biết mình cũng là người của quần đảo Vạn Tiên.

Còn có hai tháng là đến mùa thu, đến lúc đó chính là thu khuê, thi đậu cử nhân, là có thể thành lập thế lực của mình.

“Chờ ta trúng cử, để cho ta vị trí tri huyện lục phẩm.” Lục Khiêm dặn dò.

“Không có vấn đề.” Lâm Nguyên là khai quốc công thần, mặc dù xuống dốc, nhưng trên quan trường nhân mạch cũng không ít. Hàng năm Hoàng Đế đều ban thưởng lễ vật, mười mấy năm trước Hoàng Đế đông tuần ở Lâm gia, vị trí tri huyện đã để trống mấy năm, có thể kiếm cớ thăng làm quận trưởng, hoặc là phó quan châu mục.

“Ừm.”

Lục Khiêm muốn đem một bộ phận thế lực của Phong Đô Sơn đến bên này, về sau chuyên môn công lược nơi đây, không nói chiếm được toàn bộ, chí ít có một nơi sống yên ổn, tài nguyên của hai thế giới đủ để thế lực của Âm Cảnh thiên cung mở rộng.

“Người Vũ quốc có thể tới bên này ở lại.”

Hoàng Tuyền đạo thống quá mức thu hút, dễ dàng bị người phát hiện. Người Vũ quốc thì khác, bản thân võ đạo dễ dàng được thiên hạ tiếp nhận, về phần phải giải thích với người khác nguyên nhân bọn họ đột nhiên xuất hiện, cái này cũng đơn giản, nói là mình công lược được một tinh thần. Hoàng triều Đại Càn tuy là quốc gia đế chế, bản thân cũng không tự bế quan, ngược lại khuyến khích thần dân tích cực phát triển, một số thế gia hàng đầu hầu như đều có một tinh thần, khắp nơi là tu sĩ kỳ kỳ quái quái.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, ba tháng lóe lên một cái rồi biến mất.

Lần trước quần đảo Vạn Tiên bị người đánh trở tay không kịp, gần đây cũng an phận.

Bình thường không phải nhiệm vụ cướp bóc, Thiên Tôn sẽ không tuyên bố bất cứ mệnh lệnh gì, cũng không nhúng tay

vào tranh đấu giữa các đồng minh.

Trong ba tháng, Lục Khiêm vẫn luôn bế quan tu hành.

Tĩnh thất.

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, bên người lơ lửng mấy trăm hạt châu đỏ như máu, theo trao đổi hô hấp, những hạt châu đó càng ngày càng nhỏ, hóa thành từng đạo tinh khí biến mất vào trong cơ thể. Những tín ngưỡng bị cướp tới này ít nhất không phải thông qua vị cách, chỉ là sẽ có khiếm khuyết, tín ngưỡng là tập hợp niềm tin của tất cả chúng sinh.

Nguyên bản màu trắng tương đối thuần khiết, tu sĩ sau khi hấp thu sẽ không bị ảnh hưởng, hạt châu mang theo tơ máu này mang theo lệ khí của chúng sinh, rất dễ dàng chịu ảnh hưởng, hấp thu càng nhiều, tích lũy càng nhiều, ngày sau cuối cùng cũng có một ngày sẽ bộc phát ra. Có lẽ những tu sĩ có tính cách quái dị ở quần đảo Vạn Tiên kia cũng không phải là tính cách vấn đề, mà là bị hấp thu tín ngưỡng ảnh hưởng.

Ngày mai chính là thời điểm bắt đầu thi Hương.

"Hư Thiên Ý, Già Lam, Thu Quan có thể đến đây trước." Lục Khiêm thầm nghĩ. Bọn họ trở về quá muộn, vị trí quan trọng đều bị mấy người Yêu Nguyệt, Đệ Nhất Vô Lượng chiếm cứ, bên trong Phong Đô Sơn có Diễm Trung Tiên và Mạc Sầu, mấy người kia vẫn còn đang đánh xì dầu. Năng lực của Thu Quan và Già Lam đều không tệ, nếu để họ ngồi không thì quá lãng phí.

Ngày hôm sau, Lục Khiêm lao tới trường thi, trên lưng đeo bọc hành lý. Phần lớn người của Lâm gia cũng ra đưa tiễn, bọn họ hiện tại tin tưởng tiểu tử Lâm Phủ này thật sự có thể trúng cử.

Mấy tháng này Lục Khiêm thật sự là quá khắc khổ, hai ba tháng cũng không ra khỏi cửa, đơn giản sắp thành ma luôn.

Nhưng bọn họ cũng không biết rõ Lục Khiêm là đang tu luyện, đừng nói hai tháng, hai mươi năm không ra khỏi cửa cũng không có vấn đề gì.

Đi đến phụ cận trường thi, nơi đây phần lớn đứng đầy sĩ tử đi thi. Sĩ tử tới đây đều là tú tài, trong đó có một số có tu vi không tầm thường, trong mắt nở rộ quang mang dị sắc, chỉ chờ vị cách đột phá, là có thể đột phá tới Dưỡng Thần tại chỗ.

"Lâm huynh!" Sau lưng truyền tới thanh âm hùng hậu của một nam tử. Lục Khiêm quay đầu nhìn lại, một sĩ tử áo trắng đứng ở phía sau, tay trái nắm cây quạt, thỉnh thoảng lắc nhẹ mấy lần, lộ ra mười phần tuấn dật tiêu sái.

"Ngươi là?" Lục Khiêm không biết người này.

"Ta là Trương Bảo của Trương gia, tại hạ nghe nói đại danh của Lâm huynh đã lâu, nhịn không được đến đây kết giao, Lâm huynh đừng trách tội." Trương Bảo cúi đầu.

"Hoá ra là Trương huynh của Trương gia, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu." Lục Khiêm khách khí nói.

"Ngươi chính là Văn Chủng của Lâm gia? Nhìn cũng chẳng ra sao."

Lúc này, bên cạnh truyền đến thanh âm lanh lảnh cay nghiệt, đây là một nam tử dáng dấp tuấn mỹ, mặc dù mặc nam trang, Lục Khiêm nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra là nữ tử.

Nữ tử cũng nhìn ra ý nghĩ của Lục Khiêm, lông mày dựng lên, nói: "Làm sao? Xem thường nữ tử?"

"Cũng không phải là ý này."

Lời không hợp ý không hơn nửa câu, Lục Khiêm quay người tiến vào trường thi, làm nữ tử tức giận đến mức dậm chân mắng to.

“Quận chúa, tiểu tử này thật ngông cuồng, có muốn tại hạ tìm người giáo huấn một trận không?”

Trương Bảo mới vừa rồi còn phong độ nhẹ nhàng thâm trầm nói.

Quận chúa Diệp Thiền chán ghét nhìn Trương Bảo một cái, cũng lập tức bỏ đi. So sánh với Lâm Phủ mù quáng kiêu ngạo, nàng càng ghét tên tiểu nhân này hơn.

Trương Bảo sững sờ tại chỗ một hồi, mồ hôi lạnh làm ướt phía sau lưng, trưởng bối bảo mình lấy lòng quận chúa, không biết làm sao lại chọc người ta tức giận, chỉ có thể đổ tất cả tội lỗi lên đầu Lục Khiêm.

Quá trình thi vô cùng thuận lợi, không có quan lại làm khó dễ, cũng không có giả vờ dò xét.

Khoa cử là nền tảng của một quốc gia, Ngũ Đế đích thân để lại pháp thuật duy trì trật tự.

Đây là một nền tảng hoàn toàn dựa vào thực lực, không dám động tay chân ở trong đó, cho dù là hoàng thân quốc thích.

Ngay khi Lục Khiêm đi ra trường thi, đã biết đã an toàn rồi.

Ngày kế tiếp yết bảng, Lục Khiêm và Lâm Tú ngồi ở phòng nghị sự, bên cạnh còn có mấy người. Những người này là con trai trưởng đại phòng của Lâm gia, huynh đệ ruột cùng cha khác mẹ với Lâm Phủ.

Nhìn thấy một đứa con thứ như Lâm Phủ ở phòng nghị sự, những người khác có chút bất mãn, không biết gia chủ lên cơn điên gì.

“Thật sự nắm chắc sao?” Lâm Tú hỏi.

“Không có vấn đề.”

Keng keng!

Vừa dứt lời, cửa ra vào truyền đến tiếng chiêng trống, sai dịch hát vang xếp hạng.

“Trúng, trúng rồi! Lão gia trúng rồi!”

Hạ nhân hưng phấn chạy vào, sau lưng còn có mấy gia hoả buồn bực mình chạy chậm, đại sự bực này, tiền thưởng chắc chắn không ít.

“Không tệ, thưởng!” Lâm Tú cười nói, thư đồng bên cạnh ném cho hạ nhân mấy đồng bạc.

“Đa tạ đại nhân.”

“Kiếm Nhi, cho nha dịch ngoài cửa chút tiền uống trà.” Lâm Tú hô.

Thư đồng gật đầu lui ra.

Lục Khiêm cũng không nhịn được lộ ra ý cười, trúng cử nhân, rốt cục có thể cắm rễ ở thế giới này.

“Đúng rồi. Ở chỗ này của ta có mấy lựa chọn, ngươi muốn Huyện lệnh cấp bậc nào?”

“Cấp bậc?” Lục Khiêm có chút khó hiểu.

Huyện lệnh bình thường nói chung là thất phẩm, huyện lớn là lục phẩm, cũng chỉ có hai loại, chẳng lẽ còn có cao hơn hay sao?

“Thật ra có một huyện ngũ phẩm, nhưng hoàn cảnh ác liệt, ta cũng không đề cử, vẫn phải xem suy nghĩ của ngươi.”

【VIP】 Thương sinh đại kiếp

“Huyện ngũ phẩm? Là huyện gì?”

Lâm Tú lấy ra một tấm bản đồ, đây là một quận ở bờ biển phía đông bắc của Sơn Châu, quận này tên là quận Quan Lãng, nhân khẩu khoảng chừng mười lăm vạn.

“Chính là nơi này.” Lâm Tú chỉ vào nơi này nói: “Quận Quan Lãng hàng năm có một nửa thời gian là tuyết rơi, không có lợi cho trồng trọt, rừng núi nhiều, nhân khẩu ít.”

Nhân khẩu Đại Càn đông đảo, bình quân một quận có ít nhất một triệu người, nhưng nơi này chỉ có mười lăm vạn, có thể thấy được nhân khẩu thưa thớt.

“Đây không phải là một quận sao?” Lục Khiêm hỏi.

“Vài ngày trước loạn phỉ tập kích quấy rối, quận trưởng treo ấn từ quan, triều đình chuẩn bị hạ quận Quan Lãng thành huyện, nhưng phẩm cấp của Huyện lệnh không thay đổi.”

Đây cũng là hành động bất đắc dĩ, quận Quan Lãng một năm bị hải tặc và loạn phỉ tập kích quấy rối mấy lần, quận trưởng và quận vọng đều đổi một vòng, không ai bằng lòng đến nơi đó làm quan, cho nên mới ra chính sách này, ngưỡng cửa thấp xuống, nâng cao cấp bậc.

Nơi này cách Lâm gia ngàn dặm, trời cao đường xa, chỉ sợ bất lợi cho lợi ích của Lâm gia.

“Được, vậy thì nơi này.” Ngữ khí Lục Khiêm kiên định.

Lâm Tú khuyên một hồi, bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý.

“Được, vậy ta cầu nguyện tiên tổ.”

Sau khi đi tới đó sợ rằng khó có thể trở lại, triều đình thật vất vả mới tìm được một nhân tài bằng lòng đến chủ trì đại cục, làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn.

Nếu không tìm được người thì chỉ có thể sáp nhập vào các quận khác, khu vực rộng lớn như vậy lại không có người quản lý, không bao lâu sẽ trở thành nơi thổ phỉ hoành hành.

Đây là ý tứ của tổ tiên, y cũng không có biện pháp ngăn cản. Nhưng quan ngũ phẩm là xanh nhạt vị cách, cũng coi là niềm vui ngoài ý muốn. Xanh nhạt vị cách có thể tạo miếu thờ, tổ tiên có thể nhờ vào đó khôi phục nguyên khí.

Lâm Tú viết thư giới thiệu đến triều đình, còn cần một đoạn thời gian triều đình mới phát ấn tỉ và vị cách tới, Lục Khiêm thừa dịp thời gian rảnh rỗi trở lại Thúy Phong sơn ở hành lang Vân Trạch.

“Lão gia!”

Yêu Nguyệt lập tức tiến lên chào hỏi, làm chủ nhân thống lĩnh tất cả sự vụ của Trụ Tuyệt Âm Thiên cung, gần đây nàng rất bận rộn.

“Già Lam và Thu Quan đây? Bảo bọn họ tới gặp ta.” Lục Khiêm trực tiếp tiến vào việc chính.

Chỉ chốc lát, một thiếu phụ xinh đẹp mặc áo đen và một nam tử tuấn mỹ dáng dấp âm dương quái khí đi tới.

“Gần đây không có từ bỏ tu hành chứ?” Lục Khiêm liếc nhìn hai người họ, từ Thái Ảm vực tới đến nay, Già Lam và Thu Quan lần lượt vượt qua Phong Kiếp, tư chất coi như không tệ. Nhưng so với hai Đại A Tu La đỉnh phong Yêu Nguyệt Tập Nguyệt còn kém một đoạn. Đại A Tu La đỉnh phong tương đương với Lôi Kiếp đỉnh phong, hai người hợp nhất còn mạnh hơn so với Nguyên Thần bình thường, lại thêm

Lão Quỷ tọa trấn, đây cũng là nguyên nhân Lục Khiêm yên tâm để hai người lo liệu sự vụ của thiên cung.

Ngoại trừ Thu Quan, Già Lam và mấy người Thải Vi, Tiểu Thanh, còn mang theo mười Quỷ Thần của ôn bộ, trùng bộ, thú bộ. Không cần nhiều hơn, chỉ cần mang theo một số người đi là được.

"Hiện tại cũng có thể đi đến Đại Minh hương rồi." Lục Khiêm có chút bất đắc dĩ. Gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, ai còn nhớ mục đích của mình là đến Thái Thuấn tinh để lấy chìa khóa mở Đại Minh Hương, kết quả mới đến một nửa, thì đụng phải Lâm gia xâm lược Ngân Sơn tinh. Thật vất vả đi một chuyến, lại gặp được Hỏa Thần bái phỏng.

Đại Minh Hương là Động Thiên trong cơ thể của Đại Từ Tôn biến thành, sau nhiều năm như vậy, ngoại trừ truyền thừa và Bắc Âm Luyện Ngục Sơn thì không còn lại đồ tốt gì. Từ khi Huyền Lão Hắc Đế và mình lấy truyền thừa đi, nơi đây ngày càng suy bại, chỉ có một mảnh không gian lớn. Dứt khoát cuối cùng lại lợi dụng phế vật một cái, lấy đi Tinh Khí bản nguyên. Về phần quỷ vật sinh linh phía trên thì mặc kệ, tự cầu nhiều phúc đi.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Kinh thành Đại Càn. Đại Minh cung. Cung đình to lớn kim quang sáng chói, mái vòm cao lớn được chống đỡ bởi tám mươi tám thanh Long mộc, Kim Long trên cây cột cuộn lại sinh động như thật, như thể sau một khắc sẽ bay lên trời. Một nam tử trung niên mặc áo bào màu vàng dựa vào ghế, đôi mắt bắn ra hàn tinh, lông mày như sơn mài, khí chất lười biếng, mỗi một động tác đều tràn đầy ngạo khí.

Đây là Hoàng Đế đương thời Quang Thống Đế Tần Khâm, Hoàng Đế duy nhất có màu vàng kim vị cách trên thế gian.

Trước mặt bày tơ vàng ngọc giản, không ngừng hiện lên hình ảnh và chữ viết. Đây là toàn bộ sự vụ của vương triều Đại Càn và chư tinh ở ngoại vực, sự vụ mỗi ngày nếu là đổi thành thẻ tre, chỉ sợ sẽ lấp đầy toàn bộ đại điện.

Nhưng Hoàng Đế Đại Càn cũng không phải người bình thường, hàng vạn tấu chương và tin tức này đã được xử lý trong vòng chưa đầy nửa canh giờ.

Một lúc sau, một lão thái giám mặc áo đỏ bưng một bát cháo tới.

"Bệ hạ nghỉ ngơi một lát đi, Thiên Dương tinh tiến cống gạo Kim Tinh đến, ăn rất ngon, nô tài lập tức cho người làm một phần mang tới." Thái giám nói.

"Cứ để đó trước đi." Tần Khâm phất phất tay, vẻ mặt mỏi mệt: "Gần đây quốc vận có biến động gì không?"

Vẻ mặt thái giám xấu hổ, nói: "Hồi bẩm bệ hạ, Khâm Thiên giám nói mất đi một thành."

Sắc mặt Tần Khâm ngưng trọng, hai mắt thả ra kim quang. Hư không trước mặt xuất hiện một con Kim Long. Mỗi một mảnh vảy rồng và huyết nhục đều đại biểu cho một địa bàn, đây là khí vận của vương triều, chỉ có Thiên Tử Vọng Khí Thuật mới có thể nhìn thấy chân dung. Kim Long vẫn uy nghiêm như ngục như cũ, nhưng nó mệt mỏi hơn một chút và vảy của nó có chút tối nhạt.

Con ngươi Tần Khâm rung mạnh, đỉnh đầu Kim Long thế mà nổi một mảnh kiếp vân. Kiếp vân đen như mực, kiếp nạn sắp giáng xuống trên người Kim Long.

"Kiếp vân, đúng là thương sinh đại kiếp(kiếp nạn lớn của muôn dân)." Sắc mặt Tần Khâm trắng bệch, kiếp vân này vậy mà lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

Phải biết kiếp vân trong lịch sử chỉ xuất hiện bốn lần, mỗi một lần đại biểu cho một đời Thiên Đế quật khởi mới. Từ Xích Đế đến Hắc Đế tổng cộng có bốn vị Thiên Đế, theo lý thuyết Ngũ Đế quy vị, hậu thế không còn Thiên Đế nữa, làm sao lại xuất hiện thương sinh đại kiếp? Chẳng lẽ lại sắp xuất hiện một vị Thiên Đế mới? Vậy thì kết cục của Tần Khâm cũng không dễ chịu.

Đại Càn cũng không phải là một nhà một họ, mà là năm nhà năm họ, sau khi Hoàng Đế thành tiên, để lại hoàng tộc họ Cơ, về sau lại đến phiên họ Trương, họ Lưu, họ Diệp và họ Tần. Sự ra đời của cái mới tất yếu kéo theo sự tiêu vong của cái cũ.

Thái giám nghe thấy bốn chữ thương sinh đại kiếp sắc mặt cũng trắng bệch, vội vàng nói: "Đại nhân, nếu không nô tài phát động tú y vệ khắp thiên hạ tra ra căn nguyên tai hoạ?"

Mỗi một thời đại Thiên Đế quật khởi đều từ cái nhỏ nhất, lúc này kiếp vân mới xuất hiện, nhân tài mới ứng kiếp vừa mới quật khởi. Trên lý luận chỉ cần thừa dịp vị Thiên Đế mới quật khởi bóp chết, là có thể vượt qua thương sinh đại kiếp.

Tần Khâm vẫn còn có chút không thể tin được, ngai vàng của Tần gia phải diệt vong ở thế hệ của mình sao? Nghĩ đến đây, nội tâm thở dài yếu ớt. Quân chủ mất nước của mấy đời trước cũng không phải là hạng người ngu ngốc, ngược lại từng người đều có tài thao lược tuyệt vời, nhưng đều không thể chống lại thiên mệnh, cuối cùng chịu kết cục bi thảm.

Nghe được lời nói của thái giám, Tần Khâm lắc đầu, bật cười lớn, nói: "Mọi việc vẫn như thường, yến vũ thi hội cũng đừng ngừng."

Dứt lời, lập tức bảo thái giám gọi đội múa đến.

Mấy đời trước càng giãy dụa, tốc độ diệt vong càng nhanh. Còn không bằng cứ ăn uống bình thường, còn có thể kéo dài thêm một thời gian nữa. Nhỡ đâu chờ rồi lại chờ, thời cuộc lại thay đổi, có lẽ xuất hiện một vị trụ cột vững vàng chống đỡ tình huống vô vọng thì sao? Trong lịch sử cũng không phải chưa từng xuất hiện.

Đội ca múa còn chưa tới, Tần Khâm tiếp tục phê duyệt tấu chương. Mặt ngoài gió êm sóng lặng nhưng trong lòng vẫn chấn động, cũng tiện tay nâng bút phê chuẩn thủ tục nhậm chức của Lục Khiêm, không tuân theo thủ tục kiểm tra gót chân bằng Thiên Tử Vọng Khí Thuật, nếu không có thể Vọng Khí Thuật sẽ phát hiện ra Thất Thập Nhị Biến.

【VIP】 Thanh Đế bảo lục

Lục Khiêm cuối cùng đã được như nguyện, đạt được chức vụ huyện lệnh Quan Lãng. Vừa mới cầm được văn thư, đã không kịp chờ đợi trở về đi nhậm chức. Trên đường đi không hề dừng lại, càng đi về phía bắc, gió tuyết càng lớn, thời tiết này ngay cả đạo tặc cũng cũng sẽ như mèo trải qua mùa đông, trên đường không có quấy rối, cũng đỡ tốn sức.

Bên trong xe ngựa ấm áp như mùa hè, trong sử dụng pháp thuật làm lớn không gian ra, khiến nó rộng như một phòng khách. Chính giữa có một chiếc giường, mùi đàn hương thoang thoảng, một nữ tử xinh đẹp ngồi dậy, tóc đen như thác nước, chỉ mặc một chiếc yếm màu đỏ, tay trắng như tuyết.

Già Lam giơ tay vén tóc, thân thể mềm mại đường cong linh lung, cái yếm vốn làm bằng vải mỏng, khi giơ tay lên, bên hông lờ mờ xuất hiện một đường cong hình tròn phóng đại.

Lục Khiêm ôm cánh tay mỉm cười thưởng thức, Già Lam cũng phản ứng lại, sắc mặt ửng đỏ liếc một cái, hờn dỗi một tiếng.

Lục Khiêm đang muốn tiếp tục vuốt ve an ủi một phen. Lúc này, ngoài xe truyền đến tiếng la giết.

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Khiêm nhướng mày, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Huyết quang nhuộm đỏ chân trời, mười cái đầu lâu màu xanh lá bao quanh một đoàn ánh sáng xanh.

“Ha ha, quận chúa đại nhân, mau giao bảo lục ra đây, ta tha cho ngươi một mạng!”

“Có gan giết ta, Bát hoàng tử ca ca sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Một tiếng kêu khẽ phát ra từ bên trong ánh sáng xanh.

Răng rắc!

Một điểm màu xanh biếc phá đất mà lên, lớn lên theo gió, dây leo giống như Thanh Long quật xuống đầu lâu.

“Bát hoàng tử? Bát hoàng tử là cái thá gì, tìm được chúng ta rồi hẵng nói. Khặc khặc!” Đầu lâu truyền đến một tiếng cười to bén nhọn.

Bộ xương cắn đứt dây leo và chuẩn bị nuốt chửng ánh sáng xanh. Lúc này, một thanh phi kiếm phá không mà đến, cắt bộ xương ra làm hai.

“Ai?”

Cách đó không xa truyền đến tiếng kinh hô, phi kiếm tựa như có linh tính, theo thanh âm bay tới nơi đó, hù dọa đám người trong bóng tối biến mất.

Nhìn thấy có người ra tay giúp đỡ, ánh sáng xanh tản ra, lộ ra bóng dáng của một nữ tử khá anh hùng, nữ nhân này chính là quận chúa Diệp Thiền đã từng gặp.

“Thần thánh phương nào ra tay giúp đỡ, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Ánh mắt Diệp Thiền nhìn về phía phía dưới xe ngựa, khi thấy bộ dạng Lục Khiêm lập tức cứng lại, sau đó cười nói: “Hoá ra là tiểu tử vô lễ nhà ngươi, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ thất lễ lần trước.”

Dứt lời, bay đến trước mặt xe ngựa.

Già Lam đang muốn nổi giận, Lục Khiêm xuống xe ngựa nói: “Đa tạ quận chúa khoan dung độ lượng.”

Trong kỳ thi lần trước, có người nói nữ nhi của Trung Nghĩa Quận Vương cũng tới dự thi, cho nên hắn biết nhất định là gia hỏa bất nam bất nữ trước mặt này.

Diệp Thiền đánh giá một nhóm người ngựa, nghi ngờ nói: "Ngươi đây là đi đâu?"

"Tại hạ muốn đến quận Quan Lãng nhậm chức."

"Hoá ra huyện lệnh là ngươi."

Tròng mắt quận chúa xoay tròn, vẫy tay bảo Lục Khiêm tới.

"Có phú quý đầy trời cho ngươi, muốn hay không?"

"Mời quận chúa nói."

Hẳn là Thanh Đế bảo lục mà đầu lâu vừa mới nói tới. Thanh Đế họ Diệp, Diệp Thiền là người của Thanh Đế nhất mạch.

"Huyện Quan Lãng là một nơi khá lớn. Ngươi phải chú ý một điều. Mỗi khi trăng tròn, nơi Thanh Long xuất hiện, tìm được rồi sẽ có chỗ tốt cực lớn với ngươi, việc này cần phải không được tiết lộ, nếu không diệt Lâm gia cả nhà ngươi." Diệp Thiền nói. Sau đó biến mất không thấy gì nữa, quý tộc Thiên Hoàng đi tới đi lui, đối với thế gia lụi bại như Lâm gia cũng không cần cho sắc mặt tốt gì, trực tiếp hạ mệnh lệnh là được. Đây là quán tính suy nghĩ mấy vạn năm, trừ phi đối phương muốn tạo phản. Nhưng một khi trúng cử nhân, tiến vào thể chế coi như tạo phản cũng không thành.

"Lão gia, Vương Nữ thổ dân mà thôi, làm gì phải khách khí với nàng." Già Lam khó chịu nói. Quận chúa gì mà không phải quận chúa, nàng ở Thái Ảm vực, ngay cả Hoàng Đế cũng phải nhìn sắc mặt của nàng.

“Ai, Càn quốc khác với vương triều bình thường, nàng ta hiện tại còn hữu dụng.”

“Không phải lão gia muốn thu nàng vào chứ?” Con ngươi Già Lam đảo một vòng, ranh mãnh nói.

“Phi, ta là loại người này à.” Lục Khiêm dở khóc dở cười, hắn là muốn nhìn xem Thanh Đế bảo lục này là thứ gì một chút, có thể hấp dẫn đến Bát hoàng tử những người này, có thể là một cơ hội.

Một đoàn người rốt cục đi vào huyện thành. Nơi đây quả nhiên suy tàn, tường thành sập hơn phân nửa, lính thủ vệ cũng không có, khắp nơi đều là ăn mày lưu dân quần áo tả tơi. Người có tiền có thế hầu như đều dọn đi rồi, chỉ còn lại một số người sa cơ thất thế.

“Thật thảm.”

Quận Quan Lãng được gọi là một quận, bởi vì nhân khẩu ít, cũng chỉ có một tòa thành và các thị trấn xung quanh. Bây giờ trải qua mấy lần đạo phỉ cướp bóc, sớm đã rách nát không chịu nổi, binh sĩ và quan lại cũng chỉ còn lại mấy người như vậy.

Lục Khiêm phất phất tay, từ Phong Đô Sơn bay ra hơn một trăm tên võ giả cao lớn hung mãnh.

“Thu Quan, ngươi làm một chút đạo binh, lại mang theo võ giả duy trì trật tự, cho ngươi thời gian ba ngày, cần phải xây xong tường thành.”

“Già Lam, ngươi làm chủ tế quan, lát nữa phụ trách thi công miếu thờ Thanh Đế, phát cháo cho bách tính, đúng rồi, thuận tiện xây ba tòa miếu trống.”

Quan viên thanh vị có thể chế tạo ba miếu thờ thuộc về mình. Bình thường là tổ tiên, hay là chính mình. Cái sau thuận

tiện tu luyện, cũng có một chút kiếm tẩu thiên phong tế tự pháp bảo.

Mọi người trên thế giới này từ lâu đã quen với việc thắp hương và cúng tế xung quanh mỗi tháng. Đương nhiên, phần lớn đều có thù lao, có thể lĩnh mấy chục văn tiền, hoặc là một chút ăn uống. Một số nơi giàu có còn chữa bệnh miễn phí, bách tính thờ cúng thành tâm thì chất lượng tín ngưỡng càng cao. Đây là việc cả hai cùng có lợi.

Mất nửa tháng để chuẩn bị, Lục Khiêm dành thời gian trở về Thái Thuấn tinh một chuyến, lấy ra màu xanh vị cách để Dương Tiêu nghiên cứu, mấy ngày nay rốt cục để Dương Tiêu nghiên cứu rõ ràng.

Mật thất. Lục Khiêm mở tay phải ra, lòng bàn tay xuất hiện hư ảnh phù lục màu xanh. Lá bùa này phức tạp hơn một chút so với màu trắng vị cách, huyền ảo phi thường. Màu xanh vị cách có một số phù văn không hợp nhau, giống như là miếng vá trên quần áo cũ rách. Đây là vị cách sau khi phá giải. Hạn mức cao nhất của xanh nhạt vị cách là Đan Kiếp, sau đó sẽ không còn có hạn chế, đồng thời hấp thu tín ngưỡng sẽ không lại tự động phân phát một nửa cho Thanh Đế. Quan trọng hơn chính là, hắn có thể tùy ý hấp thu tông miếu khác, tín ngưỡng gia tộc, không cần dùng Vô Sinh Diệu Pháp chuyển hóa. Ví dụ, vị cách của Đại Càn tương đương với một quan chức nghiêm túc, nhận lương đúng hạn, tiền thưởng và thu nhập thêm. Nhưng những thứ này đều có giới hạn nhất định, mặc dù ổn định nhưng cũng sẽ không phát tài chứ đừng nói là có thêm thu nhập. Vị cách sẽ hạn chế tu vi của một người, trừ phi đột phá hạn chế vị cách, nhưng hầu hết mọi người cũng không có may mắn này trong suốt cuộc đời của họ. Mà người của quần đảo Vạn Tiên thì là đạo tặc, ăn bữa trước không có bữa sau, ai may mắn một phiếu thì phát tài, ai xui xẻo thì uống gió tây bắc mỗi ngày.

Phá vị cách, Lục Khiêm chính là cường đạo hợp pháp, hắn có thể không kiêng nể gì cả khuếch trương, không cần bị vị cách hạn chế.

Thành trì thi công đã xong xuôi, lại thêm làm việc thiện trong thời gian này, và tấn công kẻ cướp xung quanh, phần lớn bách tính Quan Lãng đã quy thuận.

Lục Khiêm dự định để từng nhóm người Vũ quốc tới, về phần làm sao sử dụng ba cái miếu thờ, hắn còn đang cân nhắc, tông miếu của Lâm gia chắc chắn sẽ không được xây dựng.

Trong thời gian này, Lục Khiêm phái Quỷ Thần tìm kiếm cái gọi là Thanh Long chi tướng. Cuối cùng, đến ngày thứ mười lăm, Quỷ Thần hứng thú bừng bừng đến đây báo cáo.

"Đại nhân, quả thực có Thanh Long chi tướng."

【VIP】 Hoàng tử Hắc Đế

“Đại nhân, quả thực có Thanh Long chi tướng.”

“Cái gì?”

Nam tử bên cạnh Lục Khiêm có vẻ hơi kinh ngạc. Tuổi tác của nam tử nhìn khá lớn, làn da trắng nõn, trên tay không có một chút vết chai, trông giống như một người sống an nhàn sung sướng.

“Ở đâu?” Đái Tuyền hỏi, thanh âm người này lanh lảnh, vừa nghe liền biết là người trong cung.

Thủ hạ nhìn Lục Khiêm một chút, sau khi được cho phép mới nói.

“Bẩm đại nhân, ở dưới chân Ngưu Đầu sơn ở phía bắc. Mỗi khi ánh trăng chiếu xuống, hàn đầm dưới chân núi phản chiếu ánh trăng, sương mù trong rừng chính là Thanh Long chi tướng.” Thủ hạ nói.

“Thì ra là thế, thảo nào nhà ta phái người tìm khắp Quan Hải cũng không tìm thấy, vậy mà hư ảo như vậy, lát nữa ta phái người xác nhận một phen.”

Dứt lời, thái giám Đái Tuyền tán thưởng nhìn Lục Khiêm một chút, nói: “Lâm đại nhân làm rất tốt, chờ ta trở về bẩm báo Bát hoàng tử, nhất định đạt được trọng thưởng.”

“Đa tạ Đái đại nhân, mong rằng đại nhân trở về nói ngọt nhiều hơn. Già Lam, đem chút tiền đưa cho Đái đại nhân.”

Bộ dạng xu nịnh của Lục Khiêm khiến đám người Già Lam nhìn thấy đều gọi thẳng người trong nghề, cứ như là thật vậy,

không biết rõ còn tưởng rằng Lục Khiêm chính là tiểu nhân nịnh nọt chốn quan trường.

Đái Tuyền từ chối cho ý kiến, cũng có phần hài lòng với cách làm của người này.

Đợi đến lúc thái giám dẫn người rời khỏi, Lục Khiêm mới trở lại bình thường.

"Thanh Long chi tướng, Thanh Đế bảo lục. Thứ khiến hoàng tử đương triều mơ ước chắc chắn không phải vật phi phàm." Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Trên thực tế, hiện tượng này đã được phát hiện sớm nhất vào đêm trăng tròn lần trước, thời điểm hắn đi qua nhìn chỉ là hiện tượng tự nhiên bình thường, không tìm thấy bất kỳ bí mật nào. Cho nên mới tiết lộ tin tức này cho thái giám đến tìm nó vài ngày trước.

Bát hoàng tử chính là ứng cử viên được chọn cho ngôi vị Hoàng Đế tiếp theo, tu vi bản thân cũng là Nguyên Thần, tu vi không tầm thường, một chiêu Hắc Đế Long Quyền đã từng uy danh hiển hách. Đồ vật mà người như vậy mơ ước, chắc chắn có chỗ đặc biệt. Cho nên vừa rồi Lục Khiêm làm ra vẻ kia nịnh nọt.

Châu phủ Sơn Châu. Một đám quan binh đi trên phố, quan binh cấp tốc phong tỏa đường đi, thanh trừ người không có phận sự, chiếm giữ các điểm chính của mỗi con phố, vẻ mặt nghiêm túc. Đồng thời, dưới sự sắp xếp của đội trưởng an ninh các khu phố, một số bách tính ăn mặc chỉnh tề xếp thành hai hàng, tay cầm tươi rượu ngon.

Cộc cộc cộc!

Tiếng vó ngựa từ truyền đến trên trời. Đám người ngẩng đầu lên, chỉ thấy dưới ánh mặt trời vàng chói mắt, một Kim

Long tỏa ra ánh sáng lung linh và một chiếc xe ngựa đáy đen bước trên mây mà tới.

Tám con Long Mã hắc quyết bờm đỏ kéo một chiếc xe ngựa, chớp mắt vượt qua ngàn dặm, đáp xuống trên đường phố.

Quan lại đưa mắt liếc ra hiệu qua một cái, dân chúng lập tức phát ra một trận reo hò, miệng hô tên của Bát hoàng tử. Đợi đến khi xe ngựa lái vào một phủ đệ hào hoa mới ngừng reo hò.

Diệp Thiền không còn mặc nam trang, mà là đổi lại cung trang dịu dàng. Thần sắc chờ đợi nhìn ra ngoài cửa, dường như hơi khẩn trương. Nhìn thấy xe ngựa lái tới, càng lộ ra tư thái thẹn thùng của tiểu nữ tử.

Một nam tử mặc mãng bào khí chất ung dung bước xuống xe ngựa. Nam tử mắt như tô sơn, khóe miệng vĩnh viễn mang theo vẻ tươi cười, cho người ta một loại cảm giác như gió xuân ấm áp. Sau lưng chẳng biết lúc nào xuất hiện mười kỵ sĩ áo đen.

“Thiền muội.” Tần Anh dịu dàng cười một tiếng.

Ánh mắt mềm mại của Diệp Thiền dường như biến người thành người.

“Hoàng tử ca ca.” Diệp Thiền nhẹ nhàng hành lễ.

Rất rõ ràng, Hoàng tử này chính là người yêu của Diệp Thiền. Cả hai kể cho nhau nghe những điều thú vị kể từ khi chia tay. Chủ yếu là Diệp Thiền nói, Tần Anh mỉm cười yên lặng nghe, thỉnh thoảng nói vài lời hài hước khiến nữ tử che miệng cười khẽ. Diệp Thiền líu ríu nói, không thấy nam tử bên cạnh mình có chút sốt ruột nào. Kỵ sĩ sau lưng cũng một tấc cũng không rời đi theo hai người.

“Thiền muội, muội nói ngươi tìm được Thanh Long chi tướng?” Ngữ khí Tần Anh hơi mất kiên nhẫn.

“Hoàng tử ca ca, ta phái người ngày đêm tìm kiếm, rốt cuộc tìm được Thanh Long chi tướng trên cổ tịch, Đái Tuyền công công đã cho người vẽ lên địa đồ.”

Diệp Thiền hoàn toàn bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, ngay sắc mặt của người khác cũng không nhìn ra.

Sau khi lấy được tấm bản đồ, Tần Anh không nhịn được thu tâm tư vào, xúc động nói: “Thiền Nhi, vất vả cho muội rồi. Trở về ta nhất định bẩm báo Phụ hoàng tứ hôn, cho muội một danh phận.”

“Huynh và ta vốn là một nhà, không cần phải xa lạ như vậy.” Diệp Thiền có chút thẹn thùng.

Bát hoàng tử làm người hiền lành, văn võ song toàn, hai người lại là thanh mai trúc mã, tình đầu ý hợp. Diệp Thiền cũng coi lợi ích của Bát hoàng tử là lợi ích của mình.

Vài ngày trước trong lúc vô tình đạt được Thanh Đế bảo lục ở Tàng Thư các, trên đó ghi lại động phủ Thanh Đế bế quan trước khi thành đạo. Nghe nói động phủ này còn lưu giữ tuyệt học và pháp bảo của Thanh Đế. Thanh Đế là vị Thiên Đế thứ tư, pháp bảo hắn để lại nhất định có uy lực không tầm thường. Nếu Bát hoàng tử đạt được bảo vật, đối với cạnh tranh hoàng vị không thể nghi ngờ là vô cùng có lợi. Cho nên Diệp Thiền trước tiên nói bí mật của tổ tiên cho người trong lòng.

“Thiền muội về nghỉ trước đi, lát nữa người của Quốc Công phủ và Vinh vương phủ tới, ta chiêu đãi bọn họ trước rồi sẽ đi tìm muội.”

“Ừm, ta đi về trước.”

Diệp Thiền ra cửa, Tần Anh nở nụ cười như gió xuân ấm áp biến mất không thấy gì nữa, Đái Tuyền công công bên cạnh

không khỏi giơ ngón tay cái lên, giả vờ rất giống.

"Nghe nói không phải người của ngươi phát hiện?" Tần Anh nhìn về phía Đái Tuyền.

"Hình như là người của quận chúa, điện hạ, có muốn nô tài…" Đái Tuyền làm động tác cắt cổ.

"Không cần, trước chờ đã, đồ còn chưa tới tay, người này vẫn còn hữu dụng."

Tần Anh tựa hồ đang bày mưu tính kế, lần này gã mang tướng quân của Tín Quốc Công phủ đến, cũng là biểu huynh đệ của gã, còn có đại tướng Vinh Vương. Hai người này đều là tu sĩ có tu vi siêu phàm, động phủ của Thanh Đế nhất định là vô cùng nguy hiểm, dứt khoát để tên Huyện lệnh Quan Hải này dẫn người dò đường ở phía trước. Lấy lợi ích để dụ dỗ, một huyện lệnh nhỏ ở nông thôn dễ dàng bị kích động, đến lúc đó chết cũng không ai nói mình giết người diệt khẩu. Tóm lại không thể quang minh chính đại tiến hành, ít nhất hiền danh của mình không thể bị hoen ố.

"Điện hạ anh minh." Con ngươi Đái Tuyền đảo một vòng, lập tức nghĩ thông suốt vấn đề này, miệng hô to anh minh.

Tần Anh nghĩ nghĩ, lại nói: "Lát nữa cầm mười cân gạo Thủy Tinh ban cho Huyện lệnh Quan Hải."

"Vâng." Con ngươi Đái Tuyền đảo một vòng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói: "Điện hạ, không phải ngài thật sự muốn lấy quận chúa Diệp Thiền chứ?"

Thế lực của Trung Nghĩa Quận Vương trung bình, trong triều không có ai, nhiều nhất là Bá Vương thổ hào bản xứ, không ảnh hưởng được cục diện triều đình. Đối với quan viên bình thường mà nói, đã là chư hầu lớn, châu mục nhìn thấy Quận Vương cũng phải cung kính có thừa, nhưng đối với Bát hoàng tử thì không có bao nhiêu tác dụng lớn.

“Làm sao có thể.” Tần Anh cười nhạo một tiếng: “Phu nhân chính quy thì đừng nghĩ đến, nhiều nhất là một cơ thiếp.”

“Trung Nghĩa Quận Vương không có khả năng để nữ nhi làm cơ thiếp.”

“Yêu có làm hay không.”

Gần đây phụ hoàng đánh giá mình tiến bộ rất nhiều, đợi mình đạt được Thanh Đế bảo vật, tu vi vượt qua Đại hoàng tử, ngôi vị của Tần gia được tôn trọng nhờ thực lực, tu vi và chấp chính đều là hàng đầu thì hoàng vị sẽ vững chắc. Người nịnh bợ mình nhiều vô số kể, đối với Tần Anh mà nói, cho vị trí tiểu thiếp xem như ban ân, đến lúc đó muốn làm cũng làm không được.

Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, trước mắt vẫn là ổn định Diệp Thiền trước, nhìn xem có thể moi được thứ gì giá trị hơn hay không.

【VIP】 Thanh Đế Kiến Mộc, Hắc Bối Kim Lý

Ngày hôm sau. Tần Anh và hai nam tử mặc áo giáp, uy nghiêm ung dung, đợi Diệp Thiền tới.

“Thiền muội, đây là Triệu Phiên tướng quân của Tín Quốc Công phủ, đây là Vinh Vương Thế tử Tần Khuyết.”

“Bái kiến hai vị ca ca.”

“Bái kiến quận chúa, ta thường xuyên nghe Bát ca nói về ngươi.”

Mấy người tự mình lên xe ngựa, tiến về huyện Quan Hải. Trên đường đi, Tần Anh tỏ ra rất quan tâm đến Diệp Thiền, điều này càng làm nữ tử tin tưởng mình gặp được đúng người.

Rất nhanh, mọi người đi tới huyện Quan Hải. Thành trì đổ nát, đường phố đầy những đội thi công con đường.

“Chờ một chút! Đường còn chưa khô, xin đi từ đường hông!” Thị vệ cửa thành vội vàng ngăn cản.

“To gan!”

Thân binh nổi giận, một roi quất vào mặt người lính canh. Thế mà dám bảo Thiên Hoàng quý tộc đi cửa hông, đây không phải đánh vào mặt thì là cái gì.

Lính canh trực tiếp bị quất bay ra ngoài, xe ngựa ngang ngược xông vào, làm công nhân, dân phu hoảng sợ tán loạn, một số người ngay cả xương cốt cũng bị té gãy.

“Thiền muội, thủ hạ của huyện lệnh ở chỗ này của muội thật không có mắt.” Tần Anh cười nói.

Diệp Thiền theo bản năng cảm thấy xấu hổ, gượng cười nói: "Huyện lệnh là con thứ của Lâm gia, từ nhỏ không có giáo dưỡng, ca ca chớ trách, lát nữa ta giáo huấn hắn là được."

Một đoàn người đi đến trước mặt nha môn, xe ngựa dừng lại, đám người đi ra khỏi xe ngựa.

Nhìn thấy Lục Khiêm tiến lên tiếp đón, Diệp Thiền giận không chỗ phát tiết.

"Lâm Phủ, ngươi quản thủ hạ thế nào vậy? Ngay cả xe ngựa của hoàng gia cũng dám cản."

"Quận chúa chớ trách, những thủ hạ này đều là thôn phu dân dã mới tuyển, không biết lễ nghi, lát nữa nhất định hung hăng giáo huấn một trận."

Sau đó Diệp Thiền giới thiệu Bát hoàng tử và hai người tướng quân, Thế tử với hắn, Lục Khiêm chắp tay cúi người, pháp luật của Đại Càn, người có vị cách ngoại trừ Hoàng Đế thì người khác đều có thể không quỳ. Nếu không, Lục Khiêm thà giết mấy gia hoả này.

"Điện hạ, đêm mai mới là đêm trăng tròn, hạ quan đã sắp xếp yến hội, vẫn xin nể mặt." Lục Khiêm cười nói.

Bát hoàng tử gật đầu không nói gì thêm, trong yến tiệc Diệp Thiền cũng không quên Lục Khiêm, không ngừng tranh công cho hắn, dù sao hắn cũng đã giúp một chuyện lớn như vậy.

"Ừm, đã như vậy, lát nữa ngươi dẫn người dò đường."

Tần Anh ra vẻ miễn cưỡng, trong lòng sớm đã phá lên cười. Đang lo làm sao để đưa huyện lệnh Quan Hải tới, hiện tại ngược lại chủ động mở miệng. Dùng danh lợi mua chuộc lòng người tự nhiên là không thể thiếu, dù sao trở về không chết cũng phải chết.

Màn đêm buông xuống, ánh sao đầy trời. Từng điểm tinh quang xuyên qua tầng mây rơi xuống đại địa, cả vùng dường như được bao phủ thêm một tầng ngân sa.

Lục Khiêm mang theo mười Thiên Nhân của Vũ quốc, cưỡi trên những con ngựa cao to. Bát hoàng tử kinh ngạc trước huyết khí hùng hậu của những người này, nhưng cũng không nói gì. Đại Càn quốc tuy chỉ có tín ngưỡng chi pháp, nhưng công pháp căn bản cũng vô cùng kỳ quặc, ngoại trừ bí pháp Ngũ Đế ban thưởng, còn có từ tinh thần khác, thậm chí bí pháp của Bách gia thượng cổ. Võ giả chi đạo cũng ở trong phạm trù quan phủ cho phép. Chỉ cần không thoát khỏi lồng chim tín ngưỡng đại đạo, tu pháp thuật gì triều đình cũng không thèm để ý.

Trong yến hội vừa rồi, thị nữ Già Lam bên cạnh huyện lệnh Quan Hải vô cùng xinh đẹp. Chỉ là trước mặt công chúng phải giữ gìn phong độ chiêu hiền đãi sĩ, không thể trực tiếp đòi hỏi, đợi trở về lại để cho Đái Tuyền xử lý.

Rất nhanh, mọi người đi tới chân núi. Đúng lúc này, mây đen tản ra, ánh trăng buông xuống. Hàn đầm dâng lên thanh vụ, Một làn sương xanh lam bốc lên từ trong hồ nước lạnh lẽo, dưới ánh trăng sương mù không ngừng nhúc nhích, giống như Thanh Long. Thanh Long vốn là Thần thú thần thánh, chẳng biết tại sao, con Thanh Long này nhìn có chút dữ tợn.

"Quả nhiên là Thanh Long chi tướng, trời sinh dị tượng, chắc chắn có bảo vật, Thiền muội, vất vả cho muội rồi."

"Được."

Diệp Thiền lấy ra một tờ giấy. Tờ giấy này vẽ một cây đại thụ trăm trượng không cành, lá của nó như cỏ chè vè, trăm hạt tự mọc, Loan Điểu tự hót, chim Phượng tự múa, linh thọ thực hoa, nơi cỏ cây tụ tập. Đây là Kiến Mộc, biểu tượng của Thanh Đế.

Cổ nhân nói: Bạch dân phương nam, phía dưới Kiến Mộc, mặt trời không bóng, hô mà không vang, đóng trong thiên địa, các vị thần trên trời.”

Đây là cây cầu nối trời, đất và người. Truyền thuyết kể rằng Thanh Đế thành đạo chính là vì đã hiểu Thượng Cổ Kiến Mộc chi đạo.

Tờ giấy bay về phía Thanh Long chi tướng, không lửa tự đốt, hóa thành tro tàn. Tro tàn trôi theo bốn phương tám hướng.

Ầm!

Thanh Long chi tướng nổ tung, một làn sóng màu xanh nhanh chóng cuốn đi.

Hắc Liên tướng quân Triệu Phiên bên cạnh Bát hoàng tử đạp một bước lên trời, trong tay cầm một chiếc khiên màu đen có hoa văn vàng ngăn ở phía trước.

Thế tử Tần Khuyết nhướng mày, một cái Thanh Loan bay đến trước người, ngăn cản ba động phía trước.

Mà đám ngườicLục Khiêm không nhúc nhích, giống như chưa kịp phản ứng, những người khác cũng không để ý tới.

Soạt!

Ba động lặng yên không một tiếng động xuyên qua đám người, phòng ngự của đám người hoàng tử hoàn toàn không có tác dụng.

Ánh mắt nhìn rõ tam giới của Lục Khiêm sớm đã nhìn ra hư thực, cho nên cũng không cần vẽ vời thêm chuyện.

Hàn đầm biến mất không thấy gì nữa, hư không xuất hiện một con đường ánh sáng rực rỡ. Con đường ánh sáng ở trong trời đêm tựa như một dải lụa màu, quang mang lấp lóe, sáng chói chói mắt.

“Chậc chậc, ta có chút tin tưởng đây là động phủ của Thanh Đế.” Tần Anh tấm tắc lấy làm kỳ lạ, con đường ánh sáng tạo thành từ vô số phù lục, lấy sức mạnh của vũ cực, lối đi của động phủ đã được gấp lại. Nếu như đoán không nhầm, địa chỉ của động phủ có thể ở ngoài trăm triệu dặm, Thanh Đế thu thập vạn dặm khoảng cách thành một con đường ánh sáng, chỉ cần đạp vào con đường ánh sáng, là có thể chớp mắt là đến.

Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán, nếu như giăng bẫy, chẳng phải tất cả mọi người đều bị bắt sao. Nghĩ đến đây, Tần Anh nhìn về phía đám người Lục Khiêm.

Lục Khiêm lập tức hiểu rõ, sau khi vụng trộm xác nhận, mang theo thủ hạ bay về phía con đường ánh sáng. Đạp vào con đường ánh sáng, Tần Anh thấy không có việc gì, lúc này mới yên lòng lại, đi theo đi lên.

Soạt!

Sau một khắc, đám người cùng con đường ánh sáng biến mất không thấy gì nữa. Trước mắt tối đen, sau đó sáng lên.

“Đây là?” Diệp Thiền nghi hoặc dò xét chung quanh.

Dưới chân chính là mặt đất bằng đá cẩm thạch trắng, trên đó thêu bách thú, quỷ quái, Long Phượng và dị nhân không biết tên. Bên ngoài hơn mười trượng là sương mù dày đặc. Chỉ có thể thấy rõ ràng đám người phía trước. Đây là cầu thang ngọc chín ngàn chín trăm chín mươi chín cấp.

“Ngươi đi phía trước.” Ánh mắt Tần Anh ngưng trọng, lạnh lùng ra lệnh.

“Được.”

Lục Khiêm trong lòng nâng cao cảnh giác, mang theo mười thủ hạ đi ở phía trước mọi người.

“Khí phái rộng lớn, chỉ sợ không là động phủ bình thường, thậm chí có thể là nơi mà Thanh Đế thành đạo.” Ánh mắt Tần Anh hiện lên một tia tham lam, nếu như là thật…

Ầm!

Lúc này, phiến đá cẩm thạch màu trắng dưới chân nổ tung, một con mãnh hổ được chạm khắc trên sàn nhà sống dậy, lao về phía Tần Anh.

Triệu Phiên phản ứng rất nhanh, hét lớn một tiếng, thân hình cất cao ba trượng, giống như lực sĩ kim cương, trong tay tấm chắn hung hăng nện xuống.

Ầm!

Tấm chắn nện trên người mãnh hổ, Triệu Phiên ngược lại lùi lại mấy bước. Vẻ mặt không nhịn được, gã liên tục đập hơn mấy chục lần, lúc này mãnh hổ mới biến thành mảnh vụn.

Giết được mãnh hổ, một đám thân binh nhẹ nhàng thở ra, chỉ có Tần Anh không nói một lời.

Ầm ầm ầm ầm!

Ngay sau đó, vô số sàn nhà vỡ vụn, bách thú, Quỷ Thần, thực vật nhao nhao hoá sinh, bao vây tất cả mọi người.

Thiên Nhân bên cạnh Lục Khiêm trong nháy mắt bị đánh lén chết mất hai người.

Lông mày Diệp Thiền dựng lên, một chiếc roi giống như Thanh Long bay ra từ trong tay áo, mỗi một roi giết chết một con quái vật. Thế nhưng số lượng quá nhiều, đám người dần dần bị vây quanh.

“Thanh Đế chi đạo am hiểu điểm hóa vật chết, không thể giết hết được.”

Tần Anh nãy giờ vẫn bất động bỗng nhiên mở miệng, trong mắt nổ bắn ra hàn mang, khí thế đột nhiên thay đổi.

Lúc này, trời tối sầm lại. Đỉnh đầu mọi người xuất hiện một vũng hắc thủy, hắc thủy nhảy ra một con Hắc Bối Kim Lý.

【VIP】 Trường Sinh Đại Bằng Tiên

Một vũng hắc thủy xuất hiện trên đầu mọi người. Hắc thủy tản ra khí tức huyền ảo, bên trong bơi lên một con Hắc Bối Kim Lý.

Trong chốc lát, khí chất Tần Anh thay đổi trở nên vô cùng lộng lẫy. Chỉ thấy gã tiến lên phía trước một bước, tay phải đánh ra một quyền.

Ầm!

Hắc thủy nổ tung, cá chép vàng nhảy vọt. Mọi người dường như đang ở biển đen, mỗi một giọt nước đều có trọng lượng của một ngọn núi khổng lồ. Thân thể đều bị đè ép đến bẹp xuống.

Ầm!

Những bức tượng đá phiến được kích hoạt xung quanh lần lượt vỡ thành bột phấn.

Đây cũng là Hắc Đế Long Quyền, một quyền này có được lĩnh vực của Nguyên Thần và Long khí của Hoàng gia, nếu thi triển toàn lực thì ngay cả Tiểu Động Thiên cũng có thể đánh xuyên qua.

Mọi người đi lên bậc thang, bậc thang kéo dài đến trên trời, hai bên là hư không tối tăm mờ mịt, không biết là cái gì ở phía dưới. Dù sao rơi vào khẳng định sẽ không có kết cục tốt. Nghĩ đến đây, cả nhóm trở nên thận trọng hơn một chút.

Chát!

Lục Khiêm dò đường ở phía trước, hư không bỗng nhiên nhô ra một cành liễu, trên cành liễu mọc những chiếc răng sắc bén, lít nha lít nhít, giống như một cây lang nha bổng. Quân nhân bên cạnh Lục Khiêm tay mắt lanh lẹ, một phát bắt được cành liễu, trực tiếp kéo xuống mà không quan tâm đến máu chảy ra từ lòng bàn tay.

Tần Anh nhìn thấy khẽ gật đầu, dù sao Lâm gia vẫn là có nội tình, bồi dưỡng ra mấy võ giả này cũng không tầm thường. Nghĩ đến đây, gã dâng lên tâm tư chiêu mộ, nếu như lần này bảo vật không trọng yếu, như vậy gã cũng có thể cân nhắc nhận lấy người này.

Dọc theo đường còn có đủ loại thực vật bị yêu hóa, đây đều là yêu quái. Yêu loại thường thấy nhất là thú yêu, những yêu quái này hoặc là mấy năm, hoặc mấy chục năm sinh ra linh trí, lĩnh ngộ phương pháp tu hành đơn giản. Khó thành yêu nhất chính là thực vật, thực vật sinh ra linh trí phải cần mấy trăm năm, mà kinh mạch của nó cùng huyết nhục không giống nhau, thực vật bình thường chỉ có một hai loại, tu hành càng thêm gian nan.

Trên đường đi tất cả mọi người đã dùng hết toàn lực, Lục Khiêm là một tu sĩ ‘Dưỡng Thần’, nhiều lần suýt chút nữa mất mạng, ngay cả Tần Anh cũng có chút cảm thán mạng của gia hoả này cứng rắn.

Mỗi một bậc thang, đều có yêu vật bị điểm hóa không giống nhau. Đánh người liễu, đèn đuốc rực rỡ, cây ngô đồng yêu… Không thiếu một số Tiên Thiên linh mộc, may mắn hai người Tần Anh và Tần Khuyết có tu vi cao cường, giết chết yêu quái thực vật trong chớp mắt, nếu không thật đúng là khó mà đi lên.

Chín trăm chín mươi chín bậc thang, chín trăm chín mươi chín yêu ma. Động phủ tồn tại đoán chừng đã mười vạn năm,

yêu ma còn tồn tại đến nay, rõ ràng vi phạm với lẽ thường. Hẳn là có một loại pháp trận phù lục nào đó tiến hành kích phát, thời điểm có người đến, thực vật sẽ tự động bị điểm hóa.

Trải qua một phen ngăn trở, đám người rốt cục đi vào bậc thang cuối cùng.

Đây là một quảng trường rộng lớn, được lát bằng bạch ngọc và lưu ly, xung quanh là hư không vô ngần. Những vì sao lấp lánh khắp bầu trời, xa xăm hư không, cao như bầu trời. Từ đây ngắm nhìn sao trời, lập tức khiến cho người ta tỏa ra hào khí.

Động phủ này lại thiết lập ở ở giữa tinh hà, pháp trận hội tụ ngàn vạn tinh quang, coi đây là năng lượng, duy trì hoạt động của pháp trận, điểm hóa thực vật và các vật chết khác, hẳn cũng là tinh quang làm nơi phát ra năng lượng.

Sâu trong quảng trường là một cánh cổng bằng đồng cao. Cánh cửa bằng đồng khắc hoa văn Kiến Mộc thông thiên, trên đỉnh Kiến Mộc có cung điện, có bách thú, các loại bảo vật rải rác khắp nơi, ở trung tâm cung điện là một viên Kim đan khắc hoa văn phát ra ánh sáng ra xung quanh.

"Cái này… Chẳng lẽ phía sau cửa là Kiến Mộc trong truyền thuyết?" Âm thanh Tần Anh run rẩy, vừa kích động lại luống cuống. Nếu như có thể có được bảo vật Thanh Đế thành đạo, thì tái tạo công lao sự nghiệp của Thanh Đế không còn là hi vọng xa vời, chí ít có thể làm cho mình đạt tới một tầng cao mới. Đến lúc đó đừng nói hoàng vị, ngay cả phụ hoàng cũng phải khách khách khí khí đối với mình. Loại bảo vật này, ai nhìn thấy mà không động tâm.

Nghĩ tới đây, Tần Anh quan sát vẻ mặt của mọi người.

Khuôn mặt nhỏ của Diệp Thiền hưng phấn đến mức đỏ bừng, nói: "Chúc mừng Hoàng tử ca ca!"

Bờ môi Thế tử Vinh Vương giật giật, thần sắc phức tạp, cuối cùng vẫn chúc mừng một tiếng. Mà Triệu Phiên không có nhiều ý nghĩ như vậy, gãi đầu một cái. Lục Khiêm thì là bị Tần Anh tự động không để ý đến. Một Huyện lệnh nho nhỏ, tiện tay có thể giết chết. Trọng bảo của Thanh Đế có thể ngay cả Hoàng Đế cũng động tâm, việc này tốt nhất chỉ có thể để cho một mình mình biết. Nghĩ tới đây, Tần Anh đột nhiên có một ý nghĩ trong lòng.

"Lâm Phủ, ngươi đi mở cửa."

Cánh cổng khổng lồ bằng đồng cao mười trượng, rộng năm trượng. Nhưng hiện trường đều là tu sĩ, mở một cánh cổng lớn cũng không có vấn đề gì.

Lục Khiêm nghe vậy mang theo mười tên quân nhân dùng sức đẩy cửa.

Tạch tạch tạch!

Theo âm thanh kẽo kẹt, cánh cửa lớn bằng đồng từ từ mở ra. Một luồng ánh sáng xanh từ khe hở cửa bắn ra. Dị hương xông vào mũi, người ngửi thấy cảm thấy sảng khoái cả về thể chất lẫn tinh thần, như thể sắp Thăng Tiên. Tần Anh không thể che giấu vẻ mặt tham lam của mình nữa.

Khi cánh cổng mở được một nửa, thứ lọt vào tầm mắt là một viên thịt khổng lồ. Cửa ra vào là một mảnh Động Thiên. Tầm mắt mọi người lại bị một viên thịt to lớn chặn lại. Viên thịt đỏ tươi, dài rộng ngàn trượng. Mặt ngoài giăng đầy mạch máu và nhọt màu xanh tím, viên thịt duỗi ra vô số xúc tu đỏ tươi, nối tiếp bốn phương trên dưới hư không.

Bang bang!

Đập như trái tim, các xúc tu liên tục truyền một loại năng lượng nào đó.

Vật thể này cách cánh cổng khổng lồ bằng đồng rất gần, hoàn toàn chặn thế giới phía sau, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng cây khổng lồ.

"Đây là…" Tần Anh vô cùng kinh ngạc.

"Sức sống thật mạnh." Diệp Thiền tặc lưỡi, là tu sĩ tu luyện Thanh Đế chi pháp, nàng cảm nhận càng rõ ràng.

Thanh Đế Mộc Đạo đại biểu cho sinh mệnh và sức sống, sức sống của viên thịt trước mắt này đơn giản bằng một trăm triệu người cộng lại. Sức sống này mạnh mẽ biết bao.

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, những người khác chỉ chú ý đến sức sống, mà hắn thì thấy được oán khí ngút trời. Âm Cảnh thiên cung xưa nay liên hệ với Quỷ Thần, đã thấy rất nhiều oán quỷ oan hồn, loại oán khí này rất hiếm khi xảy ra trên thế giới.

Tần Anh sinh lòng kiêng kị, muốn để Lục Khiêm tiến lên điều tra.

Răng rắc!

Viên thịt bỗng nhiên vỡ ra. Chất lỏng xanh biếc sền sệt chảy xuống, trông vô cùng gớm ghiếc nhưng mùi vị thì thơm lạ thường.

Ầm!

Viên thịt triệt để nổ tung, một quái vật trắng bệch xuất hiện ở trước mắt mọi người. Đây là một quái vật hình người. Toàn thân trắng bệch, làn da sáng bóng không lỗ chân lông, ngũ quan như đao gọt, mang theo loại mỹ lệ khác. Tóc là lông chim màu vàng kim, hai mắt là hai viên hồng ngọc hình bầu dục, cơ bắp cân đối, thân hình uyển chuyển.

Phốc phốc phốc!

Cánh bay nhảy, làm người khác chú ý nhất là đôi cánh này. Đôi cánh lớn hơn cơ thể hắn mấy chục lần, bao phủ cả bầu trời, tạo thành bởi những bàn tay dày đặc, khi cánh đập, tay phía trên đong đưa một cái.

"Ha ha ha…"

Hai mắt quái vật bắn ra hồng quang, yết hầu phát ra thanh âm 'Ha ha'.

"Dáng vẻ này… Đây là Trường Sinh Đại Bằng Tiên mà tổ tiên ghi lại! Sao lại có dáng vẻ như vậy?" Diệp Thiền khó hiểu nói. Trường Sinh Đại Bằng Tiên là Đạo binh của Thanh Đế trong truyền thuyết. Có thân thể tuấn mỹ của nhân loại, đôi cánh trắng tinh và đôi mắt đỏ như bảo thạch. Theo lý thuyết loại đồ vật của Tiên gia này nhất định là tiên khí bồng bềnh, tại sao lại có hình dạng của ma đầu.

Lúc này, Trường Sinh Đại Bằng Tiên nhìn qua, lông tơ đám người dựng lên, giống như bị cự thú viễn cổ để mắt tới.

Xùy!

Hai mắt Trường Sinh Đại Bằng Tiên bắn ra xích quang, xích quang hình thành thực chất, biến thành hai cây cột bảo thạch màu đỏ bắn thẳng xuống đám người.

Sức mạnh của thực chất hóa gấp mấy vạn lần xích quang bình thường.

"Không được! Mau lui lại!" Tần Anh mặc kệ người khác, trực tiếp bay ngược trở lại.

【VIP】 Cửu Cung Huyền Vũ Xác

Xích quang tràn đầy năng lượng nóng bỏng, cỗ lực lượng này vô cùng cường đại, bị nén hàng chục ngàn lần. Uy lực vượt xa Nguyên Thần, nên là Đạo binh của Động Chân.

Tần Anh phản ứng rất nhanh, sớm đã rút lui trước khi công kích đến.

Ầm!

Người đầu tiên bị tấn công là đám người Lục Khiêm. Cây cột bảo thạch còn chưa rơi xuống, hắn phát ra quang mang bắn trúng thân thể quân nhân. Thân thể của quân nhân xuất hiện khe hở đỏ thẫm.

“A a! ! !”

Phốc!

Khe hở phun ra hỏa diễm, quân nhân kêu thảm hóa thành tro tàn đỏ thẫm.

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, da của hắn cũng đang thiêu đốt, mỗi một nguyên tử nhỏ nhất trong cơ thể bắt đầu nóng lên, đó là một loại nhiệt từ trong ra ngoài. Không ngờ Bảo Thạch Nhãn này lại có thủ đoạn lợi hại như vậy. Sau một khắc đốt hắn thành tro bụi. Chỉ có thể thông qua Bắc Âm Phong Đô Sơn rời khỏi, nhưng thời điểm mở ra sẽ có thông đạo, những người khác sẽ phát hiện ra mình. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm đã có quyết định trong lòng.

Ầm!

Cột sáng bảo thạch xuyên qua thân thể của Lục Khiêm, dưới năng lượng thiêu đốt, thân thể của hắn hóa thành tro bụi.

Đám người chỉ thấy được một màn này. Trên thực tế Lục Khiêm trong khoảnh khắc đã biến thành Bạch Cốt Phượng Hoàng. Cho dù là bỏ mình, cũng có thể dục hỏa trùng sinh. Sau khi trùng sinh lại dùng thuật biến hoá biến thành bụi bặm, hoặc là một thứ không đáng chú ý nào khác. Thời gian này phải được nắm bắt chính xác và hoàn thành trong một hơi thở.

Những người khác quá bận né tránh, căn bản không có thời gian để ý tới hắn.

"Triệu tướng quân! Trên đầu!"

Tần Anh hoảng sợ trong lòng, không ngờ cái đồ chơi này lại mạnh như thế, một Dưỡng Thần ngay cả sức đánh trả đều không có

Triệu Phiên cầm khiên tiến lên, mặt không đổi sắc.

Ầm!

Cây cột bảo thạch giống như là đao cắt đậu hũ, trực tiếp xuyên thấu tấm chắn và thân thể cao lớn vĩ ngạn của Triệu tướng quân.

"Ách."

Triệu tướng quân sửng sốt một chút, sau đó hóa thành tro tàn.

Chậm trễ không phẩy mấy giây thời gian, ba người còn lại đã rảnh tay để tránh đòn chí mạng. Cột sáng bảo thạch biến mất vào tinh không, bắn về phía ngoài ngàn vạn dặm, đâm vào một khối thiên thạch, thiên thạch nổ thành tro tàn, ánh sáng phát ra mọi người cách xa hàng ngàn dặm đều có thể nhìn thấy.

Bảo Thạch Nhãn của Trường Sinh Đại Bằng Tiên nhìn về phía những người khác.

Phốc phốc phốc!

Bắn liên tiếp ba cây cột bảo thạch, lần lượt chỉ vào ba người. Cột sáng sắp rơi xuống người ba người, nhưng lần này đám người đã sớm phòng bị, có thể bình tĩnh ứng phó, không giống vừa rồi chưa kịp phản ứng.

Khi cây cột bảo thạch mang theo sức mạnh hủy diệt mọi thứ rơi xuống người Diệp Thiền. Chỉ thấy hai mắt nàng lóe lên tinh quang. Bên ngoài cơ thể bộc phát ra thanh mang, thanh mang cách cơ thể ba thước, mơ hồ tạo thành một đồ án mai rùa.

Ầm!

Cây cột đâm vào bên trên mai rùa, lại bị chặn.

Tần Khuyết lộ ra thành thạo điêu luyện, bộp một tiếng mở ra cây quạt. Chính giữa cây quạt vẽ những ngọn núi nặng nề, chỉ thấy gã nhẹ nhàng vẫy một cái. Không khí lại sinh ra một lực lượng khổng lồ.

Răng rắc!

Cây cột bảo thạch vỡ nát ra.

Đây là Bách Sơn phiến Vinh Vương ban cho, bên trên có sức mạnh của chín trăm chín mươi chín ngọn núi khổng lồ, nhẹ nhàng vung vung cây quạt lên, gió thổi ra tương đương với mấy trăm ngọn núi cùng nhau đè xuống. Không có gì có thể ngăn cản sức mạnh của một chiếc quạt.

Mà Tần Anh cũng dùng một cái ngọc ấn đen trắng ngăn trở một kích này.

Hai lần không trúng, Trường Sinh Đại Bằng Tiên kinh sợ không thôi, yết hầu phát ra từng tiếng rống giận trầm thấp.

Rống! !

Quang mang rơi xuống như mưa. Mấy chục xúc tu cũng mọc ra từ đôi cánh của hắn, xúc tu đỏ như máu chìm vào trong hư không, thỉnh thoảng hấp thu một bộ phận năng lượng, bổ sung tiêu hao.

Sắc mặt đám người tái đi.

“Hai vị ca ca, đến ta bên này!” Diệp Thiền đột nhiên hô.

Hai người nghe vậy lách mình đến sau lưng Diệp Thiền. Mai rùa banh ra một chút, bao quanh cả ba người họ.

Cây cột không ngừng đánh vào bên trên mai rùa, một kích là có thể hủy diệt thứ như một tinh thần, đối với mai rùa này vậy mà một chút tác dụng cũng không có.

“Cửu Cung Huyền Vũ Xác, đây không phải bảo vật gia truyền của Diệp gia các ngươi sao?” Tần Anh nói. Nghe nói là dùng mai rùa của Thần thú Huyền Vũ Thượng Cổ chế thành bảo vật. Phòng ngự vô song, chỉ cần ở bên trong mai rùa, dù là cảnh giới của đối phương cao rất nhiều, cũng sẽ không công phá được phòng ngự của mai rùa.

“Ha ha, ta vụng trộm đem ra.” Diệp Thiền hoạt bát cười một tiếng.

“Nếu trở về, Trung Nghĩa Quận Vương không nỡ đánh chết ngươi.” Tần Khuyết ở bên cạnh đã lâu không nói chuyện cười khổ nói. Lá gan của tiểu cô nương này cũng quá lớn, thế mà trộm bảo vật gia truyền ra ngoài, bị người biết thì không đánh chết không được.

“Trước vượt qua cửa ải khó rồi nói sau.” Diệp Thiền nói.

“Nhờ có Thiền muội, hai người chúng ta không có biện pháp phòng ngự.”

Tần Anh nhìn về phía Trường Sinh Đại Bằng. Một đôi cánh thịt nhợt nhạt gần như bao trùm cả bầu trời, tay lít nha lít nhít nhìn thấy làm da đầu run lên. Cột sáng đỏ thẫm không ngừng rơi xuống, đánh vào mai rùa Huyền Vũ. Sắc mặt Diệp Thiền trắng bệch, chống đỡ cái mai rùa này cũng tiêu hao không ít pháp lực.

"Xúc tu." Tần Khuyết nói.

"Cái gì?"

"Xúc tu của hắn đang hấp thu lực lượng, chỉ cần phá hủy xúc tu, là có thể đánh gãy hắn hồi phục, nếu không nhóm chúng ta sớm muộn sẽ bị mài chết." Tần Khuyết chỉ vào xúc tu không ngừng nhúc nhích. Mặc dù không biết rõ là nguyên lý gì, nhưng nhìn từ bề ngoài, căn cơ của Trường Sinh Đại Bằng chính là ở đây.

"Tốt, Thiền muội ngươi chống đỡ trước, Tần Khuyết, ngươi mở đường cho ta, ta sẽ cho hắn một đòn hung ác."

Tần Anh cầm Lôi Ấn trong tay, Lôi Ấn biến đổi, hóa thân thành một quái nhân mỏ chim với đôi cánh đen như mực, cầm trong tay thiết chùy và cái dùi. Ấn này tên là Thái Cực Lôi Ấn, có thể phát ra sấm sét với hai thuộc tính âm dương.

"Được."

Cây quạt trong tay Tần Khuyết lại vẫy một cái.

Ầm!

Cây cột đỏ thẫm phía trước bị quét sạch, để lộ một lối đi yên tĩnh giữa ánh sáng và mưa. Thái Cực Lôi Ấn huyễn hình dùng thiết chùy đánh cái dùi. Sấm sét vang dội, quang mang trắng bệch sáng chói chói mắt. Một đen một trắng quấn lấy nhau bay về phía Trường Sinh Đại Bằng.

Ầm!

Hai tia sét đánh trúng Đại Bằng Tiên, tia lửa bốn phía, không thương tổn đến bản thể, ngược lại là xúc tu bị hủy hoại một chút. Quả nhiên, sau khi xúc tu đứt gãy, Trường Sinh Đại Bằng Tiên không còn bắn ra tia sáng từ trong mắt. Không đợi đám người cao hứng, Đại Bằng Tiên cười lạnh một tiếng.

Hô!

Cánh bên phải vỗ xuống, bóng tối bao trùm đám người, một áp lực mạnh mẽ khiến mọi người nghẹt thở. Những cánh tay không ngừng nhúc nhích trên cánh giống như là chào hỏi người mới tới.

Ầm!

Cánh vỗ xuống, tay ở phía trên nắm thành quyền, không ngừng đập vào mai rùa, gõ đến xương vỡ gân đứt, tiên huyết tuôn ra vẫn không dừng lại.

Chẳng biết lúc nào lại xuất hiện mấy cái xúc tu, liên tục không ngừng hút lực lượng của mai rùa. Sắc mặt Diệp Thiền trắng bệch. Hai người khác vội vàng vận dụng pháp bảo cắt xúc tu ra, đánh lui cánh.

Sau một khắc, Trường Sinh Đại Bằng phát động công kích càng mạnh mẽ hơn. Hắn dang rộng đôi cánh, ánh mắt đỏ rực, huyết khí bay thẳng lên mây xanh, ngàn dặm khí cơ sôi trào. Vô số tay trên cánh hóa thành xúc tu nổi lên gân xanh, mãnh liệt quấn lấy toàn bộ mai rùa, tạo thành một viên thịt khổng lồ. Sự phản kháng của mọi người bây giờ chỉ mang lại năng lượng cho Đại Bằng Tiên.

“Thiền muội, nếu không muội giao quyền khống chế của Cửu Cung Huyền Vũ Xác cho ta.”

Nhìn thấy Diệp Thiền sắp chống đỡ không nổi, ánh mắt Tần Anh lóe lên, nói.

Diệp Thiền mặt như giấy vàng, khóe miệng chảy xuống tiên huyết.

"Được, lát nữa ta giải trừ thần niệm, Hoàng tử ca ca lập tức đánh ấn ký lên."

Đây là bảo vật gia truyền, theo lý thuyết không nên đưa cho người ngoài. Nhưng sự việc khẩn cấp, hơn nữa Bát hoàng tử không phải người ngoài, làm việc quang minh lỗi lạc, sẽ không lừa gạt bảo vật của mình.

【VIP】 Lò luyện Ngũ Quý, tai ương Hắc Thuỷ

Diệp Thiền niệm chú, lập tức chặt đứt liên hệ với mai rùa. Để thần niệm của Tần Anh đánh ấn ký lên.

Chân linh của Cửu Cung Huyền Vũ Xác không nói gì thêm, dù sao cũng là Diệp Thiền quận chúa đích thân ra lệnh, nó cũng không thể nói gì. Nó chậm rãi hiện ra nguyên hình, đây là một một con rùa xanh nhỏ, hai con mắt to bằng hạt đậu xanh lóe lên một tia lười biếng.

Hai mắt Tần Anh sáng lên lên một đạo kim quang, một đạo thần niệm trồng vào bên trong Huyền Vũ chân linh.

"Đa tạ Thiền muội, đợi sau khi vượt qua cửa ải khó khăn, vi huynh nhất định trả lại cho muội."

Tần Anh cảm ứng được có một mối quan hệ huyết mạch với mai rùa, chỉ cần tâm niệm vừa động, mai rùa sẽ vận chuyển theo ý muốn của mình.

Vừa mới khống chế mai rùa, hắn biến sắc, pháp lực nhanh chóng trôi qua với tốc độ mấy trăm lần. Xúc tu thực sự quá nhiều, Thái Cực Lôi Ấn không thể đánh bại chúng. Thậm chí phần lớn lực lượng của Lôi Ấn đã bị hấp thụ và trở thành thức ăn của Đại Bằng Tiên. Đây quả thực là một củ khoai lang bỏng tay. Bây giờ vẫn ở trong viên thịt được tạo thành từ vô số xúc tu, kết cục của bọn họ nhất định là tử vong.

Tần Anh rống to: "Thiền muội, ta sắp không chống đỡ nổi nữa. Các ngươi dùng toàn lực phá vỡ một con đường, chúng ta hãy rút lui trước."

“Được.”

Ánh mắt Tần Khuyết kiên quyết, nắm chặt hai tay. Nếu thất thố đã nghiêm trọng đến tình trạng này, không liều mạng không được. Gã muốn giải phóng tất cả những ngọn núi khổng lồ của Bách Sơn phiến, không mong đè sập Trường Sinh Đại Bằng này, chỉ cần kiềm chế đối phương, như vậy thì có cơ hội chạy ra tìm đường sống.

Ầm!

Lúc này, xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Mai rùa xuất hiện vô số khe hở, hàng ngàn hàng vạn xúc tu rốt cục hút khô tinh khí cuối cùng này. Mai rùa bao quanh đám người sắp vỡ ra, ngàn vạn xúc tu hút bọn họ thành người khô.

“Ta liều mạng với ngươi! ! !”

Hai mắt Tần Anh đỏ thẫm. Thái Cực Lôi Ấn bộc phát ra sấm sét hai màu đen trắng, chiếu lên người làm không mở mắt ra được. Vô số xúc tu hóa thành than cốc, sàn nhà bạch ngọc dưới chân đều biến thành dung nham.

Khói lửa tán đi, Trường Sinh Đại Bằng phía sau cánh cửa lớn bằng đồng hoàn hảo không chút tổn hại. Trong cơ thể nó có một lượng lớn sức sống, có thể khôi phục mọi lúc mọi nơi, mà những người khác thì khác. Khói lửa tán đi, Tần Anh có chút chật vật. Mà hai người khác tình trạng còn thảm hại hơn, Tần Khuyết thân thể cháy đen, đã không có dấu hiệu sinh mệnh. Diệp Thiền bẩn thỉu, mái tóc bị đốt thành tro, một cái đầu trọc lớn đen nhánh, tay phải đứt tận gốc, hấp hối, nhất thời hồi lâu không khôi phục lại được. Lại thương tổn tới thần hồn, dù là khôi phục lại cũng là một phế nhân.

Thân binh bọn họ mang theo đã chết cùng với đám người ‘Lâm Phủ’ trong đợt tấn công đầu tiên, không ai để ý tới loại hạ nhân này. Chỉ còn lại một mình Tần Anh.

Phía sau cánh cổng khổng lồ bằng đồng, ánh mắt Trường Sinh Đại Bằng Tiên hiện lên một tia đùa cợt, trên một đôi cánh thịt mấy vạn cánh tay cũng khôi phục lại.

Soạt!

Tần Anh mặt không đổi sắc, cất bước tiến vào cánh cổng khổng lồ bằng đồng. Một thoáng thời gian như thể đã đổi một thế giới mới.

Đây cũng là một cái Động Thiên khác. Bầu trời tối tăm mờ mịt giống như là bị khói bếp phủ lên, phía dưới là một mảnh đất đen vô biên vô tận, không có thảm thực vật. Hoang tàn vắng vẻ, tuyên cổ cô tịch. Chỉ có một con quỷ mắt đỏ canh giữ ở đây

Sau lưng Trường Sinh Đại Bằng Tiên dường như có thứ gì đó, tầm mắt của gã bị che khuất nhìn không rõ, thần niệm cũng không xuyên thấu được. Lúc này, đôi mắt của Đại Bằng Tiên nổ bắn ra quang mang lần nữa. Lần này Trường Sinh Đại Bằng dùng ra đại chiêu. Hai cánh sau lưng của hắn giống như là hai đám mây đen, theo khí thế kéo lên, hai đám mây đen xuất hiện một tia sáng đỏ nho nhỏ, giống như là thuốc màu nhỏ vào hắc thủy, màu đỏ không ngừng mở rộng, nhuộm đỏ cánh. Đôi cánh giơ cao hung hăng đập xuống, cánh tay đỏ thẫm phía trên rơi xuống, xa xa nhìn lại, giống như là Phượng Hoàng rơi lông vũ đỏ thẫm xuống.

Lông bay khắp trời! Cánh tay đỏ thẫm đầy trời rơi xuống với sức nóng vô tận! Toàn bộ bầu trời tối tăm mờ mịt đều bị nhuộm đỏ.

Tần Anh thậm chí có thể ngửi thấy mùi hôi thối từ mái tóc bị cháy của mình. Vào thời điểm nguy cấp, gã cũng không cảm thấy kinh hoảng, ngược lại đã tính trước.

“Ngươi không biết nói chuyện, nhưng ta biết rõ là ngươi có linh trí, ngươi là Đạo binh của Thanh Đế, mắt cao hơn đầu, nhưng tuyệt đối không nên coi thường ta.”

Thần sắc Tần Anh lạnh lẽo, chậm rãi lấy ra một cái Ngọc Hoàn từ trong ngực. Ngọc Hoàn có kích thước bằng bàn tay, được chia thành bốn màu xanh, trắng, kim, vàng, mỗi màu đều được chạm khắc những phù điêu tinh xảo, tượng trưng cho bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông.

Đối mặt bốn phía vô tận tay không, sắc mặt Tần Anh lạnh nhạt, quang ảnh chiếu rọi khuôn mặt tuấn tú của gã.

“Thiên địa có bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông, có biết thời điểm Hồng Mông sơ khai, thiên địa có Ngũ Quý, Ngũ Quý xuất hiện khi thế giới sắp diệt vong. Đến lúc đó, mười ngày sẽ là một ngày, đại địa hóa thành lò luyện, thế gian tràn ngập hắc thuỷ vĩnh hằng, đây chính là lò luyện Ngũ Quý, Tai ương Hắc Thủy! Nhận lấy cái chết!”

Tần Anh bóp nát vòng ngọc.

Ầm!

Ngọc Hoàn nổ tung thành điểm điểm tinh mang. Trong nháy mắt, mười ngày cùng một ngày. Trong mười ngày, không có gì không bị đốt cháy. Tay không là một thứ cực nóng trên thế giới, nhưng đã bị đốt thành tro trong mười ngày này. Đại địa bị thiêu đốt, ngay cả hư không cũng bắt đầu biến dạng.

“A a a! ! ! Ngươi là ai?”

Dưới mười ngày chiếu rọi, xúc tu, cánh, làn da huyết nhục của Trường Sinh Đại Bằng đều hóa thành than, tốc độ khôi phục kém xa so với tốc độ biến thành than. Dưới cơn đau dữ dội, Trường Sinh Đại Bằng rốt cục nói chuyện.

Bỗng nhiên, cơn mưa đen bắt đầu rơi xuống từ bầu trời. Bất cứ nơi nào mưa rơi xuống, ngay cả khoảng không cũng trở

thành hư vô tối đen như mực. Dứt khoát Tần Anh chỉ khống chế bán kính ngàn trượng xung quanh Đại Bằng Tiên.

Trường Sinh Đại Bằng căn bản bất lực phản kháng, chỉ trông thấy từng đoàn từng đoàn hắc ám không ngừng nuốt hết mình.

"Ta là ai? Ta chính là hậu duệ của Hắc Đế, chủ nhân tương lai của giang sơn Đại Càn!"

Thời khắc Trường Sinh Đại Bằng Tiên biến mất, Tần Anh lớn tiếng nói, hào khí vượt mây, tuyên cáo với thế nhân. Dứt lời, nơi Trường Sinh Đại Bằng Tiên đứng trước kia và trên không biến thành hư vô hỗn độn đen như mực. Giống như một bức tranh đẹp được vẽ bằng một nét mực.

"Cuối cùng cũng chết rồi, ghê tởm, lãng phí một bí bảo bảo mệnh của lão tử… Ừm…"

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Tần Anh bỗng nhiên ngây ngẩn cả người. Trước mắt là một cái cây khổng lồ thông thiên. Thân cây thẳng tắp đen như mực, không có cành, dáng dấp không nhìn thấy cuối cùng, nối liền bầu trời như chiếc cầu nối giữa trời và đất. Dùng hết tầm mắt miễn cưỡng có thể nhìn thấy bóng cây ở trên đỉnh cao nhất.

Tần Anh bay lên bóng cây, đứng ở trên tán cây. Dường như dưới chân là một vùng đất đen như mực, lá cây to như quạt hương bồ, chạc cây uốn lượn dữ tợn. Tần Anh nhìn thoáng qua đã nhìn ra đây là Kiến Mộc. Bách thú phi cầm sống trên đỉnh Kiến Mộc, hẳn là phải tràn đầy sức sống, làm sao lại là bộ dạng này. Nào có cái gì mà bách thú phi cầm, chỉ có xương cốt trắng bệch. Hắc vụ mờ mịt, tà khí um tùm. Thỉnh thoảng, ngọn gió màu lục sẫm thổi qua, hô hô rung động, hài cốt trắng bệch tựa như sống lại.

Thế giới hoàn toàn tĩnh mịch. Động phủ của Thanh Đế vốn nên tràn đầy sức sống, sức sống bắn ra bốn phía mới đúng, làm sao biến thành bộ dạng này?

Trong lòng Tần Anh không hiểu.

"Mặc kệ như thế nào, động phủ này là của ta."

Chỉ cần có thể cho mình thu hoạch được lực lượng, mặc kệ tử vong và sinh cơ của hắn, lần này còn thu được bảo vật gia truyền của Diệp gia, còn có Bách Sơn phiến của Vinh Vương, như thế nào cũng không lỗ.

"Khụ khụ, ngươi có năng lực giết chết Đại Bằng Tiên, tại sao vừa rồi không ra tay."

Tần Anh thình lình quay đầu, phát hiện Diệp Thiền thế mà không chết.

"Còn không biết sao? Gia hoả này muốn đợi các ngươi chết độc hưởng." Lúc này, bên tai hai người truyền đến thanh âm Lục Khiêm.

【VIP】 Ngáng chân

“Vừa rồi tại sao ngươi không ra tay?”

Tần Anh nghe vậy đột nhiên quay đầu. Chỉ thấy bên ngoài cánh cổng khổng lồ bằng đồng, một nữ tử đầu trọc toàn thân đen nhánh đứng giữa đống đổ nát. Mỹ nhân ngày xưa, biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này. Những thứ này đều không phải là vấn đề, đối với tu sĩ mà nói, chỉ cần không phải thần hồn và bộ phận quan trọng xảy ra sai sót, cái khác có thể thông qua thủ đoạn chữa trị. Một khi thần hồn xuất hiện tổn thương, chính là tổn hại vĩnh viễn. Sức sống của người tu luyện Thanh Đế chi đạo vốn tràn đầy, điểm ấy chỉ có thể nói là vết thương nhỏ.

“Hắn muốn đợi các ngươi chết rồi, để hắn một mình độc chiếm lợi ích. Quận chúa cảm thấy thế nào?”

Thân ảnh Lục Khiêm chẳng biết lúc nào xuất hiện sau cánh cửa bằng đồng.

Diệp Thiền lòng như tro nguội, hoàn toàn tỉnh ngộ, kết hợp với những chi tiết lúc trước nàng đã sơ ý, nàng mới giật mình đối phương chỉ là lợi dụng mình.

“Thế thì như thế nào?” Tần Anh dứt khoát không thèm tiếp tục ngụy trang, thần sắc vô cùng dữ tợn, cười nói: “Lâm Phủ à Lâm Phủ, ngươi giấu thật sâu, ta cũng bị ngươi lừa gạt, ha ha.”

Gã nhìn cũng không nhìn Diệp Thiền, cũng không đợi Lục Khiêm đáp lời, trực tiếp nói ra: “Hai người các ngươi ở lại nơi này đi, chuyện Kiến Mộc không thể để cho người khác biết rõ.”

Diệp Thiền chẳng qua mới Đạo Cơ, Lâm Phủ hẳn là ẩn giấu tu vi đi, chắc hẳn cũng không cao đến đâu. Trước khi đến sớm đã hỏi rõ ràng thân thế của Lâm Phủ. Người này sở dĩ đột nhiên tăng mạnh, chắc hẳn nhận được kỳ ngộ, mới vừa rồi không phát hiện ra hành tung của gia hỏa này, lát nữa thuận tiện ép hỏi một phen.

Nghĩ tới đây, Tần Anh bước ra một bước, cầm trong tay Thái Cực Lôi Ấn, chân linh của Lôi Ấn lơ lửng trên đỉnh đầu, diễu võ giương oai. Đồng thời, bên ngoài cơ thể lộ ra một cái mai rùa trong suốt màu xanh lục. Nếu không phải còn chưa thu phục Bách Sơn phiến, chỉ sợ đã sớm võ trang đầy đủ.

"Ta đánh chết ngươi tiện nhân này!"

Diệp Thiền thấy cảnh này, hốc mắt trong nháy mắt đỏ lên, tức giận đến tay bấm chỉ quyết.

Phốc!

Lòng đất thoát ra mấy chục cây hoa loa kèn xanh biếc vững như sắt thép, trung tâm đóa hoa là mặt người mọc đầy răng nanh.

"Xùy…" Tần Anh cười nhạo một tiếng, ngay cả tâm tư đánh trả cũng không có.

Ầm!

Mặt người cắn vào bên trên mai rùa, bị lực bật lại thổi bay thành từng mảnh. Diệp Thiền bị lực lượng bắn ngược đánh trúng bay rớt ra ngoài, trên đường cày ra một khe rãnh, lần này hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Làm xong những việc này, Tần Anh quay đầu nhìn về phía Lục Khiêm, nói: "Ngươi lại có bài tẩy gì đây?"

Nói xong một chữ cuối cùng, chân linh Lôi Ấn ngang nhiên ra tay.

Ầm ầm!

Điện quang đen trắng lóe lên, trực tiếp đánh thẳng vào đầu Lục Khiêm. Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, Tần Anh cũng không dám vấp ngã ở đây, cho nên thừa dịp hắn không chuẩn bị mà tấn công.

Hiển nhiên Lục Khiêm cũng có phản ứng, hai con Âm Dương Ngư quay đầu nối đuôi nhau, hình thành một cái Thái Cực, không đến hai giây đã hóa giải nguy cơ. Sau đó, lại là một Bảo Kính trong suốt xuất hiện trong hư không. Thái Âm Bảo Kính bắn ra hàn quang, lấy mai rùa màu xanh lá làm trung tâm, toàn bộ bán kính ngàn trượng đều bị đóng băng, vạn dặm bị đóng băng, thậm chí cả hư không cũng bị bao phủ bởi một tầng màu lam nhàn nhạt. Sấm sét do Thái Cực chân linh bắn ra đã bị đóng băng giữa không trung ngay khi nó chạm tới không trung.

"Ngươi…" Tần Anh mở to hai mắt nhìn. Gia hỏa này lại có hai pháp bảo huyễn hình, khó trách hắn có tự tin lớn như vậy.

"Ta có Cửu Cung Huyền Vũ Xác, dù là Động Chân cũng không cách nào xuyên qua phòng ngự của mai rùa." Tần Anh dừng một chút, lại bổ sung nói: "Ngươi giao hai kiện pháp bảo kia cho ta, cái khác ta có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua, sau khi trở về sẽ là người của ta, một bước lên mây không phải là nói không."

"A…"

Lục Khiêm không nói gì, mà là để huyễn hình chân linh của Nhân Hoàng kiếm không ngừng xoay tròn phía trên mai rùa. Theo Thái Cực chuyển động càng lúc càng nhanh, kiếm khí hai màu đen trắng rơi vào trên mai rùa, mai rùa cực kỳ cứng rắn này đã có dấu hiệu biến chất.

Nhân Hoàng kiếm có một loại bảo cấm tên là thời gian. Thời gian như đao, trước mặt thời gian, tất cả sự vật cuối cùng rồi cũng sẽ già đi. Đây là quy luật không cách nào ngăn cản. Cho dù là Chân Quân Động Chân, cũng có đại nạn mười hai vạn năm. Vật này vừa vặn khắc chế Cửu Cung Huyền Vũ Xác, Thái Cực Lôi Ấn của đối phương đã bị đóng băng ngay khi nó bay ra khỏi mai rùa.

Hai bảo vật của đối phương không làm gì được Lục Khiêm, lần này sắc mặt Tần Anh triệt để thay đổi.

"Ngươi không phải Lâm Phủ."

Cho tới bây giờ, nếu Tần Anh còn không biết rõ là chuyện gì xảy ra thì thật uổng phí đã sống nhiều như vậy năm.

"Đoán đúng, nhưng không có thưởng."

Lục Khiêm đạp trên tán cây đen như mực, xuyên qua từng đống bạch cốt. Hàn khí lạnh lẽo đến cực điểm không bị ảnh hưởng, sấm sét đen trắng lơ lửng trong hư không. Mọi thứ đều yên tĩnh, chỉ có Lục Khiêm, một đạo nhân hành tẩu. Như thể thời gian bị đóng băng.

Tần Anh thấy cảnh này, càng khẳng định suy đoán trong lòng. Đệ tử của một gia tộc lụi bại, cho dù đạt được kỳ ngộ, cũng sẽ không đột nhiên tăng mạnh trong thời gian ngắn ngủi. Khả năng duy nhất là Lâm Phủ là giả.

Giờ phút này, Tần Anh bị nhốt ở trong mai rùa, không thể động đậy. Gã còn có át chủ bài, nhưng muốn kéo dài một đoạn thời gian.

"Ta là hậu duệ của Hắc Đế, đệ tử trực hệ được chân linh lưu lại trên gia phả, nếu ngươi giết ta, nhất định bị Hoàng Đế phát giác, cho dù người có bản lĩnh lớn như thế nào, cũng không cách nào thoát khỏi sự truy đuổi của Đại Càn."

Trong lúc nói chuyện, Tần Anh thầm vận pháp lực, mặc niệm chú ngữ.

“Không giết ngươi là được chứ gì!”

Lật tay lại, trong tay xuất hiện một ấn núi, ấn núi lớn lên theo gió, hóa thành một Hắc Sơn nguy nga, trên núi Quỷ Thần khóc thét, trời u ám. Từ chân núi đến đỉnh núi tổng cộng có chín tầng rõ ràng. Chân núi lớn nhất, cũng có cấp thấp nhất, càng lên cao, cỗ quỷ khí cường đại kia làm cho người kinh hãi.

Ầm!

Cửu Cung Huyền Vũ Xác bị nổ tung dưới áp lực nặng nề. Khoảnh khắc mai rùa nổ tung, Tần Anh cũng rốt cuộc cũng sử dụng địa bàn của mình. Tần Anh lấy dao găm ra rạch vào lòng bàn tay, giận dữ hét: “Lão thái giám cứu ta! !”

Cạch!

Một vết nứt ngàn trượng xuất hiện trên đỉnh đầu Tần Anh. Một bàn tay khổng lồ nhợt nhạt vươn ra từ bên trong. Bàn tay khổng lồ to bằng một ngọn núi, chống đỡ Bắc Âm Phong Đô Sơn đang rơi xuống, bên ngoài khe hở mơ hồ truyền đến một tiếng kêu đau. Không chỉ có trọng lượng của Bắc Âm Phong Đô Sơn, mà còn là sự kỳ lạ của thế giới này. Không gian vô cùng kiên cố, đồng thời trong cõi U Minh có một cỗ lực lượng đang hấp thu sức sống của hắn, nếu như kéo dài, chỉ sợ bàn tay này sẽ phải lưu lại nơi này. Nghĩ tới đây, chủ nhân của bàn tay khổng lồ từ bỏ ý định chống trả, mang Tần Anh trở về cho xong việc.

Sau đó, bàn tay khổng lồ vươn xuống dưới tìm kiếm, muốn tóm lấy thân thể Tần Anh. Đúng lúc này, đột nhiên xảy ra biến hóa, một đôi Bảo Kính trong suốt trơn bóng ngăn ở trước mặt Tần Anh. Khí tức cực lạnh khiến bàn tay khổng lồ đông cứng lại mấy hơi thở.

Vút!

Một vũ nhân mọc ra cánh, trước ngực có đồ án mặt trời lẻn qua từ giữa ngón tay mang Tần Anh đi.

“A! Ngươi đến cùng là ai? Bản tọa giết ngươi một ngàn lần! ! !”

Đầu bên kia khe hở truyền đến tiếng rống không cam lòng, dưới áp lực gấp đôi của và thế giới này, vết nứt cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường, cái tay kia không công mà lui.

Mà Tần Anh bị giam tại Địa Ngục tầng thứ tám ở Phong Đô Sơn, vĩnh viễn bị tra tấn. Đã chết sẽ bị phát hiện, như vậy thì giữ lại.

Làm xong những việc này, Lục Khiêm mới từ Nhật Thần vũ nhân biến trở về bộ dạng của Lâm Phủ.

“Hi vọng gia hoả này đặt sự chú ý ở Thái Âm Bảo Kính và Nhật Thần vũ nhân.” Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Vừa rồi đào cái hố cho Ngọc Kinh sơn, dấu hiệu của một bộ phận môn nhân của Ngọc Kinh sơn là Thái Âm Bảo Kính và Nhật Thần vũ nhân, cũng là ngáng chân Trung Nguyên một cái. Đối phương có lẽ cũng không biết Phong Đô Sơn.

【VIP】 Thanh Đế đoạt xá, Quang Âm Thiền hiện

Trước khi đi thuận tiện cho đào cái hố Ngọc Kinh sơn, không biết có hiệu quả hay không.

Hiện tại Lục Khiêm đứng phía trên tán cây, vốn cho là lá cây sẽ không ổn định, nhưng không ngờ nó lại cứng như vậy, dao động trong trận chiến của hai người cũng không cách nào ảnh hưởng. Xung quanh đều là những đống xương thê lương, âm u đầy tử khí.

Thanh Đế chi đạo cũng không tính quá mạnh, sức sống dồi dào, đồng thời lấy phụ trợ làm chủ, tu luyện Thanh Đế chi đạo, có thể điểm hóa thực vật, đồng thời đối với luyện đan, Luyện Khí vẽ bùa v.v… có tác dụng rất lớn. Đây là lẽ thường tình ai cũng biết, nhưng ở nơi này đã khác. Nơi này ngoại trừ tử khí thì không có cái gì khác.

“Cỏ cây khô khốc là quy luật tự nhiên, có lẽ Thanh Đế chi đạo vốn là như thế.” Lục Khiêm thầm nghĩ.

Tử khí trong tán cây phía trước càng thêm âm trầm, quá tối để có thể nhìn rõ những vật cụ thể.

Lục Khiêm từng bước đi về phía nơi này.

Người tài ba ở khắp nơi trên thế giới. Cũng không phải là chỉ có Hoàng Tuyền đạo thống mới trân quý nhất, Thất Thập Nhị Biến, và Thanh Đế chi pháp cũng là thần công tuyệt hảo. Muốn từng bước một đi đến tối cao, thì phải dung hợp sở trường của Bách gia.

Bóng cây rất rộng, hầu như không nhìn thấy cuối cùng, trên trời cũng không có mặt trời, hẳn là một Động Thiên kín.

Lúc này, Lục Khiêm rốt cuộc cũng đi vào khu vực trung tâm. Một đóa hoa sen đen như mực lơ lửng bên trong màn sương đen dày đặc. Đài sen cao chín thước, rộng năm thước, thân ngầm ngắn mà đầy đặn, ở giữa bằng phẳng, rất giống đài sen dưới chân tượng thần.

Hoa sen đen như mực, vốn nên là một đóa hoa sen xinh đẹp trong nước, tăng thêm khí chất yêu dị, đồng thời cũng không khiến người ta cảm thấy cực kỳ tà ác, mà là bên trong thần thánh mang theo một tia tà khí. Mâu thuẫn đến cực điểm.

Ở trung tâm của đài sen lơ lửng một hạt đen hình bầu dục màu đen. Hắc khí không ngừng từ toát ra từ hạt sen đen, bay vào sâu trong khoảng không.

Lục Khiêm càng đi vào trong, loại cảm giác vạn vật tĩnh mịch kia làm cho người ta khó có thể chịu đựng. Da của hắn bắt đầu trở nên tái nhợt khô cạn, sinh mệnh và sức sống tiếp tục cạn kiệt.

Nơi phát ra tất cả mọi thứ đều là hạt sen trước mắt này. Hạt sen này thần bí đến cực điểm, làm cho nội tâm trống rỗng của con người dâng lên một loại dục vọng muốn có được.

Trong lòng vừa có ý nghĩ này, Lục Khiêm lập tức bắt đầu cảnh giác. Thứ này tuyệt đối không thể xem nhẹ. Nhất định phải thật cẩn thận, dù sao đây là động phủ của Thanh Đế, mọi thứ ở đây không nên xem thường.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bắt đầu nghĩ ra ý tưởng, nếu như có thể lấy thứ này xuống, lấy về nghiên cứu pháp môn của Thanh Đế, cũng là một lựa chọn tốt.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm chậm rãi tới gần đài sen. Pháp lực bám vào trên tay, ngăn cản sự ăn mòn của hạt sen đen, chuẩn

bị bắt lấy hạt sen. Trong lúc đó cần phải không được đụng đến đài sen. Đồng thời, tay trái bí mật bấm ngón tay bấm quyết, một kỹ thuật mạnh mẽ sắp được kích hoạt. Một khi có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, lập tức phát động thuật này.

Càng đến gần đài sen, loại hương vị tĩnh mịch kia quả thực làm cho người kinh hãi. Hắc vụ càng phát ra nồng đậm, liên tục không ngừng hấp thu sự sống, pháp lực nhanh chóng trôi qua. Thân thể Lục Khiêm hoàn toàn bước vào hắc vụ. Giờ phút này, vạn vật yên tĩnh, không cảm nhận được một chút sức sống. Hắc vụ giống như là nhuyễn trùng không ngừng ăn mòn pháp lực kim quang bên ngoài cơ thể. Giống như là một cự thú ngủ say, mặc dù cự thú chưa tỉnh dậy, trong lúc vô tình tán phát khí thế trên người, cũng có thể làm cho người không thở nổi.

Nhìn thấy tình cảnh này, Lục Khiêm ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Hắc vụ không có quy tắc, hoàn toàn là dựa vào bản năng, sẽ không bện thành một sợi dây thừng công kích mình, ngược lại dễ dàng rất nhiều.

Rất nhanh đã đến gần đài sen. Tay phải Lục Khiêm chẳng biết lúc nào xuất hiện một cái hộp ngọc. Đương nhiên sẽ không dùng tay đụng vào đồ vật không biết lai lịch này. Hộp ngọc là vật chứa chuyên môn dùng để giả đan dược, bên trên có hơn một trăm cấm chế, không chỉ ngăn cản tà khí bên ngoài, còn có thể ngăn cản đan dược bên trong xảy ra dị biến.

Trong lúc đó không xảy ra khó khăn trắc trở, Lục Khiêm dễ như trở bàn tay bỏ hạt sen đen vào trong hộp ngọc. Đài sen mất đi hạt sen, hắc vụ cấp tốc tán đi, thế giới lập tức trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Lục Khiêm cũng dòm ngó chi tiết của đài sen. Đài sen cánh hoa màu đen như mực, có chút trong suốt, bên trong có đạo văn thần bí. Đạo văn lờ mờ tạo thành một bóng người kỳ quái.

Bóng người nhắm chặt hai mắt, ngồi xếp bằng, đỉnh đầu của hắn chính là vị trí hạt sen vừa mới lơ lửng. Nhìn kỹ lại, lại không giống như là bóng người, chỉ là kinh mạch bên trong đài sen thôi.

Lúc này, chính giữa đài sen hiện lên một luồng ánh sáng xanh, tiếng cười trong sáng truyền khắp bốn phương.

"Ha ha ha, rốt cuộc cũng xuất thế. Ngươi chính là người hữu duyên? Rất tốt! Thân thể của ngươi ta vui lòng nhận."

Trước mắt là một người mặc đồ đen. Người này mày kiếm mắt sáng, tư thế anh hùng, mi tâm có một đồ án hoa sen đen như mực. Ngũ quan vốn dĩ đoan chính, nhưng trên mặt tràn đầy kiêu ngạo lại tràn ngập ác ý, lúc này trong mắt hắn lộ ra vẻ tham lam nhìn Lục Khiêm. Sau lưng người này không ngừng toát ra Ma Diễm đen như mực, toàn bộ thế giới đều bị đốt cháy, Ma Diễm ngập trời.

"Không tốt rồi! !"

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, sau đó quay người trốn về phía cổng đồng khổng lồ. Người này rất mạnh, từ trước tới nay, là người cho mình cảm giác bị áp bức mạnh nhất. Dù là Dương Tiêu của Vũ Thần tộc, cũng không có uy thế cường đại như vậy.

"Ha ha, chớ đi!"

Bạch!

Nam tử mặc áo đen hóa thành một đạo hắc quang, chui vào trán Lục Khiêm.

Thức Hải. Nơi đây bỗng nhiên xuất hiện một nam tử mặc áo đen. Người này chắp tay sau lưng, chậc chậc đánh giá xung quanh.

“Không tệ, tư chất không tệ, còn là người của Hoàng Tuyền. Bản tọa chiếm thân thể của ngươi, cũng không cần dùng nhiều thời gian để chuẩn bị.”

Hoàng Tuyền Đế Long rống giận tiến lên, lại bị nam tử dùng một chiêu giam cầm.

Nguyên Thần của Lục Khiêm xuất hiện ở phụ cận, sắc mặt khó coi nói: “Ngươi là ai?”

Không ngờ trọng điểm không phải hạt sen, mà là đài sen bình thường. Hiện tại có một tên tiểu nhân đến Thức Hải, đuổi cũng không đi, cho nên vấn đề trở nên nghiêm trọng.

“Ta chính là Thanh Đế!” Nam tử áo bào đen nở nụ cười tà ác.

“Không thể nào!”

“Làm sao lại không thể, Nguyên Thần thứ hai của bản tọa bây giờ tái tạo công lao sự nghiệp, yên tâm, ngươi có một phần công lao.” Thanh Đế thoải mái cười to nói.

“Bản tọa ngủ say nhiều năm, không có một phần lực lượng, vừa rồi nếu ngươi động thủ, bản tọa thật đúng là không làm gì được, bây giờ tiến vào Thức Hải, cho dù ngươi có bản lĩnh thông thiên, cũng không cách nào đào thoát ma chưởng.”

Dứt lời, Thanh Đế cũng không nói nhảm, hóa thành một con Ma Long tại chỗ, nuốt mất Nguyên Thần của Lục Khiêm.

“Cám ơn ngươi, Thanh Đế.”

Trước khi chết, Lục Khiêm nở một nụ cười kỳ lạ, giống như trào phúng, lại giống như giải thoát, còn nói một câu không giải thích được.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Từ Thanh Đế nổi lên, lại đến Nguyên Thần đoạt xá, ngắn ngủi chỉ có ba hơi thở. Thức

Hải không có khái niệm thời gian, thời gian hai người đối thoại ngay cả một hơi thở cũng không đến.

Thanh Đế nuốt mất Nguyên Thần của Lục Khiêm, nhắm hai mắt tiêu hóa ký ức của Lục Khiêm. Càng xem càng kinh hãi, đúng là nhặt được bảo vật! Sống lại ở thế giới khác, Kim Giám thần bí, bí mật Hoàng Tuyền và cách thoát khỏi Hoàng Tuyền trong Phong Đô Hắc Luật của Đại Từ Tôn, hai hậu duệ Vũ Thần tộc.

Gia hỏa tên là Lục Khiêm này cả đời kỳ ngộ, loại trọng bảo Hoàng Kim Giám này có thể biến mọi thứ thành dữ liệu hữu hình càng là chưa từng nghe thấy.

"Rất tốt, rất tốt. Có bảo vậy này, đại kế có thể thành!" Thanh Đế vô cùng vui mừng trong lòng.

Ký ức trong đầu vẫn đang bị tiêu hao.

"Không tốt!"

Sắc mặt Thanh Đế đột nhiên biến đổi: "Quang Âm Thiền, súc sinh Lục Khiêm!"

Ầm!

Vừa dứt lời, tất cả sự vật nhanh chóng rút đi như thủy triều. Thanh Đế bay ra khỏi cơ thể Lục Khiêm, hạt sen được đặt trở lại vị trí cũ, Lục Khiêm rút lui khỏi đài sen hàng trăm trượng.

Tất cả mọi thứ, trở lại một khắc trước khi Lục Khiêm chết.

【VIP】 Tiên Thiên Kiến Mộc chủng

Thời gian nghịch chuyển, năm tháng quay ngược. Dưới ánh mắt khiếp sợ của Thanh Đế, tất cả sự vật điên cuồng rút lui. Gã rốt cuộc cũng biết rõ câu nói mà Lục Khiêm 'Trước khi chết' nói là ý gì. Mình lại nói bí mật cho gia hỏa này.

Thời gian trở lại một khắc trước khi Lục Khiêm chết.

"Phù!"

Bên ngoài hoa sen đen trăm trượng, ánh mắt Lục Khiêm thanh tĩnh, bỗng nhiên hiểu rõ cái gì.

"Quang Âm Thiền kinh khủng như vậy, đáng tiếc chỉ có thể dùng một lần."

Lục Khiêm có chút tiếc nuối. Trước đây Dương Tiêu cho mình ba Thần thú, theo thứ tự là Bạch Cốt Phượng Hoàng, Kiếp Cổ và Quang Âm Thiền. Hai cái trước có thể sử dụng rất nhiều lần, cái sau cả đời chỉ dùng một lần. Tác dụng là trở lại một khắc đồng hồ trước khi chết. Chính là dựa vào cái này mới có thể trốn thoát khỏi một kiếp, Lục Khiêm thật sự không ngờ lại là phân hồn của Thanh Đế.

Hắn bình tĩnh nhìn đài sen, thầm nghĩ gia hoả này giấu thật sâu, thế mà đặt Nguyên Thần ở phía trên cái này, để cho người ta đặt lực chú ý ở bên trên hạt sen, kết quả lại là bên trong đài sen.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm muốn rút lui, nếu lại trúng chiêu, không có Quang Âm Thiền chỉ có thể chờ đợi chết.

“Người này chỉ có thần hồn, không sức chiến đấu nào khác, có nên liều một phen không?” Lục Khiêm suy nghĩ trong lòng.

Trong lòng dâng lên ý nghĩ này, cũng không dừng được nữa. Có lẽ có thể thừa dịp gã chưa chuẩn bị sẵn sàng, đây là Nguyên Thần thứ hai của Thanh Đế, nhất định ẩn giấu bí mật của thế giới này, và công pháp căn bản của Thanh Đế. Chưa ai từng trải qua thử thách này, bao gồm cả Lục Khiêm. Nghĩ tới đây, hắn tạm thời không muốn rời khỏi.

Đối thủ không có bao nhiêu năng lực công kích, bắt đầu từ hướng này, nhân lúc gã không sẵn sàng đánh bại gã.

Nghĩ đến đây, Lục Khiêm tiếp tục chống lên pháp lực, tiến từng bước vào sâu trong màn sương đen. Chỉ cần không bị khí thế hù doạ, để Thanh Đế tiến vào Thức Hải, có cơ hội chế phục người này rất lớn.

Khoảng cách càng ngày càng gần, ánh mắt dán vào hạt sen đen, âm thầm chú ý tình huống bên trong đài sen.

Lúc này, một tia sáng bên trong đài sen lặng lẽ chú ý tới Lục Khiêm.

“Vận mệnh, rốt cuộc cũng có người đến.” Bóng người cảm thán nói. Ở đây ngủ say mười mấy vạn năm, hôm nay rốt cuộc nhìn thấy hi vọng, làm sao mà không cảm thấy cao hứng. Đợi đối phương đến gần một chút, lộ ra sơ hở, là có thể tiến vào Thức Hải đoạt xá.

Rất nhanh, đúng như dự liệu, người kia từng bước tiếp cận, ánh mắt luôn đặt ở phía trên hạt sen.

Hạt sen này lai lịch to lớn, vốn là Tiên Thiên Kiến Mộc chủng, gieo xuống là có thể lĩnh ngộ Thanh Đế Mộc Đạo. Trên đời này chỉ có hai hạt, Thanh Đế sử dụng một hạt, còn thừa lại một hạt. Gã bỏ ra thời gian vài vạn năm mới tìm được một hạt giống khác, chính vì điều này mà kế hoạch bắt đầu.

Đang nghĩ ngợi, Thanh Đế phát hiện đối phương sắp chạm tới hạt sen đen, gia hoả này cầm một cái hộp ngọc trong tay, xem ra người này có chút cẩn thận. Nhưng người này tuyệt đối không ngờ, sát chiêu chân chính ở phía trên đài sen.

"Ách…"

Thanh Đế thình lình phát hiện ánh mắt Lục Khiêm nhìn tới, vốn cho là là trùng hợp, kết quả hộp ngọc trên tay biến thành "Cục gạch".

Ầm!

Bắc Âm Phong Đô Sơn đập ầm ầm lên trên đài sen, cả vùng chấn động mãnh liệt một cái. Đài sen đen nổ tung, một cỗ lực lượng vô danh hút Thanh Đế vào Địa Ngục tầng thứ tám đồng trụ bào cách, giường sắt xẻo thịt.

"Ngươi!"

Thanh Đế bị cột vào bên trên một cây trụ đồng, phía sau truyền đến một cơn đau như thiêu đốt, Lục Khiêm bỗng nhiên nổi lên, gã nhất thời hồi lâu phản ứng không kịp. Cho dù giãy giụa như thế nào, cũng không thể thoát khỏi Địa Ngục này. Ngay cả khi cột đồng bị bẻ gãy, sẽ được tái tạo trong hơi thở tiếp theo.

Vùng vẫy hồi lâu, Thanh Đế rốt cuộc từ bỏ.

"Ta là thủ hạ của Hắc Đế, ta biết rõ rất nhiều bí mật Viễn Cổ, những thứ này đều có thể nói cho ngươi." Sắc mặt Thanh Đế chán nản nói.

Trong lòng âm thầm tính toán, dụ được gia hoả này trước là có cơ hội đoạt xá.

"Ngươi là Thanh Đế à?"

Câu nói này của Lục Khiêm giống như sét đánh ngang tai. Thanh Đế suýt chút nữa phá công, trong lòng vô cùng kinh

hãi. Cho dù là gia hoả này đoán, đó cũng đã đủ dọa người.

Mặc kệ Thanh Đế nói cái gì, gia hoả này trong bóng tối luôn chỉ thấy tiếng mà không thấy người.

"Đừng giãy dụa nữa, ngươi là Nguyên Thần thứ hai của Thanh Đế, đây không phải suy đoán, ta rất xác định."

Hai mắt Thanh Đế trừng một cái, cái cằm suýt nữa rớt ra ngoài vì kinh ngạc, bí mật này ngoại trừ mình, không có bất kỳ kẻ nào biết rõ, người này biết được từ đâu?

Thanh Đế đến chết cũng không nghĩ đến, tất cả đều là chính miệng mình nói.

Lục Khiêm hiện đang ở tầng thứ năm. Tầng thứ năm của Bắc Âm Phong Đô Sơn là là cốt lõi của hệ thống Địa Ngục này. Hoàng Tuyền Nại Hà Kim Kiều, sông Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền Đế Long đều ở chỗ này, Kim Cung trung tâm nhất bảo vệ một bức tượng thần với chiếc ô màu đen.

"Lão Quỷ nhờ vào ngươi, cần phải ngăn cản người này." Lục Khiêm phân phó nói.

Tượng thần vẫn không nhúc nhích như cũ, dù đen nhẹ nhàng xoay một cái. Lão Quỷ trước kia là chân linh của Trường Nhạc cung, về sau rời khỏi Trường Nhạc cung, lấy một cây dù đen thu thập công đức. Mỗi khi làm một việc công đức, trên cán dù đen sẽ để lại một vết sẹo. Đợi đến khi công đức viên mãn, là có thể tái tạo thân người. Đáng tiếc mấy năm trước Huyền Lão Hắc Đế bị nhốt ở Thái Thuấn tinh, Âm Cảnh thiên cung gặp nạn, Lão Quỷ cưỡng ép xuất quan, vì ngăn chặn địch nhân mà dẫn đến thất bại trong gang tấc. Về sau theo đề nghị của Lục Khiêm gia nhập Bắc Âm Phong Đô Sơn, lấy độ hóa Quỷ Thần làm công đức, ngày Quỷ Thần vượt qua hết, chính là thời điểm lão thành đạo.

Đương nhiên, Lục Khiêm sẽ không dễ dàng buông tha cho những người khác, hắn vẫn đứng ở một bên quan sát, để tránh phạm sai lầm.

Không thể không nói, Nguyên Thần thứ hai của Thanh Đế cực kỳ gian xảo, thời điểm hai người cho là hắn không có thủ đoạn, không ngờ người này đã sớm vụng trộm đoạt xá của quỷ sai. Suýt chút nữa tìm được Lục Khiêm, may mắn phát hiện kịp thời.

Vì phòng ngừa gia hỏa này giở trò, Lục Khiêm giết toàn bộ quỷ sai ở tầng thứ tám, sau đó lại dùng hình phạt mài chết gã từng chút một.

"Người này là ai?"

Một nữ tử mặc váy dài màu xanh nhạt đi tới từ trên Kim Kiều, nàng chính là Mạc Sầu.

"Hắn là Thanh Đế của Đại Càn tinh."

"Thanh Đế?" Đôi mắt đẹp của Mạc Sầu mở to, khẽ che miệng nhỏ, không dám tin: Thanh Đế là cao thủ hàng đầu thế giới này, không phải bắt lộn chứ?"

"Không phải Thanh Đế bản tôn, hắn là phân thần." Lục Khiêm lắc đầu, Thanh Đế ít nhất là cao nhân Âm Dương cảnh, làm sao có thể tuỳ tiện để cho mình bắt.

Thật lâu sau, Nguyên Thần thứ hai của Thanh Đế rốt cuộc hết biện pháp, sau đó bị chuyển đến Nại Hà Kim Kiều trấn áp vĩnh viễn, không ngừng cho uống Mê Hồn canh, cho đến khi hồn phi phách tán, toàn bộ ký ức cũng bị Mạc Sầu đọc được.

Lục Khiêm chợt sắp xếp mật thất, bảo Mạc Sầu giao ký ức cho mình.

Khi một đạo quang mang biến mất vào trán, vô số thông tin lấp đầy tâm trí. Thật lâu sau, tiêu hóa xong ký ức, sắc mặt Lục

Khiêm ngưng trọng. Cái này vậy mà chạm tới một âm mưu thiên cổ.

Mọi người đều biết, Hoàng Đế là Hoàng Đế đầu tiên của Đại Càn. Sau đó là Xích Đế, Bạch Đế, Thanh Đế, và Hắc Đế v.v… Với sự trỗi dậy của hậu bối, Hoàng Đế dần biến mất. Nhưng ở trong trí nhớ của Thanh Đế, nhân tài này là kẻ chủ mưu đằng sau cả thế giới. Xích Đế cũng tốt, Thanh Đế cũng được, chẳng qua là tuân theo trình tự do Hoàng Đế thiết lập ra mà thôi. Ngũ Đế nhìn như địa vị bằng nhau, trên thực tế là Hoàng Đế cầm đầu, đồng thời tứ đế khác cũng bị Hoàng Đế hạn chế. Mà dù sao tứ đế cũng là thiên kiêu mười mấy vạn năm mới ra một lần, sao lại mặc người chém giết.

Dưới tình huống như vậy, Thanh Đế dùng một hạt Tiên Thiên Kiến Mộc chủng khác bắt đầu phá vỡ cục diện.

【VIP】 Ngũ hành điên đảo, thế giới rách nát

Thiên địa có hai hạt giống Kiến Mộc, một hạt bị Thanh Đế sử dụng, thành công lĩnh ngộ Thanh Đế Mộc Đạo. Một hạt khác lưu lạc chư giới, Thanh Đế bỏ ra vài vạn năm mới tìm ra hạt giống Kiến Mộc thứ hai.

Ngoại trừ Hoàng Đế, tứ đế sau khi phi thăng luôn bị Hoàng Đế khống chế. Nhìn thì cao cao tại thượng, bao trùm vạn vật, nhưng chỉ là một bức tượng thần vô dụng, triều đại nhà mình diệt vong, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn. Tệ nạn của tín ngưỡng chi đạo rất rõ ràng, mặc dù tuổi thọ vượt xa tu sĩ bình thường, nhưng bọn họ cũng không thể tự tiện rời khỏi Đại Càn giới. Thành cũng do chúng sinh, bại cũng do chúng sinh. Cả một đời vây ở giới này, làm bạn với một chủ tinh và trên trăm tinh thần. Người bình thường đạt được công lao sự nghiệp hưởng vinh hoa phú quý mãi mãi đã là chuyện tốt nằm mơ cũng không nghĩ tới. Nhưng bọn họ đến cảnh giới này, theo đuổi một bước cao hơn, sao lại bằng lòng ở lại nơi này cả đời. Bị vây ở đây cũng không sao, mấu chốt là trên đầu có Hoàng Đế, chuyện này ai có thể nhịn được.

Thế là Thanh Đế lợi dụng phân thần của mình và Tiên Thiên Kiến Mộc chủng làm văn chương. Thế gian có Ngũ Đế, đại biểu cho ngũ hành. Bây giờ ngũ hành viên mãn, trên đời này vô luận như thế nào cũng sẽ không có vị Thiên Đế thứ sáu. Không chỉ là bởi vì ngũ hành, quan trọng hơn là thiên địa không cách nào dung nạp.

Hoàng Đế cũng đang theo đuổi cơ hội tiến một bước đột phá. Thanh Đế phát hiện mình rất có thể sẽ trở thành vật hi sinh của Hoàng Đế, cho nên đã ra tay trước. Ngũ hành đầy đủ, nhưng vẫn còn có ngũ hành điên đảo. Phân ra Nguyên Thần thứ hai, Nguyên Thần thứ hai khác biệt với phân thần, cái trước là cá thể độc lập, có được tính cách và năng lực suy tính của mình. Cái sau bị mình khống chế, tương đương với phân thân của mình.

Ý tưởng của Thanh Đế là nghịch chuyển Mộc Đạo, biến các loài Kiến Mộc sức sống mạnh mẽ thành hạt giống rách nát âm u đầy tử khí. Bản thân sinh và tử là một thể, vì chuyển đổi tính chất, Thanh Đế lại tốn thời gian vài vạn năm. Trong lúc này, gã sẽ không ra mặt, cũng sẽ không ra tay can thiệp, tìm được một người hữu duyên. Người hữu duyên này sẽ mang hạt giống Tiên Thiên Kiến Mộc rách nát nảy mầm trưởng thành.

Bắt đầu với Hắc Đế trước, phá hủy thủy đạo của Hắc Đế, sau đó phá hủy Thanh Đế Mộc Đạo của chính mình… Từng bước nghịch chuyển ngũ hành. Cho đến khi ngũ hành bị đảo ngược và đôi mắt bị hỏng.

Thanh Đế gọi môn công pháp này là «Điên Đảo Ngũ Hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp». Lấy Tiên Thiên Kiến Mộc rách nát làm phôi ban đầu, giống như là thai nhi phát dục, được tưới tẩm và lớn lên từng bước. Ngày Kiến Mộc rách nát trưởng thành, chính là thời điểm ngũ hành điên đảo, nghịch thiên xưng đế. Khi đó, Thanh Đế ban đầu sẽ cùng Nguyên Thần thứ hai của mình dung hợp thành một thể, khai sáng kỷ nguyên mới của Đại Càn tinh. Mà gã cũng mang theo thần thông điên đảo ngũ hành của mình, đi tới thế giới bên ngoài.

Từ sinh mà chết, từ chết mà sinh. Sự hiểu biết về đại đạo của Thanh Đế không thua gì Hoàng Đế, những Thiên Đế khác đều kém xa.

Lục Khiêm không khỏi cảm thán, nếu thật sự để gia hỏa này thành công, thanh danh của Thanh Đế chỉ sợ sẽ truyền khắp bốn phương chư giới. Hắn lấy hạt sen đen từ trong hộp ngọc ra. Trong ánh sáng lờ mờ, dò xét hạt giống hơi mờ đen như mực này.

Cái này đúng là hạt giống của Kiến Mộc! Câu nối kết nối Thiên Địa Nhân trong truyền thuyết, cái cây đệ nhất trong thiên địa. Người xưa xếp hạng một Thiên Cương bảng, trong đó Kiến Mộc ở trong top mười, điều này cho thấy sự quý giá của nó.

Thanh Đế đạt được một hạt giống, đợi hắn mọc rễ nảy mầm, đạt được Thanh Đế Mộc Đạo. Hạt giống này bây giờ rơi vào tay mình. Đây là cơ duyên Động Chân?

Trầm tư một lát, Lục Khiêm rốt cục xác định, ngày Tiên Thiên Kiến Mộc chủng nảy mầm chính là thời điểm bước vào Động Chân. Đến lúc đó hắn sẽ trở thành cao thủ hàng đầu ở Đại Hạo tinh, rốt cuộc không cần trốn đông trốn tây, mà là trở về tìm Câu Ly Thần Vương, Ngọc Kinh sơn và các môn phái khác đòi lại tất cả những gì đã mất.

Nhưng phải thường xuyên chú ý Thanh Đế để lại chuẩn bị ở sau, hiện tại địch sáng ta tối, Lục Khiêm cảm thấy có rất nhiều thứ có thể điều khiển.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm cảm thấy là thời điểm trở về.

Sàn sạt…

Bên cạnh truyền đến thanh âm huyên náo. Theo âm thanh nhìn sang, một nữ nhân chật vật không chịu nổi run run rẩy rẩy đứng lên từ phế tích. Nhìn thấy Lục Khiêm, hai mắt Diệp Thiền sáng lên, nói: “Tần Anh đâu? Bị ngươi giết?”

Vừa rồi nàng bị Tần Anh đánh bất tỉnh, không thấy sau đó xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của đối

phương, trong lòng Diệp Thiền giật mình, thầm cảm thấy không ổn, vội vàng bổ sung: "Chuyện ngày hôm nay ngươi biết ta biết, ta thề sẽ không nói cho bất luận kẻ nào."

Diệp Thiền mặc dù bị thanh mai trúc mã lừa, nhưng cũng không phải là kẻ đần. Dưới loại tình huống này, rất khó cam đoan đối phương sẽ không giết người diệt khẩu.

"Ngươi là hậu nhân của Thanh Đế?" Lục Khiêm bỗng nhiên hỏi.

"Đúng vậy, phụ thân ta là thế tôn thứ sáu trăm năm mươi mốt của Đế Vương thứ mười tám của triều đại Diệp, ta có pháp môn căn bản của Thanh Đế Mộc Đạo, chỉ cần ngươi đưa ta trở về, những thứ này đều có thể cho ngươi."

Ánh mắt Diệp Thiền thành khẩn, nếu đối phương đã có chỗ cầu, vậy mọi chuyện đều dễ xử lý. Chỉ cần đối phương không giết người diệt khẩu, sau khi trở về quản hắn có phải Lâm Phủ hay không, chắc chắn sẽ có người ra tay đối phó hắn.

"Được rồi, ngươi vẫn là chết đi."

Lục Khiêm bước ra một bước, xuất hiện phía sau Diệp Thiền ngay lập tức. Một quyền đánh xuống đầu, mặt quyền được bao phủ bởi kim quang.

Ầm!

Đầu Diệp Thiền trực tiếp nổ tung, biến thành một đoàn huyết vụ. Thần hồn bị hủy diệt.

Một chuyến này chết một quận chúa, một Hoàng tử và Thế tử, còn có một tướng quân không biết tên là gì. Bát hoàng tử còn đang bị giam giữ ở Phong Đô Sơn, đối phương không có khả năng biết diện mạo của mình, nhưng Càn quốc nhất định là tới tra.

Trước khi đi, Lục Khiêm hủy tất cả chứng cứ, sau đó ra khỏi cánh cổng khổng lồ bằng đồng, trở lại hiện thực.

Trời có ngũ hành, Thủy Hỏa Kim Mộc Thổ, tiến hành dưỡng dục cùng lúc, tạo thành vạn vật, các vị thần của chúng được gọi là Ngũ Đế.

Hư không phía đông Đại Càn, dựa theo thần thoại cổ xưa, tinh vực này lấy Mộc tinh làm chủ, trên Mộc tinh chính là Thiên Đình của 'Thanh Đế Thượng Chân Đại Quân'. Tinh thần này từ vũ trụ nhìn vào là màu xanh, Mộc tinh không có phàm nhân, chỉ có thảm thực vật vô tận và những cung điện tráng lệ. Bay trên bầu trời, đi trên mặt đất, bơi trong nước đều là những người có đạo chân.

Ở trung tâm của Mộc tinh là một cây Thanh Mộc cao chót vót. Cung điện trên Thanh Mộc càng nguy nga tráng lệ. Một Đế Vương mặc thanh y đang ngồi thiền trong căn phòng trống.

Khi Lục Khiêm lấy hạt sen đen và tiêu diệt Nguyên Thần thứ hai của Thanh Đế, Thanh Đế bỗng nhiên tỉnh lại, ánh mắt xuyên qua hàng tỷ dặm không gian, tập trung tại phủ nha huyện Quan Hải.

Lúc này đã qua ba ngày, Lục Khiêm đã Luyện hóa thành công loại cây rách nát này, đồng thời đem «Điên Đảo Ngũ Hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp» nhập môn.

Thanh Đế cảm ứng được, không khỏi mỉm cười. Xem ra Nguyên Thần thứ hai đã thành công đoạt xá. Phòng ngừa bị Hoàng Đế phát hiện, gã không can thiệp chút nào đến Nguyên Thần thứ hai, hoàn toàn mặc kệ. Bây giờ đoạt xá người này, lại đắm chìm một đoạn thời gian, thế giới sẽ nhấc lên một trận đại kiếp.

Bản thân Thanh Đế đang chờ đợi đạo quả không dễ dàng gì này trong tương lai xa.

Đạo quả siêu thoát ở tương lai!

Bây giờ không thể vội vàng, nhưng trước đó, phải vượt qua một cửa ải khó. Bởi vì Thế tử và quận chúa tử vong, Hoàng tử mất tích, Đại Càn vội vàng phái người điều tra, hiện tại đang trên đường đến. Huyện lệnh Quan Hải là người sống duy nhất, nhất định bị ảnh hưởng, khẳng định không thể trốn khỏi cái chết. Thanh Đế không thể để cho quân cờ này bại lộ nhanh như vậy.

"Thanh Phong, ngươi hạ phàm một chuyến, nghĩ cách giữ lại người này, nhưng đừng cho người khác biết rõ là ý chỉ của trẫm."

【VIP】 Vân Vũ Long Vương

“Vinh Vương đại nhân, cần gì tức giận như thế.”

Ngoài phòng sắc trời chuyển tối, gió táp mưa sa. Một tiếng nói già nua từ bên ngoài truyền vào. Đám người giống như tiến vào lĩnh vực, thân ở bên trong lĩnh vực, pháp lực có chút không theo điều khiển. Vinh Vương nghe vậy liền quay đầu lại, tức giận nói:

“Người ngoài cửa là người nào?”

Lần này lão không để cho người lập tức bắt lại, bởi vì lão biết rõ người ngoài cửa là cao thủ.

Bên ngoài lóe lên kim quang, một lão giả áo vàng đạp mây rơi xuống, phía sau là mười hai người hầu mặc áo trắng đi theo.

Lão giả hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt, trên trán có hai cây gừng giống như hoàng giác.

Trong nháy mắt nhìn thấy người nọ nội tâm Vinh Vương liền trở nên kiêng kị.

“Vân Vũ Long Vương, ngươi tới đây làm gì?”

Đại Càn có một con sông xuyên qua đại bộ phận quốc thổ, Vân Vũ Long Vương Ngao Nhuận thân ở Uyên Hà, phụ trách nước mưa trong thiên hạ; Sơn Xuyên Long Vương sống ở đáy sông, phụ trách điều trị thủy lưu sơn xuyên.

Người trước mắt chính là Vân Vũ Long Vương phương bắc, thủy tinh cung Uyên Hà có một ngàn bạch đồng tử, một

nghìn tám trăm nô tỳ nữ quan; xây năm mươi tám nghìn cái cờ, một cờ dài ba thước, dẫn năm mươi tám nghìn Thủy Tộc, trong tay cầm cờ.

Thọ mệnh Long tộc rất dài, Ngao Nhuận sống nhiều năm như vậy, địa vị siêu nhiên, Vinh Vương cũng không dám trêu chọc.

"Ta sao? Không có việc gì muốn đến nhìn xem, Vinh Vương tức giận như thế là vì cái gì?"

Ngao Nhuận nhìn Lục Khiêm một chút.

Vinh Vương nhẹ nhàng kể lại sự tình, trong lòng rất kỳ quái, mấy trăm năm qua Vân Vũ Long Vương không lộ mặt một lần, tại sao lại có thời gian rảnh rỗi quản những chuyện thế gian này.

"Một tên huyện lệnh Quan Hải nho nhỏ mà thôi, làm sao có thể đối phó Hoàng tử Hoàng tôn, ngươi nói có đúng hay không?"

Long Vương nhìn về phía Lục Khiêm.

Lục Khiêm đã nhìn ra, vị Long Vương này giống như đang nói chuyện cho mình, như vậy thì có thể không cần bại lộ thân phận.

"Đúng là mấy ngày trước đây hạ quan nhìn thấy đám người Hoàng tử, bọn họ đi tới nơi gọi là Thanh Long chi tướng, sau đó liền không thấy tăm hơi."

Lục Khiêm nói.

"Thanh Long chi tướng là cái gì?"

Vinh Vương bí mật quan sát vẻ mặt Lục Khiêm. Lão đã sớm phái người nghe ngóng rõ ràng, nếu người này nói láo, nhất định trong lòng có quỷ, đến lúc đó có thể trực tiếp bắt lấy, Long Vương cũng không nói được cái gì.

“Ngày đó quận chúa bắt ta tìm Thanh Long chi tướng, hạ quan phái người tìm tới, Bát hoàng tử lập tức dẫn người đi, ta dẫn đường đi qua liền trở lại, chuyện sau đó cũng không quá rõ ràng.”

“Ồ? Ta cũng muốn đi tới, mấy ngày trước ở Đông Hải có người ẩn hiện quanh Vạn Tiên quần đảo, có phải là bọn hắn hay không?”

“Vạn Tiên quần đảo?”

Ánh mắt Vinh Vương ngưng trọng, đúng là người Vạn Tiên quần đảo có năng lực như thế.

Vị đại nhân trong cung kia cũng cho một chút manh mối.

Ngày đó lão nghĩ cách cứu viện Bát hoàng tử, đã nhìn thấy một cái bảo kính và điểu nhân mọc ra cánh.

Loại điểu nhân này từng ẩn hiện ở vực ngoại, Thiên Nhân tộc cũng có ghi chép, nhưng về sau biến mất một cách thần bí, nghe nói có quan hệ cùng Vạn Tiên quần đảo.

“Đã như vậy, ta dẫn người đi Thanh Long chi tướng trước, nể mặt Long Vương, Quan Hải huyện và việc này không có quan hệ.”

Vinh Vương nói.

Mục đích của lão là muốn tìm một con dê thế tội, Hoàng Đế tức giận, luôn có người phải gánh chịu lửa giận. Nếu huyện lệnh Quan Hải đã có quan hệ với Long Vương, vậy hắn cũng bán ra một cái nhân tình.

Quan hệ giữa Long Vương và Lâm Phủ hẳn là liên quan đến tài nguyên của Lâm gia trước kia.

Rất nhanh, Vinh Vương đã dẫn người rời đi, Lục Khiêm không cần bại lộ thân phận.

“Vì sao tiền bối lại giúp ta?”

Sau khi mọi người đã rời đi, Lục Khiêm nghi ngờ nói.

“Có lẽ là có duyên.”

Long Vương mỉm cười.

Lão tới đây là do một vị cố nhân nhờ vả. Vị cố nhân này không muốn để lộ thân phận, cho nên Long Vương phải tự mình tới.

Chẳng lẽ là Vạn Tiên quần đảo? Trong lòng Lục Khiêm hiện lên một ý niệm.

Người Vạn Tiên quần đảo cả ngày mang theo mặt nạ, người bình thường không biết rõ thân phận của bọn họ.

Thế nhưng Lục Khiêm cho rằng ‘Thân phận’ của hắn không lừa được những người khác, có lẽ Long Vương là cao tầng Vạn Tiên quần đảo.

Đương nhiên, Lục Khiêm chỉ suy đoán, không thể nói ra miệng, ngộ nhỡ đối phương không phải, há không phải là tăng thêm phiền phức sao.

“Tạm thời bọn hắn sẽ không tìm ngươi gây phiền phức nữa, về sau có việc gì cứ tới tìm ta.”

Long Vương nói.

“Ta biết rồi.”

Long Vương ở dưới đám người hầu áo trắng bao vây, quay người rời đi, trước khi đi, Long Vương vẫn không nhịn được hỏi:

“Mạo muội hỏi một chút, ngươi và Thanh Phong sứ giả có quan hệ như thế nào?”

“Thanh Phong sứ giả?”

Lục Khiêm nghi ngờ nói.

“Ngươi không biết sao? Vậy thì thôi.”

Soạt!

Ngoài phòng mưa gió ngừng lại, thời tiết cũng sáng sủa lên.

Sau khi Long Vương rời đi, Lục Khiêm suy nghĩ mãi không thôi.

Thanh Phong sứ giả?

Vấn đề này chỉ có thể hỏi Lâm Nguyên, có lẽ gia hỏa này biết chút ít gì đó.

Lục Khiêm đi vào thành trì phía đông, nơi này có một tòa miếu thờ Lâm Quốc.

Quan ngũ phẩm có tư cách thành lập sáu cái miếu thờ. Lục Khiêm phân một cái cho Lâm Nguyên, năm cái còn lại phân biệt cung phụng Thụ Thần và Thiên Nhân. Theo thứ tự là Già Lam và Thu Quan, bọn hắn không có Vị Cách, không thể hấp thu tín ngưỡng. Thế nhưng lần trước Dương Tiêu phá giải Vị Cách màu trắng trao tặng bí pháp, Lục Khiêm vội vàng làm cho bọn hắn hai cái Vị Cách đơn giản.

Mặc dù Vị Cách cấp thấp hấp thu được rất ít năng lượng, nhưng thắng ở tế thủy trường lưu, loại phương thức không làm gì cũng có thể tăng lên tu vi thật sự khiến cho người ta trầm mê.

Lục Khiêm lại không muốn sử dụng loại phương pháp này.

Căn cứ tin tức Thanh Đế lưu lại, người tu tín ngưỡng chi đạo, nhất định bị chúng sinh vây khốn, Ngũ Đế thần công cái thế, không phải cũng bị vây ở nơi gọi là Thiên Đình, không cách nào rời đi giới này sao.

Tự do chân chính là điên đảo ngũ hành, Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp. Lục Khiêm đi vào miếu thờ, tiện tay thắp một nén nhang. Hương khói lượn lờ, bóng người ẩn hiện.

“Bái kiến chủ nhân.”

Lâm Nguyên tiến lên quỳ gối.

“Thanh Phong sứ giả là vị nhân vật nào?”

Lục Khiêm hỏi.

“Thanh Phong sứ giả… Ta nhớ ra rồi, là Thanh Đế đạo đồng!”

Lâm Nguyên chợt nhớ tới cái gì.

“Thanh Đế đạo đồng? Ngươi và hắn có giao tình gì không?”

“Không có giao tình, ta chỉ nghe qua danh hào của hắn.”

Phản ứng đầu tiên của Lục Khiêm là nguy hiểm, chẳng lẽ thân phận của mình đã bị bại lộ.

Nghĩ lại lại thấy không đúng, nếu như bại lộ, tại sao Thanh Đế lại buông tha mình, chỉ sợ đã hạ xuống lửa giận, đoạt lại Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng, làm sao có thể phái người hỗ trợ.

Chẳng lẽ là Ô Long? Cảm thấy mình bị đoạt xá, cho nên cố ý ra tay trợ giúp mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Khiêm liền sinh ra một kế, hắn muốn đi ra ngoài làm một vố, nếu như Thanh Phong hoặc là Long Vương còn xuất thủ, đoán chừng tuyệt đối là chính xác.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lập tức đi ra ngoài, bay về phía nam.

Nơi đó có một tòa miếu thờ Hắc Đế.

…

Đông Hoa Tinh.

Một lão giả áo tím tiên phong đạo cốt ngồi trong điện, bên cạnh có văn võ cùng tồn tại, đây là Trung Nguyên Tử Quân.

“Sơn chủ, nhóm chúng ta đã đoạt lấy ba mươi sáu đảo ở Đông Hải, tổng cộng có mười một người gia nhập liên minh Vạn Tiên.”

Thuộc hạ báo cáo kết quả mấy ngày nay.

Ngọc Kinh Sơn khuếch trương rất nhanh ở giới này, cộng thêm tín ngưỡng cướp bóc được gần đây, cảnh giới mấy tên tu sĩ đều có chỗ đột phá.

“Tiếp tục khuếch trương, đánh lấy danh hào Vạn Tiên quần đảo, không được để lộ Ngọc Kinh Sơn.”

Mắt Trung Nguyên Tử Quân sáng lên, đánh lấy danh hào Vạn Tiên quần đảo, tất cả trách nhiệm đều do vị Thiên Tôn kia gánh vác, mình ở phía sau an tâm phát dục. Chờ thời cơ chín muồi, là có thể mở ra công lược toàn diện.

“Không xong rồi sơn chủ!”

Một tên thủ hạ lảo đảo chạy tới.

“Người của chúng ta bị Đại Càn Thiên Nhân để mắt tới, chuyên giết nhóm chúng ta!”

【VIP】 Hắc Thủy chi đức

“Không xong rồi sơn chủ!”

Một tên thủ hạ lảo đảo chạy tới.

“Người của chúng ta bị Đại Càn Thiên Nhân để mắt tới, chuyên giết nhóm chúng ta!”

Nội bộ Đông Hoa Tinh.

Một tên thuộc hạ lảo đảo chạy tới, trên người toàn là vết thương.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trung Nguyên Tử Quân nhìn về phía thuộc hạ.

“Đại nhân, có người gây phiền phức, là Đại Càn thiên binh.”

“Đại Càn thiên binh? Không phải bảo các ngươi trước không nên trêu chọc họ rồi sao?”

Trung Nguyên Tử Quân hóa thân thành Vô Cực Đế Quân từng cướp bóc rất nhiều địa phương ở Đại Càn, thế nhưng tất cả đều dùng thân phận Vạn Tiên quần đảo, tự nhận là đủ bí ẩn, có lẽ là người khác không phát hiện ra.

“Cẩn thận kể lại, nhanh!”

Trung Nguyên Tử Quân quát lớn.

“Bọn họ bắt nhóm chúng ta giao ra Bát hoàng tử, thuộc hạ nào biết ai là Bát hoàng tử.”

Tên thuộc hạ lộ vẻ mặt đưa đám, chẳng biết tại sao lại bị đánh, suýt chút nữa chết đi.

“Bát hoàng tử sao? Ngươi đi điều tra một chút.”

Trung Nguyên Tử Quân sắp xếp người đi điều tra tin tức, không tra không biết rõ, vừa tra một cái liền suýt nữa tức điên.

Không biết nhóm người kia biến hóa thành hình dạng đệ tử Ngọc Kinh Sơn bắt cóc Bát hoàng tử, giết quận chúa và Thế tử, trêu trọc Vinh Vương tìm kiếm Nhật Thần Vũ Nhân và người sử dụng Thái Âm bảo kính khắp thế giới.

Phát động toàn bộ lực lượng hoàng triều, thế mà thật sự bị bọn hắn tìm được.

Thế là mấy cái bí mật cốt lõi của Ngọc Kinh Sơn đều bị liên luỵ.

“Là con rùa kia làm!”

Trung Nguyên Tử Quân chửi ầm lên, vô duyên vô cớ trêu chọc cường địch, làm rối loạn kế hoạch của mình.

“Báo! Ba đảo của Đông Hải bị vây hãm!”

“Báo! …”

Từng cái tin tức xấu truyền đến, sắc mặt Trung Nguyên Tử Quân âm trầm đến dọa người.

Chỉ ra là lão yêu quái nào của Vạn Tiên quần đảo đã làm chuyện đó.

Việc đã đến nước này, lão chỉ có thể tự thân xuất mã giải quyết, đoán chừng đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ.

Oanh!

Lúc này, một khối thiên thạch phía trên Đông Hoa Tinh nổ tung.

“Vô Cực Đế Quân ở đâu?”

Một tiếng quát già nua mà uy nghiêm truyền đến.

Trung Nguyên Tử Quân nghe xong con ngươi co rụt lại, Đông Hoa Tinh ở gần Đại Càn Tinh, sau khi gia nhập Vạn Tiên quần đảo, sẽ có được một cái trận pháp, trận pháp này có thể che đậy tinh thần tránh bị địch nhân phát hiện.

Không ngờ hiện tại lại bị phát hiện, Trung Nguyên Tử Quân biết rõ điều này có ý nghĩa gì.

Rất rõ ràng đã có người của Vạn Tiên quần đảo tiết lộ tin tức.

Oanh!

Một đôi cự thủ to như sơn mạch trấn áp xuống.

Toàn bộ thiên địa chấn động. Sinh linh Đông Hoa Tinh đồ thán, vô số dị chủng trường nhân bị vỡ nội tạng mà chết.

Đây là lực lượng của Động Chân, ngoại trừ Động Chân ra không có ai có được năng lực như vậy.

Động Chân lấy động thiên chi lực trong cơ thể gia trì bản thân, nhất cử nhất động đều có thể rung chuyển đất trời, tiểu tinh thần bình thường không có cách nào ngăn cản động thiên chi uy.

Nhìn thấy thủ hạ tử vong, Trung Nguyên Tử Quân trợn tròn đôi mắt, trong tay cầm ngọc như ý, thân hình đón gió lớn lên, đội trời đạp đất.

Oanh!

Oanh!

Hai cao thủ Động Chân cảnh vật lộn trong hư không vô ngần, pháp thuật linh quang lấp lóe ở chân trời xa xôi giống như tinh thần, thỉnh thoảng có một viên lưu tinh xui xẻo bị bọn hắn chấn vỡ.

Trước không nói đến Đông Hoa Tinh, Lục Khiêm bên này cũng vừa phải trải qua một trận đại chiến.

Huyện thành, phủ nha.

Dưới chân là một vùng phế tích, tượng thần rách nát, trước kia nơi đây là miếu thờ của Hắc Đế Thần Linh.

Hắc Đế là một lão giả mặc huyền y có gương mặt uy nghiêm, mắt hổ hàm uy, trong tay cầm một thanh Thiên Đế Trảm Thủy Kiếm, chân đạp Trấn Thủy Thần Quy.

Ở trong mắt tu sĩ, chuyện này không có gì lạ, chỉ là tượng thần thả ra chút bạch quang mà thôi.

Đây là tín ngưỡng của sinh linh.

Bạch quang tinh thuần, không có tạp chất, mang theo một tia khí chất to lớn bàng bạc. Khác với tín ngưỡng của Thanh Đế, tín ngưỡng của Thanh Đế là hoạt lực, là sinh cơ. Vật này vừa nhu hòa vừa to lớn, giống như vô số suối nhỏ, tạo thành sông lớn.

Lục Khiêm đứng trước mặt tượng thần.

Kiến Mộc Chủng trong cơ thể truyền đến một cỗ hàn ý, hàn ý thuận theo gân mạch chảy vào đầu ngón tay. Đầu ngón tay nở rộ quang mang màu xám lục.

Đạo quang mang này mang theo một loại ý cảnh phá hư, khiến cho vạn vật suy bại, ngũ hành điên đảo, có sự khác biệt rất lớn với tín ngưỡng của Thủy Đức ở trước mặt.

Đạo quang mang này rơi vào phía trên tượng thần, giống như một giọt mực rơi vào nước sạch, nhanh chóng hủ thực toàn bộ tín ngưỡng màu trắng của tượng thần.

Ầm ầm!

Tượng thần ầm ầm sụp đổ, một vòng quang mang màu xanh nâu tiến vào trong thân thể Lục Khiêm, độ thuần thục tăng lên không ít.

Đây chính là nguyên lý vận hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp, tiến hành lây nhiễm tín ngưỡng lúc đầu, chuyển hóa thành tín ngưỡng ngũ hành rách nát, từ đó đến lớn mạnh độ thuần thục của chính mình.

Còn có một phương pháp để người khác hấp thu tín ngưỡng biến thành điên đảo ngũ hành tín ngưỡng, tu vi bọn hắn càng mạnh, độ thuần thục cũng càng cao.

Nói tóm lại, có hai loại phương pháp để gia tăng sự thuần thục, đó là phá hư và truyền bá.

Lục Khiêm mở tay phải ra lần nữa, lòng bàn tay xuất hiện một giọt nước, giọt nước này đen nhánh, mang theo năng lực ăn mòn và lây nhiễm mãnh liệt, giọt nước này vừa rơi xuống mặt đất.

Rầm rầm!

Toàn bộ phế tích bị dòng nước màu đen bao phủ, vạn vật đều hòa tan dưới giọt nước màu đen này, phạm vi ăn mòn còn đang tiếp tục mở rộng.

Trong nháy mắt gần phân nửa thành thị biến thành bộ dạng bị dòng nước ăn mòn.

Đây là thần thông ngũ hành rách nát sinh ra, về sau những Hắc Thủy này sẽ dần dần tăng lên, thậm chí đạt tới trình độ hủy thiên diệt địa, uy lực vô cùng cường đại.

Sau khi làm xong những chuyện này, hắn quay người rời khỏi nơi đây.

Bên trong phế tích cách đó không xa, có một người lặng yên xuất hiện, ánh mắt hoảng sợ nhìn bóng lưng Lục Khiêm

rời đi, sau đó thoát khỏi nơi đây.

Đây là sơ hở hắn cố ý lưu lại, đặc biệt giữ tính mệnh người coi miếu, nhìn xem có người giúp hắn giải quyết hay không.

【VIP】 Rải xuống hạt giống

Rất nhanh, sau khi Lục Khiêm rời đi, người Đại Càn vương triều cấp tốc đi tới.

Đại tướng nhìn qua phế tích phía dưới liền nhướng mày.

Lúc này, bên cạnh phế tích có một nam tử đầy bụi đất đi tới, trên đầu mang theo mũ, quần áo tả tơi.

"Đại nhân là thiên binh của triều đình?"

Nam tử cẩn thận nói.

"Ngươi là ai?"

Đại tướng quân xoay đầu lại, trong mắt tràn đầy sát khí.

"Ta là người trông coi Hắc Đế thần miếu, may mắn còn sống sót."

"Hóa ra là ngươi, có thấy được khuôn mặt thật của hung thủ không?"

"Là một nam tử trẻ tuổi, mặc quan phục của Đại Càn hoàng triều, vừa rồi người này dùng văn thư Quan Hải huyện dẫn ta ra, không ngờ người này lòng mang xảo trá, giết huyện lệnh hủy miếu thờ, nếu không phải ta chạy nhanh, chỉ sợ hiện tại đã sớm biến thành một bộ thi cốt."

Người coi miếu vẫn còn sợ hãi, có lẽ là vận khí mình tương đối tốt, nên đối phương mới để lọt mình.

Đại tướng quân đi đến chỗ phế tích miếu thờ, giờ phút này tượng thần trơn bóng xinh đẹp trở nên suy bại không chịu nổi, một cỗ tử khí nồng đậm đang tích tụ.

“Có lẽ là người Vạn Tiên Đảo, đại tướng quân phải làm chủ cho nhóm chúng ta!”

Người coi miếu lộ vẻ cầu xin, nội tâm cực kì phẫn hận.

Tu tiên chi đạo chỉ có hai đầu đạo lộ có thể đi, loại thứ nhất là thi đậu công danh, đây là con đường rộng rãi nhất đồng thời không tốn quá nhiều chi phí. Một loại khác chính là ra trận giết địch lập quân công, phục dịch đến niên hạn nhất định sẽ trao tặng Vị Cách, đồng thời phân phối chức vị.

Hắn cũng chính vì vậy mà đến, ở một loại trình độ nào đó thậm chí quân công còn mạnh hơn so với thi đậu công danh, công lao đủ lớn, thậm chí có thể nhận được Vị Cách thế tập*. (*cha truyền con nối)

Con trai trưởng cháu ruột của những Quận Vương Quốc Công kia đều được truyền thừa Vị Cách.

Cho nên người coi miếu nhìn thấy Đại tướng quân dẫn người tới liền không chạy, mà đứng ra chỉ hung thủ, ngộ nhỡ thành công bắt được hung thủ, hắn còn có thể vớt được một cái tước vị thế tập.

“Vạn Tiên quần đảo? Bọn hắn có thể giết người tế tự rồi sao?”

Đại tướng quân cũng từng quen biết với những người kia, trong lòng biết rõ thủ đoạn của bọn hắn.

Nếu như là người bên kia, như vậy xung quanh hẳn là tràn đầy thi thể mới đúng, dùng tiên huyết sinh linh mới có thể tước đoạt tín ngưỡng, đây là thủ đoạn của đám Đông Hải loạn phỉ.

Thần miếu trước mặt không có bao nhiêu thi thể, mà tín ngưỡng lại biến mất một cách bí ẩn.

“Thế thì không có, chỉ có một mình hắn.”

Hiện tại người coi miếu cũng nhận ra, chuyện này tám phần không phải do đạo tặc làm loạn, mà là những người khác.

Lại xuất hiện một phương pháp tước đoạt tín ngưỡng mới, hơn nữa còn là loại một người có thể sử dụng.

Hai người liếc nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Nếu như là thật, vậy sự tình lớn rồi.

Tín ngưỡng là cơ sở của Ngũ Đế, cho nên Vạn Tiên quần đảo bị đuổi giết, chỉ cần là người có liên quan cùng bọn hắn, chính là tội ác bị diệt cửu tộc, tất cả là bởi vì bọn hắn có được phương pháp tước đoạt tín ngưỡng.

Bây giờ xuất hiện một loại phương pháp tước đoạt tín ngưỡng, hơn nữa so với cái trước càng dễ dàng mau lẹ hơn, không cần công thành đoạt đất, thậm chí vụng trộm tước đoạt tín ngưỡng cũng được.

Quả thực chuyện này đang đào căn cơ Ngũ Đế.

“Loại sự tình này không phải là nhóm chúng ta có thể quyết định, ta đi báo cáo cấp trên trước, ngươi không nên khinh thường vọng động, biết chưa?”

Đại tướng quân nghiêm khắc nói.

Nói không chừng phía sau chuyện này cất giấu một hắc thủ kinh người, hắn chẳng qua chỉ là người trấn thủ một địa phương nho nhỏ, không đủ để người ta nhét kẽ răng.

Rất nhanh, Đại tướng quân liền kể lại tất cả những chuyện mình chứng kiến cho thượng cấp, từng tầng từng tầng báo cáo cho Tổng đốc.

Ngày kế tiếp, một nhóm xe ngựa dừng chân ở trước cổng nha môn.

Tướng quân tiến lên nghênh đón, một nhóm kỵ binh áo giáp hoa lệ bao vây lấy gã.

“Ngươi là Giang Dương? Ngươi là người báo cáo sao?”

Vẻ mặt tướng quân có chút hưng phấn, tưởng rằng cấp trên muốn ban thưởng cho gã, liền vội vàng nói:

“Chính là tại hạ.”

“Người đâu, bắt hắn lại!”

Kỵ sĩ cầm đầu ra lệnh một tiếng, mang theo móc sắt có gai nhọn trực tiếp xuyên thấu xương tỳ bà của gã, khiến gã đau đến mức kêu to.

“Vì sao? Vì sao?”

“Cố làm ra vẻ bí ẩn, lừa bịp người, thượng cấp đặc biệt hạ lệnh ta đến bắt ngươi về quy án.”

Đáng thương Giang Dương không đợi được đến lúc thượng cấp ban thưởng, ngược lại bị rơi vào lao ngục, chuyện này khiến nội tâm của gã tràn đầy cảm giác từ thiên đường đến địa ngục.

“Oan uổng! Oan uổng! Ta không hề nói dối, không tin ngươi có thể đi điều tra một chút, nếu có một câu nói dối ta chết không yên lành! !”

Người kia không thèm nhìn đối phương một cái, tiếp tục tóm lấy một tên khác, nhốt cả vào thiên lao.

Chuyện này cũng được coi là một lần làm loạn của Vạn Tiên quần đảo.

Thẳng đến một vài năm sau, thiên địa đại kiếp bộc phát, đại tướng quân mới rửa sạch được oan khuất, khôi phục quang minh, thậm chí lãnh đạo lực lượng cuối cùng của Ngũ Đế tiến hành chống lại.

Một bên khác, Trung Nguyên vừa mới giải quyết hết đối thủ, đương nhiên, lão cũng không giết chết đối phương, hoặc là nói không có năng lực.

Nếu như cao thủ Động Chân cảnh muốn chạy trốn vẫn rất dễ dàng, sống hơn vạn năm, chắc chắn sẽ có chút thủ đoạn lẩn trốn nguy hiểm, cho dù là Trung Nguyên Tử Quân cũng có rất nhiều chuẩn bị ở sau.

"Đến cùng là ai…"

Trung Nguyên Tử Quân khẳng định có một ít người quấy phá ở sau lưng.

Xác suất lớn là người trong Vạn Tiên quần đảo lộ ra tin tức, hơn nữa người này phải có xung đột lợi ích với mình.

Nói như vậy manh mối rất nhiều.

Từ khi Ngọc Kinh Sơn công thành đoạt đất ở đây đến nay, đắc tội không ít người, rất nhiều người ước gì hắn lập tức chết đi.

Nhưng phần lớn người đều không biết rõ vị trí cụ thể của Trung Nguyên Tử Quân ở đâu.

Chỉ có một bộ phận Thiên Tôn mới có thể biết rõ.

"Chẳng lẽ Thiên Tôn thấy gần đây ta danh tiếng quá thịnh, muốn đánh một trận?"

Trung Nguyên Tử Quân cảm thấy suy nghĩ này có thể là đúng, mặc dù Thiên Tôn ẩn cư không ra ngoài, không để ý tới sự tình phàm tục, nhưng không có nghĩa là sẽ dễ dàng tha thứ mình nghênh ngang đánh lấy danh tiếng của lão.

Mặc kệ như thế nào, hắn cũng quyết định loại bỏ từng cái.

Dù sao biết rõ vị trí Đông Hoa Tinh cũng chỉ có một số người như vậy.

Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Lục Khiêm đứng bên trong kim điện, trước mặt có thêm ba người.

Theo thứ tự là Già Lam, Thu Quan, Hư Thiên Ý.

Sắc mặt ba người xám trắng, trên mặt quanh quẩn tử khí nồng đậm, sương mù màu xanh nâu tràn ngập toàn bộ đại điện.

Dưới chân Lục Khiêm lơ lửng một đoàn Hắc Thủy.

Hắc Thủy giống như hỗn độn không phân, lây nhiễm sự vật xung quanh, ăn mòn tất cả.

Đây là dòng nước do tín ngưỡng Hắc Đế điên đảo ngưng kết ra, Lục Khiêm gọi nó là Hắc Thủy Tai Ương, ý là Hắc Thủy theo người ra ngoài gây tai họa.

Các ngũ hành khác hẳn là các kiếp nạn đối ứng.

"Các ngươi không cần giữ lại Quan Hải huyện nữa, chia làm ba đường, hấp thu càng nhiều đồng đạo càng tốt."

Gần đây Lục Khiêm lại nghiên cứu ra một phương pháp, đó chính là phá giải Vị Cách người khác, chuyển đổi thành mục nát, đồng thời hấp thu vô hạn tín ngưỡng.

Đại đa số anh kiệt trên thế gian đều bị một tờ phù lục nho nhỏ này hạn chế, nội tâm có đại báo phụ lại không cách nào thi triển, một khi để bọn hắn đạt được cơ hội đột phá bản thân này, sẽ bộc phát ra lực lượng vô tận.

"Vâng, đại nhân."

Mấy người dẫn theo thủ hạ rời đi.

Ánh mắt Lục Khiêm trở nên thâm thúy nhìn về phương xa, giống như cười mà không phải cười.

Có thể xác định Thanh Đế thật sự coi mình là phân thân, chuyện lần trước không nhấc lên bất kỳ gợn sóng nào, đã

khẳng định có người vụng trộm che đậy lại.

Đám rệp phía sau màn này cũng muốn nhìn mình quấy đảo thiên hạ.

Các ngươi có thể đỡ được sao?

Thanh Đế, Thiên Tôn, Trung Nguyên Tử Quân…

Dứt lời, Lục Khiêm liền biến mất không thấy gì nữa, hắn trở lại Đại Hạo Tinh, thừa dịp nhàn rỗi trở về an bài sự vụ.

【VIP】 Người tới Chư Thiên Tinh Túc

Thúy Phong Sơn Trường Nhạc Cung.

Hắc vụ nặng nề, âm phong thôi từng cơn.

Thỉnh thoảng có quỷ thần tướng mạo kinh khủng bay qua bầu trời, quỷ thần mặt xanh nanh vàng cầm xiềng xích, lôi kéo từng phạm nhân có gương mặt thảm đạm.

Có phàm nhân có tu sĩ, còn có một số chính phái ra vẻ đạo mạo.

Chỉ cần phạm phải quy định của Âm Cảnh Thiên Cung, đều sẽ bị quỷ thần bắt tới chịu tội.

Đương nhiên, sẽ không bắt toàn bộ, đối với môn phái mình giao hảo sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, nếu như môn phái nhỏ yếu hơn so với mình, hoặc là không có bất cứ giao tình gì như vậy thì tùy ý bắt nạt, nói tóm lại chính là lấn yếu sợ mạnh.

Trụ Tuyệt Âm Thiên Cung.

Nơi đây là trung tâm Trường Nhạc Cung, do Yêu Nguyệt làm cung chủ, phụ trách điều hòa âm dương, trù tính bốn phương tám hướng.

Tất cả quỷ thần đều phải cầm mệnh lệnh do Trụ Tuyệt Âm Thiên Cung ban bố mới có thể bắt người.

Bỗng nhiên hôm nay thân ảnh Lục Khiêm xuất hiện ở chỗ này.

“Gần đây tình huống như thế nào? Không có người gây chuyện chứ?”

Lục Khiêm hỏi.

“Gây sự thì không có, thế nhưng người bái phỏng lại rất nhiều.”

Yêu Nguyệt vuốt vuốt sợi tóc trước trán, nói.

Ngồi ở chỗ cao nhiều năm, Yêu Nguyệt cũng có một chút khí thế của thượng vị giả, đôi mắt đẹp ngậm uy, sát khí A Tu La chính là ác mộng trong lòng vô số quỷ thần.

“Sao lão gia lại rảnh rỗi tới đây vậy? Có phải muốn bắt lấy Hư Thiên Ý rồi hay không?”

Yêu Nguyệt như cười mà không phải cười nói.

“Nói mò cái gì vậy, trở về là muốn đánh cái mông nàng.”

Lục Khiêm có chút im lặng, mình ở trong mắt bọn họ xấu như vậy sao?

“Vậy lão gia đến đi.”

Yêu Nguyệt che miệng cười yêu kiều.

Sắc mặt Lục Khiêm trở nên nghiêm túc, sau đó xua tay, toàn bộ gian phòng đen lại, cửa chính đóng kín.

Ngày kế tiếp hai người mới tỉnh lại.

“Gần đây ai tới bái kiến ta? Ngự Long Sơn sao?”

Lục Khiêm vừa mặc quần áo vừa nói.

“Còn có luyện đan sư Huyền Hồ Sơn tới bái kiến, bọn hắn rất gấp, lưu lại thiệp, nói đi nói lại nhất định phải thông báo cho bọn hắn.”

“Vậy nàng cho bọn hắn cái thiếp quay về.”

Người Huyền Hồ Sơn đến đây bái phỏng, hoặc là đến giao lưu kinh nghiệm, hoặc là cầu luyện đan dược.

Hiện tại Lục Khiêm là cửu khiếu tiên đan sư, nắm giữ Hoàng Tuyền thánh đan cải biến tư chất, không biết có bao nhiêu người muốn tìm mình luyện đan, thế nhưng đều luôn từ chối.

Đối phương vội vã như vậy, tự mình ra tay giúp đỡ kết cái thiện duyên cũng tốt.

Huyền Hồ Sơn.

Đây là một tòa sơn mạch khắp nơi phun ra hỏa diễm.

Hỏa khẩu lớn như cối xay, phun ra đan hỏa đỏ bừng.

Cửa vào Huyền Hồ Sơn ở chỗ này, ngọn núi nóng chảy lại lộ ra một tia nhu hòa suôn sẻ, luyện hóa đan dược nhưng đồng thời không làm tổn hại dược lực, cho nên tổ sư gia mới đóng đô môn phái ở đây, tự mình gọi là càn khôn đan hỏa.

Thỉnh thoảng các tiểu môn tiểu phái khác cũng tới thuê đan lô luyện đan.

Đông đông đông đông!

Cửa động phủ bị người ta gõ vang, Thanh Phong lão đạo dụi dụi đôi mắt buồn ngủ, búi lại mái tóc như tổ chim ra mở cửa.

“Thanh Phong đại sư, tại sao Lục Khiêm còn chưa trở về?”

Ngoài cửa là một đại hán mặt như hồng ngọc, giọng nói của hắn như chiêng trống, khiến màng nhĩ người ta ong ong.

Bên cạnh còn đi theo một đạo nhân mũi ưng có khí chất hung ác nham hiểm.

“Cứ đợi chút đã, khả năng đoạn thời gian này có việc.”

Thanh Phong lão đạo hơi mất kiên nhẫn, nhưng cũng không dám thể hiện ra đối với người ta.

Dù sao thân phận đối phương cũng cao quý, hơn nữa còn là quý khách của Huyền Hồ Sơn, tổ sư gia đặc biệt căn dặn không nên đắc tội người ta, nếu không lấy tính tình của Thanh Phong đã sớm mắng chửi rồi.

"Hừ, người này có lai lịch gì, năm lần bảy lượt cũng không mời được, hắn còn lớn so với phái đoàn của Tinh Chủ sao?"

Nhắc đến Tinh Chủ, Thanh Phong lão đạo vừa muốn nổi giận lại nhịn xuống.

Không ngờ lão đạo có vẻ mặt hung ác nham hiểm trước mắt này lại là người của Chư Thiên Tinh Túc, lần này đặc biệt tới bái kiến Lục Khiêm, để hắn hỗ trợ luyện đan.

Kết quả không ngờ Lục Khiêm vừa đi chính là mấy năm, sau khi chờ một đoạn thời gian, trong lòng đã mất kiên nhẫn đến cực hạn.

"Đợi thêm một chút đi, khả năng hắn không ở giới này. Sốt ruột cũng không có biện pháp gì."

"Ngươi không biết, nhưng có lẽ người Trường Nhạc Cung biết, lão phu sẽ tự mình đi tìm, ta cũng không tin người gọi là Lục Khiêm này lớn lối như thế."

Giọng nói của Thang Thọ không che giấu được lửa giận, hắn dùng tên tuổi Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, đi đến địa phương nào không phải là thượng khách, chưởng môn cũng tốt trưởng lão cũng được, không phải đều khách khí sao, không ngờ ăn nghẹn ở chỗ này.

Nếu không phải có việc cầu người, hắn đã sớm đánh đến tận cửa hỏi tội rồi.

Lúc này, Thanh Phong lão đạo đuổi theo, vội vàng nói:

“Trường Nhạc Cung truyền đến tin tức! Lục Khiêm đã trở về!”

Lúc này sắc mặt Thang Thọ mới bình ổn lại.

Một đoàn người bay về phía Thúy Phong Sơn.

Rất nhanh đám người đã nhìn thấy Lục Khiêm ở trong cung điện trên đỉnh núi.

“Ha ha! Thanh Phong đạo hữu, đã lâu không gặp!”

Lục Khiêm vừa nhìn thấy lão đầu lôi thôi này không khỏi cười nói.

Thanh Phong Minh Nguyệt, Bạch Vân Liệt Dương.

Đây là đạo hiệu chư thiên thế giới dùng nhiều nhất, còn lại chính là cái gì mà Huyền Tiêu Thái Ất.

“Phong Đô đạo hữu.”

Thanh Phong lão đạo mỉm cười hoàn lễ.

“Bắc Âm Đại Vương thật đúng là khó mời.”

Thời điểm hai người đang hàn huyên, bên cạnh truyền đến một tiếng nói kỳ quái.

Hóa ra là Thang Thọ.

“Vị này là…”

Lục Khiêm nhướng mày.

“Lão phu giới thiệu một chút.”

Thanh Phong lão đạo ngăn ở trước mặt Lục Khiêm và Thang Thọ, bởi vì hắn biết rõ tính tình Lục Khiêm không phải là người giỏi thỏa hiệp.

“Vị này là Chư Thiên Tinh Túc- Tam Thiên Nhược Thủy Tinh -Thang Thọ Hậu Phụ.”

Chư Thiên Tinh Túc có tổng cộng bảy viên tinh thần, độc lập trên hư không, không nhiễm khói lửa nhân gian.

Mỗi một cái tinh thần đều có một vị Tinh Chủ, một Tinh Tử và tứ phụ.

Có thể thấy được địa vị người này khá cao, tu vi cũng là Nguyên Thần đỉnh phong.

"Hai vị tới đây có việc gì không?"

Lục Khiêm nhàn nhạt nhìn Thang Thọ một chút.

"Nghe nói Hoàng Tuyền thánh đan của các hạ có thể thoát thai hoán cốt, cải thiên hoán nhật, nên ta đến đây mời các hạ hỗ trợ luyện chế một viên đan dược, tại hạ có lễ mọn dâng lên."

Thang Thọ dùng mắt ra hiệu, tráng hán ở sau lưng liền mở một cái hộp ra, kim quang sáng chói đập vào mắt, không ngờ bên trong lại là vô số Tinh Thần Ngọc Tiết.

Tính toán đơn giản cũng có khoảng chừng hai mươi phương, ngay cả con mắt Thanh Phong lão đạo cũng giống như bị hút vào, dính ở phía trên nắp hộp.

Lục Khiêm có chút bất ngờ, không nghĩ tới đối phương lại bỏ ra giá cao như vậy, đã như vậy, giúp bọn hắn một chút cũng không sao.

"Có thể, chờ ta mười ngày thời gian."

Lục Khiêm nói với bọn hắn, dù sao mười ngày này cũng không có chuyện gì.

"Mười ngày không đủ, ít nhất phải ba mươi năm. Hơn nữa phải tới Tam Thiên Nhược Thủy Tinh ở lại, nếu như công tử của chúng ta có cần, các hạ tùy thời chuẩn bị."

Thang Thọ nhìn thấy mặt Lục Khiêm không đổi sắc, liền bổ sung thêm:

"Xin các hạ yên tâm, chúng ta sẽ sắp xếp thân phận khách khanh cho các hạ, về sau các hạ cũng coi như là người của chúng ta."

Mặc dù nhìn gia hỏa này rất khó chịu, nhưng chính sự vẫn quan trọng hơn.

Tư chất đứa con độc nhất của Tinh Chủ không tốt lắm, trên người hắn mang theo sứ mệnh của Tinh Chủ, nên phải mời được Lục Khiêm tới luyện đan, hỗ trợ cải tạo tư chất.

"Ngươi định lấy những thứ này thu mua ta? Còn có thân phận khách khanh gì đó nữa?"

Lục Khiêm không dám tin nhìn về phía Thanh Phong lão đạo, hắn chưa từng quen biết người Chư Thiên Tinh Túc, mỗi một người bên kia đều ngang ngược cuồng ngạo như thế sao?

Chỉ một lần liền muốn mua đứt, hơn nữa còn phải muốn tùy thời chuẩn bị, đây không phải người hầu thì là cái gì?

Thanh Phong lão đạo lộ vẻ mặt cười khổ.

"Đây là ý tứ của Tinh Chủ."

Bỗng nhiên tráng hán sau lưng Thang Thọ mở miệng.

"Cút!"

Lục Khiêm trực tiếp quay về.

【VIP】 Tam Thiên Nhược Thủy

"Cút!"

Lục Khiêm quát lớn.

Sắc mặt hai người đối diện biến đổi.

"Thật to gan, ngươi không đi cũng phải đi."

Thang Thọ tức sùi bọt mép, lão đã sớm không đè nén được lửa giận.

Xoạt!

Lão đưa tay chụp về phía trước, một dòng nước hình khuyên hiện lên bay về phía Lục Khiêm.

Trình độ này không có gì lạ, tựa như trò chơi khống thủy của Luyện Khí cảnh mà thôi.

Thế nhưng ở trong mắt Lục Khiêm lại là một cảnh tượng khác.

Cảm giác đầu tiên dòng nước này mang đến cho người ta là nhẹ, như lông chim không rơi, thứ hai chính là không gì không lọt.

Bất kỳ sự vật gì tiến vào bên trong, đều sẽ chìm xuống, sau đó bị vô khổng bất nhập nhược thủy xâm lấn, thẳng đến khi toàn bộ bị phân giải.

Lớn là nhục thân, nhỏ là pháp lực, ngay cả thần tiên cũng đều sợ hãi.

Này nước so với pháp bảo chỉ có phần hơn chứ không kém.

“Cẩn thận!”

Thanh Phong lão đạo vội vàng nhắc nhở.

Không nghĩ tới gia hỏa này vừa ra tay chính là sát chiêu, hiện tại ngăn cản cũng không kịp.

Thang Thọ ngang nhiên xuất thủ, nhưng Lục Khiêm vẫn không hề bị lay động.

Thẳng đến khi Nhược Thủy bao phủ toàn thân hắn lại.

Không đợi Thang Thọ vui mừng, bỗng nhiên một cỗ hàn ý tĩnh mịch mục nát truyền đến.

Chỉ thấy Nhược Thủy giống như bị mực nhuộm thành màu đen kịt.

Sau đó, Lục Khiêm điểm ra một chỉ, Hắc Thủy lấy thế sét đánh không kịp bưng tai dính vào làn da Thang Thọ.

“Ngươi…”

Sắc mặt Thang Thọ ngưng lại, vẻ mặt hoảng sợ.

Hắn phát hiện lực lượng của mình bị một loại đồ vật nào đó thôn phệ.

Nhược Thủy không có gì không thay đổi trong thể nội, lại bị Hắc Thủy tràn ngập tĩnh mịch mục nát đồng hóa, pháp lực nhanh chóng trôi đi.

Đây không phải pháp lực bị tiêu hao, tiêu hao còn có thể hồi phục, mà đây là pháp lực biến mất, cảnh giới tụt xuống.

Mấy người ở bên cạnh hoảng sợ nhìn hắn.

Ở trong mắt người khác, làn da Thang Thọ biến thành màu xanh nâu, mạch máu toàn thân nổi lên, hiện ra một loại đen kịt, giống như cả người bị Hắc Thủy vừa rồi ô nhiễm.

“A a! !”

Thang Thọ không ngờ người trước mắt này lại cường đại như thế, ngay cả Tam Thiên Nhược Thủy cũng không có chút tác dụng nào, hắn phun ra một ngụm tiên huyết, cả người hôn mê bất tỉnh.

"Ngươi làm gì vậy?"

Đại hán cao chín thước hoảng sợ nói.

"Còn không mau cút đi?"

Lục Khiêm nhìn chằm chằm vào đại hán.

"Ngươi cũng muốn thử một lần?"

Sắc mặt đại hán trở nên khó coi, sau khi quẳng xuống một câu độc ác liền dẫn theo người bỏ chạy.

Lục Khiêm nhìn bóng lưng hai người trầm tư không thôi. Lực lượng của Hắc Thủy so với mình cường đại hơn nhiều, khắc chế tất cả thần thủy, thậm chí hấp thu tới đồng hóa.

"Đạo hữu gây ra chuyện rồi."

Thanh Phong cười khổ nói.

"Không sao, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn."

Lục Khiêm xem thường. Nếu không phải đoạn thời gian này không thoát thân ra được, thì hắn đã đánh chết tên kia tại chỗ rồi.

"Xưa nay phong cách Chư Thiên Tinh Túc luôn như vậy."

Thanh Phong lão đạo nhìn qua hư không vô ngần.

"Bọn hắn chiếm cứ bảy viên tinh thần tốt nhất, có được bảy loại sức mạnh Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Âm Dương mang tính hủy diệt, đối với sinh linh Đại Hạo Tinh mà nói, bọn hắn là chúa tể cao cao tại thượng, đám người này cũng gần như là thế."

Hai chân cách mặt đất, tư tưởng cũng cao cao tại thượng.

Bọn hắn tự nhận là chiêu hiền đãi sĩ, nhưng theo Lục Khiêm, đám người này đơn giản là không cách nào thuyết phục, làm cho người ta chán ghét.

Đông Hoa Tinh.

Vị trí nơi này bại lộ, khiến Trung Nguyên Tử Quân bỏ ra rất nhiều công sức mới di động viên tinh thần này đến chỗ bí ẩn.

Lão ở trong mật thất u ám, nghe thủ hạ báo cáo.

"Ngươi nói là Thái Giám Vương trong cung thấy được Nhật Thần Vũ Nhân tìm chúng ta gây phiền phức?"

"Đúng thế. Còn có Thái Âm bảo kính nữa! Trong tay mỗi người Ngọc Kinh Sơn có một cái Thái Âm bảo kính, đương nhiên hắn cho rằng là nhóm chúng ta. Thuộc hạ từng điều tra về, phát hiện người của chúng ta cũng không có đến địa phương kia, hơn nữa, không có ai có được Thái Âm bảo kính đông kết hư không."

"Thái Âm bảo kính…"

Bảo kính có thể đông kết Thái Giám Vương, tối thiểu phải vượt qua một lần Thiên kiếp, sinh ra huyễn hình pháp bảo mới có thể.

Chuyện này khiến Trung Nguyên Tử Quân nhớ tới người nào đó giết nữ nhi và nhi tử lão.

Chỉ là gần đây quá nhiều chuyện, không rảnh để ý tới gia hỏa này.

Chẳng lẽ Phong Đô cũng đến đây?

Trung Nguyên Tử Quân không thể tin được, thế giới nhỏ đến mức ở đây cũng có thể gặp phải.

Có lẽ là trùng hợp.

“Tiếp tục điều tra, trước đó Thái Giám Vương còn nhìn thấy cái gì, đúng rồi, nói cho Thái Giám Vương đừng đến tìm phiền phức, cần biết rõ nơi hạ lạc của Bát hoàng tử sau đó cẩn thận phối hợp.”

Trung Nguyên Tử Quân có chút bất đắc dĩ, nếu tìm được gia hỏa kia, không rút gân lột da hắn thì không được.

“Vâng, thuộc hạ biết rõ.”

…

Lục Khiêm an bài tốt sự vụ, sau đó lại đi Thái Thuấn Tinh xem đám người Dương Tiêu.

Vừa mới đi vào Thái Thuấn Tinh, liền phát hiện có chút không đúng.

Thái Thuấn Tinh vốn có tổng cộng mười nước, bây giờ chỉ còn lại một nước, dường như biến thành vương triều thống nhất.

Vương triều có một loại thần miếu, thờ phụng hai vị chân tiên Thái Âm Thái Dương, đây chẳng phải là hai vợ chồng Dương Tiêu và Ngọc Sanh sao.

“Thế nào? Đây là thành quả mới nhất ta mới thôi diễn ra.”

Bỗng nhiên tượng thần bên trong miếu thờ mở miệng.

“Không tệ, so với phương thức mổ gà lấy trứng trước kia tốt hơn nhiều.”

“Đúng vậy, cuối cùng cũng không phải phát sầu vì đồ ăn nữa.”

Lục Khiêm không khỏi có chút hiếu kỳ, đến cùng bản thể của tên Vũ Thần tộc này là cái gì.

Hiện tại chỉ nhìn thấy một chút nguyên thần của bọn hắn, nghe nói bản thể Vũ Thần tộc vô cùng to lớn, hơi động suy nghĩ chính là trên trăm năm.

Nếu như nhìn thấy chân thân, lấy Thất Thập Nhị Biến biến thành hình dạng của bọn hắn, nhất định uy lực không thể tưởng tượng.

Thế nhưng đối phương rất cẩn thận, tuy nói có giao tình nhất định, nhưng cũng không thể lấy chân thân cho mình nhìn.

"Ta tới là nhờ ngươi một việc."

Lục Khiêm ngưng tụ ra một giọt Hắc Thủy.

"Hỗ trợ ta phân tích vật này một chút."

"Ồ? Giọt nước này… Ngươi? Đây là…"

Con ngươi Dương Tiêu co rụt lại.

Hắn sống qua vô số năm tháng dài dằng dặc, nhìn qua vô số thần thủy, nhưng chưa từng thấy qua loại Hắc Thủy phá hư và tử vong thuần túy này.

"Hỗ trợ phân tích một cái."

Lục Khiêm muốn nhìn một chút hậu thủ Thanh Đế lưu lại là gì, mặc dù biết rõ đối phương đã động tay động chân, nhưng không biết rõ chuẩn bị ở đâu, chuyện này khiến hắn cực không thoải mái.

Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng là vật cực kì quý giá, hắn không muốn để cho Dương Tiêu biết rõ, cho nên chỉ có thể lấy ra Hắc Thủy.

Dương Tiêu dò xét một phen, Sát Na Chi Quốc quanh người không ngừng lấp lóe, trong giây lát liền có mấy ngàn cái văn minh sinh ra rồi diệt vong.

“Vật này có đầu nguồn khác, tương đương với một cái phân thân, lực lượng phân thân do bản thể khống chế, nếu như ngươi đụng phải bản thể, chỉ sợ sẽ bị phản chế.”

Dương Tiêu quan sát một chút liền nhìn ra bản chất vật này, muốn hoàn toàn khống chế vật này, như vậy thì phải chờ bản thể xuất hiện, sau đó giết chết bản thể mới được.

Lục Khiêm đạt được kết quả lập tức rời đi, trở lại Đại Càn Tinh.

Đám người Già Lam phân tám phù lục phá giải ra ngoài, đã có mấy trăm người có được phù lục không hạn chế.

Mấy trăm người này đối với cương vực Đại Càn bát ngát mà nói, chỉ là bọt nước không lật lên được chuyện gì.

Mạch nước ngầm đã bắt đầu phun trào.

Tin tức Lục Khiêm đả thương Thang Thọ truyền đến Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, Tinh Thần Chi Chủ giận tím mặt, muốn Âm Cảnh Thiên Cung phải cho lời giải thích.

Trung Nguyên Tử Quân cẩn thận thăm dò, sự tình đã sắp điều tra ra manh mối.

Nguy hiểm sắp xảy ra.

Theo thời gian trôi qua, tin tức phù lục không hạn chế dần dần bị thượng tầng đế quốc biết rõ, cho dù là Thanh Đế cũng có chút không che giấu được.

Dưới cục diện này, cường độ Điên Đảo Ngũ Hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp không ngừng gia tăng, Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng sắp nảy mầm, Động Chân cũng có cơ hội.

【VIP】 Vu oan giá họa

Mật thất, hắc vụ mịt mờ.

Trong sương mù là một đạo nhân mặc huyền bào.

Đạo nhân hô hấp thổ nạp, thỉnh thoảng trên mặt lại hiện lên màu xám lục.

Lúc này, đạo nhân hé miệng, trong miệng bay ra một hạt giống màu xanh nâu.

Mặt ngoài hạt giống có đường vân phức tạp, giống như là bộ rễ của cây cối.

Soạt!

Hắc vụ ngưng tụ thành dòng nước, chậm rãi chảy xuôi, hấp thu lực lượng từ hư không.

Dưới Hắc Thủy tưới tiêu, hạt giống phát ra tiếng vang sàn sạt, dường như có một mầm non được tạo ra.

Thật lâu sau, hạt giống bay trở về, lúc này Lục Khiêm mới mở to mắt.

Điên Đảo Ngũ Hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp (Thủy hành: 5820/ 1000000)

Trải qua đoạn thời gian tu hành này, độ thuần thục tăng hơn năm ngàn.

Hạt giống bắt đầu nảy mầm.

Nguyên Thần lĩnh vực tăng trưởng đến cực hạn, kế tiếp là lượng biến sinh ra chất biến, chờ đến khi hạt giống nảy mầm, là có thể thành tựu Động Chân chi cảnh.

Sau đó sẽ phải cân nhắc người Hoàng Tuyền tới.

Đối với chuyện này Lục Khiêm cũng không có biện pháp, hiện tại hắn cũng cảm thấy có chút bất lực đối với chuẩn bị Thanh Đế lưu lại, chớ nói chi là gia hỏa Hoàng Tuyền Thiên Tử này, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước vậy.

Hắn đi ra khỏi Phong Đô Sơn, sau đó bước vào huyện nha Quan Hải, Già Lam đã sớm chờ ở đây.

"Đại nhân, nhóm chúng ta bị người theo dõi."

Giọng nói của Già Lam trở nên gấp gáp.

"Đừng hoảng sợ, ta đã sớm dự liệu được."

Nếu đoàn người như bọn hắn ở trong thời kỳ loạn thế, chỉ sợ người ta nhìn cũng không thèm nhìn.

Đại Càn hòa bình nhiều năm, một ổ thổ phỉ nho nhỏ cũng có thể hấp dẫn vô số ánh mắt, bị đả kích cũng là hợp tình hợp lý.

"Tạm thời không nên khuếch trương, chuyển thành trong bóng tối đi."

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, nói.

Bảo trì quy mô hiện tại, ổn định một chút cũng tốt.

Đoán chừng Thanh Đế bên kia cũng không chống nổi, nếu như bại lộ trong mắt thế nhân, trở thành mục tiêu công kích, như vậy chỉ có thể ảm đạm rút lui.

Sau khi Già Lam đi, Lục Khiêm liền ném xuống hạt giống ở đây.

Bây giờ hạt giống này bị một dòng nước màu vàng bao vây lại.

Đây là Hoàng Tuyền chi thủy, hiện tại biện pháp nghĩ đến là lợi dụng Hoàng Tuyền Hà Thủy và Mê Hồn Thang gột rửa

hết chuẩn bị Thanh Đế lưu lại.

Thế nhưng trước không thể mài mòn toàn bộ, để tránh bị Thanh Đế phát giác.

Cộc cộc cộc…

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Lục Khiêm nhướn mày, thu hạt giống lại.

Hắn ngẩng đầu lên, trước mắt là một người mang theo mặt nạ màu xám, trên người khoác ba mươi hai đạo ánh sáng.

Toàn thân trên dưới người này tràn đầy vẻ thần bí, mỗi khi đi một bước, giống như thời không lưu chuyển, khí thế tràn ngập toàn bộ không gian, khắp nơi là thân ảnh người này.

"Thiên Tôn!"

Nhìn người nọ, con ngươi Lục Khiêm co rụt lại.

Người tới chính là người lãnh đạo Vạn Tiên quần đảo, sống không biết bao nhiêu tuế nguyệt, Thiên Tôn đại nhân.

Về phần làm sao đối phương phát hiện ra mình, Lục Khiêm một chút cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ là một cái mặt nạ, có thể ngăn cản được cái gì.

Thiên Tôn khẽ gật đầu, phối hợp dạo bước tại chỗ.

"Lâm Phủ khẳng định không phải thân phận thật của ngươi, Bạch Cốt Phượng Hoàng càng không phải…"

Thiên Tôn sờ cằm nói:

"Ta nghĩ ngươi hẳn là khách tới Vô Cực dị giới."

"Quả nhiên Thiên Tôn cái gì cũng biết."

Lục Khiêm có chút bất ngờ, nhưng cũng không phải không thể nào tiếp thu.

Tuy nói gia hỏa này không bước chân ra khỏi nhà, nhưng không phải cái gì cũng không biết.

“Ha ha, không muốn quản thôi. Bản tọa sống mấy chục vạn năm, sự tình duy nhất nhớ kỹ là không xem vào chuyện vô bổ.”

Thiên Tôn cười ôn hòa một tiếng, trực tiếp tiến vào chuyện chính:

“Gần đây ngươi gây ra sóng gió rất lớn, xem ra có kỳ ngộ.”

“Không biết Thiên Tôn muốn nói cái gì, gần đây ta bế quan, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Khiêm biết rõ những vẫn cố ý hỏi.

“Ồ?”

Thiên Tôn mở tay phải ra, lòng bàn tay trôi nổi một viên phù lục xám lục:

“Đây là cái gì?”

Trong lúc nói chuyện, hư không bên người có chút vặn vẹo, sau đó khôi phục bình thường.

“Các hạ thật tinh mắt.”

Lục Khiêm biết không gian bên người mình đã bị khóa định, không cách nào đi ra mảnh không gian này.

“Phù lục phá giải, khiến cho người ta hấp thu tín ngưỡng không hạn chế, cho ta được không?”

Thiên Tôn nhìn chằm chằm vào Lục Khiêm, dùng giọng điệu như ra lệnh nói.

“Có thể.”

Lục Khiêm cũng là lưu manh, nói thẳng ra phương pháp phá giải của Dương Tiêu.

Lưu loát sảng khoái như vậy, khiến cho Thiên Tôn sửng sốt hơn nửa ngày mới lấy tinh thần lại.

“Rất tốt, rất tốt.”

Thiên Tôn chuẩn bị rất nhiều từ ngữ, thậm chí đã sớm phong bế xung quanh, phòng ngừa đối phương chạy trốn, không nghĩ đến người này biết điều như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Trở về ngươi có thể đổi một cái danh hào tốt hơn, sau này sẽ là thành viên hạch tâm.”

Vạn Tiên quần đảo là một tổ chức tương đối lỏng lẻo, thậm chí giữa các thành viên có thể công kích chiếm đoạt lẫn nhau.

Thế nhưng sau khi trở thành thành viên hạch tâm, sẽ sớm biết được rất nhiều tin tức, chỉ đến thế mà thôi.

Mục tiêu của mọi người vẫn là lật đổ sự thống trị của Đại Càn hoàng triều, hung hăng kiếm một chén canh.

“Không có cái khác sao?”

Bỗng nhiên Thiên Tôn đặt câu hỏi.

“Không có.”

“Chỉ hi vọng như thế.”

Dứt lời, Thiên Tôn liền cầm đồ vật rời đi.

Thật lâu sau, Lục Khiêm mới cười lạnh thành tiếng.

Tìm chết chi đạo, kết quả Dương Tiêu thôi diễn không được mấy đồng, mình cũng coi như ném một bộ phận khoai lang bỏng tay ra ngoài.

Mặc dù quá trình có chút uất ức, nhưng thông qua việc Thiên Tôn, Lục Khiêm lại có một suy nghĩ mới.

…

Một bên khác, bên trên Đông Hoa Tinh, Trung Nguyên Tử Quân có phát hiện mới.

"Hắc Sơn cao lớn, thanh âm quỷ thần khóc thét… Thái Giám Vương nói những lời này?"

Trung Nguyên Tử Quân nhìn qua thủ hạ đang trầm tư không thôi.

"Đúng vậy, ngoại trừ Thái Âm bảo kính ra, còn có một ngọn núi như vậy."

"Bắc Âm Phong Đô Sơn…"

Trung Nguyên Tử Quân nói ra từng chữ.

Rốt cục hiện tại cũng xác định, Phong Đô đạo nhân hại chết hắn nữ nhi của lão thật sự tới giới này, đồng thời bày ra một đạo của mình.

Trải qua một phen điều tra, ngoại trừ Thiên Tôn ra, mục tiêu khóa chặt hai mươi lăm người.

Cuối cùng hiềm nghi lớn nhất chính là 'Quỷ Vương' .

Nhắc tới cũng trùng hợp, thật sự để Trung Nguyên Tử Quân đoán đúng, Quỷ Vương là danh hiệu của Lục Khiêm ở Vạn Tiên quần đảo.

"Báo! Thiên Tôn tới chơi."

Thuộc hạ vội vã chạy tới.

"Thiên Tôn? Hắn tới làm gì?"

Nội tâm Trung Nguyên Tử Quân run lên.

Một đạo nhân đeo mặt nạ xám bước tới trên mây.

"Vô Cực đạo hữu, gần đây khỏe chứ?"

"Bái kiến Thiên Tôn, nhờ phúc ngài, gần đây rất khỏe mạnh."

“Ừm, vậy là tốt rồi, nghe nói Đông Hoa Tinh bị quét sạch, bản tọa đến xem, không có việc gì là tốt.”

Thiên Tôn hàn huyên vài câu, sau đó nói ra vấn đề quan trọng:

“Bản tọa phát hiện Quỷ Vương là người dị giới.”

“Cái gì?”

Trong lòng Trung Nguyên Tử Quân rung mạnh.

Thiên Tôn viện một cái lý do, thậm chí mở đầu bằng phá giải phù lục chi pháp.

Trung Nguyên Tử Quân như nhặt được chí bảo.

Vì sao lão phải ra hải ngoại, chậm chạp không vào Càn thổ.

Chính là bởi vì hệ thống Ngũ Đế quá nghiêm mật, căn bản không có khả năng nhúng tay, dựa vào môn công pháp này, lão có thể mở ra cục diện mới.

“Đây là bí pháp bản tọa thôi diễn, đợi mấy ngày nữa hai người chúng ta liên thủ làm một cái, đến lúc đó đẩy hết tất cả lên đầu Quỷ Vương, để Càn quốc đại quân thăm dò hư thực của người này; về phần thù lao, bản tọa sẽ đưa bí pháp hoàn chỉnh cho ngươi.”

“Tốt, không nghĩ ra Quỷ Vương là người dị giới, tại hạ nghĩa bất dung từ.”

Trung Nguyên Tử Quân nói.

“Tốt, ngày mai gặp mặt ở Đại La Sơn.”

Ý nghĩ của Thiên Tôn rất đơn giản, mượn cơ hội diệt trừ Quỷ Vương, thuận tiện để hắn nói ra chỗ truyền tống trận.

Đồng thời lấy bí pháp làm mồi nhử, dẫn Vô Cực Đế Quân mắc câu, xem có phải hắn và Quỷ Vương có quan hệ hay

không, nếu như đến từ thế giới khác, lại thừa cơ tính toán tọa độ, có thể nói là một công nhiều việc, thắng nhiều chỗ.

【VIP】 Một người một phần

Sau khi trở về, Lục Khiêm liền bế quan tu hành.

Bỗng nhiên ngày hôm nay, hắn từ trong trạng thái bế quan thức tỉnh.

“Già Lam!”

Lục Khiêm gọi Già Lam, chỉ chốc lát sau, một tiếng bước chân truyền đến.

“Lão gia.”

“Nàng đi ra xem một chút, tâm thần ta có chút có chút không tập trung, gần đây có người nào tới?”

Trong lòng Lục Khiêm có dự cảm không tốt.

Già Lam nghe vậy liền triệu hồi ra một đạo hắc vụ.

Trong hắc vụ xuất hiện mười tên Ngưu Đầu Mã Diện, những quỷ thần này khí thế hung ác, huyết tinh trùng thiên.

Già Lam phân chia nhiệm vụ, quỷ thần biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ chốc lát sau, thủ lĩnh Ngưu Đầu Mã Diện đến đây báo cáo.

“Đại nhân, có một chi thương đội đến từ Thanh Châu sắp đặt chân ở Quan Hải huyện.”

“Chi thương đội này có gì dị thường không?”

Già Lam hỏi.

“Không có, thương đội chủ yếu thu mua da lông sơn tham gia, thường thường đi qua Quan Hải.”

Ngưu Đầu nói.

“Đại nhân, ngài xem…”

Già Lam nhìn về phía Lục Khiêm.

“Thả đi.”

Lục Khiêm phất phất tay, luôn cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng lại không nói ra được.

“Được rồi, các ngươi cho ta quan sát một chút.”

Lục Khiêm vẫn có chút không yên lòng.

Mặc kệ như thế nào, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Bên ngoài Quan Hải huyện ngàn dặm.

Một lão nhân có làn da trắng bệch, mặt trắng không râu, khí chất âm nhu ngồi trong phủ nha.

“Bái kiến Thái Giám Vương!”

Người đứng đầu Lai Vu quận cung kính bái.

Người trước mắt này là nguyên lão hoàng cung, trấn thủ hoàng cung vạn năm, tu vi thâm bất khả trắc, bởi vì công tích của lão mà Hoàng gia phong lão làm Thái Giám Vương, đây là thái giám suy nhất trong lịch sử dám xưng vương.

“Huyện lệnh Quan Hải Lâm Quốc Công là người của Lâm gia?”

Thái Giám Vương nhìn báo cáo thuộc hạ đưa tới, phía trên có lý lịch Lâm gia và Lâm Phủ.

Từ khi Lâm gia thất bại tại ngoại giới, chỉ có Lâm Phủ và Lâm Nguyên may mắn chạy trốn về, gia hỏa Lâm Phủ này trở

nên không thích hợp, nghịch chuyển vận thế, trở nên cực kì thông minh, thậm chí thi đậu cử nhân.

Thái Giám Vương nhạy cảm phát hiện ra chuyện không hợp lý.

Người này tuyệt đối không phải Lâm Phủ, đoán chừng bị người dị giới chiếm cứ nhục thân.

Sáu tòa tư miếu của Quan Hải huyện chỉ có một cái là miếu thờ Lâm Nguyên, còn lại đều là người vô cùng kỳ quặc.

Căn cứ bằng chứng Thái Giám Vương nắm được, đạo tặc cướp đoạt tín ngưỡng gần đây đại bộ phận bắt nguồn ở đây, người này đơn giản chính là một cái tai họa.

"Giết."

Thái Giám Vương đứng lên ngáp một cái.

Thương đội chỉ là cái mồi nhử, là vài tiểu nhân vật, cố ý hấp dẫn lực chú ý của người khác.

Thái Giám Vương dò xét xuất thủ, một quyền đánh về phía hư không.

Oanh!

Quan Hải huyện ở ngoài ngàn dặm phong vân đột biến.

Mây đen cuồn cuộn, điện xà tuôn ra.

Một con Hắc Long mắt xanh từ trong hư không bay ra, mang theo tiếng gào thét đinh tai nhức óc.

Rống!

Hắc Đế Long Quyền!

Toàn bộ Quan Hải huyện thành sụp đổ tại chỗ, ngàn vạn sinh linh trực tiếp chết dưới một kích này.

Trong hư không xa xôi, có hai bóng người thông qua thủ đoạn đặc biệt quan sát Lục Khiêm bên này.

“Bắt đầu rồi, có lẽ Thái Giám Vương có thể ép ra át chủ bài của Quỷ Vương, đến lúc đó sẽ có thể tra ra manh mối.”

Thiên Tôn cười nói, bên cạnh lão chính là Trung Nguyên Tử Quân.

“Nếu như không có át chủ bài, Quỷ Vương sẽ trực tiếp chết ở đây?”

Trong lòng Trung Nguyên Tử Quân hoài nghi Quỷ Vương là Lục Khiêm, nhưng cũng không có quá khẳng định.

“Nói rõ hắn ẩn tàng rất sâu.”

Trong lòng Trung Nguyên Tử Quân nổi lên một câu khá lắm, không ngờ liền nhận định Quỷ Vương là nội gian rồi.

Hắc Đế Long Quyền mang theo lực lượng phá diệt thế giới rơi xuống.

“Không tốt! Có người đến.”

Trong nháy mắt Già Lam liền phản ứng lại, lập tức lắc mình biến hoá, hóa thân thành thương thiên Dong Thụ, tính toán dùng bóng cây ngăn cản Hắc Đế Long Quyền rơi xuống.

Tạch tạch tạch…

Cành cây đen như mực đứt thành từng khúc, lá cây bay tán loạn, đại dong thụ lung lay sắp đổ.

“Thu thần thông lại đi, nàng không ngăn được đâu, trước rút lui đã.”

Lục Khiêm suy tư một phen, nói.

Miệng rồng mở lớn, có thể ẩn ẩn ngửi thấy khí tức tanh hôi.

Khí chất này giống như cứu binh mà đám Bát hoàng tử gọi tới, hẳn là người Đại Càn.

"Không ngờ là Thái Giám Vương đại danh đỉnh đỉnh? Ta chính là huyện lệnh Quan Hải, có phải Vương gia nhầm lẫn gì hay không."

Lục Khiêm cao giọng nói.

"Hừ, còn dám nói dối, có phải đạo tặc Đại Hắc Sơn, Thanh Hà quận, Tây Sơn quận, Hồng Sơn quận là bút tích của ngươi hay không?"

"Thanh Hà quận?"

Trong nháy mắt Lục Khiêm liền hiểu ra.

Hôm nay mấy quận này bị người Vạn Tiên quần đảo xâm lấn, tín ngưỡng mất sạch sành sanh, đây là thủ bút của đám người Thiên Tôn, thế nhưng lại vu oan đến trên đầu mình, trong nháy mắt Lục Khiêm liền hiểu ra là chuyện gì.

Thời điểm Hắc Đế Long Quyền hạ xuống, Phong Đô Sơn hoành không xuất thế, ngọn núi to lớn chặn lại Hắc Long.

Oanh!

Đại địa chấn động kịch kiệt, vân khí quét sạch, hiện ra bầu trời xanh thẳm.

"Ha ha, huyện lệnh có tu vi này sao? Hôm nay ngươi nhất định phải lưu lại cái này!"

"Cái này…"

Nhìn thấy Phong Đô Sơn, con ngươi Trung Nguyên Tử Quân rung mạnh.

Quả nhiên là hắn!

Hắn bí mật quan sát sắc mặt Thiên Tôn, cũng liền thu tất cả chuyện này vào trong mắt.

Khẳng định một chuyện, người này tuyệt đối đến từ cùng một thế giới với Quỷ Vương.

Oanh!

Lại một quyền đánh xuống.

Phong Đô Sơn biến mất không thấy.

Không chỉ có Thái Giám Vương, mà ngay cả Thiên Tôn cũng hết sức kinh ngạc.

"Pháp trận đâu?"

Theo lý thuyết hẳn là Lục Khiêm không chống đỡ nổi, sau đó lựa chọn thông qua trận pháp truyền tống rời đi chứ.

Đến lúc đó Thiên Tôn có thể tự mình động thủ đoạt đồ.

Lão chưa từng nghĩ tới gia hỏa này lại thần không biết quỷ không hay rời đi.

"Thiên Tôn các hạ, có lẽ người này đặt pháp trận ở trên núi."

Trung Nguyên Tử Quân cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thứ Lục Khiêm dựa vào để thành danh chính là Phong Đô Sơn.

Mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng cái Phong Đô Sơn này mang đến cho hắn phiền toái rất lớn.

Cái Sơn Thần này xuất quỷ nhập thần, lơ lửng không cố định, nếu đối phương có chủ tâm muốn chạy trốn, thật đúng là không bắt được.

"Đáng tiếc, lần sau xuất hiện bản tọa sẽ trực tiếp bắt người này lại ép hỏi."

Thiên Tôn có chút tiếc nuối.

"Thiên Tôn đại nhân, cái bí pháp kia…"

“Cho ngươi, bản tọa đi về trước.”

Trung Nguyên Tử Quân cầm bí pháp, nội tâm trầm tư không thôi.

Lục Khiêm trở về, vậy thì sẽ ở Đại Hạo Giới giải quyết hết người này, không bắt được Ngọc Kinh Sơn, vậy sẽ để toàn người trong thiên hạ hỗ trợ.

Đông Hoa Tinh.

“Về Đại Hạo Tinh Thần trước, bản tọa muốn đối phó một người; đúng rồi, các ngươi tuyên bố treo thưởng Phong Đô đạo nhân một cái, bí mật rải ra tin tức, người này phát hiện một cái đại thế giới có tài nguyên phong phú.”

Rất nhanh, toàn thể Ngọc Kinh Sơn hành động lên, động tác lần này dẫn tới các môn phái khác ghé mắt, sau khi nghe ngóng mới biết rõ Phong Đô lại đắc tội bọn hắn, nghe nói là bởi vì tọa độ cái đại thế giới nào đó bị trộm.

Lần này các môn phái khác cũng động tâm theo.

Trong lúc nhất thời, Âm Cảnh Thiên Cung lại biến thành trung tâm vòng xoáy.

Lục Khiêm rời khỏi Đại Càn cũng không có đi thẳng về, mà đi vào Ngân Sơn Tinh, đổi một bộ phận người đến Nam Linh Vực, sau đó phá hủy pháp trận, ở bên ngoài ngây người mấy ngày mới có thể Đại Hạo.

Vừa đi ra truyền tống trận bước vào trung tâm Trường Nhạc Cung, đám người liền xông tới như ong vỡ tổ.

Thanh Phong lão đạo, Yêu Nguyệt, Già Lam…

“Ai, ngươi còn dám trở về, bên ngoài đều bị quấy đến lật trời rồi.”

Thanh Phong lão đạo thở dài thật sâu, lập tức nở nụ cười khổ.

“Ngọc Kinh Sơn muốn bắt ngươi, Nhược Thủy Tinh Chủ muốn dạy dỗ ngươi, Câu Ly vương triều, Ngự Long Sơn, Tẩy Kiếm Hiên cũng bởi vì tọa độ đại thế giới mà để mắt tới ngươi.”

“Nếu không phải Yêu Nguyệt cung chủ mang theo Trường Nhạc Cung rời đi, chỉ sợ nơi này đã sớm bị người vây công.”

“Ly kỳ như vậy sao?”

Khác với vẻ u sầu thảm đạm của mọi người, Lục Khiêm lại cười cười, hắn nhìn về phía Thanh Phong lão đạo.

“Có phải hai ngày nữa Chư Thiên Tinh Túc sẽ tổ chức Vạn Bảo Hối Mại đúng không.”

“Ừm, chuyện này cứ một giáp một lần, mấy đại Tinh Chủ cũng sẽ tới, Nhược Thủy Tinh Chủ dự định qua mấy ngày nữa sẽ tới tìm ngươi gây phiền phức, ngươi hỏi chuyện này để làm gì?”

“Không phải là bọn hắn muốn tọa độ sao, mấy ngày nữa mỗi người một phần, ha ha ha! !”

Lục Khiêm cười nói, ý nghĩ mấy ngày trước của hắn chính là cái này, nếu một người đã không có cách nào rung chuyển sự thống trị của Đại Càn, vậy thì thêm nhiều người một chút.

Thế giới này cũng không phải của hắn, cần gì phải che che đậy đậy.

“Mỗi người một phần? Kế này thật độc.”

Thanh Phong lão đạo vỗ tay nói hay.

【VIP】 Vạn Bảo thịnh hội

Bình thường tu sĩ đạt được tọa độ một cái thế giới, không có người nào mà không che giấu, sợ người khác biết được.

Cái này so với một mỏ vàng còn đáng tiền hơn, đây chính là cơ hội thành đạo.

Mà Lục Khiêm lại không coi đồ chơi này ra gì, ngược lại nói cho tất cả mọi người.

Tất cả mọi người biết cũng tương đương với không có, nếu như ai ai cũng có được tọa độ, vậy thì không phải là thăm dò, mà là thế giới chi chiến.

Đến lúc đó hỗn loạn sẽ lớn hơn.

Giống như một môn bí tịch tuyệt thế.

Một người đạt được sẽ có cơ hội xưng bá giang hồ, nếu như người người đạt được, chính là hạo kiếp kinh thế.

Tất cả mọi người bị cuốn vào cuộc chiến tranh này, sinh ra hỗn loạn lớn hơn.

Thanh Phong cảm thấy kế này rất độc, nhưng cũng không phải là ý định ban đầu của Lục Khiêm.

Nếu như không phải bọn hắn ép bách từng bước, Lục Khiêm cũng sẽ không dùng ra chiêu này.

Nói đến, làm sao công bố tin tức này?

“Ngươi công bố ở đâu?”

Đầu Lục Khiêm rất đáng tiền.

Chỉ sợ lộ diện một cái sẽ bị người đuổi giết, nào có người ngồi nghe Lục Khiêm giải thích.

“Không phải có Vạn Bảo Hối Mại sao? Ta công bố ở nơi đó là được.”

“Thế nhưng Nhược Thủy Tinh Chủ bên kia…”

“Ta nhớ được Vạn Bảo Hối Mại do tinh chủ Nam Minh Ly Hỏa Tinh chưởng quản, chỉ sợ phải phát động nhân mạch của đạo hữu.”

Lục Khiêm vừa chắp tay với Thanh Phong, vừa nói.

“Sau khi chuyện thành công, đạo hữu cũng có thập phương tiền hoa hồng.”

Muốn người ta làm việc cũng không thể nói không được, nếu không người ta cũng sẽ không tận tâm tận lực.

Huống hồ đối phương không có tiết lộ ra địa điểm Trường Nhạc Cung, cũng coi là trọng tình trọng nghĩa, về tình về lý đều phải cho thù lao.

“Tốt, ta thử một chút.”

Dứt lời, Thanh Phong lão đạo liền đưa tin về Chư Thiên Tinh Túc.

Huyền Hồ Sơn là môn phái trung lập, bởi vì có thuật luyện đan, nên đều có giao tình cùng các đại môn phái, cho nên cũng có thể liên hệ với Nam Minh Ly Hỏa Tinh.

Chỉ chốc lát, xích quang bay đến trước mặt Thanh Phong, hóa thành một con phi điểu.

“Tinh Chủ nói cái gì?”

“Hắn nói có thể, Vạn Bảo Hối Mại không cho phép tranh đấu, ra khỏi Vạn Bảo Hối Mại liền quản không được nữa.”

“Được.”

Hai ngày sau.

Tẩy Kiếm Hiên, Trầm Kiếm Hồ.

Nước hồ thanh tịnh, mặt hồ quanh quẩn một tầng sương trắng nhàn nhạt.

Có thể ẩn ẩn thấy được phía dưới nước sông có đến hàng ngàn hàng vạn bảo kiếm, sương trắng chính là kiếm khí sắc bén, bình thường nếu có sinh vật đi vào trong đó, sẽ hồn phi phách tán tại chỗ.

Dưới nước còn có cá chép vàng, những con cá này chính là kiếm khí hoá thành Tinh Linh, ăn vào sẽ có hiệu quả đối với kiếm tu.

Oanh!

Giờ phút này, một đạo lưu quang từ thương khung hạ xuống, hung hăng rơi trên mặt đất, kiếm khí bị khuấy động tản ra.

Đây là một chiếc phi thuyền màu bạc tỏa ra ánh sáng lung linh.

Khảm nạm hoa văn lam bạch, phác hoạ đồ án vàng bạc, bánh răng chậm rãi chuyển động phát ra thanh âm ca ca.

Phốc!

Phi thuyền thả ra một trận khói đen.

Một đoàn người mặc xiêm y đỏ rực đi ra.

“Ha ha, đạo huynh, đã lâu không gặp.”

Cách đó không xa truyền đến một tiếng cười to.

Phiêu miểu kiếm ý từ trên núi dâng lên, tầng mây bổ ra làm hai, mọi người Nam Minh Ly Hỏa Tinh đều cảm thấy phía sau phát lạnh, thu hồi ngạo mạn trong lòng.

Rất nhanh, kiếm ý tiêu tán, một trung niên kiếm sĩ nho nhã có hai lọn tóc mai trắng như tuyết đạp nước mà tới.

Tử vong kiếm vụ trong mắt người bình thường, đối với người này không có nửa điểm tác dụng, tựa như gió mát quất vào mặt.

Đây là kiếm thủ Thiên Dương của Tẩy Kiếm Hiên.

"Ha ha, Thiên Dương đạo hữu."

Một đại hán râu tóc đều đỏ từ trong đám người đi ra, hắn nhìn thoáng qua nhóm đệ tử, cười mắng.

"Lão phu đã sớm nói với các ngươi, không nên mắt cao hơn đầu, xem thường hào kiệt thiên hạ, kinh ngạc chưa."

"Ai, chư vị đều là hào kiệt, một lão dã nhân nông thôn như ta không là gì đâu."

Thiên Dương đạo nhân cười nói.

Lần này Vạn Bảo Hối Mại tiến hành ở Tẩy Kiếm Hiên.

Mục đích chủ yếu của Vạn Bảo Hối Mại là xúc tiến giao lưu, lưu thông hàng hoá giữa các phái.

Gần như mỗi đại môn phái đều có một hai viên tinh thần, có chút đồ vật trên tinh thần không phù hợp với mình, nhưng khả năng lại là trân bảo đối với người khác, mà đồ vật mình cần ở bên kia lại không đáng một đồng, cho nên cũng cần phải xúc tiến các môn phái giao lưu.

Người bốn phương lục tục đi tới, lần thịnh hội này bao hàm tu sĩ các phương.

Bởi vì Tinh Chủ không cho phép có tranh đấu, cho nên chính tà hai phái đều phái người tới.

Giờ phút này, Lục Khiêm cũng từ Trường Nhạc Cung đi ra.

Địa điểm là Trầm Kiếm Hồ, nói đến cũng rất gần.

Lúc này, bên cạnh lóe lên một đạo ánh sáng rồi biến mất.

“A… Phong Đô đạo hữu, ngươi còn dám trở về.”

Độn quang ngừng lại, một nam tử trẻ tuổi trên đầu mọc ra sừng rồng dừng lại.

Theo người này dừng lại, mấy người khác cũng lục tục xúm tới.

Những người này trên đầu mọc ra đủ loại sừng rồng, khí huyết trùng thiên, ngàn dặm huyết vân.

“Vũ Dân đạo hữu.”

Lục Khiêm chắp tay nói.

“Gần nhất danh tiếng đạo hữu thật nổi.”

Vũ Dân đánh giá Lục Khiêm, ý vị thâm trường.

“Trung Nguyên Tử Quân tìm ngươi, Xích Diễm Chân Quân, Xà Mẫu… Câu Ly Thần Vương; mấy đại cao nhân đối với ngươi ưu ái có thừa, đạo hữu có thể nói một chút ngươi cầm đồ vật gì của bọn hắn hay không?”

Không đợi Lục Khiêm nói chuyện, Vũ Dân tiếp tục bổ sung:

“Long Chủ cũng cảm thấy hứng thú đối với tọa độ của ngươi, nếu không ngươi hiến cho Long Chủ, Ngự Long Sơn có thể bảo vệ ngươi, ngươi thấy như thế nào?”

Tuy hai người có giao tình, nhưng cũng không có thâm sâu đến mức không nhìn lợi ích, huống hồ thứ duy trì giao tình vốn là lợi ích, bây giờ có lợi ích lớn hơn, điểm giao tình ấy lại tính là cái gì.

Người xung quanh ẩn ẩn vây quanh Lục Khiêm.

“Ngươi làm vậy là muốn động thủ sao?”

Lục Khiêm lạnh lùng nhìn đối phương.

“Ha ha, đạo hữu nói đùa, sao có thể động thủ với ngươi chứ.”

Vũ Dân suy tư trong lòng một cái, nhớ lại chiến tích người này từng giết Động Chân, lại nhìn về phía thủ hạ, sắc mặt ngưng trọng, mắng:

“Các ngươi làm cái gì vậy, còn không nhường đường cho Phong Đô đạo hữu…”

Đám người tránh ra một lối, Lục Khiêm chậm rãi đi qua đám người đang bao vây.

Vũ Dân nhìn chằm chằm thân ảnh hắn, bỗng nhiên, Lục Khiêm xoay người lại, khóe miệng hiện ra một nụ cười tà ác.

“Nếu đã tới, dù sao cũng phải lưu lại chút gì.”

“Không tốt!”

Trong lòng Vũ Dân dâng lên một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Lúc này mới phản ứng lại, thì đã trễ.

Soạt!

Lục Khiêm đánh ra một dòng nước đen như mực.

Hắc Thủy hóa thân thành một đầu Hắc Long giương nanh múa vuốt.

Nhanh chóng vòng quanh đám người một vòng.

“A…”

Đám người kêu thảm hóa thành nước mủ.

“Ngươi… Lớn mật!”

Vũ Dân không dám tin, gia hỏa này lại dám giết người, dứt lời trước mắt liền tối đen, mất đi ý thức.

Các tu sĩ Ngự Long Sơn biến thành một bãi nước mủ, còn đầu lâu Vũ Dân bị cắt xuống, linh hồn ném vào trong Phong Đô Sơn vĩnh viễn tiếp nhận tra tấn.

Lục Khiêm nhìn đầu lâu trên tay, cười lạnh một tiếng.

Ngu xuẩn! Ở nơi dã ngoại hoang vu còn dám mở miệng uy hiếp, làm sao hắn sẽ thả đối phương rời đi, trực tiếp giết là xong việc.

Lục Khiêm ném đầu lâu đi, thân ảnh biến mất tại chỗ, bay về phía Trầm Kiếm Hồ.

Trung tâm đại điện Tẩy Kiếm Hiên.

Trên đại điện có từng dãy gian hàng đứng thẳng, lưu ly tinh xảo trong suốt bảo bọc các loại sản vật.

Quảng trường bên cạnh, có một bộ khung xương to lớn như trà lâu.

“Long kình Cốt Giá: Thập phương một bộ, thích hợp luyện đan luyện khí, luyện chế vật liệu tuyệt hảo Ngưng Thần Hương.”

“Phong Bá Huyết: Mười lăm phương một giọt, Phong Bá chính là Phong Nhãn vạn năm thành tinh, luyện máu nhập thể sẽ có thể khống chế tiên thiên phong lực, uy lực không tầm thường, chú thích: Vật này chỉ có một phần, nhanh chóng mua vào.”

Hầu như toàn bộ môn phái ở trung tâm đại địa đều đến tham gia trận yến hội này, trong đó không thiếu các lão bằng hữu của Lục Khiêm.

【VIP】 Độc dược

Trong đó không thiếu các lão bằng hữu của Lục Khiêm.

Ví dụ như Câu Ly Thần Vương Câu Ly vương triều.

Câu Ly Thần Vương đạp trên tường vân phi tới, trên người khoác ánh sáng, sau đầu có một vòng sáng, giống như thần tiên hạ phàm, làm cho người không dám nhìn thẳng.

Người chung quanh nhao nhao liếc nhìn.

Có thể nói đoạn thời gian này Câu Ly Thần Vương rất là hăng hái.

Từ khi cầm đồ vật của Âm Cảnh Thiên Cung xong, cuối cùng Câu Ly vương triều cũng không thiếu hụt âm phủ nữa, nhân gian và âm phủ bổ sung viên mãn, tu vi đề cao thật lớn.

Chính vì như thế, gần đây hắn không ra ngoài trêu chọc thị phi, thế nhưng vừa nghĩ tới tiểu tử Lục Khiêm lấy được tọa độ thế giới, trong lòng Câu Ly Thần Vương vẫn không kìm chế được.

Nói không chừng tọa độ một cái đại thế giới, có thể làm cho mình đột phá cảnh giới càng cao hơn.

Bình thường cao thủ Đại Hạo cảnh chia làm Nguyên Thần cảnh, Động Chân cảnh.

Nguyên Thần cảnh là lực lượng thượng tầng của từng môn phái, đồng thời lộ diện trong mắt người cũng chính là giai cấp này, cảnh giới ở phía trên chính là chưởng môn các đại môn phái.

Cảnh giới phần lớn chưởng môn các đại thế lực đỉnh tiêm đều không khác mấy, Chư Thiên Tinh Túc tương đối thần bí, nên không tính ở bên trong.

Chỉ là trong trung tâm đại địa, cao thủ Động Chân chính là lực lượng đứng đầu nhất, nhưng nhân số cũng không ít, các loại môn phái ở trong một loại xu thế cân bằng.

Tài nguyên một cái đại thế giới đủ để người ta đột phá từ Động Chân cảnh lên Âm Dương chi cảnh.

Trước đây hắn đột phá Động Chân cũng dựa vào tài nguyên một cái tinh thần.

Con đường tu tiên này ngoại trừ tư chất bản thân ra, phần nhiều vẫn là tài nguyên.

"Thần Vương, đã lâu không gặp."

Giọng nói trong trẻo của một nam tử truyền đến.

Hắn quay đầu nhìn lại, không ngờ là Trung Nguyên Tử Quân.

Hai người cũng coi là đối thủ một mất một còn, trước đây vì Âm Cảnh Thiên Cung mà kết không ít mâu thuẫn, nhìn thấy bộ dạng âm dương quái khí của gia hỏa này, trong lòng giận không chỗ phát tiết.

"Nghe nói ngươi phát hiện một viên đại tinh thần, tại sao hôm nay lại rảnh tới đây, chẳng lẽ bị người khác đuổi ra ngoài?"

"Ha ha, không nhọc các hạ hao tâm tổn trí, tất cả đều ở trong lòng bàn tay, đến lúc đó công lược xong xuôi, các hạ có thể đến ngồi một chút."

Trung Nguyên Tử Quân cười nói.

Hiện tại lấy được bí pháp phá giải phù lục, người của lão đã âm thầm xâm nhập vào bản thổ Đại Càn vương triều, thậm chí có hai ba viên tinh thần đã bị bọn hắn xâm nhập vào bên trong.

Qua một đoạn thời gian nữa, cơ hội hắn dựa vào tinh thần đột phá cảnh giới càng cao hơn, trở về nhất định có thể nhất thống trung tâm đại địa.

Lần này tới, cũng vì muốn bên kia tiến triển thuận lợi, có thời gian rảnh rỗi, cho nên mới đè chết gia hỏa Lục Khiêm này.

Lục Khiêm mang tới không ít phiền phức cho người Ngọc Kinh Sơn, cuối cùng là một tai hoạ ngầm, một trai một gái đều chết trong tay Lục Khiêm, chuyện này khiến Trung Nguyên Tử Quân quyết định phải giết hắn.

Lần Vạn Bảo thịnh hội này, trải qua lão tuyên truyền, nên tất cả mọi người đã biết trên người Lục Khiêm mang trọng bảo.

Bên Đại Càn như chuột qua phố, bên này lại bị vạn người truy sát, bất kể như thế nào cũng không trốn thoát lòng bàn tay mình.

Chỉ cần có tin tức của Lục Khiêm, lão sẽ tự mình đi qua, tránh cho tọa độ bị tiết lộ.

Xoạt!

Đột nhiên hư không chấn động một cái, bầu trời xanh thẳm phá vỡ ra một khe hở đen như mực.

Một thân ảnh từ trong khe đi tới.

Người này khí chất âm trầm, Ưng Thị Lang Cố, toàn thân trên dưới lộ ra hàn ý, chỉ là ánh mắt cũng khiến cho người ta không rét mà run.

“Nhược Thủy đạo huynh.”

Tinh chủ Nam Minh Ly Hỏa Tinh Lam Diễm thoải mái cười to, đi đến gần người này.

“Ly Hỏa đạo hữu, hôm nay tới đây để giải quyết một cái ân oán, Phong Đô ở đâu?”

“Không ở đây.”

Người này chính là tinh chủ Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, ngày đó Lục Khiêm đả thương Thang Thọ, khiến hắn mất hết mặt mũi, huống hồ bản thân hắn là một người cực kì bao che khuyết điểm, nhìn thấy Lục Khiêm làm việc như thế, tự nhiên giận không kìm chế được tới trả thù.

Đương nhiên, Nhược Thủy Tinh Chủ cũng có tư tâm, Lục Khiêm là một cao thủ luyện đan, hắn có thể lấy cớ bắt về Tam Thiên Nhược Thủy Tinh luyện đan cho hắn.

Về phần tin đồn tọa độ thế giới kia, nếu có thì chính là niềm vui ngoài ý muốn, không có cũng được.

Thịnh hội mở ra, đám người ngồi xuống.

Từ bên ngoài đến bên trong, sắp xếp từ thấp đến cao, hai vị tinh chủ Ly Hỏa và Nhược Thủy ngồi ở vị trí trung tâm.

Ly Hỏa phất tay, hai bên đại điện xuất hiện một đám nữ tử mặc hoa phục, tứ chi trần trụi.

Những cô gái này mị nhãn như tơ, trong lúc nhảy múa mang theo một cỗ dị hương, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Gần như mỗi một người đều có dáng vẻ yểu điệu, con ngươi màu đỏ gần như bảo thạch, loại phong tình dị vực này, khiến cho quần chúng không đè nén được tà hỏa trong lòng.

“Đây là Xích Mục Nữ?”

Có tu sĩ trong đám người hoảng sợ nói.

"Đạo hữu đoán không sai, chính là Xích Mục Nữ."

Xích Mục Nữ là chủng tộc quý giá nhất trên thị trường nô lệ, cũng không phải vì có được lực lượng cường đại, mà là vì ở phương diện nào đó các nàng chính là cực phẩm, tiêu hồn thực cốt, khiến cho người ta rơi vào cảnh giới cực lạc vĩnh hằng.

Bởi vì đặc tính này, mới có thể khiến cho những nữ nhân giống như phàm nhân này bán được giá cao.

Lúc này, ngoài cửa vang lên âm thanh phụ xướng.

"Bắc Âm Phong Đô Tiêu Ma Chế Địch Đại Vương, Âm Cảnh Thiên Cung chi chủ Phong Đô đạo nhân giá lâm."

Lời vừa nói ra, toàn trường liền ồn ào.

Chỉ thấy ngoài cửa có một bóng người tiến đến, người này một thân huyền bào, lưng đeo trường kiếm đen trắng, treo ngọc tỷ, hoàn bội đinh đương, mang theo nụ cười tự tin, không nhìn ánh mắt tham lam xung quanh.

"Lục Khiêm, ngươi còn dám xuất hiện!"

Bỗng nhiên tu sĩ nào đó đứng dậy.

"Vì sao ta không dám tới?"

Lục Khiêm hỏi ngược lại.

"Ngươi muốn động thủ với ta sao?"

Rống!

Bỗng nhiên phía sau Lục Khiêm xuất hiện hư ảnh một con Ám Kim Thần Long, thần nhãn sáng chói kim quang nhìn chằm chằm vào tên tu sĩ kia, dọa cho hắn ngã nhào trên đất, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lúc này một vài tu sĩ mới thu hồi lòng tham lam, sau đó tuyệt đại bộ phận người mới ý thức được Lục Khiêm cũng không phải là người dễ ức hiếp, mà là Âm Cảnh Thiên Cung chi chủ, Bắc Âm Đại Vương; một thân tu vi không kém gì Động Chân, từng vượt cấp chiến đấu, cũng chỉ có chưởng môn nhân các đại môn phái mới có thể đánh đồng với hắn, những người như bọn họ đại bộ phận đều xuất thân từ tiểu môn tiểu phái, nào có tư cách ngấp nghé tài phú của người ta.

"Thật to gan, ngươi có biết ta là ai không?"

Nhược Thủy đứng lên.

Trung Nguyên Tử Quân giống như cười mà không phải cười nhìn Lục Khiêm, trong mắt không che giấu được sát cơ.

Không biết người này đạp phải vận khí cứt chó từ đâu, lại đi cùng mình vào một cái thế giới, thậm chí hóa thân thành Quỷ Vương bày ra đạo của mình, nếu không phải đang ở dị giới, thì mặt mũi mình đều đã bị mất sạch.

Mắt thấy Nhược Thủy sắp động thủ, Ly Hỏa lại ngăn cản hắn.

"Đạo hữu cho ta chút thể diện, Vạn Bảo thịnh hội không cho phép động thủ, có chuyện gì chờ đi ra lại nói."

Ly Hỏa lắc đầu, đây là định luật, bất kể kẻ nào cũng không thể làm trái.

Để người khác tùy ý động thủ trên yến hội, mình lại không có bất cứ hành động gì, vậy sau này còn ai dám đến?

【VIP】 Độc dược (2)

Nhược Thủy nhìn chăm chú một lát, cuối cùng vẫn lựa chọn nể mặt, động thủ ở chỗ này xác thực ảnh hưởng không tốt.

"Mời ngồi."

Ly Hỏa nhìn Lục Khiêm một chút, nếu không phải Thanh Phong gửi thư, làm sao hắn cũng không nghĩ ra Lục Khiêm dám tới đây, chẳng lẽ không thể cho ai biết át chủ bài?

Trung Nguyên Tử Quân vuốt vuốt sợi râu tái nhợt, cười nói:

"Chậm đã, tham gia Vạn Bảo thịnh hội cần phải mang theo bảo vật, ngươi có bảo vật gì?"

"Hỏi rất hay, đúng lúc bần đạo mang theo một cái bảo bối, để mọi người đánh giá một phen."

Dứt lời, Lục Khiêm nhìn bốn phương, lại nhìn tu sĩ xung quanh.

Có người tham lam, có người e ngại, có người kích động.

Trong đó không thiếu những lão bằng hữu năm đó, ví dụ như minh hữu hay là cừu địch trước kia của Âm Cảnh Thiên Cung.

Bọn hắn bám vào thi thể Âm Cảnh Thiên Cung hút máu, từng cái sống rất tươi tốt.

Còn Lục Khiêm thì mang theo tàn binh bại tướng còn lại trốn trốn tránh tránh, giống như chó nhà có tang.

Những người này coi Âm Cảnh Thiên Cung xuống dốc đến mức này, bọn hắn có thể kê cao gối không lo.

Hôm nay Lục Khiêm tới đây, không phải là để thỏa hiệp, cũng không phải là ủy khúc cầu toàn, mà là chứng minh cho thế nhân biết, hắn sẽ tự tay đòi lại tất cả những thứ đã mất đi.

Đồng thời, ném cho đám người tham lam một liều độc dược không cách nào cự tuyệt.

Theo Lục Khiêm đi tới, đám người cũng hướng ánh mắt ở trên người hắn.

"Đại Hạo Tinh đang suy sụp, Vực Ngoại tinh thần khô kiệt, thậm chí rất nhiều môn phái không cách nào duy trì sinh kế thông thường, không người kế tục."

Lục Khiêm dừng một chút.

"Thậm chí có vài tu sĩ luân lạc tới mức vì một cây linh thảo, một khối khoáng thạch mà đánh nhau tới chết; thế nhưng chư vị có biết, tất cả đều bắt nguồn từ việc tài nguyên khô kiệt, kéo dài như vậy, thương sinh đại kiếp sẽ hạ xuống đây."

Cái gọi là đại kiếp, thật ra là ý chí thiên địa tự mình sửa đổi.

Làm một loại đồ vật nào đó đến cực đoan, thậm chí thành tai họa thiên địa, bàn tay lớn trong sâu xa thăm thẳm sẽ thôi động tai nạn hạ xuống hủy diệt tất cả, hủy diệt toàn bộ sinh linh trên thế giới, sau đó rơi vào trong yên lặng, thẳng đến không biết bao nhiêu vạn năm sau lần nữa sinh ra sinh mệnh mới.

Có lẽ rất nhiều tinh thần hoang vu, vô số năm trước đã từng là văn minh sinh cơ bừng bừng.

Đám người gọi loại tai nạn này là thương sinh đại kiếp.

Đám người rất tán thành với lời nói này của Lục Khiêm.

Đại Hạo cũng không phải là trung tâm thế giới, ngược lại chỉ là văn minh nửa sống nửa chết, trước đây một vị Động Chân đã có thể thống trị toàn bộ thế giới.

Chỉ có duy nhất một lần ăn no, chính là thời điểm Tam Mục nhân xâm lấn mấy vạn năm trước, khi đó mọi người đồng tâm hiệp lực, đánh thắng trận đại chiến này, tiếp thu di sản, để từng môn phái gần như đều ăn no, xuất hiện hơn mười vị Động Chân.

Mà Chư Thiên Tinh Túc thu lợi nhiều nhất đã trở thành đệ nhất đại phái.

Tu hành cũng không phải là đóng cửa làm xe, luyện đan, vũ khí, trận pháp, động phủ đều cần vô số tài nguyên, chỉ có phát động chiến tranh, mới có thể ăn no.

"Ngươi nói những lời này tất cả mọi người đều biết rõ, trước tiên nói xem ngươi mang đến bảo vật gì, nếu không mời lăn ra ngoài."

Có người kêu gào.

Thời điểm Lục Khiêm nhìn sang, người này lập tức ngậm miệng lại, không dám nói lời nào.

"Bần đạo tới đây, chính là cho mọi người một lượng tài phú lớn."

Bỗng nhiên, con ngươi Trung Nguyên Tử Quân co rụt lại, hô hấp dồn dập, không biết nghĩ tới điều gì.

"Câm miệng!"

Mắt thấy lão muốn động thủ đối với Lục Khiêm, Ly Hỏa đứng lên lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Trung Nguyên Tử Quân không quan được sẽ đắc tội người này, lão quả thực muốn xuất ra ngọc như ý, gõ chết Lục Khiêm tại chỗ.

Không đợi lão động thủ, Ly Hỏa đã bước ra một bước, chớp mắt xuất hiện ở trước mặt hắn, hỏa diễm lam nhạt hình thành bảo kiếm trực chỉ về phía mi tâm Trung Nguyên Tử Quân.

"Đạo hữu chớ mắc sai lầm."

"Thật sự cho rằng ngươi có thể ngăn cản ta hay sao?"

Trung Nguyên Tử Quân cười gằn nói.

Cùng là Động Chân, nhưng tu vi của lão còn muốn thâm hậu hơn, tuyệt không phải bình thường.

Một giây sau, hư không lấp lóe tinh thần màu lam.

Một đạo tinh quang vượt qua triệu dặm khóa chặt Trung Nguyên Tử Quân.

Đột nhiên hắn như gặp phải lôi phệ, giống như một con tuyên cổ hung thú mở to mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin.

- Ngươi vậy mà…

Viên tinh thần trên trời kia là Nam Minh Ly Hỏa Tinh.

Sở dĩ gọi là Nam Minh Ly Hỏa, bởi vì tên như ý nghĩa, nó chứa rất nhiều Nam Minh Ly Hỏa, ngọn lửa này hiện lên màu lam, vô cùng nóng, đồng thời huyễn hóa thành các loại hình thái thật, không cần rèn đúc cũng có thể trở thành binh khí.

Mà Ly Hỏa vừa rồi biểu hiện ra là luyện hóa toàn bộ tinh cầu, biến trọn viên tinh thần kia làm vũ khí, loại này cũng không phải là Trung Nguyên Tử Quân có thể ngăn cản được.

Nghĩ tới đây, lão cũng chỉ đành thu tay lại, không dám lỗ mãng.

Lục Khiêm nhìn một lát, lập tức đánh ra một đạo quang mang.

Bạch quang biến hóa ra hình thái các loại phù lục, cực kỳ phức tạp, đây là hình dạng phù văn một cái không gian ba chiều.

"Gần đây có lời đồn ta lấy được tọa độ một cái đại thế giới, đây là sự thực, đây là tọa độ thế giới đó, các ngươi tự lấy đi!"

Quang mang biến ảo ra Đại Càn phong thổ.

Đám người lập tức xôn xao.

"Cái này…"

"Đây sự thực là tọa độ!"

"Ngươi có ý gì?"

"Trời ạ, lời đồn lại là thật."

Các tu sĩ nhìn chằm chằm vào đạo quang mang không ngừng biến hóa này, gắt gao ghi lại những tọa độ kia.

Một vài tu sĩ có kiến thức dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lục Khiêm, trong lòng vô cùng kính sợ, gia hỏa này thật là ngoan độc, không ngờ bày ra mưu kế như vậy, đây rõ ràng là muốn kéo toàn bộ thế giới xuống nước mà.

Trong lòng bọn họ lóe lên ý nghĩ này, sau đó quay đầu ghi chép tọa độ.

Người khác lấy được tọa độ, mà mình không lấy được, nếu ngày sau các môn phái khác bắt đầu hưng thịnh, chẳng phải là bị người ta chiếm đoạt sao.

Mỗi một cái tọa độ đều có tính duy nhất.

Đại biểu cho địa điểm khác biệt, mỗi một địa điểm chỉ có thể có một cái thông đạo.

Nhưng Lục Khiêm đưa ra tọa độ rất nhiều địa điểm, thậm chí có thể bình quân phân cho những người khác.

Ngay cả Nhược Thủy, Ly Hỏa cũng không nhịn được ngây người một trận, ngơ ngác nhìn chằm chằm tọa độ này.

"Bần đạo chỉ muốn tạo phúc cho mọi người mà thôi, ha ha, ta đi đây!"

Lục Khiêm thoải mái cười to, thừa dịp đám người không chú ý, chợt biến mất không thấy gì nữa.

Ném chìa khoá bảo khố cho người khác, không thể nghi ngờ là hành vi vô cùng ngu xuẩn, đồ đần cũng sẽ không làm chuyện này, Trung Nguyên Tử Quân cũng tự nhận là Lục Khiêm sẽ không làm như thế, nhưng không nghĩ tới người này không chỉ làm, mà còn để toàn bộ thiên hạ đều biết rõ.

Nhưng lão không biết rõ ý đồ của Lục Khiêm, đây không phải là bảo khố của mình, mà là bảo khố của người khác.

Thế giới kia chính là hậu hoa viên của Ngũ Đế, bầu trời trên thần điện giống như là từng đôi mắt đang nhìn chằm chằm thế giới.

Mặc kệ làm cái gì cũng sẽ bị người phát hiện, giống như rơi vào vũng bùn, không thể động đậy, dưới đáy còn có vô số hắc thủ.

Lục Khiêm trở thành thổ phỉ mấy ngày, ngày thứ hai đã bị người phát hiện, dẫn tới đại quân tiến đánh, lập tức bị Thanh Đế để mắt tới rơi vào cục diện bế tắc.

Mặc dù Lục Khiêm biết rõ, khả năng gia hỏa này coi mình là phân thân bị đoạt xá, nhưng cứ diễn tiếp như thế sớm muộn cũng có một ngày bị lộ tẩy.

Chớ nói chi là hắn đắc tội Thiên Tôn, và một tên tiểu nhân như Trung Nguyên Tử Quân ở bên cạnh quấy phá.

Gần như đắc tội tất cả người hắc bạch lưỡng đạo.

Theo mấy quân cờ mình chôn xuống bị lột sạch từng cái, hạt giống nảy mầm thành tựu Động Chân trong kế hoạch cũng thành sự tình xa vời.

Có thể nói đây là vấn đề khó khăn nhất những năm gần đây hắn gặp phải, cục này căn bản không có khả năng phá giải.

Trừ phi tu vi hắn cường đại đến mức trấn áp Ngũ Đế, nếu không căn bản không có khả năng tiến thêm một bước.

Thời điểm này cần một chút ngoại lực đến phá cục.

Huyền Lão Hắc Đế là không thể nào, bây giờ lão đầu tử này còn đang làm bảo an.

Cộng thêm Trung Nguyên Tử Quân cổ động, Lục Khiêm dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, công bố ra toàn bộ tọa độ thế giới, để chính bọn hắn đi đoạt, còn mình thì ở hai bên mưu lợi.

Về phần sinh linh phổ thông sống hay chết, liên quan gì đến ta?

【VIP】 Huyền Linh Hoàng Lão

Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Bỗng nhiên thân ảnh Lục Khiêm xuất hiện tại tầng thứ năm kim cung.

"Đại nhân, thành công không?"

Yêu Nguyệt vội vàng chào đón.

"Thành công. Nhóm chúng ta yên lặng chờ mấy ngày, đến lúc đó có thể tiến đến Đại Càn Tinh."

Lục Khiêm cười nói.

Hắn có chút không kịp chờ đợi muốn nhìn bộ dạng kinh ngạc của đám người Thiên Tôn.

Hắn biết rõ ý nghĩ của Thiên Tôn, đơn giản là ép hỏi ra chuyện mình liên quan tới tọa độ Đại Hạo Tinh.

Mà Thanh Đế thì lại muốn thông qua mình nhiễu loạn toàn bộ thế giới, sau khi ngũ hành điên đảo, liền có thể thu hoạch trái cây.

Đã như vậy, Lục Khiêm sẽ thành toàn cho bọn hắn.

Thiên Tôn không cần lo lắng không có tọa độ, hiện tại khắp nơi đều là tọa độ, thậm chí hắn có thể tùy ý ra vào thế giới này không có người ngăn cản.

Hai thế giới giao nhau, Thanh Đế cũng rất ít chú ý đến mình, dưới tình huống này hắn không có nguy cơ bại lộ thân phận.

Như vậy sẽ có thể một mực đục nước béo cò, mãi cho đến khi hạt giống nảy mầm, đột phá Động Chân cảnh.

Đương nhiên, trước đó Lục Khiêm phải tìm một tấm mộc.

Tấm mộc này sẽ thay thế mình hoạt động trên thế giới, đồng thời hấp dẫn ánh mắt đám người.

Vạn Bảo thịnh hội.

Có thể nói lần thịnh hội này là thất bại lớn, vừa cơm nước xong xuôi, không đợi giao dịch bắt đầu, đã có không ít môn phái cáo lui, nhao nhao trở về kiến tạo trận pháp truyền tống.

Đại đa số người cũng phản ứng lại, tám chín phần mười chuyện này là cạm bẫy của Lục Khiêm, mục đích là để bọn hắn không ngừng hao tổn.

Thế nhưng hiển nhiên kế sách này mười phần thành công.

Không có ai ngăn cản được dụ hoặc này.

Dù bản thân mình không muốn đi, cũng sẽ bởi vì môn phái đối địch đi mà không thể không đi.

Nó giống như một môn thần công tuyệt thế bị thiếu hụt rất lớn, tu luyện sẽ vô cùng hậu hoạn, một hai người đạt được, khả năng lo lắng không dám tu luyện.

Nhưng nếu như toàn bộ giới tu hành đạt được thần công này, như vậy sẽ biến thành một loại lôi cuốn.

Người không muốn tu luyện thần công này cũng sẽ bởi vì đối thủ tu luyện, hoặc là sợ đối thủ tu luyện được mà không thể không luyện.

Toàn thế giới đều luyện tương đương với toàn bộ mọi người đều không luyện, uổng phí công phu, còn nỗ lực trả giá cực lớn.

“Ai, hạo kiếp. Lần hạo kiếp này kết thúc, trên đời này sẽ không có chỗ dung thân cho Phong Đô nữa.”

Thanh Phong lão đạo đứng trên đỉnh Huyền Hồ Sơn, nhìn qua thần thái vội vã của mọi người trước khi xuất phát không khỏi cảm thán.

Lúc Lục Khiêm lấy ra tọa độ thế giới, thật sự dọa sợ đám người, phản ứng của Trung Nguyên Tử Quân cũng làm cho thế nhân biết rõ lời ấy không giả.

Từ đó có thể thấy được chút ít ý nghĩa của câu nói, tiền tài động nhân tâm.

“Quản hắn làm gì, đan dược tăng giá, lão phu phát tài!”

Thanh Phong đạo nhân cười to, lấy hồ lô rượu bên hông xuống, vừa uống rượu, vừa trở về luyện đan.

Ngọc Kinh Sơn.

Một vòng tử nhật từ trên trời giáng xuống.

Đạo nhân râu trắng cầm ngọc như ý trong tay rơi xuống.

“Sơn chủ!”

“Chưởng môn!”

“Sư phụ!”

Môn nhân đệ tử Ngọc Kinh Sơn nhao nhao chào đón.

Trung Nguyên Tử Quân cũng không có nóng nảy như vừa rồi, giờ phút này lão đã tỉnh táo không ít.

Sắp xếp của mình bị hoàn toàn đánh loạn, thế nhưng cũng không phải không thể tiếp thu, sau khi trong lòng khó chịu một lúc cũng bình tĩnh lại.

Hắn nói lại chuyện xảy ra trên yến hội cho mọi người, đám người ồn ào một trận.

“Sư phụ, để con dẫn người cắt đầu gia hỏa này xuống!”

“Khinh người quá đáng!”

“Không cần.”

Trung Nguyên Tử Quân ngăn đám người lại.

“Người này đã sớm lẩn đi xa, bản tọa sẽ tự mình đề phòng người này, việc cấp bách là ổn định địa bàn của chúng ta.”

Ưu thế của Ngọc Kinh Sơn là thời gian khai thác sớm, đã xâm lấn mấy cái tinh thần.

Lần này tiết lộ tọa độ là sự tình xấu, nhưng đồng thời cũng là chuyện tốt.

Thế giới loạn cả lên, bọn hắn cũng không cần lén lút nữa, mà có thể quang minh chính đại cày nát đất.

Nói tóm lại, một cái thời đại lớn sắp đến.

Nếu Âm Cảnh Thiên Cung có dã tâm, chắc chắn sẽ có một ngày lộ diện, đến lúc đó phải trả lại cả gốc lẫn lãi.

Câu Ly vương triều, sau khi Câu Ly Thần Vương giao phó xong công việc với Nhâm Đốc nhị vương, liền mang theo một nửa nhân mã rời đi, lưu lại ái nữ của mình là Tố Nga và Nhậm vương.

“Phong Đô Lục Khiêm lại xuất hiện, hắn và ngươi là lão bằng hữu, không nên phớt lờ, người này hung hăng độc ác, sẽ không quan tâm tình cảm ngày xưa.”

Trước khi Câu Ly Thần Vương rời đi nói.

“Nữ nhi biết rõ.”

Sau khi Trường Bình công chúa tu luyện Phi Thăng Thiên Nữ Chú đại thành càng trở nên thành thục ổn trọng, chân đạp hoa sen, người khoác mười tám dị sắc quang hoàn, dị hương xông vào mũi, tiên âm trận trận.

Lúc này nàng đã có tu vi Nguyên Thần.

Thiên tư của nàng không phải là rất tốt, mà là do tích lũy ngàn năm, trước kia không hiểu sử dụng làm sao.

Mấy ngày sau, toàn bộ tu hành giới lại rơi vào một loại bình tĩnh quỷ dị.

Các môn phái không an phận trước đây cũng không có động tĩnh gì.

Gần như tất cả tài nguyên đều đi vào một chiến trường khác.

Hoàng cung Đại Càn Tinh.

Quang Thống Đế lấy Thiên Tử Vọng Khí Thuật giám sát thiên hạ.

Đúng vào giữa trưa, mặt trời lên cao, thiêu đốt người tới lui trong thành trì mồ hôi đầm đìa, giống như kiến bò trên chảo nóng.

Ở trong mắt hắn, thế giới này cũng không quá đẹp đẽ.

Lúc này, vô tận kiếp vân bao phủ thế gian.

Rõ ràng là giữa trưa, nhưng kiếp khí lại mọc lan tràn.

Oanh!

Trời trong sinh lôi, sau đó mây đen dày đặc, rơi xuống mưa to.

Oanh!

Lại một tiếng nổ vang.

Oanh!

Điện xà dữ tợn, hư không chấn động.

Trận mưa lớn này bao phủ toàn bộ thiên hạ.

Gần như tất cả tu sĩ đều đã bị kinh động.

Ngước mắt nhìn lên, Đại Càn chủ tinh là một cái tinh thần màu vàng đất, lấy lục địa làm chủ.

Cái gọi là đông nam tây bắc tứ hải thật ra cũng là đại địa vây quanh nội hải, tầng khí quyển bên ngoài là một tầng hoàng vụ nhàn nhạt.

Nhìn kỹ, những hoàng vụ này do vô số phù lục nhỏ bé tạo thành.

Vô số tinh thần vây quanh Đại Càn chủ tinh, bao gồm cả viên mặt trời này, và mặt trăng đều quay xung quanh tinh thần mà vận chuyển.

Một viên tinh thần màu vàng đất đối diện Đại Càn, giống như một viên thần nhãn khảm nạm trong hư không, giám sát thế giới.

Đây là trung thổ Hoàng Lão Tinh, trụ sở trung tâm của hoàng đế.

Trên đó có cung điện vàng son lộng lẫy, chân tiên bay tới bay lui.

Tiên khí bồng bềnh, điềm lành rực rỡ.

Bạch hạc và uyên ương bay múa, tiên tuyền và Lan Chi một màu.

Khắp nơi trên tinh thần đều là tiên nhân.

Trung tâm Hoàng Lão Tinh là một tòa thần phong chống đỡ thương thiên.

Ngọn núi này tên là Bất Lão Phong, chính là cầu nối kết nối Thiên Địa Nhân trong truyền thuyết, cùng với nơi ở của thần tiên hoàng lão.

Trung tâm Hoàng Đế là xưng hô chính thức thế nhân gia phong, trong lịch sử lúc hoàng đế vừa mới sinh ra trong nhân loại, vẫn chưa có cách gọi này, mà gọi là Hùng thị.

Về sau hoàng đế thành đạo, lúc ấy lại không có từ ‘tiên’ này, mà ‘Lão’ là xưng hô tôn quý nhất, nên gọi là Huyền Linh Hoàng Lão.

Huyền Linh Hoàng Lão là mọi người tôn xưng, hoàng đế cũng dùng danh xưng này.

【VIP】 Huyền Linh Hoàng Lão (2)

Đỉnh Bất Lão Sơn, nơi đây chỉ có một căn nhà tranh, nằm phía trên chín tầng mây, tuy phòng ốc sơ sài, nhưng có danh tiên.

Kẹt kẹt…

Cửa gỗ mở ra.

Một lão giả đi tới.

Lão giả tùy ý dùng một chiếc trâm gỗ búi lại đầu tóc hoa râm, thân mang tố bào rộng rãi, hai tay áo màu xanh, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần quắc thước.

Nhìn giống như phàm nhân, cho người cảm giác vừa huyền ảo vừa khó lường.

Lão giả nhìn về phía bên ngoài chín tầng mây, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Khách dị giới từ nơi nào tới, kỳ quái!

Lúc này, các nơi trên Đại Càn Tinh xuất hiện mấy trăm cái quang môn.

Bên trong quang môn đi ra tu sĩ mặc trang phục kỳ dị.

"Tinh khí thật dày đặc, quả thật là đại thế giới!"

Phía dưới thành trì ẩn ẩn có bảo quang truyền đến, mặc dù không biết rõ đây là đồ vật gì, thế nhưng từ màu sắc lập loè đến xem, hẳn là thần vật ẩn chứa đại lượng tinh khí.

"Ha ha, lão phu đến đây!"

Một tu sĩ mặc lục bào chân đạp Thanh Diện Dạ Xoa cười lớn một tiếng, lập tức bay xuống thành trì cướp bóc.

Oanh!

Dạ Xoa phun ra sương mù màu lục, sương mù thổi qua, sinh linh chỉ còn lại hài cốt, trong giây lát hơn ngàn bách tính chết trong sương mù.

Tu sĩ vọt thẳng vào thành trì giết chóc, thậm chí huyết dịch nhuộm đỏ sông hộ thành.

Người này căn bản không muốn phát triển lâu dài, mà dự định làm một phát liền đi.

Hiện tại còn không biết rõ trình độ cụ thể của thế giới này thế nào, cũng không có năng lực tiếp tục kinh doanh, cướp đoạt một lần xong liền chạy mới là lựa chọn tốt nhất.

Oanh!

Một khắc sau, bỗng nhiên miếu thờ trong thành trì toả ra hào quang rực rỡ.

Hư ảnh một vị thần mặc thanh bào hiển hiện, chiếm cứ hơn phân nửa cái thành trì.

Mi tâm vị thần kia vỡ ra con mắt thứ ba, bắn ra một đạo thần mang, người này hồn phi phách tán tại chỗ.

Vòng xâm lấn thứ nhất, Đại Hạo Tinh tổn thất nặng nề, dù sao Đại Càn Tinh cũng là địa chủ, phản ứng tương đối kịp thời, nhanh chóng tổ chức nhân thủ phản kích.

Tổn thất của Đại Hạo Tinh cũng không tính là quá thảm, trên cơ bản là một chút tiểu môn tiểu phái không có kinh nghiệm, mới tạo thành tổn thất.

Đại môn phái chân chính, vừa tiến vào khẳng định là ẩn giấu trước, sau đó mới chậm rãi thăm dò thế giới này.

Quá trình này có thể tốn mất mấy tháng, thậm chí mấy năm.

Ví dụ như Trung Nguyên Tử Quân đã sớm phát hiện ra thế giới này, bắt đầu thăm dò cũng là mấy năm trước, nhưng trong lúc đó vẫn luôn điều tra lực lượng thế giới này, sau khi trong lòng có nắm chắc mới động thủ.

…

Huyền Linh Hoàng Lão xua tan mây mù trên trời, sau khi bầu trời quét sạch vân khí, hiện ra hư không rộng lớn, tinh thần chính diện đối mặt với Đại Càn vương triều, nhìn thấy trên bản thổ thỉnh thoảng lấp lóe quang mang, đây là ánh sáng khi các tu sĩ đấu pháp.

Hoàng đế phía dưới phản ứng rất nhanh, không đến hai canh giờ, đã điều động đại quân các phương vây quét đạo tặc.

Lúc này, một đám sinh vật hình người toàn thân phát ra quang mang xuyên thẳng qua hư không.

Vóc dáng hình thể những người này cao hơn nhân loại mấy lần, toàn thân nở rộ bạch quang, óng ánh giống như bạch ngọc, da của bọn hắn bọc lấy một tầng tinh thể hơi mờ.

Đây là Thiên Nhân, trời sinh có được năng lực tu luyện, trưởng thành tự động đột phá Đạo Cơ chi cảnh, nhân số rất ít, toàn tộc cộng lại không tới năm nghìn người, là một trong những sĩ binh ưu tú nhất Đại Càn vương triều.

Bây giờ bọn hắn đang chiến đấu cùng một nhóm người ở trong hư không.

Mấy ngàn người đối phó một cái thương thiên cự thủ vô cùng to lớn, phía dưới thương thiên cự thủ có mấy trăm người mặc quan phục.

Thiên Nhân kết thành trận pháp, lớp vỏ lấp lánh dung hợp lại thành một khối, hình thành một cái phù văn to lớn.

“Hừ! Trò mèo.”

Câu Ly Thần Vương hừ lạnh một tiếng.

Thương thiên cự thủ áp xuống.

Oanh!

Phù văn vỡ vụn, trận pháp lung lay sắp đổ.

Mặc dù nhân số bọn hắn rất nhiều, nhưng đối phương có cao thủ, nên tạm thời rơi vào hạ phong, theo thời gian trôi qua, khả năng sẽ càng thêm hỏng bét.

Huyền Linh Hoàng Lão yên lặng nhìn xem tất cả, cũng không có tính toán ra tay.

Đến cấp bậc như bọn hắn, hồng trần tuế nguyệt giống như mây gió thoảng qua, sự tình thế gian không có quan hệ gì với lão.

Đương nhiên, lão cũng không thể trơ mắt nhìn kẻ ngoại lai hủy đi cơ nghiệp của lão.

Trước lúc đó, lão muốn quan sát đám người này, hiện tại không cần động thủ, về phần kéo dài một chút, sẽ chết một đám người cũng không là cái gì.

Soạt!

Mấy người đạp mây mà đến, cầm đầu là một người có mái tóc hỏa hồng, sương mù bảy màu quanh quẩn quanh người lão giả.

Người này hình dạng kỳ xương, hai mắt có thần, con ngươi thiêu đốt lên hỏa diễm.

“Vân Anh, tại sao ngươi cũng tới?”

Lão giả này là người theo hắn nhiều năm, thời điểm không có thuyết pháp tu tiên, người này vô ý phát hiện ra một loại củi lửa có thể đốt ra sương mù ngũ sắc, bên cạnh củi lửa còn có Vân Mẫu.

Phát hiện ngậm Vân Mẫu hít vụ năng có thể tăng cường thể phách, sau đó một mực dùng tu luyện, thẳng đến khi thân thể có thể phi hành theo sương mù ngũ sắc, hỏa diễm thiêu đốt nó đến chỉ còn lại hài cốt, thần hồn đạt được trường sinh.

Thế nhân nói: Thần kỳ Vân Anh Tử, huyền diệu ra tự nhiên, thân dung đại hỏa lô, khí sướng ngũ thải yên.

"Đế vương, ta dự định hạ phàm trợ giúp, thuận tiện dò xét những người này."

"Có thể!"

Huyền Linh Hoàng Lão gật đầu, để thuộc hạ xuất thủ cũng tốt, mình cũng đỡ phải xuống dưới.

Các Thiên Đế khác cũng theo đó điều động thủ hạ xuống dưới hỗ trợ.

Lưỡng giới phong vân khởi, thiên địa sát sinh kiếp.

Chỉ một cử động nho nhỏ của Lục Khiêm đã khuấy động sinh linh lưỡng giới, không biết có bao nhiêu gió tanh mưa máu, cũng không biết có bao nhiêu người bởi vì hắn mà chết.

quỷ thần khóc thét, nếu như lời nguyền rủa của bách tính có thể giết người, Lục Khiêm đã sớm chết trên ngàn trăm lượt.

Lời nói phân hai đầu, Lục Khiêm an phận hai ngày, hai ngày sau liền không nén được.

"Tình huống ngoại giới như thế nào?"

Lục Khiêm nhìn về phía Yêu Nguyệt.

“Rất nhiều môn phái không có động tĩnh, hẳn là đều đã đi, thế nhưng ta đề nghị đợi thêm một chút, dù sao bọn hắn cũng không phải đi tất cả, còn để lại một bộ phận lớn trấn thủ sơn môn, chỉ sợ nhóm chúng ta không vào được.”

“Không sao, quỷ thần Âm Cảnh Thiên Cung cũng không phải ăn chay.”

Lục Khiêm cười nói.

Không bao lâu sau, toàn bộ đám người đã tập hợp đủ.

Hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, Già Lam, Giang Minh, Đệ Nhất Vô Lượng, Thu Quan vân vân.

Những người này là cao tầng Âm Cảnh Thiên Cung.

“Đều đến đông đủ rồi chứ, vậy nhóm chúng ta xuất phát.”

Vừa dứt lời, Lục Khiêm liền đánh ra một đạo quang mang, thu mọi người vào Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Hướng bay chính là Câu Ly vương triều.

Các món nợ trước kia hầu như đều do Yêu Nguyệt dẫn người đòi lại, ngoại trừ các môn phái tương đối lớn như Câu Ly vương triều, Ngọc Kinh Sơn vân vân.

Bay qua ngàn dặm, phía trước là từng tòa hùng thành, những thành trì này phải dùng kinh mạch người đến đặt tên, đường xá liên tiếp thành một đầu kinh mạch.

Ầm ầm!

“Không tốt!”

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ thấy thương khung vỡ ra, trong hư không bay tới một đạo hắc lôi, bổ thẳng tắp về phía hắn.

Ầm ầm!

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lục Khiêm lách mình né tránh.

Hắc lôi được tạo thành từ vô số dòng nước nhỏ bé, những dòng nước này hóa tận vạn vật, chỗ đi qua, hư không biến thành hỗn độn mờ mịt tối tăm.

"Tam Thiên Nhược Thủy!"

Lông mày Lục Khiêm nhướn lên.

"Ánh mắt thật tinh tường."

Bầu trời bên ngoài bay tới một đạo hắc quang, bên trong quang mang đi ra một nam tử sắc mặt âm trầm.

Người này chính là Nhược Thủy tìm Lục Khiêm hồi lâu không được.

"Lại bị ngươi phát hiện."

Lục Khiêm có chút bất ngờ.

Tâm tình Nhược Thủy vô cùng tốt, chỉ chỉ tinh không trên đỉnh đầu, có tinh thần phát ra hắc quang, lấp lóe sáng tối.

"Chỉ cần ngươi xuất hiện ở dưới bầu trời, liền có thể tìm ra hành tung của ngươi."

Oanh!

Dứt lời, Nhược Thủy ngang nhiên xuất thủ, đánh ra một đạo sương trắng.

Bên trong đều là châm nhỏ do Tam Thiên Nhược Thủy hình thành, châm này tên là Tam Thiên Tang Hồn Châm, chạm vào hẳn phải chết.

Vù vù! !

Trong thiên địa, đều là bạch phong gào thét, con ruồi bay không lọt.

“Hiện tại đầu hàng, ngoan ngoãn cùng ta quay về Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, tuyên thệ hiệu trung với ta, có thể cho ngươi địa vị nhất định, nếu không đánh thành đan nô, vĩnh thế làm nô.”

【VIP】 Từ Cửu U, cho tới Hoàng Tuyền

Lời nói của Nhược Thủy rất ngông cuồng, ánh mắt lại hết sức cẩn thận, không cho bất cứ cơ hội gì.

Ba ngàn tang hồn châm hình thành gió lốc, tan rã tất cả pháp thuật và pháp khí.

Những nơi đi qua, Tam Thiên Nhược Thủy hóa tất cả sự vật thành hư vô.

Lục Khiêm không hề bị lay động, mặc dù mình chỉ là Nguyên Thần đỉnh phong, nhưng cộng thêm Bắc Âm Phong Đô Sơn tầng thứ tám, một thân tu vi cũng không yếu hơn Động Chân phổ thông.

Ba ngàn tang hồn châm sắp rơi xuống.

Huống hồ… trước khi gia hỏa này đến không có làm qua chuẩn bị trước sao?

Soạt!

Bạch Phong rơi xuống người, trước đó, bên ngoài cơ thể Lục Khiêm quanh quẩn một tầng màng đen nhàn nhạt.

Đây là Hắc Thủy Tai Ương, đồ vật do hủ mục thủy đức sinh ra.

Nếu như nói Tam Thiên Nhược Thủy là hóa tận thiên hạ chi thủy, như vậy Hắc Thủy vừa có được hiệu quả này đồng thời còn có thể đồng hóa ngàn vạn chi thủy.

Soạt!

Nhược Thủy đạo nhân nhìn thấy màng đen cũng không có suy nghĩ nhiều, ba ngàn tang hồn châm rơi xuống trên người hắn, lập tức đồng hóa thành Hắc Thủy.

"Cái này…"

Nhược Thủy đạo nhân mở to hai mắt nhìn, không dám tin tưởng.

Bạch châm không có gì không hủy này không chỉ không làm thương tổn được Lục Khiêm, ngược lại còn dung nhập vào màng đen, chuyển hóa thành Hắc Thủy.

Biến thành trợ lực chi vật.

Rất nhanh, đến phiên Lục Khiêm phản kích.

Oanh!

Bóng ma bao trùm đại địa, âm phong gào thét, quỷ thần khóc thét.

Một tòa núi cao nguy nga xuất hiện trên bầu trời.

Thanh âm quỷ khóc sói gào cũng vì vậy mà xuất hiện.

Toàn thân núi cao nguy nga hiện lên màu đen kịt, sương mù màu xám lục vờn quanh, tổng cộng chia làm tám tầng, từng cái đều là cảnh tượng Địa Ngục kinh khủng, khiến cho người ta không rét mà run.

Ầm ầm!

Ngọn núi trực tiếp trấn áp về phía Nhược Thủy đạo nhân, khí áp lên cao, dưới áp lực của đại địa nhao nhao vỡ ra.

"Thật là gan chó mà!"

Nhược Thủy đạo nhân nổi giận gầm lên một tiếng, tiện tay đánh ra một chiêu, hư không hạ xuống tinh quang.

Tinh quang hình thành hộ thuẫn thực chất hóa, hiện lên nửa vòng tròn bao phủ thân thể hắn.

Ầm!

Bắc Âm Phong Đô Sơn đập ầm ầm lên phía trên hộ thuẫn, hộ thuẫn "Răng rắc" rạn nứt ra, tinh thần không ngừng lấp lóe, rốt cục ngăn cản được một kích này.

Một bên khác, Lục Khiêm cũng không có buông tha hắn, bên người hiện lên hai đạo quang mang một đen một trắng, hai đầu Âm Dương Ngư nhảy ra, làm hao mòn vạn vật, thời gian nghịch chuyển.

Đồng thời còn có một cái bảo kính trong suốt, không ngừng bắn ra hàn quang, giao đấu cùng Nhược Thủy đạo nhân.

Từ bên này đánh đến ngoài ngàn dặm Minh Hải, lại từ bên kia đánh tới Vạn Hỏa chi sơn ở phương nam.

Khắp nơi trên bầu trời là ánh sáng pháp thuật linh quang.

Pháp thể của hai người như từng ngọn núi cao, dẫn tới vô số tu sĩ đứng ngoài quan sát, chiến đấu cấp bậc Động Chân, nhiều năm chưa từng xuất hiện một lần, mọi người đều nhao nhao suy đoán.

Nhược Thủy đạo nhân càng đánh càng kinh hãi, Chư Thiên Tinh Túc cũng coi nhẹ dùng pháp khí, mà dùng tinh thần chi lực.

Tinh thần chi lực tương đương với động thiên trong thể nội và pháp khí kết hợp.

Tinh quang chính là động thiên chi lực.

Tu hành chi đạo của Chư Thiên Tinh Túc là luyện hóa một viên tinh thần, mượn dùng tinh thần chi lực cho mình dùng.

Vốn cho rằng đối phó một Nguyên Thần đỉnh phong nho nhỏ, chẳng phải là dễ như trở bàn tay, không ngờ lại khó khăn như thế.

Đối phương không chỉ có được Phong Đô Sơn cùng loại với động thiên chi lực, còn có hai kiện pháp bảo huyễn hình.

Lực lượng mỗi một món pháp bảo đều không kém gì Động Chân sơ kỳ, chuyện này khiến hắn càng thêm khó mà chống đỡ.

"Đáng ghét! Ngừng! Không đánh nữa!"

Hai mắt Nhược Thủy đạo nhân đỏ thẫm, dứt khoát ngừng tay, ngữ khí hòa hoãn không ít:

"Ngươi và ta không có ân oán, không cần liều mạng như vậy. Huống hồ, nếu không phải Âm Chủ không cho dùng tinh thần chi lực quy mô lớn, chỉ sợ ngươi đã sớm chết."

Nhược Thủy đạo nhân vẫn mạnh miệng.

Hắn nói không sai, lực lượng của hắn không chỉ ở những thứ này, nếu không Chư Thiên Tinh Túc cũng sẽ không uy hiếp nhiều năm như vậy.

Sau khi sử dụng loại lực lượng này nhất định phải trả giá đắt, chẳng qua Lục Khiêm chỉ phế đi một thủ hạ của hắn, không đáng vì tên thủ hạ này mà trả giá lớn như thế.

Mấu chốt là Nhược Thủy đạo nhân còn cần Lục Khiêm hỗ trợ, chuyện này chỉ có Lục Khiêm mới có thể giúp , về sau chậm rãi xử lý cũng không muộn.

"Được."

Lục Khiêm dừng tay.

Lục Khiêm biết rõ còn đánh như vậy cũng không có ý nghĩa, song phương đều không làm gì được, còn tiếp tục, khả

năng kẻ thù của hắn sẽ tới.

“Các hạ có thể giúp ta luyện đan hay không? Tất nhiên có thù lao.”

Nhược Thủy đạo nhân suy nghĩ, giải thích nói.

“Con ta tư chất không tốt, cho người tìm ngươi cũng là vì việc này, không ngờ phát sinh hiểu lầm, chuyện ấy là ta làm không đúng.”

Dứt lời, Nhược Thủy đạo nhân lấy ra một tấm đạo phù, đốt nó lên, hóa thành một đạo khói xanh bay về nơi xa.

Không bao lâu sau, một đạo tinh quang đen như mực bay tới, đứng yên ở bên người Nhược Thủy đạo nhân.

“Phụ thân đại nhân, đã bắt được tiểu tử hoang dã kia rồi sao? Lát nữa ta sẽ rút gân lột da hắn, dám làm tổn thương người của ta.”

Nam tử này khá giống Nhược Thủy đạo nhân, nhưng trẻ hơn một chút, dáng vẻ lưu manh, mặt mày mang theo một tia tà ý, một bộ ông trời là lão đại ta là lão nhị, khiến cho người ta nhìn có chút khó chịu.

Nghe con trai nói như vậy, vẻ mặt Nhược Thủy đạo nhân có chút xấu hổ.

“Khụ khụ, không được vô lễ, vị này là Phong Đô đại sư.”

Nhược Thủy đạo nhân nhìn về phía Lục Khiêm, giới thiệu nói:

“Đây này là khuyển tử Thang Lân.”

Lục Khiêm nhìn người nọ liền biết chuyện gì xảy ra, không phải là con hư tại cha sao.

Nghe nói Chư Thiên Tinh Túc có truyền thừa đặc biệt, cảm ứng tinh thần, là có thể sử dụng lực lượng tinh thần; đạt được

tinh thần thừa nhận, chính là tinh thần chi tử.

Tư chất con trai Nhược Thủy đạo nhân không tốt, nhưng hắn lại có tư tâm, muốn cho con của mình trở thành tinh thần chi tử, kế thừa lực lượng Tam Thiên Nhược Thủy.

Trước kia Nhược Thủy tranh đấu với người, không chừng đã bị đả thương căn bản, dẫn đến không cách nào sinh hạ hậu đại, cho nên rất yêu thương đứa con độc nhất này, mặc kệ bỏ ra giá gì, cũng phải làm cho hắn kế thừa lực lượng của chính mình.

"Hắn?"

Thang Lân nhướng mày, có chút không vui.

"Sao có thể thả người này, hắn đã suýt chút giết…"

"Ngậm miệng!"

Sắc mặt Nhược Thủy đạo nhân trầm xuống, lúc này hắn mới ngậm miệng lại.

"Hai viên Hoàng Tuyền thánh đan, mười phương một viên, ngươi thấy như thế nào?"

Lục Khiêm lười nhác nhìn hai cha con này, trực tiếp lấy ra hai viên đan dược.

"Có thể, thế nhưng chúng ta cần càng nhiều, càng nhiều càng tốt."

"Trên người của ta chỉ có như vậy, cái khác còn phải luyện, về sau còn muốn thì liên hệ Thanh Phong, để hắn thông báo cho ta là đủ."

Dứt lời, Lục Khiêm quay người rời đi.

Hai người cứ như vậy nhìn hắn càng chạy càng xa, không có động tác gì.

Phong cách của Chư Thiên Tinh Túc chính là làm việc phải tuyệt, hôm nay để Nhược Thủy đạo nhân chịu đau khổ, ngày sau đối phương xuất thủ đến nhất định là trả thù.

Giống như Trung Nguyên Tử Quân vậy, vừa rồi Lục Khiêm cũng không tiện dông dài cùng bọn hắn.

Người hắn đắc tội thực sự rất nhiều, có trời mới biết dông dài thêm sẽ có ai đi ra tìm hắn báo thù.

Về phần hai cha con này, trong lòng Lục Khiêm đã có tính toán.

Hắn đã động tay động chân bên trong đan dược.

Cũng không phải là hạ độc, mà là lưu lại một đạo khí tức có thể truy tung người này, nếu như hạ độc sẽ bị đối phương phát giác, chỉ để lại một đạo khí tức truy tung thì không sao.

Lượn quanh tầm vài vòng, Lục Khiêm liền lại trở lại thành trì gần Câu Ly Thần Vương.

Chỉ thấy hắn triệu hồi ra Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Ầm ầm!

Phong Đô Sơn hung hăng nện xuống, thành trì phía dưới lập tức nổ thành bột phấn, mấy chục vạn sinh linh đều chết hết.

Oán khí trùng thiên, bầu trời như máu.

Mấy chục vạn sinh linh tử vong sinh ra oán khí bị Phong Đô Sơn hấp thu, tốc độ thi công tầng thứ chín tăng nhanh một chút.

【VIP】 Từ Cửu U, cho tới Hoàng Tuyền (2)

“Đều đi ra đi! ! !”

Lục Khiêm khẽ quát một tiếng, Phong Đô Sơn bay ra vô số ma vụ đen như mực.

Khặc khặc!

Tiếng kêu của yêu ma quỷ quái truyền khắp bốn phương, đám người Già Lam Yêu Nguyệt mang theo bộ hạ của mình bay ra ngoài.

“Chia ra hành động, tất cả đều có thể giết.”

Lục Khiêm ra lệnh.

Trước đây Câu Ly vương triều tàn sát rất nhiều quỷ thần của Âm Cảnh Thiên Cung, hôm nay đã đến thời điểm trả nợ.

Đương nhiên, tâm tư báo thù rửa hận cũng không có bao nhiêu, Lục Khiêm chỉ là muốn đạt được càng nhiều lợi ích mà thôi, ví dụ như dùng tiên huyết sinh linh tưới tiêu Phong Đô Sơn.

Theo lưỡng giới liên thông, thời cuộc càng ngày càng nguy hiểm, hắn đắc tội quá nhiều người, Nguyên Thần đỉnh phong đã không lấp đầy lòng dục vọng của hắn, nhất định phải đến Động Chân mới có sức tự vệ.

“Rõ!”

Nghe được mệnh lệnh của Lục Khiêm, đám người lập tức chia ra hành động, đi đến từng cái thành trì tiến hành giết chóc.

Mấy ngàn quỷ thần hạ xuống, hắc nha, biên bức, bạch cốt khô lâu, hỏa diễm… Chạy loạn trên mảnh đại lục này.

Mấy cái thành trì táng thân trong biển lửa quỷ triều, vô số người táng thân trong thanh âm kêu gào.

Rất nhanh loại giết chóc quang minh chính đại này, cũng dẫn tới địch nhân.

"Lớn mật, ai dám lỗ mãng!"

Mấy trăm đạo độn quang từ bốn phương bay tới, xen lẫn từng tiếng gầm thét.

Cầm đầu là Đốc Vương, hắn mang theo văn võ bá quan vừa đến đã nhìn thấy một màn làm cho người ta đau lòng.

Mười mấy cái thành trì bị hủy, sinh linh đồ thán, tiên huyết nhuộm đỏ dòng sông.

Khi thấy pháp thể của Lục Khiêm, Đốc Vương liền hoàn toàn tức giận.

"Lục Khiêm!"

Chỉ thấy Đốc Vương duỗi hai tay ra, toàn bộ bầu trời lập tức tối xuống, khắp nơi đều là trọc khí không ngừng xám lại.

Trung tâm là một cây cờ đen, cờ đen dài bảy thước rộng ba thước, hoa văn là hình dạng một con quái vật kỳ lạ.

Quái vật này có hình người, hai tay rất dài, trên mặt không có ngũ quan, mà là một cái vòng xoáy, trung tâm vòng xoáy là hắc động.

Căn nguyên trọc khí chính là đến từ cái hắc động này.

Hắc động bay ra bươm bướm, châu chấu, kiến… Số lượng những con côn trùng nhỏ bé này rất nhiều, liên miên hình thành một mảnh gió lốc, bao trùm phương viên ngàn dặm.

Bên tai toàn là tiếng côn trùng ông ông, làm cho người nghe mà bực bội.

Toàn bộ thế giới giống như tận thế.

Nơi "Gió lốc" đi qua, quỷ thần bị gặm đến không còn sót lại chút cặn bã.

Nhất là Già Lam, Thụ Tinh mỗ mỗ này biến ra nguyên hình, Đại Hắc Dong Thụ rủ xuống vô số xúc tu, mỗi một cái đều cắm sâu vào đầu tu sĩ, không ngừng hấp thu tiên huyết trong cơ thể của bọn họ.

Kết quả châu chấu bay qua, cành cây ngay cả cặn cũng không còn, nếu không phải chạy nhanh, chỉ sợ một lát đã mất người.

Rất nhanh châu chấu quét đến chỗ Lục Khiêm.

Bầu trời đen như mực, Lục Khiêm chú ý tới những con châu chấu này có được bất tử chi thân, ở bên trong trọc khí liền có thể lập tức khôi phục lại.

Rất nhanh, Lục Khiêm đã nghĩ ra phương pháp ứng đối.

Ong ong ong…

Vô số côn trùng vây quanh pháp thân, bầu trời chỉ còn lại một cái bóng đen lớn.

Ục ục!

Lúc này, bên trong bóng đen truyền đến một tiếng gáy.

Những côn trùng này giống như gặp phải thiên địch, đang bay nhảy lập tức dừng lại, thân thể cứng ngắc, liên miên rớt xuống đất, mặc dù châu chấu còn sống rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào tiếp cận phạm vi nhất định.

Lục Khiêm không thấy gì ở giữa, thay vào đó là một người khoác thất thải vũ mao, đỉnh đầu đội kim quan gà trống.

Tiếng kêu vừa rồi chính là do vật này phát ra.

Đây là Mão Nhật Kê.

Con gà này ngàn năm không hiện, vừa cất tiếng thiên hạ bội thu, côn trùng có hại chết hết.

Sự cường đại của Thất Thập Nhị Biến chính là ở đây, thông qua biến hóa ra các loại đồ vật đến khắc chế năng lực người khác.

Nhất cử đánh tan đám côn trùng do Đốc Vương vây quanh.

Đốc Vương chưởng quản Đốc mạch, Đốc mạch từ dưới đầu mà lên, chính là nơi uế khí trọc khí mới sinh ra.

Cái cờ đen này tên là Cốc Thần Bất Tử Phiên, là pháp bảo thành danh của hắn, không nghĩ tới bị tiểu tử Lục Khiêm này nhẹ nhõm phá đi.

"Ngươi…"

Đốc Vương không dám tin nhìn thanh niên mình xem thường trước kia.

Lần đầu nhìn thấy vẫn là Đan Kiếp, hiện tại đã có thể nhẹ nhõm đánh bại mình, trong lòng nhất thời không thể nào tiếp thu được.

Lúc này, chân trời truyền đến một cỗ dị hương.

Một nữ tử tuyệt mỹ đạp trên hoa sen, chậm rãi đi tới.

Tóc dài đen nhánh tùy ý buông ở sau lưng, đôi mắt đẹp sáng tỏ, phản chiếu ra đại thiên thế giới.

Người này chính là Thái Bình công chúa.

"Ngươi không nên tới."

Thái Bình công chúa nhìn cố nhân trước kia, nói đến vẫn là Lục Khiêm khích lệ mình tiến vào giới tu hành, bây giờ song

phương đã trở thành địch nhân, cừu hận khó giải.

"Cuối cùng cũng phải tới."

Lục Khiêm biến trở về nguyên hình, trong lúc nói chuyện, Phong Đô Sơn vẫn đang không ngừng hấp thu huyết thực, tầng thứ chín sắp hình thành, khi đó uy lực sẽ nâng cao một bậc.

Hắn bước ra một bước, xuất hiện sau lưng Thái Bình công chúa, cầm trong tay Nhân Hoàng kiếm, đâm về phía hậu tâm.

Nhân Hoàng kiếm có được bảo cấm vô kiên bất tồi, một khi đâm trúng, sẽ lập tức hồn phi phách tán, không cách nào tái sinh.

Lục Khiêm không có ý nghĩ thương hương tiếc ngọc, cho dù đã từng là cố nhân, chỉ cần ngăn cản con đường của mình, vậy cũng giết không tha.

Thế nhưng, đối thủ của hắn cũng không phải là Thái Bình công chúa, mà là một người hoàn toàn khác.

Xoạt!

Một bộ đồ quyển đen như mực triển khai sau lưng Thái Bình công chúa.

Đồ quyển đen như mực chứa hình ảnh một vị Thần Vương sừng sững thế gian, ngàn vạn yêu ma đền tội.

Đây là Thần Vương Trấn Ma Đồ.

Một cỗ lực lượng không hiểu cầm cố hư không.

"Ha ha, rốt cuộc ngươi đã đến."

Hư không truyền đến từng tiếng cười lạnh lẽo, bầu trời xé mở ra một vết rách, một cái thủ chưởng vô cùng to lớn thò ra ngoài, muốn nắm lấy Lục Khiêm.

Lục Khiêm phản ứng cực nhanh, thừa dịp trước khi bàn tay lớn bao trùm xuống, hóa thành một đạo kim quang né tránh

một kích này.

Sau khi thủ chưởng biến mất, một cái quang cầu lớn từ trong khe hở bay ra.

Người đến chính là Câu Ly Thần Vương.

Trước đó Câu Ly Thần Vương đi đến dị giới đã có loại dự cảm, nhất định Lục Khiêm sẽ tới đánh lén, lấy hiểu biết của lão, người này có thù tất báo, Câu Ly vương triều trống rỗng, tất nhiên sẽ tới cửa làm loạn, thế là lưu lại pháp bảo ứng đối.

"Tới rồi còn muốn đi sao?"

Sở dĩ Câu Ly Thần Vương gọi là Thần Vương bởi vì lão đã tự luyện hóa nhục thân của mình thành vương triều.

Lục Khiêm tiến vào cương vực vương triều, chính là ở trên thân thể lão, làm sao có thể để hắn chạy trốn.

Ầm ầm!

Đột nhiên cả vùng đất chấn động, kim quang chiếu rọi bốn phương.

Từ trên nhìn xuống, từng cái thành trì bị kim quang kết nối, bắt đầu kích hoạt, ẩn ẩn tạo thành kinh mạch cở thể con người, mặc dù thiếu đi mấy cái huyệt vị, nhưng không có ảnh hưởng.

Lục Khiêm ở trong kinh lạc cơ thể này tính toán.

Thị giác Lục Khiêm hoàn toàn thay đổi, bầu trời xanh thẳm biến thành bắp thịt màu đỏ, dưới chân là xương cốt tái nhợt, mặt ngoài xương cốt còn có vô số mao mạch, mạch máu và da thịt.

"Đây chính là thân thể của Câu Ly Thần Vương?"

Một cỗ lực lượng giàu tính xâm lược không ngừng ăn mòn thân thể Lục Khiêm, muốn hóa hắn thành chất dinh dưỡng cho thân thể này.

Bởi vì thân thể quá mức to lớn, nên người khác tiến vào bên trong không cách nào phân rõ phương hướng, không trốn thoát được, thẳng đến khi huyết nhục bị làm hao mòn sạch sẽ, hóa thành chất dinh dưỡng của người khác.

Nhưng… mi tâm Lục Khiêm vỡ ra một vết nứt, thần nhãn màu vàng óng nở rộ quang mang.

Hắn có một đôi Tam Giới Nhãn trải qua Sát Na Chi Quốc thôi diễn tiến hóa.

Từ Cửu U cho tới Hoàng Tuyền.

"Cái gì!"

Câu Ly Thần Vương kinh hô lên.

Bên trong cảm ứng của lão, bỗng nhiên Lục Khiêm lấy một loại tốc độ cực nhanh, xuyên thẳng qua từng điểm huyết nhục yếu kém, nhanh chóng chạy về phương hướng Nê Hoàn cung.

【VIP】 Địa Ngục Vô Gian(2)

Câu Ly Thần Vương hiện ra nguyên hình, núi non sông ngòi diễn biến thành kinh mạch.

Đại địa giống như là một người nằm trên mặt đất.

Mỗi một sinh linh đều là tế bào phần tử của hình người to lớn này.

Người bên ngoài tiến đến cũng sẽ nhanh chóng bị đồng hóa, đời đời kiếp kiếp, dung nhập vương triều.

Đây là động thiên trong cơ thể Câu Ly Thần Vương.

Động thiên trong thể nội cũng không phải là thật sừ tạo ra một cái động thiên, mà là căn cứ công pháp của mỗi người tu hành mà biến hóa.

Động thiên của Huyền Lão Hắc Đế là Diêm La chân thân, gia trì động thiên chi lực lên trên chân thân, làm cho uy lực vô tận, không phụ hung danh vạn trượng chi quỷ.

Động thiên của Chư Thiên Tinh Túc là tinh thần, luyện hóa tinh thần thành động thiên, cao cao tại thượng, giám sát chúng sinh.

Còn động thiên của Câu Ly Thần Vương chính là cương vực hoàng triều của lão.

Thành trì là huyệt đạo, đạo lộ là mạch lạc, bách quan là xương cánh tay, sinh linh là huyết dịch, nguyên thần là trung tâm.

Đạo này có thể thành lập vĩnh hằng vương triều, vương triều bất diệt, bản thân bất diệt.

Hôm nay Câu Ly Thần Vương đại phát thần uy, muốn triệt để giải quyết mối họa lớn Âm Cảnh Thiên Cung trong lòng này.

Đốc Vương nhìn thấy hoàng đế giết chết cường địch dễ như trở bàn tay, không khỏi cảm thán nói:

"Bệ hạ thần công đại thành, uy vũ hùng tráng!"

Lần này đi Đại Càn Tinh, nếu tiến thêm một bước; nhất thống Đại Hạo chính là ở trong tầm tay.

Quang đoàn ngưng tụ ra một đạo bạch quang, thân mang vương miện đế vương.

Không đợi Câu Ly Thần Vương mở miệng, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, kinh hô "Không tốt!"

Chỉ thấy Lục Khiêm vốn chỉ có thể nhắm mắt chờ chết, không biết lên cơn điên gì, bỗng nhiên tìm được phương hướng, xuyên qua từng cái chướng ngại, nhanh chóng tiến về Nê Hoàn cung.

Tốc độ rất nhanh, đã đến vị trí ngực.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Thái Bình công chúa hỏi.

"Lát nữa lại nói."

Câu Ly Thần Vương bỏ xuống một câu, sau đó biến mất không thấy gì nữa, quang đoàn không có tiến vào Nê Hoàn cung.

Nê Hoàn cung là thần đình khống chế toàn bộ vương triều, Thượng Nguyên cung điều khiển nhân thể, Trung Nguyên

cung, Hạ Nguyên cung là ba cái trung tâm, mỗi cái cung có bát cảnh thần trấn thủ, tổng cộng là hai mươi bốn thần.

Một đình ba cung hai mươi bốn thần chính là lực lượng chân chính của Câu Ly vương triều, chính là hóa thân đạo hạnh của Câu Ly Thần Vương, có quan hệ có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục với lão.

Nhậm vương Đốc Vương cùng văn võ bá quan chỉ là quan lại thế gian, sẽ theo tuổi thọ tiêu hao mà chết đi.

Lúc này thần quang sáng chói Nê Hoàn cung, quang mang chói mắt, tên là Hoàng Đình.

Bên trong tiên quang mờ mịt có thể lờ mờ thấy được đại tướng thân mang kim giáp, đầu đội tử kim khôi trụ hoặc là chu hồng quan miện, hình dạng quan văn cổ xưa.

"Truyền! Não Thần, Phát Thần, Tị Thần, Thiệt Thần… Thượng Nguyên cung."

Chỉ chốc lát, các đại quan đã chạy tới.

"Bái kiến bệ hạ!"

"Các ngươi các dẫn đầu một bộ phận nhân mã tiến về thiên trung bộ chặn giết người này!"

Câu Ly Thần Vương ra lệnh.

"Rõ!"

"Bệ hạ, xin cho ta điều động tất cả chi hổ phù, người này cực kỳ nguy hiểm, nhất định phải dùng toàn bộ lực lượng giết chết."

Người nói chuyện là thanh niên mặc áo trắng, hình dạng tuấn mỹ, lòng dạ thái hư thanh tĩnh tự nhiên, bách quan lấy người này dẫn đầu, vây quanh giống như chúng tinh phủng nguyệt.

Thơ nói: Đại đạo diệu vô tượng, vận khí ngưng cao chân; kết không tự nhiên sinh, linh hóa trí tuệ thần.

Đây là Não Thần, tên gọi Trí Tuệ Thần, cung chủ Thượng Nguyên cung, Câu Ly vương triều vận hành được hoàn toàn do thần này điều hành.

"Được!"

Câu Ly Thần Vương gật gật đầu.

Mặc dù hắn không cảm thấy Lục Khiêm khủng bố như vậy, thế nhưng chuyện liên quan đến thân thể, Trí Tuệ Thần so với mình càng rõ ràng hơn, cho dù điều động tất cả lực lượng sẽ tác động đến toàn thân, nhưng lão tín nhiệm thần này.

Một bên khác, Lục Khiêm vẫn đang xuyên thẳng qua huyết nhục.

Con mắt thứ ba trên mi tâm nở rộ thần quang, không ngừng lai chút nào.

Đây là Động Sát Thần Mục, gọi là Tam Giới Nhãn.

Trước đây ngoại trừ để Dương Tiêu hỗ trợ thôi diễn Thần Thú và đan phương ra, còn thuận tiện thôi diễn phương pháp tiến giai con mắt thứ ba.

Mặc dù danh xưng là thượng chí Cửu U, hạ chí Hoàng Tuyền.

Nhưng không có khoa trương như vậy, có điều dùng để phân rõ đường đi thì vẫn có thể.

Oanh!

Bầu trời truyền đến tiếng nổ vang.

Chỉ thấy bỗng nhiên huyết nhục trên đỉnh đầu phân ra từng cái tế bào màu máu.

Tế bào diễn hóa thành từng tên Dạ Xoa mặt xanh nanh vàng.

Dạ Xoa cầm Tam Xoa Kích trong tay, trong miệng phát ra tiếng kêu chít chít ùng ục.

Dạ Xoa nhìn thấy con mắt Lục Khiêm đều tái rồi, liền trực tiếp vọt lên.

"Nhận lấy cái chết!"

Lục Khiêm lách người sang một bên, tránh thoát Tam Xoa Kích của Dạ Xoa.

Oanh!

Kiếm khí phân hoá ra ngàn vạn, bạch quang sáng chói xé nát Tương Dạ tại chỗ.

Lục Khiêm tiếp tục phi hành về phía trước.

Trong lúc đó gặp được mấy con quái vật màu sắc khác nhau.

Có người mặc áo xanh, phun ra độc dịch trí mạng.

Còn có tu sĩ mặc một thân bạch bào, phóng thích nguyên khí dao động.

Cùng một dị nhân mặc áo bào đen, điều khiển ngàn vạn ô uế.

Những người này là vệ binh bảo vệ Câu Ly vương triều. Huyết vệ, Bạch vệ, Lục vệ… Tu vi không ra làm sao, thế nhưng thắng ở số lượng dày đặc, mỗi người mỗi bản lĩnh, Lục Khiêm giải quyết những người này cũng tốn rất nhiều công phu.

"Thiên Ma lớn mật, nhận lấy cái chết! !"

Bỗng nhiên, trong hư không nhảy ra hai vị đại hán mặc kim giáp.

Bên trái là một người hai mắt cực lớn, thả ra kim quang không gì không phá; người bên phải có cái miệng vô cùng lớn, giống như có thể thôn phệ vạn vật.

Hai người này ngăn ở trước mặt Lục Khiêm, sau lưng đều có ngàn tên sĩ binh mặc bạch bào.

"Giết!"

Hai mắt Mục Thần bạo phát quang mang, liên tiếp mấy trăm đạo, rơi xuống như là màn mưa.

Hút!

Đại Chủy Thần há rộng miệng, một cỗ hấp lực vô hình kéo Lục Khiêm qua.

Cùng nhau tiến vào trong miệng, nhanh chóng bị tiêu hóa.

Lúc này, sau lưng Lục Khiêm xuất hiện một con thỏ ngọc.

Hai mắt thỏ ngọc đỏ bừng thả ra xạ tuyến xanh thẳm.

Hàn mang đông cứng tất cả địch nhân trước mặt, Mục Thần và Đại Chủy Thần không nhúc nhích, duy trì động tác vừa rồi, ngay cả thần hồn cũng bị đông lại.

Lục Khiêm trực tiếp xuyên qua đám người, cũng không quay đầu lại.

Răng rắc!

Băng điêu vỡ vụn.

Mục Thần Đại Chủy Thần, chết!

"Người đâu? Phế vật! Đều là phế vật!"

Một bên khác, Trí Tuệ Thần nhận được tin tức giận tím mặt.

Hai vị thần không có chút tác dụng nào, ngay cả góc áo người ta cũng không sờ tới liền chết, còn hao tổn một đống bụi

thần.

"Được rồi, chí ít biết rõ vị trí người này! Người đâu!"

Trí Tuệ Thần ổn định cảm xúc, bố trí đâu vào đấy.

"Dặn dò Bì Thần, Can Thần… các thần Trung Nguyên cung Hạ Nguyên cung, dẫn đầu Huyết vệ, Bạch vệ, Lục vệ của riêng mình… Toàn diện đuổi giết!"

Trí Tuệ Thần biết rõ giết địch phải nhanh, không thể từng bước một, trực tiếp điều động toàn bộ lực lượng đuổi giết.

Giống như cơ thể đối mặt bệnh nặng, từng cái cơ quan tiến hành phòng ngự.

Đương nhiên, hăng quá hoá dở, dắt một phát động toàn thân, quá kịch liệt sẽ khiến bản thể tổn thương.

Nhưng Trí Tuệ Thần cho rằng giải quyết ngoại địch xâm lấn mới là mấu chốt, di chứng có thể chậm rãi điều trị.

Rất nhanh, bọn hắn đã vây quanh Lục Khiêm ở gần yết hầu.

Binh mã các phương tụ tập, đại quân vô biên vô hạn.

Toàn bộ hai mươi hai thần linh xuất động, trên trăm vạn sĩ binh hình thành vòng vây, kín không kẽ hở, ngay cả con ruồi cũng không bay lọt.

"Ngươi không trốn thoát được đâu…"

Trí Tuệ Thần đứng trong vạn quân nói.

Nhiều năm trôi qua đây cũng là lần đầu tiên đánh trận kiểu này, thông minh tài trí đều có đất dụng võ.

"Thật sao?"

Oanh!

Lục Khiêm gọi ra Bắc Âm Phong Đô Sơn, các thần linh khác thấy thế lập tức kết trận.

【VIP】 Địa Ngục Vô Gian

Nê Hoàn cung nơi xa.

Câu Ly Thần Vương ngưng thần nhìn tình huống trên chiến trường.

Người bình thường tiến vào thể nội, đều sẽ bị áp chế mà tu vi đại giảm.

Cho dù là cùng một cái cảnh giới, cùng mình đánh không phân trên dưới thì tiến vào đây cũng phải ngoan ngoãn bị chặt đầu.

Lão thấy, Lục Khiêm đã là vật trong tay.

Không có bất cứ năng lực gì phản kháng.

"Đáng tiếc ta không cách nào tự mình xuất thủ, nếu không làm sao có thể giữ ngươi đến bây giờ."

Câu Ly Thần Vương hừ lạnh một tiếng.

Vương triều tự có chế độ, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng.

Quốc cảnh xảy ra phỉ loạn, hoàng đế không có khả năng tự mình ra ngoài diệt phỉ, đối mặt địch nhân.

Như thế nuôi nhiều đại quân và thủ hạ để làm gì.

Dù lão có lòng muốn ra ngoài, cũng sẽ bị quy tắc hạn chế, chỉ có thể hoạt động ở Nê Hoàn cung và Tâm cung.

Khuyết điểm tu luyện đạo này chính là như thế, chỉ có sau khi đại thành, dẫn đầu vương triều phi thăng lên mới có thể đột phá gông cùm xiềng xích.

“Ồ? Xảy ra chuyện gì vậy.”

Lúc này, chiến trường xuất hiện dị biến, sắc mặt Câu Ly Thần Vương trầm xuống, tinh thần câu thông Trí Tuệ Thần, nói:

“Trí Tuệ Thần, ngươi đang làm gì vậy?”

“Bệ hạ, loạn, tất cả đều loạn rồi!”

Trí Tuệ Thần không có vững vàng trầm ổn như trước kia, trong giọng nói tràn ngập kinh hoảng.

“Bệ hạ, xin cho thuộc hạ mượn thần thức dùng một lát.”

Hóa ra bọn hắn đều bị Lục Khiêm sắp xếp một vố.

Đối phương không có cứng đối cứng với bọn hắn, mà biến thành người một nhà, quấy rối trong nội bộ.

Toàn bộ đại quân cảm thấy bất an, sợ người bên cạnh bỗng nhiên nổi điên giết người.

“Ha ha! Ta ở đây!”

Bỗng nhiên một người bên trong quân trận cười như điên, hiện ra nguyên hình.

Oanh!

Một đạo hỏa cầu vô cùng to lớn nổ tung, hơn ngàn sĩ binh chết đi.

Khói lửa tán đi, trên đất toàn là thi thể.

Chúng thần hai mặt nhìn nhau, trong lòng biết đối phương sẽ không dễ dàng chết đi, khẳng định còn ẩn giấu ở trong quân.

“Có gan thì đi ra! Trốn trốn tránh tránh có gì là tài ba.”

Một tên kẻ hầu mắng to.

“Xùy…”

Sau lưng truyền đến một tiếng cười nhạo, ánh mắt tên hầu lập tức tối đen, nhìn thấy một cái thân thể không có đầu lâu.

"Cái thân thể không đầu này rất quen thuộc."

Trước khi chết tên hầu này chỉ có một cái ý niệm trong đầu.

Câu Ly Thần Vương thấy cảnh này, trong lòng cực kỳ tức giận, sau khi tỉnh táo lại.

Đây đều là việc nhỏ, bát cảnh chư thần là một bộ phận của mình, chết đi nghỉ ngơi một trận là có thể phục sinh.

Mấu chốt là phải bắt được Lục Khiêm, không được để người này làm loạn trong thể nội.

Lão nhắm mắt lại, tĩnh tâm cảm ứng.

Người này biến hóa đa đoan, nếu như là ở ngoại giới, chỉ sợ mình cũng thấy không rõ, nhưng dù sao nơi đây cũng là trong cơ thể mình.

"Hắn ở bên kia…"

Câu Ly Thần Vương vạch ra vị trí ẩn tàng của Lục Khiêm.

Không ngờ một phát cuốn lên sóng cao ngàn trượng.

Câu Ly Thần Vương cũng không nghĩ ra một chỉ đơn giản này của mình, vậy mà gây lên vấn đề lớn.

Mệnh lệnh của Trí Tuệ Thần được đưa ra, sĩ binh nơi đó hỗn loạn, tiến hành công kích đối với đồng đội ở bên cạnh.

"Giết!"

Lục Khiêm liên tục biến ảo vị trí, lại bị Câu Ly Thần Vương vạch trần, dây cung căng cứng trong lòng mọi người trực tiếp đứt gãy.

Đám người công kích đồng bạn bên cạnh, cảm thấy đối phương là giả mạo.

Trăm vạn người tự giết lẫn nhau, tình cảnh rất là hùng vĩ.

Nếu như trước kia là một trận cảm mạo bình thường, vậy thì hiện tại chính là bệnh nặng, hệ thống toàn thân tiếp cận tê liệt.

Câu Ly Thần Vương xoa cái trán, xem ra đã thật sự xem thường gia hỏa Lục Khiêm này rồi.

Sự tình nguy hiểm hơn còn ở cuối cùng.

"Bệ hạ, không xong. Tất cả đều bị ô nhiễm rồi!"

Chỉ thấy các binh sĩ chuyển hóa thành màu đen, trên thân tản ra khí cơ tĩnh mịch mục nát.

Không chỉ có vệ binh, mà bao gồm cả huyết nhục bên ngoài, xương cốt và lục phủ ngũ tạng đều bị ô nhiễm, màu đen giống như là nước mực tản ra.

Chúng thần cũng trốn không thoát được hắc thủy này ô nhiễm.

Bản thân bát cảnh chư thần là lục phủ ngũ tạng, từng cái bộ vị trên thân thể được ý chí hóa, một khi khí quan bị lây nhiễm, bọn họ cũng bị lây nhiễm theo.

"Hiệu quả lại lốt như vậy."

Một sĩ binh áo trắng trong đám người kinh ngạc.

Vốn muốn dùng Hắc Thủy quấy rối, không nghĩ tới Hắc Thủy lại đồng hóa nhanh như vậy.

Thế nhưng ngẫm lại cũng đúng, tuyệt đại bộ phận cơ thể đều chứa nước, Hắc Thủy cũng có thể đồng hóa những dòng nước này.

Theo Hắc Thủy đồng hóa, từng đợt tinh khí to lớn bị hắn hấp thu, sau đó vận chuyển đến Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Giờ phút này, tầng thứ chín Phong Đô Sơn sắp xây thành.

Khắp nơi trong địa ngục đỏ rực thiên hỏa, tất cả đại địa đều là dung nham, không có chỗ đặt chân.

Không khí ẩn chứa một loại hỏa độc, hít một hơi sẽ rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Ngục này là Dung Nham Đại Tiêu Ngục.

Nhiệt độ bên trong ngục cực cao, không khí nóng bức, người bình thường chỉ hít một hơi hỏa độc chi khí, lập tức hóa thành tro tàn, vĩnh viễn không siêu sinh.

Tầng thứ chín không có quá nhiều đồ vật loè loẹt, người tiến vào bên trong đều phải thừa nhận hỏa độc thiêu đốt.

Sau tầng thành này, chính là tầng thứ mười đại viên mãn.

Đây là lĩnh vực Đại Từ Tôn cũng không tiếp xúc qua.

Tầng thứ mười là A Tỳ Địa Ngục, cũng chính là Vô Gian Địa Ngục trong truyền thuyết.

Bình thường người bị đánh vào Vô Gian Địa Ngục đều là ác nhân cường đại, cái gọi là Vô Gian Địa Ngục chính là khổ vô gian, thân vô gian, thì vô gian, hình vô gian.

Tiến vào nhất định vĩnh viễn không siêu sinh, Vô Gian Địa Ngục có thần thông không thể tưởng tượng nổi.

Theo năng lượng càng hút càng nhiều, Câu Ly Thần Vương càng cảm thấy tình trạng không ổn, lực lượng của lão đang không ngừng trôi qua.

“Lục Khiêm, ngừng tay cho ta! !”

Câu Ly Thần Vương gầm thét một tiếng, âm thanh như tiếng như sấm.

Một cỗ lực lượng vô hình từ trong Nê Hoàn cung bay ra, đi vào cổ họng.

Oanh!

Kim kiếm màu vàng phân hóa thành ngàn vạn, rơi xuống như mưa.

“A! Tha mạng!”

Chư Thần và sĩ binh nhao nhao chết dưới kiếm quang.

Đối mặt loại hành vi đào chân tường này của Lục Khiêm, Câu Ly Thần Vương không thể nhịn được nữa.

Dứt khoát công kích không nể, hạ quyết tâm cắt bỏ cái bệnh này, nếu không tiếp tục bỏ mặc nó mở rộng, như vậy căn cơ của mình cũng không giữ được.

Cho dù cưỡng ép hao phí nguyên khí xuất cung, cũng phải đánh giết Lục Khiêm.

Oanh!

Lại một vòng tẩy lễ, trăm vạn đại quân và hai mươi bốn cảnh thần đều táng thân.

Lần này cổ họng và lục phủ ngũ tạng hoàn toàn sụp đổ.

Câu Ly Thần Vương hóa thành quang đoàn ở trong Nê Hoàn cung mờ đi một chút, giống như là bệnh nhân bệnh nặng mới khỏi.

“Thần Vương, đã lâu không gặp!”

Bỗng nhiên thân hình Lục Khiêm xuất hiện, nhìn qua nam nhân đầu đội đế vương ở chỗ sâu trong cung, hung hăng chém xuống một kiếm.

Lưỡi kiếm xuyên phá hư không, đi vào đỉnh đầu Câu Ly Thần Vương.

Lúc này, Câu Ly Thần Vương bỗng nhiên ngẩng đầu, cười lạnh nói:

“Tới rồi thì đừng nghĩ đi!”

Tại sao tên này phách lối như vậy, nếu có được chỗ tốt rồi rời đi cũng thôi, lão chỉ có thể ăn cái thua thiệt này, nghĩ không ra hắn lại dám đi lên khiêu khích.

Thật tình không biết tất cả quy tắc Nê Hoàn cung đều do lão khống chế sao.

Xoạt!

Câu Ly Thần Vương nhẹ nhàng né tránh Nhân Hoàng kiếm, lấy một loại nổi góc độ không thể tưởng tượng đi ra sau lưng Lục Khiêm.

Hai tay kết Sư Tử Ấn, sau lưng xuất hiện một đầu Hoàng Kim Sư Tử, tựa như thái sơn áp đỉnh, mang theo khí thế phá diệt đại thiên.

Oanh!

Cái Sư Tử Ấn mang tính huỷ diệt này oanh kích lên Phong Đô Sơn.

Trong chốc lát, Câu Ly Thần Vương cảm giác thế giới thay đổi.

Bản thân như ở trong liệt hỏa, hô hấp phải khí độc, khí lưu nóng bỏng thuận theo khí quản chảy vào phổi, đốt xuyên phổi, lan tràn đến lục phủ ngũ tạng, làn da phía ngoài giống như ngâm mình trong nham tương, bỏng đến mức lão suýt ngất đi.

"Đây là đâu?"

Sắc mặt Câu Ly Thần Vương cứng lại, hai mắt lập tức toả ra hào quang rực rỡ.

"Ngươi quan tâm đây là đâu làm gì, trò mèo, mở cho ta! !"

Nê Hoàn cung nổ tung, quang mang đầy trời bao phủ hai người.

Ngoại giới, vương triều pháp thân bị phá, thân ảnh Lục Khiêm và Câu Ly Thần Vương bay ra ngoài, rơi xuống pháp trận trong Nê Hoàn cung.

Quang mang lóe lên một cái rồi biến mất, hai người biến mất không thấy gì nữa.

【VIP】 Thanh Đế bản tôn

Oanh!

Nê Hoàn cung nổ tung, Câu Ly Thần Vương bất chấp nguy hiểm nguyên khí đại thương, cũng muốn chém giết Lục Khiêm.

Thế nhưng lão nghĩ mãi không ra tại sao vận khí Lục Khiêm tốt như vậy.

Thời điểm Nê Hoàn cung bạo tạc, tầng thứ chín Bắc Âm Phong Đô Sơn cũng vừa lúc hoàn thành.

Thực lực Bắc Âm Phong Đô Sơn tăng nhiều liền ngăn cản đại bộ phận uy lực nổ tung, Câu Ly vương triều pháp thân bị phá, thế nhưng Lục Khiêm không bị thương tổn, chỉ là không cẩn thận rơi xuống truyền tống trận, bị truyền tống đến Đại Càn Tinh.

Đại Càn giới.

Khói mù trôi nổi khắp nơi trên đất, sinh linh đồ thán.

Khắp nơi đều là chiến hỏa, mười phần mất chín.

Vài ngày trước tai tinh hàng thế, vô số dị nhân từ trên trời giáng xuống, những người này tham lam tàn bạo, đốt giết cướp giật.

Mặc dù Đại Càn Tinh kịp thời phái thiên binh thiên tướng hạ phàm, thế nhưng địch nhân phân bố quá rộng, số lượng lại nhiều, đồng thời còn xuất quỷ nhập thần.

“Giết! !”

Thiên Nhân có vỏ ngoài như thủy tinh khống chế phi kiếm giết tới, đối diện là mấy chục đầu Phi Thiên Dạ Xoa.

Đại Càn gọi nó là ‘Phi Thiên Man’ .

Phi Thiên Man thích uống máu người, uống máu càng nhiều, tu vi càng mạnh; bình thường đồ thành ăn máu, tham bảo đến cực điểm, chính là họa lớn trong lòng Đại Càn.

Gần đây triều đình đặt bẫy, rốt cục bắt được nhân mã hạch tâm Phi Thiên Man.

Trong một cái hắc động tràn ngập âm phong, ở bên ngoài ngàn dặm.

Một đại hán dị tộc có hình xăm trên mặt ngồi xếp bằng.

Bỗng nhiên, hắn mở hai mắt ra.

“Rốt cuộc đã đến.”

Sắc mặt đại hán ngưng trọng, sau đó rút hắc kim loan đao từ bên hông ra, hung hăng vạch phá cánh tay của mình, tiên huyết không ngừng chảy ra, nhỏ xuống mặt đất.

Hắn không đổi sắc móc ra một cái bình sứ từ trong ngực, tiên huyết chảy vào trong bình.

Sàn sạt…

Cái bình truyền đến âm thanh tác tác, một con côn trùng lớn bằng ngón cái, trắng trắng mập mập từ miệng bình bò ra.

Đại hán nuốt con côn trùng này vào, sau đó lập tức rút đao tự sát, đao cực kỳ sắc bén, thế mà tuỳ tiện cắt đứt đầu lâu đại hán.

“Khặc khặc! !”

Đầu lâu rớt xuống cấp tốc biến đỏ, mọc ra độc giác màu xanh, răng nanh sắc bén mọc ra ngoài môi.

“Hôm nay Tang sư nhất mạch của ta sẽ phục hưng!”

Dứt lời, đầu người lập tức biến lớn, lớn cỡ sơn nhạc, cao tới ngàn trượng.

Đại hán tên là Ô Tụng, là dã dân Vạn Thụ Hải Sơn Đại Hạo Tinh, lần này đạt được tọa độ Đại Càn Tinh, liền ngựa không dừng vó đi tới.

Sau khi đến mới phát hiện nơi đây chính là bảo địa tuyệt hảo, nhân khẩu đông đảo mà dày đặc, chất thịt lại ngon giàu tinh khí.

Nếu như cắm rễ ở đây, cắn nuốt những dị nhân ẩn chứa năng lượng cường đại trước mắt này, như vậy hắn sẽ phát dương Tang thuật chỉ là vấn đề thời gian.

Đầu lâu lớn lên ngàn trượng, che khuất bầu trời, không thể địch nổi.

Mở cái miệng to như chậu máu ra, như muốn nuốt hết đám Thiên Nhân.

“Không tốt, cẩn thận!”

Thủ lĩnh Thiên Nhân hô to, khí tức tanh hôi bốc lên khiến hắn không mở được mắt.

Hắn không nghĩ tới đối phương còn cất giấu chiêu này, vốn cho rằng là toàn bộ lực lượng Phi Thiên Man.

Miệng lưỡi Phi Thiên Man bén nhọn, trực tiếp cắn nát vỏ ngoài mà Thiên Nhân kết trận.

Oanh!

Ngay tại thời điểm Phi Thiên Man sắp thôn phệ đám người.

Chân trời có một đạo khói xanh năm màu bay tới.

“Yêu nghiệt to gan!”

Khói xanh truyền đến tiếng quát của lão nhân.

Chỉ thấy cả người lão giả khoác ngũ thải yên khí, hình dạng già nua nhìn về phía đại hán.

Không đợi đại hán kịp phản ứng.

Lão nhân điểm ra một chỉ.

Làn da Phi Thiên Man nhô lên từng đợt, giống như là có đồ vật gì sắp phá đất mà lên.

“A a! ! Lão đầu, ngươi đã làm gì?”

Phi Thiên Man vô cùng hoảng sợ, đau đến kêu gào lớn tiếng.

Phốc!

Từng cây vân mẫu bén nhọn xuyên phá ra, toàn bộ đầu lâu mọc đầy loại vân mẫu bén nhọn đáng sợ này.

Phi Thiên Man còn chưa phát uy, đã bị Vân Mẫu xuyên qua, bất lực rớt xuống đất, khí tuyệt bỏ mình.

Các Phi Thiên Man khác nhìn thấy thủ lĩnh tử vong, lập tức hỗn loạn tại chỗ, sau đó bị đám người đánh giết từng cái.

“Bái kiến Vân Anh Tử tiên sư.”

Thủ lĩnh Thiên Nhân cung kính hành lễ.

Người này chính là Huyền Linh Hoàng Lão phái tới trợ giúp thiên binh thiên tướng.

Mặc dù bọn hắn không tự mình xuất thủ, nhưng nội tình tích lũy nhiều năm như vậy, phái một người tới là đủ.

“Ừm, lục soát hiện trường một chút, tuyệt đối đừng để bọn hắn hủy trận pháp.”

Vân Anh Tử nói.

Lần này hắn tới là có nhiệm vụ.

Mục đích là tìm ra trận pháp truyền tống của dị giới.

Chuyện giống như vậy phát sinh tại các ngõ ngách của Đại Càn.

Người Đại Hạo Tinh muốn cướp đoạt nơi đây, Đại Càn cũng có người mơ ước lãnh thổ rộng lớn của dị giới.

Cuối cùng các thế lực cỡ trung và nhỏ sẽ bị hủy diệt dưới hạo kiếp, chỉ có người còn sống sót mới có thể trổ hết tài năng.

Rất nhanh, đám người lục soát một tòa pháp trận.

Bên cạnh pháp trận còn có mấy cỗ thi thể, những người này muốn chạy trốn trở về, bị đám người kịp thời phát hiện, sau đó chém giết tại đây.

"Đại nhân, đây chính là trận pháp truyền tống."

Vân Anh Tử tiến lên dò xét một phen, lặng yên ghi lại tọa độ, ngũ thải yên vụ bao phủ thân thể của hắn, thân hình dần dần trở nên mờ nhạt.

"Hủy pháp trận đi, không được cho tà ma tới."

Nói xong, Vân Anh Tử liền biến mất không thấy gì nữa.

Hoàng Tinh.

Thân hình Vân Anh Tử xuất hiện trước nhà tranh trên Bất Lão Phong.

"Hoàng lão, tọa độ đây rồi."

Vân Anh Tử quỳ một chân nói.

Kẹt kẹt!

Cửa gỗ mở ra, một lão đạo mặc áo bào màu vàng từ trong cửa đi ra.

"Đã tìm được chưa?"

Huyền Linh Hoàng Lão nhìn qua quyển trục Vân Anh Tử đưa tới, ánh mắt chớp động.

Xoạt!

Lão đưa tay mò về hư không.

Răng rắc!

Hư không phát ra tiếng vải vóc bị xé rách, vỡ ra một đường vết rách, Huyền Hoàng Lão đưa tay vào.

Đại Hạo Tinh.

Đúng vào giữa trưa, mặt trời treo cao.

Bỗng nhiên, cuồng phong nổi lên, ban ngày biến thành đêm tối.

Chúng sinh ngẩng đầu lên, chỉ thấy không biết bầu trời bị đồ vật gì che đậy, đại địa đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Oanh!

Vật nặng vô hình đè xuống, đại địa vỡ thành mảnh nhỏ.

"Lên!"

Lúc này, hư không vô ngần truyền đến một trận gầm thét.

Thất tinh lấp lánh trên bầu trời.

Phía trên màn đen, ngũ thải quang hoàn quay xung quanh hai đạo thần quang một đen một trắng, mênh mông chi lực từ bên ngoài vạn dặm hư không rơi xuống.

"Đến hay lắm!"

Trên đỉnh Bất Lão, trong mắt Vân Anh Tử, biểu lộ trên mặt Huyền Linh Hoàng Lão trở nên có chút ngưng trọng, sau đó hư không một chiêu.

Một cái Cửu Tiết Tiên toàn thân màu vàng xuất hiện trên tay, sau đó nhắm ngay hư không hung hăng quất tới.

Hai nhân vật đỉnh phong của thế giới giao phong lần đầu.

Theo lực lượng hai bên giao phong, chiến cuộc lại mở rộng một lần nữa.

Đại Càn vương triều cũng tìm được chìa khoá truyền tống đến Đại Hạo Tinh, xâm lược thiên về một bên trước kia, đã biến thành hai bên giao chiến.

Vô số thế lực nhỏ phi hồi yên diệt trong trận chiến này.

Đại Càn Tinh cũng ném đi mười mấy viên tinh thần, ven bờ Đông Hải, quần đảo phía nam, hơn phân nửa lãnh thổ Đông Nam bị địch nhân chiếm cứ.

Đại quân Đại Càn Tinh cũng tiến vào trung tâm đại địa, nơi đi qua, trừ bỏ tu sĩ địa phương ra, tất cả đều thành lập trật tự.

So sánh với Đại Càn bản thổ sinh linh đồ thán, bách tính bên trung tâm đại địa tương đối yên ổn.

Bởi vì người Đại Càn chỉ cần tín ngưỡng, ổn định trật tự mang đến tín ngưỡng, nên trong thời gian ngắn hội tụ vô số dân tâm.

Nếu như ở thế giới không tu sĩ, dựa vào chiến tích này đã sớm nhất thống thiên hạ, đáng tiếc thiên hạ quy tắc do tu sĩ đặt ra, dân tâm không có nửa điểm tác dụng.

“Nói tóm lại, tất cả đều loạn cả lên; mấy minh hữu trước kia đều chết trong trận chiến loạn này.”

【VIP】 Thanh Đế bản tôn(2)

Thái Thuấn Tinh, trong đình viện Nại Hà Kim Kiều.

Lục Khiêm nói lại chuyện xảy ra trong mấy tháng này cho đám người Huyền Lão Hắc Đế.

Thời khắc mấu chốt ba tháng trước, tầng thứ chín hoàn thành, ngăn cản một kích trí mạng của Câu Ly Thần Vương, bản thân cũng bị một chút vết thương nhỏ.

Thế là trốn vào nơi đây tu dưỡng một đoạn thời gian, thuận tiện nói chuyện tâm sự cùng đám người Huyền Lão Hắc Đế.

"Thoải mái."

Huyền Lão Hắc Đế uống một hơi cạn sạch rượu.

"Đại loạn chi thế tất có cường giả trổ hết tài năng, lần trước là Tam Mục nhân xâm lấn, lúc ấy sinh ra mười vị Động Chân, xem ra thiên hạ lại muốn xuất hiện mấy vị cao nhân Âm Dương cảnh."

Phía trên Nguyên Thần là Động Chân, phía trên Động Chân là Âm Dương.

Lúc này Lục Khiêm chính là Nguyên Thần đỉnh phong, cách Động Chân cảnh còn thiếu một chút.

Huyền Lão Hắc Đế ngồi bên cạnh một đạo nhân mắt xanh mặt hồng, đạo nhân nghe vậy thở dài, uống một ngụm rượu buồn, nói:

"Đáng tiếc chúng ta thân hãm hốt luân, chẳng biết lúc nào mới ra ngoài được."

Ngoại trừ Tây Đấu Quân Yêu Nguyệt, còn lại bốn vị Đông Nam Trung Bắc Linh Quân đều ở chỗ này.

Trước kia bọn hắn đều là lãnh tụ thống trị một phương, bây giờ bị vây khốn ở đây, làm sao có thể vui vẻ được.

"Ha ha, lời ấy sai rồi, nói không chừng hôm đấy nhóm chúng ta thoát khốn nữa đó."

Cổ Thương Thiên thô kệch ở một bên cười nói.

Huyền Lão Hắc Đế cũng trầm mặc không nói, sau đó nhìn về phía Lục Khiêm, hỏi:

"Ngươi cũng sắp Động Chân rồi sao? Tìm được phương pháp ứng đối chưa?"

"Chưa, đi một bước nhìn một bước."

"Như này cũng tốt, thật ra cũng buông lỏng."

Huyền Lão Hắc Đế điều chỉnh một tư thế thoải mái dễ chịu.

"Bọn hắn sẽ không hạn chế tu vi ngươi, dựa vào tài trí của ngươi, nhất định trổ hết tài năng, đến thời điểm sẽ có biện pháp rời đi."

Nội tâm Lục Khiêm nhanh chóng chuyển động, đúng là tu sĩ Động Chân không có quá để ý đối với môn phái Hoàng Tuyền tồn tại từ tuyên cổ này.

Đối phương cũng không phải muốn mạng của mình, mà là muốn mình quy thuận.

Hành vi của Đại Từ Tôn đã chứng minh, chỉ có xóa đi khí tức của Sinh Tử Bộ và Hoàng Tuyền mới có thể chân chính đạt được tự do.

Nếu như không gia nhập Hoàng Tuyền, nói gì tiếp cận Sinh Tử Bộ và Hoàng Tuyền.

Cho nên bây giờ cũng không cần nghĩ cách thoát ly.

Có thể đổi một loại suy nghĩ khác, trước gia nhập, sau đó tăng tu vi lên, tiến vào một tầng cao hơn, đến lúc đó mới có thể thoát ly gông cùm xiềng xích.

Trải qua nhắc nhở của Huyền Lão Hắc Đế, trong lòng Lục Khiêm cũng có chỗ ngộ ra.

"Đa tạ tiền bối chỉ giáo."

Lục Khiêm nghiêm túc thở dài.

Gừng càng già càng cay.

Huyền Lão Hắc Đế sống nhiều năm như vậy, phán đoán với thế cục vẫn rất nhạy cảm.

"Bây giờ chính là đại thế chi tranh, tại hạ cũng muốn đi tìm cơ duyên Động Chân."

Lục Khiêm đứng dậy, chắp tay với bốn phương một cái.

"Ngày sau gặp lại."

"Đi thong thả!"

"Tương lai còn dài, sẽ luôn có thời điểm tiềm long vượt uyên."

Đám người trịnh trọng hoàn lễ.

Thân hình Lục Khiêm biến mất tại chỗ.

Hắn thuận tiện đi thiên thượng tiên cảnh tìm Dương Tiêu, không ngoài dự liệu, tên quỷ lười này không có chút hứng thú nào.

Từ khi Lục Khiêm mang đến tín ngưỡng chi pháp, thu hoạch được lực lượng ổn định, Dương Tiêu càng biến thành cá ướp muối.

Đương nhiên, khả năng người ta cố gắng nữa cũng khó nói, chỉ là quan niệm thời gian khác biệt.

Tuổi thọ nhân loại ngắn ngủi, cho nên muốn tranh thủ thời gian; dị chủng như bọn hắn, một cái ý niệm cũng có thể suy nghĩ trên trăm năm, mấy trăm năm mấy ngàn năm chỉ tương đương với một cái chớp mắt của nhân loại mà thôi.

Đổi một cách nghĩ khác, nếu Lục Khiêm có tuổi thọ dài như vậy, thật ra cũng không cần vội vã.

Lục Khiêm từ biệt đám người, liền trở lại Đại Hạo Tinh.

Vừa ra cửa, đã nhìn thấy vết nứt không gian trên bầu trời.

Bầu trời bị một khe hở phân thành hai.

Ở một đầu khác của khe hở, có thể lờ mờ thấy được Đại Càn Tinh và mấy cái tinh thần xung quanh.

Hai bên khe hở có hai nhóm nhân mã giằng co ở mỗi đầu của thế giới.

Nhưng không động thủ.

Đại địa có vô số khe rãnh thật sâu, dưới đáy suối phun, dung nham không ngừng toát ra.

Khí hậu trung tâm đại địa hoàn toàn thay đổi.

"Lực lượng Âm Dương cảnh mạnh như vậy sao?"

Lục Khiêm tặc lưỡi.

Càng làm hắn không nghĩ tới là, Đại Hạo Tinh lại có Ngũ Đế tồn tại.

Nếu như đoán không sai, lực lượng giằng co với Đại Càn hẳn là người Chư Thiên Tinh Túc.

Xem ra cũng không rơi vào hạ phong.

Thế nhưng ai cũng không làm gì được ai, thông đạo lưỡng giới cũng không phải chỉ có cái khe hở này, song phương đều có truyền tống trận rút lui của riêng mình.

Bây giờ Lục Khiêm ở trên Thúy Phong Sơn.

Lực lượng Thúy Phong Sơn hầu như đều dọn đi rồi, cách đó không xa là Huyền Hồ Sơn và lãnh địa Tẩy Kiếm Sơn.

Hành lang Vân Mộng là địa bàn các đại môn phái trung bộ, cũng không có bao nhiêu người tới quấy rầy.

Thế nhưng để Âm Cảnh Thiên Cung về đây là không thể nào, người Ngọc Kinh Sơn tùy thời tới báo thù.

Hiện tại một đống người tập trung ở Ngân Sơn Tinh, xem như tạm thời ổn định.

Lục Khiêm nhìn xung quanh một cái, sau đó thông qua trận pháp truyền tống vào Đại Càn Tinh.

Đại Càn bản thổ.

Lục Khiêm đứng trên thổ địa, cảm ứng hạt giống trước đây gieo xuống, không ngoài dự liệu, một cái cũng không còn sót lại.

"Là thời điểm bắt đầu lại từ đầu."

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Tầng thứ mười Bắc Âm Phong Đô Sơn cần quá nhiều năng lượng, hi vọng tất cả Kiến Mộc chủng, chỉ cần hấp thu năng lượng nhất định, hạt giống nảy mầm, là có thể đại thành.

Những năng lượng này không chỉ có thể tiến vào Động Chân, còn có thể xây xong tầng thứ mười.

Trong nháy mắt Lục Khiêm tiến vào giới này, tinh thần xa xôi lập tức cảm ứng được.

Đây là một viên tinh thần cỏ cây um tùm.

Trung tâm tinh thần có một cây đại thụ che trời, bộ rễ trải rộng ra toàn bộ tinh cầu.

Một nam tử mặc thanh y trong Kiến Mộc cung điện tỉnh lại.

"Xuất hiện."

Thanh Đế lại cảm ứng được khí tức hạt giống.

"Không thể đợi thêm nữa sao."

Dứt lời, liền phất tay đánh ra một đạo tinh quang.

Phía dưới, Lục Khiêm cảm giác một trận trời đất quay cuồng.

"Không tốt!"

Trong lòng hiện lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Đáng tiếc không phải do hắn phản kháng.

Trước mắt tối đen, sau đó xuất hiện sáng ngời, hình ảnh trước mặt thay đổi.

Bản thân ở trong đại sảnh một cung điện, đứng trước mặt một tên nam tử áo bào xanh.

Người này ngũ quan đoan chính, trên mặt mang theo nụ cười nhạt.

"Ngươi có biết ta là ai không?"

Giọng nói của nam tử ôn hòa, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Đầu óc Lục Khiêm nhanh chóng chuyển động.

Nếu đối phương không thương tổn mình, như vậy chứng minh là bạn không phải địch, mà loại năng lực quỷ thần khó lường này Động Chân không có.

Dưới ánh mắt quan sát của nam tử, Lục Khiêm thở dài thật sâu:

“Bái kiến bản tôn.”

Không sai, người này chính là Thanh Đế.

Vài ngày trước nguyên thần thứ hai của Thanh Đế giấu trên Liên Hoa Đài, lại bị Lục Khiêm thôn phệ ngược lại, hẳn là Thanh Đế nghĩ lầm nguyên thần thứ hai đã thôn phệ thành công.

“Không tệ, còn nhớ rõ ta. Dường như ngươi đoạt xá một người dị giới nào đó?”

“Đúng vậy, người này tên là Lục Khiêm, chính là chủ nhân Âm Cảnh Thiên Cung Đại Hạo Giới, người này ẩn núp trong thế gian, ám toán hoàng tử thế gian, về sau bị ta đoạt xá.”

Lục Khiêm nói ra thân phận của mình.

“Không tệ, để ta nhìn hạt giống của ngươi như thế nào.”

Dứt lời, liền đưa tay ra muốn khoác lên bả vai Lục Khiêm điều tra.

Nội tâm Lục Khiêm run lên.

Nguyên thần thứ hai với bản tôn tương đương với hài tử và phụ mẫu.

Phụ mẫu không nhất định biết rõ tất cả tin tức của hài tử, nhưng nếu như khoảng nhìn cách gần, rất dễ dàng phát hiện chuyện không hợp lý.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm ra vẻ khổ sở, lòng bàn tay hiện ra một đoàn hắc thủy.

“Hạt giống không có nảy mầm, ta đã ngưng tụ ra Hắc Thủy Tai Ương, thế nhưng không đợi lớn mạnh, liền bị Đại Càn phát hiện.”

Lực chú ý của Thanh Đế bị dời đi, vui mừng nói:

“Tốt, thiên phú thân thể này của ngươi tuyệt hảo, vạn sự khởi đầu nan, ta còn tưởng rằng ngươi còn cần ít nhất mấy năm nữa mới có thể ngưng tụ ra giọt thứ nhất.”

【VIP】 Võ Sư

Tuy là nguyên thần thứ hai của Thanh Đế, nhưng Thanh Đế vì tránh để bị hoàng đế phát hiện, cũng không có kế thừa ký ức và công pháp của mình.

Vốn cho rằng lĩnh ngộ Hắc Thủy cần ít nhất mấy năm, không ngờ lại nhanh như vậy.

"Ha ha, vận khí vận khí, nếu không phải người này phá giải Vị Cách Phù Lục, ta cũng không có lĩnh ngộ nhanh như vậy."

Dựa lưng vào Thanh Đế đục nước béo vẫn rất không tệ, chỉ có điều phải thường xuyên coi chừng bị đối phương phát hiện, nếu không chết không có chỗ chôn.

Ngày hạt giống nảy mầm, sự khác thường của mình tuyệt đối không thể lừa gạt được ánh mắt của đối phương.

Thế nhưng đến lúc đó cũng có sức tự vệ.

"Thế nhưng, ta bị người để mắt tới, chỉ sợ về sau khó lòng hành động."

Lục Khiêm nói ra băn khoăn của mình.

Bị Đại Càn và Vạn Tiên quần đảo để mắt tới, làm việc phải vô cùng cẩn thận.

Vốn cho rằng Thanh Đế sẽ một lời đáp ứng, không nghĩ tới hắn lại lộ vẻ khó xử.

"Chỉ sợ không được, nhất cử nhất động của nhóm chúng ta đều bị hoàng đế giám thị, ở trong nội bộ Kiến Mộc còn được, bên ngoài dễ dàng bị phát hiện."

"Vì sao?"

“Bởi vì chúng ta xem như một trong những ‘Đạo hạnh’ của hoàng đế.”

Tín ngưỡng chi đạo do hoàng đế khai sáng, kẻ đến sau chỉ tuân theo con đường của hắn.

Mỗi một cái đại tranh chi thế, hoàng đế sẽ chọn ra một người đến kế thừa con đường của hắn.

Nguyên Mộc Thanh Đế cũng thông qua Kiến Mộc tu hành mộc đạo, có được một phen thành tựu.

Nhưng hoàng đế mạnh mẽ chọc một tay, kéo tín ngưỡng chi đạo của hắn lên, bị người kiềm chế trong gông cùm xiềng xích của người khác.

“Ngươi hận bọn hắn sao?”

Bỗng nhiên Lục Khiêm mở miệng, hắn muốn biết rõ quan hệ giữa Ngũ Đế, hiểu quan hệ giữa bọn họ, như vậy mới có cơ sở hành động bước kế tiếp.

“Hận, làm sao không hận, hận không thể ăn thịt hắn, lột da hắn.”

Thanh Đế nghiến răng nghiến lợi, giống như hoàng đế đang ở trước mắt.

“Đáng tiếc ta một thân một mình, những người khác thì làm chó săn cho đô thành, người duy nhất có tinh thần phản kháng là Hắc Đế còn bị đánh gãy sống lưng.”

Đi tín ngưỡng chi đạo, sẽ bị tín ngưỡng ảnh hưởng một cách âm thầm, cuối cùng biến thành con rối chỉ có thần tính, không có nhân tính.

Cao cao tại thượng, hồn như gỗ mục.

Những người khác đều nhận lấy ảnh hưởng, chỉ có Thanh Đế là giữ được một điểm linh tính.

Thanh Đế Mộc Đạo có thể khô mộc gặp xuân, giữ lại được chút linh trí không đáng kể, ẩn nhẫn nhiều năm, chính là vì một ngày kia đột phá hạn chế hoàng đế.

"Đúng rồi, ta từng gia nhập Vạn Tiên quần đảo, đắc tội Thiên Tôn, đến cùng người này có lai lịch ra sao."

Lục Khiêm hỏi.

"Ta cũng không quá rõ ràng, người này cực kỳ thần bí, là người cùng một thời đại với hoàng đế."

Thiên Tôn cũng tương đối thức thời, xưa nay không gây ra phá hư quy mô lớn, nắm chắc ranh giới cuối cùng của Ngũ Đế, nhiều năm qua không có ai đi chinh phạt.

"Trước mặc kệ người này, bản tọa không thể trợ giúp trực tiếp cho ngươi, nhưng hỗ trợ gián tiếp thì không thành vấn đề."

"Ừm, chỉ một mình ta là đủ, bản thân Âm Cảnh Thiên Cung có thể thống soái ngàn vạn quỷ thần."

Thanh Đế gật gật đầu, sau đó đi vào chỗ sâu trong đại điện.

Lúc đi ra lần nữa, lòng bàn tay xuất hiện một hạt giống đen như mực.

Lớn cỡ ngón cái, có chút giống hạt sen phiên bản phóng đại.

"Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng?"

"Không phải, đây là Hậu Thiên Kiến Mộc Chủng."

Sau khi Kiến Mộc lớn lên có thể kết ra trái cây, trái cây tương tự quả hạnh.

Ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm kết quả, ba ngàn năm thành thục.

Ăn vào có thể tăng ngàn năm tuổi thọ, không có bất cứ hạn chế gì, phục dụng vô hạn.

Phần lớn bộ hạ của Thanh Đế dựa vào vật này sống sót, Trường Sinh Quả Hạch này chính là Hậu Thiên Kiến Mộc Chủng.

"Bản tọa dùng bí pháp luyện hóa, đủ để lấy giả loạn thật. Ngươi ban vật này cho người khác, người đó có thể dùng một bộ phận năng lực của Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng, lực lượng đều là của ngươi, ngươi có thể tùy thời tước đoạt."

"Tốt, ta biết phải làm sao rồi."

Lục Khiêm mừng rỡ, đây chính là đồ vật hắn muốn.

Ý nghĩ ban đầu của hắn cũng không lệch quá nhiều, mê hoặc một nhóm người ngăn ở đằng trước, còn mình đứng trong chỗ tối ngư ông đắc lợi.

Thế nhưng phương pháp này có tác hại rất lớn.

Có thể mê hoặc phàm nhân, nếu như là tu sĩ có tu vi nhất định, sẽ rất khó bị lừa.

Phàm nhân không có bao nhiêu tác dụng, khả năng mấy vạn năm cũng không có bất cứ tiến triển gì.

Cuối cùng là một vài thiên kiêu đại gia tộc.

"Ừm, ta đưa ngươi trở về."

Bỗng nhiên Thanh Đế nghĩ đến cái gì, lúc đến cửa liền hô lên một tiếng.

"Võ Sư!"

Một loạt tiếng bước chân thanh thúy truyền đến.

Ngoài cửa xuất hiện thân ảnh một nữ tử nhỏ yếu.

Nữ tử này có vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trên người mặc một thân tố y, khí chất yếu đuối, ánh mắt long lanh như nước, dáng vẻ lã chã chực khóc, thật sự là người ta thấy mà yêu.

Cảm giác đầu tiên mà nữ tử gọi là Võ Sư này cho người ta chính là 'Mềm mại', yếu đuối như nước, khiến cho người ta có dục vọng bảo vệ.

Thế nhưng Lục Khiêm biết rõ, nữ tử này làm thủ hạ của Thanh Đế, cũng không phải là nữ tử yếu nhược đơn giản.

"Vị này là… Xưng hô như thế nào?"

Đến bây giờ Thanh Đế vẫn không biết rõ tên của Lục Khiêm.

"Gọi ta là Lục Khiêm là được."

"Đây là Võ Sư, đồ đệ bản tọa mới thu, nàng chưa hề xuất hiện qua trước người đời, về sau sẽ đi theo ngươi."

"Đa tạ bản tôn."

Lục Khiêm chắp tay nói.

Xem ra Thanh Đế rất cẩn thận, đoán chừng để người này đến giúp đỡ, mục đích cũng là vì giám thị Lục Khiêm.

Mặc kệ như thế nào, vẫn cứ tiếp nhận cho thỏa đáng, huống hồ Võ Sư cũng không có biện pháp phát hiện mình là thật hay giả.

"Bái kiến Lục lão gia."

Thanh Đế phất tay đánh ra một đạo ánh sáng xanh.

Soạt!

Hai người biến mất tại chỗ, một khắc sau xuất hiện trên bầu trời Đại Càn.

Oanh!

Bỗng nhiên bầu trời xẹt qua một đạo thiểm điện.

Chiếu lên sắc mặt trắng bệch, chỉ chốc lát mưa to trút xuống.

"Đây là ngươi điều khiển?"

Lục Khiêm hỏi.

"Vâng, thiếp thân có thể khống chế mưa gió."

Ánh mắt Võ Sư hơi giương lên, hạt mưa hóa thành cương châm, rơi xuống mặt đất, khiến mặt đất xuất hiện đầy hố nhỏ, ngay cả tảng đá cũng bị đánh thành tạp chất.

Rống!

Bên cạnh truyền đến tiếng long hống, chỉ thấy từng đầu Thần Long toàn thân trong suốt ngao du trong mưa to, quanh quẩn lấy thanh vân.

Rống!

Một bên khác là một đám phong chi Bạch Hổ.

"Đây là Phong Hổ Vân Long. Thủ hạ của thiếp thân còn có một nhóm vũ đạo sĩ, trải qua nhiều năm kinh doanh, có thế lực không tệ trong nội bộ Đại Càn."

"Rất tốt, lát nữa giúp ta thiết kế một cái bố cục."

Hai người tới chỗ bí mật, Lục Khiêm nhắm hai mắt lại, cảm ứng khí tức Hoàng Tuyền thánh đan.

Ngày đó hạ một cái cái bẫy cho thiếu chủ Thang Lân của Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, hạ khí tức truy tung trong Hoàng Tuyền thánh đan.

Vốn là muốn lừa người này một chút, hiện tại coi hắn làm vật thí nghiệm cũng không tệ.

Rất nhanh, đx bắt được khí tức người này.

“Quả nhiên ở giới này.”

Lục Khiêm mở hai mắt ra.

Đại Càn Thanh Châu Phụng Tiên quận.

Mấy trăm đạo độn quang đen như mực xoay tròn trên không trung, trên bầu trời thành trì có một cái hư ảnh thần linh to lớn, sau đầu thần linh là một vòng âm thổ đen như mực, không ngừng có âm hồn kỵ binh chạy ra.

“Giết hết!”

Trung tâm độn quang truyền đến thanh âm hăng hái của nam tử.

Soạt!

Bầu trời hạ xuống mưa đen.

Chỗ nào có mưa đen đính vào, chỉ cần là sinh linh đều hóa thành hư vô, pháp lực và đạo hạnh của tu sĩ cũng bị hóa vào trong nước.

Thần linh phát ra một tiếng gầm thét không cam lòng, cuối cùng vẫn hồn phi phách tán.

Một nam tử tà khí bao vây lấy mọi người.

“Chúc mừng thiếu chủ thần công đại thành, rốt cục cũng đánh hạ được tòa thành này.”

“Xuống dưới vơ vét đi, bất kỳ một địa phương nào cũng không thể bỏ sót.”

Thang Lân nhìn qua đường đi không người, mọi sinh linh bại lộ dưới Nhược Thủy đều chết hết.

“Thiếu chủ! Có tình huống!”

Một bên truyền đến tiếng kinh hô của thủ hạ.

【VIP】 Ác độc

“Thiếu chủ, có tình huống!”

Bên cạnh truyền đến tiếng hô hoán của thủ hạ.

Thang Lân nhướng mày, nghe vậy nhìn sang.

“Có tu sĩ!”

Chỉ thấy người Tam Thiên Nhược Thủy Tinh vây quanh một đạo sĩ.

Đạo sĩ tay bấm chỉ quyết, một cái đại thủy cầu bao trùm thân thể của hắn, đám người không đến gần được nửa phần.

Rất nhanh, đám người đã phá phòng ngự của hắn, hung hăng đè xuống đất.

“Ngươi là người môn phái nào?”

Thang Lân ngồi xổm xuống, nhìn đạo sĩ nằm rạp trên mặt đất hỏi.

“Phi, tạp chủng dị giới.”

Đạo sĩ gắt một cái, suýt nữa phun bọt lên mặt Thang Lân.

“Ha ha, còn là tu sĩ bản thổ nữa, không thấy nhiều rồi. Người đâu, đập nát miệng của hắn.”

Thang Lân nổi giận.

“Soát người, nhìn xem có đồ gì tốt.”

Nghe thấy soát người, người này hoàn toàn luống cuống, thân thể không ngừng giãy dụa, giống như đang kháng cự cái gì.

“Ồ? Có chuyện gì sao?”

Thang Lân nhìn thấy biểu hiện của đạo sĩ, trong lòng vui mừng, vội vàng cho thủ hạ soát người.

Rất nhanh, thủ hạ đã đưa lên một bộ giấy da trâu ố vàng, trên đó vẽ mấy đường cong mơ hồ, dường như là địa đồ, nhìn bộ dạng hẳn là có chút cổ xưa.

"Đây là cái gì?"

Làm Thang Lân nhìn về phía đạo sĩ đang thoi thóp, đạo sĩ mỉm cười, không nhúc nhích, thất khiếu chảy ra tiên huyết.

"Chết rồi, xem ra món đồ này có bí mật lớn."

Thang Lân suy nghĩ trong lòng nói.

"Các ngươi tiếp tục tìm kiếm thành viên của tổ chức này, những người khác theo ta đi tìm địa phương này."

Đạo sĩ kia chính là vũ đạo sĩ thủ hạ của Võ Sư.

Vũ đạo sĩ có thể ẩn tàng bên trong vân khí, dung nhập nước mưa, theo gió trôi đi bốn phương.

Khả năng thực lực không tính là quá mạnh, nhưng năng lực tình báo lại là nhất lưu, không thể khinh thường.

Mỗi tiếng nói cử động của Thang Lân đều nằm trong lòng bàn tay, không trốn thoát được Lục Khiêm.

Tất cả chuyện hôm nay đều đo hắn bày ra.

Không thể để cho người ta tuỳ tiện đạt được Hậu Thiên Kiến Mộc Chủng, nhất định phải kiến tạo khó khăn trùng điệp, làm cho người ta có một loại cảm giác mình là thiên mệnh chi tử, như vậy mới khiến người ta quý trọng cơ hội.

Thang Lân để mắt tới cái gọi là tổ chức Khô Mộc này, không tra không biết rõ, tra một cái liền giật mình.

Cái Khô Mộc này không tầm thường, truyền thừa từ thời kì Thanh Đế.

Thế nhân đều biết thành đạo chỉ bản của Thanh Đế là Kiến Mộc, sau khi đạt được hạt giống Kiến Mộc, Thanh Đế mới bắt đầu bá nghiệp.

Nhưng thế nhân không biết là, hạt giống Kiến Mộc có hai viên, một viên là Thanh Đế chiếm đoạt, một viên khác lưu lạc nhân gian.

Khô Mộc do đối thủ của Thanh Đế là Trường Sinh chân nhân xây dựng, mục đích là tìm một hạt giống khác.

Mà cái địa đồ này, chính là manh mối bọn họ phát hiện.

Thang Lân vui mừng quá đỗi, hắn cũng có hiểu biết về Thanh Đế, dù sao cũng là người cùng một cái đẳng cấp với Âm chủ Dương chủ.

Nếu như lấy được vật này về, có phải cũng mang ý nghĩa mình có thể tu luyện con đường giống như Thanh Đế hay không.

Kết hợp thân phận thần tử Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, nhất định sẽ trổ hết tài năng.

Đương nhiên, quá trình tìm kiếm Kiến Mộc Chủng nhất định mười phần hung hiểm.

Mặc dù Thang Lân cuồng vọng, nhưng không phải không có đầu óc, hắn nhờ phụ thân phái một nhóm người tới.

Cuối cùng sau ba tháng, rốt cục cũng tìm được Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng hạ lạc ở một chỗ Hoàng Vân Yêu Sào.

Oanh! !

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, rốt cục cũng đánh giết toàn bộ Hoàng Vân Yêu, bên người Thang Lân chỉ còn lại ba người.

Thang Lân đi vào sào huyệt tĩnh mịch trong lòng đất, khó mà kìm chế được tâm tình kích động.

Chỉ thấy chỗ sâu trong sào huyệt có một tòa đài sen đen như mực, trên đài sen lơ lửng một hạt sen lớn cỡ ngón cái.

"Ngươi đi lên xem xét một chút."

Đến bước then chốt, Thang Lân vẫn rất cẩn thận.

Ba thủ hạ tiến lên, một người trong đó vừa tiếp xúc đến hạt sen, hai mắt lập tức đỏ thẫm, bộc phát ra lực lượng cường đại.

Oanh!

Một đạo khí kình vô hình chấn vỡ hai người bên cạnh.

"Khặc khặc, rốt cục bản tọa cũng xuất thế."

Hai mắt thủ hạ đỏ thẫm.

Thang Lân không có chút kinh ngạc nào, ngược lại cười to nói:

"Ha ha, lão tử đã sớm đề phòng ngươi."

Dứt lời, liền biến ra một thanh thần chùy.

Chùy sắc hiện lên màu trắng nhạt, đường vân huyết hồng như mạng nhện.

Trong nháy mắt lấy ra thần chùy, Thang Lân được tồn tại thần bí gia thân nhẹ nhàng vung lên.

Oanh!

Chùy bắn ra một đạo bạch quang chói mắt.

Bạch quang chiếu sáng không gian phương viên mấy trăm trượng.

Oanh!

Rơi xuống trên người thủ hạ, thân thể nổ thành bột mịn tại chỗ, lưu lại hố to sâu trăm trượng.

Chỉ một kích này, hồn phi phách tán.

Thang Lân có chút tự đắc, nếu không phải mình chú ý cẩn thận, chỉ sợ người vừa rồi bị bám thân chính là mình, sau đó hắn đi đến trước mặt đài sen, nhẹ nhàng đụng vào 'Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng' .

Vừa mới đụng vào, một cỗ tin tức to lớn tràn vào trong đầu của hắn.

Thang Lân lộ ra vẻ mê mang, sau đó càng ngày càng hưng phấn.

"Thì ra là thế, thì ra là thế… Đại Phá Bại Chi Đạo, sẽ do ta kế thừa."

Thế gian không chỉ có ngũ hành, mà còn có âm dương, sau Ngũ Đế chính là âm dương nhị đế.

Viên Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng này thuộc về âm diện, khác với Kiến Mộc Chủng sinh cơ bừng bừng, cái này cũng đại biểu cho tĩnh mịch và rách nát.

Hắn muốn điên đảo ngũ hành, thành tựu Phá Bại Đạo Quả.

Không nghĩ tới lần này đi ra ngoài lại gặp được kỳ ngộ này.

Vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng là hạt giống phổ thông, không ngờ vật này lại giấu giếm tuyệt học.

Nếu quả thật có thể hấp thu đạo hạnh Ngũ Đế, như vậy hắn sẽ siêu việt âm dương song chủ Chư Thiên Tinh Túc.

"Thế nhưng chờ đến khi hạt giống nảy mầm mới được."

Thang Lân suy tư nói, sau đó hai mắt tỏa sáng.

"Khô Mộc nhân có phương pháp phá giải Vị Cách, ta có thể bồi dưỡng càng nhiều người…"

Rất nhanh, Thang Lân trở về nói với phụ thân mình, biết được con trai có kỳ ngộ như thế, Nhược Thủy lập tức điều động toàn bộ lực lượng ủng hộ.

Rất nhiều tu sĩ Tam Thiên Nhược Thủy Tinh mưu đồ chiếm lĩnh một viên tinh thần ở Đại Càn Vực Ngoại, coi đây là nền, bồi dưỡng con trai mình.

Nhược Thủy cũng mới Động Chân, Thang Lân dựa vào đan dược Lục Khiêm cho khó khăn lắm mới đột phá đến Nguyên Thần, hai cha con không phát hiện được cái bẫy Thanh Đế bày ra.

"Thành công."

Trong một cái sơn động, Lục Khiêm nhìn về phía Võ Sư duyên dáng yêu kiều.

Võ Sư cười nhẹ một tiếng, nói:

"Đại nhân thật sự là nghiên cứu nhân tính đến triệt để, thiếp thân cảm thấy hổ thẹn."

"Rất đơn giản, đồ vật càng không dễ đạt được, đối phương càng tin tưởng không nghi ngờ."

Nếu như chỉ tùy ý nhặt được ở ven đường, cho dù là một kẻ đần cũng sẽ hoài nghi thật giả.

Nếu phải trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể đạt được, trải qua rất nhiều khó khăn trắc trở, cho dù cho Thang Lân đầy đủ trí thông minh cảm giác ưu việt, khẳng định hắn cũng tin tưởng không nghi ngờ.

"Tổng bộ Âm Cảnh Thiên Cung ở Ngân Sơn Tinh, lát nữa ngươi và mọi người cùng gọi ta là lão gia hoặc cung chủ, tuyệt đối không nên để lộ."

Lục Khiêm dặn dò.

【VIP】 Ác độc (2)

Bên Âm Cảnh Thiên Cung không cần dặn dò, bọn họ cũng không biết rõ bí mật hạt giống.

Ngân Sơn Tinh.

Lúc Võ Sư nhìn thấy nữ thụ che đậy toàn bộ tinh cầu, không khỏi kinh ngạc che miệng nhỏ.

"Những trái cây này rơi xuống đất trưởng thành, triêu sinh mộ tử, còn có thể ăn được."

Lục Khiêm chỉ chỉ trái cây hình dạng đứa bé trên cây.

Đây chính là cái cây che kín toàn bộ viên tinh thần này, che kín ánh mắt thăm dò của rất nhiều người.

"Thật sự là không thiếu cái lạ."

Võ Sư cảm thấy vừa rồi có chút thất lễ, khuôn mặt nhỏ không khỏi đỏ lên.

Rất nhanh, hai người đã đi vào thành trì trăm vạn người phía dưới thân cây.

Bên trong thành rất phồn vinh, hai bên đường phố vang vọng tiếng rao hàng của tiểu thương, bên trên quầy hàng có chao, móng heo, đầu vịt kho, tràn ngập mùi thơm.

Còn có rất nhiều phàm nhân vây quanh một cái lôi đài, nhìn võ giả luận võ trên đài.

Hai người đều là tu sĩ Nguyên Thần, tiện tay cũng có thể phá diệt thành trì, võ giả quyền quyền đến thịt, quyền thuật cương mãnh kỹ xảo cũng khiến người ta say sưa.

"Nơi này là thế ngoại đào nguyên sao?"

Võ Sư khẽ cười nói, đáy mắt có một tia hâm mộ.

Từ lúc vừa ra đời liền bị bí mật bồi dưỡng, truyền thụ cừu hận, nhưng không có ảnh hưởng tính cách mềm mại và khát vọng đối với cuộc sống yên tĩnh của Võ Sư.

Phàm nhân có thể hưởng thụ loại nhàn nhã này, đáng tiếc mình lại không hưởng nổi.

Hai người tới chỗ sâu trong cung đình, nhìn thấy Hư Thiên Ý đầu đội mũ miện, khí khái hào hùng.

"Bái kiến cung chủ đại nhân, vị này là… Phu nhân?"

Hư Thiên Ý chần chờ một chút.

"Ừm, đúng vậy, nàng gọi là Võ Sư, người Đại Càn, sau này sẽ là đồng liêu."

Lục Khiêm gật gật đầu.

Sắc mặt Võ Sư ửng đỏ, vì không để Lục Khiêm bại lộ thân phận, nàng cũng chỉ đành ngầm thừa nhận.

"Mấy người Yêu Nguyệt đâu?"

Lục Khiêm hỏi.

"Yêu Nguyệt đại nhân ở Âm Diện."

Dứt lời, liền mang theo hai người đi vào một cái truyền tống trận.

Soạt!

Một trận cảm giác trời đất quay cuồng đánh tới.

Võ Sư mở to mắt, thấy được một màn làm cho người ta khiếp sợ.

Khác với sinh cơ bừng bừng vừa rồi, nơi đây âm trầm rét lạnh, bóng cây hoàn toàn che đậy ánh nắng, cũng không có ngân sơn phản xạ ánh sáng mặt trời.

Đại địa trồng vô số thực vật mặt người hình thù kỳ quái, thực vật mặt người có khuôn mặt dữ tợn, không ngừng phun ra hắc vụ, thậm chí tạo thành mây đen trên không trung.

Trên trời bay lên các loại quỷ thần quái dị.

Mặt người thân chim, đầu thú thân người, Ác Quỷ Dạ Xoa, trường xà mười đầu.

Cử mục huyết tinh, bên tai đều là tiếng kêu của quỷ thần, mê hoặc tâm thần con người.

Lòng bàn tay Võ Sư toát mồ hôi, nàng chưa từng thấy qua tình cảnh hung ác bực này.

Khắp nơi trong cung điện Thanh Đế là sinh cơ, không có bất luận cứ mặt âm u gì.

Nơi đây thì hoàn toàn ngược lại, khắp nơi là ác quỷ tà ma hung thần ác sát.

Thậm chí còn có người ăn thịt người.

Bên trên đại địa có sáu tòa ma cung âm trầm đứng vững, vô số quỷ thần triều bái hắn, vạn ma triều tông.

Lúc này, chúng quỷ thần trên mặt đất tách ra một con đường.

Phía đối diện có hai nữ tử tuyệt mỹ hình dạng kinh người đi tới.

Người bên trái tóc trắng, hai con ngươi như hàn tinh, phong mang tất lộ.

Người bên phải thì tóc đen, sóng mắt như thu thủy, ôn nhu điềm tĩnh.

Giống như là hai cái thái cực.

Nội tâm Võ Sư căng thẳng, chỉ sợ đây chính là người đứng đầu quỷ thần.

Sát khí trên thân hai người đều ngưng tụ thành thực chất, có thể thấy được khủng bố cỡ nào.

Võ Sư âm thầm hạ quyết định, về sau nhất định phải cẩn thận, hảo hảo phối hợp Lục Khiêm cùng diễn kịch, tránh bị người phát hiện.

"Hì hì, cung chủ lại tìm tới một tỷ muội sao?"

Yêu Nguyệt tiến lên nắm chặt tay Võ Sư, nhẹ giọng hỏi.

"Muội muội tên là gì?"

"Nàng gọi là Võ Sư."

Lục Khiêm không khỏi lắc đầu, Thanh Đế không phái người tâm ngoan thủ lạt tới, Võ Sư giống như là con thỏ trắng căng thẳng, làm sao chơi lại một con sói xám như mình.

Đương nhiên, không bài xích là giả bộ.

"Tình huống những người khác như thế nào rồi?"

Lục Khiêm hỏi.

"Sáu ti đều ngừng, cả ngày không có việc gì."

Yêu Nguyệt có chút bất đắc dĩ.

"Không có việc gì, tiếp tục ẩn núp. Võ Sư."

Lục Khiêm nhìn về phía Võ Sư, nói:

"Nàng tin tức nhanh nhạy, có năng lực thích hợp tinh thần hay không, ít người một chút cũng không sao."

"Để thiếp ngẫm lại đã…"

Võ Sư suy tư một lát, nói:

"Thiếp thân biết một địa phương, trước mắt do thế gia Thanh Quốc Công chiếm đoạt."

Thanh Quốc Công là thần tử của Hắc Đế, làm hoàng thương, mở ra vô số câu lan, người này họ Thanh, người Đại Càn quen thuộc gọi câu lan là thanh lâu.

Mà Minh Châu Tinh chính là nơi cung ứng lớn nhất cho thanh lâu.

"Tốt, chính là chỗ này."

Lục Khiêm nói.

Cái địa phương này không xa, ngay tại vị trí một triệu hai ngàn dặm trong tinh không, không cần trận pháp truyền tống, cứng rắn bay qua cũng chỉ cần mười ngày thời gian.

Mười ngày sau, Lục Khiêm đi vào phía trên Minh Châu Tinh.

Viên tinh thần này không khác Địa Cầu kiếp trước là mấy, diện tích hải dương ít, lục địa nhiều hơn.

Khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái là, địa phương này không có bao nhiêu thảm thực vật.

Lục Khiêm và Võ Sư xuống dưới xem xét, chỉ thấy được mọi nơi đều là sa mạc, thành trì xây dựng ở trên ốc đảo, lấm ta lấm tấm, có lớn có nhỏ.

"Trước kia nơi đây rất nhiều Vô Hoạn Mộc, về sau bị đốn sạch sẽ, chỉ còn lại sa mạc."

Hai người cải trang đi về phía thành trì.

"Khoan đã! Có giấy đi đường hay không?"

Binh sĩ thủ thành ngăn hai người lại.

Võ Sư sớm có chuẩn bị, lấy ra hai khối ngọc bài.

Mới đầu sĩ binh còn vênh váo đắc ý, lập tức ăn nói khép nép.

“Hóa ra là hai vị khách nhân, tiểu nhân ra mắt với ngài.”

Dứt lời, để hai người đi vào thành.

Tiến vào trong thành, một mùi thối lập tức đập vào mặt.

Ven đường là khu nhà lều cao thấp không đều, bên đường nước bẩn chảy ngang, khe nước tràn đầy, đồ ăn lá cây rách nát, chất bẩn chặn lấy không thông.

Hai người đi trên đường cái, đám người quần áo tả tơi bên cạnh dùng một loại ánh mắt hâm mộ nhìn bọn họ.

Khu nhà lều cũng có quần áo tốt hơn, ngăn nắp xinh đẹp.

Nhưng phần lớn những người này đều có hình thù kỳ quái, trong đó lấy người lùn với hình dạng buồn cười chiếm đa số, còn có một người không tay một chân, nhún nhún nhảy nhảy, có mấy nhà buộc một con chó đen mặc áo người.

Một đứa bé ngơ ngác nhìn hai người, Võ Sư biến ra một viên kẹo.

Ba!

Bỗng nhiên, một cây roi quất vào trên mặt bé trai.

“Con mẹ nó, chỉ biết đùa bỡn tính toán, cút…”

Một tên binh sĩ nhổ nước miếng lên mặt tiểu hài, bị Võ Sư nhìn chằm chằm, sau đó mới xấu hổ thu hồi roi da.

Võ Sư vừa đi vừa nói:

“Người nơi này chia làm thổ dân và khách nhân, khách nhân là người Đại Càn, thổ dân là dân bản địa, khách nhân có địa vị tối cao, thổ dân chỉ có thể thông qua cải tạo thân thể, hoặc là bán nhi bán nữ mới có thể sinh sống.”

Cho nên trên đường gần như không thấy nữ nhân, hoặc là đi vào trong thành ‘Lên lớp’, ban ngày mới về nhà, người có tư sắc cao hơn bị trực tiếp đưa đi Đại Càn Tinh.

Rất nhanh, hai người đã tiến vào nội thành.

Nơi đây đường đi sạch sẽ, đèn đuốc sáng trưng, người người quần áo mỹ lệ, hoàn toàn khác biệt với bên ngoài.

Có vài cửa hàng tên là nô quán, cửa ra vào trưng bày mấy chiếc lồng, trong lồng có nữ tử tuyệt đẹp, hoặc là dị nhân hình thù kỳ quái.

Hai người vào tửu quán, tiểu nhị liền đến châm trà, hai người tùy tiện chọn một chút đồ vật.

"Hay!"

"Quá kích thích!"

Đám người phát ra một trận tiếng khen hay.

Quái nhân đang biểu diễn cho đám người xem.

Hắn nắm chó, ăn táo, một bên thân thể khác đang nhìn gió.

Quái nhân ăn hai ba lần là xong quả táo, tiểu hắc cẩu dưới chân ngậm vỏ quả lên, say sưa nuốt vào.

Lục Khiêm nhìn con mắt này cảm thấy rất giống người, cẩn thận cảm ứng, không ngờ thật sự là người.

Tiểu nhị nắm tiểu hắc cẩu đi xuống dưới đài, để hắc cẩu một bên thở dài, một bên dùng tiếng người thanh thúy chào hàng người tới lui.

"Lấy người làm súc, thật ác độc."

Võ Sư cắn môi, kiềm chế dục vọng động thủ.

【VIP】 Áo cưới

Lục Khiêm nhìn thấy cảnh này cũng khẽ lắc đầu.

Lấy người làm súc, tra tấn vô tội.

Thật sự là có chút không nhân tính.

Lục Khiêm giết rất nhiều người, nếu như tập hợp máu người lại một chỗ, cũng có thể hình thành một dòng sông.

Ví dụ hấp thu bản nguyên tinh khí Thái Ảm Vực và bản nguyên tinh khí ba tòa lãnh địa khác, thì người chết cũng lên đến hàng triệu.

Nhưng hắn chưa bao giờ giết người để tìm niềm vui, hành vi tự dưng giết người; đặc biệt là tra tấn người bình thường, coi người làm súc vật.

Cho dù là trước đây nghiên cứu đạo binh, trên cơ bản cũng là lấy kẻ địch, hoặc là phạm nhân tới làm thí nghiệm.

Đây đơn thuần là bệnh tâm lý, hoặc là không có nhân tính.

Không nghĩ tới những người này lại như thế.

Cái này chỉ là một đài cá nhân trong đó mà thôi.

Còn có cái càng kích thích hơn, thậm chí một vài thuật sĩ còn biểu diễn làm như thế nào dùng người sống chế tác thành dị nhân ngay trước mặt đám người.

Loại giải phẫu cửu tử nhất sinh này cũng không phải là ép buộc, chỉ là muốn dùng mạng để đọ một trận phú quý mà thôi.

Thế nhưng đại đa số người đều chết trên bàn cải tạo, không thể đi xuống.

Nhìn thổ dân gào thảm trên đài, người phía dưới như xem nhiều thành quen, thậm chí còn có đánh cược, cược ai có thể thuận lợi sống sót.

“Ta muốn giết bọn hắn.”

Võ Sư nói nhẹ, giọng nói có hàn ý băng lãnh.

“Ngươi từng giết qua người rồi?”

Lục Khiêm hỏi.

“Đã giết qua, nhưng không nhiều.”

Võ Sư chưởng quản một đại thế lực, không có lý do gì không giết người, chỉ là không muốn mà thôi.

“Hiện tại động thủ sao?”

Võ Sư lắc đầu, nói:

“Không thể, bọn hắn chỉ là tiểu nhân vật, giết một nhóm sẽ có một nhóm khác, người chân chính ở sau lưng chính là Thanh Quốc Công.”

Thanh lâu của Thanh Quốc Công trải rộng toàn thiên hạ, mỗi ngày tiền bạc như biển.

Nuôi không biết bao nhiêu tay chân.

Thanh Quốc Công được vinh danh là thanh lâu chi tổ, được cái nghề này cung phụng, bản thân có được tu vi không tầm thường.

Cho nên giết chết người này, sẽ có thể đánh hạ viên tinh thần này.

“Cũng không cần giết chết, như này thật là đáng tiếc, còn có biện pháp càng thích hợp hơn với bọn hắn.”

Lục Khiêm cười thần bí.

Những người trước mắt này trên thân mỗi người đều tràn ngập oán khí, một người so với mười tên quỷ thần.

Mà đây còn không phải là tu sĩ, nếu như đổi thành tu sĩ, chỉ sợ oán khí sẽ cao hơn.

Thích hợp làm vật liệu cho Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Phải trường kỳ lợi dụng những người này, không thể lãng phí một cách vô ích.

"Chúng ta đi thôi."

Võ Sư thật sự không muốn xem tiếp.

Cảnh tượng quá mức tàn nhẫn, mọi người dưới đài đều là ác quỷ.

Vốn cho là khách nhân chỉ bóc lột bình thường đối với thổ dân, không nghĩ tới lại làm ra hành vi hung ác như thế, đơn giản là đối đãi như những giống loài khác.

Hai người tới miếu thờ ở trung tâm thành trì.

Nơi này thờ phụng tượng thần của thanh lâu Thanh Quốc Công.

Võ Sư vừa muốn xuất thủ hủy đi, Lục Khiêm cản lại.

"Không vội!"

Lục Khiêm khẽ vẫy tay, hắc phong nhất thời nổi lên.

Trong hắc vụ xuất hiện một quái nhân đầu người đuôi rắn, mọc ra vảy xanh, dựng thẳng người lên, ánh mắt quái nhân vô cùng lăng lệ, một đôi con ngươi trợn tròn giống như đang tìm kiếm con mồi.

Nhìn thấy Lục Khiêm ở trước mắt, quái nhân quỳ xuống.

"Bái kiến cung chủ."

Ngón tay Lục Khiêm chỉ lên đầu quái nhân, một đạo bạch quang đi thẳng vào trong đó.

"Đây là bạch Vị Cách, trước tiên ngươi dẫn đầu thủ hạ ẩn nấp đi, chờ ta phát tín hiệu lại đi làm."

Quái nhân là Xà Tinh chi quỷ, quỷ thần thống lĩnh loài rắn, mặc dù tu vi chỉ là đan kiếp, thế nhưng đối phó những người trong thành trì này cũng đủ rồi.

"Thuộc hạ đã hiểu."

Xà Tinh chi quỷ cung kính gật đầu, sau đó thân hình biến mất tại chỗ, ẩn dấu vào trong đám người.

"Ngươi đây là…"

Võ Sư nghi ngờ nói.

"Âm Cảnh Thiên Cung chính là cội nguồn của ngàn vạn quỷ thần, Bắc Âm Phong Đô phụ trách trừng ác dương thiện, bên trong có chín tầng địa ngục, chúng ta có thể ném ác nhân vào trong đó chịu tra tấn, phát huy giá trị lớn nhất của bọn hắn."

Lục Khiêm nói.

Sắp xếp tốt sự vụ cái thành trì này, để quỷ thần âm thầm khống chế tín ngưỡng, sau đó Lục Khiêm đi đến một thành trì khác, tiếp tục làm lại trình tự đó.

Các địa phương chủ yếu của thế giới này phân chia thành sáu khu vực, mỗi khu vực để một người dẫn đầu, đám người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt tự mình phân phối ra ngoài, những người còn lại cũng giống như thế.

Giống một tấm lưới lớn âm thầm mở ra, một mẻ hốt gọn toàn bộ tinh thần.

Có lẽ hòa bình đã lâu, võ đạo Minh Châu Tinh bị lỏng, nên không có một tu sĩ nào phát hiện, từng cái an hưởng lạc thú.

Ngay tại thời điểm Lục Khiêm chuẩn bị gõ trống khua chiêng, Thang Lân bên kia có tiến triển mới.

Oanh!

Theo một tiếng bạo tạc cuối cùng lắng lại, một con Giao Long dữ tợn ầm ầm rơi xuống đất, không cam lòng nhắm hai mắt lại.

Yêu Long tinh thần rơi vào trong túi Tam Thiên Nhược Thủy Tinh.

Yêu Long là tướng quân một dị tộc ở Đại Càn, thủ hạ là bách yêu quân, số lượng nhân loại ở chỗ này rất nhiều, nhưng thuộc về tầng chót nhất.

Vừa mới đánh hạ viên tinh thần này, liền thu được vạn dân kính yêu.

"Nơi đây lấy Hắc Đế Thủy Đức làm chủ, chờ ta chuyển hóa toàn bộ tín ngưỡng, hẳn là có thể để hạt giống nảy mầm."

Thang Lân nghĩ thầm.

Đầu ngón tay của hắn ngưng tụ ra một điểm hắc thủy.

Hắc thủy này chính là Hắc Thủy Tai Ương, bao phủ vạn vật, hóa vạn vật thành hư vô.

Nhưng khi Nhược Thủy nhìn thấy vật này, lập tức mở to hai mắt ra nhìn, nói:

"Đây không phải là chiêu số của Phong Đô sao?"

"Cái gì?"

Thang Lân có chút không dám tin tưởng, đây là Hắc Thủy Tai Ương độc nhất vô nhị, chỉ có người có được Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng mới có thể có được.

“Tuyệt đối không sai, ngày đó Phong Đô đã dùng vật này khắc chế Tam Thiên Nhược Thủy.”

“Có lẽ hắn có Hậu Thiên Kiến Mộc Chủng.”

Thang Lân đành phải đưa ra một lời giải thích như thế.

Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng lưu lại khí tức tương tự, dẫn đến Hậu Thiên Kiến Mộc Chủng cũng có thể lĩnh ngộ chi pháp cùng loại.

Nhưng loại phương pháp này chỉ có thể ngưng tụ ra một điểm, đồng thời không thể lớn mạnh, còn bị Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng khống chế.

Trên thế giới chỉ có hai viên Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng, một viên trên tay Thanh Đế, một viên khác trên người mình.

Căn cứ tin tức Trung Nguyên Tử Quân cho trước đây, Lục Khiêm từng tiềm phục ở bên cạnh Thanh Đế, có thể là thời điểm kia thu được Hậu Thiên Kiến Mộc Chủng, sau đó nghiên cứu ra đạo này.

Về sau tên thần tử gọi là Lâm Nguyên kia bị xét nhà, có lẽ Lục Khiêm đã cắt đứt liên lạc với Thanh Đế.

“Mặc kệ như thế nào, ta chắc chắn phải có được hắc thủy trên người ngươi.”

Thang Lân cười một tiếng.

Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng có thể khống chế Hậu Thiên Kiến Mộc, đến lúc đó tất cả đều quy về chính mình.

Không biết thời điểm Phong Đô biết trên người mình có Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng sẽ có biểu tình gì? Thang Lân đã không kịp chờ đợi nhìn thấy biểu lộ của Lục Khiêm nữa.

Minh Châu Tinh.

Lục Khiêm và Võ Sư đã tiếp cận Song Tinh thành Minh Châu Tinh.

Thứ làm người ta chú ý nhất nơi đây chính là một pho tượng vô cùng to lớn.

Đây là pho tượng của Thanh Quốc Công.

Đến hiện tại, Lục Khiêm đã phái ra hơn bảy ngàn quỷ thần, chiếm cứ hơn tám trăm cái thành trì chủ yếu.

Chỉ cần ra lệnh một tiếng, toàn bộ quỷ thần sẽ đồng loạt phát lực, đủ để đánh hắn trở tay không kịp.

"Cung chủ, thiếp thân cảm thấy không thể cường công, hay là ẩn nhẫn trước, chờ tiến vào trung tâm lại nói?"

Võ Sư nói.

"Không cần, không đáng, trực tiếp động thủ."

Tín ngưỡng thành Động Chân thuộc về tu sĩ đi đường tắt, tính hạn chế rất lớn, thậm chí không bằng tu sĩ ngang cảnh giới.

Lục Khiêm đã bắt được mệnh mạch tín ngưỡng người này, chỉ cần bắt được cơ hội phát động, sẽ có thể hủy đi hơn phân nửa đạo hạnh của họ.

"Ta vừa hô… , cùng nhau oanh mở cửa thành."

"Ba, hai…"

Oanh!

Lúc này, cửa thành nổ tung, nhưng là một người hoàn toàn khác.

"Ha ha, Ngọc Kinh Sơn tiên trưởng đến đây. Các ngươi còn không mau mau đầu hàng!"

【VIP】 Lạc Bảo Kim Tiền

Oanh!

Một cột sáng từ trên trời giáng xuống, đây là một thanh cự kích phát ra bạch quang.

Cự kích đánh lên trên cửa thành, quang mang nóng bỏng hòa tan cửa thành và người phía trên.

Sau đó lại là mấy trăm đạo quang mang giống như trước đó rơi xuống, bao phủ hoàn toàn sĩ binh thủ thành phía dưới, trận pháp thủ hộ thành trì đã sớm vỡ vụn tại vòng công kích thứ nhất.

"Ha ha, Ngọc Kinh tiên nhân đến đây. Còn không mau mau đầu hàng."

Một đám người thân mang áo lam và áo trắng từ trên trời bay xuống.

Một bộ phận người sau lưng mọc ra cánh, mi tâm có đồ án nhật nguyệt, còn có một bộ phận người mặc bào màu tím.

Người cầm đầu là một lão đạo mặc tử bào, mi tâm có đồ án nhật nguyệt.

Lục Khiêm liếc mắt một cái liền nhận ra người này.

Người này là Ngọc Đạo Nhân, Thần Truyền Ngọc Hoàng Giáo, Ngọc Kinh Sơn nhất mạch, thế nhưng dường như người này chỉ là Nguyên Thần cảnh.

"Lớn mật!"

Giờ phút này, tượng thần sống lại, trợn mắt nhìn đám người Ngọc Kinh Sơn.

Hình dạng người này không tính là quá uy vũ, hai bên ria mép nhìn cực kì khôn ngoan.

Trong tay cầm một chuỗi đồng tiền tinh xảo.

“Ngọc Kinh Sơn? Riểu bối vô danh từ đâu tới, mau mau cút cho lão tử.”

Thanh Quốc Công không gặp mặt liền giết giống như những đồng liêu khác, hắn thừa kế chân lý hòa khí sinh tài.

Đối phương khí thế hung hăng, người đông thế mạnh, lại nhẹ nhõm phá nát trận pháp của mình, càng nghĩ, càng không nên trêu chọc.

Hòa khí sinh tài, đập nát địa phương này, ảnh hưởng sinh ý Đại Càn.

“Lão tử tới lấy tính mệnh của ngươi! .”

Lúc Ngọc Đạo Nhân nói chuyện, bản thân cũng tự quang hóa, thân thể tản ra giống như đom đóm.

Soạt!

Một vòng tử nhật từ từ bay lên.

Tử quang chiếu rọi phía dưới, chúng tu sĩ phía dưới nhao nhao cảm thấy pháp lực trong thể nội không do mình khống chế nữa, nguyên thần nhẹ nhõm, giống như muốn thoát thể mà ra, dung nhập tử nhật ở giữa bầu trời.

Bên cạnh tử nhật còn có một cái cự kích, cùng một bảo kính không ngừng phát ra quang mang.

“Không tốt, nhanh quay mặt đi!”

Tử nhật là công pháp căn bản của Ngọc Kinh Sơn, mặt trời và thái âm kết hợp, hình thành một cái tử nhật vô cùng quỷ dị.

Dưới tử nhật chiếu rọi, tốc độ khôi phục của tu sĩ phe mình và các phương diện khác sẽ được tăng thêm, hiệu quả vô cùng

cường đại, tử nhật quỷ dị sẽ còn mê hoặc thần hồn địch nhân, dung hợp trận pháp địch nhân.

Bình thường chỉ có người đạt được chân truyền, mới có thể phóng xuất ra mặt trời màu tím.

Tuy nói Thanh Quốc Công là tu vi Động Chân, so với Ngọc Đạo Nhân cầm đầu cao hơn một đầu, nhưng bên Ngọc Kinh Sơn nhiều người hơn, lại thêm pháp thuật khắc chế, thậm chí còn ẩn ẩn chiếm thượng phong.

Oanh!

Song phương đánh tới đánh lui, theo thời gian trôi qua, bên Thanh Quốc Công tử thương càng ngày càng nhiều, toàn bộ thành trì đều trở thành phế tích.

Đám người Lục Khiêm quan sát ở một bên, hiện tại tình huống này còn không phải thời điểm.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy Thanh Quốc Công không có đơn giản như vậy, trên thân người này có một chuỗi đồng tiền, tượng thần cũng treo đồng tiền.

Phải biết đồ vật mang tính tiêu chí, không có khả năng chỉ là trang trí, hẳn là át chủ bài nào đó.

Đúng lúc này, Thanh Quốc Công cũng bị người Ngọc Kinh Sơn bao bọc vây quanh, hào quang tử nhật tỏa sáng, sau đó rơi xuống.

Lần này Ngọc Đạo Nhân lấy ra toàn bộ lực lượng, bao quát mấy tên tinh anh tự mình mang tới cũng thế.

Ban đầu Thanh Quốc Công có chút chật vật, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, cười nói:

“Ha ha, ngươi trúng kế rồi!”

Dứt lời, liền ném ra một chuỗi đồng tiền.

Đồng tiền mọc ra một đôi mắt và mũi miệng.

Đinh!

Đồng tiền đụng vào phía trên pháp khí, bỗng nhiên pháp khí mất đi linh tính rơi xuống, mặt đồng tiền cũng biến mất theo.

Loảng xoảng…

Đồng tiền không ngừng đánh rơi pháp khí.

Bên trong lạc bảo đồng tiền bay ra một đồng tiền màu bạc, tiền đụng phải tử nhật, tử nhật lập tức biến mất.

"Phốc… Yêu thuật gì!"

Tử nhật biến thành dáng vẻ Ngọc Đạo Nhân, oán độc nhìn Thanh Quốc Công.

"Nếu không muốn đi, vậy thì vĩnh viễn ở lại đây đi, khặc khặc!"

Thanh Quốc Công hung ác cười một tiếng.

Xoay tay phải lại, lòng bàn tay xuất hiện một cái chậu đồng, chậu đồng giống như là chậu rửa mặt thường gặp trong nhà mọi người, bề ngoài có hoa văn giống tiền vàng.

Cái chậu hướng về phía đám người, những người này mất đi pháp khí, tu vi suy yếu hơn phân nửa, không cẩn thận một cái trực tiếp bị hút đi vào.

Ngọc Đạo Nhân hốt hoảng chạy.

Đinh đương đinh đương…

Sau khi tiêu hóa tu sĩ Ngọc Kinh Sơn, hai ba đồng tiền liền rơi xuống, Thanh Quốc Công xoay người nhặt lên, thân hình biến thành người bình thường, đứng tại thành cửa.

Đồng tiền này tên là Lạc Bảo Đồng Tiền, có thể đánh rớt pháp bảo của người khác.

Bởi vì cái gọi là tiền có thể thông thần, tu luyện tới trình độ nhất định, quả thật tiền có thể thông thần.

Đây là gốc rễ bí pháp của hắn, dùng tụ bảo bồn chế tác Lạc Bảo Đồng Tiền, đại khái năm trăm năm sinh ra một đồng tiền, năm ngàn năm sinh ra một đồng tiền bạc, năm vạn năm là một đồng tiền vàng.

Tiền vàng có thể làm tan biến tất cả pháp bảo trong thiên hạ.

Ngân tiền có thể đánh rơi pháp bảo huyễn hình trở xuống.

Một viên chỉ có thể dùng một lần, nếu như dùng tụ bảo bồn hấp thu tinh khí người khác, như vậy thời gian sẽ rút ngắn một chút, nhưng cũng rút ngắn không được bao nhiêu.

“Chúc mừng Quốc Công đánh lui cường địch!”

“Lão tổ tông uy vũ! ! Thần công cái thế!”

Đồ tử đồ tôn Thanh Quốc Công tiến lên xu nịnh nói.

“Không đáng nhắc tới, trở về đi.”

Thanh Quốc Công xua xua tay, bỗng nhiên, Thanh Quốc Công xoay đầu lại, nhìn thẳng về phương hướng cửa thành, chỉ thấy nơi đó có hai người đang đứng.

Một nam một nữ, ánh mắt nữ nhìn về phía mình có chút căm thù, nam thì là một mặt nghiền ngẫm, giống như thấy chuyện gì thú vị vậy.

“Các ngươi là ai?”

Sắc mặt Thanh Quốc Công trở nên nghiêm túc.

Tại sao hôm nay lại có nhiều người không sợ chết như vậy, một cái tiếp một cái tới.

“Người giết ngươi!”

Lục Khiêm bước ra một bước, trong giây lát đã xuất hiện ở bên cạnh Thanh Quốc Công.

Bầu trời tối lại, Bắc Âm Phong Đô Sơn hung hăng nện xuống.

“Lớn mật!”

Thanh Quốc Công gầm lên một tiếng, cầm lấy tụ bảo bồn nhắm thẳng về phía Lục Khiêm.

Nói thế nào hắn cũng là tu sĩ Động Chân cảnh, hai tên Nguyên Thần nho nhỏ, lại dám tự mình tới đây.

Có thể nhịn nhưng không thể chịu nhục.

Giết!

Một cỗ hấp lực cường đại truyền đến, muốn hút toàn bộ Phong Đô Sơn đi vào.

Tụ bảo bồn tương đương với một loại động thiên, phạm vi không gian bên trong cực lớn, chứa một cái Phong Đô Sơn không có vấn đề gì.

Bàn tay Võ Sư bấm pháp quyết, không trung bên dưới xuất hiện nước mưa tí tách.

Nước mưa nhìn như bình thường, nhưng lại hút hết phần lớn lực lượng tụ bảo bồn, khiến cho hấp lực thu nhỏ, đồng thời nước mưa ở ngoài rìa còn hóa thành kim châm, bay về phía những người khác tới hỗ trợ.

Sau khi đâm chết mấy người, những người này liền đứng cách xa, dù nói như thế nào Võ Sư cũng là tu sĩ Nguyên Thần, làm sao bọn hắn có thể ngăn cản được.

Hiện trường chỉ để lại ba người Lục Khiêm.

Đối mặt Thanh Quốc Công đột nhiên tập kích, khuôn mặt nhỏ của Võ Sư trắng bệch, ẩn ẩn có chút không chống đỡ nổi.

Người này quá mạnh, không biết Lục Khiêm có thể đánh thắng được hay không, ám thủ hắn bố trí lúc trước thật sự có hiệu quả sao?

Soạt!

Thân hình Lục Khiêm bay về phía tụ bảo bồn.

Ngay tại thời điểm Thanh Quốc Công coi Lục Khiêm sắp rơi vào trong hũ.

"Động thủ!"

Bờ môi Lục Khiêm khẽ động, thanh âm rất nhỏ, truyền khắp bốn phương.

Thanh Quốc Công không hiểu sao, bỗng nhiên sắc mặt đại biến.

Rầm rầm rầm…

Toàn bộ miếu thờ ở các nơi trên tinh thần nổ tung, tín ngưỡng bị một cỗ lực lượng thần bí đánh cắp.

"Súc sinh! Đến cùng ngươi đã làm gì?"

Thanh Quốc Công cảm giác đầu đau đớn, sau đó phun ra một ngụm lớn tiên huyết, thân thể khô quắt lún xuống giống như khí cầu bị xì, chỉ còn lại da bọc xương.

Lực lượng tụ bảo bồn đại giảm, thậm chí bảo trì tư thế lơ lửng, cũng giống như bị Lạc Bảo Kim Tiền của mình đập trúng, trực tiếp rớt xuống đất.

Biến cố tới quá nhanh, thậm chí Thanh Quốc Công không kịp xuất ra Lạc Bảo Kim Tiền, sau đó trước mắt tối đen, cả người tiến vào tầng thứ chín Bắc Âm Phong Đô Sơn.

【VIP】 Lạc Bảo Kim Tiền (2)

Thanh Quốc Công vừa mở mắt, đập vào mắt là bầu trời đỏ thẫm.

Cái mũi hít vào một cỗ khí tức nóng bỏng, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng đau nhức kịch liệt.

Dưới chân là nham tương sôi sục, thân thể trìm xuống từng chút một.

Làn da bị thiêu đến cháy đen, tóc bốc cháy, Thanh Quốc Công giống như tiến vào một cái hỏa lô, đau nhức kịch liệt bao vây toàn thân hắn.

"A a! ! Đến cùng ngươi là ai?"

Đau đớn nhanh chóng bao phủ Thanh Quốc Công, hắn chỉ có thể đau khổ chèo chống, nếu như không kiên trì nổi ngất đi, như vậy khả năng sẽ thật sự chết.

"Hẳn là ngươi đã nghe nói qua tên của ta, ta là Lâm Phủ vài ngày trước bị Thái Giám Vương truy nã, tên thật gọi là Phong Đô."

Thân ảnh Lục Khiêm xuất hiện ở một bên.

"Lâm Phủ… Hóa ra ngươi chính là gia hỏa giết chết Bát hoàng tử."

Thanh Quốc Công mở to hai mắt nhìn, không ngờ mình lại gặp phải chính chủ quấy đảo phong vân thiên hạ mấy ngày trước.

"Ngươi muốn làm gì?"

Chẳng trách tín ngưỡng của mình nhẹ nhàng mất đi, nghe đồn người này có phá giải Vị Cách chi pháp, không hạn chế hấp thu tín ngưỡng, cho nên mới dẫn tới Đại Càn Thái Giám Vương truy sát.

Nghĩ tới đây, Thanh Quốc Công không khỏi cười khổ, một thân tín ngưỡng của mình làm lợi cho gia hỏa này rồi.

Nếu như sớm biết rõ là người này, như vậy mình sẽ dứt khoát kêu gọi trợ giúp.

Lục Khiêm không nói gì, mà chậm rãi đi đến trước mặt Thanh Quốc Công, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái phù lục đen như mực.

Một cỗ diệt tuyệt tử khí phát tán ra, làm cho người ta không rét mà run.

Đây là phá bại Vị Cách.

"Đây là…"

Trong lúc nhất thời Thanh Quốc Công quên mất đau nhức trên người, yên lặng nhìn xem cái Vị Cách này.

"Đây là không hạn chế Vị Cách, ngươi thành cũng vì Vị Cách, bại cũng vì Vị Cách."

Tuổi thọ tối đa của Động Chân là mười hai vạn năm.

Cũng chính là một cái kỷ nguyên, chu kỳ phá diệt một cái tiểu động thiên.

Nguyên Thần nhiều nhất là hai ba vạn năm.

Dựa theo quy luật tự nhiên, Thanh Quốc Công hẳn là đã sớm chết, chỉ là mạnh mẽ dùng Vị Cách tín ngưỡng kéo dài mà thôi.

Người này chính là một tên lưu manh, trình độ thực sự cũng không có mạnh như vậy.

Thế nhưng kéo đến bây giờ cũng nên chấm dứt rồi.

Nhưng người sống thời gian dài, sẽ không cách nào tránh khỏi sinh ra dã tâm.

Vị Cách có hạn chế, đối với thiên tài mà nói, không thể nghi ngờ Vị Cách là gông xiềng giam cầm mình, hận không thể đánh vỡ cái gông xiềng này.

Cho dù là loại tầm thường như Thanh Quốc Công, trong lòng cũng không thể tránh né phát ra một loại suy nghĩ đột phá gông cùm xiềng xích.

"Cái đồ vật này thật sự có thể đột phá hạn chế sao?"

Trong mắt Thanh Quốc Công lóe lên một tia tham lam, thế nhưng nghĩ lại, trong lòng lại bắt đầu cảnh giác.

Không nói trước đối phương sẽ khống chế mình, một Nguyên Thần bình thường có thể tạo ra cái đồ gì tốt, mặc dù Vị Cách có hạn chế, nhưng phương diện an toàn, đoán chừng hơn xa cái đồ gà rừng này.

Lục Khiêm nhìn ra nghi hoặc của Thanh Quốc Công, há mồm phun ra một hạt giống đen như mực.

"Ngươi có biết đây là cái gì không?"

"Đây là… Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng! Ngươi là Thanh Đế…"

Thanh Quốc Công nghĩ đến một sự tình đáng sợ.

Chẳng lẽ Thanh Đế là kẻ đứng sau tất cả?

Như thế tất cả sẽ giải thích được.

"Chọn một đi, hoặc là chết, hoặc là tiếp nhận."

Lục Khiêm cũng lười cãi cọ với hắn, trực tiếp đưa ra thông điệp tối hậu.

Quả nhiên, sau khi nói ra câu nói này, sắc mặt Thanh Quốc Công biến hóa, cuối cùng khẽ cắn môi đồng ý.

Chết tử tế không bằng còn sống.

Dứt lời, hắn buông lỏng tâm thần, Lục Khiêm điểm một chỉ ở trên trán của hắn.

Đầu ngón tay chạm đến trán người này, hắn như gặp phải lôi phệ, oán độc nhìn Lục Khiêm.

"Ngươi gạt ta! Đáng chết…"

Lời còn chưa nói hết, thần sắc người này trở nên ngốc trệ, mất đi một chút linh tính.

"Hô, cuối cùng cũng thành công."

Lục Khiêm thoải mái thở ra một hơi.

Lần thứ nhất nếm thử khống chế Động Chân, không thể dùng loại phương pháp thô bạo Mê Hồn Thang được, miễn cho đả thương ký ức người ta, Lục Khiêm giữ người này lại còn có tác dụng.

Hắn chỉ có thể dùng phương pháp hãm hại lừa gạt, lừa người này buông lỏng tâm thần, sau đó trong nháy mắt khống chế tâm trí.

Sau khi thành công khống chế, hai người trở lại hiện thực.

Nhìn thấy Lục Khiêm đứng sau lưng Thanh Quốc Công, thần sắc Võ Sư đề phòng, muốn xuất thủ.

"Khoan đã, hiện tại đã là người một nhà."

Lục Khiêm quay đầu nhìn về phía đám người Thanh Quốc Công.

"Khống chế hậu nhân và thủ hạ của ngươi, lát nữa đến ngoài thành gặp ta."

“Rõ.”

Thanh Quốc Công lập tức rời đi.

“Hắn đây là…”

Võ Sư khẽ nhếch miệng, sắc mặt có chút ngây ngốc.

“Hắn đã bị ta khống chế.”

Lần đầu tiên Võ Sư nhìn thấy thủ đoạn của Lục Khiêm, nghĩ thầm hoàn toàn không giống phong cách của Thanh Đế.

Dùng quỷ thần chi pháp làm việc thiện, cũng không thấy nhiều.

“Trước tiên đóng quân ở nơi này, chờ tín ngưỡng chuyển hóa xong xuôi, nhóm chúng ta lại tiến hành bước kế tiếp.”

Thanh Quốc Công đánh đuổi người Ngọc Kinh Sơn, đại khái đối phương sẽ chuyển dời đến mục tiêu khác, hẳn là Trung Nguyên Tử Quân sẽ không tự mình tới, dù sao bọn hắn còn có địa bàn càng quan trọng hơn.

Từ việc lần này chỉ có một Nguyên Thần dẫn đường đến xem, bọn hắn cũng không quá coi trọng địa phương này.

Nếu như Lục Khiêm tùy tiện bại lộ, dựa theo cừu hận giữa hai nhà, chỉ sợ thật sự là người ta dẫn đội tới.

Có Thanh Quốc Công chắn ở phía trước cũng không tệ, chí ít có người ở Đại Càn ngăn cản phía trước.

Tầng thứ năm Phong Đô Sơn, đại sảnh Kim Điện.

Lục Khiêm hứng thú đánh giá một cái kim tiền mọc ra ngũ quan.

“Mất bao nhiêu năm ngươi mới có thể tạo ra vật này?”

Thanh Quốc Công cung kính nói:

“Bẩm đại nhân, cái này là Lạc Bảo Kim Tiền, một vạn năm tụ bảo bồn mới có một viên, có thể đánh rơi tất cả pháp bảo thiên hạ, đây là một cái duy nhất của thuộc hạ.”

“Một vạn năm, quá dài.”

Sở dĩ Lục Khiêm thu nhận người này, chính là coi trọng năng lực chế tạo Lạc Bảo Tiền của hắn.

“Trở về nói với người ngoài, nói ngươi bị thương muốn phong sơn tu dưỡng, về sau không cần buôn bán nữa, chuyên tâm chế tạo Lạc Bảo Tiền.”

Lục Khiêm nhận lấy Lạc Bảo Kim Tiền.

Vật này không có đặc tính gì, nói không chừng về sau có hiệu quả.

Lạc Bảo Đồng Tiền đẳng cấp thấp, cũng có thể khiến trang bị của người khác rơi mất, đánh cho đối thủ trở tay không kịp.

“Vâng.”

Thanh Đằng cung kính lui ra.

Rất nhanh, Thanh Đằng tuyên bố phong sơn, đóng cửa tu dưỡng, Lục Khiêm bắt đầu quyết đoán cải cách, thành lập Âm Ti, mỗi ngày đều có lượng lớn ác nhân bị đánh vào Địa Ngục chuyển hóa tất cả tín ngưỡng, độ thuần thục Đại Phá Bại Pháp tăng lên một chút xíu.

Khoảng cách đến hạt giống nảy mầm lại tiến xa một mảng lớn.

Thời điểm Lục Khiêm bế quan, chiến tranh ngoại giới tiến vào giai đoạn mới.

【VIP】 Cố nhân

Chiến tranh lưỡng giới đi vào giai đoạn mới.

Thực lực tổng thể của Đại Hạo Tinh không bằng Đại Càn.

Ngũ Đế kém nhất cũng là tu sĩ Âm Dương cảnh, mà tu vi bực này ở bên Đại Hạo chỉ có hai người, chính là Dương Chủ cùng Âm Chủ Chư Thiên Tinh Túc.

Ngũ Đế liên hợp lại sức chiến đấu viễn siêu hai người kia.

Thế nhưng Chư Thiên Tinh Túc có thể sử dụng lực lượng bảy viên tinh thần, có ưu thế sân nhà, Ngũ Đế cũng không có cách nào tới.

Đám người đỉnh phong giằng co, nhưng người phía dưới lại không có nhiều hạn chế như vậy.

Song phương đánh có qua có lại, công thành đoạt đất.

Hôm nay ngươi cướp đất của ta, ngày mai ta cướp đất của ngươi.

Chuyện này cũng không phải trọng điểm, trải qua mấy tháng đọ sức, rốt cục song phương cũng động thủ đối với địch nhân bên trong lãnh địa của mình.

Hắc Đế tự mình dẫn đội, trừ bỏ Đại Càn bản thổ và Vực Ngoại tinh thần ra.

Đại bộ phận môn phái Đại Hạo Tinh đều rời khỏi giới này, không rời đi cũng từ bên ngoài chuyển vào bóng tối.

Ví dụ như Lục Khiêm, nếu không phải Thanh Quốc Công ngăn ở đằng trước, chỉ sợ hắn cũng trở về rồi.

Minh Châu Tinh.

Nơi đây vẫn rất phồn hoa, miếu thờ các nơi khói hương thịnh vượng, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác âm trầm quỷ dị.

Dưới sự quản lý của Lục Khiêm, nhân khẩu Minh Châu Tinh ít đi ba phần.

Từ khi đánh hạ được nơi đây, Lục Khiêm đã ném những người này vào Địa Ngục tra tấn, phần lớn là phàm nhân, tuy một vòng cũng không chống nổi liền chết, nhưng thắng ở số lượng nhiều, tinh khí thu hoạch được cũng không ít.

Những người không bị ném vào Địa Ngục cũng sợ vỡ mật, về sau không dám phạm tội nữa.

Việc kinh doanh thanh lâu ở Minh Châu Tinh cũng ngừng lại, tập tục lập tức thay đổi.

Trong mật thất, Thanh Đằng đứng ở trước mặt Lục Khiêm, trên bàn là một cái tụ bảo bồn.

Bên trong tụ bảo bồn có mấy chục đồng tiền, đây là kết tinh mấy tháng qua.

Dưới tình huống bình thường, tụ bảo bồn cần năm trăm năm thời gian mới có thể ngưng tụ ra một đồng tiền.

Nếu có nhiều tinh khí, quá trình này sẽ dần dần rút ngắn.

Để đề phòng dị trạng của Thanh Quốc Công bị người khác phát hiện, Lục Khiêm gần như giết sạch con cháu dòng chính của Thanh Quốc Công.

Dù sao cũng có thể giá họa lên đám người Ngọc Kinh Sơn, khả năng không lừa được bao lâu, chờ đến lúc mình chuyển hóa xong là được.

“Đại nhân, ngày mai người của Hắc Đế lại tới.”

Thanh Đằng nói.

Bởi vì chiến sự khẩn trương, Hắc Đế đã bắt đầu chiêu mộ thuộc cấp trước kia, trong đó bao gồm cả Thanh Quốc Công.

Vài ngày trước Thanh Đằng tuyên bố bế quan dưỡng thương, trên lý thuyết có thể tránh được, thế nhưng Hắc Đế vẫn sẽ phái người đến xem, mặt ngoài là thăm hỏi, thực tế là muốn nhìn xem có phải là đào binh hay không.

"Lát nữa ta sẽ đả thương ngươi."

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, nói tiếp.

"Thời gian này ta trở về tránh sóng gió, ngươi tiếp tục chế tạo đồng tiền."

"Được."

Lục Khiêm đuổi Thanh Đằng đi, cảm ứng Hoàng Kim Giám bên trong thức hải.

(Điên Đảo Ngũ Hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp) (Thủy hành: 95000/ 1000000)

Độ thuần thục thủy hành sắp đến một phần mười, số lượng Hắc Thủy Tai Ương lớn cỡ hồ nước nhỏ, Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng bắt đầu có động tĩnh, đoán chừng không được bao lâu nữa có thể sinh trưởng nảy mầm.

Hạt giống bên Thang Lân đã nảy mầm, lực lượng nảy mầm trực tiếp đẩy hắn từ Nguyên Thần sơ kỳ lên Nguyên Thần đỉnh phong.

Thế nhưng, năng lượng của Thang Lân không đủ để hạt giống của Lục Khiêm nảy mầm.

Dù sao hạt giống của hắn cũng mang theo hai chữ 'Tiên Thiên'.

Lục Khiêm cũng không gấp với chuyện này, có thể chậm rãi chờ.

Đoán chừng không bao lâu nữa, năng lượng sẽ tích lũy đủ, Lục Khiêm hái được quả ngọt, tiến vào Động Chân, cộng thêm Bắc Âm Phong Đô Sơn tầng thứ mười và Kiến Mộc, hắn ở Động Chân cảnh cũng coi như là đạo hạnh thâm hậu.

Cho nên mục tiêu tiếp theo của Lục Khiêm chính là trốn trước, chậm rãi chờ, chuyện ngoại giới tạm thời mặc kệ.

Đáng tiếc thế sự luôn luôn không như mình mong muốn.

Vừa định trở lại Đại Hạo Tinh, bên Thanh Đế lại có tình huống mới.

"Đại nhân, Thanh Đế bệ hạ cho mời."

Võ Sư gõ cửa phòng Lục Khiêm.

"Ừm, ta đi qua ngay."

Lục Khiêm nhướng mày, không thể không chỉnh lý y quan, bóp nát đưa tin phù.

Chỉ chốc lát sau, trước mắt tối đen, xuất hiện phía trên một cái tinh thần màu xanh lá.

Thanh Đế đứng ở trước mặt hai người.

"Bản tôn tìm ta có chuyện gì?"

Lục Khiêm hỏi.

"Bên Đại Hạo Tinh đã liên hợp lại, hoàng đế bên chúng ta cũng muốn liên hợp, cùng đối kháng ngoại địch."

"Ta phải đi đâu?"

Lục Khiêm nhạy phát giác ra Thanh Đế nói bóng gió.

"Ta muốn ngươi gia nhập liên minh Đại Hạo, có tin tức nhớ phải cho ta biết."

Thanh Đế muốn Lục Khiêm nằm vùng, dụ hoặc của một cái đại thế giới, không phải là người bình thường có thể chịu

được.

Hắn cũng muốn kiếm một chén canh.

"Được, thân phận cung chủ Âm Cảnh Thiên Cung của ta có thể gia nhập cao tầng liên minh, thế nhưng có chút tin tức sẽ không dễ dàng nói cho ngươi, chí ít phải đảm bảo sự an toàn của ta, mới có thể truyền tin tức lại cho ngươi."

Cử động này đúng ý Lục Khiêm.

Dù sao ở cái thế giới này, thời thời khắc khắc đều bị Thanh Đế nhìn trộm, rất nhiều chuyện phải bó tay bó chân, đi Đại Hạo Tinh sẽ an toàn hơn một chút.

Thuận tiện nhìn xem có thể giải quyết tiểu gian tế Võ Sư này hay không.

"Đương nhiên."

Thanh Đế rất tán thành, trong lòng của hắn Lục Khiêm xếp vị trí số một, liên quan đến con đường tương lai của mình.

Đương nhiên, điểm ấy không thể nói rõ, miễn cho Lục Khiêm sinh nghi.

Thời điểm phân hoá nguyên thần lần thứ hai, tránh để bị hoàng đế phát hiện, Thanh Đế đã cho hắn tính tự chủ rất lớn, mặc dù có thể tùy thời tước đoạt hạt giống của Lục Khiêm, nhưng ép quá người ta sẽ cá chết lưới rách, chẳng phải là tổn thất nặng nề sao.

"Về sau có chuyện gì, ngươi có thể trực tiếp nói với Võ Sư."

Thanh Đế vung tay lên, vừa định để cho hai người rời đi, liền nghĩ tới cái gì, nói:

"Ngươi cũng sắp Động Chân rồi, Động Chân phải kiến tạo động thiên trong thể nội, ngàn vạn lần nhớ kỹ, không được tạo

ra động thiên trong thể nội, lấy Kiến Mộc để động thiên, sau đó toàn lực tưới tiêu là được.”

Đối với thượng cổ dị chủng như Tiên Thiên Kiến Mộc này mà nói, uy lực của nó so với động thiên phổ thông mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Tu luyện tới chỗ cao thâm, làm động thiên sẽ thêm một cái tiểu không gian, Kiến Mộc trưởng thành câu thông thiên địa, uy lực có thể nghĩ.

Thủ đoạn truyền tống khó lường này của Thanh Đế, chính là lấy Tiên Thiên Kiến Mộc làm cơ sở.

Nếu không phải tín ngưỡng chi đạo hạn chế hắn, chỉ sợ nơi đi đến sẽ càng xa hơn.

“Ta biết rồi.”

Lục Khiêm đang có ý này.

Động thiên có thể cho toàn bộ môn phái vào trong đó, một người một thành.

Chức năng này có thể thay thế Phong Đô Sơn, lại đến một cái lộ ra lặp lại.

Biến Tiên Thiên Kiến Mộc thành gốc rễ động thiên của mình, quả thật là lựa chọn sáng suốt nhất.

Lục Khiêm và Võ Sư lập tức thông qua Kiến Mộc rời đi.

Đi vào Minh Châu Tinh, sau khi sắp xếp tốt tất cả công việc, liền thông qua trận pháp truyền tống trong Phong Đô Sơn trở về trung tâm đại địa Đại Hạo Tinh.

Chỉ có Lục Khiêm và Võ Sư, hắn cũng không muốn mang quá nhiều người, một là nguy hiểm, hai là dễ dàng lộ ra sơ hở, để Võ Sư nhìn thấu.

Càng nghĩ, càng không mang theo những người khác cho thỏa đáng.

“Ai, lão gia lại muốn vứt bỏ chúng ta cùng Vũ sư tỷ tỷ song túc song phi đi rồi.”

Trước khi đi Yêu Nguyệt trêu chọc, để sắc mặt Võ Sư đỏ lên.

Trước truyền tống trận, Võ Sư vụng trộm nhìn Lục Khiêm một cái, thầm nghĩ dáng dấp hắn cũng không tệ.

Tu vi Võ Sư không tầm thường, nhưng lịch duyệt lại không sâu.

Tiếp xúc nam nhân không nhiều, ngoại trừ Thanh Đế ra, người tiếp xúc nhiều nhất chính là Lục Khiêm, những vũ đạo sĩ kia là đạo binh, không phải một giống loài.

Chứng kiến thủ đoạn lôi lệ phong hành của Lục Khiêm, và sự tôn trọng bên trong mỗi tiếng nói cử động với nữ giới, đã khiến cho Võ Sư cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, trong lòng dần dần lưu lại cái bóng của Lục Khiêm.

Mặc dù quan hệ cùng Lục Khiêm là giả, nhưng có thời điểm ngẫm lại, làm giả hoá thật cũng không tệ.

Thật ra nàng không biết, tất cả chuyện này đều là Lục Khiêm cố ý gây nên.

Đối với loại người này, không thể dùng phương pháp thô bạo khống chế nàng, chỉ có thể thông qua phương pháp tình cảm không nhận thức được, để cho nàng tự hướng về mình.

Lục Khiêm không hi vọng xa vời một mực giấu diếm đi, chí ít kéo tới ngày Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng trưởng thành.

Nếu không lại đắc tội Thanh Đế, trong thiên hạ này, thật sự không có một đồng minh nào.

Chỉ có thể trốn đi giống Thiên Hà, nhịn đến khi người thế hệ trước chết đi mới có cơ hội đi ra.

Soạt!

Thân ảnh hai người xuất hiện trên Thúy Phong Sơn.

Bỗng nhiên một bóng người bay đến trước mặt hai người.

“Này, lão đệ, ngươi thật biết tính, lão đạo chờ ngươi thật đắng.”

Người đến là một lão đạo lôi thôi bẩn thỉu, đạo bào vạt áo đính đầy mỡ đông.

【VIP】 Cố nhân (2)

Một trận gió thổi qua, mang đến một cảm giác hôi chua. Võ Sư không khỏi che mũi. Thanh Phong lơ đễnh, tiến lên muốn nắm tay Lục Khiêm. Lục Khiêm hơi nghiêng người né tránh, nói sang chuyện khác:

"Lão huynh tìm ta có chuyện gì?"

"Lão đạo bị ngươi hại thảm."

Thanh Phong tỏ vẻ mặt đau khổ.

"Ngươi cũng không biết rõ có bao nhiêu người tìm ta, đơn giản phiền phức vô cùng."

Oanh!

Trên không nổ vang, Thanh Phong đã sớm không cảm thấy kinh ngạc, thậm chí ngay cả đầu cũng không nhấc.

"Ai tìm ta?"

Lục Khiêm hỏi.

"Rất nhiều người, Ngọc Kinh Sơn, Nhược Thủy Tinh Chủ, Âm Chủ Dương Chủ còn có các môn phái to to nhỏ nhỏ, có vài người bị diệt môn xem ngươi là kẻ thù sống còn, thề phải giết chết."

Lục Khiêm công bố tọa độ thế giới, rất nhiều người chạy theo như vịt, biết rõ địa phương kia có nguy hiểm, thậm chí là cái hố to. Nhưng phần đa người cũng sẽ không cảm thấy mình là người xui xẻo nhất, nội tâm đều cảm thấy mình có thể mượn nhờ cơ hội này hóa rồng.

Sự thực quá tàn khốc, phần lớn người vì vậy mà diệt môn, những người may mắn còn sống dồn hết thù hận lên người Lục Khiêm, nếu như không phải hắn, tai hoạ cũng sẽ không đến cửa. Còn có người truyền lời nói Phong Đô thu được bí bảo ở thế giới kia, cho nên mới dứt khoát nói ra tọa độ thế giới như vậy.

"Ha ha, đám người này đúng là điên rồi, mất cả chì lẫn chài, còn muốn tìm ngươi bồi thường, thật sự là buồn cười."

Thanh Phong cười nói.

"Mấy tên hề mà thôi, không đủ gây sợ. Âm Chủ Dương Chủ tìm ta làm gì?"

So sánh với mấy con cừu già, Lục Khiêm lại có chút hiếu kỳ, hai người đại danh đỉnh đỉnh này tìm mình có chuyện gì.

"Là như vậy, vì đối kháng Ngũ Đế, hai chủ triệu tập đám người tạo thành liên minh, gần như tất cả mọi người đều tham gia, còn thiếu mỗi Âm Cảnh Thiên Cung của đạo hữu, Nhược Thủy Tinh Chủ góp lời Âm Cảnh Thiên Cung là thiên hạ quỷ thần chi tông, chính là lực lượng không thể coi thường, cần phải tranh thủ sự gia nhập của ngươi."

Cho nên hai chủ phái Thanh Phong tương đối quen biết Lục Khiêm tới làm thuyết khách.

"Đúng rồi, Âm Chủ bảo ta chuyển cho ngươi một câu nói, không cần phải lo lắng ân oán, chỉ cần liên minh còn tồn tại một ngày, cấm chỉ bí mật trả thù minh hữu."

Lục Khiêm cười lạnh.

Nói đến thật là êm tai, nếu có người âm thầm ngáng chân mình, bọn hắn cũng không phát hiện được.

Bao gồm cả Thanh Phong cũng cảm thấy hơi nói nhảm.

Âm Chủ cũng không phải thời khắc chú ý những chuyện này, dù có một ngày Lục Khiêm bị người giết, thì ván đã đóng thuyền, bọn hắn cũng không có lý do báo thù cho Lục Khiêm.

Ngoài dự liệu là, Lục Khiêm đồng ý.

"Đã như vậy, mời đến Thái Dương Tinh."

Lục Khiêm đi theo Thanh Phong, hai người tới Huyền Hồ Sơn. Ngọn núi này cả ngày bốc cháy, mặt đất không ngừng phun ra hỏa diễm.

Ầm!

Một ngọn lửa lướt qua bên người, suýt chút đốt tới tóc Lục Khiêm.

"Đan vị thật nồng."

"Trước kia không có bao nhiêu, hiện tại đan dược cung không đủ cầu."

Thanh Phong vui mừng, chỉ ở nhà luyện đan cũng kiếm được đầy bồn đầy bát, những người kia đánh nhau sống chết ở bên ngoài, cuối cùng không phải tiền vẫn tiến vào túi của mình sao.

Hai người thông qua truyền tống trận rời đi.

Soạt!

Vừa mở mắt, khí tức nóng bỏng đập vào mặt. Đập vào mi mắt là một cái đại hỏa cầu đỏ bừng. Hai người ở trong hư không, viên hỏa cầu trước mặt này vô cùng to lớn, nhiệt độ nóng bỏng giống như có thể đốt trụi vạn vật.

Lục Khiêm không chút nghi ngờ, cho dù là Diêm La chân thân tiến vào khu vực trung tâm, cũng sẽ lập tức bị đốt thành bột mịn.

Rất rõ ràng, viên tinh cầu này chính là mặt trời. Mặt trời tuy nóng, nhưng dường như không sinh ra tổn thương gì đối với bọn hắn. Lúc nhiệt lượng đến bên người bị một màng mỏng nhàn nhạt ngăn trở.

Thân hình hai người nhanh chóng hạ xuống, xuyên qua hỏa diễm, đứng thẳng trong nham tương.

Soạt!

Kim quang chói mắt lập tức yếu đi, con mắt dần dần thích ứng ánh sáng nơi này.

Xung quanh là thế giới yên tĩnh.

Hai người ở cạnh dòng suối, hiêu nhỏ uống nước, bách điểu ca hát. Không chỉ có Lục Khiêm, mà ngay cả Thanh Phong cũng lộ vẻ hiếu kì.

Không thể tưởng tượng ra bên trong mặt trời là loại tình huống này, nước suối màu đỏ, ẩn chứa Thái Dương tinh khí nồng đậm, uống vào công lực tiến nhanh.

Mỗi một loại động vật nơi này đều có tu vi, nhìn như vật vô hại, nhưng lại ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại.

Vân đỉnh có tòa thiên cung, dùng hết tất cả từ ngữ mỹ diệu cũng không cách nào hình dung ra sự hào hoa của tòa cung điện này.

Ánh sáng lấp lánh, giống như là nơi ở của thần tiên, hoặc là Hi Hòa khống chế xe ngựa.

Hoa lệ đến cực điểm.

Lúc này, một cỗ xe ngựa lóng lánh kim quang chạy tới.

Dưới mã xa là một kim giáp lực sĩ.

“Âm Chủ cho mời.”

Hai người ngồi lên xe ngựa, bạch mã giẫm lên kim quang bay về phía cung điện trên không trung.

Âm cực sinh dương, chủ nhân mặt trời là Âm Chủ, tên đầy đủ là Cửu Âm chi chủ, một tay Thái Nhất Hỗn Độn từ Cửu Diệu Thần Quang không ai có thể so sánh.

Trước đây trung tâm đại địa có người giết sứ giả mặt trời, người này thuộc môn phái thực lực không yếu, có hai tu sĩ Động Chân.

Kết quả Âm Chủ ở trên mặt trời nhẹ nhàng chỉ một cái, thần quang từ trên cao vạn dặm hư không bắn xuống, vạn vật diệt tuyệt, lấy cái môn phái kia làm trung tâm, vạn dặm thổ địa xung quanh biến thành hư không.

Qua rất nhiều năm, địa phương kia liền biến thành hải dương.

Sau trận chiến này, Chư Thiên Tinh Túc đứng vững địa vị bá chủ, không người nào dám khiêu chiến uy nghiêm môn phái này.

Trước khi cao thủ làm việc cũng phải cân nhắc thần quang hủy thiên diệt địa này.

Quy tắc ngầm Động Chân không thể chiến đấu ở trên mặt đất cũng bởi vậy mà sinh ra.

Bên trong đại điện dùng tơ vàng thảm hồng lát thành, hai bên là từng dãy Thái Dương Kim Mộc Bàn, trên cây cột thần long sống động, dường như muốn bay lên thương khung, thẳng đến Đế Tinh.

Giờ phút này, trên bàn ngồi không ít người.

Thời điểm Lục Khiêm tới đã là sau cùng.

Lục Khiêm ngồi ở cuối cùng nhất.

Chủ đề lần minh hội này là bình đẳng, cho nên không căn cứ thực lực để phân chia thứ tự ghế, chỉ cần tới sớm là có thể ngồi ở vị trí phía trước.

Bên cạnh là một lão đạo áo tím.

Lão đạo cầm ngọc như ý, phí công khắp nơi, hai mắt nhắm lại.

Sau khi Lục Khiêm đi vào, lão đạo tự nhủ:

“Ngươi vẫn rất biết ẩn giấu.”

Người này chính là Trung Nguyên Tử Quân.

Không đợi Lục Khiêm nói chuyện, tiếng chuông vang lên, bạch quang loá mắt đi tới một cái tóc đỏ nam tử.

Lục Khiêm nhìn người nọ, trong lòng sững sờ, người này giống như một vị cố nhân.

…

【VIP】 Mười ngày thế giới

Keng!

Hồng chung đại lữ vang lên.

Trong đại điện bộc phát một trận bạch quang sáng chói, chiếu lên khiến người ta mở mắt không ra.

Giữa bạch quang đi ra một nam tử tóc đỏ.

Hình dạng người này đẹp đẽ, nam thân tướng nữ, lông mày màu đỏ nhạt, trên mi tâm có một hình xăm nhật diệu, áo bào đỏ thêu nhật nguyệt tinh thần, ngồi cùng một nữ tử thần thánh trên đồ án ngũ thải thần xa, phía sau nữ tử là mười vầng mặt trời.

"Bái kiến Âm Chủ."

Nhìn thấy người này, đám người lập tức đứng dậy thở dài, ngay cả Trung Nguyên Tử Quân cao ngạo cũng chủ động hành lễ.

Đây là sự tôn trọng đối với một vị cường giả.

Tu vi Âm Chủ cực kỳ cao, cao cư mặt trời nhiều năm, xưa nay không cần luận mạnh yếu, làm xằng làm bậy, mặc dù không giây phút nào Trung Nguyên Tử Quân không nghĩ đến việc thay vào đó, nhưng trong lòng vẫn rất tôn trọng người này.

Bên cạnh Âm Chủ là một cô gái áo lam, cô gái này có khí khái vô cùng hào hùng, cho người ta một loại cảm giác bảo đao xuất khiếu, tóc màu trắng.

"Bái kiến Dương Chủ."

Hai người này chính là hai người có tu vi cao nhất đương kim thế giới.

Ánh mắt Lục Khiêm rơi trên người nam tử tóc đỏ.

Quá giống, thật sự quá giống!

Đây là ý niệm trong đầu Lục Khiêm.

Người trước mắt này khiến hắn nhớ đến hồi ức mấy trăm năm trước.

Một cố nhân chôn sâu dưới đáy lòng.

Người này chính là Xích Âm.

Âm Chủ và Xích Âm giống nhau đến mấy phần, tóc và lông mày đều là màu đỏ, cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là khí chất.

Năm đó Xích Âm và mình xuyên toa đến Thái Ảm Vực đã xảy ra bất trắc, pháp trận vỡ vụn, Xích Âm bị một cỗ lực lượng thần bí cuốn vào dị giới.

Lúc ấy Lục Khiêm đã thề phải tìm tới nàng.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, đạo hạnh tăng trưởng, Lục Khiêm phát hiện đó là chuyện không thể nào.

Cái vũ trụ này quá lớn, lớn đến mức cuối cùng vẫn không cách nào tìm được chân lý thế giới.

Không biết vũ trụ có bao nhiêu thế giới, mỗi cái lại cách xa nhau vô số tỷ dặm, muốn tìm từng cái đơn giản là khó hơn so với lên trời.

Lục Khiêm vẫn nhớ thế giới kia có mười cái mặt trời.

Hắn đã hỏi qua Lý Độ và Dương Tiêu, hai người đều không biết rõ thế giới có mười cái mặt trời.

Bây giờ hắn ở chỗ này nhìn thấy người có khí chất tương tự Xích Âm, hơn nữa đồ án trên người người này cũng có mười vầng mặt trời.

Chuyện này rất khó khiến cho Lục Khiêm không hoài nghi nàng và Xích Âm có quan hệ gì.

Nếu không phải ở đây nhiều người, cộng thêm đối phương không nhất định sẽ nói, Lục Khiêm thật sự muốn hỏi một chút đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đám người ngồi xuống, Âm Chủ nghi hoặc nhìn qua Lục Khiêm một chút, vừa rồi ánh mắt người này nhìn mình thật quái dị.

"Chư vị đều đã đến đông đủ, vậy thì lời thừa không nói nhiều nữa, chắc hẳn mọi người cũng biết rõ Càn quốc hung tàn, là sinh tử đại địch với giới của chúng ta, nên mỗi người chúng ta phải bỏ ra một phần lực, cùng đối kháng cường địch."

Đám người rất tán thành.

Giới tu hành vốn là năm bè bảy mảng, dù Càn quân công thành đoạt đất, cũng không có người nghĩ tới xây dựng một cái liên minh.

Theo song phương quen thuộc lẫn nhau, lúc này đám người mới phát hiện Càn quân kinh khủng.

Những người này cực kỳ căm thù tu hành chi đạo, đi đến đâu, nhất định phải giết sạch tất cả tu sĩ, cho dù là đầu hàng cũng giết, sau khi giết hết liền truyền bá cái gọi là tín ngưỡng chi đạo.

Quả thực là đang đào rễ mà.

Đám người nhất định phải liên hợp lại đánh lui Càn quân, tốt nhất là đánh tới nơi ở của bọn hắn, hủy đi miếu thờ, cướp

đoạt bảo vật của bọn hắn.

Đám người thảo luận ngươi một câu ta một câu, liên minh cũng không phải là chuyện một đám người liên hợp cùng một chỗ đơn giản như vậy.

Chuyện này liên quan đến phân phối lợi ích, ai xuất lực nhiều, ai xuất lực ít, nếu như không đạt được tán thành, hàng ngày xảy ra nội chiến cũng không chịu được.

Lục Khiêm cũng không có tham dự, mà cắm đầu vào ăn uống.

Trung Nguyên Tử Quân ở bên cạnh nói:

"Phong Đô, đồ ăn không tệ, nên ăn nhiều một chút, khả năng về sau sẽ không ăn được nữa."

"Dông dài, uổng cho ngươi là Vô Cực Đế Quân, mùi vị bị người đùa nghịch như thế nào?"

Lục Khiêm chế giễu lại.

Trung Nguyên Tử Quân bị trọc tức đến mức mặt lúc trắng lúc xanh.

Lúc này, Lục Khiêm cảm giác một đạo ánh mắt bắn đến, hắn quay đầu nhìn lại, hóa ra là Tinh Chủ Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, tiểu tử Thang Lân cũng ngồi ở bên cạnh hắn.

Nhìn thấy Lục Khiêm quay đầu lại, Thang Lân liền chắp tay một cái, thái độ tốt hơn rất nhiều.

Lục Khiêm mỉm cười trông lòng, người này làm hạt giống hậu thiên nảy mầm, chắc hẳn đã lĩnh ngộ Hắc Thủy Tai Ương, lúc này chính là thời điểm hùng tâm tráng chí, đoán chừng trong lòng chính là đang nghĩ chiếm đoạt mình như thế nào.

Nơi đây còn có chút người quen biết cũ và một chút không biết, nhưng đối với hắn mười phần căm thù người xa lạ.

Soạt!

Lúc này, một nữ tử đứng lên, hai mắt ửng đỏ, chỉ vào Lục Khiêm nói:

"Minh chủ, ta cầu xin giết Phong Đô, người này là căn nguyên họa loạn thiên hạ, nếu như không phải hắn, Càn quốc sẽ không xâm lấn, cha ta cũng sẽ không chết…"

Nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, điềm đạm đáng yêu, khiến trong lòng quần chúng mềm nhũn, có chút đồng tình.

"Giết Phong Đô!"

"Quỷ thần chính là hạng người thấp hèn, không phải người tộc ta ắt hẳn trong lòng suy nghĩ khác, người này có chủ tâm, nhất định phải giết để răn đe!"

Một số người bắt đầu đánh trống reo hò.

Đại đa số là một ít tiểu môn tiểu phái, còn cao thủ đều đang quan sát.

Nhiều người không nhất định áp chúng, không nhất định lay động được ý nghĩ của thượng vị giả.

Lục Khiêm đứng lên, nhìn qua đám người, nói:

"Các ngươi tới bên kia bị tổn thất, lại đổ lên trên đầu ta, vậy có chỗ tốt, tại sao không chia cho ta một chút?"

"Ngươi là đang cãi láo."

Mặt nữ tử gọi là Trương Thanh này đỏ lên, nhưng lại không nói nên lời gì, chỉ yêu cầu Âm Chủ giết Lục Khiêm.

"Được rồi, đừng ồn ào."

Âm Chủ đứng lên, một cỗ khí thế vô hình tản ra.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, rồi lại nhìn qua đám người.

“Bản tọa đã nói qua, trong lúc thành lập liên minh, tất cả ân oán cá nhân đều phải đặt sang một bên, ai dám xuất thủ, đừng trách ta không lưu tình.”

Ánh mắt Âm Chủ lăng lệ, đám người đánh trống reo hò vô ý thức ngồi xuống, không nhắc lại chuyện giết Lục Khiêm nữa.

Sau một phen cãi cọ, rốt cục cũng phân chia xong lợi ích, và nghĩa vụ của các môn các phái.

Ví dụ Âm Cảnh Thiên Cung cần phải bỏ ra một ngàn tên quỷ thần, trong đó nhất định phải có hai mươi tên Đan Kiếp, một tên Nguyên Thần.

Nguyên Thần có thể không cần lúc nào cũng chuẩn bị chờ lệnh, mà cứ mười ngày tới một lần cũng được.

“Phần lớn ngoại địch bắt nguồn từ hư không, bản tọa phân chia Nhị Thập Bát Tinh Túc, các ngươi trấn thủ cương vị của riêng mình, tất cả lợi ích đoạt được đều quy về bản thân, không cần nộp lên.”

Nhị Thập Bát Tinh Túc chia làm chín dã, Chư Thiên Tinh Túc tự mình lãnh đạo một cái, còn lại hai cái do Trung Nguyên Tử Quân và kiếm thủ Tẩy Kiếm Hiên lĩnh đạo.

Âm Chủ sắp xếp xong, Lục Khiêm được an bài đến Huyền Thiên phương bắc, cũng chính là chỗ Nhược Thủy cai trị, rất khó không khiến người ta hoài nghi đây là kiệt tác của Nhược Thủy.

“Được rồi, tự mình trở về chuẩn bị, chuẩn bị thủ vững cương vị của mình đi.”

Huyền Thiên phương bắc dựa theo Tinh Túc phân chia nằm trong bắc bộ hư không vô ngần.

“Khụ khụ, về sau là đồng liêu, bắc bộ hư không có sáu viên tinh thần, nhóm chúng ta sẽ đóng quân ở nơi này.”

Nhược Thủy triệu tập đám người Huyền Thiên phương bắc, sau khi nói mấy câu liền lập tức giải tán, ngược lại không có nói cái gì quá với Lục Khiêm, giống như không quan tâm ân oán trước đây.

Từ Thái Dương trở về trung tâm đại địa cũng không mất bao lâu.

Một đạo kiếm khí nghiêm nghị đâm thẳng phía sau lưng.

“Cẩu tặc nhận lấy cái chết! !”

Chỉ thấy một nữ tử nhảy ra từ hư không, đôi mắt đẹp tràn đầy oán hận, bàn tay nắm chặt một thanh bảo kiếm xanh biếc, đến mức ngón tay đỏ cả lên.

Vậy mà là nữ tử mới mở miệng muốn giết chết Lục Khiêm.

“Ngớ ngẩn.”

Lục Khiêm hơi nghiêng đầu, tránh thoát một kiếm này, ngón trỏ nhẹ nhàng vạch một cái lên cái cổ trắng như tuyết.

Trương Thanh ôm lấy cái cổ chảy máu, không dám tin ngã xuống, ánh mắt dần dần ảm đạm, lập tức khí tuyệt.

【VIP】 Ngũ Đế xuất thủ, gặp lại Thiên Tôn

Vừa rồi còn là nữ tử thanh xuân tịnh lệ, hiện tại đã biến thành một cỗ thi thể.

Lục Khiêm biết rõ cô gái này bị người lừa gạt.

Kẻ thù của hắn rất nhiều, bất cứ người nào cũng có động cơ.

Đơn giản là muốn tự mình giết chết Trương Thanh, sau đó để minh chủ trị mình tội tự tiện giết minh hữu.

Hiện tại cũng không vội, khả năng hắc thủ phía sau màn cũng không nghĩ đến, nữ tử này lại xúc động xuất thủ trước, ai động thủ người đó có lỗi, không cần phải lo lắng Âm Chủ trách tội.

Việc cấp bách vẫn là trấn định lại, âm thầm tích lũy sức mạnh, chuẩn bị đột phá Động Chân.

Chuyện khác có thể để chậm một chút, chờ đột phá cảnh giới giải quyết cũng không muộn.

Rất nhanh, Lục Khiêm đã mang theo hơn một ngàn quỷ thần đi vào một viên tinh thần hoang vu trong hư không vô ngần.

Tinh không thâm trầm, tinh quang sáng chói.

Một đoàn người đứng trên tảng đá hoang vu.

Tinh không trên đỉnh đầu, không có cương phong và lôi hải ngăn cách, tinh quang hư không chính là khốc liệt như thế, giống như muốn hòa tan mọi người vậy.

Người bình thường căn bản không chống cự được loại năng lượng này, chỉ có tu sĩ Nguyên Thần mới có thể đi lại trong hư không lâu dài.

Một đám quỷ thần ở bên trong lĩnh vực của Lục Khiêm, tránh bị xạ tuyến đến từ thiên ngoại bắn trúng.

Dưới chân là một viên tinh thần hoang vu.

Cách đó không xa là một cái khe to lớn kéo dài mãi cho đến Đại Hạo Tinh.

Cái khe hở này là do tu sĩ Âm Dương cảnh hai bên đánh ra, biến thành truyền tống trận thiên nhiên liên thông hai giới.

Theo hai bên công kích trận pháp truyền tống, đạo khe hở này liền thành thông đạo tới lui chủ yếu.

So với Đại Càn đoàn kết, bên này chính là năm bè bảy mảng, mục đích của Âm Chủ là bảo vệ tốt đại quân đợi vây công, loại bỏ ưu thế của Đại Càn, tác chiến quy mô nhỏ là ưu thế của Đại Hạo.

"Cung chủ, đây quả thực là một viên phế tinh, khắp nơi đều là đá tảng."

Tinh thần cũng có phân chia tốt xấu.

Loại tinh thần khắp nơi là nham thạch, không có thổ địa, không có sinh mệnh và tinh khí tinh thần chính là tảng đá vô dụng.

Thời điểm đám người Lục Khiêm đóng quân, tinh thần bên ngoài ngàn vạn dặm.

Đây là một viên Thủy tinh, toàn bộ tinh thần tràn đầy nước màu xám đen.

Mặt nước thoáng đãng, không có một vật trôi nổi nào.

Đây là Nhược Thủy mà ngay cả lông vũ cũng phải chìm xuống trong truyền thuyết.

Chỗ sâu trong Nhược Thủy có một cái cung điện.

Cha con Thang Lân đang bàn bạc ở chỗ sâu trong cung điện.

"Phụ thân, quân cờ kia đã bị giết."

Thang Lân nhìn về phía Nhược Thủy trên ghế chủ tọa.

Thang Lân vốn muốn để Lục Khiêm giết người, rồi gắn cho hắn tội danh sát hại minh hữu, mặc dù không đến mức khiến Lục Khiêm chết, nhưng cũng có thể một mực khống chế hắn.

Nhược Thủy lắc đầu, mắng:

"Ngây thơ, đã sớm nói với ngươi rồi, loại thủ đoạn đùa nghịch này để làm gì? Thật sự cho rằng Âm Chủ sẽ chủ trì công đạo sao?"

Thế giới này vẫn phải nhìn quyền đầu nói chuyện.

Chỉ cần không bị người ta bắt ở trước mặt, dù trực tiếp giết, sau đó mạnh miệng không thừa nhận, cũng không có ai đi nói cái gì.

Dù sao lực ảnh hưởng của một tên Nguyên Thần cũng lớn hơn Đạo Cơ rất nhiều.

"Vậy con phải làm gì bây giờ, Hắc Thủy Tai Ương trên người này rất nhiều, nếu hấp thu được toàn bộ, chắc chắn công pháp của con sẽ đột nhiên tăng mạnh."

Thang Lân cảm ứng Kiến Mộc nảy mầm trong thể nội.

Trên hạt giống mọc ra một cái chồi non màu thúy lục, ẩn chứa tĩnh mịch chi khí cực kỳ cường đại.

Phía dưới thực vật là Hắc Thủy, lớn cỡ chừng hồ nước.

Chỉ là một chồi non nho nhỏ, đã có uy lực vô cùng, Thang Lân không tưởng tượng nổi ngày nó khỏe mạnh trưởng thành.

Vật này ngay cả Nhược Thủy cũng sợ hãi thán phục không bằng, nếu như Thang Lân không phải con của hắn, chỉ sợ hắn đã sớm giết người đoạt bảo.

"Không vội, hắn đang là thủ hạ của chúng ta, chỉ cần tìm đúng thời cơ; nghe đồn người này rất giảo hoạt, ngay cả Trung Nguyên Tử Quân cũng không tìm được, chúng ta không cần động thủ từ trên người hắn."

Theo Nhược Thủy biết, Âm Cảnh Thiên Cung có tổng cộng hai bộ phận.

Một là Bắc Âm Phong Đô Sơn, đây là pháp bảo của Lục Khiêm, hình như ngọn núi, tổng cộng có mấy tầng Địa Ngục.

Pháp bảo này cực nặng, tương đương với động thiên chi lực, cho nên có thể sử dụng núi này để đối kháng động thiên.

Hơn nữa cũng có thể giống trốn vào trong đó giống như động thiên.

Có bảo vật này, muốn bắt Lục Khiêm có chút rất không có khả năng.

Nhưng cũng có thể thông qua phương diện khác ra tay, ví dụ như một bộ phận khác của Âm Cảnh Thiên Cung là Trường Nhạc Cung.

Trường Nhạc Cung là cơ cấu chấp hành của Âm Cảnh Thiên Cung, phần lớn thủ hạ ở đây, đây là trụ cột vững vàng của Âm Cảnh Thiên Cung, chỉ cần khống chế được Trường Nhạc Cung, Lục Khiêm cũng không chạy đi đâu được.

"Việc này không nên chậm trễ, không thể kéo dài. Ngày khác ta sẽ báo Âm Chủ bế quan, âm thầm viếng thăm Trường

Nhạc Cung, đến lúc đó chiếm lấy Trường Nhạc Cung, ép Lục Khiêm đến đây cứu viện, hoặc là một mẻ hốt gọn.”

Một mình Lục Khiêm có thể đi rất xa, ai cũng không tìm thấy.

Trên viên tinh thần kia quỷ thần cũng không phải chủ lực.

Chủ lực chân chính ở Trường Nhạc Cung.

“Sáng tạo cơ hội cho ngươi, có thể bắt được Lục Khiêm hay không?”

Cơ hội chớp mắt là qua, hoặc là nhất kích tất sát, hoặc là không xuất thủ.

Trình độ giảo hoạt của người này rõ như ban ngày, chỉ cần để hắn có cơ hội động ý niệm, là sẽ không nhìn thấy người.

“Yên tâm, Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng chuyên khắc hậu thiên.”

Thang Lân mười phần tự tin.

Phụ thân khắc chế nhi tử, đây là định luật thiên cổ không đổi.

Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng nhất định khắc chế hậu thiên.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thang Lân càng trở nên ngứa ngáy, nói:

“Phụ thân, hay hiện tại liền đi giết đi, nhất định hắn đang ở trên viên tinh thần kia.”

“Không được, quá trắng trợn.”

Trước đó Âm Chủ còn nói không thể tự giết lẫn nhau, một khắc sau người ta đã chết trên địa bàn của mình.

Dù sao Nhược Thủy cũng không muốn đâm vào họng súng của người ta, Âm Chủ không chiếm được giết gà dọa khỉ, cho

nên chỉ có thể lén lút tới.

Tuyệt đối không thể để cho người khác biết được.

"Tốt."

Mấy ngày sau đó, Nhược Thủy biến mất không thấy gì nữa.

Trên tinh thần hoang vu có một tòa đại điện, hơn ngàn quỷ thần cả ngày tuần tra tinh thần và trên không.

Bên trong đại điện có một đạo nhân ngồi, ánh mắt đạo nhân có thần, nhìn một hồi lập tức rời đi.

Nguyên Thần không cần mỗi ngày tới đây, cách một đoạn thời gian tới là được.

Thậm chí không cần bản thể, Lục Khiêm chỉ rút một sợi lông, chỉ huy phân thân đến đây.

Chân thân đã sớm trở lại dãy núi Vân Mộng Trường Lang.

Sáu tòa cung điện uy nghiêm đứng sừng sững giữa dãy núi, không phải Thúy Phong Sơn trước kia, tùy tiện tìm một khối lãnh địa.

Trụ Tuyệt Âm Thiên Cung ở trung tâm lơ lửng một tòa núi nhỏ, trên núi có chín tầng Địa Ngục.

Lục Khiêm tu hành ở trong đó.

Quanh thân bao trùm dòng nước đen như mực, đỉnh đầu có một hạt giống.

Hắc Thủy Tai Ương mạnh mẽ hơn trước kia không ít, trước kia chỉ có một vũng nước lớn cỡ cái hồ, hiện tại đã lớn ít nhất gấp mười.

Độ thuần thục chính thức đột phá một phần mười đại quan.

Trên hạt giống lờ mờ xuất hiện một điểm màu xanh biếc.

Dường như một giây sau sẽ sinh trưởng nảy mầm.

Lúc này, bỗng nhiên Lục Khiêm thu công, nuốt hạt giống vào, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

Kỳ quái, tại sao lại có loại cảm giác bị người giám sát.

Loại cảm giác này vô cùng rõ ràng, giống như trong cõi u minh có một đôi mắt.

"Yêu Nguyệt!"

Lục Khiêm hô.

"Có."

Một nữ tử tóc trắng từ ngoài cửa đi tới, trên người nàng mang theo sát khí mãnh liệt, sát khí hóa thành từng cây kim châm.

【VIP】 Ngũ Đế xuất thủ, gặp lại Thiên Tôn(2)

“Lần trước bảo ngươi điều tra Trương Thanh kia đã có kết quả chưa?”

“Vâng, Trương Thanh xuất thân từ Hàn Kiếm Tông, phụ thân Trương Nhất Hàng, trước kia là môn nhân Tam Thiên Nhược Thủy.”

Nghe đến đó, Lục Khiêm liền biết là ai đang làm trò quỷ.

Thang Lân luyện được Hắc Thủy Tai Ương, hiện tại chính là lúc hùng tâm bừng bừng, muốn bắt một hạt giống hậu thiên như mình.

“Các ngươi thu dọn một chút, lát nữa toàn bộ rút lui.”

Lục Khiêm rất thẳng thắn hạ quyết định.

Người bí mật giám thị kia chắc hẳn chính là người Nhược Thủy Tinh.

Nếu đã bị người để mắt tới, như vậy Lục Khiêm cũng không làm nữa, trực tiếp trốn đi, chờ đợi thời cơ chín muồi.

Bên Huyền Thiên phương bắc dùng phân thân đi một chuyến là được rồi.

Hiện tại là thời gian đổi.

Tín ngưỡng Minh Châu Tinh đã gần như chuyển hóa xong xuôi, khoảng thời gian đến khi hạt giống mọc rễ nảy mầm còn kém một đoạn.

Hiện tại nhìn Thang Lân bên kia, căn cứ tính toán của Lục Khiêm, hẳn là còn kém một chút xíu.

Tiên Thiên Kiến Mộc là cái cây thứ nhất Vũ Trụ sinh ra, sinh trưởng nảy mầm cần lực lượng vô cùng khủng bố, không gian sinh trưởng cực lớn.

Sở dĩ Thanh Đế muốn phản kháng Hoàng Đế, chính là bởi vì tín ngưỡng chi đạo hạn chế đạo hạnh hắn.

Nếu như không phải vì chuyện này, tiềm lực của Tiên Thiên Kiến Mộc đủ để thôi động nó đến cảnh giới càng cao hơn.

Nhược Thủy tìm mấy tháng, cũng không tìm được chỗ chân thân của Lục Khiêm.

Chuyện này khiến trong lòng của hắn vô cùng khó chịu.

Lần này thành lập liên minh là cơ hội tuyệt hảo.

Lần tiếp theo sẽ không đơn giản nhìn thấy Lục Khiêm như vậy.

Ầm ầm!

Lúc này, trăm vạn đại quân từ khe hở vọt tới.

"Địch tập kích! !"

Lưỡng giới bình tĩnh đã lâu lại bộc phát chiến đấu lần nữa.

Trăm vạn đại quân vọt tới.

Chư Thần mang theo thuộc cấp của mình, có vài người hoặc cưỡi rồng, hoặc ngự nước, hoặc là kỵ thú.

Còn có lực sĩ thân cao vạn trượng, trong tay cầm lá chắn, hình thể cao mấy chục trượng, số lượng khoảng chừng hơn vạn tên.

Trăm vạn đại quân đều có tu sĩ, tu vi thấp nhất cũng là Luyện Khí hậu kỳ, Dưỡng Thần nhiều nhất là tiểu đầu mục, Đạo Cơ mới được tính là lực lượng trung kiên.

Đây là tích lũy mấy chục vạn năm của Đại Càn.

So sánh Đại Hạo Tinh bên này, đơn giản là keo kiệt đến cực điểm.

Nhị Thập Bát Tinh Túc cộng lại mới sáu bảy vạn nhân mã, hơn nữa chế độ không đồng nhất, hiệu lệnh không đủ, căn bản chính là tạp quân.

Nhìn thấy tư thế Càn quân ở một chỗ khác trong khe hở, phần lớn người đều luống cuống.

"Chư vị chớ hoảng sợ, các tinh tú thủ vững cương vị! Đây là trận của chúng ta, ưu thế ở chúng ta, chớ hoảng sợ! !"

Bên trong Thái Dương bay ra một cỗ hoàng kim thiên mã chiến xa, cùng một cỗ cửu phong ngân xa.

Âm Chủ và Dương Chủ tự mình ngồi ở bên trên xa giá.

Lời nói của Âm Chủ khiến đám người an tâm không ít.

Âm Chủ khẽ vẫy tay, trên thái dương xuất hiện một cái đốm đen.

Oanh!

Tiếng oanh minh đánh nát chân không, thanh âm vang vọng bốn phương.

Đốm đen vượt qua ngàn vạn dặm, phân hoá chín đạo Tịch Diệt Hắc Quang, bắn về phía trăm vạn Đại Quân nện xuống.

Nhiệt độ không khí bên trong phương viên trăm vạn dặm hư không bỗng nhiên cao lên mấy chục độ.

Nếu một kích này rơi xuống, chỉ sợ trăm vạn đại quân đều bị chôn vùi.

Ở trình độ nào đó cao thủ Âm Dương Cảnh có thể coi nhẹ số lượng.

Số lượng địch nhân càng nhiều, cũng chỉ tốn chút công sức mà thôi.

Răng rắc!

Hư không lại lóe lên một đạo quang mang.

Một thanh Cửu Tiết Tiên to lớn lăng không quất tới.

Nhìn thấy Cửu Tiết Tiên, đám người Đại Càn liền reo hò.

Đây là Hoàng Đế Đả Thần Tiên, bất kể tiên thần, chỉ cần bị roi nhẹ nhàng đánh trúng, trong nháy mắt đạo hạnh mất hết, hồn phi phách tán.

Sau đó còn có Bạch Đế cự kiếm dài vạn dặm, Hắc Đế chân thủy, Thanh Đế Kiến Mộc, Xích Đế Hỏa Long.

Ngũ Đế vừa ra, sặc sỡ loá mắt.

Thế giới ô quang, chỉ còn lại thân ảnh của mấy vị cao thủ.

Động thiên Động Chân Cảnh sinh ra trong thể nội, Pháp Thân được động thiên gia trì nên trở nên vô cùng to lớn, hoành độ hư không, chống lại lưu tinh.

Động Chân lĩnh ngộ quy tắc vũ cực, chớp mắt có thể đi qua trăm vạn dặm.

Sau đó lĩnh ngộ âm dương tạo hóa, thành tựu Âm Dương chi cảnh.

Cụ thể cảnh giới này có thần thông gì, cũng không có bao nhiêu người biết rõ.

Oanh!

Đả Thần Tiên nhẹ nhàng đánh tan Nguyên Từ Cửu Diệu Thần Quang, công kích của Ngũ Đế bao phủ hai người.

Dương Chủ cũng lấy ra Đại Diệt Tuyệt Phi Đao, hóa giải nguy cơ thay Âm Chủ.

Bảy người đánh tới phương xa, tất cả đều không muốn chiến đấu lan đến gần người mình.

Nếu bàn về thực lực tổng thể, bên Chư Thiên Tinh Túc chênh lệch một chút, số lượng cũng không sánh bằng.

Dù sao cũng là ưu thế sân nhà, lại có thể điều động lực lượng bảy viên tinh thần, thỉnh thoảng bắn ra từng đạo tinh quang, giải vây thay đám người.

Lục Khiêm đã đi tới phía trên tinh thần hoang vu, một ngàn quỷ thần chờ lệnh tại chỗ.

"Cung chủ."

Những quỷ thần này nhất định là pháo hôi, ban đầu đám người Yêu Nguyệt còn muốn ra, nhưng bị Lục Khiêm bác bỏ.

Hiện tại tình huống này càng không thích hợp, không cẩn thận một cái liền chết.

Hai người Yêu Nguyệt sắp đạt thành Đại Atula viên mãn, chuẩn bị thành tựu Atula Nguyên Thần.

Hiện tại không nên gấp cái gì, miễn cho nộp mạng ngớ ngẩn.

"Hạo Tinh tà giáo, nhận lấy cái chết! !"

Lúc này, cự nhân cao vạn trượng mang theo hơn vạn đại quân đánh tới.

Đây là Cự Linh Thần, tấm chắn trong tay người này có thể thả ra cuồng phong và lôi điện, kiêm nhiệm chức trách Lôi Thần và Phong Thần trong thần thoại.

"Tất cả mọi người Huyền Thiên phương bắc lên cho ta!"

Đại địch trước mắt, Nhược Thủy Tinh Chủ không dám lấy tính mệnh ra mình đùa, hắn dẫn theo hai ngàn môn đồ nghênh kích mà lên.

Đi theo còn có mấy đồng liêu Huyền Thiên phương bắc.

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, cũng đi theo đám người nghênh kích kẻ địch.

Hư không rộng lớn vô ngần, pháp thuật linh quang đầy trời, thân ảnh tu sĩ tung hoành bay lượn, sát cơ tứ phía, khí cơ phồng lên.

Nhược Thủy Tinh Chủ và Cự Linh Thần chiến đấu thành một khối.

Toàn bộ chiến trường giống như cối xay thịt, Lục Khiêm mang tới một ngàn quỷ thần, chỉ trong mấy hiệp ngắn ngủi đã tử thương hơn phân nửa.

Soạt!

Hai đầu Âm Dương Ngư giảo sát hai con cá bên người Lục Khiêm thành cặn bã.

Người xung quanh càng ngày càng nhiều, đại bộ phận quỷ thần bị tách ra, sau đó bị cự nhân giết chết từng cái.

"Lục Khiêm đại nhân, Thanh Đế đại nhân bảo ngươi đi qua."

Giọng nói của Võ Sư từ trong nội bộ Phong Đô Sơn truyền đến.

"Vì sao?"

Lục Khiêm hơi nghi hoặc một chút.

"Thanh Đế đại nhân nói nơi đây nguy hiểm, bảo ngươi về Mộc Tinh trước, nơi đó có phân thân của hắn, thuận tiện kiểm nghiệm thành quả của ngươi."

Võ Sư khiến nội tâm Lục Khiêm run lên.

Chẳng lẽ Thanh Đế hoài nghi mình sao?

Lục Khiêm nghĩ lại, lo lắng của mình có thể là thật, đoạn thời gian này có chút vội vàng, khả năng lộ ra sơ hở, lại thêm gian tế Võ Sư, nên đối phương phát hiện ra điều không thích hợp.

Ngoại trừ Võ Sư, nói không chừng còn có những lực lượng khác đang giám sát chính mình.

Hiện tại tuyệt đối không thể trở về.

Lấy trạng thái của hắn bây giờ, chỉ cần đối phương điều tra sẽ phát hiện ra vấn đề.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền truyền âm nói:

"Chờ một chút, để ta giải quyết một tên kẻ thù trước."

Soạt!

Dứt lời, Lục Khiêm liền xông ra vòng vây.

Hoặc là không làm, mà đã làm thì làm cho xong, trực tiếp giết Thang Lân cướp đoạt hạt giống.

Lấy tích lũy hiện tại của hắn, lại thêm hạt giống hậu thiên của Thang Lân sẽ có thể đột phá Động Chân.

Thang Lân mới cùng Nhược Thủy và Cự Linh Thần đánh tới một nơi vắng vẻ, hiện tại Lục Khiêm đang đi về phía địa phương kia.

Thân hình hắn lóe lên, xuất hiện ở vị trí ngoài ngàn dặm.

Không đến một khắc đã tách khỏi đại quân, đi vào chỗ sâu trong tinh không, nơi này không có mấy người, tiếp tục đi vào chỗ sâu sẽ có thể mất phương hướng.

"Thế nhưng Thanh Đế…"

Võ Sư có chút vội vàng.

Oanh!

Vừa dứt lời, một đạo Hỏa Long từ trên trời giáng xuống, xẹt qua gương mặt Lục Khiêm, suýt nữa đốt cháy hắn.

Lục Khiêm ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa xuất hiện hai người mang theo mặt nạ.

“Hỏa Thần!”

“Thiên Tôn!”

Lục Khiêm nói toạc ra thân phận của hai người.

“Ha ha, mặc dù hình dạng thay đổi, nhưng dù có hóa thành tro lão phu cũng nhận ra ngươi, Quỷ Vương… hay là Phong Đô? Thật sự là đi mòn gót sắt không tìm thấy, lúc gặp được lại chẳng tốn chút công phu”

Người đeo mặt nạ màu xám truyền đến tiếng cười của Thiên Tôn.

【VIP】 Cuối cùng cũng tiến vào Động Chân

“Thiên Tôn!”

Không ngờ hai người này lại ở đây, thật sự làm cho người ta kinh ngạc.

Thiên Tôn cầm phất trần trong tay, phía sau hiện lên ba mươi sáu vòng sáng đủ màu sắc.

Sau đó nhẹ nhàng quét qua Lục Khiêm.

Soạt!

Hư không xuất hiện một cái lọng che năm màu, lọng che khóa chặt ngàn dặm hư không.

Một cỗ áp lực kinh khủng phủ xuống.

Đầu gối Lục Khiêm hơi trầm, nội tạng đau nhức kịch liệt.

Bỗng dưng trọng lực xung quanh tăng lên mấy ngàn lần.

Phía sau Thiên Tôn lơ lửng một ngọn đèn sáng.

Đây là Tê Chiếu Lưu Ly Đăng! Có được năng lực dò xét vạn linh, dấu vết của Lục Khiêm chính là bị Tê Chiếu Vạn Linh Đăng tìm ra.

Thiên Tôn phong tỏa không gian, khiến Lục Khiêm không có năng lực phản kháng.

Nguyên Thần Pháp Vực ở dưới trọng lực hoàn toàn không chống đỡ nổi, cho dù có ý nghĩ muốn phản kháng, cũng không tìm thấy mục tiêu công kích.

Thiên Tôn cứ như vậy nhìn Lục Khiêm bị trọng lực càng lúc càng lớn ép cho bỏ mình.

“Tọa độ là ngươi làm lộ ra đúng không? Phá hỏng kế hoạch của lão phu, chết như này xem như đã có lợi cho ngươi rồi.”

Lục Khiêm không nói gì, mũi miệng phun ra tiên huyết, xương cốt phát ra âm thanh rắc rắc, nội tạng vỡ tan.

Trọng lực Ngũ Sắc Lọng Che gia tăng đến mười vạn.

Đây là một cái khái niệm vô cùng khủng bố.

Một sợi tóc đủ để đè sập gian phòng, nội tạng nặng mấy cân bị gia tăng đến mấy chục vạn cân.

Trọng lực không có thực thể, chỉ có thần khí cũng không cách nào chống cự.

“Mở cho ta! !”

Khóe mắt Lục Khiêm nổ tung, làn da biến thành màu vàng óng, trên thân mọc ra long lân ám kim.

Thân hình nhanh chóng cất cao, hóa thành một đầu Ám Kim Thần Long.

Hai con ngươi vàng óng, bá khí lan tràn, long tu đón gió phần phật, tựa như thần vương từ trên trời giáng xuống.

Rống!

Hoàng Tuyền Đế Long hét lớn một tiếng.

Một đầu trường hà kim hoàng vắt ngang hư không.

Hoàng Tuyền Thánh Hà kéo dài tuyên cổ, vượt qua thời không, liên thông hoàn vũ.

Không biết đã tồn tại bao nhiêu vô lượng kiếp, cỗ khí tức tang thương xa xưa kia, thật sự làm cho người ta sợ hãi thán phục.

“Hoàng Tuyền!”

Thiên Tôn mở to hai mắt nhìn, hắn nhớ tới một lời tiên đoán, chẳng lẽ Đại Càn âm chi đế đạo liền ứng ở trên thân người này?

Hoàng Tuyền và Hoàng Tuyền đạo thống khác nhau.

Hoàng Tuyền là tông môn của chư thiên quỷ thần, dấu hiệu rõ ràng nhất là Hoàng Tuyền Thánh Hà.

Thời điểm Hoàng Tuyền U Minh cường thịnh, có thể nói là vô cùng cường đại, con sông này đã từng là ác mộng trong lòng tu sĩ chư giới, sợ ngày nào lên sinh tử bộ, bị quỷ sai câu dẫn U Minh.

Oanh!

Thời điểm Thiên Tôn thất thần, không ngờ Hoàng Tuyền Đế Long đã phá tan một khe hở, trốn ra ngoài xa.

“Đuổi!”

Thiên Tôn hung hăng cắn răng, đuổi theo sau lưng Hoàng Tuyền Đế Long.

Võ Sư ở trong Phong Đô Sơn nhìn thấy toàn bộ chuyện đã xảy ra, thời điểm Hoàng Tuyền xuất hiện, nàng rất lâu cũng không thể lấy lại tinh thần.

Hóa ra đây mới là át chủ bài của Lục Khiêm.

Đồng thời trong lòng nàng ẩn ẩn phát hiện ra cái gì đó.

Đoạt xá có thể kế thừa đạo hạnh và trí nhớ của một người, nhưng căn bản không thể kế thừa linh hồn, dù sao cũng là đổi một cái chủ nhân.

Hoàng Tuyền từ Nê Hoàn cung bay ra, đồng thời còn có thể phát huy ra uy lực cường đại.

Chẳng lẽ Lục Khiêm không phải là nguyên thần thứ hai của Thanh Đế, nhưng hắn làm như thế nào biết rõ nhiều nội tình như vậy? Hoặc là nói nguyên thần thứ hai bị hắn chiếm đoạt?

Ý nghĩ này suýt chút nữa khiến tam quan của Võ Sư vỡ nát.

Không ngờ Thanh Đế không gì làm không được trong lòng lại bị lừa?

Nghĩ tới đây, nàng lại có chút do dự, đến cùng có nên nói cho Thanh Đế tất cả hay không.

Không nói sẽ phụ quân ân, nhưng sống cùng Lục Khiêm lâu như vậy, biết rõ Lục Khiêm cũng không phải là người xấu.

Võ Sư lại dự định hỏi một chút, nếu như Lục Khiêm không tổn hại lợi ích của Thanh Đế, đồng thời nguyện ý một mực hiệu trung, như vậy nàng sẽ cầu tình vì Lục Khiêm, cũng không phụ việc quen biết một trận.

Thân hình Lục Khiêm nhanh chóng lướt đi, hư không thâm thúy, rộng lớn vô ngần.

Lại thêm năng lực Thất Thập Nhị Biến, nhẹ nhõm tránh thoát đám người Thiên Tôn.

“Lục Khiêm đại nhân, ta muốn đi ra.”

Thanh âm của Võ Sư truyền đến lần nữa.

Soạt!

Tâm niệm Lục Khiêm hơi động, một đạo quang mang từ Phong Đô Sơn bay ra, vững vàng rơi xuống trước mặt Lục Khiêm.

Vẻ mặt Võ Sư phức tạp, nói:

“Thanh Đế lại thúc giục, lúc nào ngươi mới có thể đi đến bên kia?”

Võ Sư lấy ra một mảnh lá cây.

Lá cây có đường vân phức tạp, xích quang lóe lên một cái, có ẩn ẩn thể thấy được văn tự bên trong.

“Chờ một chút, ngươi nói với Thanh Đế một câu, ta giải quyết Thang Lân xong sẽ đi qua.”

Lục Khiêm thuận miệng nói, ai ngờ câu nói tiếp theo của Võ Sư, khiến hắn suýt nữa không kìm được.

“Ngươi có phải là giả hay không? Thật ra không phải phân thân của Thanh Đế đại nhân.”

Lục Khiêm không ngừng suy nghĩ, hiện tại không thể giết người này, nếu không Thanh Đế sẽ lập tức cách không bay tới, sau đó một bàn tay chụp chết mình.

Bây giờ mình mới là Nguyên Thần đỉnh phong, không có năng lực gì chống lại được.

Hiện tại cũng chỉ có thể đánh bài tình cảm.

Lấy sự hiểu biết của hắn đối với Võ Sư, nữ nhân đơn thuần này sẽ không ở dưới tình huống không có chứng cớ chất vấn người khác.

Cho nên hắn biết rõ phải ứng đối như thế nào.

“Không sai.”

Thái độ thẳng thắn của Lục Khiêm, khiến Võ Sư sững sờ.

Nàng vốn cho rằng hắn sẽ nói dối, không nghĩ tới lại thừa nhận như vậy.

“Vậy ngươi…”

Lục Khiêm cắt đứt lời Võ Sư, vừa phi hành, vừa nói:

“Ta chỉ vì mạng sống, ta biết rõ thứu Thanh Đế muốn là Tiên Thiên Kiến Mộc, vật này ta không quan tâm, lát nữa trở

về tự sẽ tự nói rõ với hắn.”

“Được, thiếp thân tin ngươi một lần.”

Võ Sư cắn răng, lựa chọn tin tưởng Lục Khiêm.

Oanh!

Phía trên một viên tinh thần hoang vu cách đó không xa, có hai cự nhân một đen một trắng đang đánh nhau.

Toàn thân cự nhân đen như mực được tạo thành từ Nhược Thủy, mỗi một quyền đều mang theo tinh quang và năng lực hòa tan vạn vật quỷ dị.

Bầu trời hạ xuống Hắc Thủy Tai Ương.

Rơi từng chút từng chút lên người Cự Linh Thần, lưu lại từng cái hố.

Tấm khiên của Cự Linh Thần vỡ vụn không chịu nổi, Nhược Thủy là nhất tinh chi chủ, tự nhiên có được thủ đoạn khác hẳn với thường nhân.

Song phương giao đấu hơn mười hiệp, Cự Linh Thần lại không chịu nổi.

Hai cái thân ảnh như con kiến xuất hiện gần cự nhân, chính là hai cha con Nhược Thủy và Thang Lân.

Cách đó không xa còn có mấy trăm người Nhược Thủy Tinh trợ trận.

“Ha ha, phụ thân thần công cái thế, tên súc sinh này sắp không chống đỡ được nữa rồi.”

Thang Lân cười nói.

“Lần này chính là thời cơ tuyệt vời, lát nữa tìm được Lục Khiêm, vi phụ giúp ngươi vây khốn hắn, sau đó ngươi nhanh chóng đánh giết, tuyệt không để lại bất cứ cơ hội gì.”

“Được!”

Thang Lân có chút kích động, hiện tại tu vi hắn là Nguyên Thần sơ kỳ.

Nhược Thủy giúp hắn chiếm lĩnh hai cái tinh thần, chuyển hóa tín ngưỡng khiến cho hạt giống nảy mầm trưởng thành, đột phá đến Nguyên Thần.

Ban đầu dựa theo con đường này, tín ngưỡng Hủ Bại Vị Cách sinh ra đủ để cho mình tiến vào Nguyên Thần hậu kỳ.

Thế nhưng sau khi lưỡng giới khai chiến quy mô lớn, hai viên tinh thần này của hắn cũng mất đi, khiến tiến trình tu luyện dừng lại.

Thang Lân đặt tất cả hi vọng lên trên người Lục Khiêm.

Nếu thành công tước đoạt Hắc Thủy Tai Ương của người này, nhất định hắn sẽ tiến vào cảnh giới càng cao hơn, tại thời cuộc nguy hiểm này cũng coi như có thêm một điểm bảo vệ.

Nghĩ tới đây, Thang Lân giống như nhìn thấy được cảnh tượng mình thôn phệ Lục Khiêm, mà hắn là người nối nghiệp đảm nhiệm chức vị tinh thần chi tử, cả hai song tu, nhảy lên trở thành thiên tài sáng nhất Đại Hạo.

【VIP】 Cuối cùng cũng tiến vào Động Chân(2)

Nhược Thủy thu hồi ánh mắt nhìn Cự Linh Thần thoi thóp, nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của con trai, không nhịn được thở dài nói:

“Ngươi đừng có quá tự tin.”

“Ta tất bắt được người này, xin phụ thân yên tâm, Tiên Thiên Kiến Mộc có tác dụng khống chế tuyệt đối với hạt giống hậu thiên.”

“Ha ha, có đúng không.”

Xoạt!

Hai bóng ma từ thiên ngoại bay tới, vững vàng dừng ở sát hai người.

Hai người này chính là Lục Khiêm và Võ Sư.

“Cha!”

Thang Lân hô lớn, đương nhiên, không phải kêu với Lục Khiêm.

“Tốt!”

Nhược Thủy xuất thủ như thiểm điện.

Một đạo tinh quang từ chỗ sâu trong tinh không vô ngần phóng tới.

Tốc độ tinh quang quá nhanh, Lục Khiêm vừa đi qua, lập tức bị tinh quang bao phủ.

Trong hư không vô ngần lơ lửng một viên thủy cầu đen như mực.

Thang Lân cười lạnh một tiếng, ánh mắt hiện lên một tia tham lam, sau đó xông vào cầu nước.

Ở một bên khác, một đám nhân mã nhanh chóng chạy đến.

Người cầm đầu là một lão giả tóc trắng khí chất âm nhu, tóc trắng bạc phơ, nhưng không có bất cứ vẻ già nua gì, cái cằm bóng loáng không có sợi râu.

Đại đa số sĩ binh sau lưng đều là loại hoá trang này.

Đây là Thái Giám Vương vương triều Tần gia và ba ngàn quá giám quân dưới trướng.

Công pháp Thái Giám Vương tu luyện cần cắt bỏ rễ phiền não, sau khi cắt bỏ tu vi cả người sẽ đột nhiên tăng mạnh, dù tư chất kém một chút, cũng có thể có được tu vi không tầm thường.

Hơn nữa tu luyện phương pháp này, gốc rễ phiền não sẽ vĩnh viễn không sinh ra.

Đám người Thái Giám Vương dẫn theo này chính là chủng loại hình thái giám.

Cự Linh Thần là người của triều đình, nhận được tín hiệu cầu viện của Cự Linh Thần, thế là nhanh chóng chạy tới.

Bên trong quả cầu Nhược Thủy.

Thang Lân và Lục Khiêm đối mặt trên hư không.

Soạt!

Hai đạo Hắc Thủy Tai Ương hình thành thủy cầu nổ tung, hai loại nguyên lực lượng tương đồng không triệt tiêu lẫn nhau.

Mặt Lục Khiêm không biểu lộ, Thang Lân thì tràn đầy ý cười, nói:

“Không nghĩ tới ta cũng sẽ có Hắc Thủy Tai Ương đúng không.”

“Không tệ.”

Lục Khiêm nói ít mà ý nhiều.

“Giao hạt giống ra, đồng thời thề hiệu trung, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Thang Lân nói.

Lời còn chưa hết, hắn đã há mồm phun ra một hạt giống đen như mực.

Hình dạng hạt giống này như hạt sen, trên đó có hoa văn quỷ dị phức tạp, đỉnh đầu có một chồi non xanh biếc.

Oanh!

Một cỗ lực lượng tĩnh mịch tuôn ra.

Ma khí đen như mực bao phủ toàn bộ không gian, hắc vụ cướp đoạt sinh cơ tĩnh mịch.

Sinh vật phổ thông đụng vào một điểm, toàn bộ sinh cơ đều sẽ bị tước đoạt.

Đây là mặt trái của Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng.

Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng đại biểu cho sinh cơ và sức sống.

Mặt trái là tĩnh mịch và rách nát.

“Chết!”

Thang Lân hét lớn một tiếng, hạt giống nhanh chóng bay về phía Lục Khiêm, hoàn toàn không có vẻ đắc ý tự mãn như vừa rồi.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, người xuất thân từ danh môn dù cao ngạo một chút, nhưng đầu óc vẫn không kém, biết rõ ra tay giết địch phải dùng hết sức.

Dù Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng chuyên khắc chế hậu thiên của đối phương.

"Nảy mầm rồi sao? ."

Lục Khiêm tán dương, sau đó lời nói xoay chuyển, nói:

"Không tệ, không uổng công ta đưa hạt giống này cho ngươi, Khô Mộc đạo sĩ là người của ta, Trường Sinh chân nhân là giả."

"Cái gì?"

Thang Lân mở to hai mắt nhìn, không dám tin.

Tin tức tổ chức Khô Mộc và Trường Sinh chân nhân chỉ có mình hắn biết rõ, làm sao Lục Khiêm biết những bí mật này?

Chẳng lẽ…

"Không sai, hạt giống kia của ngươi mới là hậu thiên."

Lục Khiêm há mồm khẽ hút.

Soạt!

Hút hạt giống hậu thiên vào trong miệng.

Oanh!

Năng lượng cường đại nổ tung trong thể nội.

Sắc mặt Lục Khiêm đỏ bừng, trán nổi gân xanh, cả người giống như tôm luộc.

Nguyên Thần lĩnh vực khuếch trương cực độ, bầu trời xuất hiện một vòng bạch nguyệt.

Hoàng Tuyền Đế Long ngao du trong Hoàng Tuyền Thánh Hà.

Đây chính là Nguyên Thần Pháp Vực của Lục Khiêm, vực này tên là Giao Phục Hoàng Tuyền Đồ, có được năng lực trấn áp siêu cường.

Thang Lân tự cho là đạt được trọng bảo, đồng thời cực kỳ tin tưởng đối với chuyện này, nên đã đặt tất cả đạo hạnh ở phía trên.

Lần này hạt giống bị đoạt, đạo hạnh lập tức mất đi chín phần.

"Ngươi…"

Thang Lân phun ra một ngụm tiên huyết, không đợi nói cái gì, đã bị pháp vực trực tiếp đè ép thành mảnh vỡ.

Cuối cùng ôm hận chết đi, trước khi chết ánh mắt quái dị, giống như không cam lòng, giống như lưu luyến.

Hắn cũng không nghĩ ra sẽ là loại kết cục này.

Bảo vật mà mình luôn coi trọng lại là của người khác thiết kế, còn có sự tình càng thêm hoang đường so với chuyện này sao?

"Không!"

Tam Thiên Nhược Thủy tản ra, bên trong chỉ có một mình Lục Khiêm.

Nhược Thủy tức sùi bọt mép, hai mắt đỏ thẫm.

Không ngờ con của mình chết rồi, nội tâm của hắn không thể nào chấp nhận được, vừa hối hận vừa căm tức.

"Súc sinh, chết đi cho ta! !"

Pháp thân của Nhược Thủy đạo nhân bỏ qua Cự Linh Thần sắp bỏ mình, quay đầu bay về phía Lục Khiêm.

Một bên khác, Thái Giám Vương cũng tới đây, nhìn thấy Hoàng Tuyền Đế Long quen thuộc, hắn lập tức nhớ tới huyện

lệnh Quan Hải trước đây.

“Hóa ra ngươi ở chỗ này.”

Lông mày Thái Giám Vương nhíu lại, duỗi bàn tay giống như bạch ngọc ra, chụp về phía đầu Lục Khiêm.

Giờ khắc này, hai đại Động Chân đều phát động công kích đối với Lục Khiêm.

Mà Lục Khiêm vẫn còn dừng lại tại chỗ, nhắm hai mắt, sương mù đen như mực bao phủ toàn thân hắn, không thấy rõ được khuôn mặt.

Nguyên Thần lĩnh vực ở trước mặt Động Chân không có chút tư cách nào, bị người ta nhẹ nhõm công phá.

(Điên Đảo Ngũ Hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp) (Thủy hành: 100001/ 1000000)

Khắc độ đột phá mười vạn điểm.

Đỉnh hạt giống trong cơ thể ẩn ẩn mọc ra một cây màu xanh biếc.

Tâm thần Lục Khiêm tiến vào một cái không gian tối tăm mờ mịt hỗn độn.

Hỗn độn không có thời gian, không gian; Nguyên Thần ở đây giống như đi qua vô số thời gian, hoặc như một giây đồng hồ.

Lục Khiêm không biết đi được bao lâu trong hư không.

Rốt cục, trước mắt xuất hiện một điểm ánh sáng.

Đầu tiên ánh sáng chỉ có một điểm, cuối cùng dần dần mở rộng, sau đó chiếm lĩnh toàn bộ thế giới.

Giống như hồng mông sơ khai.

Thanh khí lên cao, trọc khí hạ xuống.

Đại địa hoang vu xuất hiện một cây giống.

Trong nháy mắt cây giống xuất hiện, mang đến một cỗ sinh cơ.

Thiên địa màu đen xuất hiện màu sắc thứ nhất.

Sau đó càng ngày càng nhiều thực vật và vô số sinh mệnh thiên hình vạn trạng sinh ra.

Cũng không biết qua bao nhiêu năm.

Bên trong đại địa mọc ra mầm một cây non, trong nháy mắt mầm non trưởng thành, thao thiên ma sương bao phủ bốn phương.

Ngũ hành điên đảo, âm dương nghịch loạn.

Thế giới trở lại thời kỳ hồng mông.

Hai hạt giống một dương một âm, đại biểu hai loại thái cực khác biệt của thế giới.

Lúc này Lục Khiêm mới ý thức được uy lực của mầm non nho nhỏ này, là nền tảng khuấy động lực lượng thiên địa.

Lấy thực vật là vật dẫn, tập hợp lực lượng đỉnh phong ngũ hành, hủy diệt thế giới.

Chỉ sợ ngay cả Thanh Đế cũng không nghĩ hạt giống mình tạo ra sẽ có tiền cảnh như thế.

Trước đây hắn chỉ muốn đột phá hạn chế của Hoàng Đế.

Nếu như biết rõ uy lực của hạt giống này, chỉ sợ sẽ giám thị càng thêm nghiêm ngặt.

Mắt thấy hạt giống sắp nảy mầm, Lục Khiêm điều động Hoàng Tuyền khí tức, triệt để xóa đi đồ vật Thanh Đế lưu lại trên vật này.

Việc đã đến nước này, liền dứt khoát ngả bài.

Răng rắc…

Một tiếng rắc giòn vang lên, Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng mọc ra chồi non thứ nhất.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Toàn bộ quá trình không đến một hơi.

Tại ngoại giới, trong mắt hai người Nhược Thủy và Thái Giám Vương, Lục Khiêm giống như là ngồi phi kiếm, bỗng nhiên khí thế tăng mạnh, Pháp Vực không ngừng co vào, trở lại thể nội Lục Khiêm, hình thành một cái kỳ điểm.

Đây là tiêu chí tấn cấp Động Chân.

"Hừ, Động Chân thì như thế nào?"

Trong lòng hai người đồng thời lóe lên ý nghĩ này, mới vào Động Chân không sánh bằng những cao thủ đột phá nhiều năm như bọn hắn.

Pháp thuật sắp bao phủ Lục Khiêm.

Lúc này, bỗng nhiên Lục Khiêm mở mắt ra, hắc quang to ba trượng bắn ra, phân hoá thành ngàn vạn hắc mang trên không trung.

Oanh!

Thân hình Lục Khiêm đơn bạc, tựa như quỷ thần chi vương.

Hư không vang vọng tiếng quỷ thần hát tụng, ma vụ bao phủ không gian ngàn dặm.

"Ma Vương phương nào?"

Thái Giám Vương nghẹn ngào hô to!

【VIP】 Vạn Pháp Thôn Quang

Thân hình Lục Khiêm cô độc, ở trong phạm vi nồng vụ bao phủ ngàn dặm.

Xung quanh tràn ngập hắc vụ chi khí tĩnh mịch, không ngừng quanh quẩn giống như đom đóm.

Hắc vụ không ngừng biến ảo thành các loại ma vật thiên hình vạn trạng, bảo vệ Lục Khiêm ở trung tâm, tôn hắn lên giống như Ma Vương.

Cho nên Thái Giám Vương không nhịn được hỏi đây là Ma Vương phương nào.

Ma vật quanh thân Lục Khiêm cũng làm tan rã công kích của hai người.

Vì để tránh bị ma vụ dính vào, hai người bay ngược ra cách xa trăm dặm.

"Ta là ai?"

Lục Khiêm có chút suy tư, Hoàng Tuyền Đế Long ngao du bên trong ma vụ cũng đắm chìm xuống theo.

Ngàn vạn Quỷ Thần ngừng gào khóc, tràng cảnh lập tức yên tĩnh.

Giống như tất cả Quỷ Thần đều đang đợi đế vương của bọn hắn ra lệnh.

Rất nhanh, Lục Khiêm ra nghĩ ra, cười nói:

“Ta chính là Âm Cảnh thiên cung chi chủ, Bắc Âm Phong Đô đại vương, tương lai, chính là âm phủ chi chủ của hai giới.”

“Khẩu khí thật lớn!”

Hai người vây công mà lên.

Hắc vụ khiến cho hai lão thủ bó tay bó chân, dường như những hắc vụ này có thể đột phá hạn chế của pháp y hộ thể.

Xâm nhập thể nội, sau đó tan rã thần hồn và pháp lực.

Có lẽ Lục Khiêm không đánh lại một người trong số bọn họ, nhưng cái hắc vụ này lại làm tan rã ưu thế cực lớn của hai người.

Đối mặt cường địch, hai người vốn không quen biết lại lựa chọn liên thủ.

Nhược Thủy đạo nhân sử dụng pháp thuật Tam Thiên Nhược Thủy càng vô dụng, vừa tiếp cận hắc vụ liền bị đồng hóa, ngược lại làm tăng phạm vi hắc vụ.

“Đạo hữu, chỉ cần phá vỡ vật này! Ta có biện pháp chế phục hắn.”

Thái Giám Vương vụng trộm truyền âm cho Nhược Thủy đạo nhân.

“Được, chờ ta một lát.”

Nhược Thủy đạo nhân không cân nhắc chút nào đồng ý.

Đối với hắn mà nói, mối thù giết con so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Hắn sủng ái Thang Lân thế nào mọi người đều biết.

Bây giờ ái tử bỏ mình, dường như thế giới đã mất đi một nửa.

Một bên khác, càng là chiến trường quảng đại hơn.

Bảy đại cao thủ cách không đấu pháp.

Tinh quang vạn trượng, cát vàng đầy trời; thần tiên bảo kiếm, ngọc xe hương đàn.

Các loại pháp bảo pháp thuật ánh sáng hòa lẫn vào thành một khối, lưu tinh chôn vùi, tinh thần bạo liệt.

Đá vụn bắn ra hư không, tinh thần loạn thạch biến thành một mảnh hải dương.

Mỗi một viên đều có lực lượng hủy diệt đại lục, nhưng đối với đông đảo cao thủ mà nói, không khác nào gãi ngứa.

Tu sĩ mặc áo bào màu vàng, hình thể to lớn giống như mặt trăng là Huyền Linh Hoàng Lão.

Sau đầu Hoàng Lão có bảy mươi hai vòng quang cầu, đây là tiêu chí cao thủ đạo hạnh thâm hậu.

Tu sĩ Âm Dương cảnh hầu như không cần lo lắng tuổi thọ trôi qua.

Tu hành đến niên hạn nhất định, sau đầu sẽ có một vòng ánh sáng như này.

Huyền Linh Hoàng Lão có khoảng chừng bảy mươi hai vòng sáng, có thể thấy được tu vi mạnh bao nhiêu.

Người này cầm Đả Thần Tiên trong tay, phong mang tất lộ, hai người Âm Chủ Dương Chủ không dám đối mặt phong mang của hắn, mà phải tránh né.

Sau đầu Âm Chủ vốn có chín vầng mặt trời, bây giờ bị lột mất ba cái.

Số lượng không sánh bằng, chất lượng càng không sánh bằng.

Nếu không phải dựa vào bảy viên tinh thần thỉnh thoảng phát ra một đạo quang mang ngăn cản, chỉ sợ hiện tại đã sớm bỏ mình.

Oanh!

Bảy vầng mặt trời phía sau Âm Chủ phát ra hào quang óng ánh, bảy đạo quang mang không thể địch nổi bay về phía đám người.

Oanh!

Hư không mọc ra cây non, nhanh chóng sinh trưởng thành đại thụ che trời, bóng cây che khuất bốn phương.

Ngay tại thời điểm Kiến Mộc sắp ngăn trở Nguyên Từ Thần Quang.

Đột nhiên xảy ra dị biến!

Bỗng nhiên Thanh Đế Kiến Mộc lắc lư kịch liệt một cái, lá cây sưu sưu rơi xuống.

Nguyên Từ Thần Quang trực tiếp xuyên qua bóng cây.

"Lớn mật!"

Thanh Đế gầm lên một tiếng, bỗng nhiên một tay mò về phía hư không.

Năm người vây công xuất hiện một tia sơ hở.

Một bên khác, Nhược Thủy đạo nhân chen chúc tiến lên, thân thể hóa thành hắc quang, oanh mở hắc vụ ra một lỗ hổng.

"Chết đi!"

Hai mắt Thái Giám Vương sáng lên, một cái cự thủ chụp về phía Lục Khiêm ở trung tâm hắc vụ.

Oanh!

Cái tay này trắng tinh như ngọc, trơn bóng không để lọt, mang theo lực lượng phá diệt đại thiên, ngay cả hư không cũng bị phá ra một cái hố lớn.

Oanh!

Trong hắc vụ bay ra hai đầu Âm Dương Ngư.

Song ngư nối liền đầu đuôi, không ngừng chuyển động, hình thành một cái Thái Cực Đồ.

Dưới hai loại sức mạnh một âm một dương giảo sát, cự thủ xuất hiện từng đạo khe hở, sau đó vỡ nát ra.

Cách đó không xa, thời điểm Nhược Thủy vừa mới từ trạng thái hắc quang khôi phục lại như cũ, tưởng là công kích không có hiệu quả.

Thái Giám Vương lại lộ ra nụ cười như ý.

Chỉ thấy sau khi cự thủ vỡ vụn, tại chỗ xuất hiện một đoàn Quỳ Hoa màu tím.

Quỳ Hoa màu tím thả ra ánh sáng nóng bỏng, nuốt hết hư không trăm dặm xung quanh.

Ánh sáng hình thành hư ảnh Quỳ Hoa, trong phạm vi hư ảnh bao phủ, tất cả sự vật đều hóa thành hư không.

Quỳ Hoa hướng mặt trời, chắc chắn phải chết.

Một kích này ngưng tụ công lực vạn năm.

Chắc chắn Lục Khiêm không có lý lẽ còn sống.

Lúc này, hắc vụ đang co vào, đột nhiên lại lấy tốc độ cực nhanh bộc phát ra.

Oanh!

Hắc vụ giống như thực chất, từ nội bộ tan rã về phía Thái Dương Quỳ Hoa, giống như thủy triều lan tràn ra xung quanh.

Trong chốc lát hai người đều có chút hoảng hốt, dường như nhìn thấy một gốc cự mộc xuyên qua vũ trụ.

Lục Khiêm đứng ở phía dưới cự mộc, Hắc Thủy tai ương lấy hắn làm trung tâm trải rộng hư không.

Đây là năng lực Hắc Thủy tai ương sinh ra sau khi Tiên Thiên Kiến Mộc chủng lớn lên, Vạn Pháp Thôn Quang Chướng.

Trong nháy mắt hắc triều bao phủ hai người.

Pháp Thân của hai người bị một loại lực lượng có tính phá hư cực mạnh làm tan rã, băng tiêu tuyết dung, đánh về nguyên hình.

Không chỉ có như thế, bọn hắn cảm giác pháp lực toàn thân đều không dùng được.

Pháp thuật vừa ra liền bị hắc triều lập tức thôn phệ.

Hiện tại bọn hắn và phàm nhân không có bất kỳ khác biệt nào.

Một bóng ma bao trùm hai người, hai người vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Bắc Âm Phong Đô Sơn ầm ầm rơi xuống

Oanh!

"Không có khả năng! !"

Nhược Thủy đạo nhân không cam lòng gầm thét như muốn rách cả mí mắt.

Một khắc sau, hắn liền bị thu vào Phong Đô Sơn, không có bất cứ năng lực phản kháng gì.

Thái Giám Vương không dám tin vào hai mắt của mình, muốn quay người chạy trốn, nhưng Phong Đô Sơn đã bay tới, bắt vào trong túi.

Chỗ sâu nhất trong Phong Đô Sơn có một không gian đen như mực.

Nơi đây không có âm thanh mùi thơm cảm giác, không có tai mắt mũi lưỡi chi quan.

Chỉ có màu đen như mực vạn cổ không đổi.

Không có ai biết rõ đến cùng nơi đây ẩn chứa bí mật gì.

Nhược Thủy đạo nhân và Thái Giám Vương lần lượt rơi vào trong đó, dần dần không có sinh tức.

Đây là Vô Gian Địa Ngục, khăng khít ý là không có hơi thở; ở bên trong Vô Gian Địa Ngục, vĩnh viễn không có bất cứ hi vọng gì thoát ra, ngoại trừ chịu khổ ra, tuyệt không có cảm thụ khác.

Cái gọi là thân vô gian, khổ vô gian, hình vô gian chính là như vậy.

Đây là trừng phạt vô cùng ác độc, không phải người đại gian đại ác trong thiên hạ, thì không thể tiến vào trong đó, nếu không hữu thương thiên hòa.

Sau khi thu hai người vào, mặt Lục Khiêm lúc trắng lúc xanh, đau đầu muốn nứt, một cỗ oán khí nồng đậm bao quanh hắn, dường như muốn thôn phệ hắn, kéo vào Địa Ngục.

Lục Khiêm biết đây là bị phản phệ.

Nhược Thủy đạo nhân tội ác tày trời, tiến vào Vô Gian Địa Ngục chết chưa hết tội.

Nhưng Thái Giám Vương không có, cho nên bị phản phệ.

Thế nhưng Lục Khiêm xem như cảm nhận được uy lực của Vô Gian Địa Ngục.

Hai cái lão cao thủ cảnh giới Động Chân nhiều năm đều bị lặng yên không một tiếng động thôn phệ, có thể thấy được nó

khủng bố cỡ nào.

"Xem ra sau này không thể tùy tiện thả người tiến vào."

Hình phạt quá nặng cũng là ác, loại này tùy ý tiến vào, ngộ nhỡ ngày nào đó phản phệ bản thân, tự mình ném vào đó, chẳng phải là thiệt thòi lớn sao.

"Chết đi!"

Sau khi kết thúc công việc, thời điểm Lục Khiêm muốn trở về nghiên cứu hạt giống và Vô Gian Địa Ngục tầng thứ mười, thì hư không vỡ ra, truyền đến thanh âm của Thanh Đế, một cái cự chưởng che trời theo sát phía sau.

【VIP】 Đại Hạo công thần

"Chết đi! !"

Thanh Đế gầm thét, cự thủ che trời vượt qua triệu dặm hư không, đánh xuống trên đỉnh đầu Lục Khiêm.

Một khắc sau, cự thủ che trời trấn áp xuống. Một cỗ khí tức tràn ngập sinh cơ và sức sống tản ra. Hư không không có bất cứ dinh dưỡng gì lại mọc ra dây leo xanh biếc. Toàn bộ hư không vô ngần xuất hiện một biển thực vật.

Dây leo mang theo gai nhọn sắc bén, như yêu ma lơ lửng tiến tới. Toàn bộ hư không bị khóa chặt, không thể trốn đi đâu được. Lông tơ Lục Khiêm dựng lên, giống như bị một con hung thú tuyên cổ để mắt tới.

"Đến hay lắm!"

Lục Khiêm quyết tâm trong lòng, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hỏa diễm trong lồng ngực như muốn phun ra. Chính là loại cảm giác đi giữa sinh tử một đường này. Đoạn thời gian này làm hắn nghẹn khuất sắp hỏng rồi.

Cái này không động được, cái kia cũng không động được, phải nén giận, khiến trong lòng run sợ. Rất lâu chưa được vui vẻ nhẹ nhàng đánh một trận. Cho dù biết rõ khả năng đánh không lại tu sĩ Âm Dương cảnh, nhưng vẫn muốn thử trình độ Phong Đô Sơn mười tầng viên mãn một lần.

"Thanh Đế…"

Võ Sư ở trong tầng thứ năm Phong Đô Sơn, cảm ứng được Thanh Đế đến, vội vàng mở miệng ngăn lại, liền bị Yêu Nguyệt đánh ngất xỉu.

Oanh!

Thanh Đế chi thủ và dây leo đập lên Phong Đô Sơn. Sau khi mười tầng viên mãn, Phong Đô Sơn trở nên vô cùng rộng lớn khổng lồ.

Ngọn núi đâm thẳng vào mây xanh, ma vân bao phủ ngọn núi đen như mực, từ bên ngoài nhìn vào mười tầng rõ ràng, tầng tầng đều có tiếng quỷ khóc sói tru.

Một dòng sông màu kim hoàng như Thần long uốn lượn giữa sườn núi.

Dây leo đứt gãy tại chỗ, ở một chỗ khác của khe hở thời không, Thanh Đế nhướng mày, bỗng nhiên cảm giác lòng bàn tay kịch liệt đau nhức, dường như một cỗ cự lực muốn hút cái tay này của lão đi vào.

Lão lập tức thu hồi nắm tay lại. Chỉ thấy lòng bàn tay biến thành màu đen, đồ vật đen như mực là một loại chất lỏng, nó đang theo bàn tay của lão không ngừng lan tràn ra huyết quản.

Thanh Đế biết đây là hắc thủy tai ương, cũng tương đối quen thuộc với cái này.

Nhưng chuyện chân chính làm lão cảm thấy kinh ngạc chính là cỗ hấp lực vừa rồi kia.

Lão định vị được vị trí của Lục Khiêm, vốn cho rằng tiện tay một cái là có thể chụp chết. Không ngờ suýt chút bị hấp lực hút vào cái không gian nào đó. Mặc dù không biết rõ đây là đồ vật gì, nhưng Thanh Đế biết, một khi tiến vào cái không gian kia, không đến nỗi sẽ chết, nhưng cái tay này còn hay không thì chưa chắc.

“Về sau vẫn không nên quá khinh địch.”

Thanh Đế nghĩ thầm, ánh mắt xuyên thấu phương xa, dường như đang khóa chặt trên người Lục Khiêm. Người này

ẩn tàng cực sâu, ngay cả lão cũng bị lừa gạt, bắt buộc phải loại không thể giữ lại! Nghĩ tới đây, chân thân Thanh Đế chuẩn bị tiến về, một lần bóp chết Lục Khiêm từ trong trứng nước.

Một khi Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng nảy mầm, về sau sẽ một mực xuôi gió xuôi nước, bản thân lão cũng chính là như thế. Người này là họa lớn trong lòng, không thể bởi vì thực lực bây giờ mà khinh thị.

"Ngươi đang làm gì? Nằm mơ sao?"

Lúc này, một tiếng bạo tạc và tiếng quát của Hoàng Đế khiến lão bừng tỉnh.

Bởi vì Thanh Đế thất thần, dẫn đến vòng vây xuất hiện chỗ sơ suất, hai người Âm Chủ đạt được cơ hội thở dốc, mượn cơ hội chạy ra ngoài, ngược lại khiến cho bọn hắn dính đầy bụi đất, đánh mất cơ hội tốt.

Huyền Linh Hoàng Lão thật sự muốn cạy mở đầu óc Thanh Đế, nhìn xem đến cùng lão gia hỏa này đang nghĩ cái gì.

"Vừa rồi ta có việc, mới sốt ruột xử lý."

Thanh Đế thu hồi tâm tư, chắp tay tạ lỗi với đám người:

"Nhóm chúng ta có tiếp tục đuổi theo nữa không?"

"Đã chạy xa rồi."

Huyền Linh Hoàng Lão thở dài nói.

"Tạo hóa trêu ngươi, lấy tinh thần làm trận, thật sự là kinh tài diễm diễm, trở về đi, lần sau có cơ hội lại nói."

Lần này, lúc đầu có thể trực tiếp bắt lấy, qua lần này, song phương đều có hiểu rõ về nhau, chỉ sợ muốn bắt sẽ càng khó khăn.

"Nói cho bọn hắn biết, chuẩn bị lui binh đi."

Người Đại Hạo Tinh chống cự rất nhiều, Càn Triều bên này tổn thất nặng nề, nên về trước tập hợp lại.

Thanh Đế rơi vào đường cùng đành phải rời đi. Lục Khiêm không biết, trong lúc vô tình mình đã thay đổi thế cục. Cho dù biết rõ cũng không thể làm cái gì, hiện tại hắn phải sớm rời đi nơi đây, tới gần Thái Thuấn Tinh.

Hắn tùy tiện tìm một chỗ ẩn nấp.

Lục Khiêm trở lại Phong Đô Sơn, đi vào tầng thứ năm. Giờ phút này Phong Đô Sơn mười tầng viên mãn cộng thêm một cỗ nặng nề, càng tản ra khí tức tuyên cổ xa xưa.

Kim cung tầng thứ năm. Võ Sư bị vây ở trong một cái thiên điện.

"Thả ta ra!"

Võ Sư trợn mắt nhìn thẳng.

"Chờ lão gia tới lại nói, nô tỳ không làm chủ được."

Yêu Nguyệt che miệng cười khẽ.

Cộc cộc cộc…

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, Yêu Nguyệt vui mừng, vội vàng quay đầu, chỉ thấy Lục Khiêm xuất hiện ở bên ngoài thiên điện.

"Lão gia!"

Lục Khiêm gật gật đầu, nhìn qua người bị vây ở bên trong pháp trận.

Võ Sư cũng nhìn Lục Khiêm, ánh mắt phức tạp, nàng biết rõ lòng Lục Khiêm mang ý đồ xấu, không nghĩ tới lại trực tiếp phản bội Thanh Đế.

"Cũng không cần nói nhảm nhiều lời nữa, ta và Thanh Đế đã quyết định dứt khoát, cho ngươi một cơ hội, hiện tại hiệu về

phe ta còn kịp.”

“Mơ tưởng.”

Võ Sư chỉ nói hai chữ này.

“Lão gia, có lẽ chỗ sâu trong nguyên thần nàng đã bị Thanh Đế sử dụng qua pháp thuật, khả năng không chiêu hàng được.”

Yêu Nguyệt nói.

“Vậy thì luyện thành Đạo Binh đi.”

Lục Khiêm nói xong quay người rời đi, hắn và Võ Sư cũng không có bao nhiêu tình cảm, cho dù thật sự có tình cảm, cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Sở dĩ mời chào, chỉ vì coi trọng năng lực chế tạo Vũ đạo sĩ của nàng.

Lục Khiêm ra khỏi Phong Đô Sơn, liền bay về Quy Khư Cốc. Nơi đó là địa phương đóng quân của Huyền Lão Hắc Đế.

…

Quy Khư Cốc, ở trong biển rộng, nơi thiên hạ chi thủy hội tụ, đồng thời cũng là Hoàng Tuyền giới này.

Chỗ sâu trong Quy Khư Cốc. Nơi này vạn năm như một, Hoàng Tuyền không đổi, Kim Kiều và Thần Ma đứng xếp hàng chịu chết.

Từ khi Dương Tiêu dùng tín ngưỡng bồi dưỡng huyết thực, không còn cao thủ nào không thể bắt, lượng công việc tăng lên không ít.

Huyền Lão Hắc Đế hóa thân thành một đại đồng cao năm thước, ngồi xổm ở trên ghế, nhàm chán đếm kiến trên đất.

Bốn thủ hạ còn lại tĩnh tọa ngồi xuống, uống trà uống nước, còn có người nói chuyện một mình cùng côn trùng trên người mình.

“Ai, nhàm chán quá…”

Cổ Thương Thiên buông bình trà trong tay xuống:

“Đi tìm chuyện gì làm đi.”

“Ngươi không tìm Quỷ Thần đánh nhau à?”

Huyền Lão Hắc Đế cười nói, lộ ra hai hàng răng trắng lớn.

Cổ Thương Thiên lắc đầu, nói:

“Vô vị, bọn hắn đều đánh không lại ta.”

“Thật lâu rồi Lục Khiêm không tới, có phải sắp đột phá Động Chân rồi hay không?”

Phương Đồng đạo nhân hỏi.

【VIP】 Đại Hạo công thần (2)

Lục Khiêm ở thời gian ngắn ngủi đột phá đến Nguyên Thần đỉnh phong, tư chất như vậy thật là không người có thể so sánh, trước kia nhìn trúng người này, hiện tại xem ra càng là thiên tư thông minh.

“Làm sao có thể.”

Huyền Lão Hắc Đế lắc đầu, nói:

“Động Chân không có đơn giản như vậy, Nguyên Thần rất nhiều, Động Chân cực ít, ngoại trừ vô số tài nguyên ra, cũng cần kỳ ngộ.”

Huyền Lão Hắc Đế có ấn tượng cực sâu với chuyện này, trước đây lão ở Nguyên Thần cũng là vào cửa một bước, ròng rã ở cảnh giới này một vạn năm.

Nếu như không phải ở Đại Minh Hương gặp được cơ duyên, chỉ sợ hiện tại vẫn là Nguyên Thần đỉnh phong.

“Hi vọng hắn sớm đột phá một chút, hiện tại toàn bộ đều nhờ hắn.”

Cổ Thương Thiên thở dài một tiếng, lúc đầu là một người rất lạc quan, bây giờ biến thành bộ dạng này.

“Chờ đi, ít nhất chờ một hai ngàn năm.”

Huyền Lão Hắc Đế giội cho hắn một chậu nước lạnh.

Đúng là thiên phú Lục Khiêm rất cao, nhưng hắn chưa từng tiến vào Động Chân, hắn không nắm chắc cảnh giới này, khả năng sau khi tôi luyện một đoạn thời gian, mới có thể biết.

Xoạt!

Giờ phút này, trên trời xuất hiện vòng xoáy.

Đám người trong trận địa sẵn sàng đón địch, cảnh giác nhìn qua bầu trời.

"Ai?"

Bỗng nhiên Huyền Linh Hắc Đế đứng dậy.

"Lực lượng thật mạnh, chỉ sợ không phân trên dưới với cung chủ."

Cổ Thương Thiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

"Chẳng lẽ hai gia hỏa trên trời kia đến đây?"

Thế giới này cũng chỉ có hai người kia có được lực lượng như thế.

"Không phải."

Huyền Lão Hắc Đế phủ định nói.

Hai người kia không có khí tức như này, có lẽ là những người khác. Cỗ khí tức này cùng loại với Hoàng Tuyền, chẳng lẽ là hai người Hắc Bạch Vô Thường kia trở về rồi?

Theo hắc vụ tán đi, bóng người dần dần hiện ra. Nhìn thấy người tới, đám người mở to hai mắt nhìn.

Người này lại là Lục Khiêm!

"Lục Khiêm, tại sao ngươi…"

Huyền Lão Hắc Đế ngạc nhiên nói.

Không ngờ người tới lại là Lục Khiêm, khí tức và mình không phân trên dưới, chẳng lẽ thật sự đột phá Động Chân rồi?

Huyền Lão Hắc Đế nói ra nghi ngờ của mình.

Lục Khiêm gật đầu nói:

“Đúng vậy, hôm trước ta đã đột phá Động Chân.”

“Tốt!”

Huyền Lão Hắc Đế cười to nói.

Trong lòng của lão không có cảm xúc ghen tỵ gì, thật sự là vui vẻ từ đáy lòng.

Bọn hắn đều là châu chấu trên một sợi thừng, biểu hiện thiên phú của Lục Khiêm càng cao, hi vọng bọn hắn thoát khốn càng lớn.

Hắn ước gì hiện tại Lục Khiêm có thể đột phá đến Âm Dương chi cảnh, tìm cơ hội cứu bọn hắn ra.

“Ta tới đây là muốn hỏi một số việc, lúc nào thì người Hoàng Tuyền tới?”

Lục Khiêm hỏi.

Bây giờ đột phá Động Chân, Hoàng Tuyền là vấn đề nhất định phải đối mặt.

“Chuyện này ta không quá rõ ràng, khả năng mấy ngày, mấy tháng hoặc là mấy năm, thế nhưng cuối cùng sẽ tới.”

Huyền Lão Hắc Đế suy nghĩ một cái, nói.

“Căn cứ tư chất của ngươi mà định ra, tư chất bình thường là Hắc Bạch Vô Thường, hoặc là Âm Soái khác. Tiếp tục hướng lên là Tôn Giả hoặc là Phán Quan.”

Địa vị thấp nhất Hoàng Tuyền là quỷ sai, tiếp tục lên là các loại đạo binh Ngưu Đầu Mã Diện, hướng lên nữa là Hắc Bạch Vô Thường cùng với các chủng loại Âm Soái khác.

Tôn Giả và Phán Quan đẳng cấp cao hơn Hắc Bạch Vô Thường và Âm Soái, bình thường gọi là mỗ mỗ tôn, tu vi thấp nhất là Âm Dương cảnh, cao hơn nữa thì không biết rõ.

Trước đây Đại Từ Tôn chính là Tôn Giả.

“Tư chất ngươi không tệ, trong vòng năm trăm năm tiến giai Động Chân, thuộc về cấp độ thiên tài, rất có thể là Tôn Giả tự mình dẫn đội.”

Nói đến đây, Huyền Lão Hắc Đế lại thở dài một tiếng.

Ngẫm lại thật sự là ý khó bình.

Có thời điểm cảm thấy không thể không cam lòng dưới người, lưng tựa đại thụ có chỗ tốt của lưng tựa đại thụ.

Chức vị này của lão thấp hơn so với Hắc Bạch Vô Thường một chút, thuộc về đẳng cấp phó Âm Soái.

Đẳng cấp này không có quyền tự quyết gì, cả một đời chỉ có thể trấn thủ nơi đây.

Không có bất cứ ngày nghỉ, thậm chí không thể ra ngoài, phàm là người có đãi ngộ cao một chút, đồng thời có thời gian, Huyền Lão Hắc Đế cũng sẽ không nói cái gì.

“Thì ra là thế…”

Bầu không khí lập tức trầm mặc xuống, Lục Khiêm quay đầu nhìn về phía Nại Hà Kim Kiều.

Không ngừng có ác nhân và Quỷ Thần thông qua kim kiều tiến vào chỗ sâu Hoàng Tuyền.

Những Quỷ Thần này sẽ truyền tống đến trước mặt Phán Quan đại điện, sau khi tiếp nhận thẩm phán sẽ bị ném vào Địa Ngục riêng.

Lục Khiêm đi đến trước mặt một Chu Bào quỷ sai.

“Đại nhân.”

Quỷ sai cung kính hành lễ, hữu lễ có tiết, không hung ác giống như Quỷ Thần khác.

Quỷ sai thường xuyên nhìn thấy Lục Khiêm ra ra vào vào, mặc dù không phải lãnh đạo Địa Ngục, dù sao cũng là người

có liên quan cùng lãnh đạo, thái độ nhất định phải cung cung kính kính.

"Ngươi là người nơi nào?"

Lục Khiêm hỏi.

"Khi còn sống thuộc hạ chính là Thái thú Vũ Quốc, bởi vì trị dân có công, được Huyền lão đại nhân bổ nhiệm làm quỷ sai Thập trưởng, hưởng thụ Trường Sinh Đạo Quả."

Có thể nhìn ra được, quỷ sai áo đỏ rất hài lòng đối với chức vị này của mình.

Đối với tu sĩ mà nói, làm cái quỷ sai và làm nô tài không khác biệt lắm, nhưng nếu là người thường thì rất trân quý với chức vị này, phú quý thế tục, so với Trường Sinh sau khi chết đơn giản là không đáng giá nhắc tới.

Đoạn thời gian này quỷ sai không chỉ một lần thấy qua vương công quý tộc bị mang đến Địa Ngục.

Những người này khi còn sống uy danh hiển hách, sau khi chết ngay cả dã cẩu cũng không bằng.

"Thế nào, ngươi quen thuộc quá trình rồi?"

Huyền Lão Hắc Đế xuất hiện ở bên cạnh Lục Khiêm, quỷ sai vội vàng lui ra.

"Không phải, cung chủ có biết Vô Gian Địa Ngục?"

"Biết rõ, đây là Địa Ngục ở sâu trong Hoàng Tuyền."

Hoàng Tuyền đạo thống cũng có liên quan tới thần thông kiến tạo Địa Ngục.

Nhưng có một cái Địa Ngục ngay cả thần thông cũng không phục chế được.

Đó chính là Vô Gian Địa Ngục.

Đây là Địa Ngục rất hữu thương thiên hòa.

Chỉ có Hoàng Tuyền Thiên Tử và người dòng chính mới có thể kiến tạo ra được.

Cụ thể Vô Gian Địa Ngục có trừng phạt gì cũng không rõ ràng, người tiến vào bên trong theo một ý nghĩa nào đó chính là vĩnh sinh.

Vĩnh viễn chịu khổ, Địa Ngục này quá mức thương thiên hòa, nghiệp lực cực nặng, Huyền Lão Hắc Đế trấn thủ mấy năm cũng không xuất hiện qua một người bị đánh nhập vào Vô Gian Địa Ngục, có thể thấy được ngưỡng cửa Địa Ngục này cao bao nhiêu.

"Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?"

"Không có việc gì, thỉnh thoảng nghe thấy cái Địa Ngục này, vì vậy hỏi một chút."

Ban đầu Lục Khiêm còn muốn lấy ra hỏi một chút, hiện tại xem ra không cần, miễn cho sinh ra nhiều chuyện.

Cũng không biết Đại Từ Tôn làm ra cái Địa Ngục này như thế nào.

Thế nhưng cho dù Lục Khiêm tạo ra, cũng không có hoàn toàn khống chế vật này.

Cho tới hôm nay, còn không biết rõ làm sao tìm được hai người bị nhốt vào Vô Gian Địa Ngục kia.

"Ta đi đã."

Nói chuyện phiếm một trận, Lục Khiêm liền quay người rời đi.

"Ơ! Động Chân."

Vừa mới đi vào động thiên, Dương Tiêu lười biếng nói.

Chỉ thấy hắn nằm ở trên đám mây, đầu gối lên cánh tay, ánh mắt lơ đãng, không biết rõ nhìn cái gì.

“Lần trước vẫn là Nguyên Thần, hiện tại đã Động Chân. Cố gắng như vậy làm gì.”

Dương Tiêu cười nói.

“Tuổi thọ ngươi kéo dài, đương nhiên sẽ không để ý thời gian dài ngắn, nhóm chúng ta không như vậy, thời gian cực nhanh, lần sau gặp lại ta, nói không chừng đều đã già rồi.”

Có thời điểm Lục Khiêm thật sự hâm mộ loại cuộc sống này.

Hắn hỏi thăm sự tình liên quan tới Hoàng Tuyền một phen.

Dương Tiêu cũng không quá rõ ràng, chỉ biết rõ tổ chức này rất bá đạo, đẳng cấp khắc nghiệt, từ nhỏ đến lớn không dám trêu chọc.

Lục Khiêm ngây người tại Thái Thuấn Tinh một ngày, tương đương với thời gian một trăm ngày ở Đại Hạo.

Trong thời gian này làm một cái chức nghiệp quy hoạch.

Truyền thừa Đại Từ Tôn lưu lại cơ bản đã tu luyện viên mãn, hơn nữa chính là Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng, vật này cần chuyển hóa tín ngưỡng Ngũ Đế, trước mắt cái thứ nhất là Hắc Đế, cái khác cũng được, chỉ là tu hành cùng một chỗ tương đối khó khăn.

Lại có một cái chính là Hoàng Tuyền bên này.

Kế hoạch là đánh đi vào trước, sau đó tìm tới cơ hội thoát khốn mà ra, kết hợp bài học của Đại Từ Tôn, không thể bước theo gót.

Cuối cùng là nghe ngóng tin tức của Xích Âm.

Lục Khiêm đang suy tư làm sao để mình tranh thủ một cái chức vị tương đối tốt.

Lúc này, kim cung trong Phong Đô Sơn truyền đến tin tức.

"Lão gia, Thanh Phong gửi thư, liên tục phát ba tháng. ."

Thanh âm Yêu Nguyệt truyền đến.

"Ừm, nói nghe một chút."

"Thanh Phong nói Âm Chủ có việc cho gọi…"

Lục Khiêm xem qua một lần, không nhịn được cười.

Không ngờ mình lại nổi danh.

Ngày đó chiến một trận trong hư không, Âm Chủ nhìn thấy Thanh Đế ra tay đối phó mình, bởi vậy hắn thoát khốn mà ra, cho nên cho rằng lần này Lục Khiêm có công lao lớn, Nhược Thủy chết cũng đặt trên đầu Thanh Đế.

"Trở về đi."

Lục Khiêm cười nói.

Đang lo nghe tin tức Xích Âm như thế nào.

【VIP】 Phàn Khôi Phán Quan, Nhược Thủy chi chủ.

Đại Hạo giới.

Bình thường chủ tinh và không gian trong phạm vi nhất định xưng là một giới.

Tinh thần giới này cũng vận động vây quanh chủ tinh.

Thái Dương Thái Âm cũng là như thế.

Cái gọi là Chư Thiên Tinh Thần, thật ra là Thái Âm Thái Dương và năm đại biểu ngũ hành tinh thần tạo thành lưới bao vây.

Từ bầu trời nhìn xuống, chỉ thấy tinh thần to lớn bao quanh bảy viên tinh thần màu sắc khác nhau.

Trong đó lấy mặt trời lớn nhất, tối thiểu lớn hơn tinh thần xung quanh mấy ngàn lần.

Cái lưới bao vây này chính là một cái pháp trận.

Dựa vào pháp trận này, mọi người mới có thể đánh lui kẻ địch Đại Càn Tinh.

Nội bộ Thái Dương.

Đại sảnh kim cung.

Hai bên vẫn là những chiếc bàn vô cùng hoa mỹ như cũ, lúc này bàn không còn kín hết chỗ nữa, mà ít đi một nhóm người.

Trên thân những người còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo thương tổn, tình cảnh bi thảm.

“Chư vị nhìn thoáng qua, chí ít nhóm chúng ta cũng đánh lui kẻ địch.”

Âm Chủ an ủi.

“Lần sau, nếu lần sau bọn hắn lại đến…”

Một người không nhịn được nói, còn chưa nói xong đã bị đồng bạn giữ chặt.

Những người khác ngoài miệng không nói, nội tâm đều có chút bất an, cho rằng phe mình tất bại.

Cao thủ chết một nửa, ngay cả Chư Thiên Tinh Thần như Nhược Thủy Tinh Chủ cũng đã chết.

Nhìn như là thắng, nhưng thực ra là thảm bại.

Trước khi chiến đấu Âm Chủ hùng tâm bừng bừng bố trí Nhị Thập Bát Tinh Túc phòng ngự.

Phòng ngự vây quanh Đại Càn chủ tinh quy mô cực lớn, bao phủ mấy chục viên vực ngoại tinh thần xung quanh.

Tùy tiện một tu sĩ bình thường cũng có đạo hạnh Dưỡng Thần, ở địa phương khác cũng coi là nhân vật một phương.

Kết quả trận chiến này toàn bộ chết hết, Nhị Thập Bát Tinh Túc chỉ còn trên danh nghĩa, làm sao không làm cho lòng người sợ hãi.

“Khóc cái gì chứ? Chẳng lẽ cứ chắp tay nhường cho người như vậy hay sao? Không phản kháng còn có đường sống sao? Nhìn bộ dạng của các ngươi đi.”

Lúc này, một trung niên phong mang tất lộ, tóc mai điểm bạc đứng lên.

Người này là kiếm thủ Thiên Dương của Tẩy Kiếm Hiên.

Nghe thấy Thiên Dương nói, đám người lại nghĩ tới Càn quân tàn bạo.

Càn quân thật sự là một chút thể diện cũng không lưu lại, quá độc ác, đi nơi nào đều muốn đuổi tận giết tuyệt đối với tu sĩ.

Nếu như không phải vì như thế, đám người còn không cách nào tập hợp thành một khối.

Chỉ cần Đại Càn thả lỏng một chút, hiện tại cũng có người tới cửa đầu hàng rồi.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Có người phía dưới nói.

Thiên Dương dừng một lúc cũng không trả lời được, lão cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Đám người đành phải nhìn về phía Âm Chủ, địa phương này chỉ có một mình lão làm chủ.

"Từ bỏ vực ngoại, rút vào vòng tròn, chỉ phòng ngự chủ tinh là đủ."

Thất tinh bảo vệ Đại Hạo, cho dù không thể phản công, giữ vững cũng dư xài, Ngũ Đế mạnh hơn cũng không có khả năng tiến vào.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều bùng nổ.

"Không thể!"

"Toàn bộ gia sản của ta đều ở bên ngoài, làm sao có thể dễ dàng buông tha!"

Đại bộ phận môn phái nơi này đều có vực ngoại tinh thần của mình.

Bởi vì trung tâm đại địa khan hiếm tài nguyên, lại có nguy hiểm tranh đấu, trên cơ bản phần lớn tài nguyên để trên vực ngoại tinh thần, một khi từ bỏ, ít nhất sẽ là nguyên khí đại thương.

Làm sao bọn hắn có thể chủ động từ bỏ lợi ích của mình.

Không phải đến tình huống sắp chết đến nơi, bất kể như thế nào cũng sẽ không bỏ rơi.

"Cũng được, bản tọa không ép buộc các ngươi."

Lời nói của Âm Chủ xoay chuyển:

"Cảnh cáo trước, nếu như bị Càn quân công kích, đừng trách không trợ giúp các ngươi."

Câu nói này của Âm Chủ giống như tạt một chậu nước lạnh cho đám người, nhìn thấy thái độ đám người hòa hoãn xuống, Âm Chủ nói lần nữa:

"Cho các ngươi một tháng thời gian, sau một tháng, bất cứ kẻ nào cũng không được phép ra khỏi tinh thần, cũng không cho phép tiến vào chủ tinh."

Nói đến đây, đám người nhao nhao gật đầu xác nhận.

Hiện tại thái độ của bọn hắn tốt hơn nhiều, trước kia coi như Âm Chủ dễ nói chuyện, người tốt dễ dàng bị phụ bạc, cho nên được một tấc lại muốn tiến một thước, sau khi nhìn thấy Âm Chủ còn có một mặt tàn nhẫn, đám người lập tức trung thực xuống.

"Đã lấy thất tinh làm trận pháp, nhưng Nhược Thủy Tinh Chủ chết rồi, thiếu một viên tinh thần thì tạo dựng như thế nào đây?"

Lúc này, một lão đầu râu bạc mặc tử bào đứng ra, đây là Trung Nguyên Tử Quân.

"Đây chính là chuyện hôm nay bản tọa muốn nói."

Ánh mắt Âm Chủ quét một vòng, khóe miệng hiện ra vẻ tươi cười:

"Bản tọa dự định chọn ra một Tinh Chủ từ trong các vị."

Xoạt!

Không khí trên trận lập tức nổ tung, giống như là nước sạch sôi trào, lòng người nóng bỏng, cho dù là Trung Nguyên Tử Quân, ánh mắt cũng đều hiện lên một tia tham lam.

Chỗ cường đại của Chư Thiên Tinh Thần ở đâu? Chính là không ai qua được bọn hắn khi có được năng lượng của một viên tinh thần.

Ví dụ như Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, cả viên tinh thần đều là nhược thủy.

Loại nhược thủy thiên hạ chí độc này, một giọt đều là vũ khí cường đại, chớ nói chi là một viên tinh thần.

Dưới loại lực lượng này gia trì, cho dù là một Dưỡng Thần Đạo Cơ bình thường, cũng có thể phát huy ra lực lượng Động Chân.

Tinh Thần Chi Chủ kế thừa lực lượng tinh thần phát huy ra lực lượng càng thêm cường đại, còn có tinh thần chi tử phía dưới Tinh Thần Chi Chủ.

Tương đương với giữ hai cái Động Chân.

Chư Thiên Tinh Thần có bảy viên tinh thần, có tổng cộng mười bốn Động Chân, có thể thấy được nội tình của cái thiên hạ đệ nhất môn phái này.

Đám người hưng phấn xong liền tỉnh táo lại, loại chuyện tốt này căn bản không tới phiên mình, nhao nhao nhìn về phía Trung Nguyên Tử Quân và kiếm thủ Thiên Dương ở một bên.

Hai người này chính là cường giả đỉnh cao ở trung tâm đại địa.

Những người khác hoặc là chết hoặc là tổn thương, hoặc là danh vọng không bằng hai người.

“Ta rút lui.”

Thiên Dương vội vàng nói.

Kiếm chi nhất đạo, cực vu tình, cực vu kiếm.

Có lẽ đạo của người khác rất tốt, nhưng cuối cùng không sánh bằng con đường của mình.

Trung Nguyên Tử Quân thấy thế liền tiến lên một bước, chắp tay nói:

“Âm Chủ, tại hạ nguyện gánh trách nhiệm này, vì bảo vệ Đại Hạo nỗ lực một phần lực lượng.”

“Cũng không phải, ta dự định để Phong Đô Sơn Lục Khiêm kế thừa chức vị này.”

“Cái này…”

Sắc mặt Trung Nguyên Tử Quân cứng ngắc:

“Lục Khiêm chính là căn nguyên họa loạn thiên hạ, không giết người này đã là ân đức của Âm Chủ, người này có tài đức gì gánh vác trách nhiệm này.”

“Âm Chủ xin nghĩ lại!”

“Đúng vậy, người này lòng muông dạ thú, không thể nhận trách nhiệm.”

Dưới tình huống Trung Nguyên Tử Quân giật dây, một vài thế lực phụ thuộc vào Ngọc Kinh Sơn nhao nhao lên tiếng.

Dưới tác dụng đánh trống hò reo của những người này, những người khác cũng không khỏi nhớ tới đồng đạo sư môn táng thân bên trong tai kiếp.

“Hừ, nếu không phải Lục Khiêm khiến cho Thanh Đế lộ ra sơ hở, Âm Chủ lấy cái gì đánh lui Ngũ Đế, người ta đã lập công lớn, các ngươi làm sao có thể so sánh.”

Thiên Dương cười lạnh nói.

Tinh chủ đại điện tứ tinh khác cũng nhịn không được ghé mắt nhìn qua.

Nhất là Lam Diễm đạo nhân Nam Minh Ly Hỏa Tinh đã từng quen biết cùng Lục Khiêm.

Đầu óc Trung Nguyên Tử Quân nhanh chóng chuyển động, một khi để Lục Khiêm đạt được Nhược Thủy Tinh, lại tựa lưng Âm Dương hai chủ, làm sao người khác có thể nắm được mình, sinh thời đừng nghĩ báo thù.

"Lục Khiêm đã mất tích, sống hay chết đều không biết rõ, huống hồ mới là Nguyên Thần đỉnh phong, làm sao hắn gánh vác được."

Trung Nguyên Tử Quân xem như đánh bạc, dù bị người khác xem thường, cảm thấy mình là tiểu nhân đố kỵ hiền lương, cũng cần phải ngăn cản người này.

"Ha ha, Trung Nguyên đạo hữu, ngươi nói tại hạ tu vi không được, không bằng so đấu một phen đi?"

Ngoài cửa truyền đến giọng cười to.

Đám người không khỏi nhìn về phía cửa ra vào, chỉ thấy một đạo nhân trẻ tuổi chậm rãi đi tới.

Người này mắt như hàn tinh, tóc như mây đen, khí chất phiêu miểu.

Người này chính là Lục Khiêm.

"Tiểu tử miệng còn hôi sữa, hôm nay lão phu không giáo huấn ngươi không được, hiện tại đổi ý nhận lỗi còn kịp."

Trung Nguyên Tử Quân nhìn thấy là Lục Khiêm, ánh mắt hung ác, có lẽ có thể mượn cơ hội luận bàn phế bỏ người này.

"Động thủ đi."

Lục Khiêm vừa dứt lời, Trung Nguyên Tử Quân liền cầm ngọc như ý trong tay, xuất hiện ở đỉnh đầu Lục Khiêm, ngọc như ý cách đỉnh đầu không đến ba tấc.

Một kích này ẩn chứa động thiên chi lực, sơn mạch kéo dài ngàn dặm đều có thể rung sụp, huống chi một Lục Khiêm nho nhỏ.

Ầm!

Thời điểm ngọc như ý sắp đánh trúng Lục Khiêm, bỗng nhiên Trung Nguyên Tử Quân cảm giác không gian xung quanh vô cùng sền sệt, giống như là rơi vào đầm lầy, hành động tự thân bị hạn chế.

Ngọc như ý phía dưới xuất hiện một ngọc tỷ hình ngọn núi.

Hắn nhìn ra đây là pháp bảo thành danh Phong Đô Sơn của Lục Khiêm.

Oanh!

Ngọc như ý và Phong Đô Sơn đụng vào nhau, sắc mặt Trung Nguyên Tử Quân thay đổi.

"Động Chân! !"

Con ngươi Trung Nguyên Tử Quân co rụt lại, đây là động thiên chi lực, cũng không phải là Nguyên Thần Pháp Vực.

Cả hai nhìn như không sai biệt lắm, nhưng động thiên chi lực càng thêm bàng bạc.

Nguyên Thần Pháp Vực tương đương với một loại lực trường, một loại lĩnh vực, có các đặc tính.

Động thiên chi lực là lực lượng thuần túy phía trên lĩnh vực, uy lực tương đương với toàn bộ thế giới đè lên.

Đều là pháp thuật, một khi được động thiên chi lực gia trì, uy lực sẽ hoàn toàn khác biệt.

Cho nên Động Chân rất dễ dàng phá hủy một phương đại lục, thậm chí tinh thần cỡ nhỏ.

Công kích của Trung Nguyên Tử Quân hoàn toàn không có hiệu quả, lực lượng hai người ngang nhau.

"Ngươi tiến vào Động Chân rồi?"

Âm Chủ hỏi.

"Vâng, vận khí tương đối tốt."

Lục Khiêm quan trong nháy mắtm tử nam thân nữ tướng tóc đỏ này ở khoảng cách gần, phát hiện người này rất giống người Xích Âm nhất tộc.

Trước khi Thái U chân nhân chết từng giao phó Xích Âm cho mình, đồng thời nói ra thân thế của Xích Âm.

Xích Âm là dị chủng trời sinh, nhân loại phổ thông đẻ con, còn Xích Âm thì đẻ trứng.

Trước đây Lục Khiêm nhìn thấy thế giới mười thái dương có thể là cố hương dị chủng Xích Âm, nói không chừng có thể từ trên thân người nọ đạt được tin tức của Xích Âm.

"Lục Khiêm đã phô bày năng lực của hắn, bản tọa tuyên bố, Lục Khiêm là Tinh Tinh Chủ Tam Thiên Nhược Thủy."

Nội tâm Lục Khiêm sững sờ, nếu là chỗ tốt, hắn cũng đáp ứng xuống.

"Được rồi, tan họp. Lục Khiêm ở lại, bản tọa còn có chuyện bàn giao."

Đám người lần lượt rời đi.

Những người khác tán đi, chỉ để lại Lục Khiêm và Âm Chủ.

"Ngồi đi, không cần phải khách khí."

Âm Chủ chỉ chỉ vị trí bên cạnh, thanh âm ôn hòa.

“Đa tạ.”

Lục Khiêm cũng không chối từ, trực tiếp ngồi xuống.

Kim giáp lực sĩ ở một bên đi tới, cầm thái dương ấm rót nước trà vàng óng ánh cho hai người.

Lục Khiêm khẽ nhấp một cái, nước trà nóng bỏng như dung nham, nhưng vào miệng lại không tổn thương yết hầu, một cỗ lực lượng tinh thuần chảy khắp toàn thân.

“Ngươi có biết vì sao bản tọa để ngươi trở thành Nhược Thủy Tinh Chủ?”

“Ta cũng nghĩ đến nguyên nhân khác, không phải là gọi là lập công.”

Bảy viên tinh thần là nền tảng của Chư Thiên Tinh Thần.

Cũng không phải công lao bao lớn, không đến mức chắp tay nhường đồ vật này cho.

“Không sai, trên người ngươi có khí tức ta rất quen thuộc, là khí tức đồng tộc ta.”

“Đạo lữ của tại hạ cũng có tóc đỏ mi đỏ giống như đạo hữu, nghe nói nàng đẻ trứng, đáng tiếc vì một lần ngoài ý muốn khiến nàng mất tích.”

Lục Khiêm thở dài nói, đồng thời nói tới thế giới mười mặt trời kia.

“Có lẽ đạo lữ của ngươi là người của tộc ta, thế giới mười mặt trời tên là Hỏa Luyện Đan Giới; đáng tiếc ta mê thất sớm, cũng không biết rõ vị trí giới này, ngươi và ta cũng coi như hữu duyên, ngày sau cùng nhau tìm kiếm giới này.”

…

Thời điểm hai người nói chuyện, tại một thế giới tĩnh mịch đen như mực.

Giới này không có ban ngày, chỉ có sự âm lãnh vạn năm không đổi đen như mực.

Nơi này có to cung điện như tinh thần, ác quỷ tóc đỏ nanh đỏ, cự thú răng nanh đỏ tươi như ngọn núi.

Một dòng sông vàng óng ánh chảy khắp tinh thần, không có điểm cuối cùng, không có kết thúc, vô số quỷ thần diện mục dữ tợn kêu rên ở trong đó, vĩnh viễn không siêu sinh.

Ngàn vạn tinh thần tổng cộng có sáu tòa bảo điện to như tinh thần là dễ thấy nhất.

"Ồ? Có mầm mống tốt."

Trong đại điện có một cái bàn, một quỷ thần tóc lam chim miệng nhàm chán dựa vào ghế.

Hình dạng người này hung ác, đầu cắm cung hoa, mang mũ ô sa, thân mang áo bào nho nhã cầm thú, hai chân gác trên mặt bàn, có cảm giác buồn cười như vượn đội mũ người.

Hắn đảo quyển sách trên tay, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

"Có mầm mống tốt, trong vòng năm trăm năm thành tựu Động Chân, không tệ."

Đạo nhân tóc lam miệng chim tấm tắc lấy làm kỳ lạ, trên đó thình lình viết tên Lục Khiêm và công pháp sở học, còn có tuổi tác.

"Xem ra Phàn Khôi Phán Quan thật sự động tâm, vì sao không tự mình mời chào, miễn cho bị người Âm Ti khác đoạt."

Bên trong âm vụ nhảy ra một người tóc đỏ thân cá, tay cầm trấn yêu linh, hung ác dữ tợn ở trần to mọng.

Cổ ác quỷ treo mười tám đầu người chết không nhắm mắt, con mắt trên đầu người còn đang nhỏ máu, tay trái hắn cầm vò rượu, tay phải cầm lòng người gặm một nửa, lời vừa rồi chính là người này nói ra.

Mắt người tên là Phàn Khôi Phán Quan sáng lên, cười nói:

"Tốt lắm, làm sao ta lại không nghĩ tới; lát nữa tên heo mập ngươi và Ngư Tai đi với ta một chuyến."

"Không có vấn đề, lão Trư ta rất lâu rồi không có hoạt động, khặc khặc!"

Heo Quỷ Vương vứt bỏ trái tim trong tay, lau khô tiên huyết trên khóe miệng, cười hung tàn.

"Chỉ biết rõ, con hàng khờ."

Phàn Khôi Phán Quan tiến lên đạp một cước, cười mắng:

"Sắp xếp gọn một chút, tấm mặt quỷ này của ngươi làm sao ra ngoài."

Dứt lời, Phàn Khôi Phán Quan biến thành một lão nông tay chân vụng về, bộ dạng thường thường không có gì lạ, trên mặt đều là tang thương.

"Hắc hắc, cũng đúng."

Heo Quỷ Vương lắc mình biến hoá, hóa thân thành một nam tử anh tuấn, hình dạng cực kỳ tuấn mỹ, so với đầu heo hình thành so sánh rõ rệt.

Ở một chỗ khác trong đại điện có một nam tử dáng vóc cao gầy đi tới.

Người này tướng mạo cũng không có hung ác như Heo Quỷ Vương, chỉ là hai bên gương mặt có tai cá lớn, không ngừng có côn trùng ra ra vào vào.

Ngư Tai thấy thế cũng biến mất Ngư Tai, có điểm giống thư sinh yếu đuối.

“Đi thôi. Các loại bắt được người, nhóm chúng ta hảo hảo chơi một trận, khặc khặc! !”

Bạch!

Ba đạo thân hình nhảy vào Hoàng Tuyền, sau đó biến mất tại phương thế giới này.

Một bên khác, Lục Khiêm ra ngoài bầu trời, phi hành bên trong hư không vô ngần, cảnh vật hai bên không ngừng rút lui, gặp thiên thạch tránh cũng không tránh, trực tiếp phá tan.

Chỉ chốc lát, trước mắt xuất hiện một viên tinh thần đen như mực.

Tất cả mặt ngoài tinh thần đều là nhược thủy đen như mực, một chiếc lông không thể rơi vào trên đó.

Bên ngoài thân Lục Khiêm quanh quẩn một tầng màng đen, bỗng nhiên nhảy xuống nước, chìm xuống mấy vạn trượng.

Rốt cục, tại đáy nước đen như mực phát hiện một vầng ‘Mặt trời’ tán lên ánh sáng.

Đây không phải là mặt trời, mà là một hạt châu.

Đây là Định Thủy Châu, hạch tâm Tam Thiên Nhược Thủy Tinh.

Mặc dù Âm Chủ cho phép mình trở thành Tinh Chủ Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, nhưng cũng phải giải quyết viên Định Thủy Châu này mới được.

Bất kể dùng loại phương pháp nào, chỉ cần để Định Thủy Châu chấp nhận, liền có thể trở thành chủ nhân Nhược Thủy Tinh.

Phương pháp đời trước là mỗi năm cung phụng mười vạn huyết thực.

“Khặc khặc, lại thay người sao? Tu vi không tệ, lão tử miễn cưỡng tán thành, hàng năm ngươi cung phụng mười vạn đồng nam đồng nữ.”

Cảm ứng được ngoại nhân đến, quang cầu liên tục lấp lóe mấy cái, truyền đến thanh âm khàn khàn bất nam bất nữ.

Khóe miệng Lục Khiêm hiện ra một nụ cười tà ác.

“Bản tọa cần ngươi chấp nhận sao?”

…

【VIP】 Mưu đồ bí mật của Thanh Đế

“Tiểu tử, nghe rõ chưa? Mười vạn đồng nam đồng nữ.”

Cảm ứng được người tới, Định Thủy Châu cười khặc khặc một tiếng.

Mỗi viên tinh thần trong Chư Thiên Tinh Thần đều có hạch tâm của mình, Nam Minh Ly Hỏa Tinh có Nam Minh Ly Hỏa Kiếm, Thái Dương Bảo Xa, Thái Âm Diệt Tuyệt Đao.

Đây không phải pháp bảo nhân tạo thuần túy, mà là bảo vật do pháp tắc thiên địa tự nhiên sinh thành, cộng thêm thủ đoạn của nhân loại luyện chế mà thành.

Tự nhiên thủ bút này là do Cửu Âm chi chủ Hi Chiếu tạo nên.

Bảo vật có sự phân chia của pháp khí và pháp bảo.

Pháp khí từ thấp đến cao có Địa Sát Thiên Cương, Tam Thập Lục Thiên Cương viên mãn, cấm chế hợp thành một đạo bảo cấm là pháp bảo.

Lục trọng bảo cấm viên mãn, vượt qua một lần thiên kiếp, đồng thời sinh ra hình thái linh tính là pháp bảo huyễn hình.

Nhân Hoàng Kiếm, Thái Âm Bảo Kính của Lục Khiêm chính là loại cấp độ này.

Nếu như lại vượt qua một lần thiên kiếp, từ huyễn hình thành thật, hóa âm chuyển dương, không còn là hư ảo, sẽ có được cảm xúc như nhân loại.

Pháp bảo đẳng cấp này gọi là thuần dương pháp bảo.

Định Thủy Châu chính là vạn năm tinh hoa của Tam Thiên Nhược Thủy, pháp bảo huyễn hình vượt qua một lần thiên kiếp, đã là thuần dương pháp bảo.

Tính cách vật này âm hiểm xảo trá, không dễ dàng bị thuần phục, hơn nữa có nguy hiểm phản phệ.

Cho nên Nhược Thủy đạo nhân đời trước đã dùng phương pháp thuận theo để lôi kéo.

Khiến nó dưỡng thành tính cách ngang ngược càn rỡ như vậy.

"Tiểu tử, lỗ tai điếc rồi sao? Có nghe hiểu hay không vậy?"

Nhìn thấy Lục Khiêm không nói lời nào, hạt châu kia không ngừng lấp lóe, giọng điệu hơi không kiên nhẫn.

"Vì sao bản tọa phải nghênh hợp ngươi?"

Lục Khiêm cười nói.

Còn đòi mỗi năm phải dâng mười vạn đồng nam đồng nữ nữa.

Không trách được Nhược Thủy đạo nhân bị đánh vào Vô Gian Địa Ngục không có bất cứ phản phệ gì, hóa ra tội nghiệt của người này sâu nặng đến mức đủ để tiến vào Vô Gian Địa Ngục.

Một năm mười vạn, trăm năm ngàn vạn, một vạn năm chính là một tỷ.

Lục Khiêm giết người cũng rất nhiều, nhưng hắn không làm được chuyện dùng tính mệnh trẻ con vô tội đến hiến tế.

Cái thế giới sụp đổ này làm cho người không thể không xấu, nhưng người không nên vì xấu mà xấu.

Nếu có hai loại lựa chọn, một loại xấu, một loại khác tốt; Lục Khiêm vẫn nghiêng về loại sau.

“Lớn mật! Chết cho lão tử!”

Xoạt!

Vô biên nhược thủy như ngưng tụ thành thực chất, cuốn về phía Lục Khiêm.

Một lời không hợp liền muốn giết người.

Nhược thủy xung quanh có ít nhất trăm vạn tấn, trút thẳng xuống như vậy, cho dù có lực lượng mạnh hơn, cũng bị mạnh mẽ mài chết.

Hai loại lựa chọn, Lục Khiêm lựa chọn loại sau, trực tiếp giết chết đồ vật này.

Xoạt!

Trên thân Lục Khiêm bộc phát ra hắc thủy càng thêm tĩnh mịch.

Hắc thủy nhanh chóng đồng hóa nhược thủy xung quanh, những hắc thủy tai ương này đánh úp về phía Định Thủy Châu ở một bên khác.

“Yêu pháp gì!”

Thanh âm hoảng sợ vang lên, mang theo một tia không dám tin tưởng và kinh hoảng.

Minh châu óng ánh phát ra từng đạo hắc quang.

Hắc quang không xuyên vào hắc thủy, mà lặng yên không một tiếng động biến mất.

Đây là thần thông sau khi hạt giống nảy mầm sinh ra, Vạn Pháp Thôn Quang Chướng.

Tất cả pháp thuật đều có thể nuốt, đều có thể đồng hóa.

Vài ngày trước hắn đã dựa vào chiêu này hại chết Thái Giám Vương và Nhược Thủy.

Hắc thủy tai ương tiếp xúc đến hạt châu óng ánh, trong nháy mắt hạt châu này liền biến thành màu đen như mực, nhanh chóng bị đồng hóa.

Dưới năng lực đồng hóa cường đại của hắc thủy tai ương, Định Thủy Châu không có chút năng lực phản kháng nào.

"A… Đây là yêu thuật gì."

Định Thủy Châu phát ra thanh âm hoảng sợ, hiện tại nó đã hoàn toàn sợ hãi.

Vật này đơn giản là không có gì không đồng hóa được, lực lượng tự thân cũng sắp bị đồng hóa toàn bộ, thậm chí chính hắn cũng không thể sử dụng.

Cho tới bây giờ, Định Thủy Châu mới thấy hối hận, không nên ở dưới tình huống không biết rõ nội tình đối phương đã ra điều kiện.

"Đại nhân! Đại nhân! Tiểu nhân nhận lầm, ta không dám nữa!"

Định Thủy Châu nhìn thấy Lục Khiêm không trả lời, lập tức nóng vội, đáng tiếc đây là câu nói cuối cùng của nó.

Một khắc sau, cả viên hạt châu biến thành màu đen như mực, vững vàng rơi vào lòng bàn tay Lục Khiêm.

Định Thủy Châu nắm trong tay nhược thủy của cả viên tinh thần, phát ra hắc quang phá hủy tất cả, đồng thời còn là trận nhãn của Thất Tinh Trận Pháp.

Theo hạt châu chuyển hóa, tốc độ đồng hóa hắc thủy tai ương càng lúc càng nhanh, đoán chừng không bao lâu nữa, nhược thủy của cả một cái tinh thần cũng sẽ hóa thành hắc thủy tai ương, uy lực nhất định càng mạnh.

Lục Khiêm nội thị đan điền, bên trong đan điền có hai vầng mặt trời một kim một đỏ, dưới kim đan là một hạt giống đang

nảy mầm.

Hạt giống này chỉ mọc ra một điểm chồi non, cũng không có tăng trưởng, nhưng lại tản ra một loại tĩnh mịch chi khí không hiểu.

Hạt giống trưởng thành không ít, xem ra hắc thủy tai ương lớn mạnh cũng có thể gia tăng một chút độ thuần thục.

Thế nhưng so với chuyển hóa tín ngưỡng của Ngũ Đế vẫn chậm rất nhiều.

Về sau bình thản vô sự, Lục Khiêm làm Tinh Chủ cũng được những người khác tiếp nhận.

Tam Thiên Nhược Thủy Tinh đổi tên thành Hắc Thủy Tai Tinh, Lục Khiêm ở trên hắc thủy làm một cái Phong Đô Sơn, ở trung tâm đại địa cũng có trụ sở, bây giờ hắn dựa lưng vào Âm Chủ, Âm Cảnh Thiên Cung có thể không kiêng nể bắt người.

Trải qua thời gian dài, vẫn không có ác nhân tiến vào Vô Gian Địa Ngục.

Vô Gian Địa Ngục là một không gian vô cùng thần kỳ, cho dù sau khi Lục Khiêm chết, những người này cũng sẽ một mực ở trong vô gian trải qua vĩnh kiếp, thẳng đến khi kỷ nguyên luân hồi, đại thiên phá diệt.

Đại Hạo Tinh bên này an định, Đại Càn bên kia lại có động tác mới.

Tại một chỗ sơn động tĩnh mịch.

Quỷ hỏa u lục chiếu sáng sơn động, sống động như địa ngục, mấy người mang theo mặt nạ đứng ở giữa sơn động.

Trong đó có một đạo nhân mang theo mặt nạ màu xám, khoác ba mươi hai quang càng dễ thấy.

“Vô Cực, bản tọa biết rõ ngươi là người Đại Hạo, bây giờ không phải là thời điểm so đo những chuyện này, ngươi có biện pháp phá vỡ phòng ngự của Chư Thiên Tinh Thần hay không, tên Lục Khiêm này phải chết.”

Ngữ khí của Thiên Tôn khiến đám người chấn kinh, nhao nhao suy đoán giữa Lục Khiêm và Thiên Tôn có ân oán gì.

Vô Cực Đế Quân là Trung Nguyên Tử Quân.

“Không được, lão phu cũng phải bỏ ra một phen lực khí mới đến được đây, trận pháp Chư Thiên Tinh Thần vô cùng nghiêm mật, bây giờ cái phân thân này cũng không đi vào được.”

Vô Cực Đế Quân khàn khàn nói:

“Chỉ có thể cưỡng ép tiến đánh, không còn cách nào khác.”

“Nếu như cộng thêm ta thì sao?”

Lúc này, hư không xuất hiện một đạo lục quang.

Một nam tử mặc áo xanh hình dạng tuấn tú đạp trên xuân diệp đi tới.

So với khí tức âm u của những người khác, khí chất nam tử thanh y này có phần như gió xuân ấm áp.

“Thanh Đế! !”

Trong nháy mắt người này xuất hiện, đám người lập tức chấn động.

“Đừng hoảng sợ, Thanh Đế bệ hạ chủ động liên hệ chúng ta, trước đó lão phu đã biết rõ, chỉ là không tiện nói với các ngươi.”

Thiên Tôn nói.

“Vô Cực Đế Quân biết rõ tình huống nội bộ Đại Hạo, ngươi tìm thời cơ, bản tọa dùng Thông Thiên Kiến Mộc phá

vỡ hư không, giết chết Lục Khiêm, Chư Thiên Tinh Thần cũng sẽ tự sụp đổ, đầu tiên phải nói trước, bản tọa muốn thi thể của hắn, cái khác các ngươi tùy chọn.”

Thanh Đế nhìn mọi người một cái, dừng lại trên người Thiên Tôn lâu hơn một chút. Lão nghĩ tới một cái truyền thuyết.

Thiên địa vị cách không có viên mãn, nên cũng không phải chỉ có Ngũ Đế.

Ngũ Đế cũng tốt, nhân gian cũng được, đều thuộc về thế giới dương diện.

Thế giới âm diện, chỗ không khí dơ bẩn hội tụ tạm thời vô chủ.

Đại đa số nhóm tín đồ linh hồn biến thành cô hồn dã quỷ, thậm chí tụ tập dưới đất, đã thành một mảnh tuyệt địa, dưới mấy chục vạn năm tích lũy, ngay cả Ngũ Đế cũng không dám tuỳ tiện tiến vào.

Cho nên sau Ngũ Đế nhất định sẽ xuất hiện một âm u chi đế.

Lục Khiêm có Hoàng Tuyền chi khí, hẳn là sẽ khiến người này nổi lên sát tâm.

…

【VIP】 Cầu hoà

“Được.”

Đề nghị của Thanh Đế được đám người đồng ý.

Nếu Thiên Tôn đã tự mình bảo đảm, bọn hắn cũng không có hoài nghi lý do của Thanh Đế.

Trung Nguyên Tử Quân lại có chút bất ngờ.

Âm Chủ từng nói Lục Khiêm khiến cho Thanh Đế lộ ra sơ hở, hắn mới đánh lui được Ngũ Đế tiến công.

Coi như trước kia chỉ là lấy cớ, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của Thanh Đế, có lẽ gia hỏa Lục Khiêm này đã thật sự làm ra đại sự khó lường.

Đám người ước định thời gian, chỉ chờ bản thể của Trung Nguyên Tử Quân ở bên kia phát ra tín hiệu, là lập tức chuẩn bị động thủ, nhất cử đánh giết Lục Khiêm.

Thế nhưng, bọn hắn không biết là, trận pháp của Chư Thiên Tinh Thần cũng không phải là cần bảy người.

Quyền khống chế đều ở trên tay Âm Chủ, chỉ cần Âm Chủ không chết, trận pháp sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Thế nhưng nếu hủy đi bảo vật trận nhãn, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với toàn bộ pháp trận.

Chuyện này cần nhìn bọn hắn ứng đối ra sao.

Thiên Tôn và Thanh Đế là tu sĩ Âm Dương cảnh, thủ đoạn thần bí khó lường, nếu quyết tâm muốn giết Lục Khiêm, khả năng không nhiều hơn một khắc đồng hồ.

Đương nhiên là dưới tình huống Lục Khiêm không có phòng bị.

Hắc Thủy Tai Tinh.

Mặt nước gió êm sóng lặng, hắc thủy vạn năm không đổi.

Nơi đây đã thành cấm địa trong mắt thế nhân, thậm chí còn kinh khủng hơn so với nhược thủy.

Nó giống như là một loại sinh mạng thể, điên cuồng thôn phệ sinh cơ của người xung quanh, có người ở địa giới đề nghị phong tỏa Hắc Thủy Tai Tinh, ngộ nhỡ loại nước này chảy vào đại địa, chỉ sợ sẽ tạo thành tình cảnh sinh linh diệt tuyệt.

Người nói ra câu nói này, ngày thứ hai môn phái bị hắc vũ rơi xuống, mặc dù người may mắn chạy thoát, nhưng tích lũy của môn phái mất sạch, đây chính là cái giá khi trêu chọc Lục Khiêm.

Từ đó về sau, không còn ai gây sự với Lục Khiêm.

Chư Thiên Tinh Thần treo trên tinh không, nhìn xuống đại địa, giống như lợi kiếm treo trên đỉnh đỉnh đầu đám người.

Các môn phái từng có mâu thuẫn cùng Lục Khiêm trước kia nhao nhao tới cửa giảng hòa.

Trong đó bao gồm cả một vị cố nhân.

“Đại nhân, ngoài cửa có người cầu kiến.”

“Ai?”

Lục Khiêm đi ra ngoài cửa.

“Ngài đến xem là biết.”

Biểu lộ của Yêu Nguyệt cũng có chút không thể tin được.

Sau khi Lục Khiêm đi ra cửa, mới biết rõ người tới là ai.

“Câu Ly Thần Vương, ngươi tới làm gì?”

Lục Khiêm rất là kinh ngạc, người đến chính là Câu Ly Thần Vương, không phải người này có khúc mắc với mình sao, tại sao lại tự mình đến nhà bái kiến.

Câu Ly Thần Vương là tự mình tới, đây là một trung niên nhân mặc hoa phục.

Mặc dù không nhìn thấy biểu lộ, nhưng Lục Khiêm phát hiện gia hỏa này nhìn rất xấu hổ.

"Tại hạ tới đây là vì giải trừ ô uế."

Dứt lời, Câu Ly Thần Vương liền lấy ra hai quyển trục và một cái túi trữ vật.

"Đây là bí pháp của Câu Ly vương triều, cùng một trăm hai mươi phương Tinh Thần Ngọc Tiết, dùng để hoàn lại tổn thất lần trước của Âm Cảnh Thiên Cung."

Không đợi Lục Khiêm nói chuyện, Câu Ly Thần Vương đã giải thích lần nữa:

"Ta và Huyền Lão Hắc Đế có ân oán vạn năm, cừu hận rất sâu. Huyền Lão Hắc Đế ký sinh ở Câu Ly vương triều, về tình về lý ta đều muốn thu hồi lại, các hạ đã thượng vị, bản tọa cảm thấy hai người chúng ta không nên kéo dài cừu hận."

Ý tứ của Câu Ly Thần Vương là Âm Cảnh Thiên Cung và Câu Ly vương triều là hàng xóm, sau khi Lục Khiêm bỏ qua tất cả lãnh địa, hai nhà không còn có gút mắc lợi ích, bây giờ đại loạn chi thế, nhất định phải liên hợp lại mới có ý nghĩa.

"Chỉ những thứ này sao?"

Lục Khiêm giống như cười mà không phải cười.

Từ khi Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng nảy mầm, Bắc Âm Phong Đô Sơn đại thành, Câu Ly Thần Vương đối mặt mình đã không có phần thắng chút nào, chớ nói chi hắn có đại sát khí là Hắc Thủy Tai Tinh.

Chắc hẳn Câu Ly Thần Vương cũng thấy rõ tình thế, cho nên vội vàng đi đến cầu hoà.

Lục Khiêm chăm chú nhìn Câu Ly Thần Vương, trên người không tự chủ được phát ra tĩnh mịch chi khí của Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng, bỗng nhiên hắc hải phía ngoài cung điện nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Áp lực bàng bạc cuốn tới, trong lòng Câu Ly Thần Vương phẫn nộ, nghĩ muốn phát tác nhưng lại không dám, cuối cùng thở dài nói:

"Hai quyển trục này là Pháp Thân Đại Pháp thần triều, có thể chuyển hóa nhục thân thành vương triều, phương pháp này chính là tuyệt học, cái này còn chưa đủ sao?"

Câu Ly Thần Vương tới đây có nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng, từ khi biết rõ Lục Khiêm sắp kế thừa Tam Thiên Nhược Thủy Tinh, trong lòng của hắn đã có suy nghĩ cầu hoà.

Có lẽ Động Chân khác không đánh lại Lục Khiêm, nhưng nếu như muốn chạy, Lục Khiêm cũng tuyệt đối không có hi vọng bắt được người.

Trận mưa to hủy diệt tông môn mấy ngày trước lập tức phá hủy suy nghĩ làm đà điểu của hắn.

Câu Ly vương triều và những người khác khác nhau, Pháp Thân của hắn chính là vương triều, diện tích lãnh thổ bao la, mặc dù sinh mệnh lực tràn đầy, cũng không chịu nổi mấy trận mưa to liên tục.

Huống hồ chân thân hắn cũng ở phía trên vương triều, Lục Khiêm có thể lập tức phế bỏ hơn phân nửa đạo hạnh của hắn.

Nghĩ tới đây, Câu Ly Thần Vương hung hăng cắn răng, nói:

"Về sau tại hạ sẽ như thiên lôi sai đâu đánh đó của các hạ, tại hạ còn có bí mật trình lên."

“Nói nghe một chút.”

Lục Khiêm có chút cảm thấy hứng thú.

“Mấy ngày trước Trung Nguyên Tử Quân tới tìm ta, bảo ta ra tay đối phó các hạ…”

Ba ngày trước, Trung Nguyên Tử Quân tìm tới Câu Ly Thần Vương, yêu cầu cùng hắn đối phó Lục Khiêm.

Câu Ly Thần Vương khá là cẩn thận cự tuyệt, hiện tại Lục Khiêm là người Chư Thiên Tinh Thần, vặn ngã Lục Khiêm dễ dàng, nhưng đối phó Âm Chủ có chút khó khăn.

Thế nhưng Trung Nguyên mịt mờ tiết lộ phía sau còn có người càng cường đại hơn, hắn càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Cao thủ Đại Hạo Tinh rất ít, ngoại trừ Âm Dương nhị chủ ra, trình độ người khác gần như không khác mấy.

Hắn nghĩ tới người Càn tinh, sau khi cân nhắc mấy ngày, liền lập tức tới cầu hòa.

Trung Nguyên Tử Quân biết cừu hận giữa mình và Lục Khiêm đã đến tình trạng rất sâu, khả năng kế tiếp đối phó chính là mình.

Nhưng hắn không biết, Đại Càn vương triều mới là sinh tử đại địch của Câu Ly Thần Vương.

Một khi để đối phương chiếm lĩnh Đại Hạo, trừ phi hắn từ bỏ pháp thân của mình, nếu không tuyệt không có đường lùi.

Cho nên Câu Ly Thần Vương lập tức đi lên thỉnh cầu hoà giải.

“Ồ?”

Lục Khiêm trầm ngâm một lát, chuyện Câu Ly Thần Vương không biết đến có rất nhiều.

Trung Nguyên là Vô Cực Đế Quân của Vạn Tiên Quần Đảo, hiện tại Thiên Tôn và Thanh Đế cũng muốn giết mình, người tới có thể là một trong hai người đó.

Bất kể là ai tới, hắn đều khó mà chống đỡ.

"Được, chuyện trước kia liền cho qua, về sau hai nhà chúng ta giao hảo."

Lục Khiêm không tỏ vẻ gì, thu hồi đồ vật.

"Đa tạ đạo hữu, có rảnh đến thần đình ta ngồi một chút, cũng đã lâu rồi ngươi không có tới."

Câu Ly Thần Vương cũng cười, cuối cùng chuyện này cũng qua đi, về phần Trung Nguyên Tử Quân xử lý như thế nào, liền nhìn bọn hắn làm sao làm.

"Được."

Hai người hàn huyên một trận, Câu Ly Thần Vương lập tức rời đi.

Lục Khiêm nhìn bóng lưng Câu Ly Thần Vương trầm mặc không nói.

Hắn cũng không hoàn toàn tín nhiệm Câu Ly Thần Vương, ai biết rõ có phải gia hỏa này cố tình bày trận hay không, không loại trừ được loại khả năng này.

Thế nhưng nếu là thật, lấy tình huống hiện tại của Câu Ly Thần Vương, có lẽ là không lật được bao lớn sóng gió.

Lần trước, sau khi từ Thái Dương thịnh hội trở về, Trung Nguyên Tử Quân không xuất hiện nữa, có lẽ đang bí mật mưu đồ cái gì.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bay ra tai tinh, tiến về Thái Dương.

Bay mấy ngàn vạn dặm, đi đến trước mặt một viên đại hỏa cầu nóng bỏng.

Không gian xung quanh vô cùng nóng bỏng, ngay cả pháp thân cũng có thể hòa tan.

Soạt!

Bên trong hỏa cầu bay ra một cỗ hoàng kim chiến xa.

Toàn thân chiến xa đúc từ hoàng kim mà thành, chạm trổ kim văn thái dương, bên trên có trăm loại thần điểu tẩu thú.

Độc Giác Thiên Mã đạp trên ngọn lửa màu vàng óng, chạy như bay đến, bên cạnh là kim giáp kỵ sĩ uy nghiêm như thần linh.

Thiên Mã thét dài một tiếng, Lục Khiêm dừng bộ pháp lại.

Kim giáp kỵ sĩ xuống xe ôm quyền.

"Tinh Chủ đại nhân, Dương Chủ cho mời."

Lục Khiêm lên xe ngựa đi theo Thiên Mã cùng đi đến tiểu thế giới trong nội bộ Thái Dương.

Lần thứ ba tới thế giới này, Lục Khiêm vẫn không nhịn được mà sợ hãi thán phục.

Mặt trời nóng bỏng như vậy, bên trong đều có sinh cơ bừng bừng, thật sự làm cho người ta khó mà tưởng tượng.

Thái Dương Thần Cung ở giữa tiểu thế giới cũng vô cùng hồng vĩ đại khí.

Tiến vào trong đại điện, ngoại trừ Âm Chủ với mái tóc dài đỏ lửa ra, còn có một nữ tử băng lam tóc dài xinh đẹp.

"Minh Hi, đây chính là người hữu duyên ta đã nói với ngươi."

Âm Chủ giới thiệu với nữ tử.

Nữ tử chính là Cửu Dương chi chủ Minh Hi.

Minh Hi khẽ gật đầu, thanh âm như ngân linh:

"Đạo hữu mạnh khỏe."

"Bái kiến Dương Chủ Âm Chủ."

Lục Khiêm thở dài hành lễ.

"Đạo hữu tới đây có chuyện gì?"

Âm Chủ Hi Chiếu trực tiếp tiến vào chính đề.

"Trung Nguyên Tử Quân là nội gian, có thể mấy ngày nay hắn sẽ dẫn người đánh lén."

"Ồ? Ngươi có chứng cứ gì không?"

Âm Chủ ngạc nhiên nói:

"Loại lời này không thể nói lung tung, bản tọa biết rõ ngươi và Trung Nguyên đạo hữu có ân oán riêng, không có chứng cứ vẫn không nên nói lung tung."

"Đương nhiên tại hạ có chứng cứ, trước kia ta từng lấy thân phận Quỷ Vương sinh sống trên Vạn Tiên quần đảo Đại Càn Tinh, Trung Nguyên Tử Quân là cao tầng Vạn Tiên quần đảo, tên là Vô Cực Đế Quân…"

Lục Khiêm nói ra đoạn thời gian mình ẩn giấu ở Vạn Tiên quần đảo.

Bao gồm cả chuyện mình nhìn thấu Trung Nguyên Tử Quân như thế nào, đồng thời phá giải Vị Cách và tọa độ Đại Hạo bị Thiên Tôn để mắt tới, Trung Nguyên Tử Quân phát hiện thân phận của mình như thế nào.

"Ngày đó hắn ở Vạn Bảo thịnh hội ép buộc ta, cho nên ta mới trong cơn tức giận, nói ra tọa độ Đại Càn."

"Thanh Đế là chuyện gì xảy ra?"

Rốt cục Âm Chủ cũng nhờ vào đó nói ra nghi ngờ của mình.

"Lúc ấy ta đảm nhiệm Huyện lệnh Càn Triều, nghiên cứu ra phương pháp phá giải Vị Cách ở địa bàn của Thanh Đế, Thanh Đế tổn thất nặng nề, cho nên bị hắn để mắt tới, xếp gian tế vào bên cạnh ta, Võ Sư là quan môn đệ tử của hắn, ngày đó ta luyện hóa nàng, nên hắn mới giận dữ ra tay."

Lục Khiêm mượn ngôn luận nửa thật nửa giả, giải thích sự tình phát sinh đoạn thời gian này sao cho logic trước sau như một với bản thân mình.

Võ Sư đã bị luyện thành đạo binh, tự nhiên không có chứng cứ.

Âm Chủ tin tưởng lời nói này.

Vài thập niên trước thế nhân một mực lưu truyền Trung Nguyên thu hoạch được tọa độ đại thế giới, toàn bộ môn phái đều đang tấn công giới này.

Thế giới này hẳn là Đại Càn, Lục Khiêm làm lộ tọa độ, bởi vậy mới hận Lục Khiêm.

Làm mấy chục năm, Trung Nguyên có gặp thế lực nơi đó cũng rất bình thường.

Âm Chủ đứng lên, chắp tay nhìn ra cửa sổ:

"Vậy ngươi chuẩn bị làm thế nào?"

"Thanh Đế và Thiên Tôn đều có thù với ta, mặc kệ ai đến, chắc chắn sẽ động thủ với ta. Ta đề nghị mai phục tại Hắc Thủy Tai Tinh trước, chờ bọn hắn đến lại một mẻ hốt gọn."

"Có nắm chắc không?"

Nếu như đối phương không phải nhằm về Lục Khiêm mà tới, mà là địa phương khác, chủ lực lại ở bên này, như vậy thì

có chút nguy hiểm.

"Một trăm phần trăm tự tin."

Lục Khiêm nói:

"Ta đề nghị chỉ cần người Chư Thiên Tinh Thần tham gia, quá nhiều người sẽ có khả năng để lộ bí mật."

"Mười thành, ngươi xác định?"

Dương Chủ có chút không tin tưởng Lục Khiêm, mới tới không đến ba tháng, đã muốn chỉ huy người, ấn tượng của Dương Chủ đối với hắn rất không tốt.

Hi Chiếu cũng có chút do dự, hắn cảm giác được khí tức tộc nhân trên người Lục Khiêm, cho nên mới không để ý phản đối chọn lựa hắn là Tinh Chủ.

Trước đó song phương không có bất cứ giao tình gì, Lục Khiêm ở trong mắt mọi người lại có tiếng xấu, sắp xếp loại chuyện quan trọng này, không thể không thận trọng.

"Được!"

Hi Chiếu suy tư thật lâu, liền hạ quyết định.

Nghi ngờ thì không dùng, dùng thì không nghi ngờ.

【VIP】 Phá diệt quang mang, Thần Vương oan uổng

Ngày kế tiếp.

Âm Chủ không tiếp tục lộ diện, nghe đồn Âm Chủ ở trong trận chiến kia bị thương nhẹ, cho nên không hề lộ diện, cũng là bởi vì đang dưỡng thương.

“Chuyện này là thật?”

Trong một chỗ mật thất, Trung Nguyên Tử Quân nhìn về phía Câu Ly Thần Vương.

“Có lẽ không sai lắm, vài ngày trước ta lấy cớ giảng hòa cùng Lục Khiêm, người này cự tuyệt ta, trong lúc vô tình tiết lộ tin tức Âm Chủ bế quan.”

Câu Ly Thần Vương buông thõng con mắt, không thấy rõ cảm xúc trong mắt.

“Lục Khiêm cự tuyệt ngươi rồi?”

Trung Nguyên Tử Quân hỏi.

“Ừm.”

“Hừ!”

Trung Nguyên Tử Quân cười lạnh nói:

“Đắc chí liền càn rỡ, người này chết chưa hết tội.”

“Ta cũng không muốn giảng hòa, chỉ là điều tra tình huống một cái.”

Câu Ly Thần Vương giải thích nói.

“Không sao, hiện tại chính là cơ hội tuyệt vời, ta sẽ thông báo cho những người khác.”

“Hiện tại đạo hữu có thể nói cho ta biết người tới là người nào chứ?”

Trung Nguyên Tử Quân cười thần bí, nói:

“Đến thời điểm ngươi sẽ biết.”

Dứt lời, trên mặt hắn đeo một cái mặt nạ hoa văn cổ quái, hoa văn trên đó là một loại trận pháp, ngăn cách thần niệm nhìn trộm.

“Nếu đạo hữu không muốn bại lộ thân phận, có thể mang phía trên cổ.”

Trong mặt nạ truyền đến thanh âm trầm thấp của Trung Nguyên Tử Quân, sau đó đưa ra một cái mặt nạ màu trắng.

Câu Ly Thần Vương nghĩ nghĩ, vẫn mang mặt nạ lên.

Hai người không nói chuyện, ngột ngạt thật lâu.

Mật thất u ám chỉ còn lại tiếng hít thở yếu ớt.

Soạt!

Bỗng nhiên, một điểm kim quang từ trong bóng tối sinh ra, tựa như đom đóm, xoay quanh trên không trung, sau đó hóa thành phù lục phức tạp.

Một đạo dao động khó hiểu truyền khắp bốn phương.

Bên trong kim quang xuất hiện hình ảnh.

Có mấy nam tử mang mặt nạ, cùng một thanh y nam tử không mang mặt nạ.

Nhìn thấy mấy người đối diện, nội tâm Câu Ly Thần Vương chấn động.

Thiên Tôn và Thanh Đế!

Lại có hai vị cao thủ Âm Dương cảnh, Lục Khiêm có tài đức gì, vậy mà khiến hai tu sĩ đỉnh tiêm nhìn chằm chằm.

"Âm Chủ bế quan, nửa canh giờ sau nhóm chúng ta sẽ đến Hắc Thủy Tai Tinh, đến lúc đó mong Thanh Đế tự mình ra tay."

"Biết rõ."

Thanh Đế gật đầu nói:

"Tin tức này là thật?"

Câu Ly Thần Vương không nói một lời, Trung Nguyên cũng không có giới thiệu hắn với đám người.

"Tại hạ không biết rõ, thế nhưng Thần Vương bên cạnh ta lại hiểu rõ."

Ánh mắt đám người lập tức hội tụ trên người Câu Ly Thần Vương.

Giờ phút này trong lòng của hắn vô cùng xoắn xuýt.

Vài ngày trước được Lục Khiêm nhờ vả, bởi vì Âm Chủ bế quan, khả năng đối phương sẽ tùy thời đến đánh lén, cho nên cử hắn đến đây điều tra tin tức, đồng thời dẫn người vào trong cạm bẫy đã sớm thiết kế tốt.

Lúc đầu kế hoạch này rất hoàn mỹ, Câu Ly Thần Vương cũng cảm thấy có thể thực hiện mới đồng ý.

Hiện tại có hai vị Âm Dương cảnh tới, hắn lập tức muốn đánh trống lui quân.

Nếu như chỉ là mấy Động Chân, Câu Ly Thần Vương tin tưởng Lục Khiêm có thể giải quyết, nhưng bây giờ không giống, mặc cho Lục Khiêm có bản lãnh thông thiên, cũng không cách nào đánh thắng được hai người.

Chỉ sợ đến lúc đó sẽ liên luỵ đến mình.

Nghĩ tới đây, nội tâm Câu Ly Thần Vương đã có quyết định.

"Hồi Thanh Đế đại nhân, tin tức này là thật."

"Tại sao ngươi lại biết?"

Ánh mắt Thanh Đế sáng ngời, giống như có thể xem thấu lòng người.

"Bởi vì ta là nội ứng…"

Lời Câu Ly Thần Vương vừa nói ra, tất cả mọi người cảm giác có chút ngoài ý muốn, nhất là Trung Nguyên Tử Quân, sau khi sửng sốt một hồi lại khôi phục bình thường, không thèm quan tâm sự thật này.

Âm mưu và dương mưu cũng không phải là quan hệ đến chỗ tối và chỗ sáng.

Dương mưu là ép người không thể không thuận theo mưu lược.

Thời điểm hắn tìm tới Câu Ly Thần Vương, đã không lo lắng đối phương để lộ bí mật hay không, cho dù trong lòng có quỷ, nhìn thấy lực lượng phía bên mình cũng sẽ cúi đầu xuống.

"Đúng là Âm Chủ bế quan, ngày đó Trung Nguyên đạo hữu tới cửa, ta đã đầu nhập vào Lục Khiêm, hắn ủy thác ta tới điều tra tình huống, thuận tiện dẫn Trung Nguyên đạo hữu tiến vào cạm bẫy ở Hắc Thủy Tinh."

Câu Ly Thần Vương phủ nhận lời nói vừa rồi với Trung Nguyên Tử Quân, thẳng thắn nói sự thật mình đã sớm đi theo Lục Khiêm.

Hiện tại hắn không dám giấu diếm nữa, dưới loại tình huống này Lục Khiêm hẳn phải chết, nếu mình còn dám giấu diếm, khả năng chết chính là mình.

“Ha ha, người thức thời là tuấn kiệt, ta có thể hiểu được ý nghĩ của các hạ; chắc chắn tên tiểu nhân Lục Khiêm làm sao cũng không nghĩ ra Thiên Tôn và Thanh Đế tự mình tới, hắn chỉ là một tên Động Chân nho nhỏ, làm sao có thể ngăn cản phong mang của hai đại cao thủ.”

Trung Nguyên Tử Quân cười nói.

Trải qua Câu Ly Thần Vương phản bội, đám người đại khái tin tưởng sự thật Âm Chủ bế quan.

Dù sao dưới tình huống Ngũ Đế vây công, còn có thể thuận lợi thoát thân, trên thân hoặc ít hoặc nhiều đều mang một ít tổn thương.

Âm Chủ Dương Chủ bế quan, có lẽ tám chín phần mười là sự thật.

“Nghe nói Lục Khiêm bố trí cạm bẫy? Bản tọa ngược lại muốn xem xem hắn có thủ đoạn gì.”

Thanh Đế mỉm cười.

Những người khác không thể nào hiểu được vì sao mình chấp nhất giết chết Lục Khiêm, chỉ có lão mới biết rõ, hạt giống sinh trưởng trên người Lục Khiêm khủng bố cỡ nào.

Người này không bị khống chế, một khi để hắn trưởng thành, nhất định là đại địch của lão trong tương lai.

Cho nên nhất định phải giết chết.

Thiên Tôn cũng có lý do không thể không giết.

Nghĩ tới đây, Thanh Đế ở trong kim quang lăng không vẽ ra một cái phù lục màu xanh.

“Nhớ kỹ hình dáng cái phù lục này, lát nữa các ngươi đến Hắc Thủy Tai Tinh, nhớ kỹ vẽ ra phù lục này, bản tọa sẽ cách không tới, rõ chưa?”

“Biết rõ.”

Soạt!

Kim quang tiêu tán, mật thất u ám khôi phục yên tĩnh lần nữa.

“Được rồi, nhóm chúng ta đi qua trước. Tận lực cẩn thận một chút, không nên bị phát hiện.”

Hắc Thủy Tai Tinh.

Sóng lớn bình tĩnh, hắc thủy tĩnh mịch.

Một ngọn núi lớn sừng sững trên mặt nước, mây đen cuồn cuộn, trấn áp thế giới.

Kim cung tầng thứ năm.

Một nhóm bảy người đứng ở trước mặt kim cung, đám người thân mang quần áo khác nhau, trong đó người mang áo choàng màu vàng kim và màu lam là dễ thấy nhất.

“Giới thiệu với các ngươi một chút, đây là Tinh Chủ Lục Khiêm mới, mọi người xưng là Phong Đô đại vương.”

Hi Chiếu chỉ vào Lục Khiêm nói, sau đó lần lượt giới thiệu:
\

“Đây là Mậu Thổ Tức Nhưỡng Vô Danh đạo hữu, Nam Minh Ly Hỏa Lam Diễm, Tây Cực Canh Kim Canh Khâm, Thanh Long Ất Mộc Đông Hoa…”

Đám người nhao nhao chắp tay hỏi thăm, những người này đều có thiên thu, tướng mạo và tinh thần mình sở hữu không khác nhau lắm.

Tướng mạo Hỏa Tinh Lam Diễm tương đối cương mãnh, khí chất Mộc Tinh nhu hòa hơn.

Nhìn bọn hắn, Lục Khiêm nghĩ đến một vấn đề.

Nếu như lực lượng ngũ hành lưỡng giới bị mình hấp thu, Tiên Thiên Kiến Mộc Đạo Quả có trở nên rất cao hay không?

Lục Khiêm rất muốn nếm thử một phen, nhưng không phải hiện tại, khiến cường giả hai thế giới vây công, Lục Khiêm cũng chỉ có thể tránh về Thái Thuấn Tinh.

Oanh!

Bỗng nhiên, phía trên bầu trời truyền đến một trận oanh minh.

Hắc thủy tai ương nhấc lên vạn trượng sóng lớn.

"Tới rồi, thật nhanh."

Trong mắt Lục Khiêm lóe lên tinh quang.

Ánh mắt xuyên qua mây đen, nhìn về phía hư không vô ngần.

Chỉ thấy bầu trời đen như mực xuất hiện một cây to lớn.

Cảnh cây thô to trăm trượng, lá cây màu xanh lá, nhìn như yếu đuối, nhưng lại kiên nghị chui ra từ hư không.

Trên đó có một đám mang theo mặt nạ.

"Ngươi nhìn, ta nói đúng không? Bọn hắn nhất định tới."

Lục Khiêm nhìn Tinh Chủ khác, mỉm cười, bỗng nhiên sắc mặt chuyển thành lạnh lẽo, quát:

"Động thủ! !"

Oanh!

Hắc lãng như rồng, mang theo khí thế một đi không trở lại, đánh úp về phía đám người trên không.

【VIP】 Phá diệt quang mang, Thần Vương oan uổng (2)

“Ha ha, Trung Nguyên đạo hữu, Câu Ly đạo hữu, các ngươi đừng giả bộ nữa!”

Lục Khiêm nhìn về phía Vô Cực Đế Quân mang theo mặt nạ và người mang theo mặt nạ màu xám.

Hai người này nhất định là Trung Nguyên.

“Hừ! Không biết sống chết! !”

Oanh!

Tử Nhật mọc lên ở phương đông, dương quang phổ chiếu.

Vô số Nhật Thần Vũ Nhân và Nguyệt Thần Vũ Nhân từ bên trong ánh nắng sinh ra.

Tử Nhật xuất hiện, chúng quỷ thần Phong Đô Sơn không khỏi phát ra tiếng kêu rên, ánh nắng màu tím này không chỉ thiêu đốt nhục thân, đồng thời còn thiêu đốt linh hồn.

Nhật Thần Vũ Nhân và Nguyệt Thần Vũ Nhân phóng ra các loại pháp khí Thái Dương Kích và Thái Âm bảo kính.

Cùng lúc đó, một bàn tay che trời hoành không xuất thế, chụp về phía sóng lớn.

Vạn trượng sóng lớn so với một tay kia còn muốn nhỏ hơn một vòng.

Mắt thấy Lục Khiêm sắp thất bại, bỗng nhiên cuồng phong nổi lên.

Khói đen che phủ toàn bộ thế giới, cuốn vô số Nhật Thần Nguyệt Thần Vũ Nhân vào hắc vụ, pháp khí bọn hắn tế ra tiến vào hắc vụ trở nên lặng yên không một tiếng động.

"A! !"

Bỗng nhiên Câu Ly Thần Vương kêu to lên, hắn rút tay ra khỏi hắc vụ như thiểm điện, cái cự thủ này biến thành một mảnh cháy đen, có vài chỗ thậm chí bị ăn mòn đến chỉ còn lại xương cốt.

Mấy người đeo mặt nạ ngẩng đầu lên, nhìn thấy một màn hùng vĩ.

Chỉ thấy toàn bộ tinh thần đều bị khói đen mông lung che phủ, tiếp thiên liên nhật, rất là hùng vĩ.

Hắc vụ vây mọi người ở viên tinh thần này, pháp thuật binh khí tiến vào thế giới này không có nửa điểm tác dụng.

Đây là Vạn Pháp Thôn Quang Chướng, tử quang nóng bỏng cũng bị thôn phệ, ngay cả nửa điểm động tĩnh cũng không gây ra được.

"Lực lượng của hắn đã mạnh đến trình độ này rồi sao?"

Trung Nguyên Tử Quân níu lưỡi nói, trong lòng có chút may mắn, nếu như mình không biết sống chết tới, chỉ sợ cũng bị vây ở trong đó.

Không chỉ có kẻ địch, ngay cả Chư Thiên Tinh Thần bên này cũng nghẹn họng nhìn trân trối.

"Hắc thủy cường đại như vậy sao?"

Con mắt Lam Diễm đạo nhân cũng trở nên trân trối.

Uy lực đơn giản không khác với Nam Minh Ly Hỏa của mình lắm, so với lửa còn bạo liệt, so với nước còn nhu hòa.

Nghe nói pháp bảo bản mệnh của Lục Khiêm là Phong Đô Sơn, không biết hôm nay có thể nhìn thấy hay không.

Toàn bộ tinh thần Âm Chủ thì chú ý ngoài núi.

Mặc dù Lục Khiêm bị người khác vây công, thế nhưng trước khi chủ lực đối phương chưa xuất hiện, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, để tránh đánh rắn động cỏ.

Hắc vụ càng ngày càng dày đặc, khoảng cách đám người càng ngày càng gần, chậm rãi xâm chiếm không gian hoạt động của đám người.

Mắt thấy sắp nuốt hết cành cây Kiến Mộc.

"Tản ra!"

Sau lưng đám người Trung Nguyên vang lên một tiếng quát.

Chỉ thấy một người đeo mặt nạ khoác ba mươi hai sắc xám từ chỗ sâu trên cành cây đi ra.

Người này chính là Thiên Tôn.

Oanh!

Hư không bộc phát xích quang, phía sau Thiên Tôn xuất hiện một chiếc đèn, đây là Tham Chiếu Vạn Linh Lưu Ly Đăng.

Xích quang xua tan vạn dặm hắc vụ xung quanh, toàn bộ hắc vụ trên tinh thần đều bị xua đi gần một nửa.

Công năng hóa giải vạn pháp của Vạn Pháp Thôn Quang Chướng, ở trước mặt người cảnh giới cao hơn không đáng giá nhắc tới.

Hắc vụ tán đi, để lộ ra vị trí Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Xuyên thấu qua tầng mây dày đặc trên đỉnh núi, có thể lờ mờ thấy được thân ảnh Lục Khiêm.

Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, đạp trên tường vân, đỉnh đầu đèn đuốc như sao, hắc vụ không đến gần được.

Oanh!

Thân hình nhanh chóng di chuyển, trong giây lát liền đến phía trên Phong Đô Sơn, Tham Chiếu Vạn Linh Lưu Ly Đăng bay lượn trên không trung, thả ra xạ tuyến màu vàng kim giống như mặt trời.

Vô số kim xạ tuyến màu vàng xuyên thấu tầng mây Phong Đô Sơn, hội tụ trên đỉnh núi, sắp rơi xuống trên đầu chúng quỷ thần.

Oanh!

Cùng lúc đó, Trung Nguyên Tử Quân và mấy người bên cạnh đều ra tay.

Dưới công kích của tu sĩ Âm Dương cảnh, bố trí của Lục Khiêm gần như không có bất cứ tác dụng gì, tồi khô lạp hủ, không có nửa điểm năng lực chống cự.

Câu Ly Thần Vương càng cảm thấy mình đi theo là chính xác, nếu không mình vừa ra liền bị người giết chết.

Phía dưới, Hi Chiếu mỉm cười, nhìn về phía đám người, nói:

“Rốt cục cũng động thủ, bản tọa cho các ngươi nhìn thấy uy lực của Đại Nguyên Khí Phá Diệt Thần Quang!”

Dứt lời, Hi Chiếu khép hờ hai mắt, một cỗ khí thế bàng bạc lan tràn ra.

Oanh! ! !

Chỉ thấy chỗ sâu trong Hắc Thủy Tai Tinh bắn ra một đạo cột sáng màu đen.

Chân trời xa xôi, quang trụ màu đỏ vàng lam lục kim thanh lục xuyên qua triệu vạn dặm hư không mà đến, hội tụ ở chỗ này.

"Cái gì! ! !"

Thiên Tôn chấn kinh, chỉ thấy các ánh sáng màu sắc khác nhau trong đó tập hợp thành một đạo bạch quang sáng chói.

Cột sáng màu trắng vô cùng to lớn, nối liền bầu trời và đại địa, chia bầu trời ra làm hai nửa.

Xoạt!

Dưới khí thế cường đại, cột sáng do Lưu Ly Đăng phát ra tan rã, rơi ra quang vũ màu vàng kim, thế nhưng quang vũ này không có tổn thương.

Thiên Tôn cảm giác một ngọn núi lớn đè ở trên người, xương cốt vang lên tiếng ken két, Tham Chiếu Vạn Linh Lưu Ly Đăng trên đỉnh đầu chợt sáng chợt tắt, lực lượng phát ra miễn cưỡng phòng hộ tự thân.

Oanh!

Đại Nguyên Khí Phá Diệt Thần Quang trực tiếp nổ tung bên ngoài Thiên Tôn.

Vạn Linh Đăng lập tức dập tắt, lực trùng kích to lớn đẩy hắn ra thiên ngoại thiên, điên cuồng thổ huyết trên không trung.

Đám người Trung Nguyên Tử Quân cũng không ngăn được dư ba, thân hình bất lực rơi xuống mặt nước, trên thân hoặc ít hoặc nhiều mang theo tổn thương.

Đây chính là lực lượng của Chư Thiên Tinh Thần, lực lượng bảy viên tinh thần ngay cả Ngũ Đế cũng không thể chống đỡ, chớ nói chi là một mình Thiên Tôn.

Lúc này, Phong Đô Sơn bay ra một đám người.

Một nam một nữ tự mình bay tới, chính là Âm Dương nhị chủ Đại Hạo.

Thiên Tôn phẫn nộ rống to:

"Vô Cực! Thần Vương! Lão phu muốn rút gân lột da các ngươi! !"

Một bên khác, đám người Câu Ly Thần Vương vừa mới bay lên một lần nữa, hắc thủy đã ăn mòn thân thể bọn hắn đến mức không thành hình người.

Nghe thấy câu nói này của Thiên Tôn, Trung Nguyên Tử Quân trợn mắt nhìn qua người bên cạnh.

Câu Ly Thần Vương nghe vậy cười khổ:

"Trung Nguyên đạo hữu, mặc kệ ngươi tin hay không, tin tức ta nghe được chính là như này, ta vẫn bị tên oắt con này lừa."

Hắn không có nghĩ tới Lục Khiêm giảo hoạt đến loại trình độ này.

Đoán chừng không thể tin mình, cho nên cố ý nói tin tức Âm Chủ thả ra ngoài.

Chính Câu Ly Thần Vương cũng không nghĩ ra sẽ đi theo Thanh Đế.

Chẳng lẽ Lục Khiêm thật sự khủng bố như vậy, ngay cả loại chuyện có xác suất vô cùng nhỏ này cũng đều đoán được?

"Ha ha, đa tạ Câu Ly đạo hữu, đạo hữu có thể đi, Trung Nguyên để ta tới đối phó."

Tiếng cười cợt nhả của Lục Khiêm từ phương xa truyền đến.

Chỉ thấy hắn mang theo các Tinh Chủ khác vây công về phía đám người.

"Tiểu súc sinh, dám nói xấu ta! !"

Người bên cạnh dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn, Câu Ly Thần Vương giận dữ, phun ra một tấm Thần Vương Trấn Ma Đồ, một đạo ma ảnh từ bên trong bản đồ bay ra, đánh úp về phía đám người, mà pháp thân của hắn cũng cất cao ngàn trượng, bay về phía đám người Lục Khiêm.

"Đến hay lắm! !"

Sau đầu Lục Khiêm bay ra một trăm đầu Âm Dương Ngư.

Tinh Chủ sau lưng tế ra pháp khí, hoặc là phóng thích pháp thuật, Lam Diễm đạo nhân không ngừng kêu to:

"Đúng đúng đúng! Câu Ly đạo hữu mau mau tới đây, bay tới liền an toàn, mau mở ra, giao cho chúng ta!"

"Ta giết ngươi!"

Câu Ly Thần Vương vừa sợ vừa giận, càng xóa càng đen, vốn định ra tay để chứng minh mình trong sạch.

Bị đại hán râu quai nón này nói chuyện, ngược lại biến thành mình thừa cơ chạy trốn.

Sắc mặt Trung Nguyên Tử Quân lúc trắng lúc xanh, cuối cùng ném ngọc như ý ra ngoài, nhắm ngay hậu tâm Câu Ly Thần Vương.

Mà người đeo mặt nạ khác thì phụ trách đối phó các Tinh Chủ còn lại.

"Ngươi…"

Câu Ly Thần Vương bất đắc dĩ thu hồi thần thông phòng ngự, giờ phút này liên minh đồng tâm hiệp lực đã tan rã.

Oanh!

Thần Vương Trấn Ma Đồ và ngọc như ý đụng vào nhau thành một khối, bộc phát ra một trận sóng xung kích.

Sau đó Âm Dương Ngư bay tới, giết về phía Câu Ly Thần Vương.

【VIP】 Đào hoa kiếm khí

Âm Dương Ngư giết về phía Câu Ly Thần Vương.

Cho tới bây giờ Trung Nguyên Tử Quân mới phát hiện ra, Câu Ly Thần Vương cũng không phải là nội gian, chỉ sợ là giống như hắn nói, bị người lừa gạt.

Thế nhưng, cho dù biết rõ cũng không thể làm gì.

Từ thời điểm biết rõ Âm Chủ không bế quan, song phương đã chôn xuống hạt giống xuống không tín nhiệm nhau.

Dù Trung Nguyên lựa chọn tin tưởng Câu Ly Thần Vương, coi là đồng đội của mình, thì trong lòng Câu Ly Thần Vương cũng có một cái gai.

"Đây mới là dương mưu…"

Trung Nguyên Tử Quân cười khổ nói.

Xoạt!

Một ánh lửa xẹt qua gương mặt của hắn.

Hóa ra là Lam Diễm đạo nhân dẫn người tiến lên.

"Trước hết giết ra ngoài!"

Trung Nguyên Tử Quân rơi vào đường cùng đành phải nghênh chiến.

Một bên khác, Âm Dương Ngư phá vỡ phòng hộ của Câu Ly Thần Vương, lưu lại một lỗ lớn trên ngực.

Câu Ly Thần Vương ngửa mặt lên trời kêu đau, hai mắt đỏ thẫm.

"Lên cho ta! !"

Câu Ly Thần Vương thét dài một tiếng.

Thanh âm truyền khắp bốn phương.

Bỗng nhiên Câu Ly vương triều ở bên ngoài triệu vạn xảy ra địa chấn, vô số thành trì đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Trên vạn dặm không trung Hắc Thủy Tai Tinh xuất hiện một cái đồ án kinh lạc hình người đỏ thẫm to lớn, ba trăm sáu mươi lăm cái huyệt đạo chủ yếu, kỳ kinh bát mạch cần cái gì cũng có.

Sắp chết đến nơi, nên hắn cũng không để ý nguyên khí bị thương nặng, trực tiếp vận dụng chân thân.

Không có đại thành trước đó, tùy tiện vận dụng chân thân, sẽ dẫn đến vô số sinh linh bị diệt tuyệt, cần mấy chục năm mới có thể tu dưỡng lại.

Hiện tại không sử dụng chính mình cũng sắp chết, sao có thể để ý tới nhiều như vậy.

Trung tâm đại địa, Câu Ly vương triều.

"Hoàng Đế triệu kiến, tất cả mọi người chuẩn bị kỹ càng!"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Đừng quản nhiều như vậy, khẳng định là chuyện lớn!"

Nhâm Đốc nhị vương, văn võ bá quan đều bắt đầu hành động, nhao nhao chủ trì cục diện trong thành trì của mình.

Thành trì bay lên giữa không trung, tất cả mọi người đều nhìn thấy một màn hùng vĩ.

Không ngờ toàn bộ Câu Ly Thần Vương có thể phi thăng!

Mắt thấy Câu Ly Thần Vương Pháp Thân sắp hợp hai làm một cùng nguyên thần trên mặt nước, Lục Khiêm động thủ.

"Hừ, ở lại đi!"

Trong mắt Lục Khiêm lóe lên một tia tinh quang.

Oanh!

Không có Tham Chiếu Vạn Linh Lưu Ly Đăng áp chế, Vạn Pháp Thôn Quang Chướng khởi tử hoàn sinh.

Vạn Pháp Thôn Quang Chướng vốn chỉ có thể bao phủ xung quanh hơn mười dặm, nhưng dưới Định Thủy Châu gia trì, gần như bao phủ toàn bộ tinh thần.

Tương đương với ở trong cái tinh thần này triển khai cấm pháp lĩnh vực.

Vạn Pháp Thôn Quang Chướng vừa ra, bất kể là tử nhật trên bầu trời, hay là pháp khí phe mình đều mất linh, thả ra liền vô tung vô ảnh, cảm ứng trong lòng cũng không cảm ứng được.

Câu Ly Thần Vương sắp bay đến pháp thân trên trời, lập tức bị vây ở trong hắc vụ, tán loạn giống như con ruồi không đầu.

"Đây là…"

Câu Ly Thần Vương kinh ngạc.

Hắn không cảm ứng được vị trí của pháp thân, giống như có loại sức mạnh nào đó ngăn cách thần thức của hắn, làm cho người ta không phân rõ phương hướng.

Trung tâm đại địa, mọi người vừa mới nhìn thấy cả Câu Ly vương triều phi thăng, lại nhìn thấy thành trì từ trên cao ngàn trượng rơi xuống.

Cả vùng dường như cũng run lên, trong thành trì vang lên vô số tiếng kêu thảm thiết của sinh linh, mặc dù có tu sĩ bảo vệ, nhưng lần này cũng chết không ít.

Văn võ bá quan Câu Ly vương triều kinh ngạc một trận, sau đó là mê mang và sợ hãi, bọn hắn không cảm ứng được khí tức của Thần Vương, một loại cảm giác đại nạn lâm đầu cuốn tới.

…

Oanh!

Giờ phút này, ngọn núi to lớn phá vỡ hắc vụ, áp lực cường đại cuốn tới, thân hình Câu Ly Thần Vương sụp xuống, suýt chút nữa té ngã.

Bóng đại sơn che phủ lên thân hình hắn, tiếp theo hắn nhìn thấy một màn vô cùng khủng bố.

Tại vị trí không đến ba trượng ở trước mặt xuất hiện một cái hắc động to lớn, thân hình không tự chủ được bay về phía chỗ sâu trong hắc động.

Mặc dù không biết rõ nội bộ lỗ đen là cái gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết bên trong có thứ vô cùng khủng bố, một khi tiến vào sẽ không còn cơ hội thoát ra.

Một bên khác, trước mặt Trung Nguyên Tử Quân cũng xuất hiện một cái hắc động.

"Đây là cái gì! !"

Trung Nguyên Tử Quân vừa sợ vừa giận, thế nhưng công lực lão thâm hậu, hấp lực còn chưa đủ để hút lão vào. .

"Chư vị đạo hữu mau mau ra tay bắt người này lại!"

Giọng nói của Lục Khiêm từ bốn phương truyền đến.

Vạn Pháp Thôn Quang Chướng giải trừ hạn chế với bốn vị Tinh Chủ khác.

"Động thủ! !"

Lam Diễm đạo nhân cầm Nam Minh Ly Hỏa Kiếm trong tay, dẫn đám người vây công.

Dưới sự áp chế của Vạn Pháp Thôn Quang Chướng, Trung Nguyên Tử Quân đã mất đi không ít lực lượng phản kháng, bị đám người đánh cho liên tục bại lui.

Có lẽ tu vi Trung Nguyên Tử Quân mạnh hơn một chút, nhưng đối thủ cũng không yếu, ròng rã bốn vị Động Chân, cộng thêm trong tay mỗi người có một cái tinh thần chi lực, tổng thể lại còn mạnh hơn hắn một điểm.

Cùng lúc đó, bên Câu Ly Thần Vương cũng truyền đến một tiếng hét thảm, lại bị hút vào hắc động.

Thanh âm thê thảm, đơn giản khiến da đầu người ta run lên, nội tâm hoàn toàn lạnh lẽo.

Trung Nguyên Tử Quân cũng nổi da gà, chưa từng nghe qua tiếng gào thét thảm liệt như vậy, đến cùng người này đã trải qua cái gì?

Có lẽ tu vi Câu Ly Thần Vương không bằng mình, nhưng cũng không phải loại người gan nhỏ sợ phiền phức, khả năng thật sự đụng phải sự tình kinh khủng, cho nên mới như thế.

Ầm!

Khả năng bị Câu Ly Thần Vương ảnh hưởng, nên Trung Nguyên Tử Quân lộ ra một điểm sơ hở, sau đó bị dây leo trong hư không đập trúng, không cẩn thận một cái bị trực tiếp rơi vào hắc động.

“Ặc… Đây là cái gì! Không! !”

Trước khi Trung Nguyên Tử Quân tiến vào hắc động, cũng phát ra thanh âm hoảng sợ.

Hắc động phình lớn, bên trong vô ý bộc lộ ra một điểm khí tức tuyên cổ, tang thương, bàng bạc… Giống như là sơn nhạc,

lại giống như là sông núi tuyên cổ, hoặc là một hung thú thôn thiên địa.

Chỉ một sợi khí tức này, cũng đủ để da đầu mọi người run lên, lòng sinh ra sự kiêng kị.

"Cái này… Đây chính là Phong Đô Sơn sao?"

Lam Diễm kinh ngạc nói.

Cỗ khí tức vừa rồi thật sự làm cho người ta kinh diễm.

Sau khi Trung Nguyên Tử Quân tiến vào không có năng lực phản kháng chút nào, không biết bên trong ẩn giấu bí mật lớn gì.

Lam Diễm đạo nhân tin tưởng, cho dù là mình tiến vào, cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Sau khi thu hai người, sắc mặt Lục Khiêm trắng bệch, thân hình lay động một trận, suýt chút phun ra tiên huyết.

Quả nhiên lại bị phản phệ, tội nghiệt của Câu Ly Thần Vương không quá trầm trọng, tội nghiệt cộng thêm đành phải để mình tiếp nhận.

Ví dụ như điều kiện tiến vào Vô Gian Địa Ngục là một trăm, vậy thì Câu Ly Thần Vương cũng chỉ có khoảng ba mươi, bảy mươi điểm thiếu khuyết đó chính là phản phệ Lục Khiêm phải thừa nhận.

Hai người vừa chết, đám người đeo mặt nạ khác nhao nhao như rắn mất đầu, Lục Khiêm thu hồi Vạn Pháp Thôn Quang Chướng, chỉ còn lại mấy vị Âm Dương cảnh chiến đấu bên trong hư không vô ngần.

Hiện tại Thiên Tôn chính đang rơi vào hạ phong, đối mặt hai người vây công, lại thêm Thất Tinh Trận Pháp, có vẻ hơi không chống đỡ được, Tham Chiếu Vạn Linh Lưu Ly Đăng lay lắt dường như sắp tắt.

“Thanh Đế, ngươi còn còn không ra, lão tử làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! ! !”

Thiên Tôn ngửa mặt lên trời gào thét.

“Cái gì! !”

Hi Chiếu nghe vậy giật mình, còn một tên Thanh Đế ẩn nấp ở chỗ tối sao.

Xoạt!

Bỗng nhiên, không gian bị phá vỡ, vạn dặm hư không tung bay hoa đào đỏ bừng, tạo thành một trận mưa đào hoa.

Mấy người giống như ở trong đào nguyên, chóp mũi quanh quẩn hương khí, tâm thần không khỏi yên tĩnh, muốn vĩnh viễn ngủ say trong đào nguyên bí cảnh.

“Nhanh tỉnh lại! !”

Hi Chiếu khẽ quát một tiếng, chẳng biết từ lúc nào đầy trời đào hoa đã hóa thành từng đạo kiếm khí đỏ bừng, từ tứ bốn phương tám hướng đánh úp về phía hai người.

Oanh!

Sau đầu Dương Chủ bay ra vô số phi đao, phi đao không ngừng xoay tròn ở xung quanh hai người, hình thành một cái quang cầu lớn, đào hoa kiếm khí rơi vào trên đó, nhao nhao vỡ vụn.

Chờ lúc lấy lại tinh thần, Lục Khiêm đã sớm bị một đạo ánh sáng xanh bắt đi, để lại Thiên Tôn đang chửi ầm lên.

Mục tiêu của Thanh Đế chính là Lục Khiêm!

【VIP】 Dây leo phong cấm, vô gian thống khổ

Hoa đào đầy trời quanh quẩn hư không, dưới bề ngoài lộng lẫy, ẩn chứa sát cơ nguy hiểm.

Đào hoa kiếm khí của Thanh Đế có thể nói là nổi tiếng thiên hạ, vừa có huyễn thuật, lại có sát cơ, một khi trầm mê ở trong đào nguyên, sẽ trở thành một phần tử của đào nguyên, 'Cùng hoa đào mở ra'.

Oanh!

Sau lưng Hi Chiếu bắn ra Cửu Diệu Nguyên Từ Thần Quang, giống như chín vầng mặt trời hàng thế.

Oanh!

Đào hoa đầy trời, ánh nắng bắn ra bốn phía.

Mỗi một đạo quang mang, mỗi một sợi mùi thơm, một phiến hoa đào đều tràn đầy sát cơ.

Nếu như không phải đang ở trong hư không vô ngần, mà là ở đại địa phía dưới, ít nhất pháp thuật cũng bao phủ hơn phân nửa trung tâm đại địa, sinh linh tử thương vô số.

"Ngươi đã tính đến rồi! !"

Thiên Tôn phi thân lui lại, thoát khỏi vòng vây của hai người, rốt cục tìm được một tia cơ hội thở dốc, nếu Thanh Đế vẫn không đến, coi như bọn hắn không chịu nổi.

"Thanh Đế tới như thế nào?"

Hi Chiếu cười lạnh một tiếng.

Trước đây Ngũ Đế cùng nhau tới đều không làm gì được mình, chớ nói chi là hai người.

Thiên Tôn vừa muốn nói gì, bỗng nhiên biến sắc, chửi ầm lên.

"Thanh Đế, tên tạp chủng ngươi đi đâu rồi?"

Thiên Tôn tức hổn hển, chửi ầm lên.

Gia hỏa này vừa tới liền chạy.

Khiến hắn tức giận đến mức muốn giết người!

"Ha ha, giúp đỡ của ngươi đây sao?"

Hi Chiếu cao giọng cười nói.

Hắc Thủy Tai Tinh phía dưới, một đạo ánh sáng xanh hiện lên, Lục Khiêm bị một cỗ lực lượng cuốn đi, biến mất không thấy gì nữa.

Biến cố đột nhiên phát sinh, khiến cho đám người có chút kinh ngạc.

Thanh Đế tân tân khổ khổ đến một chuyến, không tiếc vứt bỏ minh hữu, chính là vì Lục Khiêm sao?

Tuy nói Thanh Đế và Lục Khiêm có mối thù giết đồ, nhưng cũng không cần coi trọng đến trình độ này.

Trong lòng mọi người đều có chút suy đoán, có phải trên người Lục Khiêm có bí mật gì lớn hay không, cho nên mới dẫn tới Thanh Đế coi trọng như vậy?

Thế nhưng những chuyện này đều thành bí ẩn chưa có lời đáp.

Lục Khiêm bị người ta đơn độc bắt đi, Hi Chiếu lại muốn giải quyết Thiên Tôn, không có ai ra tay cứu viện, tám chín phần mười là chết, quả quyết không có may mắn còn sống sót.

Oanh!

Lục Khiêm chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, còn chưa kịp phản ứng, đã tiến vào không gian không biết tên.

Sau khi mở to mắt, trước mặt là một gốc thương thiên cự mộc, cao không biết bao nhiêu vạn trượng, sâu trong mây tầng, thân cây thẳng tắp không có bất cứ cành lá gì.

Tán cây to lớn, giống như đại lục lơ lửng, không biết có bao nhiêu sinh linh sinh tồn ở trong đó, nghiễm nhiên đã thành một phương thế giới khác.

Trong nháy mắt Lục Khiêm mở mắt ra, đã biết rõ phương thế giới này là nơi nào.

Đây là Mộc Tinh, trước kia Thanh Đế đã qua mấy lần với Võ Sư.

"Hóa ra tất cả đều là âm mưu của Thanh Đế."

Lục Khiêm bừng tỉnh, nói thật, hắn không có nghĩ qua Thanh Đế có tầng này.

Nhiều nhất Trung Nguyên Tử Quân chỉ có chút quan hệ với Thiên Tôn, đồng thời Thiên Tôn còn là đại địch số một trong Ngũ Đế, tuyệt đối không nghĩ tới người của hai bên lại liên hợp cùng một chỗ.

Ban đầu Lục Khiêm tưởng là chỉ có mấy người của Vạn Tiên quần đảo, cho nên mới không có phòng bị.

"Không nghĩ tới sao?"

Bỗng nhiên, có một thân ảnh trên trời bay xuống, bên trong ánh sáng xanh đi ra một nam nhân vô cùng thần thánh.

Người này thân mang thanh y, hình dạng tuấn tú, trên đầu có một đạo thanh khí hình tròn, huyền diệu khó lường, một cỗ sinh cơ đập vào mặt.

Người đến chính là Thanh Đế.

Trên mặt Thanh Đế mang nụ cười nhàn nhạt, lần nữa nói:

"Bản tọa cũng không nghĩ ra ngươi lại không phải bản tôn, có thể nói cho ta biết, ngươi dùng phương pháp gì thôn phệ phân thần hay không?"

"Không thể trả lời."

Lục Khiêm cười nói.

Làm sao Thanh Đế cũng không nghĩ tới, mình có thể phục sinh lần nữa.

Lúc Lục Khiêm nói chuyện, tâm thần cũng nhanh chóng chuyển động, trong đầu hiện lên vô số kế hoạch, làm thế nào để thoát thân.

Thất Thập Nhị Biến khẳng định là dùng không được nữa, thế giới này bị Thanh Đế quản lý nhiều năm như vậy, mỗi một ngọn cây cọng cỏ đều vô cùng quen thuộc, không thể gạt được con mắt người ta.

Oanh!

Dứt lời, thân hình Lục Khiêm nhanh chóng lùi lại, rời đi nơi đây, hai tay cầm kiếm, Nhân Hoàng Kiếm bộc phát ra một đạo kim mang, hư không phát ra tiếng vang nặng nề không chịu nổi.

Xoẹt!

Không gian bị phá ra một lỗ hổng dài hẹp, nối thẳng một thế giới khác.

Lục Khiêm tùy tiện tìm một cái thế giới, mặc kệ là nơi nào, chỉ cần có cơ hội ra ngoài là đủ.

Soạt!

Bỗng nhiên trong khe hở bắn ra vô số dây leo, dây leo nhanh chóng trưởng thành, trong nháy mắt lấp đầy khe hở.

“Vô dụng, nơi đây ngăn cách ngoại giới, ngươi không ra được đâu!”

Bên cạnh vang lên giọng nói nhàn nhạt của Thanh Đế.

Xoạt!

Dây leo còn đang tăng trưởng, lan tràn đến hư không xung quanh, phương viên trăm dặm bị một quả cầu thực vật bao phủ hết, Lục Khiêm ở bên trong quả cầu.

“Không thể không thừa nhận, ngươi đúng là người có tài, chỉ trong thời gian ngắn đã khiến cho hạt giống nảy mầm, bản tọa công nhận!”

Thanh âm của Thanh Đế từ bốn phương tám hướng truyền đến, một cỗ hấp lực cường đại từ chỗ sâu trong hư không liên tục vọt tới, Lục Khiêm cảm giác sinh mệnh lực của mình đang trôi qua.

Trong lúc đó, Thanh Đế chưa từng xuất hiện, phòng ngự xung quanh không có buông lỏng, kín không kẽ hở, thẳng đến khi Lục Khiêm bỏ mình.

Một mình Lục Khiêm bị vây ở thế giới này, sinh cơ còn đang không ngừng trôi qua.

Thanh Đế cũng không phải chỉ muốn giết Lục Khiêm, hoặc là nói đây không phải là mục đích chủ yếu.

Muốn giết hiện tại đã có thể giết, không cần hao phí quá nhiều sức lực.

Làm sao ở dưới tình huống không tổn thương hạt giống tách ra mới là mấu chốt.

Vì chống cự hấp lực, tốc độ tiêu hao pháp lực càng nhanh, tiếp tục như vậy nữa, không đến nửa canh giờ hắn sẽ bị hút khô.

Oanh!

Phong Đô Sơn không ngừng lớn lên, rất nhanh đã vượt qua trăm dặm, so với Phong Đô Sơn, dây leo có vẻ hơi yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Ầm!

Đỉnh núi hung hăng đâm vào dây leo trên vách tường, phát ra một trận tiếng vang đinh tai nhức óc.

Ngọn núi chấn động kịch liệt, dây leo bất động như núi.

Dùng bạo lực cũng không phá nổi!

Nội tâm Lục Khiêm thầm nghĩ, sau khi nhìn Phong Đô Sơn, thầm nghĩ ra một cái ý niệm trong đầu.

Dưới tình huống hiện tại, dùng biện pháp gì cũng không ra được, Phong Đô Sơn không phá nổi cái không gian này.

Sao không mở ra lối riêng, tiến vào Vô Gian Địa Ngục?

Thế nhưng cách này quá nguy hiểm, cho tới bây giờ, còn không biết rõ tình huống bên trong Vô Gian Địa Ngục là cái gì, nói không chừng sẽ giống như đám người Câu Ly, tiến vào bên trong, vĩnh viễn không siêu sinh.

"Ồ?"

Thanh Đế ở bên giới nhướng mày, cảm ứng được Lục Khiêm vẫn chưa tử vong, thế là duỗi ra một cái tay, thăm dò vào bên trong pháp trận, muốn đánh gãy tứ chi Lục Khiêm, đánh cho hắn gần chết, như vậy sẽ càng dễ hấp thu.

Bỗng nhiên bên trong quả cầu dây leo xuất hiện một bàn tay to lớn.

Bàn tay này có thể so với toàn bộ Phong Đô Sơn, sau đó nhanh chóng thu nhỏ, đi vào bên người Lục Khiêm, hung hăng vồ xuống.

Không gian bị phong tỏa, pháp thuật cấm tiệt.

Lấy cường độ của cái tay này, Lục Khiêm không chết cũng tàn phế.

"Muốn giết ta sao?"

Nội tâm Lục Khiêm trở nên hung ác, mắt lộ ra hung quang.

Sau đó nhảy vào Vô Gian Địa Ngục tầng thứ mười Phong Đô Sơn, bàn tay to lớn kia theo sát phía sau.

Soạt!

"Ây… Ngươi làm cái gì? Súc sinh! !"

Sắc mặt Thanh Đế kịch biến, vừa sợ vừa giận, trong nháy mắt tay của hắn đi theo Lục Khiêm tiến vào tầng thứ mười, một cỗ thống khổ không cách nào nói thành lời truyền đến.

Loại thống khổ này không thể dùng bất cứ từ ngữ gì hình dung, chớp mắt là hàng vạn lần, vĩnh vô chỉ cảnh.

Hơn nữa có một loại lực lượng cường đại đang không ngừng kéo tay của hắn vào giới này.

Thanh Đế cắn răng chặt tay, cánh tay lập tức đứt lĩa, rơi vào cái thời không không biết tên kia; hắn từ một Đế Vương phong độ nhẹ nhàng, biến thành cụt tay.

Sưu!

Phong Đô Sơn bắt lấy cơ hội, từ khe hở bay ra ngoài!

【VIP】 Hoàng Tuyền Chú Tử

Vô Gian Địa Ngục.

Bốn phương đen như mực, thời không rối loạn.

Không có một chút ánh sáng, cũng không có bất cứ màu sắc vị giác gì.

Trong nháy mắt tiến vào, giống như đưa thân vào trong Hỗn Độn.

Bỗng nhiên, xung quanh vang lên từng tiếng kêu gào thê lương, thanh âm thê thảm, làm cho người nghe nổi hết da gà.

Rầm rầm…

Không gian xung quanh biến ảo, từng cái cực hình địa ngục hiển hiện, moi tim, mổ bụng, khoét mắt, dầu chiên, hỏa thiêu… Chỉ trong mấy hơi ngắn ngủi, hiện lên hơn ba vạn sáu ngàn loại cực hình.

Thậm chí Lục Khiêm còn nhìn thấy Câu Ly Thần Vương, Nhược Thủy, Trung Nguyên Tử Quân đang chịu khổ.

Cho tới bây giờ, hắn mới thấy được sự kinh khủng của cái Vô Gian Địa Ngục này.

Bọn hắn gần như đồng thời tiếp nhận ba vạn sáu ngàn loại cực hình, thế gian còn có nơi nào tra tấn người càng thê thảm hơn so với nơi đây sao.

Vô Gian Địa Ngục không có khái niệm thời gian không gian, cho nên lúc nào cũng phải đồng thời chịu đựng những cực hình và tra tấn này.

Vì thọ vô cùng vô tận, nên không có bất cứ khả năng siêu thoát gì.

Đám người Câu Ly Thần Vương vừa mới tiến vào chưa tới một canh giờ, Lục Khiêm đã thấy bọn hắn bất tỉnh nhân sự, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ triệt để chết lặng.

Quang ảnh hiện ra trong hỗn độn như thật như ảo, kỳ quái, không kịp nhìn.

Những địa ngục đáng sợ này không có bất kỳ thương tổn gì đối với hắn, thế nhưng hắn cũng không cách nào ảnh hưởng thế giới địa ngục này, giống như là cách một tầng màng mỏng vậy.

Tuy nói Bắc Âm Phong Đô Sơn do mình khống chế, nhưng cái Vô Gian Địa Ngục này cụ thể khống chế như thế nào, đến nay vẫn không có manh mối.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm tiếp tục tiến sâu vào trong hỗn độn.

Bên trong càng ngày càng tối, chỉ có một màu đen như mực kéo dài vô tận, hiện tại ngay cả các cực hình của địa ngục cũng đều biến mất.

Lục Khiêm vừa đi, vừa nhớ đến nội dung trên (Bắc Âm Thái Huyền Chế Ma Hắc Luật Linh Thư).

Cuốn sách này do Đại Từ Tôn viết ra, cái tên nghe rất bá khí, nhưng thật ra chính là phương pháp chế tạo Bắc Âm Phong Đô Sơn.

Căn cứ lý luận của Đại Từ Tôn, Hoàng Tuyền khống chế tất cả người tu tập Hoàng Tuyền đạo thống.

Chỉ cần đến cảnh giới nhất định, sẽ có người đến thu hoạch.

Đại Từ Tôn và Huyền Lão Hắc Đế đều tới như thế, trước đây Đại Từ Tôn phản kháng hồi lâu, cuối cùng vẫn là rơi vào ma trảo của bọn hắn.

Nguyên nhân căn bản ở chỗ bị người khống chế, chỉ cần tên còn ở trên Hoàng Tuyền Sinh Tử Bộ, bất kể chạy như thế nào cũng không trốn thoát được.

Trừ phi tự phế đạo hạnh, ý nghĩ của Đại Từ Tôn là tự sáng tạo ra một môn công pháp, không cần tự phế tu vi, mà vẫn có thể thoát đi.

Tương đương với cá trong một cái hồ nước muốn thoát đi, cho nên tự mình làm ra cái bể cá, mặc dù nhỏ, nhưng cũng tương đối tự do.

Loại phương pháp này có tác hại rất lớn, cuối cùng bể cá không thể sánh bằng sông lớn.

Mặc dù lấy được tự do, nhưng giới hạn cao nhất về sau cũng bị định chắc rồi.

Soạt!

Bỗng nhiên, một đạo hoàng quang chói mắt lóe lên.

Ở chỗ sâu trong hắc vụ nồng đậm, có một đầu Hoàng Long to lớn không ngừng nhúc nhích.

Hoàng Long to lớn như tinh thần, hình thể Lục Khiêm so sánh với nó giống như con kiến trên tinh thần.

Thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Trên người Hoàng Long tản mát ra Hoàng Tuyền ma khí và khí thế tang thương xa xăm bàng bạc.

Loại cảm giác hùng vĩ này không khỏi làm cho người ta trầm mê ở trong đó.

"Đúng là… Hoàng Tuyền?"

Rốt cục Lục Khiêm cũng biết rõ Vô Gian Địa Ngục cường đại như nào.

Hóa ra liên thông bản thể chân chính của Hoàng Tuyền.

Trước đây Huyền Lão Hắc Đế có thể sử dụng lực lượng Hoàng Tuyền chống đỡ Dương Tiêu, Vô Gian Địa Ngục giam cầm mấy tên Động Chân cũng không có gì kỳ lạ.

Chuyện này cũng chứng minh Vô Gian Địa Ngục chỉ có thể nhốt người, không thể trả lại lực lượng giống chín tầng địa ngục khác.

Tất cả lực lượng đều bị Hoàng Tuyền hấp thu, Lục Khiêm cũng không phải chủ nhân của Hoàng Tuyền, nên không thể sử dụng lực lượng Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền trước mắt cách một tầng sương mù nhàn nhạt, muốn chạm cũng không chạm đến.

Bất tri bất giác, Lục Khiêm ngồi xếp bằng ở dưới Hoàng Tuyền, nhắm mắt suy ngẫm.

Hoàng Long gào thét, đạo nhân tĩnh tọa.

Nhất động nhất tĩnh, một âm một dương.

Con đường phía trước không cửa, truyền thừa của Đại Từ Tôn đến đây là điểm cuối cùng.

Thật ra phần truyền thừa tiếp sau cũng có, Nại Hà Kim Kiều, A Tỳ Môn, Tu La Huyết Ngục đều nối thẳng Âm Dương.

Nhưng Đại Từ Tôn đã cho hắn bài học, tu luyện càng sâu, gút mắc cùng Hoàng Tuyền càng sâu, cuối cùng sẽ hãm sâu đi vào.

Lục Khiêm mượn Hoàng Tuyền cảm ngộ, ngộ đạo trong Vô Gian Địa Ngục.

Không biết qua bao lâu, có thể là ngàn năm, vạn năm, hoặc là một cái chớp mắt.

Bỗng nhiên, Lục Khiêm mở mắt ra, con ngươi lóe lên một tia sáng màu vàng sẫm, râu tóc không gió mà bay, thần uy lạnh thấu xương.

Giờ khắc này khí chất của hắn thay đổi mạnh, sau đó khôi phục bình thường.

"Cuối cùng cũng thành công."

Lục Khiêm thở ra một hơi, sau đó nhìn chăm chú vào Hoàng Kim Giám trong lòng.

(Bắc Âm Phong Đô Hắc Luật Linh Thư), (1/ 1000000)

Xuất hiện một môn công pháp mới, cũng không phải là hắn một lần nữa sáng tạo ra một môn công pháp, mà là trên cơ sở lúc đầu của Đại Từ Tôn cải biến một chút.

Vẫn là cái dàn khung kia, thế nhưng Lục Khiêm đã tăng thêm Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng, hạt giống trưởng thành đến trình độ nhất định, có thể ăn cắp năng lượng từ cái ao lớn Hoàng Tuyền này.

Con đường sau đó chính là lấy Kiến Mộc làm cơ sở, lớn mạnh chính mình đồng thời tăng cường lực lượng Phong Đô Sơn.

Lục Khiêm đoán chừng chờ đến Động Chân hậu kỳ, sẽ lĩnh ngộ vũ cực chi lực, là có thể hấp thu lực lượng Hoàng Tuyền, về sau có cơ hội cắt chém cùng Hoàng Tuyền.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm đứng dậy, nhìn qua phương hướng bầu trời.

Mặc dù ở chỗ này rất lâu, thế nhưng cũng chỉ là mấy hơi ngắn ngủi.

Ngoại giới, Thanh Đế vừa mới rút tay về.

Lục Khiêm điều động tâm thần, Phong Đô Sơn nhanh chóng thu nhỏ, xuyên qua khe hở phong cấm của dây leo, phá vỡ hư không, tiến vào bên trong vết nứt hư không.

Tại đoạn thời gian hắn cảm ngộ công pháp này, tu vi cũng không có tăng lên, nhưng tầm nhìn tăng lên không ít.

Thanh Đế nhìn Phong Đô Sơn rời đi như con ruồi, liền giận tím mặt, tay phải bị đứt gãy nhanh chóng mọc ra.

"Xem ngươi có thể chạy đến đâu."

Thanh Đế hừ lạnh một tiếng, theo sát mà tới.

Hư không vô ngần, một người một núi tuần tự phi hành.

Một vòng lá sen xuất hiện trong hư không, phân hoá thành ngàn vạn, biến thành vô số cự kiếm, đâm về phía Phong Đô Sơn ở trước mặt.

Oanh! !

Phong Đô Sơn vô cùng cứng rắn, chỉ run rẩy một cái cũng không có vỡ ra, tầng mây đen bên ngoài ngăn chặn toàn bộ Thanh Diệp kiếm khí.

Thanh Đế Mộc Đạo sinh sinh bất diệt, ngoại trừ kiếm khí ra, còn có mộc khí tinh linh, Kim Cương Thanh Đế và các loại yêu vật hình thù kỳ quái, thủ đoạn kì lạ, điểm vật thành yêu.

Lục Khiêm điều khiển Phong Đô Sơn lách léo, bất kỳ sự vật gì tiến vào cũng không được.

Nội tâm Thanh Đế kinh ngạc, nghe đồn Lục Khiêm dùng pháp bảo này dương danh, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không tầm thường.

Thế nhưng, tu vi của lão cao hơn Lục Khiêm không ít, Thanh Đế Mộc Đạo sinh sinh bất diệt, dù mạnh mẽ cũng có

thể mài chết đối phương.

Nửa canh giờ qua đi, Phong Đô Sơn ẩn ẩn có chút không chống đỡ nổi, bị ép rơi xuống phía trên một viên tinh thần.

“Ha ha, chọn được nơi táng thân rồi sao?”

Thanh Đế lăng không lơ lửng, nhìn qua Lục Khiêm hiện ra chân thân phía dưới, hai mắt bắn ra tinh mang.

Thanh khí Đông Lai.

Hư không vô ngần xuất hiện một gốc cây to lớn.

Thụ mộc liên thông thiên địa vạn vật.

Răng rắc răng rắc!

Hư không mọc ra vô số cây cối, quấn quanh toàn bộ tinh thần.

Kiến Mộc đại biểu cho sinh cơ, nhưng đại đa số người không biết đến là, Kiến Mộc cũng đại biểu cho tử vong, bộ rễ sinh trưởng mấy chục vạn năm qua, một khi phát động hấp lực, đủ để hút khô toàn bộ tinh thần.

【VIP】 Hoàng Tuyền Chú Tử (2)

Thuật này tên là Chư Thiên Phi Tinh, đây là một trong những đòn sát thủ mà Thanh Đế dùng giết hết vạn giới.

Lục Khiêm đứng trên tinh thần vô danh phía dưới, không khỏi cười khổ.

Mặc cho mình thần thông quảng đại như thế nào, vẫn bị người này quấn lấy, Thanh Đế sống mấy chục vạn năm, gừng càng già càng cay.

Oanh!

Đại địa không ngừng chấn động, từng đạo khe hở thật sâu rạn nứt, dung nham trào ra.

Toàn bộ tinh thần chia làm mấy chục khối, càng nứt càng nhỏ, áp lực cực lớn ép không khí thành màu kết tinh màu trắng.

Giờ phút này Diêm La chân thân thủy hỏa bất xâm cũng có chút không chống đỡ nổi.

Có giáo huấn lần trước, lần này Thanh Đế không còn lưu tình nữa, cho dù tổn thương hạt giống, cũng muốn bắt được Lục Khiêm.

Lục Khiêm suy nghĩ trong lòng, còn có biện pháp đi ra, thế nhưng có thể sẽ đánh đổi một số thứ.

Ngay tại thời điểm Thanh Đế nghĩ là sắp đạt được.

"Được rồi, rốt cuộc bản tọa cũng tìm được!"

Lúc này, bên người Thanh Đế vang lên một thanh âm khinh bạc.

Chỉ thấy bên người có một nông phu cao gầy teo đứng, ống quần vén đến đầu gối, khí chất quê mùa, rất giống lão nông từ trong đất đi ra.

"Ai! !"

Thanh Đế nhanh chóng lùi lại trăm dặm, tức giận nhìn chằm chằm người bên cạnh.

"Ngươi là ai?"

Thanh Đế tức giận nói.

"Ta?"

Lão nông lộ ra nụ cười quỷ dị, mồm lộ ra răng nanh sắc bén, làn da biến thành màu đỏ nhạt, biến thành hình tượng Ác Quỷ Dạ Xoa thân mang chu bào.

"Ta chính là Hoàng Tuyền Phán Quan Phàn Khôi! ! Thanh Đế! Tử kỳ của ngươi đến rồi!"

Phàn Khôi có một đôi tuệ nhãn, có thể xem thấu hư thực của mọi người, lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Đế, đã nhìn ra tất cả tin tức của người nọ.

"Hoàng Tuyền Phán Quan? Trợ giúp của Lục Khiêm?"

Lông mày Thanh Đế nhíu lại, quay người đánh úp về phía Phàn Khôi Phán Quan.

Vô tận Thanh Diệp kiếm khí, hình thành một mảnh hải dương màu xanh lục.

Hắn có thể nhìn ra được, tu vi người trước mắt này và mình không khác nhau lắm, tuy nói Thanh Đế Mộc Đạo không am hiểu công phạt, nhưng một đối một là không có vấn đề gì.

Gương mặt dữ tợn của Phàn Khôi Phán Quan lộ ra vẻ tươi cười, nói:

"Mộc Đạo ư…"

Dứt lời, cổ tay khẽ đảo, lòng bàn tay xuất hiện một cây bút sắt.

Bút sắt lăng không vạch một cái, phác hoạ ra một chữ tử to lớn.

Xoạt!

Chữ tử phát ra vô số khói đen, hóa thành đầu lâu dữ tợn, tung hoành bay lượn trong vạn dặm hư không, nơi đi qua, sinh cơ đoạn tuyệt.

Thanh Diệp kiếm khí biến thành tro tàn màu xám.

Bá bá bá!

Phàn Khôi Phán Quan không ngừng vung bút, viết xuống mấy chữ lớn.

'Tiêu ngục' 'Độc thủy' 'Quỷ thực' … Phán Quan miệng ngậm thiên hiến, đặt bút thành thật.

Theo từng hàng chữ viết ra, dị tượng vạn dặm, dung nham liệt hỏa, ác quỷ độc thủy tràn ngập hư không vốn trống rỗng, giống như địa ngục.

Thậm chí còn có danh tự Thanh Đế, trong nháy mắt viết ra tên thật của Thanh Đế, bỗng nhiên trên người hắn toát ra hắc vụ, làn da bị một cỗ lực lượng vô danh ăn mòn, trong nháy mắt biến thành đen, một thân tu vi suy yếu ba thành.

"Đây là…"

Con ngươi Thanh Đế co rụt lại, may mắn sinh cơ Kiến Mộc cường đại, trong nháy mắt đã bù vào sinh cơ, nếu không lần không thể gặp đạo.

“Không tệ.”

Phàn Khôi Phán Quan một bên tán dương, một bên phát động công kích;

Đây là Hoàng Tuyền Chú Tử Đạo.

Tu luyện đến chí cao, chỉ cần viết ra danh tự đối thủ, là có thể khiến đối phương tử vong tại chỗ.

Thế nhưng bây giờ vẫn chưa tới trình độ kia, chí ít cũng có thể khiến cho kẻ địch rơi vào trạng thái suy nhược.

Nhìn thấy kẻ địch thế tới hung hăng, Thanh Đế cũng dần dần thu hồi lực chú ý bên Lục Khiêm lại, quay đầu tấn công về phía Phàn Khôi Phán Quan.

Tiên Thiên Kiến Mộc xuất hiện sau lưng Phàn Khôi Phán Quan, áp lực phá diệt đại thiên cuốn tới.

Sắc mặt Phàn Khôi Phán Quan nghiêm túc, gương mặt dữ tợn không có nụ cười.

Ngay tại thời điểm Thanh Đế muốn liều chết đánh cược với kẻ địch một lần, tinh thần không người phía dưới bay ra số đạo quang mang.

“Ô hô! Phán Quan đại nhân, kết thúc công việc đi! !”

Một tiếng nói thật thà truyền đến.

Rốt cuộc Phàn Khôi Phán Quan không kiềm chế được vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng cười to, lộ ra miệng đầy răng.

“Đi thôi! !”

Hắn thu hồi pháp thuật, thân hình lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Để lại một mình Thanh Đế trong gió lộn xộn, cho tới bây giờ mới biết rõ bị mấy người này đùa bỡn.

Mục tiêu của đối phương một mực là Lục Khiêm.

Sở dĩ Phàn Khôi vừa đến đã hung hãn như thế, cũng là vì hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Một tu sĩ Âm Dương cảnh hỗ trợ chạy trốn, hắn có đuổi cũng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn người rời đi.

Lục Khiêm đi theo một đoàn người bay không biết bao nhiêu dặm.

Vừa phi hành Lục Khiêm vừa âm thầm dò xét đám người.

Từng người đều lộ ra chân thân, một tên to béo như heo, trên cổ treo một chuỗi đầu người, một tên cao gầy như củi, bên cạnh má giống như là mang cá.

Quỷ Dạ Xoa mặc quan phục sau lưng hẳn là lãnh đạo của bọn hắn.

Đám người dừng lại, Lục Khiêm chắp tay một cái với đám người, nói:

"Đa tạ chư vị ra tay giúp đỡ."

"Ngươi có biết nhóm chúng ta là ai không?"

Phàn Khôi Phán Quan đi đến bên người Lục Khiêm, lộ ra nụ cười dữ tợn.

"Chắc hẳn chư vị chính là người của Hoàng Tuyền đại nhân, tại hạ ngưỡng mộ, mong mỏi chư vị đã lâu."

Không đợi mấy người nói cái gì, Lục Khiêm vượt lên trả lời trước.

Chuyện này khiến Heo Quỷ Vương mài đao xoèn xoẹt bên cạnh kinh ngạc, gãi đầu một cái, ông ông nói:

"Không đúng, không phải là ngươi phản kháng trước, sau đó lão Trư đánh ngươi một trận…"

Người tu luyện tới Động Chân cảnh, có người nào không phải hạng tâm cao khí ngạo, ai sẽ nguyện ý ở dưới người.

Lúc đầu mấy người đều chuẩn bị kỹ tới đánh một trận trước, sau đó bắt về giáo huấn một phen, để người mới hảo hảo nghe lời, lần này lại trực tiếp chấp nhận.

"Nào dám, chư vị tiền bối đều là cao nhân của Hoàng Tuyền tổng bộ, tại hạ là tán tu một giới, muốn gia nhập còn không kịp nữa đây."

Lục Khiêm không quan tâm hơn thua cười nói.

Âm Soái Ngư Tai cao gầy không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Phàn Khôi Phán Quan nghĩ một lát, sau đó cười nói:

"Tốt tốt, người thức thời là tuấn kiệt, ta rất thưởng thức ngươi, có bằng lòng làm việc dưới tay ta hay không?"

"Không chối từ!"

Lục Khiêm hơi suy tư, gật đầu nói.

"Tốt, lão Trư đừng suy nghĩ nữa, về sau tất cả mọi người là đồng liêu."

Phàn Khôi Phán Quan cười nói:

"Nào, giới thiệu cho ngươi một cái, đây là Heo Quỷ Vương, Ác Quỷ Âm Soái; đây là Ngư Tai, Côn Trùng Âm Soái; đồng liêu mới là Lục Khiêm, Âm Cảnh Thiên Cung chi chủ."

Mấy người giả mù sa mưa gặp nhau, Phàn Khôi Phán Quan cũng âm thầm đánh giá với Lục Khiêm.

Ấn tượng đầu tiên của hắn xem như không tệ, người này thức thời, hiểu được hình thức, biết nhìn sắc mặt người.

So với Ngư Tai mặt đơ và não heo Quỷ Vương càng tích cực hơn.

Thế nhưng dù sao cũng là người mới, khẳng định trong lòng có chút ngạo khí, làm thượng vị giả, trước khi sử dụng thủ hạ, phải cẩn thận tôi luyện tâm trí hắn, đánh tan ngạo khí, để hắn tận tâm tận lực làm việc.

"Ừm, đã làm quen xong chưa? Về trước lại nói."

Dứt lời, Phàn Khôi Phán Quan lấy bút sắt ra, vạch một cái trên hư không.

Soạt!

Hư không vỡ ra một vết rách, một đoàn người bay vào.

Mọi người đi tới nha môn, hai bên là quỷ thần hung ác cầm lệnh bài trong tay, đứng im không nhúc nhích, giống như pho tượng, chính giữa phía sau là một cái bàn án, bày danh sách, kinh đường mộc, nghiên mực vân…vân.

"Dưới Hoàng Tuyền thập điện là Sáu Án Tam Ti, Phán Quan Ti, Âm Tào Ti, Luân Hồi Ti. Ta là Phàn Khôi Phán Quan, chi chủ Phán Quan Ti."

Phàn Khôi giới thiệu thể chế Hoàng Tuyền với Lục Khiêm.

Phía dưới Tam Ti có Lục Án, bên cạnh hai người là Nhị Án chi chủ trong đó.

"Chuyện khác về sau lại tìm hiểu, thế giới của ngươi không tệ, ngày mai đi xử lý tiếp phong yến đi."

【VIP】 Vạn quỷ dạ hành

Lục Án Tam Ti khống chế tổng cộng bốn cái thế giới.

Nếu như lại tăng thêm một cái, dựa vào công lao của hắn, nói không chừng có thể tiến thêm một bước.

"Được."

Lục Khiêm gật đầu nói.

"Theo lý thuyết phong yến này nên bày tại Địa Phủ, hiện tại Địa Phủ không có bao nhiêu người, ngươi đi bên kia nhìn xem tình huống trước cũng được."

Phàn Khôi Phán Quan suy nghĩ, nói lần nữa:

"Ngươi về trước đi, nhóm chúng ta sẽ đi qua đó sau."

Sau khi trao đổi tin tức tọa độ, một mình Lục Khiêm bay trở về.

Trận chiến này giết Câu Ly Thần Vương, cùng Trung Nguyên Tử Quân xong, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Không biết tình hình chiến đấu Thiên Tôn bên kia như thế nào.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm vội vàng bay về phía Hắc Thủy Tai Tinh.

Sau nửa canh giờ, một viên tinh thần đen như mực đập vào mi mắt.

Tinh thần không tổn thất quá nhiều, địa giới phạm vi vạn dặm bên ngoài tinh thần, tràn đầy mảnh vỡ thiên thạch, đây là đá vụn do cao thủ đánh nhau sinh ra.

Hiện tại bình tĩnh lại, không có nhìn thấy dấu hiệu đánh nhau, hẳn là đã kết thúc.

Lúc này, một đạo ánh sáng xanh từ đằng xa bay tới, vững vàng dừng ở bên người Lục Khiêm.

"A? Phong Đô đạo hữu! Ngươi còn sống?"

Người tới là Ất Mộc đạo nhân Ất Mộc Tnh.

"Xin chào Ất Mộc đạo hữu, ta may mắn trốn về được."

Lục Khiêm dò xét xung quanh, nghi ngờ nói:

"Âm Chủ đi đâu rồi?"

"Thiên Tôn chạy, Âm Chủ và mấy người Lam Diễm đạo nhân tiến hành truy kích, chỉ để lại một mình ta thủ nhà, ngươi đến rất đúng lúc, hai ta tạm thời chờ đã, một lát nữa bọn hắn sẽ đến đây."

Hai người không nói gì, thỉnh thoảng nói một vài câu gọi là chuyện phiếm.

Sau khi Thanh Đế bắt Lục Khiêm đi, hai người Âm Chủ bị Thiên Tôn ngăn chặn, không thể kịp thời cứu viện, Thiên Tôn chịu mấy lần Nguyên Từ Thần Quang, bản thân bị trọng thương chạy trốn, đám người Âm Chủ đuổi theo Thiên Tôn rời đi.

Lục Khiêm nhàn rỗi, vẽ ra mấy đạo phù lục trong hư không.

Hắc thủy khuấy động, lăn lộn lơ lửng, bay đến hư không vô ngần, xông vào đá vụn loạn lưu, không đến mấy hơi, đám đá vụn xung quanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Ất Mộc đạo nhân nhìn thấy vậy, không khỏi cảm thán, vừa mới đến mấy tháng, đã khống chế hắc thủy đến loại trình độ này.

Không trách được Âm Chủ coi trọng hắn như vậy.

Sau nửa canh giờ.

Xoạt!

Vô số đạo quang mang từ hư không nhảy ra, cầm đầu chính là Âm Chủ.

"Ồ? Ngươi còn sống?"

Âm Chủ có chút bất ngờ:

"Thanh Đế buông tha ngươi sao?"

"Không có, dùng chút ít thủ đoạn may mắn trốn ra được."

Âm Chủ không có tiếp tục truy đến cùng, mà gật gật đầu, để mọi người tập hợp tại Thái Dương.

Dương Chủ yên lặng theo sau lưng, không nói một lời.

"Thiên Tôn không chết, chỉ bị thụ thương, đoạn thời gian này hẳn là không lật được sóng gió gì, tối thiểu phải tu dưỡng một trăm năm."

Âm Chủ Hi Chiếu nói.

"Một trăm năm đã đủ rồi."

Lục Khiêm không khỏi gật đầu.

Hiện tại gia nhập Hoàng Tuyền, cơ bản không cần lo lắng người khác trả thù, lo lắng duy nhất chính là Hoàng Tuyền bên kia.

Nếu sắp xếp cho mình chức vị giống như Huyền Lão Hắc Đế, chỉ có thể đắm chìm mấy ngàn mấy vạn năm, từng bước một leo lên.

Việc cấp bách trước mắt, chính là giải quyết chức vị của mình, chí ít không nên quá chênh lệch.

“Cuối cùng Câu Ly Thần Vương và Trung Nguyên Tử Quân vẫn phải có người xử lý, Lục Khiêm đạo hữu công lao lớn nhất, mọi người nghe ý kiến của hắn một chút.”

Bên trong Thái Dương Cung, Âm Chủ ngồi trên ghế chủ vị, bên cạnh là chư vị Tinh Chủ.

Vừa dứt lời, ánh mắt đám người nhìn về phía Lục Khiêm.

“Địa bàn Câu Ly Thần Vương thuộc về ta, cái khác các ngươi tự phân phối đi.”

Lục Khiêm nói.

Câu Ly vương triều còn có chuyện cần xử lý.

Câu Ly Thần Vương tu hành Thần Triều Pháp Thân Đại Pháp cũng không có đơn giản như vậy, thần triều chính là Pháp Thân, chỉ cần Pháp Thân bất diệt, chân thân cũng sẽ bất diệt.

Lần này nguyên thần bị mình câu mất, tiếp qua mấy năm sẽ phục sinh một lần nữa.

Cho nên Lục Khiêm nhất định phải triệt để nắm lấy, huống hồ diện tích lãnh thổ Câu Ly vương triều bao la, Âm Cảnh Thiên Cung cũng có thể hút máu trên địa bàn này.

Sau đó, những người khác nhao nhao rời đi, chỉ để lại Lục Khiêm và Hi Chiếu.

“Ngươi còn muốn nói chuyện gì?”

Hi Chiếu hỏi.

“Tại hạ còn có chuyện quan trọng muốn báo cáo.”

Lục Khiêm chỉnh lại giọng điệu, nói:

“Người Hoàng Tuyền đến.”

“Hoàng Tuyền?”

Hi Chiếu sửng sốt một cái, lập tức kịp phản ứng:

“Là bọn hắn cứu ngươi đi?”

“Đúng vậy, Phán Quan Ti Chủ đã cứu ta.”

“Không trách được, ta hiểu rồi.”

Hoàng Tuyền là thế lực tiếng xấu lan xa, hắn cũng nghe thấy một vài chuyện.

Hoàng Tuyền am hiểu đánh chiếm thế giới, mỗi một người tu luyện Hoàng Tuyền đạo thống đều sẽ bước trên Sinh Tử Bộ, đến tu vi nhất định sẽ bị cưỡng ép bắt đi.

Thế nhưng, Hi Chiếu cũng không phải quá kiêng kị cái thế lực này.

Hoàng Tuyền và thế lực khác khác biệt, gần như không có ý nghĩ xưng bá thiên hạ, chỉ muốn quyền hành âm phủ.

Mỗi khi đi vào một một thế giới lạ lẫm, sẽ bắt đầu thành lập Âm Ti Địa Phủ, thuận tiện giết mấy cái đau đầu, về sau liền tiếp xúc cùng nhân gian.

Đối với người Hoàng Tuyền mà nói, một cái thế giới hỗn loạn vô đạo, lợi ích phức tạp, dù sao cũng có sinh mệnh lực hơn so với một nhà Hoàng Tuyền độc đại.

Tóm lại chính là không trêu chọc bọn hắn, ước thúc môn nhân không làm ác trêu chọc là được.

“Vậy tiếp theo ngươi làm như nào?”

Hi Chiếu nói.

Nói thế nào Lục Khiêm cũng là một trong những Tinh Chủ của Chư Thiên Tinh Thần, một khi Lục Khiêm rời đi, hắn còn phải sắp xếp người kế nhiệm.

“Đi một bước tình một bước, tận lực tranh thủ ở lại giới này.”

“Được.”

Hi Chiếu gật đầu:

“Vậy ta sẽ không tuyển người một lần nữa.”

Tinh Chủ Chư Thiên Tinh Thần, đồng thời còn là người phụ trách Hoàng Tuyền, không thể nghi ngờ chuyện này tăng cường lực ảnh hưởng Chư Thiên Tinh Thần rất nhiều.

Lục Khiêm rời khỏi Hắc Thủy Tinh thần, bay đến trung tâm đại địa.

Đoạn này thời gian người Đại Càn Tinh Thần hẳn là sẽ không đến đây, đoán chừng đang yên lặng liếm láp vết thương.

Địa giới Câu Ly vương triều.

Nơi đây đơn giản là địa ngục nhân gian, khắp nơi là sơn mạch đứt gãy và thành trì sụp đổ, thỉnh thoảng ven đường xuất hiện thi thể hài cốt người, ruồi nhặng bay loạn, khí bẩn xung thiên.

Bên trong thành trì người đến người đi, một ít nô lệ vận chuyển đá, sửa lại tường thành bị tổn hại.

Lục Khiêm chậm rãi đi vào trong đó, nhân khẩu trong thành trì ít đi rất nhiều, sắc mặt những người còn lại đều bi thiết, nhưng ánh mắt lại kiên nghị nhìn lên, có loại cảm giác hăng hái sống sót sau tai nạn.

“Nhanh lên, mọi người nhanh tay lẹ chân lên một chút, lát nữa sẽ được ăn no.”

Một tu sĩ phong độ nhẹ nhàng ngự kiếm mà đến, đốc thúc phàm nhân xung quanh, giọng điệu ôn hòa, phàm nhân cũng không có e ngại, ngược lại trêu chọc.

“Tiểu lang quân, thời tiết quá nóng, sử dụng pháp thuật làm chút nước đá đi.”

“Có thể biến ra dê nướng nguyên con hay không?”

Tu sĩ bất đắc dĩ nói:

“Làm xong trước đã, xây lại đoạn tường thành này, nước đá bao no, còn dê nướng nguyên con ta không biến được, lát nữa đến vùng dã ngoại bắt cho các ngươi mấy con.”

Bên trong Câu Ly vương triều, quan hệ giữa tu sĩ và phàm nhân cũng không có căng thẳng như những chỗ khác, có quy định của triều đình hạn chế, hành vi của các tu sĩ bị giới hạn trong quy phạm, làm việc tương đối giảng đạo lý.

Lục Khiêm một đường đi xuyên qua thành trì, rất nhanh đã tới thần đình trung tâm.

Mặc dù vương triều gặp đại kiếp, nhưng một đường đi qua, đại địa không có triệt để sụp đổ, ngược lại càng có sinh cơ sức sống.

Thật sự làm cho người ta kinh ngạc.

Trên cơ bản thần đình đã thi công xong xuôi.

Thế nhưng Lục Khiêm luôn cảm giác nơi đây thiếu cái gì đó, bên trong sinh cơ mang theo một cỗ mục nát chi khí.

Đây là dấu hiệu đế quốc sắp diệt.

【VIP】 Vạn quỷ dạ hành (2)

Khí tượng này còn không bằng Vũ Quốc của Hư Thiên Ý, nhân khẩu Vũ Quốc ở Ngân Sơn Tinh cao tới năm trăm vạn.

Nhân số võ giả đã có mười vạn, nếu như Hư Thiên Ý đổi vị trí với lãnh đạo của nơi này, nhất định tốt hơn rất nhiều so với hiện tại.

Hoàng cung đại điện.

Văn võ bá quan cùng đứng, tất cả do hai lão đầu dẫn dắt, hai người này là Nhâm Đốc nhị vương.

Vị trí bên trên không phải là Câu Ly Thần Vương, mà là một thiên nữ chân ngọc đạp hoa sen, phạn âm quấn thân.

Thiên nữ khép hờ hai mắt, mặt không biểu lộ, nghe thủ hạ báo cáo.

"Tất cả gần như đã bình tĩnh lại, hai mươi lăm tòa thành trì bị hủy diệt đã được tu sửa lại, ngày mai Hộ Bộ sẽ sắp xếp người di chuyển công việc."

"Phụ hoàng có tin tức gì không?"

Tố Nga mở hai mắt ra.

Sắc mặt Nhậm Vương cứng lại, cười khổ nói:

"Trước mắt còn không có tin tức của bệ hạ, vi thần chỉ biết vài ngày trước ngài ấy muốn đi làm một chuyện đại sự, cũng không có mang nhóm chúng ta theo… Vi thần cảm thấy…"

Nhậm Vương dừng một chút, trong lòng có câu nói không biết có nên nói hay không, cuối cùng vẫn khẽ cắn môi, nói:

“Có lẽ công chúa phải chuẩn bị tốt tâm lý.”

“Chuẩn bị cái gì?”

Lông mi Tố Nga run lên, nhưng giọng điệu lại như thường.

“Theo vi thần thấy, chỉ sợ bệ hạ lành ít dữ nhiều.”

Nhậm Vương là thần tử cống hiến sức lực nhiều năm cho Câu Ly vương triều, trong lúc đó gặp phải vô số nguy cơ, mỗi một lần Câu Ly Thần Vương đều có thể giải quyết tốt đẹp.

Tình huống hiện tại so với bất cứ thời điểm gì trong dĩ vãng đều tồi tệ hơn, hơn nữa tin tức Thần Vương chậm chạp không truyền đến, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Văn võ bá quan đều là lão nhân của vương triều, hắn cũng không cần đề phòng nói ra những chuyện này.

“Tiếp tục dò xét, phụ hoàng sẽ không chết, đi điều tra đi, có tin tức nhớ kỹ nói cho ta.”

Dứt lời, Tố Nga lại nhắm hai mắt lại, tựa như một pho tượng.

“Không cần! Câu Ly đạo hữu chết rồi!”

Lúc này, thanh âm bình tĩnh của một nam tử truyền đến.

“Ai? Ai phát ngôn bừa bãi ở đây! !”

Nhậm Vương quay đầu hét lớn, thanh âm lăng lệ.

Đám người kinh ngạc, một người trẻ tuổi từ bên ngoài đại điện đi tới.

Tiếng bước chân trầm ổn, giống như giẫm vào trong lòng mọi người.

Trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt thật của người nọ, sắc mặt Nhâm Đốc nhị vương lập tức trở nên cứng ngắc. ···

Người tới chính là Lục Khiêm, trong nháy mắt nhìn thấy người này, văn võ bá quan đều nói không ra lời.

Có thể nói trước kia Lục Khiêm ở chỗ này bị người người kêu đánh, theo tu vi hắn gia tăng, đám người trở nên coi trọng rất nhiều.

Thẳng đến khi Lục Khiêm lên làm Tinh Chủ, không còn ai nhắc qua cái tên này nữa.

Ở trung tâm đại địa, bất kể thế lực lợi hại cỡ nào, đều không thể khinh thị Chư Thiên Tinh Thần, chớ nói chi là Tinh Chủ cao cao tại thượng.

Lục Khiêm chậm rãi đi vào, nhìn qua đám người không dám nói lời nào, chậm rãi nói ra:

"Câu Ly đạo hữu và Trung Nguyên đạo nhân muốn giết ta, hai người đều bị ta giết."

"Không có khả năng! !"

Tố Nga mở hai mắt ra, tràn ngập hận ý nhìn Lục Khiêm:

"Phụ hoàng và Trung Nguyên Tử Quân đều là cao thủ nổi danh nhiều năm, ngươi mới bước vào Động Chân, làm sao có thể đánh…"

Lời còn chưa nói hết đã bị á khẩu, chỉ thấy Lục Khiêm lấy ra Thần Vương Trấn Ma Đồ.

"Làm sao bảo vật này lại ở trong tay ngươi!"

Nhậm Vương hoảng sợ nói.

Đây là bản mạng pháp bảo của Câu Ly Thần Vương, mặc dù không phải huyễn hình pháp bảo, nhưng cũng là vật thành

danh, bình thường sẽ không rơi vào trong tay ngoại nhân, trừ phi…

“Người đâu, giết hắn cho ta!”

Đôi mắt đẹp của Tố Nga rưng rưng, giọng nói căm hận.

Lời vừa nói ra, đám người không nhúc nhích, không ai nguyện ý chịu chết.

“Từ bỏ đi, bản tọa không muốn đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần tuyên bố hiệu trung, các ngươi đều có thể sống sót.”

Trong lúc Lục Khiêm nói chuyện, quanh thân cũng đồng thời toát ra một trận hắc vụ.

Hắc vụ ngưng tụ thành Hắc Long dữ tợn, cao chừng mười trượng, đầu gần phá nát nóc nhà, nhắm người mà nuốt, tản mát ra một cỗ khí thế ngang ngược bá đạo, một số người tu vi yếu kém nằm xuống tại chỗ.

Ban đầu có một ít người nghĩ muốn tận trung với Câu Ly Thần Vương, nhưng khi nhìn thấy tình huống này liền ngẫm lại thôi.

Đối thủ cường đại, không thể đánh lại, đám người chuyển ánh mắt lên người Tố Nga, đẩy áp lực về bên nàng.

Tố Nga cắn chặt môi, văn võ bá quan trung thành không thể nghi ngờ, nàng có quyền hạn khống chế thần đình, tính mệnh bách quan đều nằm trong tay.

Chỉ cần ra lệnh một tiếng, những người này sẽ theo mệnh lệnh của mình mà đi.

Hoặc là chịu chết, hoặc là đầu hàng, đều do mình quyết định.

Bình tĩnh xem xét, Tố Nga chắc chắn muốn báo thù, chứ không phải là bắt tay giảng hòa cùng kẻ thù.

Một khi thần đình đổi chủ, đời này Câu Ly Thần Vương sẽ không có khả năng phục sinh.

Ngay tại thời điểm nàng hoảng hốt, nàng dường như nhìn thấy Câu Ly Thần Vương đứng ở trước mặt mình.

Nhớ lại trước khi rời đi, phụ hoàng đã từng nói với nàng một câu, nhân sinh tại thế, liều chết không khó; khó nhất là thỏa hiệp, vì sinh tồn mà chịu thua.

Người trước nhiệt huyết xông lên đầu, trong lòng hung ác liền có thể đi qua, người sau sẽ phải ở trong những năm tháng quãng đời còn lại nhịn vô số uất ức.

Tố Nga thở dài một tiếng, nói ra:

"Nhóm chúng ta lựa chọn đầu hàng."

Nếu như không phải thù giết cha, thật ra nhân phẩm Lục Khiêm vẫn rất không tệ, hi vọng hắn có thể hảo hảo đối đãi đám người.

"Tốt, người thức thời là tuấn kiệt."

Lục Khiêm cười nói.

Nếu như đối phương không đầu hàng, như vậy hắn đành phải đại khai sát giới.

Sau đó còn có càng nhiều kế hoạch, ví dụ như thành lập Âm Ti, phổ biến tín ngưỡng nghịch chuyển Thủy Đức vân vân.

Dựa vào nhân khẩu to lớn của Câu Ly vương triều, Lục Khiêm cảm thấy có thể tăng trưởng rất nhiều độ thuần thục.

Ba ngày sau, Lục Khiêm bận rộn một hồi lâu, chuyển giao quyền hạn, từ cao tầng gieo xuống Hoàng Tuyền âm triện, lưu lại Thần Vương Trấn Ma Đồ, sau đó mới trở lại Hắc Thủy Tinh.

Một ngày này.

Lục Khiêm ở trong nội bộ Phong Đô Sơn ngồi xuống.

Bỗng nhiên hư không vỡ ra một đường vết rách, một con quạ đen như mực bay ra, vững vàng hạ xuống trước mặt.

“Phong Đô? Phán Quan bảo ngươi đi qua một chuyến.”

Quạ đen phát ra tiếng người sắc nhọn.

Dứt lời, quạ đen phun ra một bức thư tín, trên đó viết địa chỉ.

Bỗng nhiên Lục Khiêm cảm giác sự tình có chút không ổn, địa phương này chính là thần đình Câu Ly vương triều.

Nhận được tin tức, Lục Khiêm lập tức chạy tới.

Lúc này đế đô Câu Ly vương triều đơn giản là quần ma loạn vũ.

Mây đen che đậy bầu trời, Dạ Xoa cầm móc sắt trong tay, cưỡi mây lục vân, bay múa trên không trung.

Thỉnh thoảng bay xuống thấp, bắt lấy một người sống lên trời ăn.

Dưới đáy có Cương Thi, quỷ thắt cổ, trên mặt đất bò vô số côn trùng không biết tên, cùng Ngạ Quỷ xấu xí lớn như núi cao.

Vạn quỷ dạ hành, huyết tinh thịnh yến.

“A a! ! Lão tử liều mạng với các ngươi! !”

Một tu sĩ nhìn qua người thân phơi thây đầu đường, khóe mắt chảy xuống hai hàng huyết lệ, giận dữ rút kiếm bay về phía Ngạ Quỷ.

“Dông dài, lập tức tới phiến ngươi.”

Bàn tay Ngạ Quỷ lớn cối xay bắt lấy tu sĩ, sau đó há mồm ăn hết.

Chỉ mấy hơi ngắn ngủi, có không biết bao nhiêu phàm nhân và tu sĩ bỏ mình.

Lục Khiêm mặt không đổi sắc, giống như không quan tâm những chuyện này, nhưng nội tâm đã sớm sinh ra sát cơ.

Đây là địa bàn của mình, dám tới đây giương oai.

Lục Khiêm bước nhanh vào hoàng cung.

Hoàng cung thần thánh đã biến thành một chỗ ô uế.

Phàn Khôi, Quỷ Vương, Ngư Tai bày một bộ bàn ở giữa, lúc này đang tranh nhau cắn ăn.

Thậm chí Lục Khiêm nhìn thấy quần áo Nhâm Đốc nhị vương ở một góc.

Văn võ bá quan chết thì chết, tàn thì tàn.

Bọn hắn nhìn thấy Lục Khiêm, hai mắt lập tức bộc phát ra hận ý khiếp người.

“Lục Khiêm! ! Ngươi chết không yên lành! !”

“Thật hận! Nhâm Đốc nhị vương hoành hành một thế, lại uổng tin tiểu nhân như ngươi! !”

Lục Khiêm không có trả lời, đảo mắt xung quanh, Tố Nga mất tích.

【VIP】 Thưởng Thiện ti

Đưa mắt nhìn quanh, huyết tinh khắp nơi trên đất.

Văn võ bá quan chết thì chết, tàn thì tàn, không có một người nào còn sống.

Trên cơ bản người còn sống sót cũng không kém tắt thở nhiều.

Bọn hắn lớn tiếng mắng Lục Khiêm vong ân phụ nghĩa, khinh bỉ hắn nói không giữ lời.

Phàn Khôi Phán Quan, Trư Quỷ Vương, Ngư Tai, cùng một đôi Hắc Bạch Vô Thường đang ăn như gió cuốn.

Hắc Bạch Vô Thường cũng không phải là chỉ đơn độc một người, nói đúng ra là một loại chức vị, dưới Tam Ti Lục Án là mười Đại Âm Soái.

Dưới tay Mười Đại Âm Soái là Phó Âm Soái, Huyền Lão Hắc Đế chính là cấp độ này.

Phó Âm Soái bị hạn chế tự do, trên cơ bản chỉ có thể đợi ở một địa phương.

Trư Quỷ Vương ngẩng đầu, cười đắc ý, lộ ra răng dính đầy tiên huyết.

“Hắc hắc, Phong Đô đạo hữu tới rồi sao? Những thủ hạ này là của ngươi, ăn chút không ngại chứ?”

Trư Quỷ Vương vừa ăn như hổ đói, vừa cười nói.

So sánh với Ngư Tai ở bên cạnh nhã nhặn hơn nhiều, hắn cầm đao nhỏ, cắt từng chút từng chút thịt không biết ở bộ vị

nào, để vào trong miệng, sau đó khẽ nhấp một chút rượu, thỉnh thoảng dùng lụa lau đi tiên huyết ở khóe miệng.

Phàn Khôi Phán Quan không có ăn người, hoặc là nói đã ăn no rồi, hắn đang cẩn thận thưởng thức một bức tranh.

Lục Khiêm nghe Trư Quỷ Vương nói vậy, cười trả lời:

"Các hạ tùy ý, cũng không phải người một nhà, không đủ bên ngoài còn nữa."

"Cái Trấn Ma Đồ này…"

Phàn Khôi Phán Quan có ý riêng, bộ dạng yêu thích không buông tay.

"Đại nhân ưa thích, thì cứ việc cầm đi."

Lục Khiêm vung tay lên, hào sảng nói.

"Đừng đừng đừng, quân tử không đoạt đồ yêu thích của người."

Phàn Khôi Phán Quan giả mù sa mưa từ chối, nhưng không có bất cứ dấu hiệu trả lại gì.

Sau ba lần từ chối Lục Khiêm, cuối cùng Phàn Khôi Phán Quan vẫn miễn cuỡng thu nhận ý tốt của Lục Khiêm.

"Quả nhiên sảng khoái, uống chén tâm đầu huyết này, về sau ngươi chính là huynh đệ của chúng ta, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!"

Phàn Khôi Phán Quan giơ cao chén rượu trong tay lên, đồng thời đưa một chén tới.

"Đa tạ Phán Quan."

Lục Khiêm đón lấy, sau đó nín nhịn uống hết huyết tinh.

"Ha ha ha! !"

Tiếng cười của nhóm quỷ thần truyền khắp bốn phương, Trư Quỷ Vương dùng sức vỗ vỗ bả vai Lục Khiêm.

Lục Khiêm cũng đi theo đám người cười ha hả, tiếng cười ẩn chứa một tia lãnh ý nhỏ bé không thể nhận ra.

Quả nhiên hắn và đám người Hoàng Tuyền không phải người cùng một đường.

Nếu như đoán không sai, tất cả chuyện này đều là thủ đoạn của Phàn Khôi Phán Quan.

Cũng không phải là nhìn mình khó chịu, mà là vì dựng nên uy nghiêm của mình.

Giống như Sát Uy bổng tiến vào nha môn, tân binh nhập bọn ra oai phủ đầu.

Thượng quan phải đánh gãy ngạo khí của thủ hạ, mới có thể yên tâm để mình sử dụng.

Với tình huống hiện tại, mình là người thừa nhận sao?

Rất tốt, phần 'Tình nghĩa' này hắn nhớ kỹ.

Lục Khiêm yên lặng ghi lại trong lòng.

"Đúng rồi, vừa rồi trên long ỷ có nữ tử là thủ hạ của ngươi sao?"

Bỗng nhiên Trư Quỷ Vương hỏi.

"Đúng thế."

"Ta giết không ngại chứ?"

Trư Quỷ Vương mở to mắt:

"Không phải chỉ ăn mấy người thôi sao, cứ ở đó chít chít méo mó, lão Trư không vừa mắt liền ăn nàng."

"Gia súc!"

Phàn Khôi Phán Quan cả giận nói:

“Người của Phong Đô huynh đệ đến phiên ngươi khoa tay múa chân sao? Lão tử tháo cánh tay của ngươi!”

Dứt lời, liền muốn tiến lên động thủ.

“Không có việc gì, chuyện này không quan trọng, trước kia Câu Ly vương triều là kẻ địch của ta, mấy ngày trước đây mới hàng phục, giết bọn hắn cũng không sao.”

Lục Khiêm không thèm để ý chút nào nói.

“Rộng lượng, bản tọa thích ngươi.”

Phàn Khôi Phán Quan có chút hài lòng, người mới này là người trước mắt hắn hài lòng nhất, thiên phú rất cao, lại không kiêu căng, thức thời, đáng giá tôi luyện.

Hắn cũng không phải nhằm vào Lục Khiêm, sở dĩ đối đãi như thế, là vì giao phó trách nhiệm về sau.

Văn hóa rượu thịt của của thế gian và những chuyện này gần như nhau.

Đây là một loại phương thức khảo nghiệm của thượng cấp đối với thuộc hạ, tôi luyện người này, nhìn xem phẩm chất như thế nào, trong lòng có oán hận mà nói, về sau nhất định có hồi báo lớn.

Nhìn Lục Khiêm có thể dụng tâm lương khổ hay không.

Mấy người ăn uống no đủ, Phàn Khôi Phán Quan ngồi bên người Lục Khiêm, nói:

“Cơ cấu Tam Ti Lục Án ngươi cũng gần như hiểu rồi. Bên trong Lục Án, Phán Quan độc chiếm bốn án.”

“Thưởng thiện, phạt ác hai án, còn có giám sát, âm luật. Ba án sau đã có người, chỉ có Thưởng Thiện Ti là còn trống, bản cung vốn nghĩ chọn ngươi, thế nhưng âm luật quy định, không

phải người có công không thể đảm nhiệm chức vụ ti án, cho nên ngươi chỉ có chức Âm Soái."

"Đạt được chức vụ Âm Soái tại hạ đã rất thỏa mãn, đa tạ đại nhân."

Lục Khiêm chắp tay nói.

"Không đủ, Âm Soái nho nhỏ tính là gì, bản quan là muốn cho ngươi lập công, mới có thể thuận lý thành chương lên làm Án Ti."

Tiếp theo, Phàn Khôi Phán Quan nói ra kế hoạch của mình.

Hắn muốn để Lục Khiêm thiết hạ Âm Ti ở giới này, thành lập trật tự.

Thật ra Âm Ti rất đơn giản, tùy tiện tìm một chỗ bí mật, thành lập Nại Hà Kim Kiều, dẫn tới Hoàng Tuyền Hà Thủy, thiết kế Thành Hoàng các nơi, tiếp dẫn sứ giả, trấn thủ sứ là đủ.

Phàn Khôi Phán Quan lười biếng, không muốn tự thân đi làm, cho nên sắp xếp Lục Khiêm đi làm.

"Cho nên tạm thời ngươi là Âm Soái, sau khi lập xuống công lao khai thác thế giới, tăng lên ngươi là Ti Án Thưởng Thiện Ti."

"Được."

Lục Khiêm gật gật đầu, suy nghĩ một cái, nói bổ sung:

"Đúng rồi đại nhân, đây là hai thế giới; thế giới này có thể thành lập Âm Ti, một cái thế giới khác liền không nhất định sao."

Đại Hạo Tinh cũng không phải là vương triều thống nhất, thế lực mọc lên như rừng, thêm một cái Âm Ti sẽ không khiến cho có quá nhiều gợn sóng.

Nhưng Đại Càn Tinh thì không nhất định.

Ngũ Đế và thế lực thuộc hạ trải rộng toàn bộ thế giới giống như mạng nhện, không cho phép bất cứ người nào nhúng tay.

Không giải quyết Ngũ Đế, không có khả năng thiết lập Âm Ti ở đây.

"Hai thế giới? …"

Trong mắt Phàn Khôi Phán Quan hiện lên một tia tham lam.

Công lược hai thế giới, phần công lao này đủ để cho mình thăng quan.

Thế nhưng, sau khi nghe thấy đối phương có sáu Âm Dương cảnh, Phàn Khôi liền trầm mặc.

Sáu vị Âm Dương cảnh

Lực lượng thế giới này còn mạnh hơn xa so với trong tưởng tượng của mình.

"Thật sự không thể hoà giải sao?"

Phàn Khôi Phán Quan hỏi.

Hoàng Tuyền cũng không phải là không thỏa hiệp, phần lớn người không phải chiến cuồng tác chiến bốn phía, mục tiêu của bọn hắn là thành lập Âm Ti, đây mới là công tích duy nhất.

Cho nên ở thời điểm quan trọng thậm chí có thể thỏa hiệp.

Ví dụ như thời điểm tại Thái Thuấn Tinh, Huyền Lão Hắc Đế cũng không ra tay với người từ Nguyên Thần trở lên, đây là vì chú ý đến lợi ích của đám người Dương Tiêu.

Đương nhiên, chuyện này phải xem lợi ích thế giới lớn đến bao nhiêu.

Hoàng Tuyền cũng không phải chó mèo mặc người bắt nạt, họ cũng sẽ phát động đại quân diệt trừ những vướng bận.

"Không có khả năng có chỗ thương lượng."

Lục Khiêm quả quyết lắc đầu, sau đó nói tín ngưỡng và phong cách hành sự của đám người Ngũ Đế.

Lúc này Phàn Khôi Phán Quan mới ý thức được không ổn, một thế lực có ý thức bài ngoại mãnh liệt, sẽ không dễ dàng tha thứ thế lực khác đóng quân bên trong phạm vi thế lực của mình.

Chỉ có báo cáo thượng cấp, điều động đại quân mới có thể đối kháng, tự mình đi thậm chí sẽ bị người vây công.

Nhưng không thể báo cáo nhanh cho thượng cấp, nếu không sẽ không có công lao.

Nghĩ tới đây, Phàn Khôi Phán Quan nhìn về phía Lục Khiêm, nói:

"Đại Càn bên kia không cần phải để ý đến, trước xử lý Âm Ti bên này, chờ chuyện bên này gần kết thúc, rồi suy tính đến bên kia, có khó khăn có thể tìm ta."

Lục Khiêm còn cần tôi luyện, có lẽ có thể giao sự tình Đại Càn cho hắn, nhìn xem có thể ma luyện được hay không.

【VIP】 Lục Đạo Luân Hồi thần binh pháp

“Ngươi về chuẩn bị trước đi, nếu có người động thủ, thì thông qua Hoàng Tuyền Âm Triện thông báo nhóm chúng ta, một lát sẽ có người tìm ngươi.”

Phàn Khôi Phán Quan vứt xuống một câu, lập tức rời đi.

“Vâng.”

Lục Khiêm cung kính nói.

Chờ toàn bộ chúng quỷ thần trở về, Lục Khiêm mới hồi phục lại tinh thần, hiện tại trong lòng hắn đã không có sát cơ gì, bình tĩnh lại.

Một số việc cng không phải là cứ la to, mới có thể chứng minh quyết tâm.

Chó biết cắn người không sủa, rắn độc giết người không dễ dàng lộ ra răng nanh.

Người Câu Ly vương triều và mình không có quá nhiều giao tình, báo thù vì bọn hắn là không thể, nhưng nói thế nào cũng là thủ hạ của mình, công khai giết như thế, mục tiêu khẳng định là Lục Khiêm.

Bởi vậy cũng chứng minh đám người này không thể thâm giao, người ta dưới mái hiên không thể không cúi đầu, chỉ có thể chầm chậm mưu tính.

Lục Khiêm nghĩ thầm phải chăng có thể dùng Ngũ Đế đến kiềm chế Phàn Khôi?

Mượn đao giết người, sau đó ngồi mát ăn bát vàng.

Ý nghĩ này vừa ra, Lục Khiêm lập tức phủ định.

Bất kể là nhân gian hay là thế lực tu luyện, không có khả năng có thượng quan bị giết, thuộc hạ còn có thể an ổn thăng tiến, đặc biệt là dưới tình huống hành động thất bại, nếu như thành công còn dễ nói.

Nói không chừng sẽ còn liên luỵ đến mình, bị điều đến địa phương lạ lẫm, hoàn cảnh càng thêm ác liệt.

Nếu như là như này, vậy còn không bằng không giết Phàn Khôi Phán Quan, chí ít gia hỏa này sẽ còn để cho mình lưu lại Đại Hạo Giới.

Nhất định phải nghĩ một sách lược vẹn toàn, Lục Khiêm không thích trên đầu có một lãnh đạo ác liệt như vậy.

Trong đại điện trống không một bóng người, vết máu còn chưa khô cạn.

Lục Khiêm bay đến ngoại giới, thần đô đã hoàn toàn rách nát, khắp nơi là hài cốt chân tay đứt gãy.

Đoạn thời gian vạn quỷ dạ hành này, ít nhất cũng chết hơn trăm vạn người, người may mắn còn sống sót chết lặng, đau khổ không chịu nổi.

Người ở trung tâm thiên hạ bị đồ lục, văn võ bá quan bị giết, sống lưng cái vương triều này đã bị đoạn mất, nhân dân chết lặng không chịu nổi.

Lục Khiêm đi đến đầu đường, trong lòng suy tư xử lý như thế nào.

Câu Ly vương triều trải qua trắc trở, còn hơn một tỉ nhân khẩu, thành lập Âm Ti cần ổn định nhân khẩu, không thể từ bỏ nơi đây, nhất định phải để một người đến chủ trì đại cục.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liên hệ Yêu Nguyệt bên trong Phong Đô Sơn, để nang gọi Hư Thiên Ý tới.

Gần như tất cả trận pháp đều ở trong Phong Đô Sơn, bao gồm cả trận pháp đi Thái Thuấn Tinh, Đại Càn Tinh, Ngân Sơn Tinh, Thanh Quốc Công Minh Châu Tinh đều bị quét sạch, chuyện này không đề cập tới.

Mà Phong Đô Sơn bây giờ ở Hắc Thủy Tai Tinh, Lục Khiêm có thể trực tiếp dùng thần niệm cảm ứng Phong Đô Sơn, nhưng lại không thể trực tiếp vượt qua trận pháp truyền tống thông báo những người khác.

Chỉ chốc lát, một nữ tử mặc long bào màu vàng kim, khí khái vô cùng hào hùng xuất hiện ở trước mặt Lục Khiêm.

"Bái kiến đại vương."

Hư Thiên Ý nhẹ nhàng thi lễ một cái.

Hư Thiên Ý là võ giả Thiên Tâm cảnh, khí huyết dồi dào, trong cảm ứng của Lục Khiêm, người này chói mắt giống như mặt trời.

Khí huyết một người đủ để vượt qua mấy chục vạn người.

Lục Khiêm đánh giá nàng một chút, nói:

"Vẫn còn ở Thiên Tâm cảnh? Không thể đột phá sao?"

Thiên Tâm cảnh là cảnh giới của võ giả, cảnh giới này đại biểu cho tinh thần võ đạo hóa thành thực chất, ảnh hưởng hiện thực, tu vi tương đương Nguyên Thần.

"Rất khó, con đường này tiền nhân chưa từng đi qua, thuộc hạ còn đang tìm tòi."

Võ giả và tu sĩ luyện thể khác nhau, võ giả chuyên chú nhân thể, không ngừng tăng cường khí huyết.

Tu luyện đến chỗ cao thâm, thậm chí có thể câu thông lực lượng thiên địa đến bổ sung khí huyết.

Nhưng nhân thể thì có cực hạn, khí huyết sẽ không thể gia tăng không hạn chế.

Pháp thuật không sánh bằng luyện khí, thể chất không sánh bằng luyện thể và yêu ma.

Đi đến một bước này đã xem như điểm cuối cùng của nhân thể rồi, về sau hoặc là hấp thu huyết mạch yêu ma, tăng cường thể chất của mình, hoặc là đặt vào linh khí, tạo ra pháp lực.

Tóm lại chính là đưa về Luyện Khí và Luyện Thể, võ giả chi danh không còn tồn tại, nhiều nhất chỉ là một loại bàng môn tả đạo.

"Sau Thiên Tâm có thể bắt đầu cân nhắc tích huyết trọng sinh."

"Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, thế nhưng nhân thể quá phức tạp, hiện tại cũng không có đầu mối."

Không có mấy chục mấy trăm năm nghiên cứu cơ chế nhân thể, căn bản không tìm được cửa mà vào.

"Thôi được rồi, về sau ngươi tới làm nữ đế Câu Ly vương triều, toàn bộ người Vũ Quốc chuyển tới đây."

Nhân thể quá mức vi mô, Câu Ly vương triều vừa lúc là một cái thân thể vĩ mô.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lấy ra quyển trục bí pháp thần triều pháp thân.

"Pháp thuật này ngươi không cần tu luyện, chỉ cần học được phương pháp tiến vào Nê Hoàn Cung, nhập chủ thần đình, về sau chậm chậm cảm ngộ là đủ."

Lục Khiêm cũng không hi vọng xa vời Hư Thiên Ý có thể phát huy ra tác dụng gì.

Võ giả thích hợp làm một cái đạo binh, muốn giúp một tay, ít nhất phải tích huyết trọng sinh chi cảnh mới có thể giúp được.

Huống hồ, cục diện này của Câu Ly vương triều chỉ có để Hư Thiên Ý đứng ra mới có thể chủ trì đại cục.

Yêu Nguyệt và Tập Nguyệt không tiện ra mặt, Mạc Sầu là chân linh của Nại Hà Kim Kiều.

Mấy người kia đều là thủ hạ tâm phúc của mình, ngộ nhỡ bị mấy người kia giết, Lục Khiêm đành phải lựa chọn trở mặt.

An bài xong tất cả công việc.

Lục Khiêm sắp xếp đám người tới ở nội bộ thần đình, Tam Ti Lục Phủ chỉ nhìn thấy một mình Phán Quan, người Âm Tào Ti và Luân Hồi Ti không đến.

Xoạt!

Lúc này, một trận hắc vụ lan tràn ra.

Tất cả sự vật xung quanh biến mất, chỉ có hắc vụ nồng đậm.

Sàn sạt…

Nương theo một trận thanh âm soàn soạt, một bóng người từ trong sương mù đi ra.

Lục Khiêm ngẩng đầu, đây là một lão đầu thân người đuôi rắn, lão đầu có làn da khô nứt giống như vỏ cây, hai mắt đục ngầu, hơi nheo lại, không có hai chân, chỉ có cái đuôi rắn mọc ra vảy màu đen.

Đi theo phía sau là mấy Dạ Xoa mặt xanh cầm móc sắt trong tay.

“Ngươi là?”

Lục Khiêm hỏi.

“Ti chủ Luân Hồi Ti Thái Ông, ngươi là Âm Soái mới nhận chức?”

“Chính là tại hạ, gọi ta Phong Đô đạo nhân là được.”

“Ừm, nói ngắn gọn.”

Lão nhân tên Thái Ông phủi tay, thủ hạ bên cạnh đưa qua một bản vẽ.

“Đây là phương pháp xây dựng Vọng Hương Đài và danh sách Luân Hồi, phía trên có Quỷ Thần và các chủng loại phàm nhân cần thiết.”

Lục Khiêm nhận lấy xem xét, ngoại trừ bản vẽ thiết kế Vọng Hương Đài ra, còn có danh sách Quỷ Thần đếm không hết, phía dưới có vật liệu cần thiết.

Hỏa Đầu Công: Quỷ thần trông coi hỏa lô, không sợ hỏa diễm. Điều kiện cần: Người xuất sinh lúc chính ngọ, đột tử lúc chính ngọ (yêu, quỷ cũng có thể)

Thao Quỷ lực sĩ: Lực lớn vô cùng, có thể ngự quỷ thần. Điều kiện cần: Quỷ hồn sinh ra đúng Tết Trung Nguyên, chết đúng Tết Trung Nguyên năm mười tám tuổi.

Nhìn đến đây, Lục Khiêm bừng tỉnh, hóa ra cái gọi là Luân Hồi Ti, chính là nơi chế tạo đạo binh.

“Ồ? Ngươi có nghiên cứu đạo binh?”

Hai mắt Thái Ông tỏa sáng.

“Đúng vậy, trước kia chuyên môn luyện chế đạo binh.”

Lục Khiêm cười nói.

Hắn có được Hoàng Kim Giám, luyện chế đạo binh còn đơn giản hơn so với người bình thường.

Người khác dựa vào xúc cảm, có thời điểm xúc cảm không tốt, hoặc là thiên thời địa lợi bất hòa, sẽ dẫn đến thất bại.

Hơn nữa có chút đạo binh luyện chế dựa vào vận khí, hôm nay luyện chế ra, cũng không đại biểu về sau sẽ một mực thành công.

Nhưng Lục Khiêm có thể tiếp tục gia tăng độ thuần thục, tu luyện tới hậu kỳ, thậm chí có xác suất thành công trăm phần trăm.

Ngoại trừ luyện đan ra, sở trường nhất là luyện chế đạo binh.

"Thật sao?"

Thái Ông thuận miệng hỏi mấy vấn đề, phát hiện mỗi cái vấn đề Lục Khiêm đều đối đáp trôi chảy, lập tức như nhặt được chí bảo.

Lão đầu này ngoe nguẩy đuôi rắn, đi đến trước mặt Lục Khiêm, lòng bàn tay xuất hiện một đạo hắc quang.

"Đây là Lục Đạo Luân Hồi Thần Binh Pháp, đây là bí pháp Luân Hồi Ti, ngươi trở về nhìn xem, nếu như có thể, Vọng Hương Đài sẽ do ngươi chưởng quản, lão phu cũng không cần phái người đến đây."

Lục Khiêm có chút chẳng biết tại sao, người thế giới này đều yêu thích quyền lực, vậy mà lại có người chủ động giao quyền lực ra.

Chuyện này cùng người Hoàng Tuyền đều tâm ngoan thủ lạt trong ấn tượng không hợp.

Lục Khiêm đơn giản lật ra một cái, môn công pháp này chuyên môn luyện chế quỷ thần, cũng không phải phương pháp đơn độc.

Mà là một loại bình đài luyện chế đạo binh.

Bình đài chia làm sáu đạo, dựa theo chủng loại nguyên thân và phân loại tu hành, Ác Quỷ đạo, Súc Sinh đạo, Côn

Trùng đạo, Ác Quỷ đạo, Thiên Nhân đạo, Tu La đạo.

Độ khó nhập môn phương pháp này cực cao, nhưng sau khi tu luyện thành, có thể coi nhẹ tất cả vật liệu, chỉ cần ném người vào trong đó, liền có thể chế tạo đạo binh.

Đơn giản mà nói, đây là một loại pháp thuật vãi đậu thành binh.

Đương nhiên, sau khi tu luyện thành cũng không phải là có thể tùy ý xây dựng, về sau còn cần độ thuần thục hơn.

"Được, mười ngày sau cho ngươi câu trả lời chắc chắn."

Lục Khiêm nhận lấy pháp thuật.

【VIP】 Hoàng Tuyền Âm Ti

Phương bắc trung tâm đại địa, Minh Hải.

Đây là cực phía tây đại lục, nơi đây có được biển lớn rộng lớn vô ngần, cùng sông băng vạn năm không đổi.

Thỉnh thoảng mặt biển đen như mực phía dưới có từng con quái vật khổng lồ bơi qua, nhiệt độ không khí cực kỳ lạnh lẽo.

Lúc này, một thân ảnh to lớn xuất hiện ở phía trên sông băng.

Lục Khiêm đứng ở trên mặt đất làm từ vạn năm băng sương, nhẹ nhàng dậm chân, dưới chân phát ra tiếng vang sắt thép giao nhau.

"Quá cứng, xem ra độ cứng này còn vượt qua vạn năm huyền băng."

Lục Khiêm nghĩ thầm.

Nhiệt độ nơi này rất thấp, địa phương bên ngoài thân ba tấc kết xuất hàn băng thật dày, vẫn là pháp lực chặn hàn ý, nếu như không có bất kỳ phòng vệ nào, chỉ sợ Lục Khiêm đã sớm bị đông cứng.

Hắn vì lựa chọn tổng bộ cho Âm Ti, sau khi điều tra một phen, rốt cục chọn nơi này.

Hàn băng đại lục rộng ngàn dặm, quanh năm băng hàn, không có sinh cơ.

Mặt đất dưới chân không phải vạn năm huyền băng, độ cứng cũng kém không nhiều.

Đại đa số Âm Ti đều ở nơi tuyệt địa, bởi vì người nơi đó rất ít.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lấy ra một cái ấn tỉ từ trong ngực.

Ấn này làm từ hồng ngọc, bên trên có Hoàng Tuyền âm triện tự hình thành.

Hô! !

Trong nháy mắt hồng ấn xuất hiện, tầng mây phía trên bầu trời biến thành đen như mực, không ngừng xoay tròn, hình thành vòng xoáy.

Đây là Địa Phủ ngọc ấn, tượng trưng cho thân phận Âm Soái.

Bỗng nhiên trong nước xoáy, truyền đến một cỗ khí tức mênh mông vĩ đại.

Giống như một con tuyên cổ hung thú nào đó, khí tức hung thú càng ngày càng mạnh, phát ra uy áp khiến mi tâm Lục Khiêm nhói lên một trận.

Sau đó bên trong vòng xoáy bay ra hai đạo kim quang.

Một đạo kim quang trong đó nhanh chóng biến lớn giống như linh xà, sau đó bắc ngang đại địa.

Một đạo kim quang khác là một tòa kim kiều.

Không đến một lát, trước mắt xuất hiện một đầu Hoàng Tuyền và Nại Hà Kim Kiều không thấy đầu không thấy đuôi, kéo dài đến chỗ sâu trong hư không xuất hiện ở trước mặt Lục Khiêm.

Hoàng Tuyền ma khí dần dần lan tràn ra xung quanh, chỉ chốc lát, nơi đây đã biến thành địa ngục ngăn cách.

Lục Khiêm suy nghĩ một lát, sau đó vung tay lên.

Oanh!

Cả vùng chấn một cái.

Hoàng Tuyền Hà Thủy hiện ra một tòa Phong Đô Sơn âm khí âm u.

Chính giữa Phong Đô Sơn có sáu tòa cung điện.

Đây là Trường Nhạc Cung diễn hóa ra sáu loại cũng điện như Trụ Tuyệt Âm Thiên Cung, lục cung chi chủ phân biệt từ Yêu Nguyệt, Tập Nguyệt, Đệ Nhất Vô Lượng, Giang Minh và hai tên quỷ thần khác dẫn dắt, lão quỷ hóa thành thạch tượng trấn thủ bốn phương.

Mấy ngàn quỷ thần hình thù kỳ quái bay ra ngoài, tò mò đánh giá sự vật trước mắt.

Yêu Nguyệt nhanh mồm nhanh miệng hỏi:

"Đại nhân, nơi này là… ?"

"Tổng bộ Hoàng Tuyền mới, hiện tại bản tọa là Hoàng Tuyền Âm Soái."

Nghe thấy câu nói này của Lục Khiêm, ngoại trừ nhân mã dòng chính ra, những người khác có chút hưng phấn.

Đối với quỷ thần và người tu luyện Hoàng Tuyền đạo thống mà nói, cái tên Hoàng Tuyền này đại biểu cho uy nghiêm vô thượng.

Đây là nơi quy tụ của tất cả quỷ thần, tất cả nguồn cội, vừa kính vừa sợ đối với địa phương này.

Hiện tại trở thành một phần tử của Hoàng Tuyền, làm sao có thể không cảm thấy cao hứng.

"Khụ khụ, yên tĩnh một chút, tiếp theo ta sẽ sắp xếp chức vị mới."

Lục Khiêm nói ra câu này, đám người lập tức an tĩnh lại, lẳng lặng nhìn qua hắn.

“Chế độ của Âm Cảnh Thiên Cung giữ nguyên không thay đổi, lục cung chi chủ mỗi người quản lí chức vụ của mình, không bị ảnh hưởng; đồng thời tăng thêm mấy cái chức vị mới, Yêu Nguyệt!”

“Có thuộc hạ!”

Hai người tướng mạo rất giống tỷ muội đứng dậy.

“Phong ngươi làm Âm Ti Trấn Thủ Sứ, phụ trách trấn thủ Hoàng Tuyền Âm Ti.”

“Rõ!”

“Tập Nguyệt!”

“Có!”

“Phong ngươi làm Tuần Tra Sứ, thống lĩnh quỷ thần, đuổi bắt người trên danh sách.”

Ngoại trừ võ giả Hư Thiên Ý, thủ hạ có tu vi mạnh nhất của Lục Khiêm chính là hai tỷ muội này.

Vài ngày trước hai người đã tu luyện Tu La huyết đạo đến đại thành, chứng được Atula Nguyên Thần đạo quả.

Cảnh giới này tương đương với tu sĩ Nguyên Thần, hai người có cùng nguồn gốc, cộng lại sức chiến đấu tương đương với Nguyên Thần đỉnh phong.

“Đệ Nhất Vô Lượng.”

Một trung niên nam tử tóc bạc đi ra.

Người này là Đệ Nhất Vô Lượng, trước kia không có thân thể, về sau tại Đại Minh Hương đoạt xá Hồng Hộc mới có thân thể.

Những năm gần đây Đệ Nhất Vô Lượng thâm cư không ra ngoài, một mực xây dựng trận pháp và chế tạo đạo binh cho Lục Khiêm.

Tạo nghệ trên phương diện này hoàn toàn không kém hắn.

Lục Khiêm hơi suy tư một hồi, lập tức nói:

"Ngươi đến phụ trách xây dựng Vọng Hương Đài."

Dứt lời, liền đưa ra một phần bản vẽ.

Vọng Hương Đài là pháp bảo căn bản của Hoàng Tuyền Phán Quan, bọn hắn chỉ sử dụng một bộ phận công năng, không cần bắt đầu lại từ đầu, xây dựng kiểu trận pháp triệu hoán là đủ.

Lục Khiêm sắp xếp tốt công việc cho mỗi người, bên ngoài lại có người tới.

Lần này là Âm Tào Ti, Thành Hoàng.

Thành Hoàng là một nam tử râu dài mặc quan phục, khiến người ta vô cùng kiêu căng, nghiêng mắt thấy người, sau khi nói mấy câu liền rời đi.

Thành Hoàng bảo Lục Khiêm xây dựng Thành Hoàng Miếu ở nhân gian.

Thành Hoàng Miếu là cơ cấu giám sát của Âm Ti tại nhân gian, phụ trách ghi chép tất cả công tội của mọi người và quỷ thần quản lý ở nơi cai trị.

So sánh với Thái Ông cái gì cũng mặc kệ, thì Thành Hoàng càng khống chế quyền lực đến cực hạn, cái gì cũng không cho mình nhúng tay, chỉ để hắn phụ trách xây dựng, tiếp sau sẽ phái người tới xử lý, không cho bất cứ kẻ nào nhúng tay.

Đồ vật cơ bản đã sắp xếp xong xuôi, tiếp theo liền chờ bọn hắn tự mình xử lý.

Lục Khiêm lấy ra ngọc phù truyền tống, bóp nát nó.

Một đạo quang mang lóe lên một cái rồi biến mất, Lục Khiêm biến mất tại chỗ.

Trước mắt đưa tay không thấy được năm ngón, chờ sau khi hơi thích ứng, mới nhìn rõ sự vật trước mặt.

Đây là một cái thế giới tràn ngập Hoàng Tuyền ma khí.

Sáu viên tinh thần sừng sững ở trung tâm thế giới, hư không bay lên vô số quỷ thần.

Một cảnh tượng quần ma loạn vũ, nếu tu sĩ phổ thông tiến vào bên trong, hoặc là bị ma hóa, hoặc là trước đây bị ma khí hóa thành một bãi cặn bã.

Oanh!

Bỗng nhiên lúc này Hoàng Tuyền ma khí bên cạnh Lục Khiêm nổ tung.

"Khặc khặc, tu sĩ từ đâu tới."

Bên trong ma khí vô biên, bay ra quỷ thần ba đầu cả người cao mười dặm, to lớn như núi.

Từng cái đầu lâu to béo, giống một con heo hóa hình.

Một đôi bàn tay to lớn chụp về phía Lục Khiêm, miệng chảy nước bọt, dường như đã thấy dáng vẻ ăn Lục Khiêm trong miệng.

Ông!

Kim quang đâm rách hắc vụ, phá không mà ra, bay đến trước mặt ác quỷ, đâm vào thể nội hắn.

Xoẹt!

Làn da đen như mực của ác quỷ vỡ ra vô số khe hở, kim quang xuyên thấu mà ra, khoảng không ngàn dặm xung quanh sáng ngời.

Con ác quỷ này hóa thành tro tàn tại chỗ, thậm chí lan đến các quỷ thần khác.

Dưới một kích này, tối thiểu chết hơn ngàn quỷ thần.

Động tĩnh huyên náo rất lớn, người phía dưới đều bị kinh động.

Soạt!

Một tên Quỷ Vương tai to mặt lớn đạp trên mây đen tới, trong tay còn cầm một hũ rượu.

"Ha ha, đạo hữu thật hăng hái, đám ranh con này, có mắt không biết chân tiên, đáng bị giết."

Trư Quỷ Vương cười nói, thời điểm uống rượu, thuận tay chộp một tên Dạ Xoa tới, cắn đầu nuốt vào, tình cảnh vô cùng hung tàn.

"Quỷ Vương đừng trách, tên súc sinh này động thủ trước."

Lục Khiêm cười nói, Trư Quỷ Vương là Ác Quỷ chi vương, quái vật đầu heo vừa rồi có lẽ là thuộc hạ của Quỷ Vương đầu heo.

"Ha ha, đạo hữu không cần phải lo lắng, chỉ là một đám súc sinh mà thôi, chết cũng chết rồi, không có gì lớn."

Ngoại trừ có quỷ thần đã biên chế ra, những người khác nhiều nhất cũng chỉ là súc sinh bọn hắn nuôi nhốt, mệnh như cỏ rác, không đáng giá nhắc tới.

【VIP】 Hoàng Tuyền Âm Ti (2)

Đừng nhìn Lục Khiêm giết mấy tên này là nhiều, thật ra còn không bằng khẩu phần một ngày của bọn hắn.

Nơi có Hoàng Tuyền ma khí cực kỳ nồng đậm sẽ sinh ra tinh linh, đối với loại hoàn cảnh nồng độ cực cao này mà nói, mỗi ngày sinh ra quỷ thần đơn giản không thể tính toán, chết một hai ngàn tên căn bản không có vấn đề.

"Cũng không có việc gì, đi lên giết mấy tên chơi đùa, cũng coi như không tẻ nhạt, ha ha ha."

Quỷ Vương hào sảng cười một tiếng, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói:

"Đúng rồi, ngươi là chức vị nào?"

Mỗi Âm Soái đều có phạm vi chức quyền của mình, ví dụ như Quỷ Vương chính là thống trị ác quỷ, Ngư Tai phụ trách ngàn vạn côn trùng, tất cả côn trùng bị hắn khống chế, trừ cái đó ra còn có phi cầm tẩu thú các loại.

"Không có, hiện tại chỉ có danh hiệu."

Lục Khiêm cũng cảm thấy kỳ quái, luôn cảm thấy gia hỏa Phàn Khôi Phán Quan này đang vẽ bánh nướng, chỉ là một cái miệng, nói lại rất êm tai, không có hiện thực gì, ngược lại còn muốn mình tự thân đi làm.

Hai người tiến vào Phán Quan phủ.

Vừa mới bước vào đã thấy một Dạ Xoa Ác Quỷ mặc quan phục đang tô tô vẽ vẽ Sinh Tử Bộ trước mặt.

Bút sắt trong tay vạch một cái, Hoàng Tuyền âm triện đỏ thẫm bay ra ngoài dung nhập hư không.

Phàn Khôi Phán Quan đang tước đoạt tính mệnh người, chỉ cần viết ra tên tuổi, người kia sẽ tử vong tại chỗ, hồn phách bay vào hư không, bị quỷ thần dẫn đi.

Thế nhưng, loại phương pháp này chỉ áp dụng được với phàm nhân hoặc là tu sĩ có tu vi thấp, tu vi cao hơn, sẽ cần phái người tới.

Cũng không phải là có thể viết ra tên tuổi của tất cả mọi người trong thiên hạ, chuyện này cần Thành Hoàng Miếu phối hợp, không có Thành Hoàng Miếu ghi chép tên tuổi cùng công tội thiện ác, Sinh Tử Bộ cũng sẽ không hiện ra.

Nếu như có thể biết hết tên tuổi tất cả mọi người trên đời này, Hoàng Tuyền đã sớm trải rộng chư thiên vạn giới.

Phàn Khôi Phán Quan tranh thủ lúc rảnh rỗi, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lục Khiêm lập tức cười nói:

"Ngươi đã đến, công việc bên kia như thế nào rồi?"

Lục Khiêm báo cáo đơn giản một phen, thời điểm nghe thấy tên Thái Ông, Phàn Khôi Phán Quan liên tục cười lạnh, sau khi nghe thấy Thành Hoàng, lại nhíu mày cười lạnh.

Đối với người trước hắn chẳng thèm ngó tới, nhưng người sau có vẻ hơi kiêng kị, rất rõ ràng dường như giữa mấy người này có mâu thuẫn gì, Lục Khiêm bắt đầu suy tư, có lẽ có thể lợi dụng những mâu thuẫn này.

"Được rồi, Đại Hạo bên này rất nghe lời, ngươi dự định lúc nào thì đi thế giới khác nhìn một chút?"

Phàn Khôi Phán Quan hỏi.

"Chờ qua một đoạn thời gian đã, ở bên kia ta đắc tội không ít người, hiện tại đi qua có thể sẽ bị vây công."

“Không sao, đến lúc đó ngươi gọi ta là được, hai ti khác cũng sẽ tới hỗ trợ, thế nhưng, ngươi thận trọng cũng có đạo lý, dù sao cao thủ cũng nhiều.”

Phàn Khôi Phán Quan cũng là Âm Dương cảnh, hai người khác tu vi không khác nhau nhiều, cộng lại là ba cái Âm Dương cảnh.

Bên kia có sáu người, nhân số phía bên mình không chiếm ưu thế, đánh nhau không nhất định ai thắng ai thua.

Nếu như đi tổng bộ xin viện binh, như vậy công lao năm nay sẽ không còn.

Cái vị trí này của hắn tiến thêm một bước, chính là phó điện chủ, tiến thêm bước nữa chính là Điện chủ.

Nếu như mọi thứ đều cần thượng cấp đến giúp đỡ, cái ấn tượng này sẽ vô cùng chênh lệch, hơn nữa mỗi một đoạn thời gian sẽ có bình xét, như vậy sẽ ảnh hưởng đến đánh giá của mình.

Cho nên Phàn Khôi Phán Quan vẫn hi vọng Lục Khiêm đánh trước, hắn chỉ ở phía sau hành sự tùy theo hoàn cảnh, một khi xuất hiện tình thế không thể khống chế, mình cũng có thể kịp thời cắt bớt, sẽ không ảnh hưởng đến bản thân.

“Được.”

Xem như Lục Khiêm đã nhìn ra, tên Phàn Khôi Phán Quan này chính là lão âm giả chỉ biết dùng mồm mép, không thấy thỏ không thả chim ưng, tu vi cường đại, nhưng ưa thích dùng thủ đoạn đùa bỡn, không dễ dàng ra tay.

Loại người này rất khó xử lý.

Trước kia Lục Khiêm còn muốn châm ngòi hắn và Đại Càn mâu thuẫn, còn mình ngồi thu ngư ông đắc lợi, nhưng hiện tại xem ra kế hoạch này phải chết từ trong trứng nước.

Với tính cách của gia hỏa này, nói không chừng trong nháy mắt động thủ sẽ lập tức chạy trốn, không cho kẻ địch thời cơ lợi dụng, không có hoàn toàn nắm chắc, người này sẽ không dễ dàng bại lộ át chủ bài.

Lục Khiêm bàn giao sự tình xong, liền rời khỏi thế giới này.

Vừa mới bay đến bên ngoài tinh thần không bao lâu, sau lưng đã có người gọi mình lại.

"Phong Đô!"

Lục Khiêm quay đầu nhìn lại, là lão giả đầu người thân rắn.

Thái Ông mang theo nụ cười trên mặt bay tới, sau khi dò xét Lục Khiêm trên dưới một cái, có chút chờ đợi hỏi:

"Ngươi luyện được Lục Đạo Luân Hồi Pháp chưa?"

"Còn chưa bắt đầu luyện, thế nhưng tại hạ đã có đầu mối."

"Được, có gì không hiểu cứ nói, lão phu nhất định chỉ điểm giúp ngươi."

Nói đến đây, Thái Ông có chút xấu hổ:

"Chỗ lão phu thật sự quá thiếu người, cho nên không thể không làm phiền ngươi."

"Không có việc gì, tất cả mọi người đều là đồng liêu, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện thường."

Lục Khiêm khách sáo nói:

"Ta nhớ Luân Hồi Ti chắc sẽ không thiếu người?"

Nơi này là nơi chế tạo đạo binh, số lượng binh lính hẳn là nhiều hơn so với chỗ khác nhiều, không nên xuất hiện loại tình huống này.

Nghe thấy Lục Khiêm nói câu này, sắc mặt Thái Ông trầm xuống, hừ lạnh một tiếng:

"Hừ, nếu không phải hắn…"

Nói được một nửa, mới nhớ tới thân phận của Lục Khiêm, lập tức không nói, cười ha hả cho qua, hai người khách sáo một phen, rồi tạm biệt lẫn nhau rời đi.

Trên đường rời đi, nội tâm Lục Khiêm trầm tư không thôi.

Dường như giữa mấy người kia có mâu thuẫn rất lớn, có lẽ Luân Hồi Ti bị chèn ép, hắn có thể bắt đầu từ hướng này, ngoại bộ đã không giải quyết được, vậy liền phá cục từ nội bộ.

Ban đầu Lục Khiêm còn muốn chầm chậm mưu toan, trước tiên từng bước từng bước góp nhặt thực lực, xem ra hiện tại không làm được, lấy tính cách cùng thủ đoạn của Phàn Khôi Phán Quan, không đợi đến lúc mình trưởng thành đã bị đùa chết.

Chiến tranh hai giới bình tĩnh trở lại, trong lúc nhất thời không đánh được.

Mặc kệ như thế nào, Lục Khiêm đều phải khiến hai bên tranh chấp, nhanh chóng đề cao tốc độ sinh trưởng của Kiến Mộc, thực lực mới là mấu chốt, không có thực lực, cho dù có nhiều âm mưu quỷ kế đều là hư ảo.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bay trở về, chuẩn bị tìm Âm Chủ thương lượng công việc.

Trong nháy mắt Lục Khiêm rời đi, hắc quang cách đó không xa lóe lên một cái rồi biến mất, dường như có đồ vật gì bay đi.

…

Phán Quan nha môn.

Quỷ Vương đi đến, nụ cười thật thà trên mặt biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là khôn khéo.

"Đại nhân, khả năng tiểu tử Lục Khiêm này có dị tâm, hắn và Thái Ông rất thân cận."

Quỷ Vương nói, hắn gọi thẳng tên, trong giọng điệu cũng không có tôn trọng Thái Ông.

"Vì sao?"

Phàn Khôi Phán Quan ngẩng đầu, cảm thấy có chút hứng thú.

"Hình như Thái Ông truyền bí pháp gì đó, Lục Khiêm đang tu hành."

Đừng nhìn Trư Quỷ Vương có vẻ mặt chất phác, nhưng thân phận thật lại là thủ lĩnh tình báo của Phàn Khôi Phán Quan, không có chuyện gì là không nghe ngóng được.

Nghe được câu này, Phàn Khôi Phán Quan bừng tỉnh, cười lạnh một tiếng:

"Ha ha, tên phế vật kia không nghĩ ra ý tưởng sao? Lại tới đây làm bộ, mặc kệ hắn."

"Thế nhưng, dám đào góc tường của ta, nhất định phải giáo huấn một lần mới được."

Nghĩ tới đây, Phàn Khôi Phán Quan quay đầu nói với Ngư Tai trong bóng tối:

"Ngư Tai, ngươi đi ngáng chân hắn một chút."

Một núi không thể có hai hổ, chớ nói chi là ba người cạnh tranh lẫn nhau.

Ngoại trừ hắn và Thành Hoàng có thế lực ngang nhau, còn lại Thái Ông đã bị đả kích không có thành tựu, ngay cả chức

năng cơ bản đều không truyền xuống được, còn phải làm phiền hai nhà khác hỗ trợ.

【VIP】 Trả thù Thiên Tôn

Lục Khiêm trở lại thế giới ban đầu, trước đó, hắn phải đi Thái Thuấn một chuyến, hắn muốn bái kiến Huyền Lão Hắc Đế.

Lục Khiêm tiến vào Phong Đô Sơn, đi vào trận pháp trong nội bộ kim cung, thông qua trận pháp tiến vào một cái thế giới khác.

Quy Hư Cốc.

Bởi vì tốc độ thời gian trên Thái Thuấn Tinh trôi qua gấp trăm lần bên này, cho nên Lục Khiêm đi lâu như vậy, nhưng bên này mới trôi qua một hai ngày.

Một hai ngày thời gian, còn không bằng tu sĩ chợp mắt.

"Hẳn là Lục Khiêm tìm tới cửa."

Huyền Lão Hắc Đế bấm ngón tay tính toán, đây cũng là khoảng thời gian trước đây hắn bị tìm tới cửa.

"Nhanh như vậy sao?"

"Không nhanh, không có việc gì, cũng chỉ mấy tháng hoặc là mấy năm, thiên phú Lục Khiêm tốt như vậy, khả năng tới càng nhanh."

Huyền Lão Hắc Đế nói, trong giọng nói có chút hâm mộ:

"Lấy thiên phú của Lục Khiêm, nói không chừng có thể lấy được một cái chức vị tốt, so với nhóm chúng ta ở chỗ này thoải mái hơn nhiều."

Chức vị này của hắn ngay cả Âm Soái cũng không phải, không cách nào tự do hoạt động, cả một đời chỉ có thể đợi ở

địa phương này, nếu như không có công lao gì, hoặc là tu vi xuất hiện đột phá, như vậy cả đời cũng chỉ đến chỗ này.

"Cung chủ quá khen."

Trong hư không đi ra một bóng người, đám người vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên, người tiến vào chính là Lục Khiêm.

Lần này Lục Khiêm không cần thông qua vòng xoáy, mà tùy thời tùy khắc xuất hiện, đi thẳng tới trước mặt mọi người.

Huyền Lão Hắc Đế mở to hai mắt nhìn, có chút không dám tin tưởng, không ngờ tuỳ tiện thành công như thế.

Thế giới này chỉ có quyền hạn cao hơn một cấp mới có thể tự do ra vào, Lục Khiêm đi bộ nhàn nhã như thế, chí ít cũng là cấp bậc Hắc Bạch Vô Thường.

"Ngươi là Âm Soái?"

Huyền Lão Hắc Đế nói.

"Đúng vậy."

Lục Khiêm cười nói.

"Vậy nhóm chúng ta…"

Cổ Thương Thiên muốn nói lại thôi, trong lòng dấy lên hi vọng.

"Bên các ngươi, ta có chút bất lực, bây giờ không có biện pháp, nếu như lại tăng lên một cấp, có thể sẽ điều các ngươi tới."

Lục Khiêm và Huyền Lão Hắc Đế không phải người cùng một cái hệ thống, đối với tình huống hiện tại của bọn họ, hắn cũng không có bất cứ biện pháp gì.

Dù để Phàn Khôi tự mình tới, cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào, không phải người một cái hệ thống, dù chức quan cao hơn người khác gấp bội, cũng không cách nào ảnh hưởng.

Thế nhưng thế giới này rất vắng vẻ, cơ cấu gần như chưa hoàn chỉnh, có thể là bởi vì Tu Luyện Giới quá mức cằn cỗi, không có bị biên chế chính quy để mắt tới, chỉ sợ người ta cũng không có quá coi trọng Huyền Lão Hắc Đế.

Nếu như suy đoán này là thật, như vậy Lục Khiêm ắt có niềm tin điều đám người Huyền Lão Hắc Đế tới.

Sau khi trấn an nội tâm mọi người một cái, Lục Khiêm đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Huyền Lão Hắc Đế gọi hắn lại.

"Cung chủ, ta đi trước."

Lục Khiêm nói.

"Về sau chúng ta xưng hô đạo hữu ngang hàng đi."

Nội tâm Huyền Lão Hắc Đế có chút cô đơn, nhớ lại lúc Lục Khiêm vừa mới tiến tới chỉ là một Đan Kiếp bình thường, bây giờ đã biến thành cường giả một phương, thời điểm này lại gọi hắn là cung chủ, cũng có chút châm chọc.

Lục Khiêm sửng sốt một cái, sau đó cười nói:

"Được, mặc kệ như thế nào, từ đầu đến cuối tại hạ vẫn nhớ kỹ ân tình của đạo hữu."

Huyền Lão Hắc Đế đối ngoại hung tàn, có thể nói hung danh khiến trẻ con dừng khóc, nhưng đối với người mình lại là vô cùng bảo vệ, nếu không phải Lục Khiêm có Huyền Lão Hắc Đế tương trợ, chỉ sợ còn phải đi rất nhiều đường quanh co, điểm ấy không đủ vì người nói vậy.

Sau khi Lục Khiêm rời đi, tiến vào Thái Dương.

Đối với Lục Khiêm đến, Hi Chiếu đã sớm có chuẩn bị.

"Đều xử lý tốt rồi chứ?"

Hi Chiếu giống như cười mà không phải cười.

“Xử lý tốt, nhưng bọn hắn không chịu hỗ trợ, tất cả đều là loại không thấy thỏ không thả chim ưng.”

“Ta biết rồi, người Hoàng Tuyền âm hiểm xảo trá, không có lợi ích to lớn, sẽ không dễ dàng xuất hiện.”

Hi Chiếu không e dè nói xấu Hoàng Tuyền trước mặt Lục Khiêm, Lục Khiêm đối với chuyện này cũng không có bất kỳ bày tỏ gì.

Hắn biết rõ cách Lục Khiêm làm người, cũng không phải là loại đứng dưới mái hiên người khác.

“Nhất định phải để bọn hắn hãm sâu vào vũng bùn, không thể không ra tay.”

Hi Chiếu nói, sau đó như nhớ tới cái gì:

“Khả năng ta đã tìm ra tọa độ Xích Luyện Đan Giới.”

“Cái gì?”

Lục Khiêm kinh ngạc.

Xích Luyện Đan Giới là cố hương của Hi Chiếu, cũng là chỗ Xích Âm tới, tìm được địa phương kia chẳng phải là sẽ gặp được Xích Âm sao?

“Bản tọa căn cứ mục tiêu trước kia nhớ lại một cái địa điểm, nơi đây có pháp trận ngăn cách ngoại giới, hàng rào hùng hậu, một tầng Thiên Hỏa nóng bỏng ngăn cách ngoại vật, nhất định là Xích Luyện Đan Giới không thể nghi ngờ.”

Cũng không phải là tất cả thế giới đều mở ra mặc người ra vào, có một số cường giả khống chế thế giới sẽ làm một cái pháp thuật cỡ lớn ngăn cách thế giới của mình, không cho người ngoại giới tùy tiện xác định mục tiêu.

Đẳng cấp thế giới như thế này rất cao, cho dù là Càn Giới cũng không cách nào làm được tình trạng này, có thể thấy

được đẳng cấp thế giới đó cao bao nhiêu.

"Chỉ có thể dựa vào bạo lực oanh mở, còn thiếu một chút lực lượng, lúc nào ngươi mới có thể đột phá Âm Dương?"

"Còn xa lắm."

Lục Khiêm không khỏi cười khổ, sau đó nói ra mạch suy nghĩ tu hành của mình, tóm tắt Tiên Thiên Kiến Mộc tầng này.

Chỉ nhắc tới quá trình lợi dụng tín ngưỡng tăng cường động thiên chi lực, loại phương pháp này rất nhanh, hắn diễn hóa động thiên thành Tiên Thiên Kiến Mộc, nếu như Ngũ Đế bị hắn hấp thu, một khắc sau sẽ lập tức tiến vào cảnh giới cao hơn.

Hi Chiếu dạo bước tại chỗ, lông mày màu đỏ hơi nhíu lên, ánh mắt nhìn về phía phương xa, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Trái tim Lục Khiêm theo tiếng bước chân nhảy lên, hiện tại hắn rơi vào một cục diện bế tắc, Hoàng Tuyền bí pháp không thể tu luyện, càng tu luyện sẽ càng lún sâu, cuối cùng rơi vào một mảnh trắng xóa sạch sẽ.

Chuyển tu Tiên Thiên Kiến Mộc Phá Bại Pháp của Thanh Đế, kết quả hiện tại vẫn không thể tu luyện, vừa tiến vào thế giới kia liền bị người đuổi giết.

"Có rồi."

Hi Chiếu nói lời kinh người:

"Thiên Tôn! Hoàng Đế là hắc thủ phía sau Đại Càn, Thiên Tôn làm loạn nhiều năm, nhưng không có nhận bất cứ chế tài gì, bản tọa kết luận người này nhất định là Thiên Đế kế tiếp."

Ý nghĩ của Hi Chiếu lập tức bị Lục Khiêm hiểu ra.

Thế giới kia giám thị vô cùng nghiêm mật, đi nơi nào đều sẽ bị người phát hiện, sao không chiếm cứ nhục thân Thiên

Tôn?

Huống hồ Thiên Tôn đã bị đánh trọng thương, một thân thực lực không phát huy được bao nhiêu, chính là thời gian tuyệt vời để tu hú chiếm tổ chim khách.

“Ngày mai ta sẽ động viên toàn giới, cùng phát động tổng tiến công về phía khe nứt. Đến lúc đó ngươi hành sự tùy theo hoàn cảnh, đừng bỏ lỡ thời cơ.”

“Được!”

Hai người không nhiều lời nói nhảm, gióng trống khua chiêng đi chuẩn bị.

Ngày kế tiếp.

Trời nắng chang chang, bên trên trung tâm đại địa, bảy viên tinh thần lấp lánh, ánh sáng vô biên bao phủ đại địa.

Bên tai tất cả mọi người đều vang lên thanh âm lãnh khốc của Hi Chiếu.

Rầm rầm!

Vô số độn quang phóng lên tận trời, hoặc khống chế đám mây, hoặc khống chế phi kiếm, hoặc nương theo ma vân.

Tất cả môn phái trong trung tâm đại địa và mấy chục cái đại lục xung quanh đều phái người đi lên, tất cả hơn ba trăm cái, tiếp cận mười vạn tu sĩ.

Ánh nắng phổ chiếu, một tòa kim điện xuất hiện ở trên thương khung.

Nam tử tóc đỏ mặc hoa phục kim quan khống chế hoàng kim mã xa mà đến, Thiên Mã đi đến đâu, dưới chân tự động hiện ra một con đường ánh sáng màu vàng kim, hình ảnh cực kỳ rung động.

Mười vạn tu sĩ không tự chủ được an tĩnh lại, tĩnh tâm ngưng thần, nhìn xem đệ nhất cao thủ thế giới này.

Sau lưng Hi Chiếu còn có sáu tu sĩ khí chất khác nhau, từng người đều là Động Chân, đạp trên tinh quang mà tới.

Nhìn thấy một màn trước mắt, đám người trước kia không có quá phục Chư Thiên Tinh Thần cũng ngậm miệng lại.

Không nói những cái khác, ngoại trừ hai người Âm Dương ra, năm người khác đều có lực lượng diệt môn, không trách được thế nhân kiêng kị như thế.

Trong số đám người mênh mông phía dưới, có Hoàng Đế kinh ngạc đến suýt chút nữa kêu lên.

Người này là chuyển thế chi thân của La Vân, thời điểm Lục Khiêm trở lại Thái Ảm, rút ra bản nguyên tinh khí đại lục kia, đã di chuyển bọn hắn đến Nam Linh, về sau một mực không có liên hệ.

Nước Tề phát triển nhanh chóng, trong thời gian ngắn đã sinh ra một vị Nguyên Thần, bắt đầu giao lưu cùng ngoại giới.

Vốn cho là tu vi mình đủ để so sánh cùng Lục Khiêm, hiện tại xem ra mình đã nghĩ nhiều, cho dù đã đến Nguyên Thần, cũng không cách nào so sánh cùng hắn, người ta đã leo lên độ cao này, chỉ sợ đời này không có cơ hội đuổi theo nữa.

Lục Khiêm đứng phía trên bầu trời nửa ngày, lời giải thích của Hi Chiếu tiến vào từ tai trái lại ra từ tai phải, người đây đều đã chán nghe rồi chuyện xưa, không có hứng thú đi nghe những thứ này.

Rốt cục, đại quân mở ra.

Mười vạn tu sĩ mênh mông, ở dưới tinh quang bảo vệ bay lên hư không vô ngần.

Một khe hở đen như mực giống như vết sẹo bầu trời, hai thế giới bày ra thành lũy trùng điệp ở xung quanh khe hở, đám người tổ chức trận địa sẵn sàng đón địch.

"Giết!"

"Đoạt lại lãnh thổ!"

Đám người dẫn đầu bay về phía những người đóng quân bên ngoài tinh thần kia, bởi vì quy định của Hi Chiếu, nên bọn hắn đã từ bỏ mấy chục viên tinh cầu bên ngoài, bây giờ đến thời điểm đoạt lại.

Kêu hung nhất, xông mạnh nhất chính là những môn phái kia.

Tuy nói lãnh thổ mất đi đoạt lại vẫn thuộc về mình, nhưng Hi Chiếu lên tiếng, nếu như các môn phái khác dẫn đầu cướp đoạt tới, sẽ phải phân ra ba thành lợi ích, cho nên bọn hắn mới liều mạng như vậy.

"Thật là gan chó lớn!"

Hư không truyền đến tiếng gầm lên giận dữ, chỗ sâu trong hư không truyền đến từng tiếng oanh minh, thanh âm đột phá hạn chế chân không, từ bốn phương tám hướng truyền tới, rung động trái tim mọi người.

Phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy chân trời hiện ra một đạo sóng lớn, dòng nước hiện lên màu đen kịt, bên trong sóng lớn huyễn hóa thành thiên quân vạn mã, vọt về phía đám người.

Người trấn thủ ở đây chính là vị Thiên Đế cuối cùng Hắc Đế.

Nhìn thấy đám người phát động tổng tiến công, Hắc Đế lập tức phản ứng lại, hai nhóm thế lực đụng thẳng vào nhau.

Pháp thuật như biển, phù lục như mưa.

Pháp thuật linh quang không ngừng sinh sinh diệt diệt, hư không chấn động, tinh thần vỡ vụn.

Đây là một trận hạo kiếp phá hủy thế giới, tu sĩ đấu pháp phát ra dư ba quét ngang mười vạn dặm, rất nhiều tinh thần bị hủy ở trong đó, vô số sinh linh diệt tuyệt.

Một bên khác cũng bị kinh động đến, chuẩn bị điều động đại quân tới.

Đám người giết đến long trời lở đất, Lục Khiêm cũng dẫn đội tiêu diệt không ít người.

Chiến tuyến kéo rất dài, tung hoành mười mấy vạn dặm.

Còn có binh sĩ vụn vặt lẻ tẻ tản mát ra lãnh thổ song phương, vô số phàm nhân gặp nạn, lần này chưa tới một canh giờ, đã sinh ra ngàn vạn oan hồn, sinh linh đồ thán, đại địa huyết tinh.

Mấy người Hi Chiếu cũng dẫn đầu mọi người đánh với Hoàng Đế.

Thanh Đế đang tìm nơi Lục Khiêm hạ lạc, tìm nửa ngày cũng không thấy bóng dáng.

Lúc này Lục Khiêm đã đi tới bản thổ Đại Càn vương triều, Vạn Tiên quần đảo.

Toàn bộ mặt biển Đông Hải bị một tầng sương mù nhàn nhạt bao phủ, mặt biển nổi lên sóng lớn mãnh liệt.

Một chiếc thuyền trong biển rộng mênh mông giống như một chiếc lá cây, chập trùng theo gợn sóng, dường như một khắc sau sẽ lật úp.

Một tên thủy thủ trượt chân, trượt đến sát boong tàu, nếu không phải giữ chặt lan can, chỉ sợ đã sớm ngã xuống biển sâu.

“Lão Vương, cố lên! Sắp đến nơi rồi!”

Thủy thủ bên cạnh kéo hắn lại, bởi vì thuyền quá mức chòng chành, không thể kéo lên, chỉ có thể treo giữa không trung.

“A! ! Ta không muốn chết!”

Lão Lý kêu thảm ngã xuống, trong nháy mắt ngất lịm giữa biển cả mênh mông, nếu như không có kỳ tích, chỉ sợ không thể sống sót.

“Đây là thời tiết gì!”

Thuyền trưởng chửi ầm lên.

Đông Hải rất yên bình, gần đây không biết có chuyện gì xảy ra, thời tiết đột nhiên trở nên ác liệt, rất nhiều người kiếm ăn ở trên biển đều bị ảnh hưởng.

Hôm nay họ muốn tìm vận may, không nghĩ tới lại thất thủ, chỉ sợ lần này cả thuyền đều không về nhà được.

Rầm rầm!

Lại là một trận sóng lớn ngập trời đánh tới, con thuyền phát ra tiếng vang cạc cạc.

Ầm ầm!

Bóng ma đen khuất đám người, đám người ngẩng đầu nhìn lại, biển động càng thêm to lớn, thuyền nhỏ ở trước mặt biển động còn nhỏ hơn so với con kiến.

“Xong rồi…”

Oanh!

Trước mắt tối đen, qua hồi lâu, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Tình cảnh trước mắt khiến bọn hắn cả đời khó quên, màn trời màu vàng kim chặn đứng sóng lớn ngập trời, phía dưới kim quang là một nam tử trẻ tuổi dáng vẻ uy nghiêm, bên ngoài hiện ra kim quang, dường như thần linh trên trời hạ phàm.

"Đa tạ tiên nhân!"

"Đa tạ thần tiên cứu mạng, có thể cho biết tục danh hay không, để chúng ta trở về lập miếu tế bái."

Chủ thuyền gan dạ nói.

Người tới chính là Lục Khiêm.

Lục Khiêm cũng không để ý tới hắn, mà phối hợp hỏi:

"Vừa rồi ngươi từ biển sâu đi ra, có phát hiện hòn đảo hình dạng như Thái Cực hay không?"

Thuyền trưởng nghĩ nghĩ, lắc đầu:

"Không có, tiểu nhân chưa từng gặp qua."

"Có vật gì đánh giấu hay không?"

Lục Khiêm vốn muốn trực đảo hoàng long, không nghĩ tới Đông Hải bày ra trận pháp, không tìm thấy vị trí Đại La Sơn, thế là tới hỏi thuyền trưởng phía dưới này.

Thuyền trưởng nói mấy hòn đảo mình gặp được trên đường, vừa mới ngẩng đầu lên, Lục Khiêm đã biến mất không thấy.

Cảnh tượng thần kỳ này, lại khiến đám người dập đầu một lần nữa, nơi đây lưu lại vô số truyền thuyết.

Trên một hòn đảo hoang tràn ngập hắc vụ.

Hòn đảo canh gác sâm nghiêm, không trung, dưới nước, dưới mặt đất đều có đạo binh tuần tra, bên trong sương mù

mông lung còn có mấy yêu ma quỷ quái không biết khuôn mặt thật.

Những người này cùng vây quanh một tòa núi cao.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, cả tòa đảo hoang chấn động kịch liệt, truyền đến một tiếng gào thét phẫn nộ.

“Hi Chiếu! Lục Khiêm! Lão phu muốn lột da các các ngươi.”

Thanh âm rất thê thảm, làm cho người ta không rét mà run.

【VIP】 Thái Bạch Tuyệt Quang Trận

Trung tâm Đại La Sơn, Đại La cung truyền đến một tiếng chửi rủa khiếp người.

"Lục Khiêm! ! Hi Chiếu! ! Chết cho lão phu! !"

Thanh âm thê lương, làm cho người ta không rét mà run, cả tòa đảo hoang đều chấn động lên, đạo binh và người phía dưới mặt nạ không rét mà run.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy Thiên Tôn nổi giận như thế, trước kia chưa bao giờ có loại tình huống này, trong lòng hiếu kì, nhưng lại không dám đặt câu hỏi.

Cung điện đen như mực, long văn trên Bàn Long Trụ sinh động như thật, giống như một giây sau sẽ phá không bay ra.

Trong phòng u ám lóe lên đèn đuốc màu xanh lục, ánh sáng chiếu lên một thân ảnh thon gầy phía trên bồ đoàn, khiến người này giống như quỷ mị.

Nhìn kỹ, mặt người này vô cùng ghê tởm, không có một tấc da nào hoàn hảo, khắp nơi là mủ nhọt hư thối đau nhức, nhìn rất khó coi.

Đạo bào màu vàng dính đầy tiên huyết, vết thương không ngừng chảy ra huyết dịch đen như mực, huyết dịch bay hơi thành ma khí, huyễn hóa ra yêu ma hình thái khác.

Thanh âm đau khổ vừa rồi chính là do người này phát ra.

Ngày đó Thiên Tôn may mắn bỏ chạy, nhưng mình cũng không chịu nổi, đan điền bị Đại Diệt Tuyệt Phi Đao của

Dương Chủ đâm trúng, vết thương vĩnh viễn không khôi phục, không cầm máu.

Dùng bất cứ phương pháp gì, cũng không thể khiến vết thương khép lại, mủ nhọt đau nhức trên người là nhiệt độc của Cửu Diệu Thần Quang, mỗi thời mỗi khắc Thiên Tôn giống như đưa thân vào địa ngục nóng rực, người bên ngoài khó mà tưởng tượng được đau khổ.

Đỉnh đầu Thiên Tôn là Vạn Linh Đăng màu u lục, sau đầu có ba mươi hai vòng sáng, Linh Đăng thả ra ánh sáng huyền diệu, chậm rãi chữa trị mủ nhọt đau nhức cùng vết thương trên người.

Vết thương đen như mực mọc ra mầm thịt phấn hồng, không đợi đến một khắc được chữa trị, đã lập tức bị một cỗ năng lượng thần bí thôn phệ, vết thương lại khôi phục bộ dạng như cũ.

"Đáng gét, chẳng lẽ phải thực hiện kế hoạch sớm sao?"

Thiên Tôn phun ra một ngụm máu, trong lòng chợt nhớ tới cái gì, trên mặt hiện ra vẻ do dự, giống như làm ra quyết định chật vật gì.

Việc đã đến nước này, cũng không có đường lui nữa.

Nghĩ tới đây, mặt Thiên Tôn lộ vẻ kiên quyết.

Hắn bấm ngón tay, nói lẩm bẩm, thanh âm trầm thấp, giống như là yêu ma đang thấp giọng gào thét.

Theo chú ngữ đọc lên, khí chất Thiên Tôn dần dần biến ảo, quang luân sau đầu cũng thay đổi dần thành màu u lục.

Tâm thần khuếch tán ra, trôi về phương xa.

Ở bên trong cảm ứng của hắn, bên trên đại địa xuất hiện rất nhiều âm khí, mỗi một điểm nhỏ âm khí đại biểu cho một cái u hồn.

Chỉ là phạm vi Đông Hải, đã có ít nhất triệu cái, còn không tính các địa phương khác.

Thiên địa có ngũ hành, nhân gian có Ngũ Đế.

Không có một Thiên Đế nào có chức năng độ hóa quỷ hồn, tiêu diệt âm khí.

Mặc dù có thể dùng bạo lực giết chóc, cuối cùng không giết nổi nhân khẩu to lớn, toàn bộ Đại Càn mỗi thời mỗi khắc đều có người chết, sản sinh ra quỷ hồn.

Dù để Thiên Đế trông coi, cả ngày chuyện gì cũng không cần làm.

Tuổi thọ quỷ hồn rất ngắn, nếu như không có bên ngoài điều kiện, trên cơ bản chỉ có bốn mươi chín ngày, sau bốn mươi chín ngày sẽ tự động tiêu tán.

Nhưng số lượng quỷ hồn quá nhiều, đại bộ phận tiêu tán chỉ còn lại âm khí, những âm khí này đủ để cung ứng cho quỷ thần khác sinh tồn.

Cho nên tạo thành hậu quả là quỷ hồn để càng lâu càng mệt mỏi, bản thổ Đại Càn có ít nhất một trăm triệu nhân khẩu, số lượng quỷ hồn ít nhất bằng mấy phần chỗ này.

Chủ yếu vẫn là số lượng âm khí quá ít.

Đối mặt số lượng to lớn như thế, đồng thời trước khi không có biện pháp hoàn toàn giải quyết.

Bọn hắn đành phải để các nơi áp chế quỷ hồn tụ tập, không cho bọn hắn ảnh hưởng thế giới hiện thực, đồng thời tiến hành chặn giết đối với cô hồn dã quỷ bản thổ.

Kể từ đó, quỷ hồn số lượng sẽ không tăng lên quá nhiều, nhưng thực lực cao tới trình độ nào, không có bao nhiêu người biết rõ, chắc chắn số lượng sẽ không thấp đi quá nhiều.

Tiếp tục như vậy nữa, một vài năm sau, nói không chừng sẽ có một Quỷ Tộc Đại Đế phá đất mà lên, lật đổ sự thống trị vững chắc của Ngũ Đế.

Đây là cảnh tượng mà Hoàng Đế dẫn đầu đám người không nguyện ý nhìn thấy.

Cho nên sau Ngũ Đế, nhất định phải xuất hiện một Thiên Đế chấp chưởng quỷ hồn âm phủ.

Thiên Tôn chính là nhìn thấy điểm này, mới không kiêng nể gì như thế.

Mặc dù bây giờ không phải thời cơ, bây giờ vô cùng suy yếu, nhất định phải sớm chuyển hóa thành quỷ tu.

Theo thời gian trôi qua, quang hoàn phía sau Thiên Tôn hoàn toàn biến thành u lục chi sắc.

Bịch!

Thi thể Thiên Tôn ngã xuống đất, chết không nhắm mắt, một sợi U Hồn từ thiên linh bay ra.

Hình dạng quỷ hồn giống Thiên Tôn như đúc, khí chất lộ ra vẻ âm lãnh hơn rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, hẳn là tổn thương không ít nguyên khí.

Thế nhưng so với vừa rồi còn tốt hơn rất nhiều, chí ít không có vết thương trên người, pháp lực hao tổn có thể chậm rãi khôi phục.

"Khụ khụ khụ…"

Thiên Tôn ho khan vài tiếng, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

"Là thời điểm bổ sung nguyên khí một cái."

Ánh mắt Thiên Tôn âm lãnh, nhìn qua hư không, trong lúc vô tình toát ra cảm xúc làm cho người ta kinh hãi.

Một đạo thần niệm bay ra ngoài, tản ra đầy tinh thần, trôi về phương xa.

Hắn muốn triệu tập đám người Vạn Tiên quần đảo.

Sau khi tuyên bố tin tức, Thiên Tôn ẩn vào hắc ám, trốn xuống dưới núi.

Dưới núi, chúng đạo binh cùng thủ hạ mang theo mặt nạ nghị luận ầm ĩ, thảo luận động đất vừa rồi.

"Thiên Tôn đại nhân giống như bị thương."

"Thật sao? Ngũ Đế tự mình ra tay?"

"Không phải, hình như là cao thủ bên Hạo Tinh."

Không ngờ một Thiên Tôn chiến vô bất thắng trong dĩ vãng lại thụ thương, nhìn không ra dáng vẻ nhẹ nhàng, chuyện này khiến trong lòng bọn họ có lo lắng, không biết rõ tiền đồ tương lai như thế nào.

Lúc này, đạo binh bên cạnh quỳ xuống hành lễ.

"Bái kiến Thiên Tôn!"

Người Vạn Tiên quần đảo nửa quỳ hành lễ, trong đó có Hỏa Thần.

Hỏa Thần nhìn qua Thiên Tôn, luôn cảm giác có chút không thích hợp, khí chất Thiên Tôn và trước kia không giống nhau, nhưng cũng không nói ra được cụ thể không giống nhau chỗ nào.

"Các ngươi chọn một chỗ khí úc tuyệt chi trên mặt đất lập hai cái đỉnh đồng, bên trái để tử kim, bên phải để xích đồng, dùng U Minh Địa Hỏa đốt cháy."

Thiên Tôn không khách sáo với đám người, mà trực tiếp hạ nhiệm vụ.

Ra lệnh một tiếng, đám người lập tức bận rộn.

Không bao lâu sau, đám người nhấc lên hai cái nồi lớn, hỏa diễm u lục hòa tan tơ vàng và dây đồng, hỏa diễm âm tính bám vào một tầng khí chất âm tính lên phía trên kim loại, mang theo một loại sắc thái tà ác.

"Đại nhân, đồ vật đã luyện xong, phải xây dựng trận như nào?"

Hỏa Thần nói.

Thiên Tôn không trả lời ngay, mà quét mắt nhìn xung quanh:

"Nơi này có bao nhiêu người?"

"Cộng thêm đạo binh tất cả có hơn ba ngàn người, đại bộ phận đạo hữu vẫn đang trên đường."

"Rất tốt."

Thiên Tôn gật gật đầu, sát cơ từ con mắt bắn ra.

"Chết đi! !"

Thiên Tôn hét lớn một tiếng, thất khiếu điên cuồng tuôn ra vô số ma khí đen như mực.

"Không tốt!"

Hỏa Thần thầm nghĩ không ổn, một khắc sau bị ma vụ bao phủ, đã mất đi ý thức.

Cả tòa Đại La Đảo bị ma vụ bao phủ, người chạm đến ma vụ trực tiếp hôn mê, người hôn mê bị Thiên Tôn ném vào hai tòa đỉnh đồng, kim đồng hòa tan mang theo một tia huyết sắc quỷ dị.

Tinh huyết của hơn ba ngàn người, khiến cho đỉnh đồng vô cùng tà dị, miệng đỉnh bay ra khí vụ màu xanh lá, huyễn hóa thành mặt người đau khổ dữ tợn.

Thiên Tôn đứng ở trước mặt đỉnh đồng, chờ đợi thật lâu, chờ đến khi kim dịch hoàn toàn hấp thu tinh huyết, sau đó vung tay lên.

Rầm rầm!

Kim dịch bay lên trời, lực lượng vô hình làm lạnh kéo thành từng sợi dây tơ vàng và dây đồng.

Dây đồng cực nhỏ, nhưng không có đứt ra, mà hợp thành mấy ngàn dặm đường cong.

Tơ vàng và dây đồng bị ý thức Thiên Tôn trên không trung điều khiển, hình thành từng đạo phù lục phức tạp.

Chủ thể pháp trận là dây đồng và tơ vàng, vật liệu dễ tìm, tiếp theo mới là việc khó khăn nhất.

Giai đoạn trước cần dùng hỏa diễm đặc thù, sau đó là luyện chế hỏa hầu, cùng tăng thêm vật liệu ngoài định mức, cùng là dùng thủ pháp huyết tế, tu vi người huyết tế càng cao, uy lực pháp trận càng mạnh.

Chỗ khó cuối cùng là dùng tơ vàng dây đồng phác hoạ ra phù lục.

Độ khó này cực cao, không thể có gián đoạn, hơn mấy ngàn vạn cái phù lục phải hoàn thành trên một đường thẳng, ở giữa lẫn nhau không thể ảnh hưởng, có thể thấy được độ khó cao bao nhiêu.

Thế nhưng đối với loại người sống mấy chục vạn năm như Thiên Tôn mà nói, trận pháp như thế có thể nhẹ nhàng hạ bút thành văn.

Soạt!

Pháp trận thành công, lóe lên một đạo quang mang, sau đó biến mất không thấy gì nữa, giấu ở chỗ tối.

Lần này Thiên Tôn hạ lệnh triệu tập cao cấp nhất, phần lớn bộ phận minh hữu đều sẽ tới.

Trong đó không thiếu tu sĩ Động Chân, lại thêm đồ tử đồ tôn của bọn hắn, đoán chừng vượt qua ba ngàn người.

Thiên Tôn hết sức yếu ớt, nếu như để một người chạy trốn, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo.

Nghĩ tới đây, Thiên Tôn mang theo mặt nạ.

Hai canh giờ sau.

Rầm rầm!

Từng đạo độn quang từ bốn phương bay tới, người tới mang theo đủ loại mặt nạ.

"Thiên Tôn!"

"Tham kiến Thiên Tôn!"

Đám người vừa đến đã nhìn thấy một mình Thiên Tôn đứng ở đây, mặc dù trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không có nói cái gì.

Thiên Tôn gật gật đầu, không nói gì.

Rất nhanh, người đã tới gần đông đủ, ngoại trừ người có chuyện quan trọng không đến ra, toàn bộ người Vạn Tiên quần đảo đều tụ tập ở đây.

"Thiên Tôn các hạ, triệu tập chúng ta tới có phải muốn khai chiến với Đại Càn hay không?"

Một người nói ra suy nghĩ trong lòng của mọi người.

Đoạn thời gian này Càn Triều và Đại Hạo đánh nhau rất căng, chết không ít người, nhất định đối phương không rảnh quan tâm chuyện khác, chính là thời điểm để bọn hắn động thủ.

“Lão phu đang có ý này.”

Thiên Tôn quay đầu nhìn về phía đám người, tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt tái nhợt, mọi người thấy vậy nội tâm run lên, không biết đến tột cùng Thiên Tôn đã trải qua thứ gì, mà biến thành dáng vẻ hiện tại.

Oanh!

Hư không nổ vang, một điểm đen nhanh chóng biến lớn, nhuộm cả bầu trời thành màu xanh sẫm.

Phạm vi trận pháp bao phủ đưa tay không thấy được năm ngón, cho dù các tu sĩ có thần nhãn, cũng không nhìn thấu màn đen.

“Ai, chuyện gì xảy ra?”

“Thiên Tôn ngươi làm gì!”

Đám người lập tức hoảng hồn, liên tục truy hỏi, lại phát hiện Thiên Tôn không nói gì.

Tiếp theo là vô biên sát khí đánh tới, khí thế sôi trào, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, các minh hữu của Vạn Tiên quần đảo không ngừng chết đi.

Hắc ám càng lúc càng lớn, dần dần thôn phệ toàn bộ hải dương, vô số oan hồn bị đồng hóa, hoặc là bị pháp trận hấp thu.

Đây là Thái Bạch Tuyệt Quang Trận.

Trận này có thể thôn phệ ánh sáng, phát ra Thái Bạch ma sát, giết chóc vô song.

“Ai! ! Ai dám giết binh sĩ của ta! !”

Oanh!

Tại một chỗ trên Đông Hải, nước biển ầm ầm nổ tung, một tên Bát Tí Quỷ Vương vọt ra khỏi mặt nước.

Không đợi hắn thấy rõ, một đạo hắc quang đã thôn phệ nó.

Vẻ mặt Bát Tí Quỷ Vương ngưng lại, bỗng nhiên toàn bộ thân hình cứng đờ, từng đạo phù văn đánh vào trên người Bát Tí Quỷ Vương, dường như đang luyện hóa một loại pháp thuật nào đó.

Thiên Tôn ở trung tâm trận nhãn, mượn nhờ lực lượng tinh huyết của minh hữu, khuếch tán trận pháp đến phạm vi vạn dặm.

Khống chế Bát Tí Quỷ Vương lại, Thiên Tôn mới nới lỏng một hơi.

"Luyện Ngũ Phương Trấn Thần Chương Pháp quả nhiên hữu hiệu."

Đây là pháp môn căn bản để hắn chuyển tu quỷ thần.

Ngoại trừ đạo hạnh tự thân ra, còn phải luyện chế ngũ phương trấn thần, trấn thủ âm phủ.

Phương pháp này có thể luyện chế ra năm cái phân thân, uy lực cực mạnh.

Sở dĩ Thiên Tôn một mực kéo tới hiện tại, chính là bởi vì trong lòng không có bao nhiêu lo lắng, độ khó tu luyện phương pháp này khá cao, không cẩn thận liền có nguy hiểm phản phệ.

Nhưng không thể không sử dụng cái pháp môn này, có điều bây giờ xem ra, lại là thời cơ tốt.

Luyện hóa thật lâu, Thiên Tôn cười lớn một tiếng.

"Hỏa Quang đại tướng! Quy về! !"

Oanh!

Bỗng nhiên toàn thân Bát Tí Quỷ Vương ở bên ngoài vạn dặm bốc cháy, sau khi ánh lửa biến mất, chẳng biết từ lúc nào

trên người mặc vào quần áo hỏa hồng, trong tay cầm một cái hỏa biều, bên trong chứa tám viên hỏa tử bốc cháy.

Cái phân thân thứ nhất đã luyện thành!

Nội tâm Thiên Tôn có chút mừng rỡ, kiềm chế lại kích động trong lòng, tiếp tục tiến hành làm một cái nữa.

Cường độ phân thân không cao, khoảng chừng mới vào Động Chân.

Chuẩn bị vẫn quá mức vội vàng, chỉ có thể chiếm âm phủ Đông Hải, nếu như lãnh thổ lớn hơn chút nữa, tu vi phân thân sẽ càng thêm cường đại.

Thế nhưng cũng không cần gấp, phân thân có thể không ngừng thôn phệ quỷ hồn mạnh lên, bây giờ là thời thế đại loạn, chính là thời điểm đại triển quyền cước.

Nói đến còn phải cảm tạ đám người Lục Khiêm Hi Chiếu, nếu như không phải bọn hắn, Thiên Tôn cũng không có quả quyết chuyển hóa quỷ tu như vậy, ngày sau gặp lại bọn hắn, có thể sẽ cho bọn hắn một cái thoải mái.

Thời điểm Thiên Tôn thôn phệ Quỷ Vương, luyện hóa nhục thân.

Lục Khiêm cũng tới gần Vạn Tiên quần đảo.

Lúc này hắn biến thành một bộ dạng khác, trên đường gặp được một người Vạn Tiên quần đảo, thuận tay giết, lại dùng Thất Thập Nhị Biến ngụy trang thành bộ dạng người này.

Hiện tại Thiên Tôn cực kỳ suy yếu, hẳn là sẽ không phát hiện Thất Thập Nhị Biến.

Lục Khiêm chỉ cần thừa cơ giết người này, ngụy trang thành dáng vẻ Thiên Tôn, là sẽ hoàn toàn cắm rễ xuống.

Lục Khiêm một đường bay đến, không biết tại sao, luôn cảm giác có chút không đúng, giống như có nguy hiểm đang nổi lên.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm mở hai mắt ra, khởi động Tam Giới Nhãn.

Mi tâm nứt ra một cái khe, kim quang bắn ra.

Liếc nhìn một vòng, không nhìn không biết, vừa nhìn thế mà phát hiện ra vấn đề.

Chỗ sâu trong hư không khảm nạm từng cây đường cong, đây là trận pháp tơ vàng dây đồng.

Nơi này lại có trận pháp?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Khiêm âm thầm đề phòng, không có khả năng vô duyên vô cớ có trận pháp, nhất định có âm mưu.

Soạt!

Quả nhiên, ý nghĩ vừa lóe lên, thiên địa đột nhiên biến thành đen, đưa tay không thấy được năm ngón, nếu không phải Lục Khiêm có thần thông Tam Giới Nhãn, chỉ sợ đã không thấy rõ sự vật xung quanh.

Phía sau hắc ám, là vô số luồng sát khí màu xích hồng dài mảnh, có lông mày có mắt, linh động như du vũ.

Lúc đầu Lục Khiêm đối mặt vật này có chút chật vật, về sau thăm dò ra nhược điểm của sát khí, ứng đối liền đơn giản hơn không ít.

Nhược điểm của sát khí ở chỗ hai mắt, hủy đi hai mắt, sát khí sẽ tiêu tán.

Hắn có thị lực mới ứng đối tự nhiên, các tu sĩ khác không rõ thấy những thứ này, chỉ sợ đối với bọn hắn những thứ này là

ác mộng đi.

Lục Khiêm hóa thành sát khí, tiếp tục xuyên thẳng đến chỗ sâu.

Trên đường đi gặp được rất nhiều quỷ thần, không có một người nào còn sống.

Vạn Tiên quần đảo ban đầu đã biến thành tuyệt vực quỷ khí âm trầm, Lục Khiêm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đây quả thực là sân nhà của Phong Đô Sơn, đánh nhau ở chỗ này, uy lực chí ít tăng lên ba tầng.

Trên đường còn gặp được hai tên Quỷ Vương, hai tên Quỷ Vương này không nhúc nhích, thỉnh thoảng trên thân toát ra ánh sáng phù lục, dường như bị một loại đồ vật nào đó luyện hóa.

Nội tâm Lục Khiêm hơi động, có phải trận pháp này là vì luyện hóa những Quỷ Vương này không?

Hắn mang theo nghi hoặc tiếp tục bay về chỗ sâu.

Rốt cục, chỗ sâu trong trận pháp thấy được Thiên Tôn ở chính giữa, quả nhiên gia hỏa này suy yếu rất nhiều.

Lục Khiêm thấy thế khôi phục nguyên hình, tay phải đánh ra một chiêu.

Xoạt!

Phong Đô Sơn bay ra, theo gió lớn lên, cất cao ba vạn trượng.

Oanh!

Cự sơn cao vạn trượng, ầm ầm nện xuống.

Chương 946 : Ta chính là Thiên Tôn, chủ của Âm phủ

Oanh!

Phong Đô Sơn cao vạn trượng, ma vân cuồn cuộn, quỷ thần kêu khóc.

Đỉnh núi có một hạt giống đen như mực mọc ra chồi non u lục.

Trong truyền thuyết Kiến Mộc là trụ trời chống đỡ tam giới, chống đỡ thế giới nhất định phải có trọng lượng và tính bền dẻo vô cùng cường đại.

Lục Khiêm lại gia trì động thiên chi lực lên cái này, khiến uy lực nâng cao một bước.

Kiến Mộc chủng tử cộng thêm Phong Đô Sơn, nặng không biết mấy lần.

Trong nháy mắt ngọn núi xuất hiện, cảnh vật xung quanh vặn vẹo, ngay cả không gian cũng có chút chống đỡ không nổi.

Không khí bị áp súc cực độ, hình thành trạng thái vật thể kết tinh, đại địa hạ xuống ba thước, mây mù bốn phương tản ra.

Lục Khiêm không chỉ có một sát chiêu này.

Hắc thủy tai ương tràn ngập trên đại địa, những nơi đi qua, thôn phệ tất cả.

Vừa ra liền dùng toàn bộ lực lượng.

Thiên Tôn ở trung tâm trận pháp, hơn nữa lại đang luyện hóa đồ vật gì đó.

Lục Khiêm suy đoán hắn cũng không thuận tiện ra tay, hiện tại không bắt được cơ hội này, Thiên Tôn kịp phản ứng lại là một phen khổ chiến.

Thiên Tôn đang luyện chế trấn thủ Quỷ Vương thứ ba, cũng chính là đại tướng điều khiển hỗn hải.

Một khi luyện chế xong ngũ phương trấn thủ, lực lượng năm người cộng lại sẽ ngang Âm Dương chi cảnh, tương đương với nhiều hơn một vị Âm Dương cảnh giúp đỡ, ở cái thế giới này xem như có quyền nói chuyện, đủ để không kiêng nể gì cả công thành đoạt đất.

Sau hỗn hải là Hống Phong, sau Hống Phong là Phích Lịch.

Phích Lích đại tướng là người đứng đầu năm tên Quỷ Vương, cần tư chất cực cao, cho nên phải luyện hóa sau cùng.

Đáng tiếc Lục Khiêm không ở nơi này, nếu không thật sự phải dùng thân thể của hắn luyện hóa Quỷ Vương, nhìn xem tư chất Bắc Âm Đại Vương này như thế nào.

Oanh!

Bỗng nhiên lúc này đỉnh đầu nổ vang.

Một cỗ ba động quét sạch ra.

Oanh!

Thiên Tôn vô ý thức ngẩng đầu, chỉ thấy một ngọn núi to lớn đè xuống.

Áp lực to lớn khiến cho y phục của hắn nổ tung, hai mắt đổ máu.

Thiên Tôn cảm thấy cái đồ chơi này rất quen thuộc, lập tức phản ứng lại.

"Lục Khiêm! !"

Thiên Tôn trợn tròn mắt đến mức nứt ra, tức giận rống to, ngực có một cỗ hỏa diễm, dường như muốn bộc phát.

Âm hồn bất tán, không nghĩ tới nơi này còn có thể gặp phải gia hỏa này, còn muốn đánh lén mình.

Răng rắc răng rắc!

Bầu trời vỡ ra từng đạo lỗ hổng, hào quang sáng chói bắn đến, sát khí lập tức tản ra.

Thái Bạch Tuyệt Quang Trận Pháp ở dưới áp lực của Phong Đô Sơn không ngừng chấn động, lung lay sắp đổ.

"Chết đi! !"

Vô số Thái Bạch sát khí vặn vẹo như trường xà, giống như là bầy cá đụng phải mồi câu, một mạch chen chúc mà tới.

Nơi đi qua, vạn vật chôn vùi.

Thiên Tôn phản ứng rất nhanh, nhưng không chịu được Lục Khiêm phát động càng nhanh, nhất thời hồi lâu không điều động được quá nhiều lực lượng tiến hành chống cự.

Oanh!

Phong Đô Sơn rắn chắc nện lên pháp thể của Thiên Tôn, một loạt thanh âm gân cốt đứt gãy vang lên, Thiên Tôn phun ra một miệng lớn tiên huyết.

Cả người theo Phong Đô Sơn hạ xuống mấy chục mét.

Ngoại trừ trọng lượng, còn có lực lượng Địa Ngục tầng thứ mười, và hắc thủy tai ương.

Thiên Tôn giống như là hầu tử bị trấn áp dưới Ngũ Hành Sơn, không thể động đậy.

Thân hình Lục Khiêm bay ở phía trên, nhìn xuống phía dưới.

Toàn bộ trận nhãn hạ xuống thật sâu, Thái Bạch Tuyệt Quang Trận giống như là một mảnh vải đen bị người vạch ra vô số đao, quang mang không ngừng bắn xuống.

Lục Khiêm vừa định xuống dưới bổ một đao.

Soạt!

Tiếng xé gió vang lên, hỏa diễm nóng bỏng mang theo hồng vĩ đỏ tươi bắn thẳng để chỗ yếu hại của mình.

Xoát!

Thời khắc mấu chốt, Lục Khiêm hiểm lại càng hiểm tránh thoát đi.

"Ồ?"

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, chỉ thấy hỏa diễm vừa mới sượt qua người lại quay đầu lại, tốc độ bạo tăng mười mấy lần, uy lực hơn xa mấy phần.

Lúc này mới phát hiện trong ngọn lửa là một viên hỏa tử, nóng hổi, giống như là dung nham trong vỏ quả đất, hoặc là hạch tâm tinh thần.

Oanh!

Hỏa tử đánh vào hắc thủy bên ngoài cơ thể Lục Khiêm, hai loại năng lượng không đồng tính chất hòa thành một khối, triệt tiêu lẫn nhau, hơi nước lan tràn vài dặm, nơi hơi nước hắc thủy tai ương đi qua, vạn vật hóa thành hư không.

Mặc dù chật vật, nhưng đã chặn được công kích của đối phương.

Ngoại trừ hỏa diễm ra, còn có hạt mưa màu xanh lá, độc tính mãnh liệt, phương pháp này ở trước mặt Lục Khiêm quả thực là múa rìu qua mắt thợ, không tạo được bất cứ thương tổn gì đối với hắn.

Trước mặt Phong Đô Sơn có thêm hai con quái vật khổng lồ.

Một tên bát tí thân gấu, một tên khác mắt đỏ bích giác, điều khiển thủy hỏa.

"Đừng hòng tổn thương chủ của ta! !"

Bát Tí Quỷ Vương mở cái miệng to như chậu máu ra, phun ra một đạo yêu phong, tám viên hỏa tử bay tới như lưu tinh.

Một bên khác Vũ Bá đại tướng gọi phong vũ đến.

Hai tên tu sĩ Động Chân đồng loạt vây công tới, mặc dù chiến lực không mạnh, nhưng cũng kéo dài một hồi lâu.

Oanh!

Nhân Hoàng Kiếm chặt đứt hai cánh tay Bát Tí Quỷ Vương, cũng chính là Hỏa Quang đại tướng.

"A! ! Ngươi dám! !"

Bát Tí Quỷ Vương đau khổ hô to, sắc mặt đau khổ oán độc.

Lục Khiêm vừa định đi lên bổ thêm một đao, thì biến cố đột nhiên phát sinh.

Phong Đô Sơn không ngừng chấn động.

Oanh!

Cả tòa núi bị một cỗ lực lượng thần bí bắn ra, đá vụn sưu sưu rơi xuống.

Một thân ảnh phá không mà ra, chiến đấu giữa ba người bị tách ra, Hỏa Quang và Vũ Bá trở lại bên người bóng người.

Đập vào mi mắt là lão đạo lục bào với sắc mặt tái nhợt.

Khí chất đạo nhân hung ác nham hiểm, thỉnh thoảng hai con ngươi đục ngầu lấp lóe tinh quang, vòng sáng sau đầu biến thành màu u lục.

Quỷ khí âm trầm, không giống nhân loại, trên người có chút chật vật, chịu không ít đau khổ, tu vi suy yếu rất nhiều.

"Lại gặp mặt rồi, ngươi muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của sao?"

Thiên Tôn cười nói.

Hắn ngoài mặt nhẹ nhõm, nhưng nội tâm đang nới lỏng một hơi.

Đối với hắn uy hiếp lớn nhất cũng không phải là Phong Đô Sơn, mà là cỗ lực lượng vô danh kia, cỗ lực lượng này cực kỳ khắc chế quỷ tu chi thân của hắn.

Nếu như không phải cỗ lực lượng thần bí kia quá mức non nớt, chỉ sợ lần này hắn đã sớm chết.

"Tự nhiên!"

Lục Khiêm vừa nói chuyện, vừa tế ra Nhân Hoàng Kiếm.

Trước đó Thiên Tôn thụ thương, lại quay lại quỷ tu, bị Lục Khiêm đánh lén một cái, đoán chừng lực lượng phát huy ra cũng chỉ là Động Chân đỉnh phong, lúc này không giậu đổ bìm leo, thì chờ đến khi nào.

Kiếm quang tung hoành bay lượn, vạch phá bầu trời đêm đen như mực, trường luyện màu vàng kim sáng chói, bắc ngang toàn bộ hư không.

Hai Quỷ Vương sau lưng vừa định ra tay, Thiên Tôn liền chủ động tiến lên một bước.

Trong tay cầm linh đăng, ánh sáng u lục chiếu sáng khuôn mặt tĩnh mịch của hắn.

Thời khắc kiếm quang đánh tới, linh đăng lóe lên một trận quang mang u lục, hình thành màng chắn, ngăn trở kiếm quang.

Sau đó đến thời điểm Thiên Tôn phản kích, u quang của linh đăng phân ra ngàn vạn tia sáng, các tia sáng hình thành tám mươi mốt con quang long màu xanh lá.

Lục Long như thật như ảo, xuyên qua kiếm võng trùng điệp.

Từ khi Thiên Tôn chuyển thành quỷ tu tính chất Tham Chiếu Vạn Linh Đăng cũng thay đổi không ít.

Thân hình Quang Long hư ảo, không bị kiếm khí quấy nhiễu.

Cùng lúc đó, sát khí Thái Bạch Tuyệt Quang Trận cũng tụ tập thành một khối, hình thành một đầu giống như Xích Long, có mặt mày nhân loại, vô cùng linh động.

"Các ngươi lên đi!"

Xoạt!

Vừa dứt lời, sau lưng Lục Khiêm dâng lên một trận sóng lớn ngập trời, một Quỷ Vương đầu cá cầm trong tay Tam Xoa Kích, đạp trên sóng lớn, hóa ra là Hỗn Hải đại tướng Thiên Tôn vừa mới luyện hóa.

Ba tên Quỷ Vương, một tên Thiên Tôn.

Mấy người vây công Lục Khiêm.

Bên trong Thái Bạch Tuyệt Quang Trận còn bay ra vô số quỷ hồn, lít nha lít nhít chừng mấy ngàn vạn.

Mặc dù thực lực quỷ hồn không ra gì, nhưng thắng ở số lượng nhiều đến kinh ngạc, cho dù dùng chiến thuật biển người, cũng có thể đè chết Lục Khiêm.

"Hừ, múa rìu qua mắt thợ, Thiên Tôn, ngươi thật sự càng sống càng ngu."

Lục Khiêm nhắm hai mắt lại, trong mắt lộ ra một tia sát cơ.

Trong nháy mắt vạn quỷ bay ra, Phong Đô Sơn bộc phát ra một trận dao động thần bí, quỷ hồn giống như là đụng phải thiên địch, thân thể không tự chủ được bay vào bên trong Phong Đô Sơn, ở địa ngục tiếp nhận tra tấn vĩnh viễn không được siêu sinh.

Vừa rồi Ác Quỷ còn khí thế hung hăng, bây giờ biến thành chó nhà có tang điên cuồng chạy trốn.

Tám mươi mốt đầu Lục Long cũng rơi vào Phong Đô Sơn không thấy tăm hơi.

Toàn bộ thiên địa có lực áp chế cường đại, là suy yếu cực lớn đối với quỷ hồn.

Thiên Tôn nhướng mày, người này so với trong tưởng tượng còn khó quấn hơn, trong dự ngôn Thiên Đế kế tiế là một cái âm phủ chi chủ.

Người trước mắt này đến từ Hoàng Tuyền, không phải người này chính là người trong dự ngôn chứ?

"Không có khả năng! Người ngoại giới, làm sao có thể là chủ của bản giới."

Sắc mặt Thiên Tôn lúc trắng lúc xanh, ánh đèn trong tay nổ bắn ra vạn dặm.

Quỷ hồn nhiễm lên lục quang giống như nổi cơn điên, cũng không sợ Phong Đô Sơn nữa, một đường xông về phía trước, dù chết nhiều hơn cũng không quan trọng.

Phong Đô Sơn bay ra tám ngàn quỷ thần, hai người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt khống chế hắc bạch quang mang, tựa như Song Tử Tinh, mang theo huyết quang nồng đậm, giết thẳng về phía quỷ thần bốn phương.

Tám ngàn quỷ thần này cũng không phải là toàn bộ Âm Cảnh Thiên Cung, mà là tất cả quỷ thần trong biên chế.

Bình thường nhiệm vụ những quỷ thần này là bắt phàm nhân ném vào địa ngục tra tấn, một phần lực lượng đoạt được sẽ trả về cho bọn hắn.

Trải qua những năm này tu hành, tu vi đã có chút không tầm thường, tuy là quỷ thần, nhưng so với danh môn chính

phái còn muốn vững chắc, thậm chí là kết thành trận pháp.

"Đại nhân, thuộc hạ đến đây!"

Bạch Vũ Hồng Hộc thét dài một tiếng, từ trên trời hạ xuống, đây là Đệ Nhất Vô Lượng, lông vũ trên thân bay ra, bạch vũ giống như kiếm khí sắc bén, mấy chục vạn lông vũ bắn ra, quỷ thần đều bị diệt.

Một bên khác, Tu La sát khí huyết hồng của hai tỷ muội Yêu Nguyệt cũng huyễn hóa thành từng đầu huyết hồng trường long.

Những huyết hồng trường long này giương nanh múa vuốt, điên cuồng xông về phía quỷ thần ở xung quanh.

Tu La Sát Đạo giết chóc vô song, sát khí thậm chí hóa thành thực chất, hình thành đao thương kiếm kích, thiên quân vạn mã, mỗi một lần xông ra, sẽ có quỷ quái mất mạng, bá đạo vô cùng.

Oanh!

Lục Khiêm bay về phía Thiên Tôn ở ngoài bầu trời, hai người ngươi tới ta đi, giấu giếm sát cơ.

Cự Phong và Lục Long bay múa, mặc dù Thiên Tôn thụ thương, nhưng kinh nghiệm và nội tình vẫn còn, dưới tình huống vòng sáng sau đầu gia trì, uy lực pháp thuật cực kỳ bá đạo, chạm vào không chết cũng bị thương.

Nhiều lần Lục Khiêm suýt bị dính đạo của đối phương, một khi đụng phải, chỉ sợ cũng thật sự chết đi.

Mặc dù đạo hạnh của Thiên Tôn bị suy yếu không ít, nhưng trên bản chất vẫn mạnh hơn chính mình một điểm.

Ầm ầm!

Lại là một đạo quang mang nổ tung bên cạnh, sượt qua người, lưu lại trên mặt Lục Khiêm một đường vết rách, huyết dịch không ngừng chảy ra.

Hai người đánh nhau ở trên mặt biển Đông Hải, may mà vạn dặm sinh linh, trên cơ bản đều đã chết, nếu không sẽ còn chịu ảnh hưởng, các quỷ hồn còn lại đều không có biện pháp tiếp cận bên cạnh hai người, tất cả lập tức bị lực lượng cường đại giết chết, quân đội hai bên không ai đi vào phạm vi này.

Không chỉ có Lục Khiêm cảm giác kinh ngạc với lực lượng của Thiên Tôn, Thiên Tôn cũng cảm giác Lục Khiêm thâm bất khả trắc.

Đặc biệt là toà núi to lớn kia, mỗi lần áp xuống, đều làm cho tâm thần người ta chấn động, pháp lực vận chuyển đình trệ, càng đáng sợ hơn chính là nó có tác dụng khắc chế đối với thân thể.

Thời điểm giao thủ cùng Lục Khiêm, đều phải để tâm đến lực lượng quỷ dị từ toà núi kia truyền đến.

Loại lực lượng này ngay cả hắn cũng không dám chạm vào, hắn biết một khi mình bị sa vào, chỉ sợ sẽ không ra được.

Cho nên đánh nhau rất bó tay bó chân, vô cùng ấm ức.

Nước biển Đông Hải bốc lên, không hẹn mà cùng che đi lực lượng, giới hạn ở bên trong phạm vi trận pháp.

Sự tình này tuyệt đối không thể để cho người ngoại giới biết rõ, nếu không tự nhiên đâm ngang, sẽ lại có biến cố mới, đây là tình cảnh bọn hắn không muốn nhìn thấy.

Hai người ai cũng không làm gì được ai, Thiên Tôn hơi mạnh một chút, nhưng nguyên khí đại thương, không làm gì được Lục Khiêm.

Trạng thái của Lục Khiêm tốt hơn, nhưng tu vi không đủ, chỉ có thể vẻn vẹn duy trì cục diện bế tắc.

Trong thời gian ngắn, hai người giao thủ mấy trăm lần, rốt cục, Lục Khiêm cũng lộ ra sơ hở.

"Ha ha, nhận lấy cái chết!"

Thiên Tôn nhảy lên một cái, thân thể toả ra hào quang rực rỡ, tràn ngập toàn bộ Đông Hải.

Pháp Thân cất cao ngàn trượng, vòng sáng sau đầu bày ra màu đỏ tím, biến thành ba mươi hai vòng tròn đồng tâm, mỗi một vòng tròn đồng tâm đều dùng tốc độ khác biệt chuyển động, nhìn vô cùng huyền diệu.

Thiên Tôn ngồi xếp bằng, lòng bàn tay nâng thần đăng, một nửa khuôn mặt già nua là bộ dạng Quỷ Dạ Xoa dữ tợn, một nửa khác là lão nhân trang nghiêm túc mục.

Cái pháp thân này lóe lên một cái rồi biến mất, tiếp theo Thiên Tôn đẩy ra một chưởng, trong chốc lát, toàn bộ thế giới giống như thay đổi bộ dạng, khí hậu ác liệt, huyết hồng đầy trời, dưới lòng bàn chân giống như là nước bùn từ trong địa ngục chảy ra.

Lục Khiêm cảm giác đầu óc quay cuồng, thần chí không rõ, cái nước bùn ô uế này dính lên pháp thân, như muốn thôn phệ hắn.

Ngay tại thời điểm Thiên Tôn tưởng đại cục đã định, thì khóe miệng Lục Khiêm lại hiện ra một vòng ý cười.

"Ồ?"

Thiên Tôn vừa phát ra giọng nghi ngờ, một giây sau ánh mắt bị kim quang sáng chói thôn phệ.

Tại một khắc hắn mất đi tầm nhìn này, mơ hồ thấy được mặt trời.

Thập nhật đồng thiên!

Kim quang nóng bỏng xuyên thấu pháp thân hắn, đốt cháy linh hồn hắn, đau đến mức hắn không cách nào la lên, không thể thở nổi.

“Đau quá! ! Ta mới là âm phủ chi chủ, ngươi là súc sinh nơi nào tới?”

Ầm ầm!

Trả lời hắn là một kích nặng nề, dưới Phong Đô Sơn va chạm, Thiên Tôn hồn phi phách tán, một điểm chân linh tiến vào Vô Gian Địa Ngục.

Nội tâm Lục Khiêm hơi động, trong miệng bay ra hạt giống màu đen, một điểm màu xanh lá trên hạt giống màu đen chậm rãi sinh trưởng, mọc ra bộ rễ, nhiều hơn vài cái lá cây.

Những lá cây này hấp thu toàn bộ năng lượng tràn ra của Thiên Tôn trước khi chết đi.

Nhìn mầm non giống cây trong lòng bàn tay, mội tâm Lục Khiêm có chút bất ngờ, Hoàng Kim Giám trong não hải nhiều hơn một loạt tin tức.

(Điên Đảo Ngũ Hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Phá): (Âm đức: 1944/ 1000000)

“Hóa ra là như vậy! !”

Lục Khiêm không khỏi cười ra tiếng.

Hắn biết cách dùng hạt giống này, không phải giống như Thanh Đế suy nghĩ, đông sờ một điểm tây trộm một điểm, góp đủ ngũ hành tín ngưỡng.

Mà là lấy âm phủ làm chủ, dần dần khuếch trương, quá trình này sẽ chậm rãi phá hủy ngũ hành, đây là chuyện tự nhiên.

Dưới tình huống đánh bậy đánh bạ, Lục Khiêm lục lọi ra cách dùng cụ thể, khả năng con đường này ngay cả Hoàng Đế và Thanh Đế cũng không nghĩ tới.

Theo hạt giống tăng trưởng, không chỉ có đạo hạnh được gia tăng, mà còn lĩnh ngộ hai môn công pháp cường lực.

Một cái là (Luyện Độ Ngũ Phương Trấn Thần Chương Pháp) một cái khác là (Thái Bạch Sát Trận).

Cái trước là phương pháp triệu hoán Quỷ Vương, tâm niệm Lục Khiêm vừa động, ba đạo quang mang từ phương xa trở về, vững vàng dừng ở trước mặt Lục Khiêm, chính là ba tên Quỷ Vương vừa rồi.

Trừ cái đó ra, còn có trận pháp vừa rồi, thế nhưng hai môn công pháp này và cái của Thiên Tôn vừa rồi có chỗ khác biệt, đó là càng thêm âm u, chú trọng giết chóc hơn.

"Còn có hai Quỷ Vương nữa."

Ánh mắt Lục Khiêm nhìn về phương xa, thân hình biến thành bộ dạng Thiên Tôn, mang theo mặt nạ:

"Về sau, bản tọa là âm phủ chi chủ Thiên Tôn."

…

【VIP】 Ta chính là Thiên Tôn, chủ của Âm phủ

Oanh!

Phong Đô Sơn cao vạn trượng, ma vân cuồn cuộn, quỷ thần kêu khóc.

Đỉnh núi có một hạt giống đen như mực mọc ra chồi non u lục.

Trong truyền thuyết Kiến Mộc là trụ trời chống đỡ tam giới, chống đỡ thế giới nhất định phải có trọng lượng và tính bền dẻo vô cùng cường đại.

Lục Khiêm lại gia trì động thiên chi lực lên cái này, khiến uy lực nâng cao một bước.

Kiến Mộc chủng tử cộng thêm Phong Đô Sơn, nặng không biết mấy lần.

Trong nháy mắt ngọn núi xuất hiện, cảnh vật xung quanh vặn vẹo, ngay cả không gian cũng có chút chống đỡ không nổi.

Không khí bị áp súc cực độ, hình thành trạng thái vật thể kết tinh, đại địa hạ xuống ba thước, mây mù bốn phương tản ra.

Lục Khiêm không chỉ có một sát chiêu này.

Hắc thủy tai ương tràn ngập trên đại địa, những nơi đi qua, thôn phệ tất cả.

Vừa ra liền dùng toàn bộ lực lượng.

Thiên Tôn ở trung tâm trận pháp, hơn nữa lại đang luyện hóa đồ vật gì đó.

Lục Khiêm suy đoán hắn cũng không thuận tiện ra tay, hiện tại không bắt được cơ hội này, Thiên Tôn kịp phản ứng lại là một phen khổ chiến.

Thiên Tôn đang luyện chế trấn thủ Quỷ Vương thứ ba, cũng chính là đại tướng điều khiển hỗn hải.

Một khi luyện chế xong ngũ phương trấn thủ, lực lượng năm người cộng lại sẽ ngang Âm Dương chi cảnh, tương đương với nhiều hơn một vị Âm Dương cảnh giúp đỡ, ở cái thế giới này xem như có quyền nói chuyện, đủ để không kiêng nể gì cả công thành đoạt đất.

Sau hỗn hải là Hống Phong, sau Hống Phong là Phích Lịch.

Phích Lích đại tướng là người đứng đầu năm tên Quỷ Vương, cần tư chất cực cao, cho nên phải luyện hóa sau cùng.

Đáng tiếc Lục Khiêm không ở nơi này, nếu không thật sự phải dùng thân thể của hắn luyện hóa Quỷ Vương, nhìn xem tư chất Bắc Âm Đại Vương này như thế nào.

Oanh!

Bỗng nhiên lúc này đỉnh đầu nổ vang.

Một cỗ ba động quét sạch ra.

Oanh!

Thiên Tôn vô ý thức ngẩng đầu, chỉ thấy một ngọn núi to lớn đè xuống.

Áp lực to lớn khiến cho y phục của hắn nổ tung, hai mắt đổ máu.

Thiên Tôn cảm thấy cái đồ chơi này rất quen thuộc, lập tức phản ứng lại.

“Lục Khiêm! !”

Thiên Tôn trợn tròn mắt đến mức nứt ra, tức giận rống to, ngực có một cỗ hỏa diễm, dường như muốn bộc phát.

Âm hồn bất tán, không nghĩ tới nơi này còn có thể gặp phải gia hỏa này, còn muốn đánh lén mình.

Răng rắc răng rắc!

Bầu trời vỡ ra từng đạo lỗ hổng, hào quang sáng chói bắn đến, sát khí lập tức tản ra.

Thái Bạch Tuyệt Quang Trận Pháp ở dưới áp lực của Phong Đô Sơn không ngừng chấn động, lung lay sắp đổ.

“Chết đi! !”

Vô số Thái Bạch sát khí vặn vẹo như trường xà, giống như là bầy cá đụng phải mồi câu, một mạch chen chúc mà tới.

Nơi đi qua, vạn vật chôn vùi.

Thiên Tôn phản ứng rất nhanh, nhưng không chịu được Lục Khiêm phát động càng nhanh, nhất thời hồi lâu không điều động được quá nhiều lực lượng tiến hành chống cự.

Oanh!

Phong Đô Sơn rắn chắc nện lên pháp thể của Thiên Tôn, một loạt thanh âm gân cốt đứt gãy vang lên, Thiên Tôn phun ra một miệng lớn tiên huyết.

Cả người theo Phong Đô Sơn hạ xuống mấy chục mét.

Ngoại trừ trọng lượng, còn có lực lượng Địa Ngục tầng thứ mười, và hắc thủy tai ương.

Thiên Tôn giống như là hầu tử bị trấn áp dưới Ngũ Hành Sơn, không thể động đậy.

Thân hình Lục Khiêm bay ở phía trên, nhìn xuống phía dưới.

Toàn bộ trận nhãn hạ xuống thật sâu, Thái Bạch Tuyệt Quang Trận giống như là một mảnh vải đen bị người vạch ra vô số đao, quang mang không ngừng bắn xuống.

Lục Khiêm vừa định xuống dưới bổ một đao.

Soạt!

Tiếng xé gió vang lên, hỏa diễm nóng bỏng mang theo hồng vĩ đỏ tươi bắn thẳng để chỗ yếu hại của mình.

Xoát!

Thời khắc mấu chốt, Lục Khiêm hiểm lại càng hiểm tránh thoát đi.

"Ồ?"

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, chỉ thấy hỏa diễm vừa mới sượt qua người lại quay đầu lại, tốc độ bạo tăng mười mấy lần, uy lực hơn xa mấy phần.

Lúc này mới phát hiện trong ngọn lửa là một viên hỏa tử, nóng hổi, giống như là dung nham trong vỏ quả đất, hoặc là hạch tâm tinh thần.

Oanh!

Hỏa tử đánh vào hắc thủy bên ngoài cơ thể Lục Khiêm, hai loại năng lượng không đồng tính chất hòa thành một khối, triệt tiêu lẫn nhau, hơi nước lan tràn vài dặm, nơi hơi nước hắc thủy tai ương đi qua, vạn vật hóa thành hư không.

Mặc dù chật vật, nhưng đã chặn được công kích của đối phương.

Ngoại trừ hỏa diễm ra, còn có hạt mưa màu xanh lá, độc tính mãnh liệt, phương pháp này ở trước mặt Lục Khiêm quả

thực là múa rìu qua mắt thợ, không tạo được bất cứ thương tổn gì đối với hắn.

Trước mặt Phong Đô Sơn có thêm hai con quái vật khổng lồ.

Một tên bát tí thân gấu, một tên khác mắt đỏ bích giác, điều khiển thủy hỏa.

"Đừng hòng tổn thương chủ của ta! !"

Bát Tí Quỷ Vương mở cái miệng to như chậu máu ra, phun ra một đạo yêu phong, tám viên hỏa tử bay tới như lưu tinh.

Một bên khác Vũ Bá đại tướng gọi phong vũ đến.

Hai tên tu sĩ Động Chân đồng loạt vây công tới, mặc dù chiến lực không mạnh, nhưng cũng kéo dài một hồi lâu.

Oanh!

Nhân Hoàng Kiếm chặt đứt hai cánh tay Bát Tí Quỷ Vương, cũng chính là Hỏa Quang đại tướng.

"A! ! Ngươi dám! !"

Bát Tí Quỷ Vương đau khổ hô to, sắc mặt đau khổ oán độc.

Lục Khiêm vừa định đi lên bổ thêm một đao, thì biến cố đột nhiên phát sinh.

Phong Đô Sơn không ngừng chấn động.

Oanh!

Cả tòa núi bị một cỗ lực lượng thần bí bắn ra, đá vụn sưu sưu rơi xuống.

Một thân ảnh phá không mà ra, chiến đấu giữa ba người bị tách ra, Hỏa Quang và Vũ Bá trở lại bên người bóng người.

Đập vào mi mắt là lão đạo lục bào với sắc mặt tái nhợt.

Khí chất đạo nhân hung ác nham hiểm, thỉnh thoảng hai con ngươi đục ngầu lấp lóe tinh quang, vòng sáng sau đầu biến thành màu u lục.

Quỷ khí âm trầm, không giống nhân loại, trên người có chút chật vật, chịu không ít đau khổ, tu vi suy yếu rất nhiều.

"Lại gặp mặt rồi, ngươi muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của sao?"

Thiên Tôn cười nói.

Hắn ngoài mặt nhẹ nhõm, nhưng nội tâm đang nới lỏng một hơi.

Đối với hắn uy hiếp lớn nhất cũng không phải là Phong Đô Sơn, mà là cỗ lực lượng vô danh kia, cỗ lực lượng này cực kỳ khắc chế quỷ tu chi thân của hắn.

Nếu như không phải cỗ lực lượng thần bí kia quá mức non nớt, chỉ sợ lần này hắn đã sớm chết.

"Tự nhiên!"

Lục Khiêm vừa nói chuyện, vừa tế ra Nhân Hoàng Kiếm.

Trước đó Thiên Tôn thụ thương, lại quay lại quỷ tu, bị Lục Khiêm đánh lén một cái, đoán chừng lực lượng phát huy ra cũng chỉ là Động Chân đỉnh phong, lúc này không giậu đổ bìm leo, thì chờ đến khi nào.

Kiếm quang tung hoành bay lượn, vạch phá bầu trời đêm đen như mực, trường luyện màu vàng kim sáng chói, bắc ngang toàn bộ hư không.

Hai Quỷ Vương sau lưng vừa định ra tay, Thiên Tôn liền chủ động tiến lên một bước.

Trong tay cầm linh đăng, ánh sáng u lục chiếu sáng khuôn mặt tĩnh mịch của hắn.

Thời khắc kiếm quang đánh tới, linh đăng lóe lên một trận quang mang u lục, hình thành màng chắn, ngăn trở kiếm quang.

Sau đó đến thời điểm Thiên Tôn phản kích, u quang của linh đăng phân ra ngàn vạn tia sáng, các tia sáng hình thành tám mươi mốt con quang long màu xanh lá.

Lục Long như thật như ảo, xuyên qua kiếm võng trùng điệp.

Từ khi Thiên Tôn chuyển thành quỷ tu tính chất Tham Chiếu Vạn Linh Đăng cũng thay đổi không ít.

Thân hình Quang Long hư ảo, không bị kiếm khí quấy nhiễu.

Cùng lúc đó, sát khí Thái Bạch Tuyệt Quang Trận cũng tụ tập thành một khối, hình thành một đầu giống như Xích Long, có mặt mày nhân loại, vô cùng linh động.

"Các ngươi lên đi!"

Xoạt!

Vừa dứt lời, sau lưng Lục Khiêm dâng lên một trận sóng lớn ngập trời, một Quỷ Vương đầu cá cầm trong tay Tam Xoa Kích, đạp trên sóng lớn, hóa ra là Hỗn Hải đại tướng Thiên Tôn vừa mới luyện hóa.

Ba tên Quỷ Vương, một tên Thiên Tôn.

Mấy người vây công Lục Khiêm.

Bên trong Thái Bạch Tuyệt Quang Trận còn bay ra vô số quỷ hồn, lít nha lít nhít chừng mấy ngàn vạn.

Mặc dù thực lực quỷ hồn không ra gì, nhưng thắng ở số lượng nhiều đến kinh ngạc, cho dù dùng chiến thuật biển người, cũng có thể đè chết Lục Khiêm.

“Hừ, múa rìu qua mắt thợ, Thiên Tôn, ngươi thật sự càng sống càng ngu.”

Lục Khiêm nhắm hai mắt lại, trong mắt lộ ra một tia sát cơ.

Trong nháy mắt vạn quỷ bay ra, Phong Đô Sơn bộc phát ra một trận dao động thần bí, quỷ hồn giống như là đụng phải thiên địch, thân thể không tự chủ được bay vào bên trong Phong Đô Sơn, ở địa ngục tiếp nhận tra tấn vĩnh viễn không được siêu sinh.

Vừa rồi Ác Quỷ còn khí thế hung hăng, bây giờ biến thành chó nhà có tang điên cuồng chạy trốn.

Tám mươi mốt đầu Lục Long cũng rơi vào Phong Đô Sơn không thấy tăm hơi.

Toàn bộ thiên địa có lực áp chế cường đại, là suy yếu cực lớn đối với quỷ hồn.

Thiên Tôn nhướng mày, người này so với trong tưởng tượng còn khó quấn hơn, trong dự ngôn Thiên Đế kế tiế là một cái âm phủ chi chủ.

Người trước mắt này đến từ Hoàng Tuyền, không phải người này chính là người trong dự ngôn chứ?

“Không có khả năng! Người ngoại giới, làm sao có thể là chủ của bản giới.”

Sắc mặt Thiên Tôn lúc trắng lúc xanh, ánh đèn trong tay nổ bắn ra vạn dặm.

Quỷ hồn nhiễm lên lục quang giống như nổi cơn điên, cũng không sợ Phong Đô Sơn nữa, một đường xông về phía trước, dù chết nhiều hơn cũng không quan trọng.

Phong Đô Sơn bay ra tám ngàn quỷ thần, hai người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt khống chế hắc bạch quang mang, tựa như

Song Tử Tinh, mang theo huyết quang nồng đậm, giết thẳng về phía quỷ thần bốn phương.

Tám ngàn quỷ thần này cũng không phải là toàn bộ Âm Cảnh Thiên Cung, mà là tất cả quỷ thần trong biên chế.

Bình thường nhiệm vụ những quỷ thần này là bắt phàm nhân ném vào địa ngục tra tấn, một phần lực lượng đoạt được sẽ trả về cho bọn hắn.

Trải qua những năm này tu hành, tu vi đã có chút không tầm thường, tuy là quỷ thần, nhưng so với danh môn chính phái còn muốn vững chắc, thậm chí là kết thành trận pháp.

"Đại nhân, thuộc hạ đến đây!"

Bạch Vũ Hồng Hộc thét dài một tiếng, từ trên trời hạ xuống, đây là Đệ Nhất Vô Lượng, lông vũ trên thân bay ra, bạch vũ giống như kiếm khí sắc bén, mấy chục vạn lông vũ bắn ra, quỷ thần đều bị diệt.

Một bên khác, Tu La sát khí huyết hồng của hai tỷ muội Yêu Nguyệt cũng huyễn hóa thành từng đầu huyết hồng trường long.

Những huyết hồng trường long này giương nanh múa vuốt, điên cuồng xông về phía quỷ thần ở xung quanh.

Tu La Sát Đạo giết chóc vô song, sát khí thậm chí hóa thành thực chất, hình thành đao thương kiếm kích, thiên quân vạn mã, mỗi một lần xông ra, sẽ có quỷ quái mất mạng, bá đạo vô cùng.

Oanh!

Lục Khiêm bay về phía Thiên Tôn ở ngoài bầu trời, hai người ngươi tới ta đi, giấu giếm sát cơ.

Cự Phong và Lục Long bay múa, mặc dù Thiên Tôn thụ thương, nhưng kinh nghiệm và nội tình vẫn còn, dưới tình

huống vòng sáng sau đầu gia trì, uy lực pháp thuật cực kỳ bá đạo, chạm vào không chết cũng bị thương.

Nhiều lần Lục Khiêm suýt bị dính đạo của đối phương, một khi đụng phải, chỉ sợ cũng thật sự chết đi.

Mặc dù đạo hạnh của Thiên Tôn bị suy yếu không ít, nhưng trên bản chất vẫn mạnh hơn chính mình một điểm.

Ầm ầm!

Lại là một đạo quang mang nổ tung bên cạnh, sượt qua người, lưu lại trên mặt Lục Khiêm một đường vết rách, huyết dịch không ngừng chảy ra.

Hai người đánh nhau ở trên mặt biển Đông Hải, may mà vạn dặm sinh linh, trên cơ bản đều đã chết, nếu không sẽ còn chịu ảnh hưởng, các quỷ hồn còn lại đều không có biện pháp tiếp cận bên cạnh hai người, tất cả lập tức bị lực lượng cường đại giết chết, quân đội hai bên không ai đi vào phạm vi này.

Không chỉ có Lục Khiêm cảm giác kinh ngạc với lực lượng của Thiên Tôn, Thiên Tôn cũng cảm giác Lục Khiêm thâm bất khả trắc.

Đặc biệt là toà núi to lớn kia, mỗi lần áp xuống, đều làm cho tâm thần người ta chấn động, pháp lực vận chuyển đình trệ, càng đáng sợ hơn chính là nó có tác dụng khắc chế đối với thân thể.

Thời điểm giao thủ cùng Lục Khiêm, đều phải để tâm đến lực lượng quỷ dị từ toà núi kia truyền đến.

Loại lực lượng này ngay cả hắn cũng không dám chạm vào, hắn biết một khi mình bị sa vào, chỉ sợ sẽ không ra được.

Cho nên đánh nhau rất bó tay bó chân, vô cùng ấm ức.

Nước biển Đông Hải bốc lên, không hẹn mà cùng che đi lực lượng, giới hạn ở bên trong phạm vi trận pháp.

Sự tình này tuyệt đối không thể để cho người ngoại giới biết rõ, nếu không tự nhiên đâm ngang, sẽ lại có biến cố mới, đây là tình cảnh bọn hắn không muốn nhìn thấy.

Hai người ai cũng không làm gì được ai, Thiên Tôn hơi mạnh một chút, nhưng nguyên khí đại thương, không làm gì được Lục Khiêm.

Trạng thái của Lục Khiêm tốt hơn, nhưng tu vi không đủ, chỉ có thể vẻn vẹn duy trì cục diện bế tắc.

Trong thời gian ngắn, hai người giao thủ mấy trăm lần, rốt cục, Lục Khiêm cũng lộ ra sơ hở.

"Ha ha, nhận lấy cái chết!"

Thiên Tôn nhảy lên một cái, thân thể toả ra hào quang rực rỡ, tràn ngập toàn bộ Đông Hải.

Pháp Thân cất cao ngàn trượng, vòng sáng sau đầu bày ra màu đỏ tím, biến thành ba mươi hai vòng tròn đồng tâm, mỗi một vòng tròn đồng tâm đều dùng tốc độ khác biệt chuyển động, nhìn vô cùng huyền diệu.

Thiên Tôn ngồi xếp bằng, lòng bàn tay nâng thần đăng, một nửa khuôn mặt già nua là bộ dạng Quỷ Dạ Xoa dữ tợn, một nửa khác là lão nhân trang nghiêm túc mục.

Cái pháp thân này lóe lên một cái rồi biến mất, tiếp theo Thiên Tôn đẩy ra một chưởng, trong chốc lát, toàn bộ thế giới giống như thay đổi bộ dạng, khí hậu ác liệt, huyết hồng đầy trời, dưới lòng bàn chân giống như là nước bùn từ trong địa ngục chảy ra.

Lục Khiêm cảm giác đầu óc quay cuồng, thần chí không rõ, cái nước bùn ô uế này dính lên pháp thân, như muốn thôn phệ hắn.

Ngay tại thời điểm Thiên Tôn tưởng đại cục đã định, thì khóe miệng Lục Khiêm lại hiện ra một vòng ý cười.

"Ồ?"

Thiên Tôn vừa phát ra giọng nghi ngờ, một giây sau ánh mắt bị kim quang sáng chói thôn phệ.

Tại một khắc hắn mất đi tầm nhìn này, mơ hồ thấy được mặt trời.

Thập nhật đồng thiên!

Kim quang nóng bỏng xuyên thấu pháp thân hắn, đốt cháy linh hồn hắn, đau đến mức hắn không cách nào la lên, không thể thở nổi.

"Đau quá! ! Ta mới là âm phủ chi chủ, ngươi là súc sinh nơi nào tới?"

Ầm ầm!

Trả lời hắn là một kích nặng nề, dưới Phong Đô Sơn va chạm, Thiên Tôn hồn phi phách tán, một điểm chân linh tiến vào Vô Gian Địa Ngục.

Nội tâm Lục Khiêm hơi động, trong miệng bay ra hạt giống màu đen, một điểm màu xanh lá trên hạt giống màu đen chậm rãi sinh trưởng, mọc ra bộ rễ, nhiều hơn vài cái lá cây.

Những lá cây này hấp thu toàn bộ năng lượng tràn ra của Thiên Tôn trước khi chết đi.

Nhìn mầm non giống cây trong lòng bàn tay, mội tâm Lục Khiêm có chút bất ngờ, Hoàng Kim Giám trong não hải nhiều hơn một loạt tin tức.

(Điên Đảo Ngũ Hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Phá): (Âm đức: 1944/ 1000000)

"Hóa ra là như vậy! !"

Lục Khiêm không khỏi cười ra tiếng.

Hắn biết cách dùng hạt giống này, không phải giống như Thanh Đế suy nghĩ, đông sờ một điểm tây trộm một điểm, góp đủ ngũ hành tín ngưỡng.

Mà là lấy âm phủ làm chủ, dần dần khuếch trương, quá trình này sẽ chậm rãi phá hủy ngũ hành, đây là chuyện tự nhiên.

Dưới tình huống đánh bậy đánh bạ, Lục Khiêm lục lọi ra cách dùng cụ thể, khả năng con đường này ngay cả Hoàng Đế và Thanh Đế cũng không nghĩ tới.

Theo hạt giống tăng trưởng, không chỉ có đạo hạnh được gia tăng, mà còn lĩnh ngộ hai môn công pháp cường lực.

Một cái là (Luyện Độ Ngũ Phương Trấn Thần Chương Pháp) một cái khác là (Thái Bạch Sát Trận).

Cái trước là phương pháp triệu hoán Quỷ Vương, tâm niệm Lục Khiêm vừa động, ba đạo quang mang từ phương xa trở về, vững vàng dừng ở trước mặt Lục Khiêm, chính là ba tên Quỷ Vương vừa rồi.

Trừ cái đó ra, còn có trận pháp vừa rồi, thế nhưng hai môn công pháp này và cái của Thiên Tôn vừa rồi có chỗ khác biệt, đó là càng thêm âm u, chú trọng giết chóc hơn.

"Còn có hai Quỷ Vương nữa."

Ánh mắt Lục Khiêm nhìn về phương xa, thân hình biến thành bộ dạng Thiên Tôn, mang theo mặt nạ:

"Về sau, bản tọa là âm phủ chi chủ Thiên Tôn."

…

【VIP】 Đông Hải Âm Ti, Minh Thần Điện Chủ

Lục Khiêm mang mặt nạ lên, cả người biến thành dáng vẻ Thiên Tôn, đứng ở trung tâm Thái Bạch Tuyệt Quang Trận, quỷ khí tràn ngập xung quanh, ngàn vạn quỷ thần quỳ một chân trên đất, cúi đầu nghe theo, bái lạy người này giống như âm phủ chi chủ.

Lục Khiêm chiếm vị trí của Thiên Tôn, giới này đã hoàn toàn an định lại, đương nhiên, kế tiếp còn phải hoàn thành sự nghiệp Thiên Tôn để lại.

Trước mắt Ngũ Phương Trấn Thần mới có ba cái, Hỏa Quang, Vũ Bá, Hỗn Hải, còn lại là Hống Phong, Phích Lịch.

Mỗi một Quỷ Vương đều có tu vi Động Chân, năm người cộng thêm Lục Khiêm nữa là có tất cả sáu Động Chân, lại mang theo Thái Bạch Sát Trận, Âm Dương cảnh đều không làm gì được bọn hắn.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm buông thần niệm ra, tìm kiếm hai Quỷ Vương tiếp theo.

Lần này không tra không biết, vừa tra một cái liền giật mình.

Quỷ thần nơi đây rất nhiều, số lượng cực kỳ to lớn, khó có thể tin được.

Đến tột cùng trong mấy trăm ngàn năm nay, đã góp nhặt bao nhiêu quỷ hồn.

Lượng biến thành chất biến, không trách được một Đông Hải nho nhỏ đã có nhiều Quỷ Vương như vậy, toàn bộ Đại Càn giới cộng lại có không biết bao nhiêu.

Trước khi Thiên Tôn chết đã nói mình mới là âm phủ chi chủ, chẳng lẽ nói giới này còn xuất hiện một vị Thiên Đế khác?

"Thật sự là trời cũng giúp ta!"

Lục Khiêm âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Việc cấp bách trước mắt vẫn là luyện tốt Quỷ Vương, sau đó thành lập Âm Ti, từng bước khuếch trương.

Tất cả để cho Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng mọc rễ nảy mầm, chờ đến cuối cùng, lại bắt đầu đột phá Âm Dương, thì đại cục đã định.

Ngay tại thời điểm Lục Khiêm luyện hóa Quỷ Vương, trên không Đại Càn Tinh, thế nhân gọi tắt là Hoàng Tinh chi địa.

Bên ngoài Hoàng Tinh tám vạn dặm có một khe nứt to lớn, hai bên khe nứt có hai nhóm thế lực đang chém giết lẫn nhau, xung quanh mười mấy vạn dặm còn có rất nhiều thế lực đang chạy trốn, mang đến cho Đại Càn rối loạn vô cùng lớn.

Những người này đi đến đâu đều muốn phá hư miếu thờ, phá hủy tín ngưỡng, và đồ sát vô số bách tính.

Khắp nơi bên trên đại địa là quỷ hồn, thậm chí có vài Quỷ Vương thừa cơ làm loạn, Đại Càn bấp bênh, loạn trong giặc ngoài.

Hoàng Tinh, đỉnh Bất Lão Phong.

Trên đỉnh núi không có Vân Đỉnh Cung Điện như trong truyền thuyết, mà là một gian nhà tranh rách nát.

Trước mặt nhà cỏ có tòa bệ đá, xung quanh bệ đá có bốn người vây quanh, bốn người này mang quần áo không giống nhau, khí chất khác nhau, hoặc sắc bén, hoặc rét lạnh, hoặc nóng bỏng, chỉ có một lão giả áo xám bình thường không có gì lạ.

Người này là Huyền Linh Hoàng Lão đứng đầu Ngũ Đế, sống năm sáu mươi vạn năm, tồn tại từ thời viễn cổ.

"Các ngươi cũng đều hiểu sơ rồi đúng không? Ngoại trừ Đại Hạo, nhóm chúng ta còn có kẻ địch càng thêm cường đại, đó là Âm Phủ."

Giọng nói của Huyền Linh Hoàng Lão trầm thấp, người ở chỗ này ngoại trừ Thanh Đế luân phiên trấn thủ ra, cơ bản đều đến đông đủ.

"Âm Phủ…"

Trung niên nam tử khoác áo khoác màu đen, khí chất bá đạo trầm ngâm thật lâu:

"Căn cứ thủ hạ báo cáo, các nơi phát sinh âm tai, bách tính chết không ít, nghe nói còn có Lão Diện Khổng tranh đế vị trước kia, bọn hắn đều hóa thân thành quỷ vật."

Nghe được câu này, đám người liền nhìn nhau.

Con đường của Ngũ Đế cũng không phải là thuận buồm xuôi gió, mỗi người đều từ núi thây huyết hải giết đi lên, trước khi thành đạo, cũng đã giết không ít cường địch, có vài người thậm chí đẩy bọn hắn vào tuyệt cảnh, bây giờ nghe nói bọn hắn ngóc đầu trở lại, làm sao không cảm thấy kinh ngạc.

"Hoàng Lão, lại đến thời khắc tranh giành đế vị sao?"

Bạch y Đế Vương không nhịn được hỏi.

"Ừm."

Huyền Linh Hoàng Lão gật đầu:

“Kế tiếp là âm phủ chi chủ.”

“Là ai?”

Đại hán tóc đỏ nhíu mày suy tư, bỗng nhiên lại vang lên tiếng người nào đó, hỏi:

“Chẳng lẽ là Thiên Tôn mà thế nhân thường nói?”

“Không nhất định, Thiên Tôn chỉ có thể nói là người cạnh tranh mạnh nhất, về phần có thể giết ra huyết hải hay không, thì phải nhìn vận khí của hắn.”

Huyền Linh Hoàng Lão lắc đầu nói.

“Mặc kệ như thế nào, cũng coi là thuận theo thời thế, giúp nhóm chúng ta xử lý vấn đề khó khăn Âm Phủ.”

Xích Đế cười nói.

Âm phủ chi chủ chỉ có một cái, cụ thể là ai, thì phải nhìn vận khí của người.

Con đường Thiên Đế đã định sẵn tràn ngập bụi gai, không chỉ có người cạnh tranh, mà những Thiên Đế như bọn hắn cũng đều vì lợi ích của mỗi người mà nâng đỡ thế lực khác, hoặc là tự mình ra tay.

Quan hệ giữa Ngũ Đế cũng không phải quá hòa thuận, nếu không có Hoàng Đế đè ép, chỉ sợ đã sớm quyết liệt.

Trước đây khi Hắc Đế lên đài, Thanh Đế đã làm không ít động tác ở sau lưng, quan hệ của hai người là kém nhất.

Hoàng Đế cũng không quá để ý, dù sao hắn cũng là người sáng lập con đường tín ngưỡng, giết đến càng hung ác càng tốt, đi lên đều là người độc ác, đối với mình cũng càng có lợi.

“Vậy tiếp theo chúng ta xử lý như nào?”

Hắc Đế hỏi.

Trong số những người ở chỗ này, hắn là người gấp nhất, lần này gia tộc Đế Vương của hắn là chủ tuyến, hưởng thụ hương hỏa nhiều nhất, tu vi tăng lên cũng là nhanh nhất.

Một đời Đế Vương một đời chủ lưu, đây là phúc lợi mỗi người đều hưởng thụ qua, phần phúc lợi này của Hắc Đế cũng là từ chỗ Thanh Đế tiếp nhận xuống.

Bây giờ mất đi cũng là hợp tình hợp lý, thế nhưng muốn thu hoạch được càng nhiều lợi ích cũng là chuyện thường tình.

Hắc Đế chỉ muốn kéo thêm một đoạn thời gian, hoặc là nâng đỡ một vị Âm Chủ thân cận mình, như vậy về sau bên trong thanh tẩy cũng chiếm cứ ưu thế.

"Tất cả như thường đi, một bên công lược Đại Hạo, một bên chống cự quỷ thần trong nội bộ lãnh thổ, các ngươi nên làm cái gì thì làm cái đó, công lược Đại Hạo nhất định là quan trọng nhất."

Các Đế Vương khác rất tán thành, đánh hạ được Đại Hạo, mang ý nghĩa rất lớn, một cái thế giới nuôi dưỡng năm sáu vị Âm Dương, thực sự quá mức túng quẫn, tiếp tục như vậy sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

"Ngày mai chúng ta cùng nhau ra tay, tập kích bọn hắn."

Hắc Đế nói.

"Ừm, ổn định một chút, trước nhìn vị Cửu Âm chi chủ kia đến cùng đang nghĩ cái gì."

Đừng nhìn Đại Hạo khí thế hung hăng, chỉnh thể vẫn là bên Đại Càn chiếm cứ ưu thế, cho dù là đánh lâu dài cũng là bọn hắn chiếm cứ ưu thế.

Mặc kệ quá trình như thế nào, đều không thay đổi được kết cục, không biết vì sao Cửu Âm chi chủ liều mạng như vậy, có

lẽ trong đó có âm mưu cũng khó nói.

Lấy tính tình cẩn thận của Huyền Linh Hoàng Lão, nhất định phải dò xét rõ ràng.

Ngày kế tiếp, bọn hắn triển khai chiến đấu kịch liệt tại một vùng hư không.

Hai người Âm Chủ và Dương Chủ bị xa luân chiến, gian nan ngăn trở công kích như thủy triều của đối phương.

Một bên khác, rốt cục Lục Khiêm cũng tìm đủ năm tên trấn thủ Quỷ Vương.

Đại La Đảo.

Hòn đảo này cả ngày bị âm u che đậy, kín không kẽ hở, đưa tay không thấy được năm ngón.

Vân khí trên bầu trời là từng đạo Trường Xích Luyện, mọc ra mặt mày nhân loại, vừa tà dị lại vừa tràn ngập sát khí.

Đây là Thái Bạch Sát Trận, so với Thái Bạch Tuyệt Quang Trận ban đầu có một chút khác nhau, yếu hóa quang mang thôn phệ, gia tăng sát tính.

Lực lượng quỷ hồn ở trong đó sẽ bạo tăng, đồng thời cuồng tính đại phát, hung hãn không sợ chết, biến hóa giống như thời điểm Lục Khiêm và Thiên Tôn đánh nhau.

Trung tâm đảo Đại La có một chiếc đèn phát ra u quang.

Đây là trận nhãn mới của Thái Bạch Sát Trận, chính vì có vật này, mới khiến cho uy lực pháp trận nâng cao một bước.

Có pháp trận này che chở, nơi đây trở nên an toàn hơn rất nhiều, cho dù là cao thủ Âm Dương tự mình tìm tới, cũng không làm gì được mình.

【VIP】 Đông Hải Âm Ti, Minh Thần Điện Chủ(2)

Lục Khiêm ngồi xếp bằng ở dưới bảo đăng, hai mắt giống như khép hờ, mặt nạ màu xám không có đồ án che khuất khuôn mặt của hắn, không thấy rõ biểu tình cụ thể, thần bí khó lường, tựa như Quỷ Thần chi chủ.

Lục Khiêm đứng ở trước mặt năm quái vật khổng lồ.

Bát Tí Quỷ Vương, Ngư Thủ Quỷ Vương, Xích Phát Quỷ Vương, Bức Dực Quỷ Vương, Bát Kỳ Xà Thủ nhân thân Quỷ Vương.

Cuối cùng là hai quỷ vương theo thứ tự là Hống Phong và Phích Lịch, Lục Khiêm hao tốn tốt một phen công phu, mới có thể bắt được hai gia hỏa này.

Bây giờ ngũ đại Động Chân Quỷ Vương tề tụ, lại thêm Thái Bạch Sát Trận, Âm Dương cảnh tới cũng không chiếm được lợi thế.

Năm Đại Quỷ Vương quy vị, Lục Khiêm lại đang suy nghĩ sắp xếp bọn hắn thế nào.

Những người này có thể tính là phân thân của mình.

Loại phân thân này không có bao nhiêu linh trí, không đảm nhiệm được công việc của các đại cung chủ, dùng làm đại tướng công kích lược trận ngược thì không tệ.

Nghĩ tới đây, nội tâm Lục Khiêm đã có quyết định.

Đó chính là hoàn toàn nắm lấy Đông Hải trước, triệt để chuyển hóa nơi đây thành địa bàn của mình, cứ như vậy, Tiên

Thiên Kiến Mộc Chủng sẽ tăng trưởng mấy phần, các Quỷ Vương thôn phệ quỷ quái khác, thực lực sẽ càng mạnh.

"Yêu Nguyệt, Tập Nguyệt!"

Lục Khiêm nhìn về phía Phong Đô Sơn ở sau lưng, gọi tên hai nữ.

Chỉ chốc lát, hai người xuất hiện ở trước mặt Lục Khiêm.

"Lão gia."

"Các ngươi đi theo Quỷ Vương càn quét Đông Hải, trên đường cẩn thận."

Bây giờ hai người đều lĩnh ngộ Nguyên Thần đạo quả, lực lượng hợp thể tương đương với Nguyên Thần đỉnh phong , hạng người bình thường không đến gần được thân, tự vệ là đủ.

Hơn nữa Tu La sát đạo muốn đột phá, nhất định phải trải qua giết chóc số lượng lớn, không có giết chóc không cách nào tiến bộ, Lục Khiêm làm như này cũng là đang rèn luyện các nàng.

"Vâng."

Hai người Yêu Nguyệt lui ra, mang theo tứ phương Quỷ Thần ầm ầm xuất phát, càn quét tất cả quỷ quật Đông Hải.

Ngược lại là Lục Khiêm nhàn rỗi.

Thiên Tôn giúp hắn giết hết minh hữu của Vạn Tiên quần đảo, hiện tại không cần lo lắng bại lộ thân phận, tiếp theo là an tâm công thành đoạt đất là được.

Đúng lúc này, trong lòng Lục Khiêm hơi động, lấy ra Hoàng Tuyền ngọc ấn trong ngực.

Lúc này ngọc ấn đang nhấp nháy lóe sáng, cầm lên xem xét, đúng là gia hỏa Phàn Khôi truyền tin tức đến.

Gia hỏa này biết Đại Hạo và Đại Càn khai chiến, lập tức không kịp chờ được thúc giục Lục Khiêm chuẩn bị hành động, cách ấn phù, Lục Khiêm cũng có thể cảm giác được nội tâm vội vàng của gia hỏa này.

"Tại hạ đã ở Đại Càn giới, chiến cuộc nguy cấp, ốc còn không mang nổi mình ốc, sao Ti Chủ không tới cùng bàn đại sự?"

Lục Khiêm viết xuống một nhóm tin tức truyền đi qua.

Chỉ chốc lát sau, ngọc phù lại lóe lên hồng quang, Lục Khiêm cầm lấy xem xét, quả nhiên không ngoài dự liệu, gia hỏa Phàn Khôi này lại tìm cớ.

"Ngươi ẩn núp trước đã, mấy ngày nữa phó điện chủ sẽ đi qua, bản tọa phải chiêu đãi một hai, tạm thời không thoát thân ra được, ngươi mới vào Âm Ti, phải tôi luyện nhiều hơn, trở về bản tọa sẽ phong ngươi là Án Thủ."

Phàn Khôi lại tìm cớ mới, vẫn quen vẽ bánh cho ngươi xem.

Lục Khiêm cũng không quá tin tưởng lời nói này của hắn, vị trí Án Thủ cũng không quá khó, hắn muốn tìm một cái địa vị cao một chút, có thể tiếp cận chức vị tổng bộ Hoàng Tuyền.

Ngược lại cảm thấy tương đối hứng thú đối với chức vị của Phàn Khôi, nếu tự mình làm thì tốt.

Một bên khác, Hoàng Tuyền Âm Ti.

Sáu tòa cung điện trên không, một cỗ chiến xa bằng đồng thau gồm tám con ngựa đen như mực lôi kéo, đạp lên vân vụ u lục mà tới.

Soạt!

Xe ngựa dừng lại phía trên bầu trời, một thanh niên hình dạng tuấn mỹ, mọc ra song đồng một đen một trắng, hắc

dương giác chậm rãi từ xe ngựa bước xuống.

Khí chất người này âm trầm, một bộ người sống chớ lại gần, ác quỷ Âm Ti vốn xoay quanh trên bầu trời, thường ngày vừa nhìn thấy người sống sẽ lập tức nhào lên.

Hiện tại nhìn thấy người này, lập tức nhanh chóng thoát đi, giống như chậm một bước sẽ bị người ăn vậy.

"Điện chủ đại nhân!"

Soạt!

Dạ Xoa Quỷ Phàn Khôi hấp tấp bay tới, trên mặt mang theo vẻ nịnh nọt, bái lạy thật sâu, vẻ mặt này chưa hề xuất hiện ở trước mặt những người khác.

Đây là điện chủ Luân Chuyển Đại Vương chưởng quản Túc Anh Giới, cũng là Minh Thần Điện Chủ phía trên Phàn Khôi.

Minh Thần Điện Chủ quét nhìn Phàn Khôi một chút, hiển nhiên không quá thích thú với dáng vẻ này của hắn, nhàn nhạt nói:

"Nghe nói ngươi tấn công một giới? Một mình ngươi làm sao?"

"Chính là tại hạ."

Phàn Khôi đưa lên một quyển địa đồ, nói đơn giản về tiền căn hậu quả một chút, đồng thời tóm tắt công lao của Lục Khiêm.

Hoàng Tuyền thưởng phạt rõ ràng, tư chất Lục Khiêm rất tốt, lại là công thần chủ yếu, ngộ nhỡ bị Minh Thần Điện Chủ thưởng thức, nói không chừng sẽ có thể thăng tiến đi lên.

Minh Thần Điện Chủ nhìn thoáng qua một lần, gương mặt băng lãnh lộ ra ý cười, khẽ gật đầu, nói:

“Không tệ, ngươi đã có phần năng lực này, chức vị phó điện chủ vẫn còn thiếu, ngươi rất có cơ hội.”

“Đa tạ điện chủ!”

Rốt cục Phàn Khôi Phán Quan cũng nghe được tin tức mình muốn, trên mặt hưng phấn đến mức sắp không khống chế nổi.

Rốt cục cũng có thể kéo ra khoảng cách với gia hỏa Thành Hoàng kia, chờ tới khi làm phó điện chủ, phải giáo huấn hắn một trận trước mới được, báo mối thù một tiễn.

Thế nhưng, nghĩ tới đây, trong lòng tỉnh táo lại, mọi chuyện còn chưa ra gì, còn không phải thời điểm gấp gáp.

Hiện tại lỗ thủng lớn nhất là Lục Khiêm, Minh Thần Điện Chủ làm người rất giảng quy củ, ngộ nhỡ phát hiện bí mật của mình, dưới cơn giận dữ, không chỉ không lấy được chức quan, ngược lại sẽ bị lột đến cùng, chuyện này có chút khó chịu.

Cho nên Phàn Khôi Phán Quan dự định thừa dịp này, đặt Lục Khiêm ở Đại Càn, tốt nhất để người Đại Càn giết chết.

Không giết chết ít nhất cũng phải kéo một đoạn thời gian, chờ ván đã đóng thuyền về, lại tăng cho hắn một nhiệm vụ đặc biệt khó cũng được.

Phàn Khôi cũng không hề động sát tâm, loại tiểu nhân vật như Lục Khiêm này hắn còn không để ở trong lòng, mặc dù tư chất không tệ, nhưng so sánh tiền đồ, không có quá nhiều ý nghĩa.

“Ừm.”

Minh Thần Điện Chủ khẽ gật đầu:

“Vậy bản tọa đi trước, báo công lao ngươi lên.”

“Điện chủ không ở lại ngồi một chút sao? Tiểu nhân đã chuẩn bị yến hội.”

Phàn Khôi nói.

“Không cần, ta còn có công vụ phải xử lý.”

Minh Thần Điện Chủ cũng không đợi Phàn Khôi nói hết lời, đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại Phàn Khôi đứng ngây ngốc không biết làm gì.

Phàn Khôi nhìn thấy Minh Thần Điện Chủ đi xa, vội vàng lấy ra ngọc phù đưa tin cho Lục Khiêm, cho nên mới có một màn vừa rồi.

…

Ba ngày sau.

Phong Đô Sơn.

Lục Khiêm ngồi ở trong đại điện, nhíu mày, nhìn qua cây giống trong lòng bàn tay.

Sau khi chiếm cứ toàn bộ Đông Hải, Tiên Thiên Kiến Mộc đã biến thành dáng vẻ hiện tại, hạt giống hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một cây non.

Tạch tạch tạch…

Cây giống không ngừng sinh trưởng, biến thành một cây nhỏ dài tám thước.

Thân cây thẳng tắp, chỉ có trên đỉnh mọc ra lá cây hơi dài một chút, bỏ qua điểm ấy, nhìn nó giống như một cây gậy.

Lục Khiêm cầm cây gậy ở trong tay, nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt đất.

Răng rắc!

Một cái khe từ chân kéo dài ra bên ngoài ngàn trượng, khe hở tĩnh mịch, tối thiểu cũng trên trăm trượng.

"Chuyện này…"

Lục Khiêm trợn mắt há hốc mồm, cái này cũng có thể sử dụng làm pháp bảo sao?

Dường như uy lực cũng không tệ, dù sao cũng bổ sung thêm động thiên chi lực, so với huyễn hình pháp bảo vượt qua một lần thiên kiếp còn mạnh hơn rất nhiều, bề ngoài tầm thường không có gì lạ, dùng để lừa người không còn gì tốt hơn.

Xoạt!

Thái Bạch Tuyệt Quang Trận lung lay một cái, sát khí tứ tán ra như cá, một thân ảnh cầm trận pháp ngọc phù trong tay phá không mà tới.

Đây là một bộ cương thi, khuôn mặt lam điện trải rộng vết thương, hai cái răng nanh gãy mất hơn phân nửa.

Ầm!

Cương thi nện thẳng xuống đất, bắn lên một đám bụi đất.

"Đại vương, không xong. Nhóm cung chủ bị người vây công!"

"Ồ? Là Quỷ Vương phương nào?"

"Là người Đại Càn!"

【VIP】 Giáp Mộc Thiên Thần, thần vật thi vòng đầu

“Không phải Quỷ Vương, là người Đại Càn.”

Cương Thi nói, Cương Thi là bất tử chi thân, gần như không có nhược điểm gì, có thể bị người đánh thành dạng này, chắc là đụng phải nhân vật khó giải quyết.

“Người Đại Càn? Là Thiên Đế nào ra tay?”

Lục Khiêm hơi kinh ngạc, bên đó có năm Quỷ Vương, đối phó năm vị Động Chân, tối thiểu phải là Thiên Đế tự mình ra tay, hơn nữa, đối phương làm như thế nào phát hiện ra dị thường của Đông Hải?

“Không có Thiên Đế, là đại tướng dưới trướng Thanh Đế, năm đại Quỷ Vương có ba người đang càn quét quỷ quật, chỉ có Phích Lịch và Hỗn Hải là ở bên người Yêu Nguyệt cung chủ, cho nên rơi vào cạm bẫy của đối phương.”

Cương Thi cẩn thận nói.

Lục Khiêm hiểu rõ tình huống, sau khi biết được địa điểm, lập tức bay về cái phương hướng kia.

Đông Hải chi tân, phía trên một bán đảo.

Giờ phút này một đám người đang bị vây khốn ở trung tâm hòn đảo.

Oanh!

Tiếng sấm ầm vang, một đạo thanh lôi nặng nề rơi xuống, điện quang tứ tán, lưu động như nước, tự động leo lên trên

thân những sinh mạng thể xung quanh, trong nháy mắt sinh mệnh dính vào thanh lôi sẽ trở nên cháy đen, mất đi sức sống.

Mà thực vật thì điên cuồng sinh trưởng, một gốc Dong Thụ mọc ra mặt người.

Cành cây giống như nanh vuốt yêu ma điên cuồng múa may, bay lượn mà ra, bắt lấy một tu sĩ lạc đàn, vô số cành cây trói buộc hắn lại, gai nhọn sắc bén mọc ra, cắm vào thể nội tu sĩ, không ngừng hấp thụ lấy tiên huyết, một lát sau chỉ còn lại một bộ thây khô.

Các tu sĩ đồng hành hoảng hốt, vội vàng rời khỏi phạm vi công kích của Dong Thụ.

Thế nhưng chỉ cần ở trong giới này, sẽ bị các loại thực vật công kích.

Cỏ dại màu trắng như cánh tay người khắp nơi đều có, thời điểm đám người đi qua, những cỏ dại này điên cuồng mọc ra, bắt lấy mắt cá chân, một cỗ lực lượng khổng lồ xé nát người.

Ban đầu nhóm người này có bốn năm mươi người, hiện tại còn lại không có mấy.

Người dẫn đầu là một huyền y lão đạo râu dài bồng bềnh, tiên phong đạo cốt, phần lớn người mặc trang phục không khác hắn lắm, ngực có một cái đồ án hình hồ lô, bên cạnh có một viên đan dược.

Đây là ký hiệu của Huyền Hồ Sơn.

Lão giả dẫn đầu chính là chưởng môn Nhân Phương Tế Huyền Hồ Sơn, người quen biết cũ của Lục Khiêm làThanh Phong lão đạo cũng ở trong đó.

Oanh!

Lại một tia chớp đánh xuống, cỏ cây xung quanh điên cuồng sinh trưởng, hình thành một vòng vây.

Đám người không thể trốn đi đâu được.

"Đáng ghét, lại là Giáp Mộc Thần Lôi!"

Thanh Phong lão đạo tuyệt vọng nói, những người khác cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Vốn chỉ muốn tới sớm một chút tìm bảo dược luyện đan, nhưng không nghĩ tới lại trúng bẫy của người ta, tu sĩ Động Chân đỉnh phong nơi này hiển hóa động thiên thế giới ra ngoài.

Người dẫn bọn hắn tiến vào cái bẫy là thủ hạ thứ nhất của Thanh Đế, Cú Mang - Mộc Đạo đại tướng, trên thân chảy xuôi huyết mạch thượng cổ thần thú Cú Mang, sở trường Giáp Mộc Thần Lôi và Đại Diễn Tam Sinh Giới.

Đây là động thiên trong thể nội Cú Mang, Đại Diễn Tam Sinh Giới.

Tốc độ Giáp Mộc Thần Lôi cực nhanh, tựa như một đầu du long.

Oanh!

Đối mặt thế công cường đại như thế, đám người căn bản không có năng lực phản kháng, bọn hắn lấy luyện đan thành danh, đối với sát phạt chi thuật chỉ là hơi hiểu rõ, không có nghiên cứu sâu, so với người cảnh giới ngang nhau hơi thấp hơn một chút.

Sắc mặt Phương Tế ngưng trọng, hừ lạnh một tiếng, tay áo bay ra một cái đỉnh đồng ba chân hai tai.

Răng rắc!

Đỉnh đồng mở rộng miệng, kim sắc hỏa diễm phun ra ngoài.

Đây là Lục Đinh Thần Hỏa, hỏa diễm luyện đan cao nhất trên đời này.

Trong nháy mắt kim sắc hỏa diễm phun ra, liền hình thành vách tường hỏa diễm thật dày trên đỉnh đầu đám người.

Oanh!

Giáp Mộc Thần Lôi hung hăng bổ vào vách Lục Đinh Thần Hỏa, điện tương tứ tán, tia lửa bắn ra.

Cái lôi điện màu xanh này chỉ hơi đình trệ một chút, rồi lại trực tiếp xuyên qua.

Giáp Mộc Thần Lôi và Ất Mộc Thần Lôi nhìn như nhau, nhưng thực tế tính chất kém không ít.

Ất Mộc cứng cỏi nhu xảo, như xuân như thu, sinh trưởng giống như dây leo, có thể leo lên bất kỳ sự vật gì.

Còn Giáp Mộc thì dương cương chính đại, sinh cơ bừng bừng, sinh dục vạn vật. trên trời là lôi hoặc long, trên mặt đất là lương hoặc là nhà.

Đối kháng Giáp Mộc, cần lực lượng rất cường đại, nhất cử tiêu diệt nó mới được, nếu không dựa vào sinh cơ cường đại của nó sẽ phục sinh lần nữa.

Oanh!

Giáp Mộc Thần Lôi rơi vào đỉnh đầu, ầm ầm nổ tung, đám người không khỏi nhắm hai mắt, an tâm chờ chết, việc đã đến nước này.

“Hả?”

Đám người Huyền Hồ Sơn đợi đã lâu, vẫn không có xuất hiện phản ứng, nghi hoặc mở to mắt.

Chỉ thấy trên bầu trời có mấy bóng người bay lên, trong đó có hai cái tỷ muội tướng mạo rất giống nhau, một đen một

trắng, xinh đẹp vô cùng, quanh thân quấn lấy lấy sát khí màu máu, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào mắt.

Bên cạnh còn có hai tên Quỷ Vương, một cái mọc ra cánh dơi, khống chế cuồng phong; một cái khác có tám cái đầu rắn, thân người, khống chế Huyền Lôi.

Vòng bảo hộ Giáp Mộc Thần Lôi và dây leo xung quanh biến mất, nhìn đến đây, Phương Tế liền biết là đối phương cứu mình.

Nghĩ tới đây, Phương Tế bước lên một bước, chắp tay nói:

"Đa tạ đạo hữu cứu giúp, xin hỏi…"

"Hai vị cung chủ mạnh khỏe."

Không đợi Phương Tế nói xong, Thanh Phong lão đạo đã tiến lên chào hỏi.

Yêu Nguyệt tán đi sát khí quanh thân, sát khí lăng lệ giảm bớt không ít, gương mặt băng sơn lãnh nhược lộ ra vẻ tươi cười, nói:

"Chư vị khỏe, bây giờ không phải là thời điểm ôn chuyện, chờ ra ngoài giới này rồi nói sau."

Xoạt!

Vừa dứt lời, một đạo ánh sáng xanh từ phương xa bay tới, không bước vào bên trong thảm thực vật xung quanh.

"Ha ha ha…"

Xung quanh vang lên tiếng cười khanh khách, một trận thanh âm tất tất tác tác vang lên, đập vào mi mắt là một vùng biển hoa hướng dương.

Mỗi một đóa hoa hướng dương đều mọc ra gương mặt nữ tử, khuôn mặt trắng bạch, con mắt rất lớn, mảnh giống như cây kim, lúc này phát ra tiếng kêu chói tai.

Thanh âm không ngừng quanh quẩn, khiến người nghe cảm thấy một trận ma âm xâu tai, đầu đau muốn nứt.

“Tập trung, không nên bị ma âm quấy nhiễu.”

Yêu Nguyệt nhắc nhở.

Lúc này đám người mới lấy lại tinh thần, bỗng nhiên phát hiện cách đó không xa nhiều hơn mười đầu Thanh Long .

Đây là dây leo rộng mười trượng, dài ngàn trượng, phía trên mọc ra gai ngược sắc bén, có lông mày có mắt, đơn giản nhìn qua thật sự giống một đầu Thanh Long.

Một tên tu sĩ Huyền Hồ Sơn thử dùng phi kiếm đâm về phía Thanh Long, kết quả bị bắn trở về.

Ngoại trừ hoa hướng dương mặt người, dây leo giống Thanh Long ra, còn có đủ loại thực vật yêu quái hóa hình kỳ lạ, từng cái đều có thủ đoạn thần kỳ, mỗi người tu vi không thấp.

Thỉnh thoảng có một đạo Giáp Mộc Thần Lôi rơi xuống, liền để tu vi những yêu quái thực vật này tăng nhiều.

Bát Kỳ Quỷ Vương tiến lên trước một bước, chính diện đối mặt với Thanh Long chạy như bay đến, trong tay cầm một thanh thần chùy, trước khi Thanh Long đến, hung hăng gõ về phía hư không.

Oanh!

Bầu không khí cuồng bạo, mây đen che đậy, mấy trăm đạo hắc điện thô to như thùng nước dữ tợn rơi xuống, bao trùm phạm vi hoạt động của Thanh Long.

Lôi điện tiếp xúc Thanh Long, cũng không có trực tiếp nổ tung, mà giống như giòi trong xương, leo lên toàn thân Thanh Long, sau đó mới nổ thành than cốc, điện tương phân hoá ra

ngàn vạn, nhanh chóng dính vào trên người kế tiếp, giống như là ôn dịch truyền khắp xung quanh trăm dặm.

Chờ điện quang đen như mực hoàn toàn tán đi, mọi người mới phát hiện Thanh Long và những yêu ma cổ quái kia đều biến mất, chỉ còn lại một mảnh tiêu địa, điện tương đen như mực còn điên cuồng nhảy múa trên mặt đất.

"Quỷ Thần thật mạnh."

Phương Tế nghẹn họng nhìn trân trối, vừa rồi thông qua Thanh Phong lão đạo hắn đã biết rõ lai lịch đám người Yêu Nguyệt, không nghĩ tới môn phái sát vách Huyền Hồ Sơn trước kia lại mạnh như thế.

【VIP】 Giáp Mộc Thiên Thần, thần vật thi vòng đầu(2)

Trình độ Quỷ Vương hẳn là mới vào Động Chân, hơi nhìn là có thể nhận ra, thế nhưng một thân lôi pháp này thực sự rất lăng lệ, Bức Dực Quỷ Vương ở một bên khác cũng ra tay, chỉ thấy hắn triển khai hai cánh, liên tục huy động mấy cái, cương phong sắc bén giống như đao, cắt nát tất cả sự vật trong phạm vị trăm dặm.

Đây là cương phong thấu xương, đại chiêu của Hống Phong, có thể tổn thương cả vật thật và hồn phách, vô khổng bất nhập.

Lôi điện của Phích Lịch đại tướng tên là Khổ Ách Thần Lôi, màu sắc đen như mực, tính chất bá đạo, người bên trong lôi điện sẽ phải gánh chịu đau khổ giống như địa ngục, đau khổ càng mãnh liệt, uy lực lôi điện càng mạnh.

Đồng thời sau khi chết còn có thể tự động leo lên trên thân những người khác, giống như như giòi trong xương, âm tàn độc ác.

Mặc dù tu vi hai tỷ muội Yêu Nguyệt chỉ là Nguyên Thần, nhưng Tu La sát khí vô cùng bá đạo, giết cho những thực vật kia không có sức hoàn thủ.

“Lên, nhóm chúng ta cũng phụ một tay.”

Phương Tế lập tức kéo lên tự tin, một đoàn Lục Đinh Thần Hỏa bay đến trên người yêu quái, thiêu nó đến không còn một

mảnh.

Dưới sự dẫn dắt của hai vị Quỷ Vương và Yêu Nguyệt Tập Nguyệt, đám người mở ra phản công, từng bước giết ra khỏi vòng vây.

Đại Diễn Tam Sinh Giới không chỗ nào không có yêu quái, nhỏ thì là một cây cỏ dại dưới chân, một đóa Bồ Công Anh; lớn thì là cự mộc che trời, dây leo kéo dài, tất cả đều là sát chiêu vô cùng nguy hiểm.

Thế nhưng sát chiêu bên Quỷ Vương có phạm vi lớn, mỗi nơi đi qua liền phóng ra cương phong và thần lôi, cày cả đại địa lên một lần.

Mặc kệ là sát chiêu gì, ở trước mặt loại phép thuật không gì công kích này, cái gì cũng không có hiệu quả.

Oanh!

Lúc này, lại có một đạo Giáp Mộc Thần Lôi bổ xuống.

Trong mắt Phích Lịch đại tướng lóe lên một tia trào phúng, trong tay cầm thần chùy, liền muốn nghênh kích mà lên.

Oanh!

Hai đạo lôi đình tối đen đụng vào nhau, bạch quang sáng chói tràn ngập toàn bộ không gian, chiếu lên khiến mắt người không mở ra được.

Cuối cùng, bạch quang biến thành màu đen, rõ ràng là Phích Lịch đại tướng chiếm cứ ưu thế.

Lúc này, Yêu Nguyệt bỗng nhiên hô to.

“Mau lui lại! !”

Phích Lịch đại tướng hơi nghi hoặc một chút, chợt thấy phía trước có một đạo ánh sáng xanh.

Ánh sáng xanh như là một đầu Thanh Long, đang nhằm về chỗ yếu hại xông đến.

Đây không phải Giáp Mộc Thần Lôi, rõ ràng là một kiện pháp bảo, cái pháp bảo này giấu ở bên trong Giáp Mộc Thần Lôi, đây mới thật sự là sát chiêu.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Phích Lịch đại tướng dùng hết toàn bộ lực lượng, lấy một loại phương thức trái với quy luật, thân thể đang vọt tới trước, mạnh mẽ dừng lại, sau đó nhanh chóng lui về sau, toàn bộ quá trình không cao hơn một hơi.

Xoạt!

Trường kiếm màu xanh sượt qua người, mang theo một cỗ đau nhức kịch liệt, đau đến mức Phích Lịch đại tướng suýt chút ngất đi.

Tám cái đầu rắn bị lột mất ba, mặc dù có Yêu Nguyệt kịp thời nhắc nhở, nhưng vẫn không đỡ nổi công kích sớm phát động của đối phương, chỉ mất ba cái đầu xem như đã tốt rồi, chí ít bảo vệ được tính mệnh.

Phích Lịch đại tướng trở lại bên người Yêu Nguyệt, thấy được chủ nhân phát động đánh lén phía sau màn.

Người này hình dạng kì lạ, nhìn qua không giống như là người bình thường, người này có thân thể hươu, đầu giống như Khổng Tước, song giác cao chót vót cổ quái.

Kiếm màu xanh nhẹ nhàng trôi nổi ở bên người, chuôi kiếm này cũng rất kì lạ, lại là kiếm gỗ, hoa văn rõ ràng, còn có vài cái lá cây xanh biếc.

“Cú Mang! !”

Phương Tế thốt ra, sắc mặt trắng bệch.

Không ngờ chính chủ Đại Diễn Tam Sinh Giới lại xuất hiện, đây là đại tướng số một dưới trướng Thanh Đế - Cú Mang, những ngày gần đây Đại Hạo và Đại Càn tranh đấu gay gắt, tin tức đại bộ phận cao thủ đều điều tra gần hết, đối với loại đại tướng đỉnh phong này, song phương đều có hiểu biết.

Chuôi kiếm này cũng có lai lịch, kiếm này tên là Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm, lấy một cành cây Tiên Thiên Kiến Mộc chế tạo thành, có được thần thông điều khiển Mộc thuộc tính, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Giáp Mộc Thần Lôi hẳn là do vật này phát ra.

"Không tệ lắm, thế mà có thể tới lui Đại Diễn Tam Sinh Giới của tự nhiên như vậy, ta thật sự xem thường các ngươi ngồi."

Cú Mang hóa thân thành nam tử mũi ưng mắt xanh, Quy Xà đại tướng phía sau hắn, cũng có tu vi Động Chân.

"Động thủ!"

Yêu Nguyệt âm thầm cắn chặt răng ngà, trên vai ngưng tụ ra hai đạo phi đao đen như mực.

Ông!

Âm Sát Ma Nhận phát ra ma âm, lưu lại một đạo tàn ảnh, chém về phía Cú Mang, Tập Nguyệt ở một bên khác cũng ra tay.

Nhìn thấy đám người Âm Cảnh Thiên Cung động thủ, những người khác cũng nhao nhao ra tay.

Chính chủ xuất hiện, người này uy danh hiển hách, lực lượng cường đại, nhất định phải tập hợp lực lượng của mọi người, mới có thể đột phá trùng vây.

Chỉ một thoáng thời gian, vô số pháp thuật linh quang đủ loại màu sắc, khiến bầu trời biến sắc.

Đối mặt với đám người vây công, Cú Mang không đổi sắc, chỉ lẳng lặng nhìn qua.

Ngàn trượng, trăm trượng… Cự ly càng ngày càng gần, khí thế sôi trào, sát cơ lành lạnh đâm thẳng mi tâm.

Lúc này Cú Mang mới động, hắn trở tay nắm chặt Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm, nhẹ nhàng vung lên, một cỗ dao động màu xanh càn quét ra.

Một kiếm rơi xuống, vạn vật sinh sôi.

Lấy sinh cơ chi đạo giết địch, là một loại cực đoan khác.

Hư không tràn ngập Giáp Mộc Thần Lôi, hình thành một mảnh hải dương, vô số sinh linh bởi vậy mà hoá sinh, pháp thuật đám người tự sụp đổ, bị sinh cơ đồng hóa, ngược lại hóa thành yêu quái.

Cỏ cây phía dưới điên cuồng sinh trưởng, một cây cỏ dại dài đến ngàn trượng, đã sinh ra linh trí, trực tiếp đâm về phía đám người.

"A! !"

Tu sĩ Huyền Hồ Sơn kêu thảm một tiếng, bị cỏ dại sinh trưởng dưới chân đâm xuyên cửa hậu, từ miệng đâm ra, toàn bộ thân thể bị đẩy lên giữa không trung.

Không đến ba hơi, Huyền Hồ Sơn lại có hơn mười tu sĩ tử vong, Thanh Phong lão đạo may mắn hơn, nếu không phải Quỷ Vương ra tay cứu viện, chỉ sợ đã sớm chết rồi.

Còn lại không đến mười người làm thành một vòng tròn, hai tên Quỷ Vương trấn thủ hai bên, vừa có thực vật vây công tới liền tiêu diệt, nhưng số lượng thực sự quá nhiều, giết cũng không giết hết.

Vừa rồi những đồ vật kia đều không dùng được, nhưng ở dưới Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm gia trì, tốc độ cỏ cây sinh

trưởng còn nhanh hơn so với bọn hắn tiêu diệt.

Vòng phòng hộ của đám người càng ngày càng nhỏ, một khi bị công phá, sẽ chết không có chỗ chôn.

Thảm thực vật bên ngoài đã bao vây bọn hắn thành một viên cầu.

"Mọi người kiên trì thêm một hồi, bên ta đã sớm cho người thông báo đại vương, rất nhanh hắn sẽ đi."

"Đại vương?"

Phương Tế nghi hoặc.

"Là Tinh Chủ Hắc Thủy Tai Tinh."

Thanh Phong lão đạo nhắc nhở.

Nghe đến đó, Phương Tế không khỏi cười khổ lên tiếng:

"Nếu như còn có thể liên hệ đến hắn, trước hết bảo hắn trở về đi, bảo tồn thực lực, về sau lại báo thù cho nhóm chúng ta."

Hắn cũng không phải xem thường Lục Khiêm, dù sao cũng ở trong động thiên của người ta, trừ phi Âm Dương nhị chủ đến, nếu không tới cũng là đưa đồ ăn, dù sao nơi này cũng không kết nối được tinh quang Hắc Thủy Tai Tinh.

Còn không bằng giữ lại một phần lực lượng.

"Không sao, chờ một chút."

Yêu Nguyệt vẫn tin tưởng Lục Khiêm.

Ngoại giới, một đạo độn quang bay lượn mà đến, mang theo lực lượng cường đại hung hăng đánh xuống.

Oanh!

"Hả?"

Lông mày Cú Mang nhíu lại, lại là một kiếm ngăn trở công kích của đối phương, vì vậy mà không để ý đến phía dưới,

đám người lập tức đẩy quả cầu thực vật tản ra.

“Lão gia!”

Yêu Nguyệt nhìn thấy người tới, hưng phấn nói.

Người đến chính là Lục Khiêm.

“Lại có người tự tìm cái chết sao?”

Cú Mang cười nói, đại địa bắn ra vô số Thanh Long Đằng Mạn.

Lực chú ý của Lục Khiêm chuyển hướng đến Cú Mang, trong tay hắn còn cầm một cây gậy gỗ kỳ quái.

Nhìn thấy Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm, Lục Khiêm cười nói:

“Hôm nay mới thấy được thần vật, ngươi tới thật tốt!”

【VIP】 Đại Diễn Tam Sinh Giới

Lục Khiêm nhìn về phía Cú Mang, hoàn toàn không để ở trong mắt, cười nói:

"Ta có một kiện thần vật, vừa vặn bắt ngươi thử kiếm."

Ngữ khí cuồng vọng, làm cho người phải ghé mắt.

"Đạo hữu cẩn thận, người này là Cú Mang!"

Phương Tế hô lớn, lo lắng Lục Khiêm quá khinh thị đối thủ.

"Hừ! Không biết tự lượng sức mình."

Cú Mang lười nhác nói nhảm, trực tiếp vung ra một kiếm.

Nếu là thủ lĩnh của đối phương, vậy sẽ không thể không thận trọng đối đãi, nếu không chết thế nào cũng không biết rõ.

Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm Bạo phát một trận ánh sáng xanh, vô số Giáp Mộc Thần Lôi rơi xuống, thực vật chạm phải thần lôi điên cuồng trưởng thành, không biết có bao nhiêu chủng loại yêu quái hóa hình ở trong đó.

Toàn bộ lực lượng Đại Diễn Tam Sinh Giới hội tụ ở đây, Lục Khiêm giống như đối nghịch cả thiên hạ, nhất cử nhất động đều bị áp chế.

Bầu trời toàn là Thanh Long và hải dương điên cuồng dữ tợn, cỏ dại sắc bén có thể chặt đứt sơn mạch.

Ánh mắt Lục Khiêm đặt ở trên Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm, chắc đây chính là bản mạng pháp bảo của Cú Mang đi,

truyền thuyết nói nó được chế tạo từ Tiên Thiên Kiến Mộc mà thành bảo kiếm.

Khả năng người bình thường không đối phó được đồ vật này, dù bẻ gãy nó cũng sẽ tái sinh lần nữa, đáng tiếc gặp phải mình.

Một kích toàn lực của Cú Mang đại tướng, Lục Khiêm đều không cảm thấy cái gì, ngược lại là những người ở phía dưới bắt đầu khẩn trương.

"Cái này… Phong Đô đạo hữu có thể đỡ nổi sao?"

Nội tâm Phương Tế có chút bất an.

Cú Mang quá mạnh, nhất là lại ở trong động thiên người ta, uy lực chuôi Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm này đơn giản phát huy đến cực hạn.

Bản thân Phương Tế cũng là Động Chân, tu vi không đến nỗi quá kém, nhưng gặp phải đồ chơi này, cũng là có lòng không đủ lực.

Lục Khiêm chậm rãi nâng cây gậy gỗ kỳ quái trong tay lên, sau đó nhắm ngay hư không nhẹ nhàng gõ xuống.

Cú Mang thấy vậy sửng sốt một chút, cây gậy gỗ này có uy lực gì? Nhìn có chút không hiểu thủ đoạn của người này, chẳng lẽ điên rồi sao.

Thanh Long Đằng Mạn nuốt hết thân thể Lục Khiêm.

Thời điểm mọi người ở đây đều tưởng Lục Khiêm chết chắc, thì sự tình làm cho người ta mở rộng tầm mắt xảy ra.

Oanh!

Lấy Lục Khiêm làm trung tâm, một đạo hắc quang tràn ngập tĩnh mịch chi khí bộc phát, thôn phệ hết vô số Thanh Long.

“Chuyện này…”

Con ngươi Cú Mang hơi co lại, trong lòng hoảng hốt.

Thế mà sinh cơ không cách nào tái sinh, sự vật dính vào hắc quang triệt để chôn vùi, không có sinh tức.

Đây là Vạn Pháp Thôn Quang Chướng, bỗng nhiên bên trong Vạn Pháp Thôn Quang Chướng thò ra một cây gậy thật dài.

“Giả thần giả quỷ!”

Nội tâm Cú Mang trở nên hung ác, có lẽ vừa rồi hắn đã quá mức khinh địch, cho nên mới mắc lừa.

Thế là lắc mình biến hoá, biến thành bộ dạng đầu chim thân hươu.

Tay hắn cầm cự kiếm, chặt về phía cây gậy.

Hai người đều lấy ra toàn bộ lực lượng, nhân mã song phương không tự chủ được nín hơi, lẳng lặng chờ đợi kết quả.

Oanh!

Trong nháy mắt gậy gỗ đánh trúng thần kiếm, sắc mặt Cú Mang kịch biến, bỗng nhiên phun ra một ngụm tiên huyết.

“Ngươi…”

Cú Mang không dám tin, bên trong ánh mắt mang theo một tia hiểu ra.

“Tại sao ngươi cũng có Kiến Mộc, hẳn là ngươi…”

Lời còn chưa nói hết, toàn thân và cả Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm đều hóa thành bột phấn màu xám, Phá Bại chi khí đen như mực không ngừng lan tràn, chỗ đi qua, cỏ cây khô héo, sinh cơ đoạn tuyệt.

Oanh!

Tiên Thiên Kiến Mộc hung hăng cắm ở trên đại địa, toàn bộ thế giới run rẩy, khe hở lan tràn, chia làm mấy khối.

Không đến một lát, khắp nơi đại địa là thực vật khô héo rách nát, Đại Diễn Tam Sinh Giới hủy diệt như vậy.

Rốt cục đám người thoát khốn, đám người Huyền Hồ Sơn đơn giản là nước mắt sắp rớt xuống.

Ban đầu mang theo hơn một trăm người tới hái thuốc, kết quả không cẩn thận xâm nhập vào cạm bẫy Cú Mang bày ra, nếu không phải gặp được đám người Yêu Nguyệt cũng rơi vào cạm bẫy, chỉ sợ lần này đã sớm chết.

Dù vậy, gần một trăm người trước đây, chỉ còn lại hai ba người, có thể nói là nguyên khí đại thương.

Đương nhiên, Phương Tế vô cùng hài lòng đối với chuyện này, chí ít mình không chết, chỉ cần còn một cái mạng, cuối cùng về sau sẽ khôi phục lại.

"Đa tạ Phong Đô đạo hữu."

Thanh Phong lão đạo đi lên chào hỏi.

"Đã lâu không gặp."

Lục Khiêm khách sáo nói.

Nghĩ tới đây, Phương Tế vội vàng tiến lên, chắp tay cười nói:

"Đa tạ tinh chủ Hắc Thủy Tinh ra tay tương trợ."

"Không khách khí, tiện tay mà thôi."

Lục Khiêm vừa nói chuyện, ánh mắt vừa đánh giá bốn phương, không có để lại đồ vật gì, Cú Mang nói đến cũng thật nghèo.

Đoán chừng đồ tốt đều ở trên Mộc Tinh, dù sao cũng không có mấy người đặt toàn bộ gia sản ở trên người.

Vừa rồi mình cũng dùng sức quá mạnh, cả người đều đánh thành bụi, nếu không có thể lưu lại một chút đồ vật.

“Thời gian không còn sớm nữa, đi về trước đi, không phải lát nữa Thanh Đế sẽ tới chứ.”

Lục Khiêm nói:

“Mọi người trở về đi, tại hạ còn có chuyện ở địa phương khác phải xử lý.”

“Vậy sau này gặp lại, nếu có Tinh Chủ thì giờ rãnh rỗi, có thể tới Huyền Hồ Sơn ngồi một chút.”

Phương Tế hàn huyên mấy câu, liền dẫn người rời đi.

Lục Khiêm đang muốn rời đi, chợt thấy dưới chân có một hạt châu màu xanh.

“Ồ?”

Lục Khiêm cầm lấy hạt châu, một cỗ sinh mệnh lực băng lãnh giàu có sinh cơ đánh tới.

“Đại Diễn Tam Sinh Giới?”

Lục Khiêm có chút bất ngờ, không nghĩ tới đánh ra hạch tâm của gia hỏa này.

Đưa một điểm pháp lực vào, một cỗ lực lượng màu xanh biếc khuếch tán ra, xung quanh bắt đầu sinh trưởng cỏ cây, không đến một nửa liền dừng lại.

Vật này tương đương với một cái động thiên của Động Chân, thi triển ra có thể hình thành một cái thụ giới ngăn cách ngoại giới.

Vừa rồi đám người Yêu Nguyệt bị đồ vật này vây khốn.

Vốn cho rằng đây là động thiên trong thể nội Cú Mang, hiện tại xem ra, có lẽ gia hỏa này đã luyện thành pháp bảo, cho nên mới phát động ẩn nấp nhanh chóng như vậy.

“Đi!”

Lục Khiêm nhận lấy hạt châu, nhìn về phía đám người Yêu Nguyệt.

“Được.”

Hai người Yêu Nguyệt và Quỷ Vương ngồi lên mây đen.

Xoạt!

Một đoàn người hóa thành hắc quang, chỉ trong giây lát xuất hiện ở ngoài trăm dặm.

Thật lâu sau, nam tử Thanh Đế đột nhiên xuất hiện, nhìn qua đại địa đen như mực, ánh mắt hiện lên một đạo sát cơ.

“Lại là ngươi, tìm ngươi thật khổ cực.”

Người tới chính là Thanh Đế, Thanh Đế ngoài mặt như nước chảy mây trôi, nhưng nội tâm đã sớm tức nổ tung.

Đây chính là đại tướng số một của lão, có hắn ở đây, hậu phương của lão sẽ vĩnh viễn không xảy ra vấn đề.

Nhưng bây giờ đã chết rồi, hơn nữa chết dứt khoát như thế, ngay cả một điểm tàn hồn cũng không sót lại.

“Phế vật… Phế vật…”

Thanh Đế càng nghĩ càng giận, hung hăng vung quyền lên hư không, giống như muốn đánh vào trên gương mặt Lục Khiêm.

Cuối cùng vẫn không giữ được bình tĩnh.

Sau khi hung hăng phát tiết một phen, Thanh Đế cũng tỉnh táo lại, nặng nề hít một hơi.

Thật ra cũng không trách Cú Mang được, tu vi Cú Mang thuộc về tồn tại cao cấp nhất phía dưới Âm Dương cảnh,

không có một Động Chân nào đơn đả độc đấu mà đánh thắng được hắn.

Cú Mang có huyết mạch thượng cổ thần thú, lại thêm Thanh Đế Mộc Đạo sinh sinh bất tức, bất kể là sức chiến đấu hay là sức chịu đựng, đều không phải là người bình thường hơn được.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại gặp Lục Khiêm.

【VIP】 Đại Diễn Tam Sinh Giới(2)

Đạo hạnh của Lục Khiêm cũng không sánh bằng Cú Mang, nhưng Kiến Mộc của người ta chủng chuyên môn khắc chế đồ chơi này.

Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm tiếng tăm lừng lẫy, làm sao một cành cây nho nhỏ lại vượt qua Kiến Mộc đường đường chính chính, hơn nữa còn là Kiến Mộc âm thuộc tính.

"Đây là bản tọa gây ra một cái tai họa sao."

Thanh Đế thầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại trong lòng có chút hối hận.

Sớm biết rõ đã để lại thêm một chút chuẩn bị ở sau, không nên lo lắng bị Hoàng Đế phát hiện, mà không để ý đến khống chế Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng, nếu như làm lại một lần nữa, chắc chắn sẽ không ngây thơ như vậy.

Thế nhưng, nói đi thì nói lại, trước đây cũng không nghĩ ra sẽ có cục diện hiện tại.

Hiện tại thời cuộc rất loạn, tâm trí Hoàng Đế đặt trên Đại Hạo Tinh, không rảnh quan tâm chuyện khác, khống chế đối với thế giới này cũng không quá nghiêm mật, hơi động tay động chân chân một chút cũng không có vấn đề.

Nếu là lúc trước, dựa vào phân thần của mình nháo sự, rất dễ dàng bị người phát hiện ra vấn đề.

Nghĩ tới đây, nội tâm Thanh Đế suy nghĩ kế sách.

Hắn cũng có một chút hiểu rõ đối với Lục Khiêm.

Xưa nay gia hỏa này không làm sự tình không có ý nghĩa, khẳng định tới đây có ý nghĩa đặc thù, chắc chắn Lục Khiêm sẽ ngoi đầu lên lần nữa, đến lúc đó lại đoạt lại đồ vật.

Nói không chừng còn là chuyện tốt.

Hoàng Tuyền Âm Ti, Phán Quan nha môn.

Giờ phút này, Phàn Khôi Phán Quan và mấy người Trư Quỷ Vương đều ở đây.

"Đại nhân, bên Thành Hoàng lại có động tác."

Trư Quỷ Vương nói.

"Cái gì? Thành Hoàng tìm được thế giới mới rồi?"

Phàn Khôi Phán Quan ngưng tụ lại, chuyện này liên quan đến tiền đồ của mình, há có thể không chú ý.

"Không phải, gần đây hắn tu hành có chút đột phá, công lao và Phán Quan ngươi không khác lắm."

Hoàng Tuyền lên chức có hai cái tiêu chuẩn, một cái là công lao, một cái khác là tu vi.

Bình thường công lao thăng thiên nhiều, tu vi chiếm tỉ trọng cũng rất lớn.

Nghe Trư Quỷ Vương nói vậy, Phàn Khôi suy tư thật lâu.

Vị trí phó điện chủ chỉ có một cái.

Hai người cạnh tranh nhiều năm như vậy, minh tranh ám đấu nhiều lần, song phương đều đã chết không ít người, sớm đã là huyết hải thâm cừu, bất cứ người nào thượng vị, cũng sẽ không buông tha đối phương.

Cho nên Phàn Khôi không thể không thận trọng đối đãi.

"Tên súc sinh này…"

Phàn Khôi thầm mắng một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Trư Quỷ Vương:

"Lục Khiêm vẫn còn ở Đại Càn, ngươi xem hắn làm đến đâu rồi?"

Cho dù không chiếm được thế giới kia, chỉ cần có cái cơ bản, mình cũng có hi vọng lật bàn.

"Được."

Trư Quỷ Vương gật gật đầu.

"Việc này không nên chậm trễ, hiện tại đi qua đi."

Phàn Khôi nói:

"Ta đi tìm Thái Ông, xem hắn đứng ở bên nào."

Nội bộ Hoàng Tuyền cạnh tranh cũng vô cùng kịch liệt.

Minh tranh ám đấu, có người chết cũng không kỳ quái, chỉ cần không bắt được cái chuôi là được.

Thân hình Phàn Khôi lóe lên, biến mất tại chỗ, Trư Quỷ Vương gãi đầu một cái, cũng rời đi.

Đại Càn Tinh, Đông Hải Đại La Đảo.

Năm vị Quỷ Vương đứng dưới chân Phong Đô Sơn.

Phía trước Quỷ Vương chính là đám người Lục Khiêm và Yêu Nguyệt.

"Lão gia, Đông Hải có tổng cộng sáu cái quỷ quật, trước mắt đã quét sạch toàn bộ, đánh giết một tên Động Chân."

Yêu Nguyệt báo cáo.

"Quỷ Vương Động Chân còn khá nhiều."

Lục Khiêm khẽ gật đầu, chỉ riêng Đông Hải, đã tăng thêm năm tên trấn thủ Quỷ Vương, tất cả liền có sáu cái:

“Đúng rồi, các ngươi cũng phải thu nhận một chút người mới.”

“Vâng, lần này thu nhận một vạn tám nghìn năm trăm người, đã gom góp ba vạn sáu ngàn quỷ thần.”

Dưới sự dẫn dắt của Lục Khiêm, nhân số Âm Cảnh Thiên Cung đã đạt tới thời kì đỉnh phong nhất, tu vi tổng thể còn cao hơn trước đây không ít.

Dù sao có năm vị Quỷ Vương Động Chân.

Thực lực tổng hợp của Âm Cảnh Thiên Cung gần bằng Chư Thiên Tinh Thần, cho dù bây giờ Huyền Lão Hắc Đế trở về, cũng chỉ có thể làm lão nhị.

Lục Khiêm trở lại mật thất, ngồi xếp bằng, một gốc cây non lơ lửng lên đỉnh đầu, quang mang tinh thuần không rơi vào đỉnh đầu.

Pháp lực vùng đan điền mãnh liệt như thủy triều.

Lần này lấy được Đông Hải, đồ sát quỷ thần hấp thu lực lượng, lại khiến cho công lực của mình dâng lên một chút.

Đoán chừng ổn định lại là có thể tiến vào Động Chân trung kỳ.

Đại bộ phận Động Chân đều là cảnh giới này.

Tiếp tục lên trên là Động Chân hậu kỳ, lĩnh ngộ Vũ Cực Chi Lực.

Thời điểm này liền có năng lực xuyên qua không thể tưởng tượng nổi, lấy triệu làm đơn vị xuyên qua hư không, một ngàn tỷ cũng là một tỷ.

Người ở cảnh giới này không dễ dàng chết, lúc nào cũng có năng lực chạy trốn, đến bây giờ Lục Khiêm chỉ đối phó hai người là Trung Nguyên Tử Quân và Cú Mang.

Bắt được hai người này thuộc về vận khí tương đối tốt, người trước khinh địch, người sau bị mình khắc chế, nếu đối phương muốn chạy, thật sự khó bắt được hai người này.

Tốc độ thời gian trong Phong Đô Sơn trôi qua gấp mười lần ngoại giới.

Ngoại trừ Tiên Thiên Kiến Mộc ra, Lục Khiêm còn dự định rút thời gian tu luyện Lục Đạo Luân Hồi Thần Binh Pháp.

Cái pháp môn này không tệ, có thể nhanh chóng luyện được đạo binh cường lực, về sau chuyện này sẽ có trợ giúp đối với thời cuộc.

Lần này càn quét Đông Hải, chỉ quỷ hồn phổ thông đã có mấy ngàn vạn, cho dù chỉ lấy nhân số, cứng rắn cũng có thể đè chết mình, cho nên pháo hôi vẫn rất quan trọng.

Lục Đạo Luân Hồi Pháp cần pháp lực tạo dựng sáu cái lối đi, hình thành thần thông, về sau liền có thể vãi đậu thành binh.

Quá trình này rất khó, cần độ thuần thục rất cao, mà thứ Lục Khiêm không thiếu nhất là độ thuần thục

Mười ngày sau.

Ong ong!

Hư không phát ra một hồi run run.

Phía sau Lục Khiêm xuất hiện sáu cái quang hoàn màu sắc khác nhau, quang hoàn sắp xếp theo hình dạng, chậm rãi chuyển động.

Lục Khiêm quay đầu, nói lẩm bẩm.

Bỗng nhiên một cái lối đi màu xanh lá trong đó phóng ra ánh sáng, một đám Mật Phong lớn cỡ chậu rửa mặt, mọc ra

mặt người bay ra ngoài, kim độc phía sau đuôi lóe ra ánh sáng như kim loại.

Tất cả có hơn một trăm con.

Thế nhưng tu vi có chút thấp, chỉ có Luyện Khí sơ kỳ.

Lục Đạo Luân Hồi Thần Binh Pháp (985/ 10000)

Mười ngày này xem như sơ bộ nhập môn, về sau độ thuần thục sẽ gia tăng dần, bắt đầu lại từ đầu, tu vi và số lượng đạo binh triệu hoán đi ra sẽ đối ứng tăng trưởng một chút.

"Ồ?"

Thời điểm đang Lục Khiêm hiểu, chợt phát hiện có chút không đúng, tâm niệm hơi động, để Yêu Nguyệt và mấy Quỷ Vương ẩn đi, còn mình thì bay ra ngoại giới.

Vừa mới đi ra ngoại giới, đã thấy dưới chân núi xuất hiện một bóng người.

Đây là một quái vật tai to mặt lớn, tay trái bưng vò rượu, tay phải nắm một tên quỷ thần, không ngừng gặm ăn.

Đây là Trư Quỷ Vương.

Trư Quỷ Vương nhìn thấy Lục Khiêm, lộ ra hàm răng tinh hồng.

"Phong Đô đạo hữu, ha ha, ta tới tìm ngươi, ăn mấy tiểu gia hỏa không ngại chứ?"

Nói xong, cũng mặc kệ Lục Khiêm có đồng ý hay không, một ngụm trực tiếp nuốt vào, có vẻ vẫn còn thèm thuồng.

"Không ngại, đạo hữu tới đây có gì muốn làm sao?"

Lục Khiêm ngoài cười nhưng trong không cười, may mắn sớm giấu Quỷ Vương đi, nếu không lại bị mấy gia hỏa này bắt đi.

Hắn vẫn còn băn khoăn về Trấn Ma Đồ của Câu Ly Thần Vương, món pháp bảo này hiện đang nằm trên tay Phàn Khôi Phán Quan, trước đặt ở trên tay hắn, về sau dùng đầu người đến trả lãi.

"Ai nha không tệ, đạo hữu đã thành lập được Âm Ti rồi sao? Ta tiến vào xem được chứ?"

Trư Quỷ Vương nhìn về phía Lục Khiêm.

"Có gì không thể."

…

【VIP】 Lục Đạo Luân Hồi

“Có gì không thể?”

Lục Khiêm lộ ra vẻ vô cùng sảng khoái, phất tay buông cấm chế Phong Đô Sơn ra.

Trư Quỷ Vương chắp tay sau lưng, nhìn trái nhìn phải, sau đó đi vào đỉnh núi Phong Đô Sơn.

Đỉnh núi là tầng thứ nhất trường xà thổ diễm, thiết cẩu phun khói địa ngục, nhìn qua thiết cẩu cao lớn và trường xà quấn quanh ngọn núi, Trư Quỷ Vương không khỏi cảm thán.

“Ngươi chế tạo cái Địa Ngục này không tệ, xem ra ngươi tu luyện chính là U Minh Địa Ngục Đạo.”

Hoàng Tuyền có rất nhiều đạo thống, ví dụ như Nại Hà Kim Kiều, A Tỳ Môn, Diêm La Thiên Tử và chuyên tu Địa Ngục U Minh Địa Ngục.

Xưa nay công pháp không phải là trọng điểm, trọng điểm là mình có thể tu luyện hay không, người đồng thời tu luyện mấy môn cũng không phải là không có.

Trư Quỷ Vương tu luyện chính là Ác Quỷ Đạo.

“Ta đồng tu Diêm La Thiên Tử và U Minh Địa Ngục.”

Lục Khiêm nói.

“Cẩn thận tham thì thâm đấy.”

Trư Quỷ Vương một câu không một câu có nói.

Hai người một đường từ tầng thứ nhất đến tầng thứ chín.

Trư Quỷ Vương dừng bước chân lại, nhìn qua tầng thứ mười, quay đầu nhìn về phía Lục Khiêm, nghi ngờ nói:

"Tại sao tầng núi này lại trống không?"

"Đạo hạnh nông cạn, còn chưa biết rõ phải tu Địa Ngục gì, đây là cơ hội sau cùng, cho nên muốn tìm tòi một phen."

Lục Khiêm ẩn nấp Địa Ngục tầng thứ mười rồi, theo hắn biết, toàn bộ U Minh Hoàng Tuyền, chỉ có cung điện của Hoàng Tuyền Thiên Tử Hạ Hạt, mới có Vô Gian Địa Ngục.

Những người khác căn bản không có cơ hội kiến tạo Vô Gian Địa Ngục, đây là quyền hành thuộc về Hoàng Tuyền Thiên Tử và nhân mã dòng chính nhất của hắn.

Thấy vậy, Lục Khiêm cũng không dám lộ ra, đừng nói bị người cướp đi, chỉ là làm sao làm ra cũng không nói rõ ràng được.

Nói không chừng phía sau chuyện này còn liên lụy đến Đại Từ Tôn.

Trư Quỷ Vương dạo qua một vòng, hài lòng gật gật đầu:

"Rất tốt, đạo hữu làm không tệ, xem ra ngươi trong thời gian ngắn tu vi có chỗ tinh tiến."

Khí chất Lục Khiêm phát sinh biến hóa rất lớn, Trư Quỷ Vương có thể rõ ràng cảm giác được tu vi đối phương tăng cường.

Trước kia còn cảm thấy có chín phần chắc chắn bắt được người này, hiện tại xem ra muốn đối phó Lục Khiêm, tối thiểu phải lấy ra toàn bộ lực lượng, còn chưa nhất định có thể bắt được.

"Quá khen, vận khí mà thôi."

Lục Khiêm nói.

Hai người hàn huyên một phen, Trư Quỷ Vương lấy ra một cái bình ngọc.

"Đây là Hoàng Tuyền Động Huyền Đan, tất cả có mười viên, ăn vào tu vi tinh tiến."

Trư Quỷ Vương mở cái bình ra, một cỗ mùi thơm từ trong bình truyền tới, làm lòng người sảng khoái.

Phía trên đan dược màu vàng kim, có chín viên khiếu khổng, ma khí đen như mực phun ra ngoài, dường như ngưng tụ thành Tinh Linh.

Cái gọi là Tinh Linh, chính là tinh hoa chi linh, bình thường là chỗ tụ tập sinh ra tinh khí.

Tinh Linh vừa mới tạo ra, một khắc sau đã bị cái cấm chế trên bình đánh tan.

Đây là Cửu Khiếu Kim Đan, lại có mười viên!

Lục Khiêm rất bất ngờ, không nghĩ ra gia hỏa Phàn Khôi này cũng bắt đầu nhổ lông.

Thế nhưng, nghĩ tới đây, một loại dự cảm không ổn lóe lên trong đầu, không phải là có cái hố to gì chứ?

Mặc kệ như thế nào, đan dược vẫn không sai, Lục Khiêm đón lấy Kim Đan.

"Ha ha, hôm nay ta cũng nhàm chán đến xem, thuận tiện đưa chút đồ vật giúp Phán Quan đại nhân."

"Không sao, đạo hữu muốn tới thì tới, tùy thời hoan nghênh."

"Nếu không còn chuyện gì, ta đi trước."

Trư Quỷ Vương vừa muốn rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì:

“Đúng rồi, Thành Hoàng không có phái người tiếp xúc với ngươi sao?”

“Không có, dường như Thành Hoàng có chút bài xích người của Phán Quan Ti, ban đầu ở Đại Hạo cũng không có nể mặt.”

Trư Quỷ Vương cười lạnh một tiếng, nói:

“Người này bị điên, không cần để ý tới, bình thường ngươi cũng có chú ý, đừng đê hắn ám toán ngươi, Thưởng Thiện Ti Án đời trước vẫn lạc, chính là người này động tay động chân.”

Răng rắc!

Trư Quỷ Vương xé rách không gian, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Lục Khiêm nhìn qua bóng lưng người này trầm mặc không nói.

Nội bộ Minh Thần Điện cũng không quá hài hòa, Phàn Khôi và Thành Hoàng là tử địch, ngươi chết ta sống.

Thật ra vừa rồi hắn cũng không có nói thật với Trư Quỷ Vương, Thành Hoàng cũng có phái người tiếp xúc với hắn.

Mười mấy ngày trước, không biết thông qua con đường gì đưa tới một phong thư, nội dung thư tín là bảo hắn đầu nhập qua bên đó, giọng điệu vô cùng ngạo mạn, giống như là một loại ban thưởng, Lục Khiêm không thèm nhìn liền xé toang.

So với hắn đi theo gia hỏa này, còn không bằng tiếp tục ở lại chỗ Phàn Khôi.

Chí ít chỗ Phàn Khôi còn có tự do, dưới tình huống bình thường sẽ không quản mình.

Thành Hoàng chính là một tên cực đoan, hắn có tính khống chế với thủ hạ rất mạnh.

Quan trọng nhất là cái quy định không tích tư tài, cho nên đồ vật đều phải nộp lên, sau đó do Thành Hoàng phân phối, bao gồm cả nữ nhân, pháp khí, công pháp các loại.

Trừ cái đó ra, còn nhiều quy định khắc nghiệt khác.

Mặc dù Thành Hoàng cực kỳ hào phóng đối với thủ hạ, thậm chí vô cùng bao che khuyết điểm, nhưng loại không khí này, Lục Khiêm không thể nào chấp nhận được, bí mật trên người hắn quá nhiều.

Cho dù là người thân cận cũng không cách nào nói ra, chớ nói chi là nói cho Thành Hoàng.

Lục Khiêm để Quỷ Vương và đám người Yêu Nguyệt đi ra, cho bọn hắn trấn thủ bốn phương, sau đó trở lại mật thất lần nữa, tiếp tục tu luyện Lục Đạo Luân Hồi bí pháp.

Hiện tại chỉ có ong độc Côn Trùng Đạo, chí ít mỗi cái đạo phải có mấy tên đạo binh.

Chờ Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng hoàn toàn tiêu hóa lực lượng Cú Mang, tùy tiện bái kiến Thái Ông một cái, nhìn xem có thể đạt được mấy cái đạo binh mạnh mẽ hay không.

Vạn sự sẵn sàng, là có thể đi ra Đông Hải.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút.

Bất tri bất giác đã qua hơn một tháng, tương đương với mười tháng trong Phong Đô Sơn.

Mật thất.

Màu sắc đen như mực, âm vụ bao phủ.

Một tên đạo nhân ngồi xếp bằng, cây giống trên đỉnh đầu chậm rãi phát ra lục quang.

Lục quang rơi vào đỉnh đầu, hắc vụ đồng hóa lục quang.

Rất nhanh, lục quang hoàn toàn chuyển hóa thành hắc vụ.

Soạt!

Bỗng nhiên Lục Khiêm mở hai mắt ra, hắc quang từ trong con mắt nổ bắn ra mà ra, rơi xuống trên tường, vách tường trở nên đen như mực, sau đó hóa thành một bãi nước mủ.

Đây là ánh mắt không phải pháp thuật, là do hắn không khống chế nổi lực lượng phát tiết ra ngoài, cho nên mới phát sinh loại tình huống này.

Lục Khiêm chậm rãi đứng lên, dạo bước ở trong phòng.

Nơi đi qua, mặt đất cứng rắn như thép mọc ra thảm thực vật đen như mực.

Một loại cây mọc ra bốn lá tiến đến bên người Lục Khiêm, ma vụ biến ảo, lá cây biến thành bốn cái mặt người, ngũ quan mơ hồ, không giây phút nào là không đang biến ảo.

"Chủ nhân."

Thanh âm khàn khàn, giống như là móng tay cáo trên vật thể cứng rắn, làm cho người nghe không rét mà run.

Lục Khiêm không nói gì, mà nhìn chằm chằm vào cái cây kỳ quái này, trên mặt đất còn đầy dây leo đen như mực.

Mỗi một loại thực vật đều tản ra sinh cơ đoạn tuyệt khí tức, vách tường xung quanh đều biến thành bột mịn, ngay cả sinh cơ của tảng đá cũng có thể tước đoạt, có thể thấy được lợi hại của vật này.

Tâm niệm Lục Khiêm hơi động, thực vật biến mất, mật thất lại khôi phục trạng thái bình thường.

(Điên Đảo Ngũ Hành Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp) (Âm đức 193820/ 1000000).

Hiện tại Đại Phá Bại Nguyên Thai Pháp chỉ còn lại âm đức, âm đức sẽ theo hấp thu lực lượng ngũ hành mà tăng trưởng,

lĩnh ngộ lực lượng đi theo hấp thu tín ngưỡng mà định ra.

【VIP】 Lục Đạo Luân Hồi(2)

Bây giờ pháp môn Lục Khiêm lĩnh ngộ là Mộc Đạo, tên là Vô Sinh Hắc Kiếp.

Biểu hiện chính là bên ngoài thân hiện lên một cái Mộc Đạo lĩnh vực, toàn bộ sự vật bên trong lĩnh vực đều mang theo thực vật tĩnh mịch này.

Đơn giản mà nói, đây chính là phiên bản hắc ám của Đại Diễn Tam Giới.

Phương pháp này phối hợp với Đại Diễn Tam Sinh Giới sẽ có hiệu quả càng cường đại, không chỉ có như thế, tu vi cũng triệt để tiến vào Động Chân sơ kỳ.

Phối hợp Phong Đô Sơn và mấy loại pháp môn đã lĩnh ngộ, đối phó Động Chân đỉnh phong không khó.

Sau khi hơi thuần thục cái pháp môn này, Lục Khiêm đứng dậy đi vào chỗ sâu trong cung điện, lấy ra một tờ ngọc phù, viết xuống một nhóm tin tức.

Ngọc phù lấp lóe hồng quang, một đạo quang mang bay về phía chân trời.

Chỉ chốc lát sau, lại có một đạo quang mang bay trở về.

“Tốt, lão phu không nhìn lầm ngươi, quả nhiên tuỳ tiện nhập môn như vậy, lão phu có rất nhiều đạo binh chi pháp, trong lúc nhất thời nói không rõ được, lão phu sẽ đến tìm ngươi, ngươi ở đâu?”

Người Lục Khiêm đưa tin là Thái Ông.

Lão nhân này biết được tin tức vô cùng vui mừng, vậy mà muốn tới.

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, vẫn nói vị trí của mình cho Thái Ông.

Dù sao hiện tại phần lớn người Hoàng Tuyền đều biết mình của vị trí, giấu diếm cũng không có ý nghĩa.

Lục Khiêm đặc biệt dặn dò đối phương hành sự cẩn thận, đừng để đám người Ngũ Đế phát hiện.

Thái Ông cũng là Âm Dương cảnh, tu sĩ Âm Dương cảnh muốn chui vào cũng rất dễ dàng, nhưng lộ ra khí tức rất dễ bị người phát hiện.

Cộng thêm Thái Ông không phải người Đại Hạo Giới, Ngũ Đế không biết khí tức Thái Ông, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Soạt!

Đang nghĩ ngợi, một đạo quang mang từ phía trên bay tới.

Tâm niệm Lục Khiêm hơi động, buông cấm chế Phong Đô Sơn ra, để quang mang tiến đến, nếu không cấm chế khởi động mà nói, lại náo ra hỗn loạn.

Chỉ chốc lát, một lão đầu thân người đuôi rắn xuất hiện ở trước mặt Lục Khiêm.

Trong nháy mắt Thái Ông nhìn thấy Lục Khiêm, lập tức hưng phấn tiến lên, cười nói:

“Phong Đô! Ngươi thật sự thành công rồi? Để ta nhìn xem.”

Dứt lời, phía sau Lục Khiêm xuất hiện sáu vòng tròn màu sắc khác nhau.

Thái Ông thấy thế lập tức kích động nói:

“Đúng, chính là cái này, không đến một năm học được Lục Đạo Luân Hồi Chi Pháp, đáng tiếc ngươi không phải đồ đệ của lão phu, nếu không ta đã dốc hết toàn lực bồi dưỡng ngươi.”

“Đa tạ Ti Chủ nâng đỡ, may mắn mà thôi.”

Lục Khiêm khách sáo nói.

“Ừm.”

Thái Ông xoay tay phải lại, lòng bàn tay xuất hiện một quyển sách ngọc:

“Nơi này có hơn hai trăm loại phương pháp luyện chế đạo binh, và tám vạn bốn trăm loại trận pháp phối hợp đạo binh, ngươi trở về nghiên cứu thêm một chút.”

Lục Đạo Luân Hồi chi pháp bác đại tinh thâm, dễ học khó tinh, ngoại trừ luyện chế đạo binh, còn có trận pháp kỹ xảo phối hợp đạo binh với nhau, một thân đạo hạnh đều ở trên cái đạo pháp này.

Đạo binh không đồng tính chất, phối hợp phương thức khác nhau, độ thuần thục cao, sức chiến đấu cũng không quá thấp.

Thế nhưng, so với các loại pháp môn đơn giản thuận tiện như pháp khí, trận pháp, phù lục thì thời gian tu luyện cái này quá cao, có công phu này còn không bằng luyện một cái pháp khí.

Người tu luyện rất ít, cho nên Thái Ông nhìn thấy Lục Khiêm có thiên phú như vậy liền có chút vui mừng.

Lục Khiêm tiếp nhận quyển trục của đối phương, Thái Ông lại nói:

“Nói thật, ngươi không quá thích hợp Phán Quan Ti.”

Nội tâm Lục Khiêm hơi động, hỏi:

“Xin chỉ giáo cho?”

“Phàn Khôi đang tính kế ngươi, lần trước Minh Thần Điện Chủ đến đây, hắn đã chiếm công lao của ngươi làm của riêng.”

Nghe đến đó, nội tâm Lục Khiêm không ngừng suy tư.

Hắn đã không phải là trẻ con miệng còn hôi sữa bị mấy câu của người thuyết phục như trước kia, Thái Ông nói câu này, khả năng phía sau có thâm ý khác.

Biết người biết mặt không biết tâm, ngộ nhỡ đối phương không chất phác giống ngoài mặt, mà là muốn bắt mình làm vũ khí sử dụng, như thế liền có chút ngu xuẩn.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm cười nói:

“Ha ha, đây không phải là chuyện tại hạ có thể quyết định, gặp sao yên vậy đi.”

Thái Ông nhíu mày, cái đuôi giật giật, sắc mặt có chút cổ quái, nói:

“Ngươi không cần che giấu, lão phu nói thực với ngươi, dù ngươi có nhượng bộ như thế nào đi nữa, chắc chắn đối phương sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước, trốn không thoát, một khi tiến vào Hoàng Tuyền, thân bất do kỷ…”

Thái Ông nghĩ đến chuyện cũ năm đó, ánh mắt bắt đầu nhớ lại, nhìn qua liền biết gia hỏa này cũng bị bắt tới.

Sau đó lấy lại tinh thần, giảng giải tranh đấu giữa Phàn Khôi và Thành Hoàng cho Lục Khiêm nghe, cùng tầm quan trọng của Lục Khiêm ở trong đó, mặc kệ như thế nào, hắn chính là trung tâm để đám người tranh đấu.

Hơn nữa, hắn chiếm được cái địa bàn này, cuối cùng cũng sẽ bị người cướp đi, xem như bậc thang lên cấp.

Nói đến đây, Thái Ông thấm thía, nói:

“Lão phu vì quý tài, cũng không phải bảo ngươi đi đối phó hai người, dù sao tu vi đối phương cũng cao, chỉ muốn ngươi cẩn thận một chút, đừng bị ám toán.”

“Ừm, tại hạ nhớ kỹ.”

“Không có chuyện gì nữa, ta đi trước.”

Hai người hàn huyên một trận, Thái Ông chợt rời đi.

Nghe thấy Thái Ông nói vậy, hắn phát hiện trốn ở Đại Càn cũng không hề có tác dụng, Phàn Khôi muốn lên chức, đã nhìn trúng địa bàn của mình.

Không trách được hôm nay Trư Quỷ Vương lại tới, hóa ra chuẩn bị thời khắc hái quả đào.

“A, thật sự cho rằng nắm ta dễ sao?”

Lục Khiêm cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phương xa, giống như một con rắn độc, chăm chú nhìn kẻ địch nào đó.

Nơi này là cơ hội mình thành đạo, tuyệt đối không có khả năng nhượng bộ, cho dù hắn là cấp trên của mình.

Thời cơ vừa vặn, ngấp nghé đồ vật của mình chính là tự tìm đường đến chỗ chết.

…

Hoàng Tuyền Âm Ti.

Đột nhiên thân hình Trư Quỷ Vương xuất hiện ở trong đại điện.

Phàn Khôi đã sớm chờ lâu, nhìn thấy Trư Quỷ Vương, lập tức đi lên hỏi thăm.

“Như thế nào, bên Phong Đô sao rồi?”

Phàn Khôi hỏi.

“Rất tốt, hắn đã đánh hạ được một khối địa bàn, phát triển rất không tệ.”

Trư Quỷ Vương nói:

“Khả năng Phong Đô có ý nghĩ…”

“Nói xem nào?”

Ánh mắt Phàn Khôi để lộ ra một tia sát khí.

“Rõ ràng Thành Hoàng có liên lạc với hắn, nhưng hắn lại phủ nhận; hơn nữa cái Phong Đô Sơn kia dường như cất giấu đồ vật gì đó.”

“Thì ra là thế.”

Phàn Khôi suy tư một lát:

“Ngày mai ta sẽ kiếm cớ triệu hoán hắn đến, để Ngư Tai thay thế vị trí của hắn.”

“Ta cảm thấy hắn sẽ tìm cớ không trở về.”

“Vậy thì trực tiếp để Ngư Tai đi qua.”

Giọng điệu Phàn Khôi lộ ra vẻ kiên quyết:

“Được rồi, hai người các ngươi cùng đi, nếu như có phản kháng, giết chết ngay tại chỗ.”

“Được.”

Trư Quỷ Vương cười một tiếng.

Hắn là đầu lĩnh tình báo của Phàn Khôi, không có khả năng không điều tra đồng liêu mới gia nhập, huống hồ Lục Khiêm nổi danh như vậy.

Âm Cảnh Thiên Cung có sáu vị cung chủ, nhưng có hai nữ tử sinh đôi lấy xinh đẹp thành danh.

Mỗi lần Trư Quỷ Vương đi Phong Đô Sơn đều không tìm thấy người, đối phương giấu kỹ như vậy, xem ra danh bất hư

truyền, lần này không thể không thử một lần, hắn ngược lại hi vọng Lục Khiêm phản kháng.

"Hắc hắc, rất lâu rồi không có ra tay."

Soạt!

Ngoài cửa bay tới một đám côn trùng, rơi xuống trước mặt hai người, biến thành một nam tử mọc ra Ngư Tai.

Sau khi hai người chạm mặt, lần lượt bay về hướng Đại Càn Tinh.

Tốc độ thời gian nơi đây trôi qua và các địa phương khác khác biệt, hiện tại đi qua, lại thêm thời gian phi hành trên đường, chỉ sợ phải cần đến một ngày.

Ngày kế tiếp.

Lục Khiêm đang ngồi tỉnh dậy, nhíu mày.

"Tại sao lại có người tới."

Mấy ngày nay náo nhiệt như vậy.

Lục Khiêm bay ra ngoài.

Vừa tới bên ngoài không lâu, hai thân ảnh từ phương xa bay tới, một béo một gầy, khí chất âm trầm.

"Hóa ra là hai vị đạo hữu."

"Hắc hắc, Phong Đô, ngươi phạm vào quy định."

Trư Quỷ Vương cười một tiếng.

"Ồ?"

"Ngươi tư thông Thành Hoàng, Ti Chủ hạ lệnh bắt ngươi quay về."

Nói đến đây, Trư Quỷ Vương thấp giọng nói:

“Nghe nói ngươi có hai nữ sinh đôi, mau mau đưa lên, bản tọa sẽ cầu tình vì ngươi.”

【VIP】 Quyền hành của Hoàng Tuyền Thiên Tử

“Tranh thủ thời gian đưa ra, bản tọa sẽ cầu tình vì ngươi, còn có thể lưu lại một cái mạng chó.”

Trư Quỷ Vương cười quái dị một tiếng, giống như đã ăn chắc Lục Khiêm.

Lúc này, Lục Khiêm sửng sốt một cái, sau đó cười ra tiếng.

“Ha ha, ai cho ngươi lá gan, dám đến chỗ của ta giương oai? Hả?”

“Tốt, thế mà dám mạnh miệng với chúng ta, Ngư Tai, cho hắn biết thế nào là lễ độ đi.”

Trư Quỷ Vương giận tím mặt, thân hình cất cao vạn trượng, một bàn tay to lớn như núi vỗ về phía Lục Khiêm.

Thân hình Ngư Tai tản ra, hóa thành độc trùng đầy trời, ba vạn sáu ngàn loại côn trùng chư thiên vạn giới, đều ở chỗ này.

Trư Quỷ Vương mở cái miệng to như chậu máu ra, một cỗ hấp lực từ trong miệng hắn truyền đến.

Soạt!

Vô số thực vật đột ngột từ mặt đất mọc lên, loạn thạch lơ lửng, nhao nhao tiến vào trong bụng Trư Quỷ Vương, không đến một giây đồng hồ đã bị tiêu hóa, cặn bã đều không thừa.

Vô số độc trùng rơi xuống như mưa, bao trùm toàn bộ Phong Đô Sơn, uy thế vô cùng cường đại.

“Hừ, xem ra ngươi chưa từng ăn qua đau khổ.”

Trư Quỷ Vương hừ lạnh một tiếng, trước đánh hắn gần chết, sau đó lại giải quyết sự tình.

Oanh!

Cự thủ nặng nề vỗ xuống, bỗng nhiên toàn bộ hòn đảo chấn động một cái, Lục Khiêm may mắn tránh khỏi.

Rầm rầm rầm!

Thân thể to lớn của Trư Quỷ Vương điên cuồng chạy tới, tiện tay nắm lên sự vật bên người, điên cuồng nhét vào trong miệng, từng ngụm từng ngụm thôn phệ.

Hắn tu luyện chính là Ngạ Quỷ chi đạo, vạn vật đều có thể thôn phệ, bao gồm pháp thuật và pháp khí, chỉ cần đi vào bụng của hắn, liền không có đạo lý đi ra.

Một bên khác, vô số độc trùng bay tới.

Không gian xung quanh bị khóa định, con ruồi cũng trốn không thoát.

Trư Quỷ Vương là Động Chân hậu kỳ, Ngư Tai là Động Chân trung kỳ, Lục Khiêm chẳng qua là tu sĩ mới bước vào Động Chân, đây chính là nơi tự tin của bọn hắn phát ra.

Đương nhiên, miệng nói xem thường đối phương, nhưng trong lòng cũng rất coi trọng, vừa ra tay chính là sát chiêu, không lưu lại một điểm thể diện.

Ông!

Hư không chấn động, phía sau Lục Khiêm xuất hiện sáu đạo quang hoàn, quang hoàn không ngừng lấp lóe, trong đó bay ra mấy ngàn đạo binh.

Xích Mục Đường Lang, Hắc Nhãn Phi Cầm, Lục Dực Dạ Xoa… sáu loại đạo binh, số lượng khoảng ba ngàn sáu trăm tên đạo binh.

Soạt!

Đạo binh kết thành Lục Mang Tinh Trận Pháp, toàn bộ bầu trời biến thành đỏ như máu.

"Hừ, Lục Đạo Luân Hồi, không nghĩ tới ngươi còn có quan hệ với Thái Ông, ha ha, xem ra giết ngươi không oan."

Oanh!

Trận pháp chỉ hơi ngăn trở nắm đấm của Trư Quỷ Vương, sau đó bị hắn một quyền phá vỡ.

Trận pháp đạo binh bị phá, Lục Khiêm tuyệt không cảm thấy kỳ quái.

Dù sao chỉ là đạo binh Luyện Khí kỳ, ngược lại tương đối bất ngờ chính là có thể phát huy ra lực lượng Đạo Cơ.

Nếu để cho toàn bộ bọn hắn đạt tới Đạo Cơ chi cảnh, chỉ sợ có thể phát huy ra Nguyên Thần chi lực.

"Chết đi!"

Hai người dồn Lục Khiêm đến chỗ chết, hấp lực Trư Quỷ Vương phát ra càng ngày càng mạnh, chỗ sâu yết hầu giống như là hắc động bên trong hư không.

"Ha ha, đến phiên ta."

Lục Khiêm mỉm cười, chẳng biết từ lúc nào lòng bàn tay xuất hiện một hạt châu.

Ầm!

Bỗng nhiên hạt châu hóa thành một đạo quang mang nổ tung.

Vô số quang mang rơi xuống đại địa, quang mang đen như mực bay về bốn phương.

Soạt!

Bỗng nhiên đại địa mọc đầy thực vật đen như mực, những thực vật này kinh khủng mà dữ tợn, mọc ra mặt người, có lẽ có khí quan của nhân loại.

Trên thân quanh quẩn ma vụ màu đen, thực vật và nhân loại khâu lại cùng một chỗ, cho người ta một loại cảm giác vô cùng quái dị không hài hòa.

Sưu sưu!

Mấy đạo Đằng Mạn Hắc Long phá không mà ra, uốn lượn chập trùng, đánh về phía hai người trên bầu trời.

Đây là Vô Sinh Hắc Kiếp, kiếp nạn này phối hợp Đại Diễn Tam Sinh Giới đơn giản là thiên y vô phùng, vô số yêu ma đen như mực điên cuồng vây công hai người.

Những thực vật này mang theo Phá Bại Chi Khí, vô cùng mạnh mẽ, bình thường sinh vật đụng phải đều phải chết, căn bản không có cơ hội hoàn thủ.

Cho dù là Trư Quỷ Vương và Ngư Tai, cũng không dám tuỳ tiện đụng vào vật này.

"Đây là đồ vật gì?"

Trư Quỷ Vương chấn động trong lòng.

Hắn nuốt một cái thực vật, suýt chút nữa khiến hắn phun ra, một cỗ lực lượng quỷ dị nổ tung trong thể nội, lục phủ ngũ tạng đều có xu thế sắp mục nát.

Đại khẩu vị không gì không nghiên của hắn, vậy mà không thể tiêu hóa được vật này.

Oanh!

Thừa dịp Trư Quỷ Vương bị người vây công, một đạo lôi điện đen như mực từ trên bầu trời đánh xuống.

Tinh khí lôi điện lan ra, thực vật đụng phải những tinh khí này, lập tức khỏe mạnh trưởng thành, giết cũng giết không hết.

"Lão tử không nhịn nữa!"

Trư Quỷ Vương hét lớn một tiếng, hai mắt đỏ thẫm, miệng giống như hắc động, thôn phệ tất cả sự vật trước mắt.

Cho dù là quỷ vật lớn hơn so với thân thể gấp trăm lần, cũng có thể nhẹ nhõm nuốt vào.

Đến bây giờ hắn cũng không để ý tới di chứng gì, đại lực xuất kỳ tích, hấp thu đủ nhiều, kiểu gì cũng sẽ khiến nó no nổ bụng.

Một bên khác, Ngư Tai cũng triệu hồi ra ngàn vạn côn trùng, không ngừng gặm ăn thực vật đen như mực.

So với Trư Quỷ Vương bó tay bó chân, Ngư Tai ngược lại không có bao nhiêu kiêng kị, dù sao côn trùng cũng không đáng tiền, mấy hơi thời gian đã chết mấy một tỷ côn trùng.

Thế giới đen như mực trở nên càng nhạt, người có tầm nhìn đều có thể nhìn ra thế giới này sắp không chịu nổi.

"Ha ha."

Trư Quỷ Vương sảng khoái cười to:

"Tiểu tử này sắp không chịu nổi rồi."

Hắn ngược lại muốn xem xem tiểu tử Lục Khiêm này cất giấu đồ vật gì, hai tỷ muội và tầng thứ mười hắn đều muốn.

"Hả? Tránh mau!"

Sắc mặt Ngư Tai kịch biến.

Vừa dứt lời, sắc trời trở nên đen như mực, không có nửa điểm quang mang.

Đây là Thái Bạch Sát Trận mở ra.

Oanh!

Chỉ thấy một tia chớp đánh xuống đầu, nương theo lôi điện còn có cương phong, hồn thủy, toan vũ, hỏa cầu.

Sát khí như mưa, chen chúc mà tới.

Mặc dù Trư Quỷ Vương đã được nhắc nhở, nhưng khí thế đối phương hung hăng, tốc độ cực nhanh, lại thêm Thái Bạch Sát Trận che khuất tầm mắt trong tích tắc, nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Oanh!

Pháp thuật nổ bay Trư Quỷ Vương, bầy trùng bị hủy diệt hơn phân nửa.

Ầm!

Thân thể Trư Quỷ Vương hung hăng rơi xuống đất, bắn lên bụi mù đầy trời.

Thật lâu sau, Trư Quỷ Vương đứng dậy, nhưng không có bất cứ thương thế gì, lông tóc vô thương, chỉ là trở nên gầy hơn một chút.

Sau khi hắn thôn phệ đồ vật, năng lượng cũng không có biến mất, mà ẩn chứa thành năng lượng, thịt mỡ trên người chính là kết tinh của năng lượng.

Thế nhưng, hắn không có một chút hưng phấn, sắc mặt ngưng trọng nhìn qua hư không.

Chỉ thấy không trung xuất hiện năm bóng người to lớn, từng người vóc dáng cao to, khuôn mặt quái dị, trong tay cầm các loại pháp khí kỳ quái.

Công kích vừa rồi chính là do bọn hắn phát ra.

Năm tên Động Chân!

“Hóa ra là cất giấu chiêu này.”

Sắc mặt Ngư Tai ngưng trọng, ngư tai hai bên gương mặt không ngừng bò ra côn trùng, côn trùng đen như mực giống như là nanh vuốt yêu ma.

Nhìn đến đây, Ngư Tai không khỏi cười khổ, nhìn về phía Trư Quỷ Vương, nói:

"Tiểu tử này âm độc hung ác, nhóm chúng ta phải liều mạng rồi."

"Không có khả năng, vì sao hắn lại có nhiều át chủ bài như vậy?"

Trư Quỷ Vương tự lẩm bẩm, một tên nhà quê làm sao có thể có nhiều pháp thuật cường lực như vậy.

Oanh!

Không để hai người suy nghĩ nhiều, công kích như mưa giông gió bão trút xuống.

Chỉ năm tên Quỷ Vương hợp lực lại đã đủ để ngăn chặn cao thủ Âm Dương cảnh, bây giờ còn có Thái Bạch Sát Trận và Vô Sinh Hắc Kiếp.

Ba thứ đơn độc đi lên, đã có thể đối mặt với Động Chân mà không rơi xuống hạ phong.

【VIP】 Quyền hành của Hoàng Tuyền Thiên Tử(2)

Mấy cái này cộng lại, liền để nội tâm bọn họ vô cùng tuyệt vọng, bị đánh đến liên tục bại lui, không có bất cứ sức phản kháng gì.

Oanh!

Phích Lịch đại tướng một búa đập rơi Trư Quỷ Vương, sát khí và thực vật ùa lên, bao phủ hắn lại.

Mấy người giao đấu hơn trăm cái hiệp, mỗi một lần đều là hai người Trư Quỷ Vương ăn thiệt thòi, có đến vài lần suýt chết.

"Nhóm chúng ta trốn đi trước, chờ một lát lại để cho đại nhân ra tay."

Trư Quỷ Vương có chút hối hận, sớm biết rõ liền không khinh địch như vậy.

Hắn cũng không nghĩ tới Lục Khiêm lại mạnh mẽ như vậy, suýt chút nữa khiến hắn mắc lừa.

"Ừm, trở về lại để đại nhân rút da của hắn."

Ngư Tai oán hận nói.

Tuy nói nơi đây bị che đậy, không cách nào rời đi, cũng không thể truyền tống tin tức.

Nhưng Động Chân hậu kỳ đã lĩnh ngộ vũ cực chi lực, dù đánh không lại đối phương, cũng có biện pháp chạy trốn, căn bản không cần lo lắng nguy hiểm tính mạng.

Trư Quỷ Vương ngông cuồng cũng là vì cái này, bởi vì biết mình sẽ không chết, cho nên mới cuồng vọng như vậy.

Xoạt!

Nghĩ tới đây, Trư Quỷ Vương phá vỡ không gian, trước mặt xuất hiện một cái lỗ thủng hình tròn, nhìn qua hư không, giống như đã để mắt tới Lục Khiêm trong cõi u minh.

"Hừ."

Trư Quỷ Vương cười lạnh một tiếng, lần tiếp theo tới, sẽ lấy đầu người này xuống.

Đến lúc đó nhất định hung hăng làm nhục người này, cướp đoạt bảo vật ở trước mặt hắn, lăng nhục nữ nhân của hắn, báo mối thù ngày hôm nay.

Ngay tại thời điểm hai người sắp bước vào vết nứt không gian, một thanh âm hùng hậu vang lên sau lưng hai người.

"Không phải ngươi vẫn muốn nhìn tầng thứ mười là cái gì sao?"

Hai người vô ý thức ngẩng đầu, tiếp theo thấy được một màn kinh khủng.

Chỉ thấy đỉnh đầu xuất hiện một màu đen như mực.

Màu đen này không phải là đen bình thường, mà là thứ hấp thu tất cả quang mang, trước khi Hồng Mông chưa mở.

"Cái này…"

Không biết Trư Quỷ Vương nghĩ tới điều gì, trong lòng dâng lên một loại cảm giác kinh khủng, nhìn thấy màu đen như mực này, giống như nhìn thấy ác ma trong chỗ sâu nhất của Địa Ngục.

"Cái này…"

Ngư Tai cũng ý thức được, rốt cục giờ phút này hắn không sợ trời không sợ đất, tự cho mình là cao cao tại thượng cũng cảm thấy sợ hãi.

Soạt!

Vô gian hắc ám bao phủ bọn hắn.

"Vô Gian Địa Ngục, lại là Vô Gian Địa Ngục."

Trước khi bị nuốt hết, Trư Quỷ Vương hoảng sợ rống to:

"Không ngờ ngươi lại ngấp nghé quyền hành Hoàng Tuyền Thiên Tử…"

Những người khác có lẽ không biết, nhưng làm người trong Hoàng Tuyền, đương nhiên biết rõ điều này có ý nghĩa gì.

Đây là biểu tượng của Hoàng Tuyền Thiên Tử, Vô Gian Địa Ngục uy hiếp đám người Hoàng Tuyền, như một thanh kiếm sắc treo trên đầu.

Vô Gian Địa Ngục đại biểu cho Hoàng Tuyền Thiên Tử, và người lọt vào mắt xanh của Hoàng Tuyền Thiên Tử, đại biểu cho một loại quyền hành cường đại.

Trên cơ bản có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một người có danh tiếng, đại biểu cho tương lai Hoàng Tuyền.

Rất rõ ràng, Lục Khiêm không phải loại người này, hắn đã thông qua một loại phương pháp nào đó thăm dò quyền hành của Hoàng Tuyền Thiên Tử.

Soạt!

Lục Khiêm không nói gì , mặc cho hắc ám nuốt hết hai người.

Lúc sắp chết đến nơi, Trư Quỷ Vương cũng nghĩ thoáng, đau thương cười một tiếng, nói:

“Ha ha, Lục Khiêm, ngươi trốn không thoát đâu, lão tử ở Vô Gian Địa Ngục chờ ngươi.”

Xoạt!

Vô Gian Địa Ngục triệt để thôn phệ hai người, từ thời khắc này đến thời điểm cuối cùng, bọn hắn sẽ tiếp nhận tra tấn vô cùng vô tận, thẳng đến vĩnh hằng.

Hai người này không phải loại tham sống sợ chết, nhưng khi nhìn thấy Vô Gian Địa Ngục lại bị sợ đến như vậy, có thể thấy được nó khủng bố cỡ nào.

Khiến cho Lục Khiêm đều muốn tự mình đi vào thể nghiệm một phen.

Đương nhiên, chuyện này chỉ là ý nghĩ.

Hiện tại Lục Khiêm còn không có triệt để nắm giữ cái đồ chơi này, nếu thật sự đi vào chưa nhất định có nắm chắc trở ra.

Giết Trư Quỷ Vương, cũng không đại biểu vạch mặt cùng Phàn Khôi, Lục Khiêm còn có kế hoạch tiếp theo.

Hắn thu hồi pháp bảo và thần thông, ngồi xếp bằng ở Phong Đô Sơn.

Ba canh giờ sau.

Sưu!

Một đạo quang mang phá vỡ mà đến, dừng ở trước mặt Lục Khiêm, tán thành một vành lửa.

Đây là tín hiệu Yêu Nguyệt gửi tới.

Lục Khiêm lẳng lặng chờ đợi, ngưng thần nhìn qua bầu trời, không biết đang chờ đợi cái gì.

Oanh!

Quang mang sáng chói xuyên phá hư không, chiếu lên đại địa thành một mảnh trắng như tuyết.

Thất tinh tụ hợp, tinh quang rơi vãi.

Giống như bảo kiếm đâm xuyên đêm tối, đồng thời xen lẫn tiếng gầm giận dữ.

"Bắc Âm Quỷ Vương, nạp mạng đi!"

"Khặc khặc, lão phu cũng tới."

"Thịnh sự như thế, có thể nào không có lão phu."

Nương theo tinh quang mà đến, là ba cái thân ảnh hùng vĩ, khí thế từng cái bàng bạc, ma diễm ngập trời.

Đây là ba tên Quỷ Vương bên ngoài Đông Hải.

Ba người này đều là vương giả tranh đế thất bại mười mấy vạn năm trước.

Cho dù tranh đế thất bại, bọn hắn cũng có thể sau khi chết đông sơn tái khởi, kéo theo thuộc cấp, cát cứ một phương thổ địa.

Ba người kết thành liên minh, mang theo ngàn vạn thuộc cấp, cùng đối phó Ngũ Đế, chính là thế lực nổi danh nhất bên này.

Trăm vạn quỷ binh, cờ đen phần phật.

Pháp thuật đầy trời nổ cho Đại La Đảo lung lay, hòn đảo chia năm xẻ bảy.

Những người này là Yêu Nguyệt dẫn tới, Lục Khiêm muốn dùng mấy người kia để che dấu sự thật Trư Quỷ Vương Và Ngư Tai bị mình giết.

Đồng thời dẫn dụ Phàn Khôi, gia hỏa này một ngày không ra, liền không cách nào ám toán hắn.

“Tới thật đúng lúc.”

Lại là ba tên Quỷ Vương Động Chân, người có lực cạnh tranh âm phủ chi chủ nhất.

Bắt được ba người này, tu vi năm tên Quỷ Vương hẳn là sẽ càng mạnh hơn một chút, Tiên Thiên Kiến Mộc Chủng cũng sẽ sinh trưởng.

Lục Khiêm đứng dậy, trong tay cầm một cây gậy gỗ kỳ quái.

Vừa rồi vì kiểm tra năng lực mới, nên không dùng đồ vật này, hiện tại phải thí nghiệm trên thân ba người.

…

Thái Dương.

Cung điện hoàng kim.

Âm Chủ và Dương Chủ ngồi ở trong đại điện trống trải.

Bỗng nhiên, một đạo quang mang bay tới, dừng ở trước mặt hai người.

Âm Chủ nhẹ nhàng chạm vào quang mang, khóe miệng nổi lên vẻ tươi cười.

“Ha ha, bình tĩnh lâu, rốt cục Lục Khiêm cũng động thủ.”

“Lục Khiêm có thể quấy đảo thế cục sao?”

Đôi mi thanh tú của Dương Chủ cau lại, có chút không hiểu.

“Đương nhiên, ngươi nhìn xem, hắn đã thành lập nên Âm Ti ở Đại Càn, nhất định có thể quấy đảo phong vân.”

Trải qua mấy trận đại chiến, quỷ hồn lưỡng giới đơn giản là nhiều đến không cách nào tưởng tượng, không chỉ có nhân gian, mà cả tu hành giới đều nước tràn thành lụt.

Lục Khiêm tới chính là thời điểm đúng.

“Đi, nhóm chúng ta lại phát động tổng tiến công.”

Sắc mặt Âm Chủ có chút hưng phấn, nói:

“Ta có dự cảm, lần này nhóm chúng ta nhất định có thể tìm được đường về.”

“Chỉ hi vọng như thế đi, nhóm chúng ta ở bên này chết quá nhiều người rồi.”

Dương Chủ nhẹ nhàng hít một hơi.

“Ha ha, không có việc gì, lần này nhất định thành công, trận pháp đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đừng hỏi nữa, đã sớm làm xong từ ngàn vạn năm trước rồi.”

Dương Chủ cười nói.

…

Hoàng Tuyền Âm Ti.

Phàn Khôi buồn bực ngồi trên ghế, tùy ý lật qua lật lại Sinh Tử Bộ, bỗng nhiên hai hàng chữ phía trên biến mất.

“Hả?”

Ánh mắt Phàn Khôi ngưng lại, bỗng nhiên đứng dậy.

【VIP】 Hắn chính là Thanh Đế

Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Bên trong Phán Quan đại điện, Phàn Khôi Phán Quan bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy tên tuổi trên Sinh Tử Bộ trên biến mất hai hàng, hai hàng này chính là thủ hạ của hắn.

"Xảy ra chuyện gì? Đến cùng là ai!"

Phàn Khôi Phán Quan lớn tiếng gầm thét, lập tức lật ngược cái bàn trước mặt, bút mực nghiên giấy rơi ào ào xuống đất, quỷ thần bên cạnh bị dọa đến không dám động đậy, nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy, chỉ sợ mình bị giận chó đánh mèo.

"Đều lăn ra ngoài cho lão tử!"

Phàn Khôi Phán Quan hét to với thủ hạ.

Đám quỷ thần như được đại xá, nhao nhao đi ra ngoài cửa, vị đại nhận này thật khó hầu hạ, hơi một tí là muốn giết người.

Ở lại nơi này rất có thể đã chết rồi, Phàn Khôi Phán Quan bảo bọn hắn lăn ngược lại gãi đúng chỗ ngứa.

Tất cả mọi người rời đi, trong phòng trở nên vắng vẻ.

Phàn Khôi Phán Quan dạo bước tại chỗ, trong đầu nhanh chóng suy tư.

Hắn đang tự hỏi đến cùng là ai giết hai người.

Thành Hoàng? Hay là tên phế vật Luân Hồi Ti kia?

Lục Khiêm bị hắn vô ý thức bỏ qua, mặc dù Lục Khiêm có khả năng cao hơn, nhưng rõ ràng thực lực của hắn căn bản không xứng.

Bên Đại Càn lại là địa phương mình không chạm đến, làm sao có thể lọt ra tin tức.

Chẳng lẽ là Lục Khiêm mật báo? Cũng không phải không có khả năng kia, chỉ cần để Thành Hoàng mai phục ở nơi đó, là có thể giết chết hai người.

Thế nhưng ngẫm lại, vẫn có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Hắn để cho hai người đi qua hoàn toàn là suy nghĩ nhất thời, quyết định chốc lát, ngoại trừ ba người bọn họ, căn bản không có những người khác biết rõ.

Mặc kệ như thế nào, hai người kia chết rồi, tương đương với đoạn mất phụ tá đắc lực của hắn.

Chắc chắn Phàn Khôi Phán Quan phải đi điều tra một cái, dù Lục Khiêm không có hiềm nghi, cũng khó thoát khỏi có liên quan.

Nếu chết ở bên kia, vậy sẽ phải có lý do, chí ít chôn cùng đám người Trư Quỷ Vương.

Nghĩ tới đây, Phàn Khôi Phán Quan đứng dậy, muốn tiến về Đại Càn Tinh.

Răng rắc!

Phàn Khôi Phán Quan chỉ một ngón tay, hư không vỡ ra một vết nứt, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Soạt!

Vừa ra đi, liền thấy mấy thân hình to lớn đánh nhau phía trên hư không.

Ba người vóc dáng cao lớn như núi, đang vây công một long lân kim giác màu vàng sậm.

Kim giác thần long mình đầy thương tích, long huyết màu vàng kim vương vãi khắp nơi, đại địa cũng biến thành màu hoàng kim, thậm chí tinh khí long huyết thúc đẩy sinh trưởng ra mấy con yêu quái.

Phàn Khôi Phán Quan xuất hiện đúng vào lúc này.

Oanh!

Một viên hỏa cầu nóng bỏng nện xuống, Phàn Khôi Phán Quan nhanh mắt nhanh tay, Phán Quan Bút hoành không mà ra, trong nháy mắt hỏa cầu nổ tung, ánh lửa tự động vòng qua Phàn Khôi Phán Quan.

Một màn này hấp dẫn ánh mắt đám người.

Trong nháy mắt Kim Giác Thần Long nhìn thấy Phàn Khôi Phán Quan, lập tức hoảng sợ nói:

"Phàn Khôi Phán Quan, cuối cùng ngươi cũng tới."

Phàn Khôi Phán Quan nghe vậy liền nổi giận nói:

"Ngươi còn dám nói chuyện? Lát nữa lão tử lột da của ngươi."

"Chuyện không liên quan đến ta, Quỷ Vương bị bọn hắn giết."

Ầm ầm!

Vừa dứt lời, một bộ ma hỏa nóng bỏng sượt qua người, đây là một tấm phù lục cổ đồng.

Vết rỉ loang lổ hiện ra vẻ tang thương, chính giữa có một cái đầu lâu lộ ra hỏa diễm.

Lục Khiêm liên tục né tránh, trên trời truyền đến một trận tiếng cười.

“Đây chính là trợ giúp của ngươi?”

Một tên Quỷ Vương khắp người vẽ lấy đường vân kỳ quái cười nói.

Đây là Đại Phạm Quỷ Vương, Đại Phạm Quỷ Vương là bại tướng dưới tay Xích Đế hơn hai trăm ngàn năm trước, một tay Vô Thiên Tiêu Ngục không ai có thể địch lại, một khi thi triển ra, toàn bộ thiên địa đều biến thành lò luyện.

Soạt!

Trong nháy mắt nhìn thấy Phàn Khôi Phán Quan xuất hiện, toàn bộ thiên địa đều biến thành màu đỏ thẫm.

Thiên địa nóng bỏng giống như hỏa lô, thổ nhưỡng trên toàn bộ hòn đảo bị đốt thành nham tương, biến thành một mảnh biển lửa.

Vô số quỷ thần táng thân ở nơi này, vĩnh viễn không siêu sinh.

Trung tâm lò luyện có thể so với mặt trời, trong chốc lát thiêu đốt toàn bộ nham thạch và sắt thép thành thể khí, ngay cả cặn cũng không còn.

Phàn Khôi Phán Quan tức giận nhìn về phía ba tên Quỷ Vương, ánh mắt tràn đầy lửa giận.

Nhìn đến đây, hắn có chút tin tưởng là ba người này ra tay.

Lục Khiêm chỉ có một người, nơi này lại không có Thành Hoàng, người duy nhất có thể giết chết đầu heo và Ngư Tai, cũng chỉ có mấy tên gia hỏa trước mắt.

Phàn Khôi Phán Quan cười lạnh lấy ra Sinh Tử Bộ, cầm bút lông viết lên phía trên.

Không phải vì giúp Lục Khiêm, mặc kệ như thế nào, hắn cũng không thể để cho người ta hủy đi địa phương này.

“Không tốt!”

Trong lòng ba người Đại Phạm Quỷ Vương dâng lên một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm, giống như đại họa sắp rơi xuống đầu, giờ phút này bọn hắn mới chú ý tới tu vi Phàn Khôi Phán Quan có chút không đúng, đây không phải Động Chân phổ thông.

Đáng tiếc nhận ra thì đã trễ, tên của bọn hắn đã bị đổi đi.

“A!”

Đột nhiên một tên Quỷ Vương trong đó kêu lên thảm thiết, toàn bộ thân hình nổ thành một đoàn huyết vụ.

Sinh Tử Bộ phát ra quang mang, danh tự phía trên từ màu đen biến thành màu đỏ, đại biểu cho chấp hành xong xuôi.

“Liều mạng với bọn hắn!”

Lúc này đám người mới ý thức được đối phương không có đơn giản như trong tưởng tượng, có thể là cao thủ Âm Dương cảnh.

Đại Phạm Quỷ Vương hung hăng cắn răng một cái, cả người giống như hóa thành một vầng mặt trời, chói lọi như lưu tinh, dù chết cũng không lui phóng tới chỗ Phàn Khôi Phán Quan.

Hắn biết không thể trốn, muốn chạy trốn cũng chạy không thoát, chỉ có bí quá hoá liều, mới có một tia hi vọng sinh tồn.

Hơn nữa, nhìn qua đối phương không phải là người bản giới, cao thủ ngoại giới xuất hiện ở chỗ này, nhất định Ngũ Đế sẽ đến đây tra rõ ràng, lúc đó chính là thời khắc mình chạy trốn thành công.

Một bên khác, khe hở lưỡng giới, đại quân trăm vạn tu sĩ đánh đến nổi nhiệt.

Phía dưới nhân gian, Quỷ Vương đắm chìm đã lâu bắt đầu trắng trợn công thành đoạt đất, sinh linh đồ thán, quỷ thần họa loạn nhân gian, mọi người khi còn sống bị ác quỷ thôn phệ, sau khi chết lại biến thành ác quỷ mới.

Giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

Rất nhiều tu sĩ khi còn sống không đội trời chung với quỷ hồn, sau khi chết lại nhanh chóng biến thành quỷ hồn, trung thành ủng hộ, là lợi kiếm đồ sát nhân tộc.

Trên đời hiện ra mười hai tên Quỷ Vương, từng cái đều có lực lượng cường đại, còn có rất nhiều người là lão bằng hữu mấy chục vạn năm trước, bọn họ đang mài đao xoèn xoẹt, chuẩn bị báo mối thù một tiễn năm đó, miếu thờ nhân gian bị đả kích nghiêm trọng.

Trật tự vương triều đã sụp đổ, trên cơ bản Đại Tần vương triều rơi vào trạng thái nửa diệt vong, ngay cả thủ đô đều ra không được.

Thời điểm Phàn Khôi Phán Quan và mấy người chiến đấu, Hoàng Đế cũng phát hiện ra dị thường.

“Tại sao lại có người?”

Hoàng Đế kinh ngạc nói.

Nội tâm Thanh Đế hơi động, bỗng nhiên cảm ứng được khí tức của Lục Khiêm, thế là nói với Hoàng Đế:

“Đại nhân, ta biết rõ người phía dưới là ai.”

“Ngươi đi một chuyến đi.”

Hoàng Đế nói.

Vừa dứt lời, Thanh Đế liền biến mất không thấy gì nữa.

Thanh Đế một đường bay đến, rất mau đa tới Đại La Đảo.

Đây là vị trí Vạn Tiên quần đảo trước kia, hóa ra Lục Khiêm trốn ở chỗ này.

Chỉ thấy cách đó không xa có một người mặc quan phục Dạ Xoa, cùng một đầu Hoàng Kim Thần Long.

Thần long hóa thành nhân hình, chính là bộ dạng Lục Khiêm.

Oanh!

Trong nháy mắt hìn thấy Lục Khiêm, Thanh Đế không có hai lời, sau lưng bay ra ngàn vạn đào hoa, Đào Hoa Kiếm Khí đâm rách vạn dặm hư không, sát cơ lành lạnh.

Lục Khiêm và Phàn Khôi giết ba tên Quỷ Vương, bỗng nhiên cảm ứng được đỉnh đầu có sát khí, liền đối đầu ánh mắt với hắn, sau đó quay đầu nhìn về phía Phàn Khôi nói:

“Phán Quan đại nhân hắn chính là Thanh Đế!”

【VIP】 Một đường sinh tử, vạn pháp chi hải

“Phán Quan đại nhân! Hắn chính là Thanh Đế!”

Nhìn thấy Thanh Đế xuất hiện, Lục Khiêm lập tức quay đầu nhìn về phía Phàn Khôi Phán Quan nói.

Không đợi Phàn Khôi Phán Quan nói cái gì, đột nhiên Thanh Đế ngừng tay, vững vàng dừng ở giữa không trung, ánh mắt tập trung trên người Phàn Khôi Phán Quan, tràn đầy vẻ đề phòng.

Dường như cách ăn mặc của người trước mắt này giống với người U Minh Hoàng Tuyền.

Kết hợp với cách xưng hô của Lục Khiêm, rốt cục Thanh Đế cũng xác định người trước mắt này chắc chắn là người Hoàng Tuyền U Minh.

Nghĩ tới đây, Thanh Đế không chút do dự ra tay.

Sau lưng xuất hiện một cái cây to lớn, thụ mộc thương thiên, chống đỡ cả tòa thương khung.

Hư không mọc ra vô số thực vật, trong phạm vi mấy vạn dặm tạo thành một mảnh thực vật hải dương.

Gió nhẹ lướt qua, hải dương màu xanh lục rung rung tác hưởng.

Hai người ở giữa hải dương, tất cả xung quanh đều là tinh khí dư thừa, sinh cơ nồng đậm giống như muốn hòa tan toàn bộ bọn hắn, triệt để dung nhập vào phiến hải dương này.

Thân ảnh Thanh Đế biến mất không thấy gì nữa, ẩn tàng trong mảnh hải dương kỳ quái này.

Soạt!

Lúc này, một cành cây tráng kiện đánh thẳng xuống hai người, đừng nhìn đây chỉ là một cái nhánh cây, lực lượng mang tới hoàn toàn không yếu hơn so với một ngọn núi, thậm chí còn hơn, chí ít so với ngọn núi còn muốn linh hoạt.

Hư không hơi vặn vẹo, hải dương màu xanh lục thôn phệ mà đến, lại là vô số nhánh cây động, mỗi một phiến lá còn sắc bén hơn đao, lá cây màu sắc khác nhau, đường vân trên đó đại biểu cho các loại pháp thuật.

Mộc Đạo của Thanh Đế tinh túy ở chỗ dùng lực lượng mênh mông đến bao phủ kẻ địch, ở trước mặt lực lượng cường đại, tất cả kỹ xảo đều là hư vô.

Hàng trăm ngàn pháp thuật cùng oanh kích xuống, sinh ra lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa.

Toàn bộ bầu trời bị lây nhiễm ngũ thải, ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi bốn phương.

Đây là tuyệt chiêu vạn pháp chi hải của Thanh Đế.

Người bình thường căn bản không cách nào ở cùng một thời gian phóng ra mấy chục vạn đạo pháp thuật khác nhau.

Nhưng Thanh Đế khác biệt, Thanh Đế dựa vào Tiên Thiên Kiến Mộc, lấy bộ rễ không ngừng rút ra năng lượng từ trong hư không, cùng một thời gian phóng ra mấy chục vạn pháp thuật, vẫn có thể làm được.

"Đáng ghét!"

Sát cơ của Phàn Khôi Phán Quan lóe lên một cái rồi biến mất, không chỉ có đối với Thanh Đế, mà còn đối với Lục Khiêm.

Nếu như không phải do gia hỏa này, mình cũng sẽ không bị Thanh Đế vây công, không lâm vào cục diện bế tắc như thế.

Hiện tại mình tính là bị ép vào cục diện bế tắc, có lý do không thể không ra tay.

Nếu như không ra tay, Thanh Đế sẽ hủy đi cái địa phương này, như vậy Âm Ti Lục Khiêm thành lập cũng sẽ như nước chảy, chết mất hai tên thủ hạ quan trọng, giờ lại ném đi địa phương này, chỉ sợ cơ hội thăng tiến sẽ rơi vào trên người Thành Hoàng.

"Hừ!"

Phàn Khôi Phán Quan hừ lạnh một tiếng, lấy ra Sinh Tử Bộ:

"Lần sau lại tìm ngươi tính sổ."

Dứt lời, liên tục huy động Phán Quan Bút trong tay, viết ra từng cái Hoàng Tuyền âm triện ở trên không trung.

Oanh!

Bầu trời xuất hiện cửa lớn đen như mực, khí tức cổ lão tang thương lan ra, hai bên cửa là hai bức tượng Ác Quỷ Dạ Xoa hình thái khác nhau trông rất sống động, giống như một giây sau sẽ thoát ly mà ra.

Đây là Quỷ Môn Quan, mà truyền thuyết thường nói một ngày nào đó sẽ phóng ra vô số ác quỷ.

"Rống!"

"Ngao ô!"

Vô số Ác Quỷ Dạ Xoa, Biên Bức Quạ Đen, Cương Thi Tà Linh, các loại yêu ma quỷ quái không ngừng từ trong cửa lớn đi tới.

Những yêu ma quỷ quái này và mấy chục vạn pháp thuật đụng vào nhau thành một khối, bộc phát ra sóng công kích mạnh mẽ, đủ mọi màu sắc dao động thôn phệ phạm vi mấy vạn dặm.

Tất cả sự vật nằm trong lực phá hoại cường đại, cho dù là tinh thần, cũng không cách nào chống đỡ một kích này của bọn hắn, bị hủy diệt thành tro bụi.

Đây chính là lực lượng của cao thủ Âm Dương cảnh.

Nguyên Thần có thể hủy diệt một phương đại địa, Động Chân có thể diệt tuyệt toàn bộ sinh linh trên một ngôi sao, thủ đoạn của Âm Dương ở trên một tầng càng thêm mạnh mẽ, giao thủ với nhau, tùy tiện phá hủy một ngôi sao là không đáng kể.

Sóng xung kích cũng nuốt sống Lục Khiêm, dưới ánh mắt của Phàn Khôi Phán Quan, Lục Khiêm hét thảm một tiếng, cả người bị sóng xung kích phân giải thành nguyên tử nhỏ bé, hoàn toàn hồn phi phách tán.

Phàn Khôi Phán Quan thấy thế liền sửng sốt một cái, hắn không nghĩ tới Lục Khiêm lại tuỳ tiện tử vong như vậy, vốn cho rằng gia hỏa này còn có thể chống đỡ lâu một chút.

"Ồ?"

Phàn Khôi Phán Quan nhíu mày, kinh ngạc phát ra thanh âm, chỉ thấy chỗ địa phương Lục Khiêm tử vong có một gốc cây con.

Lá cây xanh nhạt toả ra sinh cơ bừng bừng, lại quanh quẩn ma khí đen như mực, sinh và tử, hai loại trạng thái mâu thuẫn lẫn nhau, đồng thời xuất hiện trên gốc cây con này.

"Tiên Thiên Kiến Mộc!"

Dù sao kiến thức của Phàn Khôi Phán Quan cũng rất rộng rãi, lập tức nhận ra thực vật trước mắt, đồ vật này chỉ có Thanh Đế mới có, vậy mà lại xuất hiện trên người Lục Khiêm.

"Không trách được…"

Phàn Khôi Phán Quan tự lẩm bẩm, lòng bàn tay mở ra, đang muốn chộp lấy cây giống từ trong hư không.

Mặc kệ như thế nào, nhất định phải bắt lại món bảo vật này, hắn sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp qua pháp bảo đẳng cấp này.

Cũng không thể trách Lục Khiêm trưởng thành nhanh chóng như vậy, hóa ra là có đồ vật này.

Đáng tiếc hắn không có phúc cầm được bảo vật, rơi vào trong tay của mình.

"Ngươi dám!"

Thanh Đế nhìn thấy một màn trước mắt, con mắt lập tức đỏ lên.

Đây chẳng phải là bảo vật mình luôn mơ ước, mưu đồ nhiều năm, nửa đường bị Lục Khiêm cướp một lần, bây giờ nhìn thấy bảo vật, làm sao có thể tuỳ tiện để nó rời đi.

"Ha ha, cái đồ vật này hẳn là của ngươi đúng không? Người có duyên có được, đi đây!"

Phàn Khôi Phán Quan đắc ý cười to, nắm thật chặt cây con, thân hình bay về phía hư không.

Nhìn thấy Tiên Thiên Kiến Mộc, tất cả điểm đáng ngờ ngày trước đều lộ ra, xem ra giữa Lục Khiêm và Thanh Đế có bí mật không thể cho ai biết, chí ít trước đó có lẽ hai người đã hợp tác qua.

Thanh Đế nhìn thấy Phàn Khôi Phán Quan rời đi, bản thân cũng đuổi theo.

Hai người một trước một sau, một người đuổi một người trốn, vừa đánh vừa đi, chỗ đi qua, hư không đứt gãy, tinh thần hủy diệt.

Vô số địa phương bên trong hư không, đều bị hai người hủy đến thất tinh bát tao.

Mỗi lần Phàn Khôi Phán Quan muốn xuyên qua hư không rời đi, đều bị Thanh Đế đuổi rất sát, căn bản không dám buông lỏng cảnh giác.

Cái đồ chơi trong tay này giống như không phải cây giống, mà là mệnh tử của Thanh Đế vậy, gia hỏa kia hoàn toàn mất đi lý trí.

"Hay là trả lại cho hắn?"

Tính cách Phàn Khôi Phán Quan thận trọng, thời điểm cầm đồ vật của Lục Khiêm rất khẳng khái, dù sao thực lực cũng không bằng hắn, bây giờ đối mặt mạnh một kẻ địch mạnh, lại không nhịn được muốn nhượng bộ.

Soạt!

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong lòng, một thanh trường kiếm đã xẹt qua cổ của hắn, suýt chút đem chặt đứt đầu lâu đi xuống.

Phàn Khôi Phán Quan nhẹ nhàng hít một hơi, bỗng nhiên ngừng lại, đã trốn không thoát, vậy liền so tài xem thực hư.

【VIP】 Tiên khí vô ngần

Xoạt!

Một thanh trường kiếm sượt qua người, kiếm khí sắc bén suýt chút vạch phá gương mặt.

Phàn Khôi Phán Quan không nhịn được thở dài một tiếng, hôm nay là tránh không được.

Lấy bộ dạng liều mạng của gia hỏa này đến xem, tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện cho hắn rời đi, dù đuổi tới chân trời góc biển.

Nghĩ tới đây, Phàn Khôi dứt khoát ngừng lại, đã không chạy được, vậy sẽ quyết một trận tử chiến cùng hắn.

Tiên Thiên Kiến Mộc và Đại Càn Âm Ti cũng không thể từ bỏ, cái gọi là Thanh Đế nhìn thanh danh rất lớn, nói cho cùng cũng chỉ là thổ dân địa phương nhỏ, Hoàng Tuyền đạo thống chảy dài xa xăm, thủ đoạn phong phú, không phải một tiểu môn tiểu phái như bọn hắn có thể hơn được.

Phàn Khôi Phán Quan cũng nghiêm túc lên, lấy ra Sinh Tử Bộ, nghiêm túc viết danh tự đối thủ.

Oanh!

Mặc dù tính uy hiếp của Sinh Tử Bộ đối với đối thủ cùng cấp bậc không phải quá lớn, nhưng dù sao cũng có thể suy yếu tu vi hắn một chút.

Thanh Đế thấy đối thủ dừng lại, cũng không có xông lên như chó dại, mà dừng lại tại chỗ, lẳng lặng nhìn đối thủ.

Phàn Khôi kiêng kị Thanh Đế, Thanh Đế cũng kiêng kị cường địch đến từ Hoàng Tuyền này.

Trên người hắn có thiên hạ chí bảo Tiên Thiên Kiến Mộc, cũng không có nghĩa là vô địch thiên hạ.

Oanh!

Hai người hung hăng đâm vào một khối.

Lần này đều lấy ra tuyệt chiêu, không lưu lại một chút thực lực, muốn giết chết kẻ địch trước mắt.

Thanh Đế hạ quyết tâm phải giết, nhưng chỉ có thể dựa vào mình.

Cây con Kiến Mộc này liên quan đến tương lai hắn có thể siêu thoát hay không, căn bản không có khả năng để người khác biết được.

Cho nên chỉ có thể đơn độc tác chiến, dù phải trả giá đắt cũng đáng.

Thời điểm tu sĩ Âm Dương cảnh thành đạo, phải hấp thu một loại đồ vật tên là vô ngần tiên khí.

Vật này là tinh khí vũ trụ, có được tác dụng không thể tưởng tượng nổi, có thể khiến cho người ta lĩnh ngộ Âm Dương Tạo Hóa.

Ở trình độ nhất định nào đó tu sĩ cảnh giới này xem nhẹ thời gian và không gian, khái niệm thời không trong mắt người ngoài, đối với bọn hắn căn bản không tạo nên bất cứ tác dụng gì.

Oanh!

Chỉ trong một hơi thời gian ngắn ngủi, hai người giao thủ mấy ngàn hiệp, trong nháy mắt tinh thần hoang vu dưới chân chôn vùi.

Thanh Đế ngừng lại, nói:

“Làm một giao dịch được không?”

“Giao dịch gì?”

Phàn Khôi Phán Quan hỏi.

“Để đồ vật lại, bản tọa thả ngươi rời đi, đồng thời còn có bảo vật ngoài định mức dâng lên.”

Nói đến đây, Thanh Đế đánh ra một đạo ánh sáng xanh, bên trong ánh sáng xanh xuất hiện tiên cảnh.

Đây là một cái tiên cảnh tràn ngập vô số kỳ hoa dị thảo.

Chu quả bích thảo, tiên chi quỳnh tương.

Rất nhiều thực vật trân quý ở đại thiên thế giới đều ở đây, một đóa kỳ hoa khó cầu, lại ở chỗ này đến dựa theo tấn để tính toán.

“Chuyện này…”

Nhìn thấy một màn trước mắt, cho dù là Phàn Khôi kiến thức rộng rãi cũng bị rung động đến.

Nhìn đến đây, hắn có chút do dự.

Sau khi cân nhắc một lát, vẫn cười lạnh nói:

“Nằm mơ.”

“Muốn chết!”

Thanh Đế giận dữ, Kiến Mộc điên cuồng sinh trưởng, bỗng nhiên bên trong hư không xuất hiện một gốc đại thụ che trời.

Thân cây thẳng tắp thon dài, không có phân nhánh, chỉ có đỉnh bóng cây tương đối rậm rạp.

Tiên Thiên Kiến Mộc còn to lớn hơn so với tinh thần xung quanh, cùng lúc đó, xung quanh lơ lửng phù du u lục.

Nhìn kỹ, đây cũng không phải là phù du, mà là nhánh cây biến thành phi kiếm, toàn thân quanh quẩn thiểm điện màu xanh, giống như là phù du sáng lên.

Đây là tiểu hào Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm, hoặc là nói phôi thô của Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm, mỗi một cái đều có thể điều khiển mộc tính, đồng thời có thể phóng ra Giáp Mộc Thần Lôi.

Gia hỏa Cú Mang chỉ dùng một thanh Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm, đã lập xuống thanh danh như thế, nơi này lại có mấy ngàn cái kiếm phôi, thực lực mỗi cái còn không yếu, có thể thấy được tích lũy vạn năm của Thanh Đế cũng không thể khinh thường.

Trừ cái đó ra, phía trên mỗi một phiến lá khắc lấy đường vân kỳ diệu, có vài cái là phù lục, có cái lại là một ít văn tự kỳ quái, có cái chỉ có một bộ phận, giống như là một bộ phận của trận pháp.

"Pháp thuật sao?"

Phàn Khôi Phán Quan cũng bị một màn trước mắt làm kinh ngạc nói không ra lời.

Tiên Thiên Kiến Mộc to lớn như thế, số lượng phiến lá càng là đếm không hết, phía trên mỗi một phiến lá cây đều có đường vân như vậy, nếu như không phải trời sinh thành, vậy sẽ tốn hao bao nhiêu nhân lực và vật lực.

Chỉ sợ đây mới là vạn pháp chi hải, vạn pháp chi hải vừa rồi Thanh Đế đánh ra, so với cái này đơn giản là chín trâu mất một sợi lông.

Nội tâm Phàn Khôi Phán Quan kiêng kị, rõ ràng đối phương đã có chuẩn bị sung túc, nếu như mỗi một phiến lá cây đối ứng một cái pháp thuật, như vậy hắn sắp phải đối mặt hàng trăm triệu pháp thuật.

Chớ nói chi là trong đó còn có trận pháp, hoặc là thần thông gì khác.

Dù là số lượng, hắn cũng đã không cách nào ngăn cản.

Oanh!

Phàn Khôi Phán Quan suy tư thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định đứng ra, ánh mắt có chút quyết tâm.

Vì đồ vật này hắn bỏ hết tiền vốn, lần này không nên mất cả chì lẫn chài mới được.

Xoẹt!

Hắn xé mở Sinh Tử Bộ, một đoàn hỏa tướng vô danh thôn phệ tàn trang Sinh Tử Bộ, tro tàn bay lả tả lên không trung như đom đóm.

Tro tàn màu xám đen giống như là một đầu trường long, phiêu dật bay múa trên không trung.

Chỉ chốc lát đã hình thành một đầu hoàng kim trường hà.

Trong nháy mắt trường hà xuất hiện, khí tức tuyên cổ hoang vu lan ra, trong nước sông có vô số sinh linh không ngừng chìm nổi kêu rên, tiếng kêu vô cùng thê thảm, khiến da đầu run lên.

Đây là hình chiếu của Hoàng Tuyền.

Khả năng chiến lực Phàn Khôi không bằng Thanh Đế, nhưng chỗ dựa của hắn là Hoàng Tuyền, hậu trường không phải môn phái bình thường có thể so sánh, đánh không lại còn có thể gọi trợ giúp tới.

Hai người đều lấy ra tuyệt chiêu, vạn pháp chi hải và Hoàng Tuyền hư ảnh đụng vào nhau.

Thanh thế to lớn, thậm chí kinh động đến chiến trường ở nơi xa.

Pháp thân Hoàng Đế cao vạn trượng, trong tay cầm Đả Thần Tiên, mỗi một kích đánh xuống, liền có mấy vạn tu sĩ

Đại Hạo tử thương, cho dù là Âm Dương nhị chủ, cũng không dám tuỳ tiện đối mặt phong mang của hắn.

Oanh!

Lúc này, bên ngoài triệu dặm, có một cỗ chấn động truyền khắp bốn phương, thậm chí lật ngược đại quân phía dưới.

Khiến cho đám người ngừng chân quan sát.

"Hả?"

Hoàng Đế ngừng tay lại, nhìn về nơi xa.

"Dường như là bên Thanh Đế."

Xích Đế vận nhãn lực:

"Hình như hắn gặp phải vấn đề nan giải gì."

"Xích Đế, ngươi đi qua nhìn xem, giúp hắn một chút."

Hoàng Đế nói.

Đoạn thời gian này Thanh Đế rất không an phận, như thế nào đi nữa, cũng là người phía bên mình, hắn có thể động, người khác lại không được.

"Được!"

Xích Đế vừa muốn động thân.

Oanh!

Kim mang sáng chói đâm xuyên hư không, giống như cửu dương hàng thế, phổ chiếu đại địa, toàn bộ hư không đều biến thành một mảnh lò luyện, nóng đến thiên thạch đều bị hòa tan.

Hóa ra Âm Chủ lại phát động Cửu Diệu Thần Quang, chín đạo kim trụ to lớn bắn thẳng đến.

Hi Chiếu nhìn thấy bên Lục Khiêm có tình huống, nghĩ thầm khẳng định Hoàng Đế sẽ ra tay can thiệp, cho nên chủ động tiến lên phát động công kích.

Nhân gian Đại Càn đã thành luyện ngục của ác quỷ tà ma, càng kéo dài, sẽ càng mang tới tổn thất lớn cho bọn hắn, đây là sự tình một công nhiều việc, dù nỗ lực nhiều một chút thì thành quả vẫn đáng giá.

Oanh!

Vạn pháp chi hải của Thanh Đế bị phá, lá cây Kiến Mộc gần như rơi sạch, thân cây biến thành trụi lủi.

Thanh Đế oa một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết, ánh mắt vừa kinh vừa giận.

Không nghĩ ra Hoàng Tuyền mạnh như thế, bản thân hắn bỏ ra nhiều năm khắc hoạ phù lục như vậy bị tên kia nuốt đi, căn bản không tạo lên được bất kỳ gợn sóng nào, ngược lại hao phí lực khí.

Thế nhưng, cũng không phải không có thu hoạch, khóe miệng Thanh Đế lộ ra nụ cười, nhìn về phía thân hình Phàn Khôi cách đó không xa lảo đảo sắp ngã, cười nói:

“Hẳn là ngươi cũng không chống được bao lâu nữa?”

【VIP】 Thanh Đế mất mạng

“Hẳn là ngươi cũng không chống được bao lâu nữa?”

Đừng thấy Hoàng Tuyền dường như đã chặn toàn bộ pháp thuật của hắn, nhưng Phàn Khôi cũng không còn lại bao nhiêu pháp lực, dùng mắt thường có thể thấy khí sắc tên kia kém đi rất nhiều.

Phàn Khôi Phán Quan nghe vậy cười lạnh một tiếng, nói:

“Vậy còn ngươi? Ngươi lại có thể tốt hơn chỗ nào?”

Hai người đứng trong hư không, mặt đối mặt đánh pháo miệng, ai cũng không làm gì được ai.

Hiện tại trạng thái cả hai đều không khác mấy, nếu ai động thủ trước, khẳng định sẽ lộ ra sơ hở.

Xoạt!

Không đợi Thanh Đế nói chuyện, bỗng nhiên thân hình Phàn Khôi Phán Quan lóe lên, biến mất tại chỗ.

“Thật can đảm!”

Thanh Đế gầm lên một tiếng, lại là lục quang khắp trời, vô số xuân diệp rơi xuống.

Hư không xuất hiện một đạo trường luyện màu xanh, ở bên trong hắc ám vô cùng dễ thấy, giống như là một đầu thanh long trường hà vượt ngang thời không, mỗi một cái lân phiến, đều ẩn chứa sát cơ đẹp đẽ.

Thanh Long giãy dụa thân thể, gầm thét phóng tới Phàn Khôi.

Ngay tại thời điểm sắp đánh trúng phía sau lưng Phàn Khôi, bỗng nhiên hắn xoay người lại, cười to nói:

"Ngươi bị lừa rồi!"

Oanh!

Thanh Long vẫn đánh trúng vào ngực Phàn Khôi, làn da đỏ thẫm bị thiêu thành một mảnh cháy đen, ngực nóng lên, còn có thể trông thấy trái tim đang đập.

Nhưng Thanh Đế bên kia cũng không dễ chịu, dưới tình huống dùng sức công kích, bản thân cũng lộ ra sơ hở, ngực xuất hiện một chữ tử đỏ thẫm.

"Đây là…"

Thanh Đế che ngực, hai mắt trợn trừng, một mặt không dám tin.

Hắn cảm giác sinh cơ của mình đang nhanh chóng trôi qua, tóc trở nên xám nhạt, trên gương mặt tuấn mỹ tinh mịn xuất hiện nếp nhăn.

Cả người lập tức từ thanh niên biến thành già nua, giống như là tu sĩ sắp đi đến phần cuối sinh mệnh.

Hóa ra hắn cất giấu một chiêu này!

Nội tâm Thanh Đế lập tức hiểu rõ.

Phàn Khôi lấy cái giá thụ thương, đánh ra một chiêu cuối cùng, rất rõ ràng, gia hỏa này tính toán đúng rồi.

Thanh Đế cười thảm một tiếng, thân hình rơi xuống, rơi xuống phía trên một viên tinh thần hoang vu.

Bên ngoài thân không có pháp lực, xạ tuyến ngoài bầu trời rơi vào phía trên pháp thể của Thanh Đế, thiêu đốt nhục thân

và thần hồn hắn.

Thanh Đế kêu lên một tiếng đau đớn, cuối cùng không có lên tiếng nữa, cho dù là chết, cũng phải chết có tôn nghiêm.

Phàn Khôi Phán Quan cười lớn một tiếng, bản thân cũng không khá hơn chút nào, so sánh mọi thứ, chỉ cần tốt hơn so với Thanh Đế là được.

Nghĩ tới đây, hắn vừa muốn bay xuống, triệt để kết liễu người này thì.

Oanh!

Dường như hư không bị kéo lên một tấm màn đen, toàn bộ hư không biến thành một mảnh đen như mực, tựa như xuyên qua thời điểm Hồng Mông sơ khai.

Ầm ầm!

Một cỗ lực lượng khổng lồ tựa như thái sơn áp đỉnh, đè lên đầu hai người.

Đây là một loại tĩnh mịch chi khí, sinh cơ không ngừng bị lực lượng nào đó thôn phệ.

Trừ cái đó ra, pháp thuật của hắn cũng đang dần dần trở nên kích động.

Hai người nói thế nào cũng là tu sĩ Âm Dương cảnh, rất nhanh liền thích ứng hắc ám.

Chỉ thấy hai người cách đó không xa, có năm bóng đen to lớn.

Bát Tí Quỷ Vương, Ngư Thủ Quỷ Vương, Xích Phát Quỷ Vương, Bức Dực Quỷ Vương, Bát Kỳ Xà Thủ thân người quỷ vương.

Trung tâm là một tu sĩ hắc bào.

Trong nháy mắt nhìn thấy người này, con ngươi Phàn Khôi co rụt lại, người trước mắt này đúng là Lục Khiêm.

"Ngươi vậy mà không chết?"

Oanh!

Trả lời hắn là một kích đồng lòng của năm tên Quỷ Vương.

Trong chốc lát, mưa to gió lớn, lôi đình nổi giận.

Ngũ quỷ kết hợp, uy lực không thua gì Động Chân.

Trong nháy mắt pháp thuật bao phủ Phàn Khôi, một bên khác, sương mù hắc thủy và vô số Tề Trùng mặt mày sát khí đi lên.

Trong nháy mắt hòa tan nửa người Thanh Đế, liên tục chịu đựng hai lần đả kích, hiện tại Thanh Đế chỉ còn lại một hơi.

Uy lực pháp thuật Lục Khiêm cũng không tính quá mạnh, chỉ là tiêu chuẩn Âm Dương phổ thông, chân chính khiến Thanh Đế khó chịu là chú ngữ Phàn Khôi cho hắn.

Cái chú ngữ này đang không ngừng thôn phệ tuổi thọ của hắn, cho dù hắn có sinh cơ vô tận, cũng không thể lấp đầy cái khe rãnh này.

Chú ngữ của đối phương giống như cái hang không đáy, kiềm chế toàn bộ lực lượng bản thân mình.

Một bên khác, Phàn Khôi phủ đầy bụi đất chạy đến, ánh mắt oán độc.

"Ngươi dám đánh ta?"

Ánh mắt Phàn Khôi âm tàn, chăm chú nhìn Lục Khiêm, giống như muốn khắc ghi hắn thật sâu trong đầu.

"Lão tử còn muốn giết ngươi."

Lục Khiêm cười nhạo một tiếng:

“Ngươi giết thủ hạ của ta, lần này ta cũng giết thủ hạ của ngươi, đúng rồi, Thần Vương Trấn Ma Đồ ở trong tay ngươi đúng không? Một hồi lấy đầu người đến trả.”

“Hóa ra là ngươi giết.”

Phàn Khôi bừng tỉnh:

“Trách không được… Ngươi có át chủ bài này, quả thật có thể giết… Á…”

Bỗng nhiên, bên hông Phàn Khôi toát ra một đoàn hắc quang.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, hắc quang thôn phệ Phàn Khôi.

Một gốc cây non từ trong bạo tạc bay ra, trở lại trên tay Lục Khiêm.

Đây là cây non của Tiên Thiên Kiến Mộc.

Lục Khiêm thả ra mồi nhử này, cho nên mới có thể khiến cho hai người liều mạng.

Thanh Đế và Phán Quan đều là cao thủ sống ít nhất trên vạn năm, không có lợi ích to lớn, khả năng kết cục sau cùng chỉ là hai người giao thủ mấy hiệp ai về nhà nấy.

Hắc quang nuốt sống Phàn Khôi, Lục Khiêm cũng không có dừng tay, sát khí, thực vật đen như mực, Ngũ Quỷ nhao nhao phát động công kích.

Thái Bạch Sát Trận, Vạn Pháp Thôn Quang Chướng, Vô Sinh Hắc Kiếp, ngũ phương trấn thủ Quỷ Vương.

Mỗi một cái phát huy ra lực lượng đều không thua gì Âm Dương cảnh, cho dù là Phàn Khôi thời kỳ toàn thịnh cũng không đỡ nổi, chớ nói chi là hiện tại đã bị thương.

Trung tâm đám người vây công, trên đầu Phàn Khôi lơ lửng một cái quyển trục, quyển trục chậm rãi mở ra, một thần vương hình thể cao lớn, phía dưới là vô số yêu ma.

Nội dung trên bức họa giống như sống lại, Thần Vương hàng thế, uy áp thế gian.

Đây là Trấn Ma Đồ của Câu Ly Thần Vương, vật này có thể công có thể phòng, uy lực không tầm thường, ngày đó Phàn Khôi chính vì nhìn thấy vật này, mới không cần da mặt cưỡng đoạt nó xuống, hiện tại lại lập công lớn.

Phán Quan Bút và Sinh Tử Bộ là pháp bảo phân thân của Hoàng Tuyền, cần pháp lực mới có thể khống chế, hiện tại pháp lực còn thừa lại không mấy, cho nên tạm thời không cách nào vận dụng vật này.

Tiếp tục như vậy nữa không được.

Nghĩ tới đây, Phàn Khôi hô lớn nói:

"Lục Khiêm! Ngươi có biết tự tiện giết cấp trên có hậu quả gì không?"

"Không biết."

Lục Khiêm cũng không có chịu thua, mà càng không ngừng công kích.

Lôi điện và kiếm khí không ngừng rơi xuống, Phàn Khôi có chút không tránh kịp, luống cuống nói:

"Thả ta đi, chuyện lúc trước sẽ bỏ qua, sau này ngươi sẽ là tâm phúc của ta; nếu không, ngươi sẽ bị đánh vào Vô Gian Địa Ngục, vĩnh thế tiếp nhận cực hình! Biết rõ cái gì gọi là Vô Gian Địa Ngục không?"

"Là cái này sao?"

Thanh âm Lục Khiêm từ bên cạnh vang lên.

Tiếp theo, Phàn Khôi thấy được một đoàn đen như mực, giống như là Thiên Ma vô hình đến từ vực ngoại, hoặc là quỷ thần đến từ Vô Gian Địa Ngục.

Không đúng, đây chính là Vô Gian Địa Ngục.

"Ngươi vậy mà!"

"Ha ha, bọn hắn cũng đang ở bên trong, ngươi đi qua đoàn tụ đi."

Không đợi Phàn Khôi nói chuyện, bỗng nhiên Vô Gian Địa Ngục thôn phệ hắn, ngay cả cặn cũng không còn.

Đây chính là Vô Gian Địa Ngục mà Phàn Khôi vừa mới nói, cũng là một trong những át chủ bài Lục Khiêm ẩn giấu sâu nhất, thời điểm chưa xác định đối phương hẳn phải chết, Lục Khiêm tuyệt không dám lộ đồ vật này ra.

Sau khi Vô Gian Địa Ngục hấp thu Phàn Khôi, hắn đứng tại chỗ không nhúc nhích, chờ đợi cái gì đó.

Thật lâu, không có chuyện gì xảy ra, Lục Khiêm mới thở phào ra một hơi.

"Xem ra là chết chưa hết tội."

Vô Gian Địa Ngục quá mức ác độc, cần đạt tới tội ác nhất định, mới có thể bị đánh vào Vô Gian Địa Ngục, nếu như cưỡng ép đánh vào, bản thân sẽ bị Vô Gian Địa Ngục phản phệ.

Tu vi đối phương càng cao, trình độ phản phệ càng cao.

Ban đầu Lục Khiêm còn chuẩn bị tiếp nhận những đồ vật này, không nghĩ tới một chút phản phệ cũng không có.

Nhìn qua những năm này tội nghiệt Phàn Khôi Phán Quan vẫn rất sâu nặng.

Thu dọn chiến trường xong, cầm Thần Vương Trấn Ma Đồ, lại đặt cây non Kiến Mộc vào thể nội, Lục Khiêm mới bay về chỗ Thanh Đế trên tinh thần hoang vu.

Bên trên thổ địa hoang vu, có một nam tử quần áo lam lũ.

Nam tử khép hờ hai mắt, trên thân không có một chỗ nào hoàn hảo, khắp nơi là bọc mủ vỡ tan.

Xạ tuyến ngoài bầu trời thiêu đốt làn da hắn đến không còn hình dáng, gương mặt tuấn mỹ biến thành bộ dạng xấu xí.

Trải qua công kích của Lục Khiêm và Phàn Khôi, trên cơ bản Thanh Đế đã không có năng lực phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết.

Nhìn thấy Lục Khiêm, Thanh Đế cũng không bất ngờ, không có kêu đánh kêu giết, mà là liếc qua, hai mắt vô thần nhìn bầu trời, mang theo một tia nhớ lại, không biết rõ đang nghĩ thứ gì.

Lục Khiêm không có tiếp tục công kích người này, mà ngồi ở bên cạnh hắn, trầm mặc không nói.

Mỹ nhân tuổi xế chiều, anh hùng đầu bạc luôn luôn để cho người ta tiếc hận, Lục Khiêm ở lại nơi đây còn có chuyện phải xử lý, không ngại để hắn sống lâu thêm một đoạn thời gian.

“Haiz, nếu bản tọa sớm biết rõ, đã giết ngươi đi.”

Thanh Đế vẫn còn có chút không cam lòng, ánh mắt đánh giá Lục Khiêm mấy lần, giống như đang tính toán cái gì, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Đừng nhìn bộ dạng không yên lòng này của Lục Khiêm mà bị lừa, Thanh Đế tin tưởng, chỉ cần mình động thủ, trong nháy mắt gia hỏa này có thể kịp phản ứng.

“Ha ha, ngươi không giết được ta.”

Lục Khiêm bật cười một tiếng, xưa nay hắn không làm qua chuyện cân nhắc đến thành công, mà trước tiên nghĩ tới thất bại, xem mình có thể tiếp nhận hậu quả thất bại hay không, mới tiếp tục cân nhắc phải chăng nên hành động.

Cho nên nói, Lục Khiêm căn bản không sợ thất bại, hắn đã biết rõ hậu quả thất bại, đồng thời có năng lực tiếp nhận.

"Có lẽ vậy."

Thanh Đế lại nhìn Lục Khiêm:

"Nhắc tới cũng kỳ quái, ngươi dùng mấy năm khiến cây giống phát triển, thiên phú so với ta lúc ban đầu còn cao hơn, trước kia ta không tin thiên ý, hoặc có lẽ Hứa Đông lặn về phía tây, đến trong tay ngươi mới là thiên ý."

Nội tâm Thanh Đế có chút cảm thán, hiện tại cũng đã nghĩ thoáng, không có phẫn nộ và hận ý như dĩ vãng.

Vạn năm tâm huyết thất bại trong gang tấc.

Lúc này, Lục Khiêm đứng lên.

Thanh Đế biết rõ đối phương chuẩn bị động thủ, bình thản nói:

"Động thủ đi, Tiên Thiên Kiến Mộc không phải của ta."

"Ừm."

Lục Khiêm khẽ gật đầu, sau đó một kiếm bêu đầu, hồn phách cũng một kiếm chặt đứt, trấn áp chân linh ở dưới Phong Đô Sơn.

Oanh!

Trong thi hài Thanh Đế bay ra một đạo ánh sáng xanh, ánh sáng xanh vô cùng có linh tính, vừa mới ra, lập tức bay về phía phương xa, tốc độ cực nhanh, chỉ trong giây lát đã đến chân trời.

Lục Khiêm sớm có chuẩn bị, miệng phun ra hắc quang, hắc quang tựa như lưu tinh, nhanh chóng nuốt mất ánh sáng xanh.

Trong nháy mắt hấp thu ánh sáng xanh, sắc mặt Lục Khiêm lúc trắng lúc xanh, suýt chút phá công.

Cái ánh sáng xanh này là Tiên Thiên Kiến Mộc, bởi vì năng lượng quá nhiều, nên trong lúc nhất thời có chút không tiếp nhận được.

Hiện tại miễn cưỡng nuốt vào, nhưng tiêu hóa còn cần một đoạn thời gian, thế nhưng thành quả khẳng định là vô cùng phong phú, thôn phệ Thanh Đế, tương đương với triệt để nắm giữ toàn bộ Thanh Đế Mộc Đạo.

Trở về tiêu hóa xong xuôi, như vậy mộc đạo xem như viên mãn, sau khi thôn phệ được Thanh Đế và Phàn Khôi Phán Quan, Lục Khiêm cũng không sốt ruột rời đi, mà dừng lại tại chỗ, hắn muốn chờ một người.

Một khắc sau, hư không nổi lên một trận hắc vụ.

Trong hắc vụ đi tới một lão giả.

Lão giả mặc quần áo quan lại Hoàng Tuyền, khí chất âm lãnh, phía dưới là cái đuôi rắn.

【VIP】 Phán Quan Bút Sinh Tử Bộ

Một lão giả thân người đuôi rắn từ hắc vụ đi ra, người này có con ngươi giống rắn, cho người cảm giác vô cùng tà ác, làm cho người không rét mà run.

Sau lưng của người nọ, còn có số lượng quỷ thần đếm bằng triệu, đứng ngay bên trong thế giới phía sau.

Người đến chính là Thái Ông, Ti chủ Luân Hồi Ti.

"Thái Ông đại nhân, rốt cuộc ngươi đã tới, lại đến muộn một chút, khả năng sẽ muốn nhìn thấy thi thể của ta."

Sắc mặt Lục Khiêm tái nhợt, chắp tay cười nói, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được, tinh lực hắn có chút không tốt.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Thái Ông đánh giá xung quanh một chút, vội vàng hỏi.

Nơi đây bị hủy thành như vậy, tuyệt đối không phải Lục Khiêm có thể làm ra.

"Là như vậy, Phàn Khôi đại nhân và Thanh Đế của cái thế giới này đánh nhau, tại hạ…"

Lục Khiêm đơn giản nói lại toàn bộ quá trình một lần, đại khái là Phàn Khôi và Thanh Đế lưỡng bại câu thương, chờ thời điểm Lục Khiêm chạy đến, Phàn Khôi đã bị Thanh Đế giết chết, mà hắn báo thù giúp Phàn Khôi.

"Thì ra là thế."

Thái Ông bừng tỉnh, biểu lộ một bộ thì ra là thế, cũng mặc kệ đến cùng là thật hay giả, dù sao cũng không có quan hệ với lão.

Hắn rất thù hận hai người Phàn Khôi và Thành Hoàng, dù chân tướng không hợp thói thường hay là Lục Khiêm làm, cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt.

Suy nghĩ đến đây, Thái Ông nói ra:

"Quá tốt rồi, chờ ta trở về bẩm báo Minh Thần Điện Chủ, có công lao này, ngươi chắc chắn tiếp nhận vị trí của Phàn Khôi."

"Tuyệt đối đừng."

Lục Khiêm vội vàng ngăn lại:

"Tại hạ cảm thấy phần công lao này cho các hạ là phù hợp."

"Ta? Vì sao?"

Thái Ông nghi ngờ nói.

"Ta đạo hạnh nông cạn, vị trí điện chủ khẳng định không giữ được, cuối cùng không phải rơi vào tay gia hỏa Thành Hoàng kia sao? Như vậy làm sao chúng ta có thể may mắn còn sống? Nghe nói Minh Thần Điện Chủ thưởng phạt rõ ràng, nếu như các hạ cầm cái công lao này trên tay, chẳng lẽ không thể nhờ vào đó leo lên chức vị điện chủ?"

Thái Ông nghe vậy bắt đầu suy tư, đề nghị này của Lục Khiêm cũng hợp hắn ý, nếu như Thành Hoàng làm phó điện chủ, mặc dù sẽ không giết mình, nhưng lấy tính cách bá đạo của Thành Hoàng, về sau sẽ không có cơ hội xoay người.

Nghĩ tới đây, Thái Ông có chút dị động, cười nói:

“Như thế cũng tốt, lão phu sẽ không quên ân tình của đạo hữu.”

“Ha ha, tại hạ cũng là nghĩ cho mình, dù sao trước đây Thành Hoàng cũng rất ác.”

Lục Khiêm cười nói.

Hai người phải suy tính theo yêu cầu, tu vi Thái Ông không yếu, cũng là tu sĩ Âm Dương cảnh, chỉ là thế lực bị người chèn ép đến không dậy nổi, tu sĩ tu luyện Lục Đạo Luân Hồi chi pháp, nếu không có số lượng lớn đạo binh, cơ bản liền bị phế đi một nửa.

Làm một cái phó điện chủ là không có vấn đề.

Bản thân Lục Khiêm cũng không muốn lấy cái danh tiếng này, dù sao thực lực không đủ, không lấy được bao nhiêu chỗ tốt, cuối cùng rơi xuống trên đầu Thành Hoàng.

Một khi để Thành Hoàng nắm giữ đại quyền, vậy thời gian kế tiếp liền gian nan.

Huống hồ nếu nói là mình giết, nói không chừng còn phải đối mặt rất nhiều nghi vấn, về tình về lý, vẫn nên để Thái Ông gánh chịu cái công lao này là thích hợp nhất.

“Tốt, chúng ta về trước đã, ta sẽ báo lên Minh Thần Điện Chủ, công lao của ngươi vẫn nên tăng thêm một chút, nếu không sẽ phiền phức lớn.”

Đồng liêu và cấp trên đều chết, chỉ có Lục Khiêm bình yên vô sự, chuyện này có chút không thể nào nói nổi, phải bao nhiêu điểm công lao, mới trốn qua thượng cấp trách cứ.

“Tất cả do đại nhân làm chủ.”

Lục Khiêm chắp tay hành lễ.

“Ai, đừng khách khí, sau này ngươi sẽ là minh hữu kiên định nhất của lão phu, Luân Hồi Ti không có thủ hạ, Lục Đạo Luân Hồi Pháp còn cần ngươi phát dương quang đại đây.”

Thái Ông nói.

Lão không có tâm tư giết người diệt khẩu, diệt thật sẽ không có ai giúp mình, đến thời điểm cũng sẽ bị giá không vận mệnh.

“Sớm diễn một chút.”

Lục Khiêm cười ranh mãnh một tiếng.

“Ha ha.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, biến mất tại chỗ, đi vào Hoàng Tuyền Âm Ti.

Đại điện Luân Hồi Ti.

Đại sảnh trống trải có sáu đường hầm to lớn.

Mỗi một cái có màu sắc khác biệt, phân biệt cho một loại nào đó trong Lục Đạo Luân Hồi.

Đạo binh không ngừng từ bên trong vận chuyển ra, sau đó thông qua pháp trận đi đến địa phương không biết tên.

“Đây là cái gì?”

Lục Khiêm nghi ngờ nói.

“Lục Đạo Luân Hồi bí pháp cụ hiện, phương pháp này một ngày có thể chế tạo một vạn đạo binh.”

“Đạo binh sẽ truyền tống đến nơi nào?”

Lục Khiêm hỏi.

“Thành Hoàng và Phán Quan Ti, đương nhiên, phần lớn vẫn là bên Thành Hoàng, gần như hơn chín thành đạo binh đều do lão phu cung cấp.”

Sắc mặt Thái Ông có chút xấu hổ.

“Thì ra là thế.”

Không trách được bên Thành Hoàng từ đầu đến cuối không thiếu người, mỗi khi Hoàng Tuyền Âm Ti đến một cái thế giới mới, sẽ phải thành lập Âm Ti mới.

Quá trình này cần vô số người, Phán Quan Ti còn tốt một chút, chỉ cần làm một cái tổng bộ là được.

Thành Hoàng cần các đại thành trì trú đóng, để thúc đẩy quỷ thần, giám sát thiện ác dương gian.

Dù phần lớn người có thể lấy tài liệu ngay tại chỗ, thì ít nhất cũng cần trăm vạn đạo binh mới có thể thành lập sơ bộ.

“Ngươi chờ chút, lão phu hồi báo cho Minh Thần Điện Chủ.”

Dứt lời, Thái Ông liền không kịp chờ đợi về hậu viện viết thư.

Xoạt!

Chỉ chốc lát, một cỗ xe ngựa đen như mực đạp phá hư không mà tới.

Chiếc xe ngựa này lơ lửng ở trước mặt hai người, một tiếng cọt kẹt vang lên, cửa chính xe ngựa mở ra, một nam tử hình dạng kỳ dị từ phía đối diện đi tới.

Nam tử mặc tố bào đơn giản, con mắt bên trái là màu đen, bên phải là màu trắng, trên đầu còn mọc ra sừng dê quái dị.

Người này thoạt nhìn không có bao nhiêu lực lượng, nhưng mỗi khi bước một bước ở trong hư không, đều có một đoàn mờ mịt tự động ngăn chặn, cả người hợp nhất cùng thiên địa.

Minh Thần Điện Chủ nhìn cũng không nhìn Lục Khiêm, mà nhìn về phía Thái Ông, sắc mặt ngưng trọng, nói:

“Phàn Khôi chết rồi? Xảy ra chuyện gì?”

Trong giọng nói mang theo một tia lửa giận, mấy ngày trước còn rất tốt, kết quả chớp mắt một cái người mất, toàn bộ Phán Quan Ti gần như bị diệt.

“Chuyện là thế này…”

Thái Ông nhẹ nhàng nói, trong đó không khỏi có thêm mắm thêm muối, trọng điểm nói Phàn Khôi liều lĩnh, còn báo lên công lao Lục Khiêm một chút.

Minh Thần Điện Chủ nhướng mày, hiện tại mới biết rõ Phàn Khôi lừa mình, nam tử trước mắt này mới là công thần phát hiện ra thế giới mới.

Hắn nhìn về phía Lục Khiêm, nói:

“Lời này thật hay không?”

Trong lời nói mang theo một loại ma lực, làm cho người ta nghe giống như muốn nói ra bí mật trong lòng.

“Chắc chắn 100%.”

Lục Khiêm gật đầu, hắn thành công ngăn cản đối phương thôi miên:

“Về sau ta cầu viện tổng bộ, chỉ có Thái Ông tới.”

“Thành Hoàng thì sao?”

“Không biết, khả năng công vụ bề bộn.”

“Hừ, phế vật.”

Trong mắt Minh Thần Điện Chủ lóe lên một tia sát cơ, hắn đương nhiên biết rõ sự giơ bẩn ở giữa mấy tên thủ hạ này, nhưng trước kia đều không để ý đến, giữa thủ hạ có cạnh tranh, sẽ trợ giúp phát triển.

Nhưng hắn không nghĩ tới, thế mà nháo đến tình trạng thấy chết không cứu.

Nghĩ tới đây, Minh Thần Điện Chủ nhìn về phía Thái Ông, nói:

"Lát nữa truyền lệnh của ta, cấm túc Thành Hoàng ba mươi năm; ngươi đảm nhiệm chức vị phó điện chủ mới, Lục Khiêm!"

"Có thuộc hạ."

"Ngươi chấp chưởng Phán Quan Ti, nhân thủ ngươi tự chuẩn bị, không có việc gì đừng phiền tới ta."

Minh Thần Điện Chủ nói xong biến ra Phán Quan Bút và Sinh Tử Bộ.

"Rõ!"

Lục Khiêm tiến lên đón lấy bảo vật.

Minh Thần Điện Chủ dứt lời liền rời đi nơi đây, phi hành về phía Đại Càn.

【VIP】 Vạn Pháp Chi Hải, Thanh Đế bảo khố

Minh Thần Điện Chủ rời đi, trước khi đi, Lục Khiêm nhìn thấy người này đi về phương hướng Đại Càn.

Chẳng lẽ muốn tìm Ngũ Đế báo thù?

Lục Khiêm nghĩ thầm, vậy sẽ không thể tốt hơn, đến thời điểm trực tiếp đi thu tín ngưỡng của bọn họ.

Ngũ hành hợp nhất, âm phủ nhất thống.

Đủ để cho tự mình tiến vào Âm Dương chi cảnh trong truyền thuyết.

Tu sĩ Âm Dương cảnh, bất kể là ở lưỡng giới, còn có Hoàng Tuyền Âm Ti, đều được coi là cao thủ.

Trước đây Đại Từ Tôn là Âm Dương cảnh đỉnh phong.

Nhìn thấy Minh Thần Điện Chủ rời đi, Thái Ông nói:

"Ta cũng đi sắp xếp công việc, Sinh Tử Bộ và Phán Quan Bút là chí bảo điểm khí, bên trong có pháp quyết đặc thù, độ thuần thục càng cao, uy lực phát huy ra càng mạnh."

"Đã hiểu."

Lục Khiêm gật gật đầu.

Sau khi Thái Ông bàn giao xong, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Hắn muốn truyền mệnh lệnh của Minh Thần Điện Chủ, tiến về Âm Tào Ti, để cấm túc Thành Hoàng.

Tu vi Thái Ông không sánh bằng Thành Hoàng, nhưng trên người có tín vật của Minh Thần Điện Chủ, dù làm nhục Thành Hoàng thế nào, cũng không dám làm gì lão, đây chính là áp chế về đẳng cấp.

Sau khi nhìn thấy đối phương rời đi, Lục Khiêm trở lại Đại La Đảo lần nữa.

Trải qua đại chiến liên tục, cả hòn đảo nhỏ biến thành một mảnh hỗn độn, ngọn núi sụp đổ, đại địa phân thành mấy chục khối, không có một chỗ nào hoàn hảo.

Lục Khiêm thả Bắc Âm Phong Đô Sơn ra, hòn đảo ầm ầm chấn động một cái, suýt chút nữa không chống đỡ nổi trọng lượng Phong Đô Sơn.

Lục Khiêm cũng không để ý nhiều như vậy, trải qua mấy lần chiến đấu, đại bộ phận trận pháp đều đã sụp đổ.

Thái Bạch Sát Trận lại phải bắt đầu tế luyện lại từ đầu, không thể nghi ngờ đây là công trình vô cùng to lớn.

Lục Khiêm triệu hồi ra hai người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt.

"Các ngươi tiếp tục dẫn đầu quỷ thần tấn công các địa phương khác, không cần đối nghịch cùng tu sĩ phổ thông, cứ đối phó với quỷ thần là được."

Lục Khiêm ngồi xếp bằng, ngẩng đầu nhìn hai người nói:

"Đúng rồi, đi xem tình huống ngoại giới một chút, đặc biệt là tin tức Ngũ Đế."

Minh Thần Điện Chủ đi tìm bọn hắn gây phiền phức, hiện tại còn không biết rõ tình huống cụ thể như thế nào, hi vọng bọn hắn đánh đến lưỡng bại câu thương.

"Có tin tức lập tức nói cho ta, không nên chần chờ."

Sau khi hai người rời đi, lúc này sắc mặt luôn kéo căng của Lục Khiêm mới buông lỏng xuống.

Mặc dù lần này tổn thất không ít, nhưng tổng thể mà nói vẫn lời to.

Trước không đề cập tới Phàn Khôi Phán Quan, chỉ gia hỏa Thanh Đế kia đã có thể để cho mình ăn uống no đủ.

Mặc dù không có tiến vào Thanh Đế tinh thần, thì vừa rồi vẫn phát hiện không ít đồ tốt trên người hắn.

Tâm thần nội thị bản thân, vùng đan điền có hai cái Kim Đan, một viên Kim Đan là Diêm La chân thân, một viên khác là Thất Thập Nhị Biến.

Dưới mặt đất có một cây non sinh trưởng khỏe mạnh, lá cây xanh nhạt tản ra sinh cơ bừng bừng, xung quanh lại quanh quẩn lấy tử khí nồng đậm.

Đây là cây giống Tiên Thiên Kiến Mộc, dùng mắt trần có thể thấy được tốc độ tăng trưởng của cây giống này, dường như có lực lượng gì đó đang không ngừng cung cấp chất dinh dưỡng.

Thời điểm Lục Khiêm vừa mới tiến tới, cái cây này còn không biết làm thế nào lớn lên, hiện tại đã là gấp mười lần trước đó, bởi vậy có thể thấy được tốc độ tăng trưởng nhanh đến cỡ nào.

May mắn không gian bên trong đan điền vô cùng lớn, nếu không cứ lớn lên như vậy, không phải sẽ nổ tung chính mình sao.

Hơn nữa, cây giống và động thiên của hắn là hai hợp một, tốc độ tăng trưởng càng nhanh, đại biểu cho đạo hạnh của hắn cũng đang nhanh chóng tăng trưởng.

Lục Khiêm cảm thấy đã gần sờ đến Động Chân hậu kỳ, một khi lĩnh ngộ không gian chi lực, sẽ có thể tùy tâm sở dục đi đến bất cứ địa phương gì, chỉ cần có địa điểm và tọa độ chính xác, sẽ không cần tốn hao nhân lực và vật lực kiến tạo trận pháp truyền tống.

Trước đây gia hỏa Trung Nguyên kia dẫn người đến đánh lén hắn chính là dùng cách này.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không để người ta phát hiện ra mình đi tới thế giới của họ.

Có vài cao thủ khống chế vô cùng nghiêm ngặt đối với thế giới của mình, tu vi bọn họ cao sâu, thượng đạt thiên tâm, hòa làm một thể cùng thế giới, phát hiện một kẻ ngoại lai quá mức đơn giản.

Đoán chừng còn một đoạn thời gian, mới có thể hấp thu toàn bộ lực lượng của Thanh Đế và Tiên Thiên Kiến Mộc.

Ở bên trong cảm ứng của Lục Khiêm, độ thuần thục của Phá Bại Đại Pháp đang nhanh chóng đề cao, chỉ một cái chớp mắt độ thuần thục đã tiếp cận hai thành.

Lục Khiêm tu luyện cái pháp môn này cần hấp thu lực lượng tín ngưỡng ngũ hành, tiếp cận hai thành, cũng liền mang ý nghĩa Thanh Đế Mộc Đạo sắp viên mãn.

Đoạn thời gian sau đó, Lục Khiêm bế quan không ra, mấy người Yêu Nguyệt cũng không có truyền tin tức đến, hẳn là gặp vấn đề gì, thế nhưng không có xin hắn giúp đỡ, có lẽ bọn họ có thể giải quyết.

Lục Khiêm điểm nhẹ Thanh Đế bảo khố một cái.

Trong đó nhiều nhất là các loại tiên thảo và đan dược, còn có vô số phôi pháp khí.

Tác dụng phụ trợ của Thanh Đế Mộc Đạo khá lớn, đối với luyện đan luyện khí, vẽ bùa bày trận càng am hiểu, gần như mỗi một cái Thanh Đế đều có một môn tuyệt chiêu, hoặc am hiểu luyện đan, hoặc là am hiểu vẽ bùa.

Chỉ là đan dược và pháp khí Thanh Đế tự mang trên người, cũng đủ cho cả Âm Cảnh Thiên Cung ăn no căng bụng, thậm chí còn có thừa, cuối cùng chuyến này cũng phát tài.

Còn có rất nhiều kiếm phôi Giáp Mộc Thiên Thần Kiếm, đây đều là pháp bảo bán thành phẩm, mặc dù Lục Khiêm không có thời gian tu luyện những thứ này, nhưng có thể giao cho thủ hạ, cứ như vậy mỗi nhân thủ sẽ có một cái pháp bảo.

Nhìn vô số tài nguyên, Lục Khiêm lấy ra Nhân Hoàng Kiếm, thanh bảo kiếm này một nửa đen một nửa trắng, hài hòa mà không mâu thuẫn.

Nhân Hoàng Kiếm vượt qua thiên kiếp lần thứ nhất, giai đoạn này được xưng là huyễn hình pháp bảo, pháp bảo có thể ngưng tụ ra một cái chân linh hư ảo, có được linh trí nhất định.

Sau đó phải không ngừng vượt qua thiên kiếp, chờ đến lần thứ ba, sẽ có thể hóa âm thành dương, thành tựu thuần dương pháp bảo.

Giai đoạn này cần vô số tài nguyên, nếu là trước kia cưỡng ép luyện chế, nói không chừng sẽ phải đào sạch toàn bộ Âm Cảnh Thiên Cung.

Bây giờ thu được gia sản của Thanh Đế, là thời điểm cân nhắc đẩy cái pháp bảo này lên tầng thứ cao hơn một chút.

Thời gian nhoáng một cái đi qua hai tháng, lực lượng của Thanh Đế vẫn chưa tiêu hóa xong xuôi, thế nhưng đã lĩnh ngộ một môn pháp thuật, Thanh Đế thần thông - Vạn Pháp Chi Hải.

Pháp thuật này lấy Tiên Thiên Kiến Mộc làm hòn đá tảng, cách dùng là đè người chi đạo.

Trừ cái đó ra, Sinh Tử Bộ và Phán Quan Bút cũng được tu luyện đến trình độ nhất định, với thực lực của hắn, một khi bị viết ra tên, không chết cũng bị lột một tầng da, tu vi càng cao, pháp lực tiêu hao cũng càng nhiều.

Lục Khiêm thu hồi thần thông, từ trong mật thất đứng lên, một đạo quang mang dừng ở trên tay.

Đây là tin tức Yêu Nguyệt gửi tới, giống như phỏng đoán trước đó, Minh Thần Điện Chủ đi báo thù.

Nhưng Ngũ Đế không có chết, chỉ bị trọng thương, trải qua trận này, chiến tranh hai bên tạm thời ngừng, Âm Chủ vốn muốn thừa thắng truy kích, thế nhưng tự thân cũng chịu tổn thương không nhẹ, thế là phải gác kế hoạch lại.

Lưỡng giới bày ra một loại bình tĩnh quỷ dị.

Chiến quả bên Yêu Nguyệt không tệ, bởi vì Thanh Đế tử vong, nên Đại Càn rối bời, ngược lại chiếm lĩnh được không ít địa bàn.

Lục Khiêm đứng lên duỗi lưng một cái, lập tức bay về phía Hoàng Tuyền.

Không biết tình huống bên Thái Ông như thế nào, hẳn là đã sơ bộ khống chế quyền lợi Hoàng Tuyền, Lục Khiêm còn có chút chuyện cần hắn hỗ trợ.

Lấy quyền lợi phó điện chủ của hắn, hẳn là có thể điều đám người Huyền Lão Hắc Đế tới.

【VIP】 Tam Thủ Thiên Quân

Lục Khiêm thông qua trận pháp truyền tới Hoàng Tuyền Âm Ti.

Nơi này vẫn có dáng vẻ như lúc ban đầu, thế nhưng số lượng quỷ thần ít đi rất nhiều, trở nên có chút vắng vẻ.

Không đến một lát, một bóng người lặng yên xuất hiện bên người Lục Khiêm.

Người này mặc một thân tử bào, bên trên áo choàng có hoa văn thần bí phức tạp, thông qua kiểu dáng đến xem, hẳn là một loại trận pháp tương đối mạnh.

"Xuất quan rồi?"

Thái Ông hỏi.

"Ừm, vừa mới xuất quan, Luân Hồi Ti đã chọn được người kế nhiệm rồi sao?"

Lục Khiêm cảm thấy Thái Ông thay đổi rất nhiều, không âm trầm giống như dĩ vãng nữa.

"Tạm thời không có người thích hợp."

Ban đầu Thái Ông muốn cho Lục Khiêm tới làm Ti chủ Luân Hồi Ti, nhưng hắn đã làm Phán Quan, nên bỏ ý nghĩ này đi.

Phán Quan Ti là bộ ngành quyền lực lớn nhất trung tâm, Thành Hoàng so với chức vị này còn kém một chút, quyền lực Luân Hồi Ti so với cả hai đều nhỏ hơn rất nhiều.

“Vậy ta có thể đề cử cho ngươi một người.”

“Ai?”

“Một thủ hạ của ta, tên là Đệ Nhất Vô Lượng, mặc dù người này chỉ là Nguyên Thần hậu kỳ, nhưng am hiểu trận pháp và luyện binh, lần trước ta cũng giao Lục Đạo Luân Hồi Chi Pháp cho người này, vài ngày trước Đệ Nhất Vô Lượng đã nhập môn.”

“Ồ?”

Thái Ông có chút bất ngờ:

“Người này cũng nhập môn? Thời gian nhập môn bao lâu?”

“Khoảng chừng hai tháng.”

“Tư chất vẫn được, thực lực không là vấn đề, Nguyên Thần hậu kỳ không phải là không thể dùng, Luân Hồi Ti có trận pháp đặc thù, về sau có thể chậm rãi bồi dưỡng.”

Thái Ông nói.

Đương nhiên, cũng không phải là ai cũng có thể làm ti chủ Luân Hồi Ti, nếu như không đủ lý giải đối với Lục Đạo Luân Hồi, hoàn toàn chính là lãng phí thời gian.

Hơi có chút thiên phú, tốn thời gian dài một chút, nói không chừng còn có thể tiến vào Động Chân.

“Vậy ngươi có thủ hạ sao?”

Thái Ông nhìn về phía Lục Khiêm.

“Ta chính là vì thế mà tới.”

Lục Khiêm chỉnh lại lời nói một cái:

“Hi vọng đại nhân viết cho ta một phong thư, một phong thư thỉnh cầu điều động người.”

“Điều động người nào?”

“Mấy tên quỷ sai và một phó Âm Soái.”

Lục Khiêm nói chuyện của đám người Huyền Lão Hắc Đế cho Thái Ông.

“Khó có người có được phần nhân tình như ngươi, thăng tiến rồi vẫn không quên cấp trên trước kia.”

Thái Ông không khỏi gật đầu.

Lục Khiêm trọng tình trọng nghĩa, càng không quên cố nhân trước kia, chính là người đáng giá tín nhiệm.

“Địa phương ngươi nói hẳn là chỗ cai trị của Đại Hùng Điện, ta và Luân Hồi Ti Chủ của bọn hắn rất quen, nể phần tình nghĩa này của ngươi, lão phu lấy tấm mặt mo này ra vậy.”

Đừng thấy phó điện chủ là phụ tá, trên tay vẫn nắm giữ thực quyền.

Bình thường điện chủ sẽ không quản chuyện, ngoại trừ cứ cách một đoạn thời gian xem xét công việc ra, chuyện khác đều giao cho phó điện chủ, bên trong Minh Thần Âm Ti, phó điện chủ có thể nói là nhất ngôn cửu đỉnh.

Nếu không Phàn Khôi và Thành Hoàng cũng không vì cái chức vị này mà đánh nhau vỡ đầu.

“Trên lý luận Hoàng Tuyền không thể vượt giới quản hạt, cũng may Đại Hùng Điện và Minh Thần Điện cùng thuộc Túc Anh Cung, nếu không thật không có biện pháp giúp ngươi.”

Thái Ông mang theo Lục Khiêm đi xuống phía dưới chủ điện, ngồi trên ghế viết mấy hàng chữ.

“Túc Anh Cung? Đây là cái gì?”

Đây là lần đầu tiên Lục Khiêm nghe được cái tên này.

“Ngươi không biết sao? Túc Anh Cung là hành cung của Luân Hồi Đế Vương, cấp trên của chúng ta chính là Luân Hồi Đại Đế.”

U Minh Hoàng Tuyền có tổng cộng mười vị Đại Đế, gọi là Thập Điện Diêm La.

Minh Thần Điện lên một tầng nữa, chính là đệ thập đế vương Luân Hồi Đại Đế Túc Anh Cung.

Luân Hồi Đại Đế nắm giữ toàn bộ sinh linh Hoàng Tuyền luân hồi chuyển sinh.

“Thì ra là thế.”

Lúc này, Thái Ông cũng viết xong một phong thư, lại lấy ra quan ấn đóng một cái lên phía trên, theo quang mang lóe lên một cái rồi biến mất, Hoàng Tuyền âm triện phức tạp xuất hiện ở phía trên.

Hoàng Tuyền âm triện là một loại văn tự đa dụng, bao hàm hình ảnh, ảnh hưởng, thanh âm, mùi vân…vân.

Người bình thường rất khó mô phỏng, thậm chí vẽ cũng không thể.

Con dấu này của Thái Ông gọi là Hoàng Tuyền Chân Triện, mỗi khi đóng một lần, sẽ lưu lại tin tức ở Túc Anh Cung, người bên ngoài căn bản không có khả năng làm giả.

Lục Khiêm tiếp nhận tín vật, đồng thời còn có một cái phù lục.

Bóp nát phù lục, xung quanh truyền đến một trận cảm giác điên đảo thời không.

Vừa mở mắt ra, đã phát hiện mình ở nơi khác.

Bản thân ở trong một cái đại điện u ám, Ác Quỷ Dạ Xoa xung quanh nhìn hắn chằm chằm, mặt lộ vẻ bất thiện.

Lục Khiêm phát hiện những Ác Quỷ Dạ Xoa này từng cái đều có ba thân thể.

Ba thân thể dùng chung một cái đầu lâu, nhìn vô cùng quái dị, giống như là tạo vật lung tung tập hợp ra.

Chuyện này khiến Lục Khiêm nhớ tới một loại đạo binh tên là Tam Thân Dân, thế nhưng những quỷ thần trước mắt này so với Tam Thân Dân lợi hại hơn nhiều.

Ngẫm lại cũng đúng, đạo pháp cấp bậc thấp của Hoàng Tuyền đạo thống cơ bản đều là bắt chước tầng trên, lúc đầu ở Minh Phủ không phải cũng là một đống đầu trâu mặt ngựa sao, bây giờ suy nghĩ một chút cũng là vô cùng hợp lý.

"Ngươi là?"

Soạt!

Đại điện hiện lên một trận hắc vụ, một nam tử từ trong hắc vụ đi tới.

Người này mọc ra khuôn mặt ác quỷ dữ tợn, có ba cái đầu, phân biệt bày biện ra ba loại cảm xúc thiện ác tĩnh.

Chỉ là nhìn con mắt người nọ, liền không nhịn được có cảm giác bị luân hãm.

Lục Khiêm nhìn thấy người này, lập tức móc ra phong thư, chắp tay nói:

"Bái kiến Tam Thủ Thiên Quân, tại hạ là ti chủ Luân Hồi Ti Minh Thần Điện, Lục Khiêm."

Hắn không nghĩ ra thế mà đụng phải phó điện chủ Đại Hùng Điện, trước khi đến Lục Khiêm đặc biệt tập luyện qua, miễn cho tới đây chào hỏi không được chu đáo.

"A, hóa ra ngươi chính là Lục Phán."

"Lục Phán?"

Lục Khiêm sửng sốt một cái, cười nói:

“Đúng vậy.”

Bản thân hắn họ Lục, hiện tại lại là Phán Quan, hoàn toàn có thể gọi là Lục Phán.

Thế nhưng cái tên khiến hắn cảm giác giống những người khác.

Tam Thủ Thiên Quân tiếp nhận thư tín, đầu lâu hai bên xích lại gần một chút.

Đầu lâu hình dạng bình hòa bên trái nói:

“Mấy tiểu gia hỏa mà thôi, chấp thuận đi.”

Đầu lâu bên phải trợn mắt dương mi quát:

“Chấp thuận cái rắm, dễ dàng thả như vậy sao, chẳng phải lão phu sẽ mất mặt? Không cho!”

“Cho!”

“Không cho!”

Hai cái đầu vậy mà rùm beng

“Khụ khụ.”

Cái đầu ở giữa nhẹ nhàng ho một cái, đầu lâu bên cạnh lập tức an tĩnh.

“Không ngờ Phàn Khôi lại chết rồi.”

Tam Thủ Thiên Quân nghĩ một lát:

“Mấy người kia đã có quen biết với ngươi, bản tọa cũng bán cho ngươi nhân tình này, cùng mang bọn hắn đi đi.”

“Đa tạ Thiên Quân.”

Lục Khiêm cười nói.

“Ta nghe có nói qua về ngươi, về sau có thời gian rảnh đến ngồi một chút.”

Tam Thủ Thiên Quân vung tay áo, biểu thị không cần đa lễ, sau đó đưa một cái tín vật cho Lục Khiêm.

“Chắc chắn.”

Lục Khiêm tiếp nhận vật phẩm rời đi.

…

Đại Càn Tinh, Quy Khư Cốc.

Lần này tới cũng không có khiến Dương Tiêu chú ý, xem ra Hoàng Tuyền cũng có phương pháp lẩn tránh cao thủ thế giới khác theo dõi.

Quy Khư Cốc vẫn buồn tẻ như ngày thường.

Mặc dù ở chỗ này không bao lâu, nhưng đám người Huyền Lão Hắc Đế đã cảm giác không kiên nhẫn.

Huyền Lão Hắc Đế có chức vị cao nhất cũng là mới phó Âm Soái, không có cơ hội thăng chức, cả một đời chỉ có thể đợi ở địa phương này.

Soạt!

Vòng xoáy trên bầu trời hạ xuống một người.

“Các huynh đệ, tin tức tốt tới.”

Đám người tập trung nhìn vào, người tới chính là Lục Khiêm.

“Gì vậy?”

Huyền Lão Hắc Đế nghi ngờ nói.

“Ta đã bẩm báo thượng cấp, các ngươi có thể rời khỏi nơi này.”

Lục Khiêm đảo mắt nhìn đám người một chút, xem ra sinh hoạt đoạn thời gian này đã tra tấn bọn hắn không nhẹ.

【VIP】 Thi Dạ Xoa

“Nhóm chúng ta có thể đi ra sao?”

Huyền Lão Hắc Đế hưng phấn đứng lên, không biết nên nói cái gì, cho dù bình tĩnh như hắn, nghe được câu này cũng không khỏi mừng rỡ.

Chẳng có ai muốn đợi ở địa phương này ngàn năm vạn năm, dù đời này không chạy thoát Hoàng Tuyền Âm Ti khống chế, ít nhất cũng phải tự do một chút, nếu không cho người ta làm canh cổng hộ viện.

“Thiên phú ngươi không tệ, hiện tại hẳn là Án Thủ đúng không? Phía dưới còn có Âm Soái không?”

Hoàng Tuyền Âm Ti cũng lấy điện làm chủ, phía dưới điện chủ là phó điện chủ, Ti Chủ, Án Thủ, Âm Soái vân vân.

Đây đều là quan viên có phẩm cấp, Huyền Lão Hắc Đế thì thuộc về cấp phó tầm thường, căn bản không có nửa điểm quyền lực.

Theo lời Huyền Lão Hắc Đế nói ra, ánh mắt đám người nhìn về phía Lục Khiêm.

“Án Thủ? Không, hiện tại ta là Ti Chủ.”

Lục Khiêm kể lại đơn giản chuyện đã xảy ra một lần, biết được Phàn Khôi chết, mấy người Huyền Lão Hắc Đế cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nghĩ không ra chiến tranh thế giữa Đại Càn và Đại Hạo lại kịch liệt đến loại trình độ này.

Trước kia nghe Lục Khiêm nói qua, nhưng cũng không có để ý như vậy, hiện tại so với trước đây Tam Mục Nhân đại

chiến mạnh hơn nhiều.

Trước đây đại chiến với Tam Mục Nhân, tối đa cũng chỉ điều động tu sĩ Động Chân, tu sĩ Âm Dương cảnh một người cũng không có, hiện tại chết một vị tu sĩ Âm Dương cảnh, có thể thấy được chiến tranh khốc liệt bao nhiêu.

"Thế nhưng, làm sao ngươi lại là Ti chủ? Theo lý thuyết công lao và đạo hạnh của ngươi đều không đủ…"

"Ta và phó điện chủ Thái Ông cùng giết chết Thanh Đế."

Sau khi Lục Khiêm nói câu này xong, những người khác liền không nói cái gì nữa.

"Đi về trước đi, ta đã sắp xếp xong chức vị cho các ngươi rồi."

"Vâng, Phán Quan đại nhân."

Huyền Lão Hắc Đế ôm quyền hành lễ, những người khác thấy thế cũng hành lễ theo.

Lục Khiêm bình thản hưởng thụ, không tiếp tục khách khí.

Không phải Lục Khiêm thích bợ đỡ, trước kia có thể , hiện tại đến dưới trướng của hắn, khẳng định phải định ra danh phận quân thần, miễn cho ngày sau gây ra nhiễu loạn.

Làm cái so sánh, hiện tại chức vị Đệ Nhất Vô Lượng không khác hắn là mấy, nhưng vẫn phải gọi hắn là chủ nhân, mà Huyền Lão Hắc Đế so với hắn còn thấp hơn một cấp, lại gọi thẳng hắn là đạo hữu.

Cứ như vậy chẳng phải là lộn xộn sao.

Sau khi thu dọn xong xuôi, Lục Khiêm dẫn người rời đi.

Đi vào tổng bộ Hoàng Tuyền Âm Ti, Huyền Lão Hắc Đế nhìn xem quỷ thần đầy trời, cùng đại điện cao lớn như tinh thần, không khỏi cảm thán vạn phần.

So sánh với nhau, Âm Cảnh Thiên Cung lộ ra vô cùng nhỏ bé, trước đây hắn mới có ba vạn sáu ngàn quỷ thần, đã xưng danh là thiên hạ quỷ thần chi tông, bây giờ suy nghĩ một chút đúng là có chút buồn cười.

Lục Khiêm đi vào Phán Quan đại điện, ngồi lên trên ghế, mở ra Sinh Tử Bộ.

Huyền Lão Hắc Đế, Nam Đấu Quân, Đông Đẩu Quân, Cổ Thương Thiên, Phương Đồng… Tin tức của năm người đều được ghi vào Sinh Tử Bộ.

Sau khi ghi vào, đại biểu cho tin tức đã trình lên.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nhìn về phía đám người, nói:

"Minh Thần điện có Tam Ti Lục Án, Phán Quan Ti có bốn án, Thưởng Thiện Phạt Ác, Tra Xét Âm Luật. Người đứng đầu bốn cái án này gọi là Tiểu Phán Quan, tọa trấn trung tâm, định đoạt bốn phương."

Bên trong Hoàng Tuyền Điện, ngoại trừ điện chủ ra, Phán Quan có quyền lực lớn nhất, gần như bao trùm các mặt, tất cả mệnh lệnh đều bởi vậy mà ra, mặc dù Thành Hoàng có quy mô lớn, nhân số nhiều, nhưng quyền lực xử án cơ bản đều ở trên tay Phán Quan Ti.

Lục Khiêm nghĩ nghĩ, bổ sung lần nữa:

"Thế nhưng, ta chỉ có thể cho Huyền Lão một cái chức vị, những người khác nhiều nhất là một cái Âm Soái."

Những người còn lại ngoại trừ Đông Đẩu Quân là Nguyên Thần ra, mấy người khác mới Đan Kiếp đỉnh phong, hoặc là nửa bước Nguyên Thần.

Nếu để bọn hắn đảm nhiệm Án Thủ, chẳng phải là để cho người ta cười đến rụng răng sao, Lục Khiêm tình nguyện để trống, cũng không tùy ý giao cho người khác.

Huyền Lão Hắc Đế nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định, nói:

"Ta chọn Tra Sát Ti, tự do một chút."

"Tốt, vậy Đông Đẩu Quân là Tra Sát Ti dưới trướng Âm Soái, những người khác đảm nhiệm phụ tá các Tào."

Lục Khiêm cứ như vậy quyết định xong.

Âm Luật Ti giao cho Yêu Nguyệt quản lý, Tập Nguyệt giữ chức phụ tá, hai người đều có thành tựu Nguyên Thần đạo quả, lực lượng hợp thể không thua gì tu sĩ mới vào Động Chân, cũng coi như là đại diện Âm Cảnh Thiên Cung.

Ban đầu Lục Khiêm còn muốn để lão quỷ Điêu Tượng rời núi, nhưng gia hỏa này giống như tai điếc vậy, không nhúc nhích.

Lục Khiêm chỉ đành chịu, coi như thôi.

Lưỡng giới chi chiến lần này đã kết thúc, hai bên thương vong thảm trọng, ban đầu Lục Khiêm để Yêu Nguyệt liên hệ Âm Chủ, chuẩn bị trước khi chiến đấu mở ra pháp trận đã ước định, kết quả gia hỏa này cũng không có động tĩnh.

Thế là Lục Khiêm cũng liền rảnh rỗi, lực lượng Thanh Đế còn đang hấp thu, năng lượng Tiên Thiên Kiến Mộc quá mức to lớn, cần một chút thời gian mài mòn, dục tốc bất đạt.

Đám người Huyền Lão Hắc Đế tiếp nhận phù lục và pháp khí, chính thức trở thành quan lại âm phủ.

Lúc này, Huyền Lão Hắc Đế bỗng nhiên hỏi:

"Ti chủ, Minh Thần Điện tổng cộng khống chế bao nhiêu cái thế giới?"

Lục Khiêm không hiểu chuyện này lắm, thế là lật Sinh Tử Bộ ra, phía trên ghi lại sinh linh các giới, và thế giới liên quan.

Bao gồm Đại Hạo, thế lực Minh Thần Điện trải rộng mười ba cái thế giới, đại bộ phận đều thành lập Âm Ti, đồng thời bắt đầu thực hiện chức năng.

Một phần nhỏ hoàn toàn khống chế, triệt để biến thành lãnh địa Hoàng Tuyền.

"Lãnh địa?"

Bỗng nhiên Lục Khiêm cảm thấy có chút hứng thú, thế là nhìn về phía đám người Huyền Lão Hắc Đế, nói:

"Các ngươi trước làm quen một chút, ta đi ra ngoài một chuyến."

Dứt lời, thân hình biến mất tại chỗ, không biết đi phương nào, chỉ để lại mọi người hai mặt nhìn nhau.

Xoạt!

Lục Khiêm đứng ở phía trên một mảnh âm thổ, phía trên đầu là mây đen như mực, thỉnh thoảng từng đạo ánh sáng xuyên thấu mây đen hạ xuống, đây là quỷ sai áp giải từng cái hồn phách.

Phía sau là một tòa đại điện to lớn, xuyên thấu qua cửa chính, có thể lờ mờ thấy được một tên quan viên gương mặt uy nghiêm đang viết gì đó.

Nhìn thấy Lục Khiêm tới, con ngươi co rụt lại, vội vàng bỏ công việc trên tay xuống, đến đây nghênh đón.

"Tiểu nhân bái kiến đại nhân, sao đại nhân lại có thời gian rảnh đến đây?"

"Ngươi là?"

Lục Khiêm hỏi.

"Thuộc hạ là Âm Soái Thi Dạ Xoa trấn thủ nơi đây, phụ trách sự vụ Âm Ti giới này."

Thi Dạ Xoa là một cái thi thể thành tinh, có tu vi Động Chân, trước kia là Án Thủ Thưởng Thiện Ti, bởi vì đắc tội Phàn Khôi, nên bị đày đến nơi đây.

"Không có việc gì, bản tọa nhàn rỗi tới xem một chút."

Lục Khiêm nhìn danh sách trên bàn, viết lít nha lít nhít tên người và công tội, có chút hiếu kỳ nói:

"Đây cũng là Sinh Tử Bộ."

"Bẩm đại nhân, không phải Sinh Tử Bộ, chỉ là danh sách phổ thông, chỉ có đại nhân mới có quyền lực cân nhắc quyết định."

Thi Dạ Xoa cung kính trả lời, thân thể thấp xuống mấy phần.

Hắn biết rõ Lục Khiêm là cấp trên mới tới, nhưng lại không dám thất lễ, hiện tại là thời điểm dùng người, nói không chừng còn có thể nhờ vào đó trở lại trung tâm.

"Thế nhưng, nếu đại nhân muốn nhàn một chút, cũng có thể giao quyền cân nhắc quyết định cho những người khác, trước đây Phàn Khôi đại nhân cũng làm như vậy."

"Thật sao?"

"Vâng, đại nhân ở Phán Quan Ti có quyền lực vô hạn, muốn làm cái gì thì làm cái đó."

Gương mặt hung ác của Thi Dạ Xoa lộ ra nụ cười hiền hòa, nhìn vô cùng quái dị.

Muốn làm gì thì làm? Thật sự có quyền lực lớn như vậy? Lục Khiêm còn chưa thể nghiệm qua loại cảm giác này.

"Ừ, chuyện trong tay để xuống đã, theo ta đi ra ngoài một chuyến."

【VIP】 U Nghiệp

“Theo ta đến thế gian nhìn một chút.”

Lục Khiêm nói với Thi Dạ Xoa, dù sao cũng nhàn rỗi, còn không bằng đi xuống xem một chút khói lửa nhân gian

“Tuân mệnh.”

Thi Dạ Xoa lập tức thu dọn đồ vật đi theo đằng sau Lục Khiêm.

Hai người thông qua trận pháp truyền tống vào một chỗ bí ẩn trong núi rừng, lần này xem như cải trang vi hành, không cần gióng trống khua chiêng.

Hai người bước ra một bước thân hình vượt qua ngàn dặm, bên cạnh là đám người náo nhiệt, hai bên đường phố có thanh âm tiểu thương rao hàng, còn có từng đợt hương khí truyền đến.

Người bên cạnh giống như không có nửa điểm kinh ngạc đối với hai người đột nhiên xuất hiện, hoặc là nói căn bản không có phát hiện ra.

Người buôn bán nhỏ, hồng trần muôn màu.

Lục Khiêm hơn mấy trăm năm không có trải qua loại náo nhiệt này, giữa hắn và người bình thường đã sớm có một loại ngăn cách, mặc dù sinh ra ở đây, nhưng rốt cuộc không trở về được loại cuộc sống bình thường kia.

Khái niệm thời gian của tu tiên giả và phàm nhân không giống nhau, đối với phàm nhân mà nói, mười năm là một cái thời gian dài đằng đẵng, nhưng tu tiên giả chỉ là một cái nháy mắt.

Mặc dù thân thể và hình dạng đều không khác mấy, trên bản chất là hai cái giống loài.

Đương nhiên, Lục Khiêm đến nơi đây cũng không phải vì đi lung tung, mà là nhìn xem đến cùng địa phương này có đặc thù gì.

Trên Sinh Tử Bộ viết đây là thế giới bị Hoàng Tuyền hoàn toàn khống chế, Lục Khiêm muốn nhìn một chút đến cùng có cái gì khác biệt.

Đối mặt với nghi vấn của Lục Khiêm, Thi Dạ Xoa nói:

"Đại nhân, ta dẫn ngài tới một địa phương liền biết rõ."

Dứt lời, Thi Dạ Xoa bấm chỉ quyết, một đạo quang mang bao trùm hai người, thân ảnh biến mất tại nguyên chỗ, đi vào nha môn.

Quỷ thần bên cạnh nhìn thấy hai người, nơm nớp lo sợ quỳ xuống dập đầu, không biết rõ hai đại nhân vật này tới đây là muốn làm gì.

"Đây là…"

Lục Khiêm nhìn ra vấn đề:

"Tòa thành trì Âm Ti vừa rồi kia?"

Tiếp theo, Lục Khiêm ra hiệu cho những người khác không cần khẩn trương, tiếp tục làm việc của mình, còn hắn thì yên lặng quan sát ở bên cạnh.

Thỉnh thoảng có quỷ sai áp tải quỷ hồn tới, thân phận quỷ hồn có cao có thấp, có bách tính bình dân, cũng có quan lại thân phận cao quý, thậm chí còn có mấy tu sĩ pháp lực cao cường.

"Tất cả người chết đều bao hàm trong đó?"

Lục Khiêm nhìn ra vấn đề không đúng.

Âm Tào Địa Phủ phổ thông sẽ không quản rộng như vậy, bình thường chỉ có người thiện ác tới trình độ nhất định mới phát động điều kiện, dẫn quỷ sai đến bắt.

Sẽ không giống nơi này, người nào cũng quản.

"Đây chính là nơi Hoàng Tuyền hoàn toàn khống chế, cũng gọi là ngẩng đầu ba thước có thần linh. Từ chí tôn đại giáo, đến tên ăn mày đầu đường, ai ai cũng phải chịu ảnh hưởng. Chỉ cần tuổi thọ đến, sẽ có quỷ sai đến gõ cửa."

"Tuổi thọ tu sĩ không cố định, các ngươi làm sao xác nhận đối phương đã đến tuổi thọ hay chưa?"

Lục Khiêm cảm thấy hứng thú hỏi.

Phải biết tuổi thọ của tu tiên giả cũng không phải là cố định, có vài người có bí pháp có thể kéo dài tuổi thọ.

"Chuyện này nhóm chúng ta mặc kệ, mỗi tu sĩ ở cảnh giới khác nhau đều có tuổi thọ tương ứng, một khi đến kỳ hạn này, chúng ta sẽ phái người tới, ai cũng không ngăn cản được."

Thi Dạ Xoa bá đạo nói.

Dưới cái nhìn của bọn hắn, già không chết là trộm, một người sống quá dài, sẽ không có nửa điểm ích lời đối với thiên địa, ngược lại thành côn trùng có hại, thời điểm này sẽ cần bọn hắn tiến đến thu hoạch, để thiên địa khôi phục bình thường.

"Thì ra là thế."

Lục Khiêm xem như đã biết, vì sao có vài địa phương coi Hoàng Tuyền là hồng thủy mãnh thú, ai lại nguyện ý để trên đầu mình có một cái thế lực cả ngày nhìn thiện ác công tội của mình.

Tu tiên chính là tu một cái tự do thoải mái, nếu như còn bó tay bó chân, như vậy tu tiên không có bất cứ ý nghĩa gì.

“Thế nhưng, quy tắc là do nhóm chúng ta định ra, đại nhân muốn thế nào thì làm thế đó.”

Thi Dạ Xoa lại vỗ mông ngựa một cái, bỗng nhiên lông mày hắn nhíu lại:

“Đại nhân, có việc làm rồi, đệ nhất cao thủ thế giới này đã đến giờ.”

“Đã đến giờ?”

Lục Khiêm biểu thị mình cũng muốn đi nhìn xem.

Hai người đi theo một đôi quỷ sai đi vào ngọn núi cao nhất thế giới, ngọn núi này tên là Thiên Đô Phong, chính là vị trí Thiên Nhân Đạo.

Thiên Nhân Đạo là một môn phái khu thần ngự quỷ, mỗi người đều có quỷ thần hộ pháp, tu vi càng cao, thực lực quỷ thần hộ pháp càng mạnh, số lượng cũng càng nhiều, một vài cao thủ phất tay là có thể thả ra ngàn vạn quỷ thần.

Lúc này, ở chỗ sâu trong đại điện, toàn bộ cao tầng môn phái tụ tập nơi đây, bầu không khí có chút ngưng kết, tất cả mọi người tràn đầy cảm xúc bi thương.

Trước mặt mọi người có lão giả tóc trắng tinh, hắn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mặt mang ý cười nhìn qua đám người.

“Không cần làm ra dáng vẻ phụ nữ, sinh tử do mệnh, các ngươi phải nghĩ thoáng ra.”

“Không công bằng! Rõ ràng nhóm chúng ta có phương pháp kéo dài tính mạng, vì sao môn chủ còn muốn từ bỏ? Chẳng lẽ sợ đám quỷ thần kia?”

Thiên Nhân Đạo là môn phái cường đại nhất, U Nghiệp là cao thủ đệ nhất giới, có được tu vi Động Chân đỉnh phong, bình thường có thể sống khoảng mười hai vạn năm, cộng thêm

một chút phương pháp thượng vàng hạ cám kéo dài tính mạng, cũng có thể sống lâu mấy vạn năm.

Rõ ràng U Nghiệ đang lúc chính xử tráng niên, lại muốn an tâm chờ chết, làm sao chuyện này không khiến bọn hắn cảm thấy phẫn nộ.

Đám người lập tức trở nên huyên náo, rất có tư thế chỉ cần U Nghiệp ra lệnh một tiếng, bọn hắn sẽ lập tức liều mạng.

U Nghiệp nghe vậy sắc mặt biến đổi, lớn tiếng nổi giận nói:

"Tất cả ngậm miệng cho lão phu! Sự tình cứ quyết định như vậy, ai còn dám hồ ngôn loạn ngữ, lão phu sẽ đuổi hắn ra khỏi môn phái."

Có lẽ các vãn bối khác không biết rõ, nhưng U Nghiệp sống nhiều năm như vậy, trải qua mưa gió còn nhiều hơn bọn hắn nhiều lắm.

Hắn đã chứng kiến rất nhiều tiền bối phấn khởi chống lại, cuối cùng lại thân tử đạo tiêu, môn phái hủy diệt.

Hoàng Tuyền không quá nổi danh, gần như sẽ không lộ diện ở trước mắt người đời, nhưng hắn biết rõ địa phương này kinh khủng, cao thủ giống như vô cùng vô tận, đánh từ lúc trẻ đến lúc già, vĩnh viễn sẽ có cao thủ cao hơn một tầng.

Dù U Nghiệp có được vinh dự là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng không dám nói thêm cái gì.

Nghĩ tới đây, U Nghiệp bổ sung:

"Các ngươi không cần quá lo lắng, ta và bọn hắn cũng coi như là quen biết cũ, sau khi chết nhất định sẽ được quan chức, chỉ là đổi một địa phương thôi."

Soạt!

Vừa dứt lời, một trận âm phong thổi tới, quỷ thần từ trong ngọn lửa u lục bay ra.

Người cầm đầu là đám người Thi Dạ Xoa quen thuộc, bên cạnh là một người trẻ tuổi dường như địa vị cũng không thấp, nhưng dáng vẻ lại khiến cho người ta tương đối lạ lẫm.

"Thi Dạ Xoa đạo hữu, ngươi đã đến."

U Nghiệp thản nhiên chào hỏi.

Thi Dạ Xoa tiến về phía trước một bước, giới thiệu với U Nghiệp:

"Vị này là Phán Quan đại nhân, đạo hữu còn không mau mau chào."

Con ngươi U Nghiệp co rụt lại, hắn từng tìm hiểu về thể chế của Hoàng Tuyền, biết rõ Phán Quan tương ứng chức vị gì, không nghĩ tới đại nhân vật cấp bậc này cũng tới.

"Tại hạ bái kiến Phán Quan đại nhân, chiêu đãi không được chu đáo, xin đại nhân thứ lỗi."

U Nghiệp thở dài hành lễ, đồ tử đồ tôn sau lưng thấy thế cũng hành lễ theo.

"Miễn lễ."

Lục Khiêm cảm ứng được Sinh Tử Bộ đã xuất hiện tên của người này, chỉ cần hắn nguyện ý, trong nháy mắt sẽ có thể xóa bỏ nó.

Nội tâm Lục Khiêm không khỏi có chút cảm thán, người trước mắt này tu vi còn cao hơn so với hắn một chút, lại ăn nói khép nép như thế, hắn sợ hãi không phải mình, mà là thế lực sau lưng, từ đây có thể thấy được chút ít tư vị của quyền lực.

【VIP】 U Nghiệp

“Theo ta đến thế gian đi dạo một chút.” Lục Khiêm nói với Thi Dạ Xoa, dù sao hắn cũng nhàn rỗi, còn không bằng đi xuống xem khói lửa nhân gian một chút.

“Tuân mệnh.”

Thi Dạ Xoa lập tức thu thập đồ đạc đi theo đằng sau Lục Khiêm.

Hai người thông qua trận pháp truyền tống đi vào một khu rừng bí ẩn, lần này xem như cải trang vi hành, không cần gióng trống khua chiêng. Hai người bước ra một bước thân hình vượt qua ngàn dặm, bên cạnh là đám người náo nhiệt, hai bên đường phố có thanh âm tiểu thương rao hàng, còn có hương thơm ngào ngạt.

Những người bên cạnh dường như không hề kinh ngạc trước sự xuất hiện đột ngột của hai người, hoặc là hoàn toàn không phát hiện ra.

Người buôn bán nhỏ, hồng trần muôn màu. Lục Khiêm đã hơn mấy trăm năm không trải qua loại náo nhiệt này, hắn sớm đã có một loại ngăn cách với người bình thường, mặc dù sinh ra ở đây, nhưng rốt cuộc không trở về được cuộc sống bình thường kia.

Người tu tiên quan niệm về thời gian khác với phàm nhân, đối với phàm nhân mà nói, mười năm là một thời gian dài đằng đẵng, nhưng đối với người tu tiên mà nói thì lại như một cái chớp mắt. Mặc dù thân thể và hình dạng đều không khác mấy, nhưng trên bản chất là hai giống loài khác nhau.

Đương nhiên, Lục Khiêm đến nơi đây cũng không phải vì đi dạo, mà là nhìn xem nơi này đến cùng có gì đặc biệt. Trên Sinh Tử Bộ viết đây là thế giới bị Hoàng Tuyền kiểm soát hoàn toàn, Lục Khiêm muốn nhìn một chút đến cùng có chỗ nào khác biệt.

Đối mặt với nghi vấn của Lục Khiêm, Thi Dạ Xoa nói: "Đại nhân ta dẫn ngươi đến một nơi thì sẽ biết rõ."

Dứt lời, Thi Dạ Xoa tay bấm chỉ quyết, một đạo quang mang bao trùm hai người, thân ảnh biến mất ngay tại chỗ đi vào nha môn. Quỷ Thần bên cạnh nhìn thấy hai người, nơm nớp lo sợ quỳ xuống dập đầu, không biết rõ hai đại nhân vật này tới đây có gì muốn làm.

"Đây là…" Lục Khiêm nhìn ra vấn đề: "Vừa rồi tòa thành trì kia là Âm Ti?"

Sau đó, Lục Khiêm ra hiệu những người khác không cần khẩn trương, tiếp tục làm việc của mình, mà hắn thì ở bên cạnh yên lặng quan sát.

Thỉnh thoảng có quỷ sai áp tải quỷ hồn tới, thân phận quỷ hồn cao có thấp có, có bách tính bình dân phổ thông, cũng có quan lại quyền quý thân phận cao quý, thậm chí còn có mấy tu sĩ pháp lực cao cường.

"Tất cả người chết đều bao gồm trong đó?" Lục Khiêm nhìn ra vấn đề không đúng. Âm Tào Địa Phủ bình thường sẽ không quản rộng như vậy, bình thường chỉ có người thiện ác tới trình độ nhất định mới phát động điều kiện, dẫn tới quỷ sai đến đây bắt lấy. Sẽ không giống nơi này người nào cũng quản.

"Đây chính là nơi Hoàng Tuyền hoàn toàn khống chế, còn được gọi là ngẩng đầu ba thước có Thần Linh. Cao như đại giáo Chí Tôn, thấp như tên ăn mày đầu đường, người người

đều chịu ảnh hưởng. Chỉ cần tuổi thọ đến, thì sẽ có quỷ đến đây gõ cửa."

"Tuổi thọ tu sĩ không cố định, các ngươi làm thế nào xác nhận đối phương phải chăng tuổi thọ đã hết?" Lục Khiêm cảm thấy hứng thú hỏi. Phải biết tuổi thọ của tu tiên giả cũng không phải là cố định, có một số người có bí pháp có thể kéo dài tuổi thọ.

"Cái này chúng ta mặc kệ, tu sĩ ở mỗi cảnh giới đều có tuổi thọ tương ứng, một khi đến kỳ hạn này, chúng ta sẽ phái người tới, ai cũng không ngăn cản được." Thi Dạ Xoa bá đạo nói.

Theo cách nhìn của họ, già mà không chết là một kẻ trộm, sống một mình trong một thời gian dài sẽ không mang lại lợi ích gì cho thiên địa, ngược lại thành côn trùng có hại, lúc này sẽ cần bọn họ tiến đến thu hoạch để thiên địa khôi phục bình thường.

"Thì ra là thế." Lục Khiêm xem như hiểu rõ, tại sao có nơi coi Hoàng Tuyền là hồng thủy mãnh thú, ai sẽ nguyện ý trên đầu mình có một thế lực cả ngày nhìn chằm chằm thiện ác công tội của mình. Tu tiên tu chính là một sự tiêu sái tự do, nếu như còn bó tay bó chân, như vậy tu tiên không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Nhưng, quy củ là do chúng ta đặt ra, đại nhân ngươi muốn thế nào thì làm thế đó." Thi Dạ Xoa lại vỗ mông ngựa một cái, bỗng nhiên lông mày gã nhíu lại: "Đại nhân, có việc phải làm rồi, đệ nhất cao thủ của thế giới này đã đến giờ."

"Đã đến giờ?" Lục Khiêm biểu thị bản thân cũng muốn đi nhìn xem.

Hai người đi theo một đôi quỷ sai đi vào đỉnh núi cao nhất thế giới, ngọn núi này tên là Thiên Đô Phong, chính là nơi toạ lạc của Thiên Nhân đạo. Thiên Nhân đạo là một môn phái trừ

thần ngự quỷ, mỗi người đều có Quỷ Thần hộ pháp, tu vi càng cao, thực lực của Quỷ Thần hộ pháp càng mạnh, số lượng cũng càng nhiều, một số cao nhân phất tay là có thể thả ra ngàn vạn Quỷ Thần.

Lúc này, sâu trong đại điện, toàn bộ cao tầng của môn phái tụ tập ở đây, bầu không khí có chút đông cứng lại, tất cả mọi người tràn đầy cảm xúc bi thương. Trước mặt mọi người có một lão giả tóc bạc trắng, lão ngồi xếp bằng bên trên bồ đoàn, mặt mang ý cười nhìn đám người.

"Không cần làm tư thái tiểu nhi nữ, sinh tử do mệnh, các ngươi phải nghĩ thoáng."

"Không công bằng! Chúng ta rõ ràng có phương pháp kéo dài tính mạng, vì sao môn chủ còn muốn từ bỏ? Chẳng lẽ là sợ đám Quỷ Thần kia?"

Thiên Nhân đạo là đại môn phái mạnh mẽ nhất, U Nghiệp là cao thủ đệ nhất thế giới, có tu vi Động Chân đỉnh phong, bình thường có thể sống khoảng mười hai vạn năm, lại thêm một chút phương pháp thượng vàng hạ cám kéo dài tính mạng, cũng có thể sống lâu thêm mấy vạn năm. U Nghiệp rõ ràng đang ở thời kỳ sung mãn nhất, lại muốn an tâm chờ chết, điều này làm sao không làm bọn họ cảm thấy phẫn nộ.

Đám người lập tức trở nên huyên náo, U Nghiệp chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn họ lập tức liều mạng xuất phát.

U Nghiệp nghe vậy thần sắc đại biến, lớn tiếng nổi giận nói: "Đều ngậm miệng cho lão phu! Việc cứ quyết định như vậy, ai còn dám hồ ngôn loạn ngữ, lão phu để hắn cút ra khỏi môn phái."

Những vãn bối khác có lẽ không biết rõ, nhưng U Nghiệp sống nhiều năm như vậy, trải qua mưa gió còn nhiều hơn so

với bọn họ. Lão đã chứng kiến rất nhiều tiền bối phấn khởi chống lại, cuối cùng thân tử đạo tiêu, môn phái bị hủy diệt.

Hoàng Tuyền tương đối ít nổi danh, hầu như không lộ diện trước mặt người đời, nhưng lão biết nơi này đáng sợ, cao thủ dường như vô cùng vô tận, đánh được trẻ thì già đến, vĩnh viễn sẽ có cao thủ cao hơn một tầng. U Nghiệp dù được vinh dự là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng không dám nói thêm cái gì.

Nghĩ tới đây, U Nghiệp nói thêm: "Các ngươi không cần quá lo lắng, ta và bọn họ cũng coi là quen biết đã lâu, sau khi chết nhất định đạt được chức quan, chỉ là đổi chỗ mà thôi."

Soạt!

Vừa dứt lời, một trận âm phong thổi tới, Quỷ Thần từ trong ngọn lửa xanh thẫm bay ra. Cầm đầu là đám người Thi Dạ Xoa quen thuộc, bên cạnh là một người trẻ tuổi có địa vị dường như cũng không thấp, nhưng tướng mạo lại tương đối xa lạ.

"Thi Dạ Xoa đạo hữu, ngươi đã đến." U Nghiệp thản nhiên chào hỏi.

Thi Dạ Xoa tiến về phía trước một bước, giới thiệu với U Nghiệp: "Vị này là Phán Quan đại nhân, đạo hữu còn không mau mau chào."

Con ngươi U Nghiệp co rụt lại, lão hiểu rất rõ về hệ thống của Hoàng Tuyền, biết rõ Phán Quan tương ứng với chức vị gì, không ngờ rằng một đại nhân vật như vậy cũng tới.

"Tại hạ bái kiến Phán Quan đại nhân, chiêu đãi không chu đáo, xin đại nhân thứ lỗi."

U Nghiệp cúi người hành lễ, đồ tử đồ tôn sau lưng thấy thế cũng hành lễ.

“Miễn lễ.” Lục Khiêm cảm ứng được Sinh Tử Bộ đã xuất hiện tên của người này, chỉ cần hắn nguyện ý, là có thể xóa bỏ trong nháy mắt.

Lục Khiêm không khỏi có chút cảm thán trong lòng, tu vi của người trước mắt này so với mình còn cao hơn một chút, sao lại ăn nói khép nép như thế, lão sợ hãi không phải mình, mà là thế lực sau lưng, mùi vị của quyền lực có thể thấy được lốm đốm.

【VIP】 Lục phán chi danh

“Bản tọa đã biết, có chức vị Thưởng Thiện ti, lát nữa các ngươi đi qua báo cáo.”

Lục Khiêm nhìn thấy đối phương ăn nói khép nép như thế, cũng không dọa lão.

“Đa tạ đại nhân.”

U Nghiệp mừng rỡ, những đồ tử đồ tôn khác cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Là một giáo phái có liên hệ lâu dài với Quỷ Thần, cũng xem như có hiểu biết về hệ thống của Hoàng Tuyền. Thưởng Thiện ti không biết cao hơn bao nhiêu so với Âm soái bọn họ thường xuyên nhìn thấy, thậm chí so với Thi Dạ Xoa còn cao hơn, hơn nữa còn tự do, chưởng môn kế nhiệm chức vị này cũng không tính mai một.

Rất nhanh, U Nghiệp đi theo quỷ sai rời khỏi, vẻ mặt Thi Dạ Xoa có vẻ hơi hâm mộ, mình nhịn mấy vạn năm, cũng không có đạt được cơ hội này. Nhưng cũng chẳng trách người khác, loại cao nhân cấp bậc như U Nghiệp tử vong, một vạn năm cũng không có một lần.

Cảnh giới Động Chân này có rất nhiều thủ đoạn kéo dài tuổi thọ, thường sử dụng một số phương pháp kéo dài tuổi thọ, Thần Hồn rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa mà hồn phi phách tán, quỷ sai không có cơ hội bắt được. Cho nên bắt được một Động Chân vô cùng khó khăn, mấy chục vạn năm không nhất định gặp được một lần, cũng chỉ có địa phương không chấp nhận phương pháp kéo dài tuổi thọ như Hoàng Tuyền

này mới có. Đây cũng là một loại thủ đoạn mà Hoàng Tuyền thu nạp nhân tài.

Lục Khiêm và hai người Thi Dạ Xoa rời khỏi môn phái, đi vào nhân gian phía dưới.

"Đại nhân, Hoàng Tuyền Âm Ti nói cho cùng vẫn là do người cai trị, đại nhân cũng có thể làm việc theo ý mình."

Hoàng Tuyền cũng không phải là môn phái giữ gìn công bằng, làm tất cả cũng không phải vì chính nghĩa. Rất nhiều Âm Ti chưởng quản phần lớn đều làm loạn, chỉ cần không gây ra tổn hại quá lớn, về cơ bản không ai để ý tới. Cho nên cái tên Hoàng Tuyền này, ở rất nhiều nơi cũng không phải là hình tượng đặc biệt chính diện. Nhưng ở nơi này, bởi vì Thi Dạ Xoa quản lý khá tốt, cho nên thanh danh tương đối chính diện.

Hai người lại lần nữa đi vào nhân gian.

"Cút ra ngoài!"

"Thư sinh nghèo kiết hủ lậu, còn dám thông đồng với tiểu thư nhà ta, thật là nghịch thiên, lần sau còn đến sẽ đánh gãy chân chó của ngươi, rõ chưa?"

Cánh cổng màu đỏ son mở ra, một tên tráng hán xách một thư sinh, giống như là con gà con, ném ở trên đường cái. Thư sinh mặt mũi bầm dập, trên áo trắng đều là vết máu, từ đường nét khuôn mặt mà nhìn, dáng vẻ ban đầu của thư sinh hẳn là coi như tuấn tú, chỉ là bộ dạng hiện tại lại có chút chật vật.

Người trên đường phố chỉ trỏ hắn, mang trên mặt nụ cười giễu cợt, xem ra thư sinh này cũng là thanh danh hiển hách ngay tại chỗ.

Hai người Lục Khiêm trốn trong đám đông, cũng đã nghe cái đại khái, thư sinh tên là Chu Thuấn Thần, đơn giản chính là một câu chuyện về tài tử giai nhân, nhà tài tử chỉ có bốn bức tường, bị người khinh thường, sau đó tức giận phấn đấu.

Vẻ mặt thư sinh nhục nhã, nắm chặt hai tay, nhưng nhìn thấy dáng vóc cao lớn của tráng hán, vẫn là oán hận quay đầu rời khỏi.

Ầm!

Chu Thuấn Thần đi vào một ngôi miếu hoang, giờ phút này y mới nhịn không được khóc ra thành tiếng, lòng bàn tay bị móng tay đâm rách, tiên huyết nhỏ xuống trên mặt đất.

"Chờ tên ta đề bảng vàng, nhất định phải cho các ngươi đẹp mặt."

Dứt lời, cầm lấy sách thánh hiền trong ngực, mượn ánh trăng gật gù đắc ý bắt đầu đọc chậm. Câu chuyện về tài tử tức giận phấn đấu, cuối cùng phản công trong cuộc sống đáng giá ca tụng, cũng không phải là tất cả tài tử đều thành công nghịch tập.

Hai người Lục Khiêm chẳng biết lúc nào âm thầm đi theo, lật Sinh Tử Bộ ra, tuổi thọ của Chu Thuấn Thần còn thừa lại sáu mươi ngày, đói khổ lạnh lẽo mà chết.

Có thể là thời tiết quá mát, hay là con muỗi đốt, Chu Thuấn Thần đọc không đến một khắc đồng hồ, đã buông sách ra, nằm trên mặt đất ngẩn người. Y nhìn tượng thần rách nát, cười khổ nói: "Thần Quân, ngươi cũng đang cười ta sao? Ai, nếu tại hạ có một viên Thất Khiếu Linh Lung Tâm thì tốt."

"Ha ha, thật sự là một con chó lười." Thi Dạ Xoa nghe thấy câu này lập tức cười ra tiếng.

Đọc sách không thành, lại muốn tìm đường tắt, tìm đường tắt không thành lại nghĩ tới đi học.

Người này biểu hiện thật quang minh lỗi lạc, lừa được thế nhân, nhưng làm sao giấu giếm được loại duyệt tận nhân tính Quỷ Thần như Thi Dạ Xoa này.

“Cho hắn một cơ duyên thế nào?” Lục Khiêm thấy thế, trong lòng có chút hào hứng, tiện tay viết một câu trên Sinh Tử Bộ, tuổi thọ một trăm năm, trực tiếp kéo đến cực hạn của người bình thường. Sửa đổi tuổi thọ của người bình thường vô cùng đơn giản, không hao phí bao nhiêu pháp lực.

Nghe những lời của Chu Thuấn Thần, Lục Khiêm hiện ra nguyên hình.

“Ngươi ngươi… Ngươi là…” Chu Thuấn Thần bị dọa đến nhảy dựng lên, hai chân run lẩy bẩy.

“Bản tọa chính là lục phán của âm phủ, ngươi không phải mới vừa tìm ta?” Lục Khiêm giống như cười mà không phải cười.

Bịch!

Đầu gối Chu Thuấn Thần mềm nhũn, quỳ xuống tại chỗ, không ngừng dập đầu.

“Thần Quân tha mạng, tiểu nhân chỉ là hồ ngôn loạn ngữ, cũng không phải là cố ý mạo phạm.”

“Thất Khiếu Linh Lung Tâm, cho ngươi thì có làm sao?”

Lục Khiêm bước nhanh đi đến trước mặt Chu Thuấn Thần, bàn tay thăm dò vào bộ ngực của y, móc ra một trái tim máu me đầm đìa, sau đó lại cắm vào một trái tim thất thải.

Toàn bộ quá trình quá nhanh, Chu Thuấn Thần cũng phản ứng không kịp, sau khi thay tim xong mới kêu thành tiếng.

“Đây là Thất Khiếu Linh Lung Tâm, sử dụng cho tốt, chớ có mai một.”

Lục Khiêm cười một tiếng dài, thân hình biến mất.

“Đại nhân, đây quả thật là Thất Khiếu Linh Lung Tâm sao?” Trên tầng mây, Thi Dạ Xoa ngạc nhiên nói.

“Chỉ là huyễn thuật thôi, nào có Thất Khiếu Linh Lung Tâm gì.” Lục Khiêm cười nói, tiện tay dùng một ít thủ đoạn, để tâm tư của y nhanh nhẹn, tùy tiện để lại một chút thủ đoạn. Sau đó thì nhìn y làm thế nào sử dụng Thất Khiếu Linh Lung Tâm này, sau khi đạt được Hack, mặt âm u và dục vọng của con người lại không ngừng phóng đại, sẽ đổ lỗi cho dục vọng của bản thân cho ngoại vật.

Thủ đoạn này sẽ khiến cho y thuận buồm xuôi gió, sau này nhìn y có thể lĩnh ngộ hoàn toàn và lĩnh hội được công pháp hắn để lại hay không, nếu không sớm muộn gì cũng có một ngày chết trên đường phố.

Lục Khiêm tu đến hôm nay, cảm ngộ rất sâu, nếu như ỷ vào Hoàng Kim giám là có thể tùy ý làm bậy, nhất định sống không được bao lâu, tất cả của bây giờ phần lớn vẫn là do mình cố gắng có được.

Mấy ngày sau đó, hai người Lục Khiêm du lịch nhân gian, dùng Sinh Tử Bộ đổi vận mệnh con người đến loạn thất bát tao, hưởng thụ niềm vui thú quản lý vận mệnh một chút.

Đương nhiên, phong tình giai nhân cũng không thiếu được, ở đây không nói nhiều.

Chuyến du lịch này, mang lại ảnh hưởng khắc sâu cho nhân gian, có người phong hầu bái tướng, có người thành tựu bá nghiệp, cũng có người bởi vậy đắc đạo phi thăng, thế gian lưu lại vô số truyền thuyết, hậu nhân truyền tụng ngàn năm vạn năm.

Lục Khiêm sớm đã thoát khỏi dòng sông lịch sử hồng trần, những này chỉ là một góc của năm tháng dài dằng dặc.

Trở lại Âm Ti, Lục Khiêm nói với Thi Dạ Xoa: “Ngươi trở về thu thập đồ vật, chuẩn bị kế nhiệm chức Phạt Ác ti.”

Đến tận đây, tứ đại Âm Tào của Âm Ti về cơ bản đã quy vị, đương nhiên, Lục Khiêm cũng sẽ không để bọn họ rảnh rỗi, sau đó phải giúp mình công lược Đại Càn, Ngũ Đế bị Minh Thần Điện chủ đả thương, chính là thời khắc công thành đoạt đất.

"Đa tạ đại nhân đề bạt." Thi Dạ Xoa kích động nói.

Lục Khiêm không để ý Thi Dạ Xoa ân cần, điều động sức mạnh của Tiên Thiên Kiến Mộc, hư không xuất hiện một chạc cây vượt qua hai giới, hắn đạp vào chạc cây Kiến Mộc rời khỏi.

Những ngày này hấp thụ toàn bộ Tiên Thiên Kiến Mộc, lĩnh ngộ sơ bộ sức mạnh của vũ cực, còn có tuyệt học Vạn Pháp Chi Hải của Thanh Đế, là thời điểm kết thúc ngày nghỉ, xử lý chuyện chính.

Vừa về tới Hoàng Tuyền Âm Ti, Yêu Nguyệt tiến lên nói: "Lão gia, Âm Chủ gửi thư, pháp trận vượt giới đã xây dựng xong."

【VIP】 Chu Tước Chân Hỏa, Xích Luyện Đan Giới

Mặt trời.

Lục Khiêm đến chỗ này, trước mắt là một mặt trời lớn, năng lượng nóng bỏng thậm chí có thể làm thép bốc hơi.

Trước đây, Lục Khiêm đứng trước mặt trời ngay cả một khắc đồng hồ cũng không chịu được, đây không phải mặt trời bình thường, mà là pháp khí dung hợp với pháp bảo thuần dương Thái Dương Thần Xa của Hi Chiếu.

Bây giờ đứng gần mặt trời, Lục Khiêm không cảm thấy một chút nóng bỏng, bên ngoài cơ thể có một đạo hắc quang, không ngừng thôn phệ năng lượng mặt trời.

Sau khi dừng lại một lúc, lao thẳng vào bầu trời đầy lửa. Thế giới Động Thiên sâu trong mặt trời. Khác với bên ngoài của mặt trời, khí hậu ở đây dễ chịu, cảnh đẹp tựa chốn bồng lai tiên cảnh, cung điện trên đỉnh mây vô cùng lộng lẫy.

Một nam một nữ đang ngồi trong đại sảnh của cung điện, mặc quần áo hoa lệ thêu đồ án nhật nguyệt, trong đó có một nam tử tóc đỏ tuấn mỹ, hơi nhắm hai mắt, không biết đang đợi cái gì.

Người này chính là Hi Chiếu, chủ nhân của Cửu Âm.

Trận chiến ngày đó đã khiến cho nguyên khí của gã bị thương nặng, vẫn luôn tu dưỡng cho đến bây giờ, may mà Ngũ Đế bên kia không biết rõ từ chỗ nào trêu chọc phải cao nhân, cũng tổn thương không nhẹ, bọn họ mới may mắn còn sống sót đến hôm nay.

“Ừm.” Lúc này, Hi Chiếu bỗng nhiên mở hai mắt ra, biểu cảm hơi kinh ngạc.

“Sao vậy?” Dương Chủ hỏi.

“Có người xông vào mặt trời.”

“Là ai, người của Ngũ Đế sao?”

Dương Chủ hơi kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương nhanh như vậy đã đến, ngày đó nhìn thấy mấy người kia bị đánh gần chết, nếu không phải chạy nhanh, đã sớm hồn phi phách tán, không có mấy chục đến mấy trăm năm căn bản không khôi phục lại được.

“Không phải, là Lục Khiêm, hắn đã phát triển đến tình trạng này, ha ha thú vị.”

Hi Chiếu cười nói, xem ra Lục Khiêm không có lừa gạt mình, lần chiến đấu này cũng làm cho tu vi của hắn lại lên một bậc thang. Tốc độ thăng cấp rất nhanh, đương nhiên, gã cũng không có ý định truy vấn ngọn nguồn, mỗi người đều có bí mật của mình, huống hồ gã cũng không phải đặc biệt cần những thứ này. Hiện tại chỉ muốn trở lại cố hương, nơi đó mới có thứ mà mình cần nhất.

Vừa dứt lời, một thân ảnh xuất hiện ở trước mặt hai người, chính là Lục Khiêm.

“Hai vị đạo hữu đã lâu không gặp.” Lục Khiêm cười chào hỏi.

“Không cần nói nhảm nhiều lời, ta dẫn ngươi đi xem pháp trận.”

Hi Chiếu vung tay phải lên, một chiếc xe ngựa màu vàng bay tới. Toàn thân xe ngựa làm bằng vàng ròng, điểm xuyết hoa văn Thái Dương Chân Hoả, tám con bạch mã trên lưng có cánh, chân đạp hỏa vân, hoa lệ đến cực điểm. Đây là pháp bảo

thuần dương Thái Dương Thần Xa của Hi Chiếu, pháp bảo thuần dương vượt qua thiên kiếp lần thứ ba.

Ba người Lục Khiêm ngồi lên xe ngựa, xe ngựa như lưu tinh xuyên qua bầu trời, đi vào hư không vô ngần bên ngoài. Đi đến đâu, giống như mặt trời chiếu sáng bầu trời đen như mực, quang mang trải rộng mấy ngàn vạn dặm.

Tên tuổi của Âm Chủ Thái Dương Thần Xa cũng không nhỏ, ở nhân gian còn để lại truyền thuyết về Thái Dương Thần, dù sao quá mức chói sáng, không cố ý che giấu, vừa ra khỏi cửa bán kính mấy ngàn vạn dặm cũng có thể nhìn thấy.

Rất nhanh, một đoàn người đi vào một tinh thần đen như mực nào đó trên không. Tinh thần hoang tàn vắng vẻ, lại có mấy ngàn vạn tiết điểm kim quang lóng lánh, nhìn kỹ, đây là một pháp trận trải rộng toàn bộ tinh thần. Kim quang lóng lánh kim loại phác hoạ ra trận pháp, tơ vàng và dây đồng phác hoạ pháp trận cỡ nhỏ, pháp trận cỡ nhỏ tạo thành pháp trận cỡ trung, cứ thế mà suy ra, một tầng tiếp một tầng.

Bất kỳ pháp trận nào cũng có thể hoạt động như phù lục, sau đó một pháp trận lớn hơn có thể được hình thành, đối với một pháp trận có kích thước bằng một ngôi sao, số lượng phù lục cần thiết và năng lượng tiêu hao là không thể đo đếm được.

Tuy nhiên, tốc độ suy nghĩ và tuổi thọ của tu sĩ tương đối dài, vì vậy có mất hàng trăm năm để tạo ra một pháp trận cũng không thành vấn đề.

“Pháp trận lớn như thế, Xích Luyện Đan Giới khó đi như vậy sao?”

Lục Khiêm kinh ngạc, khó trách Âm Chủ vẫn muốn tìm lợi hại giúp đỡ mở pháp trận, tinh thần pháp trận tiêu hao pháp lực rất lớn.

“Đương nhiên, việc đã đến nước này, ta cũng nói thật, Xích Luyện Đan Giới không phải là thế giới bình thường, mà là tổ địa của Chu Tước.”

Dứt lời, mái tóc đỏ thẫm của Hi Chiếu hóa thành một đám lửa, hỏa diễm đỏ bừng như máu, cái này không Thái Dương Chân Hoả bình thường, mà là ngọn lửa càng thêm nóng bỏng. Chỉ là nhìn một chút, đã cho người ta một loại cảm giác linh hồn cũng sắp bị đốt cháy khét.

“Đây là lửa gì? Lại có uy lực như vậy.”

“Chu Tước Chân Hỏa, cao hơn hỏa diễm của Thái Dương Chân Hỏa, cội nguồn của vạn hỏa.” Hi Chiếu nói.

Chu Tước giống như Phượng Hoàng đều là giống loài khống chế hỏa diễm. Nhưng có một sự khác biệt lớn giữa hai loài này về bản chất, chúng có vẻ giống nhau nhưng thực ra lại rất khác nhau.

Phượng Hoàng thuộc về Thần thú, Chu Tước là Thần Linh thiên địa hỏa chi đại đạo thai nghén sinh ra, Thần vị ở phương nam, còn gọi là Nam Phương Xích Đế, không thể lấy tên Thần thú để gọi Chu Tước. Chu Tước Chân Hỏa phân hoá thành vạn hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, mấy loại hỏa diễm này đều là từ Chu Tước chân hỏa phân ra.

“Thì ra là thế.” Lục Khiêm bừng tỉnh đại ngộ, Hi Chiếu là Chu Tước nhất tộc, vì vậy có vẻ như Xích Âm cũng là một thành viên của tộc này.

Chu Tước còn cổ xưa hơn Hoàng Tuyền, Xích Luyện Đan Giới khó mà tiến vào cũng không kỳ quái.

“Nói đến đây thôi, chúng ta mở pháp trận đi.”

Soạt!

Hi Chiếu tiện tay vung lên, pháp lực đỏ thẫm đầy trời hình thành một con Chu Tước dâng trào, chạy như bay đến tinh thần phía dưới. Tinh thần mờ tối sáng lên một đạo kim quang, những chấm đỏ lan dọc theo mạng lưới hình thành về mọi hướng.

Cùng lúc đó, Dương Chủ ở một bên không nói gì cũng ra tay, pháp lực màu xanh lam biến thành Loan Điểu màu lam. Đây là Thanh Loan, xem ra bản thể của Dương Chủ Thường Tĩnh là một con Loan Điểu.

Dưới sự hợp lực của hai người, rốt cuộc đã thắp sáng hai phần ba pháp trận. Tiến độ đến nơi này, rõ ràng nhìn thấy tốc độ thắp sáng kim quang chậm rất nhiều, có cảm giác hết sạch sức lực. Pháp trận to lớn như vậy, đòi hỏi một lượng pháp lực khổng lồ. Cho nên hai người mới định người cái giúp đỡ, tu vi của Lục Khiêm hẳn là đủ hoàn thành phần cuối cùng của ghép hình. Đan dược Hi Chiếu mang tới lần này có thể bổ sung nguyên khí Lục Khiêm tổn thất.

Lục Khiêm nhìn đến đây, lập tức cười nói: "Một phần ba, cũng đơn giản."

Nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của hai người đánh ra một đạo ánh sáng xanh. Ánh sáng xanh mơ hồ là một hạt giống, hạt giống hình thành cự mộc che trời, cao ba vạn trượng, lờ mờ còn cao hơn một tinh thần, lá cây màu xanh quanh quẩn ma khí đen như mực, vừa tràn đầy sức sống, vừa chết chóc.

Khoảnh khắc Tiên Thiên Kiến Mộc xuất hiện, pháp lực vô tận đổ xuống như thác nước, bầu trời xuất hiện một dòng sông màu vàng. Trong nháy mắt lấp đầy mọi ngóc ngách của pháp trận, tốc độ so với hai người Âm Chủ còn nhanh hơn.

Lục Khiêm học xong Vạn Pháp Chi Hải, chính là không bao giờ thiếu pháp lực, dù sao Thanh Đế đều có thể nhờ vào

đó phóng thích mấy trăm triệu pháp thuật.

Ầm!

Pháp trận viên mãn, một đạo kim quang xuyên qua bầu trời. Bên trong kim quang xuất hiện một cái cửa lớn màu vàng óng.

Hi Chiếu lau khô mồ hôi trán, cười nói: "Cuối cùng cũng thành công, hiện tại đi qua đi."

Lục Khiêm ngược lại do dự, nói: "Nhóm chúng ta đều đi, bên này…"

"Không sao, những người khác cũng không biết." Hi Chiếu nói.

Tu sĩ chiến tranh kéo dài trăm năm, song phương đều bị thương, chí ít còn có mấy chục năm hòa bình.

Lục Khiêm cũng cảm thấy như vậy, sau đó cùng hai người bước vào cánh cửa lớn bên trong quang mang, ba người chậm rãi biến mất.

"Chờ chút! Pháp trận này của ngươi có thể trở về không?"

【VIP】 Di tích Cổ Đế

"Chờ đã, pháp trận này của ngươi có thể vừa đi vừa về không?"

Lục Khiêm bỗng nhiên nghĩ đến một điểm rất quan trọng. Đó chính là pháp trận này đến cùng có thể trở lại hay không, vừa rồi thời điểm hắn tới, cũng không trông thấy thuật thức trở về.

"Làm sao có thể, chỉ là đến đã rất không dễ dàng, chưa có trận pháp trở về." Hi Chiếu nói.

Vấn đề đầu tiên chắc chắn là không đủ pháp lực, ai cũng không ngờ Lục Khiêm sẽ có nhiều pháp lực như vậy. Tiếp theo chính là độ khó rất cao, tăng thêm pháp thuật trở về, lại gia tăng trình độ phức tạp của pháp thuật. Còn nữa bọn họ lần này cũng không phải lén qua, mà là trở lại quê hương của mình, cùng lắm thì xây dựng một pháp trận mới ở bên kia.

Ba người nhanh chóng xuyên qua thông đạo, lần này thời gian truyền tống dài hơn lần truyền tống trước rất lâu, phảng phất không có cuối cùng, không bao giờ kết thúc.

Ầm!

Bạch quang chói mắt chiếu vào trên mặt, chiếu cho người không mở mắt ra được, đợi sau khi mắt hơi thích ứng, phía dưới xuất hiện một đại lục vô cùng to lớn.

Đây là thế giới Lục Khiêm chưa từng thấy, trời tròn đất vuông, đại địa rộng lớn vô ngần trôi nổi trong hư không vô ngần. Một cái lồng trong suốt bao lại đại địa này, ngăn cách sự vật ngoại lai, kín không kẽ hở. Trừ cái đó ra, trên bầu trời còn

có mười mặt trời sáng chói, chiếu sáng đại địa phía dưới. Cả thế giới tràn đầy sức sống.

"Đây chính là cố hương Huỳnh Hoặc của ta." Hi Chiếu hít sâu một hơi, hận không thể dung nhập vào mặt trời.

Đây là tổ địa của Chu Tước nhất tộc, chỉ có ở chỗ này, tu vi của gã mới có cơ hội tiến thêm một bước. Không ở nơi khác đợi cho tốt, làm sao tới nơi này chịu tội.

"Mười mặt trời này là gì?"

"Đây là hóa thân của thủ lĩnh Chu Tước thập tộc, Chu Tước Thánh Linh tổng cộng sinh hạ mười người con, mười người con đều có thần thông, sáng lập mười bộ tộc."

Thế giới này ngoại trừ Chu Tước, còn có thất túc tức (Tỉnh, Quỷ, Liễu, Tinh, Trương, Dực, Chẩn) và các Nhân tộc cấp dưới khác. Còn có một bộ phận Kỳ Lân, Long tộc, Phượng Tộc cũng theo tới.

"A?" Hi Chiếu biến sắc: "Làm sao chân hỏa yếu đi nhiều như vậy, Tước tộc xảy ra chuyện sao?"

Hự!

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa sang trọng lướt qua không trung, dừng ở trước mặt ba người bọn họ. Một lão giả tóc đỏ xuống xe ngựa, trên người có xăm hình mặt trời, khí chất lộng lẫy.

"Ngài là?"

"Ta là Hi Chiếu, con trai thứ sáu của Hi Thần."

"Hóa ra là Lục thiếu gia, lão nô là Hi Dân, bái kiến Lục thiếu gia, Lục thiếu gia những năm này đi đâu?" Hi Dân nói.

Hóa ra là thiếu chủ của Hi tộc, thảo nào phát tới tín hiệu có khi tức xa lạ.

“Nói rất dài dòng, năm đó Hi Thần và ngoại địch tác chiến, ta bị liên lụy, lưu lạc đến bên ngoài không gian. Đúng rồi, đã bao nhiêu năm trôi qua?”

Lão đầu nghĩ nửa ngày, nói: “Đại khái một vạn hai ngàn năm, thời gian thật dài.”

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ, sẽ xuất hiện tình huống này.” Hi Chiếu cảm thán một câu, sau đó quay đầu nhìn về phía Lục Khiêm, nói: “Ngươi là về trước ngồi một chút, hay là tìm đạo lữ của ngươi?”

“Ta trở về với ngươi.”

Lục Khiêm hiện tại cũng không biết Xích Âm ở nơi nào, còn không bằng đi trước tìm hiểu tin tức một chút.

Mấy người đạp vào chiến xa mặt trời, đi đến một thánh địa thịnh vượng. Khắp nơi ở nơi này đều cho thấy sự giàu có của Hoa tộc, đình đài lầu các, rừng, núi, sông đều là những thứ hiếm có trên đời. Những người Hi tộc lui tới tinh khí thần tràn đầy, ngẩng đầu ưỡn ngực, thần sắc kiêu ngạo.

Ngoại trừ tộc nhân tóc đỏ, còn có Nhân tộc tóc đen và yêu loại Tinh Linh khác có hình thù kỳ quái, nhưng địa vị của những người này rõ ràng thấp hơn một chút so với người của Chu Tước nhất tộc, nhìn thấy tộc nhân Chu Tước tới, nhao nhao cúi đầu hành lễ.

Rất nhanh, hai người tới đại điện, một người mặc áo choàng đỏ, quần áo lộng lẫy quay lưng lại với đám người. Nghe được tiếng bước chân lui tới, nam tử xoay đầu lại, đây là một nam tử trung niên có dáng dấp giống Hi Chiếu đến mấy phần.

Người này chính là thủ lĩnh Hi Dương của Chu Tước Hi tộc.

“Tiểu Lục trở về rồi.” Hi Dương mỉm cười, dù cho vạn năm không gặp, hắn ta cũng không lộ ra cảm xúc rõ ràng.

“Ta trở về rồi.” Hi Chiếu có chút kích động, sau đó trấn định lại.

“Không tệ, Âm Dương cảnh, cùng cấp độ với lão phu, hiện tại nên gọi ngươi là đạo hữu rồi?” Hi Dương trêu ghẹo nói.

“Không dám.”

Giữa Âm Dương cảnh có khác biệt rất lớn, sự khác biệt này còn lớn hơn khoảng cách giữa phàm nhân và Đan Kiếp. Hi Dương ở cảnh giới này bắt đầu thử hấp thu luồng tiên khí thứ nhất, đạt được Vô Lậu Bất Hủ Tiên nhân chi nghiệp, gã còn cách cảnh giới này rất xa.

Hi Chiếu giới thiệu hai người Lục Khiêm với phụ thân.

“Ngồi đi, người đâu, dâng trà.”

Thị nữ bưng lên một chén kim trà tỏa ra ánh sáng lung linh, Lục Khiêm nhẹ nhàng nhấp một ngụm, một cảm giác nóng bỏng chảy khắp toàn thân, pháp lực đều tăng trưởng không ít.

Thủ lĩnh Hi Dương nhìn hơi kinh ngạc, cười nói: “Xem ra vị đạo hữu Nhân tộc này của ngươi tư chất không tệ, thế mà chịu đựng được dược lực của Cửu Dương Kim Diệp.”

“Đương nhiên, nếu không phải nhờ Phong Đô đạo hữu, ta còn không chắc chắn có thể về nhà.” Hi Chiếu bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Đúng rồi, ta mới vừa ở ngoại giới nhìn thấy chân hỏa yếu đi rất nhiều, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ai, lại có hai lãnh tụ đại tộc tuyên bố trường tịch, hai mặt trời vô chủ, lực lượng chân hỏa tự nhiên yếu đi chút.”

Cái gọi là trường tịch, chính là tử quan, hoặc là nói ngủ đông.

Lướt qua đề tài này, Lục Khiêm cũng hỏi tin tức của Xích Âm.

Hi Dương suy nghĩ một lát, nói: "Lão phu cũng không biết rõ, nhưng làm phiền một tu sĩ Âm Dương vượt giới vớt người, nhất định là thiên kiêu của thập tộc. Các ngươi lần này tới thật vừa lúc, di tích Cổ Đế ba trăm năm mở một lần ba ngày sau sẽ mở ra, lần thịnh hội này tụ tập thiên kiêu thập tộc, có lẽ có người ngươi muốn tìm."

【VIP】 Huyền Hỏa sơn

“Di tích Cổ Đế? Tại hạ hiểu rồi, đa tạ bệ hạ chỉ điểm.” Lục Khiêm đứng lên, thi lễ một cái.

“Di tích Cổ Đế ở cuối trời, chỗ giao giới giữa đại địa và hỗn độn, các ngươi hiện tại chạy tới còn kịp.”

“Đúng rồi.” Hi Dương nói thêm: “Bây giờ thời cuộc khác biệt, Phượng tộc và Long tộc đều quật khởi, thực lực cũng không yếu hơn nhóm chúng ta, di tích Cổ Đế cũng không phải là chỉ có người của Chu Tước tham gia, các ngươi phải vô cùng cẩn thận.”

“Hiểu rồi.”

Hi Chiếu để Dương Chủ Thường Tĩnh ở trong tộc nghỉ ngơi, còn mình thu thập một chút đồ vật, sau đó cùng Lục Khiêm cùng nhau rời khỏi.

Soạt!

Thân hình HAI người lóe lên, xuất hiện ở ngoài ngàn dặm, nhanh chóng rời đi trong tầng mây.

“Cổ Đế là vị nào?” Lục Khiêm nhìn về phía Hi Chiếu.

“Cổ Đế là lãnh tụ duy nhất của thập tộc, chỉ có hắn mới có danh xưng Đế, từ khi ta sinh ra đến bây giờ, đã có mấy vạn năm Cổ Đế chưa từng xuất hiện.”

Cổ Đế là tộc nhân ngưng tụ Thánh Linh Chu Tước thần tính, điều kiện cứng nhắc chính là Chu Tước thần tính, thậm chí tu vi kém một chút cũng không thành vấn đề. Thần tính đại biểu cho truyền thừa tổ tiên, Chu Tước không có thần tính, chỉ có thể gọi Thần thú, mà không phải Thần Linh.

Di tích Cổ Đế là di tích của một đời Chu Tước Đế Vương nào đó, là nhân vật trấn áp một thời đại, bên trong cất giấu vô số bí bảo. Mỗi ba trăm năm mở ra một lần, đây là sự kiện lớn nhất trong những năm gần đây.

"Thì ra là thế."

"Ngươi muốn tìm Xích Âm, rất có thể là người Xích tộc, người Xích tộc chú trọng tu hành Nguyên Thần, có được Pháp Tướng vô cùng to lớn, Xích tiên có thể vượt giới xuất thủ, người ngươi nhìn thấy năm đó có thể là Xích thần." Hi Chiếu bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói.

"Xích tộc sao?"

Ba ngày sau, hai người tới chân trời. Bởi vì giới này là trời tròn đất vuông, cho nên nhất định có chân trời, nơi này chính là chân trời của Xích Luyện Đan Giới.

Chân trời là một mảnh Hỗn Độn. Lúc này nơi này nhiều vô số tường vân, đám mây xanh quỷ khí âm trầm, còn có Hồng Vân đỏ như lửa tràn đầy nhiệt lượng, phía dưới còn có vô số phi cầm tẩu thú.

Ánh mắt của Lục Khiêm nhìn thấy một số gia hỏa hình thù kỳ quái, cũng không phải là nhân loại. Số lượng nhân loại rất ít, cho dù là có cũng chỉ là tôi tớ bình thường, tự do giống như Lục Khiêm ngược lại hiếm thấy.

Lục Khiêm thầm nghĩ tới một thế giới yêu quái. Nhưng huyết thống của những yêu quái này tương đối cao quý, cũng không có đẫm máu như các Yêu tộc khác.

Đối với tu sĩ Xích Luyện Đan Giới mà nói, bọn họ cũng không coi mình là Yêu tộc, tựa như nhân loại không cho rằng mình và vượn, khỉ ăn lông ở lỗ là cùng một giống loài.

Đang lúc Lục Khiêm suy nghĩ trong lòng, một cỗ khí thế bỗng nhiên dâng lên, trong lòng mọi người nghiêm nghị, vẻ

mặt nghiêm túc, giống như là một cự thú nào đó sắp thức tỉnh.

Bên trong hỗn độn đen như mực, có một màu đỏ rực rỡ chói mắt. Chỉ thấy một phi điểu đỏ như lửa vô cùng to lớn như mặt trời mọc, ánh sáng nóng rực, dường như chiếu làm mọi người không mở mắt ra được.

Sau khi ánh sáng tiêu tán, mọi người có thể lờ mờ nhìn thấy một cung điện bằng đồng trong bóng tối sâu thẳm. Cung điện cao như núi, đồng loang lổ rỉ sét, cung điện vừa hiện ra, một cảm giác tang thương cổ xưa lóe lên trong đầu.

"Đây là lăng mộ của Huyền Hỏa Đế."

Hoàng đế của Chu Tước nhất tộc thường được đặt tên theo hỏa diễm.

"Ta đi vậy!!"

Bỗng nhiên, phía dưới có một con thú giống như kỳ lân cười lớn một tiếng, sau đó dẫn đầu bay vào.

Đám người thấy thế, một đám người bay vào đại điện.

"Đi vào đi, cẩn thận một chút."

Soạt!

Hi Chiếu dẫn đầu đi vào.

Lục Khiêm do dự một lát, nhìn thấy chung quanh không có thân ảnh Xích Âm, chợt đi theo đám người bay vào.

Soạt!

Vừa mới bay đến phạm vi của đại điện, Lục Khiêm lập tức cảm giác không gian vặn vẹo, phảng phất thời không đều điên đảo. Sau khi ổn định một chút, cảnh tượng trước mặt thay đổi.

Đây cũng là một đại lục mới tinh. Đại địa rộng lớn vô ngần, nhìn không thấy cuối cùng.

Lục Khiêm cảm ứng bốn phương, nơi này ngăn cách với ngoại giới, sau khi tới đây, Lục Khiêm phát hiện không cảm ứng được thế giới khác. Dù là dùng Tiên Thiên Kiến Mộc rời khỏi, cũng không thể thoát khỏi không gian này, có thể phải đợi đến khi kỳ hạn mở ra kết thúc, mới có cơ hội ra ngoài.

Hi Chiếu mới ở bên cạnh cũng không biết đi nơi nào. Nhìn đến đây, Lục Khiêm bay phóng lên trời, bắt đầu thăm dò xung quanh. Thế giới này hẳn là Động Thiên trong cơ thể của một tu sĩ tiến hóa ra. Động Thiên của Động Chân cảnh đã không nhỏ, Âm Dương cảnh lại lĩnh ngộ âm dương tạo hoá, Động Thiên đã hình thành một thế giới tự cung tự cấp. Cho nên nơi đây hẳn là có không ít đồ tốt.

Ầm!

Lúc này, phía dưới dòng nước bỗng nhiên lao ra một con quái vật khổng lồ.

"Ngao! !"

Quái vật khổng lồ mở miệng to như chậu máu ra, cắn về phía đầu của Lục Khiêm.

Đây là một con Thủy Tinh Long óng ánh sáng long lanh, toàn thân trong suốt, nếu không phải có mạch máu và con mắt, Lục Khiêm còn tưởng rằng đây là một cột nước.

Lục Khiêm rút Nhân Hoàng kiếm ra, kiếm quang đen trắng lóe lên, Thủy Tinh Long một phân thành hai, kiếm khí xé nát nhục thân của Thủy Tinh Long, chỉ để lại một viên Long Châu trong suốt.

Hắn chậm rãi rơi xuống đất, tiến lên nhặt Long Châu lên, một cỗ hàn ý lạnh buốt từ nơi bàn tay truyền đến.

"Đồ tốt." Lục Khiêm nghĩ thầm, Long Châu này dùng để luyện đan dược, hiệu quả hẳn là sẽ rất tốt.

“Đồ tốt, giao ra đây!” Bỗng nhiên, bên cạnh truyền đến thanh âm ngạc nhiên.

Lục Khiêm quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử tóc đen mặc quần áo hoa lệ chẳng biết xuất hiện từ khi nào.

Nhìn người nọ, Lục Khiêm nhướng mày, người này ăn mặc trang điểm lộng lẫy, xem xét cũng không phải là người tốt gì.

“Ta là Hoàng Viêm của Phượng tộc, ngươi là thuộc thần của nhà nào? Đồ vật đưa cho ta, ta thiếu ngươi một nhân tình.”

Ngữ khí Hoàng Viêm cao cao tại thượng, mặc dù Yêu tộc giới này không tùy ý giết chóc nhân loại, nhưng nhân loại từ đầu đến cuối luôn thua kém các gia tộc lớn trong thế giới này. Ở Xích Luyện Đan Giới chỉ có huyết mạch cao quý, mới có người coi trọng mấy phần, nếu không thì không lên được mặt bàn.

Hầu hết nhân loại bám vào dị tộc khác, cho nên Hoàng Viêm mới hỏi như vậy.

Tâm trạng Lục Khiêm có chút không tốt, nhàn nhạt quét Hoàng Viêm một chút, nói: “Cút nhanh lên, không có rảnh chơi trò chơi với ngươi.”

“To gan!”

Hoàng Viêm giận tím mặt, thét dài một tiếng, hóa thân thành một con Phượng Hoàng màu đỏ toàn thân tắm rửa Chân Hỏa.

Soạt!

Mặt trời đang rơi xuống khắp bầu trời, bán kính ngàn dặm nóng giống như là hỏa lô. Vừa ra tay chính là sát chiêu, có thể thấy thủ đoạn của người này ngoan độc, một lời không hợp là muốn giết người đoạt bảo.

Thời điểm ánh lửa sắp rơi xuống đỉnh đầu. Lục Khiêm lúc này mới rời đi.

Răng rắc!

Hư không mọc ra một gốc Kiến Mộc to như ngọn núi, hỏa diễm vừa rơi xuống lập tức bị thôn phệ.

"Ngươi…" Hoàng Viêm mở to hai mắt nhìn, không dám tin, mảnh gỗ vụn này có thể thôn phệ hỏa diễm của mình.

Không đợi gã kịp phản ứng, hắc quang của Vạn Pháp Thôn Quang Chướng thôn phệ gã, hắc quang tán đi, Phượng Hoàng Pháp Thân của gã cũng bị phá, thân thể hung hăng đập xuống đất, để lại một cái hố to.

Thân hình Lục Khiêm chậm rãi rơi xuống, sau đó đi đến trước mặt người này.

"Ngươi có một sống sót cơ hội, nói cho ta, người Xích tộc ở đâu?"

Hoàng Viêm vừa định mạnh miệng, nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh đến dọa người của Lục Khiêm, vẫn là an tĩnh lại.

"Xích tộc? Bọn họ hẳn là ở Huyền Hỏa sơn."

Sau đó chỉ ra vị trí cho Lục Khiêm.

"Huyền Hỏa sơn?"

Lục Khiêm tiến lên đánh gã vào Địa Ngục, sau đó bay về phía mục tiêu.

【VIP】 Gặp lại Xích Âm

Lục Khiêm giết nam tử Phượng Tộc hai ba lần, từ trong miệng gã biết được tin tức của Huyền Hỏa sơn. Núi này là nơi quan trọng nhất của lăng mộ Huyền Hỏa Đại Đế, mục tiêu đầu tiên mà hầu hết mọi người tiến thẳng đến chính là núi này.

Dù sao lăng mộ đã mở nhiều năm như vậy, gần như đã tìm ra hết những địa điểm nên khám phá, đệ tử đại tộc tới đây, đều là tới vì truyền thừa của Huyền Hỏa Đế.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bay đến nơi theo lộ trình của Hoàng Viêm. Dọc theo đường thấy khắp nơi là cảnh tượng kỳ diệu và tráng lệ, dường như chứa đựng những điều kỳ diệu và những con thú quý hiếm của vũ trụ, Long huyết Phượng duệ ở Đại Hạo tinh cũng vô cùng quý giá, ở chỗ này cũng không phải vật hiếm lạ.

Lục Khiêm đi đến trước mặt một cây đại thụ bốc lên hỏa diễm, trên đó có một con Phượng Hoàng thần điểu đang đậu, trông hơi giống Phượng Hoàng. Thừa dịp bất ngờ dùng pháp lực đóng khung nó. Con quái điểu này trốn ở bên trong lồng giam vô hình, thần sắc kinh hoảng, không biết làm sao, vẫn chưa biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lục Khiêm chậm rãi đi đến trước, súc sinh này có ý nghĩa nghiên cứu không tệ, có thể dùng Lục Đạo Luân Hồi luyện hóa thành Đạo binh, có được năng lực của Phượng Hoàng Huyền Điểu.

Ầm!

Lục Khiêm vừa mới đi lên, con chim này thế mà nổ tung. Kim quang đầy trời thôn phệ phạm vi trăm dặm xung quanh,

sau khi quang mang biến mất, trước mắt trống trơn, chỉ có một chút hoả diễm màu vàng cháy trên mặt đất. Hỏa diễm rơi xuống phía trên thực vật, không những không thiêu đốt toàn bộ thực vật, mà là giống phân bón rót vào, thực vật điên cuồng sinh trưởng mấy chục lần mới dừng lại. Loại ngọn lửa màu vàng óng này thế mà không có lực phá hoại, mà là có sức sống mãnh liệt.

Nhìn đến đây, Lục Khiêm bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ thứ trước mắt rốt cuộc là gì. Tất cả sinh linh và thực vật ở khu vực này hẳn không phải là thực sự tồn tại, mà là toàn bộ do Cửu Thiên Huyền Hỏa đúc mà thành. Cửu Thiên Huyền Hỏa là hỏa diễm căn bản của Đại Đế, cũng là thứ mà người của thế giới này vẫn luôn đau khổ tìm kiếm. Truyền thuyết nói rằng chỉ cần tìm được hỏa chủng của Cửu Thiên Huyền Hỏa, là có thể kế thừa y bát của Đại Đế, có được loại hỏa diễm thần kỳ này.

Cửu Thiên Huyền Hỏa thần kỳ ở chỗ không có bất kỳ lực sát thương nào. Một ngọn cây cọng cỏ cũng không cách nào phá hỏng, thậm chí ngay cả những con kiến trên mặt đất cũng không thể bị tổn thương, ngược lại, nó có tác dụng thúc đẩy.

Nhưng thân là một đời Hoàng Đế, làm sao có thể không có sức mạnh trấn áp thiên hạ. Khoảnh khắc Cửu Thiên Huyền Hỏa xuất hiện, tất cả hỏa diễm đều phải biến mất, đồng thời trở thành nhiên liệu cho hỏa diễm lớn mạnh. Đồng thời những ngọn lửa này còn có thể hóa thành các loại sự vật huyền bí, dùng để công kích địch nhân.

Đạo mạnh nhất trên thế giới này chính là lửa, có được một thứ có thể khắc chế tất cả hoả diễm như vậy, đương nhiên trở thành một đời Thiên Đế.

Vì nghiệm chứng ý nghĩ của mình, lòng bàn tay Lục Khiêm xuất hiện một đoàn hỏa diễm đỏ thẫm, đây là Thái Dương Chân Hỏa.

Soạt!

Thái Dương Chân Hỏa vừa mới xuất hiện, lập tức tiêu tán hóa thành kim quang đầy trời, dung nhập vào mảnh đất này.

“Chỉ sợ đây chính là Huyền Hỏa sơn…”

Lục Khiêm thầm nghĩ, ngọn núi này chỉ sợ còn lớn hơn so với mình tưởng tượng, thoạt nhìn giống như mặt đất bằng phẳng. Nếu như di chuyển góc nhìn lên trên, sẽ phát hiện thực ra đây là một ngọn núi vô cùng lớn.

Hỏa diễm bên ngoài đều là giả, tìm được hỏa chủng mới có thể khống chế.

Tiên Thiên Kiến Mộc trong cơ thể ngo ngoe muốn động, dường như cảm thấy rất hứng thú đối với thứ này, Lục Khiêm lờ mờ cảm thấy, thôn phệ Cửu Thiên Huyền Hỏa sẽ mang cho mình một chút thay đổi kỳ lạ. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm lập tức bay về phía khu vực trung tâm.

Vừa rồi người kia nói, khu vực trung tâm có một loạt cung điện và các loại bí cảnh độc lập với thế giới bên ngoài. Nơi này mới là khu vực đám người cạnh tranh kịch liệt nhất, những nơi khác đã khai phá, nơi đó hội tụ thiên kiêu bách tộc, cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Thân ảnh Lục Khiêm hóa thành một đạo quang mang, giống như sao băng xuyên qua tầng mây. Bỗng nhiên, hắn cảm giác được một khí tức vô cùng quen thuộc ngay cách đó không xa. Khí tức này mơ hồ làm linh hồn của mình xúc động.

“Xích m?” Lông mày Lục Khiêm nhíu lại, lập tức xác định chủ nhân của khí tức là ai. Loại khí tức linh hồn này trừ nữ nhân của mình, không người nào khác có thể có được. Trước đây chỉ có một mình mình tới thế giới này, như vậy có thể khẳng định là Xích Âm.

Ở ngoài hàng ngàn dặm.

Trên một miệng núi lửa dung nham vàng, một chiếc thuyền đóng bằng vàng đang đậu. Chiếc thuyền này vô cùng hoa lệ, khắc đồ án ngọn lửa trăm chim bay về phía mặt trời, một đám nam tử tóc đỏ khoác áo giáp màu vàng kim đứng trên thuyền, còn có đạo sĩ tóc đỏ mặc đạo bào.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, nham thạch núi lửa nổ tung, toàn bộ bầu trời bị nhuộm thành một mảnh màu vàng kim. Bên trong quang mang bay ra một con Chu Tước Huyền Điểu toàn thân bốc lên hỏa diễm. Mi tâm của Chu Tước Huyền Điểu có một đường tia chớp đen như mực, Chu Tước vốn rất có thần tính mang theo một tia tà tính.

Chu Tước kêu to một tiếng, thanh âm vang vọng trăm dặm, đám người lúc này mới chú ý tới trong miệng Chu Tước có một viên ngọc cổ.

"Lôi Huyền, ta khuyên ngươi vẫn là đừng đánh chủ ý." Chu Tước phát ra giọng nữ thanh thúy dễ nghe.

Sau đó quang ảnh lóe lên, Chu Tước hóa thân thành một nữ tử duyên dáng yêu kiều. Nữ tử khoác áo khoác đỏ thẫm, khí chất cao quý, làn da trắng nõn như ngọc, lông mày như kiếm, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một tia khí khái hào hùng, đôi mắt như bảo thạch đen, nhìn vào chỗ sâu trong hư không.

Một nam tử mặc áo giáp đỏ tươi lộng lẫy bước ra khỏi hư không, nam tử dùng con mắt tham lam nhìn nữ nhân một chút, nói: "Xích Âm, ta biết rõ là tín vật của Huyền Hỏa Đại Đế, Đại Đế là người của nhất tộc các ngươi, rõ ràng hắn không quá chiếu cố những hậu nhân các ngươi, giao cho ta đi, coi như ta thiếu ngươi một nhân tình."

Người này chính là Xích Âm Lục Khiêm tìm mấy trăm năm. Cửu Thiên Huyền Hỏa Đại Đế đúng là tổ tông của bộ tộc

Xích Âm, nhưng trong hàng vạn năm qua, bọn họ không có ai có kế thừa y bát của Đại Đế. Thậm chí so với những người khác tiến vào còn thảm hơn, vừa tiến vào lăng mộ Đại Đế, ngọn lửa trên người đã bị một loại lực lượng thần kỳ nào đó thôn phệ, cuối cùng biến thành phế nhân.

Đối mặt với yêu cầu vô lý của đối phương, Xích Âm đương nhiên không đồng ý.

Lôi Huyền lúc này muốn động thủ, chỉ thấy gã lắc mình biến hoá, hóa thân trở thành một con Chu Tước cao vạn trượng, thân thể tắm rửa lôi hỏa điện quang.

"Công chúa!"

Nhìn thấy đối phương động thủ, người trên thuyền nhao nhao bay ra, bảo vệ bên cạnh Xích Âm.

Xích Âm vừa muốn động thủ, bỗng nhiên lại ngừng lại, khóe miệng mỉm cười. Ngay khi đối phương cho là Xích Âm muốn từ bỏ chống cự, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một lực hút cực lớn. Ngay sau đó, trước mắt tối sầm lại, lập tức bất tỉnh nhân sự.

Trong mắt những người khác, Lôi Huyền đột nhiên rơi vào một cái hố đen, khí tức truyền đến từ trong hố đen khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh, phảng phất là ác quỷ đi ra từ trong Địa Ngục. Theo sau là một đạo sĩ mặc áo bào đen đi ra từ trong bóng tối.

Thủ hạ của Xích Âm lúc này mới kịp phản ứng, nhao nhao vây quanh bên cạnh Xích Âm.

"Đã lâu không gặp." Xích Âm cười nói.

Gặp lại nhau sau mấy trăm năm, không có oanh oanh liệt liệt, chỉ là gặp lại cười một tiếng, chân tình đều chôn ở đáy lòng.

“Đã lâu không gặp.” Lục Khiêm cũng chào hỏi một câu, bỗng nhiên cảm giác không khí có chút nặng nề, thế là cười nói: “Người vừa rồi kia là tộc nhân của ngươi? Tại sao lại ra tay với ngươi? Chẳng lẽ ngươi bị gia tộc buộc lấy chồng, hắn tới bắt ngươi trở về?”

Câu nói này làm Xích Âm cười khúc khích, nói: “Lộn xộn cái gì, ngươi lại nghĩ cái gì vậy?”

【VIP】 Giao lưu công pháp, lăng mộ trung tâm

“Ngươi lại nghĩ cái gì vậy?”

Xích Âm cười khúc khích, ánh mắt long lanh chuyển động, vô cùng quyến rũ, hoa văn tia chớp đen như mực giữa mi tâm, tăng thêm một loại quyến rũ khác.

Lục Khiêm không khỏi sững sờ, mấy trăm năm không gặp, nhưng càng ngày càng đẹp. Đương nhiên, tu vi cũng tăng lên không ít, buổi tối sau đó có thể cùng nhau trao đổi, thảo luận một chút kinh nghiệm tu luyện.

“Trong chuyện xưa không phải đều viết như thế sao? Đạo lữ thất lạc, giai nhân trà không muốn uống cơm không muốn ăn, thân hình gầy gò, về sau bị gia tộc bức hôn, nhưng trái tim giai nhân đã có chủ, rơi vào đường cùng đành phải bỏ nhà trốn đi, gia tộc phái người đến bắt, thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, nhân vật chính xuất hiện…”

Đôi mắt đẹp của Xích Âm trợn mắt nhìn Lục Khiêm một chút, cười mắng:

“Không đứng đắn, con mắt nào trông thấy ta gầy gò hả?”

Lục Khiêm đánh giá trên dưới một chút, ý vị sâu xa nói: “Quả thực không gầy gò, là ta nhìn lầm.”

Mấy trăm năm qua lục đục với nhau, sớm đã làm hắn trở thành một người âm u thâm trầm. Chỉ có ở trước mặt Xích Âm, Lục Khiêm mới lần thứ nhất lộ ra tư thái chơi đùa trước đây.

Những lời nói này làm gương mặt xinh đẹp của Xích Âm đỏ lên, lại nói, nàng cũng đã mấy trăm năm không có giao lưu kinh nghiệm tu tiên. Từ khi đi vào thế giới này, ngoại trừ bế quan chính là bế quan, Xích tộc đặt nhiều kỳ vọng vào nàng, không có cảnh giới nhất định, ngay cả tộc địa cũng không cho phép bước ra nửa bước, chỉ sợ bị lạc vào thế giới khác một lần nữa. Gần đây đột phá Động Chân, tộc trưởng nãi nãi mới cho phép đi ra ngoài lịch luyện.

Người phía dưới lần đầu tiên nhìn thấy tư thái tiểu nữ nhi của Trưởng công chúa này, có chút không dám tin tưởng con mắt của mình.

Xích Âm liếc nhìn chung quanh, thu hồi cổ ngọc trên tay, nói với Lục Khiêm: "Đi xuống trước rồi nói, còn có rất nhiều chuyện không nói đây."

Hai người rơi xuống trên thuyền, người chung quanh lần lượt hành lễ. Lục Khiêm nghĩ thầm địa vị Xích Âm vẫn rất cao.

Đi vào đại sảnh trong thuyền, thị nữ pha cho hai người chén trà, Xích Âm phất tay để mọi người rời đi.

"Ngươi bây giờ ở Xích tộc có địa vị rất cao?" Lục Khiêm hỏi.

"Đúng vậy, ta là Công chúa của Xích tộc, một vị nữ tử duy nhất của dòng chính, tộc trưởng đời sau." Xích Âm cười ranh mãnh một tiếng, nói.

Thiên Đế đời trước của Chu Tước nhất tộc là Cửu Thiên Huyền Hỏa Đại Đế. Khác với Đại Đế khác, Cửu Thiên Huyền Hỏa Đại Đế là nữ. Sau khi Đại Đế chết mấy vạn năm, cũng chưa từng xuất hiện Đại Đế mới. Xích tộc thậm chí cũng không thể truyền thừa di sản Đại Đế để lại. Về sau trưởng lão trong tộc cho rằng có thể là cần nữ tử mới có thiên phú kế

thừa. Ngoại trừ tộc trưởng, làm cho người kỳ quái là huyết mạch trực hệ vẫn luôn không sinh ra được nữ tử.

Cho đến mấy trăm năm trước, phụ mẫu Xích Âm sinh hạ Xích Âm, thời điểm nàng xuất thế vậy mà gặp phải tập kích, phụ mẫu bỏ mình, nàng cũng lưu lạc bên ngoài. Bây giờ thành công trở về nhà, tự nhiên là tồn tại nổi bật nhất của một thế hệ mới, tự nhiên không nhất định phải nói đến chuyện lấy chồng.

"Như thế nào? Địa vị cao hơn ngươi nhiều đấy chứ?" Xích Âm đắc ý nói.

"Cũng không hẳn, bản tọa dù sao cũng là chủ của Hoàng Tuyền Ti, tồn tại lưng tựa đại thụ."

Lục Khiêm cũng nói những năm này trải qua những gì. Bọn họ theo thứ tự là từ Nam Linh vực đi đến Thái Ảm vực, đoán chừng vẫn chưa biết sau đó xảy ra chuyện gì. Lục Khiêm bắt đầu nói từ thống nhất Thái Ảm vực, bị thế nhân gọi Thiên Tề Đại Đế, sau đó là gia nhập Âm Cảnh thiên cung, Chúa Tể Âm Cảnh thiên cung, và chủ của Hắc Thủy tai tinh, lại đến chủ của Hoàng Tuyền Phán Quan Ti.

Không thống kê không biết rõ, thống kế cái giật mình. Ngay cả chính Lục Khiêm cũng không ngờ, thời gian mấy trăm năm ngắn ngủi, vậy mà trải qua thay đổi nhiều thân phận như vậy.

Xích Âm nếu không phải tuyệt đối tín nhiệm với Lục Khiêm, chỉ sợ cũng cho rằng nam nhân trước mắt này lại nói mê sảng. Mặc kệ như thế nào, Lục Khiêm bỏ ra mấy trăm năm thời gian đạt được Động Chân là sự thật, thiên phú này ở trong phàm nhân cũng có thể gọi là thiên tài.

Đúng lúc này, Lục Khiêm tiến lên một bước, cầm tay Xích Âm, nói: "Rất lâu không có hành công rồi."

Xích Âm bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt đỏ lên, nhìn xung quanh.

"Nơi này không tiện lắm?"

"Không sao, ta có Bắc Âm Phong Đô Sơn."

Xoạt!

Dứt lời, một đạo hắc quang thôn phệ hai người, tiến vào Phong Đô Sơn, đi vào tầng thứ năm.

Trong chốc lát, Xích Âm hóa thân thành Chu Tước liệt diễm, cùng Lục Khiêm biến thành Thần Long quấn lấy nhau, không phân ngươi ta.

Phương pháp này nói là giao lưu kinh nghiệm cũng không sai, sau khi luyện thần hồn nhục thân đều được đề cao rất nhiều.

Tốc độ thời gian trôi qua trong Phong Đô Sơn và ngoại giới khác nhau.

Mấy canh giờ qua đi, hành công xong xuôi. Đại điện ở tầng thứ năm. Xích Âm khoác lụa mỏng màu trắng, đường cong xinh đẹp, lộ ra hai tay trắng nõn, sắc mặt xinh đẹp động lòng người, mi tâm đen như mực càng rõ ràng.

"Đây là cái gì?" Lục Khiêm ngạc nhiên nói, khí tức hoa văn sấm sét đen như mực ở mi tâm của Xích Âm có chút quen thuộc.

"Đây là công pháp của ngươi để lại vết tích, ta cũng không biết rõ là cái gì." Xích Âm dừng một chút, nói.

Nói đến đây, Lục Khiêm mới nhớ ra. Trước đây vì để cho Xích Âm đột phá, Lục Khiêm và nàng song tu, đây là Giao Long Chân Ý để lại vết tích, tương đương với linh hồn khí tức của mình.

“Thì ra là thế, tổ mẫu nói chính là bởi vì ấn ký này của ngươi, ta mới không được bảo vật mà Huyền Hỏa Đại Đế để lại thừa nhận.”

“Thật sao?” Lục Khiêm ngạc nhiên nói. Còn có chuyện như vậy.

“Ngươi tới nơi đây hẳn là phải thừa kế di sản của Đại Đế? Đưa ta đi nhìn xem, có lẽ có thể giúp được ngươi.”

Lục Khiêm có Tiên Thiên Kiến Mộc, gỗ này không biết có thể thôn phệ Huyền Hoả hay không.

“Ngươi xác định sao? Nơi này rất nguy hiểm.” Xích Âm có chút do dự.

Lăng mộ Cổ Đế mấy vạn năm này không biết mở ra bao nhiêu lần, trên cơ bản đều được tìm ra, ngoại trừ hỏa chủng ở khu vực trung tâm nhất. Cho nên Xích tộc mới vội vã như thế, còn dông dài như vậy, khó tránh khỏi sẽ có mấy tên thiên tài ngoại tộc kế thừa di sản của tổ tiên. Nói không chừng đến lúc đó ngay cả Xích tộc cũng không gánh nổi, chí bảo của Đại Đế đặt ở Xích tộc, đối phương chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội này.

“Ừm, không có việc gì.”

Nói đến đây, Xích Âm cũng nghiêm túc, trực tiếp lấy cổ ngọc ra bóp nát.

Xoạt!

Một trận quang hoa lưu chuyển, hai người xuất hiện ở một thế giới màu vàng óng. Mới vừa xuất hiện ở thế giới này, ngàn vạn kim diễm đập vào mặt. Hỏa diễm không lạnh cũng không nóng, ngược lại tràn ngập sức sống.

Cửu Thiên Huyền Hỏa xông tới, một cỗ lực lượng vô hình đang đồng hóa bọn họ, tựa hồ muốn dung hợp bọn họ làm

một.

Chu Tước Chân Hoả Xích Âm thả ra trong chốc lát bị hòa tan.

Hỏa diễm sắp nuốt hết bọn họ.

Răng rắc!

Hư không mọc ra một gốc cây xanh, bóng cây xanh biếc bao phủ hai người. Ma khí đen như mực của vạn vật rách nát phát ra từ trên cây, trong nháy mắt đến triệt tiêu, Cửu Thiên Huyền Hoả dừng lại xâm lấn.

"Ừm?" Lục Khiêm nhướng mày, không giống như mình tưởng tượng. Vốn cho là sẽ xuất hiện hai loại tình huống, hỏa diễm hoặc là bị ma khí thôn phệ, hoặc là xúc tiến Tiên Thiên Kiến Mộc phát triển mạnh mẽ. Hiện tại là hai loại triệt tiêu lẫn nhau, không có bất kỳ biến hóa nào.

"Cái này của ngươi…" Nhìn thấy cái cây kỳ quái này chống lại sức mạnh của Cửu Thiên Huyền Hoả, Xích Âm có chút chấn kinh, đây là tình huống chưa hề xuất hiện, vật này có lai lịch gì. Nhưng lại cho hắn một chút thời gian, hẳn là có thể phân tích ra nguyên lý.

Không đợi Lục Khiêm giải thích, trong hư không truyền đến một sức đẩy, phảng phất muốn ném bọn họ ra ngoài.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lục Khiêm hỏi.

"Đã đến giờ lăng mộ mở ra, quên nói cho ngươi, tốc độ thời gian trôi qua ở nơi này rất nhanh."

【VIP】 Xích tộc

"Đã đến giờ lăng mộ mở ra, quên nói cho ngươi, tốc độ thời gian trôi qua ở nơi này rất nhanh." Xích Âm bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói.

"Rất nhanh? Ngươi cũng quá nhanh" Lục Khiêm cười khổ nói. Nhanh đến chính mình cũng phản ứng không kịp, vừa mới trôi qua bao nhiêu thời gian.

Soạt!

Một sức đẩy đá hai người bọn họ ra ngoài. Trước khi Lục Khiêm bị bài xích, giữa điện quang hỏa thạch, lấy đi một chút hỏa tinh. Thứ này có giá trị nghiên cứu vô cùng lớn, Lục Khiêm tin tưởng nhất định sẽ phá giải được.

Hai người sau đó xuất hiện ở ngoại giới. Di tích Cổ Đế đóng cửa, biên giới thế giới xuất hiện mấy người tốp năm tốp ba, Có người rạng rỡ, xem ra thu hoạch không tệ, có ít người ủ rũ, đoán chừng tổn thất nặng nề.

"Công chúa!"

Tinh quang từ ngàn dặm rủ xuống, một cỗ ý chí uy nghiêm giáng xuống, một tinh thần Pháp Tướng to lớn áp xuống.

Tất cả mọi người xung quanh không khỏi ghé mắt.

"Đây là Xích Tinh thủ hộ của Xích tộc!" Có người nhận ra người tới. Xích tộc và Chu Tước tộc khác khác nhau, bọn họ bình thường am hiểu Nguyên Thần Pháp Tướng, cho nên có thể nhận ra rất dễ dàng.

Xoạt!

Tinh thần hóa thân thành một cái mỹ phụ trung niên, tóc cũng là màu Xích Hồng, khí chất ung dung cao quý.

"Xích Tinh thủ hộ." Xích Âm nhu thuận hành lễ.

Xích Tinh trìu mến nhìn Xích Âm, nói: "Nói bao nhiêu lần rồi, gọi ta là dì là được, người một nhà không nên khách khí."

"Được rồi dì." Xích Âm cười nói.

Người trước mặt này là khuê mật của mẹ đẻ nàng, bởi vì tầng quan hệ này, đối với Xích Âm rất tốt.

"Vị này là…"

Xích Tinh nhìn Lục Khiêm bên cạnh Xích Âm, trong lòng hơi nghi hoặc một chút, cháu gái này của mình bình thường người sống chớ lại gần, ngoại trừ người thân cận với mình, không có một người nào có thể tiếp cận nàng. Hôm nay ngược lại là kỳ quái.

"Đây là đạo lữ Lục Khiêm của ta!" Xích Âm giới thiệu với Xích Tinh, sau đó quay đầu nhìn về phía Lục Khiêm, nói: "Vị này là Xích Tinh, một trong tam đại thủ hộ của Xích tộc."

Xích tộc tổng cộng có tam đại thủ hộ, theo thứ tự là Nhật, Nguyệt Tinh, Xích Tinh xếp hạng thứ ba.

"Tại hạ bái kiến tiền bối." Lục Khiêm chắp tay hành lễ.

Người trước mặt này nói ít cũng có tu vi Âm Dương cảnh, xem ra Xích Luyện Đan Giới này thật sự là ngọa hổ tàng long.

"Đạo lữ, hắn chính là người ngươi nói?" Xích Tinh biến sắc.

"Đúng vậy." Xích Âm nói nguyên do chuyện này.

Xích Tinh không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào trước, ngay cả Lục Khiêm cũng có thể cảm nhận được sự khó chịu trong lòng người này. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, đứa cháu gái yêu quý

của mình vậy mà không rên một tiếng mang đến một vị lang quân, cho dù ai trong lòng cũng cảm thấy xót xa. Không ra tay đánh mình đã coi như là có sự tự kiềm chế rất cao.

"Đi về trước đi, nhiều người phức tạp." Xích Tinh vung tay lên, một đạo tinh quang vây quanh mọi người, quang mang lóe lên, một đoàn người biến mất ở chân trời.

Chỉ chốc lát, một đoàn người đi vào tổ địa Xích tộc, hoàn cảnh vẫn hào hoa như thế, mấy chục vạn năm tích lũy, không phải môn phái bình thường có thể so sánh.

Xích tộc là tồn tại quan trọng bên trong Chu Tước thập tộc, tam đại thủ hộ lại thêm tộc trưởng, nói thế nào cũng là bốn Âm Dương cảnh. Thực lực tương đương khắp cả Đại Càn tinh.

Xích Luyện Đan Giới trời tròn đất vuông, đại lục cực lớn, lãnh địa của Xích tộc lưng tựa tuyết sơn, đỉnh tuyết sơn lại có hỏa trì.

Cung điện bên cạnh hoả trì là Thái Âm điện, trung tâm của Xích tộc.

Thân ảnh đám người mới vừa xuất hiện ở trước mặt, một thân ảnh Xích Hồng bước nhanh đi ra.

"Ai u, cháu gái ngoan của ta, ngươi rốt cuộc đã trở về." Một lão nhân tóc trắng ung dung cao quý bước nhanh ra.

"Bà nội." Xích Âm chào hỏi.

Đây là tộc trưởng Xích Chu của Xích tộc. Lục Khiêm biết rõ ngày đó hắn là nữ nhân này vượt giới bắt Xích Âm đi.

"Vị này là đạo lữ Lục Khiêm của ta."

"Đạo lữ của ngươi? Hắn chính là người để lại ấn ký trên trán ngươi?" Tộc trưởng nghe xong có chút bất mãn: "Chuyện riêng của ngươi ta không có ý kiến, nhưng ấn ký trên đầu ngươi nhất định phải giải trừ."

Xích Chu dù yêu thương Xích Âm, cũng cảm thấy hành động lần này là không phù hợp. Nhưng ván đã đóng thuyền, gạo đã nấu thành cơm, cho dù trong lòng khó chịu thế nào, cũng không tìm được lí do phản bác. Nghĩ tới đây, Xích Chu nhìn về phía Lục Khiêm, nói: "Làm con rể của nhất tộc chúng ta, ngươi có thể chấp nhận sửa họ không?"

Làm người ứng cử tộc trưởng đời tiếp theo, trên nguyên tắc là không cho phép lấy chồng. Dù là thật sự phải lập gia đình, nhà trai nhất định phải ở rể, nếu không tộc nhân không đồng ý. Xích Âm tìm đến đạo lữ là Nhân tộc đã là câu chuyện đáng sợ, nếu còn không ở rể, chỉ sợ tộc nhân đều có thể tạo phản. Đây chẳng phải là đem gia nghiệp cho người khác vô ích sao?

Lục Khiêm không cần suy nghĩ, nói: "Ta không đồng ý."

"To gan!"

Một đại hán râu quai nón chẳng biết lúc nào xuất hiện bên cạnh Lục Khiêm, người này tính tình nóng nảy, giống như mặt trời nóng rực, ánh mắt chăm chú nhìn Lục Khiêm.

"Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi hay sao?"

Đại hán là đại thủ hộ Xích Tinh đầu tiên của Xích tộc, có được Pháp Tướng mặt trời. Pháp Tướng thi triển ra, che khuất bầu trời, vạn vật đều hủy. Chỉ là ánh mắt thôi cũng làm người ta có một loại cảm giác như rơi xuống biển lửa.

"Dừng lại! Lục Khiêm là Ti chủ của Hoàng Tuyền Âm Ti, không thể ở rể." Xích Âm vội vàng kêu dừng lại, nếu không lát nữa nhất định đánh nhau.

Vừa dứt lời, trên người Lục Khiêm bộc phát ra khí tức cường đại, sau lưng xuất hiện một con Hoàng Tuyền Giao Long, mặc dù tu vi không bằng Xích Nhật, nhưng khí thế tuyệt đối không thua.

Nghe thấy hai chữ Hoàng Tuyền, tộc trưởng Xích Chu có chút trầm mặc, Hoàng Tuyền tuyệt đối không phải là tồn tại tùy tiện có thể so sánh. Trước kia thời điểm có Chu Tước Đại Đế ở đây, bọn họ cũng không sợ Hoàng Tuyền. Bây giờ không giống vậy, mấy vạn năm không có Đại Đế xuất hiện, tộc trưởng của thập tộc có ba người tiến vào trường tịch, đối với Hoàng Tuyền vẫn còn có chút kiêng kị.

Nhìn thấy cháu gái một lòng che chở tình lang của mình, Xích Chu hít một hơi, nói: "Như vậy đi, ngươi trước tiên xoá ấn ký trên trán Xích Âm."

Vật này làm khí tức của Xích Âm hỗn tạp, không chiếm được tán thành của Đại Đế bảo đỉnh. Xích tộc cũng có phương pháp tiếp cận bảo đỉnh, chính là được bảo đỉnh thừa nhận, sử dụng bảo đỉnh luyện hóa hỏa chủng càng thêm thuận tiện.

"Không được, đây là linh hồn khí tức của ta, căn bản không cách nào xóa được."

Đây là Xích Âm và Lục Khiêm hai người bạn tri kỷ song tu lưu lại ấn ký, trên cơ thể hai người đều có thần hồn khí tức của riêng mình.

"Có phải là ngươi chết đi thì sẽ không còn nữa?" Xích Nhật bỗng nhiên nói, nhưng lại bị Xích Âm trừng một cái, đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Ta có một phương pháp, có thể để cho Xích Âm hấp thu Cửu Thiên Huyền Hỏa." Lục Khiêm suy nghĩ một chút, nói.

Cũng không để ý tới ánh mắt chán ghét của đám người, trong lòng cũng không có ý mang thù. Hắn có lòng tin có thể thuyết phục những người này, bọn họ sẽ trở thành trợ thủ đắc lực nhất.

【VIP】 Một mạng đền một mạng

“Cái gì? Tiểu tử ngươi đừng nói khoác lác, việc chúng ta đều không làm được, ngươi còn có biện pháp gì?”

Xích Tinh cũng không quá tin tưởng Lục Khiêm, người này cho mình ấn tượng rất xấu, không chỉ có miệng lưỡi trơn tru, còn thích nói mạnh miệng.

“Ngươi chuẩn bị làm thế nào?” Tộc trưởng Xích Chu ngăn những người khác lại, ánh mắt nhìn về phía Lục Khiêm, ánh mắt phảng phất xuyên thấu nội tâm Lục Khiêm.

“Tạm thời vẫn chưa làm được, lần sau bí cảnh lại mở ra, ta có lòng tin xử lý được ngọn lửa này.”

Sau khi tiêu hóa một thời gian dài như vậy, trong lòng Lục Khiêm có một phỏng đoán, nhưng không biết rõ suy đoán này đúng hay không. Ít nhất phải lần nữa nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Hỏa, mới có thể nghiệm chứng ý nghĩ của mình.

“Không cần lần sau mở ra, bản tọa hiện tại có thể đưa ngươi đi, chỉ xem ngươi có dám hay không thôi?” Xích Chu nói.

“Không nên mạo hiểm.” Xích Âm vụng trộm nói với Lục Khiêm. Nàng biết rõ nơi đó nguy hiểm cỡ nào, dù là Lục Khiêm có phương pháp chống lại hỏa diễm, cũng không nhất định nhiều lần bình yên vô sự.

“Không sao.”

Lục Khiêm cự tuyệt ý tốt của Xích Âm. Không riêng gì vì nàng, quan trọng hơn là vì chính mình. Cửu Thiên Huyền Hỏa này, đối với con đường tương lai của mình có trợ giúp rất lớn. Vì thế mạo hiểm vẫn là đáng giá.

"Đầu tiên nói trước, Cửu Thiên Huyền Hỏa rất nguy hiểm, chết ở bên trong cũng không phải việc của ta." Xích Nhật cười một tiếng, có chút cười trên nỗi đau của người khác.

"Chết sống có số."

Lục Khiêm đã quyết định, Xích Âm cũng không thể khuyên nữa.

"Đi theo ta!"

Một đoàn người đi vào hỏa trì trên núi. Giữa Băng Thiên Tuyết Địa, một vũng hỏa trì cháy hừng hực, loại ý cảnh nước lửa hài hòa này, rất có ý cảnh. Ánh lửa chiếu vào thân người, ấm áp xua tán đi rét lạnh. Nơi này có hỏa diễm tinh khí và hàn băng tinh khí rất dày đặc, chỉ riêng tốc độ tu luyện ở đây đã gấp mấy chục lần so với ngoại giới.

Tộc trưởng Xích Chu đi đến trước mặt hỏa trì, miệng nói lẩm bẩm. Bỗng nhiên, hỏa trì ùng ục ục sôi lên, một chiếc đỉnh đồng rỉ sét cổ xưa từ từ dâng lên. Ba chân hai tai, trên đó khắc núi non sông ngòi, phi cầm tẩu thú. Lớp gỉ đồng loang lổ cho thấy sự thăng trầm của thời gian.

"Đây là tạo hóa dược đỉnh! Đỉnh này có thể luyện hóa vạn vật, đồng thời tự động chuyển hóa làm tiên đan một đến ba chuyển."

Bình thường luyện đan chia làm một khiếu đến cửu khiếu. Cửu khiếu còn được gọi là tiên đan. Lại hướng lên, cửu khiếu hợp nhất khiếu, đã là Nhất Chuyển Kim Đan, mỗi lần nhiều thêm một khiếu chính là nhất chuyển. Truyền thuyết nói rằng

Cửu Chuyển Kim Đan có thể để cho phân lập thành tiên, đương nhiên, cái này chỉ là tin đồn.

Cảnh giới bây giờ của Lục Khiêm là Động Chân, Động Chân lại hướng lên là Âm Dương. Cảnh giới Động Chân có Động Thiên trong cơ thể, Động Thiên trong cơ thể tăng trưởng tới trình độ nhất định, là có thể tiến thêm một bước, lĩnh ngộ Âm Dương tạo hóa, đạt được cảnh giới Âm Dương. Điều kiện quan trọng nhất của cảnh giới Âm Dương chính là hấp thu luồng tiên khí thứ nhất. Nhưng vũ trụ này không phải là tiên giới trong truyền thuyết, căn bản sẽ không sinh ra tiên khí. Tu sĩ bình thường muốn tiến vào cảnh giới Âm Dương đều sẽ đi tìm tiên khí còn sót lại từ truyền thuyết niên đại của Thượng Cổ, hay là đan dược hoặc là tài liệu khác. Nhất Chuyển Kim Đan chính là vật liệu cần có để thăng cấp.

"Bên trong Lò đan nối thẳng với lăng mộ của Cổ Đế, ngươi đi vào là được." Xích Chu nghĩ nghĩ, đưa cho Lục Khiêm một hạt châu óng ánh sáng long lanh: "Vật này có thể bảo đảm một mạng của ngươi, nếu như cảm thấy chống đỡ không nổi, có thể bóp nát vật này, bản tọa cảm ứng được sẽ thả ngươi ra."

Từ trên nguyên tắc mà nói, Lục Khiêm vấy bẩn huyết mạch dòng chính của Chu Tước, nếu như đổi thành người khác, nàng đã sớm đã ra tay nghiền chết người này. Nhưng Xích Chu cảm thấy mình nợ Xích Âm quá nhiều, Xích Âm lưu lạc bên ngoài trăm năm, Lục Khiêm cũng chiếu cố Xích Âm rất nhiều, nếu như có thể giải quyết vấn đề Cửu Thiên Huyền Hỏa, nàng có thể mở một mắt nhắm một mắt.

Soạt!

Lục Khiêm không nói một lời, phi thân tiến vào bên trong đan đỉnh. Nói cái gì nói cũng không có chút ý nghĩa nào, lấy ra bản lĩnh thật sự mới có thể khiến người tin phục.

Hắc quang trên mặt Xích Chu lóe lên một cái rồi biến mất, nếp nhăn trên mặt càng nhiều, thân hình khẽ lắc lư, phảng phất sắp ngã xuống.

Xích Âm thấy thế vội vàng đỡ lấy, lắng nói: "Tổ mẫu chú ý thân thể, không nên quá vất vả."

"Khụ khụ, không sao." Xích Chu ho khan vài tiếng, miễn cưỡng cười nói: "Tuổi của ta cũng lớn, sinh thời nếu có thể nhìn thấy ngươi kế thừa y bát của Đại Đế thì tốt."

"Tộc trưởng!" Hai mắt Xích Tinh đỏ lên.

Tu sĩ Âm Dương cảnh trên lý thuyết không có hạn chế tuổi thọ, chỉ cần tiên khí trong cơ thể không khô cạn, là có thể trường sinh. Nhưng sau khi sống đến một độ tuổi nhất định, mọi mặt sẽ xuống dốc. Phượng Hoàng có Niết Bàn, Chu Tước có trường tịch. Trường tịch chính là ngủ say, chờ đợi một ngày kia thức tỉnh. Hoặc là dựa vào ngoại lực, hoặc là dựa vào tự mình đột phá cảnh giới.

Người trường tịch một trăm người cũng không nhất định có một người thức tỉnh, không khác gì với đã chết.

Đương nhiên, Đại Đế không có trường tịch, bản thân tuổi thọ vô cùng dài, bình thường đều là đột tử.

Phượng Hoàng nhất tộc mặc dù có thể Niết Bàn, sau khi Niết Bàn tương đương với một người hoàn toàn mới, cũng không phải là trường sinh bất lão như trên lý thuyết.

Những năm gần đây, thập tộc tổng cộng có tộc trưởng của tam tộc trường tịch. Thời gian của Xích Chu sắp hết, hiện tại đang thiêu đốt sức sống cuối cùng, chỉ cần không cẩn thận sẽ hồn phi phách tán.

"Tổ mẫu, thật xin lỗi."

Xích Âm cũng không có tự tin đối với mình, qua nhiều năm như vậy, nhiều thiên kiêu như vậy cũng không thành công, nàng cũng không có bao nhiêu hi vọng. Nhưng, nàng đúng là hy vọng cuối cùng, đồng thời hi vọng rất lớn, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy nàng có thiên phú giống Huyền Hỏa Đại Đế, tỷ lệ kế thừa y bát của Đại Đế tối thiểu có tám thành.

Thế hệ trẻ, chỉ có mình có tư cách. Gánh nặng này không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu được.

"Không sao, nếu như cuối cùng không thành công, ngươi hãy cùng Lục Khiêm đi đến Hoàng Tuyền Âm Ti đi, hắn có thể che chở ngươi."

Không có tộc trưởng không nhất định sẽ diệt tộc, nhưng muốn trở thành phụ thuộc vào tộc khác, kết cục của dòng chính bình thường chẳng tốt đẹp gì.

Nghe cuộc trò chuyện gần như giống di ngôn này, Xích Tinh và Xích Nhật liếc nhau, thân hình lóe lên, biến mất ngay tại chỗ. Một đạo quang mang nhỏ bé không thể nhận ra, dưới tình huống hai người không chú ý, bay vào bên trong đan đỉnh.

Một biển lửa màu vàng kim vô tận. Một cây đại thụ sừng sững giữa biển lửa. Lục Khiêm ngồi xếp bằng ở phía trên tán cây, hỏa diễm mãnh liệt không thể đến gần.

Hắn đang cảm ngộ Cửu Thiên Huyền Hỏa, thử các loại phương pháp, cũng không cách nào hấp thu, mỗi lần đều là cùng Tiên Thiên Kiến Mộc chi khí triệt tiêu lẫn nhau.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua. Ngoại giới, Xích Chu hơi kinh ngạc.

"A? Hắn vậy mà có thể kiên trì đến bây giờ?"

"Tổ mẫu, bên trong xảy ra cái gì rồi?"

“Vẫn chưa, chúng ta chờ đi.” Xích Chu thật sự có chút tin tưởng Lục Khiêm sẽ thành công.

Thế giới hỏa diễm, có một ánh mắt nhìn chăm chú lên Lục Khiêm, ánh mắt mang theo oán hận, cùng một chút không thể nói rõ, tâm tình rất phức tạp.

Ngay tại thời điểm Lục Khiêm tiến vào bế quan cấp độ sâu. Bóng người bỗng nhiên từ bên trong hỏa diễm thoát ra. Trong tay bay vụt ra ngàn vạn tinh quang, tinh quang từ tứ phía bốn phương tám hướng bay về phía Lục Khiêm.

“Chết đi!”

Người đến chính là Xích Tinh. Xích Tinh chẳng biết lúc nào trốn ở nơi đây, lại muốn đẩy Lục Khiêm vào chỗ chết.

“Ngươi căn bản không có năng lực giải quyết Cửu Thiên Huyền Hỏa, ngươi lừa bọn họ.”

Xích Tinh muốn giết Lục Khiêm. Nàng lấy lợi ích của Xích tộc làm đầu, bất luận kẻ nào đều không thể ngăn cản. Cho dù phải nhận trách phạt, cùng lắm thì một mạng đền một mạng.

【VIP】 Hồng Liên Nghiệp Hoả

Ngàn vạn tinh quang bộc phát ra, giống như pháo hoa nở rộ. Toàn bộ không gian bị khóa, không thể trốn đi đâu được. Tinh quang từ tứ phía bốn phương tám hướng cuốn tới, mang theo sát cơ hoa lệ mà chói lọi.

"Ừm? Lại là ngươi?"

Lục Khiêm căn bản phản ứng không kịp, ngay khi Xích Tinh xuất hiện đã phát động công kích, thủ đoạn đối phương tàn nhẫn, tu vi lại cao một đại cảnh giới so với mình.

Ầm!

Tinh quang đánh tan phòng ngự của Tiên Thiên Kiến Mộc, Vạn Pháp Thôn Quang Chướng và Vô Sinh Hắc Kiếp bởi vì chống cự Cửu Thiên Huyền Hỏa, cho nên bị phá hủy dễ dàng.

Ầm!

Tinh quang nện trên người Lục Khiêm, lực trùng kích to lớn đẩy cả người hắn vào trung tâm hỏa diễm.

Soạt!

Hỏa diễm kim sắc đầy trời thôn phệ hắn. Xích Tinh trơ mắt nhìn Lục Khiêm rơi vào tuyệt cảnh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lần này rốt cục diệt trừ họa lớn trong lòng, hiện tại rốt cuộc có thể đi ra. Nàng không có cách nào tự mình rời đi, nhưng tộc trưởng hiện tại hẳn là cảm giác được tình huống bên trong, chỉ chốc lát là có thể thả người ra.

"Ừm?"

Ngoại giới, tộc trưởng Xích Chu kinh ngạc lên tiếng.

“Lục Khiêm biến mất!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Chuyện Xích Âm lo lắng nhất vẫn xảy ra.

“Xích Tinh cũng ở bên trong.” Sắc mặt Xích Chu ngưng trọng, trong lòng có dự cảm không tốt.

Xích Tinh xuất hiện ở chỗ này tuyệt đối không phải trùng hợp. Chẳng lẽ…

Nghĩ tới đây, Xích Chu tung một cú sút vào không trung, một thân ảnh từ đó bay ra. Chỉ có một mình Xích Tinh.

“Ngươi rốt cuộc đã làm gì?” Xích Chu phẫn nộ quát.

“Ta giết hắn, người này tâm tư gian xảo, ta quan sát nửa ngày, hắn chính là đang trì hoãn thời gian, vì tương lai của Xích tộc, ta không thể làm gì khác hơn là ra tay.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Xích Âm trắng bệch, ánh mắt phức tạp, đạo lữ của mình lại bị người mình tin tưởng nhất bên cạnh giết.

“Ngươi! Chết đi cho ta!”

Xích Âm ôm hận ra tay, một ánh lửa chỉ thẳng vào mi tâm Xích Tinh. Xích Tinh mặt không biểu cảm, cũng không phòng ngự. Xích Âm vẫn còn non nớt, nếu như có thể dùng tính mạng của mình để đánh thức tinh thần trách nhiệm của nàng, như vậy cuộc mua bán này vẫn là có lời.

“Dừng lại!”

Tộc trưởng Xích Chu trong nháy mắt ra tay, ngăn lại một kích của Xích Âm.

“Đừng vội, có thể là hiểu lầm.” Tộc trưởng Xích Chu nhìn Xích Tinh, nói từng chữ: “Rõ ràng có biện pháp cứu vãn, vì

sao ngươi còn muốn làm tuyệt tình như vậy?"

"Hi sinh không thể tránh được, không phải sao?"

Xích Tinh hỏi ngược lại: "Vợ chồng Xích Tâm chết rồi, tộc trưởng cũng sắp dầu hết đèn tắt, không thể lại có người hi sinh. Bây giờ ấn ký giữa mi tâm của Xích Âm đã giải trừ, việc cấp bách là kế thừa y bát đại địa, về sau muốn chém giết muốn róc thịt ta đều chấp nhận… Hả?"

Xích Tinh đang nói, chợt phát hiện đường vân sấm sét màu đen giữa mi tâm của Xích Âm vẫn không biến mất. Không phải nói giết Lục Khiêm, là ấn ký linh hồn này sẽ tự động biến mất sao?

Ầm!

Lúc này, sau lưng truyền đến một trận nổ vang. Ba người không khỏi quay đầu. Chỉ thấy Đại Đế bảo đỉnh không ngừng chấn động, hỏa diễm toát ra liên tục. Lần này hỏa diễm không phải màu vàng kim, mà là một màu đỏ tươi kỳ lạ. Hỏa diễm yêu dị tà ác, khi cháy, tạo thành một hình hoa sen đỏ rực. Toàn bộ không gian nhiệt độ tăng mạnh, hư không vặn vẹo, ngay cả Chu Tước tộc, chủng tộc chuyên môn chơi đùa với lửa cũng cảm nhận được sự cường đại của những ngọn lửa này. Chỉ là nhìn một chút, đã có cảm giác ngũ tạng bị đốt cháy.

"Đây là lửa gì?"

Tộc trưởng Xích Chu chưa bao giờ nhìn thấy ngọn lửa này, yêu dị mà tà ác, hiện ra hình Hồng Liên.

Ngay thời điểm mọi người kinh ngạc, miệng đỉnh toát ra hỏa diễm dần dần dung hợp thành một khối, hình thành một đoá Hồng Liên to lớn. Chính giữa đài sen xuất hiện một thân ảnh nam tử toàn thân dục hoả.

"Đây là Hồng Liên Nghiệp Hỏa!"

Hỏa diễm tách ra, lộ ra hình dáng của Lục Khiêm.

“Hồng Liên Nghiệp Hỏa? Cửu Thiên Huyền Hỏa y bát chân chính của Đại Đế chẳng lẽ là cái này?”

Xích Chu cảm ứng được hạt giống Cửu Thiên Huyền Hoả trong nội địa đã biến mất.

“Cũng không phải, các ngươi đều sai. Cửu Thiên Huyền Hỏa là sinh cơ chi hỏa, cũng là đại địa chi hỏa. Đại địa thai nghén vạn vật, các ngươi không phải thừa kế vật này, mà là dùng vật này để phát triển con đường của các ngươi, có thể là bất kỳ một loại hỏa diễm nào.” Lục Khiêm cười nói. Nếu không phải nhờ gia hoả Xích Tinh này, hắn sẽ không phát hiện bí mật này.

“Vậy ngươi…” Tộc trưởng Xích Chu vừa định mở miệng đòi hỏi, lại nghĩ tới hành động Xích Tinh làm với hắn, bỗng nhiên lại không có ý mở miệng.

Sắc mặt Xích Tinh lúc trắng lúc xanh, không nghĩ tới lại là kết cục như vậy.

“Xích Âm có thể tu luyện Hồng Liên Nghiệp Hỏa, trước đó, ta phải xử lý một chuyện.”

“Nàng ta đánh lén ta, nhất định phải trả giá đắt, nếu không thì không bàn gì nữa.”

Lục Khiêm bỗng nhiên đứng dậy khỏi đài sen đỏ, chỉ vào Xích Tinh.

Xích Tinh thản nhiên đứng dậy, ngăn tộc trưởng muốn giúp nàng nói chuyện lại, nói: “Một người làm một người chịu.”

“Tốt!”

Lục Khiêm cũng lười nói nhảm, mở lòng bàn tay ra, lòng bàn tay ngưng tụ ra một đóa Hồng Liên. Hồng Liên bay đến

trên người Xích Tinh, hỏa diễm yêu dị lập tức đem bọc nàng lại.

"Ách a! !"

Xích Tinh không phản kháng, hỏa diễm đốt hồn phách của nàng, hủy nhục thân của nàng, đau đến mức nàng lớn tiếng kêu đau.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa không phải hoả diễm thiên sinh địa thành bình thường, mà là từ vô tận Địa Ngục sinh ra, lấy nhân quả nghiệp hỏa chi lực đốt giết tất cả đại đạo chi hỏa, uy lực vô cùng cường đại, chỉ cần có nhân quả nghiệp lực, hỏa diễm sẽ tiếp tục thiêu đốt, thiêu đốt vạn vật, cho đến vĩnh hằng.

Xoạt!

Hư không xuất hiện một hắc động to lớn, hắc động trong nháy mắt thôn phệ Xích Tinh, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

"Dì Xích Tinh, nàng…"

"Nàng không có việc gì, để trừng phạt, nàng sẽ ở Địa Ngục tiếp nhận nghiệp hỏa đốt cháy một trăm năm."

"Ừm."

Xích Âm nhìn thấy Lục Khiêm không sao tự nhiên là vô cùng vui mừng, nhưng cũng không muốn nhìn thấy một người thân khác cứ như vậy chết đi, chịu một chút trừng phạt là đủ.

"Lát nữa điểm một đóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa cho ngươi, Đại Đế bảo đỉnh ta lấy đi trước, Xích tộc hẳn là có truyền thừa Đại Đế hoàn chỉnh, ngươi ở lại Xích Luyện Đan Giới tu hành."

"Tộc trưởng, có phương thuốc đan dược nhất chuyển hay không?"

Lần sau quay lại có thể chính là mang theo đan dược.

"Có, lát nữa ta bảo tộc lão cho ngươi, muốn trở về sao? Không ngồi một chút?" Ngữ khí Xích Chu trở nên hiền hòa một chút.

"Không được, Hoàng Tuyền còn có chuyện quan trọng phải xử lý, lát nữa còn phải làm phiền ngài xây dựng pháp trận."

Mặc dù tốc độ thời gian trôi qua ở hai thế giới không khác nhau nhiều, nhưng đã tiến vào lăng mộ Cổ Đế hai lần, tính toán thời gian cũng đã mấy tháng. Không quay về, có thể sẽ xảy ra chuyện. Lần này thu hoạch coi như phong phú, Tiên Thiên Kiến Mộc sinh trưởng không ít, lại thêm thức tỉnh Hồng Liên Nghiệp Hỏa, tu vi và sức chiến đấu hiện tại của Lục Khiêm không thua gì Âm Dương cảnh, chớ nói chi là còn có những pháp bảo khác.

Cảnh giới cũng lên đến Động Chân đỉnh phong. Lần này lại thôn phệ một trong Ngũ Đế, như vậy Lục Khiêm cam đoan mình có thể đi vào Âm Dương cảnh.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm gửi tin tức cho Âm Chủ của Hi tộc chuẩn bị đi trở về.

Xích Âm kế thừa y bát Đại Đế, tộc trưởng Xích Chu sau khi trở về cũng không có lộ ra, mà là khiêm tốn bế quan, việc vặt trong tộc giao cho Xích Âm xử lý.

Chuyện thứ nhất khi Xích Âm lên nắm quyền làm, chính là xây dựng một pháp trận đi tới Đại Càn.

Lần này, Lục Khiêm muốn mượn sức mạnh của Xích tộc, triệt để bình định Đại Càn, chiếm đoạt hai thế giới, đạt được cảnh giới Âm Dương.

【VIP】 Lại quay về Đại Hạo

Lại qua nửa tháng. Dưới sự xây dựng ngày đêm của Xích tộc, pháp trận đi lại giữa hai giới rốt cuộc cũng xây dựng xong.

Bên trong đại điện Xích tộc, bên cạnh Xích Âm có hai thủ hộ một nam một nữ, theo thứ tự là Xích Dương và Xích Nguyệt. Hai người này dường như cũng không có hảo cảm gì với Lục Khiêm, dù sao chiến hữu nhiều năm bị nhốt, điều này làm sao có thể làm sắc mặt bọn họ tốt được.

“Cũng sắp xong rồi, ngày mai ngươi có thể đi.” Xích Âm nói.

“Được, ngươi cần phải cẩn thận.” Lục Khiêm chằm chằm dặn dò.

Xích tộc hiện tại còn rất yếu ớt, mặc dù kế thừa di sản Đại Đế, cũng cần thời gian để tiêu hóa, cho nên hiện tại bọn họ nhất định phải khiêm tốn, không biết điều có thể sẽ bị người để mắt tới.

“Đúng rồi, Xích Dương thúc thúc ngươi và Lục Khiêm cùng nhau trở về đi.” Xích Âm bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

Lục Khiêm làm Phán Quan ở Đại Càn tinh, cũng coi là sân sau mạnh mẽ nhất của Xích tộc, trợ giúp Lục Khiêm thu hoạch được ưu thế, có thể làm cho vị trí của mình càng kiên cố một chút. Nơi này là tổ địa của Chu Tước tộc, nhưng cũng không đại biểu không có phân tranh lợi ích.

“Tuân mệnh.”

“Đi đây.”

Lục Khiêm gật gật đầu, có thêm một Âm Dương cảnh giúp đỡ, nắm chắc lớn hơn một chút.

Mọi người đi đến trước mặt pháp trận, pháp trận và cả tòa núi hòa làm một thể, tổng cộng có khắc ba vạn sáu ngàn loại phù lục pháp trận, mỗi một loại pháp trận sắp xếp tổ hợp lẫn nhau, hình thành phù lục pháp trận mới.

Xích Luyện Đan Giới tiến đến khó khăn, ra ngoài cũng không cần hao phí quá nhiều lực khí. Pháp trận đã sắp xây dựng xong, Lục Khiêm cũng không vội mà mở ra, mà là đứng tại chỗ chờ. Còn phải đợi Hi Chiếu tới, mặc dù gia hoả này luôn mồm không trở về, chờ đợi một năm nửa năm, cũng hẳn là không kịp chờ đợi quay về Đại Hạo đi.

Xoạt!

Đang nghĩ ngợi, một cỗ chiến xa hoàng kim phá không mà tới. Một nam tử tóc đỏ đi xuống từ chiến xa hoàng kim, người tới chính là Âm Chủ Hi Chiếu.

“Chậc chậc, thật không ngờ đấy, Lục Khiêm ngươi còn có bản lãnh này.” Thật xa đã nghe thấy tiếng nhạo báng của Hi Chiếu.

“Bản lãnh gì?” Lục Khiêm không hiểu ra sao.

“Bản lãnh ăn bám đấy, ha ha.” Hi Chiếu trêu ghẹo nói.

Gã làm như thế nào cũng không ngờ tới, Công chúa Xích tộc lại là đạo lữ của Lục Khiêm, lần này thế mà lại gặp may. Trưởng công chúa xem xét chính là người nối nghiệp tương lai của Xích tộc, Lục Khiêm làm đạo lữ của người ta, cũng coi là dính ánh sáng.

“Thật sao?” Lục Khiêm từ chối cho ý kiến.

Không chỉ có Hi Chiếu có ý nghĩ như vậy, rất nhiều người biết chuyện này đều cho rằng Lục Khiêm ăn bám, đối với chuyện này hắn cũng không giải thích.

"Đúng rồi, ngươi không ở nhà chờ thêm một lát sao?" Lục Khiêm đổi chủ đề.

"Đợi cái rắm ấy."

Hi Chiếu ở bên ngoài rong chơi vạn năm, làm lão đại vạn năm, ở bên ngoài là hô phong hoán vũ, trở lại loại đại tộc Hi tộc này, khắp nơi đều là trưởng bối, quy củ lại nhiều, đi chỗ nào cũng là cháu trai. Hiện tại truyền thừa cũng nắm tới tay, còn không bằng trở về Đại Hạo tu hành.

Rất nhanh, pháp trận mở ra. Hi Chiếu đi thẳng vào, lần này gã cũng không mang Dương Chủ Thường Tĩnh trở về, huyết mạch Thường Tĩnh có thiếu hụt cực lớn, nhất định phải bế quan một đoạn thời gian.

Ầm!

Lục Khiêm mang theo đại hán râu quai nón Xích Dương theo sát phía sau.

Một bên khác, bọn họ không nghĩ tới là Đại Hạo bên này sớm đã là một mớ hỗn độn.

Đại Hạo, hai tháng sau khi cả hai rời đi.

Đại Càn tinh thần. Vây quanh thế giới Đại Càn tổng cộng có năm loại tinh thần vàng, trắng, xanh, kim, đỏ. Từ sau khi Thanh Đế chết, Mộc tinh màu xanh rách nát, tài sản tích lũy mười mấy vạn năm qua sớm đã tiện nghi cho người khác. Một tinh thần màu vàng đất ở trung tâm được vạn tinh bảo vệ.

Huyền Linh Hoàng Lão được thế nhân gọi là Hoàng Đế đang đứng trên đỉnh Bất Lão Phong sơn. Trên đỉnh Bất Lão Phong sơn không có cung điện hào hoa, chỉ có một ngôi nhà

tranh. Ba người đứng sau lưng lão, theo thứ tự là Bạch Đế, Xích Đế và Hắc Đế. Thanh Đế chết rồi, Ngũ Đế chỉ còn lại bốn người, bốn người còn lại còn bị một người xa lạ không biết tên đánh cho một trận, nếu không phải đối phương có việc rời khỏi, toàn quân đều bị diệt.

Nhưng Đại Càn cũng bởi vậy mà đại thương nguyên khí. Mà đối phương lại không chết bao nhiêu người. Song phương sớm đã ngưng chiến, nhưng đều bí mật không ngừng chiếm đoạt tâm tư của đối phương.

Huyền Linh Hoàng Lão nhắm mắt trầm tư, toàn bộ như thật như ảo, phảng phất dung nhập thiên địa, cùng đại đạo hợp hai làm một. Lúc này, Huyền Linh Hoàng Lão bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên kim quang chói mắt.

"Hiện tại đến Đại Hạo!"

"Cái gì?" Đám người sau lưng nghi hoặc.

"Hai chủ Âm Dương của Đại Hạo đã rời khỏi!"

Huyền Linh Hoàng Lão có một loại năng lực đặc biệt, có thể giao tiếp với thiên địa, quan sát biến hoá của thế giới, cho dù là ở Đại Hạo, cũng có năng lực cảm ứng tuyệt vời. Mấy tháng trước cảm ứng được Đại Hạo có một năng lượng thần bí bộc phát, dường như là một loại pháp trận nào đó, cảm ứng nhiều ngày, đạt được một kết luận, có thể là bọn người Âm Chủ Dương Chủ rời đi.

Nghe được dự đoán của Huyền Linh Hoàng Lão, đám người hai mặt nhìn nhau, lần này nếu không chính xác, gặp lại người thần bí kia, chỉ sợ Thần Tiên cũng cứu không được.

"Đây là cơ hội ngàn năm có một, không thể bỏ qua." Huyền Linh Hoàng Lão suy nghĩ một chút, lại bổ sung nói: "Người thần bí không cần lo lắng, chỉ cần công lược giới này, ta phụ trách xử lý người này."

Nghe thấy Huyền Linh Hoàng Lão nói như vậy, đám người cũng liền thuận theo.

Đang lúc chuẩn bị tập hợp quân đội, chuẩn bị công kích Đại Hạo, Huyền Linh Hoàng Lão lại bổ sung nói: "Đúng rồi, Bạch Đế, ngươi đến quần đảo Vạn Tiên tìm một người."

"Ai?"

"Thiên Tôn! Hắn đã hóa thân thành quỷ tu, đạt được Quỷ Đế chi cơ, có thể thống lĩnh trăm triệu Quỷ Thần của Đại Càn."

Việc đã đến nước này, Huyền Linh Hoàng Lão cũng không kén chọn nữa, trước đây lão từng nuôi Cổ để chọn ra kẻ ưu tú nhất. Thời cuộc hiện tại căn bản không có cơ hội nuôi cổ, Thiên Tôn trước mắt là người kế nhiệm có tu vi và thế lực mạnh nhất.

"Được."

Bạch Đế nhận được tin tức, lập tức bay về phía quần đảo Vạn Tiên.

Quần đảo Vạn Tiên bị một tấm màn đen bao trùm, toàn bộ Đông Hải đã biến thành thiên đường của Quỷ Thần. Cả ngày Quỷ Thần khóc thét, không phân ban ngày ngày đêm. Bên trong có vô số sát khí huyết hồng, sát khí mọc ra mặt mày của nhân loại, tấn công tất cả vật sống nhìn thấy.

Bạch Đế cũng bị Thái Bạch Sát Trận ngăn cản đường đi, vừa muốn giết ra một con đường, lại nghĩ tới sắp cùng đối phương trở thành đạo hữu, đành phải ngừng tay.

"Thiên Tôn đạo hữu, Hoàng Đế ra lệnh cho ta đến bái phỏng."

Xoạt!

Hắc vụ tản ra, một nam tử đeo mặt nạ Xích Hồng xuất hiện, thanh âm khàn khàn nói:

“Thiên Tôn đại nhân bế quan, sự vụ của Âm Phủ do ta xử lý.”

“Ngươi là ai?”

“Ta là Vạn Trượng, trước mắt tạm quản sự vụ Âm Phủ.”

Người dưới mặt nạ là Huyền Lão Hắc Đế, trước khi Lục Khiêm rời đi, đặc biệt bảo Huyền Lão Hắc Đế ở đây tọa trấn. Nếu như có người đến tìm lấy cớ nói mình bế quan.

Bạch Đế chỉ đành chịu trở về xin chỉ thị của Huyền Linh Hoàng Lão. Chỉ chốc lát lại mang tin tức của Huyền Linh Hoàng Lão đến đây.

“Hoàng Đế nói, Thiên Tôn có thể không đến, các ngươi phải đưa ra ba ngàn vạn Quỷ Thần.”

Bọn họ không thiếu lực lượng cấp cao, thiếu chỉ là pháo hôi.

“Ba ngàn vạn Quỷ Thần? Đi đâu?”

“Đại Hạo!”

“Được.” Huyền Lão Hắc Đế bật cười trong lòng, đã cách nhiều năm, lại phải về Đại Hạo, lần này là lấy thân phận địch nhân.

【VIP】 Hoàng Đế chi hội

Huyền Lão Hắc Đế cười thầm trong lòng, đúng là trùng hợp. Nhưng lần này trở lại, có thể không có bao nhiêu người quen cũ. Câu Ly thần vương bị giết, Trung Nguyên Tử Quân cũng thế. Hai kẻ địch cường đại nhất đều bị Lục Khiêm giải quyết, căn bản cũng không có chuyện của mình.

"Được, nhóm chúng ta lập tức chuẩn bị."

Huyền Lão Hắc Đế nói với Bạch Đế, ba ngàn vạn Quỷ Thần đối bọn họ mà nói không phải quá nhiều, Quỷ Thần góp nhặt mấy chục vạn năm qua gấp mấy vạn lần con số này. Mặc dù đại đa số là thật giả lẫn lộn, có một số ngay cả khí huyết của phàm nhân cũng không ngăn cản nổi. Nhưng số lượng tương đối nhiều, chỉ là chiến thuật biển người, cũng có thể đè chết. Nghĩ thầm Đại Hạo lần này thật sự phải xong đời.

Lục Khiêm cùng hai chủ Âm Dương không biết đi nơi nào, đối phương dốc toàn bộ lực lượng, Huyền Lão Hắc Đế đoán chừng chỉ cần ba ngày, trong vòng ba ngày, Đại Hạo sẽ bị xâm lược.

Ngày kế tiếp, Huyền Lão Hắc Đế và mấy người Yêu Nguyệt Tập Nguyệt mang theo Quỷ Thần xuất phát. Quỷ Thần che kín toàn bộ bầu trời, như ong vỡ tổ từ khe hở tràn vào Đại Hạo.

Đúng như họ nghĩ, sau khi Đại Hạo mất đi hai chủ Âm Dương, hoàn toàn không có sức phản kháng. Kiếm Thủ của Tẩy Kiếm Hiên đơn độc chiến đấu với năm người, cuối cùng kiệt lực mà chết. Ngay khi Kiếm Thủ bỏ mình, bầu trời đỏ lên năm ngày, như là tiên huyết đổ vào, như là thiên địa khóc than.

Các đại môn phái hầu như là một mẻ hốt gọn, đầu hàng cũng vô dụng, Ngũ Đế tới giới này là vì mở Thần Đạo, mà không phải đơn giản là công thành đoạt đất. Nhất định phải giết toàn bộ giới tu hành thành một trang giấy trắng, mới có thể thuận lợi phổ biến con đường Thần Đạo. Dù là người Đại Hạo thật lòng đầu hàng, cũng không có khả năng buông tha.

Sau khi người của Đại Hạo chết, hồn phách lưu lại đều giao cho Âm Phủ quản lý, song phương đều là người càng đánh càng ít, chỉ có Huyền Lão Hắc Đế bên này càng ngày càng nhiều.

Ngay cả Hoàng Đế cũng không nhịn được cảm thán, thật không hổ là thời đại chủ nhân của Âm Phủ xuất thế, phảng phất ngay cả thiên đạo cũng đang giúp hắn.

Không đến một tháng thời gian, thế giới trung tâm và mấy trăm đại địa xung quanh bị xâm lược toàn bộ, chín mươi chín phần trăm tu hành giả đều chết trong thảm họa này.

Sau đó tứ đế bắt đầu kiến tạo miếu thờ, truyền bá tín ngưỡng rộng khắp. Đối tượng Thần Đạo truyền bá chủ yếu là phàm nhân, cho nên bọn họ vô cùng chú trọng đến sinh mệnh và tài sản của phàm nhân, mức sống của phàm nhân được cải thiện rất nhiều, chúng thậm chí còn tốt hơn nhiều so với thời điểm khi tu hành giả còn ở đây.

Trong thời gian ngắn thu hoạch được sự ủng hộ rất lớn. Trong vòng chưa đầy ba tháng, uy vọng vượt qua các đại môn phái, giống như đổi một bầu trời mới.

“Vạn Trượng đạo hữu, Thiên Tôn bế quan vẫn chưa ra sao?”

Bạch Đế chẳng biết lúc nào lại tới cửa, gã đứng trước mặt Huyền Lão Hắc Đế, bởi vì trên mặt đối phương đeo mặt nạ, gã không thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt.

“Vẫn chưa, Thiên Tôn đại nhân là bị ép chuyển quỷ tu, hắn bị Âm Chủ liên thủ với Lục Khiêm đả thương, mất nguyên khí, nhất thời hồi lâu khả năng không ra được.”

“Huyền Linh Hoàng Lão đạo hạnh cao thâm, sao không tìm hắn hỗ trợ? Có lẽ có cơ hội cứu vãn?”

“Không được, Thiên Tôn đại nhân nói ai cũng không gặp, đợi hắn xuất quan rồi nói sau.”

Bạch Đế gật gật đầu, nếu đối phương không chịu ra cũng coi như thôi. Chuyện này gã cũng biết, trước đây xác thực có người đến Đại Càn đánh lén Thiên Tôn.

Sau khi Bạch Đế đi, Huyền Lão Hắc Đế tháo mặt nạ xuống, nhìn trời hít một hơi thật sâu.

“Lục Khiêm à Lục Khiêm, ngươi còn không về, sẽ bị lộ tẩy.”

Âm Phủ hiện tại trải rộng hai giới, phần lớn đều đeo mặt nạ, chỉ sợ bị người quen biết cũ trước kia phát hiện không đúng. Dù vậy, thời gian dài cuối cùng sẽ lộ tẩy.

Xoạt!

Lúc này, hư không xuất hiện một nữ tử đeo mặt nạ huyết nguyệt.

“Lục Phán Quan vẫn chưa về sao?” Huyền Lão Hắc Đế hỏi, nữ tử này là Yêu Nguyệt.

Mấy chục năm không gặp, nữ nhân vốn nhu nhược đã sớm ở cùng một địa vị với mình.

“Không có, ta không liên lạc được.” Yêu Nguyệt nói.

Trước kia cho dù là Lục Khiêm đi ngoại giới, cũng có thể liên hệ thông qua Bắc Âm Phong Đô Sơn, hiện tại nàng cũng

không tiến vào được Phong Đô Sơn, Lục Khiêm như thể bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Mấy người lại lăn lộn mấy tháng. Trong lúc đó Thái Ông của Hoàng Tuyền Âm Ti cũng phái người tới hỏi thăm, cũng bị Yêu Nguyệt lừa gạt cho qua.

Một ngày này, Bạch Đế lại lần nữa đến nhà bái phỏng. Bạch Đế xuyên qua Thái Bạch Sát Trận, đi vào quần đảo Vạn Tiên, tại đây đụng phải Huyền Lão Hắc Đế.

"Vạn Trượng đạo hữu, Thiên Tôn còn chưa xuất quan?" Ngữ khí Bạch Đế hơi không kiên nhẫn.

"Thiên Tôn đại nhân vẫn không có tin tức."

"Hoàng Đế có chỉ, mời Thiên Tôn tới một lần." Sắc mặt Bạch Đế thay đổi trở nên nghiêm túc: "Mặc kệ bế quan hay không bế quan, đều phải ra, nếu không bản tọa sẽ mạnh mẽ xông vào."

Bạch Đế nhìn cung điện phía sau hai người, trong lòng kích động, gã ngược lại muốn xem xem là ai có tiếng tăm lớn như vậy, mình đến mời mấy lần, cũng không cách nào dòm được chân dung.

"Ngươi dám!"

Khí thế của Huyền Lão Hắc Đế liên tục tăng lên, sát khí của Yêu Nguyệt ngưng kết thành thực chất.

"Ồ?"

Bạch Đế coi thường cười một tiếng, một cỗ nhuệ khí sắc bén phát ra từ trên người, lấy gã làm trung tâm mặt đất bắt đầu chuyển đổi tính chất, biến thành Xích Thiết cứng rắn. Không đến một lát, cả hòn đảo nhỏ và hư không bốn phương biến thành kim loại, kim khí sắc bén còn mãnh liệt hơn so với kiếm khí.

Bạch Đế tu luyện kim đạo, mặc dù nói chìm đắm nhiều năm, lĩnh ngộ Âm Dương Tạo Hoá sửa đá thành vàng, mỗi một hạt kim loại nơi đây, đều có nhuệ khí kinh người. Đang lúc Bạch Đế muốn giáo huấn hai người này.

Xoạt!

Chân trời phong vân biến ảo, vô số sát khí hội tụ thành vòng xoáy đen như mực. Trong nước xoáy bay xuống một thân ảnh. Người này đeo mặt nạ màu xám, sau lưng có bảy mươi hai ánh sáng, được bao quanh bởi chư thiên Quỷ Thần và hai người thần bí đeo mặt nạ khác nhau.

"Thiên Tôn! !"

Nhìn thấy Lục Khiêm, Huyền Lão Hắc Đế vui mừng quá đỗi, Yêu Nguyệt cũng nới lỏng một hơi. Người bọn họ đối mặt vừa rồi vậy mà lại là Bạch Đế, tu vi cao hơn hai đại cảnh giới so với bọn họ, chỉ là dùng ánh mắt cũng có thể giết chết bọn họ.

"Ngươi chính là Thiên Tôn? Xem ra cũng không ra hồn gì!"

Bạch Đế có lòng muốn giáo huấn gia hoả này, nhìn hắn còn dám cho mình leo cây hay không.

Xoạt!

Vô số kim quang như mưa rơi xuống, mục tiêu chính là Lục Khiêm. Kim khí và kiếm khí có chút cùng loại, đều có đặc tính không thể phá huỷ, không sợ nước và lửa. Kim khí sắc bén, chỉ là nhìn một chút cũng làm cho thần hồn người ta đau nhói.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Ầm!

Tinh hồng hỏa diễm từ trên người Lục Khiêm dấy lên, hỏa diễm yêu dị tà ác, cái gọi là định luật vàng thật không sợ lửa, căn bản không cách nào có hiệu quả, kim khí trong chốc lát tan thành mây khói. Càng làm Bạch Đế kinh ngạc chính là, khoảnh khắc nhìn thấy hỏa diễm, Bạch Đế lập tức cảm giác một ngọn lửa vô danh bốc lên từ đáy lòng, phải đốt gã toàn bộ thành tro bụi.

"Dừng lại!!"

Bạch Đế vội vàng hô ngừng, nói: "Ta không phải đến đánh nhau, Hoàng Đế bảo ngươi đi qua, nói có chuyện quan trọng xử lý."

"Chuyện gì mà vội vã như vậy?" Lục Khiêm hỏi.

"Là muốn đối phó người thần bí ngày đó đả thương chúng ta."

"Người thần bí? Minh Thần Điện chủ sao?" Lục Khiêm thầm nghĩ trong lòng, vậy thì đi xem một chút, gia hoả Hoàng Đế này đến tột cùng có át chủ bài gì, một lão quái vật sống mấy chục vạn năm, chắc chắn có bí mật không thể cho ai biết.

"Đi." Nghĩ tới đây, Lục Khiêm gật đầu đồng ý.

Lần này chỉ có năm người bọn họ, không cho phép thủ hạ khác đứng ngoài quan sát. Hai người cùng nhau bay về phía chỗ sâu trong hư không.

【VIP】 Tiên Thiên Hỗn Nguyên đại trận

Trung ương Hoàng Thổ tinh.

Lục Khiêm đi theo sau lưng Bạch Đế, đây là lần đầu tiên hắn tiến vào nội địa của quân địch. Hiện tại hắn dùng thân phận Thiên Tôn, lấy Thất Thập Nhị Biến biến ảo thành bộ dáng Thiên Tôn. Trước kia còn sợ Hoàng Đế nhìn thấu thuật biến hóa của mình, bây giờ tu vi tăng nhiều, Lục Khiêm tự tin đối phương sẽ không phát hiện ra mình.

Soạt!

Thân hình nhanh chóng rơi xuống, đi vào bên trên Bất Lão Phong. Nơi này đã đứng đầy mấy người, trong đó một lão đầu phá lệ làm người khác chú ý, nhìn như thường thường không có gì lạ, lại cho người ta một loại cảm giác cao thâm khó lường. Lục Khiêm biết đây chính là Huyền Linh Hoàng Lão trong truyền thuyết. Sự tồn tại lâu đời nhất của Đại Càn thế giới, người khai sáng Thần Đạo ở giới này, tất cả mọi việc đều bắt nguồn từ lão.

Huyền Linh Hoàng Lão cũng nhìn thấy Lục Khiêm, cười nói: "Thiên Tôn, đã lâu không gặp, chúng ta thế nhưng còn là bạn cũ."

"Đúng vậy."

Lục Khiêm trong lòng run lên, thầm nghĩ sắp lộ tẩy. Quên Thiên Tôn và Huyền Linh Hoàng lão là người cùng một thời đại, Thiên Tôn là người thất bại khi tranh đế với Hoàng Lão, về sau không biết tại sao Huyền Linh Hoàng lão cũng không

có đuổi tận giết tuyệt, mà là giữ lại tính mệnh cho Thiên Tôn. Nếu như hai người có ẩn tình gì, Lục Khiêm hôm nay có thể phải không đi ra ngoài được.

Sau khi Huyền Linh Hoàng lão chào hỏi, thì không để ý đến Lục Khiêm, mà là liếc mắt nhìn xung quanh. Ngoại trừ Thanh Đế đã chết, những người khác toàn bộ đến đông đủ.

"Đã đều đến đông đủ, bản tọa sẽ nói thẳng." Huyền Linh Hoàng Lão tằng hắng một cái, chậm rãi đứng lên: "Hai chủ Âm Dương mất tích, cũng không có nghĩa là chúng ta thắng lợi, đại địch trước mắt là người thần bí ngày đó, người thần bí không chết, chúng ta cuối cùng không có hi vọng xoay người."

Lục Khiêm trong lòng thầm nghĩ, Minh Thần Điện chủ hẳn là sẽ không đến đây để giải quyết những việc này. Ít nhất là trước khi mình chưa chết, y không để ý tới ân oán giữa tiểu bối bọn họ.

"Hoàng Lão có thượng sách gì?" Xích Đế hỏi.

"Ta có Tiên Thiên Hỗn Nguyên đại trận, tập hợp sức mạnh của ngũ hành và âm dương, là có thể bộc phát ra sức mạnh vượt qua Âm Dương cảnh."

Phía trên Âm Dương cảnh chính là Tạo Hóa cảnh, đây là cảnh giới càng cường đại, Huyền Linh Hoàng Lão cũng không biết rõ cảnh giới này cụ thể như thế nào. Nhưng Tạo Hóa cảnh nhất định mạnh hơn Âm Dương cảnh, đây là điều không thể nghi ngờ.

"Nhưng Thanh Đế đã chết."

"Không sao, ta để cho người ta kế thừa một bộ phận Thanh Đế Mộc Đạo."

Huyền Linh Hoàng Lão phất tay, một người áo xanh đi ra từ phía sau nhà tranh. Ngay khi nhìn thấy người này, đám người không khỏi lên tiếng kinh hô.

Người này giống hệt như Thanh Đế, trên người có khí chất như gió xuân ấm áp của Thanh Đế.

Lục Khiêm khẽ chau mày dưới mặt nạ, sau đó phát hiện không đúng. Vốn tưởng rằng là con riêng của Thanh Đế, hẳn là người có chung huyết mạch, trên người người này không có khí tức Tiên Thiên Kiến Mộc, thay vào đó thì là sức mạnh tín ngưỡng. Hẳn là người Huyền Linh Hoàng lão đẩy ra kế thừa tín ngưỡng còn lại của Thanh Đế.

"Pháp trận được xây dựng ở trung tâm Hoàng Lão tinh, phải được hoàn thành trong bốn mươi ngày." Nói tới chỗ này, Huyền Linh Hoàng lão nhìn về phía Lục Khiêm: "Thiên Tôn làm phiền ngươi, chuyện trước kia đều đã đi qua, lão phu không phải là vì bản thân, mong đạo hữu hiểu cho."

"Thiên Tôn đạo hữu còn không biết sức mạnh của người đó, ngày đó bốn người chúng ta đối mặt với kẻ này, lại bị đánh cho không hề có sức đánh trả." Xích Đế, đại hán tử râu quai nón cười khổ nói. Bản thân gã là người tính tình bạo liệt, bây giờ cũng bị đánh đến một chút tính tình cũng không có.

"Tại hạ hiểu, có thể giúp đỡ được nhất định nghĩa bất dung từ." Lục Khiêm nói với mọi người.

"Rất đơn giản, mỗi người dựa theo phương hướng cố định đảm nhận mắt trận là đủ." Huyền Linh Hoàng Lão vuốt râu cười nói.

Tổng cộng có bảy mắt trận, âm dương ngũ hành, dương là mắt trận tuyệt đối.

Dựa theo thuyết pháp của Huyền Linh Hoàng Lão, bản thân thiên địa chính là dương gian, từ dương gian giữ chức mắt trận không thể thích hợp hơn.

Địa điểm của trận pháp ở trung tâm của Hoàng Thổ tinh, giữ chức khung xương trận pháp của toàn bộ tinh thần.

Mấy ngày sau đó, Lục Khiêm vẫn luôn ở lại chỗ này xây dựng pháp trận. Hắn rốt cục nhìn thấy nội tình nhiều năm qua của Ngũ Đế, các loại dị bảo quý hiếm lấy tấn để tính toán.

Huyền Linh Hoàng lão trực tiếp từ Vực Ngoại Tinh Không kéo tinh thần tràn đầy hoàng kim và đồng thau tới, dùng cái này đến làm khung xương của pháp trận. Càng có vô số pháp khí đan dược, cũng như hàng triệu Đạo binh, khâu huyết tế thậm chí kéo tới ngàn vạn phàm nhân, pháp trận huyết tế kia một ngày toàn bộ tinh thần đều rơi xuống mưa máu.

Hành động này ngay cả người có kiến thức rộng rãi như Lục Khiêm cũng kinh hãi. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, dù sao mấy người trẻ tuổi nhất cũng có mấy vạn tuổi. Trước đây tùy tiện trồng một gốc cỏ dại, sống đến bây giờ cũng là thiên tài địa bảo. Chỉ là tính mệnh phàm nhân càng không tính là gì, vương triều phàm nhân đánh mấy năm đại chiến đều có thể chết ngàn vạn người, đầu năm nay mạng người không đáng tiền.

Sáu người mỗi người phụ trách một mắt trận. Mắt trận của người khác trên mặt đất, chỉ có Lục Khiêm dưới đất.

Dưới mặt đất ba ngàn trượng. Khí hậu nóng bức, nham thạch nóng hổi. Nơi này đã bị Lục Khiêm dẫn đầu Quỷ Thần đào ra một không gian dưới đất, mặt đất chảy xuôi sông nham thạch, vách tường bên cạnh thỉnh thoảng phun ra nham thạch nóng bỏng, không khí quanh quẩn một mùi lưu huỳnh gay mũi.

Càng xây dựng pháp trận, Lục Khiêm càng cảm thấy không đúng.

“Không thích hợp… Luôn cảm thấy có chút quái dị.” Lục Khiêm nghĩ thầm.

Sau đó mi tâm vỡ ra một vết nứt, mắt vàng chiếu rọi tam giới xuất hiện. Kim quang liếc nhìn trên dưới, vạn vật không chỗ che thân. Kiểm tra phía dưới một chút, Lục Khiêm phát hiện không đúng. Vì sao mắt trận này lại kỳ quái như vậy. Cái gọi là trận pháp, kỳ thật chính là quá trình thông qua bài bố hợp lý, điều động sức mạnh tự nhiên của thiên địa, hoàn thành việc nhân lực không làm được.

Có thể tóm gọn thành mấy chữ: Mượn dùng, tụ tập, cường hóa. Hầu như là công năng thiết yếu của tất cả các pháp trận, một cộng một nhất định phải lớn hơn hai, mới là pháp trận cốt lõi.

Trước mắt pháp trận này cái gì cần có đều có, nhưng Lục Khiêm dùng Tam Giới nhãn phát hiện một tia không tầm thường. Pháp trận bí mật, lại có một tia cướp đoạt công năng. Rốt cuộc là cướp đoạt của ai? Không thể nghi ngờ, chắc chắn là người đứng ở mắt trận.

Đây chính là đòn sát thủ Huyền Linh Hoàng Lão lưu lại. Mục đích thực sự cũng không phải là Minh Thần Điện chủ, mà là đạo hạnh của mình và những người này.

Những người khác không biết có phát hiện âm mưu của Huyền Linh Hoàng Lão hay không. Lục Khiêm đã phát hiện, thì phải sớm làm chuẩn bị, như vậy cũng là ưu thế, có thể thừa dịp lão không chú ý, cho lão một đòn hung ác.

Ba tháng sau đó, Lục Khiêm đóng cửa làm xe, toàn tâm toàn ý xây dựng trận. Lại âm thầm thông qua Bắc Âm Phong Đô Sơn truyền tin cho Âm Chủ và Xích Nhật của Xích tộc, để bọn họ chờ tín hiệu của mình.

Một bên khác, Lục Khiêm cũng phát hiện trận pháp có tác dụng giam cầm người khác, một khi pháp trận mở ra, không chỉ có người bị giam cầm, pháp lực cũng bị tước đoạt.

Lục Khiêm bảo Huyền Lão Hắc Đế đến Thái Thuấn tinh, tìm Dương Tiêu trợ giúp, hỗ trợ thôi diễn một phương pháp phá trận.

Thời gian trôi qua, rất nhanh tới thời gian đã định. Vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông.

Bất Lão Phong. Trên mặt Huyền Linh Hoàng Lão mang ý cười, thay đổi một bộ đạo bào mới tinh. Từ tinh không xa xôi nhìn xuống, Thổ Hoàng tinh thần nhiều thêm một chút đường vân đỏ như máu, giống như là một con mắt đầy tơ máu.

"Đại nhân, giờ lành đã đến." Thủ hạ sau lưng Huyền Linh Hoàng Lão nói.

Huyền Linh Hoàng Lão tự lẩm bẩm, cười nói: "Đúng vậy, giờ lành đã đến."

【VIP】 Thiếu một sợi tiên khí

Trung ương Hoàng Thổ tinh giống như huyết nhãn trong bầu trời đêm, khảm nạm ở trong màn đêm, tựa như đã tồn tại từ xưa tới nay.

Huyền Linh Hoàng Lão đứng trên Bất Lão Phong, nhìn xuống người bên trong mắt trận này..

“Đại nhân, đã đến giờ, có thể mở ra trận pháp.” Thuộc hạ sau lưng tiến lên nói.

“Đúng vậy, rốt cuộc đã đến giờ.” Huyền Linh Hoàng Lão không khỏi cảm thán.

Vì thời khắc này, lão đã chờ mấy chục vạn năm. Tiên Thiên Hỗn Nguyên trận chính là mấu chốt để mình thành đạo. Phía trên Động Chân cảnh là Âm Dương cảnh, cũng chính là cảnh giới này của lão. Phía trên Âm Dương cảnh là Tạo Hóa cảnh ngũ hành đều đủ, âm dương hợp nhất. Âm Dương cảnh cần hấp thu tiên khí mới có thể đột phá, đến cảnh giới Tạo Hóa là có thể tự mình sinh ra luồng tiên khí thứ nhất, thậm chí có thể diễn hóa bản nguyên tinh khí, Động Thiên trong cơ thể chân chính hình thành một thế giới.

Mục đích của Huyền Linh Hoàng Lão chính là bù đắp âm dương ngũ hành của mình. Mặc dù có hai người là bán thành phẩm, nhưng cũng đầy đủ.

Xoạt!

Huyền Linh Hoàng lão nói lẩm bẩm, pháp lực mãnh liệt chảy xuôi, pháp lực màu vàng đất tuôn ra như thủy triều.

Ầm!

Toàn bộ tinh thần màu vàng đất lập tức bị kích hoạt, tinh thần tản ra hồng quang, quang mang chiếu rọi bán kính ngàn vạn dặm, một khí thế mạnh mẽ bỗng nhiên dâng lên.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Không thích hợp!"

Mấy Thiên Đế ở trong mắt trận cảm thấy có chút không thích hợp, ngay khi pháp trận mở ra, ngược lại truyền đến một cỗ cảm giác bị đè nén, lực lượng trong cơ thể chậm rãi trôi qua. Vốn cho là là bình thường pháp trận mở ra tiêu hao, nhưng theo thời gian trôi qua, cảm giác càng ngày càng không thích hợp. Sức mạnh trong cơ thể cũng trôi qua càng lúc càng nhanh, không chỉ có như thế, pháp trận chung quanh giống như là lồng giam cầm tù mình.

"Không xong rồi! Hắn tại tước đoạt lực lượng của chúng ta." Đám người kinh ngạc nói.

Đám người phát hiện sự thật này. Hóa ra mục đích của Huyền Linh Hoàng Lão cũng không phải là xây dựng một pháp trận chống lại kẻ địch, mà là vì thôn phệ sức mạnh của bọn họ. Vì thôn phệ sức mạnh của bọn họ, Huyền Linh Hoàng Lão không tiếc lừa gạt bọn họ.

"Vì sao?" Bạch Đế ngửa mặt lên trời hô to, thanh âm bi phẫn đan xen, cách ngàn vạn dặm đi vào phía trên Bất Lão Phong. Gã không rõ Huyền Linh Hoàng Lão vì sao lại làm như thế. Chẳng lẽ ngụy trang mấy chục vạn năm qua, chỉ vì giờ khắc này?

Ầm ầm!

Tiếng sấm cuồn cuộn, bầu trời hạ xuống mưa máu.

Huyền Linh Hoàng Lão nghe được thanh âm của mọi người, trong lòng có chút trào phúng. Thần Đạo vốn chính là duy ngã độc tôn, nếu không phải vì đại đạo của mình, làm sao có thể chắp tay nhường tín ngưỡng cho người khác. Nếu như Tiên Thiên Hỗn Nguyên đại trận thành công, như vậy lão sẽ bù đắp tất cả ngũ hành âm dương, nghiền ép tất cả. Chỉ là mấy mạng người, thì coi là cái gì?

Dưới mặt đất ba ngàn trượng, Lục Khiêm bên này, bắt đầu xảy ra vấn đề. Toàn bộ không gian dưới mặt đất đều phát sáng, vô số phù văn giống như là phù du du đãng trong hư không, liên tục không ngừng hấp thu năng lượng trong hư không, bao gồm cả năng lượng trên người Lục Khiêm, cũng từng chút bị hấp thu.

Mặc dù vậy, bọn họ cũng không thể trốn thoát tại chỗ, căn bản không thể rời khỏi nơi đây, bị lực lượng nào đó giam cầm lại, không cách nào thoát thân.

"Rốt cuộc đã đến." Lục Khiêm thầm nghĩ, chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng đã tới thời khắc ngả bài. Nghĩ tới đây, Lục Khiêm trong miệng nói lẩm bẩm, sau lưng xuất hiện một đoàn mây đen, bên trong hắc viêm nổi lơ lửng một tòa Phong Đô Sơn cỡ nhỏ.

Soạt!

Bên trong Phong Đô Sơn bay ra Xích Hồng hỏa diễm yêu diễm, ngay khi hỏa diễm xuất hiện, một loại khí tức quỷ dị mà tà ác đập vào mặt.

Đây là Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Vài ngày trước Lục Khiêm thừa dịp pháp trận còn chưa mở ra, âm thầm vụng trộm phát tin tức cho Huyền Lão Hắc Đế, bảo lão về Thái Thuấn tinh tìm Dương Tiêu, trợ giúp mình suy diễn phá giải trận pháp. Dương Tiêu quả nhiên không làm cho

mình thất vọng, căn cứ từ đặc tính của Hồng Liên Nghiệp Hỏa của mình, cung cấp ra một phương pháp dùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa hóa giải pháp trận.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa ra, phù văn trong hư không nhanh chóng biến mất, giống như là hỏa diễm gặp phải băng tuyết, lập tức hòa tan ra.

Không bao lâu sau, phù văn đầy trời xuất hiện một lỗ trống. Lục Khiêm trực tiếp bước vào, biến mất dưới mặt đất vạn trượng này. Mà phương hướng hắn đi tới cũng không phải là nơi ở của Huyền Linh Hoàng Lão, mà là phương hướng của Bạch Đế.

Huyền Linh Hoàng Lão là cao thủ Âm Dương cảnh đỉnh phong, Lục Khiêm hiện tại đi qua cũng chỉ là dê vào miệng cọp, dù là có giúp đỡ cũng như vậy.

Bên cạnh hắn xuất hiện hai người, một người là Âm Chủ, một người khác là Xích Nhật.

"Đây là nơi nào?" Xích Nhật nghi ngờ nhìn bốn phía.

"Nơi này là Hoàng Thổ tinh ở trung tâm của Đại Càn, chúng ta cẩn thận một chút."

Âm Chủ giải thích nguồn gốc của nơi này cho Xích Nhật, biết được Huyền Linh Hoàng Lão cũng là một cao thủ không khác mình là mấy, còn có ba Âm Dương cảnh, trong nháy mắt gã trở nên nghiêm túc.

Rất nhanh, ba người một đường bay đến. Phía trước nhìn thấy dưới tầng mây đen như mực, một nam tử mặc áo trắng lơ lửng giữa không trung, chung quanh là lít nha lít nhít phù văn, giống như hồ điệp xoay tròn , khiến cho không thể động đậy.

Cho dù Bạch Đế dùng phương pháp gì, cũng không thể thoát khỏi nơi này, nhìn thấy Lục Khiêm dẫn người tới, lập tức hưng phấn nói: "Thiên Tôn đạo hữu, mau mau thả ta ra, Huyền

Linh Hoàng Lão muốn thôn phệ chúng ta! Thả ta ra chúng ta cùng nhau đối phó hắn."

Lục Khiêm tiến lên, lòng bàn tay bay ra một đám lửa. Hỏa diễm đụng tới pháp trận, lập tức đốt ra một cái lỗ thủng. Bạch Đế vội vàng từ đó đi ra.

"Đa tạ đạo hữu, chúng ta tiếp theo cứu những người khác, cùng nhau chống lại Huyền Linh Hoàng Lão." Hai người bên cạnh bị gã tự động bỏ qua, gã tưởng rằng là thủ hạ của Lục Khiêm, dù sao đứng sau lưng Lục Khiêm không nói một lời.

Lục Khiêm không nhúc nhích, Bạch Đế nghi ngờ xoay đầu lại, vừa muốn lên tiếng hỏi thăm, lại phát hiện một người bên cạnh Lục Khiêm đặc biệt nhìn quen mắt.

Âm Chủ nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Bạch Đế, nghĩ thầm thân phận của mình đã bị người phát hiện, thế là nhoẻn miệng cười, nói: "Đã lâu không gặp, Bạch Đế."

Bạch Đế bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt hoảng sợ: "Các ngươi…"

Vừa dứt lời, Âm Chủ và Xích Nhật như sấm sét da tay, khống chế gã lại.

"Không thú vị, ta cũng muốn thôn phệ ngươi." Lục Khiêm lộ ra khuôn mặt thật, dưới ánh mắt hoảng sợ của Bạch Đế, Hồng Liên Nghiệp Hỏa thôn phệ gã. Trong lúc thôn phệ Bạch Đế, sau lưng Lục Khiêm lờ mờ xuất hiện một gốc đại thụ che trời, đại thụ một mạch thôn phệ sức mạnh của Bạch Đế, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Khí thế của Lục Khiêm lờ mờ mạnh mẽ hơn không ít.

Xích Nhật bên cạnh nhìn thấy sợ hãi thán phục một trận, người này có thể thôn phệ lực lượng của người khác, hơn nữa thoạt nhìn còn không có bất kỳ tác dụng phụ gì. Thảo nào tu vi

tăng trưởng nhanh chóng như vậy, nghĩ tới đây, Xích Nhật không dám xem thường nhân loại này.

Sau khi hấp thu lực lượng Kim Đạo của Bạch Đế, Lục Khiêm mơ hồ cảm giác mình sắp đột phá cánh cửa lớn của Âm Dương cảnh, nhưng hắn vẫn còn thiếu một chút. Thiếu một đạo tiên khí, hấp thu một sợi tiên khí, là có thể tiến vào Âm Dương cảnh.

Cùng lúc đó, Huyền Linh Hoàng Lão cũng phát hiện dị thường phía dưới.

【VIP】 Ngóc đầu trở lại

Cùng lúc đó, Huyền Linh Hoàng Lão cũng phát hiện khác thường ở phía dưới. Toàn bộ pháp trận của tinh cầu là chỉnh thể, thiếu đi bất kỳ một cái nào đều sẽ có phản ứng. Lục Khiêm giết Bạch Đế, tất nhiên sẽ bị người phát hiện.

"Như thế nào? Đột phá sao?" Hi Chiếu nhìn về phía Lục Khiêm.

"Vẫn không có, trạng thái hiện tại của ta đã đến đỉnh phong, nhưng còn thiếu một sợi tiên khí." Lục Khiêm nhướng mày, có chút bất đắc dĩ. Thứ đồ vật như tiên khí này cũng không phải bình thường là có thể đạt được, vật này tồn tại ở thời kỳ Thượng Cổ, chỉ có thông qua pháp thuật thủ đoạn hoặc là tìm được tiên khí thời kỳ thượng cổ để lại, mới có thể tiến hành đột phá. Nếu không, chỉ có thể dùng Tiên Thiên Kiến Mộc lại hấp thu thêm mấy người, trên người bọn họ cũng có tiên khí lưu lại.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm chạy tới mắt trận của trận pháp kế tiếp. Tốc độ nhất định phải nhanh, Huyền Linh Hoàng Lão gần như chú ý đến nơi này, nhất định phải nắm chặt thời gian kết thúc chiến đấu.

Lục Khiêm dẫn đầu hai người tới nơi kế tiếp

Lúc này, Hắc Đế đang suy nghĩ làm sao thoát khỏi khó khăn, thời khắc đang vắt hết óc suy nghĩ, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một bóng người. Nương theo hỏa diễm tà ác yêu diễm, trận pháp bị đốt ra một cái lỗ thủng.

"Thiên Tôn đạo hữu?" Hắc Đế thở phào nhẹ nhõm, xem ra vẫn có người cứu mình.

Bỗng nhiên gã phát hiện bầu không khí có chút không đúng, vừa muốn mở miệng hỏi thăm, lại phát hiện nụ cười của Lục Khiêm có chút cổ quái.

“Hắc Đế, mượn mạng của ngươi dùng một lát!”

Soạt!

Vừa dứt lời, Lục Khiêm khôi phục bộ dạng ban đầu, hai thân ảnh bên người như tia chớp bay ra, hai đạo hỏa diễm nóng bỏng nhưng không cùng tính chất rơi xuống trên người Hắc Đế.

“A! Hoá ra là ngươi!”

Hắc Đế bị hai cao thủ cảnh giới ngang nhau đánh lén, trước đó lại không có chuẩn bị, một chút năng lực phản kháng cũng không có, cuối cùng bị Tiên Thiên Kiến Mộc hấp thu toàn bộ.

“Tiếp theo!”

Còn thừa lại hai người vẫn chưa giải quyết, tiết tấu nhất định phải nhanh một chút, nếu không Huyền Linh Hoàng Lão sẽ kịp phản ứng.

Ngay thời điểm Lục Khiêm sắp khởi hành, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người. Một lão giả mặc đạo bào đơn giản từ trong hư không đi ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ánh mắt xuất hiện một tia dao động, một luồng sát khí vô hình tràn ngập.

“Hoá ra ngươi không phải Thiên Tôn.” Ngữ khí của Huyền Linh Hoàng Lão bình thản, lại rất dễ dàng làm cho người ta cảm nhận được sát khí trong giọng nói của lão.

Mình bố trí nhiều năm như vậy, kết quả quên chỗ sơ hở này. Chủ yếu là lão có tự tin đối với con mắt của mình, lại không nghĩ rằng bị Lục Khiêm biến hóa lừa gạt. Nếu như

trước đó cẩn thận một chút, hẳn là sẽ phát hiện sơ hở của Lục Khiêm, đáng tiếc nói cái gì cũng đã trễ rồi.

"Ồ? Còn có hai tên giúp đỡ? Xem ra ngươi chuẩn bị rất đầy đủ."

Trong lúc Huyền Linh Hoàng Lão nói chuyện, một cỗ hoàng quang từ trên thân chậm rãi phát ra, quang mang dẫn động pháp trận trên tinh cầu. Trong chốc lát, sức mạnh thiên địa ép xuống, ba người có cảm giác như đang vác một ngọn núi lớn trên người, pháp lực suy yếu, phân ra bộ phận lực lượng dùng để chống cự áp lực vô hình.

"Động thủ!" Lục Khiêm nhẹ giọng quát.

Hi Chiếu thét dài một tiếng, cả người bị ngọn lửa bao quanh, biến thành một con Chu Tước khống chế xe ngựa hoàng kim.

Xích Nhật thì hóa thân thành mặt trời, quang mang nóng bỏng giống như kiếm khí sắc bén, hư không vạch ra từng đạo khe hở.

Mà Lục Khiêm cũng biến hóa ra Pháp Tướng của mình, Kim Long xoay quanh phía trên Tiên Thiên Kiến Mộc, hai mắt thả ra kim quang, tựa như yêu ma quỷ quái bắn hồn phách người.

Phía dưới tán cây Tiên Thiên Kiến Mộc kết thành trái cây ba màu sắc khác nhau, lần lượt đại biểu cho ba người Bạch Đế, Thanh Đế, Hắc Đế.

Nhìn thấy Tiên Thiên Kiến Mộc, Huyền Linh Hoàng Lão nhíu lông mày lại, thần sắc hơi kinh ngạc, tất cả nguyên do hiện lên trong đầu.

Lục Khiêm phun ra một đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Thần Long phát ra tiếng người: "Có phải vô cùng nhìn quen mắt phải không? Tuy nói là kiệt tác của Thanh Đế, thủ hạ của

ngươi sớm đã có ý nghĩ tạo phản, chỉ là ngươi không biết rõ thôi.”

Ba người cùng nhau ra tay, lực lượng cộng lại hoàn toàn không kém gì Huyền Linh Hoàng Lão. Lục Khiêm mặc dù không đột phá đến Âm Dương cảnh, nhưng sức mạnh của Hồng Liên Liệt Hỏa hoàn toàn đền bù chênh lệch cảnh giới này.

Huyền Linh Hoàng Lão nhìn thấy hỏa diễm quỷ dị như vậy, trong lòng cũng vô cùng rung động, hai con Thần thú và Chu Tước bên cạnh kia ngược lại bị lão không để ý đến bỏ qua. Huyền Linh Hoàng Lão cầm Đả Thần Tiên, Đả Thần Tiên nhẹ nhàng huy động, vây công của đám người lập tức tan thành mây khói, toàn bộ tan rã.

“Thật mạnh!”

Lục Khiêm trong lòng run lên, gia hoả này hoàn toàn hiểu thấu đáo Âm Dương tạo hóa, thủ đoạn bình thường căn bản không có tác dụng.

“Cẩn thận một chút!” Lục Khiêm dặn dò những người khác.

Đám người giao thủ mấy chục hiệp, công kích của ba người hoàn toàn không chạm được vào người, Huyền Linh Hoàng Lão đi bộ nhàn nhã, tiêu sái tự tại, khóa chặt mục tiêu trên người Lục Khiêm, vẻn vẹn chằm chằm đề phòng một mình Lục Khiêm.

Ba người khác bị giết, không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với lão. Dù sao lực lượng cũng ở bên trên Tiên Thiên Kiến Mộc của Lục Khiêm. Đợi lát nữa giết Lục Khiêm, những lực lượng này cuối cùng sẽ trở về.

Lục Khiêm đối mặt với sự chiếu cố độc nhất vô nhị của Huyền Linh Hoàng Lão, áp lực cũng vô cùng lớn.

Nhưng Huyền Linh Hoàng Lão cũng không phải hoàn toàn không có áp lực. Ba viên đạo quả của Tiên Thiên Kiến Mộc phát ra công kích mạnh nhất, Thủy Đạo của Hắc Đế, Mộc Đạo của Thanh Đế, Kim Đạo của Bạch Đế. Toàn bộ hư không đều tràn ngập sức mạnh ngũ hành cường đại, tinh vực phụ cận Hoàng Thổ tinh ở trung tâm không có một tinh cầu hoàn chỉnh, nếu không phải không có pháp trận, Huyền Linh Hoàng lão cũng không khá hơn chút nào.

"Lục Khiêm! Cái này dù sao thiếu ba cái mắt trận, chèo chống không được bao lâu, chúng ta từ từ tiêu hao không nên gấp gáp." Hi Chiếu lên tiếng nhắc nhở.

Rất nhanh mấy người điều chỉnh tốt cách đối phó, không còn tìm cách đánh bại Huyền Linh Hoàng Lão, mà là hạn chế hành động của lão.

Theo thời gian trôi qua, đối mặt với sự vây công của ba người, Huyền Linh Hoàng Lão dần dần cảm giác có chút hết sạch sức lực.

"Cút!" Huyền Linh Hoàng Lão một roi đánh lui Lục Khiêm, đánh một khối thiên thạch trong hư không thành mảnh vỡ, suýt chút làm bị thương Nguyên Thần của Xích Nhật.

Rất nhanh, pháp trận của Hoàng Thổ tinh trung tâm biến mất, tinh thần sáng tỏ trong bầu trời đêm trong nháy mắt trở nên ảm đạm, hao hết một tia nguyên khí cuối cùng, tụ tập trên những người khác cũng bị Huyền Linh Hoàng lão hấp thu.

Hư không trên đỉnh đầu Huyền Linh Hoàng Lão vỡ ra một cửa hang đen như mực.

"Mạng giữ lại, lão phu lần sau tới lấy."

Huyền Linh Hoàng Lão nhìn chằm chằm đám người một chút, lập tức cấp tốc biến mất ở thế giới này.

Lục Khiêm cũng để mặc lão rời đi. Loại cao thủ cấp bậc này muốn rời đi vô cùng dễ dàng, nếu như không phải triệt để nghiền ép thực lực.

“Rốt cuộc cũng kết thúc.” Lục Khiêm thở phào nhẹ nhõm lỏng. Tổng cộng thôn phệ ba người, trở về bế quan hẳn là có hi vọng đột phá Âm Dương cảnh. Huyền Linh Hoàng Lão ở giới này đã không có căn cơ, ngày sau nhất định tranh thủ đánh bại, bổ sung ngũ hành đại đạo.

“Đúng vậy, thật không nghĩ tới còn có một ngày như thế.” Hi Chiếu nhớ tới thời điểm trước đây bị Huyền Linh Hoàng Lão bức đến tuyệt lộ, hiện tại lại đảo lộn rồi.

Mấy người dừng lại một lát ở tại chỗ, sau khi xác nhận Huyền Linh Hoàng Lão sẽ không ngóc đầu trở lại, tùy ý bay xuống phàm tục.

Sau đó còn có chuyện rất phiền phức phải xử lý. Huyền Linh Hoàng Lão mặc dù chạy trốn, thủ hạ của lão cùng tín đồ của lão vẫn chiếm giữ hai thế giới này. Lục Khiêm đương nhiên không có khả năng giết tất cả bọn họ, như thế sẽ không còn ai, lấy chiêu an làm chủ, biến những người này làm thuộc cấp của Âm Ti.

【VIP】 Cánh cửa của mọi điều kỳ diệu

Hai thế giới đã bị liên quân của Ngũ Đế chiếm cứ. Tất cả các loại miếu thờ đã được thành lập trên khắp thế giới. Người của môn phái tu tiên hầu như đều bị giết sạch, những người còn lại hoặc là trốn trong phàm nhân, hoặc là ẩn cư núi sâu rừng già trốn tránh truy sát.

Lục Khiêm hiện tại đối mặt chính là cục diện rối rắm này.

Ba người lơ lửng trong hư không, nhìn cảnh tượng phía dưới, Hi Chiếu không khỏi cảm thán nói: "Không nghĩ tới thế giới này lại biến thành bộ dáng này."

Hi Chiếu đã sống mấy vạn năm ở nơi này, cũng bảo vệ mấy vạn năm, không nghĩ tới mình mới vừa rời đi đã xảy ra loại tình huống này. Thủ hạ của mình và thế lực xây dựng trước đây toàn bộ bị quét sạch sành sanh, chư thiên thất tinh trống không một người, biến thành tinh cầu hoang vu.

Đương nhiên, gã cũng không có cảm thấy muốn phụ trách đảm nhiệm cái gì, gã đã làm đủ nhiều cho những người này, tất cả đều là số mệnh.

"Tiếp theo làm sao bây giờ?" Hi Chiếu nhìn Lục Khiêm.

"Ngươi và Xích Nhật đi xuống trước, trước tiên xử lý tốt cục diện rối rắm của Đại Hạo trước, ta đi Âm phủ một chuyến."

Lục Khiêm nói xong, thân ảnh chậm rãi biến mất.

“Đúng rồi, đừng đuổi tận giết tuyệt, có thể đầu hàng tận lực giữ lại, giết chết phần tử ngoan cố là được, những người khác trước không cần quản.”

Con đường hắn đi không phải đuổi tận giết tuyệt, cực độ bài ngoại Thần Đạo. Nhưng nhân tài trong miếu này chỉ cần nguyện ý chuyển biến quan niệm, đổi tượng thần trong miếu thành Hoàng Tuyền Địa Phủ, thì sẽ biến thành thủ hạ của mình.

“Được!”

Lục Khiêm biến mất, xuất hiện ở Bắc Âm Phong Đô Sơn. Thời điểm đánh nhau vừa rồi sợ làm ngộ thương đám người, nên thu bọn người Huyền Lão Hắc Đế vào.

“Phán Quan đại nhân, ngươi cuối cùng cũng trở về.” Huyền Lão Hắc Đế tháo mặt nạ xuống, thở phào nhẹ nhõm. Sau đó quan sát bốn phía, ngọn núi này có mười tầng Địa Ngục, mỗi một tầng càng hướng xuống uy lực càng mạnh, nhất là tầng cuối cùng, Huyền Lão Hắc Đế ngay cả dũng khí nhìn cũng không có, nhìn một chút sẽ bị hút vào.

“Đây là Địa Ngục gì?”

Nơi này không phải một sớm một chiều là có thể luyện thành, Huyền Lão Hắc Đế chợt nhớ tới Lục Khiêm dường như đã sử dụng một nguyên mẫu như vậy, chẳng lẽ từ trước đây đã luôn chuẩn bị thứ này?

Phần tâm cơ và tính nhẫn nại này là thật kinh khủng, Huyền Lão Hắc Đế mặc cảm.

“Giữ bí mật, về sau sẽ nói cho ngươi.” Lục Khiêm cười cười không nói gì.

Tầng thứ mười Địa Ngục Vô Gian, trong truyền thuyết chỉ có Hoàng Tuyền Thiên Tử mới có thể nắm giữ thần thông. Lục Khiêm cũng không dám tuỳ tiện bại lộ, bằng không thì người

chết chính là mình. Về sau thực sự có thực lực, có thể thoát khỏi Hoàng Tuyền, hắn lại bộc lộ ra cũng không muộn.

"Các ngươi lát nữa toàn bộ đều ra ngoài, giúp ta thành lập Âm Ti."

Trong giọng nói của Lục Khiêm mang theo vẻ hưng phấn, hai đại thế giới sắp thuộc sở hữu của mình, điều này làm sao không làm cho hắn hưng phấn. Điều này vẫn hoàn toàn được kiểm soát. Phần công lao này đủ để cho mình leo lên vị trí không tệ, sắp tiếp cận khu vực trung tâm của Hoàng Tuyền.

"Hi vọng nhìn thấy Hoàng Tuyền chân chính."

Hoàng Tuyền và Sinh Tử Bộ ghi chép khí tức của mỗi một người thuộc Âm Ti, tất cả mọi người chạy không thoát khống chế. Chỉ có từ căn bản tới tay, hắn mới có hi vọng thoát khỏi khốn cảnh.

Trước đây Đại Từ Tôn chính là đánh chủ ý lên Hoàng Tuyền, chỉ là không cẩn thận bị phát hiện, bị Hoàng Tuyền Thiên Tử cách không một kích đánh cho trọng thương, chỉ dẫn theo một đạo Hoàng Tuyền khí tức trốn thoát.

Hoàng Tuyền khí tức cũng đạt được Bắc Âm Phong Đô Sơn. Bây giờ vạn sự sẵn sàng, còn thiếu một đạo gió đông.

Đám người lần lượt rời khỏi, Lục Khiêm ngây người một lát tại chỗ, đi đến Kim điện ở tầng thứ năm bắt đầu bế quan.

Bọn họ thu phục hai thế giới đoán chừng còn phải mất một đoạn thời gian, thừa dịp cơ hội này, Lục Khiêm dự định triệt để tiêu hóa lực lượng trên người hai Đế.

Hiện tại cách Âm Dương cảnh chỉ thiếu một bước vào cửa, theo lý thuyết hấp thu nhiều năng lượng như vậy, hắn là sẽ không kẹt ở chỗ này, giải thích duy nhất chính là vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa tiên khí trong cơ thể của hai người.

Lục Khiêm ngồi ở trong mật thất, điều chỉnh tốt hô hấp, trong lòng còn có Linh Đài. Cả người rơi vào cảnh giới như thật như ảo huyền diệu. Hư không phía sau lưng mọc ra một cây bảo thụ. Thân cây thẳng tắp, cành lá rậm rạp. Rễ cây thật sâu đâm vào hư không, liên tục không ngừng hấp thu năng lượng. Phía trên bảo thụ mọc ra trái cây có ba màu khác nhau, trái cây chậm rãi tản mát ra năng lượng huyền diệu. Ba trái cây này lần lượt đại biểu cho ba loại đại đạo Kim, Mộc, Thủy.

Lục Khiêm triệt để hấp thu đại đạo, là có thể lĩnh ngộ Âm Dương Tạo Hóa, đạt được cảnh giới Âm Dương.

Âm Dương lại là một đại cảnh giới. Mặc kệ là ở Hoàng Tuyền hay là ở nơi nào khác, cũng được coi như là cao thủ một phương.

Cho dù là Minh Thần Điện chủ tu vi cường đại cũng là Âm Dương. Giai đoạn này hầu như không có hạn mức cao nhất, lĩnh ngộ càng sâu, tu vi càng cường đại. Cho nên cùng là Âm Dương, sức mạnh chiến đấu của một số người khác biệt ngày đêm, nguyên nhân căn bản ở chỗ mỗi người lĩnh ngộ khác nhau.

Minh Thần Điện chủ có thể một tay treo Ngũ Đế lên đánh, mà Hoàng Đế có thể để cho ba người bọn họ vây công cũng không có bất cứ tác dụng gì. Cảnh giới này vô cùng huyền diệu, có người một khi đốn ngộ, tu vi đột nhiên tăng mạnh; có người phí thời gian năm tháng, chỉ tăng lên một điểm chết đạo hạnh. Cho nên ở cảnh giới này không thể tuỳ tiện nhìn số tuổi từng trải, có vô số loại khả năng.

Lục Khiêm ngồi xuống dưới bảo thụ, thân hình khảm vào hư không. Hình dung trong lòng, nước sông Hoàng Tuyền chảy xuôi, Giao Long ở trong đó nhảy cẫng bay lên.

Ngoại giới, thân thể Lục Khiêm thỉnh thoảng hiện lên quang mang các loại màu sắc, hoặc sắc bén, hoặc tràn đầy sinh

khí, hoặc dịu dàng. Những khí tức này không ngừng dung nhập vào trong cơ thể, đạo hạnh tăng trưởng.

Không biết lại qua bao lâu, cả người Lục Khiêm phảng phất hợp làm một thể với hư không. Đúng lúc này, một cỗ khí tức huyền diệu không biết từ nơi nào truyền đến. Cỗ khí tức này vô cùng thuần túy, tuyệt không thể tả. Lục Khiêm phảng phất như ở trong Hỗn Độn rét lạnh lại đen như mực, phía trước xuất hiện một bóng trắng, quang mang mang đến ấm áp, cùng một loại cảm giác thăng hoa cực hạn.

Đúng!

Loại cảm giác này chính là cực hạn thăng hoa! Không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung sự huyền diệu. Lục Khiêm đại khái hiểu rõ đây là thứ gì.

Tiên khí!

Đây là tiên khí trong truyền thuyết, Tiên nhân hấp thu tiên khí đạt được Trường Sinh. Tiên khí đại biểu cho một loại thăng hoa cực hạn, từ phàm nhân chuyển hóa thành cảnh giới Tiên nhân.

Lục Khiêm không chút do dự dùng thần niệm bao bọc tiên khí lại, dung nhập vào trong cơ thể.

Ầm ầm!

Một cánh cửa xuất hiện trong bóng tối. Cánh cổng bằng đồng không biết cao mấy ngàn dặm, phủ đầy rêu và loang lổ gỉ đồng, đường nét đầy thăng trầm của cuộc đời, thậm chí còn có vết máu.

Đa số đường vân trên cửa đều là người, không nhìn rõ khuôn mặt cụ thể mà chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy tư thái, uy vũ bá đạo, tiêu sái tự tại, tàn nhẫn ác độc… Rõ ràng chỉ có mấy nét bút, lại cho người ta một loại cảm giác vô cùng sống động.

“Thần bí lại huyền diệu, cánh cửa của mọi điều kỳ diệu.”

Nhìn thấy cánh cửa trước mặt, trong lòng không khỏi thốt ra câu nói này.

Bên trong cửa lớn bay ra một bóng trắng, bao trùm cả người Lục Khiêm.

【VIP】 Địa Tạng cung, Hoàng Tuyền thiên tử

Thần bí lại huyền diệu, cánh cửa của mọi điều kỳ diệu. Bên trong phảng phất có vô tận huyền bí, vạn vật trong đại đạo.

Lục Khiêm biết rõ khả năng đây chính là huyền bí phía sau tiên khí, tiến vào cửa này, sẽ hiểu thấu đáo con đường cuối cùng phía sau.

Đáng tiếc Lục Khiêm bây giờ căn bản không có thực lực kia.

Xoạt!

Lúc này, một bóng trắng từ cửa chính huyền ảo bay ra rơi xuống trên người Lục Khiêm. Trong chốc lát, năng lượng vô cùng vô tận tràn vào thân thể. Từ ngoài vào trong, từ trong ra ngoài. Cọ rửa toàn bộ từ trong ra ngoài, từ mỗi một tế bào bắt đầu lột xác siêu phàm thoát tục. Từ tính chất căn bản cải biến hình thái sinh mệnh của cả người. Phải biết trước Âm Dương cảnh, tính chất của tu sĩ sẽ không xảy ra thay đổi quá lớn, không có chạm đến căn bản.

Từ nơi này cảnh giới bắt đầu, tiên khí lại không ngừng cọ rửa người thân thể, tiến hành cải tạo, trên căn bản thay đổi tính chất của một người.

Quá trình này chính là quá trình nhân loại không ngừng biến thành tiên nhân. Con đường này đi đến cuối cùng, chính là Thần Tiên bất tử bất diệt trong truyền thuyết, thọ cùng trời đất, Nhật Nguyệt Đồng Huy.

Từ xưa đến nay, cực ít có Thần Tiên tồn tại, phần lớn chỉ lưu truyền trong truyền thuyết, nhưng cảnh giới Âm Dương có thể tính là Tiên nhân, tồn tại bán nhân bán tiên.

Muốn đột phá cảnh giới này, hoặc là nói vượt qua cảnh giới này, chỉ cần không ngừng hấp thu tiên khí, chuyển hoá nhục thể thành thân thể Thần Tiên. Đây chính là sự huyền bí của cảnh giới này. Từ phàm thai nhục thể chuyển hóa thành Thần Tiên, thông qua hấp thu tiên khí.

Ầm ầm!

Âm thanh sấm sét trong cơ thể cuồn cuộn, Lục Khiêm chính thức bước vào cảnh giới Âm Dương. Hắn mở to mắt, trong mắt có kim quang huyền diệu lấp lóe, sau đầu có ba vòng sáng, lần lượt có ba loại màu sắc khác nhau. Lưng tựa một gốc đại thụ che trời, thân cây thẳng tắp cao lớn, rễ cây đâm thật sâu vào hư không, hấp thu hấp thu năng lượng của hư không, tán cây to như thế giới, phảng phất chống lên toàn bộ bầu trời. Phía trên tán cây có một con Thần Long màu vàng sậm lượn vòng, hoàng kim quan sát chúng sinh vạn vật, bá đạo vô song.

Lục Khiêm chẳng biết lúc nào xuất hiện trong hư không vô ngần, hành tẩu bên trong hư không, đi lại chậm rãi, mỗi một bước bước ra chính là cự ly mấy ngàn vạn dặm. Đến cảnh giới này, cự ly không còn là vấn đề, hắn có thể tùy ý xuyên thẳng qua địa phương khác, lang thang trong hư không cho đến khi kết thúc sinh mệnh.

Đương nhiên, cũng không nên làm điều này. Bên trong hư không cực kỳ nguy hiểm, có một số nơi là cấm địa tuyệt đối, ẩn giấu bí mật thiên địa từ vạn cổ đến nay, bước vào trong đó, chết cũng không biết rõ chết như thế nào.

Lục Khiêm du đãng trong hư không một phen, đại khái sau khi kiểm tra thực lực của mình, biến mất ngay tại chỗ.

Bây giờ sức mạnh hàng đầu ở hai thế giới chính là Âm Dương cảnh, Lục Khiêm đã nhảy lên trở thành cao thủ hàng đầu ở thế giới này.

Minh Thần đi lên một bước thực ra cũng chính là danh túc của Âm Dương cảnh, cũng không có vượt qua trình độ quá thái quá của bọn họ.

Lục Khiêm phá vỡ hư không, sau đó xuất hiện ở Âm Phủ.

Lão đầu đầu người thân rắn mặc quan phục đỏ tía, ngồi ở trong đại điện, thân là phụ tá của Điện chủ, Thái Ông ở thế giới này có thể nói là nhất ngôn cửu đỉnh. Bây giờ Thành Hoàng cũng bị lão áp đảo, Lục Khiêm lại là người của mình, xem như đứng vững bước chân trong cái cơ cấu này.

Lúc này bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân. Tiếng bước chân trầm ổn, càng ngày càng gần, thanh âm thanh thúy giống như là giẫm ở trong lòng của người ta.

"Ừm?"

Thái Ông nghi hoặc ngẩng đầu lên, sau đó đối diện với ánh mắt của Lục Khiêm.

"Ngươi lại đột phá?" Trong lòng Thái Ông kinh hãi.

Mình căn bản không phát hiện ra Lục Khiêm đến. Nếu như không phải Lục Khiêm cố ý lộ ra tiếng bước chân, chỉ sợ đến trước mặt mình còn không biết rõ.

"Ừm, may mắn đột phá Âm Dương." Lục Khiêm có chút hài lòng.

Tiên Thiên Kiến Mộc của mình lại thêm Hoàng Tuyền Giao Long uy lực quả nhiên cường đại, vừa mới đi vào cảnh giới này, Thái Ông đã không cảm ứng được mình, hiện tại đạo hạnh gần như Thái Ông.

“Không tệ không tệ.” Thái Ông vỗ vỗ bả vai Lục Khiêm: “Lát nữa ta sẽ giới thiệu người với Điện chủ, ngươi tiến vào cảnh giới này, có thể tiếp xúc với trung tâm Hoàng Tuyền, cách mỗi một vạn năm, Thiên Tử đều sẽ ban thưởng một sợi tiên khí, đây cũng là căn cơ trường sinh bất lão của chúng ta.” Thái Ông tiết lộ một chút bí mật của Hoàng Tuyền Địa Phủ.

“Tiên khí từ đâu mà đến?” Lục Khiêm điềm nhiên như không có việc gì thử dò xét nói.

Đến cảnh giới này hắn mới biết rõ tiên khí là cơ sở của tất cả việc tu hành. Cảnh giới này không phải dựa vào chịu thời hạn là có thể thu hoạch được tăng trưởng đạo hạnh, mà là phải hấp thu tiên khí, dùng tiên khí để tiến hành tu luyện. Chịu thời gian lâu dài, sẽ chỉ tăng trưởng một chút độ thuần thục pháp thuật.

“Đương nhiên là Thiên Tử sáng tạo!” Nói tới Hoàng Tuyền thiên tử, trong mắt Thái Ông lóe lên một tia sùng kính.

Thái Ông và Lục Khiêm đều là cảnh giới Âm Dương, lại đi lên chính là cảnh giới Tạo Hóa. Tạo Hóa cảnh triệt để siêu thoát khỏi lẽ thường, người tu luyện nó đơn giản là dựa vào ngoại vật, hoặc là tinh khí hoặc tiên khí, mà cảnh giới này có thể tự mình sáng tạo tiên khí tu luyện.

Cảnh giới này có thể tự mình sinh ra tiên khí, nhưng cảnh giới này cũng chỉ có thể tự cấp tự túc. Cảnh giới của Hoàng Tuyền thiên tử khả năng cao hơn.

Nếu hấp thu tiên khí của hắn, về sau thoát khỏi khốn cảnh sẽ vô cùng khó khăn. Mặc kệ như thế nào, Lục Khiêm đều hết sức hài lòng, trước kia Hoàng Tuyền thiên tử xa không thể chạm, bây giờ hắn đã đạt đến cảnh giới này, cũng chỉ là việc một hai cảnh giới.

Cảnh giới bây giờ của hắn cao hơn một chút so với Đại Từ Tôn.

Thái Ông báo cáo cho Minh Thần Điện chủ. Không đến một lát, Minh Thần Điện chủ đến. Một chiếc xe ngựa phá không mà đến, một nam tử dáng dấp quái dị từ trên xe ngựa xuống. Hai con ngươi một đen một trắng, trên đỉnh đầu có một đôi sừng dê.

Minh Thần Điện chủ quét mắt nhìn Lục Khiêm một chút, tán thưởng gật đầu: "Không tệ, bản tọa nhớ kỹ lần trước gặp ngươi vẫn là Âm Dương cảnh, không ngờ cũng không lâu lắm ngươi lại đột phá."

"May mắn thôi, không đáng giá nhắc tới."

Lục Khiêm nói đơn giản những gì mình trải qua. Từ một khắc cầm được Thanh Đế Kiến Mộc kia trở đi, sự việc trải qua sau đó, cất giấu trong đó một ít bí mật không thể cho ai biết.

"Xem ra ngươi cũng là người có can đảm, tốt, ngươi đi với ta gặp Hoàng Tuyền thiên tử."

Minh Thần Điện chủ mang theo Lục Khiêm lên xe ngựa. Xe ngựa khởi động, thiên địa đảo ngược. Thời điểm xe ngựa xóc nảy dừng lại, cảnh sắc bên ngoài bỗng nhiên biến đổi.

Đây là thế giới kỳ quái, không cách nào diễn tả bằng ngôn từ. Nơi đây không có bất kỳ tinh thần gì, mà là từng đám từng đám mây đen đen như mực lơ lửng. Cung điện vàng son lộng lẫy như ẩn như hiện, giữa các cung điện có dòng sông cổ màu vàng chảy qua. Không biết mấy ngàn dài vạn dặm, không đầu không đuôi, nối liền từng thế giới huyền bí chí quái. Có một cây cầu vàng trước mỗi cung điện, có Thần Ma tướng mạo quái dị trấn thủ.

Ở trung tâm có một cung điện màu vàng kim, lơ lửng trên mây cao, có chín mươi chín ngàn chín trăm chín mươi chín

tầng bậc thang bằng ngọc thông nhau. Trên đỉnh có một viên trân châu tuyệt đẹp, quang mang xuyên thấu chư thiên vạn giới.

"Đây là Địa Tạng cung! Hành cung của Hoàng kim Thiên Tử, Quỷ Thần không thể nhìn thẳng." Minh Thần Điện chủ giới thiệu nói.

Lục Khiêm cũng chú ý tới Quỷ Thần lui tới đều cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn lên hành cung trên trời.

Hai người đi xuống xe ngựa, đi bộ đi đến cuối bậc thang.

"Hoàng Tuyền có quy củ, dưới chân Thiên Tử chỉ có thể đi bộ, chúng ta phải đi bộ đi lên."

"Đi bộ?"

Lục Khiêm nhìn những bậc thang nối liền thiên địa, không khỏi cảm thán phong cách của Thiên Tử thật là lớn.

【VIP】 Long Bá

Đây chính là nơi ở của Thiên Tử Hoàng Tuyền.

Lục Khiêm xuyên qua một tầng lại một tầng bậc thang, trong lòng có chút thấp thỏm bất an. Không biết rõ Hoàng Tuyền Thiên Tử là hạng người gì, có thể nhìn ra thân phận chân thật của mình hay không. Nếu như thứ mình ẩn giấu bị Hoàng Tuyền Thiên Tử tìm ra trong nháy mắt, lần này tới chẳng phải là dê vào miệng cọp?

Bậc thang rất dài, ở trên bậc thang pháp lực của tất cả mọi người đều sẽ bị áp chế, sử dụng không được bất kỳ năng lực gì, chỉ có thể dựa vào sức khoẻ bản thân để chèo chống. May mắn hai người đều là Âm Dương cảnh, nhục thể siêu phàm thoát tục, sức khoẻ gần như vô cùng vô tận, nếu không đi lên không thể không mệt đến mức thở hồng hộc.

Đây cũng là cách Hoàng Tuyền Thiên Tử bảo trì uy nghiêm, tra tấn nhục thể người, đi lên tinh thần cũng uể oải, nhìn thấy Hoàng Tuyền Thiên Tử chắc chắn phải thấp hơn một cái đầu.

Còn chưa gặp mặt, Lục Khiêm đã cảm thấy phong cách của Hoàng Tuyền Thiên Tử thật lớn.

U Minh Địa Phủ không có ngày tháng, bậc thang dài vô tận. Chính Lục Khiêm cũng không biết rõ đã đi được bao lâu, rất nhanh đã tới đỉnh đại điện, cửa ra vào to lớn uy nghiêm, còn chưa đi vào, cũng cảm giác được áp bách vô cùng cường đại.

Lục Khiêm trong lòng run lên, người sắp nhìn thấy là Hoàng Tuyền Thiên Tử, không biết rõ Hoàng Tuyền Thiên Tử

này như thế nào. Hiện tại trong lòng hắn có chút chờ mong.

Minh Thần Điện chủ nhìn Lục Khiêm một chút, cười nói: "Đi thôi, đi vào."

Tiến vào đại điện. Bên trong đại điện tĩnh mịch hắc ám, trang trí sạch sẽ, không có bàn ghế dư thừa. Sàn nhà lát từ một loại ngọc thạch màu xanh sẫm, tràn ngập âm khí nồng đậm. Hai bên là bích hoạ, vẽ tất cả Quỷ Thần chí quái của thế giới.

Sâu trong đại điện có một thân ảnh, ngồi cao cao ở trung tâm trên đài.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy người này, trong lòng Lục Khiêm có một loại cảm giác áp bách khó nói lên lời. Phảng phất nhìn thấy không phải người, mà là một thế giới. Loại cảm giác áp bách này vô cùng mãnh liệt, ép tới mức thở không nổi.

Đi vào xem xét, đây là một nam tử trung niên đầu đội mũ miện Đế Vương, mặt như Hắc Ngọc, người mặc hắc bào. Hắn ta không có dáng vẻ Quỷ Thần quá mức hung ác, còn giống người bình thường hơn bất kỳ Quỷ Thần nào. Nhưng ở bên trong ngàn vạn Quỷ Thần hung ác, người này chính là tồn tại bắt mắt nhất.

Lục Khiêm biết rõ người trước mắt này là ai. Người này là Hoàng Tuyền Thiên Tử, trụ sở Địa Phủ, Địa Ngục cầm tù thiên hồn vạn quỷ, Đế Vương Âm Phủ quyền lực tối cao quản lý sinh tử tồn vong của vạn vật tam giới. Thân hình không lớn, lại cho người ta cảm giác ngưỡng mộ núi cao.

Minh Thần Điện chủ tiến lên một bước, khom mình hành lễ, nói: "Thiên Tử, đã đưa Phong Đô Lục Khiêm đến."

"Ừm." Hoàng Tuyền Thiên Tử gật gật đầu, ánh mắt bắn tới.

Lục Khiêm lúc này có chút khẩn trương, nếu như bị Hoàng Tuyền Thiên Tử phát hiện bí mật trên người mình, vậy coi như

không xong.

Đầu ngón tay Hoàng Tuyền Thiên Tử điểm về hướng hư không một chút. Hư không vỡ ra một cửa hang hình tròn. Bên trong cửa hang là nước sông Hoàng Tuyền, nước sông mãnh liệt, ngàn vạn sinh linh chìm chìm nổi nổi.

Lúc này, một đạo khí lưu đen như mực từ khe hở hư không bay ra. Khí thể đen như mực bay đến trên lòng bàn tay Hoàng Tuyền Thiên Tử, sau đó hư không ngưng tụ ra một cái hộp ngọc tử, khí thể bay vào trong đó.

"Đây là tiên khí Cửu U."

Hộp ngọc tử bay đến trên tay Lục Khiêm.

"Tạ Thiên Tử."

Lục Khiêm tiếp nhận thứ này, hộp ngọc trong tay nhẹ như không có gì, cảm ứng bên trong có một loại năng lượng thần bí, vô cùng tinh thuần. Đây chính là tiên khí Hoàng Tuyền Thiên Tử chế tạo ra.

Người cảnh giới Âm Dương cách mỗi một kỳ hạn đều có một sợi tiên khí, dùng cái này để đảm bảo mình trường sinh bất lão, Lục Khiêm tiến vào cao tầng, tiên khí này chính là lễ gặp mặt. Về sau nếu như lập công còn sẽ có khen thưởng tương tự, không cần lại ngoài định mức đi tìm tiên khí, lưng tựa Hoàng Tuyền Thiên Tử là có thể thu hoạch được những thứ này.

Đương nhiên, đối với những người khác mà nói, đây tuyệt đối là việc thuận tiện nhất, nhưng đối với Lục Khiêm mà nói, sau khi hấp thu thứ đồ chơi này sẽ luôn luôn phụ thuộc vào Hoàng Tuyền Thiên Tử, dựa vào một chút ban thưởng mà ngón tay hắn ta để lại, mới có thể gắn bó sinh mệnh. Lục Khiêm đương nhiên không nguyện ý làm như thế.

Đang lúc Lục Khiêm suy nghĩ, ánh mắt Hoàng Tuyền Thiên Tử nhìn về phía Minh Thần, nói: "Nghe nói các ngươi lại nắm giữ hai đại thế giới?"

"Vâng, đây là công lao của Lục Khiêm, hắn lấy sức của một mình mình dẹp yên hai thế giới." Minh Thần không có một chút ý nghĩ tham mộ công lao, điều này khiến Lục Khiêm có chút ngoài ý muốn.

"Được, trẫm tái thiết một toà Phong Đô điện, Lục Khiêm là Điện chủ."

Hoàn toàn khống chế hai đại thế giới, đối với Hoàng Tuyền cũng coi là một công lao lớn, vừa vặn có thể đạt được một đơn vị nhỏ nhất.

"Tuân mệnh."

Lục Khiêm vui mừng quá đỗi, với hắn mà nói không thể nghi ngờ là một tin tức tốt, không nghĩ tới Hoàng Tuyền Thiên Tử có khí phách như vậy, lên làm chức vị này, hắn có quyền tự chủ rất lớn. Nói câu không dễ nghe, về sau dù là không thoát khỏi Hoàng Tuyền Địa Phủ, bên trong phạm vi mình quản lý bày nát cũng có thể. Chỉ cần không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, lại thêm Hoàng Tuyền Thiên Tử thỉnh thoảng ban thưởng tiên khí, sống ngàn trăm vạn năm không đáng kể.

"Không còn việc gì thì trở về đi…"

Sau khi Hoàng Tuyền Thiên Tử sắp xếp xong công việc, phất tay để đám người lui ra.

Ai ngờ Lục Khiêm được một tấc lại muốn tiến một thước, bỗng nhiên mở miệng: "Thiên Tử, Phong Đô điện còn có một tên đại địch lẩn trốn bên ngoài, người này từng là người quản lý hai đại thế giới, tại hạ thỉnh cầu bệ hạ phái người trợ giúp."

Lục Khiêm nói là Hoàng Đế, gia hoả này còn hấp thu lực lượng của Xích Đế. Nguyên bản đạo hạnh cao thâm tiến thêm

một bước, Minh Thần cũng không nhất thiết phải có người này, lại mang xuống chỉ sợ lại xuất hiện biến cố gì, cho nên Lục Khiêm chuẩn bị dao động người ngay tại chỗ.

Hoàng Tuyền Thiên Tử suy nghĩ một lát, hư không ngưng tụ ra một đạo thủ dụ, bay đến trên tay Minh Thần.

"Như vậy đi, ngươi mang Long Bá, và Độc Nhãn Long cùng đi giải quyết, hạn cho ngươi trong vòng ba ngày."

Tốc độ chảy ở trung tâm Hoàng Tuyền Địa Phủ tương đối nhanh, cái gọi là ba ngày thời gian, kỳ thật chính là ba năm.

"Được."

Minh Thần cũng không quay đầu lại, mang theo Lục Khiêm đi vào bờ sông Hoàng Tuyền.

"Ngươi nghĩ xem người đó trông như thế nào."

Nước sông mãnh liệt vô biên vô hạn, vô số oan hồn nhìn chòng chọc vào hai người ở trên bờ, cảm giác như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Lục Khiêm hình dung dáng vẻ của Hoàng Đế trong lòng. Nước sông Hoàng Tuyền thế mà thật sự phản chiếu hình dạng của Hoàng Đế, thậm chí còn có hoàn cảnh bên cạnh hắn. Đây là một tòa luyện ngục tràn ngập hỏa diễm, thị giác không ngừng thu nhỏ, cuối cùng dừng lại tại mảnh tinh vực nào đó.

"Được, ta biết rồi." Minh Thần nói.

Nơi này cách bọn họ tổng cộng có một vạn kinh, cũng chính là một vạn ngàn tỉ tỉ dặm. Khoảng cách rất dài, nhưng đối với tu sĩ Âm Dương cảnh mà nói, cũng chỉ là mấy cái công phu chớp nhoáng mà thôi.

Hai người đợi một một lát, Thần Long có vảy giống rêu hạ xuống, biến thành quái nhân độc nhãn đứng ở trước mặt hai người.

“Đây là Độc Nhãn Long.” Minh Thần giới thiệu với hai người.

Sau đó ba người ngồi lên xe ngựa, đột phá bình chướng thế giới, đi vào hư không vô ngần. Bên trong xe ngựa rất lớn, là một vườn hoa sinh thái, ba người ngồi trong đình giữa hồ.

“Không đúng, không phải còn có một người tên Long Bá sao?” Lục Khiêm chợt nhớ tới.

“Hắn ở nơi đó!”

Chỉ thấy trong hư không có một quái nhân mình trần to như tinh thần, cầm trong tay cần câu, cuối cây gậy trúc là hắc động.

【VIP】 Hồng Nguyệt Chí Tôn

Bên trong hư không, có một nam tử thể hình cao lớn dị thường. Dưới chân nam tử giẫm lên tinh thần, tinh thần to lớn ở dưới chân hắn tựa như một cái ghế dài. Tay hắn cầm cần câu, dây câu thăm dò vào hư không, không biết đang câu cái gì.

"Đây là Long Bá! Các ngươi làm quen một chút."

Minh Thần Điện chủ mang theo Lục Khiêm tiến lên chào hỏi.

Long Bá là cự nhân trong thần thoại, thân thể của bọn họ còn lớn hơn tinh thần, bởi vì trên tinh thần không đáp ứng đủ nhu cầu thức ăn cho bọn họ, cho nên chỉ có thể câu cá ở hắc động trước mặt, câu dẫn những thứ nguyên dị thú vô tận kia.

Sau khi mọi người quen biết nhau, sau đó Long Bá căn cứ tin tức Lục Khiêm và Minh Thần cung cấp, nhắm hai mắt, cần câu trong tay nhẹ nhàng chấn động, truyền vào chỗ sâu trong hắc động.

Long Bá là cự nhân trong hư không vô ngần, biết rõ tướng mạo của đối phương và địa điểm đại khái, rất dễ dàng đánh giá ra phương hướng.

"Đi theo ta!"

Long Bá dẫn đầu, bước vào hắc động trong hư không. Thân thể của gã và hắc động hoàn toàn không hình thành tỉ lệ, hắc động lại có thể hoàn toàn dung nạp thân thể khổng lồ của Long Bá.

Ba người còn lại liếc nhau, lập tức tiến vào hắc động.

“Cẩn thận một chút, ở trong lỗ đen đừng đụng chạm lung tung.”

Trước khi tiến vào hắc động, Minh Thần Điện chủ đặc biệt nhắc nhở.

“Biết rõ.”

Soạt!

Lục Khiêm bước vào hắc động, trong chốc lát quang ảnh đảo ngược, ngũ hành điên đảo. Không phân rõ Đông Nam Tây Bắc, đủ mọi màu sắc. Cả người dường như là một người đi đường ngất xỉu, thanh âm bên tai ù ù.

Đợi sau khi thích ứng, Lục Khiêm cảm ứng chung quanh. Thất thải quang mang bên người nhanh chóng rút lui, mỗi một đạo quang mang đại biểu cho một thế giới. Nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong từng thế giới.

Kỳ quái, huyền diệu phi thường. Những ánh sáng này ngàn vạn lần không thể đụng vào, nếu không sẽ bị truyền tống đến thế giới mình không biết.

Bên trong hắc động không có thời gian, rất nhiều thế giới ở hiện thực sớm đã biến mất, những thứ này chỉ là đoạn thời gian nào đó trước khi thế giới phá hủy.

Một khi tiến vào bên trong, trừ phi có năng lực ngược dòng dòng sông thời gian, nếu không rốt cuộc không cách nào thoát ra.

Đám người đi ra khỏi hắc động, sớm đã là ba năm sau.

Trước mặt là một tinh thần to lớn đỏ thẫm. Tinh thần này toàn thân đỏ thẫm, trên đó có đốm đen đen như mực. Nhìn từ xa, giống như là nhãn cầu màu đỏ.

Bốn người đứng bên ngoài hư không, đều có thể cảm ứng được tử khí phía trên tinh thần, hình thể Long Bá thu thỏ thành hình thái của người bình thường.

“Chính là chỗ này.” Long Bá nói.

Tinh thần này đại địa đều nhuộm thành màu đỏ tươi, âm u đầy tử khí, không giống như là bộ dáng trời sinh.

“Ta và Lục Khiêm đi xuống xem một chút, các ngươi chờ tín hiệu của ta.” Minh Thần Điện chủ nói với Độc Nhãn Long và Long Bá.

“Được. Chờ tin tức tốt của ngươi.” Long Bá nói.

“Đi xuống đi.”

Minh Thần Điện chủ vạch phá hư không, quay đầu nói với Lục Khiêm. Hai người thay đổi dung mạo, lặng yên không một tiếng động xuống dưới. Rơi xuống mặt đất phía dưới, thổ nhưỡng giống như là bị huyết dịch ngâm qua, đỏ thẫm vô cùng, ngay cả bầu trời cũng bị nhuộm thành một tia nhàn nhạt màu đỏ. Đỉnh đầu có một vòng huyết nguyệt.

“Kỳ quái, vừa rồi ở trên hư không làm sao không nhìn thấy?” Lục Khiêm nói lầm bầm. Vừa rồi ở trên tinh không căn bản không phát hiện tung tích của huyết nguyệt.

Minh Thần Điện chủ đại khái nhìn một chút, huyết nguyệt này cũng không phải là thực thể, mà là hư ảo, thần niệm chạm không tới.

Cách đó không xa vừa vặn có một tòa thành trì, hai người liếc nhau, trực tiếp đi tới. Hai bên đường hoang tàn vắng vẻ, thậm chí không có đồng ruộng.

Cái này rất kỳ quái. Không có đồng ruộng, người trong thành trì làm sao có thể sống sót? Bọn họ ăn cái gì?

Trên quan đạo thỉnh thoảng có xe ngựa chạy vội qua. Kỳ quái là, vô luận là người trên xe ngựa, hay là kỵ sĩ bảo vệ hàng hóa, đều cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn trời, thậm chí đội mũ rộng vành, rủ xuống miếng vải đen che chắn con mắt.

Trong lòng Lục Khiêm rất là hiếu kì. Huyết nguyệt này chẳng lẽ có bí mật hay sao? Vì sao bọn họ nhìn không có việc gì?

Hai người mang theo nghi hoặc, đi đến cửa thành trước mặt. Hai bên cổng đứng tướng canh cổng mặc kim giáp, mắt sáng như đuốc, liếc nhìn đám người.

Khi thấy hai người Lục Khiêm, tướng canh cổng mặc kim giáp bỗng nhiên chợt quát một tiếng.

"Các ngươi là ai?"

Kim quang trong mắt tướng canh cổng mặc kim giáp là một loại pháp thuật, có thể quét ra thông tin của tất cả những người có ghi chép, tướng canh cổng cũng không nhìn thấy thông tin của hai người.

"Ngươi nhìn lầm rồi, thử nhìn lại một chút."

Thanh âm của Minh Thần tràn ngập ma huyễn, ánh mắt của tướng canh cổng và người chung quanh trở nên tan rã. Sau đó không biết làm sao lại cho đi.

Sau khi hai người đi vào, phát hiện cư dân trong thành cũng không dám ngẩng đầu nhìn huyết nguyệt trên bầu trời. Trừ cái đó ra, những nơi khác không khác lắm với thành thị bình thường. Có quầy hàng có khách sạn, còn có gánh hát thuyền hoa ắt không thể thiếu.

Mọi người hoan thanh tiếu ngữ, nhưng Lục Khiêm rất nhạy cảm phát giác bầu không khí như thế này có chút không đúng. Đáy lòng của mỗi người cất giấu một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Keng keng keng!

Lúc này, tiếng chuông hùng hậu truyền khắp toàn bộ thành trì. Tất cả mọi người buông việc trong tay xuống, nhanh chóng chạy tới quảng trường.

Lục Khiêm và Minh Thần theo dòng người tiến lên, chỉ chốc lát nhìn thấy trên quảng trường đứng đầy người, từng người chắp tay trước ngực, cúi đầu niệm tụng danh hào Hồng Nguyệt Thiên Tôn.

Trong sân rộng là một cái chuông lớn, đỉnh chuông tương ứng với huyết nguyệt, đứng bên cạnh chuông lớn là một quái nhân đeo mặt nạ đỏ như máu.

"Nghi thức phi thăng của Hồng Nguyệt Thiên Tôn đã đến! Chư vị yên lặng, sau một khắc đồng hồ, nghi thức phi thăng có thể hoàn thành."

Dứt lời, quái nhân gõ chuông, tiếng chuông quanh quẩn, một tiếng lại một tiếng, nhịp đập thống nhất với nhịp tim của mọi người.

Đồng thời, dùng thanh âm chói tai lẩm bẩm chú ngữ, Lục Khiêm cẩn thận nghe một chút, chú ngữ này không có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ là đơn thuần dùng để dọa người.

Rất nhanh, bầu trời rủ xuống mười đạo huyết quang. Quang mang chiếu vào mười người, mười người này vẻ mặt hoảng sợ, muốn gọi lại không thể kêu thành tiếng. Sau đó biến mất theo huyết quang ở chân trời.

Những người khác gắt gao che miệng, chỉ sợ phát ra âm thanh. Rất nhanh, nghi thức kết thúc, đám người như trút được gánh nặng.

Đây chính là nghi thức phi thăng, nói đúng ra là tế phẩm.

Hai mươi năm trước, Hồng Nguyệt giáng lâm, đại địa đỏ thẫm, vạn vật bị hủy diệt. Bên ngoài vùng hoang dã, còn có vô số mãnh thú hung ác.

Thời khắc nhân loại gần như tuyệt chủng, Hồng Nguyệt Thiên Tôn giáng lâm, hứa hẹn sẽ cho bọn họ lương thực. Chỉ cần mỗi tháng cử hành nghi thức phi thăng.

Bởi vì số lượng lương thực có hạn, người trong mỗi thành trì không được vượt qua năm mươi vạn, cho nên việc lưu thông dân số rất nghiêm ngặt.

Lục Khiêm nhìn thấy cái gọi là nghi thức phi thăng, suýt chút nữa bật cười.

"Giả thần giả quỷ, cái này nhất định là Huyền Linh Hoàng Lão."

Nghi thức phi thăng cũng không phải là vì những người này, mà là thông qua loại nghi thức cổ quái này hấp thu sự sợ hãi trong lòng của mọi người.

Huyền Linh Hoàng Lão trước kia hấp thu tín ngưỡng, hiện tại hấp thu sợ hãi, trên bản chất đều là một loại người.

"Người này ở dưới đất, Minh Thần Điện chủ, chuẩn bị thông báo cho Long Bá bọn họ đi."

Mắt Lục Khiêm thả ra kim quang, theo dõi đám người sợ hãi, rốt cục tìm ra chỗ ẩn thân của Huyền Linh Hoàng Lão.

Dưới mặt đất ngàn trượng. Có một sơn động đen như mực. Trong sơn động có một pho tượng lão giả mặc đạo bào. Cao khoảng trăm trượng, sinh động như thật, xung quanh quanh quẩn khí sợ hãi đen như mực.

Một lão giả với khuôn mặt giống hệt ngồi dưới bức tượng. Lão giả hít một hơi thật sâu, hắc khí toàn bộ tràn vào thân thể của lão. Thật lâu sau, lão mới chậm rãi mở hai mắt ra.

“Rốt cuộc cũng khôi phục đỉnh phong!”

【VIP】 Cái chết của Hoàng lão

“Rốt cục cũng khôi phục đỉnh phong.”

Dáng vẻ người này chính là dáng vẻ Huyền Linh Hoàng Lão, chỉ có điều nhiều hơn một chút dữ tợn, thiếu đi mấy phần tiên phong đạo cốt.

Tốc độ thời gian bên này trôi qua khác biệt với một bên khác.

Huyền Linh Hoàng Lão ở nơi chênh lệch thời gian này khoảng hơn hai mươi năm.

Đối với tu sĩ mà nói, hơn hai mươi năm thời gian không tính là gì, thậm chí ngay cả khôi phục trạng thái cũng không đủ.

Thế là Huyền Linh Hoàng Lão mở ra lối riêng, dùng phương pháp của Ma Vương.

Thu thập tín ngưỡng, góp nhặt hương hỏa.

Mà Ma Vương thì khác, Ma Vương thông qua sợ hãi, hoặc là thất tình lục dục để nhanh chóng thu hoạch.

Tín ngưỡng khó lập, cảm xúc dịch sinh.

Nhưng cảm xúc có khuyết điểm rất lớn, đó chính là quá pha tạp quá hỗn loạn, không cẩn thận sẽ bị đồng hóa.

Thế nhưng, chuyện này cũng không có biện pháp.

Mặc dù hắn hấp thu một phần lực lượng của Thanh Đế và Xích Đế, nhưng cũng bị đám người đả thương, cần thời gian

đến khôi phục.

Dưới tình huống bất đắc dĩ mới ra hạ sách này.

Huyền Linh Hoàng Lão đứng dậy, cái mũi nhẹ nhàng hút một cái, khí lưu màu đỏ thẫm tràn vào chóp mũi, toàn thân đều ngập tràn lực lượng.

Một thân tu vi, đã đạt tới đỉnh phong.

Hiện tại tu vi hắn là Âm Dương cảnh, đạo hạnh ở cảnh giới này có chút thâm hậu, nhưng cách Tạo Hóa cảnh trong truyền thuyết còn cự ly rất dài.

Huyền Linh Hoàng Lão chờ đợi ở đây mấy chục vạn năm, vẫn không tìm ra đầu mối đột phá.

Đây chính là chỗ kỳ diệu của cảnh giới này.

Không dựa vào tích lũy, chỉ dựa vào ngộ đạo.

Vạn năm tích lũy, không sánh bằng một lần ngộ đạo.

"Vẫn kém rất nhiều."

Thiếu bốn cái hình ghép mấu chốt, Âm Phủ chi chủ, Bạch Đế, Hắc Đế, và một bộ phận Thanh Đế.

Ban đầu hắn muốn đạo hạnh viên mãn, nhưng chuyện này đều bị tên súc sinh Lục Khiêm làm hỏng, dẫn đến thiếu một mảng lớn.

Tạo Hóa chi cảnh cần đạo hạnh hoàn mỹ không một tì vết.

Kém một phần, đều không cách nào thành tựu Cực Cảnh.

Huống chi kém một khối lớn như thế.

Bất kể như thế nào, Huyền Linh Hoàng Lão muốn thành đạo, phải đi gây sự với Lục Khiêm, hoàn toàn ngộ ra phần nhân quả này.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, mặt đất của cái không gian này chấn động lên.

Đá vụn không ngừng rơi xuống, dường như một giây sau sơn động sẽ sụp đổ.

Oanh!

Mái vòm vỡ ra một lỗ thủng.

Bóng người từ khe hở rơi xuống.

Người tới toàn thân mặc áo bào đen, dáng vẻ thanh tú, hai đầu lông mày mang theo một tia tà khí băng lãnh, không phải Lục Khiêm thì là ai?

Địa chấn khiến cho pho tượng sụp đổ, Huyền Linh Hoàng Lão không rảnh quan tâm chuyện khác.

"Ngươi!"

Huyền Linh Hoàng Lão kinh ngạc đứng lên, tuyệt đối không nghĩ tới, nơi này lại xuất hiện người quen.

Đến cùng hắn tìm đến nơi này như thế nào?

Nội tâm Huyền Linh Hoàng Lão kinh ngạc không thôi.

Hắn đang nghi ngờ Lục Khiêm tới thế nào, đến tột cùng phía sau có người hay không?

Nhưng thấy Lục Khiêm đến một mình, ác niệm trong lòng cũng nhịn không được nữa.

"Hóa ra là ngươi!"

Gương mặt tiên khí bồng bềnh của Huyền Linh Hoàng Lão hiện ra vẻ dữ tợn, hôm nay tất giết người này!

Đả Thần Tiên trong tay vạch phá hư không, mang theo lực lượng phá diệt đại thiên, tất cả sự vật trong không gian bị nghiền ép, bất cứ thực thể gì từ những vật cực nhỏ như nguyên

tử đến lớn như tinh thần bắt đầu chôn vùi, trong nháy mắt mặt đất rộng rãi phía dưới biến thành một mảnh hư vô.

Lục Khiêm ở trung tâm nhất cảm thụ càng rõ ràng.

Trong nháy mắt Đả Thần Tiên rơi xuống, Tiên Thiên Kiến Mộc Pháp Tướng xuất hiện sau lưng.

Thụ mộc đỉnh thiên lập địa, trên đó có ba quả trái cây màu sắc khác nhau, trái cây phóng ra ánh sáng.

Lực lượng Đả Thần Tiên lập tức tan vỡ như tuyết tan, biến mất phần lớn.

Dưới Tiên Thiên Kiến Mộc, có một ngọn núi đen như mực.

Oanh!

Ngọn núi và Đả Thần Tiên đụng vào nhau thành một khối, bỗng nhiên bộc phát ra chấn động mãnh liệt.

Một cỗ dao động vô hình quét sạch bốn phương, trong phạm vi ngàn dặm một mảnh sinh linh đồ thán.

Lực lượng hai người đánh nhau, đã sớm không phải tinh thần phổ thông có thể chịu được.

Hai người đánh từ dưới đất tới hư không.

Mấy ngàn vạn sinh linh phi hồi yên diệt.

Lục Khiêm đã sớm không phải Động Chân trước đây, mà là hấp thu tiên khí thành tựu Âm Dương, đạo hạnh có lẽ kém một chút, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có sức phản kháng.

Càng mấu chốt chính là, ngũ hành thêm âm tổng cộng lục hành, hắn chiếm tam hành trong đó, Huyền Linh Hoàng Lão chỉ chiếm hai hành.

Trên phương diện tu hành công pháp, Lục Khiêm chiếm thượng phong.

Hai người đánh có đi có về, không ai nhường ai.

Huyền Linh Hoàng Lão hãi hùng khiếp vía, tiểu tử này trưởng thành quá nhanh, dưới tình huống này, về sau sẽ không có thủ đoạn phản chế, nhất định phải thừa dịp này bóp chết hắn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Linh Hoàng Lão làm xuống một cái quyết định.

Hắn quyết định dùng hết toàn lực, đánh giết Lục Khiêm, không tiếc bất cứ giá nào.

Oanh!

Hư không chợt hiện lên lôi đình, lôi điện như long xà, tùy ý tung hoành, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa.

"Thiên kiếp?"

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, có chút không dám tin tưởng.

Không ngờ Huyền Linh Hoàng Lão lại sử dụng lực lượng thiên kiếp.

Huyền Linh Hoàng Lão khống chế trung tâm hành thổ, đại địa chi lực, có thể mượn dùng lực lượng ở khắp mọi nơi trong hư không, ảnh hưởng ý chí thiên địa.

Cho nên cũng không phải hắn thả ra thiên kiếp, mà là ảnh hưởng tới ý chí thiên địa, để ý chí thiên địa cho rằng Lục Khiêm là địch nhân, đánh xuống thiên kiếp.

Thiên kiếp là một loại trừng phạt của thiên địa vũ trụ đối với tu sĩ phạm phải sai lầm nào đó, chỗ cường đại của nó là thiên kiếp có thể căn cứ tu vi của đối tượng bị trừng phạt để đề tăng uy lực.

Oanh!

Lục Khiêm hiểm hiểm tránh thoát.

Thế nhưng thiên kiếp sẽ không bởi vậy mà biến mất, mà không ngừng liên tục công kích xuống.

Trừ phi hủy diệt thiên địa, hoặc là giết chết Huyền Linh Hoàng Lão, như thế mới có thể kết thúc cái tuần hoàn này.

Huyền Linh Hoàng Lão cũng không cho hắn cơ hội đó, lão đã sớm chạy trốn ra xa xa, ở một bên cười lạnh nhìn xem.

Lúc này, một bóng mờ che khuất hắn.

Hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trước là một cái thân thể to lớn, so với tinh thần còn muốn lớn hơn mấy phần.

Bên người cự nhân còn có hai cái thân ảnh nhỏ như con kiến.

Một người trong đó, chính là một trong những người lần trước đả thương hắn.

"Không tốt!"

Huyền Linh Hoàng Lão quay người liền muốn chạy, hiện tại mới biết rõ trúng kế của người ta.

Lúc này phản ứng lại cũng đã chậm.

Sở dĩ Lục Khiêm dây dưa với hắn lâu như vậy, chính là muốn để người này buông lỏng cảnh giác.

Oanh!

Ba người đã sớm chuẩn bị xong pháp thuật bao phủ Huyền Linh Hoàng Lão.

Huyền Linh Hoàng Lão không cam lòng gầm thét, cuối cùng vẫn tan thành mây khói.

Tại chỗ lưu lại hai cái quang đoàn.

“Đa tạ mấy vị đạo hữu.”

Lục Khiêm cười nói, sau đó chuẩn bị tiến lên lấy đi ngũ hành bản nguyên.

Đây là chuyện trước đó đã nói xong.

Lúc này, ánh mắt Long Bá sáng lên, một đôi bàn tay lớn liền muốn bắt được bản nguyên.

“Dừng tay!”

…

【VIP】 Thái Nhất Thần

Long Bá nhìn thấy bản nguyên của Huyền Linh Hoàng Lão rơi xuống, bỗng nhiên trong lòng hơi động, không để ý đến ước định của mấy người trước đó, trực tiếp chụp vào bản nguyên.

"Dừng tay!"

Ánh mắt Lục Khiêm ngưng lại.

Long Bá mắt điếc tai ngơ, trong mắt chỉ có bản nguyên phía trước.

Chỉ là Phong Đô, làm sao có thể để cho hắn dừng tay, xé bỏ hứa hẹn thì đã làm sao?

Hắn không tin Lục Khiêm còn không cho mình.

"Súc sinh!"

Hai mắt Lục Khiêm bắn ra kim quang, thân hình cất cao vạn trượng, đánh một quyền về phía Long Bá.

"Ồ? Không phục?"

Long Bá hơi kinh ngạc, kinh ngạc Lục Khiêm dám phản kháng hắn, hơn nữa còn lấy loại phương thức này, chẳng lẽ Lục Khiêm không biết đây là phân thân của hắn sao?

Nghĩ tới đây, Long Bá nắm chặt nắm đấm, nghênh đón đi lên.

Oanh!

Song quyền chạm vào nhau, sắc mặt Long Bá kịch biến, chỗ nắm đấm truyền đến một cỗ cự lực.

Răng rắc răng rắc!

Toàn bộ cánh tay đứt gãy tại chỗ.

"Ngươi…"

Long Bá rút lui vài trăm mét, nhìn xem Lục Khiêm không nhúc nhích, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Không ngờ Lục Khiêm mạnh như thế, vừa rồi hắn giống như đụng vào một cái thế giới, lực lượng toàn bộ thế giới áp xuống cánh tay của hắn.

"Không phải là đồ vật của mình, tốt nhất đừng đụng loạn!"

Lục Khiêm thu hồi bản nguyên, từ tốn nói.

Mặc dù Long Bá trời sinh thần lực, nhưng Tiên Thiên Kiến Mộc cũng không phải ăn chay, trong truyền thuyết Tiên Thiên Kiến Mộc là trụ cột chèo chống thế giới.

Ngay cả thế giới cũng có thể chịu nổi, huống chi là một tên Long Bá.

Câu nói này của Lục Khiêm, khiến trên mặt Long Bá không ánh sáng, cả giận nói:

"Ngươi nói cái gì?"

"Ai, đừng cãi nhau."

Lúc này Minh Thần Điện Chủ lên tiếng, còn Độc Nhãn Long ở bên cạnh thì một bộ không liên quan đến mình, nhìn dáng vẻ náo nhiệt này.

Có người cho bậc thang, Long Bá hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Không nghĩ tới một người mới, lại có lực lượng như thế, suýt chút nữa khiến cho hắn mất mặt.

Nghĩ tới đây, Long Bá có chút hối hận vì trêu chọc Lục Khiêm.

"Nếu không còn chuyện gì, nhóm chúng ta cũng nên trở về. Lục Khiêm!"

Minh Thần nhìn về phía Lục Khiêm.

"Thế nào?"

"Thiên Tử hứa cho ngươi chức vị điện chủ, ngươi cũng không cần trở về phục mệnh, ngươi trực tiếp quay về Đại Càn đi, chuẩn bị kiến thiết Phong Đô Điện của ngươi."

Đại Càn và Đại Hạo đều là chủ tinh rất lớn, dùng làm bản thể Phong Đô Điện rất không tệ.

"Được, ta biết rồi."

Lục Khiêm cũng không nói nhảm nhiều, sau khi tạm biệt đám người, liền trở lại Đại Hạo Tinh.

Đoạn thời gian này hắn muốn bế quan, hoàn thiện đạo hạnh của mình.

Tiên Thiên Kiến Mộc là căn cơ của hắn, Bắc Âm Phong Đô Sơn là thứ hắn ỷ vào.

Mặc dù Lục Khiêm tiến vào Âm Dương cảnh đạo hạnh còn thấp, nhưng cảnh giới này cũng không phải con rùa, sống càng lâu, tu vi càng cao, mà là dựa vào lĩnh ngộ của người và đạo hạnh viên mãn.

Bây giờ ngũ hành đã đủ, âm dương hợp nhất.

Mặc dù không đến nỗi lập tức tiến vào Tạo Hóa chi cảnh, nhưng đạo hạnh đã viên mãn, tu vi hẳn là mạnh hơn so với Huyền Linh Hoàng Lão ở thời kỳ đỉnh phong một chút, nói không chừng thật sự có thể tiến vào Tạo Hóa chi cảnh.

Đến lúc đó, tỉ lệ rời khỏi U Minh gia tăng thật lớn.

Hiện tại đạo hạnh của hắn đã vượt qua Đại Từ Tôn năm đó, năm đó Đại Từ Tôn kém một chút là hoàn thành hành động vĩ đại, bây giờ Lục Khiêm hẳn là cũng có thể.

Chỉ cần xóa đi khí tức liên quan tới hắn trong Hoàng Tuyền, từ đó sẽ có thể trời cao biển rộng.

Thời điểm đang nghĩ ngợi, Lục Khiêm đã trở lại Đại Hạo.

Đi tới một chỗ ở Vân Mộng hành lang trung tâm đại địa, nơi này là trung bộ đại địa, cũng là tổng bộ tín ngưỡng thần đạo sau khi Đại Hạo luân hãm.

Hiện tại, nơi đây đã thành lập được một mảnh cung điện hoa lệ, bây giờ là tài sản của Phong Đô Sơn bọn hắn.

Màn đêm buông xuống, núi cao to lớn.

Đỉnh núi có mây đen không tan, dày đặc như mực, âm trầm ngột ngạt.

Càng có vô số quỷ thần du đãng ở bên trong mây đen, tiếng quỷ khóc sói gào, như khóc như tố.

Lục Khiêm vừa hạ xuống, đã có người đi tới.

Màu tóc hai người một trắng một đen, dáng vẻ vô cùng giống nhau.

Hai người này chính là hai tỷ muội Yêu Nguyệt Tập Nguyệt chứng được Đại Atula Nguyên Thần.

Đại Atula Nguyên Thần tương đương với Nguyên Thần chi cảnh của nhân loại, bên trên Nguyên Thần chính là Động Chân, bên trên Động Chân là Âm Dương cảnh hiện tại của Lục Khiêm.

Hai người là Nguyên Thần viên mãn, lại có chút thời gian, hẳn là có thể ngưng tụ ra Tu La đạo quả, tiến vào Động Chân chi cảnh.

Hai người hợp nhất lực lượng mạnh hơn người cùng cảnh giới nhiều, cũng coi là giúp đỡ không tệ.

"Lão gia."

Hai người nói.

"Ừm, ta thăng lên điện chủ, lát nữa ta sắp xếp chức vị của các ngươi, trước khi ta xuất quan, cần phải sắp xếp tốt tất cả."

Một cái điện hoàn chỉnh, nhất định phải có Tam Ti Lục Tào, Luân Hồi Ti, Phán Quan Ti và Thành Hoàng Ti.

Phán Quan Ti có Tứ Tào, các ti khác đều chiếm một tào.

"Sắp xếp Đệ Nhất Vô Lượng, để hắn đảm nhiệm Ti Chủ Luân Hồi Ti, sau đó, … Yêu Nguyệt là Ti chủ Phán Quan Ti… Về phần Thành Hoàng… Lát nữa Yêu Nguyệt cầm tín vật đi tìm Hoàng Tuyền U Minh phó điện chủ Thái Ông, đòi hỏi hắn Huyền Lão Hắc Đế."

Lục Khiêm cảm thấy vẫn nên để Huyền Lão Hắc Đế làm Thành Hoàng thì tốt hơn một chút, Phán Quan Ti là trung xu cơ cấu, để tâm phúc Yêu Nguyệt giữ chức, Thành Hoàng Ti làm ngoại vụ cơ cấu, để Huyền Linh Hắc Đế thực lực cao cường đảm nhiệm cho thỏa đáng.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm liền muốn trở về bế quan.

Bỗng nhiên lúc này hắn nghĩ đến cái gì, liền cho Yêu Nguyệt một cái quyển trục, nói:

"Đúng rồi, một lát nữa có hai người gọi là Xích Nhật và Hi Chiếu tới, các ngươi hỗ trợ bọn hắn xây dựng trận pháp truyền tống."

"Trận pháp truyền tống?"

"Ừm, trận pháp truyền tống đến Xích Luyện Đan Giới, ta muốn đi tìm Xích Âm."

“Tìm được rồi? Vậy quá tốt.”

Hai tỷ muội Yêu Nguyệt có chút hưng phấn.

Các nàng làm tỳ nữ của Lục Khiêm, đương nhiên biết rõ Xích m, nghe nói tìm được Xích m, trong lòng cũng vui mừng từ đáy lòng, cũng không có ý nghĩ không thiết thực.

Hai người tuyệt đối trung thành với Lục Khiêm.

Sau khi sắp xếp tất cả nhiệm vụ, Lục Khiêm đi vào tầng thứ năm Phong Đô Sơn, chuẩn bị bù đắp ngũ hành âm dương.

Ngày xuất quan, chính là thời điểm dương danh ở cái thế giới này.

…

Xích Luyện Đan Giới.

Huyền Hỏa Sơn.

Từ khi tộc trưởng Xích Chu tổ mẫu bế quan, tất cả Xích Tộc do trưởng công chúa Xích Âm lãnh đạo.

Dưới sự trợ giúp của Xích Nguyệt và Xích Tinh, cũng không gây ra náo loạn gì.

Biểu hiện của gia hỏa Xích Tinh này rất tốt, được Lục Khiêm thả ra sớm.

Trên núi lửa, Xích Âm đang hấp thu Hồng Liên Nghiệp Hỏa, đây là một môn hỏa diễm mới, cũng không phải là Cửu Thiên Huyền Hỏa tổ tiên truyền thừa.

Nếu như có một ngày, Xích Âm mượn nhờ Hồng Liên Nghiệp Hỏa thành tựu Chu Tước Đại Đế đạo quả, như vậy nàng chính là Hồng Liên Đại Đế.

Đại Đế chi vị tương đương với Tạo Hóa cảnh.

Tạo Hóa cảnh có thể tự mình tạo ra tiên khí, có thể thúc đẩy sinh trưởng ra càng nhiều Âm Dương cảnh, cũng có thể để cao thủ Âm Dương Chu Tước ngủ say thức tỉnh.

Một người quật khởi, nhất tộc hưng chính là như thế.

Tại thời đại cao thủ tàn lụi này, Xích Âm không chỉ mang hi vọng của Xích Tộc mà còn có Chu Tước nhất tộc.

Cho nên khi biết Xích Âm lĩnh ngộ hỏa diễm mới, cửu tộc khác cũng không có người đến tìm phiền phức.

Nếu không tiếp tục như vậy nữa, Xích Luyện Đan Giới là Chu Tước tổ địa, sẽ bị ngoại tộc chiếm cứ.

Lúc này, một đạo ánh sáng từ một trong mười vầng mặt trời phía trên bay tới, vững vàng rơi xuống trước mặt Xích Âm.

"Hả? Tổ mẫu gửi thư."

Lúc tổ mẫu bế quan, bình thường sẽ không tuỳ tiện đi ra.

Xích Âm mở hai mắt ra, cảm ngộ tin tức.

"Thái Nhất Thần Khư xuất hiện, nhanh chóng triệu tập thập tộc!"

"Thái Nhất Thần?"

Con ngươi Xích Âm co rụt lại, lần này sự tình lớn rồi.

Chư thiên có rất nhiều thế lực, nhưng mạnh nhất cũng chỉ có mấy cái.

Vượt ngang dòng sông thời gian, bốn phương tám hướng vũ trụ.

Trong đó lấy Trung Nguyên Ngũ Đế, Nam Phương Sở Địa, Đông Phương Bồng Lai, Tây Phương Côn Lôn, Bắc Phương Ân Khư đứng đầu.

Các đại thế lực hiện nay trên cơ bản đều xuất xứ từ mấy loại này.

Chu Tước nhất tộc chính là nhất mạch Nam Phương Sở Thần, chủ thần là Thái Nhất Thần, hoặc là Thái Nhất Thần.

Bây giờ Thái Nhất Khư xuất hiện, chẳng phải là cơ hội bọn hắn quật khởi sao?

Nhưng sự tình không có đơn giản như trong tưởng tượng.

Thái Nhất Khư xuất hiện, lập tức truyền khắp chư thiên vạn giới, trong lúc nhất thời gió nổi mây phun.

【VIP】 Đại đạo chi vận

Tin tức Thái Nhất Khư xuất hiện lập tức truyền khắp chư thiên vạn giới.

Thái Nhất là chủ thần thần thoại phương nam, hóa thân thiên đạo, chủ nhân vạn vật.

Nếu thu hoạch được truyền thừa của Thái Nhất, ít nhất cũng là Tạo Hóa chi cảnh.

Cho dù không có đồ vật của Thái Nhất, thì thu được các loại truyền thừa của Chúc Dung, Chu Tước, Đại Tư Mệnh, Tiểu Tư Mệnh thần hệ phương nam cũng không tệ.

Cuối cùng toàn bộ tu hành chư thiên vạn giới chậm chạp hạ lạc.

Phía trên Âm Dương cảnh là Tạo Hóa cảnh, phía trên Tạo Hóa cảnh chính là tiên nhân trong truyền thuyết.

Trước kia còn có thể xuất hiện Tiên Nhân.

Trung Nguyên Hạo Thiên, Phương Nam Thái Nhất Thần, Bồng Lai Đông Công Côn Luân, Tây Mẫu, Đại Đế Phương Bắc vân…vân đều là tiên nhân.

Bây giờ tiên đạo xuống dốc, những bất hủ chân tiên bất lão bất tử này cũng không biết vì nguyên nhân gì mà biến mất trong dòng sông thời gian.

Tu hành giới cũng xuống dốc đến nay.

Hiện tại đại thế lực thủ lĩnh không có tiên nhân, nhiều nhất là Tạo Hóa đỉnh phong hoặc bán tiên, mặc dù bất lão bất tử, nhưng so với Chân Tiên vĩnh thùy bất hủ, vẫn kém rất nhiều.

Trong lúc nhất thời, các thế lực chư thiên vạn giới đều bị kinh động.

Xích Luyện Đan Giới.

Thập tộc đã lâu không mở đại hội.

Lãnh tụ thập tộc bế quan mất bảy người, còn lại ba vị Âm Dương cảnh.

Lần đại hội này do bọn hắn chủ trì.

Bảy vị lãnh tụ còn lại nói là bế quan, nhưng thực tế mọi người đều biết, họ đang giả chết, thỉnh thoảng tỉnh lại mấy khắc cũng phải hao phí vô số pháp lực.

Mặc dù Chu Tước không thể dục hỏa trùng sinh giống như Phượng Hoàng, nhưng cũng là bất tử bất diệt.

Nó so với Phượng Hoàng phiền phức hơn rất nhiều, cần hấp thu đầy đủ năng lượng mới có thể tỉnh lại, giai đoạn này cần mấy trăm năm đến mấy vạn năm.

Thế nhưng chỗ tốt là mình vẫn là mình, Phượng Hoàng thuộc về đổi mới nhục thân và ý thức, tương đương với tân sinh.

Chỗ xấu là Âm Dương cảnh không cách nào tự hành phục sinh, bọn hắn cũng không đủ tiên khí để tự động hấp thu, chỉ có thể hi vọng xa vời xuất hiện một vị Đại Đế, để bọn hắn có thể phục sinh.

Thập tộc thảo luận kịch liệt, chuẩn bị xem thời điểm nào thì xuất chinh, khai thác theo phương thức nào, hoặc là hợp tác cùng người nào.

Thập tộc tuy là một thể, nhưng trước tình huống mấy vạn năm không xuất hiện một lần kịch biến này, cũng loạn cả lên, mỗi người đều có lợi ích và mâu thuẫn của riêng mình.

Có người cảm thấy nên đồng tâm hiệp lực, sau khi nắm bắt được di sản của Thái Nhất, lại bàn tới chuyện phân phối.

Còn có người cho rằng nên dựa vào ngoại viện, Phượng Tộc và Long Tộc không thể thích hợp hơn, lãnh tụ mấy tộc đứng ra nói chuyện, trên cơ bản đều có quan hệ thông gia với Phượng Hoàng và Long Tộc.

Đám người giằng co không xong, cuối cùng chỉ có thể mỗi người làm một việc.

Xích Âm không nói gì, sau khi hội nghị kết thúc liền trở lại Huyền Hỏa Sơn.

Một thiếu phụ xinh đẹp bay lên, nói:

"Sao rồi? Có kết quả chưa?"

Người này chính là Xích Tinh, ngày đó ở di tích Đại Đế đánh lén Lục Khiêm, bị Lục Khiêm phán vào vô gian địa ngục, bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa đốt cháy mấy trăm năm.

Về sau tộc trưởng Xích Chu bế quan, Lục Khiêm nể tình gia hỏa này tuyệt đối trung thành với Xích m, lại cho người này tự do, điều kiện là không cho phép tại phạm sai lầm, nếu không sẽ phải là mấy trăm năm đơn giản.

Nghe thấy Xích Tinh nói vậy, Xích Âm lắc đầu, trả lời:

"Mấy lão gia hỏa toàn nói nhảm, căn bản không bàn ra kết quả gì."

"Vậy làm sao bây giờ? Nhóm chúng ta không thể ngồi chờ chết được, hiện tại lão tổ bế quan, tất cả hi vọng của tộc chúng ta đều ở trên người trưởng công chúa."

Tính tình Xích Tinh tương đối nóng nảy, sự tình gia tộc vĩnh viễn đặt ở vị trí thứ nhất, trước đây ám sát Lục Khiêm cũng là vì suy nghĩ cho tương lai gia tộc, thế nhưng tuy có tâm lại làm chuyện xấu.

Lục Khiêm cũng vì nể tình chuyện này, mới mở một con mắt nhắm một con mắt.

“Ta định tìm Lục Khiêm hỗ trợ, hiện tại Lục Khiêm là Phong Đô Điện Chủ. Có lẽ hắn có thể phân ra đầy đủ nhân thủ trợ giúp ta.”

Xích Âm nói.

Đối với Lục Khiêm nàng tín nhiệm tuyệt đối, hai người liên thủ, đối mặt tranh đoạt trong tương lai cũng có ưu thế tương đối lớn.

“Chỉ sợ không được, lần này người U Minh Hoàng Tuyền cũng sẽ tham dự vào, có thể Lục Khiêm sẽ bị điều đến địa phương khác.”

Tin tức Xích Tinh rất linh thông, Hoàng Tuyền là đại thế lực nổi danh nhất, gần như mỗi một địa phương bọn họ đều sẽ chặn ngang một bước, tiếng xấu đơn giản là lấy gậy quấy phân heo, không có khả năng không tham dự loại thịnh sự này.

“Không có việc gì, ta hiểu rất rõ Lục Khiêm.”

Xích Âm biết rõ nguyên nhân, nhưng không thể nói rõ.

Nội tâm Lục Khiêm một mực có khát vọng, đó chính là độc lập tách khỏi Hoàng Tuyền, xé mở trói buộc và quyền hành của Hoàng Tuyền Thiên Tử, biến thành một U Minh Chi Chủ mới.

Xích Âm cũng muốn trợ giúp Lục Khiêm tránh thoát gông cùm xiềng xích, bây giờ chính là cơ hội tuyệt vời, nếu không nắm chặt cơ hội này, về sau càng không có cơ hội.

Đúng lúc này, trên núi truyền đến một đạo quang mang, hóa ra là đám người Xích Nhật trở về, đồng thời còn có mấy người Yêu Nguyệt.

Sau khi mấy người gặp mặt, Xích Âm liền nói ra ý nghĩ của mình, những người khác cũng biểu thị đồng ý, thế nhưng phải chờ tới khi Lục Khiêm xuất quan.

Hiện tại Lục Khiêm còn chưa xuất quan, đoán chừng phải chờ một đoạn thời gian.

Trong lúc vô tình đã qua một tháng.

Trong lúc đó, đã có vô số đại tộc bắt đầu khởi hành, tiến về thế giới phát hiện di tích.

Đó là vũ trụ độc lập, cũng là vũ trụ mà Thái Nhất Thần khai phá, ở cực nam thế giới, phần cuối hỏa diễm đại đạo, là một mảnh thế giới hỏa diễm.

Thật ra nơi ở của Chu Tước Tộc cũng rất có ưu thế.

Đại Hạo Tinh.

Trung tâm đại địa nổi lên một tòa núi cao, đỉnh núi có một gốc đại thụ che trời, thân cây thẳng tắp, tán cây rộng lớn như đại lục, vô số phi cầm tẩu thú sinh sống ở phía trên.

Đám mây phía trên hiện lên màu ngũ sắc, không ngừng lưu chuyển theo gió, vô cùng huyền diệu.

Bởi vì nơi đây là một cái đại chiến, cao thủ bản thổ chết gần hết, chỉ còn một nhà Phong Đô độc đại, cũng không cần quá mức lo lắng danh tiếng quá lớn, dù sao cũng là địa bàn của mình.

Dưới cành cây có một đạo nhân mặc áo bào đen.

Đạo nhân có dáng vẻ trẻ tuổi, khoanh hai chân lại, khép hờ hai mắt, hít vào một hơi, có một loại đạo vận không thể nói ra lưu chuyển.

Thật lâu sau, Lục Khiêm chậm rãi mở hai mắt ra.

Chỉ trong chốc lát, khí thế thiên địa bốc lên, ngũ hành luân chuyển, sinh cơ và tử vong nhanh chóng luân chuyển trong mấy giây thời gian.

Chỉ trong giây lát, đại địa trong phạm vi ngàn dặm đã trải qua thương hải tang điền.

Đây chính là cao thủ Âm Dương cảnh, nhất cử nhất động đều có thể điên đảo âm dương, tạo hóa ngũ hành, tiện tay thay đổi một phương thế giới không là vấn đề.

Do cử động này, đại biểu cho đạo hạnh đã viên mãn, âm dương hợp nhất, ngũ hành đầy đủ.

"Vẫn còn chênh lệch rất nhiều…"

Ánh mắt thâm sâu của Lục Khiêm nhìn về phương xa, hắn biết rõ thiếu khuyết chỗ nào, lỗ hổng này tựa như gông xiềng đeo trên cổ hắn, nếu như không tránh thoát cái gông xiềng này, sẽ vĩnh viễn không cách nào có được đạo hạnh viên mãn, không thể tiến vào Tạo Hóa cảnh.

"Sắp rồi sắp rồi…"

Lục Khiêm thầm nghĩ nói.

Nghĩ tới đây, hắn thu hồi thần thông, chậm rãi đứng dậy.

Đúng lúc này, một đạo quang mang từ chân trời bay tới, không đúng, là hai đạo, một đen một trắng.

Lục Khiêm đưa tay tiếp được, đây là tin tức của Xích Âm và Minh Thần Điện Chủ gửi tới, cùng một thời gian, nói cùng một sự kiện.

"Đúng, ngay tại lúc này!"

Lục Khiêm dự cảm cơ duyên của mình sắp đến, có lẽ chính là thời cơ tuyệt vời để thoát ly!

Đúng lúc này, lại có một đạo quang mang bay tới.

Lục Khiêm hấp thu hết tin tức quang mang truyền lại, sắc mặt có chút cổ quái, người truyền tin tức tới là người trước đó hắn không có nghĩ tới…

【VIP】 Thái Nhất di bí, Chuyển Luân Diêm Vương

Đúng lúc này, lại có một đạo tin tức từ phương xa bay tới.

Nhìn thấy tin tức này, sắc mặt Lục Khiêm có chút cổ quái.

Không nghĩ tới người này lại truyền tin tức cho hắn.

Hai người này chính là vợ chồng Dương Tiêu và Ngọc Sanh.

Lục Khiêm đã có vài chục năm không liên hệ với bọn họ.

Cũng không phải là xảy ra chuyện mâu thuẫn gì.

Bọn hắn là người Vũ Thần Tộc, trời sinh có được hình thể to lớn và tuổi thọ dài dằng dặc.

Đừng nói vài chục năm không liên hệ, cho dù là mấy trăm năm mới chào hỏi cũng là bình thường.

Nội dung trên thư tín cũng rất đơn giản, cũng là tin tức liên quan tới Thái Nhất bí cảnh.

Dương Tiêu biết nhiều hơn một chút so với người khác, dù sao cũng sống lâu hơn.

Thậm chí còn biết lai lịch Thái Nhất Khư.

Tiền thân của Thái Nhất Khư chính là Sở Giới, cái gọi là Sở Địa, chính là lấy Sở Giới làm trung tâm chư thiên thế giới.

Ở bên trong Sở Địa, Thái Nhất Thần là chúa tể tuyệt đối, bao trùm toàn bộ Sở Địa.

Trong đó Đại Tư Mệnh, Tiểu Tư Mệnh, Tương Quân, Vân Trung Quân, Hà Bá, Quốc Thương đều là thủ hạ chủ thần.

Sở Địa tiêu vong thật ra là vì phát sinh một trận đại chiến.

Thái Nhất Thần và Trung Nguyên Ngũ Đế phát sinh xung đột, song phương đều muốn tranh đoạt Chí Tôn chi vị, nhất thống chư thiên vạn giới.

Trận chiến kia Thái Nhất và Hạo Thiên đánh đến long trời lở đất, đánh tới tận cùng vũ trụ, điên đảo thời không, đánh từ thượng cổ tới hiện tại.

Căn cứ tin tức tổ tiên Dương Tiêu truyền thừa, trận chiến này không chỉ có hai nhà quyết chiến, mà còn liên lụy mấy nhà Bồng Lai, Côn Luân, Ân Khư…

Kết quả cuối cùng là thế giới rách nát, một mực suy sụp đến nay.

Thái Nhất Thần thất bại, thân tử đạo tiêu, Sở Địa sụp đổ, trên cơ bản những người may mắn còn sống sót đều co đầu rút cổ ở một giới nào đó, không dám lộ diện.

Hạo Thiên thu được toàn thắng cũng không thấy bóng dáng, toàn bộ chư thiên vạn giới một mực lưu lạc đến nay.

Lần này di tích Thái Nhất xuất hiện, rất có thể đại biểu cho một loại tín hiệu nào đó, ví dụ như tiên nhân thượng cổ trở về chẳng hạn.

Lúc này Lục Khiêm mới ý thức được phó bản lần này không có đơn giản như trong tưởng tượng.

Nghĩ tới đây, hắn truyền tin tức cho Dương Tiêu, hai người hẹn địa điểm cẩn thận.

Lục Khiêm đang suy tư hai người khác gửi tin tức tới.

Xích Âm nói với hắn sự tình Thái Nhất Thần, đồng thời căn dặn có thể người Hoàng Tuyền sẽ nhúng tay.

Quả nhiên, Minh Thần Điện chủ cũng gần như cùng lúc truyền tin tức tới.

Hoàng Tuyền Thiên Tử triệu tập tất cả điện chủ và thủ hạ cấp bậc Tôn giả, tiến về Địa Tạng Cung bàn chuyện.

Nhắc tới Địa Tạng Cung, Lục Khiêm lại nghĩ tới bậc thang kéo dài đến thương khung bảo điện.

Và Đế Hoàng giống như nắm trong tay sinh tử chư thiên vạn vật.

Bây giờ tu vi càng sâu sắc, Lục Khiêm càng cảm giác được Hoàng Tuyền Thiên Tử cao thâm khó dò.

Người này giống như có vô số vĩ lực ở trên người, ngàn vạn tạo hóa, thâm bất khả trắc.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Lục Khiêm đối với gia hỏa này.

Nhận được tin tức, Lục Khiêm không hề nghĩ ngợi gì thêm, sắp xếp tốt sự tình liền đi qua.

Hắn đi đến tầng thứ năm Phong Đô Sơn, lấy ra tín vật của Hoàng Tuyền Thiên Tử.

Sau khi đưa pháp lực vào, cả người biến mất tại chỗ.

Một lát sau, Lục Khiêm xuất hiện ở một nơi huyền huyễn khó lường.

Nơi đây không có tinh thần, chỉ có dãy cung điện rộng lớn vô ngần.

Cung điện đứng sừng sững trên đám mây, quỷ thần lui tới, một dòng sông màu vàng chảy xuôi chư thiên vạn giới, không thấy đầu cũng chẳng thấy đuôi, vô số oan hồn vĩnh viễn không siêu sinh ở trong đó.

Chính giữa cung điện là bậc thang vô cùng vô tận, như đâm thẳng mây xanh, trên đỉnh đám mây còn có một tòa cung điện, đây chính là Địa Tạng Cung.

Địa Tạng Cung nằm tít trên chín tầng mây, quan sát chúng sinh.

Lúc này, trên bậc thang có mấy người đứng tốp năm tốp ba, những người này đều là tu sĩ cấp bậc điện chủ.

Lục Khiêm đếm qua một cái, tối thiểu có hơn một trăm hai mươi người.

Một trăm hai mươi tu sĩ Âm Dương cảnh là khái niệm gì?

Âm Dương cảnh đã là đỉnh phong của một phương thế giới, hơn một trăm vị Âm Dương cảnh, tương đương với nắm giữ hơn một trăm cái thế giới.

Phải biết U Minh Địa Phủ cũng không phải tùy tiện chiếm lĩnh một cái địa phương, nếu như không có đầy đủ lợi ích, căn bản không nhìn một chút.

Cao thủ cường đại giống như Minh Thần, thậm chí nắm trong tay mấy cái đại thế giới.

Đám người chào hỏi lẫn nhau, những người này có dáng vẻ khác nhau, có người có yêu, còn có mấy cái thân ảnh Lục Khiêm cảm thấy hết sức quen thuộc.

Đặc điểm giống nhau nhất giữa những người này chính là giữ lại một đầu tóc ngắn, mang y phục bó sát người, ăn mặc rất gọn gàng, hoa văn trên quần áo ngắn gọn đơn giản, ngay cả pháp khí bên người cũng có đường cong trôi chảy, không có một tia không phù hợp lẽ thường.

Chính là bởi vì điểm ấy, Lục Khiêm mới phát hiện ra bọn hắn có chút không bình thường.

Pháp bảo tu hành giới sẽ không cân nhắc vấn đề lực cản của không khí, muốn hình dạng gì là có hình dạng đó.

Lúc này, nam nhân tóc ngắn kia lấy ra một viên tinh thạch, hiện ra một cái hình ảnh sinh động như thật, bắt đầu đối thoại cùng hình ảnh kia.

Lục Khiêm nhìn đến đây mỉm cười, không tiếp tục quan sát bọn hắn nữa, nếu như đoán không lầm, thế giới của những người này có quan hệ với khoa học kỹ thuật, thế nhưng không phải khoa học kỹ thuật trên Địa Cầu, mà là khoa học kỹ thuật kết hợp cùng pháp lực.

Trên bản chất vẫn thuộc về tu hành.

Cũng không phải là Địa Cầu trong tưởng tượng.

Lục Khiêm từng cho rằng, khả năng Địa Cầu ở một góc nào đó trong cái vũ trụ này, bây giờ suy nghĩ một chút khả năng không phải.

Cái vũ trụ này hoặc nhiều hoặc ít đều có pháp lực, cho dù là khoa học kỹ thuật trong truyền thuyết cũng là như thế.

Trên Địa Cầu lại không giống, Địa Cầu là thế giới không có một chút pháp lực, toàn bộ vũ trụ đều là như thế.

Công pháp nơi này dời đến bên kia, khả năng chẳng là cái gì, thậm chí không tu hành được.

Cho nên nếu muốn tìm đường về nhà, khả năng còn phải trắc trở khó khăn một phen, có lẽ lúc sinh thời cũng chưa nhất định trở về được.

Trong lúc lơ đãng, đoàn người đi đến bậc thang cuối cùng, dồn dập đi vào bên trong đại điện.

Hoàng Tuyền Thiên Tử đã sớm chờ ở trong đại điện, mấy chục vạn năm qua, hắn ở tòa cung điện này quan sát chúng sinh, nắm giữ vận mệnh của ngàn vạn sinh linh.

Bên cạnh Thiên Tử còn có mười người.

Những người này đến từ Thập Điện Diêm La dưới trướng Hoàng Tuyền Thiên Tử, mỗi người đều có tu vi Tạo Hóa cảnh.

Lúc Lục Khiêm hành lễ với Hoàng Tuyền Thiên Tử, cũng âm thầm dò xét mấy người này, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bọn họ.

"Đến bên này."

Minh Thần mang theo Lục Khiêm đi vào bên người thứ mười, người này mang đế vương bào màu đen, mặt có râu ngắn, hai tay khoanh lại, đây là Chuyển Luân Vương.

Trên danh nghĩa Lục Khiêm là thủ hạ của người này.

"Điện hạ, đây là Lục Khiêm, Phong Đô Điện Chủ tân nhiệm."

Minh Thần giới thiệu Lục Khiêm.

Ánh mắt Chuyển Luân Vương chậm rãi liếc nhìn tới.

…

【VIP】 Mới tới Thái Nhất Thần khư

“Vị này chính là Lục Khiêm, cũng là người mới năm nay, tư chất rất không tệ.”

Minh Thần giới thiệu với Chuyển Luân Vương.

Nghe đến đó, ánh mắt Chuyển Luân Vương ngưng lại, một vài đồng liêu xung quanh cũng quăng ánh mắt hiếu kì tới.

Gần đây bọn hắn cũng nghe nói sự tình liên quan tới Lục Khiêm, biết rõ một người như vậy, vừa gia nhập Hoàng Tuyền không bao lâu, đã liên tục leo lên mấy cái bậc thang, trở thành điện chủ mới.

Nghe nói Thiên Tử đặc biệt triệu kiến người này, có thể thấy được chỗ hơn người của hắn.

“Hóa ra là ngươi, không tệ không tệ, tạm thời cho hắn một cái hộp.”

Chuyển Luân Vương nhìn về phía thủ hạ bên người, thủ hạ bưng lên một chiếc hộp hoa văn cổ xưa.

Từ trọng lượng và khí tức cái hộp phát ra, có lẽ là Cửu U Tiên Khí đặc thù của Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền rất nhiều công pháp, trên căn bản vẫn thống nhất, mọi người đều có thể dùng những tiên khí này để tăng cường thực lực, còn có thể duy trì tuổi thọ.

Đến niên hạn nhất định mỗi người gia nhập Hoàng Tuyền đều sẽ đạt được tiên khí, cho nên cơ bản cao thủ Âm Dương

cảnh sẽ không chết, đương nhiên, từ một phương diện khác mà nói, sinh tử của cũng bị Thiên Tử một mực khống chế.

"Đa tạ Chuyển Luân Vương."

Lục Khiêm khách khí tiến lên tiếp nhận.

Lần trước Hoàng Tuyền Thiên Tử ban thưởng đồ vật còn chưa dùng, chính Lục Khiêm cũng không muốn dùng.

Khả năng những tiên khí này có động tay động chân, nói không chừng về sau sẽ phải ỷ lại vào những đồ vật này, muốn thoát ly sẽ khó khăn.

"Không có việc gì, Thiên Tử coi trọng ngươi như vậy, lát nữa phải biểu hiện thật tốt, Minh Thần."

Chuyển Luân Vương nhìn qua Minh Thần.

Minh Thần bước lên, chắp tay:

"Có thuộc hạ!"

"Một lát nữa ngươi và Lục Khiêm cùng đi đi, dù sao hắn cũng là người mới ngươi mang tới, dạy hắn nhiều một chút."

"Vâng."

Nghe đến đó, Lục Khiêm có chút không vui, nhưng mặt ngoài không tiện nói cái gì.

Ban đầu hắn hẹn người khác tập hợp ở địa phương nào đó, hiện tại Minh Thần bên cạnh, đoán chừng kế hoạch phải dẹp.

Đám người dần dần đến đủ, chờ toàn bộ người đến đông đủ, cũng là nửa tháng sau.

Tốc độ thời gian ở U Minh Hoàng Tuyền trôi qua rất chậm, mấy ngàn mấy vạn năm không thay đổi, tiết tấu cuộc sống ở nơi này rất bình thản, tùy tiện phát sinh một chuyện nhỏ cũng có thể làm cho bọn hắn thảo luận nửa ngày, mặc dù người nơi

này không có gặp qua Lục Khiêm, nhưng phần lớn đều nghe qua tên tuổi Lục Khiêm.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng Tuyền Thiên Tử chậm rãi lên tiếng.

Luận dáng vẻ Hoàng Tuyền Thiên Tử còn không bằng thủ vệ Dạ Xoa quỷ vương bên cạnh, hoàn toàn là một trung niên nhân bình thường.

Thế nhưng tất cả mọi người không dám xem thường người này, tồn tại từ viễn cổ đến nay không biết đã sống bao nhiêu vạn năm, trải qua bao nhiêu đại chiến.

"Đều tới đông đủ rồi chứ, ngồi trước đi."

Hoàng Tuyền Thiên Tử phất tay biến ra ghế ngồi, mọi người ngồi xuống.

"Chắc hẳn mọi người đều đã biết rõ tin tức lần này, hiện tại không cần nói nhiều nữa chứ."

Hoàng Tuyền Thiên Tử dừng một chút, ánh mắt liếc nhìn đám người, giống như có thể nhìn thấu lòng người, có ít người ma xui quỷ khiến cúi đầu xuống, không dám đối mặt ánh mắt Thiên Tử.

"Bình thường các ngươi làm gì trẫm mặc kệ, sở dĩ triệu tập các ngươi tới đây, chỉ muốn nói rõ một chuyện, không nên xem thường nhiệm vụ lần này, cũng không đơn giản là bí cảnh phổ thông."

Nghe đến đó, sắc mặt đám người bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Hoàng Tuyền Thiên Tử nói không sai, phần lớn người nơi này cho rằng đây chỉ là một nhiệm vụ bình thường, còn phàn nàn Hoàng Tuyền Thiên Tử chuyện bé xé ra to.

“Rất có thể lần này là bài tẩy lớn của chư thiên vạn giới, không được coi thường.”

Hoàng Tuyền Thiên Tử nhẹ nhàng nói, lần này Sở Giới mở ra, nói rõ bí mật thượng cổ chư thần sắp bại lộ.

Ngoại trừ những truyền thừa cổ xưa này, Hoàng Tuyền Thiên Tử cho rằng không chỉ có những truyền thừa ẩn nấp đó, mà còn có Tiên Nhân cổ đại cũng sẽ khôi phục, không biết rõ sẽ mang đến bao nhiêu nguy hại cho thế giới này.

Chí ít phần lớn thế lực trên thế giới này đều sẽ bị càn quét, không cách nào có được uy thế như ngày xưa.

“Ý bệ hạ là?”

Tống Đế Vương nghe được ý nghĩa trong lời nói.

“Không tệ, trẫm muốn các ngươi giúp ta lấy truyền thừa Thái Nhất Thần tới, ai lấy được truyền thừa, chính là Hoàng Tuyền chi chủ đời tiếp theo.”

Oanh!

Đám người lập tức xôn xao, nhao nhao thán phục khẩu vị và sự mạnh bạo của Hoàng Tuyền Thiên Tử, thế mà nhường lại vị trí Hoàng Tuyền chi chủ.

Thế nhưng ngẫm lại cũng đúng, nếu quả thật lấy được truyền thừa của Thái Nhất Thần, đó chính là thần hệ chi chủ một phương.

Cái gọi là Hoàng Tuyền Thiên Tử, cũng chỉ tương đương với Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh Sở Địa thần hệ, lấy được vị trí này, ngược lại mất hết mặt mũi.

Đương nhiên, Hoàng Tuyền Thiên Tử cũng rất có sắp xếp, nếu như Âm Phủ khống chế tất cả thế giới, cũng không kém quá nhiều so với Thái Nhất Thần.

Dù sao Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh cũng chỉ là Âm Phủ chi chủ của một địa phương, làm sao mà vượt qua Âm Phủ chi chủ ngàn vạn thế giới.

"Nhất định thuộc hạ sẽ tận tâm tận lực, lấy được truyền thừa."

Hoàng Tuyền Thiên Tử đã nói như vậy, đám người dồn dập biểu hiện sự trung thành.

"Tốt tốt."

Hoàng Tuyền Thiên Tử suy nghĩ một lát, sau đó lại bổ sung lần nữa:

"Rất nhiều người cạnh tranh, các ngươi phải xem chừng Ngọc Hoàng Thần Đình, Thương Đình, và người Địa Tiên Giới."

Đây đều là đại thế lực số một số hai, không phân trên dưới với Hoàng Tuyền.

Cho dù là Hoàng Tuyền Thiên Tử cũng không dám nói có thể vững vàng bắt được bọn hắn.

Nói xong, Hoàng Tuyền Thiên Tử đánh ra một đạo quang mang.

Bạch quang bao phủ đám người.

Trong nháy mắt thời không đảo ngược, cảnh sắc xung quanh trở nên mơ hồ, sau đó nhanh chóng lui về phía sau, tốc độ càng lúc càng nhanh, biến thành hào quang bảy màu.

Lục Khiêm chỉ biết mình không ngừng di động về phía trước, không chỉ vượt qua không gian, thậm chí còn có thời gian.

Thời gian ngay đang nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt thời gian đã lui trở về mấy trăm năm.

Đây là xuyên qua thời không?

Đoán chừng cũng không phải, Hoàng Tuyền Thiên Tử không có năng lực này, có lẽ bọn hắn tiến về nơi đây không phải ở thời gian này, hẳn là do tác dụng của Thái Nhất Thần Khư.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm không khỏi có chút hiếu kỳ, quả nhiên Thái Nhất trong truyền thuyết này thần thông quảng đại, phế tích lưu lại cũng thần bí như vậy.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là mấy trăm năm, hoặc là vài vạn năm.

Bỗng nhiên trước mắt tối đen, đám người xuất hiện bên trong hư không vô ngần.

Tinh thần lóe sáng, chiếu sáng đại thiên.

Đây không phải là một nơi đã biết rõ nào đó, mà là một tinh vực xa lạ.

"Nơi này là… ?"

Đám người hơi nghi hoặc một chút.

Hoàng Tuyền Thiên Tử hóa thành dáng vẻ người bình thường, đi ở phía trước mọi người, đánh giá xung quanh một cái, sau đó thân ảnh dần dần nhạt đi, chỉ để lại một câu.

"Đây là Thái Nhất Thần Khư!"

Nói xong liền không biết chạy đi nơi nào, đám người vô cùng kinh ngạc, không nghĩ ra nơi này chính là Thái Nhất Khư trong truyền thuyết.

Trong tưởng tượng của bọn hắn, cái gọi là Thái Nhất Khư hẳn là một vùng phế tích, hay là tinh thần hoang vu.

Không nghĩ tới là địa phương lớn như thế.

Lục Khiêm buông thần niệm ra, xác thực phát hiện xung quanh có chút không đúng, không có một chút dấu hiệu sinh mệnh nào.

Rất nhanh, Thập Điện Diêm La cũng tự mình tản ra, dặn dò đám người kết đội với nhau xem xét xung quanh.

【VIP】 Thượng Cổ vân triện, vạn năm yêu ma

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Minh Thần đi đến trước mặt Lục Khiêm, nói:

"Nhóm chúng ta cũng đi thôi."

"Được."

Hai người thuận tiện lựa chon một phương hướng.

Lúc này, lệnh bài trong túi trữ vật của Khiêm lóe lên, phát ra nhiệt lượng.

Lục Khiêm biết rõ đây là Dương Tiêu truyền tin tức tới.

Thế nhưng bây giờ không trả lời hắn được, Minh Thần đang ở bên cạnh, tạm thời không thể trả lời, chỉ có thể tìm cơ hội vứt bỏ hắn.

Hai người lướt đi trong hư không vô ngần, chỉ trong giây lát đã vượt qua hơn mười vạn dặm, thần niệm dò xét bốn phương, vẫn không nhìn thấy người nào.

Khắp nơi đều là tinh thần hoang vu, thậm chí ngay cả thiên địa tinh khí đều không có.

May mắn tất cả mọi người là tu sĩ Nguyên Thần trở lên, có thể hấp thu lực lượng ở trong hư không vô ngần, nếu không sử dụng hết pháp lực chỉ có thể chờ đợi cái chết.

"Đừng lơ là, địa phương này rất nguy hiểm."

Minh Thần cẩn thận điều tra xung quanh.

Đừng nhìn nơi này không có đồ vật gì, không chừng có pháp trận hoặc là chú ngữ ngàn vạn năm trước lưu lại.

Phải biết nơi này đã từng là chiến trường của thượng cổ tiên nhân, khó tránh khỏi có pháp thuật pháp trận thượng cổ tiên nhân lưu lại.

Ngộ nhỡ những đồ vật này còn lực lượng, một khi bị tác động đến chẳng phải là rất oan uổng sao.

Oanh!

Bỗng nhiên cách đó không xa, truyền đến một cơn chấn động.

Dao động vô hình quét sạch bốn phương, nơi đi qua, ngay cả tinh thần cũng hóa thành bột phấn.

Uy thế cỡ này, không thua gì một kích toàn lực của tu sĩ Âm Dương cảnh.

May mắn hai người cách khá xa, nếu không sẽ bị liên lụy.

Cự ly này chỉ có thể nghe được thanh âm.

Vị trí phát sinh ra sóng xung kích ở bên ngoài hư không ba ngàn vạn dặm.

Thần niệm của bọn hắn vừa vặn có thể quét đến địa phương kia.

Ngoại trừ một vài viên tinh thần hoàn hảo, tất cả tinh vực trong phạm vi ngàn vạn dặm xung quanh đều là đá vụn.

Tốc độ đá vụn cực nhanh, ẩn chứa năng lượng khổng lồ, một viên đá vụn lớn cỡ ngón tay, cũng có được lực lượng hủy diệt đại địa trong vòng ngàn dặm.

Hai người liếc nhau, biết rõ mục tiêu tiếp theo là nơi nào.

Soạt!

Thân hình liên tục lấp lóe, hòa làm một thể cùng thiên địa xung quanh, chỉ trong giây lát đã xuất hiện ở biên giới tinh vực.

Bên trong các phế tích có một viên tinh thần màu đỏ.

Chính giữa tinh thần nổi bật ra một đốm đen, từ xa nhìn qua giống như là ánh mắt đỏ như máu.

Những mảnh đá vụn có uy lực mạnh mẽ xung quanh, có uy hiếp rất nhỏ đối với hai cao thủ Âm Dương cảnh.

Thứ b họ để ý là vì sao nơi này lại xuất hiện dao động phá hủy vạn vật.

Hai người vòng qua vô số đá vụn, chậm rãi hạ xuống phía trên tinh thần.

Viên tinh thần này không có tầng khí quyển, bại lộ dưới vô số tia vũ trụ, dẫn đến toàn bộ tinh cầu đều là đất cát màu đỏ sậm, ẩn chứa độc tính kinh người.

Nếu như một phàm nhân đi vào nơi này, chỉ sợ vừa đến đây một giây, đã bị những đất cát ẩn chứa vô số phóng xạ này giết chết.

Hai người đáp xuống trung tâm đốm đen, đến gần xem xét mới biết rõ đây không phải đốm đen gì, mà là một mảng cung điện lớn.

Vách tường sụp đổ, ngói vàng vỡ vụn.

Thông qua những phế tích này có thể nhìn thấy sự hoa lệ và to lớn năm đó.

Phế tích phủ đầy tro bụi, gió thổi qua, tro bụi tứ tán, khiến người mắt mở không ra.

Tro bụi bay đến bên người Lục Khiêm, lập tức bị một tầng phòng hộ vô hình ngăn cản.

Lục Khiêm đánh giá phế tích, không có dấu hiệu sinh mệnh sống sót, thậm chí ngay cả xương cốt cũng không có.

Những phòng ốc của cung điện này có một điểm tương đồng, đó chính là toàn bộ nền tảng vỡ nát.

"Có lẽ từ trên cao rơi xuống."

Minh Thần nói.

Khả năng mấy trăm vạn năm trước nơi này là một môn phái, về sau không biết trải qua biến cố gì, dẫn đến toàn bộ môn nhân mất tích, chỉ để lại một cái phế tích như thế.

"Không phải là dư ba chiến đấu của thượng cổ tiên nhân chứ?" Lục Khiêm nói ra chính mình suy đoán.

"Rất có thể."

Hai người thuận phế đi vào bên trong.

Đồng thời cẩn thận xem xét xung quanh.

"Tiên" là cường giả chứng được vĩnh hằng, bất tử bất diệt, nhảy ra tam giới không ở trong ngũ hành.

Cũng là điểm cuối cùng của con đường tu hành.

Thậm chí Tiên Nhân có thể làm hỗn loạn âm dương, thay đổi thời gian.

Mấy trăm mấy ngàn năm đi qua đã là thương hải tang điền, đối với tu sĩ phổ thông mà nói, bất kể có pháp bảo mạnh mẽ như nào, pháp trận lợi hại ra sao, bị thời gian dài cọ rửa cũng đã mất đi linh tính.

Thủ đoạn của Tiên Nhân có thể vượt qua thời không, mấy trăm vạn năm cũng sẽ không tiêu tán.

Đừng có vừa tới nơi này, đã bị dư ba mấy trăm vạn năm của Tiên Nhân giết chết, nói ra thật sự để người ta cười rụng răng.

Lúc này, phía trước xuất hiện một tòa tháp cao.

Tòa tháp có tổng cộng chín tầng, cao ngàn trượng, toàn thân đen như mực, mùi máu tươi nồng nặc giống như ngưng kết từ huyết dịch.

Chỉ nhìn một chút, đã có các loại ma ý bao phủ tới, làm lòng người chấn động.

Toàn bộ phế tích, chỉ có toà tháp cao này là hoàn hảo không chút tổn hại.

"Đây là…"

Nhìn đến đây, làm sao Lục Khiêm không biết chấn động vừa rồi chính là do đồ vật này phát ra.

Minh Thần nhìn thoáng qua tháp cao, cũng không có phát hiện ra dấu hiệu sinh mệnh, chẳng lẽ là một kiện bảo vật?

Nghĩ tới đây, Minh Thần nhanh chóng tiến lên, Lục Khiêm theo sát phía sau.

Minh Thần có vẻ hơi cấp bách, ngẩng đầu lên nhìn trời, thẳng đến đỉnh tháp cao.

Bình thường với các loại độ vật hình tháp, đỉnh đều là nơi cất giữ bảo vật, phía dưới thì là thiên binh trông coi hộ pháp.

Nơi này đã hoang phế nhiều năm như vậy, hẳn là không có sinh mệnh gì tồn tại, đoán chừng cũng chỉ còn lại một chút pháp trận.

Lục Khiêm nhìn qua, rõ ràng gia hỏa này muốn độc chiếm, thời điểm đang muốn đuổi theo, chợt thấy tháp dưới đáy cao có một cái hoa văn kỳ quái.

Đồ án hiện lên màu sắc đỏ như máu, thỉnh thoảng biến hóa ra bách thú phi cầm, núi non sông ngòi vân…vân.

"Thượng cổ vân triện?"

Con ngươi Lục Khiêm co rụt lại, nhìn ra lai lịch phù văn này.

Vân triện là phù lục cổ nhân dùng, hắn đã từng thấy qua loại văn tự này ở chỗ Dương Tiêu, nên hiểu sơ qua một chút, cái này đại biểu cho trấn áp.

Trấn áp?

Lục Khiêm bừng tỉnh.

Tháp cao chín tầng không đơn thuần là nơi cất giữ bảo vật, đồng thời còn có tác dụng trấn áp yêu ma.

Chẳng lẽ nói trong này không phải là nơi cất giữ bảo vật, mà là trấn áp yêu ma ngàn vạn năm?

Thật ra dao động vô hình vừa rồi, chính là yêu ma quỷ quái xúc động phong ấn sinh ra?

Đến cùng là loại yêu ma nào, mà trải qua ngàn vạn năm vẫn còn uy lực như thế.

Nếu là như này, chẳng phải hai người bọn họ rất là nguy hiểm sao?

"Dừng tay!"

Lục Khiêm vừa mở miệng nhắc nhở, Minh Thần đã đi tới đỉnh tháp.

Răng rắc răng rắc!

Phù văn phía dưới vỡ ra.

Oanh!

"Khặc khặc! Rốt cục bản tọa cũng xuất quan!"

Bên trong hư không quanh quẩn tiếng kêu của yêu ma, trên bầu trời, xuất hiện một đôi con ngươi tinh hồng.

Tháp cao trực tiếp vỡ vụn, huyết quang đầy trời trực tiếp nuốt hết minh thần, Lục Khiêm cách khá xa, lại thêm trước đó đã có chuẩn bị, cho nên không bị thương chỗ nào, chỉ bị sóng xung kích thổi ra bên ngoài tinh thần.

Đây chẳng phải là thời cơ tuyệt hảo để thoát đi sao?

Lục Khiêm vừa định tiến lên hỗ trợ, bỗng nhiên nghĩ đến một gốc rạ này, lập tức quay người rời đi.

Hắn và Minh Thần vốn không có bao nhiêu giao tình, nếu như Minh Thần chết rồi, vậy sẽ không có chứng cứ, không có việc gì cũng có thể lấy cớ.

Vẫn nên rời khỏi nơi này tụ hợp cùng Dương Tiêu. Nghĩ tới đây, thân hình Lục Khiêm lóe lên, biến mất trong hư không vô ngần.

【VIP】 Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh

Rầm rầm!

Lục Khiêm xoay người rời đi, biến mất khỏi nơi đây, mặc kệ Minh Thần ở sau lưng xảy ra chuyện gì.

Sau khi bay mấy vạn dặm Lục Khiêm liền ẩn nấp đi, sợ bị thần thức của người khác phát hiện.

Thân hình chậm rãi hạ xuống một viên thiên thạch đang nhanh chóng bay qua.

Thổ địa dưới chân lạnh lẽo như sắt, vô cùng cứng rắn, có lẽ bên trong ẩn chứa bảo khoáng quý giá, Lục Khiêm cũng lười để ý những loại đồ này.

Hắn lấy ra một cái lệnh bài, lệnh bài này được chế tạo từ Xích Ngọc, hoa văn tinh xảo, lúc này lóe lên ánh sáng.

Dùng tâm thần cảm ứng lệnh bài, một đạo tin tức từ bên trong truyền tới.

Đây là một cái tọa độ, tọa độ nằm ở hướng đông bắc.

Lục Khiêm ngẩng đầu lên, đây là một mảnh tinh vân rộng lớn, hình dạng khá giống một con hổ muốn cắn người.

Địa điểm Dương Tiêu cho hắn nằm ở cẳng tay phải lão hổ.

Nơi này cách hắn rất xa.

Phải biết ánh sáng không trực tiếp truyền đi trong hư không vô ngần, khả năng mảnh tinh vân này đã diệt vong từ mấy

chục vạn năm trước, bây giờ thấy được chỉ là hình ảnh còn sót lại.

Suy nghĩ một chút, vẫn nên bay qua.

Lục Khiêm phi hành trong không ngần trong hư không, rất nhanh đã đi tới nơi cần đến, một viên tinh thần màu đen.

Đây là một viên chủ tinh to lớn, nhật nguyệt quay xung quanh tinh cầu thành chu kỳ, không ngừng qua lại.

Thân hình Lục Khiêm lóe lên, biến mất ở tại chỗ, đi về phía tinh cầu.

Vừa mới bay vào tầng khí quyển, băng hàn lạnh thấu xương kéo tới, giống như ngay cả thần hồn cũng đều đóng băng.

Lục Khiêm ngừng lại trên không trung, không có tiếp tục rơi xuống đất.

Phía trước chảy xuôi một dòng sông.

Nước sông đen nhánh, sương mù bao phủ.

Mặt sông rộng ngàn dặm, dài không nhìn thấy phần cuối.

Đứng ở trên không cao vạn trượng, nhìn xuống đại địa phía dưới.

Con sông này trải rộng cả cái tinh cầu, giống như là mãng xà cuốn lấy thạch đầu.

Nước sông chảy xiết, hàn khí phát tán ra đủ để đông cứng tất cả sự vật.

Nhìn kỹ, còn có thể thấy trong nước sông lơ lửng một loại trứng màu đen.

Loại trứng màu đen này lớn cỡ một người, nửa trong suốt, có thể lờ mờ thấy được thi thể tái nhợt trong đó.

Nam nữ già trẻ đều có, mỗi người đều đang nhắm mắt, mặc dù sắc mặt trắng xanh, nhưng thân thể lại hoàn hảo không chút tổn hại, ngoại trừ hơi quỷ dị một chút ra, còn lại giống như đang ngủ thiếp đi.

Khắp nơi trên dòng sông lơ lửng loại trứng kỳ quái này, số lượng ít nhất cũng có vài tỷ cái, khiến người xem tê cả da đầu.

Người lạ thường là yêu, những người này tuyệt đối không phải người bình thường, một khi tỉnh lại, sợ là ngay cả mình cũng không chịu nổi.

Cũng không biết vì sao Dương Tiêu chọn nơi này.

Thời điểm hắn đang suy nghĩ, hai đạo quang mang vạch phá hư không, vững vàng ngừng ở trước mặt Lục Khiêm.

Trước mặt là một nam một nữ, hình dạng trẻ tuổi, tay nắm tay, là một đôi phu thê.

Hóa ra là Dương Tiêu và Ngọc Sanh.

"Ngươi nên cẩn thận, phía dưới là vạn năm Âm Thi, nếu như đánh thức bọn hắn, hôm nay chúng ta sẽ phải viết di chúc ở đây."

Dương Tiêu nói ra, dường như hắn hiểu rất rõ với chuyện nơi đây.

Lục Khiêm không khỏi nói ra nghi ngờ của mình:

"Trước đây ngươi đã tới nơi này?"

"Đương nhiên! Không chỉ có tới, mà chúng ta chính là từ nơi này đi ra."

Dương Tiêu nói ra một cái bí mật kinh thiên.

Hóa ra Dương Tiêu cũng không phải là người Vũ Thần Tộc, mà là người Thái Nhất Giới đi ra.

Năm đó bởi vì Chủ Thần chiến bại, bất đắc dĩ phải thoát ra ngoại giới mai danh ẩn tích, bây giờ thượng cổ phế tích xuất hiện lần nữa, bọn hắn cũng phải quay về tìm tòi hư thực, nhìn xem cố nhân năm đó còn ở đó hay không, nếu như ở đây sẽ cứu bọn hắn ra.

Nếu như một người cũng không có, vậy bọn hắn cũng có thể kế thừa truyền thừa của Thái Nhất giới.

"Vậy ngươi bảo ta tới đây là để giúp các ngươi?"

Lục Khiêm là người không thấy thỏ không thả chim ưng, cho dù bọn họ là bạn tri kỉ của mình.

Đương nhiên, trừ khi thêm tiền.

"Ta biết ý của ngươi."

Dương Tiêu đã đoán định liệu trước, nên đã sớm chuẩn bị:

"Ta biết vị trí truyền thừa của Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh."

"Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh?"

"Tư Mệnh là thần linh quản lý sinh linh sau khi chết ở Sở Địa, ta cảm thấy ngươi sẽ cảm thấy rất hứng thú."

Dương Tiêu là người quen cũ của Lục Khiêm, biết Lục Khiêm vì thoát khỏi Hoàng Tuyền Thiên Tử mà làm rất nhiều, nên gọi Lục Khiêm đến đây cũng là cho hắn một cái cơ duyên.

"Thì ra là như vậy …"

Nghe đến đó, nội tâm Lục Khiêm nhất thời có một ý tưởng.

Thoát khỏi Hoàng Tuyền nhất định phải trả một cái giá vô cùng lớn, bị người đuổi giết chỉ là một cái trong đó, mấu chốt chính là có thể sẽ dẫn đến nguyên khí đại thương, căn cơ bị hao tổn.

Nghe thấy Sở Địa còn có thứ này, Lục Khiêm lập tức ném đi ý nghĩ lúc trước, so với hắn chật vật thoát đi, còn không bằng bắt đầu từ số không, cướp đoạt quyền binh U Minh Địa Phủ.

Khả năng Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh chỉ ngang Hoàng Tuyền, nhưng hắn vẫn hiểu đạo lý thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng.

Lục Khiêm suy tư, trong lòng lóe lên vô số ý nghĩ, sau khi cân nhắc thiệt hơn, hắn vẫn gật đầu đồng ý.

"Được."

Ba người chấp nhận điều kiện trao đổi, yêu cầu của Dương Tiêu rất đơn giản, đó chính là để Lục Khiêm quét sạch vạn năm Âm Thi trong con sông này.

"Nhiều như vậy làm sao ta có thể quét sạch được."

Lục Khiêm cười khổ nói.

Đây căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

"Thật ra đám vạn năm Âm Thi do âm khí tụ tập mà thành, chỉ cần dùng Phong Đô Sơn của ngươi hóa giải, Âm Thi sẽ biến mất."

Chỉ có Lục Khiêm mới có năng lực này, nếu Dương Tiêu muốn tiêu trừ hết vạn năm Âm Thi, chỉ có thể thông qua thủ đoạn bạo lực giải quyết, nhưng bạo lực khó tránh khỏi làm Âm Thi tỉnh lại, đến lúc đó sẽ có phiền toái lớn hơn nữa.

Cho nên Dương Tiêu mới nghĩ đến mượn trợ giúp của Lục Khiêm.

"Chuyện này thì ta lại có biện pháp."

Nghe Dương Tiêu nói vậy, Lục Khiêm hoàn toàn tự tin, dù sao cũng là nghề của hắn, nếu như chỉ tiêu trừ âm khí, vậy thì

quá đơn giản.

Ầm ầm!

Vừa dứt lời, một tiếng nổ ầm ầm vang vang vọng chân trời.

Núi cao nguy nga xuất hiện trên bầu trời, núi cao tổng cộng chia làm mười tầng, mỗi một tầng đều là địa ngục tàn khốc âm lãnh, vô số quỷ thần khóc thét, oán khí ngập trời.

Răng rắc răng rắc!

Đám trứng màu đen bên trong dòng sông phía dưới bắt đầu nứt ra, mí mắt người bên trong giật giật, dường như sắp thức tỉnh.

Ngọc Sanh có chút bận tâm nhìn thi thể phía dưới, Dương Tiêu xua tay ý bảo không cần để ý, hắn tin tưởng năng lực của Lục Khiêm.

Thi thể sắp phá xác mà ra, oán khí đen nhánh hình thành mây đen nồng đậm trên bầu trời.

Đúng lúc này, một đoàn hỏa diễm chập chờn đỏ tươi từ trên bầu trời rơi xuống.

Hỏa diễm rơi xuống trên người một bộ thi thể, nhất thời đốt nó thành tro bụi, hỏa diễm nhanh chóng lan tràn giống như dịch bệnh, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ mặt sông, nước sông cũng không cách nào dập tắt hỏa diễm.

Không tới một khắc, cả cái tinh cầu bị đại hỏa bao trùm.

"Chuyện này…"

Đồng tử Dương Tiêu co rụt lại, mặt tràn đầy vẻ không dám tin tưởng.

Hắn biết Lục Khiêm rất lợi hại, nhưng không nghĩ tới lại trưởng thành tới mức này.

"Đây là hỏa diễm gì?"

Đưới ánh sáng đỏ bừng, ánh mắt Dương Tiêu nghi ngờ không thôi.

“Hồng Liên Nghiệp Hỏa!”

…

【VIP】 Tương Quân Tương phu nhân

Đây là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Hồng Liên Nghiệp Hỏa có thể đốt rụi tất cả nghiệp lực, trừ phi không ở trong ngũ hành, hoặc là có công đức hộ thể.

Cái gọi là nghiệp lực, thực ra chính là tất cả hoạt động của sinh mệnh lưu lại nhân quả ở trên thế giới, phân ra thiện nghiệp và ác nghiệp.

Chỉ cần người sinh sống trên thế giới này, cho dù đóng cửa không ra, cũng sẽ sinh ra nghiệp lực.

Hỏa diễm chuyên môn thiêu đốt những thứ đồ này, chỉ cần trên thân có nghiệp lực, sẽ bị hỏa diễm đốt cháy hầu như không còn.

Loại hỏa diễm này chỉ sợ thần tiên đã nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành.

Những thi thể phía dưới rõ ràng không phải thần tiên, một thân oán khí, nghiệp lực sâu nặng, hỏa diễm nhanh chóng lan tràn, thẳng đến khi đốt bọn hắn thành tro bụi.

Trong lúc đó thi thể cũng không thể tỉnh lại, bởi vì tốc độ hỏa diễm thiêu đốt quá nhanh.

Không tới nửa canh giờ, hỏa diễm đã thiêu đốt thi thể trên toàn bộ tinh thần không còn cái nào.

Dương Tiêu ở một bên trợn mắt há mồm nhìn, hắn còn nghĩ nếu như Lục Khiêm không được, mình sẽ đi lên hỗ trợ,

không nghĩ tới Lục Khiêm lại làm việc nhanh chóng gọn gàng như vậy, giải quyết hết những thi thể này.

Sau khi thi thể biến mất mây đen liền tản ra, nước sông trở nên trong suốt, toàn bộ thế giới bắt đầu toả ra sự sống, nước sông tràn ngập thiên địa tinh khí.

Thổ địa hoang vu lấy tốc độ nhanh nhất mọc ra hoa cỏ cây cối, trong nháy mắt đã biến thành rừng cây rậm rạp, giống như tiên cảnh nhân gian, so với cảnh tượng lúc trước quả thực là khác nhau một trời một vực.

Lúc này, trên người Dương Tiêu và Ngọc Sanh toả ra bạch quang nhàn nhạt, bóng người như ảo như thật, giống như một giây sau biến mất trong mảnh đất trời này.

Rầm ào ào!

Hai người hóa thành hai đạo quang mang, bay lên không trung, biến thành hai viên lưu tinh, mang theo đuôi lửa rực rỡ, một người bay về phía nam, một người bay về phía bắc.

Sau đó đi vào trong dòng sông.

Ầm ầm!

Lôi điện đan xen, mây gió nổi lên.

Nước sông bắt đầu dâng cao, từ từ nhấn chìm đại địa, trong nháy mắt cả cái tinh cầu biến thành một vùng ngập nước.

Sóng biển cuồn cuộn, sóng biển cao tới ba nghìn trượng dường như muốn hủy diệt toàn bộ thế giới.

Lúc này, một đôi thần tiên quyến lữ lướt sóng mà tới.

Nam từ bên trái đầu đội kim quan, trong tay cầm phất trần, nữ tử bên phải mang theo bạch ngọc quan, trong tay cầm ngọc như ý.

Nước sông trải rộng cả cái tinh thần ở dưới hai người đến, lập tức khôi phục yên tĩnh, như thần long bị hàng phục.

Tuy dáng dấp vẫn như vậy, nhưng Lục Khiêm có một loại ảo giác, hai người này giống như xảy ra lột xác, cái cảm giác này không biết nói thế nào, có lẽ gọi là "Thần Tính" .

Chỉ có Thần Minh do trời sinh mà lớn, mới cho người ta cảm giác này.

"Các ngươi là …"

Lục Khiêm dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát hai người.

"Sở Địa Tương Quân! !"

"Sở Địa Tương phu nhân!"

Hai người đồng thời nói ra.

"Thực ra cũng không tính là vậy, chúng ta chỉ là một đạo thần niệm lưu lại, hiện tại mới kế thừa y bát."

Dương Tiêu giải thích, không có ẩn giấu cái gì.

"Ta hiểu rồi."

Bỗng nhiên Lục Khiêm bừng tỉnh, không trách hai người sống nhiều năm như vậy, đồng thời mỗi loại pháp thuật đều có.

Tương Quân và Tương phu nhân là người Sở Địa, quản lý thủy hệ Động Đình Hồ.

Có lẽ Động Đình Hồ nơi này không phải là một cái hồ nước bình thường, Động Đình Hồ là vạn thủy chi nguyên của Sở Địa, thủy lưu chi chủ chư thiên vạn giới mà Thái Nhất thống trị.

"Nơi này là thủy nhãn Động Đình Hồ"

Lục Khiêm đã biết nơi này là nơi nào.

Bọn hắn muốn thừa kế thượng cổ y bát, nhất định phải thanh lý tất cả thi thể nơi này.

“Bây giờ các ngươi là đạo hạnh gì?”

“Giống như ngươi.”

Dương Tiêu nói:

“Thái Nhất Thần là khởi nguồn của tất cả, sau khi hắn chết thần hệ liền sụp đổ, muốn đạt được sức mạnh thời kỳ toàn thịnh, còn phải đi vào Thần Khư một chuyến.”

“Đồ vật của Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh ở đâu?”

Lục Khiêm vẫn rất quan tâm lợi ích của mình, nếu như lừa gạt hắn, chắc chắn sẽ lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng với Vô Tận địa ngục ra đối phó bọn hắn, để cho bọn hắn biết mình không phải là người dễ đối phó.

“Chuyện này không dám quên, đi theo ta.”

Dương Tiêu vung tay phải lên, bỗng nhiên mặt nước nổ tung, một bóng người thon dài trắng noãn vọt ra khỏi mặt nước.

Đây là một đầu Thần Long trắng noãn thon dài.

Dương Tiêu và Ngọc Sanh đạp lên trên lưng Thần Long, Lục Khiêm theo sát phía sau.

Sau khi đám người đứng vững Thần Long rít gào một tiếng, bỗng nhiên nhảy vào trong nước.

Thần Long nhanh chóng di chuyển dưới nước, nước sông trong suốt bị một màng mỏng ngăn cản ở ngoài, không thể tới gần mọi người.

Bạch Long đi xuống không biết bao nhiêu vạn dặm, xung quanh vẫn là nước sông vô cùng vô tận.

Bỗng nhiên, phía dưới xuất hiện một ánh hào quang.

Bạch Long hét lớn một tiếng, đi về phía ánh sáng.

Rầm ào ào!

Bạch Long nhảy ra khỏi mặt nước, mọi người đi tới một phương thế giới mới.

Hóa ra nơi này không phải đáy nước, thế nhưng ngẫm lại cũng đúng, chỗ đó là thủy nhãn, nối liền mỗi cái thủy hệ, thông qua Bạch Long có thể đi về bất kỳ địa phương nào.

Thế giới này rất kỳ quái, một nửa hoa thơm chim hót, nửa kia âm u đầy tử khí.

Tốc độ thời gian nơi đây trôi qua rất nhanh, thời gian quá nhanh, khiến hoa thơm chim hót bên phải tử vong tiến vào thế giới bên phải, bên phải lại chuyển sinh đến thế giới bên trái.

Có lúc bên này nhiều một chút, bên kia ít một chút, nhìn như không thăng bằng, nhưng tổng thể duy trì không đổi.

Cái này kéo dài, sinh tử tuần hoàn, chuyển đổi lẫn nhau, tổng thể không thay đổi, ẩn chứa chân lý ảo diệu của thiên địa.

Tuy nơi này rất nhỏ, không sánh bằng một cái đại điện của Hoàng Tuyền, nhưng so với Hoàng Tuyền hài hòa hơn nhiều.

Hoàng Tuyền thanh thế hùng vĩ, không khỏi quá mức đơn giản, xét đến cùng chỉ có tác dụng thu nhận giúp đỡ vong hồn sau khi chết, nhiều nhất là dùng hồn phách chế tạo Đạo Binh.

Thế giới này và Hoàng Tuyền khác biệt, linh hồn sau khi chết có thể chuyển sinh, chuyện này khiến Lục Khiêm nhớ lại ý tứ luân hồi chuyển kiếp ở Địa Cầu.

Kẻ ác sau khi chết xuống địa ngục, người lương thiện sau khi chết sẽ luân hồi chuyển sinh, đồng thời căn cứ công đức lựa chọn nhân sinh đầu thai.

"Dưới đất."

Dương Tiêu nhẹ nhàng giậm chân, đại địa nứt ra, để lộ một cái cửa động sâu thẳm.

Ầm ầm!

Hắc khí như khói mờ bay lên trời, trong nháy mắt nhuộm đen toàn bộ bầu trời.

Một cước này của Dương Tiêu đưa tới phản ứng dây chuyền, toàn bộ thế giới đều chấn động lên.

Vết nứt không ngừng mở rộng phía trước, đá vụn không ngừng rơi xuống, tro bụi tràn ngập tứ phương.

Dưới cái khe đen nhánh, xuất hiện một pho tượng to lớn.

Pho tượng này cao vạn trượng, đầu chó, mặt người, sừng thú, làn da bằng đá đen như mực, đường viền như phủ đao tảo, góc cạnh rõ ràng.

Như lão hổ chuẩn bị săn mồi, trong nháy mắt nhìn thấy vật ấy, một cỗ cảm giác trấn áp kinh khủng đập vào mặt.

Thân thể Lục Khiêm chìm xuống, thân thể giống như bị sức nặng vạn cân đè lên, cả vùng đều bị hắn giẫm thành cái hố to.

"Trấn Mộ Thú! Không ngờ còn ở nơi này!"

Dương Tiêu nói ra chân thân của quái vật này.

Trấn Mộ Thú trước mắt không phải là pho tượng có thể tùy tiện thấy trong các phần mộ, mà là ma vật chân chính trong thần thoại, nguyên hình của tất cả Trấn Mộ Thú trong chư thiên vạn giới.

Có vật ấy ở đây, trấn áp yêu ma quỷ quái, Âm Phủ vĩnh viễn yên định.

Rống!

Trấn Mộ Thú hét lớn một tiếng, trợn to hai mắt, trong mắt bắn ra hai đạo kim quang.

Hai đạo kim quang phân biệt bắn tới hai người.

Cùng lúc đó, thế giới xung quanh bắt đầu phát lực, khóa chặt không gian, sức mạnh vô biên đè lên trên thân ba người, trấn áp bọn hắn.

"Động thủ!"

Lục Khiêm vận động pháp lực, Phong Đô Sơn xuất hiện trên đỉnh đầu, ý đồ ngăn cản đòn đánh này.

【VIP】 Thái Cực tới tay, khách tới từ thiên ngoại

Kim quang đánh vào phía trên Phong Đô Sơn, toàn bộ ngọn núi bỗng nhiên chấn động, mười tầng địa ngục phát ra tiếng vang không chịu nổi gánh nặng.

Công kích này giống như thế giới sụp đổ, sơn băng địa liệt.

Thương khung lu mờ, nhật nguyệt biến mất.

Trấn Mộ Thú liên tiếp phát ra công kích, kim quang như mũi tên, trải rộng toàn bộ bầu trời.

Phong Đô Sơn không ngừng chống đỡ, phát ra tiếng vang không chịu nổi, giống như một giây sau sẽ tan vỡ ra.

Lục Khiêm không quá khẩn trương, đừng thấy Phong Đô Sơn một bộ lảo nghiêng ngả, cho dù để Trấn Mộ Thú công kích mấy trăm năm, cũng sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Ngọn núi này ngoại trừ bản thể ra, còn có Tiên Thiên Kiến Mộc chống đỡ, đó là sức mạnh chống đỡ một thế giới.

Bây giờ Lục Khiêm nhìn như không có sức đánh trả, cũng chỉ là bởi vì Trấn Mộ Thú có sức mạnh trấn áp hết thảy, để cho bọn họ không cách nào ra tay.

Ầm ầm!

Trấn Mộ Thú từ trong đất nhảy ra ngoài, thân hình cao tới vạn trượng, thế giới bắt đầu run rẩy, đại địa nứt ra, đây là Trấn Mộ Thú, thần thú trấn áp địa ngục.

Không đã biết ngủ say mấy ngàn mấy vạn năm, lúc xuất hiện vẫn có sức mạnh trấn áp thế giới.

Ầm ầm ầm!

Trấn Mộ Thú nhẹ nhàng giậm chân một cái, một nguồn sức mạnh vô hình ép về phía đám người.

Lục Khiêm và Dương Tiêu liếc mắt nhìn nhau.

Dương Tiêu cười cười, nhìn Trấn Mộ Thú nói:

"Súc sinh, thật sự cho rằng ngươi vô địch sao?"

Nói xong, Dương Tiêu đưa tay phải ra, lăng không nắm chặt.

Một đạo hào quang màu trắng từ trong tay phóng ra, ánh sáng theo gió lớn lên, chiếm cứ toàn bộ bầu trời, hình thành dòng sông như ngân hà.

Dòng sông chia bầu trời làm hai nửa, Ngọc Sanh theo sát đánh ra một đạo pháp quyết, mấy chục đầu Thần Long vọt ra khỏi mặt nước.

Thần Long rít gào nhằm về phía Trấn Mộ Thú.

Trấn Mộ Thú giơ tay phải cứng rắn như tảng đá lên, đánh về phía Thần Long trên bầu trời.

Ầm!

Chỉ một cái tát đập chết hơn trăm đầu Thần Long, một giây sau Thần Long lại từ bên trong dòng sông nhảy ra.

Tiếp theo, Lục Khiêm cũng động thủ, Phong Đô Sơn theo dòng sông đồng thời trấn áp Trấn Mộ Thú.

Con sông trên đỉnh đầu này cũng không phải dòng sông bình thường, mà là cả thủy hệ Động Đình hóa thân, lực lượng trấn áp không kém bao nhiêu so với Trấn Mộ Thú, dù sao vẫn hơn lúc trước.

Lại cộng thêm Lục Khiêm trợ giúp, Trấn Mộ Thú quỳ trên mặt đất, ngửa mặt lên trời gào thét, hai mắt chảy ra tiên huyết.

Ầm ầm!

Vỏ ngoài như đá tảng nứt ra vô số vết nứt, kim quang xuyên qua thân thể mà ra.

Nói cho cùng chỉ là vật tàn lưu từ không biết bao nhiêu năm trước, từ lâu đã không còn thực lực thời kỳ đỉnh phong nữa.

Tiếp theo Lục Khiêm đánh ra một đóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa kết thúc.

Hỏa diễm rơi vào trên thân thể Trấn Mộ Thú, nhanh chóng lan tràn ra toàn bộ thân hình, cuối cùng cắn nuốt hết nó, bầu trời nhuộm màu huyết hồng.

Không có một tiếng động nào, chỉ có tiếng gầm gừ của Trấn Mộ Thú, may mà có dòng sông và Phong Đô Sơn trấn áp lại, bằng không Trấn Mộ Thú sẽ chạy trốn mất.

Xác ngoài Trấn Mộ Thú nứt ra, thân thể không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng bị Phong Đô Sơn đưa vào Vô Gian Địa Ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

"Được rồi, có lẽ là không có người."

Dương Tiêu chỉ vào cửa động dưới đất cười nói.

Trước khi chưa thành tựu Thần Tiên, vạn vật đều sẽ ma diệt, thẳng đến khi tiêu vong.

Cho dù là Trấn Mộ Thú uy thế Sở Địa, khiến người vừa nghe tiếng đã sợ mất mật lúc trước, cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà mất đi sức mạnh.

Trấn Mộ Thú còn như vậy, chắc hẳn các hộ pháp khác cũng không sống sót.

Ba người đi vào sâu dưới lòng đất, theo cửa động đen nhánh, một mực kéo dài xuống phía dưới.

Không khí xung quanh bắt đầu trở nên lạnh, âm phong gào thét, quỷ khóc sói tru.

Phía trước tối đen khiến lòng người sinh ra sợ hãi, cho dù là Lục Khiêm cũng có chút gì đó.

Đây chính là tổng bộ của Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh, ai biết nơi sâu trong âm phủ còn có yêu ma quỷ quái gì đang đợi mình.

Hơn nữa loại sợ hãi này hẳn là do nơi đây mang tới, khiến lòng người sinh ra sợ hãi, sau đó bị tử vong thôn phệ.

Đám người đi tới phần cuối dưới đất, phía trước là cửa đồng lớn.

Cửa lớn đóng chặt, phía trên mọc đầy rêu xanh, có khắc vân văn tường thụy đặc thù của Sở Địa, loang lổ rỉ sét, một cỗ ý vị tang thương đập vào mặt.

Trước cửa rơi xuống tro bụi dày đặc, đã lâu rồi không có dấu chân người.

"Đây là Trường Sinh Môn, đẩy cửa này ra, sẽ có thể thu được truyền thừa của Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh, cẩn thận một chút."

Dương Tiêu căn dặn.

Lục Khiêm cẩn thận kiểm tra xung quanh, tiện tay triệu hoán ra mấy tên quỷ thần từ trên núi.

Đám quỷ thần đi tới trước mặt cửa đồng, hô khẩu lệnh, chậm rãi mở cửa lớn ra.

Theo cửa đồng mở ra, một luồng hơi lạnh phả vào mặt.

Cửa đồng lớn đen kịt một màu, không hoa lệ như trong tưởng tượng, cùng so sánh với Hoàng Tuyền Địa Phủ, nơi này có vẻ vô cùng thoáng đãng.

Ở trung tâm thế giới đen nhánh có một cái thái cực lơ lửng.

Bên trái là màu đen, bên phải là màu trắng. Màu đen màu trắng ở chính giữa lại nối tiếp đối phương.

Như hai con Âm Dương Ngư không ngừng xoay tròn, không ngừng chuyển hóa, tràn đầy mâu thuẫn và hài hòa.

Sống và chết, âm và dương.

Thái Cực không ngừng chuyển đổi, nói ra chân lý vận hành của thế giới vạn vật.

Lục Khiêm nhìn thấy vật ấy, lúc này mới xác nhận chính là vật mình muốn.

Nếu như dung nhập nó vào Phong Đô Sơn, sau đó cắt đứt với Hoàng Tuyền Địa Phủ, nói không chừng có thể thành tựu Âm Phủ chi chủ.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm bay người lên trước, lướt qua cửa đồng, đi tới trước mặt thái cực, một tay nắm chặt nó.

Trong phút chốc, Tiên Thiên Kiến Mộc Pháp Tướng xuất hiện phía sau, ngũ hành vây quanh Lục Khiêm, cộng thêm Thái Cực Âm Dương Sinh Tử, nhất thời âm dương ngũ hành đủ.

"Mở rộng thiên môn, phân ngô huyền vân. Khiến phiêu phong này tiên phong, khiến mưa này tung bụi."

Bên tai vang lên lời nói tang thương cổ lão, cuộc đời Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh nhanh chóng trôi qua trước mắt như ngựa phi.

Đại Tư Mệnh là nam, chính là thần nắm giữ sinh tử tuổi thọ. Tiểu Tư Mệnh gọi là Thiếu Tư Mệnh, là nữ thần nắm giữ sinh cơ.

Sinh tử hai người nắm giữ, chính là căn cơ luân hồi.

Có điều so với Hoàng Tuyền Địa Phủ vẫn còn quá thô ráp, mặc dù nhiều hơn một cái luân hồi chuyển sinh, nhưng không có nhiều chức năng khác như Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Chỉ khiến người ta luân hồi, không có quỷ thần và âm ty, chỉ có hai người một thú.

Bây giờ lại tăng thêm địa ngục của Lục Khiêm, cùng với các đại âm ty, trái lại có loại cảm giác như hổ thêm cánh.

"Thế nào?"

Dương Tiêu tới hỏi.

"Vẫn còn thiếu một chút."

Lục Khiêm luôn cảm thấy khoảng cách đến hoàn toàn nắm giữ Âm Dương Thái Cực còn kém một chút.

"Vậy là được rồi, ta cũng là như thế, kế tiếp phải lấy từ chỗ Thái Nhất."

Thái Nhất Thần là chúa tể Sở Địa, tất cả quyền lực nắm trên người.

Lục Khiêm gật đầu.

Khẳng định lần này Hoàng Tuyền Thiên Tử cũng sẽ ra tay, phát sinh xung đột cùng các thế lực còn lại, đây là cơ hội tuyệt vời, Lục Khiêm có thể nhân cơ hội này tách ra ngoài.

Thời điểm ba người chuẩn bị rời đi, ngoài cửa cách đó không xa truyền đến âm thanh.

"Đến rồi! Đây chính là âm gian Sở Địa!"

Vừa dứt lời, mấy bóng người hạ xuống.

【VIP】 Đoạt đồ ăn trước miệng hổ

“Chính là chỗ này, đây chính là Âm Phủ trong lời nói của Đế Đô.”

Ngoài cửa đồng truyền tới thanh âm ầm ỹ của mấy người.

Sau đó ba thân ảnh nhanh chóng rơi xuống, ba người này mặc quan phục màu đen, đầu đội mũ miện, mặt như bạch ngọc, tóc bạc mặt hồng.

Trang phục của ba người rất giống nhau, hoa văn trên y phục cổ lão mà trang nhã, như là một loại văn tự tượng hình. Loại văn tự nhân loại đã từ bỏ vài chục vạn năm này xuất hiện ở trên thân ba người, khiến cho người ta có loại cảm giác cổ nhân sống lại.

Một người chân đạp hỏa vân, làn da bạch ngọc có hoa văn hỏa diễm; người bên phải cưỡi hai con mãnh hổ, mỗi bên chân có một con; người thứ ba thì có vẻ bình thản không có gì lạ, bên hông treo hồ lô.

“Xích Tùng Tử, ngươi xác định không có nghe lầm chứ? Làm sao nơi này có thể là Âm Phủ?”

Người cưỡi hai con mãnh hổ có chút không tin tưởng, Thái Nhất Sở Địa chính là địa phương ngang bằng với Ân Khư vô số vạn năm trước, ngay cả Đế Đô cũng kiêng kỵ với Đông Hoàng Thái Nhất.

Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh càng là có sức mạnh sinh tử mà ngay cả Đế Đô cũng thèm nhỏ dãi, tại sao trước mặt chỉ còn lại một cái cửa nát.

“Ngươi cho ta là người điếc sao?”

Người đạp hỏa vân tỏ vẻ không thích, dường như có chút bất mãn với nghi vấn của đồng bạn mình.

Người treo hồ lô bên hông cũng không để ý tới hai người cãi vã, mà cẩn thận xem xét xung quanh.

“Cẩn thận một chút, khả năng có người đã từng đến đây.”

Xung quanh có vết tích tranh đấu, từ trên dấu vết đến xem hẳn là mới xảy ra gần đây.

“Sẽ không, Đại Đế nói nơi này chỉ có mấy người biết.”

Xích Tùng Tử nói.

“Cẩn thận một chút vẫn hơn.”

Ba người nói chuyện, khiến người phía sau cửa đồng nghe thấy rõ ràng.

Đám người Xích Tùng Tử là người Âm Khư ở phía bắc!

“Cổ nhân!”

Lục Khiêm nhẹ giọng nói ra, đồng thời hướng ánh mắt về phía Dương Tiêu ở bên cạnh.

Dương Tiêu gật đầu.

Vẻ mặt Lục Khiêm trở nên thận trọng hơn, không phải hắn sợ hãi hai người ngoài cửa này, mà là “Đế” trong lời nói của bọn hắn.

Đây chính là đại lão thượng cổ nổi danh cùng Thái Nhất, lẽ nào hắn thật sự còn sống sót.

Nếu như còn sống, sợ rằng ai cũng không làm gì được, cho dù là Hoàng Tuyền Thiên Tử cũng phải ngoan ngoãn cong đuôi chạy trốn.

Thế giới này có năm đại thế lực, Đông Phương Bồng Lai, Tây Phương Côn Lôn, Nam Phương Sở Địa, Phương Bắc Ân Khư, cùng với Trung Nguyên Ngũ Đế.

Chủ Thần mấy cái thế lực này cũng không khác nhau quá nhiều, người này không làm gì được người kia, bình thường sẽ ở địa bàn của mỗi người không quấy rầy lẫn nhau.

Nhưng vô số năm trước, Thái Nhất và Hạo Thiên Thiên Đế tranh cướp địa vị bá chủ, song phương chiến đấu trải rộng chư thiên vạn giới, quét ngang dòng sông thời gian từ cổ tới kim, cuối cùng cuốn toàn bộ mấy đại thế lực vào.

Căn cứ Lục Khiêm biết, trận đại chiến kia gần như làm Thiên Đạo tan vỡ, cũng là nguyên nhân khiến giới tu hành suy sụp đến nay.

Trước đây đại đạo chưa tan vỡ, giới tu hành luôn tiến về phía trước, càng về sau, thần thông và pháp thuật càng không ngừng được cũ sửa thành mới, người sau thành tựu hơn cổ nhân.

Sau khi đại đạo tan vỡ bầu không khí giới tu hành trở nên sùng cổ, càng vật cổ xưa càng tốt, ngược lại đồ vật người hiện đại tương đối kém.

Cũng không phải là bởi vì người hiện đại không biết đổi mới, mà là vì đại đạo tan vỡ, vị cách toàn bộ thế giới giảm xuống một đoạn dài, trở nên khó mà nắm giữ, cho nên mới xuất hiện tình huống một đời không bằng một đời.

"Đừng nói nhảm, đi vào lại nói."

Người treo hồ lô bên hông lên tiếng.

"Bành Tổ! Đừng tưởng rằng ngươi lớn tuổi là có thể nói chuyện lớn tiếng, lão tử không phải là thủ hạ của ngươi!"

Xích Tùng Tử biểu hiện phẫn nộ.

“Đại Đế cũng chỉ truyền cho ngươi vài đạo di mệnh, đã dám gọi nhịp cùng bổn tọa, nói cho ngươi biết, cho dù Đại Đế thức tỉnh, ta cũng đánh ngươi như thường!”

Rầm rầm!

Hồ lô bên hông Bành Tổ bay lên, xoay tròn trên không trung, miệng nút mở ra, trong phút chốc, thiên địa ảm đạm xuống, giống như ánh sáng đều bị cái hồ lô này hấp thụ vậy.

Một cỗ lực hút mạnh mẽ giống như thôn phệ toàn bộ phương thiên địa này.

Người cưỡi hổ thấy thế vội vã đứng giữa hai người.

“Ngừng! Trước tiên xử lý sự tình trước mắt đã có được hay không, có mâu thuẫn một lúc nữa sẽ giải quyết.”

“Hỏa Vân, ta khuyên ngươi không nên quản chuyện vô bổ.”

Tuy Bành Tổ nói như thế, nhưng vẫn thu hồi thần thông.

Xích Tùng Tử thấy thế cũng hừ lạnh một tiếng, không có cãi lại.

Bầu không khí nhất thời trở nên lúng túng, cuối cùng vẫn là Hỏa Vân mở miệng trước, đề nghị tiến vào cửa đồng lấy được đồ vật rồi nói.

“Thời gian không đợi người, chúng ta lấy Thái Cực trước, sau đó lại đi tìm Thương Đế, gia hỏa này nắm giữ Ân Khư không hiểu chuyện, trước tiên để cho bọn họ hỗ trợ phục sinh Đế.”

Trước khi bọn hắn tiến vào cửa đồng đã được Lục Khiêm đóng lại, muốn đi vào sẽ phải mở ra một lần nữa.

Theo cửa lớn chậm rãi mở ra, tay phải Lục Khiêm nhẹ nhàng vung lên, một đạo hắc quang bao phủ bọn hắn.

Từ lời nói của bọn họ hắn đã biết được một tin tức, đó chính là Đế vẫn chưa phục sinh, chuyện này làm cho Lục Khiêm yên tâm hơn rất nhiều.

Nói tới cái tên Bành Tổ này, Lục Khiêm lại biết một hai.

Bành Tổ được người ta ca tụng là biểu tượng của trường thọ, vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết dân gian, không nghĩ tới hôm nay lại có người này thật.

Chuyện Lục Khiêm không nghĩ tới chính là Bành Tổ lại là người Phương Bắc Ân Khư.

Nghe ý tứ của bọn họ, bây giờ vừa mới thức tỉnh không bao lâu, xem ra Hoàng Tuyền Thiên Tử nói không sai, thượng cổ thần linh đang phục sinh, cho nên có thể dự đoán là, tương lai sẽ có càng ngày càng nhiều người sống lại.

Thế nhưng những người này sẽ có phần suy yếu, tuy nhiên cảnh giới vẫn rất cao, đoán chừng là cao thủ Tạo Hóa cảnh.

"Muốn động thủ ư?"

Dương Tiêu truyền âm lại.

Lục Khiêm khẽ lắc đầu.

Hiện tại đồ vật đã tới tay, kế tiếp chính là thoát ly Hoàng Tuyền, Lục Khiêm nhất định phải bảo tồn thực lực, không cần tranh đấu vô vị.

Chờ bọn hắn tiến vào, liền lập tức đi ra ngoài.

Hắn tin tưởng năng lực của Dương Tiêu, trong cái thế giới đen như mực không cách nào sử dụng được lực lượng Động Đình thủy hệ, ra ngoài hắn là có thể lợi dụng sức mạnh này chạy trốn.

Két két!

Cửa đồng chậm rãi mở ra, bóng người tiến vào.

“Chính là lúc này!”

Lục Khiêm quát lớn.

Vừa dứt lời, ba người thôi thúc pháp lực, hóa thành lưu quang, thân hình bại lộ ở ngoài hắc ám, nhanh chóng bay ra khỏi cửa đồng.

Cùng lúc đó, Dương Tiêu bắt pháp quyết, bỗng nhiên trên đỉnh đầu đám người xuất hiện một dòng sông.

Ba người nhảy xuống nước.

“Lớn mật! ! !”

Lúc này đám người Bành Tổ mới phản ứng được, không ngờ bị người ta nhanh chân đến trước, hắn lập tức mở hồ lô ra.

Thiên địa biến sắc, nước sông sôi trào, dường như cũng bị hút vào trong hồ lô.

Đáng tiếc tốc độ của đám người Lục Khiêm còn nhanh hơn hắn, trong nháy mắt biến mất ở chân trời.

“Đuổi!”

Bành Tổ đã nhớ kỹ khí tức của Lục Khiêm, cho dù chạy đến chân trời góc biển, cũng phải chém hắn thành muôn mảnh, dám cầm đồ vật từ trên tay bọn họ.

…

【VIP】 Tử thành

Đám người bay thẳng ra ngoài cửa chính, sau đó để Dương Tiêu sử dụng sức mạnh Động Đình thủy hệ, trực tiếp truyền tống đến phương xa.

Chỉ để lại mấy người tức đến nổ phổi ngoài cửa.

"Đuổi!"

Xích Tùng Tử không nghĩ nơi này còn có người khác nhanh chân đến trước, hơn nữa dám cầm đồ vật ở ngay dưới mắt bọn họ, chuyện này tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Đám người Lục Khiêm trở về Thủy Tinh, Dương Tiêu nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ba người vừa nãy đều là Thần Tiên thời đại viễn cổ phục sinh, một khi bị bọn hắn nắm lấy, hậu quả khó mà lường được.

Dù sao bây giờ bọn hắn vẫn không có khôi phục thực lực thời kỳ đỉnh phong, còn không phải thời điểm chiến đấu cùng người ta.

"Đã láy được đồ vật rồi, kế tiếp đi di tích."

Mấy người Lục Khiêm đã lấy được truyền thừa, nhưng vẫn chưa khống chế toàn bộ, còn cần đi đến nội bộ Thái Nhất Thần Khư.

Đoạt lại quyền bính từ nơi đó, mới thật sự là kế thừa năng lực.

"Xuất hiện ở quá khứ, ta biết một chút tình huống bên trong, hẳn là có thể tránh một chút nguy hiểm."

Dương Tiêu tỏ ra vô cùng tự tin, lấy tư cách một đạo phân thân Tương Quân lưu lại vô số năm trước, mặc dù không có kế thừa ký ức toàn bộ, nhưng chuyện quan trọng hầu như đều nhớ.

Trước kia phế tích là vị trí cung điện Thái Nhất, cũng là trung tâm Thái Nhất vạn giới.

Nơi đây ngoại trừ trận pháp cấm chế mười triệu năm trước ra, nói không chừng còn có dị thú hung mãnh ngủ say ngàn vạn năm, giống như Trấn Mộ Thú mà vừa nãy đám người Lục Khiêm nhìn thấy.

Cấm chế và trận pháp những nơi khác sẽ theo thời gian trôi qua mà biến mất, nhưng trước đó nơi này vẫn có Thần Tiên tồn tại.

Thần Tiên vĩnh thùy bất hủ, sức mạnh bọn hắn lưu cho dù trải qua trăm ngàn vạn năm, cũng sẽ không có một tia một hào nào bị ma diệt.

Dư âm Tiên Nhân giao thủ lưu lại, đủ để vượt qua dòng sông thời gian giết chết những người ngoại lai như bọn hắn.

Cho nên không có Dương Tiêu dẫn đường, Lục Khiêm cũng rất khó đi đến phần cuối.

Ngoại trừ những nguy hiểm này, còn có người của tất cả các phương thế lực cũng đang cạnh tranh với nhau, nói không chừng những người vừa nãy sẽ đuổi tới.

Nói tới đây, mấy người chuẩn bị rời đi.

Dương Tiêu gọi ra dòng nước, sau đó dẫn đầu đi vào.

Động Đình thủy hệ trải rộng toàn bộ thế giới, hắn có thể đi đến địa điểm trong ý nghĩ, đương nhiên, phải tự gánh lấy hậu quả, nếu như là trong một cái trận pháp nguy hiểm nào đó, sợ là vừa đến sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Vừa mới đi vào, một trận cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến, trước mắt xuất hiện một cảnh tượng khác.

Gò núi to lớn đứng vững, trên núi là vô số phòng ở đếm mãi không hết, ánh sáng trong phòng bắn ra, như là ánh nến khu dân cư.

Cả tòa núi sừng sững ở trung tâm hồ lớn, mặt nước yên tĩnh, như là tấm gương phản chiếu ra hình dạng cả tòa núi.

Hai cảnh tượng, một giả một thật.

"Đây là?"

Lục Khiêm quay đầu nhìn Dương Tiêu.

"Hình như là Hà Bá Long Cung"

Dương Tiêu cũng có chút không dám xác định.

Hà Bá chính là Thủy Thần, là long từ giữa sông sinh ra, gọi là Long Vương, nắm trong tay hoàng hà, đây là một dòng sông ngang qua cổ kim ở Thái Nhất Thần Giới, cũng chính là sinh mệnh chi nguyên Thái Nhất Thần Giới.

Theo thời gian trôi qua, chúng thần biến mất, từ lâu Hoàng Hà đã khô cạn, chỉ còn dư lại đầu nguồn trước mắt.

"Chúng ta đi qua trước, từ ánh đèn đến xem, có lẽ vẫn còn người cư trú."

Lục Khiêm đi tới gần nước sông, nhìn nước sông trong suốt, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Lấy pháp lực của hắn bây giờ, đạp nước mà đi là thần thông cực kỳ đơn giản, nhưng hiện tại đối mặt con sông này có vẻ hơi do dự.

"Làm sao vậy?"

Dương Tiêu đứng sau lưng Lục Khiêm, biểu hiện hơi nghi hoặc một chút.

“Ngươi xem.”

Lục Khiêm tiện tay lượm một tảng đá, ném vào trong nước.

Ầm!

Tảng đá rơi vào trong nước, làm bắn lên một trận bọt nước, sau đó toàn bộ tảng đá hóa thành hư vô, ngay cả một chút cặn bã cũng không còn.

“Đây là …”

Loại nước trước mắt này cũng không phải là nước bình thường, mà là nước có lực lượng ăn mòn tương đối mạnh mẽ, Dương Tiêu ném ra một sợi tóc, sợi tóc cũng không hề nổi lên, mà chậm rãi trìm xuống dưới nước, cuối cùng bị sức mạnh vô hình phân giải.

Lục Khiêm dự định điều khiển một tảng đá, bay qua mặt nước, nhưng vừa mới phi hành không bao lâu, tảng đá trực tiếp mất đi lực lượng, sau đó rơi vào trong nước, thậm chí ngay cả phi hành cũng không được.

“Thì ra là như vậy, lần này biết rồi.”

Bỗng nhiên Lục Khiêm tỉnh ngộ, quả thật nơi này có quái lạ, nếu như vừa rồi không có chú ý mà nói, sợ là sẽ trực tiếp rơi vào cạm bẫy của người ta.

Thế nhưng cái cạm bẫy nho nhỏ này, không có cách nào ngăn được hai người.

Lục Khiêm xé rách không gian, để lộ ra một cái cửa động, trực tiếp tiến vào, sau đó xuất hiện ở trước mặt nhà dân trên núi.

Phòng ốc cửa lớn mở rộng, ngọn nến bên trong mới đốt được một nửa, trên bàn vừa vặn để bốn món ăn một chén canh, hương vị nức mũi, vẫn còn độ ấm.

Quan sát xung quanh, đây là một nhà dân bình thường, nhưng trong này không có một người, trên đất không có tro bụi, có vết tích thường xuyên quét dọn, nhưng người giống như biến mất không còn tăm hơi.

Hai người Dương Tiêu cũng đi xem xét xung quanh phòng ở, trong phòng là một mảnh trống rỗng.

Cả tòa thành thị bao gồm đường phố, cùng với phòng ốc xung quanh, đều không có một người.

Có vẻ vô cùng quỷ dị, giống như ngừng lại tại thời khắc này.

Lục Khiêm buông thần niệm ra, quét nhìn xung quanh, cũng vẫn không phát hiện ra dấu hiệu sinh mạng.

“Đi, có lẽ nơi này không có đồ vật.”

Dương Tiêu cũng nhìn không ra nguyên cớ, trong lòng mơ hồ cảm thấy nơi này rất nguy hiểm, nhưng lại không biết quỷ dị ở chỗ nào.

Thời điểm đám người chuẩn bị rời đi, dưới đất truyền đến một tiếng nổ ầm ầm.

【VIP】 Long đan bảo dược

Thời điểm đám người chuẩn bị rời đi, dưới đất truyền đến một tiếng nổ ầm ầm.

Bỗng nhiên cả ngọn núi chấn động lên, hồ nước như bị sôi trào, không ngừng bốc lên bọt khí.

Một đạo chấn động vô hình cuồn cuộn đến.

Thế nhưng lực lượng những chấn động vô hình này cũng không hề mạnh, đi qua những địa phương kia, rất nhanh động tĩnh bị bình ổn lại, cũng không hề phá hoại bất cứ một nơi nào, tất cả khôi phục về nguyên dạng.

Tốc độ chấn động rất nhanh, sắp thổi tới trước mặt đám người Lục Khiêm.

"Mau bỏ đi!"

Lục Khiêm vừa nhìn liền nhận ra chỗ không tầm thường.

Xem ra những chấn động này không có lực công kích mạnh mẽ gì, nhưng ở trong mắt Lục Khiêm, nơi chấn động đi qua, giống như có thể biến tất cả về không.

Ầm ầm!

Lục Khiêm nhanh tay lẹ mắt, lập tức thả Bắc Âm Phong Đô Sơn ra, sơn mạch khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, ma khí đen nhánh tản ra, mơ hồ truyền đến tiếng quỷ khóc sói tru.

Hai người khác lần lượt đi theo Lục Khiêm, tiến vào Phong Đô Sơn.

Oanh!

Chấn động vô hình công kích đến Phong Đô Sơn, ma khí điên cuồng sôi trào, giống như nước sôi, những chấn động vô hình này vừa tiếp xúc ma khí, trong nháy mắt đã làm cho ma khí biến mất.

May mà Bắc Âm Phong Đô Sơn là tập hợp của thập phương địa ngục, ma khí vô cùng vô tận, cho dù tiêu hao không ít, cũng có thể nhanh chóng tạo ra lại, cứ kéo dài như thế, cuối cùng cũng chống lại được chấn động vô hình công kích.

"Pháp bảo của ngươi càng ngày càng mạnh, bổn tọa mặc cảm không bằng."

Dương Tiêu thở dài nói.

Lúc trước nhìn thấy Lục Khiêm cũng chỉ mới là Nguyên Thần cảnh, tiếp sau là Động Chân, bây giờ lại là Âm Dương cảnh.

Càng lên trên một tầng chính là cấp bậc Tạo Hóa, có thể tự thành tiên khí, tự cung tự cấp.

Dương Tiêu cảm thấy Lục Khiêm cách mục tiêu này cũng không quá xa, đã đủ đến tầng thứ này.

"Ha ha, may mắn mà thôi, không đáng nhắc tới."

Lục Khiêm khiêm tốn nói.

"Cái chấn động này hẳn là một loại trận pháp nào đó, muốn biến tất cả về không, cần phải cẩn thận."

Dương Tiêu cẩn thận đánh giá xung quanh.

Ầm ầm!

Lại là một đạo chấn động vô hình kéo tới.

Lần này Lục Khiêm vì thí nghiệm đã làm hỏng phòng ốc bên cạnh, sau đó mang theo hai người Dương Tiêu trốn vào

Phong Đô Sơn.

Tất cả lại bắt đầu khôi phục dáng dấp ban đầu, đợi sau khi chấn động biến mất đám người xuất hiện lần nữa, phát hiện phòng ốc hư hao vừa nãy rõ ràng đã phục hồi lại.

"Đi thôi, nơi này không có thứ gì."

Dương Tiêu nói.

Thực ra Dương Tiêu cũng không quá quen thuộc với chuyện liên quan tới Hà Bá.

Năng lực của Hà Bá bắt nguồn từ bản thân, bản thân hắn là một Thần Long, trời sinh biết hô phong hoán vũ, điều khiển dòng sông, loại năng lực này bắt nguồn từ huyết mạch bản thân.

Cho dù lấy được truyền thừa của hắn, không có huyết mạch đặc biệt căn bản không sử dụng được.

Lục Khiêm thu hồi Phong Đô Sơn, đang muốn cùng hai người Dương Tiêu rời đi, bỗng nhiên hắn nghĩ tới điều gì.

"Chờ chút đã."

Thân hình Lục Khiêm lóe lên, đi tới trước mặt hồ nước, tìm vài tảng đá ném vào.

"Sao vậy, phát hiện cái gì sao?"

Dương Tiêu nhìn Lục Khiêm, hắn biết tính cách của Lục Khiêm, không có phát hiện gì là không nói chuyện.

"Tạm thời chúng ta không nên rời đi, ta cảm thấy hẳn là có huyền cơ khác."

Lục Khiêm quan sát hồ nước trước mặt.

Tòa thành này ở chính giữa hồ nước, cảnh tượng bị hồ nước phản chiếu, vừa nãy Lục Khiêm phá hoại phòng ốc đặc

biệt lưu ý một cái hình ảnh, phát hiện phòng ốc dưới nước cũng không hề bị phá hoại.

Nói cách khác hồ nước này cũng không phản chiếu hoàn toàn hình ảnh phía trên, không thể nào không có liên hệ đến chỗ này, cho nên Lục Khiêm có suy đoán lớn mật, thật ra dưới nước là một cái thế giới khác.

Nghĩ tới đây, hắn phân ra một đạo quanh mang, ánh sáng rơi vào trong nước, vật này có thần niệm hắn bám vào, có thể thay thế hắn kiểm tra tình huống dưới nước.

Sau khi quang mang đi xuống Lục Khiêm cũng không hề phát hiện ra thế giới khác, dưới nước không có gì lạ, cũng không có sinh vật gì.

"Kỳ lạ."

Lục Khiêm tự lẩm bẩm, tình huống dưới nước cũng không hề cho thấy đây là một cái thế giới khác, chẳng lẽ là mình cảm giác sai rồi.

Dương Tiêu thấy Lục Khiêm nghi hoặc, liền nói:

"Có phải do những chấn động vô hình này hay không?"

"Có thể, ta thử một chút, thế nhưng vẫn không nên trực tiếp đối mặt chấn động, các ngươi tiến vào Phong Đô Sơn trước, ta sẽ để Phong Đô Sơn hòa vào chấn động."

Ầm ầm!

Vừa dứt lời, lại có một cơn chấn động kéo tới.

Trải qua Dương Tiêu nhắc nhở, Lục Khiêm phát hiện quả thật chấn động vô hình có chỗ không tầm thường, như là một loại trận pháp truyền tống.

Lúc chấn động sắp đến gần thân thể của bọn họ, Lục Khiêm để cho bọn họ trốn vào Phong Đô Sơn, sau đó cũng thu

hồi ma khí, không đối kháng cùng chấn động, cẩn thận co lại thành một đoàn.

Rầm rầm!

Quả nhiên, trong tích tắc chấn động vô hình tiếp xúc bọn hắn, cảnh sắc xung quanh đột nhiên biến đổi.

Thành trì vẫn là tòa thành trì kia, bầu trời biến thành dáng vẻ huyết hồng, đại địa tràn đầy thi thể.

Trong phòng ốc bên cạnh không còn trống rỗng, trên đất, trên giường, bên bàn cơm hoặc nhiều hoặc ít đều có một bộ bạch cốt, xương trắng ơn ởn, bên trên phủ đầy tro bụi, đã tử vong từ rất lâu rồi, thậm chí sắp bị phong hóa thành cặn bã.

"Quả nhiên có động thiên khác."

Dương Tiêu và Lục Khiêm liếc mắt nhìn nhau, Ngọc Sanh sau lưng không nói một lời, cẩn thận đánh giá xung quanh, chỉ sợ nửa đường có yêu ma giết ra.

Hai người theo đường phố đi sâu vào trong, ven đường hài cốt càng ngày càng nhiều, có vài bộ bạch cốt bên cạnh còn để túi trữ vật đã mất đi hiệu lực, cùng với pháp bảo rỉ sét.

Có lẽ những người này là tu luyện giả, từ đám xương trắng đến xem, có phần thậm chí không phải là nhân loại, mà là yêu ma hoá hình, đại đa số là Thủy Tộc, cùng với một vài Giao Long Chân Long.

Nếu như đoán không lầm, nơi này là động phủ của Hà Bá.

Lúc này, cuối con đường hiện lên kim quang.

Đám người vội vã chạy tới, một gốc thực vật màu xanh cao tầm một người đập vào mi mắt.

Dáng vẻ khá giống Ba Tiêu Thụ, trên lá màu xanh có hoa văn huyết hồng, đỉnh thân cây là một trái cây vàng óng to bằng

nắm tay.

“Đây là … Long Đan Bảo Dược.”

Lục Khiêm vừa nhìn liền nhận ra vật trước mắt.

Cái này gọi là Long Đan Bảo Dược, thật ra chính là nội đan của Thần Long sau khi chết biến thành, đó là một loại thiên tài địa bảo, vô cùng trân quý, yêu cầu thiên thời địa lợi nhân hoà.

【VIP】 Đoạt bảo

Đây là nội đan Chân Long sau khi chết biến thành thiên tài địa bảo, yêu cầu thiên thời địa lợi nhân hoà, mới có cơ hội hình thành loại thần vật này, nó có công hiệu không thể tưởng tượng.

Phải biết Chân Long sau khi chết, nội đan sẽ theo thời gian trôi đi mà mất hết tinh hoa, cuối cùng tiêu tán ở trong thiên địa.

Thế nhưng khi tạo thành loại bảo vật này sẽ không giống, nó sẽ hấp thu tinh hoa nhật nguyệt như các loại thực vật bình thường, gặp được cơ duyên đặc thù thậm chí có thể biến thành yêu quái.

Viên long đan này tỏa ra một loại hương vị kỳ diệu, khiến tâm thần người ta sảng khoái, tốc độ pháp lực trong cơ thể vận chuyển cũng nhanh hơn không ít.

Nếu như nuốt xuống, e sợ pháp lực sẽ trực tiếp tăng cường mấy vạn năm, đồng thời thức tỉnh thần thông.

Hơn nữa bên trong loại bảo vật này có tiên khí, nếu Lục Khiêm ăn vào, trong vài chục vạn năm cơ bản không cần lo lắng vấn đề tiên khí, không cần phải mượn sức mạnh Thiên Tử để duy trì sinh mệnh.

Như vậy giải quyết tốt đẹp vấn đề tuổi thọ.

Căn cứ năng lượng ẩn chứa trong viên long đan này đến xem, hẳn là đầy đủ tiên khí cho hắn sử dụng hơn nữa còn có dư.

Phần còn lại Lục Khiêm dự định giao dịch cùng Chu Tước Tộc, tiên khí còn dư lại có thể để cho bọn họ phục sinh một cường giả viễn cổ, có lẽ sẽ đổi được đồ vật thật tốt.

Tuy quan hệ giữa Lục Khiêm và Xích Âm không tệ, nhưng vấn đề liên quan đến toàn bộ tộc quần, vẫn không nên lẫn lộn tư lợi cá nhân mới tốt, cho dù Lục Khiêm muốn đưa ra, đoán chừng Xích Âm cũng sẽ không cần.

"Hai vị đạo hữu, vật ấy để cho ta được không?"

Lục Khiêm không có quanh co lòng vòng, trực tiếp đưa ra yêu cầu với hai người, dù sao cũng là người quen, quanh co lòng vòng trái lại có vẻ hơi không chân chính.

"Không sao, chúng ta không cần vật này."

Dương Tiêu nói.

Hai người bọn họ sống mấy chục đến hơn trăm vạn năm, nếu như cần tiên khí mà nói, bọn họ đã sớm chết rồi, tác dụng của vật này đối với bọn hắn cũng không quá lớn.

"Đa tạ hai vị đạo hữu."

Lục Khiêm chắp tay ra hiệu.

Sau khi quan sát xung quanh, phát hiện không thấy nguy hiểm liền đi về phía Long đan, khoảng cách càng ngày càng gần, trong lòng không nhịn được dâng lên một loại cảm giác khủng bố, không phải Lục Khiêm sợ hãi, mà là sự kính nể đối với Chân Long từ trong huyết mạch.

Loại Chân Long cấp bậc này không phải là long phổ thông.

Bình thường long có hai loại, một là sinh ra từ huyết mạch, một đực một cái sinh ra tiểu long, đó là phương thức sinh sản bình thường. Một loại khác chính là trời sinh dất dưỡng, trực tiếp từ xuất hiện từ trong pháp tắc.

Loại Thần Long này không cần tu luyện, trời sinh nắm giữ thần thông mạnh mẽ, năng lực khó tin, loại này gọi là thần linh.

Thế nhưng thần linh có tính hạn chế rất lớn, thần thông chỉ có thể sử dụng ở một phạm vi đặc biệt nào đó, ví dụ như thần linh sinh ra từ Hoàng Hà, như vậy thần thông của hắn cũng chỉ có thể sử dụng ở Hoàng Hà, ra khỏi phạm vi này rồi sẽ như tu sĩ tầm thường.

Thân thể Lục Khiêm dần dần làm quen với uy thế của Thần Long, thời điểm chuẩn bị lấy bảo vật này bỏ vào trong túi.

Bỗng nhiên, phương xa truyền đến một tiếng cười hào sảng.

"Ha ha, không ngờ có bảo bối cỡ này, thực sự là đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu."

Trong nháy mắt âm thanh truyền tới, tiếng sấm cuồn cuộn, âm phong gào thét, toàn bộ bầu trời trên thành trì bị mây đen bao trùm, vô số hung thần ác sát kêu rên ở trong đó, cảnh tượng khủng bố giống như địa ngục.

Một chiếc xe ngựa từ trong tầng mây đi xuống, lôi kéo xe ngựa chính là khô lâu tuấn mã mọc ra chín cái đầu, dưới chân giẫm lên lửa, hô hấp phun ra hắc vân, hai mắt như bó đuốc.

Thùng xe hoa lệ, tô điểm mã não bảo thạch, san hô tử kim vân…vân, hình thái vô cùng hoa lệ.

Cửa lớn trên xe từ từ mở ra, một nam tử có vóc người cao lớn từ trên xe đi xuống.

Người này mang quan phục màu đỏ, đầu đội vương miện đế vương, trên đại hồng bào thêu bách điểu thụy thú, mặt có râu ngắn, làn da màu chàm cho thấy người này cũng không phải người lương thiện.

Trong nháy mắt nhìn thấy người nọ, nhất thời vang lên tiếng kinh hô:

“Chuyển Luân Vương “

Không sai, người này chính là Chuyển Luân Vương, một trong Thập Điện Diêm La, cũng là lãnh đạo trực tiếp của Lục Khiêm, không nghĩ đến người này lại đến nơi này.

“Bái kiến đại nhân, tại sao Chuyển Luân Vương đại nhân lại rảnh rỗi tự mình đến đây?”

Lục Khiêm giả vờ trấn định.

Thực lực của người này ở trên hắn, chính là cao thủ Tạo Hóa cảnh, toàn bộ Thập Điện Diêm La bao gồm Hoàng Tuyền Thiên Tử đều là cảnh giới này, đây cũng là nguyên nhân U Minh Hoàng Tuyền hoành hành chư thiên vạn giới.

Có nhiều cao thủ như vậy, chỉ cần không tự tìm đường chết, cũng có thể để Hoàng Tuyền Địa Phủ sừng sững không ngã.

“Có phải là cảm thấy kỳ quái hay không?”

Chuyển Luân Vương rất hứng thú, quan sát đám người Lục Khiêm, hắn cảm thấy hứng thú đối với Lục Khiêm và hai người phía sau hắn, hai người này tu vi cao cường, theo lý thuyết hắn là danh tiếng hiển hách mới đúng, Chuyển Luân Vương tìm khắp ký ức, đều không tìm được tin tức của hai người kia.

“Không dám, đại nhân thần thông quảng đại, làm sao ta dám lấy những thứ này.”

Lục Khiêm ngoài mặt làm vẻ khách khí, cầm Long đan trong tay có phần không biết ném về phía nào, trực tiếp thu vào không gian, tương đương với không nể mặt mũi Chuyển Luân Vương.

Bây giờ Lục Khiêm còn chưa có thoát khỏi Hoàng Tuyền, một khi không nể mặt mũi Chuyển Luân Vương, không khác nào tự tìm đường chết, bất cứ lúc nào đối phương cũng có thể nắm giữ sinh mệnh của mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Khiêm đã có quyết định, thế là hắn dâng Long đan ra:

"Bảo vật này hiến cho điện hạ."

"Được."

Chuyển Luân Vương không khách khí nhận lấy, hắn không quản Lục Khiêm có nguyện ý hay không, kẻ ngu si đều biết ai lấy mất đi bảo vật này, trong lòng đều có chút không dễ chịu, nhưng có thể làm gì được hắn.

"Cũng không phải bản vương có ý định theo dõi, mà là khí tức Hoàng Tuyền trên người ngươi, bất cứ lúc nào bản vương cũng có thể cảm ứng, không nên có dị tâm."

Chuyển Luân Vương suy nghĩ một chút vẫn giải thích, Lục Khiêm có giá trị bồi dưỡng rất lớn, cũng không thể khiến hạ nhân buồn lòng.

【VIP】 Xua hổ nuốt sói

Chuyển Luân Vương nhận lấy bảo vật Lục Khiêm hiến, thừa dịp tâm tình không tệ giải thích một chút.

Nói ra Lục Khiêm cũng rất thức thời, khá cung kính với hắn, Chuyển Luân Vương cảm thấy có thể bồi dưỡng một phen.

"Đại nhân đã hiểu lầm, ta cũng không có ý nghĩ này."

Lục Khiêm cười nói, dáng vẻ không thèm để ý chút nào, nhưng trong lòng đã sớm muốn đánh người này ra thành từng khối.

Con vịt tới tay lạ bay, không đạt được thứ gì, uổng phí một phen sức lực.

Chấp niệm thoát ly trong lòng lại sâu hơn mấy phần, ở cái tổ chức nghiêm mật này, mọi cử động sẽ bị người khác giám thị, mặc kệ trốn đến nơi nào, chỉ cần khí tức của mình còn ở trên Hoàng Tuyền Sinh Tử Bộ, sẽ có thể tìm được mình dễ như ăn cháo.

Chuyển Luân Vương còn muốn nói điều gì, khi thấy hai vợ chồng Dương Tiêu bên cạnh Lục Khiêm, mắt nhất thời sáng lên, nói:

"Hai người này là bằng hữu của ngươi sao, trên người có khí tức cổ xưa, các ngươi còn có thiên tài địa bảo gì?"

Nói thế nào Chuyển Luân Vương cũng là lão yêu quái sống không biết bao nhiêu năm, cảnh giới cao hơn đám người một đẳng cấp, rất nhanh đã nhận ra được phu thê hai người ẩn giấu bí mật.

“Tại hạ không có thiên tài địa bảo, chỉ sợ vị đại nhân này nhìn lầm rồi.”

Dương Tiêu biểu hiện đúng mực, cũng không có bởi vì Chuyển Luân Vương là cường giả mà cảm thấy e ngại.

“Hẳn là đại nhân nhìn lầm rồi, hai người bọn họ không có bảo vật, chúng ta cũng mới vừa tới đây.”

Lục Khiêm tiến lên nói chuyện, bên ngoài cười hì hì, nhưng từ lâu nội tâm đã chìm xuống, xem ra việc này không ổn rồi.

“Ồ! Có phải không? Ngươi có biết kết cục nói dối không.”

Chuyển Luân Vương không hề biểu lộ cảm xúc nhìn Lục Khiêm, nghĩ thầm thủ hạ này cần dạy dỗ, người này đúng là mầm mống tốt, khuyết điểm duy nhất chính là lên cấp quá nhanh, không hiểu quy tắc ngầm của U Minh Hoàng Tuyền.

U Minh Hoàng Tuyền không có nhiều quy tắc phức tạp, chỉ cần tuân theo một cái nguyên tắc, thượng cấp chính là thiên của mình, mặc kệ thượng cấp phát ra mệnh lệnh gì, cũng phải không do dự tuân theo.

“Hả, tại hạ không biết.”

Thấy người này ngông cuồng như thế, Lục Khiêm mạnh mẽ nhẫn nhịn không phát tác, bây giờ không thể trở mặt cùng người này, đạo hạnh của hắn còn chưa tăng lên tới trình độ đủ để trở mặt.

Đúng lúc này, Dương Tiêu truyền âm cho hắn.

“Đạo hữu, có muốn động thủ hay không, ta sẽ toàn lực giúp ngươi.”

Đầu óc Lục Khiêm nhanh chóng chuyển động, cân nhắc hơn thiệt, bản thân hắn không phải một người nhát gan, chỉ

cần có một chút hi vọng sống, có hi vọng có thể đập, sẽ dốc toàn lực ứng phó, kiên trì tới cùng.

Tu vi Dương Tiêu mạnh mẽ, mặc dù không có khôi phục lại đỉnh phong, nhưng dù sao cũng có truyền thừa, lại tăng thêm nơi này là địa bàn của Dương Tiêu.

Phối hợp với năng lực của mình, nếu như chủ động đánh lén có khoảng ba phần mười cơ hội thắng.

Có thể liều một phen!

Chuyển Luân Vương nhìn chằm chằm Lục Khiêm, muốn tỏ thái độ với hắn.

Đám người Lục Khiêm chuẩn bị động thủ.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên Dương Tiêu lại truyền đến tin tức:

"Ngươi đừng cử động, có người tới, là Xích Tùng Tử lần trước."

"Ta biết phải làm thế nào rồi."

Ý nghĩ Lục Khiêm lóe lên, nhất thời nghĩ ra kế sách.

Xích Tùng Tử là cao thủ thời đại viễn cổ phục sinh, thực lực sàn sàn với Chuyển Luân Vương, có thể lợi dụng chuyện này một chút.

"Đại nhân, tại hạ ăn ngay nói thật."

Lục Khiêm trì hoãn thời gian.

"Ồ ngươi nói …"

Chuyển Luân Vương lộ ra dáng vẻ hứng thú, ngẫm lại nếu như Lục Khiêm nói dối, vậy sẽ có thể trực tiếp bắt lấy, không nể nang chút gì.

"Có người!"

Bỗng nhiên Lục Khiêm hét lớn:

“Đại nhân cứu ta!”

Chỉ thấy một vài vệt sáng từ phía chân trời bay tới.

Một lão giả tóc tím ngăn chặn đường đi của mọi người.

Những người này chính là mấy người Xích Tùng Tử.

“Ta đang tự hỏi tại sao lại trốn ở chỗ này, hóa ra là mời được giúp đỡ, ngươi cho rằng như vậy sẽ có thể đánh thắng được ta hay sao?”

Xích Tùng Tử tựa như cười mà không phải cười, vừa nãy hắn cũng nghe thấy lời Lục Khiêm nói, cộng thêm Chuyển Luân Vương và Lục Khiêm đứng chung một chỗ, đương nhiên cho rằng Chuyển Luân Vương là giúp đỡ của bọn hắn.

“Lão phu cho ngươi một cơ hội cuối cùng, giao bảo vật ra, ta sẽ cho các ngươi toàn thây.”

“Đại nhân, vừa nãy chính là người này muốn cướp bảo vật của chúng ta.”

Lục Khiêm nhìn Chuyển Luân Vương nói, hắn cũng không hề cho thấy là bảo vật gì, mỗi từ mỗi chữ đều ám chỉ về phía bảo dược.

Đồ vật này tiến vào trong tay Chuyển Luân Vương, sẽ không có đạo lý trả lại.

Ánh mắt Chuyển Luân Vương bắn ra một đạo hàn quang, pháp lực đen nhánh tràn ra, toàn bộ không gian bị nhuộm thành một màu đen kịt.

Thân hình của hắn bắt đầu tăng vọt, nhìn qua là một toà Tu La Kim Thân vô cùng lớn.

Sát khí huyết hồng hình thành thực chất, như giống như từng con trường long đỏ tươi bay lượn ở bên người.

Khi thì hình thành yêu ma quỷ quái, khi thì hình thành đao thương kiếm kích.

Con mắt thứ ba ở chính giữa giống như có thể nhìn thấu U Minh Thương Khung, dưới chân đạp lên một dòng sông màu vàng.

Nước sông chảy xuôi vạn năm, nghìn vạn quỷ thần kêu rên ở trong đó, sau đó từ trong sông bò ra, yêu khí che trời.

Cùng lúc đó, Xích Tùng Tử cũng động thủ.

"Các ngươi cùng tiến lên!"

Chuyển Luân Vương nói với Lục Khiêm.

"Tuân mệnh!"

Lục Khiêm bay lên trời, đột nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một dòng sông, ba người bay vào giữa sông biến mất không còn tăm hơi, cảnh tượng này khiến đám người ở đây ngẩn ra.

【VIP】 Tạo Hóa cảnh chi chiến

Chuyện này khiến cho Chuyển Luân Vương và Xích Tùng Tử không biết làm sao.

Lục Khiêm lấy phương thức song phương không thể tưởng tượng được chạy trốn, khiến cho hai người có phần không kìm được, cảm giác mình bị chơi xỏ.

Xích Tùng Tử cảm thấy Lục Khiêm sẽ giúp đỡ đối phương, Chuyển Luân Vương cũng cảm thấy Lục Khiêm sẽ giúp mình.

Không nghĩ tới còn chưa đánh đã chạy.

“Dừng lại cho lão tử!”

Chuyển Luân Vương tức đến nổ phổi, chửi ầm lên.

Trước hết nghĩ chờ trở về nhất định phải lột da Lục Khiêm, để hắn hồn phi phách tán.

Không trở về, hiện tại trực tiếp đuổi tới!

Chuyển Luân Vương quyết định, khí tức Lục Khiêm vẫn ở trong lòng bàn tay hắn, chỉ cần hắn nguyện ý là có thể lập tức đuổi tới, lấy đầu Lục Khiêm.

Nghĩ tới đây, thân hình Chuyển Luân Vương lóe lên, muốn thừa dịp dòng sông vẫn chưa hoàn toàn biến mất đuổi tới.

“Muốn chạy trốn thì để bảo vật lại!”

Xích Tùng Tử ra tay, trong thiên địa xuất hiện một ánh lửa, ánh lửa tứ tán ra hình thành biển lửa, chặn bước chân của Chuyển Luân Vương lại.

Tuy rằng Lục Khiêm đã rời khỏi, thế nhưng Xích Tùng Tử có thể nhìn ra được, Chuyển Luân Vương và Lục Khiêm có quan hệ rất lớn, trước tiên giết chết người này lấy được đồ vật lại nói.

"Ngươi dám!"

Chuyển Luân Vương cũng không phải dễ bắt nạt, lại nhiều lần bị người coi thường, nội tâm chất chứa một đám lửa giận, người này không thức thời, vậy cũng chỉ có thể động thủ.

Hai người đánh nhau ở dưới đất.

Từ mặt hồ đánh tới thế giới hiện thực, nước hồ bốc lên, đại sơn đổ nát.

Đánh đến trời đất tối tăm, mà đám người Lục Khiêm gây ra chuyện này, từ lâu đã rời khỏi thế nơi đây.

Nhưng bọn hắn cũng không hề rời xa, mà thông qua nước sông ở bốn phương tám hướng, quan sát hành động của đối phương.

Không sai, Lục Khiêm muốn bắt những người này, trước tiên lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, giết chết Chuyển Luân Vương.

Đồng thời Lục Khiêm đã tìm được đường lui, sau này có thể mang cái chết của Chuyển Luân Vương giá họa đến trên người Xích Tùng Tử.

Dụ dỗ Hoàng Tuyền Địa Phủ trả thù người Ân Khư giới, để hai thế lực cổ lão đánh nhau.

Như thế mới phù hợp mong muốn của Lục Khiêm.

Ba người trốn ở trong dòng nước, lấy tư cách hóa thân của Tương Quân Tương phu nhân, đám người Dương Tiêu có thể thông qua dòng nước, tùy ý đi về bất cứ chỗ nào trong Thái Nhất Thần Giới.

Bọn hắn chỉ cần yên tĩnh chờ đợi kết quả chiến đấu.

Đồng thời nghỉ ngơi dưỡng sức, để thực lực của mình khôi phục lại trạng thái đỉnh cao nhất, mặc kệ Xích Tùng Tử hay Chuyển Luân Vương còn sống, bọn hắn đều phải giết chết người còn sống, như vậy mới có năng lực vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

Lục Khiêm nhắm hai mắt lại, cảm ngộ Thái Cực trong đầu.

Thái Cực đại diện cho một âm một dương, một sống một chết. Không ngừng xoay tròn đại diện cho sống và chết luân hồi, âm dương chuyển đổi.

Dường như đồ vật Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh lưu lại rất khó lĩnh ngộ, dù sao cũng dính tới sinh tử, hai cái quy tắc khó lý giải nhất.

Một khi lĩnh ngộ, Lục Khiêm có thể tiến vào Tạo Hóa cảnh, trong cơ thể sinh ra tiên khí, hơn nữa lĩnh ngộ của hắn cao hơn so với U Minh Hoàng Tuyền một chút.

U Minh Hoàng Tuyền là "Tử", chuyên gia nghiên cứu hồn phách, thế nhưng một khía cạnh khác là "Sinh", thì bọn hắn lại không có một chút nghiên cứu nào.

Nếu hiểu rõ luân hồi, một mặt quản lý sinh mệnh, một mặt quản lý tử vong, vậy hắn sẽ trở thành Âm Phủ chi chủ cường đại nhất trên đời này.

Đương nhiên, bây giờ không phải là thời điểm nghĩ những chuyện này.

Hắn phải nắm chặt thời gian lĩnh ngộ cái Thái Cực này, đồng thời dung hợp nó vào trong hệ thống của mình, ví dụ như Phong Đô Sơn.

Phong Đô Sơn có tổng cộng mười tầng địa ngục, tất cả quỷ thần ở trong đó đều phải thừa nhận dằn vặt vô cùng vô tận,

thẳng đến khi hồn phi phách tán.

Thế nhưng Lục Khiêm cảm thấy như vậy có phần lãng phí, quỷ hồn không chỉ cung cấp cho mình năng lượng khi còn sống, mà khi hồn phi phách tán cũng phải bỏ ra một phần sức mạnh.

Tốt nhất đời đời kiếp kiếp không ngừng luân hồi, lợi dụng đầy đủ tài nguyên, như vậy mới là ổn định và an toàn lâu dài.

Thế giới không có luân hồi, cuối cùng là một cái quá trình không ngừng đi xuống dốc, sinh mệnh càng ngày càng yếu đuối, tư chất càng ngày càng kém, cuối cùng dẫn đến vũ trụ đi tới phần cuối.

Lúc Lục Khiêm đang suy tư, Thái Cực cũng chậm rãi hòa vào Phong Đô Sơn, mặc dù không có hoàn toàn tiêu hóa hắn, nhưng chí ít cũng đã thành lập nên một phần liên hệ.

Phong Đô Sơn cất giữ tử vong uy nghiêm, đồng thời cũng nhiều hơn một phần sinh mạng nồng đậm.

Nền tảng do Thái Cực cấu thành, Hắc Bạch không ngừng biến hóa, một phần phân hoá thành sáu đạo ánh sáng.

Sáu đạo ánh sáng trôi nổi trên đỉnh núi, giống như như là một con đường.

Thông đạo vẫn chưa hoàn toàn thành hình, mà đang cuồn cuộn hấp thu thiên địa tinh khí từ bốn phía.

“Chẳng lẽ là Lục Đạo Luân Hồi”

Nội tâm Lục Khiêm hơi động.

Nếu như đã thành lập nên Lục Đạo Luân Hồi, như vậy Lục Khiêm có lòng tin thoát khỏi U Minh Hoàng Tuyền mà không chịu ảnh hưởng.

Thế nhưng mấu chốt của Lục Đạo Luân Hồi, còn phải nắm được quyền bính cuối cùng từ Thái Nhất Thần Giới, không có cái quyền bính này, chung quy không cách nào lĩnh ngộ Lục Đạo Luân Hồi chân đế.

Ầm ầm!

Thời điểm Lục Khiêm suy tính, tiếng nổ thật to đã cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Chỉ thấy hai người chiến đấu, trực tiếp đánh tan tinh cầu khổng lồ thành phấn vụn, các mảnh vỡ tinh thần bắn về phía hư không vô ngần, phạm vi mấy chục triệu dặm trở nên bừa bộn.

Đây là lần đầu tiên Lục Khiêm thấy cường giả Tạo Hóa cảnh dùng toàn lực chiến đấu, quả nhiên sức mạnh không tầm thường.

【VIP】 Thiên tử cùng đế

Đây là lần đầu tiên Lục Khiêm nhìn thấy cao thủ Tạo Hóa cảnh chiến đấu.

Quả nhiên sức mạnh không tầm thường, tinh thần phổ thông căn bản không thể chịu được sức mạnh của hai người.

Chỉ là dư âm giao thủ, đã khiến tinh không trong phạm vi mấy chục triệu dặm biến thành mảnh vỡ.

Hư không vặn vẹo, âm dương điên đảo.

Tốc độ nhanh đến mắt không thể nắm giữ được hình bóng hai người, hầu như tiếp cận tốc độ ánh sáng.

Lục Khiêm không khỏi nghi hoặc, nếu như là Thần Tiên, tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng mà nói, không phải có thể vượt qua thời gian trường hà sao.

Chỉ sợ cũng chỉ có thượng cổ thần tiên mới có thể làm được điểm ấy, đáng tiếc thế giới này đã sớm không có tung tích của thần tiên.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, hai người giao thủ mấy trăm hiệp, Lục Khiêm không dám tới gần Xích Tùng Tử, sợ bị ảnh hưởng.

"Chúng ta … có thể đối phó ư?"

Nội tâm Dương Tiêu không nắm chắc.

Tuy rằng thực lực bản thể hắn cũng gần như hai người này, thậm chí còn mạnh hơn bọn họ một ít, nhưng dù sao cũng không phải bản thể, hiện tại cũng không quá Âm Dương cảnh,

cho dù hai người này bị thương, cũng không phải là bọn hắn có thể đánh thắng được.

“Không vội.”

Lục Khiêm nói xong câu đó, lập tức ngồi xếp bằng ở trong thủy vực vô cùng vô tận.

Câu thông Hoàng Kim Giám trong đầu, bên trên hiện lên một nhóm tin tức.

Đây là tiến độ nắm giữ Hoàng Kim Thái Cực.

Nếu như triệt để dung hợp Phong Đô Sơn và Âm Dương Thái Cực, lĩnh ngộ huyền bí sinh tử, cho dù cảnh giới của Lục Khiêm hơi thấp một chút, cũng có thể ung dung bắt hai người này lại.

Trong đan điền.

Thế giới như Hồng Mông chưa mở, lờ mờ tối tăm, chỉ có một ngọn núi cao đứng vững.

Ngọn núi tổng cộng chia làm mười tầng, mỗi một tầng lại có cảnh sắc không giống nhau, tất cả đều là địa ngục khủng bố, vô số quỷ thần kêu rên thảm thiết ở trong đó.

Vô Gian Địa Ngục là kinh khủng nhất, người rơi vào Vô Gian Địa Ngục, đời đời kiếp kiếp chịu nỗi khổ vĩnh viễn không bao giờ luân hồi.

Dưới đáy ngọn núi hoàn toàn tĩnh mịch, đây là Thái Cực chi tử.

Bởi vì bản thân Phong Đô Sơn là địa ngục, nên rất dễ dàng dung hợp cùng tử vong.

Đám mây trên đỉnh núi có sáu đạo bạch quang hình tròn.

Đây là Thái Cực chi sinh, cũng là một phần khó dung hợp nhất.

Tiến độ dung hợp rất chậm, nếu như nói có thể sơ bộ sử dụng, đối phó những người này sẽ rất thuận lợi.

Thế nhưng, Lục Khiêm có Hoàng Kim Giám tăng lên độ thuần thục, cho dù không được cũng có thể từ từ thôi động, thẳng đến khi thông thạo, quá trình này yêu cầu nước chảy đá mòn.

Lục Khiêm cũng không vội, bởi vì tốc độ thời gian trong Phong Đô Sơn nhanh hơn bên ngoài mấy chục lần, bên ngoài đi qua một ngày, bên trong đã là hơn một tháng.

Hai tên gia hỏa bên ngoài kia phải đánh ít nhất một hai tháng, thời gian này đủ để Lục Khiêm từng bước dung hợp Thái Cực.

Đến lúc đó âm dương đầy đủ, sinh tử luân hồi.

Thực lực Lục Khiêm ép thẳng tới Tạo Hóa cảnh, hai người kia đánh tới cuối cùng nhất định là lưỡng bại câu thương, lại tăng thêm Dương Tiêu trợ giúp, hắn có xác suất rất lớn bắt được Chuyển Luân Vương.

Tiếp sau chính là giá họa cho Xích Tùng Tử, thúc đẩy hai đại thế lực hỗn chiến, Lục Khiêm nhân cơ hội đục nước béo cò, tất cả đã sắp xếp xong, chỉ còn đợi diễn viên diễn như nào.

Nhất định lần này phải thoát vây, thoát khỏi U Minh Hoàng Quyền ràng buộc, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nhắm mắt dưỡng thần, giữ chặt linh đài, rơi vào trầm tư sâu.

Dương Tiêu cũng biết Lục Khiêm đang ở giai đoạn quan trọng, nên không có lên tiếng quấy rầy, hắn và thê tử tĩnh dưỡng ở một bên, điều chỉnh trạng thái của mình đến đỉnh phong.

Thời gian dần dần trôi qua, hai người Chuyển Luân Vương và Xích Tùng Tử vẫn đang sốt ruột chiến đấu.

Cao thủ Tạo Hóa cảnh có thể không ngừng rút lấy năng lượng từ hư không xung quanh, không cần lo lắng pháp lực không đủ.

Lại tăng thêm sinh mệnh lực cực kỳ dồi dào, cho dù đánh trúng chỗ hiểm cũng có thể phục sinh trong nháy mắt.

Độ khó giết chết cao thủ cảnh giới này cực cao, yêu cầu triệt để hủy diệt hắn trên phương diện pháp tắc, nếu không sẽ phục sinh một lần nữa.

Vì vậy hai người có thực lực ngang nhau, thì người này cũng không thể làm gì được người kia.

Chuyển Luân Vương càng đánh càng ngạc nhiên, hầu hết Tạo Hóa cảnh đều biết lẫn nhau, người này từ đâu nhô ra, tại sao trước đây chưa từng nghe nói.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Chuyển Luân Vương hỏi, nếu cứng rắn không được liền mềm:

"Ta là thủ hạ của Hoàng Tuyền Thiên Tử, Chuyển Luân Vương, ngươi biết đắc tội chúng ta sẽ có hậu quả gì không?"

Ai biết Xích Tùng Tử căn bản không để ý, ngược lại cười nhạo:

"Hoàng Tuyền Thiên Tử là cái đồ chơi gì? Thiên tử, lão thiên chi tử? Sao các ngươi cứ thích làm con trai người khác thế nhỉ."

Chủ nhân Xích Tùng Tử là "Đế", tồn tại chí cao vô thượng, lão thiên chi tử ở trước mặt hắn cũng không nhấc nổi đầu lên.

"To gan!"

Chuyển Luân Vương giận tím mặt, trực tiếp dốc hết toàn lực, không trung xuất hiện một cái Chuyển Luân Vương Pháp Tượng cao tới vạn trượng.

A Tị Chi Môn phía sau hoàn toàn mở rộng, vô số ma khí đen kịt phát ra, kèm theo ngàn vạn yêu ma quỷ quái.

Nếu như nói trước kia còn có bảo lưu, như vậy lần này Chuyển Luân Vương đã sử dụng hết toàn lực.

Sử dụng hết toàn cũng có nghĩa là lộ ra sơ hở của mình, hoặc là ngươi chết hoặc là ta mất mạng.

Xích Tùng Tử thấy thế liền ra tay, mái tóc màu đỏ hóa thành vô số loại dị hỏa.

Lục Đinh Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa…Vân vân hỏa diễm mạnh mẽ tràn ngập toàn bộ tinh không.

Ầm ầm!

Hai cái pháp tướng to lớn va chạm, ánh sáng trải rộng triệu dặm.

【VIP】 Đòn sát thủ cuối cùng

Hai cái pháp tướng to lớn va chạm, ánh sáng trải rộng triệu dặm, tinh thần vì thế mà chấn động, sau đó vỡ nát tại chỗ.

Hai người chiến đấu bộc phát ra tiếng nổ, hầu như bao phủ toàn bộ Thái Nhất Thần Giới, tất cả mọi người ngừng chân quan sát tình huống bên này.

Bởi vì sóng sức mạnh nơi này quá lớn, đám người cũng chỉ có thể nghe được âm thanh.

Ở nơi nơi sâu xa không biết tên, ánh mắt Hoàng Tuyền Thiên Tử nhìn về phương hướng này.

"Chuyển Luân Vương làm sao vậy?"

Hoàng Tuyền Thiên Tử hơi nghi hoặc một chút.

Hắn rất hiểu Chuyển Luân Vương, cảnh tượng này rõ ràng là dùng ra tuyệt chiêu, rốt cuộc là ai có thể ép hắn sử dụng tuyệt chiêu.

Trong thời gian ngắn không cách nào đi qua, khoảng cách nơi này đến di tích Thái Nhất rất gần rồi, xung quanh mơ hồ có khí tức của những người khác.

Để tránh người khác nhanh chân đến trước, Hoàng Tuyền Thiên Tử quyết định trước tiên thăm dò khu vực này.

Về phần Chuyển Luân Vương bên kia, có lẽ sẽ không có chuyện gì, cho dù đánh không lại đối phương, vẫn có thể trốn.

Nghĩ tới đây, Hoàng Tuyền Thiên Tử không còn quan tâm tình huống bên kia nữa.

Ầm ầm!

Khu vực Chuyển Luân Vương và Xích Tùng Tử chiến đấu.

Nơi đây chỉ có một mảnh hỗn độn, tất cả mọi thứ đều bị sức mạnh của hai người tản mát ra ép thành bột mịn, sau đó hóa thành hư vô.

Ngay cả không gian cũng bắt đầu tan vỡ, chỉ để lại một mảnh hỗn độn trống rỗng.

Mà vùng không gian kia, không có thân ảnh của Chuyển Luân Vương và Xích Tùng Tử.

Lục Khiêm tu hành ở trong sông, cũng phân một phần thần niệm ra quan sát tình huống bên này.

Nhìn thấy hai người đều biến mất không còn tăm hơi, đầu óc hắn cũng mơ hồ.

"Bọn hắn đang đánh nhau."

Dương Tiêu ở bên cạnh giải thích.

Trong hỗn độn không có khái niệm thời gian và không gian, cho nên dùng ánh mắt tầm thường đến xem là không thể thấy được, chỉ có thể dụng tâm niệm cảm ứng.

Nghĩ tới đây, Lục Khiêm nhắm mắt lại, dùng tâm đi cảm ngộ.

Quả nhiên phát hiện hình bóng hai người.

Hai người này sử dụng các loại thủ đoạn, quả thực vượt quá khái niệm ba chiều, không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung chiêu thức của hai người, tất cả tràn đầy cảm giác huyền diệu.

May mà Lục Khiêm và đám người Dương Tiêu trốn nhanh, mấy người Xích Tùng Tử mang tới đã sớm chết trong chiến đấu của hai vị cường giả.

“Lúc nào có thể kết thúc!”

Lục Khiêm hỏi.

Lục Đạo Luân Hồi của hắn còn thiếu một chút.

Lục đạo quang mang trên bầu trời mơ hồ có dấu hiệu thay đổi.

Cái thông đạo này đại diện cho sinh cơ, một khi hình thành thông đạo, vậy chính là Lục Đạo Luân Hồi trong truyền thuyết.

Không chỉ có sức mạnh Phong Đô Sơn tăng mạnh, mà quỷ thần trấn áp ở bên trong cũng yên tâm đi ra, chuyển hóa thành các loại hình thái đến công kích kẻ địch.

Cho dù bọn hắn chết, cũng có thể quăng vào địa ngục lần nữa, sau đó lại từ Lục Đạo đi ra.

Công kích cuồn cuộn không ngừng như vậy, sẽ tiêu hao sinh lực kẻ địch.

“Chờ một lát nữa, hẳn là sắp kết thúc rồi.”

Dương Tiêu nhìn thê tử bên cạnh:

“Ngọc Sanh, nàng lưu ý một chút.”

Nữ tử gật đầu.

Theo thời gian trôi qua, thế giới hỗn độn không có khái niệm thời gian, bọn hắn cũng không biết đi qua bao lâu.

Pháp lực của hai người Chuyển Luân Vương giống như vô cùng vô tận, đánh lâu như vậy cũng chưa từng xuất hiện dấu hiệu kiệt sức.

Đúng lúc này, Dương Tiêu mở mắt ra, trong mắt loé lên kim quang:

“Chính là hiện tại! Động thủ!”

Xoạt!

Đột nhiên trong không gian hỗn độn trống không, xuất hiện một dòng sống bắc ngang qua năm tháng.

Dòng sông trong suốt, uốn lượn quanh co.

Mang theo áp lực của đại thiên thế giới công kích về phía đám người.

"Cái gì!"

Chuyển Luân Vương kinh hãi đến biến sắc, không nghĩ tới nơi đây vẫn còn có người.

Xích Tùng Tử cũng lộ vẻ không dám tin tưởng, không ngờ có người có thể tránh thoát thần thức của hắn.

Dòng sông mạnh mẽ tách hai người ra.

"Không biết tự lượng sức mình, hừ!"

Rốt cuộc Xích Tùng Tử cũng nhìn thấy đám người phía sau dòng nước, không khỏi lộ ra một nụ cười giễu cợt.

Còn muốn bọ ngựa bắt ve?

Nếu như là cao thủ bình thường tác chiến, nói không chừng sẽ để bọn hắn thành công.

Nhưng bọn họ là Tạo Hóa cảnh, trong cơ thể tự sinh tiên khí, bất kể đánh bao lâu, chỉ cần không bị thương, đều có thể duy trì trạng thái đỉnh phong.

Ầm ầm!

Nghĩ tới đây, hai người giống như có hiểu ngầm, cùng ra tay đánh nát dòng sông.

Nước sông vô cùng vô tận lan tràn toàn bộ hỗn độn, sau đó phương xa truyền đến một tiếng la giết, chỉ thấy từng đóa mây đen đen nhánh kéo tới, quỷ thần rít gào ở phía trên.

Bầu trời xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi, sáu cột sáng từ hư không thăm thẳm bắn xuống.

Quỷ thần dồn dập tràn vào Lục Đạo Luân Hồi, sau đó lại biến hóa hình thái.

Thiên Nhân Đạo, Tu La Đạo, Ác Quỷ Đạo, Côn Trùng Đạo …

Sau khi quỷ thần chuyển đổi hình thái, tính tình càng thêm tàn bạo, liều mạng lao tới chỗ hai người.

"Hóa ra …"

Xích Tùng Tử trợn mắt ngoác mồm, không nghĩ tới trong nháy mắt ngắn ngủi, người này đã dung hợp truyền thừa của Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh, lần này không chiếm được bảo vật rồi.

Rầm rầm!

Yêu ma quỷ quái như hải dương nhấn chìm hai người.

Hai người đạo hạnh cao thâm, một chút quỷ thần không làm gì được bọn họ, nhưng bây giờ số lượng quá lớn, hơn nữa sau khi chết lại phục sinh lần nữa.

Cho dù không đả thương được bọn hắn, cũng có thể khiến cho bọn họ luống cuống tay chân.

Lúc này, không gian hỗn độn sôi trào lên, một đạo hào quang xuất hiện từ trong bóng tối.

Chuyển Luân Vương ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng, chỉ thấy một tòa sơn mạch to lớn xuyên qua hư không.

Sơn mạch to lớn như tinh thần, dáng vẻ giống như một cái mâm tròn, chậm rãi chuyển động, giống như âm dương luân chuyển, sinh tử luân hồi, cho người ta một loại áp lực cực lớn.

"Không tốt!"

Hóa ra đòn sát thủ ở đây.

Chuyển Luân Vương phát hiện mình không thể động đậy, sau đó một cỗ lực lượng cường đại hút hắn vào phía dưới ngọn núi.

Thời điểm hắn nhìn thấy cánh cửa cực lớn trước mắt, không khỏi kinh hô lên.

“Vô Gian Địa Ngục!”

【VIP】 Gắp lửa bỏ tay người

Sơn mạch to lớn che đậy toàn bộ bầu trời

Ma khí xung thiên, quỷ thần gào thét.

Bắc Âm Phong Đô Sơn tổng cộng chia làm mười tầng, từ trên xuống dưới, sức mạnh từ từ tăng lên.

Tầng thấp nhất là Vô Gian Địa Ngục trong truyền thuyết.

Vô Gian Địa Ngục chính là địa ngục khó mà tin nổi nhất trong thần thoại, người tiến vào Vô Gian Địa Ngục, sẽ đều chịu đựng thống khổ vô cùng vô tận, không có phần cuối, không có kết thúc, chỉ có vĩnh viến không siêu sinh và vô tận luân hồi.

Trong nháy mắt Bắc Âm Phong Đô Sơn đè xuống, đám người Xích Tùng Tử bị Vô Gian Địa Ngục hút vào trong đó.

Nơi này không có khái niệm thoát ra, chỉ cần đi vào trong đó, sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh.

Sau đó, một cỗ sức hút cường đại gia trì lên người Chuyển Luân Vương.

Đỉnh đầu xuất hiện hang động đen nhánh.

Thân thể không tự chủ được bay vào hang động đen nhánh.

“Vô Gian Địa Ngục!”

Chuyển Luân Vương ngạc nhiên.

Trong Hoàng Tuyền Địa Phủ có vô số phương pháp tu hành địa ngục, Chuyển Luân Vương lấy tư cách là một trong Thập

Điện Diêm La, hầu như tiếp xúc qua tất cả phương pháp tu hành địa ngục.

Nhưng chỉ có một loại là hắn vĩnh viễn không tiếp xúc tới, đó chính là Vô Gian Địa Ngục trong truyền thuyết.

Vô Gian Địa Ngục là quyền bính chỉ thuộc về Hoàng Tuyền Thiên Tử, bất cứ người nào, mặc kệ là tư chất gì, cũng không thể học cái này.

Trừ phi là người thừa kế thiên tử chỉ định, có điều, Chuyển Luân Vương theo hắn nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe nói người thừa kế gì, tại sao tên trước mắt này lại biết.

"Mở cho ta!"

Chuyển Luân Vương gào thét, pháp tướng tăng vọt, pháp lực tuôn ra giống như là thuỷ triều, cuốn lên vô số mảnh vỡ ngôi sao, đập về phía Vô Gian Địa Ngục.

Ầm ầm!

Không có bất kỳ tác dụng gì, mặc kệ đến bao nhiêu, toàn bộ đều bị thu.

Bắc Âm Phong Đô Sơn không phải là trước kia, bây giờ hấp thu Đại Tư Mệnh Tiểu Tư Mệnh Đại Đạo, uy lực đã gấp mấy chục lần trước kia.

"Không ngờ ngươi phản bội Hoàng Tuyền, Thiên Tử sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Chuyển Luân Vương biết không thể chạy trốn, trước khi đi lưu lại một lời hung ác.

Cái trán hắn bay ra một đạo hào quang, nhanh chóng vượt qua mấy trăm ngàn dặm, thời khắc mấu chốt bị Dương Tiêu chặn lại.

Mặt Chuyển Luân Vương xám như tro tàn, bị cánh cửa đen kịt thôn phệ, từ đây chịu đựng dằn vặt không một ngày yên tĩnh, thống khổ luân hồi vô tình.

Cứ như vậy Thập Điện Diêm La bị huỷ diệt một cái.

Vô Gian Địa Ngục hấp thu lực lượng của Chuyển Luân Vương, Lục Đạo Luân Hồi dần dần viên mãn, đạt đến trình độ sinh tử giao hòa một chỗ.

Hiện tại chỉ cần lấy được hạch tâm, là có thể triệt khống chế sinh tử.

Cho dù là Hoàng Tuyền Thiên Tử, cũng không có quyền nắm giữ Sinh tử luân hồi.

Cho dù thực lực Lục Khiêm hơi chút yếu hơn so với hắn một chút, nhưng thành tựu ngày sau không thể đoán trước được.

Sau khi Lục Khiêm giết chết Chuyển Luân Vương liền quay đầu nhìn về phía hai người:

"Đi, nơi đây không thích hợp ở lâu."

Hoàng Tuyền Địa Phủ chết một nhân vật lớn như vậy, đoán chừng rất nhanh sẽ phản ứng lại.

Đặc biệt là Hoàng Tuyền Thiên Tử, nếu như nhìn thấy mình, sẽ không có cơ hội giá họa nữa.

Tử địch của Hoàng Tuyền Thiên Tử là Thiên Đình và Ân Khư, chỉ có để cho bọn họ đánh nhau một mất một còn, Lục Khiêm mới có cơ hội đục nước béo cò.

Vừa dứt lời, Dương Tiêu gọi ra dòng sông.

Thân ảnh ba người biến mất ở trong dòng sông.

Một bên khác, Hoàng Tuyền Thiên Tử đã tới nơi sâu xa của Thái Nhất Thần Khư.

Thái Nhất Thần Khư nói là phế tích, nhưng trên thực tế là một khối lục địa to lớn, hình tròn, nhật nguyệt luân chuyển.

Phía dưới có vô số cung điện cổ lão, làm bằng đồng thau và hắc sơn, tràn ngập một loại cảm giác tang thương cổ lão.

Kiến trúc phía dưới như mới, cũng không có dấu vết bị hư hại, không nhiễm một hạt bụi.

Trung tâm là một toà đại điện tên là Tử Vi Cung, là nơi trung tâm nhất Sở Giới trong truyền thuyết, trung khu Thái Nhất nắm giữ chư thiên vạn giới.

Lúc này, Hoàng Tuyền Thiên Tử đang giằng co cùng mấy người xung quanh, một người mặc trang phục đế vương, mắt như tinh thần, bên người bao quanh nhật nguyệt ngọc đế.

“Ngươi đã đến rồi!”

Hoàng Tuyền Thiên Tử nói.

Người trước mắt này danh tiếng vang dội, nhưng cũng chỉ là một điểm truyền thừa không trọn vẹn của thượng cổ Trung Nguyên Ngũ Đế lưu lại mà thôi.

Sắc mặt hai người bình tĩnh, giống như bạn già gặp mặt.

Thủ lĩnh các đại thế lực tự hiểu với nhau, kéo dài khoảng cách với bọn họ.

Đây là hai người mạnh nhất đương đại, nửa bước tiên nhân, cao thủ Tạo Hóa cảnh sắp động thủ.

Chiến đấu sinh ra dư âm, cho dù vượt qua ngàn dặm vạn dặm đều có thể đẩy bọn hắn vào chỗ chết.

Thời điểm Hoàng Tuyền Thiên Tử thủ thế chờ đợi, chuẩn bị phân cao thấp, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, sắc mặt đại biến, nhanh chóng biến mất ở tại chỗ, chỉ để lại đám người ngơ ngác.

Một khắc sau, Hoàng Tuyền Thiên Tử vượt qua mười triệu dặm, đi tới địa điểm Chuyển Luân Vương và Xích Tùng Tử chiến đấu.

Hai mắt biến thành màu xanh lục, phản chiếu ra tất cả hình ảnh ở nơi đây.

Tất cả chuyện đã xảy ra ở nơi này hiện ra trước mắt.

Nhưng bị một tầng sương mù thật mỏng che đậy, không nhìn rõ hư thực.

Chỉ có thể từ vết tích ở hiện trường và năng lực còn lại suy đoán.

"Ân Khư …"

Hoàng Tuyền Thiên Tử tự lẩm bẩm.

Ân Khư và Thiên Đình giống nhau, đều do Thiên Đế quản lý, so với Thiên Đình đẳng cấp sâm nghiêm, thì Ân Khư chỉ có một Đế, không có phó và văn võ bá quan, chỉ có một người quản lý vạn vật.

Hàng năm đều phải tế tự rất nhiều cung phụng đế, là một cái tổ chức man hoang.

Hơn nữa Ân Khư vô cùng thần bí, rất ít lộ diện, Hoàng Tuyền Thiên Tử cũng không dám đơn giản trêu chọc.

"Không nghĩ tới các ngươi cũng theo dõi Thái Nhất Thần Khư, còn giết người của ta."

Trong mắt Hoàng Tuyền Thiên Tử loé ra một tia sát cơ. Sau đó, Hoàng Tuyền Thiên Tử phát ra mệnh lệnh, triệu tập tất cả người Hoàng Tuyền.

【VIP】 Thành Đại Đế, tiểu kết cục

Hoàng Tuyền Thiên Tử triệu tập đám người, chuẩn bị quyết một trận tử chiến cùng người Ân Khư.

Thập Điện Diêm La bị giết mất một tên, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Cho dù thời cơ chưa đến, Hoàng Tuyền Thiên Tử cũng phải giết gà dọa khỉ, bằng không uy nghiêm vô số năm qua sẽ bị sụp đổ.

“Báo! Một người mất tích, còn lại toàn bộ đều đến đông đủ.”

Thủ hạ vội vã tiến lên báo cáo.

“Trước tiên mặc kệ, triệu tập đám người, đánh giết Thiên Đế!”

Hoàng Tuyền Thiên Tử ra lệnh.

Nhưng đúng vào lúc này, trong tinh không u ám, bốn phương tám hướng xuất hiện vô số ánh sáng.

Trong ánh sáng là từng người tướng mạo kỳ quái.

Quần áo đám người kia có sắc thái viễn cổ, trên mặt tô vẽ tiên huyết động vật, khí tức vô cùng quỷ dị, mang theo khí tức tang thương cổ xưa, khá giống phù thủy trong thần thoại.

Trên đỉnh đầu những người này có một mặt nạ to lớn, chiếm cứ phạm vi mấy triệu dặm, mỗi một tế bào đều do tinh thần cấu thành, hai mắt như thái dương.

Đây chính là Thiên Đế!

Truyền thừa cổ lão nhất thiên địa!

Trong nháy mắt Hoàng Tuyền Thiên Tử nhìn thấy Thiên Đế, nhất thời lộ ra Hoàng Tuyền Pháp Tướng.

Phía sau xuất hiện một cái trường hà rực rỡ.

Trường hà vô biên vô hạn, nước sông hiện lên màu vàng, không có khởi điểm và điểm cuối, không biết kéo dài tới nơi nào, ngang qua cổ kim, như một cái tuế nguyệt trường hà.

Ầm ầm!

Hai cao thủ Tạo Hóa đại thành chuẩn Tiên cấp lập tức động thủ.

Đám người ngay cả chiêu thức của bọn hắn cũng không thấy rõ.

Loại cao thủ cấp bậc này đã không phải là tranh đấu tứ chi đơn giản.

Ngoại trừ pháp lực giao phong, còn có hình thái ý thức, đạo hạnh, linh hồn, đại đạo, quy tắc vân…vân, giao phong tất cả các mặt.

Cao thủ cấp bậc này thân thể bị hủy diệt, căn bản không đủ để hủy diệt bọn hắn.

Phải động thủ từ nhiều phương diện, triệt để xóa đi năng lực của các cao thủ sắp thành tiên này.

"Có ý tứ, Tạo Hóa cảnh chỉ cao hơn Âm Dương cảnh một cảnh giới, nhưng phương diện lĩnh ngộ quy tắc, kỳ thực vượt xa tưởng tượng của chúng ta."

Lục Khiêm thầm nghĩ nói.

Thực ra bắt đầu từ Âm Dương cảnh, pháp lực đã không có vẻ quan trọng nữa.

Then chốt vẫn là bản thân lĩnh ngộ quy tắc tự nhiên, nắm giữ một cái đại đạo hoàn chỉnh, có thể tự sinh ra tiên khí, thậm chí thành tiên chuyển hóa thành một phương tiên giới, mới là quan trọng nhất.

Nếu như Hoàng Tuyền Thiên Tử có thể thành tiên, như vậy U Minh Hoàng Tuyền cũng không phải là một tổ chức, mà là một thế giới, chưởng quản quy tắc tử vong.

Đương nhiên, Lục Khiêm cũng sẽ không được như ước nguyện của hắn.

Bây giờ hắn đã nắm giữ pháp tắc chuyển đổi sinh tử của Đại Tư Mệnh và Tiểu Tư Mệnh, chuyện này đối với Hoàng Tuyền Đạo thống mà nói là một nguồn bổ sung dồi dào.

Nếu như hắn có thể thuận lợi lấy được Thái Nhất truyền thừa, hắn sẽ có thể trong nháy mắt tiến vào Tạo Hóa, hơn nữa dựa vào chiêu thức ấy hoàn chỉnh quy tắc, lập tức đạt đến trình độ ngang bằng Hoàng Tuyền Thiên Tử.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, Lục Khiêm cũng đang lặng lẽ đợi thời cơ.

Đợi hai người đánh đến trọng thương sẽ đục nước béo cò.

Một bên khác, Hoàng Tuyền Thiên Tử và Thiên Đế đánh đến không thể tách rời, vạn vật hóa thành bột mịn.

Tinh thần ngân hà ở trước mặt bọn họ như hòn đá vậy, nhẹ nhàng sờ một cái biến thành tro bụi.

Nơi đây chính là Thái Nhất Thần Khư, vốn là vị trí tiên giới Thái Nhất thần hệ, bởi vì đại chiến thượng cổ, dẫn đến các thần biến mất, thế giới này cũng theo đó mà trở thành hoang phế.

Thủ lĩnh hai phương thế lực đại chiến, cũng đã dẫn phát biến hóa của thế giới này.

“Có khí tức rồi!”

Bỗng nhiên Dương Tiêu nói.

“Cái gì?”

“Thái Nhất khí tức!”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên tinh không u ám xuất hiện một ánh mặt trời rực rỡ.

Mặt trời mới lên ở hướng đông, chói lọi vạn dặm.

Đây là một viên đan châu lớn cỡ nắm tay, ẩn chứa biến hóa kỳ diệu.

Giang sơn xã tắc, nhật nguyệt tuyền lưu.

Không chỗ nào không chứa, không chỗ nào không bao lấy.

Âm dương ngũ hành, sinh tử chuyển đổi.

Trong tích tắc vật ấy xuất hiện, như dương quang phổ chiếu, Tiên khí vô tận lan ra, tất cả mọi người kinh ngạc.

Đây chính là truyền thừa Thái Nhất lưu lại, Hoàng Tuyền Thiên Tử và Thiên Đế lập tức ngừng tay, hiện ra hình người, chuẩn bị cướp đoạt vật ấy.

Đoạt được đồ vật này, liền có ý nghĩa bước qua ngưỡng cửa thành tiên.

Về phần chết mấy tên thủ hạ, ai sẽ để ý.

“Tất cả mọi người lên cho ta!”

Hoàng Tuyền Thiên Tử không duy trì được phong độ nữa, khuôn mặt dữ tợn.

Bất kể là đám người U Minh Hoàng Tuyền, hay là người Thiên Đế bên kia, cùng với tất cả đại thế lực ẩn núp trong bóng tối, và một vài thần tiên thượng cổ thức tỉnh.

Thời khắc này tất cả mọi người đều xông ra.

Khắp nơi đều là tu sĩ mạnh mẽ.

Không có ai nhìn thấy hư không độn quang đi vào hoàng tuyền lưu hà.

Trong nháy mắt Lục Khiêm tiến vào dòng sông, nhất thời cảm giác được áp lực vô tận bao phủ.

Cả người ngâm trong dòng sông màu vàng, xung quanh toàn là quỷ thần không ngừng rít gào kêu khóc.

Những quỷ thần này ánh mắt ác độc, muốn kéo hắn xuống dưới nước.

Lục Khiêm gọi ra Phong Đô Sơn.

Thập phương địa ngục tỏa ra uy nghiêm trấn áp hết thảy, quỷ thần nhất thời yên tĩnh lại.

Bọn hắn rõ ràng cảm nhận được cảm giác ngột ngạt giống như Hoàng Tuyền Thiên Tử trên người Lục Khiêm.

Lục Khiêm đi sâu vào trong, phát hiện một bản cổ thư trôi nổi trong nước.

Trong cổ thư viết ba chữ Sinh Tử Bộ rất lớn.

Cái này chắc hẳn là Sinh Tử Bộ ghi chép tên tuổi của tất cả mọi người.

Lục Khiêm tiến vào Hoàng Tuyền là chui vào chỗ trống.

Bởi vì khí tức trên người hắn và Hoàng Tuyền Thiên Tử giống y hệt nhau, dù sao hai người đều nắm giữ Vô Gian Địa Ngục tuyệt mật, trên căn bản không có bị bài xích.

Trong nháy mắt Lục Khiêm tiến vào, sắc mặt Hoàng Tuyền Thiên Tử đại biến.

“Lớn mật! Súc sinh! !”

Hoàng Tuyền Thiên Tử làm sao cũng không nghĩ tới, vậy mà có người tiếp xúc được Hoàng Tuyền lưu hà.

Có thể nói cái này là vị trí Nguyên Thần của hắn, đừng nói là Lục Khiêm, ngay cả Thiên Đế tiến vào bên trong cũng phải bị đồng hóa.

Không nghĩ tới vậy mà lại có người có thể đi vào!

Nghĩ tới đây, Hoàng Tuyền Thiên Tử không lo được truyền thừa Thái Nhất nữa.

Trực tiếp trở về nơi sâu xa trong Hoàng Tuyền.

Vừa mới vào đã thấy Lục Khiêm đưa tay, sắp lấy được Sinh Tử Bộ.

Hoàng Tuyền Thiên Tử vừa giận vừa sợ, không nghĩ tới vậy mà lại là con chuột nhỏ này.

Một tên Âm Dương cảnh nho nhỏ, lại dám mạo phạm chính mình.

Nghĩ tới đây, Hoàng Tuyền Thiên Tử đấm ra một quyền.

Nắm đấm này bình thường không có gì lạ, lại hàm chứa lý lẽ đại đạo.

Oanh!

Nắm đấm đánh vào trên Phong Đô Sơn, lại bị ngọn núi này chặn lại.

Hoàng Tuyền Thiên Tử định thần nhìn, không ngờ là Vô Gian Địa Ngục.

Nhìn thấy vật này, Hoàng Tuyền Thiên Tử cũng không nhịn được nữa, trong lòng nhiều hơn một tia sợ hãi.

Vô Gian Địa Ngục là một thân quyền bính của hắn.

Tên tiểu tử trước mắt này lại có thể đụng vào, đại diện cho hắn có thể cướp đoạt vương tọa của mình.

Hơn nữa ngọn núi trước mắt này còn nhiều hơn một điểm sinh cơ!

Nghĩ tới đây, Hoàng Tuyền Thiên Tử liên tục vung quyền.

Phong Đô Sơn không ngừng chấn động, thậm chí rạn nứt ra.

Đây là bản thể pháp tướng của Lục Khiêm, cũng một phần tác dụng lên trên người hắn, thân thể của hắn bắt đầu nứt ra, như là bình hoa rạn nứt.

Dưới thế ngàn cân treo sợi tóc, một tay nắm lấy Sinh Tử Bộ.

Hắn phát hiện lại có quyền hạn điều khiển Sinh Tử Bộ.

Thời khắc sắp hồn phi phách tán, Lục Khiêm lấy được Sinh Tử Bộ, sau đó quay đầu nhìn Hoàng Tuyền Thiên Tử, cười tà:

"Đến lượt ta rồi!"

Ý nghĩ hơi động, trong phút chốc, toàn bộ tên tuổi trên Sinh Tử Bộ bị xóa đi.

Thời khắc này, tất cả mọi người U Minh Hoàng Tuyền tự do.

Cũng cùng lúc này.

Hoàng Tuyền Thiên Tử một quyền đánh nát hồn phách Lục Khiêm.

Không nghĩ tới động tác này lại hợp ý hắn!

Mảnh vỡ hòa vào Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền Thiên Tử phát hiện có một nửa Hoàng Tuyền mất đi khống chế.

Ở trong mắt mọi người bên ngoài, Hoàng Tuyền lưu hà giữa bắc ngang bầu trời chia ra làm hai.

Hóa thân thành một đầu Hoàng Tuyền Giao Long.

"Lục Khiêm!"

Cùng lúc đó, hai người Dương Tiêu hô to với Lục Khiêm.

Hai vợ chồng đã sớm đi tới bên cạnh viên Kim Đan giữa bầu trời.

Hai người bọn họ vốn là người Thái Nhất, lấy tư cách người thừa kế cuối cùng của Thái Nhất, đương nhiên có quyền khống chế.

Trong nháy mắt Hoàng Tuyền Giao Long đi tới bên cạnh hai người, lập tức nuốt truyền thừa Thái Nhất cùng với hai người Dương Tiêu vào.

Sau đó biến mất tại chỗ, trước khi đi thuận tiện nuốt luôn Chu Tước nhất tộc ở một bên lại.

Đám người U Minh Hoàng Tuyền thoát vây mà ra, cùng với rất nhiều quỷ thần bắt đầu phát sinh bạo loạn, cho dù là Hoàng Tuyền Thiên Tử cũng vô lực ngăn cản.

…

Rốt cuộc Lục Khiêm hoàn thành tâm nguyện nhiều năm.

Bắt đầu từ thời điểm tiến vào đạo quan, cũng đã gia nhập U Minh Hoàng Tuyền.

Mấy ngàn năm qua mỗi giờ mỗi khắc đều muốn thoát ly, cuối cùng hôm nay cũng được như tâm nguyện.

Có câu nói tiềm long tại uyên, nhất minh kinh nhân.

Bây giờ Lục Khiêm đang nằm ở biên giới hồn phi phách tán.

Hắn phải dung hợp linh hồn, Lục Đạo Luân Hồi phía trên Phong Đô Sơn, Hoàng Tuyền lưu hà, truyền thừa Thái Nhất lại với nhau.

Truyền thừa Thái Nhất trừ quy tắc vạn vật hắn nắm giữ ra, còn có một phần hạch tâm tiên giới.

Nếu như hạch tâm Kim Đan kết hợp lại cùng Phong Đô Sơn, sẽ hình thành một phương Quỷ Giới, liên tục sản sinh tiên khí, trở thành cơ hội thành tiên của hắn.

Cuối cùng trò chơi này lấy U Minh Hoàng Tuyền tan rã, Hoàng Tuyền Thiên Tử đánh mất địa vị, Lục Khiêm nghịch thiên quật khởi kết thúc.

Lục Khiêm tu thành chân thân, Bắc Âm Phong Đô Sơn thành một giới, phụ trách sinh tử luân hồi của chúng sinh, mọi người gọi là Phong Đô Đại Đế, Thiên Tề Đại Đế.

Lục Khiêm dung hợp truyền thừa Thái Nhất, thế quật khởi không thể đỡ, người U Minh Hoàng Tuyền trước kia dồn dập xin vào.

Trong thế giới khó khăn rách nát này, chỉ có bên này vui vẻ phồn vinh.

Còn lại Đông Nam Tây Bắc Trung, năm phương thế lực bị quét ngang chỉ là vấn đề thời gian.

Sau thời đại tiên giới, Chân Tiên duy nhất sẽ sinh ra.

Đương nhiên, những thứ này đều là chuyện của sau này.

…

(Bộ truyện tới đây gần như kết thúc, thực ra thực lực Lục Khiêm bành trướng khá nhanh, khoảng cách với Hoàng Tuyền Thiên Tử cũng chỉ là một cảnh giới. Những người này đều là mạnh nhất đương thế, Lục Khiêm thoát khỏi U Minh Hoàng

Tuyền, hoàn thiện đạo thống của mình, trên căn bản chính là quét ngang.)

(Đương nhiên, còn có rất nhiều bí ẩn chưa được mở, ví dụ như thượng cổ đại chiến trước đó, Thái Nhất và Lục Khiêm có quan hệ gì, hệ thống của Lục Khiêm lại là cái gì, tình cảm cua hắn với Xích Âm, còn có một vài người quen biết cũng phải bổ sung.)

(Còn có sau khi thành đế quét ngang thiên hạ, làm sao thành tiên, các tình tiết trâu bò, hài hước….)

(Đương nhiên những vấn đề này không phải là nội dung chủ yếu của bộ truyện, qua mấy ngày sau sẽ công bố với mọi người.)